Giới thiệu

Giữa màn đêm u tịch của khu Rừng Nguyên Sinh U Đô, tại một nơi được mệnh danh là Loạn Táng Câu – bãi tha ma khổng lồ do quân xâm lược để lại, ba kẻ trộm mộ đang lúi húi chuẩn bị cho một buổi livestream trên mạng chìm.

Với những thiết bị rẻ tiền và danh tiếng gầy dựng từ những phi vụ táo tợn trước đó, Bàn Tử, Hồ Ca và đồng bọn nhanh chóng thu hút hàng trăm ngàn người xem.

Chúng không biết rằng, sâu dưới lớp đất lạnh lẽo, một sự tồn tại phi thường vừa thức tỉnh.

Lý Dịch, một thanh niên từ thế giới hiện đại, bàng hoàng nhận ra mình đã xuyên không và trở thành một Tử Cương – cấp độ thấp nhất trong hệ thống cương thi, toàn thân tím ngắt và bất động.

Tệ hơn nữa, ngôi mộ mà hắn đang "ngự" lại chính là mục tiêu của nhóm livestream kia.

Ngay lúc tuyệt vọng, một giọng nói máy móc vang lên trong đầu hắn: [Hệ thống Phòng Trộm Mộ đã khởi động!].

Với tư cách là chủ nhân ngôi mộ, nhiệm vụ của Lý Dịch là bảo vệ lãnh địa của mình khỏi những kẻ xâm phạm.

Mỗi kẻ trộm mộ bị tiêu diệt sẽ mang lại điểm tích phân, dùng để rút thưởng và cường hóa bản thân.

Nhận được gói quà tân thủ, Lý Dịch lập tức có trong tay những công cụ phòng vệ đầu tiên: "Lãnh Chúa Chi Nhãn" cho phép hắn quan sát toàn bộ ngôi mộ như một vị thần, một luồng Âm Khí để tiến hóa, và quan trọng nhất là hai bầy quyến sủng đáng sợ – Sát Nhân Phong

(ong bắp cày sát thủ) và Ẩn Sí Trùng (kiến ba khoang).

Dù chỉ là một Tử Cương bất động, Lý Dịch đã trở thành một kiến trúc sư của cái chết.

Hắn bình tĩnh điều khiển bầy ong và kiến độc phục kích trong mộ đạo, giăng nên một cái bẫy chết người.

Ba tên trộm mộ, sau khi tìm thấy vàng và đang mải mê diễn trò trước ống kính, đã không thể ngờ rằng chúng đang bước vào địa ngục.

Tiếng la hét thảm thiết của chúng trở thành bản nhạc nền cho sự ra đời của một thế lực mới, trong khi những khán giả trên mạng chìm, thay vì sợ hãi, lại càng thêm thèm khát số vàng ròng trong ngôi mộ bí ẩn.

Cuộc tấn công đầu tiên thành công mỹ mãn, mang về cho Lý Dịch những phần thưởng quý giá: một cỗ Âm Trầm Mộc Quan Tài giúp dưỡng thi, cơ quan Thiên Hỏa Quán Đỉnh có thể phun lửa thiêu rụi kẻ địch, một con Kê Quan Xà kịch độc và một bầy Hồng Hỏa Nghĩ (kiến lửa đỏ).

Quan trọng hơn, hắn hoàn thành nhiệm vụ tân thủ và được thăng cấp thành Bạch Cương, chính thức có được năng lực di chuyển.

Nhưng thử thách thật sự chỉ vừa mới bắt đầu.

Đoạn livestream đẫm máu đã biến ngôi mộ của hắn thành một mỏ vàng công khai trên mạng chìm, thu hút vô số kẻ tham lam.

Một nhóm đạo mộ mới, đông hơn và chuyên nghiệp hơn do Trương Tam cầm đầu, nhanh chóng tìm đến.

Lý Dịch, với những cơ quan và bầy quyến sủng đã được nâng cấp, một lần nữa biến ngôi mộ của mình thành lò sát sinh.

Thiên Hỏa Quán Đỉnh thiêu cháy hầu hết bọn chúng trong mộ đạo,

Kê Quan Xà phục kích giết chết kẻ cầm đầu, và bầy kiến lửa tiến hóa thành Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ kết liễu những kẻ sống sót cuối cùng bên ngoài.

Sau hai trận chiến, Lý Dịch không chỉ tích lũy được lượng lớn điểm tích phân mà còn tiến hóa vượt bậc thành Lục Cương, toàn thân ánh lên sắc xanh u tối.

Hắn mở rộng lãnh địa của mình bằng cách khai phá ngôi mộ cổ bên cạnh, nơi hắn đụng độ và tiêu diệt một Hoàng Hiệt Quỷ (Quỷ Áo Vàng) hung hãn.

Từ đây, hắn nhận được những bảo vật mang tính bước ngoặt: bí kíp tu luyện của cương thi, và món đồ thần bí "U Linh Mộ Chi Dạ" – cho phép hắn di chuyển toàn bộ khu lăng mộ đến một vị trí ngẫu nhiên.

Nhận thấy nguy cơ từ các gia tộc đạo mộ lớn hơn đang nhắm đến mình, đặc biệt là Ngô gia với những cao thủ Đạo gia và vũ khí hiện đại, Lý Dịch quyết định thực hiện một cuộc "chuyển nhà" chiến lược.

Hắn biến ngôi mộ cũ thành một cái bẫy khổng lồ, dùng vàng giả tẩm độc và các cơ quan chết người để chào đón những vị khách không mời, rồi kích hoạt U Linh Mộ Chi Dạ.

Toàn bộ lăng mộ biến mất khỏi Loạn Táng Câu, xuất hiện tại một nơi hoàn toàn mới – một thung lũng âm u với dòng sông ngầm, mà thực chất chính là khu vực của Thất Tinh Lỗ Vương Cung huyền thoại.

Tại đây, Lý Dịch bắt đầu một chương mới đầy hiểm nguy và cơ hội.

Hắn không còn là kẻ bị động phòng thủ mà đã trở thành một chúa tể cương thi, sở hữu một pháo đài di động, một đội quân côn trùng

đáng sợ, và một tiềm năng phát triển vô hạn.

Câu chuyện về vị "Thiên Đế" trong lăng mộ, kẻ săn lùng những tên trộm mộ, chỉ vừa mới thực sự bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 1

Tại Loạn Táng Câu.

Ba người mặc đồ đen lén lút nhìn quanh, sau đó lấy ra thiết bị livestream đơn giản, bắt đầu phát trực tiếp trên ám võng.

Phòng livestream vừa mở, rất nhiều fan cứng đã nhanh chóng tràn vào. [Fan cuồng "Cô bé bán diêm", "Câu dẫn quỷ ở đầu mộ", "Thương nhân giết người", "Đốt cháy phố đèn đỏ" đã vào phòng livestream. ...] Những fan cứng này rõ ràng đã chờ rất lâu, vừa mở phòng livestream là bắt đầu bắn đạn mạc: [Bàn Gia đúng giờ thật, nói hôm nay livestream trộm mộ quả nhiên đến rồi!] [Đợi cả đêm cuối cùng cũng lên sóng!] [Livestream của Bàn Gia thức đêm cũng phải xem!] [Lần trước Bàn Tử đi trộm mộ nhà người ta, mò được một cái bình gốm, chắc bán được không ít tiền nhỉ?] [Hồ Ca mới là kẻ máu mặt, gặp rắn năm bước không hoảng hốt mà rút dao phay chém chết luôn!] Một trong số đó là Bàn Tử, cười hắc hắc nhìn vào ống kính: “Chào mọi người lúc nửa đêm, phòng livestream trộm mộ của Bàn Gia lên sóng đúng giờ đây!” “Tối nay chúng ta sẽ dẫn mọi người đi khám phá một ngôi mộ lớn thực sự, biết đâu lại gặp sự kiện linh dị như lệ quỷ thổi tắt nến bái quan!” Bàn Tử chỉ vào vầng nguyệt mờ ảo trên bầu trời, nụ cười âm u: “Theo cổ thư phong thủy tổ tông để lại, đêm nay là đêm Thái Âm, sẽ có huyết quang bất tường giáng thế!” “Mà nơi đây lại càng đại hung, nằm sâu trong rừng nguyên sinh U Đô, chính là Loạn Táng Câu bị quỷ tử đồ thôn để lại, không biết có bao nhiêu oan hồn lang thang!” Không thể không nói, Bàn Tử này rất biết cách khuấy động cảm xúc.

Khán giả trong phòng livestream đều bắt đầu căng thẳng, đạn mạc như thủy triều nhấn chìm phòng livestream: [Ôi mẹ ơi!

Chỗ này nhìn đã thấy âm u đáng sợ rồi!] [Mấy thằng khốn này đáng ghét quá, đúng là đáng chết!] [Bàn Gia cuối cùng cũng livestream lại, tôi đợi lâu lắm rồi!] [Tôi từng nghe nói về Loạn Táng Câu ở U Đô, bên trong đó tà dị lắm, năm một chín chín tám có rất nhiều người chết ở đó!] [Bàn Gia đỉnh của chóp!

Nếu gặp phải ma thật, tôi sẽ tặng anh một thanh đại bảo kiếm!] [Đạn mạc hộ thể!

Tà túy tránh ra!] Bàn Tử thấy độ hot trong phòng livestream ngày càng lớn, đã vượt qua hai trăm nghìn lượt xem!

Trong lòng lập tức nở hoa!

Trên ám võng, hai trăm nghìn lượt xem có thể mang lại thu nhập vô cùng đáng kể!

Bàn Tử cười híp mắt nói: "Ngôi mộ này rất nguy hiểm, vì vậy hy vọng mọi người có thể giúp Bàn Gia một tay!" "Nếu thấy hay, nhớ thưởng thêm quà cáp để Bàn Gia có thêm động lực nhé!" "Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người!" Dưới sự khuấy động của Bàn Tử, phòng livestream nhanh chóng xuất hiện không ít hiệu ứng quà tặng.

Sâu trong mộ huyệt.

Lý Dịch phát hiện mình hình như bị "quỷ đè".

Rõ ràng ý thức rất tỉnh táo nhưng cơ thể lại không thể cử động.

Đúng lúc này, một giọng nói không mang bất kỳ cảm xúc nào vang lên trong đầu Lý Dịch: [Ting!

Phát hiện mộ huyệt của Túc chủ bị đạo mộ tặc xâm nhập, hệ thống Chống Trộm Mộ khởi động hoàn tất!] [Từ xưa đến nay, chủ nhân mộ và đạo mộ tặc vốn là kẻ thù không đội trời chung!] [Túc chủ với tư cách là chủ nhân mộ, cần phải bảo vệ lãnh thổ của mình khỏi sự xâm phạm của kẻ địch bên ngoài!] [Túc chủ chỉ cần tiêu diệt kẻ

xâm lược bên ngoài sẽ nhận được điểm!] [Điểm có thể dùng để rút thưởng!] Lòng Lý Dịch chấn động kịch liệt, một luồng thông tin khổng lồ xuất hiện trong đầu anh.

Rất nhanh, anh đã hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của mình.

Anh xuyên không, đến một thế giới song song nơi trộm mộ hoành hành!

Hơn nữa còn biến thành một Tử Cương cấp thấp nhất!

Hiện tại, còn đối mặt với nguy cơ bị đạo mộ tặc đào mộ.

Tuy nhiên, đã đến nước này rồi.

Chỉ có thể nhập gia tùy tục.

Hơn nữa anh còn có hệ thống, chắc chắn cũng sẽ không tệ lắm.

Nhưng có người dám đào mộ của anh, chuyện này không thể nhịn!

Phải biết, bị đạo mộ tặc ghé thăm mộ huyệt, mộ chủ nhân sẽ có kết cục cực kỳ bi thảm.

Phơi thây hoang dã là chuyện thường, còn bị hỏa táng rải tro thì càng đầy rẫy.

Lý Dịch không muốn mình rơi vào kết cục đó, liền vội vàng hỏi hệ thống: "Có gói quà lớn dành cho tân thủ không?" Hệ thống: [Ting!

Mở khóa nhiệm vụ sơ cấp đầu tiên, tích lũy tiêu diệt mười đạo mộ tặc!] [Túc chủ có muốn nhận nhiệm vụ không?

Lần đầu nhận nhiệm vụ sẽ nhận được phúc lợi tân thủ!] "Nhận!" Lý Dịch thầm niệm trong lòng. [Túc chủ đã nhận nhiệm vụ, bắt đầu phát phúc lợi tân thủ!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được một đạo âm khí!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được năng lực cấp Hiếm một sao Mắt

Lãnh Chúa!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được vật cưng cấp Phổ Thông một sao tổ ong sát thủ, có thể tiến hóa thăng cấp thông qua vật phẩm đặc biệt!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được vật cưng cấp Phổ Thông một sao bầy ẩn sí trùng, có thể tiến hóa thăng cấp thông qua vật phẩm đặc biệt!] Mắt Lý Dịch sáng lên.

Ong sát thủ và ẩn sí trùng ở thế giới trước đều là những loài côn trùng khét tiếng hung hãn!

Ong sát thủ và ẩn sí trùng là phúc lợi do hệ thống ban phát, đương nhiên không phải côn trùng bình thường.

Độc tính, khả năng sinh sản, sức đề kháng đều mạnh hơn ong sát thủ và ẩn sí trùng thông thường!

Chương 2

Phải biết, ong sát thủ nếu đã khóa mục tiêu thì có thể truy đuổi hàng chục dặm mà không bỏ cuộc.

Ẩn sí trùng, còn được gọi là "côn trùng bóng tối", "côn trùng thanh yêu".

Độc tố trong dịch cơ thể của ẩn sí trùng khi tiếp xúc với da người sẽ gây ra viêm da do ẩn sí trùng.

Viêm da do ẩn sí trùng nhìn chung không gây chết người, chỉ xuất hiện các triệu chứng như ban đỏ, sưng tấy, mưng mủ.

Nhưng nếu độc tố tích tụ đến một mức độ nhất định, sẽ gây ra đau rát dữ dội!

Nhiệt độ cơ thể người sẽ tăng cao đột ngột, đồng thời kèm theo các triệu chứng như sưng hạch bạch huyết cục bộ, chóng mặt, đau đầu.

Cuối cùng dẫn đến sốc và tử vong!

Với số lượng ẩn sí trùng trong tay anh, đủ để giết chết vài người trưởng thành!

Điều khiến Lý Dịch vui mừng nhất là ong sát thủ và ẩn sí trùng với tư cách vật cưng, có thể hành động theo mệnh lệnh của anh.

Điều này rất đáng suy ngẫm!

Hơn nữa, những côn trùng này có thể thăng cấp!

Không thăng cấp đã rất lợi hại rồi, thăng cấp xong sẽ biến thành quái vật gì?

Mắt Lãnh Chúa, không hổ là năng lực cấp Hiếm, vậy mà có thể

giúp anh có được góc nhìn của Thượng Đế.

Chỉ cần ở trong mộ của anh, sẽ không thoát khỏi tầm mắt của anh!

Còn âm khí, là thứ cần thiết để cương thi tiến hóa.

Lý Dịch rất hứng thú với cấp độ bảo vật, dùng ý niệm hỏi hệ thống: "Hệ thống, vật phẩm có những cấp độ nào?

Cụ thể thì phân chia thế nào?" Hệ thống: [Ting!

Trả lời Túc chủ, cấp độ bảo vật được chia thành sáu cấp: cấp Phổ Thông, cấp Hiếm, cấp Siêu Phàm, cấp Sử Thi, cấp Truyền Thuyết, cấp Thần Thoại.] [Mỗi cấp lại chia thành chín sao, một sao thấp nhất, chín sao cao nhất!] Lý Dịch thầm nghĩ, cấp Phổ Thông và cấp Hiếm đã lợi hại thế này rồi, cấp Siêu Phàm sẽ bá đạo đến mức nào?

Nhưng giờ nghĩ mấy chuyện này cũng chẳng ích gì, Lý Dịch quyết định làm từng bước một, ý niệm vừa động: "Sử dụng âm khí!" [Bắt đầu dung hợp âm khí!] Lý Dịch cảm thấy toàn thân mát lạnh, rất thoải mái.

Màu tím trên người cũng đậm hơn vài phần.

Mặc dù vẫn không thể cử động, nhưng anh có cảm giác, đợi hấp thu thêm một ít âm khí nữa, chắc chắn sẽ có thể tiến hóa thành Bạch Cương!

Cương thi có tám cấp, từ thấp đến cao lần lượt là: Tử Cương, Bạch Cương, Lục Cương, Mao Cương, Phi Cương, Du Thi, Phục Thi, Bất Hóa Cốt.

Tử Cương, chỉ là cương thi vừa mới thành hình, toàn thân có màu tím, cơ thể có thể sơ bộ duy trì không mục nát.

Bởi vì toàn thân ẩn chứa thi độc, nên mới có màu tím.

Nhưng Tử Cương là cương thi yếu nhất, không có khả năng hành

động.

Đợi khi màu tím trên người Lý Dịch từ nhạt chuyển sang đậm, rồi từ đậm chuyển sang nhạt, biến thành màu trắng, Lý Dịch sẽ tiến giai thành Bạch Cương, có được khả năng hành động!

Trong mắt Lý Dịch lóe lên một tia sát ý, ra lệnh cho bầy ong sát thủ và ẩn sí trùng ẩn nấp trong đường mộ.

Đợi đám đạo mộ tặc này thâm nhập mộ huyệt, rồi phát động tập kích!

Anh không thể bỏ qua những kẻ dám đào mộ của mình.

Nhận được những món quà này, Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Bàn Tử đang chuẩn bị nói tiếp thì một người đàn ông gầy gò bên cạnh hừ lạnh một tiếng: "Được rồi, đừng nói mấy lời vô ích đó nữa!" "Nhanh chóng dùng xẻng Lạc Dương đào đất mở đường, để xuống mò bảo bối!" "Theo sử liệu ghi lại, ngôi mộ này rất có thể là của một phú hào địa phương thời trước để lại, giàu nứt đố đổ vách!" Bàn Tử vội vàng đi tới, vừa đào đất vừa cười hì hì phụ họa: "Hồ Ca nói đúng!

Chỉ cần lấy được bảo bối bên dưới, đời này không cần lo lắng nữa!" Một người đàn ông cao gầy khác thì tâng bốc: "Hồ Ca chính là Mạc Kim Hiệu Úy!

Khả năng tìm long điểm huyệt không phải hạng xoàng, anh ấy nói có mộ ở đây thì chắc chắn không sai!" Hồ Ca hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường.

Dường như không thèm để ý đến lời tâng bốc của hai người.

Thực ra ba người đều đang diễn kịch, hình tượng của Hồ Ca là một đạo mộ tặc lạnh lùng và chuyên nghiệp.

Trên thực tế, Hồ Ca vì năng lực quá kém, đã sớm bị đoàn trộm mộ

phái Nam đuổi khỏi cuộc chơi.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đi mở livestream kiếm tiền.

Vì khả năng tìm long điểm huyệt không đủ, trong lòng hắn thực ra cũng không chắc chắn ở đây có mộ lớn thật hay không.

Vì vậy vào ban ngày, Hồ Ca đã dùng xẻng Lạc Dương đào thử đất, đó là đất ngũ sắc!

Nên hắn biết ở đây chắc chắn có mộ!

Đến lúc đó ba người cứ diễn theo kịch bản, dọa dẫm khán giả là được!

Người hiện đại rất thích những thứ mới lạ và kích thích, vì vậy livestream trộm mộ vô cùng hot!

Ba người bọn họ dựa vào livestream mà kiếm được không ít tiền.

Bàn Tử cầm xẻng Lạc Dương, bắt đầu đào đất.

Rất nhanh, xẻng Lạc Dương trong tay Bàn Tử mang theo một đống đất.

Người đàn ông được hai người kia gọi là Hồ Ca vội vàng đi tới, cầm đèn pin lên xem.

"Đất ngũ hoa!" Hồ Ca nói với vẻ mặt kích động: "Đây là đất ngũ hoa, bên dưới này rất có thể có mộ lớn!" Hai người kia vẻ mặt mừng rỡ, chỉ là dưới ánh trăng mờ ảo trông có vẻ tái nhợt.

"Nhanh lên!

Đào nhanh lên!

Đào ra cửa mộ sớm, chúng ta cũng dễ xuống mò vàng!" Hồ Ca thúc giục một tiếng.

Bàn Tử và người kia dốc sức, xắn tay áo lên mà làm.

Trên thực tế, tất cả những điều này họ đã biết từ trước, chỉ là đang diễn kịch.

Nhưng khán giả không biết điều đó.

Thấy ba người thật sự tìm thấy một ngôi mộ, trong phòng livestream bắt đầu bắn đạn mạc và quà cáp: [Ối trời!

Bàn Tử thật sự tìm thấy mộ lớn sao?] [Bàn Gia đỉnh của chóp, nếu có bảo bối đừng quên mấy fan cứng như chúng tôi!] [Hồ Ca không hổ là Mạc Kim Hiệu Úy trong truyền thuyết, bá đạo thật!] [Trộm mộ là phải chịu báo ứng của trời, các thanh niên tôi khuyên các cậu nên tự liệu mà làm!] [Nghe chú một lời khuyên, nước trong mộ này sâu lắm, các cậu không nắm giữ được đâu, vẫn nên để Tam Thúc đến!] [Hạch Tình Hà Ly đã tặng một thanh đại bảo kiếm. ...] Rất nhanh, dưới sự nỗ lực của hai người Bàn Tử, một cửa mộ đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Hồ Ca dùng tay thử thò vào cửa mộ một chút, phát hiện bên dưới lạnh thấu xương!

Hồ Ca vội vàng rụt tay lại, trong lòng không hiểu sao cảm thấy bất an.

Hồ Ca làm theo kiến thức học được khi đi trộm mộ cùng phái Nam trước đây, thắp một cây nến bái quan, đặt quanh cửa mộ.

Hô!

Ngọn nến bắt đầu chuyển sang màu xanh lục âm u, sau đó "ba" một tiếng đột ngột tắt ngúm!

Mồ hôi lạnh trên trán Hồ Ca lập tức chảy ra.

"Ngôi mộ này đại hung a!!" Lần này, Hồ Ca thật sự sợ hãi rồi!

Khán giả cũng sợ không ít. [Ối trời, sao ngọn nến này lại đột nhiên

tắt ngúm?] [Ối trời!

Sợ quá đi mất!

Sao ngọn lửa nến lại biến thành màu xanh lục?] [Ma thổi tắt nến, chỗ này e rằng có tà túy đáng sợ!] [Ma thổi tắt nến gì chứ, chắc là không khí bên dưới có vấn đề, nên mới xảy ra tình huống này thôi!] Bàn Tử cho rằng đây là do Hồ Ca tự dàn xếp, thờ ơ nói: "Hồ Ca, nến tắt là do không khí trong cửa mộ không lưu thông, cháy không đủ, cộng thêm có gió nên mới tắt thôi!" "Chúng ta nhanh xuống đi, nếu bị người khác phát hiện thì không hay đâu!" Hồ Ca nghĩ cũng phải, hắn đã theo phái Nam đi trộm mộ vài lần, cũng chưa từng thấy thứ gì kỳ lạ cả.

Liền gật đầu: "Nói đúng, trên đời này làm gì có ma quỷ thật chứ?" "Nhưng không khí bên dưới không tốt, phải đeo mặt nạ phòng độc!" Hồ Ca đeo mặt nạ phòng độc tự chế và bùa Mạc Kim, là người cuối cùng xuống mộ.

Dù sao ngôi mộ này trông có vẻ rợn người, nếu có nguy hiểm gì, hắn cũng có thể chạy thoát đầu tiên!

Hồ Ca và những người khác khom lưng, đi dọc theo đường mộ hẹp dài.

Chương 3

Suốt dọc đường không phát hiện ra nguy hiểm gì, tâm trạng cũng không còn căng thẳng như vậy nữa.

Trong lòng thầm nghĩ, nếu lát nữa không xảy ra bất ngờ, họ sẽ tự tạo ra một vài "bất ngờ" để dọa khán giả!

Rất nhanh, ba người liền đến phòng mộ chính.

Một cỗ quan tài đã mục nát không còn hình dạng lập tức hiện ra trước mặt ba người.

Dưới ánh đèn pin, có thể nhìn thấy một mảng lớn ánh vàng lấp lánh!

Vàng!

Từ này đồng thời xuất hiện trong đầu ba người.

Chắc hẳn những bảo vật khác đều đã mục nát, chỉ có vàng là không bị oxy hóa.

Hồ Ca ba bước làm hai, đi đến trước quan tài, dùng tay nhặt lên một vật dài màu vàng óng ánh.

Nhìn kỹ, hắn lập tức phấn khích: "Vàng!

Đây là vàng thật!

Hơn nữa độ tinh khiết rất cao!" Ba người đều chìm trong niềm vui sướng tột độ.

Vàng ở đây rất nhiều, đủ để họ nửa đời sau không phải lo lắng về tiền bạc nữa!

Khán giả cũng ghen tị và căm ghét, hận không thể xuất hiện trong mộ huyệt để mò vàng! [Mạc Kim Hiệu Úy không hổ là Mạc Kim Hiệu

Úy, đúng là mò vàng thật!] [Nếu số vàng này là của tôi thì tốt biết mấy!] [Cái này đơn giản là nhặt tiền mà!

Đào một cái hố là có thể kiếm được nhiều vàng như vậy!] Bàn Tử nhét đầy vàng vào ba lô, cảm giác nặng trịch khiến hắn vô cùng thỏa mãn!

Sau đó, hắn ôm vàng, nói với Hồ Ca: "Hồ Ca, vàng ở đây nhiều quá, chúng ta chắc phải đi lại vài chuyến mới có thể mang hết đi!" Hồ Ca không khỏi cảm thán: "Không hổ là đại phú hào đời Thanh, đúng là giàu có!" Ba người vác vàng, chật vật di chuyển, đi về phía ngoài mộ.

Tuy rất mệt, nhưng rất sảng khoái!

Lý Dịch tuy không có mắt, nhưng dưới Mắt Lãnh Chúa, đương nhiên anh nhìn thấy mọi hành động của những người này.

Vì vậy anh không vội.

Đợi những người này mệt đến mức không thể đi nổi nữa, chính là lúc những bảo bối nhỏ của anh xuất kích!

Ba người rất nhanh đã không đi nổi nữa, thở hổn hển, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hồ Ca cười mắng: "Bỏ bớt vàng xuống, chúng ta sẽ từ từ mang hết vàng ra ngoài!" "Nếu không, chắc chắn sẽ mệt chết ở đây!" Bàn Tử vỗ vỗ vào đống vàng, cười hắc hắc: "Có thể chết trên đống vàng cũng coi như là phúc khí của tôi!" Lý Dịch: "Được thôi!

Tôi sẽ thỏa mãn anh!" Lý Dịch trực tiếp ra lệnh cho bầy ong sát thủ và ẩn sí trùng xuất kích!

Ông ông ông!

Bầy côn trùng dày đặc đổ ổ ra, như một làn sương đen lan tỏa!

Hồ Ca tuy không phải Mạc Kim Hiệu Úy thật, nhưng thính giác

khá tốt.

Lông mày nhíu lại: "Bàn Tử, các cậu có nghe thấy tiếng gì không?" "Hình như là tiếng ong!" Bàn Tử dựng tai lắng nghe một chút, phát hiện không có tiếng ong nào.

Cười nói: "Hồ Ca, anh bị thiếu oxy nên xuất hiện ảo giác rồi phải không?" Tai Hồ Ca khẽ động đậy, phát hiện tiếng ong ngày càng gần, lập tức nhíu chặt mày!

Hắn quẳng ba lô xuống đất, lớn tiếng nói: "Chạy nhanh!" Vừa nói vừa chạy ra ngoài.

Bàn Tử và người đàn ông cao gầy vẻ mặt khó hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến Hồ Ca ngay cả vàng cũng không cần nữa!

Nhưng, giây tiếp theo, họ liền phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai!

Trên mặt họ bò đầy ấu sí trùng!

Loài độc trùng này cắn chặt vào da thịt họ, khiến họ cảm thấy đau đớn khó mà chịu đựng nổi.

Bàn Tử không nhịn được vỗ một bạt tai giết chết vài con.

Dịch cơ thể của ấu sí trùng bắn ra, làm da thịt hắn lập tức bị ăn mòn!

Một cảm giác đau rát dữ dội truyền đến, khiến họ suýt chút nữa sụp đổ!

Điều đáng sợ hơn là, xung quanh vang lên tiếng ong ông ông!

Dưới ánh đèn pin cực mạnh, một đàn ong đen sì bao vây hai người, điên cuồng chích cắn!

Bàn Tử đau đớn la hét loạn xạ, muốn chạy trốn, nhưng bốn phía đều là ong.

Thêm vào đường mộ thấp và hẹp, muốn chạy cũng không nhanh được!

Hồ Ca đã bò vào đường mộ, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử và những người khác, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May mà mình cơ trí, vừa nghe thấy tiếng ong là vội vàng chạy thoát!

Phải biết, ong mà nhiều lên cũng sẽ gây chết người đấy!

Lý Dịch thông qua Mắt Lãnh Chúa, phát hiện Hồ Ca đã vào đường mộ, không khỏi cười lạnh trong lòng: "Chẳng lẽ thật sự cho rằng có thể chạy thoát sao!

Đã hỏi ý kiến tôi chưa?" Anh đã chuẩn bị một lượng lớn ong sát thủ và ẩn sí trùng trong đường mộ!

Chính là để đề phòng vạn nhất!

Nụ cười trên mặt Hồ Ca lập tức đông cứng, bởi vì một con ẩn sí trùng đã bò vào cổ hắn!

Cảm giác tê dại do côn trùng bò trên da thịt mang lại, khiến Hồ Ca toàn thân chấn động!

Trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Hồ Ca vội vàng hoảng loạn dùng tay gạt ẩn sí trùng đi, nhưng số lượng ẩn sí trùng lại cực lớn!

Chỉ một lát sau, trên người Hồ Ca đã bò đầy ẩn sí trùng!

Hồ Ca ngã xuống đất không ngừng lăn lộn, mặt mũi méo mó dữ tợn, hệt như ác quỷ!

Tiếng kêu thét càng thảm thiết chói tai, độ lớn không thua gì tiếng heo bị chọc tiết!

Sau đó, ong sát thủ bắt đầu tiêm một lượng lớn độc tố vào người Hồ Ca, để ngăn đối phương chạy trốn.

Khán giả trong phòng livestream thấy cảnh này, không những không sợ hãi, mà ngược lại còn vô cùng phấn khích! [Tốt quá rồi!

Ba tên ngốc này chết rồi!

Vàng trong mộ này là của tôi!] [Có huynh đệ nào gần đây không, cùng lập đội đi Loạn Táng Câu vác vàng nào!] [Thêm tôi một vé!] [Ba tên đạo mộ tặc này đúng là ngu ngốc hết sức!

Vàng nặng thế kia, không thể từ từ mang ra ngoài sao?] [Ba tên đạo mộ tặc này cũng đen đủi, lại gặp phải tổ ong và ẩn sí trùng!] [Loạn Táng Câu nằm trong rừng nguyên sinh, có những thứ này không phải rất bình thường sao?] [May mà có ba người huynh đệ tốt "dẫm lôi" trước, chúng ta mới có thể đi vác vàng chứ!] [Chẳng qua là mấy con côn trùng thôi, đến lúc đó cầm thuốc diệt côn trùng là có thể giải quyết dễ dàng!] [Làm xong vụ này, quán bar sẽ "một đường rồng"!] Những khán giả xem livestream kiểu này trên ám võng, thực ra trong lòng cũng không phải người lương thiện gì.

Những chuyện bình thường không dám làm ngoài đời, trên mạng lại trở nên ngang ngược vô kỵ!

Thấy ba tên đạo mộ tặc bị ong sát thủ và ẩn sí trùng hành hạ thê thảm, ngược lại khiến họ cảm thấy vô cùng phấn khích!

Trong đầu Lý Dịch rất nhanh vang lên giọng nói dễ chịu: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt một đạo mộ tặc, nhận được mười điểm!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt một đạo mộ tặc, nhận được mười điểm!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt một đạo mộ tặc, nhận được hai

mươi điểm!] Ong sát thủ và ẩn sí trùng đều là công cụ của Lý Dịch, Lý Dịch được coi là người cầm dao, những đạo mộ tặc này đương nhiên sẽ được hệ thống xác nhận là do Lý Dịch tiêu diệt.

Chỉ là Lý Dịch trong lòng hơi nghi hoặc: "Cái Hồ Ca này vậy mà đáng giá hai mươi điểm?

Cao hơn hai người kia sao?" Hệ thống: [Ting!

Số điểm nhiều hay ít có liên quan đến kiến thức, khí vận, năng lực, cảnh giới tinh thần, v.v. của đạo mộ tặc!] [Tiến độ nhiệm vụ hiện tại của Túc chủ: 3/10!] [Xin Túc chủ tiếp tục cố gắng!] Lý Dịch nhìn mười lăm điểm trong tài khoản của mình, không do dự, trực tiếp nhấn nút rút thưởng!

Chương 4

[Ting!

Ngài có bốn mươi điểm, mỗi mười điểm có thể rút thưởng một lần!] [Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được quan tài gỗ âm trầm cấp Phổ Thông một sao!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được cơ quan Thiên Hỏa Quán Đỉnh cấp Phổ Thông ba sao!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được vật cưng cấp Phổ Thông hai sao một con rắn cơ quan!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được vật cưng cấp Phổ Thông một sao bầy kiến lửa!] Lý Dịch nghe thấy Thiên Hỏa Quán Đỉnh, trong lòng vui mừng.

Phải biết rằng ong sát thủ và ẩn sí trùng dù sao cũng chỉ là côn trùng bình thường, sao có thể là đối thủ của con người?

Lần này có thể giết chết đạo mộ tặc, hoàn toàn là do đạo mộ tặc không chuẩn bị!

Nhưng lần sau thì không chắc, phải biết ba tên đạo mộ tặc này đang livestream đấy!

Lý Dịch có Mắt Lãnh Chúa, đương nhiên có thể nhìn thấy chiếc điện thoại trên thi thể ba người.

Chỉ là anh không ngờ, những đạo mộ tặc này lại ngang ngược đến thế, vậy mà dám livestream trộm mộ của anh trên ám võng!

Có lần đầu sẽ có lần thứ hai.

Đạo mộ tặc đến lần sau e rằng sẽ càng khó đối phó hơn.

Nếu đạo mộ tặc toàn bộ vũ trang, ong sát thủ và những côn trùng này sẽ rất khó chích cắn được con người!

Huống hồ, những côn trùng này ít nhiều vẫn mang nhược điểm của côn trùng nguyên thủy.

Anh thật sự sợ những đạo mộ tặc này sẽ chuẩn bị thuốc diệt côn trùng mạnh mẽ hay những thứ tương tự.

Vạn nhất thật sự có thể khắc chế ong sát thủ và ẩn sí trùng, thì Lý Dịch sẽ kiệt sức.

Nhưng, Thiên Hỏa Quán Đỉnh thì khác!!

Nếu những kẻ đó mặc đồ bảo hộ bằng cao su mà đến, chắc chắn sẽ bị thiêu chết!

Hơn nữa Thiên Hỏa Quán Đỉnh có thể sử dụng ba lần một ngày, hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Lý Dịch.

Còn về rắn cơ quan, một con rắn cơ quan có lẽ không tạo ra uy hiếp gì lớn.

Nhưng nếu dùng để tấn công lén lút, có lẽ sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Phải biết rắn cơ quan có độc tính cực mạnh, đủ để khiến một người trưởng thành mất mạng chỉ trong vài giây!

Loại thích khách ẩn mình trong bóng tối phát động tấn công lén lút này, cực kỳ phù hợp với những nơi như mộ huyệt!

Còn kiến lửa, chỉ có thể coi là phần thưởng bình thường.

Kiến lửa công có kích thước không lớn, chỉ bằng một phần ba móng tay út.

Nhưng kiến chúa lại lớn bằng ngón tay cái!

Điều này khiến khả năng sinh sản của kiến lửa trở nên rất mạnh!

Tích tiểu thành đại, cũng coi như một lực lượng chiến đấu không nhỏ.

Còn quan tài gỗ âm trầm, đây là thứ tốt!

Nó có thể bảo tồn âm khí, là bảo vật nuôi thi thể!

Cơ thể của anh nếu được đặt trong quan tài gỗ âm trầm này, sẽ làm chậm tốc độ mục nát!

Quan tài của Lý Dịch đã mục nát từ lâu, thi thể bị chôn dưới vàng, rất không thoải mái.

Lý Dịch điều khiển rắn cơ quan, ở vùng mù của camera, tắt livestream trong điện thoại.

Dù sao cảm giác bị người khác nhìn trộm khiến anh rất khó chịu.

Phòng livestream đóng cửa, đối với khán giả mà nói thì không ảnh hưởng gì.

Chẳng qua là vài streamer nhỏ chết, với lại điện thoại hết pin thôi.

Trên ám võng, đó đều là chuyện nhỏ nhặt!

Nhưng, một quan tài vàng đó đủ để khiến không ít người nảy sinh lòng tham!

Từng người một trên diễn đàn ám võng bàn luận sôi nổi. [Cái Loạn Táng Câu ở U Đô này Bàn Gia tôi quen thuộc lắm, có ai lập đội cùng tôi đi vác vàng không?] [Thêm tôi một vé!] [Ngôi mộ này ngoài vàng vạn lạng ra, những thứ khác đều bình thường, chỉ cần phòng bị tốt mấy con côn trùng kia, đơn giản là cơ hội tốt nhất để qua đêm bạo phú!] [Cái này không phải đáng tin hơn trúng số sao?] [Mang tôi theo, tôi cũng là người U Đô!] Trên ám võng, đã bắt đầu có người lập đội, chuẩn bị đi đến Loạn Táng Câu trộm mộ Lý Dịch.

Mộ huyệt Loạn Táng Câu.

Lý Dịch nói với hệ thống: "Sử dụng quan tài gỗ âm trầm và Thiên Hỏa Quán Đỉnh!" Hệ thống: [Bắt đầu sử dụng!] Thi thể Lý Dịch lập tức xuất hiện trong quan tài gỗ âm trầm.

Không còn vàng đè lên, Lý Dịch cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Và mộ huyệt của Lý Dịch cũng có sự thay đổi lớn, bên trong đường mộ xuất hiện cơ quan Thiên Hỏa Quán Đỉnh.

Chỉ cần có người tiến vào, Lý Dịch có thể điều khiển Thiên Hỏa Quán Đỉnh, thiêu chết người!

Hơn nữa, cơ quan Thiên Hỏa Quán Đỉnh này cực kỳ ẩn tế, người bình thường căn bản không thể phát hiện ra.

Lý Dịch nhìn thi thể trên đất, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng.

Anh hiện tại là cương thi, có ham muốn hút máu mãnh liệt!

Lý Dịch vội vàng ra lệnh cho kiến lửa, cắn vỡ da thịt ba tên đạo mộ tặc này, vận chuyển máu tươi vào miệng anh!

Kiến lửa là vật cưng của anh, mệnh lệnh của Lý Dịch là tuyệt đối!

Rất nhanh, kiến lửa liền bò về phía thi thể đạo mộ tặc.

Mặc dù những con côn trùng nhỏ này rất bé, không đáng chú ý.

Nhưng số lượng mà nhiều lên, sẽ tạo ra sự thay đổi về chất.

Đặc biệt là kiến lửa.

Đê ngàn dặm bị phá vì ổ kiến!

Có những con kiến lửa này, lãnh địa của anh sẽ trở nên rộng lớn hơn!

Những con kiến lửa này tạo thành từng hàng đội ngũ, cần mẫn vận chuyển những giọt máu nhỏ bé.

Giống như vận chuyển mật ong!

Chờ một tiếng đồng hồ, Lý Dịch cuối cùng cũng uống được giọt máu đầu tiên!

Đôi môi đen tím dưới sự nuôi dưỡng của máu tươi, trở nên càng thêm tà dị!

Ngon!

Giọt máu đầu tiên này vô cùng ngọt ngào, khiến Lý Dịch cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Có lẽ vì bản năng hút máu, Lý Dịch há môi, bắt đầu chậm rãi nuốt chửng máu tươi.

Lý Dịch để có được nhiều máu tươi hơn, cho kiến lửa lấy máu từ ba thi thể kia.

Mấy ngày nay, Lý Dịch vẫn luôn uống máu.

Nhờ nhiệt độ ở đây rất thấp, ba thi thể này không bị mục nát.

Còn bầy kiến lửa ngoài việc vận chuyển máu, còn lại là ăn thi thể, bắt đầu sinh sôi nhanh chóng!

Bầy kiến khác với bầy ong.

Nó có vài kiến chúa đảm nhiệm công việc duy trì nòi giống.

Chương 5

Thêm vào thức ăn phong phú, bầy kiến lửa rất nhanh đã xây dựng vương quốc của riêng mình dưới lòng đất!

Tổng số lượng vượt quá hai mươi vạn!

Điều này khiến Lý Dịch tràn đầy kỳ vọng, đợi sau này kiến lửa thăng cấp tiến hóa, thực lực của chúng không biết sẽ đạt đến mức độ khủng bố nào!

Sau khi Lý Dịch uống cạn máu của ba thi thể, giọng nói của hệ thống vang lên: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiến vào trạng thái bão hòa, nhận được năng lực Thị Huyết!] [Túc chủ có thể chủ động tiến vào trạng thái Thị Huyết, tăng đáng kể tốc độ tấn công và lực phá hoại của bản thân!] [Trạng thái bị động sẽ tăng tỷ lệ chuyển hóa năng lượng trong máu của Túc chủ!] Lý Dịch mừng rỡ, kỹ năng này đúng là không tệ!

Sau này mình tiến hóa thành Bạch Cương, lượng máu cần thiết sẽ giảm đi không ít.

Hơn nữa thực lực cũng sẽ tăng đáng kể.

Đúng lúc Lý Dịch đang xây dựng mộ địa của mình, những người xem livestream trên ám võng đêm đó đã bắt đầu đổ về Loạn Táng Câu!

Tài lộc lay động lòng người.

Vàng trong mộ huyệt của Lý Dịch quá nhiều!

Đủ để người ta giàu sang phú quý cả đời, không lo cơm áo gạo tiền!

Mặc dù phần lớn mọi người chỉ nói suông trên ám võng, nhưng

cũng có không ít người đã nảy sinh ý đồ xấu, và đã hành động thực tế!

Hai giờ sáng, sương mù lại bao trùm Loạn Táng Câu.

Vài tia sáng yếu ớt lóe lên trong sương mù, những người này chính là đạo mộ tặc đến vác vàng!

"Tặc tặc tặc!" Một trong số đó là Bàn Tử, vừa ăn khoai tây chiên vừa thở dài: "Chúng ta đã loanh quanh ở đây mấy ngày rồi, chẳng thấy cái gì cả!" "Các cậu nói chúng ta có phải bị mấy streamer kia lừa rồi không?

Loạn Táng Câu căn bản không có mộ!" "Rất có thể, bọn họ đi căn bản không phải mộ trong Loạn Táng Câu!" Một người đàn ông thấp bé chà chà tay, đang cầm điện thoại xem đi xem lại đoạn livestream phát lại đêm đó.

Miệng mắng: "Thật sự có khả năng này!" "Đoạn livestream phát lại này chẳng có manh mối gì, chỉ thấy ba tên streamer kia xuống mộ tìm thấy vàng!" Mấy người khác cũng bắt đầu than vãn: "Thôi rút!

Chúng ta đến cái chỗ quỷ quái này đã tốn không ít thời gian và lộ phí, nếu không có gì thì chẳng phải lỗ nặng sao!" "Đây tuyệt đối là trò diễn của mấy streamer kia, không ngờ chúng ta lại tin!" "Đáng chết!

Muỗi ở đây nhiều thật!" "Lão tử không tìm nữa, về!" Những người này chỉ là người bình thường, thấy livestream trên ám võng xong, đầu óc nóng lên muốn đến đây phát tài lớn.

Thế là lập đội cùng nhau đến.

Cứ nghĩ có thể dễ dàng tìm thấy mộ, thoải mái vác vàng.

Nhưng không ngờ, đến đây lại liên tục bị côn trùng đốt!

Còn việc để tránh ong chích mà mặc đồ bảo hộ bằng cao su, buổi tối thì được.

Ban ngày đơn giản là một sự hành hạ!

Chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở U Đô rất lớn, ban ngày nóng bức, ban đêm âm hàn.

Trong môi trường này, những người này đương nhiên không chịu đựng nổi.

Đúng lúc đoàn người chuẩn bị quay về, Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc thốt lên: "Mọi người mau nhìn!

Phía trước có ánh đèn pin!" Sắc mặt mọi người đều trở nên hơi kỳ dị.

"Hóa ra ngoài chúng ta, còn có người khác cũng đến mò vàng!" "Chúng ta qua đó xem sao, biết đâu đối phương tìm thấy mộ rồi!" "Cũng được!

Mọi người cùng đi mò vàng, tốc độ cũng nhanh hơn một chút!" Những người này dù sao cũng chỉ là người bình thường, ngoài việc lên ám võng xem mấy livestream nặng đô.

Không hề làm chuyện gì vi phạm pháp luật.

Về sự tàn khốc trong giới đạo mộ tặc thì họ chỉ dừng lại ở giai đoạn nghe nói.

Mọi người vừa mới đến gần, đoàn người đối diện rõ ràng cũng phát hiện ra họ, cảnh giác nhìn Bàn Tử và đồng bọn.

Bàn Tử tự nhiên quen thuộc nói: "Mấy anh em, các cậu đến đây làm gì thế?" Đối phương đáp: "Đến du lịch!" Bàn Tử chỉ vào xẻng Lạc Dương trong tay đối phương, cười hì hì: "Các cậu cũng đến mò vàng phải không?

Tìm thấy mộ chưa?" Nghe lời Bàn Tử, thanh niên xăm rết nhíu mày, khinh thường bĩu môi, hừ lạnh một tiếng: "Chúng tôi chính là

đến du lịch, liên quan gì đến anh?

Cút đi!" Câu nói này lập tức chọc giận Bàn Tử.

Bàn Tử xắn tay áo lên xông tới, miệng hét: "Anh em!

Chúng ta cùng lên!

Xử lý mấy tên cháu này!" Thanh niên xăm rết rút ra một thanh trường đao, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Thanh trường đao lóe lên hàn quang sắc lạnh, dưới ánh trăng mờ ảo trông rất đáng sợ!

Nhất thời, một trận huyết chiến khó tránh khỏi.

"Tất cả dừng tay cho tôi!" Một người đàn ông trung niên bước ra, vẻ mặt chất phác thật thà, nhưng giọng nói đầy nội lực, mang theo một vẻ uy nghiêm.

Thanh niên xăm rết thấy người trung niên lên tiếng, ngoan ngoãn thu dao lại, đứng sang một bên.

Người trung niên hòa hoãn sắc mặt: "Mọi người đã cùng tìm tài lộc, chi bằng cùng nhau xuống mộ?" "Phải biết vàng có mật độ rất lớn, với khối lượng vàng nhìn thấy trên livestream, ước tính vàng ở dưới đây ít nhất cũng mấy chục tấn!" "Số người chúng ta e rằng căn bản không vác hết nổi!

Chi bằng mọi người cùng nhau phát tài?" Bàn Tử khi thấy đối phương rút dao ra thực ra đã chùn bước.

Lúc này vừa hay mượn cớ xuống thang: "Nếu chú đã nói vậy, vậy chúng ta cùng nhau xuống mộ!" Người trung niên nói: "Tôi tên Trương Tam, mấy vị huynh đệ này xưng hô thế nào?" "Chúng tôi là đạo mộ tặc chuyên nghiệp, chỉ cần các cậu đi theo chúng tôi, tiền chắc chắn không thiếu, hơn nữa đảm bảo có thể rời đi an toàn!" Bàn Tử

nghe đối phương là người chuyên nghiệp, liền vội vàng nói: “Tôi tên Vương Đằng, mấy vị này đều là xem livestream đến phát tài!” “Nhưng chúng tôi đã tìm mấy ngày, vẫn không phát hiện ra ngôi mộ ở đâu!” Trương Tam cười hì hì: “Ngôi mộ này được giấu rất sâu, nhưng chúng tôi có phong thủy sư ở đây, rất nhanh sẽ tìm thấy mộ!” Mấy cục thịt mỡ trên mặt Vương Đằng (Bàn Tử) kích động run lên: “Phong thủy sư?

Chẳng lẽ lời mấy streamer kia nói về phân kim định huyệt là thật sao?” Trương Tam cười híp mắt nói: “Đương nhiên!” “Lão Nhị, nhanh tay lên, tìm ra mộ huyệt đi!” “Lát nữa vác vàng là việc dùng sức đấy!” Một người đàn ông cao gầy gật đầu, cầm la bàn, miệng lẩm bẩm: “Trên la bàn sợ song kim, tọa huyệt lập hướng sợ hỏa kháng.

Cô hư định ra cô quả số, hỏa kháng ngày sau tuyệt người đinh. ...” Bàn Tử nhìn người tên Lão Nhị lẩm bẩm, trong lòng một trận khinh thường.

Trong mắt hắn, những cái gọi là đại sư phong thủy này chẳng qua là đang giả vờ ra vẻ mà thôi.

Cái gọi là thuật phong thủy của họ, chẳng qua là trò lừa đảo.

Có lẽ cảm nhận được sự khinh thường của Bàn Tử, thanh niên xăm rết liếc Bàn Tử một cái đầy âm lãnh.

Vương Đằng khi mềm sợ cứng, vội vàng quay mặt đi.

Kim chỉ la bàn trong tay Lão Nhị đột nhiên chỉ về hướng Đông Nam.

Hắn vui mừng khôn xiết nói: “Tốt!

Tìm thấy rồi!” Lão Nhị đi dẫn đường ở phía trước, những người khác theo sát phía sau.

Rất nhanh, mọi người liền nhìn thấy cửa mộ y hệt như trong

phòng livestream!

Ai nấy đều ánh mắt kích động.

Vương Đẳng nhìn Lão Nhị với ánh mắt kỳ lạ, tên này trông vẻ ngoài bình thường, không ngờ lại thật sự là một đại sư phong thủy!

Trương Tam ho nhẹ một tiếng: "Mọi người mặc đồ bảo hộ vào, chuẩn bị xuống mộ!" Mọi người đều không có ý kiến, khom lưng, cẩn thận trượt xuống theo đường mộ.

Cơ thể Bàn Tử vì quá béo, vòng eo quá lớn, bị kẹt ở cửa động suýt chút nữa không xuống được!

Mọi người phải dùng sức kéo, lôi Bàn Tử xuống.

Bàn Tử và đồng bọn vừa tiến vào đường mộ, Lý Dịch liền cảm nhận được.

Lập tức sắp xếp kiến lửa và rắn cơ quan mai phục bên ngoài cửa mộ.

Còn ong sát thủ và ẩn sí trùng thì tiềm phục trong đường mộ, chờ đợi thời cơ.

Trương Tam và những người khác đi thông suốt không trở ngại, rất nhanh liền đến gần thi thể ba tên đạo mộ tặc.

Bàn Tử thở hổn hển, mặt đầy mồ hôi hột: "Mệt quá!

Còn bao xa nữa mới đến đây!" Bàn Tử cầm đèn pin, đột nhiên phát hiện phía trước có người nằm trên đất.

Không nhịn được kinh ngạc thốt lên: "Phía trước có phải là thi thể streamer không?" Lòng mọi người thắt lại.

Tuy rằng đã sớm dự liệu, nhưng nhìn thấy thi thể vẫn có chút sởn tóc gáy.

Chương 6

Bàn Tử nuốt nước bọt: “Hay là chúng ta cũng mở livestream đi?

Vạn nhất ở đây xảy ra chuyện không may gì, cũng có người biết chúng ta đã xảy ra chuyện gì!” Thanh niên xăm rết trừng mắt thật mạnh vào Bàn Tử: “Không biết nói thì im miệng!

Có thể xảy ra chuyện không may gì chứ?!” Bàn Tử lười chấp nhặt với thanh niên xăm rết, lấy điện thoại ra, bắt đầu livestream.

Vương Đằng thích được mọi người chú ý, nên thường xuyên livestream trên ám võng, chỉ là độ hot bình thường.

Bây giờ có sự kiện hot, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Vừa mở livestream, hắn liền luyên thuyên giảng giải: “Chào buổi đêm mọi người!

Đằng Ca tôi lần này để mọi người được thưởng thức bữa tiệc thị giác, đặc biệt đến một ngôi cổ mộ!” “Và còn tìm thấy thi thể của ba streamer đã chết bất ngờ lần trước!” Bàn Tử đi đến phía trước nhất, từ từ đưa ống kính điện thoại đến gần thi thể.

Dưới ánh sáng mạnh, ba thi thể kia khô quắt, trông như da người bị mất nước!

Máu bên trong đã bị hút khô!

Trên đó có những lỗ nhỏ như kim châm, dày đặc, nhìn rất đáng sợ!

Đôi đồng tử đen ngòm đã hoàn toàn méo mó biến dạng, oán độc nhìn chằm chằm Bàn Tử!

Bàn Tử sợ đến mức suýt chút nữa làm rơi điện thoại: “Ối!

Sao cái streamer này lại biến thành bộ dạng quái dị này!” Trương

Tam nhíu chặt mày: "Đây là bị hút khô máu, hơn nữa thịt bên trong cũng bị ăn hết rồi!" "Chẳng lẽ trong mộ này có sinh vật quỷ dị nào tồn tại?" Bàn Tử vừa bị dọa vỡ mật, hơi thở có chút dồn dập không đều.

Lúc này hoàn hồn lại, một cước đá văng miếng da người trước mặt, độc ác nguyền rủa: "Bàn Ca tôi cái phong ba bão táp gì mà chưa từng thấy, tưởng cái này có thể dọa được tôi sao?!" Trương Tam không vạch trần hành vi của Bàn Tử chỉ là để che giấu sự sợ hãi của bản thân, giọng nói trầm thấp: "Được rồi!

Mọi người cẩn thận một chút, tôi cảm thấy ở đây có gì đó cổ quái!" Thanh niên xăm rết rút ra trường đao, cảnh giác nhìn quanh.

Bàn Tử cười gượng một tiếng: "Ở đây ngay cả bóng ma cũng không có, chú Trương có phải căng thẳng quá rồi không?" Trương Tam không giải thích nhiều.

Bàn Tử chỉ là người ngoại đạo, nói nhiều vô ích.

Năm người đạo mộ chuyên nghiệp đều hiểu rõ, sự xuất hiện của miếng da người này quá mức kỳ lạ.

Mấy streamer này mới chết được vài ngày, sao có thể biến thành xác khô được?

Hơn nữa trên miếng da người có những lỗ nhỏ li ti dày đặc, nhìn đã thấy rất bất an.

Lý Dịch thông qua Mắt Lãnh Chúa, nhìn thấy công cụ trong tay những đạo mộ tặc chuyên nghiệp này, sát ý trong lòng càng lúc càng mạnh.

Nếu để những đạo mộ tặc này tìm thấy quan tài của mình, e rằng đến tro cốt cũng sẽ bị rải đi!

Trương Tam và những người khác căng thẳng đi dọc đường mộ, không gian phía trước ngày càng rộng, dần dần không cần khom lưng

cũng có thể đi vào.

Tiếp đó, mọi người phát hiện ra thi thể của hai người khác.

Cũng là khô quắt, chỉ còn lại tóc và da.

Máu thịt dường như đều bị một loại sinh vật nào đó ăn hết.

Và trên người họ, có hai chiếc ba lô!

Bên trong ba lô là vàng óng ánh!

Nhìn thấy những thỏi vàng này, khán giả ẩn danh trong phòng livestream đều bùng nổ! [Ối trời!

Bàn Ca vậy mà tìm thấy cái mộ mà Bàn Gia trước đó đã xuống sao?!] [Bàn Ca, chia cho tôi một cục vàng đi, tôi tặng anh mười thanh đại bảo kiếm!] [Tôi cũng muốn đi Loạn Táng Câu a!] [Nhiều vàng thế này, Bàn Ca lần này thật sự phát tài rồi!] [Tôi hối hận chết mất!

Biết thế tôi đã đi cùng Bàn Tử rồi!] Bàn Tử nhìn thấy vàng, sao có thể nhịn được, trực tiếp đưa tay nhấc ba lô lên!

Vàng rất nặng!

Nhưng Bàn Tử nắm chặt, căn bản không có ý buông tay.

Đồng bọn của Bàn Tử bất mãn nói: "Bàn Tử, vàng nặng thế này, hay là để chúng tôi giúp anh chia sẻ một ít?" Bàn Tử trực tiếp lắc đầu: "Phía sau còn rất nhiều vàng, mọi người đều có phần!" "Các cậu cứ ra phía sau mà lấy đi!" Trương Tam và những người khác tuy biết phía sau còn rất nhiều vàng, nhưng cách làm của Bàn Tử rất rõ ràng khiến họ cảm thấy vô cùng bất mãn!

Hành vi ăn một mình này, ở đâu cũng đáng ghét.

Chỉ là bây giờ không phải lúc tranh giành số vàng này, dù sao vàng ở đây quá nhiều.

Họ hoàn toàn không cần lo lắng không đủ vàng chia!

Mọi người vừa nghĩ đến vàng, bước chân liền nhanh hơn, vội vàng tiến về phía phòng mộ chính.

Lý Dịch nhìn thấy biểu hiện của những người này, trong lòng cười lạnh.

Trong mộ của anh, cơ quan đáng sợ nhất không gì khác chính là những thỏi vàng này!

Lòng tham của con người, mới là ác quỷ đáng sợ nhất thế gian!

Anh đã nhìn thấy những người này vác vàng, dưới Thiên Hỏa Quán Đỉnh biến thành dáng vẻ than củi cháy xém rồi!

Trương Tam và những người khác rất nhanh liền đến phòng mộ chính, một quan tài vàng khiến mắt mọi người đều đơ ra!

"Chủ nhân ngôi mộ này thật sự rất giàu có!" Bàn Tử cảm thán một tiếng.

Thanh niên xăm rết không để ý đến Bàn Tử, mà nói với Trương Tam: "Tam Thúc, chẳng phải Diệp Tổng đang bệnh nặng, cần dùng tro cốt trăm năm làm mồi thuốc sao?" "Nếu chúng ta có thể giao tro cốt của chủ nhân ngôi mộ này cho ông ấy, chắc chắn sẽ nhận được sự che chở của ông ấy!" Trương Tam đồng tình gật đầu.

Trên thế giới này, tiền bạc không phải là tất cả.

Quyền lực còn quan trọng hơn tiền rất nhiều.

Có tiền chưa chắc có quyền, nhưng có quyền chắc chắn sẽ có tiền!

Vị Diệp Tổng đó là người có quan hệ trong cả giới hắc bạch!

Nếu có ông ta che chở, chuyến hàng này của họ cũng có thể tiêu thụ an toàn!

Trương Tam liếc Bàn Tử một cái, tên này cứ nghĩ mang vàng ra ngoài là xong.

Thực tế, đây mới chỉ là bước đầu tiên!

Còn cần phải nung chảy vàng, tạo hình rồi rửa tiền!

Như vậy mới biến thành tiền thật sự!

Trương Tam gật đầu: "Đợi chúng ta dọn vàng ra, cậu hãy mang tro cốt ra!" "Vâng ạ!" Thanh niên xăm rết đáp.

Bàn Tử không mấy hứng thú với Diệp Tổng, hắn cũng chưa từng nghe nói về người này.

Hắn nhìn thấy đống vàng chất đống, mắt đều mạo ra tia sáng xanh.

Mặc dù số vàng trên người hắn đã đủ nặng, nhưng hắn vẫn muốn vác thêm!

Ai lại chê vàng nhiều chứ?

Nhiều vàng như vậy bày ra trước mặt, có thể lấy được bao nhiêu thì lấy.

Bàn Tử trước đó còn mắng ba streamer kia không biết ít lấy đi một chút, lúc này đang điên cuồng nhét vàng vào ba lô!

Mật độ của vàng rất lớn, một ba lô vàng người bình thường căn bản không thể nhấc lên được!

Thanh niên xăm rết dọn hết vàng ra, muốn tìm tro cốt.

Cảnh này đương nhiên hoàn toàn lọt vào mắt Lý Dịch.

Vừa nghĩ đến những kẻ này ngay cả tro cốt của mình cũng không tha, còn muốn mang đi làm mồi thuốc, điều này càng khiến Lý Dịch không thể bỏ qua những đạo mộ tặc này!

Nếu không phải cơ thể của mình đã được hệ thống đưa vào quan

tài gỗ âm trầm, cộng thêm Lý Dịch có tiên kiến.

Đã ra lệnh cho kiến lửa đào sập đất dưới quan tài, chôn vùi lại, e rằng sẽ bị độc thủ của những kẻ này!

Thanh niên xăm rết bới móc nửa ngày, vẫn không tìm thấy tro cốt, không nhịn được thở dài: "Ngôi mộ này đã có lịch sử mấy trăm năm rồi, tro cốt này e rằng đã mục nát không còn nữa!" Trương Tam thấy không tìm thấy tro cốt, cũng không quá nhiều đòi hỏi, thản nhiên nói: "Thôi được rồi, có số vàng này, chuyến này của chúng ta cũng không coi là công cốc!" "Mọi người trước tiên mang đợt vàng đầu tiên đi, đợi tối mai lại đến vác vàng!" Trương Tam tuy trong mắt cũng lóe lên ánh sáng tham lam, nhưng vẫn giữ được một phần lý trí.

Phải biết, vàng ở đây quá nhiều, mà Loạn Táng Câu giao thông bất tiện, xe cộ không thể lái vào.

Chương 7

Muốn vận chuyển hết vàng ra ngoài, thì phải đi lại nhiều chuyến!

Bàn Tử và đồng bọn đều đang thách thức giới hạn của bản thân, chật vật vác vàng chậm rãi tiến lên.

Chỉ một lát sau đã mệt như chó chết.

Chỉ đành bỏ vàng xuống đất, giảm bớt một phần trọng lượng rồi đi tiếp.

Thanh niên xăm rết đi phía trước nhìn thấy cảnh này, khóe miệng cong lên một nụ cười chế giễu.

Những người này có lẽ còn không biết, đợi Bàn Tử và đồng bọn vận chuyển vàng ra ngoài, chính là tử kỳ của họ!

Nếu không phải vì muốn tìm lao động miễn phí, hắn đã sớm một đao chém chết Bàn Tử rồi!

Thanh niên xăm rết dẫn đầu đi vào đường mộ, Lão Nhị và những người khác theo sát phía sau.

Lý Dịch thấy mọi người bắt đầu đi qua đường mộ chật hẹp, trong lòng lập tức phấn khích.

Dùng ý niệm điều khiển Thiên Hỏa Quán Đỉnh, một cột lửa phun ra, trực tiếp biến những người trong đường mộ thành quả cầu lửa!

Những người này mặc đồ bảo hộ bằng cao su, dùng để ngăn côn trùng chích cắn!

Gặp lửa liền cháy dữ dội.

"A a a!!!" Mọi người phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng, muốn dập lửa, nhưng vì đường mộ quá chật hẹp, căn bản không thể

ra tay!

Hơn nữa họ còn vác vàng trên lưng, đi lại đã khó khăn, muốn dập lửa càng khó hơn gấp bội.

Mười mấy giây sau, chỉ còn lại vài người sống sót, đau đớn co quắp trên đất, phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Da thịt hoàn toàn cháy đen, trông thảm khốc vô cùng.

Mặc dù còn sống, nhưng thà chết quách đi còn hơn, cũng coi như là giải thoát rồi.

Giọng nói của hệ thống không ngừng vang lên: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt đạo mộ tặc, nhận được mười điểm!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt đạo mộ tặc, nhận được hai mươi điểm!] ...

Bàn Tử và những người ở phía sau thì vẻ mặt may mắn, may mà mình tham lam, nếu không thì đã bị thiêu chết rồi!

Thấy đồng bọn của mình chết và bị thương hết sạch, Trương Tam còn chưa bước vào đường mộ đã há miệng, nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Không khỏi đau khổ nhắm hai mắt lại.

Trong phòng livestream, những người có nghiên cứu về mộ huyệt lập tức phản ứng lại, vẻ mặt kinh ngạc gõ chữ trong phòng livestream: [Đây là Thiên Hỏa Quán Đỉnh!

Thông thường chỉ có siêu cấp đại mộ mới có khả năng tồn tại cơ quan này!] [Ngôi mộ này trông không lớn, sao lại có cơ quan phức tạp như vậy tồn tại?] Khán giả trong phòng livestream cũng bị cột lửa này dọa sợ, sắc mặt tái nhợt, điên cuồng bắn đạn mạc, trút bỏ cảm xúc

của mình! [Đây chính là cơ quan chống trộm của người xưa sao?

Uy lực còn sánh ngang với máy phun lửa!] [Đây là ngôi mộ mấy trăm năm trước, cơ quan gì mà vẫn còn hoạt động được?

Chuyện này có lẽ là do khí đầm lầy sinh ra do vật chất mục nát!] [Tôi cũng cảm thấy cái này không giống cơ quan lắm, có thể là do những người phía trước hút thuốc trong mộ, đốt cháy khí đầm lầy!] [Bất kể nguyên nhân là gì, ngôi mộ này đều có chút tà dị a!] Người đã lên tiếng trước đó về Thiên Hỏa Quán Đỉnh tên là Ngô Chân, sinh ra trong một gia đình đạo mộ phái Nam.

Dưới sự ảnh hưởng của người thân trong gia đình, hắn có chút hiểu biết về các cơ quan trong cổ mộ.

Đây tuyệt đối là Thiên Hỏa Quán Đỉnh!

Nếu là khí đầm lầy, trong không gian chật hẹp như vậy chắc chắn sẽ xảy ra vụ nổ!

Chứ không phải hình thành cột lửa như thế này!

Chỉ là ngôi mộ này không lớn, sao lại xuất hiện cơ quan mà chỉ những lăng mộ lớn mới có?

Điều này đơn giản là quá không thể tin được!

Hơn nữa Thiên Hỏa Quán Đỉnh này thông thường là sẽ khởi động khi người ta tiến vào, nhưng lần này lại khởi động khi người ta đi ra!

Chẳng lẽ là...

Nhất thời, Ngô Chân chỉ cảm thấy da đầu tê dại, thầm nghĩ người xây dựng ngôi mộ này tâm tư khó lường!

Nếu Thiên Hỏa Quán Đỉnh khởi động khi mọi người tiến vào đường mộ, có lẽ còn phần lớn người sống sót.

Nhưng khi rời đi, trên lưng vác vàng, trong đường mộ chật hẹp chỉ

có thể chờ chết!

Hơn nữa, khi đạo mộ tặc rời khỏi mộ huyệt, tính cảnh giác chắc chắn không cao bằng khi tiến vào!

Sao có thể nghĩ đến Thiên Hỏa Quán Đỉnh vẫn luôn treo mà chưa động chứ?

Có thể nói, người xây dựng ngôi mộ này tuyệt đối là một kẻ máu lạnh!

Nắm rất rõ lòng người!

Trương Tam quẳng số vàng trên lưng xuống một bên, khoang mũi tràn ngập mùi thịt nướng kinh tởm.

Mãi lâu sau mới nặng nề thở dài: "Lần này lão phu đã mất cảnh giác rồi!" "Ai có thể ngờ, trong một ngôi mộ nhỏ bé này, vậy mà lại có cơ quan chống trộm cấp Thiên Hỏa Quán Đỉnh!" "Cũng trách tôi học thức nông cạn, chỉ nghe nói qua, chưa từng thấy cơ quan này, nên mới trúng chiêu!" Khán giả trong phòng livestream vừa nghe, đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc và chấn động! [Vị đại thần trước đó nói đúng rồi, đây thật sự là Thiên Hỏa Quán Đỉnh!] [Ngôi mộ này quả nhiên không phải người bình thường có thể trộm được, vàng cũng không thể lấy!] [Ban đầu tôi còn muốn đến đây vác vàng chứ!

Không ngờ lại nguy hiểm đến vậy!] [Đi cái đầu anh!

Mấy streamer kia tinh ranh lắm, chỉ nói cho chúng ta địa điểm ở Loạn Táng Câu thôi, vị trí cụ thể thì không tiết lộ!] [Loạn Táng Câu rộng thế kia, ai mà tìm được ngôi mộ này?] [Thiên Hỏa Quán Đỉnh sử dụng một lần xong, chắc là sẽ mất hiệu lực phải không?] [Đại thần còn đó không?

Có thể giải thích một chút không?] Ngô Chân đang ở độ tuổi thiếu niên bồng bột, thấy có người gọi mình là đại thần, đương nhiên vểnh

đuôi lên.

Gõ chữ trong phòng livestream: [Thông thường mà nói, Thiên Hỏa Quán Đỉnh chỉ có thể sử dụng một lần!] [Nhưng nếu là Thiên Hỏa Quán Đỉnh được chế tạo bằng phương pháp ghi lại trong sách Lỗ Ban, thì có thể sử dụng nhiều lần!] [Tuy nhiên, sách Lỗ Ban đã thất truyền từ lâu, ngôi mộ này lại là thời Thanh, đương nhiên không thể sử dụng nhiều lần!] Lời Ngô Chân vừa nói ra, phòng livestream đều một tràng 666! [Đại thần là phái nào?

Bá đạo thật!

Hiểu biết nhiều ghê!] [Thao tác cơ bản!] [Bá đạo thật!] Bàn Tử thấy số lượng khán giả trong điện thoại tăng vọt, trên mặt không có một chút vui mừng nào, ngược lại là một mảng tái nhợt.

Bàn Tử nhìn Trương Tam, lắp bắp nói: "Thúc!

Chú có cách nào để chúng ta sống sót rời đi không?" Trương Tam nhìn mấy miếng thịt nướng nằm trên đất, cắn răng nói: "Trực tiếp xông ra ngoài!" "Thiên Hỏa Quán Đỉnh chỉ có thể sử dụng một lần!" Lý Dịch nghe lời Trương Tam nói, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Sản phẩm của hệ thống ắt hẳn là tinh phẩm!

Cái Thiên Hỏa Quán Đỉnh của anh sao có thể chỉ sử dụng một lần?

Lý Dịch liếc nhìn nhiệm vụ, còn thiếu một người nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ sơ cấp!

Nếu những người bị lửa thiêu trước đó đều đã tắt thở, anh đã sớm hoàn thành nhiệm vụ và biến thành Bạch Cương!

Cứ nằm bán sống bán chết trên đất như vậy, mọi người đều không dễ chịu gì!

Lý Dịch tự nhận mình là một cương thi tốt, quyết định để những

người này đều được giải thoát.

Chỉnh tề đi gặp Như Lai, vãng sinh cực lạc!

Bàn Tử nghe lời Trương Tam nói xong, liền do dự: "Nếu Thiên Hỏa Quán Đỉnh không chỉ sử dụng một lần thì sao?" Trương Tam liếc Bàn Tử một cái, lạnh lùng nói: "Nếu không chỉ một lần, vậy thì chúng ta chỉ có thể biến thành thịt nướng!" Bàn Tử nhìn mấy miếng thịt nướng đang rên rỉ trên đất, sắc mặt càng khó coi hơn.

Trương Tam nói: "Mọi người cứ vứt hết vàng xuống trước đi, giữ mạng là quan trọng!" Mọi người tiếc nuối nhìn vàng, sau đó vứt bỏ tất cả.

Vàng có quan trọng đến đâu, cũng không bằng mạng sống của mình!

Trương Tam chỉ vào đường mộ, căng thẳng nói: "Lát nữa tôi đếm đến ba, mọi người cùng xông ra ngoài đường mộ!" "Được!" Mọi người cũng biết bây giờ chỉ có thể làm như vậy.

Nếu cứ lãng phí thời gian ở đây, đợi đến khi thể lực hao mòn hết, cũng phải chết!

Trương Tam là người đầu tiên xông ra ngoài, mọi người theo sau.

Tốc độ của Trương Tam rất nhanh, mang theo sự nhanh nhẹn và nhanh nhạy không thuộc về một người trung niên.

Người thứ hai cách Trương Tam không chỉ năm mét!

Chương 8

Lý Dịch thấy vậy, liền để Trương Tam đi qua.

Trương Tam càng ngày càng gần vị trí cột lửa phun ra, tim đập thình thịch loạn xạ.

Nhưng hắn cố gắng trấn tĩnh, liều mạng bò ra ngoài!

Vì đường mộ chật hẹp, không thể tránh khỏi việc gặp phải Lão Nhị và đồng bọn.

Lúc này, Lão Nhị vẫn chưa hoàn toàn tắt thở, đôi mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm Trương Tam.

Môi khô khốc khẽ mấp máy, nhưng không phát ra một chút âm thanh nào.

Khuôn mặt đầy vết bỏng rộp trông cực kỳ đáng sợ, chỉ cần cách màn hình cũng đủ để khiến người ta gặp ác mộng!

Trương Tam đã trải qua không ít phong ba bão táp, nhưng cũng sợ không ít.

Nhưng vì muốn sống, hắn cắn răng hạ quyết tâm, muốn một tay gạt Lão Nhị ra.

Nhưng cơ thể Lão Nhị quá nặng, đường mộ lại quá chật, căn bản không thể di chuyển.

Trương Tam đành phải dẫm lên cơ thể Lão Nhị, chật vật bò ra khỏi đường mộ.

Khi đi qua chỗ cột lửa phun ra mà không thấy cột lửa nào rơi xuống, hắn mới thở phào nhẹ nhõm một chút.

Khán giả trong phòng livestream đều bắt đầu tán dương Ngô Chân.

[Đại thần đúng là đại thần, chỉ một ánh mắt là có thể nhìn ra mọi thông tin của cơ quan này!] [Đại thần uy vũ!

Thiên Hỏa Quán Đỉnh này quả nhiên chỉ có thể sử dụng một lần!] Ngô Chân được mọi người tung hô, tâm trạng rất dễ chịu.

Hắn là thiếu gia của gia tộc đạo mộ phái Nam, chút kiến thức nhỏ này chẳng phải nằm trong lòng bàn tay sao?

Những người phía sau Trương Tam thực ra vẫn luôn không dùng toàn lực tiến lên, cố ý đi chậm lại, đều nghĩ để Trương Tam dò đường.

Thấy Trương Tam an toàn rời đi, lập tức không còn do dự, xông về phía đường mộ.

Bàn Tử nhìn số vàng trên đất, cắn răng, ánh mắt lộ vẻ giằng xé.

Cuối cùng vẫn vác chúng lên.

Vì đã không còn uy hiếp của Thiên Hỏa Quán Đỉnh, đương nhiên không thể để vàng lại!

Nhưng khi phần lớn mọi người vừa tiến vào đường mộ, cột lửa nóng rực lại một lần nữa phun ra!

Nhiệt độ cao khủng khiếp ngay lập tức biến người đi đầu thành thịt nướng, những người phía sau tuy không chết ngay lập tức, nhưng điều này ngược lại là bất hạnh của họ!

Bị bỏng nặng trong đường mộ, căn bản không kịp cứu chữa, không có chút đường sống nào!

Phòng livestream lập tức nổ tung! [Lặp lại lần nữa sao?] [Ối trời!

Nói là chỉ có thể sử dụng một lần!

Kết quả lại ra nữa à?] [Tôi sao lại cảm thấy cơ quan này có người điều khiển nhỉ?

Vì muốn giết chết nhiều đạo mộ tặc hơn, nên mới thả Trương Tam đi!] Đồng tử Trương Tam đột nhiên co rụt lại, môi lắp bắp nói: "Chẳng lẽ Thiên Hỏa Quán Đỉnh này thật sự được xây dựng theo sách Lỗ Ban sao?" Bàn Tử vì tốc độ chậm, lại quay lại lấy vàng, nên đã chậm trễ một chút thời gian.

Nhờ vậy mà may mắn thoát nạn.

Lúc này, chân hắn đã mềm nhũn, nhìn sang Trương Tam bên kia, trong giọng nói mang theo tiếng khóc: "Thúc, chú không thể bỏ tôi mà đi một mình đâu!" Khóe miệng Trương Tam hơi giật giật.

Trước đó tôi chỉ coi anh là công cụ để lấy vàng thôi, cực khổ lắm mới thoát ra được, ai rảnh mà quay lại cứu anh?

Trương Tam không nói thêm một lời, quay đầu bỏ chạy thẳng!

Thấy Trương Tam tuyệt tình như vậy, Bàn Tử không nhịn được mà mắng xối xả: "Lão già đáng chết kia!

Đợi Bàn gia này sống sót rời đi, nhất định phải lột da lão làm đèn lồng!" "Anh... anh!" Toàn bộ mộ huyệt chỉ còn lại tiếng của một mình Bàn Tử, nghe cực kỳ trống rỗng.

Khán giả trong phòng livestream cũng thấy Trương Tam này không đạo đức, bắt đầu gửi bình luận chửi bới: 【Trương Tam này khôn lỏi thật, cư nhiên chuồn thẳng luôn!】 【Dù tình huống này chạy là đúng, nhưng giẫm lên xác đồng đội mà chạy thì quá đáng quá!】 【Trương Tam thật đáng chết, lại dám bỏ mặc đồng đội!】 Tuy nhiên, rất nhanh đã có khán giả đưa ra ý kiến khác: 【Thôi đi, từng người đừng có giả bộ thánh mẫu nữa!】 【Đều là người xem livestream khẩu vị nặng cả, có mấy ai tâm địa lương thiện đâu?】 【Thay vào đó là các người gặp tình huống này, e là còn tuyệt tình hơn cả Trương Tam!】 Nhất thời, các bình luận bắt đầu quay sang mắng nhiếc lẫn nhau.

Bàn Tử cầm điện thoại, gương mặt mếu máo nhìn vào phòng livestream, trong mắt lộ ra một tia hy vọng: "Đại thần, anh đã biết đây là Thiên Hỏa Quán Đỉnh, vậy có cách nào hóa giải không?" Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng ngừng cãi vã, bắt đầu tâng bốc Ngô Chân: 【Đại thần trước đó đã nói Thiên Hỏa Quán Đỉnh có thể sử dụng nhiều lần, xuất xứ từ Lỗ Ban Thư!】 【Chẳng lẽ trong mộ này lại có cơ quan thần kỳ đến thế sao?】 【Thiên Hỏa Quán Đỉnh uy lực như súng phun lửa vậy, cơ quan này thực sự là do người xưa chế tạo ra sao?】 Ngô Chân tuy xuất thân từ thế hệ đạo mộ, nhưng chưa từng hạ mộ thực tế.

Đối với cơ quan trong mộ, kiến thức của cậu ta chỉ dừng lại ở lý thuyết.

Nhưng hiện tại có người hỏi đến, cũng không tiện không trả lời.

Dù sao mình cũng là đại thần trong mắt mọi người!

Hơn nữa, Ngô Chân đang tuổi thiếu niên ngông cuồng, cảm thấy mình chắc chắn có thể giải quyết được cơ quan này!

Ngô Chân gõ chữ trong phòng livestream: 【Thiên Hỏa Quán Đỉnh thực chất là tiền thân của Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh, vì kỹ thuật của Thiên Hỏa Quán Đỉnh quá phức tạp nên đã thất truyền từ lâu!

Vì cuốn Lỗ Ban Thư ghi chép về nó cũng biến mất, nên hậu thế chỉ có thể sử dụng phiên bản đơn giản hóa.

Do chiến tranh và các nguyên nhân khác, phiên bản đơn giản này cũng trở thành bí mật không truyền ra ngoài!

Sau này, có những nghệ nhân tài hoa thông qua nghiên cứu các ghi chép còn sót lại đã phát minh ra Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh!

Tôi không hiểu rõ về Thiên Hỏa Quán Đỉnh lắm, chỉ có thể dạy

anh cách phá giải của Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh!

Thế nên khả năng cao là sẽ thất bại đấy!】 Bàn Tử lúc này đâu còn quản được nhiều như vậy?

Gương mặt mếu máo nói: "Đại thần, anh mau nói đi!

Tình hình hiện tại nguy cấp lắm, ai biết lát nữa sẽ gặp phải chuyện gì!

Tên Trương Tam chết tiệt kia lại dám bỏ chạy một mình!

Tôi nguyền rủa lão ra đường bị xe tông chết!" Lúc này, Trương Tam với vẻ mặt đầy may mắn, đang liều mạng leo lên miệng hầm mộ, muốn thoát khỏi nơi quỷ quái này!

Trương Tam thầm nghĩ, đợi lão quay về nhất định sẽ tìm người cho nổ tung ngôi mộ này!

Lão không tin dùng thuốc nổ mà không giải quyết được cái Thiên Hỏa Quán Đỉnh này!

Phải biết rằng, mọi nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ hỏa lực không đủ!

Năm đó mộ Kim Lăng lớn như vậy đúng không?

Cơ quan bên trong còn lợi hại hơn mộ này nhiều, chỉ một khối Tự Lai Thạch đã ngăn bước chân của đại gia đạo mộ họ Trần thời đó!

Đáng tiếc, sau đó người họ Trần kia đã dùng thuốc nổ, cưỡng ép thổi bay khối đá nặng mấy chục tấn!

Thời đại thay đổi rồi!

Cơ quan của người xưa tuy lợi hại, nhưng trước vũ khí nóng thì chẳng là cái thớ gì!

Trương Tam mang vẻ mặt âm hiểm và oán độc, lần này lão chịu lỗ

lớn rồi!

Toàn bộ tay chân gầy dựng bao năm đều bỏ mạng ở đây.

Chủ nhân ngôi mộ này đáng bị thiên đao vạn quả!

Nhưng nếu có thể mang được số vàng bên trong đi thì cũng không tính là lỗ.

Ngay khi Trương Tam đang nghĩ cách báo thù, một đôi mắt lạnh lẽo đang chằm chằm quan sát lão!

Ngay lúc lão vừa bò ra khỏi hầm mộ, khoảnh khắc thần kinh đang căng cứng vừa thả lỏng, một cái miệng đỏ ngòm đã cắn chặt lấy cổ Trương Tam!

Trương Tam hoàn toàn không kịp phản ứng, răng độc của Kê Quan Xà đã đâm xuyên qua động mạch cảnh của lão.

Sau khi tiêm nọc độc, Kê Quan Xà liền buông Trương Tam ra, nhanh chóng lùi lại.

Trương Tam cúi đầu, chỉ thấy trên mặt đất là một con rắn độc có mào thịt trên đầu như mào gà!

Mào thịt của nó đỏ rực như máu, trông vô cùng quỷ dị!

Chương 9

Rất nhanh, lão đã mất đi ý thức, dưới sự chứng kiến của Lý Dịch, hoàn toàn chết đi.

Tiếng hệ thống vang lên: 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt đạo mộ tặc, nhận được 30 điểm tích lũy!】 【Túc chủ tổng cộng tiêu diệt 20 người, hoàn thành gấp đôi nhiệm vụ sơ cấp, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Vật phẩm Hiếm cấp 2 sao - Trăm Năm Âm Khí!】 【Túc chủ hấp thụ Âm Khí này có thể tiến vào giai đoạn tiếp theo của cương thi: Bạch Cương sơ kỳ!】 【Vì Túc chủ hoàn thành vượt mức nhiệm vụ, sẽ nhận được phần thưởng bổ sung: Bảo vật Hiếm cấp 1 sao - 5 mảnh vỡ tiến hóa tộc kiến!】 【Túc chủ tập hợp đủ 10 mảnh vỡ có thể tiến hóa đàn Kiến Lửa Đỏ!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ mở khóa nhiệm vụ trung cấp: Tiêu diệt 100 tên đạo mộ tặc!】 Lý Dịch nghe hệ thống thông báo xong thì trong lòng đại hỷ.

Sắp tới sẽ có được khả năng cử động rồi!

Thật đáng mong đợi!

Phải biết rằng, tôi cứ nằm mãi trong quan tài không nhúc nhích được, thực sự là quá khó chịu!

Còn có mảnh vỡ tiến hóa tộc kiến nữa, nếu có thể khiến Kiến Lửa Đỏ tiến hóa, chắc chắn sẽ rất lợi hại!

Chẳng biết Kiến Lửa Đỏ sẽ biến thành dạng gì.

Còn về nhiệm vụ trung cấp, tiêu diệt 100 tên đạo mộ tặc thì hơi khó!

Tuy thế giới này đạo mộ hoành hành, nhưng 100 người không phải là con số nhỏ.

Trừ khi ngôi mộ của tôi trở nên danh tiếng lẫy lừng!

Nhưng người sợ nổi danh, heo sợ mập.

Danh tiếng lớn đồng nghĩa với việc thu hút những kẻ đạo mộ cực kỳ lợi hại!

Với cái thân hình nhỏ bé này, e là không chịu nổi một đòn của đám Thiên sư đâu!

Phải âm thầm phát triển, giữ mình đừng có lăng nhăng!

Lý Dịch đặt tầm mắt lên người Bàn Tử.

Tên béo này vẫn luôn livestream, nên tôi không thể để ngôi mộ của mình thể hiện ra là quá lợi hại.

Phải khiến khán giả xem livestream cảm thấy cơ quan trong mộ này đã dùng hết rồi, không còn gì ngăn cản họ đến vác vàng đi nữa!

Vì vậy, tên béo này nhất định phải chết ở bên ngoài mộ của mình!

Ngô Chân đang giải thích cho Bàn Tử cách phá giải Thiên Hỏa Quán Đỉnh: 【Nguyên lý của Thiên Hỏa Quán Đỉnh và Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh chắc là tương tự, chỉ có quy trình phức tạp hơn một chút.

Phía trên mộ thất có một khoảng trống chứa lượng lớn Tây Vực Hỏa Long Du, chỉ cần có ngoại lực tác động khiến đỉnh bản mất thăng bằng, Hỏa Long Du sẽ lộ ra ngoài không khí, thiêu chết kẻ đạo mộ trong mộ đạo!

Tôi xem qua cơ quan này rồi, chỉ cần anh đi đến vị trí cách hầm phun hỏa khoảng 3 mét, dùng xẻng đập vài nhát lên phía trên mộ đạo, chắc là sẽ thấy được đường ống mạ vàng!

Nếu tôi không đoán nhầm, những đường ống này được phân chia ra, nên Thiên Hỏa Quán Đỉnh này mới có thể dùng được hai lần!

Anh dùng đá đập vỡ đường ống này, Hỏa Long Du sẽ lộ ra ngoài không khí, cơ quan tự nhiên sẽ được giải quyết!】 Bàn Tử thắc mắc: "Hỏa Long Du từ trong ống chảy ra, tôi không gặp nguy hiểm sao?" Ngô Chân giải thích: 【Không đâu!

Sau khi Hỏa Long Du bốc cháy, chỉ cần anh chạy đủ nhanh trốn vào chủ mộ thất, vụ nổ sẽ không làm anh bị thương!】 Mặt Bàn Tử lập tức xìu xuống: "Với thể hình của tôi, anh nghĩ tôi chạy nhanh được bao nhiêu?

Không bị kẹt trong mộ đạo đã là thắp hương bái Phật rồi!" Ngô Chân: "..." Khán giả trong phòng livestream đều bị Bàn Tử chọc cười. 【Tên béo này nói đúng đấy, với thể hình đó thì chắc chắn không thể rời khỏi mộ đạo kịp!】 【Nên nhớ trong mộ đạo còn không ít thi thể bị thiêu cháy, anh ta muốn đi qua thì phải dọn dẹp đống xác đó!】 【Công trình này hơi bị lớn đấy nha!】 【Chậc chậc!

Bàn Tử à, anh cứ chờ chết đi!】 【Tôi thấy Bàn Tử nên báo cảnh sát để tuần bộ đến cứu thì hơn!】 【Ăn cơm tù vẫn tốt hơn là chết ở đây!】 【Lầu trên tấu hài à?

Bàn Tử mà báo cảnh sát thì quản trị viên Ám Võng có tha cho anh ta không?】 Lý Dịch thấy cảnh này cũng cuống quýt theo!

Tên béo này tuyệt đối không được báo cảnh sát!

Nếu không tôi và ngôi mộ này đều bị quốc hữu hóa mất!

Còn phát triển cái quái gì nữa?

Còn việc dùng Thiên Hỏa Quán Đỉnh giết Bàn Tử, hiềm nỗi gã này không ở trong mộ đạo nên không giết được!

Lý Dịch vội vàng nói với hệ thống: "Tôi có bao nhiêu điểm tích

lũy?

Dùng hết để rút thưởng cho tôi!" Hệ thống: 【Ting!

Túc chủ hiện có tổng cộng 150 điểm tích lũy!

Có thể rút thưởng 15 lần!

Bắt đầu rút thưởng!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ không trúng gì cả!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Bảo vật Hiếm cấp 1 sao - 1 mảnh vỡ tiến hóa Ong Bắp Cày!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Cơ quan Thường cấp 3 sao - Ám Nỗ!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ không trúng gì cả!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Bảo vật Hiếm cấp 1 sao - 1 mảnh vỡ tiến hóa Trùng Cánh Ẩn!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Bảo vật Hiếm cấp 1 sao - 1 mảnh vỡ tiến hóa Kiến Lửa Đỏ!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 1 lần tu sửa mộ huyệt!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được vật phẩm Thường cấp 1 sao - Tranh Vẽ Trúc Mực!】 ...

Rất nhanh, 15 lần rút thưởng đã kết thúc.

Nhưng điều khiến Lý Dịch thấy đen đủi là cư nhiên có mấy lần không trúng gì cả!

Tuy nhiên, may mà đã tập hợp đủ mảnh vỡ tiến hóa Kiến Lửa Đỏ!

Như nhận ra sự bất mãn của Lý Dịch, hệ thống giải thích: 【Vì Túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ sơ cấp, thời gian bảo vệ tân thủ đã kết thúc!

Nên tỷ lệ rút thưởng đã điều chỉnh về mức bình thường, nhưng tỷ lệ rút được bảo vật cao cấp cũng được tăng lên!】 Lý Dịch đành tự an ủi mình, ít nhất cũng nhận được Cơ quan Ám Nỗ!

Ám Nỗ có thể bắn ra một lượng lớn mũi tên trong nháy mắt, đủ để biến kẻ đạo mộ thành con nhím!

Mỗi ngày có thể sử dụng một lần.

Có cơ quan này, chắc là đủ đối phó với mấy tên đạo mộ!

Lý Dịch trực tiếp lắp đặt Ám Nỗ ở chủ mộ thất, sẵn sàng ra lệnh tiêu diệt Bàn Tử bất cứ lúc nào!

Đồng thời tiến hành đợt tiến hóa đầu tiên cho đàn Kiến Lửa Đỏ. 【Đàn Kiến Lửa Đỏ tiến hóa thành Hiếm cấp 1 sao - Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ!

Tốc độ tăng mạnh, vết cắn kèm theo hỏa độc!】 Trong chủ mộ thất.

Bàn Tử đang do dự không quyết có nên báo cảnh sát không.

Phải biết rằng việc lão đang làm là phạm pháp!

Cộng thêm số vàng giá trị không nhỏ ở đây, ít nhất cũng phải đi tù mười mấy năm!

Có thể nói nửa đời sau coi như xong!

Bàn Tử nhìn vào mộ đạo, nghiến răng nói: “Lão đây chơi tới cùng luôn, chui vào mộ đạo xem trước đã, xem có phá được Thiên Hỏa Quán Đỉnh không!” Nói đoạn, lão cầm xẻng, khó khăn chui vào trong mộ đạo.

Sau đó dùng xẻng gõ vào trần mộ đạo.

Vì gạch mộ đã quá lâu năm nên rất giòn.

Rất nhanh, gạch mộ bị gõ nát, lộ ra đường ống vàng rực bên trong!

Thấy đường ống này, khán giả trong phòng livestream bắt đầu tâng bốc Ngô Chân. 【Đại thần quả nhiên kiến thức uyên thâm, lại tiên đoán chính xác rồi!】【Cái ID Thiên Chân Vô Tà này tuyệt đối là một đại lão!】 Bàn Tử thấy đường ống, vội vàng làm theo lời Ngô Chân, dùng xẻng đập vào đường ống!

Nhưng điều đáng xấu hổ là cái xẻng hoàn toàn không phá được đường ống!

Chương 10

Ngay cả một vết lõm cũng không để lại.

Bàn Tử dùng hết sức bình sinh cũng không thay đổi được sự thật này.

Đây là cơ quan do hệ thống ban phát, làm sao có thể bị phá hoại dễ dàng thế được?

Bất lực, Bàn Tử đành bỏ cuộc.

Bàn Tử đặt điện thoại xuống đất, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào cái xác bên cạnh.

Lý Dịch sốt ruột.

Thấy camera điện thoại không hướng về phía đường ống, tôi lập tức ra lệnh cho hệ thống thu hồi một phần linh kiện của Thiên Hỏa Quán Đỉnh!

Tôi có quyền chi phối tuyệt đối với cơ quan này, rất nhanh, trên đường ống xuất hiện một vết nứt gọn ghẽ!

Xì xì xì!

Hỏa Long Du rò rỉ ra, gặp không khí liền bắt đầu bốc cháy dữ dội!

Bàn Tử bị tiếng động này làm giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, thấy phía trước đường ống đang cháy rừng rực!

Nhiệt độ nóng rát khiến lão phản ứng lại ngay lập tức, vội vàng chạy ngược về chủ mộ thất!

Chờ ngọn lửa tắt lịm, đôi mắt ti hí của Bàn Tử tràn đầy kích động!

"Lão đây sống rồi!" Trước khi đi, Bàn Tử vẫn không quên xách

theo chiếc ba lô đựng vàng, khó khăn trườn đi trong mộ đạo.

Vì thi thể đã bị lửa thiêu không còn hình dạng nên Bàn Tử dễ dàng nghiền nát chúng để chui qua.

Chỉ có cái mùi thịt nướng nồng nặc làm lão suýt nôn mửa.

Nếu không nhờ số vàng làm chỗ dựa tinh thần, lão đã sớm bỏ cuộc rồi!

Thấy Bàn Tử rời đi, Lý Dịch mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đủ mọi cách để cứu kẻ đạo mộ thoát thân, làm chủ mộ kiểu này mệt thật!

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn cửa hầm phía trên, tiện tay tắt luôn livestream.

Lão không muốn có kẻ nào thông qua livestream mà lần ra dấu vết tìm đến mộ này!

Vàng bên trong đều là của lão!!

Hầm mộ không sâu, chủ yếu là hơi chật.

Với cái bụng mỡ của Bàn Tử, tự nhiên không thể chui qua dễ dàng!

Sau khi bị cọ rách mấy lớp da, Bàn Tử cuối cùng cũng chui ra khỏi hầm mộ.

Bàn Tử hít thở bầu không khí trong lành hiếm hoi, đang định phấn khởi hét lên một tiếng.

Nhưng sau đó nhìn thấy cái xác dưới chân, cổ họng lập tức bị một nỗi sợ hãi nào đó bóp nghẹt!

Giọng lão run rẩy, khản đặc: "Trương Tam!" Không sai, kẻ đang nằm đây chính là Trương Tam!

Tuy mặt Trương Tam đã tím đen, có chút vặn vẹo biến dạng, nhưng Bàn Tử tuyệt đối không thể quên khuôn mặt hiền lành thật thà này!

Bàn Tử phát hiện trên cổ Trương Tam có hai lỗ máu, dường như bị loài dã thú nào đó cắn đứt cổ mà chết!

Chẳng lẽ ở đây có dã thú?

Bàn Tử lập tức trở nên căng thẳng.

Đây là rừng nguyên sinh, nếu thực sự có sói hay thú dữ xuất hiện, một người bình thường như lão không đối phó nổi!

Nhưng rất nhanh, Bàn Tử không còn phải phiền não về chuyện đó nữa.

Bởi vì lũ Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ dày đặc đang lao về phía lão!

Những con kiến này con nào con nấy to bằng ngón tay út, toàn thân mang màu đỏ rực rỡ, tốc độ rất nhanh, trông cực kỳ đáng sợ!

Nếu là người bình thường, dựa vào tốc độ nhanh hơn Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ thì có thể chạy thoát.

Nhưng Bàn Tử vừa chui từ mộ đạo ra, thể lực đã cạn kiệt.

Trên lưng lại đeo vàng, muốn chạy mà chân cứ bủn rủn!

Bàn Tử đầy mặt kinh hãi: "Đây rốt cuộc là loại kiến gì?

Sao lại to thế này?" Chi chi chi!

Trả lời lão chỉ có tiếng bò lạo xạo của Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ.

Sau đó, từng con kiến bò lên ống quần của Bàn Tử, nhấn chìm lão như thủy triều!

Miệng Bàn Tử phát ra tiếng thét thê lương, liều mạng muốn giết

chết lũ kiến này.

Bàn tay mập mạp đập xuống, giết chết được vài con!

Nhưng đối với đàn kiến, đó chẳng qua là muối bỏ bể, không đáng nhắc tới.

Càng nhiều kiến bắt đầu cắn xé da thịt mập mạp của lão, dưới tác dụng của hỏa độc, da của Bàn Tử hiện lên màu đỏ rực quỷ dị!

Bàn Tử như kẻ say rượu, đầu óc choáng váng, có cảm giác lâng lâng thoát tục, hoàn toàn từ bỏ kháng cự.

Rất nhanh, Bàn Tử đã lìa đời mà không hề đau đớn! 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt kẻ đạo mộ may mắn, nhận được 40 điểm tích lũy!】 Lý Dịch không nhịn được thầm mỉa mai.

Tên béo này đúng là đủ may mắn!

Rõ ràng là tham tiền, vậy mà né được hai lần Thiên Hỏa Quán Đỉnh tấn công!

Còn mang được vàng ra khỏi mộ của tôi nữa.

Ngay cả chết cũng chết nhẹ nhàng như vậy!

Có thể nói, tên béo này là kẻ mang lại điểm tích lũy cao nhất mà tôi vừa giết được!

Lý Dịch trực tiếp dùng điểm đi rút thưởng. 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được vật phẩm Thường cấp 1 sao - Tranh Mặc Lan!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ không trúng gì cả!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Bảo vật Hiếm cấp 5 sao - Mảnh vỡ tiến hóa Kê Quan Xà!】 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Linh sủng Hiếm cấp 1 sao - Một

con Kê Quan Xà!】 Thấy mình rút được một con Kê Quan Xà cái, Lý Dịch thầm mừng.

Một đực một cái, sự nghiệp nhân giống chẳng phải có thể bắt đầu rồi sao!

Kê Quan Xà vì là hàng hệ thống cho nên chu kỳ sinh sản chỉ mất nửa tháng.

Mùa thu hoạch lại đến rồi!

Đợt thu hoạch này Lý Dịch nhận được không ít đồ tốt.

Đang định bắt đầu sắp xếp lại thành quả, tiếng hệ thống lại vang lên nhắc nhở rất chu đáo: 【Túc chủ có thể xem thông tin bản thân tại bảng cá nhân!】 Lý Dịch mở bảng cá nhân: Túc chủ: Lý Dịch.

Cấp độ: Bạch Cương sơ kỳ.

Năng lực: Hiếm cấp 1 sao - Thị Huyết (có thể tiến hóa), Lãnh Chúa Chi Nhãn (có thể tiến hóa).

Mảnh vỡ tiến hóa: 1 mảnh Kê Quan Xà Hiếm cấp 5 sao, 3 mảnh Trùng Cánh Ẩn Hiếm cấp 1 sao, 2 mảnh Ong Bắp Cày Hiếm cấp 1 sao.

Chương 11

Cơ quan: Ám Nỗ Thường cấp 3 sao, Thiên Hỏa Quán Đỉnh Thường cấp 3 sao.

Vật phẩm: Quan tài Gỗ Âm Trầm Thường cấp 1 sao, Tranh Mặc Lan, Tranh Mặc Trúc.

Linh sủng: Đàn Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ Hiếm cấp 1 sao, đàn Trùng Cánh Ẩn Thường cấp 1 sao, đàn Ong Bắp Cày Thường cấp 1 sao, hai con Kê Quan Xà Hiếm cấp 1 sao.

Nhiệm vụ trung cấp: 1/100.

Lý Dịch quyết định tu sửa mộ huyệt trước, dù sao mộ này cũng nhỏ quá.

Tôi bây giờ là cương thi, chỉ có thể nhảy mà đi, chỗ nhỏ thế này hoàn toàn không thi triển được tay chân.

Tôi lẩm nhẩm: "Bắt đầu tu sửa!" Hệ thống: 【Bắt đầu tu sửa!】 Dưới sự quan sát của Lãnh Chúa Chi Nhãn, toàn bộ mộ huyệt bắt đầu được tu sửa theo ý muốn của Lý Dịch!

Vì muốn đánh lừa những kẻ đạo mộ, khiến chúng lơi lỏng cảnh giác, tôi không hề thay đổi gì ở chủ mộ thất và mộ đạo.

Chỉ ở phía sau chủ mộ thất, đục một mộ thất mới trong khối đá lớn để đặt quan tài và trú thân.

Đồng thời còn thông thêm mấy đường mộ đạo, lỡ như chủ mộ thất thất thủ còn có đường lui mà chạy.

Thỏ khôn có ba hang, cẩn thận mới giữ được mạng!

Ngay lúc Lý Dịch đang khai phá bờ cõi, một đường mộ đạo lại

thông sang mộ đạo của một ngôi cổ mộ khác!

Lý Dịch lập tức thấy hứng thú, chẳng lẽ ở đây còn có hàng xóm?

Tôi quyết định tìm thời gian sang xem thử, giờ cứ đợi mọi thứ chuẩn bị xong đã.

Rất nhanh, việc tu sửa hoàn thành.

Mộ huyệt của Lý Dịch trở nên đồ sộ hơn, có mấy con đường mộ đạo dài hàng chục mét để tôi rời khỏi mộ ra thế giới bên ngoài.

Những đường mộ đạo này đồng thời kết nối với tổ của Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ, bên trong lúc nào cũng có kiến hành quân tuần tra.

Nếu có người đến gần, Lý Dịch sẽ phát hiện ra ngay lập tức.

Vì tôi chỉ tập trung vào tính thực dụng nên mộ huyệt không hề lộng lẫy.

Gạch mộ đều là loại gạch cường độ cao bình thường, ngoài việc cứng ra thì chẳng còn ưu điểm gì khác, không hề có một vết tích trang trí nào.

Còn tranh Mặc Lan và Mặc Trúc, tuy là đồ cổ có giá trị nhưng đối với Lý Dịch thì vô dụng.

Tôi liền mang chúng đặt ở cửa cơ quan Ám Nỗ, vừa có thể che chắn tầm mắt kẻ đạo mộ khiến chúng khó phát hiện cơ quan phía sau, vừa thu hút sự chú ý của chúng.

Đợi kẻ đạo mộ vì tham lam mà lại gần xem tranh, đó chính là ngày giỗ của chúng!

Sắp xếp xong xuôi, Lý Dịch bắt đầu tận hưởng bữa tối tuyệt diệu.

Máu của 21 người chắc chắn là một bữa đại tiệc!

Lý Dịch bò ra khỏi quan tài, Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ thì vận

chuyển máu vào một cách hiệu quả và có trật tự để tôi thưởng thức.

Lượng lớn máu tươi trôi xuống họng khiến toàn thân Lý Dịch tê dại, có một cảm giác khoái lạc khó tả!

Sướng!

Lý Dịch húp máu từng ngụm lớn, không hề có chút bài xích hay gánh nặng tâm lý nào.

Tôi là cương thi, thức tỉnh tâm hồn ăn uống thì có vấn đề gì sao?

Có lẽ vì năng lực Thị Huyết, Lý Dịch uống cạn máu của 21 người mà chẳng thấy no chút nào, trái lại còn muốn uống thêm!

May mà cơn thèm máu này không quá mãnh liệt, tôi nhanh chóng đè nén nó xuống.

Tôi ra lệnh cho kiến hành quân mang điện thoại của đám đạo mộ đến.

Rất nhanh, trước mặt Lý Dịch là hai hàng điện thoại, trông khá hùng hậu.

Tôi tìm thấy điện thoại của Bàn Tử, hồi tưởng lại một chút động tác mở khóa của lão rồi mở máy ra.

Vào diễn đàn Ám Võng mà Bàn Tử hay vào, tôi thấy mọi người bên trong đều đang chửi lão! 【Chết tiệt!

Chúng ta tốt bụng giúp lão thoát ra, kết quả lão lại tắt luôn livestream!】 【Tên béo này chắc chắn muốn nuốt trọn số vàng đó một mình!】 【Đồ béo chết tiệt, cư nhiên ăn mảnh!】 【Ăn mảnh sinh con không có lỗ đít!】 【Nhiều vàng như vậy, một mình lão nuốt trôi không?

Đm!】 Lý Dịch cũng thấy tên béo này tham lam muốn chết, hên là vận khí tốt, né được mấy đợt cơ quan.

Cũng không trách được đám người này 3 giờ sáng không ngủ mà ngồi đây chửi Bàn Tử.

Để thu hút người bình thường đến đạo mộ, Lý Dịch dùng điện thoại của Bàn Tử gõ chữ: 【Cả nhà ơi, ngại quá!

Lúc nãy điện thoại hết pin!

Vừa sạc xong là tôi nhớ tới những người anh em đã cứu mạng mình ngay!

Đặc biệt là vị đại thần Thiên Chân Vô Tà kia!

Cảm ơn mọi người giúp đỡ nha!】 Cư dân mạng Ám Võng lập tức ngừng chửi, từng người bắt đầu dò hỏi Lý Dịch. 【Béo ca, chúc mừng phát tài nha!】 【Béo ca, có tiền mọi người cùng kiếm, có thể chia cho tụi em ít vàng được không?】 【Béo ca trượng nghĩa, trọng nghĩa khí nhất, có tiền kiếm lẽ nào lại không dắt anh em theo?】 Lý Dịch có chút cạn lời.

Đám này lật mặt nhanh thật đấy!

Các người học kịch đổi mặt mà lớn lên à?

Vừa lúc trước còn chửi "thằng béo chết tiệt", giây sau đã gọi "Béo ca" rồi?

Nhưng Lý Dịch không vạch trần.

Hiểu mà không nói, chúng ta vẫn là anh em tốt! 【Đương nhiên rồi!

Béo ca tôi là người thế nào?

Sao có thể ăn mảnh được?

Với tôi vàng bạc chỉ là phù vân, mọi người đều là thân bằng chí hữu, anh em ruột thịt của tôi!

Số vàng này chắc chắn phải dắt anh em theo lấy cùng rồi!】 Trên diễn đàn nổ ra một trận tung hô, bắt đầu tâng bốc sự trượng nghĩa của Bàn Tử. 【Béo ca đỉnh quá!

Tại hạ Quá Giang Long khâm phục!】 【Tôi từ hôm nay sẽ theo Béo ca làm ăn!

Anh bảo tôi đánh hướng tây, tuyệt đối không quăng bom hướng đông!】 Nhưng trong lòng họ lại khinh bỉ vô cùng, tên béo này lúc đó mạng sắp mất đến nơi rồi mà còn quay lại lấy vàng, điển hình của loại tham tiền bỏ mạng!

Còn bảo vàng bạc là phù vân?

Phi!

Ai thèm làm thân bằng chí hữu, anh em ruột thịt với ông?!

Lý Dịch tiếp tục gõ chữ, ngón tay cứng đờ chọc vào màn hình, bộ móng sắc nhọn cọ xát vào màn hình phát ra những tiếng kêu ken két quái dị.

Chính Lý Dịch cũng thấy ghê răng, chỉ sợ không cẩn thận chọc thủng luôn cái điện thoại.

Nếu không vì thanh đới của Bạch Cương chưa hoàn thiện, tôi chưa nói được tiếng người, thì chắc chắn phải dùng nhập liệu bằng giọng nói cho rồi! 【Cơ quan trong mộ này đã hoàn toàn hết sạch rồi, chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp xuống mộ vác vàng!

Chỉ là giao thông ở đây không thuận tiện, vận chuyển vàng rất khó khăn, nên tôi cần một số người có sức khỏe qua đây vác cùng!

Đương nhiên, tôi chỉ lấy một phần mười số vàng bên trong thôi là đủ rồi!】 Lời của Lý Dịch vừa ra, không ít cư dân mạng bắt đầu thầm mắng tên béo này mặt dày không biết xấu hổ!

Đù!

Suýt nữa thì tin thằng béo này nghĩa khí thật!

Chương 12

Hóa ra chỉ muốn lôi tụi mình đi làm cửu vạn, lại còn đòi cắt phế 10% nữa!

Mơ đi!

Đợi tìm thấy mộ rồi sẽ xử đẹp ông luôn!

Nhưng ý nghĩ đó họ không đời nào lộ ra, từng người bắt đầu phụ họa theo Bàn Tử. 【Béo ca nói đúng, cơ quan trong mộ đã bị phá hết rồi, vào đó chỉ việc nhặt vàng thôi!】 【Cảm ơn Béo ca dắt tụi em đi phát tài, chẳng phải chỉ là 10% thôi sao?

Lấy 20% em cũng cam lòng!】 【Béo ca hào sảng, có chuyện tốt vẫn nhớ tới tụi em!】 Lý Dịch đương nhiên biết đám người này e là trong lòng đang mắng Vương Đằng (Bàn Tử).

Nhưng tôi là Lý Dịch, có phải Vương Đằng đâu, liên quan gì đến tôi?

Thế là tiếp tục gõ chữ: 【Đó là điều tôi nên làm thôi!

Tối nay tôi lập nhóm, ai muốn đi thì vào nhóm, mai tôi gửi định vị vào trong đó!】 Cư dân mạng trên diễn đàn Ám Võng lập tức sôi sục.

Nên nhớ trong mộ của Lý Dịch toàn là vàng ròng!

Ít nhất cũng trị giá vài trăm triệu!

Lý Dịch nhìn số người không ngừng tăng lên trong nhóm đổ đấu, nở một nụ cười lạnh lùng.

Tiếng cười quỷ dị vang vọng trong cổ mộ, may mà ở đây không có người, nếu không chắc chắn sẽ bị dọa chết.

Trong khi Lý Dịch đang tổ chức người đến đạo mộ chính mình,

Ngô Chân lại hưng phấn tìm đến chú ba của mình - Ngô Lão Tam.

Tuy chú ba này không phải là người giỏi nhất nhà họ Ngô, nhưng rất thân với cậu ta.

Vì vậy Ngô Chân muốn cùng Ngô Lão Tam thảo luận về Thiên Hỏa Quán Đỉnh!

Sau khi Ngô Chân kể lại những gì thấy trong livestream cho Ngô Lão Tam, ông ta lập tức nổi hứng thú.

Ông ta lấy đoạn video phát lại từ Ngô Chân, nghiên cứu kỹ lưỡng một lượt.

Sau đó chỉ vào góc trong chủ mộ thất, kinh hỉ nói: "Chủ nhân ngôi mộ này thực sự lợi hại!

Mộ thất thực sự của hắn thực chất nằm ngay dưới mộ thất này!" Ngô Chân nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy gì lạ, thắc mắc: "Chú ba, đây rõ ràng là chủ mộ thất mà!

Chú nhìn quan tài và bố cục chủ mộ thất này xem, cả đồ tùy táng trong quan tài nữa, nếu đây không phải chủ mộ thất thì hơi vô lý ạ.

Chú nói cách dùng mộ giả để đánh lừa kẻ đạo mộ, ở đây hình như không khớp.

Chủ mộ tại sao phải hậu táng?

Chẳng phải là muốn sau khi chết vẫn được hưởng thụ phú quý sao?

Hắn đem bảo bối để hết lên trên này, còn chân thân lại ở bên dưới, làm vậy là để làm gì ạ?" Đúng vậy.

Ngô Chân thực ra nói không sai, chủ nhân nguyên bản của ngôi mộ này không hề tạo mộ giả.

Đây chính là chủ mộ thất.

Chỉ là Lý Dịch không hứng thú với chút vàng bạc đó, nên mới đặt thi thể mình xuống dưới chủ mộ thất.

Còn để Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ che giấu kỹ dấu vết phía trên.

Nhưng Ngô Lão Tam mắt sắc, nhìn ra ngay dấu vết quan tài rơi xuống dưới chủ mộ thất!

Ngô Lão Tam cười híp mắt nói: "Cháu vẫn còn trẻ quá!

Tuy đọc nhiều sách nhưng suy cho cùng vẫn chưa từng xuống mộ!

Cháu quan sát kỹ đi, góc đằng kia có phải có đất không?

Mà còn là đất do kiến đào, đồng thời đất này là đất chu sa!

Gạch mộ khít khao như vậy lại có đất chu sa do kiến đào để lại.

Điều này nói lên cái gì?" Ngô Chân gãi đầu: "Chú ba, chú định bảo là kiến tha thi thể chủ mộ xuống dưới à?" Ngô Lão Tam cạn lời nhìn Ngô Chân: "Trong não cháu chứa cái gì thế?

Cháu thấy loại kiến nào có thể đào quan tài xuống dưới mộ, rồi còn chuyên môn lấp đất phía trên để người ta không dễ phát hiện lối vào không?

Còn nữa, đất chu sa chắc là do chủ mộ dùng để trấn tà, ngăn chặn tà túy bên ngoài xâm chiếm địa bàn của mình!" Ngô Chân nghĩ lại thấy cũng đúng.

Kiến xây tổ là bản năng, làm sao có thể làm theo ý đồ của chủ mộ được?

Chỉ có thể là chủ mộ đã xây xong mộ bên dưới từ trước, khi kiến đào đất đã mang đất từ bên trong ra ngoài!

Nghĩ đến đây, Ngô Chân mừng rỡ: "Chú ba, chẳng lẽ chủ mộ này giàu nứt đố đổ vách, ngay cả những đồ tùy táng vứt bừa bãi bên ngoài cũng phong hậu đến mức này?" Ngô Lão Tam vuốt râu, cười híp mắt:

“Chính xác!

Có thể sử dụng Thiên Hỏa Quán Đỉnh, loại cơ quan đã thất truyền từ lâu, chứng tỏ ngôi mộ này tuyệt đối không đơn giản như chúng ta thấy!

E rằng, đồ tốt thực sự vẫn còn ở bên dưới!” Ngô Chân gật đầu đồng ý: “Cháu cũng nghĩ vậy!

Nếu không phải Bàn Tử làm vỡ đường ống, dựa vào lượng Hỏa Long Du bên trong, chắc còn dùng được thêm lần nữa!

Có thể dùng Thiên Hỏa Quán Đỉnh tới ba lần, e rằng chỉ có thể xuất xứ từ Lỗ Ban Thư!

Biết đâu trong mộ này có bản chép tay duy nhất của Lỗ Ban Thư!” Ngô Lão Tam xoa mặt, tinh thần phấn chấn nói: “Để chú bàn bạc với bố cháu xem sao, chuẩn bị xuống mộ!” Ngô Chân do dự một chút rồi nói: “Chú ba, cháu có thể đi cùng mọi người không?” Ngô Lão Tam lắc đầu: “Ngôi mộ này không tầm thường đâu, cháu chưa có kinh nghiệm xuống mộ, đi theo e là gặp nguy hiểm!” Ngô Chân không nói gì thêm, trong lòng thầm tính toán mình cứ lén lút đi theo là được chứ gì?

Vì ngôi mộ này trông rất không đơn giản, đến cả Thiên Hỏa Quán Đỉnh cũng xuất hiện.

Cho nên Ngô Lão Tam quyết định bàn bạc kỹ hơn với mấy anh em mình, chuẩn bị đầy đủ để đề phòng bất trắc.

Trong khi đó, cư dân mạng trên Ám Võng đã không thể đợi thêm được nữa.

Họ không phải dân đạo mộ chuyên nghiệp, không nhìn ra được huyền cơ gì.

Thấy định vị Lý Dịch gửi ra, liền rầm rộ kéo đến nộp mạng!

Ngàn dặm nộp mạng, lễ nhẹ tình nặng!

Lý Dịch bày tỏ sự cảm ơn sâu sắc, bảo Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ cắn chết sạch bọn họ, biến thành những túi máu.

Tròn trĩnh hơn 20 cái đầu người đã vào túi!

Máu của đám người này rất bổ dưỡng, giúp Lý Dịch từ Bạch Cương sơ kỳ tiến vào Bạch Cương trung kỳ!

Cương thi Bạch Cương sơ kỳ rất yếu, không chỉ hành động chậm chạp mà còn sợ ánh sáng, sợ lửa, ngay cả gà trống lớn và chó đen cũng sợ!

Nhưng sau trung kỳ thì không còn sợ gà trống thường nữa, tốc độ di chuyển cũng đạt tới mức người bình thường đi bộ.

Tuy nhiên, Lý Dịch không hài lòng với điều đó.

Tôi không muốn trốn ở những nơi tối tăm cả đời!

Để đạt tới mức không sợ ánh nắng mặt trời, ít nhất phải trở thành Mao Cương!

Lý Dịch dùng toàn bộ hơn 400 điểm tích lũy để rút thưởng!

Hy vọng có thể nhận được món gì đó tốt.

Hệ thống: 【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Bảo vật Hiếm cấp 4 sao - Huyết Tủy!】【Ting!

Chúc mừng Túc chủ không trúng gì cả!】【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được thêm 1 lần rút thưởng!】【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Bảo vật Hiếm cấp 5 sao - Mảnh vỡ tiến hóa Kê Quan Xà!】【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Vũ khí Hiếm cấp 7 sao - Ăn Mòn

Chi Trảo!】【Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Bảo vật Thường cấp 2 sao - Huyết Ngọc Hạch Đào!】...

Một chuỗi âm thanh liên tục vang lên trong đầu khiến Lý Dịch thấy hơi phiền, đành tắt luôn âm báo.

Chương 13

Đợi hệ thống thông báo rút thưởng xong, tôi mới mở ra xem mình nhận được những bảo vật gì.

Đầu tiên là 3 khối Huyết Tủy Hiếm cấp 4 sao!

Huyết Tủy là bảo vật tinh khiết hơn cả máu.

Khi cương thi đạt tới đỉnh phong của Bạch Cương, máu người thường bắt đầu yếu đi.

Lúc này cần dùng một số dị bảo trong thiên địa để thăng cấp thành Lục Cương.

Nếu không, chỉ dựa vào việc hút máu người thường thì rất khó trở thành Lục Cương.

Còn việc hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, Lý Dịch thú thực là... tôi không biết làm!

Cương thi bình thường có ai biết tu luyện đâu!

Muốn hấp thụ được tinh hoa nhật nguyệt thì chí ít cũng phải là Mao Cương, hơn nữa còn cần khí vận cực tốt, dựa vào bản năng mà mò mẫm ra phương pháp tu luyện riêng.

Nhưng Lý Dịch hiện giờ có Huyết Tủy, đương nhiên hoàn toàn có thể trở thành Lục Cương!

Ngoài Huyết Tủy ra, các mảnh vỡ tiến hóa của Ong Bắp Cày, Trùng Cánh Ẩn và Kê Quan Xà cũng thu thập được kha khá, mỗi loại chỉ thiếu 3 mảnh nữa là có thể tiến hóa!

Về bảo vật, có một số cổ vật như Huyết Ngọc Hạch Đào, nước bóng như ngọc huyết, cực kỳ rạng rỡ.

Còn có một chiếc bình gốm sứ Thanh Hoa đời Nguyên.

Đương nhiên, thứ khiến Lý Dịch phấn khích nhất chính là Ăn Mòn Chi Trảo Hiếm cấp 7 sao!

Thứ này có thể trực tiếp dung hợp với móng vuốt của tôi, khiến móng vuốt mang tính hủ thực!

Tính hủ thực này không chỉ ở mặt vật lý mà còn có hiệu quả với cả linh thể!

Lý Dịch nói với hệ thống: "Sử dụng 3 khối Huyết Tủy!" 【Bắt đầu dung hợp Huyết Tủy!】 Một luồng sức mạnh ấm áp chạy khắp cơ thể Lý Dịch, rất nhanh đã nâng tầm khí tức của tôi lên một mức độ rất âm sâm đáng sợ!

Quanh thân có hàn khí lưu chuyển, tạo ra một vòng xoáy khí đen.

Sau đó khí tức bình phục.

Tôi xanh rồi!

Nhưng màu xanh này rất nhạt, xen lẫn chút màu trắng nhạt.

Hiển nhiên Lý Dịch vẫn chưa hoàn toàn trở thành Lục Cương.

Lý Dịch nhíu mày, 3 khối Huyết Tủy hạ xuống mà tôi cứ ngỡ mình có thể thành Lục Cương luôn chứ!

Hệ thống giải thích: 【Tư chất của Túc chủ rất cao, tài nguyên cần để thăng cấp cũng nhiều hơn cương thi thông thường!】 Tuy đây là chuyện tốt, nhưng Lý Dịch vẫn thấy hơi đau đầu!

Tôi đã hút máu của hơn 20 người, cộng thêm 3 viên Huyết Tủy mà vẫn chưa thành Lục Cương!

Phải biết rằng theo ký ức của tiền thân ghi lại trong các sách dị văn, Bạch Cương thông thường hút máu 10 người là có thể thành Chuẩn Lục Cương rồi!

Nhận thêm một ít dị bảo thông thường như Tam Âm Thủy, Tam Thi Thủy là có thể thành Lục Cương.

Hoặc là hút máu người vào những ngày đặc biệt như ngày Thái Âm, đêm Trăng Máu... cũng có thể tự động thành Lục Cương.

Vậy mà trước đó tôi đã gặp ngày Thái Âm, cũng hút máu người rồi!

Mà hiệu quả thì thường thôi!

Đúng là chó má thật!

Haiz!

Tôi cần cái tư chất nghịch thiên này để làm gì chứ?

Lý Dịch nghĩ lại, mình hiện giờ cũng coi như thoát khỏi kiếp yếu gà rồi.

Thực lực Chuẩn Lục Cương, tuy vẫn còn nhiều thứ đáng sợ như máu chó đen, kiếm gỗ đào, tiền Ngũ Đế... nhưng ít ra tốc độ cũng nhanh hơn người thường một chút, đánh không lại thì còn chạy được!

Hơn nữa dưới trướng tôi còn có binh mã.

Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ không phải dạng vừa đâu!

Lý Dịch trang bị Ăn Mòn Chi Trảo, định dắt theo kiến hành quân đi thăm hỏi vị hàng xóm tốt của mình.

Trước đó Lý Dịch hơi lo hàng xóm có ý đồ xấu nên chưa dám chủ động qua.

Giờ dù sao cũng có chút thủ đoạn bảo mạng, tự nhiên phải ra xem thử.

Lý Dịch nhảy lò cò trong mộ đạo, xung quanh là những đợt sóng đỏ rực của kiến, trông khí thế bất phàm.

Rất nhanh, Lý Dịch đã tới điểm giao giữa mộ mình và mộ đối phương.

Tôi để kiến đi trước dò đường, mình đi sau.

Mộ của đối phương rõ ràng lớn hơn mộ của tôi, gạch mộ lâu đời hơn, phía trên vẽ những bức bích họa rực rỡ.

Những bức bích họa đầy màu sắc này ghi lại sự tích bình sinh của chủ mộ.

Nói đơn giản là để khoe khoang lúc còn sống chủ mộ rất oai phong.

Nhảy suốt quãng đường, Lý Dịch không khỏi cảm thán, tên này đúng là biết hưởng thụ!

Cẩm y ngọc thực đã đành, lại còn thê thiếp thành đàn!

Đúng là tàn dư phong kiến!

Còn về cơ quan, chúng đã mục nát theo thời gian gần hết rồi.

Có mấy chỗ giấu Ám Nỗ nhưng rỉ sét kẹt luôn cơ quan, không thể nhúc nhích.

Lý Dịch tiến thẳng vào hang ổ, nhanh chóng đi tới tận cùng.

Đây là một phiến cửa đá, nặng ít nhất 3 tấn!

Toàn bộ đồ tùy táng chính chắc là ở sau cánh cửa này.

Hiển nhiên đối phương muốn dùng cửa đá để ngăn kẻ đạo mộ tiến vào.

Lý Dịch rất lịch sự gõ cửa: "Xin hỏi có quỷ ở nhà không?" "Tôi là hàng xóm cách vách qua chơi đây!" Đợi một lúc, Lý Dịch thấy bên trong không có tiếng động, cứ ngỡ chủ mộ ở đây chết hẳn rồi.

Tôi rên rỉ: "Xem ra vô chủ thật rồi, mộ huyệt lớn thế này sau này

chỉ để một mình tôi dùng thôi!

Nghĩ lại cũng thấy hơi trống trải, cô đơn, lạnh lẽo quá nha!" Ngay lúc Lý Dịch định quay người bỏ đi, một bóng ma u lãnh đột nhiên chui ra từ cửa đá, lao thẳng về phía trán Lý Dịch!

Lý Dịch phản ứng cực nhanh, nghiêng đầu né được!

Bóng ma đầy mặt kinh ngạc nhìn tôi: "Ngươi lại có thể né được đòn đánh lén của ta?" Lý Dịch lạnh lùng nhìn bóng ma, ánh mắt nheo lại: "Xem ra người hàng xóm này không được thân thiện lắm nhỉ?

Tôi có lòng tốt qua chơi, anh lại chẳng nói đạo lý mà đánh lén tôi?" Lý Dịch lộ ra hàm răng già trắng hếu, móng vuốt sắc nhọn lóe lên hàn quang lạnh lẽo, rõ ràng đã nổi giận!

Bóng ma này vừa rồi rõ ràng muốn đoạt xá cơ thể tôi!

Cương thi vì linh hồn đã tán nên chỉ còn bản năng tồn tại.

Cho nên cương thi trước khi thành Mao Cương đều có khả năng bị một số quỷ vật ký sinh, mất đi quyền kiểm soát cơ thể.

Thấy Lý Dịch mở miệng nói chuyện, bóng ma càng thêm chấn kinh: "Ngươi không phải là Chuẩn Lục Cương sao?

Sao lại nói được tiếng người?

Ngươi giả vờ thành Chuẩn Lục Cương à?

Chương 14

Nếu không sao có thể có linh trí được?!" Lý Dịch thừa biết mình khác hẳn đám cương thi khác, lười phí lời với bóng ma.

Giơ vuốt lên là chiến!

Bóng ma thấy móng vuốt của Lý Dịch lóe lên ánh sáng xanh u u, nhưng hành động không nhanh lắm, liền cười lạnh: "Chẳng qua chỉ là một con Chuẩn Lục Cương mà thôi, lão đây là Hoàng Hiệt Quỷ!" "Loại cương thi thấp kém mà cũng dám đối kháng với bản vương, đúng là tìm chết!" Bóng ma đó tỏa ra âm khí màu vàng sậm âm u, giọng nói chói tai, cực kỳ kinh hãi!

Lý Dịch có hiểu biết về cấp bậc quỷ vật, chúng được chia từ cao xuống thấp gồm: Hôi Ảnh Quỷ, Bạch Y Quỷ, Hoàng Sam Quỷ, Hắc Ảnh Quỷ, Hồng Lệ Quỷ, Thanh Nhiếp Quỷ!

Hôi Ảnh Quỷ hay còn gọi là Hôi Tâm Quỷ, thực lực rất yếu, là những linh hồn vừa mới chết, gió thổi cũng có thể tan biến!

Giống như Tử Cương, rất mong manh.

Bạch Y Quỷ thì mạnh hơn một chút, tương đương với Bạch Cương, nhưng sợ rất nhiều thứ.

Ngay cả với người chúng cũng có sự sợ hãi!

Quỷ sợ người dữ, chính là đạo lý này.

Bạch Y Quỷ chỉ có thể dọa mấy người nhát gan.

Nhưng sau khi thành Hoàng Sam Quỷ thì khác.

Hoàng Sam Quỷ còn được gọi là Hoàng Hiệt Quỷ, thực lực ngang ngửa Lục Cương.

Hiện giờ Lý Dịch chưa thực sự trở thành Lục Cương, đối đầu với Hoàng Hiệt Quỷ tự nhiên có chút chịu thiệt.

Vì tốc độ không theo kịp, chỉ có thể bị động phòng thủ.

Tuy nhiên vì Hoàng Hiệt Quỷ rất sợ Ăn Mòn Chi Trảo trong tay Lý Dịch nên không dám liều lĩnh cận chiến, chỉ có thể chọn cách đánh vờn với tôi.

Một cương một quỷ bắt đầu lao vào cấu xé trong mộ địa.

Âm khí lan tỏa khiến không khí vốn đã lạnh lẽo bắt đầu bốc lên sương mù trắng xóa!

Ngay khi Lý Dịch và Hoàng Sam Quỷ đang cẩn trọng giao chiến, người nhà họ Ngô cũng đã tới hầm mộ của Lý Dịch.

Ngô Lão Tam dẫn theo người nhà họ Ngô xuyên qua mộ đạo, suốt quãng đường suôn sẻ không gặp nguy hiểm gì.

Ngay cả một cái xác cũng không thấy, vì thi thể đám đạo mộ đã bị kiến hành quân ăn sạch rồi.

Còn Thiên Hỏa Quán Đỉnh vì không còn Hỏa Long Du nên tự nhiên không phát huy được tác dụng.

Thiên Hỏa Quán Đỉnh suy cho cùng cũng chỉ là cơ quan Thường cấp 3 sao, làm sao tự động sản sinh ra dầu được?

Điều này khiến Ngô Lão Tam, người vốn luôn cảnh giác, đề phòng cũng bắt đầu lơi lỏng.

Sau khi người nhà họ Ngô vào đến chủ mộ thất, từng người mắt cứ đờ ra!

Ngay cả Ngô Lão Tam vốn điềm tĩnh cũng không nhịn được cảm thán: "Trong này nhiều vàng quá mức rồi đấy chứ?" "Có đống vàng này, tôi cũng muốn rửa tay gác kiếm, tuyệt đối không đụng vào nghề

này nữa!" Ngô Lão Đại, anh cả của Ngô Lão Tam, cầm một thỏi vàng lên, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng liền mừng rỡ khôn xiết: "Lão Tam!

Đống vàng này là thật!

Lần này chú lập công lớn rồi!" Lúc này, Ngô Lão Nhị chỉ vào những bức tranh trên tường, thần tình dị thường hưng phấn: "Đây là tranh Mặc Lan và Mặc Trúc!

Là do các đại gia đời Minh - Thanh vẽ, bộ tranh Mặc Cúc và Mặc Mai cùng bộ với chúng đã được đấu giá tới giá trên trời mấy triệu tệ!

Những năm qua vẫn không ngừng tăng giá, không ngờ ở đây lại có hai bức còn lại!" Ngô Lão Tam cười nói: "Đừng kích động thế, hai bức tranh này chưa chắc đã là thật, đợi giám định xong là thật rồi hãy mừng cũng không muộn!" Ngô Lão Đại cười ha hả: "Tranh thật hay giả cũng chẳng quan trọng nữa, có đống vàng này thì ba anh em mình coi như làm rạng danh tổ tiên rồi!" Ngô Lão Tam gật đầu đồng ý: "Tranh Mặc Lan và Mặc Cúc giá trị tuy cao nhưng muốn bán đi phải tìm đường dây.

Nhưng vàng thì khác, đem đống vàng này nung thành thỏi là có thể đem đi xài rồi!" Đám người nhà họ Ngô bắt đầu đóng vàng vào túi, còn Ngô Lão Nhị rất có hứng thú với thư họa, đã có nhiều vàng thế này thì ai thèm bán tranh?

Loại tác phẩm nghệ thuật này nên do mình sưu tầm!

Ngô Lão Nhị gỡ bức Mặc Trúc xuống, đang định thưởng thức một phen thì bức tường đá trước mặt vang lên những tiếng răng rắc quái dị!

Sắc mặt Ngô Lão Tam biến đổi lớn: "Mau!

Mau dùng Kim Cương Tán!" Mọi người vội vàng xòe chiếc ô Kim Cương đơn giản ra để đỡ ám tiễn!

Mũi tên như mưa bắn ra từ hai bên tường đá!

Ngô Lão Nhị vì đứng quá gần tường, thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị những mũi tên tẩm kịch độc bắn thành con nhím!

Khi đổ rạp xuống, vì mặt úp xuống đất nên những mũi tên trực tiếp đâm nát bét cơ thể ông ta!

Ngô Lão Tam và Ngô Lão Đại nhờ phản ứng nhanh, dùng ô Kim Cương thoát được một kiếp, nhưng nhìn thi thể Ngô Lão Nhị, ai nấy đều đau đớn vô cùng!

Ngô Lão Tam đấm ngực dậm chân, gào khóc: "Đều tại em hại anh Nhì mà!" "Nếu em không dắt anh tới thì đã không xảy ra chuyện này!" Ngô Lão Đại thở dài nặng nề: "Không trách chú được!

Đều là số mệnh cả thôi!" "Ai mà ngờ được chủ nhân ngôi mộ này lại âm hiểm độc ác như vậy, dùng những bức thư họa giá trị liên thành làm bình phong che chắn?

Thậm chí, để giết kẻ đạo mộ, hắn chẳng hề quan tâm đến việc những bức họa quý giá này có bị hủy hoại hay không!" Ngô Lão Tam nghẹn ngào: "Đúng thế!

Đều là lỗi của tên chủ mộ!

Đây chắc chắn không phải chủ mộ thất của hắn, em phải tìm cho ra tro cốt của hắn, rồi đem rải trước mặt anh Nhì!" "Để an ủi linh hồn anh Nhì trên trời!" Ba anh em nhà họ Ngô tình thâm nghĩa trọng, không biết đã cùng nhau xông pha bao nhiêu ngôi mộ lớn.

Chỉ là lần này vì một phút sơ suất, vì vàng và tranh mà cư nhiên mất đi mạng sống của anh em!

Tự nhiên không cam tâm bỏ qua!

Ngô Lão Tam dẫn người đào mở đường hầm bí mật của Lý Dịch,

giọng khản đặc giận dữ gào lên: “Anh cả, em đoán quả không sai!

Tên âm hiểm này còn để lại hậu chiêu!” Ngô Lão Đại có chút lo lắng: “Chủ mộ này biết quá nhiều thứ, Thiên Hỏa Quán Đỉnh và Ám Nỗ sau ngần ấy thời gian mà vẫn còn sử dụng được, hiển nhiên đối phương nắm giữ Lỗ Ban Thư!

Nếu thực sự là người sở hữu Lỗ Ban Thư, chúng ta xuống dưới rất có thể gặp bất trắc!” Ngô Lão Tam hừ lạnh một tiếng: “Anh cả, vừa rồi nếu chúng ta không nổi lòng tham thì mấy cái cơ quan đó làm sao giết được anh Nhì?

Bên dưới này e là cũng có lượng lớn bảo vật làm mồi nhử cơ quan, chúng ta chỉ cần không tham tâm thì tự nhiên không cần sợ!” Ngô Lão Đại khổ sở cười: “Vẫn nói không dục vọng thì sẽ mạnh mẽ, nhưng người chứ có phải cỏ cây đâu mà không có tình cảm?

Ai có thể thực sự làm được vô dục vô cầu?

Bên dưới này nếu xuất hiện bảo vật, anh có thể nhịn được lòng tham, nhưng những người khác thì sao?

Lão Tam, nghe anh một lời khuyên, dừng tay đi!

Mang đống vàng này về rửa tay gác kiếm không tốt sao?” Ngô Lão Tam giận dữ nhìn Ngô Lão Đại, gắt gỏng: “Anh cả!

Anh Nhì thi cốt chưa lạnh, anh nói thế mà nghe được à?

Nhà họ Ngô không có hạng hèn nhát tham sống sợ chết, nếu anh không muốn đi, em sẽ dẫn anh em xuống!” Ngô Lão Đại đảo mắt nhìn đám người xung quanh một lượt, thấy không ít kẻ đang rục rịch, hiển nhiên là muốn theo Ngô Lão Tam xuống dưới.

Đang định khuyên can thì một giọng nói quen thuộc vang lên từ trong mộ đạo: “Bố, chú ba nói đúng đấy, thù của chú hai nhất định phải báo!

Đám đạo mộ chúng ta và chủ mộ vốn là thiên địch, nếu hôm nay chú hai ngã xuống ở đây mà chúng ta còn về tay không, người trong nghề sẽ nhìn nhà họ Ngô chúng ta thế nào?" Ngô Lão Đại đầy mặt kinh ngạc nhìn con trai mình - Ngô Chân: "Sao con lại tới đây?" Ngô Chân lớn tiếng: "Cha, con đã trưởng thành rồi, đương nhiên không thể mãi trốn dưới đôi cánh của gia tộc mà sống tạm bợ!

Tuy con chưa từng xuống mộ, nhưng kiến thức về đạo mộ con không hiểu biết ít hơn mọi người đâu!

Nên lần này con đã lén đi theo!" Ngô Lão Tam nhíu mày, không vui nói: "Cháu qua đây góp vui cái gì?

Bản lĩnh không lớn mà cái miệng thì cuồng quá!

Mau cút về cho chú!" Ngô Lão Đại mắng mỏ: "Nghe lời chú ba, về nhà đợi cho bố!

Ngôi mộ này hung hiểm dị thường, có phải chỗ để trẻ con như con xen vào đâu?" Ngô Chân nghe vậy lập tức bất mãn: "Con sắp 20 rồi mà còn nhỏ sao?

Với lại, lẽ nào mọi người định bắt con cả đời không được xuống mộ?" Ngô Lão Đại đỏ mặt tía tai, giận dữ nói: "Xuống mộ có cái gì tốt?

Nếu không phải chúng ta chỉ biết mỗi nghề này, ai lại muốn làm cái việc tổn âm đức này chứ?

Con là sinh viên đại học, tiền đồ vô lượng, mắc gì phải dấn thân vào vũng nước đục này?" Ngô Chân bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: "Kích thích mà!" "Xuống mộ thú vị biết bao, ngồi trong văn phòng thì chán chết đi được?" Vả lại cái gia tộc này vốn dĩ đã chảy dòng máu đạo mộ, không đi đạo mộ là ngứa ngáy chân tay!

Ngô Chân luôn hy vọng mình có thể thực sự xuống mộ một lần,

nhưng mãi không có cơ hội, nên chỉ có thể lên mạng xem livestream.

Nhưng những lời này không thể nói với cha và chú được.

Ngô Chân biện minh: "Con học ngành khảo cổ học, cũng phải xuống mộ thôi!

Giờ coi như là thích nghi trước vậy!" Ngô Lão Đại đang định sai người đưa Ngô Chân rời đi, Ngô Lão Tam thở dài một tiếng nói: "Anh cả, thôi thì Tiểu Chân đã muốn xuống mộ thì cứ tùy nó đi!

Cũng để nó bớt suy nghĩ lung tung, ngộ nhỡ ngày nào đó nó nổi hứng tự đi đạo mộ một mình còn nguy hiểm hơn.

Chương 15

Giờ có chúng ta ở bên cạnh trông nom, coi như cũng có bảo đảm!" Ngô Lão Đại nghe xong đành phải thỏa hiệp: "Được rồi!" Nhưng Ngô Lão Đại nhanh chóng nhận ra có gì đó sai sai.

Mình đã bảo là mình sẽ xuống mộ đâu!

Ngô Lão Tam đúng là đang đào hố cho mình mà!

Sự đã đến nước này, Ngô Lão Đại cũng chỉ đành theo mọi người cùng xuống mộ.

Đường hầm phía dưới chủ mộ thất rất rộng rãi, mọi người cầm đèn pin, suốt dọc đường im lặng không nói gì, cảnh giác quan sát môi trường xung quanh, sợ chạm phải cơ quan.

Đi được khoảng trăm bước, Ngô Lão Đại đột nhiên lên tiếng: "Đường hầm này có gì đó không đúng!" Ngô Lão Tam gật đầu đồng ý: "Đường hầm này cao một mét tám, rộng một mét hai!

Đường hầm lớn thế này ở thời cổ đại tuyệt đối là một công trình lớn!

Vậy mà những viên gạch mộ này cư nhiên chẳng có chút trang trí nào, hoàn toàn không nhìn ra niên đại!

Đó là điểm lạ thứ nhất.

Điểm lạ thứ hai là không khí ở đây rất tốt!

Hiển nhiên đường hầm này thông ra bên ngoài!

Chủ mộ tại sao lại xây dựng mộ huyệt thông với bên ngoài?" Ngô Chân đầy vẻ thắc mắc: "Mộ huyệt thường là khép kín, chủ mộ làm vậy không phải là phản lại lẽ thường sao?" Ngô Lão Tam vẻ mặt

ngưng trọng: "Thiết kế như vậy tất nhiên là có lý do của nó, hoặc là vì ở đây có vật dễ cháy, thông gió là để cung cấp oxy!

Những cơ quan hỏa diễm dùng để chống trộm như Thiên Hỏa Quán Đỉnh, Hỏa Long Lưu Ly Ngõa đều cần lượng lớn oxy mới phát huy tác dụng được!" Nghe Ngô Lão Tam nói, tâm trạng mọi người lập tức nặng nề hẳn lên, căng thẳng nhìn chằm chằm vào những viên gạch mộ.

Nhưng đi suốt một quãng đường mà chẳng gặp nguy hiểm gì, cứ như thể họ đang đấu trí đấu dũng với không khí vậy!

Cơ quan Ám Nỗ duy nhất nhìn thấy thì đã rỉ sét đến mức không còn hình dạng, hoàn toàn không khởi động được!

Ngô Lão Tam nghiên cứu kỹ chiếc Ám Nỗ này, lại phát hiện thêm một điểm bất hợp lý nữa.

Ám Nỗ ở đây và chiếc Ám Nỗ họ thấy trong chủ mộ thất khác nhau một trời một vực!

So với chiếc sau, chiếc trước cứ như một món đồ chơi vụng về!

Ngô Lão Tam cau mày: "Chuyện này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ có hai nhóm thợ cùng xây ngôi mộ này?

Hay nói cách khác, đây là mộ trong mộ?" Ngô Lão Tam nghĩ mãi không thông!

Mọi người không sa đà vào thắc mắc mà tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, họ nghe thấy trong mộ thất dường như có tiếng đánh nhau!

Hơn nữa không khí xung quanh trở nên vô cùng sâm lạnh, khiến họ nổi cả da gà!

Ngô Lão Đại và Ngô Lão Tam nhìn nhau, biết chuyện có gì đó

không ổn!

Vội vàng rút móng ngựa đen và kiếm gỗ đào đã được khai quang ra!

Ngô Lão Đại nhìn vào cửa hầm tối đen như mực, nói với mọi người: "Mọi người cẩn thận một chút, trong này e là có tà túy!" Ngô Lão Tam lấy một cây nến ra thắp sáng, đặt ở cửa mộ thất.

Luồng không khí sâm lạnh lưu động, ngọn lửa nến cư nhiên biến thành một màu vàng sậm quỷ dị!

Tuy ngọn lửa không tắt, nhưng mọi người nhìn thấy màu lửa u lãnh vàng sậm đó thì trong lòng đều run cầm cập!

Tim đập thình thịch liên hồi!

Ngô Chân đưa tay lại gần ngọn lửa, phát hiện ngọn lửa này lạnh thấu xương, không giống lửa dương gian, mà giống như quỷ hỏa âm gian hơn.

Cậu ta đã bao giờ thấy cảnh tượng này đâu?

Lập tức sợ đến mặt không còn giọt máu, răng đánh vào nhau lập cập: "Bố, chú ba!

Ngọn lửa này lạnh quá!" Ngô Lão Đại và những người khác đều biến sắc.

Ngô Lão Tam lẩm bẩm: "Không sợ quỷ thổi đèn, chỉ sợ quỷ thắp đèn!

Tà túy bên trong đã thành khí hậu rồi, những thủ đoạn trừ tà thông thường e là vô dụng thôi!" Ngô Lão Đại thở dài nặng nề: "Quả nhiên!

Kẻ có thể dùng Thiên Hỏa Quán Đỉnh và Ám Nỗ để giữ mộ tuyệt đối không phải hạng tầm thường!

Chúng ta là dân đạo mộ chứ không phải đạo sĩ, gặp phải tà túy lợi

hại thì chúng ta xác định xong đời!

Nhân lúc chúng ta còn đường lui, hay là thôi dừng lại ở đây đi!

Số vàng và những bức họa rách nát bên ngoài cũng đủ cho chúng ta dùng rồi!" Ngô Lão Tam nghiến răng: "Anh cả, anh cam tâm sao?

Phải biết rằng bên trong này chắc chắn có bảo bối tốt hơn, biết đâu còn chôn giấu kỳ thư như Lỗ Ban Thư!

Hôm nay chúng ta mà chùn bước thì sau này chắc chắn sẽ hối hận cả đời!" Ngô Lão Đại lại lắc đầu: "Nhà họ Ngô chúng ta ở phái Nam tuy có chút danh tiếng nhưng sao so được với những đại gia tộc truyền thừa mấy trăm năm!

Nếu là họ tới thì tự nhiên có thể nuốt trôi, năng lực chúng ta không đủ, hà tất phải chấp nhất?" Ngô Lão Đại rất biết lượng sức mình, nên không muốn mạo hiểm.

Nhưng những người khác thì không nghĩ vậy!

Ngô Lão Tam trầm giọng nói: "Ngô Lão Tam tôi đạo mộ chưa bao giờ là vì tiền, mà là để khám phá những điều chưa biết, thỏa mãn trí tò mò của mình!

Ngôi mộ này càng hung hiểm, tôi lại càng thấy vui!

Anh cả, nếu anh không muốn xuống, thì một mình Ngô Lão Tam tôi xuống là được!" Ngô Lão Đại tự nhiên không thể để Ngô Lão Tam xuống một mình, khổ sở cười nói: "Lão Tam, chú định hại chết cả đám à!" Ngô Lão Tam lại bảo: "Lần xuống mộ này là tự nguyện, em có ép anh đâu!" Ngô Lão Đại không đáp lời.

Đạo mộ là một cái vòng nhỏ, không lớn nhưng cũng chẳng hề bé.

Nếu hôm nay ông bỏ mặc anh em một mình rời đi, danh tiếng trong nghề coi như thối hoắc!

Nhà họ Ngô sau này cũng đừng hòng làm ăn gì được trong nghề nữa!

Ngô Lão Đại tự nhiên không thể nói ra những suy nghĩ này, nhưng đối với Ngô Lão Tam thì rõ ràng là có chút thành kiến.

Ông ta nhàn nhạt nói: "Nếu đã muốn xuống dưới, vậy thì chuẩn bị đồ đạc cho tốt, tránh lát nữa lại không kịp!" "Vâng!" Ngô Lão Tam vội vàng dẫn người chuẩn bị sẵn móng lừa đen, gạo nếp, kiếm gỗ đào và máu chó đen cùng các vật phẩm khác, cầm sẵn trên tay để có thể đối phó với tà túy bất cứ lúc nào.

Bên trong này xác suất lớn là một con Tống tử, nhưng cũng không loại trừ là quỷ vật.

Vì thế tâm trạng của mọi người đều vô cùng thấp thỏm.

Một tên đệ tử Ngô gia cao to lực lưỡng cầm một cây đuốc dầu thông đặc chế từ gỗ đào, cẩn thận tiến lại gần cửa động.

Nghe nói loại đuốc này có thể trừ tà, khiến tà túy không dám lại gần, nhưng Ngô Lão Đại nhìn ngọn lửa của cây đuốc dần biến thành màu vàng sẫm, tim liền thắt lại!

Mọi người tiến vào mộ thất, liền nhìn thấy một con Tống tử và một đạo hư ảnh đang trừng trừng nhìn mình!

Cương thi và quỷ vật vốn rất nhạy cảm với hơi thở của người sống, ngay khi người nhà họ Ngô tiếp cận cửa động, Lý Dịch và con quỷ vật kia đã cảm nhận được.

Trước đó khi Ngô Lão Nhị chết, Lý Dịch đã biết có kẻ xâm nhập vào mộ huyệt của mình.

Một cương thi một quỷ lập tức dừng tay, lặng lẽ nhìn về phía cửa động.

Người nhà họ Ngô vừa vào đã thấy Tống tử và quỷ vật đang nhìn chằm chằm, nhất thời da đầu tê dại!

Đứng sững tại chỗ!

Theo dự tính ban đầu của họ, bên trong có lẽ chỉ có một con Tống tử, hoặc một con quỷ vật.

Dù sao loại tà túy cấp bậc này rất hiếm gặp.

Họ đi đổ đấu bao nhiêu năm nay, cùng lắm cũng chỉ gặp qua Bạch Cương và Bạch Y Quỷ!

Không ngờ bên trong này cư nhiên lại là Chuẩn Lục Cương và Hoàng Hiệt Quỷ!

Thế này thì chơi bời gì nữa?!

Ngay cả Ngô Lão Tam và Ngô Chân vốn luôn muốn vào tìm cảm giác mạnh cũng sợ đến mức mặt mày tái mét!

Một câu cũng không nói nên lời!

Đây là Hoàng Hiệt Quỷ đấy!

Chương 16

Máu chó đen và kiếm gỗ đào thông thường hoàn toàn không có tác dụng!

Chỉ có kiếm gỗ đào nghìn năm phối hợp với đại sư đắc đạo khai quang mới có thể trấn áp được!

Nhưng loại bảo vật cấp bậc này đâu dễ dàng có được?

Chỉ có tiền thôi tự nhiên là không đủ, còn cần cả vận may và nhân mạch nữa!

Những cao nhân đắc đạo bên Đạo gia thường nhìn vào duyên phận và tạo hóa, thiếu một chút cũng đừng mong có được!

Nhà họ Ngô bọn họ làm gì có cái phúc khí đó.

Ngô Lão Tam trán đầy mồ hôi lạnh, cổ họng như bị nhét đầy bông, khó chịu vô cùng.

Đạo hư ảnh màu vàng sẫm kia đột nhiên phát ra tiếng quái khiếu chói tai: "Tốt quá!

Hơn một nghìn năm rồi, cuối cùng cũng có người tới đào mộ của ta!" Hoàng Hiệt Quỷ rất hưng phấn.

Đôi mắt quỷ xanh lè lóe lên ánh sáng kinh dị, nhất thời cả mộ thất âm phong nổi lên cuồn cuộn, tiếng gió gào thét thê lương.

Điều này khiến người nhà họ Ngô ai nấy đều hãi hùng, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực!

Ngô Lão Đại trầm giọng quát: "Đổ hết đồ trừ tà xuống đất, chạy!" Nói xong, ông ta kéo Ngô Chân chạy ra bên ngoài!

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, dù chân đã mềm nhũn nhưng

vẫn liều mạng chạy ra ngoài.

Hoàng Hiệt Quỷ lúc này không rảnh tính toán với Lý Dịch, liền vồ về phía đám người kia.

Nếu đoạt được hồn phách của bọn họ, thực lực của nó chắc chắn sẽ tăng mạnh!

Biết đâu chừng có thể thăng cấp từ Hoàng Hiệt Quỷ sơ kỳ lên trung kỳ!

Đến lúc đó, chẳng phải sẽ dễ dàng đập Lý Dịch như con sao?

Lý Dịch thấy Hoàng Hiệt Quỷ đi giết những người này, liền lạnh lùng cười một tiếng.

Tôi lập tức hạ lệnh cho đám Kiến hành quân lửa đang ẩn nấp trong gạch mộ, giết sạch đám đạo mộ tặc này.

Suy nghĩ của tôi cũng tương tự Hoàng Hiệt Quỷ.

Chỉ cần biến những người này thành điểm tích lũy, rút được một khối Huyết Tủy để trở thành Lục Cương chân chính, chẳng phải sẽ dễ dàng bán hành cho con Hoàng Hiệt Quỷ này sao?

Một người nhà họ Ngô rớt lại cuối cùng bị Hoàng Hiệt Quỷ đuổi kịp.

Người này mặt vàng như nến, nhưng kinh nghiệm đạo mộ nhiều năm khiến anh ta vẫn kịp phản ứng, vội vàng phun nước miếng và đổ nước tiểu đồng tử về phía Hoàng Hiệt Quỷ.

Nhưng tốc độ của nó quá nhanh, nước tiểu đồng tử hoàn toàn không chạm tới được.

Một cú quỷ trảo đánh ngất người nhà họ Ngô, nó há cái mồm đen ngòm, hớp một hơi hút cạn tinh khí và linh hồn.

Mất đi tinh khí và linh hồn, người này chết ngay lập tức, toàn thân

tỏa ra một quầng sáng màu vàng sẫm quỷ dị!

Sau đó, Hoàng Hiệt Quỷ ném xác người này đi như rác rưởi, chuẩn bị lao về phía những người khác!

Đám người nhà họ Ngô phía trước thấy cảnh này thì sợ mất mật!

Điên cuồng vắt chân lên cổ mà chạy, chỉ hận cha mẹ sao chỉ sinh cho mình hai cái chân!

Ngay khi Hoàng Hiệt Quỷ sắp bắt được một người nữa, Lý Dịch cuối cùng cũng áp sát đối phương, một trảo vồ xuống, xé toạc một vết cắt lớn trên hồn thể của nó!

Hoàng Hiệt Quỷ ngay lập tức nổi trận lôi đình!

Nó nhìn tôi đầy âm trầm, giọng nói chói tai: "Cương thi nhỏ nhoi, cư nhiên dám đánh lén ta!" Tôi cười lạnh một tiếng.

Những người này đều là con mồi của tôi, sao có thể nhường cho đối phương được?

Người nhà họ Ngô thấy Tống tử và Hoàng Hiệt Quỷ nội đấu thì đại hỉ, tranh thủ thời gian liều mạng chạy về phía mộ đạo.

Hoàng Hiệt Quỷ đang chuẩn bị tấn công tôi, nhưng vết thương trên người nó cư nhiên không ngừng mở rộng, còn bắt đầu chảy ra dịch xanh lục.

Điều này khiến Hoàng Hiệt Quỷ sợ hãi.

Nó trừng mắt nhìn bộ móng vuốt của tôi, không thể tin nổi nói: "Ngươi chỉ là một Chuẩn Lục Cương, sao lại có độc trảo khủng khiếp như vậy?" Tôi tự nhiên không rảnh giải thích.

Tên này trước đó đánh lén tôi, đây coi như là tôi thu lãi thôi!

Vì có tôi chắn ở đây, Hoàng Hiệt Quỷ tự nhiên không dám đi truy sát người nhà họ Ngô nữa.

Hiện tại nó bị thương nặng, chiến lực không đủ.

Chỉ có thể trừng mắt nhìn bọn họ rời đi, lòng đau như cắt!

Để ngăn cản đạo mộ tặc, ngôi mộ này được xây dựng quá kín đáo.

Những năm qua nó luôn hấp thu âm khí từ các bảo vật mới trưởng thành thành Hoàng Hiệt Quỷ.

Nhưng vì chưa từng giết người, trên cảnh giới quỷ sẽ có một tầng xiềng xích!

Nếu không, dựa vào bảo vật trong tay, nó không thể chỉ dừng lại ở Hoàng Hiệt Quỷ trung kỳ!

Như cảm ứng được điều gì đó, Hoàng Hiệt Quỷ đột nhiên lạnh lùng mỉm cười, ánh mắt khinh miệt nhìn tôi: "Ngươi cũng có chút thực lực, nếu đi theo bản tôn, bản tôn có thể cho ngươi làm nô bộc của ta!" "Ngày sau bản tôn thành tựu Quỷ Vương, ngươi cũng có thể hưởng vinh quang vô thượng!" Khóe miệng tôi giật giật, tên này đầu óc chắc chắn có vấn đề rồi.

Vết thương xanh lè kia còn chưa đủ dạy ngươi cách làm quỷ sao?

Còn dám ở đây làm màu với tôi?

Tôi trầm giọng: "Ngươi thực sự có thể trở thành Quỷ Vương?" Hoàng Hiệt Quỷ cười cuồng loạn không thôi: "Đó là đương nhiên!

Bản tôn chính là thiên tử, là Tử Vi Tinh chuyển thế, sinh ra đã định sẵn là đế vương!

Đừng nói là Quỷ Vương, cho dù là Quỷ Đế, bản tôn có gì không thể lên tới?!" Tôi: "..." Tử Vi Tinh chuyển thế mà giờ chỉ là một con Hoàng Hiệt Quỷ?

Ngươi đang lừa trẻ con đấy à?

Tôi vừa giữ chân Hoàng Hiệt Quỷ, vừa ra lệnh cho Kiến hành

quân lửa phát động tấn công đám người nhà họ Ngô!

Trong mộ đạo.

Ngô Lão Đại thấy Tống tử và Hoàng Hiệt Quỷ không đuổi theo, đoán chừng bọn chúng đang đánh nhau bên trong, không rảnh để ý đến họ.

Ông ta không khỏi thở phào, mặt đầy vẻ may mắn: "May mà con Tống tử và Hoàng Hiệt Quỷ đó là quan hệ thù địch, nếu không chúng ta tiêu đời rồi!" Ngô Lão Tam cười khổ: "Đại ca, lần này là em quá hấp tấp!

Sớm biết gặp phải nguy hiểm thế này, em tuyệt đối không vào!" Đó là Hoàng Hiệt Quỷ đấy!

Nếu ra khỏi mộ, không có cao nhân đắc đạo trấn áp, nó là tồn tại khủng khiếp có thể đồ sát cả một thành phố!

Đợi nó gieo rắc tai ương, tàn sát xong cả thành, nó sẽ trở thành Hồng Y Lệ Quỷ, hung tàn khôn cùng!

Hồng Y Lệ Quỷ, ngay cả những cao nhân đắc đạo gặp phải cũng có thể bị đánh bại!

Nghĩ đến đây, Ngô Lão Tam lòng đầy cay đắng.

Mình thích tìm cảm giác mạnh thật, nhưng cảm giác mạnh không có nghĩa là đi tìm cái chết!

Ngô Lão Đại hít sâu một hơi: "Ra ngoài trước đã!" Ngay lúc đó, một người nhà họ Ngô đi phía trước đột nhiên hét thảm một tiếng: "Đau!

Đau quá!" Ngô Lão Đại biến sắc: "Cậu làm sao vậy?" "Đau!" Người đó đau đến mức mặt đầy mồ hôi lạnh, biểu cảm vặn vẹo, dường như đang chịu đựng nỗi đau tột cùng.

Ngô Lão Đại đang định lại gần, đột nhiên thấy một con kiến màu đỏ to bằng ngón tay cái chui vào tai người kia!

Đó là một con kiến đỏ tươi như máu, nhìn rất đẹp nhưng cũng rất kinh dị!

Ngô Chân rõ ràng cũng nhìn thấy, không nhịn được hét lên: "Đó rốt cuộc là thứ gì?!

Trong mộ này sao lại có nhiều quái vật như vậy!" Dưới sự chứng kiến của mọi người, người nhà họ Ngô kia dần dần bị Kiến hành quân lửa rỉa từng miếng một, nhưng biểu cảm của anh ta lại dần trở nên đờ đẫn, cứ như thể người bị rỉa không phải là mình vậy!

Ngô Lão Đại muốn cứu người, nhưng lại không biết phải làm sao.

Hơn nữa, vì cảnh tượng trước mắt quá đỗi kinh hoàng khiến ông ta càng không dám lại gần.

Chương 17

Mọi người chỉ có thể trừng mắt nhìn máu tươi chảy thành vũng, thịt xương dần tách rời, lộ ra bộ xương trắng hếu.

Cuối cùng, người đó biến thành một bộ xương khô!

Mọi người muốn bỏ chạy.

Nhưng phía sau là Tống tử và Hoàng Hiệt Quỷ!

Lùi lại là chết.

Phía trước lại là loại kiến đỏ đáng sợ này.

Trước có sói sau có hổ, tiến thoái lưỡng nan.

Ngô Lão Đại và những người khác rơi vào tuyệt cảnh.

Ngô Lão Tam ảo não vò đầu bứt tai, lẩm bẩm: "Đều tại em!

Đều là lỗi của em!

Vì thỏa mãn trí tò mò của mình mà hại mọi người lâm vào nguy hiểm!" Ngô Lão Đại hít sâu một hơi, lấy ra một chai cồn nồng độ cao, quát lớn: "Đủ rồi!

Quan trọng nhất bây giờ là tìm cách giết chết đám sâu bọ này!

Tôi không tin đám kiến này còn lợi hại hơn tà túy bên trong!" Ngô Lão Đại cầm đuốc, chuẩn bị đốt chết đám kiến.

Ngô Chân vội vàng nói: "Ba, con có mang thuốc diệt côn trùng cực mạnh, nói không chừng có tác dụng với tụi nó!" Vì người nhà họ Ngô trước đó bị Hoàng Hiệt Quỷ dọa mất mật, tinh thần suy sụp, cộng thêm việc gặp phải loại kiến ăn thịt người này nên mới loạn trận tuyến.

Giờ khôi phục lại chút lý trí, tự nhiên họ không thể ngồi chờ chết.

Ngô Chân lấy can đảm, dùng thuốc diệt côn trùng xịt loạn xạ vào Kiến hành quân lửa!

Làn sương trắng nhanh chóng lan tỏa, mang theo một mùi lạ rất khó chịu.

Nhưng điều khiến Ngô Chân bất an là tốc độ của đám Kiến hành quân lửa này hoàn toàn không thay đổi, vẫn nhanh chóng lao về phía họ!

May mà kiến chạy nhanh đến mấy cũng không bằng người.

Ngô Lão Đại bế thốc Ngô Chân chạy đi, Ngô Lão Tam thì đổ cồn nồng độ cao vào đám kiến, sau đó dùng đuốc châm lửa!

Bùm!

Ngọn lửa màu xanh lam bùng cháy, thiêu chết một lượng lớn kiến.

Không khí nồng nặc mùi khét và tiếng nổ lách tách.

Thấy đám kiến này dễ dàng bị đốt chết như vậy, mọi người đều thở phào.

Nếu ngay cả lửa cũng không đối phó được thì mới thực sự đáng sợ!

Ngô Lão Đại hét lớn: "Nhanh!

Mau dùng lửa mở đường, mọi người cùng chạy ra ngoài!" Lý Dịch thấy bọn họ dùng hỏa công, liền cười lạnh.

Tôi ra lệnh cho Kiến hành quân lửa chia làm ba đợt tấn công!

Đồng thời để đám kiến trong mộ thất đánh lén từ phía sau.

Vì phần lớn Kiến hành quân lửa trong tay tôi đều đã được đưa vào ngôi mộ này, nên muốn dựa vào lửa mà chạy thoát thì đúng là si tâm

vọng tưởng!

Tôi không tin lượng cồn trong tay bọn họ có thể duy trì sử dụng không gián đoạn cho đến khi chạy ra khỏi Loạn Táng Câu!

Cho dù có ra khỏi mộ đạo, bên ngoài vẫn còn Ong Bắp Cày và Rắn Mào Gà đang đợi họ!

Chỉ là hiện tại thời gian không còn nhiều, Hoàng Hiệt Quỷ dường như sắp sử dụng một thủ đoạn bí ẩn nào đó, nên tôi trực tiếp hạ lệnh cho Kiến hành quân lửa tấn công mạnh mẽ!

Giết sạch người nhà họ Ngô càng nhanh càng tốt!

Ngô Lão Tam ngậm cồn trong miệng, phun mạnh vào đuốc, thiêu chết đám kiến phía trước, mọi người dẫm lên những xác chết đen thui mà nhanh chóng đi qua.

Người nhà họ Ngô rớt lại cuối cùng đột nhiên hét thảm một tiếng, sau đó thi thể bị làn sóng đỏ rực nhấn chìm!

Người nhà họ Ngô tức khắc hoảng loạn!

Họ cư nhiên bị Kiến hành quân lửa bao vây rồi!

Ngô Lão Đại vội vàng phun lửa về phía sau, còn Ngô Lão Tam thì phun lửa về phía trước.

Hai người phối hợp nhịp nhàng, dẫn mọi người nhanh chóng quay lại đường cũ!

Rất nhanh, hai người phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng.

Cồn sắp hết rồi!

Nhưng đám Kiến hành quân lửa kia vẫn liều mạng muốn giết chết bọn họ.

Ngô Lão Tam phun ra ngụm cồn cuối cùng, cay đắng nhìn Ngô Lão

Đại: “Đại ca, trong tay em không còn cồn nữa rồi!” Ngô Lão Đại thở dài, không nói thêm gì.

Nhìn làn sóng đỏ rực đang ùa tới xung quanh, người nhà họ Ngô lập tức chìm vào hoảng loạn.

Tuy nhiên, họ sớm đã được giải thoát.

Tất cả biến thành những bộ xương khô.

Vào khoảnh khắc cái chết cận kề, họ đều vô cùng hối hận vì đã đến đây đạo mộ.

Trong mộ thất.

Khí tức trên người Hoàng Hiệt Quỷ ngày càng nặng nề, hơi nước trong không khí gần như ngưng kết thành băng!

Hoàng Hiệt Quỷ đột nhiên cuồng tiếu: “Bản tọa đã trở thành Hoàng Hiệt Quỷ trung kỳ, lũ kiến hôi, cơ thể của ngươi thuộc về ta rồi!” “Ngươi tưởng bản tọa thực sự muốn nhận ngươi làm đàn em sao?

Chẳng qua chỉ là trì hoãn thời gian mà thôi!” “Kiến hôi!

Hãy tuyệt vọng và run rẩy trước sức mạnh tuyệt đối đi!” Lý Dịch mỉm cười nhàn nhạt.

Khuôn mặt cương thi kinh dị khi mang theo nụ cười lại càng trở nên đáng sợ hơn.

Hoàng Hiệt Quỷ đang trì hoãn thời gian, tôi chẳng lẽ lại không?

Hệ thống vừa báo cho tôi rằng đã hoàn thành việc tiêu diệt đạo mộ tặc, nhận được hơn năm trăm điểm tích phân!!

“Hệ thống!

Dùng toàn bộ tích phân để rút thưởng!” [Vâng!] [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng ký chủ nhận được bảo vật Phổ thông cấp hai sao: Bình gốm hoa lam đời Nguyên!] [Ting!

Chúc mừng ký chủ nhận được bảo vật Phổ thông cấp hai sao: Nhẫn ngọc đời Thanh!] [Ting!

Chúc mừng ký chủ nhận được Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng ký chủ không quay trúng gì cả!]... [Ting!

Rút thưởng hoàn thành!] [Phần thưởng đã được phát vào không gian hệ thống!

Ký chủ có thể kiểm tra bất cứ lúc nào!] Tôi nhanh chóng kiểm tra, phát hiện mình đã có ba khối Huyết Tủy, liền nói: "Dung hợp Huyết Tủy!" [Bắt đầu dung hợp!] Trên người tôi xuất hiện ba luồng huyết quang, chúng chu du khắp cơ thể khiến tôi cảm thấy mát lạnh, vô cùng thoải mái.

Tôi có thể cảm nhận được cơ thể này không còn cứng đờ như trước nữa, mà trở nên linh hoạt hơn!

Đợi sau này thành Mao Cương, sẽ không cần phải nhảy để đi nữa!

Mà khi thành Phi Cương, thậm chí còn có thể bay!

Dưới ánh mắt kinh nghi bất định của Hoàng Hiệt Quỷ, khí tức của tôi đột nhiên thay đổi!

Chương 18

Từ Chuẩn Lục Cương đột phá lên Lục Cương!

Xanh rồi xanh rồi!

Thật sự xanh lè rồi!

Toàn thân tôi tỏa ra ánh sáng xanh lục, suýt chút nữa làm lóa mắt Hoàng Hiệt Quỷ!

Nó kinh hoàng hét lên: "Sao có thể như vậy?!" "Làm sao ngươi có thể đột nhiên trở thành Lục Cương!

Đột phá đại cảnh giới là khó khăn nhất, năm đó ta phải mất ròng rã bảy trăm năm mới từ Bạch Y Quỷ viên mãn thành Hoàng Hiệt Quỷ!" "Với lại ánh sáng xanh này của ngươi cũng quá chói mắt rồi đấy?

Thật sự là ánh sáng của một kẻ vừa mới đột phá lên Lục Cương sao?" Hoàng Hiệt Quỷ đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt dữ tợn lộ ra vẻ oán độc!

"Ta hiểu rồi!

Ngươi vẫn luôn che giấu thực lực!" "Thảo nào móng vuốt của ngươi có thể làm ta bị thương, hóa ra ngươi vẫn luôn chưa dùng đến sức mạnh thực sự!" Tôi đảo mắt khinh bỉ, tôi rảnh đâu mà che giấu thực lực?

Trực tiếp xử đẹp ngươi không phải tốt hơn sao?

Tôi không thích nói nhảm, trực tiếp lao tới, vung móng vuốt vồ thẳng vào mặt Hoàng Hiệt Quỷ!

Phịch!

Hoàng Hiệt Quỷ thấy tôi lao tới, liền quỳ sụp xuống!

Giọng điệu van nài: “Đại ca!

Cầu xin ngài tha mạng!” “Trên người ta có một món bảo vật, chỉ cần ngài tha cho ta, ta có thể hiến nó cho ngài!” Móng vuốt của tôi dừng lại, từ từ áp sát đầu nó, giọng điệu có chút ngạc nhiên: “Thật sao?” Một tay của Hoàng Hiệt Quỷ đang tích tụ sức mạnh, thấy tôi dừng lại, nó vội vàng mở miệng câu giờ: “Thật!

Ta...” Lời còn chưa dứt, móng vuốt đang lơ lửng trên đầu nó đột nhiên hạ xuống!

Phập!

Đầu của Hoàng Hiệt Quỷ ngay lập tức bị xé toạc!

Trước khi hồn phi phách tán, nó nhìn tôi đầy oán hận, gào thét không thành tiếng.

Tôi đọc hiểu ý của nó, đại loại là mắng tôi không có võ đức các kiểu.

Nhìn miếng ngọc bội rơi trên đất, tôi giễu cợt: “Ngươi chết rồi, tôi trực tiếp nhặt đồ không phải an toàn hơn sao?” “Còn muốn chơi trò đánh lén với tôi?

Thật nực cười!” Tôi thu ngọc bội vào không gian hệ thống, sau đó kiểm tra bảng cá nhân: Ký chủ: Lý Dịch.

Đẳng cấp: Lục Cương sơ kỳ.

Năng lực: Hiếm có cấp một sao Thèm Máu (có thể tiến hóa), Lãnh Chúa Chi Nhãn (có thể tiến hóa).

Mảnh vỡ tiến hóa: 5 mảnh Rắn Mào Gà cấp Hiếm có năm sao, 10 mảnh Kiến Cánh Ẩn cấp Hiếm có một sao, 10 mảnh Ong Bắp Cày cấp Hiếm có một sao.

Cơ quan: Ám Nỗ cấp Phổ thông ba sao, Thiên Hỏa Quán Đỉnh cấp

Phổ thông ba sao, Mộ Cát Lún cấp Phổ thông năm sao, Cạm Bẫy Hoa Sen cấp Phổ thông chín sao.

Vật phẩm: Quan tài gỗ trầm hương cấp Phổ thông một sao, tranh Mặc Lan, tranh Mặc Trúc, đồ gốm Nguyên Thanh Hoa, nhẫn ngọc.

Vật phẩm đặc biệt: Ăn Mòn Chi Trảo, Âm Ngọc Quỷ Vương tàn khuyết!

Đêm Mộ U Linh cấp Siêu phàm ba sao!

Quyến sủng: Đàn Kiến Lửa cấp Hiếm có một sao, quần thể Kiến Cánh Ẩn cấp Phổ thông một sao, đàn Ong Bắp Cày cấp Phổ thông một sao, bốn con Rắn Mào Gà cấp Hiếm có một sao.

Nhiệm vụ trung cấp: 41/100.

Tôi mỉm cười: "Xem ra Kiến Cánh Ẩn và Ong Bắp Cày cũng có thể bắt đầu tiến hóa rồi!" "Hệ thống, dùng mảnh vỡ tiến hóa hết bọn chúng!" Hiện tại Kiến Cánh Ẩn và Ong Bắp Cày đối phó với đạo mộ tặc bình thường thì đủ, nhưng đối với những tên lợi hại thì còn kém xa. [Ting!

Bắt đầu tiến hóa!] [Ting!

Tiến hóa hoàn thành!] [Kiến Cánh Ẩn tiến hóa thành Hủ Hóa Ảnh Sĩ Trùng cấp Hiếm có một sao!] [Ong Bắp Cày tiến hóa thành Thi Hổ Phong cấp Hiếm có một sao!] Dưới cảm tri của Lãnh Chúa Chi Nhãn, hai loại côn trùng đã có sự thay đổi lớn!

Ban đầu Kiến Cánh Ẩn sinh sản không nhanh, cơ thể lại yếu, độc tố chỉ gây đau đớn chứ tốc độ gây chết người rất chậm.

Nhưng hiện tại, độc tố của nó đã trở nên đáng sợ hơn nhiều, chỉ cần dính phải dịch cơ thể của nó là sẽ bị cảm giác bỏng rát dữ dội!

Cảm giác bỏng rát này có thể sánh ngang với nỗi đau do độc tố của

thú mỏ vịt gây ra!

Đồng thời đi kèm với tính ăn mòn không kém gì axit sunfuric.

Hủ Hóa Ảnh Sĩ Trùng kích thước vẫn không lớn, vẻ ngoài nhìn không khác gì kiến cánh ẩn thông thường, chỉ có phần hàm dưới trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Thi Hổ Phong cũng có sự thăng tiến vượt bậc, độc tính mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn.

Hơn nữa kích thước của chúng to hơn trước gấp mấy lần, cỡ bằng hai ngón tay cái của người trưởng thành!

Phần hàm dưới khổng lồ nhìn rất uy phong.

Trên trán có một vệt đen hình chữ "Vương", khí thế mười phần!

Tôi vô cùng hài lòng, sau đó nhìn về phía miếng Âm Ngọc Quỷ Vương!

Đây mới thực sự là bảo vật, cấp Siêu phàm một sao!

Tuy là hàng tàn khuyết nhưng vẫn chứa đựng năng lượng khủng khiếp.

Hoàng Hiệt Quỷ có thể thăng cấp nhanh như vậy cũng là nhờ miếng ngọc này.

Tôi xem qua phần giới thiệu: [Do oán niệm của Quỷ Vương khi chết hóa thành, bên trong kẹp một bộ bí điển tu luyện tàn khuyết của quỷ vật!] [Ký chủ có thể thu hồi cho hệ thống để đổi lấy bí điển tu luyện cho cương thi!] Tôi đại hỉ.

Phải biết rằng, cương thi có thể tu luyện hay không là điều cực kỳ quan trọng.

Cương thi không thể tu luyện thì dù có tồn tại năm nghìn năm cũng chỉ là cương thi thông thường, chỉ có thể bị động hấp thu một chút âm

khí ít ỏi!

Còn cương thi biết tu luyện thì có thể hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, chỉ trong vài trăm năm có lẽ đã trở thành cương thi cực kỳ lợi hại, gây họa một phương!

Cho dù là cao nhân đắc đạo tới cũng có thể phải quỳ xuống mà xin hàng.

Tôi trực tiếp nói: "Thu hồi đổi thưởng!" Hệ thống: [Ting!

Thu hồi hoàn thành!] [Có bốn bộ bí điển tu luyện ký chủ có thể đổi, dùng ý niệm để kiểm tra!] [Tầng thứ nhất của 《Tướng Thần Bất Diệt Kinh》!] [Tầng thứ nhất của 《Hạn Bạt Phần Thần Quyết》!] [Tầng thứ nhất của 《Hậu Khanh Trớ Thiên Thuật》!] [Tầng thứ nhất của 《Doanh Câu Bất Hoại Thể》!] Xuýt!

Tôi hít sâu một hơi lạnh.

Bốn bộ công pháp này nghe tên thôi đã thấy cực kỳ bá đạo rồi!

Bộ nào tôi cũng muốn thì phải làm sao?!

Chứng nan y lựa chọn lại tái phát rồi! [Sau khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ trung cấp, hệ thống có thể dung hợp bốn bộ công pháp lại với nhau, tạo thành công pháp mới!] Hệ thống đúng là chiếc áo bông nhỏ ấm áp, lập tức đưa ra giải pháp cho tôi.

Tôi có chút đắn đo, nhiệm vụ trung cấp tôi còn chưa hoàn thành được một nửa!

Hiện tại tôi cũng chỉ là Lục Cương, tốc độ nhanh hơn người thường một chút, sức mạnh lớn hơn một chút.

Chờ đạo mộ tặc tiến vào không biết phải đợi đến bao giờ.

Tôi suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định đợi hoàn thành nhiệm vụ trung cấp rồi mới tu luyện công pháp.

Dù sao công pháp là thứ không thể qua loa, tự nhiên hiệu quả càng tốt càng hay.

Hơn nữa, thông thường công pháp không thể tùy tiện thay đổi.

Ngoài ra, sau khi thu hoạch người nhà họ Ngô, tôi còn rút được không ít món đồ tốt!

Trong đó, lợi hại nhất chính là Đêm Mộ U Linh, cấp Siêu phàm ba sao!

Nó có thể mang theo ngôi mộ của tôi di chuyển ngẫu nhiên đến một địa điểm nào đó!

Có thể nói đây là đạo cụ trốn chạy tuyệt vời nhất!

Chương 19

Tôi thầm nghĩ dù mình chưa đạt đến cảnh giới đáng sợ như Du Thi, nhưng có bảo vật này trong tay, tôi có thể mang theo đội quân côn trùng đi quậy phá khắp nơi rồi!

Thêm nữa, tôi còn có thêm hai loại cơ quan lợi hại là Cạm Bẫy Hoa Sen và Mộ Cát Lún.

Cạm Bẫy Hoa Sen khi được kích hoạt sẽ bắn ra những lưỡi dao rực rỡ như hoa sen máu, cắt nát kẻ địch.

Uy lực rất lớn.

Còn Mộ Cát Lún là đổ một lượng lớn cát lún vào mộ đạo để chôn vùi đạo mộ tặc!

Ngoài ra còn có Thiên Hỏa Quán Đỉnh, vì tôi quay trúng thêm một lần nên ngôi mộ này có thể sử dụng thêm ba lần nữa!

Tôi phát ra tiếng cười quái dị như cú đêm: "Hắc hắc hắc!

Có những cơ quan này, sau này đạo mộ tặc nào dám tới đào mộ của tôi, cứ để bọn họ xuống địa ngục mà hối hận đi!" Sau đó, tôi nhìn về phía thạch môn phía trước, ánh mắt sâu thẳm: "Hy vọng bên trong thạch môn này có món đồ gì tốt!" Tôi vung móng vuốt, không ngừng để lại những vết hằn màu xanh lục trên cửa đá!

Tính ăn mòn từ Ăn Mòn Chi Trảo liên tục xâm thực thạch môn.

Một canh giờ sau, cánh cửa đá dày hai mươi phân đã bị tôi đục thủng một lỗ lớn!

Bước vào bên trong, cách bài trí vô cùng lộng lẫy!

Ánh sáng từ châu báu ngọc ngà rực rỡ vô cùng, đủ để khiến vô số

đạo mộ tặc nảy sinh lòng tham!

Tôi lại bĩu môi, nhàn nhạt nói: "Thật là tục khí!" Chẳng hay, bản thân mộ huyệt của tôi còn tục khí hơn!

Toàn là vàng ròng như bùn đất!

Tôi tìm kiếm sau thạch môn hồi lâu cũng không thấy món đồ nào hữu dụng.

Ngoài châu báu ra, nơi này dường như không còn bảo vật nào khác.

Có lẽ là vì Hoàng Hiệt Quỷ khi còn sống vốn thích những thứ tầm thường này chăng!

Tuy những thứ này vô dụng với tôi, nhưng dùng để nhử đạo mộ tặc thì tuyệt đối hiệu quả!

Ngô Lão Nhị lợi hại không?

Dù sao cũng là đạo mộ tặc lão luyện, hành nghề hơn bốn mươi năm, vậy mà vẫn chết dưới tay Ám Nỗ.

Là Ám Nỗ lợi hại sao?

Không!

Là hai bức cổ họa che đậy Ám Nỗ mới lợi hại!

Tham lam là động lực nguyên bản không bao giờ có thể xóa nhòa trong nhân tính!

Đám đạo mộ tặc này tại sao phải đi đào mộ?

Chẳng phải là vì giấc mộng phát tài sao.

Còn chủ nhân ngôi mộ, để sau khi chết vẫn có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý như lúc còn sống, nên mới liều mạng nhét bảo vật vào mộ của mình.

Nếu là mai táng sơ sài, tự nhiên sẽ chẳng có đạo mộ tặc nào thèm ghé thăm.

Tôi cảm thán một tiếng, thu một phần bảo vật ở đây vào không gian hệ thống.

Quay lại mộ địa của mình, tôi bảo Kiến hành quân lửa đặt quan tài của mình vào một lối mộ đạo bình thường.

Tôi tin vào thực lực của đám đạo mộ tặc này, họ chắc chắn sẽ tìm được con đường chính xác để lấy được quan tài và đồ tùy táng của Hoàng Hiệt Quỷ.

Sau đó tôi bắt đầu dàn binh bố trận, để Hủ Hóa Ảnh Sĩ Trùng và Thi Hổ Phong bắt đầu tuần tra xung quanh lãnh địa của mình.

Kiến hành quân lửa thì xây tổ dưới lòng đất, mở rộng phạm vi lãnh địa.

Điều này khiến một kẻ kiếp trước là nô lệ cho nhà cửa như tôi không khỏi cảm thán, kiếp này cuối cùng cũng trở thành loại nhà tư bản và nhà phát triển bất động sản mà kiếp trước tôi ghét nhất!

Dưới tay có hàng chục vạn nhân viên không nói, còn nắm giữ mảnh đất lớn thế này!

Một chữ thôi: sướng!

Sau khi sắp xếp xong cho những nhân viên gương mẫu không cần lương tăng ca cũng không bao giờ phàn nàn này, tôi cầm điện thoại lên, bắt đầu lướt mạng.

Trên diễn đàn Ám Võng (Dark Web) tràn ngập tin tức về việc nhà họ Ngô thảm bại tại đại mộ Loạn Táng Câu. 【Nghe nói gì chưa?

Một chi nhánh của nhà họ Ngô đã đến Loạn Táng Câu rồi!】
【Nghe lâu rồi, đó là hàng chục tấn vàng đấy!

Toàn bộ đều bị nhà họ Ngô nẫng tay trên rồi!】【Tôi vốn cũng định đi, hiềm nỗi xa quá!】【Tính ra giờ này người nhà họ Ngô cũng sắp về rồi chứ?】【Dù sao họ cũng là đạo mộ tặc chuyên nghiệp, mấy chục tấn vàng tuy nhiều nhưng chắc cũng nuốt trôi được!】【Vị trí Loạn Táng Câu quá hẻo lánh, dựa vào sức người vận chuyển vàng, có lẽ phải mấy ngày nữa mới về tới!】Nhà họ Ngô có được một số tiền lớn như vậy, tự nhiên có kẻ mừng người lo.

Một số thế lực thù địch bắt đầu giễu cợt, chửi rủa nhà họ Ngô trên mạng.

Ngay cả nội bộ tộc họ Ngô cũng bắt đầu công kích nhóm Ngô Lão Đại.【Nhà họ Ngô có được tin tức lớn như vậy mà cư nhiên ăn mảnh, phá hoại sự đoàn kết của Nam Phái, đúng là nỗi nhục của Nam Phái chúng ta!】【Cùng là người nhà họ Ngô, Ngô Lão Đại bọn họ đột nhiên có nhiều tiền như vậy, thế nào cũng phải chia cho chúng ta một chén canh chứ?】【Lần trước chúng ta còn giúp đỡ Ngô Lão Đại, đã nói là ơn nhỏ bằng giọt nước sẽ báo đáp bằng cả dòng suối cơ mà?】【Ngô Lão Đại là một nhánh của họ Ngô mà lại ăn mảnh, bản gia họ Ngô phải cho chúng ta một lời giải thích!】【Cười chết tôi mất!

Nam Phái đúng là thích đấu đá nội bộ!】【Đây là chia chác không đều nên nảy sinh mâu thuẫn sao?】【Nhưng lần này Ngô Lão Đại làm việc không đúng đạo lý thật, số vàng trên bề mặt ngôi mộ đó đã trị giá liên thành rồi, huống hồ là mộ thất thực sự bên dưới?】Tôi nhìn những kẻ này đang tranh giành quyền phân phối vàng của mình mà không khỏi lạnh lùng cười một tiếng.

Tuy tôi coi tiền bạc như bùn đất, nhưng số vàng đó đều là của tôi!

Cho dù tôi có ném xuống sông cũng không đời nào đưa cho đám đạo mộ tặc bẩn thỉu kia!

Tôi cười lạnh, liền đặt một lượng lớn vàng bên ngoài Cạm Bẫy Hoa Sen, ngay cả những chiếc nhẫn ngọc quý giá và đồ gốm Nguyên Thanh Hoa cũng được bày biện tùy ý bên ngoài để thu hút sự chú ý của mọi người.

Khi lý trí của đám đạo mộ tặc bị bảo vật đánh sụp, đó chính là lúc đóa hoa chết chóc nở rộ!

Trên diễn đàn Ám Võng đột nhiên xuất hiện một tiếng nói không hợp thời điểm: 【Đừng mịa nó nói nữa!

Ngô Lão Đại bọn họ thất bại rồi!】 【Trong ngôi mộ đó có Hoàng Hiệt Quỷ!】 Hoàng Hiệt Quỷ!

Có lẽ người bình thường còn xa lạ với loại quỷ vật cấp bậc này, nhưng những kẻ thường xuyên xuống mộ, từng nghe qua truyền thuyết về Hoàng Hiệt Quỷ thì đều biến sắc! 【Không thể nào chứ?!

Hoàng Hiệt Quỷ là tồn tại khủng khiếp có thể tự ý sát hại con người mà!】 【Lầu trên chắc là nhầm lẫn giữa Bạch Y Quỷ và Hoàng Hiệt Quỷ rồi, thường thì Bạch Y Quỷ nếu may mắn cũng phải mất nghìn năm mới có thể bước vào cảnh giới đó!】 【Hoàng Hiệt Quỷ là đại hung, nếu ngôi mộ đó thực sự có Hoàng Hiệt Quỷ, Ngô Lão Đại bọn họ e là xong đời rồi!】 【Ngôi mộ này rốt cuộc là của ai?

Chủ mộ cư nhiên lại biến thành Hoàng Hiệt Quỷ!】 【Xem ra nhà họ Ngô cũng chỉ đến thế, ngay cả Hoàng Hiệt Quỷ cũng không đối phó được!】 【Hoàng Hiệt Quỷ tuy lợi hại, nhưng nếu nhân mạch đủ mạnh, xin được một thanh kiếm gỗ đào đã khai quang thì chẳng phải sẽ dễ dàng chém giết sao?】 【Nhà họ Ngô chung quy cũng chỉ là gia tộc mới nổi chưa đầy trăm năm, nội hàm vẫn còn kém một chút!】 【Nếu là Trần gia, Trương gia hay Diêu gia, những gia tộc đạo mộ lâu đời, chắc chắn có thể dễ dàng tiêu diệt Hoàng Hiệt Quỷ!】 Bản gia

nhà họ Ngô.

Gia chủ nhà họ Ngô mặt mày âm trầm.

Nhóm Ngô Lão Đại chết không ảnh hưởng lớn đến họ Ngô, nhưng chuyện lần này náo loạn quá lớn!

Đều tại nhóm Ngô Lão Đại quá tham lam, chuyện lớn thế này cư nhiên không báo cáo cho bản gia!

Người nhà họ Ngô đường đường chính chính lại chết trong mộ, truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến uy danh của gia tộc!

Người ta thường nói hư danh hại người, sống trên đời này phần lớn không vì tiền thì cũng vì quyền.

Khi những thứ đó không còn hấp dẫn được nữa thì cái danh lại trở thành một chấp niệm và rào cản khó vượt qua!

Gia chủ nhà họ Ngô tự nhiên không thiếu tiền, nhưng hiện tại người trên Ám Võng và trong giới đều đang đồn thổi rằng nhà họ Ngô không còn xong nữa!

Ở đâu có người ở đó có giang hồ.

Giới đạo mộ chính là một giang hồ hiểm ác!

Sơ sẩy một chút là có thể bị dòng nước ngầm nhấn chìm!

Gia chủ nhà họ Ngô là Ngô Ngạo Thiên có thể lờ mờ nhận ra dường như có kẻ đứng sau nhắm vào nhà họ Ngô, muốn dẫm lên họ Ngô để trở thành một trong bốn đại gia tộc đạo mộ Nam Phái!

Danh hiệu Tứ đại gia tộc Nam Phái đại diện cho quyền lực và danh vọng!

Không biết bao nhiêu gia tộc đang âm thầm dòm ngó, chỉ đợi bốn đại gia tộc lộ ra sơ hở là sẽ ùa tới cắn một miếng thịt.

Tôi cũng nhìn thấy những cuộc thảo luận của cư dân mạng trên diễn đàn.

Khi nghe nói những kẻ vừa tới chỉ là một nhánh của nhà họ Ngô, và còn rất nhiều gia tộc lợi hại hơn, tôi lập tức cảm thấy lo lắng.

Chương 20

Hóa ra tôi vẫn còn quá yếu!

Con Hoàng Hiệt Quỷ mà tôi tiện tay diệt sát, không ngờ trong mắt những đại lão thực sự bên ngoài cũng chỉ là kiến hôi!

Tôi lẩm bẩm: "Chỉ cần xin được một thanh kiếm gỗ đào đã khai quang là người thường cũng có thể giết chết đại hung như Hoàng Hiệt Quỷ sao?" "Móng lừa đen thông thường không đối phó được cương thi như tôi, nhưng trong những thế gia đạo mộ lợi hại kia, e rằng cũng ẩn chứa những nội hàm đáng sợ!" "Còn có nhân mạch nữa, những thế gia đó nói không chừng còn quen biết những cao nhân đắc đạo lợi hại!" "Nếu thực sự lợi hại như những người này nói, những cao nhân đó e rằng chỉ cần vung tay là có thể đánh tôi hồn phi phách tán!" "Tuy đây chỉ là lời nói phiến diện của bọn họ, nhưng không sợ nhất biến chỉ sợ vạn nhất!" "Xem ra, tôi vẫn nên khiêm tốn phát triển thì hơn!" "Dù có hệ thống, nhưng trước khi phát triển mạnh mẽ, tôi vẫn chỉ là một con cương thi nhỏ bé và bất lực!" Trên Ám Võng, tuy đã đêm khuya nhưng mọi người vẫn đang thảo luận nhiệt tình. 【Chủ nhân ngôi mộ này có lẽ nắm giữ bí pháp tu luyện của quỷ vật nên mới có thể biến thành Hoàng Hiệt Quỷ.】 【Dù nói thế nào, ngôi mộ này quả nhiên không đơn giản như vẻ bề ngoài!】 【Vớ vẩn, các người có biết không, những người đi đào ngôi mộ đó mấy ngày nay đều chết cả rồi!

Không một ai sống sót trở về!】 【Không thể nào?

Tôi nhớ có một gã Bàn Tử đã ra tay thành công mà!】 【Không!

Không hề!

Tôi đã chuyên môn tra cứu thông tin về gã Bàn Tử này, phát hiện

anh ta đã mất liên lạc mấy ngày nay rồi!】【E rằng điện thoại của anh ta hiện đang nằm trong tay Hoàng Hiệt Quỷ, nó dùng điện thoại đó để dụ dỗ những người khác vào nộp mạng!】 Rất nhanh sau đó, có người nhận ra kẻ đăng bài này là một đại thần hacker tên Chúc Long!

Thế là mọi người xúm lại bái lạy.【Vãi!

Cư nhiên là đại thần Chúc Long!】【Đại thần Chúc Long đủ sức lọt vào top 10 bảng hacker thế giới đấy!

Có thể sánh ngang với những hacker cấp độ sáng thế như Thái Nhất, Trụ Tư!】【Chiến tích mạnh nhất của Chúc Long là một mình đối kháng với mười chín cao thủ hacker đỉnh cấp, công phá tường lửa của trang web Quả Táo, đánh cắp bí mật thương mại, gây thiệt hại hàng chục tỷ cho họ!】【Đại thần Chúc Long đã cho rằng Bàn Tử chết rồi thì chắc chắn là đi đời nhà ma rồi!】【Ngôi mộ này quái gở quá, lúc đầu ai cũng nghĩ vào dễ như ăn cháo, ai cũng có thể xách vàng về!】【Ai ngờ bây giờ ngay cả đại hung như Hoàng Hiệt Quỷ cũng lòi ra!】【Ai biết sau này còn phát hiện thêm cái quỷ gì nữa?】【Nhà họ Ngô là đạo mộ tặc chuyên nghiệp mà còn không một ai sống sót trở về, thế là đủ hiểu!】【May mà lúc đầu tôi không đi, nếu không các người đã chẳng thấy một gã đẹp trai như tôi ở đây rồi!】 Bản gia nhà họ Ngô.

Ngô Ngạo Thiên trầm giọng nói với thủ hạ bên cạnh: "Bảo Hạo Thiên từ Long Hổ Sơn trở về đi, ta muốn diệt Hoàng Hiệt Quỷ để rửa hận!!" "Vâng!" Thủ hạ lập tức ra ngoài phát tin tức.

Những lão già bên cạnh Ngô Ngạo Thiên đều ngẩn ra, vội vàng lên tiếng khuyên nhủ: "Gia chủ, Hạo Thiên là thiên tài ưu tú nhất thế hệ trẻ nhà họ Ngô, khó khăn lắm mới bái nhập Long Hổ Sơn tu đạo, bây giờ bảo nó xuống núi là không đáng!" "Gia chủ, tranh chấp khí tiết không đáng đâu!" "Ngôi mộ này đã nguy hiểm như vậy, cứ để kẻ khác

đi thăm dò không phải tốt hơn sao?" "Sứ mệnh của Hạo Thiên là tu đạo, một người đắc đạo cả họ được nhờ!" "Gia chủ, ngài bảo nó xuống núi lúc này là phá hỏng tu hành của nó đấy!" Những lão già này là nguyên lão của nhà họ Ngô, bối phận lớn đến đáng sợ.

Ngay cả Ngô Ngạo Thiên cũng phải nể họ vài phần, nên họ hoàn toàn không sợ ông ta, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Ngô Ngạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta chỉ đưa ra ý kiến của mình cho Thiên nhi, quyền lựa chọn nằm ở bản thân nó!" Trong mắt những lão già này đồng thời lóe lên một tia oán hận.

Ngô Ngạo Thiên này cư nhiên dám làm theo ý mình, phá hỏng cơ duyên của họ Ngô!

Tuy nhiên, họ cũng không dám lật bàn, chỉ đành khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ: "Gia chủ đại nhân, Hạo Thiên vốn hiếu thuận, nghe lời ngài nhất!" "Ngài là chú của nó, ngài đã mở lời thì nó chẳng phải sẽ ngoan ngoãn xuống núi sao?" "Nhưng hiện tại, nó thực sự không thể xuống núi được!" Ngô Ngạo Thiên ánh mắt sắc lẹm quét qua đám lão già này, giọng điệu nghiêm túc: "Đám hủ bại các người biết cái gì?

Người tu đạo cần phải tích lũy công đức!" "Con Hoàng Hiệt Quỷ đó nếu mặc kệ không quản, sau này tất thành đại họa!" "Thiên nhi nếu chém giết được nó, chắc chắn sẽ nhận được sự chúc phúc của thượng thương, con đường tu tiên sẽ càng thêm hanh thông!" "Các người đừng có tưởng tu đạo chỉ cần trốn trong núi sâu rừng già niệm kinh là được chứ?" "Nếu thực sự đơn giản như vậy, trận chiến loạn năm đó đã không có nhiều đạo sĩ xả thân cứu thương sinh như vậy, khiến cho đạo thống ngày nay điêu linh!" Ngô Ngạo Thiên coi trọng danh tiếng hơn cả mạng sống, tự nhiên phải giương cao ngọn cờ đại nghĩa vì thiên hạ!

Lần này, các trưởng lão không dám tùy tiện mở miệng nữa.

Ngô Ngạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng: "Hơn nữa Thiên nhi có nhắc trong thư trước đây, nó giờ đã có thể độc lập vẽ được Trảm Quỷ Phù Lục, đối phó với con Hoàng Hiệt Quỷ nhỏ nhoi đó chỉ là chuyện nhỏ!" "Lần này, hãy dùng Hoàng Hiệt Quỷ làm đá kê chân cho con đường tu đạo của Thiên nhi!" Nghe xong lời của Ngô Ngạo Thiên, thái độ của đám lão già này quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

"Gia chủ đúng là gia chủ, mưu sâu kế xa hơn hẳn bọn tôi!" "Ha ha ha!

Cháu ta Hạo Thiên có tư chất của Thiên sư mà!" "Đợi Hạo Thiên thành Thiên sư, ba nhà Trương, Trần, Diêu chắc chắn sẽ phải quỳ liếm nhà họ Ngô chúng ta thôi!" Ngô Ngạo Thiên cười lớn: "Đăng tin lên Ám Võng, nói là nhà họ Ngô có cao nhân đắc đạo dẫn đội, Hoàng Hiệt Quỷ chỉ là cái móng tay!" "Ngoài ra, lần này dẫn thêm nhiều người vào, tuyển mộ cao thủ trên Ám Võng, không giới hạn đầu vào, để bọn họ thấy được phong thái của Thiên nhi!" "Để thế gian hiểu được nội hàm của nhà họ Ngô chúng ta!" Các nguyên lão nhà họ Ngô đều tung hô gia chủ anh minh!

Rất nhanh, Ám Võng trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết!

Tin tức nhà họ Ngô có một vị cao nhân đắc đạo lập tức lan truyền nhanh chóng. 【Nhà họ Ngô thực sự có cao nhân đắc đạo sao?】 【Rất có khả năng, dù sao nhà họ Ngô cũng là gia tộc lớn, rảnh đâu mà đi bốc phét chuyện này làm gì?】 【Nhà họ Ngô đỉnh quá!】 【Nhà họ Ngô cư nhiên có đại sư biết vẽ bùa diệt quỷ, xem ra để thành đại gia tộc thì không ai đơn giản cả!】 Tiếp theo đó, một tin tức khác cũng được lan truyền điên cuồng trên Ám Võng. 【Nhà họ Ngô trả giá cao chiêu mộ cường giả cùng đi Loạn Táng Câu đạo mộ, nếu thành công mang bảo vật từ trong mộ ra sẽ được chia hoa hồng theo công lao!】 Rất nhanh, số lượng phản hồi dưới bài đăng này đã đạt mức 999+! 【Nhà họ Ngô lần này để tạo thanh thế đúng là chịu chơi

thật!】【Nhà họ Ngô vốn đâu thiếu tiền, bao năm nay không biết đã đào được bao nhiêu rồi, giàu nứt đố đổ vách!】【Nhà họ Ngô gia đại nghiệp đại, đúng là không quan tâm chút tiền lẻ này!】【Chuyện tốt thế này, Lãng Lý Bạch Điều Tiểu Thanh Long tôi xin báo danh!】【Lần này nghe nói nhà họ Ngô mang theo cả thuốc nổ mạnh, định đánh sập luôn ngôi mộ đó!】【Diệt quỷ bằng vật lý, đúng là chí mạng nhất!】...

Vẻ mặt tôi rất khó coi.

Thuốc nổ?

Những kẻ này điên rồi sao?

Làm việc kiểu gì mà như thổ phỉ vậy?

Phải biết bảo vật trong mộ có khi rất mong manh!

Thuốc nổ mà tới thì coi như tan tành hết.

Hơn nữa, với cái thân hình nhỏ bé này của tôi, làm sao chịu thấu thuốc nổ?

Đừng bị phim ảnh lừa, bảo cương thi thông thường có thể chống lại thuốc nổ, không sợ vũ khí nóng.

Tôi đã thử nghiệm độ cứng cơ thể mình rồi, lấy dao đâm mạnh một cái là để lại vết trắng ngay!

Nếu bị đạn bắn trúng, chắc chắn sẽ lủng một lỗ!

Còn nếu là thuốc nổ mạnh, thì đúng là tan tành mây khói!

Lại còn cái gã đạo sĩ biết vẽ bùa kia nữa, trong phim cương thi lợi hại cỡ nào cũng bị lá bùa dán lên đầu là đứng im chịu chết!

Tuy không biết tên đạo sĩ này có thực tài hay chỉ là hữu danh vô thực, nhưng tôi hiện tại có chút hoảng.

Vì thế, tôi quyết định dọn nhà!

Không dọn nhà là chết chắc!

Lúc này, không ít người trên Ám Võng đã bắt đầu báo danh.

Rất nhanh sau đó, Chúc Long đã bẻ khóa được danh sách người báo danh, cũng như đăng tải video đoàn quân đánh thuê Sư Tử Máu thực hiện các vụ nổ ở nước ngoài lên Ám Võng!

Điều này thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Nhất thời, Ám Võng vốn đã im hơi lặng tiếng bấy lâu nay lại một lần nữa trở nên sôi động! 【Những người này không phải người Đại Việt, rất nhiều là lính đánh thuê nước ngoài!】 【Đoàn lính đánh thuê Sư Tử Máu là hàng khủng trong giới lính đánh thuê đấy!】 【Sư Tử Máu sở hữu vũ khí cực kỳ tinh lương, trong đó không thiếu các loại vũ khí nóng hạng nặng!】 【Nào là súng phóng tên lửa, thuốc nổ C4 đều có đủ!】 【Vãi thật!

Nhà họ Ngô xứng danh là một trong bốn đại gia tộc đạo mộ Nam Phái, một khi đã nghiêm túc thì tầm ảnh hưởng quá khủng khiếp!】 【Lần này, ngôi mộ đó chắc chắn bị phá!】 【Nhà họ Ngô lần này chơi lớn quá nhỉ!】 【Nghe nói nhà họ Ngô đã báo cáo lên trên, nói rằng trong mộ có Hoàng Hiệt Quỷ, nên phía trên đã cấp phép tiêu diệt quỷ!】 【Hoàng Hiệt Quỷ nếu sát lục vô tội vạ thì đúng là quá đáng sợ!】 【Dù sao Hoàng Hiệt Quỷ có thể trực tiếp giết người, chứ không giống Bạch Y Quỷ chỉ dựa vào ảo thuật để giết người!】 【Ngôi mộ này quả thực đáng sợ, phải biết nhà họ Ngô là một trong tứ đại gia tộc đạo mộ Nam Phái, thực lực cường hãn, không biết đã phá bao nhiêu ngôi mộ rồi!】 Thấy những tin tức mới cập nhật trên diễn đàn Ám Võng, tôi lại càng hoảng hơn!

Không được!

Phải dọn nhà ngay trong đêm nay!

Nếu không để đám ác ôn này phát hiện ra, tôi chắc chắn sẽ biến thành tro bụi!

Tôi chưa bao giờ đối đầu trực diện với cao nhân đắc đạo hay vũ khí nóng của thế giới này, nhưng nghe cư dân mạng nói lợi hại như vậy, tôi thực sự rất lo lắng.

Thôi thì cứ lủi đi cho lành!

Tuy nhiên, trước khi dọn nhà, tôi cũng phải để lại cho đám đạo mộ tặc này một món quà gặp mặt.

Nếu không tôi sẽ uất ức chết mất!

Tôi lệnh cho Kiến hành quân lửa nghiền một phần vàng nhỏ thành những lá vàng mỏng dính bao quanh những hòn đá.

Sau đó thu thập ngòi độc của Thi Hổ Phong, bôi đầy thi độc của mình lên đó.

Tôi hiện tại đã là Lục Cương, thi độc chứa đựng độc tính đủ để giết chết một con voi trưởng thành mà không ai hay biết!

Quan trọng nhất là thi độc của tôi có tính gây tê, có thể làm tê liệt thần kinh khiến người ta không cảm thấy đau đớn.

Thế nên khi kẻ địch phát hiện ra thì đã quá muộn rồi!

Tôi bảo Kiến hành quân lửa chôn những ngòi độc này dưới các lá vàng.

Khi đám đạo mộ tặc nhìn thấy vàng và khuân đi, chúng sẽ bị ngòi độc châm trúng.

Đến lúc đó, thần tiên cũng không cứu nổi!

Tôi thấy thế vẫn chưa đủ, bọn họ chẳng phải muốn dùng thuốc nổ

đánh sập mộ của tôi sao?

Vậy tôi liền đặt Mộ Cát Lún ở giữa lối vào, đợi họ vào rồi sẽ kích hoạt cơ quan, chôn sống toàn bộ!

Mộ Cát Lún có một khoang rỗng phía trên chứa đầy cát.

Nếu chạm vào cơ quan bên dưới, cát sẽ tuôn ra xối xả.

Vì cát có tính lưu động mạnh nên sẽ vùi lấp đạo mộ tặc ngay lập tức!

Tất nhiên, thứ bị vùi lấp cùng với họ còn có cả toàn bộ mộ huyệt này nữa.

Chương 21

Dù sao tôi cũng dọn nhà rồi, không quan tâm đến ngôi mộ này nữa.

Tôi suy nghĩ một hồi, thấy hai loại cơ quan này có lẽ vẫn chưa đủ, nên lại lắp thêm Ám Nỗ và Cạm Bẫy Hoa Sen ngay trên mặt đất, phủ vàng lên trên, ai mà tham lam khuân vàng đi là sẽ kích hoạt ngay.

Sau khi bố trí xong các cơ quan, tôi động ý niệm, trực tiếp kích hoạt Đêm Mộ U Linh.

Mộ thất của Hoàng Hiệt Quỷ và các lối mộ đạo chằng chịt bắt đầu hình thành một thể thống nhất, giống như một bóng ma di chuyển dưới lòng đất.

Còn lần chuyển nhà này sẽ đi tới đâu thì chính tôi cũng không biết, vì điểm đến của Đêm Mộ U Linh là hoàn toàn ngẫu nhiên.

Ngay sau khi tôi dọn nhà không lâu, vị thiên chi kiêu tử của nhà họ Ngô cũng đã từ Long Hổ Sơn xuống núi!

Để tạo thanh thế, nhà họ Ngô đã tổ chức một buổi livestream trên Ám Võng.

Chỉ cần là người trong giới đạo mộ Nam Phái thì đều biết thiên tài có tư chất tu đạo này của họ Ngô đã trở lại!

Trần gia.

Trần gia và Trương gia vốn luôn là những thế gia đạo mộ rất kín tiếng.

Kín tiếng không có nghĩa là họ không có thực lực, trái lại là đẳng khác.

Họ kín tiếng đơn giản là vì khinh thường, không thèm tranh giành

hư danh với đời!

Chỉ là những năm gần đây Trần gia đã xảy ra một số chuyện.

Sau biến cố kịch liệt hai mươi năm trước, Trần gia không còn giữ được vẻ điềm tĩnh nữa, thực lực sụt giảm nghiêm trọng, bắt đầu tranh giành hư danh với Ngô gia và Diêu gia.

Từ đường Trần gia.

Các thành viên dòng chính của Trần gia đều tập trung tại đây.

Một thanh niên có diện mạo đoan chính nhưng ánh mắt hơi u ám đột nhiên lên tiếng hỏi: "Gia chủ, hiện tại nhà họ Ngô liên tục tạo thanh thế, nếu thực sự để Hạo Thiên chém giết được Hoàng Hiệt Quỷ, củng cố đạo tâm, nhận được công đức thiên đạo, thì Trần gia chúng ta e là sẽ bị tụt hậu!" "Chúng ta có nên ra tay trước, đến Loạn Táng Câu để giết Hoàng Hiệt Quỷ trước không?" Ngồi ở vị trí chủ tọa là một người trung niên có khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt kiên định, nhàn nhạt nói: "Không cần!

Tên Hạo Thiên đó ta đã gặp qua một lần, quá kiêu ngạo, cứng quá thì dễ gãy, không đáng ngại!

Thứ thực sự cần chú ý là ngôi mộ ở Lâm Nghi kia!" "Theo ghi chép trong Chiến Quốc Bạch Thư, nơi đó rất có khả năng có Quỷ Tỳ có thể điều khiển âm binh!" "Nếu Trần gia có thể lấy lại được sức mạnh nghịch chuyển âm dương, chúng ta có thể một lần nữa ở ẩn, không màng chuyện thế gian phiền nhiễu!" Giọng nói của người trung niên về cuối trở nên cực kỳ cuồng nhiệt.

Những người khác trong Trần gia cũng bị cảm nhiễm bởi giọng nói đó, đồng thanh hô vang: "Chúng con thề chết theo gia chủ, phục hưng huy hoàng của Trần gia!" Gia chủ Trần gia là Trần Trầm trầm giọng nói: "Mọi người khẩn trương chuẩn bị, bảy ngày nữa chúng ta

sẽ nhân ngày hoàng đạo để xuống mộ!" "Rõ!" Mọi người tuân lệnh, ai nấy đều tinh thần phấn chấn, ánh mắt tràn đầy kỳ vọng.

Đêm Mộ U Linh di chuyển cực nhanh, tôi cảm giác ngôi mộ của mình giống như một con cá thoi, thoải mái xuyên qua lòng đất!

Suốt chặng đường tôi thấy khá buồn chán, liền mở điện thoại lên xem livestream.

Ngay sau khi tôi dọn nhà, người nhà họ Ngô đã tới Loạn Táng Câu!

Hành động của họ rất nhanh, từ việc tập kết nhân thủ đến lúc tới nơi chưa đầy một ngày.

Người dẫn đầu chính là thiên tài Hạo Thiên của nhà họ Ngô.

Để đánh bóng tên tuổi, nhà họ Ngô đã mở livestream trên Ám Võng, thậm chí còn mời cả phó giáo sư khảo cổ học Âu Dương Thượng Cương tới trợ trận!

Hoành tráng vô cùng.

Âu Dương Thượng Cương chưa đầy bốn mươi tuổi, đeo kính gọng vàng, trên mặt luôn nở nụ cười nho nhã khiêm nhường: "Chào mọi người, địa điểm xuống mộ lần này là Loạn Táng Câu!" "Người dẫn đầu lần này là thiếu gia Hạo Thiên của nhà họ Ngô, chắc hẳn mọi người không còn xa lạ gì với danh tiếng Huyết Yến Ngô gia!" Khán giả trong phòng livestream đều bị giáo sư Âu Dương dẫn dắt nhịp điệu, bắt đầu điên cuồng tặng quà. 【Giáo sư Âu Dương từng tu nghiệp ở nước ngoài đấy, là chuyên gia có uy tín trong lĩnh vực khảo cổ!】 【Lần này nhà họ Ngô cư nhiên mời được cả giáo sư Âu Dương?

Đỉnh thật!】 【Bạn coi thường nhà họ Ngô quá rồi, đây là một trong tứ đại gia tộc Nam Phái, thế lực chằng chịt, nhân mạch cực

rộng, tầm cỡ cực lớn!】【Huyết Yến Ngô gia danh bất hư truyền nha!】【Điên cuồng ủng hộ Hạo Thiên thiếu gia!】"Hạo Thiên thiếu gia, ngài có thể giải thích qua cho mọi người về tình hình ngôi mộ này không?" Âu Dương Thượng Cương đưa micro tới trước mặt Hạo Thiên, mặt mày rạng rỡ vẻ cung kính.

Tuy ông ta là chuyên gia khảo cổ, nhưng trong mảng đạo mộ này thì còn kém xa các thế gia!

Ông ta bề ngoài là khảo cổ, thực chất cũng chỉ là ra nước ngoài để bồi dưỡng thêm kiến thức thôi!

Trên Ám Võng ông ta cũng có chút danh tiếng, vì ông ta được nhà họ Ngô tài trợ đi du học nên đương nhiên rất cung kính với chủ nhân của mình.

Ánh mắt Hạo Thiên đạm mạc, toát ra vẻ ngạo nghễ của kẻ bề trên.

Nhưng nét ngạo nghễ đó được anh ta che giấu khá khéo, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa khiến người ta thấy thoải mái.

Hạo Thiên bất động thanh sắc lùi lại nửa bước, giữ khoảng cách với giáo sư Âu Dương.

Anh ta mắc bệnh sạch sẽ và chứng cưỡng chế nghiêm trọng, không thích tiếp xúc quá gần với người lạ.

Hạo Thiên nhàn nhạt nói: "Phong thủy của ngôi mộ này rất hung!

Cộng thêm lúc phát hiện ra nó lại vào ngày Thái Âm, e rằng con Hoàng Hiệt Quỷ bên trong không dễ đối phó đâu!" "Người thường mà vào, dù có bao nhiêu đi chăng nữa cũng chỉ làm mồi cho nó thôi!" Ý tứ của Hạo Thiên chính là: nếu không có tôi ở đây trấn giữ, các người vào chỉ có nước nộp mạng.

Giáo sư Âu Dương đương nhiên hiểu ý, nhưng ông ta không hề

khó chịu mà còn thấy đó là lẽ đương nhiên.

Chẳng vì điều gì khác, chỉ vì thanh niên trước mặt quá ưu tú!

Chưa bàn tới ngoại hình khôi ngô tuấn tú và thân phận thiếu chủ nhà họ Ngô, chỉ riêng danh hiệu đệ tử chân truyền của Long Hổ Sơn thôi cũng đủ khiến người ta kính nể rồi!

Cộng thêm khí chất siêu phàm, Hạo Thiên vừa lộ diện trên Ám Võng đã thu về một lượng lớn người hâm mộ.

Trong phòng livestream liên tục có tiếng thông báo tặng quà, những con số đó khiến ngay cả các trưởng lão nhà họ Ngô cũng phải động lòng, muốn nhảy vào lĩnh vực livestream này! 【Chồng Hạo Thiên đẹp trai quá đi!】 【Các người nằm mơ à, Hạo Thiên là của tôi!】 【Một lũ xấu xí, suốt ngày chỉ biết mơ mộng hão huyền!】 【Các người soi gương lại mình đi xem có xứng với anh ấy không?!】 Phòng livestream bắt đầu một đợt khẩu chiến mới, chiến huống ngày càng gay gắt.

Giáo sư Âu Dương rất tò mò về quỷ vật, có cảm giác như "Diệp Công thích rồng".

"Hạo Thiên thiếu gia, Hoàng Hiệt Quỷ thực sự lợi hại vậy sao?

Chẳng lẽ ngay cả vũ khí nóng cũng không làm gì được nó?" Giáo sư Âu Dương ở nước ngoài cũng từng tiếp xúc với thần bí học và tâm lý học, từng nghiên cứu qua vu thuật và thôi miên.

Nhiều trường hợp thấy quỷ thực chất là do con người bị thôi miên nên sinh ra ảo giác thôi!

Vì thế giáo sư Âu Dương không tin lắm vào quỷ quái, cho rằng đó chỉ là lời đồn.

Câu hỏi này tôi cũng rất hứng thú.

Thời gian qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều và bắt đầu xâu chuỗi được một số thứ.

Nhớ mang máng kiếp trước tôi từng nghe một câu chuyện, kể rằng khi một quân đoàn đóng quân ở bãi tha ma, thường xuyên nghe thấy tiếng phụ nữ khóc.

Có người nửa đêm đi vệ sinh còn thấy bóng áo trắng bay lơ lửng trên mộ, làm đám binh lính sợ khiếp vía.

Đoàn trưởng không tin vào chuyện tà ma, vác pháo Ý ra bắn phẳng bãi tha ma đó luôn!

Từ đó về sau không còn nghe tiếng quỷ khóc nữa!

Tuy rằng con quỷ áo trắng đó chỉ là Bạch Y Quỷ, thực lực kém xa Hoàng Hiệt Quỷ, nhưng điều đó cũng cho thấy vũ khí nóng có thể giết chết quỷ vật, chỉ cần hỏa lực đủ mạnh là được!

Súng ống thông thường tự nhiên là không ăn thua, e rằng phải giải phóng năng lượng cực cao mới ổn.

Vũ khí hạt nhân thì khỏi nói, năng lượng giải phóng ra tương đương với mặt trời, là thiên địch của quỷ vật!

Nhiệt độ sinh ra tại trung tâm vụ nổ còn vượt xa nhiệt độ lõi mặt trời!

Tôi đoán rằng ngay cả cấp bậc Quỷ Thần tới cũng phải quỳ lạy trước bom khinh khí!

Tuy nhiên, vũ khí hạt nhân dù sao cũng là vũ khí răn đe, không dễ dàng đem ra dùng.

Đạo mộ mà dùng đến bom nguyên tử thì đúng là não có vấn đề!

Hạo Thiên lại đưa ra một đáp án khác: "Hoàn toàn không có hiệu quả!" "Vì quỷ vật không có thực thể, nên đạn dược và thuốc nổ đều

không đe dọa được nó!" "Nếu là loại như cương thi thì có thể dùng vũ khí cỡ nòng lớn để giết.

Nhưng quỷ vật lại hư vô mờ ảo, lại giỏi ảo thuật và tấn công tinh thần!" "Cho nên người thường trước mặt quỷ vật rất yếu ớt!

Ngay cả con Hôi Tâm Quỷ yếu nhất cũng có thể hù chết người thường!" "Huống hồ là Hoàng Hiệt Quỷ, loại tồn tại có thể trực tiếp ra tay hút cạn tinh khí của con người!" "Những người nhà họ Ngô xuống mộ trước đây kinh nghiệm phong phú, số lượng đông đảo, nhưng đối mặt với Hoàng Hiệt Quỷ cũng chỉ kịp gửi về bản gia đúng ba chữ 'Hoàng Hiệt Quỷ', ngoài ra không còn một lời nào khác.

Đủ thấy nó đáng sợ nhường nào!" Thấy Hạo Thiên nói đáng sợ như vậy, giáo sư Âu Dương trong lòng cũng không khỏi rùng mình: "Hạo Thiên thiếu gia, nếu Hoàng Hiệt Quỷ khủng khiếp vậy, chúng ta đi đạo mộ lần này chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Hạo Thiên tay kết kiếm quyết, thanh kiếm gỗ đào sau lưng tự động bay ra, rơi vào tay anh ta.

Thanh kiếm này nhìn bề ngoài không có gì đặc biệt, nhưng khi rơi vào tay Hạo Thiên, nó lại ẩn hiện tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt!

Cảnh tượng này trực tiếp làm nát tan tam quan của không ít người!

Phải biết rằng trên Ám Võng không phải ai cũng tin vào quỷ thần, rất nhiều người là những người duy vật kiên định.

Chương 22

Hơn nữa còn có rất nhiều người nước ngoài, chỉ là sự kiện Loạn Táng Câu này càng náo loạn càng lớn khiến đám người ngoại quốc cũng nhịn không được mà vào xem náo nhiệt. 【Vãi thật!

Đây là ảo thuật của Đại Việt à?

Thần kỳ quá vậy!】【Đây chắc chắn là ảo thuật rồi, chỉ là chúng ta không thấy được các cơ quan ẩn giấu thôi!】【Lầu trên đúng là kiến thức hạn hẹp, đây là Ngự Kiếm Thuật của Đạo gia đấy!】【Không ngờ Hạo Thiên còn trẻ vậy mà đã lĩnh ngộ được chút ít Ngự Kiếm Thuật, có thể rút kiếm mà không cần dùng tay!】【Đúng là chồng em có khác, soái ca quá!】 Giáo sư Âu Dương đứng gần Lý Hạo Thiên nhất, đương nhiên biết đây không phải là ma thuật gì.

Ông nhìn với vẻ đầy kinh ngạc: "Ngô thiếu, thanh kiếm gỗ đào này của cậu chẳng lẽ là pháp khí được chế tạo từ gỗ đào ngàn năm sao?" Hạo Thiên lắc đầu: "Gỗ đào ngàn năm hiếm có biết bao?

Nghe nói chỉ khi cây đào tu luyện có thành tựu mới có khả năng sống lâu đến vậy!" "Thanh kiếm trong tay tôi chỉ được làm từ gỗ đào ba mươi năm, chất liệu bình thường không có gì lạ, chỉ là thanh kiếm này đã được sư phụ tôi là Tử Dương chân nhân khai quang, đương nhiên là khác biệt rồi!" Mọi người lập tức bắt đầu tâng bốc.

Nào là Tử Dương chân nhân không hổ là đắc đạo cao nhân, chỉ qua một lần điểm hóa mà cành đào bình thường cũng có thể trở thành pháp khí!

Lý Dịch thông qua livestream nhìn thấy cảnh này, cảm thấy hết sức bình thường.

Kỹ thuật ngự kiếm mà Hạo Thiên đang khoe khoang, về bản chất

thực chất chỉ là dùng tinh thần lực không ngừng nuôi dưỡng thanh kiếm gỗ đào.

Khi người và kiếm thông suốt, có thể điều khiển kiếm từ xa để thực hiện một số động tác đơn giản.

Với thực lực của Hạo Thiên, tôi đoán hắn chỉ có thể rút kiếm ra, còn những động tác phức tạp thì không làm nổi.

Hoàng Hiệt Quỷ cũng có thể điều khiển đồ vật từ xa, hiệu quả còn tốt hơn thế này nhiều, lại không cần tốn thời gian dài nuôi dưỡng vật phẩm.

Đương nhiên, dù sao thanh kiếm gỗ đào này cũng đã được khai quang, chuyên dùng để đối phó với Hoàng Hiệt Quỷ.

Nếu Hoàng Hiệt Quỷ thực sự đối đầu trực diện, e là sẽ rơi vào thế hạ phong.

Hạo Thiên lúc đầu còn thấy việc được mọi người tâng bốc khá thú vị, nhưng rất nhanh đã chán ngán, nhàn nhạt nói: "Thời gian không còn sớm nữa, hai giờ chiều là lúc dương khí trong ngày thịnh nhất!

Lúc này xuống mộ là tốt nhất." "Trưởng đoàn, anh cho nổ một phần lối vào mộ đi, lối vào quá nhỏ không tiện cho chúng ta xuống mộ!" Hạo Thiên vừa dứt lời, người nhà họ Ngô đều biến sắc.

Mọi người thay nhau khuyên ngăn: "Thiếu gia, chuyện này không được đâu!" "Nếu ngôi mộ này không kiên cố, bị nổ sập thì sao?

Bên trong có những báu vật vô giá đấy!" Hạo Thiên thản nhiên nói: "Lối vào này quá hẹp, lỡ làm bẩn vạt áo tôi thì sao?" Nhất thời, mọi người không biết phải tiếp lời thế nào.

Lý Dịch tôi cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Chẳng lẽ Hạo Thiên đã nhìn ra đây là Mộ Cát Lún?

Cho nên mới muốn phá hủy trước?

Còn cái cớ đó chỉ là để che mắt thiên hạ thôi.

Đúng lúc này, điện thoại của Hạo Thiên reo lên.

Hắn đi ra một bên nghe máy, rồi nhanh chóng quay lại.

Ánh mắt lộ rõ vẻ không kiên nhẫn: "Không cần mở rộng lối vào nữa, mọi người xuống trực tiếp đi!" Người nhà họ Ngô đều thở phào nhẹ nhõm, xem ra là gia chủ đã lên tiếng rồi!

Trưởng đoàn quân đánh thuê Huyết Sư Tử tiến lại gần, thấp giọng hỏi: "Ngô thiếu gia, hay là để tôi cử người xuống dò đường trước?" Ánh mắt Hạo Thiên càng thêm khó chịu: "Anh nghĩ tôi không đối phó được cơ quan bên dưới sao?" Hạo Thiên ở trên Long Hổ Sơn bị quản giáo quá nghiêm khắc, vừa xuống núi, không có sư trưởng ước thúc, liền bắt đầu bộc lộ bản tính ngông cuồng.

Trưởng đoàn Huyết Sư Tử lóe lên sát ý trong mắt, kẻ khác sợ vị thiếu gia nhà họ Ngô này chứ ông ta thì không!

Huyết Sư Tử vốn là những kẻ bò ra từ núi thây biển máu!

Tuy nhiên, ngay khi trưởng đoàn Huyết Sư Tử vừa lộ sát ý, Hạo Thiên liền lạnh lùng nói: "Ta thấy sát khí trên người ngươi quá nặng, hôm nay để ta trừ sát cho ngươi!" Nói xong, hắn liền đổ một chai nước khoáng lên đầu trưởng đoàn Huyết Sư Tử!

Trưởng đoàn Huyết Sư Tử lập tức đỏ bừng mặt, mắt đỏ ngầu, lửa giận ngút trời!

Nhóm quân đánh thuê thấy trưởng đoàn của mình bị nhục mạ, lập tức giơ súng chỉ vào Hạo Thiên.

Người nhà họ Ngô thấy vậy cũng cầm vũ khí lên bảo vệ Hạo Thiên.

Nhất thời, bầu không khí trở nên cực kỳ căng thẳng!

Giáo sư Âu Dương chưa từng thấy cảnh này bao giờ, sợ tới mức mặt không còn giọt máu, chỉ sợ đạn lạc sẽ kết thúc mạng sống của mình!

Nhưng đúng lúc đó, trưởng đoàn Huyết Sư Tử đột nhiên quỳ rạp dưới chân Hạo Thiên, vẻ mặt vô cùng cung kính, nói bằng thứ tiếng Hán không chuẩn: "Cảm ơn đạo trưởng đã làm phép, giúp thuộc hạ trừ khử sát khí!" Mọi người đều nhìn cảnh này với vẻ nghi hoặc.

Trưởng đoàn Huyết Sư Tử thấy mọi người không hiểu, vội vàng giải thích: "Tôi vốn mắc bệnh đau đầu kinh niên, vừa rồi sau khi được đạo trưởng gột rửa, tôi chỉ thấy cả người thần thanh khí sảng!

Cảm giác đau đầu chóng mặt lập tức biến mất!" Những người khác lập tức phản ứng lại, hết lời ca tụng đạo thuật của Hạo Thiên cao siêu.

Ánh mắt giáo sư Âu Dương nhìn Hạo Thiên càng thêm sùng bái.

Lý Dịch tôi có chút cạn lời.

Đúng là diễn sâu quá rồi!

Các người đi trộm mộ thì cứ trộm đi, sao lại lắm trò thế?

Mau chóng xuống dưới bưng vàng đi không tốt sao?

Tôi cứ ngỡ Hạo Thiên này là cao nhân gì, kết quả chỉ có thế này thôi sao?

Giả thần giả quỷ thì giỏi thật!

Tôi còn nghi ngờ không biết Hạo Thiên có phải đệ tử đích truyền của Long Hổ Sơn thật không, hay chỉ là treo danh.

Các người trả cho tên trưởng đoàn Huyết Sư Tử kia bao nhiêu tiền, Lý Dịch tôi sẵn sàng bỏ ra gấp đôi số vàng đầu tư cho hắn vào

ngành điện ảnh phát triển!

Loại nhân tài này mà không dấn thân vào giới giải trí thì đúng là tổn thất lớn!

Hạo Thiên rõ ràng cũng thấy hơi gượng gạo với kiểu biểu diễn này, nhưng vì gia tộc, mặt hắn vẫn giữ nụ cười cứng nhắc để bắt đầu màn diễn tiếp theo.

Hạo Thiên lại biểu diễn một màn làm phép, người nhà họ Ngô đứng sau lưng hỗ trợ tạo thế suốt nửa ngày, khiến đám người trên Ám Võng một phen kinh ngạc.

Sau đó mới vào phần chính của ngày hôm nay.

Điều này khiến Lý Dịch tôi không khỏi cảm thán, người nhà họ Ngô đúng là có thiên phú làm đạo diễn!

May mà họ đi trộm mộ, nếu không phần lớn đạo diễn trong giới giải trí chắc chết đói hết!

Vì có gia tộc Ngô gia khổng lồ chống lưng, mọi người sau khi xuống mộ không còn kiêng kị gì, suốt dọc đường vừa đi vừa chỉ trỏ, bình phẩm.

Cứ như là đang đi du lịch vậy.

Tôi vốn dĩ không chuẩn bị kích hoạt Mộ Cát Lún ở lối vào, nên người nhà họ Ngô tự nhiên không gặp nguy hiểm gì.

Cộng thêm việc Mộ Cát Lún cực kỳ ẩn mật, nếu không khởi động thì không thể phát hiện ra, nên họ cũng chẳng để ý.

Đoạn đường hầm không quá dài, mọi người nhanh chóng đi hết, tới căn phòng mộ chính của tiền thân Lý Dịch.

Khi nhìn thấy vàng rải rác đầy đất, mọi người cuối cùng không nhịn được nữa!

Họ lao vào đống vàng, bắt đầu nhét vào ba lô của mình!

Giáo sư Âu Dương tiện tay nhấc một thỏi vàng nhỏ lên, miệng há hốc: "Ở đây nhiều vàng thế này sao?" "Chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là giàu tới mức nào?" Khán giả trong phòng livestream cũng bị choáng ngợp bởi ánh vàng kim rực rỡ này! [Mỗi lần nhìn thấy số vàng này, tôi lại cảm thấy nghẹt thở!] [Ai bảo không phải chứ!

Nhiều vàng thế này mà không có thỏi nào thuộc về tôi cả!] Đám quân đánh thuê Huyết Sư Tử thậm chí còn vứt vũ khí sang một bên, bắt đầu tranh cướp vàng!

Quân đánh thuê vốn không có kỷ luật, lại là những kẻ liều mạng vì tiền, lúc này nhìn thấy vàng tự nhiên đều phát điên!

Ngay khi mọi người đang tranh cướp vàng, một tiếng gầm vang lên trong phòng mộ: "Tất cả dừng tay cho ta!" Mọi người quay lại nhìn Hạo Thiên với vẻ bất mãn, miệng lầm bầm: "Hạo Thiên, dù cậu là thiếu gia nhà họ Ngô nhưng cũng không thể ngăn cản chúng tôi lấy vàng chứ?" "Hạo Thiên, Ngô gia các người định độc chiếm số vàng này sao?" "Lúc đầu chúng ta đã nói rõ rồi, tất cả chia theo công sức!

Số vàng này là chúng tôi tự tay lấy được!

Nó phải thuộc về chúng tôi!" Hạo Thiên tức đến bật cười: "Các người không thấy ở đây rất bất thường sao?" "Nên biết ở đây có đại hung quỷ như Hoàng Hiệt Quỷ, nhưng tại nơi này lại không có một chút quỷ khí nào!" "Hơn nữa, chủ mộ đã có thể sử dụng những cơ quan cấp độ như Thiên Hỏa Quán Đỉnh, chứng tỏ cơ quan trong phòng mộ chính tuyệt đối không ít!" "Nhưng ở đây lại có nhiều vàng đợi các người đến bưng đi như vậy, các người không thấy phản thường sao?" Mọi người lộ vẻ do dự, Hạo Thiên nói không phải không có lý.

Nhưng trước mặt đống vàng ròng như vậy, con người ta sớm đã mất trí rồi!

Ai còn quản được nhiều thế?

Trưởng đoàn Huyết Sư Tử cười hắc hắc nói: "Tôi biết nguyên nhân!

Tôi đã xem trực tiếp trộm mộ trước đây, cơ quan ở đây đều bị đám trộm mộ trước đó phá hủy hết rồi!

Chương 23

Cho nên ở đây mới an toàn!" Hạo Thiên lạnh lùng hỏi: "Nếu an toàn, vậy tại sao những kẻ trộm mộ trước đó đều chết?" "Chuyện này..." Trưởng đoàn Huyết Sư Tử lập tức im lặng.

Một lúc lâu sau mới nói: "Chỉ cần số vàng này là thật là được!

Chỉ cần chúng ta mang được vàng ra ngoài, ai còn quan tâm nhiều thế!" Ánh mắt Hạo Thiên lóe lên vẻ khinh miệt: "Vàng trong tay các người tuyệt đối có vấn đề!" "Mật độ của vàng cực kỳ lớn, với thể tích số vàng trong tay các người, người bình thường căn bản không thể bưng nổi!

Nhưng các người tuy bưng có vẻ khó khăn, nhưng dù sao vẫn bưng lên được, các người nghĩ mình ai cũng là đại lực sĩ chắc?" Nghe đến đây, tim mọi người lập tức thắt lại!

Họ có thể không sợ nguy hiểm, nhưng chỉ sợ vàng là giả!

Trưởng đoàn Huyết Sư Tử mặt đầy vẻ không tin: "Không!

Không thể nào!" Tuy miệng nói không tin, nhưng trong lòng ông ta đã đoán được sự thật!

Trước đó họ bị vàng làm mờ mắt, lúc này được Hạo Thiên nhắc nhở, tự nhiên hiểu rằng những gì Hạo Thiên nói có lẽ là thật!

Nhưng những kẻ này đều như phát điên, điên cuồng lắc đầu.

Miệng lầm bầm: "Không thể nào!

Những thỏi vàng này tuyệt đối là thật!" Bộ dạng đó giống hệt như Phạm Tiến trúng cử vậy!

Khi con người trải qua đại hỷ đại bi trong thời gian ngắn, thần

kinh sẽ trở nên hỗn loạn.

Hạo Thiên thương hại nói: "Nếu các người không tin, vậy thì đập vàng ra mà xem!" Trưởng đoàn Huyết Sư Tử rút con dao Nepal ra, chém mạnh vào thỏi vàng!

Rắc!

Dưới lưỡi dao sắc bén, lớp mạ vàng trên bề mặt đá lập tức vỡ ra.

Mọi người vội vàng ghé sát vào nhìn, suýt nữa thì ngất xỉu!

Bên trong toàn là đá!

Ngay cả giáo sư Âu Dương cũng đầy vẻ không tin nổi, miệng không ngừng lặp lại một câu: "Không thể nào!

Chuyện này không thể nào!" Cảm giác này giống như tưởng rằng mình trúng số độc đắc, hưng phấn cả đêm, không nhịn được mà đăng bài khoe khoang.

Kết quả khi đi nhận giải thì người ta bảo giải thưởng đã bị người khác lĩnh mất rồi!

Hạo Thiên lạnh lùng nói: "Bây giờ hiểu rồi chứ?

Vàng ở đây chỉ là để đánh lừa người ta thôi!" Lý Dịch tôi cũng không ngờ, Hạo Thiên này thực sự có chút bản lĩnh!

Lại có thể không bị vàng làm mờ mắt.

Có lẽ vì người nhà họ Ngô không thiếu tiền, nên mới có cảnh chỉ một phần người nhà họ Ngô đi bưng vàng, còn phần khác đứng yên tại chỗ.

Giống như một vị tỷ phú nhìn thấy tờ một trăm tệ rơi dưới chân, liệu ông ta có cúi xuống nhặt không?

Khán giả trong phòng livestream cũng bắt đầu cười nhạo. [Cười

chết tôi mất!

Cứ tưởng đây là kho vàng, không ngờ chỉ là đá bọc lá vàng!] [Đám người này chắc khóc không ra nước mắt quá!] [May mà tôi không đi, nếu không người phát điên chính là tôi rồi!] [Ngô thiếu giỏi quá, một mắt đã nhìn ra vấn đề!] [Ngô gia Huyết Yến, danh bất hư truyền!] [Đám quân đánh thuê này ở nước ngoài giết người không chớp mắt, hung tàn cỡ nào, nhưng vào mộ của Đại Việt chúng ta thì cũng chỉ như rác rưởi thôi!] [Trí tuệ của cổ nhân thật lợi hại, quay đám trộm mộ này như dế!] [Thế nào gọi là 'dã tràng xe cát', chính là thế này đây!] Một tên lính đánh thuê không chịu nổi sự thất vọng trong lòng, đồng thời cũng không tin tất cả vàng đều là giả.

Hắn bưng một thỏi vàng lên, đập mạnh vào một thỏi khác!

Rắc!

Lớp mạ vàng vỡ tan, viên đá bên trong vỡ làm đôi!

Chứng kiến cảnh này, mọi người hoàn toàn tuyệt vọng!

Từng người một ủ rũ cúi đầu, giống như những con bạc trắng tay.

Lý Dịch tôi nhìn phản ứng của những người này, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Đây mới chỉ là món khai vị, món chính còn ở phía sau!

Hạo Thiên quát lớn: “Chỉ mới phát hiện một đống vàng giả mà các người đã xụ mặt ra thế à?” Mọi người ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, ánh mắt xám xịt.

Trưởng đoàn Huyết Sư Tử vì vừa rồi quá hưng phấn, giờ đây cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực, yếu ớt nói: “Ngô thiếu, cậu muốn quay về sao?” Sắc mặt Hạo Thiên lạnh xuống: “Quay về?

Bên dưới ngôi mộ này mới là huyệt mộ thực sự!” “Bên trong chắc

chắn có lượng lớn bảo vật, nếu rời đi, chẳng phải chúng ta sẽ bỏ lỡ sao?" Không có gì có thể giúp người ta tỉnh táo hơn là bảo vật!

Những người vốn đang ủ rũ lập tức hưng phấn trở lại.

Họ nhìn Hạo Thiên chằm chằm, đợi đối phương ra lệnh.

Qua những chuyện này, họ đã coi Hạo Thiên là chỗ dựa tinh thần!

Giáo sư Âu Dương nịnh nọt cười: "Ngô thiếu, cậu có thể giải thích cho tôi một chút, tại sao chủ mộ lại đặt phòng mộ chính ở bên dưới không?" Hạo Thiên biết giáo sư Âu Dương muốn hắn thông qua kiến thức phong phú để tẩy não những người này, khiến họ bắt đầu lệ thuộc vào hắn.

Ngô gia tuy mạnh, nhưng nếu có thể khiến Huyết Sư Tử và những cao thủ giang hồ này thần phục Ngô gia, rõ ràng sẽ mang lại lợi ích rất lớn.

Hạo Thiên nở nụ cười thản nhiên, từ tốn nói: "Táng Thư có viết, hễ nhận mạch phải xem mạch đi đến chỗ tận cùng, cần có tiểu minh đường, nơi khí dừng thủy giao mới là huyệt.

Phía sau cần có Kim Khí để thừa tiếp, phía trước cần có Hợp Thủy để hội tụ." "Nơi này thế núi dốc như rồng xanh bay lượn, theo dòng mà táng, âm tính cực mạnh, rõ ràng là một nơi nuôi quỷ!" "Ở nơi âm khí cực nặng này nhất định sẽ có một Âm Nhãn!" "Nếu tôi đoán không lầm, chủ mộ đã đặt quan tài của mình tại vị trí Âm Nhãn, nên mới tu thành Hoàng Hiệt Quỷ!" Giáo sư Âu Dương nghe mà lùng bùng lỗ tai, chẳng hiểu gì nhưng vẫn thấy rất lợi hại.

Muốn tâng bốc mà chẳng biết tâng bốc thế nào, chỉ đành hô lớn: "Ngô thiếu học thức uyên bác, khiến tôi kính phục!" Những người khác cũng không hiểu gì, nhưng không sao, cứ hô 'giỏi quá' là được!

Từng người một nhìn Hạo Thiên với vẻ sùng bái.

Ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng bắt đầu ca tụng Hạo Thiên. [Hạo Thiên này không hổ là đệ tử đích truyền của Long Hổ Sơn, hiểu biết rộng thật!] [Tuy tôi không hiểu cậu ta nói gì, nhưng cứ thấy rất lợi hại!] [Hạo Thiên mới ngoài hai mươi mà đã tinh thông Táng Thư như vậy, đúng là hậu sinh khả úy!] Giáo sư Âu Dương hỏi: "Ngô thiếu, vậy chúng ta nên xuống từ đâu?" Hạo Thiên thấy hiệu quả mình cần đã đạt được, khóe môi nhếch lên nụ cười tự tin: "Âm Nhãn nơi này thuộc Kim, vị trí Bạch Hổ đại hung!

Nên đào từ góc phía Tây!" Lý Dịch tôi nghe Hạo Thiên nói ra vị trí của Âm Nhãn, không nhịn được nở một nụ cười quỷ dị đầy đáng sợ.

May mà trong huyệt mộ này không có người sống, nếu không chắc chắn sẽ bị nụ cười cứng nhắc và khủng khiếp này dọa chết khiếp!

Tôi thầm nghĩ trong lòng, Ngô gia đúng là không làm tôi thất vọng!

Vừa tìm đã thấy ngay con đường chết!

Mọi người vội vàng đi tới góc phía Tây, dọn những thỏi vàng ra!

Bên trong lộ ra một cái hố đen ngòm!

Những luồng gió âm u quỷ dị không ngừng từ bên dưới bốc lên, khiến mọi người cảm thấy cái lạnh thấu xương.

Giáo sư Âu Dương xoa xoa lớp da gà nổi đầy trên cánh tay, răng lập cập: "Đây chính là Âm Nhãn sao?

Bên dưới cho người ta cảm giác thật âm sâm và đáng sợ!" Ngay cả trưởng đoàn Huyết Sư Tử vốn giết người không chớp mắt cũng không khỏi cau mày, bản năng sợ hãi khiến ông ta lùi lại.

Điều này không liên quan đến lòng dũng cảm, mà là bản năng tránh dữ tìm lành!

Hạo Thiên thấy mọi người lùi lại, mỉa mai nói: "Chỉ là một cái

Âm Nhãn thôi mà!

Tuy có chút kỳ lạ, nhưng long mạch của Đại Việt không bao giờ dứt, những thứ nhỏ nhặt này căn bản không đáng để tâm!" "Đám quân đánh thuê các anh ở bên ngoài rốt cuộc vẫn là chưa mở mang tầm mắt!" Giọng điệu của Hạo Thiên cao cao tại thượng, căn bản không coi đám quân đánh thuê ra gì.

Điều này khiến sắc mặt của mọi người rất khó coi.

Chỉ là tình thế hiện tại bắt buộc họ phải nhẫn nhịn.

Họ quả thực chưa từng thấy những thứ này, cộng thêm việc ở trong một huyệt mộ quỷ dị như vậy, họ còn cần phải dựa dẫm vào kẻ khác nên không nói gì thêm.

Hạo Thiên thấy những người này không có chút huyết tính nào, bị mình mắng vài câu mà một chữ cũng không dám ho khan, lập tức cảm thấy nhạt nhẽo.

Hắn đang chuẩn bị phái người xuống, đột nhiên sắc mặt biến đổi, hô lớn: "Kim Cương Tán!" Người nhà họ Ngô lập tức phản ứng lại, đồng loạt mở những chiếc ô Kim Cương đặc chế, che chắn cho Hạo Thiên ở giữa!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Từ trong cái hố đen ngòm kia, những mũi tên màu xanh đột nhiên bắn ra liên tiếp!

Đầu tên màu xanh lập lòe ánh hàn quang sắc lạnh, rõ ràng là có độc!

Người nhà họ Ngô nhờ có ô Kim Cương hộ thân nên không bị thương vong bao nhiêu.

Chương 24

Đám quân đánh thuê Huyết Sư Tử phản ứng chậm một nhịp, thấy người nhà họ Ngô giơ ô lên mới lúng túng giơ khiên chống bạo động lên.

Nhưng lúc này đã muộn, không ít người trong đoàn Huyết Sư Tử đã ngã xuống!

Trên người cắm đầy mũi tên, trông như những con nhím!

Ngay khi những kẻ sống sót đang chú ý vào cái hố đen ngòm kia, cảnh giác đợt mưa tên tiếp theo, thì phía sau họ, bẫy Liên Hoa đột ngột khởi động.

Một bông sen máu đỏ rực rỡ bừng nở!

Từng cánh hoa đỏ tươi như máu bay bắn ra, đâm lén đám trộm mộ này từ phía sau!

Những người vốn đang phòng thủ cái hố phía trước làm sao phản ứng kịp?

Họ lần lượt ngã xuống dưới bẫy Liên Hoa!

Hạo Thiên phản ứng nhanh nhất, thanh kiếm gỗ đào trong tay múa lên những đóa hoa kiếm, nỗ lực gạt bỏ những cánh hoa đó.

Nhưng số lượng cánh hoa quá nhiều, hắn lại đối phó trong tình thế hoảng loạn, nên bị một cánh hoa sắc lẹm chém đứt ngón tay cái!

Hạo Thiên không hề cảm nhận được đau đớn, cứ như thể ngón tay bị đứt kia không phải của mình vậy.

Nhưng trước bẫy Liên Hoa, hắn không thể lo nghĩ nhiều, vội vàng chỉ huy mọi người phòng thủ.

Khó khăn lắm mới dựa vào những chiếc ô Kim Cương mà vượt qua được đợt bẫy Liên Hoa này.

Hạo Thiên chợt phát hiện xương ngón tay cái của mình đã biến thành màu xanh lá cây!

Sắc mặt hắn đột nhiên đại biến, cầm lấy một con dao và chém đứt cả cánh tay của mình!

Thấy vết thương chảy ra dòng máu bình thường, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt trắng bệch nhưng mang theo một tia may mắn: "May mà tôi quyết đoán chém đứt cả cánh tay!" Mọi người thấy Hạo Thiên đối xử với bản thân cũng tàn nhẫn như vậy, không khỏi càng thêm kính trọng.

Người nhà họ Ngô vội vàng tiến lại băng bó vết thương cho hắn.

Một người cùng lứa trong tộc không khỏi tự trách: "Anh Ngô nếu không phải vì đỡ bẫy cho chúng ta thì đã không bị thương nặng thế này!" Hạo Thiên xua tay, răng va vào nhau cầm cập vì đau, nhưng không hề kêu lên mà gồng mình chịu đựng: "Người của Ngô gia chúng ta chết bao nhiêu rồi?" Một người trung niên lộ vẻ bi thương: "Chết mất năm phần rồi!" "Còn ba phần bị trúng bẫy, rõ ràng là nhiễm kịch độc!" Hạo Thiên run rẩy cả người: "Chủ nhân ngôi mộ này quá độc ác!

Lại thiết lập cái bẫy khủng khiếp như vậy!" "Ám nỗ thì tôi có nghe qua, nhưng loại cơ quan bắn ra những thứ như hoa sen máu kia thì tôi dù đọc sách bách khoa cũng chưa từng thấy bao giờ!" "Ngôi mộ này ít nhất cũng có lịch sử vài trăm năm, những cơ quan này vậy mà vẫn có thể hoạt động bình thường, thật là không tưởng nổi!" Người trung niên nhìn Hạo Thiên với ánh mắt mờ mịt: "Thiếu chủ, giờ chúng ta phải làm sao?

Độc này... có thể giải không?" Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn những người anh em trong tộc đã trúng kịch độc, thở dài một tiếng nặng nề.

"Độc này vô phương cứu chữa!" "Tuy bề ngoài trông giống thi độc, nhưng nó lại hỗn hợp thêm các loại độc tố khác, cực kỳ đáng sợ!" Ngay lập tức, những người trúng độc mặt không còn giọt máu, tinh thần sụp đổ hoàn toàn.

Không ít người ngã ngồi xuống đất, ôm đầu khóc rống!

"Không!

Tôi không muốn chết!" "Tôi mới ngoài hai mươi, còn cả cuộc đời tươi đẹp phía trước chưa tận hưởng, sao có thể chết ở đây?" "Đáng chết!

Lẽ ra tôi không nên tới đây trộm mộ!" "Ba tôi nói đúng, trộm mộ tổn âm đức, sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!" "Tôi sai rồi!

Tôi sẽ không bao giờ đi trộm mộ nữa!" Hạo Thiên nghe tiếng kêu than và tiếng khóc của những người này, trong mắt lóe lên vẻ mất kiên nhẫn xen lẫn sợ hãi.

Chủ nhân ngôi mộ này thực sự quá thâm hiểm!

Hắn kiểm soát lòng người đến mức không thể tin nổi.

Hắn không dám tin nếu họ đi xuống dưới nữa thì chuyện gì sẽ xảy ra!

Nhưng hắn cũng vô cùng không cam tâm!

Hiện giờ chưa thấy báu vật nào mà mình đã đứt mất một cánh tay trái, người trong tộc tổn thất mất năm phần!

Đó là chưa tính đến những người trúng độc!

Hạo Thiên nhìn cái hố đen ngòm kia, trong lòng rơi vào cảnh lưỡng nan.

Xuống?

Hay không xuống?

Người trung niên dường như nhận ra sự do dự của Hạo Thiên, lấy điện thoại ra đưa cho hắn, thấp giọng nói: "Đây là tin nhắn gia chủ vừa gửi tới!" Hạo Thiên cầm lấy xem qua một lượt, ánh mắt đờ đẫn.

Tin nhắn trên đó rõ ràng là yêu cầu hắn quay về!

Đây là cho rằng hắn sẽ chết trong ngôi mộ này sao?

Lòng kiêu hãnh của Hạo Thiên bị kích động, hắn bỏ điện thoại vào túi, nói lớn với mọi người: "Nếu các người muốn giải độc trên người, hy vọng duy nhất lúc này là xuống mộ!" "Loại kỳ độc này có thể giải dược ở ngay trong mộ, nếu tìm thấy mọi người đều có thể sống sót!" Lời nói của Hạo Thiên lập tức thắp lên hy vọng cho những người trúng độc.

Trên người họ đã bắt đầu xuất hiện những nốt ban đỏ dày đặc, trông cực kỳ đáng sợ!

Hơn nữa, tình hình ngày càng tồi tệ, nhiều người thấy nhìn vật gì cũng bị nhòe đi!

Tuy họ biết khả năng có giải dược trong mộ là rất nhỏ, nhưng người sắp chết đuối sẽ không từ bỏ bất kỳ hy vọng nào!

Dù đó chỉ là một cọng rơm!

"Chuyện gì thế này!" Đột nhiên, có người kinh hoàng nhìn vào lòng bàn tay mình, suy sụp gầm lên: "Tôi rõ ràng không bị cơ quan đâm trúng, tại sao trên người tôi lại có thi ban (vết xác chết)?!" Có người thấy đồng đội có thi ban trên tay, cũng không nhịn được mà nhìn lại tay mình.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái là hồn vía lên mây!

"Chết tiệt!

Tại sao trên tay tôi cũng có thi ban!" Mọi người cảm thấy da đầu tê dại, lần lượt nhìn vào tay mình.

Chỉ thấy trên đó là những vết thi ban màu xanh đen, trông cực kỳ rùng rợn!

Hạo Thiên ngửa mặt lên trời thở dài, trong lòng dâng lên sự phẫn nộ và sợ hãi tột cùng!

"Nếu tôi đoán không lầm, tất cả các người đều là những người đã tiếp xúc với số vàng lúc nãy!" "Chắc chắn chủ mộ đã động tay động chân lên số vàng đó, chỉ cần chạm vào là sẽ trúng độc!" "Nếu không phải dấu hiệu trúng độc phát lộ ra ngoài, e là các người vẫn chưa nhận ra!" "Mọi cơ quan trong ngôi mộ này đều kèm theo độc, đây là bẫy độc liên hoàn!" Giáo sư Âu Dương nhìn lòng bàn tay mình với vẻ tuyệt vọng, hận không thể tự tát mình một cái!

Sớm biết số vàng đó có vấn đề, ông tuyệt đối sẽ không chạm vào!

Giáo sư Âu Dương chỉ còn biết đặt hy vọng vào Hạo Thiên: "Ngô thiếu, cậu giỏi như vậy chắc chắn có cách giải độc đúng không?" Ngô thiếu lắc đầu: "Đây là độc hỗn hợp, tôi không có cách nào giải được!" "Tuy nhiên, nếu chủ mộ đã điều chế ra loại độc tố này, biết đâu trong mộ sẽ có giải dược!" "Chỉ là, e rằng chủ mộ sẽ giấu giải dược rất kỹ, khả năng chúng ta tìm thấy là rất thấp." Sắc mặt mọi người đều rất khó coi, bầu không khí trong phòng mộ trở nên cực kỳ trầm lắng.

Trong phòng livestream thì lại tràn ngập không khí vui vẻ. [Không ngờ Ngô gia Huyết Yến lại ngã ngựa lần nữa!] [Loại độc này có thể làm tê liệt thần kinh con người, thời gian ủ bệnh khoảng một tiếng, đúng là loại độc tốt nhất để bẫy kẻ thù!] [Đợi đối phương phản ứng

lại thì e là đã vô phương cứu chữa!

Hơn nữa còn ngăn đồng đội nảy sinh cảnh giác với loại độc này.] [May mà tôi không đi trộm mộ, cảm ơn cái chứng trì hoãn đã cho tôi mạng sống thứ hai!] [Chủ nhân ngôi mộ này không biết lai lịch thế nào, thật là đáng sợ!] [Hạo Thiên này lúc trước được tâng bốc dữ dội lắm mà, kết quả chỉ có vậy sao?] [Hạo Thiên sau này chắc phải làm 'Độc Tý Đại Hiệp' rồi, ha ha ha!] [Quân đánh thuê Huyết Sư Tử mới là thảm nhất, coi như gần quét sạch rồi!] [Lúc tranh vàng thì họ tích cực nhất, trúng độc dĩ nhiên cũng đầy đủ nhất!] [Không hổ là ngôi mộ do tổ tiên chúng ta để lại, quá giỏi!] [Những thứ công nghệ cao của đám người này chẳng có đất dụng võ, thương vong hơn một nửa!] [Than ôi!

Cơ quan đáng sợ nhất trong ngôi mộ này chính là sự tham lam của những kẻ trộm mộ!] [Nếu họ không tham vàng thì đã không trúng độc!] [Chủ mộ tuyệt đối nắm giữ Lỗ Ban Thư!

Nếu không thì không thể chế tạo ra nhiều cơ quan kỳ quái như vậy!] [Hừ!

Nếu chủ mộ thực sự nắm giữ Lỗ Ban Thư, vậy Diêu gia chúng tôi nhất định phải xuống ngôi mộ này một chuyến!] [Cuốn Lỗ Ban Thư này không thuộc về riêng Nam phái các người đâu, vật vô chủ thì người có đức sẽ được!] [Đúng vậy, Nam phái các người vô đức, cuốn Lỗ Ban Thư đó nên để Bắc phái chúng tôi lấy!] Trên Ám Võng, khi thấy Diêu gia thuộc Tứ đại gia tộc Nam phái và cả Bắc phái bắt đầu nhảy vào, cư dân mạng không khỏi rùng mình!

Ngoài những gia tộc lớn, các băng nhóm nhỏ cũng thèm nhỏ dãi cuốn Lỗ Ban Thư!

Nhưng quả thực Lỗ Ban Thư xứng đáng để những người này tranh giành như vậy.

Những báu vật của tổ tiên vì chiến tranh mà thất lạc mất ít nhất chín phần!

Cho nên hiện tại các thế gia trộm mộ đều quyết tâm đạt được kỳ thư này.

Ai có được Lỗ Ban Thư, người đó sẽ trở nên mạnh hơn, phá vỡ sự cân bằng Nam Bắc, đè bẹp các gia tộc khác!

Lúc này, Ngô Ngạo Thiên vốn định gọi Hạo Thiên quay về bỗng nhiên do dự!

Sau đó, Ngô Ngạo Thiên nghiến răng, gửi cho Hạo Thiên một tin nhắn: Ngôi mộ này có thể có Lỗ Ban Thư!

Nếu có cơ hội, hãy dốc toàn lực mang nó về cho Ngô gia!

Hạo Thiên sau khi xem tin nhắn của Ngô Ngạo Thiên gởi tới, hít một hơi thật sâu.

Ngón tay hắn không ngừng run rẩy vì căng thẳng và hưng phấn.

Chương 25

Tuy hắn cảm thấy sợ hãi trước thủ đoạn của chủ mộ, nhưng cũng muốn đọ sức một phen.

Để xem thuật trộm mộ của Ngô gia hắn lợi hại hơn, hay thuật chống trộm của chủ mộ cao tay hơn!

Vì vậy, Hạo Thiên nói thẳng với mọi người: "Độc trên người các người đã bắt đầu lan rộng, thời gian không chờ đợi ai, mọi người xuống trực tiếp đi!" Những người đó vốn đã coi mình như kẻ sắp chết, lúc này ôm tâm lý phó mặc, từng người một đờ đẫn chui vào hố.

Lý Dịch tôi vẫn luôn dùng Mắt Lãnh Chúa quan sát, thấy mọi người xuống mộ thì khóe miệng nhếch lên.

Bên dưới không có Lỗ Ban Thư đâu, nhưng lại có một bất ngờ khác!

Ngoài ra, vì mọi người đã xuống hết, Mộ Cát Lún cũng nên khởi động rồi!

Mộ Cát Lún, đúng như tên gọi, là dùng cát lún để chôn vùi toàn bộ cơ quan huyệt mộ.

Cát còn đáng sợ hơn cả nước, bị cát vùi lấp thì gần như không thể bò ra ngoài được.

Chỉ là, Mộ Cát Lún sau khi khởi động cần có thời gian mới có thể đổ đầy cát vào mộ.

Trong thời gian này, nếu đám trộm mộ nhận ra cát đang đổ vào mộ thì rất có thể sẽ chạy thoát trước.

Cho nên Lý Dịch tôi mới đợi mọi người xuống hết mới khởi động cơ quan.

Như vậy sẽ vạn vô nhất thất!

Đợi đến khi họ nhận ra đây là Mộ Cát Lún thì lúc đó đã muộn rồi!

Hạo Thiên rất cẩn thận, không còn thái độ coi thường như trước.

Ngôi mộ này vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một chút là có thể mất mạng!

Sau khi xuống dưới, mọi người đều căng thẳng cầm đèn pin công suất lớn soi rọi xung quanh.

Dưới ánh đèn, nơi này là một vùng bóng tối không thấy điểm dừng!

Ngoài ra, cái lạnh thấu xương khiến mọi người run cầm cập.

Hạo Thiên không nhịn được thốt lên: "Không gian dưới mộ này rốt cuộc rộng cỡ nào?

Ngay cả ánh sáng mạnh của đèn pin cũng không soi tới tận cùng được!" Những người khác cũng bị kinh ngạc bởi huyệt mộ dưới lòng đất này.

Họ thầm nghĩ đây đúng là huyệt mộ do chủ nhân cuốn kỳ thư Lỗ Ban Thư xây dựng!

Quá lợi hại!

Thời cổ đại, khi không có công nghệ hiện đại hỗ trợ, mà có thể đào được một huyệt mộ khổng lồ như vậy ở độ sâu mười mét dưới lòng đất, quả thực là một kỳ tích!

Mọi người di chuyển dọc theo khoảng không, phát hiện các cạnh của nó rất bằng phẳng, có dấu vết đục đẽo rõ ràng của con người.

Trước đó còn có người đoán huyệt mộ này hình thành tự nhiên, giờ đây tất cả đều biến thành sự kinh ngạc và kính phục.

Trong phòng livestream, một số chuyên gia trộm mộ thâm niên đang theo dõi ngôi mộ lớn này cũng không khỏi cảm thán vạn phần. [Ngôi mộ này đúng là không thể tin nổi!

Theo quy mô này, ngôi mộ dưới lòng đất này không nên gọi là huyệt mộ mà nên gọi là địa cung!] [Địa cung này quá trống trải, nếu tôi không đoán sai, diện tích địa cung này ít nhất cũng trên chín trăm mét vuông!] [Lỗ Ban Thư không hổ là thiên hạ đệ nhất kỳ thư!

Đúng là đoạt thiên địa chi tạo hóa!] Lý Dịch tôi thấy những bình luận này, không khỏi cảm thán sức mạnh của hệ thống thật cường đại!

Cái gọi là địa cung này, thực chất là khoảng không để lại sau khi huyệt mộ của tôi di chuyển!

Tại hiện trường trực tiếp.

Hạo Thiên đột nhiên kinh hô: "Phía trước dường như có một tấm bia đá!" Mọi người vội vàng đi về phía tấm bia đá khổng lồ đó.

Tấm bia đá này hình dáng không quy tắc, mặt chính khắc ba chữ lớn.

Hạo Thiên nhíu mày: "Chữ này chắc là Kim Văn, chẳng lẽ ngôi mộ này có từ thời Tiên Tần trở về trước?" Giáo sư Âu Dương phụ họa: "Thời gian tồn tại của ngôi mộ này e là rất dài!" "Kim Văn là minh văn được đúc trên các khí cụ bằng đồng xanh thời ân Thương và Tây Chu, còn gọi là Chung Đỉnh Văn." "Thương Chu là thời đại đồ đồng, lễ khí bằng đồng lấy Đỉnh làm đại diện, nhạc khí lấy Chuông (Chung) làm đại diện.

Vì nhà Chu cũng gọi đồng là 'Kim', nên minh văn trên đồ đồng được gọi là Kim Văn." "Niên đại ứng dụng Kim Văn bắt đầu từ cuối đời Thương đến khi nhà Tần diệt sáu nước, khoảng hơn 800 năm."

“Nhưng, điều khiến tôi khó hiểu là, nếu ngôi mộ này thực sự là mộ Tây Chu, thì sự xuất hiện của ám nỗ rõ ràng không hợp logic!” Hạo Thiên lại nói: “Cho nên tôi mới bảo đây là mộ từ thời Tiên Tần trở về trước!” “Chính xác mà nói, ngôi mộ này rất có thể là mộ thời Chiến Quốc!

Khi đó đồ sắt đã xuất hiện, chế tạo ra ám nỗ bằng sắt cũng là chuyện bình thường!” Giáo sư Âu Dương gật đầu đồng tình: “Ngô thiếu nói có lý!

Tuy nhiên, có thể sử dụng quy mô mai táng như thế này, thân phận chủ mộ e là không thấp đâu!” “Chẳng lẽ là một trong Xuân Thu Ngũ Bá, hay là quốc chủ của Chiến Quốc Thất Hùng?” Hạo Thiên lắc đầu: “Không rõ, manh mối trong mộ quá ít!” “Nếu có thể giải mã được Kim Văn trên bia đá này, biết đâu sẽ biết chủ mộ là ai!” Giáo sư Âu Dương tỉ mỉ quan sát Kim Văn trên bia đá, ông càng xem càng kinh hãi.

Những chữ này khí thế bàng bạc, nét bút sắc sảo bá đạo, giống như một vị đế vương đang quân lâm thiên hạ nhìn xuống thần dân của mình!

Điều này khiến giáo sư Âu Dương không kìm lòng được mà muốn quỳ xuống bái lạy.

Khán giả trong phòng livestream cũng có cảm giác tương tự, chỉ là không mãnh liệt như giáo sư Âu Dương. [Tê!

Khí thế của phông chữ trên bia đá này mạnh quá, tôi nhìn mà chỉ muốn quỳ xuống xin tha!] [Đế vương chi tướng!

Những chữ này tuyệt đối do một vị đế vương viết ra!] [Tấm bia đá này vốn chỉ là chất liệu bình thường, nhưng sau khi có ba chữ Kim Văn này, giá trị của nó chắc phải tăng lên gấp vạn lần!] [Giá trị của ngôi mộ này vượt xa trí tưởng tượng của chúng ta, những Kim Văn

được khai quật những năm qua vốn đã ít ỏi, mỗi món đồ đồng có Kim Văn đều được coi là trọng bảo đặt trong bảo tàng!] [Ngô gia lần này e là vướng vào rắc rối lớn rồi!

Trọng bảo như thế này Ngô gia căn bản không đủ sức ôm lấy!] [Đây gọi là 'ăn vụng không xong còn mất cả chì lẫn chài'!] [Có đại lão nào nghiên cứu về Kim Văn không, dịch hộ xem trên đó viết gì với?] [Kim Văn rất khó hiểu và huyền bí, hiện vật có Kim Văn lại ít, giải mã chắc là có độ khó nhất định!] Hạo Thiên rõ ràng cũng biết những thứ mình phát hiện lần này đã nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Ngô gia e là không nuốt trôi được rồi!

Chỉ có thể để phía quốc gia tới tiếp quản, Ngô gia chẳng xơ múi được gì!

Lại còn chết bao nhiêu cao thủ của gia tộc, lỗ nặng rồi!

Nghĩ tới đây, trong lòng Hạo Thiên tràn đầy phẫn nộ và oán hận!

Cái tên chủ mộ đáng chết này!

Tít tít tít!

Điện thoại của Hạo Thiên reo lên, là tin nhắn từ Ngô Ngạo Thiên: Các chuyên gia cổ văn tự đã can thiệp, bản dịch họ đưa ra là, ba chữ này có tên: Dịch Thiên Đế!

Dịch Thiên Đế?

Hạo Thiên đờ người ra.

Ở thời Chiến Quốc, Thiên Đế tương đương với vị thần tối cao!

Ví dụ như Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng là vị thần tối cao trong truyền thuyết cổ xưa của nước Sở.

Còn tại các nơi khác của Đại Việt, người ta bắt đầu tôn thờ các vị Thiên Đế khác làm thần tối cao.

Tần Tương Công cúng tế Bạch Đế, Tần Tuyên Công thờ Thanh Đế, Linh Công cúng tế hai vị Long Quân, sau khi Tần thống nhất thì cúng tế bốn vị đế trên, thời Tây Kinh dựa trên bốn vị đế đó thêm vào Hắc Đế, gọi là Ngũ Phương Thiên Đế.

Đến thời Đông Kinh, vẫn tôn Thái Nhất là thần tối cao.

Nhưng đến thời nhà Tống, Tống Chân Tông vì để che đậy nỗi nhục của liên minh Thiền Uyên, đã thêu dệt chuyện Ngọc Hoàng nhập mộng, bắt đầu tâng bốc Ngọc Hoàng Đại Đế.

Cấp trên làm sao cấp dưới làm vậy, Đạo giáo cũng dần hưng khởi các điển tích truyền thuyết lấy Ngọc Hoàng Đại Đế làm Thiên Đế.

Từ sau đời Tống, các vị đế vương các triều đại để tuyên truyền hoàng quyền là do mệnh trời, cũng bắt đầu cực lực đề cao Ngọc Hoàng Đại Đế.

Sự kết hợp giữa chính quyền và thần quyền đã dẫn đến sự suy tàn dần của tín ngưỡng Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngọc Hoàng ở nhiều nơi đã trở thành vị thần tối cao!

Có thể thấy, danh xưng Thiên Đế ở mỗi thời kỳ cổ đại đều có sự thay đổi!

Chẳng lẽ, vị Dịch Thiên Đế này cũng là một vị thần tối cao nào đó đã thất lạc trong lịch sử?

Giáo sư Âu Dương thấy Hạo Thiên cúi đầu suy ngẫm, không nhịn được hỏi: "Ngô thiếu, cậu có biết ý nghĩa của Kim Văn này không?" Thế giới này khác với kiếp trước của Lý Dịch tôi.

Sự hiểu biết về Kim Văn rất ít ỏi.

Cho nên Kim Văn do tôi dùng dịch thể ăn mòn của Kiến Hành Quân Lửa tạo ra, rơi vào mắt những người này, lại trở thành một phát

hiện chấn động vô cùng!

Họ cũng tuyệt đối không nghi ngờ rằng ba chữ lớn này vừa được vẽ ngày kia!

Chứ không phải thời Chiến Quốc như họ đoán!

Chương 26

Hạo Thiên chậm rãi gật đầu: "Vừa rồi chú tôi gửi tin nhắn, nói có chuyên gia cổ văn tự đã tra cứu lượng lớn văn hiến, cuối cùng đã biết ý nghĩa của ba chữ này!" "Nghĩa là gì vậy?" Giáo sư Âu Dương nôn nóng hỏi.

Những người khác cũng nhìn Hạo Thiên chằm chằm, hy vọng hắn có thể đưa ra đáp án.

Hạo Thiên nhấn mạnh từng chữ: "Dịch Thiên Đế!" "Cái gì?!" Mọi người không nhịn được kinh ngạc nhìn Hạo Thiên.

Giáo sư Âu Dương im lặng hồi lâu mới nói: "Ngô thiếu, chẳng lẽ cậu muốn nói ngôi mộ này dùng để tế lễ một vị Thiên Đế nào đó?" Hạo Thiên gật đầu: "Rất có khả năng này, có lẽ vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, có một quốc gia mà chúng ta chưa biết đến, họ thờ phụng Dịch Thiên Đế, coi Ngài là vị thần tối cao, và đã xây dựng đạo trường tế lễ tại nơi này!" Giáo sư Âu Dương nhìn ba chữ lớn trên bia đá, rất tán đồng gật đầu: "Ngô thiếu nói đúng!

Chúng ta có lẽ đã nhầm rồi, đây không phải là mộ, mà là tế đàn!" "Nơi này trống rỗng, chứng tỏ địa cung khổng lồ này dùng để người dân của quốc gia đó vào tế bái, chứ không phải để chôn cất thi hài!" "Ngoài ra, các tín đồ của Dịch Thiên Đế để ngăn cản có người phá hoại tế đàn, nên đã thiết lập cơ quan ở bên ngoài.

Giải thích như vậy cũng hợp lý!" Khán giả trong phòng livestream đều ngẩn tò te. [Lúc đầu cứ tưởng đây là một ngôi mộ lớn chôn giấu vô số vàng bạc, kết quả vàng là giả, nhưng lại đào được một tấm bia đá vô giá?] [Dịch Thiên Đế?

Tuy không biết đây là tín ngưỡng của quốc gia nào, nhưng nghe

tên thôi đã thấy rất ngầu rồi!] [Ngô gia lần này cũng coi như lập công lớn, lại đào được tế đàn của Thiên Đế!] Trưởng đoàn Huyết Sư Tử đột nhiên hét lớn: "Ngô thiếu, cậu mau tới xem mặt sau của tấm bia này!" Hạo Thiên vội chạy ra phía sau bia đá, sau khi nhìn rõ thứ trên đó, sắc mặt đại biến!

Miệng lầm bầm lẩm bẩm: "Cái... cái gì thế này?!" Thấy bộ dạng này của Hạo Thiên, trí tò mò của mọi người đều bị khơi dậy, vội vàng chạy tới.

Giáo sư Âu Dương nhíu chặt mày, môi run rẩy: "Cái này dường như đang ẩn dụ điều gì đó!" Khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng theo ống kính máy quay nhìn thấy thứ ở mặt sau bia đá.

Đó là một hình vẽ quỷ dị!

Một sự kỳ quái không thể diễn tả bằng lời, trông giống như một khuôn mặt quỷ, nhưng phức tạp hơn mặt quỷ nhiều, lại hơi giống một bản đồ lộ trình.

Hạo Thiên im lặng hồi lâu mới nói: "Đây chẳng lẽ là bản đồ kho báu sao?

Vị vua của quốc gia đó đã chôn cất chính mình tại nơi mà bản đồ này chỉ tới, để lại bản đồ này cho hậu thế sử dụng!" Giáo sư Âu Dương hiếm khi phản bác lại: "Ngô thiếu, tôi nghĩ đây khó có thể là bản đồ kho báu." "Chủ mộ thường rất coi trọng nơi mình hạ táng, tính bảo mật cực cao!" "Cho nên, chủ mộ không thể nào để lộ địa điểm mộ của mình ra, còn cố ý để lại bản đồ cho hậu thế!" "Trừ phi, nơi mà bản đồ này chỉ tới không phải là mộ, mà là một tế đàn khác của Dịch Thiên Đế!" "Tín đồ của Dịch Thiên Đế để lại bản đồ chỉ để dẫn dắt những người đời sau đi theo bước chân của Dịch Thiên Đế, đến tế đàn để cúng tế Ngài!" Hạo Thiên nghe giáo sư Âu Dương nói xong, gật đầu: "Cũng có khả năng đó!" "Nhưng mà, bản đồ này xem thế

nào?

Tôi không nhìn ra thông tin ẩn giấu trong đó!" Giáo sư Âu Dương lấy kính lúp ra, nghiên cứu tỉ mỉ nhưng chẳng thu hoạch được gì.

Hình vẽ này được tạo thành từ những đường nét cong queo kỳ lạ, trông rất giống bản đồ lộ trình.

Nhưng nếu vận dụng trí liên tưởng, sẽ thấy hình vẽ này dường như là bản đồ địa hình!

Những đường nét không quy tắc này rất có thể đại diện cho địa thế của một khu vực nào đó.

Ngoài giáo sư Âu Dương, các gia tộc trộm mộ trong phòng livestream cũng bắt đầu nghiên cứu sâu về hình vẽ trên bia đá này.

Ai nấy đều hừng hực khí thế, muốn là người đầu tiên giải mã được ý nghĩa của hình vẽ đó.

Cần biết rằng, hình vẽ này có thể liên quan tới Lỗ Ban Thư!

Hơn nữa, lại liên quan tới vị thần tối cao mà người cổ đại sùng bái tế lễ, nếu giải mã được, rất có thể sẽ phát hiện ra lượng lớn vật phẩm tế lễ!

Những vật tế đó tuyệt đối có giá trị không nhỏ.

Tuy nhiên, cũng có nhiều chuyên gia trộm mộ phát hiện ra vô số điểm nghi vấn.

Thậm chí là những điểm bất hợp lý!

Họ lần lượt đưa ra ý kiến trong phòng livestream. [Dịch Thiên Đế này rốt cuộc là vị thần linh nào?

Tại sao chưa bao giờ nghe nói tới?] [Nếu nơi này thực sự là tế đàn của Dịch Thiên Đế, vậy tại sao phía trên lại tồn tại một ngôi mộ cổ?] [So sánh với đoạn livestream trước đó, có thể thấy rõ ràng trong phòng

mộ phía trên có một chiếc quan tài!] [Chỉ là chiếc quan tài đó đã mục nát, lộ ra số vàng bên trong!] [Mà hình dạng của số vàng đó không hề khớp với hình dạng số vàng hiện tại!

Tôi nghi ngờ có kẻ đã trộm số vàng thực sự đi, sau đó dùng lá vàng bọc ngoài đá để làm bẫy giết đám trộm mộ đi sau!] [Thôi luận này của bạn có điểm không đúng!

Đó là kẻ lấy số vàng đó không phải để trộm, mà là để thủ hộ!

Tôi đoán trên đời này vẫn còn tồn tại các tín đồ của Dịch Thiên Đế!] [Chẳng lẽ các tín đồ của Dịch Thiên Đế vẫn luôn thủ hộ tế đàn của Ngài, còn ngôi mộ bên trên chỉ dùng để che giấu tế đàn thôi sao?] [Nếu vậy thì mọi chuyện đều hợp lý rồi!] [Lúc nãy tôi quan sát kỹ những mũi tên bắn ra từ ám nỗ, chúng rất mới, rõ ràng là có người thường xuyên bảo dưỡng!

Nếu không thì không thể nào trải qua hàng ngàn năm mà vẫn hoạt động được!] [Ngoài ra, trong phòng mộ còn xuất hiện nhiều dấu chân mà các buổi livestream trước không có, những dấu chân này rõ ràng là của các tín đồ Dịch Thiên Đế để lại!] [Nếu Dịch Thiên Đế vẫn còn tín đồ, vậy trong tay họ liệu có Lỗ Ban Thư không?] Rất nhanh sau đó đã có người phản bác lại thôi luận này. [Tôi nghĩ không có khả năng đó!

Bởi vì danh hiệu Dịch Thiên Đế còn không được lưu truyền lại, làm sao có thể có tín đồ nhớ tới Ngài?] [Những cơ quan này có lẽ chỉ vì Lỗ Ban Thư quá lợi hại nên mới có thể bảo tồn lâu đến vậy thôi!] [Đúng vậy!

Dịch Thiên Đế có lẽ chỉ là một vị thần nhỏ, chỉ là bị thổi phồng quá mức thôi!] [Người cổ đại làm việc gì cũng thích phóng đại sự thật mà!] [Nếu nơi này là tế đàn, tại sao không thấy một chút dấu vết nào của việc cúng tế?

Người cổ đại tế lễ cần dâng lên gia súc, thậm chí là hiến tế người

sống!] [Dù hiến tế người sống đã bị bãi bỏ trên danh nghĩa, nhưng gia súc là không thể thiếu!

Nhưng ở đây chẳng thấy một mẩu xương nào, có chút không phù hợp thường lý!] [Tôi đoán các tín đồ của Dịch Thiên Đế vì gặp bất trắc gì đó nên số lượng còn lại không nhiều, vì thế quy mô tế lễ không lớn!] [Đến một thời kỳ nào đó thì hoàn toàn biến mất!] Các chuyên gia trộm mộ nhanh chóng dời sự chú ý từ các tín đồ của Dịch Thiên Đế sang hình vẽ. [Còn hình vẽ mà tín đồ của Ngài để lại đại diện cho ý nghĩa gì?] [Tôi đã so sánh với bản đồ vệ tinh toàn cầu, phát hiện hình vẽ này giống nhất với bản đồ địa hình vùng Sơn Đông!] [Đương nhiên, đây không phải bản đồ địa hình hiện tại, mà là bản đồ địa hình của vài ngàn năm trước!] [Nếu đây là bản đồ địa hình, chẳng lẽ nó thực sự ghi lại vị trí tế đàn tiếp theo của Dịch Thiên Đế sao?] [Sơn Đông rộng lớn như vậy, muốn bóc tách tìm ra vị trí cụ thể e là rất khó!] [Cộng thêm cảnh vật thay đổi theo thời gian, độ khó để tìm ra chính xác tế đàn không khác gì mò kim đáy bể!] Lý Dịch tôi nhìn các chuyên gia trộm mộ thảo luận trong phòng livestream, vẻ mặt đầy kỳ lạ.

Đám chuyên gia trộm mộ này cũng thú vị đấy chứ, thậm chí còn chú ý được cả hình dạng thỏi vàng!

Từ đó thôi luận ra được các cơ quan trong phòng mộ này vừa được làm mới gần đây.

Chỉ có điều năng lực tưởng tượng hơi quá phong phú.

Tín đồ?

Tôi còn chẳng biết mình có tín đồ cơ đấy!

Còn cái hình vẽ kia, chẳng qua chỉ là lộ trình di chuyển của đám Kiến Hành Quân Lửa, được tạo ra bằng dịch cơ thể ăn mòn của chúng.

Ngay cả tôi, người chỉ huy đám kiến đó tạo ra hình vẽ, còn không biết nó có ý nghĩa gì.

Đám người này vậy mà có thể khẳng định đây là bản đồ địa hình, lại còn chắc chắn như đinh đóng cột là điểm xuất hiện tiếp theo.

Tôi chỉ có thể nói là phục sát đất!

Đúng lúc mọi người đang nghiên cứu hình vẽ, Hạo Thiên đột nhiên phát hiện ở mặt bên của bia đá cư nhiên có những hàng chữ nhỏ!

Những chữ này rất nhỏ, cộng thêm ánh sáng mờ ảo nên rất dễ bị bỏ qua.

Hạo Thiên chụp lại những chữ này, gửi cho chú mình là gia chủ Ngô gia - Ngô Ngạo Thiên.

Hạo Thiên sở dĩ giấu những người khác là vì hắn cảm thấy đoạn văn tự này có lẽ ẩn chứa thông tin then chốt.

Nếu Ngô gia giải mã được trước, sẽ chiếm được tiên cơ.

Ngô Ngạo Thiên nhìn những chữ Hạo Thiên bí mật gửi qua, ánh mắt đờ đẫn.

Bởi vì những chữ này rất giống với những gì ghi trên các đỉnh đồng và ngọc giản được khai quật ở vùng Ba Thục!

Có lẽ nội dung bên trong là nhất trí!

Ngô Ngạo Thiên vội phái người giải mã những chữ này.

Vì Ngô gia đang giữ mảnh ngọc giản đó, nên qua so sánh, rất nhanh sau đó kết quả đã có.

“Nhật nguyệt vi Dịch, tượng âm dương dã, phàm Dịch chi thuộc giai tòng Dịch!” “Dịch Thiên Đế, chấp chưởng nhật nguyệt âm dương, vi thế gian chí cao chúa tể!” “Dịch Thiên Đế thượng thống gia

tinh, trung ngự vạn pháp, hạ trị cửu u, nãi chư thiên tinh túc chi chủ dã!" Ngô Ngạo Thiên nhìn thông tin thuộc hạ gửi tới, ánh mắt nghi hoặc không định.

Lai lịch của Dịch Thiên Đế này dường như hơi bị lớn đấy!

Nhưng tại sao trong lịch sử, vị thần tối cao này lại không để lại một chút dấu vết nào?

Chẳng lẽ là vì lịch sử của Đại Việt xuất hiện sự đứt gãy sao?

Ngô Ngạo Thiên suy nghĩ một chút, quyết định bảo Hạo Thiên sớm rút khỏi tế đàn.

Hạo Thiên nhận được tin nhắn của Ngô Ngạo Thiên, nội tâm dĩ nhiên không muốn rời đi.

Cần biết rằng, nơi này vẫn chưa được khám phá hết.

Biết đâu còn có thể tìm thấy manh mối khác.

Phải biết rằng, lần dẫn đội này tử thương thảm trọng, là một nỗi nhục không thể xóa nhòa đối với hắn!

Cho dù có phát hiện ra tế đàn của Dịch Thiên Đế thì cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng hèn hạ!

Hơn nữa, hắn có cảm giác nơi này có lẽ còn ẩn chứa bí mật khổng lồ!

Con Hoàng Hiệt Quỷ kia vẫn chưa xuất hiện!

Chương 27

Hắn còn chưa tung ra hết bản lĩnh trảm quỷ của mình, sao có thể dễ dàng rời đi như vậy?

Vả lại đoạn văn tự này thực tế chẳng có tác dụng gì cho việc tìm kiếm vị trí tế đàn của Dịch Thiên Đế!

Ngay khi Hạo Thiên cầm đèn pin tuần thị trong không gian địa hạ khổng lồ này.

Những chữ nhỏ bên hông bia đá cũng bị người khác phát hiện và livestream ra ngoài.

Nhìn thấy ba hàng chữ nhỏ này, trong phòng livestream lập tức nổ ra một trận địa chấn dữ dội!

Lúc này.

Những người xem trên Ám Võng đều là cao thủ trong nghề trộm mộ.

Sự hiểu biết về lịch sử của họ không thua kém gì các chuyên gia khảo cổ!

Thậm chí, vì biết nhiều bí mật, sự hiểu biết về cổ văn tự của họ còn hơn cả một số chuyên gia khảo cổ!

Cho nên, rất nhanh đã có người thốt lên kinh ngạc. [Cổ văn tự trên đó rất giống với những gì khai quật được trong mộ nước Sở!] [Không chỉ mộ nước Sở, mà mộ Thục Vương ở vùng Ba Thục cũng có những cổ văn tự tương tự!] [Chẳng lẽ Dịch Thiên Đế từng là vị thần tối cao được nước Sở và vùng Ba Thục thờ phụng?] [Nhưng một tế đàn của Dịch Thiên Đế lại ở Sơn Đông, chứng tỏ tín đồ của Ngài phân bố ở ít nhất ba địa điểm lớn!] [Không thể tin được, lần trộm mộ này lại phát

hiện ra một vị thần chưa từng được ghi chép!] [Tôi đã giải mã được ý nghĩa đoạn văn tự này rồi!] [Nhật nguyệt vi Dịch, tượng âm dương dã, phàm Dịch chi thuộc giai tòng Dịch!

Dịch Thiên Đế, nắm giữ nhật nguyệt âm dương, là chúa tể tối cao của thế gian!

Dịch Thiên Đế trên thống lĩnh tinh tú, giữa ngự vạn pháp, dưới trị cửu u, chính là chủ nhân của chư thiên tinh tú!] [Đó chính là thân phận của vị thần tối cao này!] [Địa vị của Dịch Thiên Đế dường như còn cao hơn cả Ngũ Đế nữa!

Truyền thuyết Thái Nhất là đứng đầu chư thần, nhưng địa vị của Dịch Thiên Đế này dường như còn cao hơn cả Ngài!] [Dịch Thiên Đế đỉnh quá!] Lý Dịch tôi thấy phản ứng của mọi người trong phòng livestream lớn như vậy, không khỏi buồn cười.

Ta chỉ tùy tiện bốc phét một chút, các ngươi tin thật đấy à?

Tại hiện trường trực tiếp.

Trưởng đoàn Huyết Sư Tử đột nhiên cáu kỉnh đá mạnh vào bia đá, những vết thi ban màu xanh trên mặt ông ta dưới ánh đèn pin hiện lên cực kỳ rùng rợn!

Trưởng đoàn Huyết Sư Tử giận dữ gào lên: "Đáng chết!

Đáng chết!" "Ở đây căn bản không có giải dược!" Nhóm Hạo Thiên lúc này mới phản ứng lại, trong số họ còn rất nhiều người cần giải dược để cứu mạng!

Chỉ vì ba chữ Dịch Thiên Đế như một lời nguyền, mọi sức mạnh quỷ dị đã thu hút toàn bộ sự chú ý của họ, khiến họ nhất thời quên mất chuyện quan trọng như vậy!

Hạo Thiên thấp giọng nói: "Nơi này ngoài tấm bia đá này ra thì chẳng có gì cả, nếu muốn tìm giải dược e rằng chỉ có thể đến nơi mà

hình vẽ kia chỉ tới để thử vận may thôi!" Giọng điệu của Hạo Thiên vô cùng uể oải.

Rõ ràng hắn cũng hiểu mọi người rất có thể không cầm cự được lâu đến thế!

Điều này khiến tâm trạng mọi người càng thêm nặng nề và bất an.

Không ít người hung hăng đá vào bia đá, trút bỏ cơn phẫn nộ và sợ hãi trong lòng.

Hạo Thiên không hề ngăn cản họ.

Nguyên nhân rất đơn giản, đây cũng chỉ là một tấm bia đá mà thôi!

Tuy là cổ vật, nhưng tính mạng con người là trên hết, nếu không vì đám tín đồ của Dịch Thiên Đế thì bao nhiêu người của hắn đã không phải chết!

Hơn nữa, Dịch Thiên Đế cũng chỉ là một vị thần được thêu dệt nên, cũng giống như Vô Lượng Thiên Tôn hay Đông Hoàng Thái Nhất mà thôi!

Chỉ là nơi gửi gắm tinh thần và tín ngưỡng của người cổ đại.

Lý Dịch tôi thấy những kẻ này lại dám đá vào tấm bia khắc tên mình, lập tức dâng lên một tia giận dữ!

Cái tên là thứ vô cùng quan trọng!

Và tấm bia khắc tên tôi cũng vì thế mà được gán cho nhiều ý nghĩa hơn!

Những kẻ này dám làm chuyện đó ngay trước mặt tôi, Lý Dịch tôi tự nhiên không nhịn nổi nữa!

Tôi trực tiếp mở toang cơ quan Mộ Cát Lún, khiến tốc độ cái chết của bọn chúng nhanh hơn! [Nếu tín đồ của Dịch Thiên Đế còn sống, liệu họ có luôn theo dõi chúng ta không?] Bình luận này vừa xuất hiện

không hề gây chú ý, nhưng rất nhanh đã thu hút sự quan tâm của mọi người!

Khi Ngô Ngạo Thiên nhìn thấy bình luận này, sau lưng không khỏi cảm thấy từng đợt lạnh lẽo!

Nếu tín đồ của Dịch Thiên Đế luôn theo dõi họ, chẳng phải Hạo Thiên và mọi người còn phải đề phòng sự tập kích của các tín đồ sao?

Khán giả trong phòng livestream cũng phản ứng lại, ai nấy đều cảm thấy sởn gai ốc! [Đây mới là cơ quan chống trộm lợi hại nhất này!

Tế đàn của Dịch Thiên Đế vậy mà được tín đồ thủ hộ suốt hàng ngàn năm!] [Tôi có dự cảm, Ngô gia lần này e rằng sẽ mất đi một thiên tài tuyệt thế như Hạo Thiên!] [Thời gian hàng ngàn năm đủ để thay đổi quá nhiều thứ, vậy mà tín đồ của Dịch Thiên Đế vẫn không hề phản bội?

Tín ngưỡng này kiên định đến mức nào chứ!] Nhưng rất nhanh sau đó, có người bắt đầu bác bỏ ý kiến này. [Tín đồ của Dịch Thiên Đế tuyệt đối không thể còn tồn tại!

Nếu trên đời thực sự còn tín đồ, cái tên Dịch Thiên Đế đã không bị vùi lấp trong bụi trần lịch sử!] [Đối với thần linh, hương hỏa là vô cùng quan trọng!

Tín đồ của Dịch Thiên Đế tuyệt đối sẽ không để hương hỏa của Ngài bị đứt đoạn.] [Nhưng danh xưng Dịch Thiên Đế lại chưa từng xuất hiện trong lịch sử Đại Việt, điều này chứng tỏ tín ngưỡng Dịch Thiên Đế đã tuyệt diệt rồi!] Hạo Thiên dĩ nhiên cũng nhìn thấy những bình luận trong phòng livestream, dường như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt đại biến, đồng tử co rút mạnh, hét lớn: “Mau!

Mọi người mau rời khỏi ngôi mộ này!” Chỉ có một số ít người

chạy theo Hạo Thiên về phía cửa hang lúc vào, những người khác thì đờ đẫn đứng yên tại chỗ.

Nếu quan sát kỹ, có thể thấy trên người họ đầy những vết thi ban!

Đồng tử bắt đầu giãn ra, rõ ràng là sắp biến thành tử thi rồi!

Hạo Thiên không dừng lại, chạy thẳng tới cửa hang.

Nhưng khi nhìn thấy thứ không ngừng rơi xuống từ hang đó, sắc mặt hắn trắng bệch: "Ông trời muốn diệt ta sao!" Những người khác trong Ngô gia cũng mặt không còn giọt máu, giọng nói khản đặc tuyệt vọng: "Cát!

Đây là Mộ Cát Lún!" "Trước đó chúng ta không hề chạm vào cơ quan Mộ Cát Lún, càng chưa từng nhìn thấy!

Vậy mà nó tự động khởi động, chẳng lẽ bên ngoài mộ có tín đồ của Dịch Thiên Đế canh giữ?" "Chết tiệt!

Dịch Thiên Đế này có ma lực gì chứ?

Lại có thể khiến tín đồ canh giữ tế đàn cho hắn suốt hàng ngàn năm!" Có người không cam tâm hỏi: "Anh Thiên, Mộ Cát Lún này chẳng lẽ không có cách nào phá giải sao?" "Cát đã tràn vào cửa hang này rồi, chứng tỏ đường hầm bên ngoài đã bị cát lấp đầy!

Chúng ta không còn đường chạy thoát đâu!" Hạo Thiên rã rời ngồi bệt xuống đất, vết chém ở cánh tay từng đợt đau nhói!

Những người khác nghe lời Hạo Thiên xong thì im lặng không nói gì, tinh thần hoàn toàn suy sụp, nằm bẹp dưới đất chờ chết.

Nhất thời, trong địa cung bao trùm một nỗi tuyệt vọng đậm đặc.

Cánh tay Hạo Thiên càng đau hơn, lòng tràn đầy bi lương.

Hắn lầm bầm lẩm bẩm: "Tôi tu đạo mười năm, khó khăn lắm mới được xuống núi để diệt một con Hoàng Hiệt Quỷ, vậy mà không ngờ

lại chết dưới cơ quan chống trộm!" "Dù cho bản lĩnh kém quỷ, chết dưới tay Hoàng Hiệt Quỷ, tôi cũng không muốn chết một cách uất ức thế này!" "Trời không tuyệt đường sống của con người, chắc chắn có cách thoát ra!" Hạo Thiên không ngừng quan sát xung quanh, đột nhiên mắt sáng lên: "Không gian dưới lòng đất này rất rộng, cát trong Mộ Cát Lún dù có đổ hết vào đây e là cũng không lấp đầy nổi!" "Chúng ta chỉ cần đợi cát bên trên chảy hết là có thể sống sót rồi!" Mọi người vui mừng, hô lớn: "Anh Thiên giỏi quá!

Không ngờ lại dễ dàng phát hiện ra lỗ hổng của Mộ Cát Lún như vậy!" "Dễ dàng..." Hạo Thiên vốn đang thấy hy vọng, khi nghe thấy từ này, tim đột nhiên thắt lại, cảm thấy có gì đó không ổn!

Hắn bắt đầu hoảng loạn nói: "Không!

Kẻ xây dựng ngôi mộ này đúng là một con quỷ, hắn đùa giỡn nhân tính trong lòng bàn tay!" "Một kẻ tâm cơ thâm hiểm như vậy, làm sao có thể để lại một sơ hở lộ liễu thế này?" "Chẳng lẽ hắn còn có chiêu hậu thuẫn nào khác sao?" Những người khác không nhịn được khuyên ngăn: "Anh Thiên, anh căng thẳng quá rồi!

Mộ Cát Lún này đã rất lợi hại rồi, chắc không còn chiêu nào khác đâu!" "Đúng vậy!

Anh Thiên, anh nghĩ nhiều quá rồi!" Trong phòng livestream có cả người chuyên đuổi xác, rất am hiểu về thi độc.

Thế là một cảnh báo được đưa ra: 【Thi độc rất dễ khuếch tán, nếu ở trong môi trường kín thế này mà lan ra thì còn mấy người sống sót được?】 Bình luận này vừa xuất hiện, khán giả trong phòng livestream đều giật mình. 【Chết tiệt!

Người trên nói không sai, đám lính đánh thuê Sư Tử Huyết đều đã trúng thi độc, trong không gian không khí liên tục bị cát lún nén ép thế này, nồng độ sẽ nhanh chóng đạt đến mức gây chết người!】 【Thi

độc khác với các loại độc tố khác, nó có thể lan truyền không ngừng trong cơ thể người, nồng độ sẽ liên tục tăng lên.

Sau khi người chết, hàm lượng thi độc sẽ đạt đến đỉnh điểm!】【Trước đó có ít nhất hơn hai mươi người đã trúng thi độc!

Nói cách khác, đợi thi độc khuếch tán ra, e rằng đó sẽ là một thảm họa diệt vong đối với những người trong địa cung!】【Đây là sự đáng sợ của tín đồ Dịch Thiên Đế sao?

Cạm bẫy chế tạo ra tầng tầng lớp lớp, đúng là quá kinh khủng!】【Thiên tài tuyệt thế của Ngô gia lần này e là chết chắc rồi!】【Ngô gia Huyết Yến Nam Phái đã bắt đầu suy tàn rồi!】【Tín đồ của Dịch Thiên Đế có lẽ cũng có thế lực của riêng mình, nhưng qua bao nhiêu năm như vậy mà không ai phát hiện ra manh mối, ẩn mình cũng quá giỏi rồi thì phải?】【Loại thế lực đã truyền thừa mấy nghìn năm này mới là sự khủng bố thực sự, ngươi sẽ không bao giờ biết được nội tình của họ sâu đến mức nào đâu!】【Ngô gia Huyết Yến đã đắc tội với tín đồ Dịch Thiên Đế, e là sắp xong đời rồi!】【Phái trộm mộ Nam Phái trước giờ không giảng đạo nghĩa, chết hết cũng đáng đời!】Trong phòng livestream, rất nhiều khán giả có thù với Ngô gia Huyết Yến, hoặc có thể nói là gió chiều nào che chiều nấy, bỏ đá xuống giếng.

Lý Dịch không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chương 28

Tôi chỉ có một mình, làm gì có tín đồ nào?

Coi như là có, cũng không phải là người!

Mà là đám côn trùng như Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa, Kiến Lửa Hành Quân.

Tuy nhiên, việc những người này tự suy diễn nhiều như vậy cũng không phải là chuyện xấu.

Ít nhất sẽ có một bộ phận người cảm thấy kính sợ đối với ngôi mộ của mình.

Sẽ không đến mức kéo cả đàn vào mộ tôi, thậm chí dùng vũ khí nóng oanh tạc!

Nếu để những chuyên gia khảo cổ kia biết trong mộ mình có bảo vật tầm cỡ, chắc chắn họ cũng sẽ ngăn cản người khác dùng vũ khí nóng để phá hủy!

Hạo Thiên và những người khác sau khi xem bình luận trong phòng livestream, sắc mặt liền tối sầm, căng thẳng nhìn đám lính đánh thuê Sư Tử Huyết.

Họ phát hiện những người này đang đứng thẳng đơ, trên mặt là những vết đốm tử thi xanh lét đến phát hoảng, trông vô cùng rợn người!

Dù họ đã thấy nhiều thứ kỳ quái, nhưng khi nhìn thấy những vết đốm tử thi quỷ dị này, vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Hạo Thiên khàn giọng nói: “Quả nhiên!

Bọn họ sẽ không dễ dàng tha cho chúng ta như vậy!” Bùm bùm

bùm!

Những cái xác bị thi khí làm cho nổ tung, giống như từng quả bóng bay vỡ toang, máu thịt bay tứ tung, dính đầy mặt Hạo Thiên và những người khác!

Khí thi độc màu xanh lục đậm đặc khuếch tán ra, khiến tầm nhìn của mọi người trở nên mơ hồ.

Hạo Thiên quệt mặt một cái, phát hiện mắt mình đã dính phải máu của tử thi, e rằng cũng đã trúng độc!

Anh ta không khỏi cười khổ: "Thế nào gọi là tính toán không sai một ly, hôm nay tôi coi như đã được mở mang tầm mắt!" Trong đầu Lý Dịch, liên tục vang lên những âm thanh thu hoạch vui tai! [Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt một tên trộm mộ, nhận được ba mươi điểm tích lũy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ tiêu diệt một tên trộm mộ, nhận được hai mươi điểm tích lũy!] .....

Một lượng lớn điểm tích lũy đổ về khiến tâm trạng Lý Dịch vô cùng tốt.

Đúng lúc này, Đêm Lăng Mộ U Linh cuối cùng cũng dừng lại.

Tôi đã đến trạm!

Lý Dịch nhìn đồng hồ, hai giờ sáng.

Đúng là thời điểm tốt để ra ngoài hưởng thụ cuộc sống về đêm!

Tôi vội vàng dẫn theo đám đàn em như Kiến Lửa Hành Quân ra khỏi mộ, chuẩn bị khám phá một phen.

Bên ngoài lăng mộ là một con sông.

Âm khí rất nặng, dưới ánh trăng mờ ảo trông cực kỳ kinh dị.

Lý Dịch lờ mờ nhìn thấy một bóng trắng đang lượn lờ trong đó.

Lý Dịch dĩ nhiên không sợ bóng ma, chỉ là tôi chưa trở thành Mao Cương thực thụ, chưa thể làm được việc không sợ nước lửa.

Có chút không muốn xuống sông.

Vì vậy Lý Dịch muốn tìm xem xung quanh có thuyền bè gì không, đi thuyền qua đó xem cái bóng trắng kia rốt cuộc là thứ gì.

Lý Dịch khẽ động mũi, phát hiện nơi này có hơi thở của người sống.

Dù rất nhạt, nhưng không thoát khỏi sự truy lùng của Lý Dịch.

Phải biết rằng mũi của Lý Dịch còn thính hơn cả chó, có thể ngửi thấy mùi cách xa mấy cây số.

Chẳng mấy chốc, Lý Dịch đã tìm thấy hai người sống trong một căn nhà gỗ nhỏ.

Lý Dịch ra lệnh cho Kiến Lửa Hành Quân đánh thức hai người đó dậy.

Cách làm của Kiến Lửa Hành Quân khá đơn giản, chính là cắn một người trong số họ một nhát!

Người đó đang ngủ say, đột nhiên bị Kiến Lửa Hành Quân cắn một cái, đau đến mức gào thét, trong giọng nói còn có chút quái dị.

Rõ ràng, sự xuất hiện của Kiến Lửa Hành Quân đã phá hỏng giấc mộng đẹp của hắn.

Người còn lại bị hắn đánh thức, bất mãn nói: ”Đêm hôm không ngủ, hú hét cái gì?” Người bị cắn đang ôm cánh tay mình, hỏa độc xâm nhập, đau đến mức hít một hơi khí lạnh.

Hắn không nhịn được mà chửi rủa: “Tao bị côn trùng cắn rồi, đau chết mất!

Nhìn cảm giác này chắc là sưng một cục to!" Hắn đi đến bên cửa sổ, định thắp nến để xem cánh tay mình bị làm sao.

Nhưng thứ hắn nhìn thấy ở giây tiếp theo đủ để trở thành cơn ác mộng cả đời!

Đó là một đôi mắt đỏ rực, một khuôn mặt người méo mó dưới ánh trăng trông cực kỳ dữ tợn, khiến hắn hét toáng lên: "Quỷ!

Có quỷ!!!" Người còn lại nghe thấy giọng của bạn mình không ổn, vội vàng dậy xem.

Khi hắn nhìn thấy bóng người quỷ dị bên ngoài, cả người run rẩy, cũng không nhịn được mà gào khóc: "Tôi sai rồi!

Tôi không phải là người!

Tôi không nên vì tiền mà đưa các người đến chỗ quỷ để chịu chết!" "Tôi thật sự biết lỗi rồi, cầu xin các người tha cho tôi!" Hai người quỳ trên đất không ngừng dập đầu, trán đã đỏ một mảng.

Người ta nói không làm chuyện trái lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa.

Mặc dù không làm chuyện trái lương tâm cũng vẫn sợ, nhưng hai người trước mắt này vốn đã hại chết không ít người, nên sợ đến chết khiếp!

Từng người một không ngừng dập đầu, sợ Lý Dịch sẽ giết họ!

Lý Dịch cầm điện thoại lên, dùng phần mềm chuyển văn bản thành giọng nói phát một đoạn: "Đưa ta qua bờ sông bên kia, nếu không thì chết!" Giọng nói được phần mềm tổng hợp này rất bình thản và không mang bất kỳ cảm xúc nào.

Nếu là bình thường thì không có gì đáng sợ, nhưng trong hoàn cảnh này, nó khiến hai người trong nhà gỗ sợ vỡ mật!

Suýt chút nữa thì ngất đi.

Chỉ vì sợ nếu không nghe theo lời của vị quỷ đại gia này thì sẽ bị ăn thịt, nên mới gắng gượng tinh thần, run rẩy bước lên thuyền.

Lý Dịch thì nhảy lò cò theo sau hai người.

Hai người lái thuyền thấy Lý Dịch lại đi bằng cách nhảy lò cò, đều phản ứng lại.

Đây là cương thi mà!

Chẳng lẽ là những người bị họ hại chết trước đây đã biến thành xác?

Nhưng trong nước có loại côn trùng quỷ dị kia, theo lý mà nói sẽ không để lại xác chết chứ?

Nhưng họ cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể ngoan ngoãn chèo thuyền, hướng về phía động xác.

Lý Dịch thấy bóng trắng bên phía động xác đã biến mất, có chút không vui.

Cái tên nhóc này có chút không ngoan rồi!

Còn phải để tôi phải tự mình đi tìm nó.

Hai người lái thuyền cẩn thận điều khiển thuyền, rất nhanh đã đưa Lý Dịch đến động xác.

Lý Dịch tiếp tục ra lệnh cho hai người lái thuyền: "Cùng ta vào trong!" Hai người lái thuyền lập tức mặt mày đưa đám, phải biết rằng trong động xác này có quái vật!

Nhưng, vị gia trước mắt này cũng rất quỷ dị!

Cả hai đều không dễ chọc!

Một là chết ngay lập tức, một là có thể sẽ chết sau một lát nữa, hai

người đương nhiên phân biệt được.

Thế là họ ngoan ngoãn đi theo sau Lý Dịch.

Chương 29

Trong lòng thầm đoán, vị gia này là cương thi biết nói tiếng người, gặp phải cái bóng trắng kia không chừng có thể đối phó được!

Hai người lái thuyền thấp thỏm nghĩ, căng thẳng nhìn xung quanh.

Rắc!

Lý Dịch lúc nhảy lò cò không cẩn thận giẫm nát một cái đầu lâu, dọa hai người lái thuyền run bần bật!

Lượn lờ trong động xác nửa ngày, Lý Dịch cũng không phát hiện ra bóng trắng kia.

Lý Dịch thầm nghĩ, chẳng lẽ tên này biết mình sắp tới nên đã trốn đi rồi?

"A!!!" Một tiếng hét đầy sợ hãi vang vọng khắp động xác, chỉ thấy một con côn trùng màu đen bò lên mắt cá chân của người lái thuyền, hung hăng cắn hắn một nhát!

Người lái thuyền đau đớn không chịu nổi, điên cuồng giãy chân, nhưng con côn trùng màu xanh kia cắn chặt vào thịt hắn, không thể nào giũ ra được!

Lý Dịch nhìn thấy con côn trùng màu xanh này, ánh mắt ngưng lại.

Con trùng này chẳng phải là Thi Miết sao?

Lý Dịch nhìn những bộ xương khô trên mặt đất, lập tức phản ứng lại, nơi này e là một bãi nuôi xác!

Những bộ xương này đều được dùng để nuôi Thi Miết!

Hai người lái thuyền bắt đầu đối phó với Thi Miết, người không bị cắn liền giẫm chết con Thi Miết, chất lỏng màu xanh đen bắn ra,

trông rất ghê tởm.

Người lái thuyền bị cắn thấy Thi Miết đã chết, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Miệng chửi rủa: "Cái thứ quỷ quái này mà cũng dám cắn ông mày à?!" Thi Miết quanh năm ký sinh trong xác chết, khiến độc tố của nó rất mạnh, còn có thể điều khiển xác chết.

Người lái thuyền này đã trúng độc của Thi Miết, e là sống không còn bao lâu.

Nhưng Lý Dịch không hề quan tâm, chỉ là hai công cụ chèo thuyền mà thôi.

Xung quanh liên tục vang lên tiếng sột soạt, rõ ràng là do tiếng la hét của người lái thuyền đã thu hút và làm phiền giấc ngủ của lũ Thi Miết.

Hai người lái thuyền thường xuyên đưa người đến đây để Thi Miết xử lý xác chết, tự nhiên biết lũ Thi Miết này đáng sợ đến mức nào!

Nghe thấy âm thanh đòi mạng này, hai người sợ đến toàn thân run rẩy, rất muốn quay người bỏ chạy.

Nhưng Lý Dịch lại đang đứng cạnh họ, nếu họ dám chạy, chắc chắn sẽ bị con cương thi này ăn thịt!

Hai người lái thuyền bị kẹt giữa Lý Dịch và lũ Thi Miết, chỉ có thể run lẩy bẩy.

Lý Dịch là Lục Cương, cơ thể cứng rắn, tự mang thi độc, tự nhiên không sợ những con Thi Miết này.

Nhưng, người lái thuyền vẫn rất quan trọng, nếu chết đi, lát nữa tôi làm sao rời khỏi động xác này?

Phải biết rằng, động xác này và bãi nuôi xác chỉ là một điểm dừng thuyền.

Dòng sông vẫn chưa đến cuối, tôi vẫn cần người lái thuyền chèo thuyền.

Lũ Thi Miết xung quanh ngày càng nhiều, dày đặc, tạo thành một làn sóng màu xanh, hau háu nhìn hai người lái thuyền.

Rõ ràng là muốn biến họ thành thức ăn.

Hai người lái thuyền sợ đến hồn bay phách lạc, trốn sau lưng Lý Dịch không ngừng cầu xin: "Gia, chúng tôi đang làm việc cho ngài, có thể cứu mạng tiểu nhân không?" "Chỉ cần ngài cứu chúng tôi, chúng tôi nguyện ý làm bất cứ điều gì!" Giọng Lý Dịch cổ quái và khàn khàn, thanh quản như bị xé rách: "Giết!" Khi giọng Lý Dịch vừa dứt, hai người lái thuyền đột nhiên nghe thấy xung quanh vang lên một loại tiếng kêu quái dị khác!

Hơi giống tiếng ong vỗ cánh, nhưng chói tai và cao vút hơn.

Dưới ánh trăng mờ ảo, họ thấy một đàn côn trùng bay xuất hiện, lao về phía lũ Thi Miết trên mặt đất!

Hai loại sinh vật quỷ dị bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

Trong thoáng chốc, hai người lái thuyền dường như thấy được cảnh tượng hai quân đối đầu, xung phong hãm trận thảm khốc!

Ong Hổ Thi có kích thước lớn hơn Thi Miết, hàm dưới mạnh mẽ và khỏe hơn, số lượng cũng đông hơn.

Giao chiến chưa đầy ba phút, lũ Thi Miết đã liên tục bại lui, thương vong thảm trọng!

Chẳng mấy chốc, lũ Thi Miết đã rút lui.

Còn những con Ong Hổ Thi kia không rời đi, mà giống như đang

bảo vệ vua của mình, vây quanh Lý Dịch ở giữa.

Hai người lái thuyền thấy lũ ong quỷ dị này còn đáng sợ hơn cả Thi Miết, lại còn vây họ ở giữa, đã sớm sợ đến mặt không còn giọt máu.

Đây là vừa thoát hang sói lại vào miệng cọp sao?

Lý Dịch lấy điện thoại ra gõ chữ chuyển thành giọng nói: "Tiếp tục chèo thuyền!" Lũ Ong Hổ Thi nhường một lối đi cho hai người lái thuyền, ra hiệu cho họ chèo thuyền.

Hai người lái thuyền thấy lũ ong này không tấn công mình, lập tức hiểu ra những con ong đáng sợ này bị con cương thi này điều khiển!

Trong phút chốc, họ càng thêm kính sợ Lý Dịch.

Trong lòng không còn một tia ý niệm phản kháng nào.

Hai người lái thuyền ngoan ngoãn chèo thuyền ở phía trước, xuôi theo dòng sông, chẳng mấy chốc đã đến cuối động xác.

Đó là một khe nứt!

Một khe nứt rất sâu.

Dòng sông bị khe nứt này nuốt chửng, lặng lẽ chảy vào trong.

Không khí ở đây vô cùng đặc quánh, mang theo mùi tanh nồng và âm lạnh.

Giống như một lò mổ hải sản!

Hai người lái thuyền thấy đã đến cuối đường, không nhịn được mà lấy hết can đảm mở miệng nói: "Ông chủ, đã đến nơi rồi, chúng tôi có thể đi được chưa?" Lý Dịch dùng điện thoại gõ chữ chuyển thành giọng nói: "Không được!

Lát nữa các ngươi còn phải đưa ta về!" "Các ngươi đi dạo quanh

phía trước xem có thứ gì kỳ quái không!" Người lái thuyền chỉ có thể làm theo, không dám có chút bất mãn nào.

Xung quanh khe nứt là những tảng đá cuội, nhưng miệng khe nứt lại cực kỳ nhẵn nhụi, như thể bị một người khổng lồ dùng rìu bổ ra một nhát!

Tuy nhiên, không thấy quái vật kỳ quái nào, rõ ràng nơi này không có nhiều nguy hiểm.

Lý Dịch nhìn đồng hồ, ba giờ rưỡi sáng.

Lúc này, đáng lẽ là thời điểm cuộc sống về đêm bước vào cao trào.

Những thứ quỷ dị này đều không ra ngoài vui chơi sao?

Lý Dịch có chút bất lực, chẳng lẽ là vì có tôi ở đây, nên cái bóng trắng kia đã trốn đi rồi?

Lý Dịch tạm thời chưa có ý định đi sâu vào khe nứt để khám phá, vì hiện tại tôi là Lục Cương, cơ thể cứng đờ, không thể thi triển trong môi trường phức tạp này.

Lý Dịch thấy xung quanh không có chuyện gì, liền mở livestream lên, xem những đứa nhỏ đáng yêu kia đã chết chưa.

Hạo Thiên và những người khác vẫn chưa chết, nhưng cũng không còn xa cái chết.

Hạo Thiên vẫn dựa vào phương pháp nín thở để trì hoãn sự xâm thực của khí độc, còn những người khác trong Ngô gia thì không có bản lĩnh này, từng người một mặt xanh lè, rõ ràng là thi độc đã hoàn toàn bộc phát.

Bên Ngô gia sắp phát điên rồi.

Ngô Ngạo Thiên bắt đầu cử người đến chi viện, muốn dùng thiết bị hạng nặng đào ngôi mộ này lên, giải cứu Hạo Thiên ra ngoài.

Nhưng máy xúc lớn muốn vào Loạn Táng Câu quá khó, dù sao nơi hẻo lánh này làm gì có đường cao tốc đi thẳng tới!

Vì vậy, Ngô gia hiện tại chỉ có thể sốt ruột chờ đợi!

Ngô Ngạo Thiên tức giận chửi rủa: "Tín đồ của Dịch Thiên Đế chết tiệt!

Chết bao nhiêu năm rồi mà còn gây phiền phức cho ta!" Những nhân vật bề trên của Ngô gia từng người một mặt mày rầu rĩ, lo lắng không yên.

Họ bắt đầu chỉ trích Ngô Ngạo Thiên làm gia chủ không xứng chức.

"Ngô Ngạo Thiên, lần này nếu không phải ngươi để Hạo Thiên xuống mộ, Ngô gia chúng ta cũng không thể thương vong thảm trọng, càng không thể để một thiên tài như Hạo Thiên tổn thất ở bên trong!" "Hạo Thiên là đệ tử chân truyền của Long Hổ Sơn, không thể có bất kỳ sai sót nào, quyết định của ngươi đã hại thảm Ngô gia!" "Khó khăn lắm Ngô gia mới xuất hiện một mầm non tu đạo, vậy mà lại bị một gia chủ ngu ngốc vô năng như ngươi hủy hoại!" "Ta đề nghị bãi bỏ chức vị gia chủ của Ngô Ngạo Thiên, thông báo cho toàn giới trộm mộ!" "Ta phụ nghị!" Ngô Ngạo Thiên không ngờ, vừa xảy ra chuyện, những người này lại bắt đầu chuẩn bị vứt bỏ ông ta, để ông ta gánh tội!

Trước đây khi để Hạo Thiên xuống mộ, những lão già này đều đã đồng ý!

Chương 30

Ngô Ngạo Thiên lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, giọng nói lạnh băng: "Các ngươi nhất định phải ép chết ta mới vui sao!" Những trưởng lão Ngô gia này nhìn Ngô Ngạo Thiên với ánh mắt cực kỳ khinh thường.

"Ngô Ngạo Thiên, ngươi không xứng làm gia chủ Ngô gia!

Hay là nhường vị trí cho người có năng lực đi!" Ngô Ngạo Thiên đang định nói gì đó, thì thấy chú ruột của mình là Ngô Tiết đột nhiên ném chén trà xuống đất.

Choang!

Tiếng vỡ giòn tan vang vọng trong phòng họp của Ngô gia!

Ngô Ngạo Thiên trong lòng dấy lên dự cảm chẳng lành, quả nhiên, một đám người của Ngô gia từ ngoài xông vào, vây chặt Ngô Ngạo Thiên.

Ngô Tiết chậm rãi nói: "Ngô Ngạo Thiên, ngươi đã hại chết khí vận chi tử của Ngô gia ta, ngươi nói ngươi đáng bị trừng phạt như thế nào?" Ngô Ngạo Thiên nhìn những người xung quanh, lập tức hiểu ra.

Phần lớn người thuộc phe phái của mình đều đã theo Hạo Thiên xuống mộ, nay đã chết trong mộ, Ngô gia tự nhiên bị người của phe Ngô Tiết nắm quyền!

Chết tiệt!

Lần này là ông ta quá sơ suất!

Lại đặt cược toàn bộ vào Hạo Thiên, tưởng rằng có thể lấy được bảo vật từ trong mộ, củng cố địa vị của mình.

Không ngờ lại có kết quả như thế này.

Một người mặc đồ đen bên cạnh Ngô Tiết cao giọng nói: "Phải khoét hai mắt, bẻ gãy tứ chi, trục xuất khỏi Ngô gia!" Ngô Ngạo Thiên đột nhiên ngẩng đầu, không dám tin nhìn Ngô Tiết: "Ngô Tiết, ngươi làm việc thật sự độc ác như vậy sao?" "Cùng là người một nhà, ngươi lại muốn đối xử với ta như vậy!" Ngô Tiết thản nhiên nói: "Ông nội ngươi năm xưa chính là đối xử với em trai ta như vậy!" "Nếu không phải những năm nay ta vẫn luôn giả điên giả dại, tỏ ra vô hại, ông nội ngươi đã sớm trừ khử ta rồi!" Ngô Tiết vẫy tay, lập tức có người tiến lên phế Ngô Ngạo Thiên!

Ngô Ngạo Thiên phát ra tiếng hét thảm thiết, sau đó trực tiếp ngất đi.

Xung quanh, người của Ngô gia bắt đầu hô hào, ủng hộ Ngô Tiết trở thành gia chủ mới.

Đợi mọi người rời đi, Ngô Tiết cung kính nói với người mặc đồ đen: "Tiên sinh, lần này đa tạ ngài, tôi mới có thể trở thành gia chủ Ngô gia!" Đối phương thản nhiên nói: "Hợp tác cùng có lợi mà thôi!" "Nhưng, theo tai mắt của tôi báo về, Trần gia đã đến ngôi mộ lớn ở Sơn Đông!" Ngô Tiết đồng tử co rút lại: "Ý của tiên sinh là?" Người mặc đồ đen giọng nói âm trầm: "Trần gia và Lý gia ta vốn đã có thù cũ!

Thứ bọn họ muốn, ta nhất định phải cướp lấy!" "Hơn nữa, theo lời người thế hệ trước đề cập, ngôi mộ ở Sơn Đông là mộ thời Chiến Quốc!" "Bên trong chôn cất một vị đại nhân vật, trong số đồ bồi táng có hai món bảo vật cực kỳ quan trọng!" "Nếu có thể có được, Lý gia ta chắc chắn có thể rửa sạch mối thù máu diệt môn mà Trần gia đã gây ra!" Ngô Tiết cúi đầu không trả lời.

Cả Trần gia và Lý gia đều là gia tộc trong Cửu Môn Đề Đốc.

Địa vị của Lý gia còn cao hơn Trần gia rất nhiều.

Chỉ là năm đó có biến động, không biết đã xảy ra chuyện gì, Lý gia bị Trần gia tiêu diệt, chỉ còn lại vài đứa trẻ thoát được một kiếp.

Cửu Môn Đề Đốc cũng bắt đầu đi đến tan rã.

Thêm vào đó, bốn môn phái trộm mộ lớn là Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn và Tá Lĩnh nội đấu, thế lực suy giảm nghiêm trọng.

Sau khi trải qua đủ loại bí mật, Nam Phái và Bắc Phái hoàn toàn được thành lập.

Và thù oán cực sâu, gặp mặt gần như là phải thấy máu.

Bây giờ, hậu duệ của Lý gia báo thù Trần gia, tự nhiên cũng là lẽ đương nhiên.

Giọng người mặc đồ đen trầm thấp, như thể vừa được vớt lên từ trong vũng máu: "Chúng ta trước tiên để Trần gia qua sông, đợi bọn họ lấy được đồ rồi mới động thủ cướp lại!!" "Vâng!" Ngô Tiết gật đầu đáp.

Ngay khi Trần gia, Lý gia và Ngô gia đang nhắm vào ngôi mộ lớn ở Sơn Đông này, Lý Dịch đã bắt đầu khám phá!

Hạo Thiên và những người khác đã chết hoàn toàn, trong đầu Lý Dịch không ngừng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Rõ ràng, đây lại là một vụ thu hoạch lớn!

Tổng cộng đã cống hiến cho Lý Dịch hơn năm trăm điểm tích lũy!

Dưới màn đêm tĩnh mịch, ẩn chứa sát cơ quỷ dị!

Lý Dịch nhìn xung quanh, phát hiện nơi này yên tĩnh đến đáng sợ.

Dường như có thứ gì đó đang ẩn nấp trong bóng tối.

Lý Dịch không quan tâm, trực tiếp nói với hệ thống: "Dùng hết

điểm tích lũy để rút thưởng!" Hệ thống: [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm: Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm: Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm chín sao: Thất Tinh Long Uyên Kiếm!!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Đỉnh đồng Chiến Quốc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp thường sáu sao: Mười tượng binh lính Chiến Quốc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm chín sao: Quyển Trục Khống Thi!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm năm sao: Răng Nanh Lây Nhiễm!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm một sao: Mảnh vỡ tiến hóa Kiến Lửa Hành Quân!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm một sao: Mảnh vỡ tiến hóa Ong Hổ Thi!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng cấp hiếm bảy sao: Quyển tàn phong thủy của "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật"!] .....

Lý Dịch kiểm tra lại những phần thưởng này.

Phát hiện Thất Tinh Long Uyên Kiếm lại là bảo vật cấp trấn quốc!

Nghe nói Thất Tinh Long Uyên Kiếm trong truyền thuyết là do hai

đại kiếm sư Âu Dã Tử và Can Tương cùng nhau rèn nên.

Truyền thuyết kể rằng Âu Dã Tử và Can Tương để rèn thanh kiếm này đã phá núi Tỳ Sơn, dẫn dòng suối trong núi đến bên lò rèn, tạo thành bảy cái ao xếp thành hình sao Bắc Đẩu, gọi là "Thất Tinh".

Sau khi kiếm thành, nhìn vào thân kiếm, giống như đứng trên núi cao nhìn xuống vực sâu, mờ ảo và sâu thẳm như có rồng lớn đang nằm, gọi là "Long Uyên".

Vì vậy, thanh kiếm này được gọi là "Thất Tinh Long Uyên", gọi tắt là "Long Uyên Kiếm".

Không ngờ lần này tôi lại rút được danh kiếm trong truyền thuyết này!

Dù thanh kiếm này không có bất kỳ điều gì thần dị, nhưng nó tuyệt đối là bảo vật cấp trấn quốc!

Ngoài bảo vật này, thứ khiến Lý Dịch cảm thấy động lòng nhất là Huyết Tủy!

Thứ này là bảo vật then chốt để tôi tiến hóa.

Tổng cộng năm viên!

Lý Dịch không chút do dự mà sử dụng cả năm viên Huyết Tủy này.

Có lẽ vì năng lượng cần thiết để tôi thăng cấp quá lớn.

Sau khi hấp thụ Huyết Tủy, chỉ có màu xanh trên người trở nên đậm hơn một chút.

Lý Dịch cũng không thất vọng.

Vì phần thưởng rút thăm vô cùng phong phú!

Răng Nanh Lây Nhiễm!

Có thể lây nhiễm cho người bị cắn, có một tỷ lệ nhất định biến họ thành con rối của tôi.

Quyển Trục Khống Thi, thì có thể điều khiển những xác chết có cấp bậc thấp hơn tôi!

Còn về mảnh vỡ tiến hóa, cũng có không ít.

Chỉ là còn xa mới đạt đến mức độ tiến hóa của Ong Hổ Thi.

Còn "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" là do Mạc Kim Hiệu Úy thời nhà Thanh sáng tạo ra, trong đó bao gồm thuật phong thủy âm dương.

"Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" tuy tên là mười sáu chữ, nhưng nói chính xác hơn thì phải là mười sáu quyển, mỗi quyển lấy một chữ trong chu thiên cổ quái làm đại diện, tổng cộng mười sáu chữ.

Đó là: Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không.

Bộ cổ tịch chủ yếu ghi chép về học thuyết âm dương phong thủy này có thể nói là bao hàm tất cả, không chỉ có thuật phong thủy và âm dương, mà còn vì nó được viết bởi cao thủ Mạc Kim Hiệu Úy, nên bên trong còn chứa đựng rất nhiều mô tả về hình dáng, kết cấu, bố cục của các ngôi mộ cổ qua các triều đại, cũng như các loại khó khăn hiểm trở mà các Mạc Kim Hiệu Úy đã gặp phải khi trộm mộ.

Chương 31

Dù chỉ có quyển tàn về phong thủy, nhưng cũng đủ để Lý Dịch hiểu biết rất nhiều về lăng mộ.

Hiểu được cách trộm mộ, tự nhiên sẽ hiểu được cách phòng trộm!

Lý Dịch sắp xếp lại những gì đã rút được, mở bảng cá nhân của mình ra: Túc chủ: Lý Dịch Cấp bậc: Lục Cương sơ kỳ Năng lực: Huyết Thị cấp hiếm một sao (có thể tiến hóa), Lãnh Chúa Chi Nhãn (có thể tiến hóa) Sách kỹ năng: Quyển tàn phong thủy của "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" Mảnh vỡ tiến hóa: Năm mảnh vỡ tiến hóa Rắn Mào Gà cấp hiếm năm sao, ba mảnh vỡ tiến hóa Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa cấp siêu phàm, hai mảnh vỡ tiến hóa Kiến Lửa Hành Quân cấp siêu phàm, một mảnh vỡ tiến hóa Ong Hổ Thi cấp siêu phàm.

Cạm bẫy: Nỏ ngầm cấp thường ba sao, Thiên Hỏa Quán Đỉnh cấp thường ba sao, mộ cát lún cấp thường năm sao, bẫy hoa sen cấp thường chín sao.

Mười tượng binh lính Chiến Quốc bảo vật cấp thường sáu sao.

Vật phẩm: Quan tài gỗ Âm Trầm cấp thường một sao, tranh Mặc Lan, tranh Mặc Trúc.

Đồ sứ Nguyên Thanh Hoa, nhẫn ngọc.

Bảo vật cấp hiếm chín sao Thất Tinh Long Uyên Kiếm, đỉnh đồng Chiến Quốc.

Vật phẩm đặc biệt: Vuốt Ăn Mòn.

Âm Ngọc Quỷ Vương bị khuyết!

Đêm Lăng Mộ U Linh cấp siêu phàm ba sao!

Quyển Trục Khống Thi bảo vật cấp hiếm chín sao, Răng Nanh Lây Nhiễm bảo vật cấp hiếm năm sao.

Sủng vật: Đàn Kiến Lửa Hành Quân, quần thể Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa, đàn Ong Hổ Thi, Rắn Mào Gà.

Nhiệm vụ trung cấp: 68/100 Lý Dịch nhìn vào một cái đầu lâu.

Cái đầu lâu này rất lớn, to bằng hai cái đầu người thường!

Trong hốc mắt đang cháy ngọn lửa quỷ lạnh lẽo.

Điều này rõ ràng là không hợp lý!

Hai người lái thuyền tuy là người thường, cũng có thể cảm nhận được nguy hiểm dường như đang đến gần.

Vù!

Một bóng trắng đột nhiên xuất hiện ở bãi nuôi xác, tuy khoảng cách quá xa, không nhìn rõ mặt mũi.

Nhưng hai người lái thuyền lại sợ đến run như cầy sấy, lết bò co rúm lại sau lưng Lý Dịch.

Lúc này, hung thần Lý Dịch đã trở thành nơi che chở của họ.

Họ vô cùng hy vọng, hai con quỷ này sẽ đồng quy vu tận!

Lý Dịch cười, đứa nhỏ đáng yêu này cuối cùng cũng xuất hiện.

Xem ra là bị dương khí của người lái thuyền hấp dẫn, mới hiện thân!

Lý Dịch nhảy về phía bóng trắng, muốn xem tên này rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng khoảng cách giữa hai bên dường như là không đổi, Lý Dịch tiến lại gần đối phương một bước, đối phương liền lùi lại một bước!

Lý Dịch dừng bước, đối phương cũng dừng lại.

Hai người lái thuyền không dám thở mạnh, run rẩy nhìn hai sự tồn tại quỷ dị đang đối đầu.

Thời gian trôi qua từng chút một, Lý Dịch đột nhiên động.

Tốc độ nhanh hơn trước không chỉ gấp đôi!

Huyết Thị!

Tốc độ của đối phương rõ ràng nhanh hơn Lý Dịch, nhưng không đánh với Lý Dịch, mà vòng qua Lý Dịch, trực tiếp lao vào một người lái thuyền!

Người lái thuyền đó không khỏi cười khổ, người bị Thi Miết cắn là hắn, bây giờ người bị quỷ nhập cũng là hắn!

Chẳng mấy chốc, ý thức của hắn tan biến.

Khuôn mặt đó trở nên trắng bệch và mơ hồ, như thể đang đeo một chiếc mặt nạ quỷ!

Người lái thuyền còn lại vội vàng tránh xa đối phương, miệng phát ra những tiếng kêu quái dị không thành tiếng.

Rõ ràng là đã sợ vỡ mật, không thể hoàn toàn kiểm soát được thần kinh của mình.

He he he!

Người lái thuyền bị quỷ nhập cười điên cuồng, lao về phía Lý Dịch!

Tốc độ của người lái thuyền rất nhanh, Lý Dịch là cương thi căn bản không phản ứng kịp.

Rầm!

Nắm đấm của người lái thuyền hung hăng đấm vào mặt Lý Dịch!

Rắc!

Tiếng xương gãy giòn tan vang vọng trong bãi nuôi xác.

Lý Dịch sờ sờ mặt mình, cảm giác như bị muỗi đốt một cái.

Cơ thể Lục Cương tự nhiên không thể nào bị người thường đánh vỡ được!

Ngay cả khi người thường này bị quỷ nhập, sức mạnh phát huy ra vượt xa người thường, nhưng độ cứng của cơ thể lại không thay đổi.

Dưới sự điều khiển của quỷ, người lái thuyền liều mạng tấn công, đốt ngón tay vỡ nát, biến thành một đống thịt bầy nhầy!

Nhưng đối phương vẫn không dừng tay, điên cuồng tấn công.

Lý Dịch giơ Vuốt Ăn Mòn lên, ánh sáng xanh lục lóe lên, xẻ dọc cơ thể người lái thuyền thành nhiều mảnh!

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ cơ thể Lý Dịch.

Màu xanh và màu đỏ giao thoa, dưới ánh trăng trắng bệch, như hoa bỉ ngạn nở rộ!

Bóng trắng kia lập tức thoát ra khỏi cơ thể người lái thuyền, lao về phía người lái thuyền còn lại!

Khi người lái thuyền nhìn thấy khuôn mặt của bóng trắng kia, hai mắt trợn ngược, trực tiếp ngất đi!

Đây là thời cơ tốt nhất để bóng trắng nhập vào!

Đáng tiếc, bóng trắng vừa bị Vuốt Ăn Mòn của Lý Dịch tấn công, trúng độc ăn mòn, tốc độ giảm mạnh.

Lý Dịch trong trạng thái Huyết Thị, trực tiếp đuổi theo vung một vuốt!

Dưới ánh sáng xanh u u bao phủ, bóng trắng trực tiếp bị xé toạc!

“A a a!” Bóng trắng phát ra tiếng gào thét kinh hoàng, trực tiếp làm người lái thuyền đang ngất tỉnh lại!

Lý Dịch lạnh lùng nhìn bóng trắng dần dần bị độc ăn mòn tiêu tan, hóa thành khói xanh biến mất.

Trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải mình có Vuốt Ăn Mòn, thật sự không dễ đối phó với con khôi này.

Khôi, thực ra là một loại tống tử.

Nhưng lại không phải là tống tử thực sự, mà là tống tử sắp thành hình, hồn phách không tan, nhưng lại không thể tiếp tục ký sinh trong cơ thể tống tử, đành phải lượn lờ bên cạnh cơ thể tống tử.

Khôi rất dễ bị dương khí của người hấp dẫn, mục đích là để đoạt xá cơ thể của người khác, biến thành người!

Lục Cương bình thường không có thủ đoạn để đối phó với quỷ vật.

Đương nhiên, quỷ vật bình thường cũng không thể gây tổn hại cho Lục Cương, hai bên giống như hai đường thẳng song song, không có một chút giao điểm nào.

Lý Dịch cúi đầu nhìn người lái thuyền, dùng chức năng chuyển văn bản thành giọng nói trên điện thoại nói: “Chèo thuyền, chúng ta xuống khe nứt!” Người lái thuyền liên tục gật đầu, không có bất kỳ ý kiến nào.

Trong lòng đối với Lý Dịch tràn đầy kính sợ và sợ hãi.

Vị gia này ngay cả nữ quỷ áo trắng cũng dễ dàng giết chết, điều này quả thực quá đáng sợ!

Chương 32

Thuyền xuôi theo dòng sông, tiến về phía khe nứt.

Dù mép khe nứt rất nhẵn nhụi, nhưng độ dốc thẳng đứng và độ nghiêng cũng không lớn lắm.

Chiếc thuyền nhỏ có chút chòng chành, nhưng vẫn vào được bên trong khe nứt một cách an toàn.

Bên trong khe nứt, dòng sông càng sâu hơn, ánh sáng mờ mịt, không khí ẩm lạnh.

Thêm vào việc vận động cường độ cao, khiến trán người lái thuyền đầy mồ hôi lạnh!

Trong khe nứt tĩnh lặng, ngoài tiếng thuyền trôi, không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Trong môi trường yên tĩnh này, người lái thuyền cảm thấy vô cùng bất an.

Một trái tim đập thình thịch loạn xạ.

Một đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh cố gắng mở to hết mức, căng thẳng nhìn xung quanh, sợ hãi có quỷ vật đáng sợ lao ra từ trong bóng tối!

Lý Dịch là Lục Cương, mắt tôi không thể nhìn thấy vật.

Nhưng, tôi có Lãnh Chúa Chi Nhãn, cộng thêm tầm nhìn của tất cả sủng vật, có mắt hay không cũng như nhau.

Lần này tôi chỉ mang theo Ong Hổ Thi và Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa.

Vì Kiến Lửa Hành Quân không thể hoạt động trong nước, muốn

theo qua đây độ khó quá lớn.

Còn Ong Hổ Thi và Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa có thể bay, rất dễ dàng theo kịp.

Người lái thuyền nhìn những con ong dày đặc xung quanh, nghe tiếng vo ve, lòng thắt lại.

Hắn thực sự sợ những con ong to hơn cả ngón tay cái của người này phát điên, cắn chết hắn!

Trước đó đám Thi Miết đã đủ đáng sợ rồi, kết quả vẫn bị những con ong khổng lồ này cắn chết!

Thêm vào đó, hình dáng của Ong Hổ Thi quả thực đáng sợ, toàn thân là những vằn đen, kim đuôi như kiếm, hàm dưới khỏe mạnh, đích thị là một vũ khí giết người!

Khiến hắn đối với những con Ong Hổ Thi này cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Nhưng, điều khiến hắn càng thêm kính sợ là con cương thi đang đứng trên thuyền của mình!

Vị gia này lại có thể điều khiển loại ong đáng sợ này, e rằng không phải là cương thi bình thường, rất có thể là cương thi vương trong truyền thuyết có thể tu hành!

Người lái thuyền từng nghe người lớn tuổi kể về truyền thuyết cương thi vương, một khi xuất hiện chính là đại nạn nhân gian!

Đất đỏ nghìn dặm, máu chảy thành sông!

Ngay khi người lái thuyền đang suy nghĩ lung tung, Lý Dịch dùng điện thoại phát ra giọng nói ra lệnh: "Dừng ở vị trí mười mét phía trước!" "Vâng!" Người lái thuyền ngoan ngoãn đưa thuyền vào bờ.

Lý Dịch xuống thuyền, bước nhanh về phía một bệ đá không xa.

Người lái thuyền thì ngoan ngoãn đi theo sau Lý Dịch, không dám có chút hành động nhỏ nào.

Dù sao nơi này thực sự quá nguy hiểm, không đi theo Lý Dịch, hắn chắc chắn không sống nổi.

Bên cạnh bệ đá là hai cây phác thụ màu xanh đen.

Hai cây đại thụ quấn lấy nhau, không phân biệt được nhau, chỉ có khe hở ở giữa trông có chút kỳ dị.

Người lái thuyền không nhịn được tò mò cầm đèn pin lên, chiếu ánh sáng vào trong.

Có lẽ vì không khí trong hốc cây quá đục, ánh sáng không được sáng lắm, mờ mờ ảo ảo, nhìn không rõ.

Người lái thuyền đang chuẩn bị từ bỏ việc thăm dò, một đôi mắt trắng bệch đột nhiên lọt vào tầm nhìn của hắn!

Đôi mắt đó tràn đầy oán độc, đồng tử cực nhỏ, như mũi kim.

Người lái thuyền không nhịn được mà hét lên thảm thiết, liên tục lùi lại.

Vì quá sợ hãi, hắn không chú ý đến con đường phía sau, bị một mô đất làm ngã.

Nhưng hắn không còn quan tâm đến cảm giác đau ở mông, mặt mày méo mó, kinh hoàng tột độ!

Miệng phát ra những tiếng kêu quái dị biến dạng: "Mắt!

Trong hốc cây có mắt!" Lý Dịch lạnh lùng nói: "Im miệng!" Lần này Lý Dịch không dùng điện thoại phát ra âm thanh, mà dùng giọng nói vốn có của mình.

Giọng nói khàn khàn như tiếng mài dao, ẩn chứa sát ý lạnh lẽo!

Một phát liền khiến người lái thuyền tỉnh táo lại, vị gia trước mắt mình là cương thi vương!

Những con quỷ này làm sao dám hỗn xược?

Hắn rụt cổ lại, không dám lên tiếng nữa.

Lý Dịch ra lệnh cho Ong Hổ Thi cắn xuyên con quái vật trong hốc cây này.

Vo ve vo!

Ong Hổ Thi lập tức kéo cả đàn xông vào.

Trong hốc cây nhanh chóng vang lên hai tiếng cười giận dữ chói tai khác.

He he he!

Người lái thuyền chỉ cảm thấy tai mình sắp bị loại âm thanh ồn ào này làm cho vỡ tung, suýt nữa khiến thần kinh yếu ớt của hắn suy sụp!

Phụt!

Một bàn tay đen kịt từ trong hốc cây thò ra, mở rộng hốc cây, nhanh chóng nhảy ra ngoài!

Lý Dịch nhìn kỹ, chỉ thấy đó là một con Hắc Cương!

Hắc Cương, là cương thi cùng cấp bậc với Bạch Cương.

Toàn thân đen kịt, thân thể cứng rắn, sợ lửa và ánh sáng mặt trời.

Tuy nhiên, xác của nó dù có cứng rắn đến đâu cũng không thể chống lại được sự cắn xé của Ong Hổ Thi!

Vì Ong Hổ Thi chui vào từ bảy khiếu của Hắc Cương!

Chuyên cắn những nơi yếu nhất của Hắc Cương.

Chẳng mấy chốc, Hắc Cương đã bị Ong Hổ Thi cắn cho lỗ chỗ,

ngã thẳng cẳng xuống.

Ong Hổ Thi không tha cho Hắc Cương, dưới lệnh của Lý Dịch, đã ăn sạch Hắc Cương.

Rắc rắc.....

Những âm thanh rợn tóc gáy đó không ngừng vang vọng ở nơi u ám này, khiến người lái thuyền kinh hãi, chân mềm nhũn!

Con ong này rốt cuộc là giống gì, sao lại quá hung tàn như vậy!

Vừa rồi rõ ràng là một cái xác cương thi, kết quả lại bị giết chết dễ dàng như vậy sao?

Lý Dịch lạnh lùng nhìn hốc cây, trực tiếp ra lệnh cho Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa, ăn mòn nó!

Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa xông vào, bắt đầu bò dọc theo vách trong của hốc cây.

Dịch cơ thể có tính ăn mòn cực mạnh nhanh chóng ăn mòn hốc cây sạch sẽ, để lộ ra toàn bộ diện mạo bên trong.

Đó là một cái xác trắng!

Toàn thân lông trắng, mắt cũng màu trắng.

Bên trong còn có một con Bạch Cương!

Lý Dịch nhìn thấy con Bạch Cương này, lại nhìn cây đại thụ đang ôm nhau, lông mày từ từ nhíu lại.

Đây hẳn là phong tục của vùng Miêu Cương, tức là thụ táng!

Chương 33

Vì đây là hợp táng vợ chồng, nên còn được gọi là cây phu thê.

Nhưng, tại sao ở đây lại có thụ táng phu thê?

Con Bạch Cương kia đột nhiên ngồi dậy, nhìn chằm chằm Lý Dịch, trong đôi mắt trắng bệch ngoài oán độc ra chỉ còn lại phẫn hận!

Gào gào gào!!!

Bạch Cương lao về phía Lý Dịch, móng vuốt vung lên, có âm phong gào thét, dọa người lái thuyền vội vàng lùi lại.

Sợ vạ lây.

Lý Dịch đứng yên tại chỗ, chỉ đang suy nghĩ tại sao cây phu thê này lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, con Bạch Cương này dường như lúc còn sống đã bị cưỡng ép hợp táng.

Điều này khiến oán khí của nó không tan, hồn phách sau khi lìa khỏi xác thậm chí còn biến thành khôi!

Trước đó, con khôi mà Lý Dịch gặp phải hẳn là do hồn phách của con Bạch Cương này hóa thành.

Móng vuốt của Bạch Cương nhanh chóng hạ xuống vai Lý Dịch, phát ra tiếng xé rách chói tai.

Rắc!

Móng vuốt sắc bén của Bạch Cương trực tiếp bị mài phẳng đi một centimet!

Lý Dịch trực tiếp ra lệnh cho Ong Hổ Thi và Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa khống chế con Bạch Cương, tôi hiện tại vẫn chưa muốn nó chết.

Tôi rất muốn biết, nguyên nhân cây phu thê xuất hiện ở đây.

Ong Hổ Thi và Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa từ khắp nơi ập tới, tạo thành một lớp áo côn trùng khổng lồ, đè chặt con Bạch Cương xuống đất.

Bạch Cương không ngừng gầm gừ, đáng tiếc sức mạnh không đủ, căn bản không thể thoát khỏi lớp áo côn trùng dày đặc này!

Cương thi giai đoạn đầu và giữa thực ra rất yếu.

Điểm này, với tư cách là một cương thi, Lý Dịch hiểu rất rõ.

Ngay cả khi trở thành Phi Thiên Cương Thi, Lý Dịch cũng không cho rằng thứ này có thể tồn tại trước vũ khí nóng của con người.

Những bộ phim về cương thi luôn thổi phồng cương thi quá lợi hại.

Cương thi đao thương bất nhập, cái "thương" này không phải là vũ khí nóng như súng bắn tỉa.

Mà là trường thương bằng sắt thép ngày xưa!

Thủy hỏa bất xâm, cũng chỉ là ngọn lửa bình thường.

Nếu gặp phải ngọn lửa nhiệt độ hàng nghìn độ C, tự nhiên cũng chỉ có thể hóa thành tro bụi.

Hơn nữa cương thi không có linh hồn, nên trí thông minh rất thấp, căn bản không đấu lại được con người.

Ngược lại là quỷ vật, đối với người thường có khả năng khắc chế tương đối mạnh!

Nếu những người tu đạo không xuất hiện, con người không dùng đến vũ khí hạt nhân, Hoàng Hiệt Quỷ e rằng thật sự có thể tàn sát một thành phố!

Còn cương thi, vì miễn dịch với tấn công tinh thần và huyễn thuật của quỷ vật.

Thêm vào đó, sau khi trở thành Mao Cương, có thể xé nát cơ thể quỷ vật.

Mà Hồng Y Lệ Quỷ cùng cấp lại không thể gây tổn thương chí mạng cho Mao Cương.

Vì vậy cương thi có tác dụng áp chế rất mạnh đối với quỷ vật!

Người, cương thi, quỷ vật.

Ba thứ này giống như mối quan hệ kéo, búa, bao, khắc chế lẫn nhau.

Nhưng nói chung, vì số lượng con người quá đông, nên đã chiếm ưu thế.

Cương thi và quỷ vật bị áp chế, không dám ló mặt ra!

Lý Dịch thở dài một tiếng.

Việc phục hưng tộc cương thi thật là một nhiệm vụ nặng nề và xa vời!

Dù đã có Răng Nanh Lây Nhiễm, nhưng cương thi bình thường muốn trưởng thành, chu kỳ quá dài.

Lý Dịch gạt ý nghĩ này ra khỏi đầu, việc cấp bách nhất bây giờ là bảo toàn bản thân.

Mà ngôi mộ này dường như ẩn chứa rất nhiều thứ thú vị, nếu khai quật ra chắc chắn có thể làm lớn mạnh thực lực của mình.

Lý Dịch nhảy lên bệ đá, phát hiện bề mặt bệ đá này phẳng phiu, khắc rất nhiều minh văn cổ xưa, liền một khối.

Dù kiếp trước Lý Dịch vì thích lịch sử và đọc tiểu thuyết trộm mộ,

nên có chút hiểu biết về kim văn.

Nhưng chữ viết thời Chiến Quốc vô cùng rườm rà và hỗn loạn, chữ viết của các quốc gia đều không thống nhất.

Thêm vào đó, bệ đá này bị mài mòn quá nhiều, dường như có người cố tình xóa đi một số nội dung, nên Lý Dịch căn bản không nhận ra những chữ viết này rốt cuộc ghi chép cái gì.

Nhưng, Lý Dịch đoán rằng bệ đá này hẳn là có cơ quan.

Rất có khả năng bệ đá này chính là lối vào cổ mộ!

Xung quanh theo học thuyết phong thủy, người chết được chôn sao cho mạch không rời quan, quan không rời mạch, quan mạch tương hợp, giống như ghép cành chiết cây, phải thuận theo tự nhiên mà hóa thành não trên.

Lý Dịch lần theo mạch xem, ba đường văn minh giao nhau gãy đoạn, hoặc chia thành hình chữ thập, hoặc không chia thành hình chữ thập.

Lại quan sát âm dương thất hành, dùng nhân lực để điều chỉnh thuận nghịch, nhanh chậm, sinh tử, nổi chìm, hư thực, thêm bớt, vay mượn.

Lý Dịch càng xem càng kinh ngạc.

Dù tôi chỉ biết một chút về phong thủy, cũng có thể nhìn ra nơi này bên trong tiếp sinh khí, bên ngoài trừ uế khí, trong ngoài phù hợp, trước sau không có kẽ hở!

Là nơi đại hung phùng cát!

Nếu người chết được chôn ở đây, có thể hấp thụ sinh khí, hóa thành Ngọc Thi!

Ngọc Thi, không phải là một loại cương thi, cũng có thể quy vào

loại thi biến.

Nhưng, so với cương thi còn đáng sợ hơn.

Ngọc Thi viên mãn, toàn thân không tì vết, là vật chứa tốt nhất để hấp thụ tinh hoa trời đất, nhật nguyệt!

Dù đây là điều Lý Dịch đọc được trong kinh thư của Đạo gia ở kiếp trước, đặt ở kiếp trước, tự nhiên không đáng tin.

Nhưng thế giới này.....

Lý Dịch cảm thấy rất lạ!

Đúng vậy, ngay cả Lý Dịch, một con cương thi, cũng cảm thấy thế giới này vô cùng quỷ dị.

Chưa nói đến thế lực của bọn trộm mộ phức tạp, ẩn giấu tự tạo thành một hệ thống riêng.

Chỉ riêng những thứ quỷ dị tồn tại trong những ngôi mộ cổ này, nếu thả ra ngoài, chắc chắn sẽ trở thành đại họa!

Nhưng những thứ quỷ dị này dường như vẫn luôn ẩn náu trong cổ mộ, chưa từng ra ngoài.

Nếu là những vật hữu hình như cương thi thì còn dễ nói, nhưng Hoàng Hiệt Quỷ là vật vô hình!

Nhìn dáng vẻ của nó hẳn là muốn rời khỏi cổ mộ, nhưng bị một loại cấm chế nào đó ngăn cản, không thể rời đi.

Lý Dịch nghĩ mãi không ra, một Hoàng Hiệt Quỷ sở hữu Âm Ngọc Quỷ Vương sao có thể bị trói buộc trong cổ mộ!

Hoàng Hiệt Quỷ lại không phải là địa phược linh cấp thấp.

Hoàng Hiệt Quỷ giết người không có bất kỳ cấm kỵ nào, không cần tuân thủ những quy tắc giết người kỳ quái.

Khi mình giao thủ với Hoàng Hiệt Quỷ, liền cảm thấy thực lực của Hoàng Hiệt Quỷ dường như không mạnh mẽ như trong truyền thuyết.

Chương 34

Bỏ qua việc khống chế tinh thần và huyễn thuật, Hoàng Hiệt Quỷ cũng nên có một số thủ đoạn tấn công mạnh mẽ mới đúng.

Nhưng Hoàng Hiệt Quỷ lại không có.

Cứ như thể đã bị thiến.

Lý Dịch càng nghĩ càng thấy không ổn.

Nhưng, bây giờ manh mối quá ít.

Tôi chỉ có thể từ bỏ.

Lý Dịch thầm nghĩ, nếu bên dưới này thật sự tồn tại một Ngọc Thi hoàn chỉnh viên mãn, vậy thì có chút nguy hiểm.

Nhưng nếu chỉ là bán thành phẩm, thì cũng không sao.

Lý Dịch lại nhìn vào bệ đá.

Lý Dịch đi một vòng quanh bệ đá, đột nhiên mắt sáng lên.

Bệ đá này quả nhiên có cơ quan!

Hung môn bị bức, thì chuyện hung càng thêm hung.

Cung chế kỳ môn là hung, bách môn chế kỳ cung là cát.

Lý Dịch trong lòng lẩm bẩm, sách "Kỳ Môn Độn Giáp" từng ghi chép về loại bố cục này!

Không ngờ kiến thức kiếp trước bị cho là bịa đặt, ở thế giới này lại trở thành hiện thực!

Lý Dịch lúc đó cũng chỉ là xem qua vài lần, theo một ông thầy bói mù học được vài chiêu.

Không ngờ hôm nay thật sự dùng đến!

Tuy nhiên, những thứ này tôi không tinh thông.

Bây giờ có thể nhận ra, có lẽ là nhờ quyển tàn "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" mà hệ thống thưởng!

Hai thứ đối chiếu lẫn nhau, khiến Lý Dịch thu hoạch được rất nhiều!

Lý Dịch trong đầu bắt đầu suy diễn cơ quan.

Hưu môn lâm cửu cung, sinh môn lâm nhất cung, cảnh môn lâm thất cung, là cát môn bị bức, thì sự việc không thành cũng không cát.

Giả như thương môn, đỗ môn lâm nhị cung, bát cung, tử môn lâm nhất cung, kinh môn lâm tam, tứ cung, là hung môn bị bức, thì hung càng thêm hung.....

Sau một nén hương, Lý Dịch giọng khàn khàn, ra lệnh cho người lái thuyền: "Lát nữa ta nói gì, ngươi làm nấy!" Người lái thuyền gật đầu như giã tỏi: "Biết rồi gia!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Đứng ở phía tây bệ đá, có một kim văn hình con cá, ấn nó xuống!" "Sau đó đến phía bắc....." Người lái thuyền nhanh chóng làm theo lời Lý Dịch, ấn xuống bốn chữ trên bệ đá.

Ầm ầm ầm!

Ngay khi bốn chữ bị ấn lõm vào, bệ đá lại từ từ mở ra, để lộ một con đường hầm sâu hun hút!

Lý Dịch: "Cho ta biết sinh thần bát tự của ngươi!" "A?!" Người lái thuyền ngẩn ra.

Chỉ cần là người có chút thường thức đều biết, sinh thần bát tự không thể tùy tiện cho người khác biết.

Nếu để kẻ có ý đồ xấu biết được, có thể sẽ bị hạ chú.

Người lái thuyền tưởng Lý Dịch muốn ra tay với mình, lập tức

đầu gối mềm nhũn quỳ xuống trước mặt Lý Dịch, khóc lóc kêu la: "Gia!

Tha cho tôi!" "Tôi....." Lý Dịch lạnh lùng nói: "Đưa sinh thần bát tự cho ta!" Người lái thuyền không còn cách nào, chỉ có thể miễn cưỡng đưa sinh thần bát tự cho Lý Dịch.

Lý Dịch dùng sinh thần bát tự của người lái thuyền suy diễn một chút, lại nhìn tướng mặt và tướng tay của người lái thuyền.

Có chút kinh ngạc thầm nghĩ: "Không ngờ người lái thuyền này lại có mệnh cách hung sát!

Nếu ở trong mộ này trở thành cương thi, sau này có lẽ sẽ có tác dụng lớn!" "Nhưng, dựa vào việc bói toán cát hung cho người lái thuyền này, thì nói là vào trong mộ huyệt này chắc chắn sẽ chết!" "Chẳng lẽ trong này có Ngọc Thi viên mãn sao?" Lý Dịch thầm nghĩ, bói toán cuối cùng chỉ là dùng sức người để đoán một góc tương lai.

Sai số rất lớn, có thể tin có thể không.

Lý Dịch không quá để tâm, ra lệnh cho Ong Hổ Thi ném con Bạch Cương vào mộ huyệt để dò đường.

Nếu bên dưới thật sự có Ngọc Thi viên mãn, Bạch Cương xuống đó e rằng sẽ không dám gào thét nữa!

Bịch!

Bạch Cương nặng nề rơi xuống đất, miệng phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ.

Lý Dịch nghe thấy tiếng gầm gừ, thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra bên dưới không có Ngọc Thi viên mãn.

Lý Dịch ra lệnh cho người lái thuyền: "Xuống đi!" Người lái thuyền nào dám từ chối, đi ở phía trước.

Đường hầm sâu hun hút, độ dốc rất lớn.

Đối với Lý Dịch, một kẻ chỉ có thể nhảy lò cò, cực kỳ không thân thiện.

Lý Dịch bèn để người lái thuyền cõng mình xuống.

Người lái thuyền tuy thường xuyên làm việc chân tay, nhưng cơ thể Lý Dịch vốn đã chứa đựng lượng lớn âm khí.

Người lái thuyền làm sao cõng nổi?

Chưa đi được mấy bước đã ngã thẳng cẳng xuống!

Bên dưới đường hầm, Bạch Cương đang đợi họ.

Thấy người lái thuyền xuống, liền lao về phía người lái thuyền.

Người lái thuyền sợ đến run bần bật, hét lớn một tiếng: "Gia!

Cứu tôi!" Bạch Cương đối với Lý Dịch không có tác dụng lớn, Lý Dịch trực tiếp ra lệnh cho Ong Hổ Thi ăn thịt Bạch Cương.

Giải quyết xong Bạch Cương, Lý Dịch cẩn thận quan sát đường hầm này.

Phát hiện trong đường hầm này có rất nhiều thứ giống như dây leo.

Những dây leo này có sức sống vô cùng ngoan cường và bền bỉ, cắm rễ sâu vào trong gạch đá của đường hầm.

Trong những viên gạch mộ vỡ nát thậm chí còn có đất lọt ra, e rằng những dây leo này đã dung hợp làm một với đường hầm rồi!

Chữ viết trên gạch mộ là kim văn thời Tây Chu, đáng tiếc mức độ vỡ nát quá nghiêm trọng, không nhìn ra được nhiều thông tin.

Lý Dịch chỉ có thể lờ mờ nhận ra những chữ như thú, trường sinh.

Xoạt xoạt xoạt!

Những dây leo này vì ngửi thấy dương khí của người lái thuyền, lập tức bạo động.

Giống như từng con rắn độc, từ từ bò về phía người lái thuyền.

Người lái thuyền bị cảnh tượng quỷ dị này dọa đến da đầu tê dại: "Cây!

Những... cây này sống lại rồi!" "Cây lại có thể động!" Lý Dịch nhíu mày, trong lòng thầm đoán, chẳng lẽ dây leo này là rễ và cành của Cửu Đầu Xà Bách?

Còn nơi này, chẳng lẽ là Thất Tinh Lỗ Vương Cung?

Không đúng.

Bố cục ở đây còn phức tạp hơn cả Thất Tinh Lỗ Vương Cung, không giống lắm.

Chẳng lẽ là gương đồng?

Cũng không đúng, ngôi mộ cổ này vô cùng kỳ lạ.

Gạch mộ thời Tây Chu.

Chương 35

Bệ đá bên ngoài lại là chữ viết thời Chiến Quốc.

Cơ quan lại là hung môn chi thuật được ghi chép trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Thuật Kỳ Môn Độn Giáp nghe nói sớm nhất xuất phát từ thời Hoàng Đế.

Nhưng có thật sự do Hoàng Đế sáng tạo ra hay không thì rất khó nói.

Khả năng lớn hơn là hậu thế đã gán quyền phát minh Kỳ Môn Độn Giáp cho danh tiếng của Hoàng Đế, mục đích là để nâng Kỳ Môn Độn Giáp lên thành thuật trị quốc an bang, hành quân bố trận.

Giống như "Hoàng Đế Nội Kinh" là mượn danh Hoàng Đế, thực ra không có quan hệ lớn lắm với Hoàng Đế.

Ghi chép sớm nhất về thuật Kỳ Môn Độn Giáp là từ thời nhà Hán.

"Hậu Hán Thư - Phương Thuật Truyện Tự": "Lại có thuật phong giác, độn giáp, thất chính...

Độn giáp là suy lục giáp chi âm mà ẩn độn vậy." Còn ở thời Chiến Quốc, không có khả năng xuất hiện thuật Kỳ Môn Độn Giáp.

Hơn nữa, hung môn bí thuật, trong các lưu phái của thuật Kỳ Môn Độn Giáp, thời gian hình thành sớm nhất có lẽ là vào đời Đường!

Nghe nói là do Viên Thiên Cang tình cờ sáng tạo ra.

Ngôi mộ cổ này thật thú vị.

Vừa mới vào đã gặp phải nhiều bí ẩn như vậy.

Ngay khi Lý Dịch đang suy nghĩ.

Những dây leo xung quanh ngày càng nhiều, tạo thành một tấm lưới lớn, lao về phía người lái thuyền!

Người lái thuyền sợ đến mức co rúm lại bên cạnh Lý Dịch.

Dù Lý Dịch cũng rất đáng sợ, nhưng bây giờ người có thể cứu mạng hắn chỉ có Lý Dịch.

Lý Dịch tự nhiên không thể để người lái thuyền chết đi.

Dương khí trên người hắn có ích cho mình.

Lý Dịch trực tiếp ra lệnh cho Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa ăn hết những dây leo này!

Cái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa có sức phá hoại cực lớn đối với thực vật, còn khắc chế Cửu Đầu Xà Bách hơn cả Thiên Tâm Nham.

Chẳng mấy chốc đã ăn sạch những dây leo này.

Người lái thuyền thấy mình đã an toàn, mới lén lút tránh xa Lý Dịch một chút.

Dù sao đứng quá gần Lý Dịch, lỡ làm Lý Dịch không vui thì toi.

Sau khi ăn no uống đủ, Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa bắt đầu giải phóng tin tức tố để sinh sản thế hệ sau.

Lý Dịch với tư cách là chủ nhân của Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa, tự nhiên cảm nhận được.

Số lượng Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa so với Kiến Lửa Hành Quân và Ong Hổ Thi, số lượng ít hơn rất nhiều.

Đến bây giờ tổng cộng cũng chỉ có mấy nghìn con.

Nếu dùng Cửu Đầu Xà Bách để nuôi Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa, dùng Thi Miết để nuôi Ong Hổ Thi, tuyệt đối có thể nâng số lượng

của chúng lên!

Nơi này có lẽ là vùng đất phúc địa để mình phát triển thế lực!

Lý Dịch không muốn tự mình ra mặt đối đầu cứng rắn với bọn trộm mộ đó.

Một là mất giá.

Hai là quá nguy hiểm.

Để sủng vật dùng chiến thuật biển người tiêu diệt bọn trộm mộ này là tốt nhất rồi.

Lý Dịch dẫn theo đội quân sủng vật, tiếp tục tiến lên.

Đường hầm sâu hun hút, ánh sáng của đèn pin bị nuốt chửng, tạo thành một lối đi mờ mịt trong không khí.

Trong vệt sáng, bụi bặm lơ lửng, không biết ẩn chứa bao nhiêu vi sinh vật.

Người lái thuyền bước theo sau Lý Dịch, nếu gặp phải quái vật gì, có vị cương thi vương này ở đây, mình cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Lý Dịch lạnh lùng nói: "Ngươi đi trước!" Người lái thuyền sắc mặt cứng đờ, nhưng không nói gì nhiều, mặt mày đưa đám đi ở phía trước.

Xung quanh toàn là Ong Hổ Thi và Trùng Cánh Bóng Hủ Hóa.

Có lẽ là đã thấy nhiều rồi, người lái thuyền đối với những con côn trùng này cũng không còn sợ hãi lắm.

Lớn gan đi ở phía trước.

Đèn pin lắc lư, đột nhiên, hai điểm lửa lạnh lẽo lọt vào tầm nhìn của hắn!

“Ma trơi?” Người lái thuyền không hề sợ hãi.

Ma trơi quèn thì có là gì?

Ta đây là người đã chứng kiến nữ quỷ áo trắng hồn bay phách tán!

Người lái thuyền có ý mượn oai hùm.

Vì Lý Dịch đã cho hắn dũng khí, hắn đi lại gần ma trơi, phát hiện đây là một bộ xương khô.

Trên người mặc quân phục màu vàng, thắt lưng là hộp súng con rùa.

Trong lòng ôm thuốc nổ, muốn đồng quy vu tận với kẻ địch, nhưng vì một số nguyên nhân mà chưa kịp châm lửa.

Lý Dịch nhíu mày, nhìn bộ xương lùn và chắc nịch này, phát hiện trên cổ người này có một vòng vệt đen nhạt.

Dường như là đã trúng độc!

Xương cánh tay có vết nứt, xương mắt cá chân bị vật cùn đập vỡ.

Còn độc tố trên cổ là thi độc!

Thi độc rất nhẹ, rõ ràng là bị tống tử vừa mới thi biến cào trúng.

Lý Dịch ra lệnh cho người lái thuyền: “Sờ túi của hắn xem có thứ gì hữu dụng không!” “Vâng!” Người lái thuyền nhanh nhẹn lột sạch quần áo của bộ xương.

Tìm thấy một cuốn nhật ký, vài tấm ảnh, và một giấy chứng nhận sĩ quan.

Lý Dịch liếc nhìn cuốn nhật ký, toàn là chữ viết của nước Anh Hoa.

Tôi không hiểu chữ nước Anh Hoa, khó mà nhận ra nội dung bên trong.

Chỉ có thể thu nó vào không gian hệ thống, sau này học chữ nước Anh Hoa rồi mới giải mã.

Còn về ảnh, là vài người phụ nữ mặc kimono.

Hẳn là người nhà của vị sĩ quan này.

Còn trên giấy chứng nhận sĩ quan, ngoài ba con số 731 mà tôi có thể đọc được, không tìm thấy thông tin hữu ích nào khác.

Người lái thuyền thở dài: "Không ngờ mộ của tổ tiên chúng ta lại bị đám chó má đó đào lên!" Lý Dịch không nói gì.

Nhưng trong lòng có một ngọn lửa giận.

Bệ đá bên ngoài còn nguyên vẹn, chứng tỏ ngôi mộ này bị người trong nghề trong nước mở ra!

Người Anh Hoa không có cách nào mở được cơ quan được chế tạo bằng hung môn bí thuật.

Dù là dùng thuốc nổ để cưỡng ép mở ra, cơ quan phong ấn bên trong bệ đá sẽ lập tức giải phóng âm sát chi khí.

Những âm sát chi khí này không gây chết người, nhưng còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Chương 36

Cơ thể người chú trọng âm dương cân bằng, một khi âm dương mất cân bằng, sẽ sinh bệnh!

Bị âm sát chi khí xâm thực, người này coi như phế rồi.

Nhưng bệ đá không những còn nguyên vẹn, mà người Anh Hoa đã vào trong mộ.

Rõ ràng, có cao thủ trộm mộ dẫn người Anh Hoa vào mộ.

Lý Dịch nghĩ đến bệ đá bên ngoài đã được đóng lại, chứng tỏ người mở cơ quan rất am hiểu hung môn bí thuật.

Nếu không không thể nào khôi phục lại được.

Nếu tên trộm mộ năm đó vào đây mà còn sống sót rời đi, chẳng lẽ bảo vật bên trong cũng bị mang đi rồi?

Có lẽ, bảo vật trong ngôi mộ cổ này đã lưu lạc đến nước Anh Hoa.

Trên người Lý Dịch hiện lên một luồng sát khí, một cước giẫm nát bộ xương, giọng nói lạnh băng: "Tiếp tục đi về phía trước!" Người lái thuyền thấy tâm trạng Lý Dịch rất không tốt, im lặng không nói, ngoan ngoãn đi ở phía trước.

Trong đường hầm phía trước, cứ cách một đoạn lại thấy vài bộ hài cốt, họ mặc quân phục thống nhất, trên hài cốt đều có những vết nứt ở mức độ khác nhau.

Lý Dịch sai thuyền phu lục soát từng người một, xem có tìm được thứ gì hữu dụng không.

Có lẽ vì không khí sâu trong mật đạo khác thường, xương cốt ở

đây rất giòn, chạm nhẹ một cái liền hóa thành tro bụi.

Thuyền phu không để tâm nhiều, dù sao tối nay anh ta đã chứng kiến quá nhiều chuyện quỷ dị.

Những người này có rất ít thông tin, hầu như không có tác dụng gì đối với Lý Dịch.

Hiện tại điều duy nhất có thể xác định là những người này không chết dưới tay thi miết và Cửu Đầu Xà Bách.

Bằng không xương cốt của họ sẽ không còn nguyên vẹn đến thế.

Lý Dịch đi dọc đường không gặp phải cơ quan lợi hại nào.

Rất nhanh, Lý Dịch dẫn thuyền phu tìm thấy phó mộ thất.

Cửa phó mộ thất đã mở, hiển nhiên đám hải tặc và đạo mộ tặc trước đó đã vào rồi.

Nhưng Lý Dịch vẫn định vào xem, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Trong phó mộ thất chỉ có một cỗ quan tài đồng.

Quan tài đã mở, bên trong là một cỗ thi thể mục nát, cùng với một cỗ cổ thi mang mặt cáo!

Gương mặt cáo này rất gầy, đôi mắt dài và lạnh lẽo lóe lên hàn quang xanh biếc, cực kỳ đáng sợ!

Thuyền phu kinh hãi nói: "Đây là quái vật gì vậy?" Thanh Nhãn Hồ Thi!

Một danh từ hiện lên trong đầu Lý Dịch.

Trên eo Thanh Nhãn Hồ Thi có một sợi dây thắt lưng, trên đó dùng bột vàng vẽ bốn chữ lớn.

Hẳn là văn tự nước Lỗ, có nghĩa là Âm Tây Bảo Đế!

Kỳ Lân Kiệt?

Trong lòng Lý Dịch đã xác định, cổ mộ này hẳn là Thất Tinh Lỗ Vương Cung!

Nhưng, ngôi mộ này có rất nhiều điểm khác biệt so với nguyên tác, có lẽ chỉ là hai nơi này rất giống nhau mà thôi.

Lý Dịch đang chuẩn bị lấy Kỳ Lân Kiệt, thu vào không gian hệ thống.

Thanh Nhãn Hồ Thi đột nhiên ngồi bật dậy, nở một nụ cười quỷ dị với Lý Dịch!

Nụ cười đó vô cùng độc ác, tràn đầy ác ý.

Đồng tử xanh biếc phóng ra ánh sáng mờ ảo, hiển nhiên là muốn mê hoặc Lý Dịch.

Lý Dịch hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ra lệnh cho Thi Hổ Phong và Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng ăn sạch Thanh Nhãn Hồ Thi này!

Thân thể Thanh Nhãn Hồ Thi rất giòn, chỉ mấy nhát đã bị Thi Hổ Phong và Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng ăn sạch sành sanh.

Lý Dịch nhặt Kỳ Lân Kiệt, thu vào không gian hệ thống.

Phía sau đột nhiên có tiếng động, Lý Dịch khẽ nghiêng đầu, tránh thoát.

Khụ khụ khụ!

Cổ họng thuyền phu phát ra tiếng thở dốc nặng nề, gương mặt trở nên rất gầy, giống như một khuôn mặt cáo!

Lý Dịch nhíu mày.

Thuyền phu này là người sống, trong mộ này anh ta rất hữu dụng.

Trong thuật phong thủy bí mật có nhiều thứ cần mượn dương khí mới có thể thi triển, nếu không có người sống này, lát nữa nếu gặp

huyết thi sẽ rất phiền phức.

Lý Dịch lấy ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm, kiếm chỉ thuyền phu, quát lớn: "Tà mị nho nhỏ, dám thi triển thủ đoạn quỷ quái trước mặt ta, chết đi!" Thất Tinh Long Uyên Kiếm là một thanh kiếm chính trực và cao khiết, không dung thứ tà túy bẩn thỉu.

Thanh Nhãn Hồ Thi chỉ là tà mị nho nhỏ, thân thể đều đã bị Lý Dịch hủy diệt, chỉ còn lại một chút tàn niệm, sao có thể chịu nổi kiếm quang của Thất Tinh Long Uyên Kiếm?

Chỉ trong nháy mắt, liền tan thành mây khói.

Thuyền phu khôi phục bình thường, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Vừa rồi anh ta có thể nhìn thấy, nghe thấy, nhưng lại không thể khống chế thân thể mình.

Chỉ có thể như một người ngoài cuộc đứng nhìn!

Cảm giác bất lực này thật sự quá đáng sợ.

Lý Dịch không quá để tâm đến thuyền phu, dồn ánh mắt vào nữ thi mục nát này.

Theo cốt truyện nguyên tác của Đạo Bút, trong miệng nữ thi này ngậm một chiếc chìa khóa.

Bên cạnh còn có một cái bát trọng bảo hạp.

Nhưng bây giờ, những thứ này đều biến mất rồi!

Bát trọng bảo hạp và chìa khóa rất có thể đã bị hải tặc và đạo mộ tặc mang đi.

Nhưng tại sao bọn họ không mang theo Kỳ Lân Kiệt?

Nếu nói bọn họ không nhận ra, Lý Dịch không tin lắm.

Người có thể giải được bí thuật hung môn, tuyệt đối là đại thần

trong giới đạo mộ.

Lý Dịch rời khỏi phó mộ thất, tiến vào chủ mộ thất.

Chủ mộ thất rất lớn.

Ở giữa là một cây cổ thụ khổng lồ, thân cây bị chẻ đôi, đặt một cỗ quan tài đồng khổng lồ.

Xung quanh cỗ quan tài đồng khổng lồ là hàng chục cái đầu lâu bị chặt.

Quần áo trên người họ là của hải tặc, dưới chân là những rãnh sâu hoắm, bên trong là máu tanh hôi thối.

Lý Dịch mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại dậy sóng!

Huyết Yến Âm Dương Trận!

Đây là một đại trận phong thủy xuất phát từ Âm Dương gia!

Dùng máu tế, có thể nghịch âm dương!

Chẳng lẽ...

Lý Dịch chạy đến trước cỗ quan tài đồng khổng lồ.

Quan tài đồng khổng lồ đã mở, bên trong là một đống da người, trông rất trơn tuột và ghê tởm.

Chương 37

Mà ngọc dũng đã biến mất rồi!

Lý Dịch thầm nghĩ quả nhiên là như vậy.

“Kéo toàn bộ da người trong quan tài đồng ra!” “A!” Thuyền phu ngây người, nếu da người này có độc, chẳng phải anh ta sẽ chết chắc sao?

Nhưng, thuyền phu không dám trái lệnh Lý Dịch, cẩn thận nhặt một tấm da người, kéo ra ngoài.

Cảm giác trơn tuột đó, cùng với mùi tanh hôi, suýt chút nữa khiến anh ta ngất xỉu!

Nhưng anh ta vẫn cố nhịn khó chịu, từng tấm da người được lấy ra, đặt trên mặt đất.

Lý Dịch nhìn chín tấm da người, khóe miệng khẽ nở một nụ cười khổ.

Ngọc Thi viên mãn, sống sót rời khỏi Lỗ Vương Cung!

Gầm!

Bên ngoài chủ mộ thất đột nhiên truyền đến một tiếng gầm thét, sau đó, một bóng đen xâm nhập vào tầm nhìn của Lý Dịch.

Đó là một cương thi màu tím đỏ, mặt mũi dữ tợn đáng sợ, móng tay rất dài, đôi mắt khát máu tràn đầy oán độc.

Lý Dịch biết, đây là huyết thi!

Thuyền phu thì không biết rốt cuộc đây là quái vật gì, kinh hãi nói: “Trời ơi!

Đây là quái vật gì vậy?

Sao chúng ta vừa vào không gặp?" Huyết thi tốc độ rất nhanh, như một con chó săn.

Chỉ trong mấy hơi thở, liền xông đến trước mặt thuyền phu, móng vuốt vung lên, xé rách khuôn mặt thuyền phu.

Thuyền phu sợ đến tái mét mặt mày, đứng đực tại chỗ.

Lý Dịch trực tiếp lấy ra Khống Thi Quyển Trục, tùy tiện ném ra, từng đạo phù văn quỷ dị từ Khống Thi Quyển Trục bay ra, trói chặt huyết thi!

Chỉ mấy giây sau, huyết thi liền ngoan ngoãn đứng sang một bên, trông rất hiền lành.

Lý Dịch tâm niệm vừa động, trên đầu huyết thi liền bò ra một con côn trùng nhỏ màu đỏ.

Đây là Thi Miết Vương.

Vì Khống Thi Quyển Trục, Lý Dịch cũng có thể khống chế Thi Miết Vương này.

Con vật nhỏ này trông không có sức chiến đấu mạnh, nhưng thực tế lại cực độc vô cùng, chạm vào là chết!

Khống chế nó, liền có thể khống chế toàn bộ đàn thi miết.

Lý Dịch bảo Thi Miết Vương quay lại trong cơ thể huyết thi, dồn ánh mắt trở lại cỗ quan tài đồng khổng lồ.

Còn thuyền phu thì lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt, sùng bái nhìn Lý Dịch.

Không hổ là cương thi vương.

Đây mới là đại lão thực sự a!

Tùy tiện liền có thể thu phục quái vật hung tàn.

Lý Dịch ra lệnh cho thuyền phu và huyết thi: "Cùng nhau tháo dỡ cỗ quan tài đồng khổng lồ ra, tôi muốn xem bên trong có giấu thứ gì không!" Tấm đồng bên ngoài quan tài nhanh chóng được tháo ra, lộ ra lớp bên trong.

Thuyền phu và huyết thi hai người dùng sức mở lớp bên trong, đập vào mắt là một cỗ quan tài làm hoàn toàn bằng ngọc thạch.

Mặc dù thuyền phu không có nhiều kiến thức, nhưng cũng có thể nhận ra đây là quan tài làm bằng ngọc thạch!

Tuyệt đối có giá trị không nhỏ.

Nếu là bình thường, anh ta chắc chắn sẽ kích động nhảy cẫng lên.

Nhưng bây giờ, anh ta có thể bảo toàn mạng sống trong tay Lý Dịch đã là tốt lắm rồi.

Nên sau khi kích động liền là sợ hãi và bất an.

Lý Dịch nhìn thấy cỗ quan tài làm bằng ngọc thạch này, trong lòng khẽ động.

Quả nhiên đây là nhị trọng quan!

Quy cách mộ táng cổ đại cực kỳ nghiêm ngặt, nhị trọng quan chỉ có công hầu mới được sử dụng!

Địa vị của Lỗ Thương Vương trực tiếp ngang với công tước nước Lỗ, có thể sử dụng nhị trọng quan cũng là chuyện bình thường.

Nhưng lúc đó công tước nước Lỗ còn chưa xưng vương, sao Lỗ Thương Vương có thể xưng vương?

Nên danh hiệu Lỗ Thương Vương chỉ là do chính hắn tự phong mà thôi.

Lý Dịch sau đó lại dồn ánh mắt ra xung quanh, trong số những bộ xương chết này, có một số là do bị người ta trực tiếp chém đứt đầu

mà chết.

Khi còn sống không có hành vi phản kháng, dường như là tự nguyện hiến tế.

Còn một số rõ ràng là muốn phản kháng, nhưng lại bị người ta giết từ chính diện.

Đây là náo loạn nội bộ sao?

Còn một điểm nghi vấn nữa.

Thi thể ở đây đều là hải tặc, nhưng lại không có đạo mộ tặc.

Chẳng lẽ những đạo mộ tặc này cố ý dẫn đám hải tặc này đến làm vật tế?

Lý Dịch nói với thuyền phu: "Mở ngọc quan ra, xem bên trong có gì." "Vâng!

Gia!" Thuyền phu đáp một tiếng, tốn nửa ngày công sức mới mở được ngọc quan.

Bên trong là một bộ khôi giáp, khôi giáp màu đỏ máu!

Cực kỳ tinh mỹ, mỗi mảnh ngọc đều khắc những hoa văn tế cổ xưa.

Đồng tử Lý Dịch co lại.

Ngọc dũng!

Đây là ngọc dũng đã được Huyết Yến Âm Dương Trận kích hoạt một lần!

Tại sao?

Ngọc dũng này sao lại được đặt trong ngọc quan?

Nếu người trong ngọc dũng sống lại, hẳn sẽ mang ngọc dũng đi cùng!

Bát trọng bảo hạp cũng đã mang đi rồi, không có lý do gì lại để ngọc dũng ở đây.

Lý Dịch không nghĩ ra.

Chí chí chí!

Xung quanh đột nhiên vang lên tiếng kêu quái dị, hơi giống tiếng chuột.

Rắc!

Dây leo Cửu Đầu Xà Bách bị cắn đứt, sau đó từ gạch mộ bò ra dày đặc những con chuột!

Những con chuột này trông rất kỳ lạ.

Mắt đỏ rực, răng rất dài, trên đầu có hai cái sừng màu xanh lục.

Khuôn mặt của chúng rất giống mặt người, kích thước to bằng một con thỏ nhỏ!

Cả móng vuốt của chúng nữa.

Đó là những móng vuốt màu xanh lục!

Chương 38

Rất dài, gần như chiếm một nửa chiều dài cơ thể chúng!

Những con chuột biến dị này điên cuồng lao về phía Lý Dịch và đồng bọn, như những ác ma đói khát!

Đối mặt với đám chuột hung tàn này, thuyền phu trực tiếp sợ tè ra quần!

Điều này cũng không trách thuyền phu được.

Trải qua bao nhiêu chuyện khủng khiếp, thuyền phu đã sớm rèn luyện được một trái tim lớn.

Nhưng những con chuột này quá đáng sợ.

Từng khuôn mặt người quỷ dị kinh hoàng, không ngừng vặn vẹo, phóng ra sự phẫn nộ và oán hận tột cùng!

Như những ma quỷ không ngừng nguyền rủa thế giới!

Lý Dịch nhíu mày.

Những con chuột quỷ dị này anh chưa từng nghe nói đến!

Ngay cả trong "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" cũng không hề ghi chép về loại quái vật này.

Dường như, quái vật này là độc quyền của cổ mộ này vậy.

Lý Dịch ra lệnh cho ba tộc Thi Hổ Phong, Thi Miết, Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng tấn công những quái vật này, xem bọn chúng có thủ đoạn gì.

Hai bên vừa tiếp xúc, tình hình chiến đấu liền mất kiểm soát.

Máu bắn ra ăn mòn gạch mộ tạo thành từng cái hố lớn, không ngừng phát ra tiếng "tư tư tư" quái dị.

Những con chuột biến dị này có độc tính rất mạnh, chỉ cần bị chúng tấn công, sẽ bị thối rữa.

Biến thành một vũng chất lỏng!

Nhưng, dịch cơ thể của Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng cũng có tính ăn mòn mạnh mẽ.

Từng con chuột bị ăn mòn, phát ra tiếng rít gào đau đớn.

Vang vọng trong mộ huyệt, tạo thành một khúc bi ca kinh hoàng!

Mặc dù những con chuột này có lợi thế về hình thể, nhưng về số lượng lại bị Thi Hổ Phong và đồng bọn áp chế.

Rất nhanh liền biến thành thức ăn của Thi Hổ Phong và đồng bọn.

Nhìn những con chuột biến dị này, Lý Dịch đột nhiên hiểu ra tại sao số lượng thi miết ở đây lại ít đến vậy.

Hóa ra là do thi miết và chuột biến dị cạnh tranh lẫn nhau, khiến cho số lượng của cả hai bên đều không thể tăng trưởng bùng nổ!

Những con chuột biến dị này quá nhiều, thêm vào đó hang ổ của chúng cũng quá nhiều, trong chốc lát Lý Dịch cũng không thể giết hết chúng.

Hơn nữa Lý Dịch cũng không muốn giết hết chúng.

Môi trường sinh thái cần đa dạng.

Có những con chuột biến dị này, thực đơn của đám sủng vật của anh cũng sẽ phong phú hơn.

Người ta thường nói trên trời chim gáy, dưới đất trúc lưu (ám chỉ món ăn ngon).

Những con chuột này tuy đã biến dị, nói không chừng hương vị sẽ còn ngon hơn, dai hơn.

Lý Dịch tuy đã biến thành cương thi, nhưng cũng khó che giấu tâm hồn ăn uống.

Trong lòng đã nghĩ ra một trăm cách chế biến.

Lý Dịch thu ánh mắt từ những con chuột biến dị về.

Ánh mắt di chuyển qua lại giữa ngọc dũng và thuyền phu.

Hiện tại, anh không cần dương khí của thuyền phu nữa, đã đến lúc dùng anh ta để làm một vài thí nghiệm khác.

Ví dụ như biến anh ta thành Ngọc Thi hoàn chỉnh?

Lý Dịch đã là Lục Cương, tự nhiên không thể bị ngọc dũng ảnh hưởng mà biến thành Ngọc Thi.

Thuyền phu thấy Lý Dịch không ngừng đánh giá mình, vội vàng bắt đầu tìm kiếm giá trị cho bản thân.

Chỉ vào những bộ xương hải tặc kia, thăm dò nói: "Gia, tôi đi xem trên người đám súc sinh này có thứ gì tốt không?" Lý Dịch gật đầu.

Nghe nói quân đội 731 của Nhật Bản có người chuyên ghi chép thí nghiệm, lần này bọn họ xuống mộ chắc cũng sẽ mang theo nhân viên ghi chép.

Nếu tìm được bản ghi chép của nhân viên, có lẽ sẽ có cơ hội tìm ra những chuyện đã xảy ra trong cổ mộ này.

Thuyền phu thấy Lý Dịch gật đầu, vội vã chạy đi sờ thi thể.

Sờ nửa ngày, quả nhiên anh ta tìm được bản ghi chép của nhân viên!

Đáng tiếc trên đó dày đặc toàn là tiếng Nhật, Lý Dịch căn bản không đọc hiểu được.

Đành phải cầu cứu công nghệ cao.

Sai thuyền phu dùng điện thoại dịch những đoạn tiếng Nhật này ra.

Thuyền phu thấy mình có giá trị lợi dụng, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hiệu suất làm việc của thuyền phu không cao, cầm điện thoại dịch nửa ngày trời, mới dịch được mấy trang.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Tôi ra ngoài thăm dò phó mộ thất khác, nếu trở về mà anh vẫn chưa dịch xong, thì sẽ đem anh đi cho Thi Hổ Phong ăn!" Thuyền phu sợ đến run lẩy bẩy.

Trong ngôi mộ này, thứ quỷ dị đáng sợ nhất e là vị gia này!

Dẫn theo một đám côn trùng, sống sờ sờ xuyên qua cổ mộ này!

Lý Dịch để huyết thi và một phần Thi Hổ Phong bảo vệ thuyền phu, sau đó dẫn theo những sủng vật khác đi đến phó mộ thất.

Cũng chính là nơi huyết thi ẩn náu.

Nơi phó mộ thất này được dây leo Cửu Đầu Xà Bách che phủ hoàn toàn, vô cùng ẩn kín.

Trước đó Lý Dịch và đồng bọn đi qua đây, đều không hề phát hiện.

Nếu không phải bị dương khí của thuyền phu hấp dẫn, cỗ huyết thi này cũng không thể phát điên, xé rách Cửu Đầu Xà Bách, làm lộ vị trí phó mộ thất này.

Phó mộ thất này hiển nhiên chưa từng bị hải tặc và đạo mộ tặc phát hiện.

Trong phó mộ thất chỉ có mấy đoạn xiềng xích bị đứt, hiển nhiên trước đây dùng để xích huyết thi.

Chỉ là vì thời gian quá lâu, nên mới bị ăn mòn mất rồi.

Mà huyết thi lại vừa vặn ngửi thấy dương khí của thuyền phu, trực tiếp bật dậy, giằng đứt xiềng xích chạy ra ngoài.

Sâu trong phó mộ thất số hai có một cánh cửa!

Một cánh cửa đồng!

Trên cửa đồng khắc những phù văn cổ xưa, hơi giống Kim Văn, nhưng Lý Dịch có thể khẳng định.

Đó tuyệt đối không phải Kim Văn!

Mà là một loại văn tự cổ xưa hơn.

Chính là Giáp Cốt Văn!

Giáp Cốt Văn, là một loại văn tự cổ xưa ở Việt Nam, còn gọi là "Khế Văn", "Giáp Cốt Bốc Từ", chữ Ân Khư hoặc "Quy Giáp Thú Cốt Văn".

Giáp Cốt Văn sớm nhất đã biến mất cùng với sự diệt vong của nhà Ân, Kim Văn nổi lên thay thế, trở thành thể chữ chủ lưu của Chu Triều.

Thời Ân Thương, Kim Văn đã bắt đầu xuất hiện.

Chỉ là vẫn chưa phải chủ lưu.

Chương 39

Mà ngôi mộ này, lại còn liên quan đến mộ thời Ân Thương sao?

Ân Thương, Tây Chu, Chiến Quốc!

Nơi này rốt cuộc là phong thủy bảo địa gì, mà lại khiến nhiều triều đại đến thế đều tranh nhau xây mộ ở đây?

"Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" trong tay Lý Dịch dù sao cũng là quyển tàn, thêm vào đó cuốn sách này xuất hiện quá muộn.

Đối với một số chuyện quỷ dị bí ẩn thời Ân Thương cổ xưa, e là cũng không có ghi chép.

Cuối thời Ân Thương, đồ đồng và Kim Văn mới xuất hiện.

Cánh cửa đồng to lớn như vậy, thật sự là sản phẩm mà thời đại đó có thể chế tạo ra sao?

Lý Dịch không khỏi cảm thấy vô cùng tò mò về thứ phía sau cánh cửa đồng.

Trung tâm cánh cửa đồng là một lỗ khóa khổng lồ, lỗ khóa này khác với những lỗ khóa khác.

Giữa lỗ khóa có chín lỗ khóa nhỏ, được sắp xếp theo Cửu Diệu Tinh Tướng.

Trông vô cùng tinh vi.

Lông mày Lý Dịch nhíu chặt lại ngay lập tức, cánh cửa đồng này tuyệt đối không đơn giản!

Theo ghi chép cổ thư, thời gian xuất hiện sớm nhất của Cửu Diệu Tinh Tướng hẳn là vào Chu Triều.

Đương nhiên, đây chỉ là thời gian sớm nhất có ghi chép.

Thời gian Cửu Diệu Tinh Tướng thực sự xuất hiện thì không rõ.

Lý Dịch cũng muốn phá giải cánh cửa đồng này bằng bạo lực, nhưng cấu tạo cánh cửa đồng này quá phức tạp, nếu phá hủy bừa bãi, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Có lẽ, khi phá cửa đồng ra, cổ mộ bên trong cũng sẽ bị hủy diệt ngay lập tức!

Xem ra, chỉ có tìm được chín chiếc chìa khóa, mới có thể đến mở cánh cửa đồng này.

Lý Dịch ra khỏi cửa đồng, đi đến chủ mộ thất của Tây Chu Mộ.

Thấy thuyền phu vẫn đang khổ sở dịch tiếng Nhật, nhàn nhạt nói: "Dịch được bao nhiêu rồi?" Thuyền phu vội vàng nói: "Đa phần đã dịch xong rồi!" "Chỉ là có một phần được viết bằng mật mã, căn bản không phải tiếng Nhật, điện thoại cũng không dịch được." Lý Dịch gật đầu, cầm lấy điện thoại trong tay thuyền phu, tỉ mỉ đọc.

Nội dung bên trong được ghi chép theo thời gian: Ngày mồng 3 tháng Mỗ năm Mỗ, 4 giờ sáng.

Bộ trưởng đích thân tiếp kiến một nhân vật bí ẩn của Đội Tự Vệ.

Cô ta hẳn xuất thân là kỹ nữ, trông rất đẹp.

Chỉ là sống lâu trong đất nước bẩn thỉu này, nhiều thói quen đã dần thay đổi.

Cô ta còn dẫn theo một người, họ Ngô, tướng mạo tuấn mỹ thư sinh, trông như một phụ nữ vậy.

Nghe nói là một đạo mộ tặc, đã phát hiện một cổ mộ rất lợi hại, muốn dẫn chúng ta đến nghiên cứu.

Bộ trưởng rất vui, vì thí nghiệm của chúng ta gặp phải nút thắt.

Sau khi tiêm hóa chất sinh học vào thai nhi, luôn không thể kéo dài đến khi sinh nở thuận lợi.

Mà thai nhi mổ bụng thì rất yếu ớt, căn bản không phải cỗ máy giết chóc mà chúng ta muốn!

Mà tên đạo mộ tặc họ Ngô đó nói, trong cổ mộ có một loại cương thi, gọi là huyết thi, lợi dụng máu của nó có lẽ có thể cải thiện hóa chất sinh học!

Bộ trưởng liền vỗ bàn quyết định, muốn dẫn chúng ta và một nhóm người của Đội Tự Vệ xuống mộ!

Suốt dọc đường đều rất thuận lợi, chỉ là sau khi vào cổ mộ, những chuyện gặp phải thật sự không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

Dây leo biết di chuyển, còn có côn trùng xanh biếc dày đặc.

Nhưng điều này lại càng khiến chúng ta hưng phấn hơn!

Đất nước cổ kính này tuy đã mục nát, nhưng bảo vật còn sót lại thì thật mê hoặc lòng người.

Những thứ này đều nên thuộc về Bệ hạ, vì Bệ hạ, chúng ta bắt đầu thả vật thí nghiệm 73148!

Đây là những con chuột đã được cải tạo bằng hóa chất sinh học, có sức chiến đấu mạnh mẽ!

Chúng ta dùng chúng để dọn dẹp đám côn trùng xanh biếc và dây leo.

Nhưng, những con côn trùng xanh biếc này không biết là ai nuôi dưỡng, lại có thể đối kháng với vật thí nghiệm 73148.

Đối mặt với sự tấn công của những quái vật này, chúng ta đành phải chuẩn bị dùng thuốc nổ, để giải quyết đám côn trùng xanh biếc và dây leo này.

Tên đạo mộ tặc họ Ngô đó đột nhiên đứng ra, nói rằng hắn có cách giải quyết đám côn trùng và dây leo này!

Tôi không tin cái tên lợn đáng ghét này.

Nhưng chúng ta không ngờ, tên lợn này lại thật sự có cách đối phó với đám côn trùng và dây leo này.

Máu của hắn rất khắc chế đám côn trùng và dây leo này.

Rất nhanh liền xua tan đám côn trùng, dây leo cũng không dám động đến chúng ta nữa.

Dưới sự dẫn dắt của tên lợn này, chúng ta chỉ chết mấy người liền đến phó mộ thất.

Trong phó mộ thất có một cỗ quan tài đồng, sau khi nhìn thấy cỗ quan tài này, chúng ta đều vô cùng hưng phấn.

Rất nhanh, chúng ta mở quan tài ra, những thứ bên trong khiến chúng ta nghẹn thở.

Bên trong có hai cỗ thi thể, trong đó có một cỗ là nữ thi.

Rất đẹp, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào đẹp đến thế!

Ngay cả người phụ nữ của Đội Tự Vệ, so với nữ thi này, cũng không đáng nhắc đến!

Nhất thời, trong phó mộ thất vang lên tiếng nuốt nước bọt.

Tất cả đàn ông đều nhìn chằm chằm vào nữ thi này.

Đúng lúc này, một binh sĩ đột nhiên tấn công một binh sĩ khác, cắn chặt cổ đối phương!

Khuôn mặt binh sĩ đó rất gầy và dài, đôi mắt xanh biếc, trông cực kỳ đáng sợ.

Biến cố này khiến chúng ta sợ hãi, nhưng là những binh sĩ trung

thành nhất của Bệ hạ, chúng ta rất nhanh trấn tĩnh lại, nổ súng bắn chết hắn.

Tên lợn đó nói đây là Thanh Nhãn Hồ Thi, rất lợi hại!

Bảo chúng ta mang chiếc chìa khóa và bát trọng bảo hạp trong miệng nữ thi đi, đừng dây dưa ở đây nữa.

Bộ trưởng đương nhiên không đồng ý, sai người nổ súng, bắn Thanh Nhãn Hồ Thi thành một xác chết vô dụng.

Dưới vũ khí của Đế Quốc, một cỗ thi thể nho nhỏ căn bản không đáng kể.

Mà chiếc chìa khóa trong miệng nữ thi cũng bị một binh sĩ lấy ra.

Giữa chừng xảy ra một chút bất ngờ, trên người nữ thi này lại còn ẩn giấu cơ quan, chìa khóa vừa được lấy ra, binh sĩ đó liền bị cơ quan giết chết.

Chúng ta không để tâm, có thể hiến thân vì Bệ hạ, đó là vinh quang của hắn!

Điều khiến chúng ta tiếc nuối là, chiếc chìa khóa trong miệng nữ thi vừa được lấy ra, liền bắt đầu thối rữa, nước thi thể màu đen chảy lênh láng khắp nơi, trông rất ghê tởm.

Nhưng, ác mộng bây giờ mới bắt đầu!

Khuôn mặt một binh sĩ đột nhiên bắt đầu trở nên rất gầy, trong mắt lóe lên ánh sáng xanh biếc.

Trên mặt mang theo nụ cười lạnh lẽo quỷ dị, giọng nói khàn khàn đáng sợ, không ngừng phát ra tiếng cười "hắc hắc hắc" quái dị.

Chúng ta biết, binh sĩ này e là bị Thanh Nhãn Hồ Thi nhập hồn rồi, vội vàng nổ súng bắn chết hắn.

Nhưng, sau khi binh sĩ này chết, lại có người khác bị Thanh Nhãn

Hồ Thi nhập hồn!

Điều này khiến tất cả những người có mặt đều vô cùng hoảng sợ và kinh hoàng, sợ rằng người tiếp theo sẽ đến lượt mình.

Chương 40

May mắn thay tên lợn đó biết cách giải quyết, hắn lẩm bẩm niệm chú, lấy ra một lá bùa đốt cháy.

Tay cầm một thanh kiếm gỗ, nhảy múa nửa ngày những điệu vũ quái dị, sau đó nói với chúng ta rằng Thanh Nhãn Hồ Thi đã bị hắn giải quyết rồi.

Bộ trưởng thấy không còn ai bị nhập hồn nữa, lúc này mới yên tâm.

Chúng ta rời khỏi phó mộ thất, lại gặp phải một quái vật quỷ dị!

Quái vật này dường như có trí thông minh, ẩn nấp trong bóng tối đột nhiên tấn công chúng ta.

Có mấy binh sĩ bị đánh lén, chết ngay tại chỗ.

Chúng ta vội vàng nổ súng, nhưng quái vật này tốc độ quá nhanh, chúng ta không thể bắn trúng nó.

Tên lợn họ Ngô đó rất lợi hại, hắn lẩm bẩm niệm chú, lấy ra từng tấm Hoàng Chỉ viết bằng máu, vậy mà lại cố định huyết thi tại chỗ.

Bộ trưởng vội vàng ra lệnh khai hỏa, rất nhanh dưới những viên đạn mạnh mẽ của Đế Quốc, chúng ta đã bắn chết con quái vật màu tím đỏ này.

Ban đầu chúng ta tưởng rằng, quái vật này cứ thế bị giải quyết rồi.

Nhưng, điều khiến chúng ta vạn lần không ngờ là, quái vật này lại có thân bất tử!

Vết thương do đạn gây ra rất nhanh lành lại, nó còn thoát khỏi sự

khống chế của tên lợn, lao về phía chúng ta.

Trong lúc nguy cấp, chúng ta đành phải dùng đạn đặc chế!

Loại đạn đặc chế này có uy lực rất lớn, là do viện nghiên cứu của chúng ta đã tốn rất nhiều tâm sức mới nghiên cứu ra.

Chúng ta đeo mặt nạ phòng độc vào, bắn ra một viên đạn khí độc dài hai mươi centimet vào mặt quái vật!

Viên đạn này chứa khí thể do vi khuẩn cổ đại ăn mòn vật chất hữu cơ tạo ra, sau khi đi vào cơ thể người, có thể chỉ trong vài phút, liền khiến cơ thể người sản sinh ảo giác!

Một giờ sau, toàn thân sẽ thối rữa mà chết!

Loại khí thể này gây tổn hại cực lớn cho các sinh vật hữu cơ.

Con quái vật này cho dù có lợi hại đến mấy, nó cũng là sinh vật hữu cơ!

Tuyệt đối không thể sống sót dưới đạn khí độc này.

Nhưng, những thứ trong cổ mộ này thật sự quá kỳ lạ, hoàn toàn không giống những thứ mà thế giới này sở hữu!

Con quái vật này dưới tác dụng của đạn khí độc, vậy mà lại bắt đầu biến dị!

Trên lưng mọc ra những gai nhọn màu đỏ tươi, thân hình trở nên càng thêm vạm vỡ!

Quan trọng hơn là, nó quá nhanh nhẹn, đạn hoàn toàn không thể bắt kịp động tác của nó, chưa đầy vài giây, đã có mấy binh sĩ chết dưới tay nó.

Máu tươi văng tung tóe, mùi tanh hôi bốc ra cực kỳ quỷ dị, khiến người ta suýt chút nữa ngất xỉu!

Ngay cả khi đeo mặt nạ phòng độc bằng đồng, cũng không thể ngăn cản loại mùi quỷ dị này đi vào cơ thể chúng ta.

Bộ trưởng có vẻ vô cùng hoảng loạn, miệng nói ra những danh từ như hiệu ứng chimera, đột biến gen.

Đúng lúc con quái vật này đang đại khai sát giới, tên lợn đó đã ra tay.

Hắn tốc độ vượt xa người thường, tay cầm một thanh trường đao màu đen.

Chỉ một đao, liền chặt đứt đầu con quái vật đó!

Lần này, mọi người đều vô cùng bội phục tên đạo mộ tặc họ Ngô này.

Bộ trưởng rất vui, thu thập thi thể của quái vật lại, nói rằng mang về nghiên cứu khẳng định sẽ thu được không ít thành quả.

Tên họ Ngô nói, thứ cất giấu trong chủ mộ thất mới là bảo vật thực sự!

Chúng ta đều rất vui, sau khi vào chủ mộ thất, chúng ta đều bị cảnh tượng tráng lệ này làm cho kinh ngạc.

Thân cây khổng lồ bị chẻ đôi, một cỗ quan tài đồng cổ kính tang thương liền yên tĩnh nằm trong đó.

Tên họ Ngô nói, trong quan tài này ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ thần bí.

Nhưng cần 36 người huyết tế, mới có thể mở ra!

Người phụ nữ của Đội Tự Vệ cũng ở bên cạnh nói, tất cả những điều này đều vì vinh quang của Bệ hạ.

Chỉ cần lấy được thứ bên trong quan tài này, tất nhiên có thể xoay chuyển cục diện suy tàn, mang lại chiến thắng cho Bệ hạ!

Bộ trưởng rất động lòng, liền sai binh sĩ cầm đao, chặt đầu những võ sĩ tự nguyện hiến thân.

Từng cái đầu lâu rơi xuống đất, máu tươi bắn ra tung tóe.

Máu trên đất theo những đường vân sâu lắng chảy vào quan tài đồng khổng lồ...

Đọc đến đây, những nghi hoặc trong lòng Lý Dịch không những không được giải thích, mà ngược lại còn nhiều hơn!

Nhưng bản ghi chép của nhân viên ghi chép kết thúc ở đây.

Những mật mã khác căn bản không thể phá giải, hơn nữa có lẽ không liên quan nhiều đến những thứ phát hiện trong mộ.

Rất có thể là dữ liệu thí nghiệm sống, và một số bí mật chế tạo vũ khí sinh học.

Ngoài ra, Lý Dịch còn nghi ngờ rất nhiều về tính chân thực của bản ghi chép này.

Bởi vì những thông tin tiết lộ trong đó, có rất nhiều điểm không phù hợp với những thông tin anh phát hiện sau khi vào.

Sau khi những người này hiến tế 36 người, kích hoạt Huyết Yến Âm Dương Trận, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Người trong ngọc dũng thật sự đã hoàn toàn phục sinh sao?

Hay đã biến thành Ngọc Thi viên mãn?

Ngoài ra, Quỷ Tỳ đã bị những người này mang đi rồi sao?

Đúng lúc Lý Dịch đang suy nghĩ.

Trong đầu Lý Dịch vang lên một giọng nói vô cảm: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành thăm dò Chiến Quốc mộ và Tây Chu mộ.

Có muốn biến cổ mộ này thành mộ địa mới không!] "Có!" [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đã trở thành chủ nhân mới của cổ mộ này!] [Túc chủ có thể tiến hành sửa chữa đơn giản mộ địa này, cũng như có thể dung hợp mộ địa nguyên thủy với mộ địa này!] Sau khi Lý Dịch trở thành chủ nhân của cổ mộ này, Mắt Lãnh Chúa khởi động, trong khoảnh khắc liền thấu hiểu mọi thứ bên trong cổ mộ!

Bên trong Cửu Đầu Xà Bách, những đường hầm bị chuột biến dị gặm nhấm đều hiện rõ.

Còn trong mộ đạo, vậy mà lại có dấu vết của cuộc giao tranh.

Những dấu vết này không phải do đạn để lại, mà là do nắm đấm và thuật Kỳ Môn Độn Giáp để lại.

Nói chính xác hơn, là Phong Hậu Kỳ Môn Thổ Tự Quyết!

Trong "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" tuy không ghi chép phương pháp tu luyện thuật pháp này, nhưng lại miêu tả đặc điểm của nó.

Phong Hậu Kỳ Môn là một loại thuật Kỳ Môn Độn Giáp.

Nghe nói là do Phong Hậu sáng tạo.

Nhưng, thời đại xuất hiện sớm nhất của thuật Phong Hậu Kỳ Môn là Chu Triều!

Mà hoàn toàn thành hình thì là vào Hán Triều.

Nên, Lý Dịch suy đoán, đây e là cũng là tuyệt kỹ do người đời sau mượn danh Phong Hậu mà sáng tạo!

Còn về người sáng tạo thực sự là ai, thì không ai biết.

Nhưng, Phong Hậu Kỳ Môn quả thật rất lợi hại.

Nó chú trọng "bất biến ứng vạn biến", "Tiên thiên lĩnh Chu Thiên,

che Chu Thiên chi biến, hóa Ngô vi Vương".

Chương 41

Người xưa cho rằng vũ trụ này chia thành thượng trung hạ, thượng là trời, trung là người, hạ là đất!

Âm dương ngũ hành, chú trọng thiên nhân hợp nhất, sau này lại nói, trời đất và người vốn là một thể!

Thiên nhân hợp nhất, chính là chữ Vương này, một gạch ngang phía trên là trời, một gạch ngang phía dưới là đất, ở giữa là người, đường thẳng đứng là nối trời đất và người thành một thể!

Nên Hóa Ngô vi Vương, ý nghĩa là lấy bản thân làm trung tâm, biến hóa theo sự biến động nhưng vẫn là một thể thống nhất!

Loại thuật pháp này đầu tiên được Đạo gia Trang Tử vận dụng vào cảnh giới mộng hóa bướm, còn Âm Dương gia thì hoàn toàn tách nó ra khỏi đạo pháp hư vô mờ mịt, trở thành thuật pháp thực sự!

Những thứ này là thật hay giả, Lý Dịch không để tâm.

Tin sách không bằng không tin sách.

"Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" cũng là do người viết, nói không chừng sẽ có sai sót.

Chỉ là, một người nắm giữ Phong Hậu Kỳ Môn, vậy mà lại bị một người khác áp chế!

Đây mới là điều khiến Lý Dịch kinh ngạc.

Lý Dịch không ngừng dùng dấu vết còn sót lại trên chiến trường để phác họa, suy ngược lại cảnh tượng hai người giao đấu.

Người sử dụng Phong Hậu Kỳ Môn ngay từ đầu đã dùng hết toàn lực, nhưng người kia lại có vẻ ung dung, luôn giữ lại thực lực.

Còn về kết cục, chỉ dựa vào những dấu vết này rất khó suy luận ra.

Dù sao những dấu vết ở đây dưới sự vùi lấp của thời gian, đã trở nên quá vụn vỡ.

Lý Dịch đành phải từ bỏ việc thăm dò ở đây, bắt đầu chuyển hướng sang những nơi khác.

Đột nhiên, trong tầm nhìn của Lý Dịch xuất hiện một vật vuông vức!

Vật này yên tĩnh nằm trong dây leo Cửu Đầu Xà Bách.

Vì Cửu Đầu Xà Bách không ngừng sinh trưởng, nên vật vuông vức này được bảo quản rất tốt.

Nếu Lý Dịch không có Mắt Lãnh Chúa, có thể quét toàn bộ cổ mộ, e rằng cũng không thể nhìn thấy nó!

Là Quỷ Tỳ sao?

Lòng Lý Dịch khẽ động.

Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng bay ra, ăn hết dây leo Cửu Đầu Xà Bách, mang vật vuông vức đó trở về chủ mộ thất.

Đó là một hộp gỗ, chỉ to bằng bàn tay, làm từ trầm mộc âm, tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Lý Dịch nói với thuyền phu: "Mở nó ra!" Thuyền phu làm theo.

Bên trong là một ấn chương, ấn chương được khắc từ Kê Huyết Thạch!

Lý Dịch nhìn thấy Kê Huyết Thạch, liền hiểu ra đây không phải Quỷ Tỳ.

Kê Huyết Thạch, là đá khai thác từ vùng thần sa đai, được đặt tên

vì có màu đỏ tươi như máu gà thần sa.

Kê Huyết Thạch chứa thần sa, thạch anh, ngọc tủy, quặng từ tính, quặng sắt đỏ và các vật chất khác.

Cùng với Thọ Sơn Thạch, Thanh Điền Thạch, Ba Lâm Thạch được xếp vào "Tứ Đại Quốc Thạch" của An Lạc.

Kê Huyết Thạch được khai thác từ thời Tống, nhưng nổi tiếng vào thời Thanh, các hoàng đế Khang Hi, Càn Long, Gia Khánh rất thưởng thức Xương Hóa Kê Huyết Thạch, và coi nó là nguyên liệu chính để làm vật quý.

Ấn chương Kê Huyết Thạch này có chất địa mịn màng, màu sắc tinh oánh, giàu ánh sáng, màu sắc rực rỡ, trong suốt.

Quả là cực phẩm trong Kê Huyết Thạch!

Văn tự được khắc ở đáy là Cửu Điệp Triện, có thể thấy ấn chương Kê Huyết Thạch này ít nhất được chế tác từ sau thời Tống!

Cửu Điệp Triện, là một loại triện thư rất đặc biệt, vốn là một loại chữ "Quốc Triều Quan Ấn" thịnh hành vào thời Tống, chủ yếu dùng để khắc ấn chương, nét bút của nó gấp khúc chồng chất, đối xứng cân đối.

Văn tự Cửu Điệp tuy thay đổi quanh co không ngừng, nhưng lại cực kỳ chặt chẽ, rất nhanh liền thịnh hành.

Cửu Điệp Triện trên ấn chương Kê Huyết Thạch này có ý nghĩa là Trấn Quỷ Ti!

Lý Dịch thầm nghĩ, vậy là vào thời Tống đã thành lập cơ quan chính thức chuyên đối phó quỷ vật rồi sao?

Hơn nữa, người của Trấn Quỷ Ti này còn từng đến Lỗ Vương Cung!

Cái Lỗ Vương Cung nhỏ bé này, vậy mà lại ẩn chứa nhiều bí mật đến thế, thật khiến Lý Dịch đau đầu!

Hiện tại anh ít nhiều cũng là chủ nhân của Lỗ Vương Cung, nhưng lại không biết gì về những bí mật trong quá khứ của cổ mộ này, thật sự khiến anh khó chịu!

Khó chịu thì khó chịu, ấn chương Kê Huyết Thạch này mang theo một tia linh khí cực kỳ thuần khiết, nếu thường xuyên đeo bên mình, chắc chắn có lợi ích!

Xem ra, chủ nhân của ấn chương này có địa vị không thấp trong Trấn Quỷ Ti a!

Lý Dịch thu ấn chương lại, tiếp tục dùng Mắt Lãnh Chúa thăm dò cổ mộ này.

Muốn đào ra toàn bộ bí mật ẩn chứa trong đó.

Đáng tiếc, những nơi còn lại Lý Dịch đã lục soát khắp nơi, nhưng không phát hiện được thứ gì hữu dụng.

Lý Dịch đành phải từ bỏ, có lẽ Quỷ Tỳ đã bị người ta mang đi rồi.

Hoặc cũng có thể căn bản không có thứ gọi là Quỷ Tỳ!

Năng lực của Lỗ Thương Vương là do chính mình thổi phồng lên.

Mà năng lực điều khiển âm binh của Lỗ Thương Vương, có lẽ còn có ẩn tình khác!

Lý Dịch không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu cải tạo Lỗ Vương Cung.

Đầu tiên.

Phải dung hợp cổ mộ nguyên thủy của mình với Lỗ Vương Cung.

Lý Dịch là một người hoài cổ, thêm vào đó Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ và Cơ Quan Xà đều ở trong cổ mộ nguyên thủy, tự nhiên không

thể dễ dàng từ bỏ.

Rất nhanh, bên dưới Lỗ Vương Cung, liền xuất hiện một cổ mộ lớn hơn.

Mặc dù cổ mộ nguyên thủy của Lý Dịch rất đơn sơ, nhưng nó thông bốn ngả tám hướng, nếu gặp nguy hiểm, cũng tiện cho Lý Dịch di chuyển chiến lược.

Sau đó, Lý Dịch bắt đầu chế tạo cơ quan trong Lỗ Vương Cung.

Đài đá ngoài cùng đương nhiên là phải khôi phục nguyên dạng.

Có đài đá này, hẳn có thể đối phó với đạo mộ tặc bình thường.

Kế đến, Lý Dịch đẩy khu vực của chuột biến dị ra vòng ngoài cùng của cổ mộ.

Nếu đạo mộ tặc bên ngoài đi vào, thì nhất định phải giết chết những con chuột biến dị này trước.

Mặc dù Lý Dịch định coi những con chuột biến dị này là thức ăn của sủng vật.

Nhưng những con chuột biến dị này sống trên lãnh địa của hắn, ít nhiều cũng phải làm việc gì đó chứ?

Rồi đến huyết thi.

Lý Dịch nghĩ là để huyết thi thử nghiệm xem vũ khí nhiệt của con người có sức phá hoại đối với cương thi lớn đến mức nào!

Để tránh sau này chính mình gặp phải, lại bị đánh cho trở tay không kịp.

Cùng với huyết thi là thi miết, để đề phòng sau khi huyết thi bị giết, Thi Miết Vương cũng theo đó mà chết.

Phía sau thi miết, thì là mười cỗ binh dũng Chiến Quốc!

Binh dũng có thể tự chủ hoạt động, được chế tạo bằng Yển Giáp Thuật.

Còn Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ và những sủng vật khác, thì canh gác ở phó mộ thất.

Trong cỗ quan tài đồng cổ kính vốn chứa nữ thi và Thanh Nhãn Hồ Thi thì chứa từng con Cơ Quan Xà!

Chương 42

Còn về chủ mộ thất, Lý Dịch dồn ánh mắt vào thuyền phu.

Thuyền phu bị Lý Dịch nhìn chằm chằm đến mức da đầu tê dại, lắp bắp nói: "Gia, có gì... dặn dò sao?" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Anh muốn trường sinh bất lão không?" Thuyền phu do dự một lát rồi nói: "Tôi chỉ là một người nghèo, chưa từng hưởng phúc, sống lâu đối với tôi là một sự tra tấn." "Nhưng tôi rất sợ chết!" Lý Dịch chỉ vào ngọc dũng, giọng nói đầy sức quyến rũ: "Anh biết đây là gì không?" Thuyền phu lắc đầu, khó hiểu nhìn Lý Dịch.

"Ngọc dũng!" Lý Dịch từng chữ từng câu nói: "Chỉ cần bỏ người vào đây, liền có thể sống mấy ngàn năm không chết!" "Cứ năm trăm năm, người bên trong lại lột da một lần.

Mỗi lần lột da sẽ trở nên trẻ hơn, sau chín lần, công đức viên mãn, phản lão hoàn đồng, phục sinh trọng sinh!" Thuyền phu kinh ngạc nói: "Chín lần?

Vậy chẳng phải phải mất bốn ngàn năm trăm năm sao?" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Nếu có người dùng Huyết Yến Âm Dương Trận thúc đẩy cho anh, tự nhiên có thể rút ngắn đáng kể thời gian lột da!" Thuyền phu cũng đã xem bản ghi chép của hải tặc, tự nhiên hiểu Huyết Yến Âm Dương Trận cần hiến tế 36 người mới có thể thành công!

Nhưng anh ta không hề do dự, trực tiếp gật đầu: "Gia!

Tôi muốn vào ngọc dũng!" Thuyền phu rất thông minh.

Anh ta biết Lý Dịch muốn anh ta vào ngọc dũng, bằng không sẽ không nói nhiều với anh ta như vậy.

Nên anh ta không có nhiều quyền lựa chọn.

Lý Dịch gật đầu, sau khi khôi phục cỗ quan tài đồng cổ kính trong Cửu Đầu Xà Bách về nguyên dạng, ra lệnh: "Nằm xuống, tôi bảo Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ mặc ngọc dũng cho anh!" "Vâng!" Thuyền phu nằm vào trong quan tài đồng.

Từng con Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ tuần tự mặc ngọc dũng cho thuyền phu, hai canh giờ sau, thuyền phu mới hoàn toàn mặc xong ngọc dũng.

Thuyền phu cảm thấy ý thức của mình dần mơ hồ, mơ màng, như muốn ngủ thiếp đi.

Bên cạnh, vang lên giọng nói của Lý Dịch: "Anh cảm thấy thế nào?" Giọng thuyền phu rất uể oải, mang theo sự buồn ngủ lờ đờ: "Toàn thân rất thoải mái, rất ấm áp, như đang ngâm suối nước nóng vậy!" Lý Dịch gật đầu.

Ý thức của thuyền phu từ từ chìm xuống, hơi thở dần bình ổn, cho thấy anh ta đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ sâu.

Lần tiếp theo tỉnh lại, e là khi lần lột da đầu tiên hoàn thành.

Lý Dịch lại rất tò mò, nếu anh bồi dưỡng ra một Ngọc Thi hoàn chỉnh, sau đó nuốt chửng Ngọc Thi này, sẽ xảy ra chuyện gì?

Đây có lẽ chính là truyền thuyết "nuôi heo chờ giết" rồi!

Lý Dịch bố trí một số thứ nhỏ nhặt trong Tây Chu Mộ này, liền đưa quan tài của mình vào sâu dưới lòng đất.

Nhìn thủ đoạn của Hạo Thiên, dường như rất khắc chế tà túy.

Anh không muốn đích thân đối mặt với đám đạo mộ tặc này.

Ẩn mình đến cuối cùng, mới là kẻ mạnh!

Đúng lúc Lý Dịch đang bố cục, Ngô gia và Trần gia đồng thời

nhắm vào mộ của Lý Dịch.

Đặc biệt là Trần gia, bọn họ đã mưu đồ ngôi mộ này từ lâu.

Trần gia.

Lần này những người Trần gia phái đi đều là tinh nhuệ của Trần gia.

Tuy chỉ có mười người, nhưng mỗi người đều thân hoài tuyệt kỹ, từng trải qua rất nhiều đại mộ.

Trong mười người này, người dẫn đầu là em trai ruột của gia chủ Trần gia, Trần Phong.

Trần Phong tuy là em trai của gia chủ Trần gia, nhưng tuổi tác hai người chênh lệch rất lớn, nói là cha con cũng có người tin.

Trần Phong tâm tư cẩn mật, khiêm tốn ổn trọng.

Nên gia chủ Trần gia rất yên tâm giao chuyện này cho hắn làm.

Còn gia chủ Trần gia thì dẫn người đi kiềm chế Ngô gia và những người khác đang cạnh tranh với Trần gia.

Lỗ Vương Cung ở phía Bắc, đó là lãnh thổ Bắc phái.

Bắc phái có bốn gia tộc lớn, đều là những gia tộc lâu đời, nội tình sâu xa.

Nên lần này Trần gia phái đi không nhiều người, để tránh gây chú ý cho Bắc phái.

Ngoài ra, điều Trần gia thực sự cảnh giác vẫn là Ngô gia!

Ngô gia nổi lên sau, đột nhiên quật khởi, cướp mồi từ miệng hổ của ba gia tộc Trương, Trần, Diêu, trở thành gia tộc Nam phái mới!

Nam phái cũng từ ba gia tộc, trở thành bốn gia tộc lớn của Nam phái.

Lịch sử phát gia của Ngô gia vô cùng thần bí và đẫm máu, bị nhiều người gọi là Huyết Yến Ngô gia.

Gia huy của Ngô gia là một con én màu đỏ máu, nên còn được gọi là Huyết Yến Ngô gia.

Người dẫn dắt Ngô gia quật khởi là gia chủ đời trước của Ngô gia, Ngô Trường Sinh, nhưng vì sống quá lâu, nghe nói đã chết già rồi.

Sau khi Ngô Trường Sinh chết, thế lực của Ngô gia liền suy giảm đáng kể.

Nhưng, gần đây Trần gia nhận được tin tức.

Ngô gia dường như có thế lực thần bí đứng sau chống lưng cho họ.

Nên, gia chủ Trần gia vô cùng kiêng kỵ Ngô gia.

Cần để lại người đề phòng Ngô gia đánh lén.

Động tác của Trần gia rất nhanh chóng, Trần Phong dẫn người lẳng lặng đến con sông bên ngoài Lỗ Vương Cung.

Bạch Thư Chiến Quốc trong tay ghi lại từng đường tuyến phức tạp này, giữa chừng dùng chu sa đánh dấu vị trí Lỗ Vương Cung.

Trần Phong ổn trọng nói: "Thả thuyền bơm hơi vào sông, tranh thủ tối nay tiến vào Lỗ Vương Cung!" "Được!" Những người khác lần lượt lên thuyền, ngược dòng sông đi lên.

Đúng lúc người Trần gia tiếp cận Lỗ Vương Cung, Lý Dịch đang chơi game trong chủ mộ thất.

Dù sao một mình ở trong mộ thất khổng lồ, không chơi điện thoại e rằng sẽ buồn chán đến phát điên!

"Mẹ kiếp!

Nếu không phải tôi là cương thi, khớp ngón tay quá cứng, thì pha Mộc Lan này không phải đã quét sạch cả team rồi sao?" "Đồng đội đúng là gà quá!

Sư phụ Lý của Lăng Giang Cửu, người ta tanker ra giáp phản, đứng tại chỗ cho anh cào cát mà anh còn cào không động!" Ván này chưa đầy mười phút, đã hoàn toàn sụp đổ!

Lý Dịch dứt khoát thoát game, lấy điện thoại khác lên tài khoản khác.

Dù sao anh có nhiều tài khoản, nhiều điện thoại, chơi game quan trọng nhất là vui vẻ!

Đã bị hành như thế này rồi, từng người còn cố gắng không đầu hàng, cho đối phương sảng khoái có ý nghĩa gì sao?

Lúc này, Thi Hổ Phong trên không trung đột nhiên gửi tin tức, nói rằng có một nhóm người đang tiến đến Lỗ Vương Cung!

Lý Dịch lập tức cảnh giác, đến nơi hẻo lánh như vậy, không chừng chính là đạo mộ tặc a!

Vừa hay, bồi dưỡng Ngọc Thi hoàn chỉnh cần một lượng lớn máu người, còn số lượng đầu người của nhiệm vụ trung cấp cũng còn thiếu khá nhiều.

Hy vọng số người đối phương cử đến là đủ đi!

Lý Dịch chuyển sang tầm nhìn của Thi Hổ Phong nhìn một cái, lập tức cười.

Mười người?

Các người coi thường ngôi mộ này của tôi sao?

Ngày xưa hải tặc còn mang theo một đám người đến nộp mạng, các người mười người đã muốn thông quan?

Lý Dịch bất lực, số người này căn bản không đủ cho anh dùng.

Xem ra chỉ có thể đăng tin lên mạng, ví dụ như livestream, tự bạo ngôi mộ này, thu hút đạo mộ tặc bên ngoài đến thăm dò!

Những đạo mộ tặc này rất khiêm tốn, không mấy khi giống người Ngô gia, chơi cái trò livestream gì đó.

Nhưng điện thoại lại quá lộ liễu, nếu để Cơ Quan Xà quay phim, trong môi trường u ám rất dễ bị những đạo mộ tặc này phát hiện.

Nếu có camera mini thì tốt rồi.

Chương 43

Còn cả máy tính nữa, chơi game mobile mấy ngày nay đã chán rồi.

Hơi nhớ game PC!

Trong đầu Lý Dịch một kế hoạch bắt đầu hiện lên.

Thân phận của mình không phải Dịch Thiên Đế sao!

Là thần linh chí cao, không có tín đồ thì sao được?

Phải tìm một số đạo mộ tặc thích hợp, phát triển thành tai mắt của mình trong thế giới loài người.

Sau đó mang máy tính và các sản phẩm công nghệ cao khác đến cho mình nghiên cứu!

Tiện thể xem hoa của tổ quốc đang mê đắm trong loại game gì.

Đáng tiếc, trên người anh không có công cụ khống chế thần trí con người.

Bằng không có thể trực tiếp khống chế những người này, còn sợ không có máy tính mà chơi sao?

Trong "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" tuy có ghi chép mấy loại thuật pháp có thể khống chế lòng người.

Khôi Lỗi Thuật, Khống Hồn Thuật, Thần Đả, Chung Thuật, Hàng Đầu.

Những thứ này đều có thể.

Nhưng, nó chỉ ghi chép, chứ không nói cho Lý Dịch cách thi triển.

Điều này thật là vớ vẩn!

Đúng lúc Lý Dịch đang suy nghĩ cách khống chế đám đạo mộ tặc

này, đám đạo mộ tặc này đã tiến vào thi động.

Trần Phong thấp giọng nói: "Oán khí ở đây rất nặng, e rằng sẽ có tà túy!

Mọi người cẩn thận một chút!" Phó thủ của Trần Phong, Trần Đạc gật đầu: "Phong ca, ở đây dường như có dấu vết của cuộc giao tranh!" Trần Phong cúi đầu, đeo găng tay trắng vào, dùng găng tay sờ vào đất.

Găng tay lập tức bị ăn mòn, Trần Phong lập tức vứt găng tay đi, lúc này mới tránh được việc tay mình bị ăn mòn.

"Độc tố ăn mòn lợi hại thật!" Sắc mặt mọi người trở nên vô cùng nặng nề.

Trần Phong trầm giọng nói: "Đất ở đây dường như chứa thi độc rất nặng, e rằng từ rất lâu trước đây đã xảy ra thi biến, sợ là đã xuất hiện đại cương thi rồi!" Trần Đạc lấy xẻng công binh ra, xúc một khối đất trên mặt đất, từ đó phát hiện một cái đầu lâu xương khô.

Trần Đạc dùng xẻng công binh đập đập cái đầu lâu này, trực tiếp đập nát nó.

Sau đó lại đào đất ở một nơi khác, làm theo cách cũ, đập nát nó.

Trần Đạc làm xong những việc này, nhíu mày nói: "Thời gian tử vong của những cái đầu lâu này là trong vòng một trăm năm!" "Hơn nữa đầu lâu ở đây rất nhiều, ít nhất phải trên năm mươi người mới có thể rải rác dày đặc như vậy!" Những người Trần gia khác khẽ bàn tán: "Những cái đầu lâu này là do đạo mộ tặc trước đó để lại sao?" "Rất có khả năng, chúng ta đào những cái đầu lâu này lên xem, xem có thể phát hiện ra thứ gì chứng minh thân phận của bọn họ không." "Nơi này tà tính thật, vừa vào đã gặp nhiều đầu lâu như vậy!" Mọi người ra sức đào, rất nhanh, đã đào ra không ít đầu lâu và quần áo các

loại.

Mười người bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra những bộ quần áo này, xem có manh mối nào còn sót lại không.

Trong tay Trần Phong là một tờ giấy ố vàng, cảm giác mịn màng, sờ vào thấy hơi lạnh.

"Đây là giấy da người sao?" Trần Phong nhíu mày, ngón tay dài và mạnh mẽ không ngừng nhào nặn tờ giấy da người này, phát hiện tờ giấy da người này có lớp kẹp!

Xé ra xem, nội dung bên trong y hệt nội dung trong Bạch Thư Chiến Quốc trong tay bọn họ!

Trong khoảnh khắc, phía sau Trần Phong liền xuất hiện một luồng hàn ý!

Dường như có một con rắn độc đang lạnh lẽo nhìn chằm chằm, chỉ cần hắn lộ ra sơ hở, liền sẽ vươn nanh độc về phía hắn!

Sắc mặt Trần Phong lập tức trở nên tái nhợt, xương cốt run lên từng đợt, xung quanh dường như có từng đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn!

Hơn nữa, mỗi đôi mắt đều tràn đầy ác ý!

Hắn biết, đây không phải ảo giác!

Đây là bản năng của hắn.

Trần gia vì muốn bản năng của hắn được phát triển tối đa, đã đặc biệt tìm một đạo quán đổ nát trong núi sâu, để lão đạo sĩ đó nuôi dưỡng hắn lớn lên.

Vì từ nhỏ đã lớn lên cùng động vật, không bị xã hội – cái thùng thuốc nhuộm lớn này làm ô nhiễm.

Thêm vào đó phương pháp hô hấp mà lão đạo sĩ dạy hắn, điều này

khiến bản năng của Trần Phong càng trở nên nhạy bén hơn theo tuổi tác.

Trần Phong nhìn xung quanh, muốn tìm ra nguồn gốc của ác ý.

Nhưng, hắn không thu hoạch được gì.

Dường như tồn tại đang nhìn chằm chằm hắn là thần linh vậy, có ba ngàn đôi mắt!

Quan sát hắn 360 độ không góc chết!

Mọi người thấy sắc mặt Trần Phong trở nên kém như vậy, đều quan tâm hỏi: "Phong ca anh sao vậy?

Có phải trong người không khỏe không?" "Thiếu gia chủ, hay là chúng ta lui khỏi động đầu lâu này trước, ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi?" Trần Phong xua tay, hít một hơi thật sâu nói: "Có người đang giám thị chúng ta!" "Cái gì?!" Mọi người nghe Trần Phong nói xong, đều căng thẳng nhìn xung quanh.

"Phong ca, anh có thể cảm nhận được ánh mắt dòm ngó chúng ta đến từ đâu không?" Trần Đạc biết năng lực của Trần Phong, không hề nghi ngờ, mà hỏi.

Trần Phong lắc đầu: "Đối phương thực lực quá mạnh, cùng cấp với những nhân vật lớn trong các môn phái nổi tiếng như Long Hổ Sơn, Võ Đang Sơn!" "Rất có khả năng, hắn đã đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất trong truyền thuyết, hòa mình vào tự nhiên, như một giọt nước hòa vào biển cả vậy!" Thiên nhân hợp nhất?

Mọi người tuy không phải người của Đạo gia thực sự, nhưng vì đạo mộ luôn gặp phải những thứ kỳ quái, nên cũng có chút hiểu biết về đạo kinh.

Tự nhiên biết cảnh giới thiên nhân hợp nhất phiêu diêu đến mức nào!

Nhưng, bây giờ lại có người đạt đến cảnh giới này, còn đang dòm ngó bọn họ!

Điều này thật sự quá đáng sợ!

Lý Dịch thấy Trần Phong vậy mà lại có thể phát giác được ánh mắt của mình, càng cảm thấy hứng thú với những người này.

Chẳng trách những người này dám đến đào mộ của anh, hóa ra là thân hoài tuyệt kỹ!

Lý Dịch tắt tầm nhìn của Thi Hổ Phong, bắt đầu dùng Mắt Lãnh Chúa dòm ngó.

Trần Phong cảm giác được những ánh mắt dày đặc kia biến mất, thở phào nhẹ nhõm.

Trần Phong nói: "Vị cao nhân đó e là chỉ đi ngang qua, bây giờ đã rời đi rồi." Đi ngang qua sao?

Lý do của Trần Phong không khiến mọi người tin phục.

Bọn họ đều biết, Trần Phong chỉ là đang an ủi quân tâm, để tránh mọi người còn chưa xuống mộ đã trở nên thần kinh.

Trần Phong cất giấy da người vào trong lòng, thầm nghĩ chẳng lẽ có người đã rải rác thông tin về ngôi mộ này khắp nơi?

Những người đến ngôi mộ này không chỉ có bọn họ?

Trần Phong không tiếp tục suy nghĩ miên man, mà nhìn xung quanh.

Muốn tìm dị thường của nơi đầu lâu này.

Đột nhiên, ánh mắt Trần Phong dừng lại, chỉ vào một cây cổ thụ bị phá hoại đến không còn hình dạng nói: "Dấu vết phá hoại cây này rất mới!

Chẳng lẽ gần đây đã có người vào ngôi mộ này?" Trong lòng mọi người lập tức phủ một tầng bóng tối.

Trần Đạc đi đến trước cây cổ thụ, dùng kính lúp quan sát một chút rồi nói: "Cây cổ thụ này bị một loại dịch thể có tính ăn mòn mạnh ăn mòn, hơn nữa còn có dấu vết côn trùng gặm nhấm." "Có lẽ, đây không phải do đạo mộ tặc phá hoại, mà là do côn trùng gây hại như mối gặm nhấm!" Giọng Trần Phong rất trầm: "Mối không có tính ăn mòn mạnh như vậy!" "Có lẽ, đạo mộ tặc trước đó là cổ sư!" "Tôi nghe nói cổ có ngàn loại, trong đó không ít loại có tính ăn mòn cực mạnh!" "Hơn nữa, một khi hình thành số lượng lớn, tính uy hiếp rất lớn!" "Trừ những cao nhân đắc đạo lợi hại kia, e rằng đều sẽ chết dưới làn triều cổ dày đặc này!" "Cây cổ thụ này rất giống cây phu thê, rất có thể bên trong có bảo vật gì đó, nên mới bị đạo mộ tặc trước đó phá hoại!" Lý Dịch không thể không bội phục khả năng suy luận của Trần Phong.

Tên đạo mộ tặc này không giống đạo mộ tặc bình thường a!

Vậy mà lại có thể đoán ra nhiều thứ như vậy.

Nghe Trần Phong suy đoán, lòng người Trần gia càng thêm nặng nề.

Ngôi mộ này nếu đã bị đạo mộ tặc ghé thăm, vậy bên trong còn lại bao nhiêu bảo vật?

Quỷ Tỳ trong truyền thuyết có lẽ đã bị người ta mang đi rồi sao?

Trần Phong nhìn về phía cuối con sông, trầm giọng nói: "Ở đó có một khe nứt khổng lồ, có lẽ lối vào cổ mộ nằm trong đó!" Mọi người không phát hiện được bảo vật gì trong thi động, thấy khe nứt này, liền cẩn thận tiến đến gần đó.

Trần Đạc đi đầu, thân thủ nhanh nhẹn giẫm trên đá vụn, mấy cú nhảy liền đáp xuống miệng khe nứt!

Chương 44

Trần Đạc cầm đèn pin cường lực thăm dò, phát hiện bên trong khe nứt độ chênh lệch không lớn, độ dốc ổn định, thuyền có thể lái vào, liền lớn tiếng nói: "Tạm thời an toàn, có thể vào!" Trần Phong gật đầu, mọi người lái thuyền tiến vào trong khe nứt.

Trong khe nứt rất yên tĩnh, cách biệt với thế giới bên ngoài, mang lại cảm giác chết chóc cô độc.

Điều khiến Trần Phong để tâm nhất là, bố cục ở đây rất giống một loại hung địa được ghi chép trong "Táng Thư"!

"Tử Long Mạch!" Trần Phong từng chữ từng câu nói: "Đây vậy mà lại là một Tử Long Âm Mạch do con người tạo ra!" Những người khác không mấy hiểu về Tử Long Âm Mạch này, đều nghi hoặc nhìn Trần Phong.

Trần Đạc nói: "Phong ca, Tử Long Âm Mạch là loại long mạch gì?

Vì tạo ra long mạch nhân tạo, e rằng phải trả giá rất lớn chứ?" "Huống hồ, tôi thấy nơi đây lên xuống nhấp nhô, kim thủy hành độ, điệp lộ bình dương, hai bên mượn thạch nhũ làm nơi dưỡng ấm, dương khí từ xa tiếp tới, cực kỳ khéo léo!" "Không nói là long mạch, nhưng cũng coi như là phong thủy bảo địa!" Trần Phong giải thích: "Anh nhìn thấy chỉ là bề mặt mà thôi!" "Tử Âm Độc Long, cô lộ vô tình, tuyệt đối không thể chôn cất!" "Đây là một long mạch bị cao nhân chém giết!" "Nhưng, long mạch nào dễ giết đến thế?

Long mạch bị giết, tất nhiên oán khí cực nặng, phản phệ kẻ giết long!" "Vả lại, phép này trời đất không dung, sẽ chiêu dụ điềm xấu!" Trần Đạc tò mò nói: "Phong ca, nếu chém long mạch có nhiều tệ hại như vậy, đối phương tại sao lại muốn chém giết long mạch?" Trong

ánh mắt Trần Phong lộ ra chút bi thương và tiếc nuối.

"Long mạch là căn bản của quốc gia, nghe nói Chu Nguyên Chương vì muốn thiên hạ của nhà Chu vạn thế vững bền, sợ giang sơn mình khó khăn lắm mới giành được bị người khác cướp mất, liền sai Lưu Bá Ôn đi khắp cả nước thăm dò, tra xem long mạch." "Không tiếc tài lực vật lực, nhất định phải triệt để chặt đứt tất cả long mạch trong thiên hạ, để bảo vệ giang sơn Đại Minh thiên thu vạn đại!" "Lưu Bá Ôn tự nhiên không dám lơ là, dẫn theo đại quân, đi khắp nơi trong cả nước quan trắc địa hình, tìm kiếm long mạch!" "Long mạch nổi tiếng nhất mà Lưu Bá Ôn chém giết chính là long mạch tổ tiên của Trần Hữu Lượng, long mạch này đã thành rồng, nhưng vẫn bị Lưu Bá Ôn chém giết!

Sau đó ông lại tìm thấy một long mạch ở Long Sơn Vô Tích, sai người đào đất, chặt đứt long mạch này.

Tiếp đó ông lại phát hiện long mạch ở Cao Lan Sơn, liền khắp nơi thiết lập Phục Long Đôn, chặt đứt long mạch!" "Tóm lại, Lưu Bá Ôn đã chặt không ít long mạch, trừ sáu đại long mạch không dám động đến, những long mạch khác đều bị Lưu Bá Ôn chém giết!" Trần Phong sờ sờ cằm: "Nếu chém long mạch là để củng cố địa vị của kẻ thống trị, vậy đối phương chém giết long mạch ở đây cũng là vì vậy sao?" Trần Phong gật đầu: "Rất có khả năng!" Trần Phong lộ vẻ hồi ức trong mắt: "Các đời hoàng đế đều ra lệnh phá hủy long mạch, chỉ để củng cố đế vị và giang sơn của mình, cho dù là Thủy Hoàng đế, vị vua vĩ đại ngàn đời, cũng không ngoại lệ!" Trần Đạc không kìm được hỏi: "Nếu chém long mạch sẽ bị trời phạt, vậy tại sao những hoàng đế này vẫn làm?

Không sợ trái ý trời, mất đi đế vị sao?" Trần Phong nhún vai: "Ai mà biết được?" "Có lẽ là do đế vương cho rằng người chém long mạch không phải là mình, mà là thuộc hạ, nên báo ứng sẽ không giáng

xuống mình chăng!" "Ví dụ như Lưu Bá Ôn, người đã chém hết long mạch thiên hạ, kết cục của ông ta vô cùng bi thảm, không chỉ bản thân chết đi, mà còn đoạn tuyệt hương hỏa của Lưu gia!" Lý Dịch nghe những người này thảo luận, trong lòng khẽ động.

Anh cũng từng nghiên cứu về long mạch, việc chém long mạch đa số quả thật là để củng cố sự thống trị của đế vương.

Nhưng mạch rồng âm đã chết ở đây lại khác!

Mạch rồng âm đã chết này e rằng là để người trong ngọc dũng sớm phục sinh!

Long mạch ở đây tuy bị giết, nhưng lại không bị giết triệt để!

Vẫn còn sót lại một tia sinh khí, điều này khiến oán khí của mạch rồng chết càng lớn!

Và những oán khí này vừa hay lại bị Huyết Yến Âm Dương Trận hấp thu, gia trì lên ngọc dũng!

Chẳng trách, ngọc dũng này có thể lột xác chín lần!

Trước đây Lý Dịch đã cảm thấy kỳ lạ, Huyết Yến Âm Dương Trận tuy lợi hại, nhưng hiệu quả xúc tác lột xác tuyệt đối sẽ không lớn đến mức này.

Nó đã rút ngắn thời gian tới vài nghìn năm!

Thì ra là có một mạch rồng chết với oán khí gia trì.

Suy nghĩ của Lý Dịch tiếp tục lan tỏa.

An Lạc ban đầu có sáu long mạch lớn khó bị chém đứt, đó là Côn Luân, Tây Khuynh, Trường Bạch, Nga Mi, Thái Hành, Tần Lĩnh.

Nhưng sau biến đổi địa chất, sáu long mạch này hội tụ thành ba long mạch lớn hơn, theo Dịch Kinh được đặt tên là Cấn Long Phát Mạch, Chấn Long Phát Mạch, Tốn Long Phát Mạch.

Chúng còn được gọi là Bắc Long, Trung Long, Nam Long.

Ba long mạch này đều bắt nguồn từ núi Côn Luân, nên núi Côn Luân còn được gọi là Tổ của vạn long!

Còn mạch rồng âm đã chết mà Lý Dịch đang ở, chính là nằm trên đầu Trung Long!

Coi như là Trung Long tử long mạch.

Nơi đây lại bị người ta chém đứt, tất nhiên sẽ có ảnh hưởng nhất định đến Trung Long.

Ai là người có thể chém đứt long mạch ở đây, biến nó thành của riêng, và rốt cuộc có liên hệ gì với Lỗ Thương Vương?

Mục đích lại là gì?

Phải biết rằng, đây là Trung Long tử long mạch, ẩn chứa khí vận vô cùng khổng lồ.

Nhưng, thiên khiển phải chịu cũng chắc chắn vô cùng khủng bố.

Chu di cửu tộc còn là nhẹ!

Ai dám phạm phải chuyện đại nghịch bất đạo như vậy?

Trong lúc Lý Dịch suy tư, Trần Phong và những người khác cũng đã tìm thấy bệ đá.

Khi Trần Phong nhìn thấy bệ đá, ánh mắt lập tức thay đổi.

"Đây là cơ quan phòng trộm được chế tạo bằng hung môn bí thuật, nơi này e rằng đại hung!" Vẻ mặt Trần Phong vô cùng khó coi, khiến những người khác của Trần gia cũng trở nên rất căng thẳng.

Trần Đạc không cần hỏi cũng biết hung môn bí thuật này đáng sợ đến mức nào.

Là cấm thuật trong Kỳ Môn Độn Giáp, nay lại xuất hiện ở đây,

thân phận chủ nhân ngôi mộ này e rằng nghịch thiên rồi!

Còn về việc hóa giải hung môn bí thuật này, họ hoàn toàn không có cách nào.

Thứ này đã thất truyền từ lâu, người hiện đại căn bản không biết cách giải quyết!

Trần Phong nói với một cô gái tóc đen dài thẳng tắp xinh đẹp: "Trần Lãnh Nguyệt, cô rất có nghiên cứu về cổ văn tự, có thể giải mã văn tự trên này không?" Trần Lãnh Nguyệt, người như tên gọi, lạnh lùng xinh đẹp vô song, đôi mắt thu thủy trong veo động lòng người.

Nghe Trần Phong nói xong, cô gật đầu, lấy ra dụng cụ chuyên nghiệp, bắt đầu dọn dẹp bụi bẩn trên bệ đá.

Rất nhanh, một số cổ văn tự đã hiện ra trước mắt mọi người.

Trần Lãnh Nguyệt nhìn thấy những cổ văn tự này sau đó, thở dài nói: "Thiếu gia chủ, những cổ văn tự này là từ thời Chiến Quốc.

Thời kỳ này loại cổ văn tự rất nhiều, văn tự các nước không thống nhất, nên rất khó giải mã!" "Hơn nữa, những cổ văn tự trên này dường như đã bị người ta cố ý xóa đi một phần, chắc là những thứ quan trọng đều đã bị xóa mất rồi!" Trần Phong nói: "Dịch những gì có thể giải mã ra, xem có thể thông qua những cổ văn tự này tìm được phương pháp hóa giải hung môn bí thuật không!" "Được!" Trần Lãnh Nguyệt nói: "Những văn tự trên này tôi chỉ có thể giải mã được từng chữ và từ đơn lẻ!" "Dịch, trường sinh, đế, thiên đạo, trấn, thi…" "Tôi chỉ có thể giải mã được chừng đó thôi!" Trần Phong nghe những chữ và từ này, lông mày nhíu chặt.

Những chữ và từ này tách rời, rất khó tìm thấy manh mối hữu ích nào.

Nên anh đành bỏ cuộc.

Trần Đạc xoa xoa mũi, trong mắt lộ ra vài phần lo lắng: "Hung môn bí thuật này cực kỳ khó giải, với thực lực của chúng ta, e rằng chỉ có thể dùng thuốc nổ mạnh mẽ phá vỡ!" Tâm trạng của Trần gia không tốt.

Họ không ngờ vừa tìm thấy lối vào mộ, lại gặp phải phiền phức lớn đến vậy!

Ai mà biết được phía sau sẽ gặp phải những gì?

Nam phái chú trọng vọng văn vấn thiết, nhưng bây giờ gặp hung môn bí thuật loại cấm thuật này, chỉ có thể dùng bạo lực phá giải!

Thực tế, hiện tại Nam phái và Bắc phái trong phương pháp đạo mộ cũng không có nhiều khác biệt.

Để đạo được nhiều bảo vật hơn từ mộ, Nam Bắc bắt đầu học hỏi lẫn nhau, càng về sau càng không rõ ràng.

Người Nam phái cũng học một số kỹ thuật của Bắc phái, ví dụ như việc thắp nến ở góc đông nam không chỉ Bắc phái làm, Nam phái cũng vậy.

Còn Bắc phái cũng học cách làm của Nam phái, trực tiếp phá mộ bằng bạo lực để đạt mục đích.

Tôn Điện Anh chẳng phải cũng đã cho nổ mộ Lão Phật Gia sao, nên bây giờ sự phân biệt không còn rõ ràng lắm.

Trần Phong nói với một tên béo: "Trần Nguyệt Bán, lắp thuốc nổ vào, trực tiếp dùng thuốc nổ phá ra!" Trần Nguyệt Bán vỗ ngực nói: "Được thôi!" "Thuốc nổ trong tay tôi đủ để thổi bay cả ngôi mộ này lên trời, cái bệ đá nhỏ này, chẳng phải dễ dàng giải quyết sao?" Rất nhanh, Trần Nguyệt Bán đã lắp đặt thuốc nổ xong trên bệ đá.

Hiện nay thuốc nổ đều là công nghệ cao, có thể điều khiển từ xa, cũng tương đối an toàn.

Lý Dịch thấy những người này lại dùng thuốc nổ, khẽ hừ lạnh một tiếng.

Nhưng không phái thi miết đang ẩn nấp lao tới ôm thuốc nổ đi.

Cũng không nhân cơ hội này bất ngờ tấn công, tiêu diệt đối phương.

Mà là án binh bất động.

Bí mật trong ngôi mộ này quá nhiều, Trần Phong và những người khác dù sao cũng là đạo mộ tặc chuyên nghiệp, hiểu biết rất nhiều thứ.

Có lẽ có thể giúp anh tìm thấy rất nhiều manh mối mà anh đã bỏ sót.

Cả Trần gia tránh xa, Trần Nguyệt Bán nhấn nút, một tiếng nổ lớn vang lên, bệ đá trực tiếp bị phá hủy! !

Một luồng sát khí đen kịt lan tỏa xung quanh, tạo thành một lớp sương mù nặng nề!

Thấy làn sương mù này, Trần gia đều kinh hãi thất sắc.

Chương 45

Trần Phong không quá ngạc nhiên, trầm giọng nói: "Đây là âm sát chi khí trong hung môn bí thuật, chạm vào ắt có đại họa!" "Chúng ta mau rời khỏi đây, đợi âm sát chi khí tan đi, chúng ta lại vào!" "Được!" Trần gia không ai cố chấp, đều rất tin phục lời Trần Phong.

Rất nhanh, Trần gia đã rời khỏi hang thi.

Còn Lý Dịch thì lặng lẽ nhìn âm sát chi khí đổ về Huyết Yến Âm Dương Trận, trong lòng không khỏi cảm thán.

Người xây dựng ngôi mộ Tây Chu này thật là kỳ tài a!

Âm sát chi khí tích tụ mấy nghìn năm của hung môn bí thuật nếu được đổ vào ngọc dũng, chắc chắn có thể thúc đẩy ngọc dũng lột xác sớm hơn!

Lý Dịch nhìn vào ngọc dũng trong quan tài đồng, trầm giọng nói: "Số mệnh của cô thật là tốt a!" "Đây chính là người đi trước trồng cây, người đi sau hóng mát đi!" Ngọc dũng trong quan tài đồng đã bắt đầu lột xác, trên mặt xuất hiện một lớp chất keo trong suốt và ghê tởm.

Nhìn tốc độ này, ước chừng phải mất thêm mười năm nữa mới lột xong lớp da đầu tiên!

Thật là lâu dài a!

Đến khi xác ngọc viên mãn, Lý Dịch cảm thấy mình cũng tu thành Phi Cương rồi!

Nuôi dưỡng thật khó khăn a!

Nhưng Lý Dịch vẫn tràn đầy kỳ vọng.

Anh là cương thi có hệ thống, nuôi dưỡng gì đó chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Nửa đêm.

Âm sát chi khí hoàn toàn bị Huyết Yến Âm Dương Trận hấp thu, người Trần gia lại một lần nữa xâm nhập vào khu vực bệ đá.

Mọi người thấy bệ đá đã hoàn toàn mở ra, lộ ra lối đi bên trong, đều thở phào nhẹ nhõm.

Trần Lãnh Nguyệt đeo mặt nạ phòng độc, lấy ra máy dò không khí, đặt ở rìa bệ đá.

Trần Lãnh Nguyệt nhìn màn hình máy dò, các dữ liệu xuất hiện khiến khuôn mặt cô trắng bệch!

"Sarin!!!" Trần Lãnh Nguyệt hét lên: "Mau đeo mặt nạ phòng độc!" Trần Phong và những người khác tuy cách bệ đá khá xa, nhưng nghe thấy tiếng Trần Lãnh Nguyệt, đều cảm thấy da đầu tê dại, như nghe thấy chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng, vội vàng đeo mặt nạ phòng độc vào.

Trần Phong đeo mặt nạ phòng độc xong, mới nghiến răng nói: "Sarin?

Trần Lãnh Nguyệt cô xác định chứ?" "Thiếu gia chủ, tôi xác định!" Trần Lãnh Nguyệt hít sâu một hơi, lồng ngực không ngừng phập phồng, trong mắt lộ ra một tia căm hận sâu sắc.

Trần Phong biết Trần Lãnh Nguyệt không thể nhầm lẫn được, anh chỉ là quá đỗi kinh ngạc.

Trần Đạc nghiến răng ken két nói: "Chết tiệt!

Khí độc của kẻ địch Nhật Bản sao lại xuất hiện ở đây?" "Chẳng lẽ đám súc sinh đó cũng đã phát hiện ra ngôi mộ này?" Trần Phong

mấp máy môi vài cái: “Mọi người mau mặc đồ bảo hộ vào!” “Không ngờ lần này chúng ta lại thực sự phải dùng đến thứ này!” Trần Đạc mặc đồ bảo hộ xong, cảm thán một tiếng: “Gia chủ quả không hổ là gia chủ, liệu sự như thần a!” “Ca ca là trụ cột của Trần gia, tự nhiên hiểu biết hơn tôi!” Ánh mắt Trần Phong hơi tối lại, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Trần Đạc biết Trần Phong không phải ghen tỵ gia chủ, mà là bi ai cho số mệnh ca ca của mình.

Gia chủ Trần gia vì một số nguyên nhân, không thể lấy vợ sinh con.

May mắn thay gia chủ tiền nhiệm cuối đời mới có con, sinh ra Trần Phong, nếu không huyết mạch Trần gia e rằng đã đoạn tuyệt rồi!

Chỉ là, theo quẻ tượng lạ lùng trước khi lão gia chủ lâm chung, thọ mệnh của gia chủ e rằng chỉ còn hai năm!

Hai năm sau, Trần Phong sẽ trở thành gia chủ mới!

Điều này đối với Trần Phong mà nói, thực sự là quá tàn nhẫn.

Tuy nhiên, Trần Đạc cũng không nói lời an ủi nào, mà chuyển chủ đề: “Phong ca, anh nói đám kẻ địch Nhật Bản này đến ngôi mộ này là vì cái gì?” Trần Phong nhìn mật đạo tối tăm, giọng nói hơi khản đặc: “Nơi đây có khí độc Sarin, chứng tỏ đám kẻ địch Nhật Bản đã trải qua một trận chiến khốc liệt bên trong!” “Còn về mục đích, e rằng có rất nhiều, trong đó một điều chính là để chém long mạch!” Lông mày Trần Đạc lập tức nhíu lại: “Long mạch bên ngoài là do bọn kẻ địch Nhật Bản chém đứt ư?” Trần Phong nói: “Tôi cũng chỉ là suy đoán.” “Nghe nói bọn kẻ địch Nhật Bản để đẩy nhanh tốc độ xâm lược, ban đầu đã phái rất nhiều âm dương sư và ninja đến đây.” “Trong số những âm dương sư này có lẽ có những người có trình độ rất cao về phong thủy âm dương, quyết định chém đứt long mạch An Lạc, để từ

đó hoàn thành xâm lược!" Trần Đạc gật đầu: "Không phải là không có khả năng này!" Lý Dịch nghe thấy cuộc đối thoại của người Trần gia, trong lòng chợt giật mình.

Dấu vết chém đứt long mạch này vô cùng cổ xưa, hẳn không phải do quân Nhật Bản làm.

Nhưng, Lý Dịch chợt nghĩ, ba long mạch chính Bắc Trung Nam sơ bộ hình thành vào thời Thanh triều.

Còn vào mấy nghìn năm trước, An Lạc không có ba long mạch chính này, mà là sáu long mạch lớn!

Điều đó có nghĩa là, sự tồn tại mấy nghìn năm trước đã dự đoán được sự hình thành của Trung Long mạch, và mai phục hậu chiêu, thiết lập Huyết Yến Âm Dương Trận tại đầu Trung Long mạch!

Mục đích chính là để không ngừng trộm khí vận Trung Long mạch, sau khi Thanh triều diệt vong, triệt để khởi động Huyết Yến Âm Dương Trận, phục sinh tồn tại trong ngọc dũng!

Bởi vì mấy nghìn năm trước chỉ chém đứt một long mạch bình thường, tự nhiên sẽ không giáng xuống thiên khiển quá mức lợi hại.

Tránh được phần lớn rủi ro, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự phục sinh của tồn tại trong ngọc dũng.

Nếu Lý Dịch đoán đúng, kẻ chủ mưu mọi chuyện này thật sự quá khủng khiếp.

Từ mấy nghìn năm trước đã biết sự hình thành của ba long mạch chính, thủ đoạn này có gì khác biệt so với dự đoán tương lai?

Nhưng, Lý Dịch không tin có người thật sự có thể dựa vào Chu Dịch Bát Quái mà suy đoán được một góc tương lai.

Vận mệnh bất khả trắc, không thể dự đoán, các yếu tố ảnh hưởng

nhân quả quá nhiều!

Cho dù chỉ một con bướm nhỏ khẽ vỗ cánh, kết quả có thể đã hoàn toàn khác!

Kẻ đó dựa vào đâu mà cho rằng Trung Long sẽ hình thành?

Trong khoảnh khắc, Lý Dịch đều cảm thấy phía sau có một bàn tay lớn thao túng tất cả, bao trùm bầu trời, điều khiển mọi đường dây vận mệnh của thế gian!

Nhưng, cảm giác này rất nhanh đã biến mất.

Lý Dịch hừ lạnh một tiếng, dù sao anh cũng là người có hệ thống, cho dù có người thật sự làm được việc dự đoán tương lai thì sao?

Dùng sức mạnh tuyệt đối nghiền nát tất cả kẻ địch là được!

Chỉ cần cho anh thêm một chút thời gian!

Ở bệ đá.

Trần Đạc hạ giọng nói: "Phong ca, chúng ta bây giờ xuống xem sao?" Trần Phong lắc đầu, cái cảm giác bị nhìn trộm đó lại một lần nữa hiện lên trong lòng, khiến anh cảm thấy rất bất an.

Nên anh muốn đợi.

Đợi cho cái cảm giác ghê tởm đó biến mất.

Lý Dịch biết, Trần Phong đã cảm nhận được tầm nhìn của chuột biến dị, nên mới dừng việc xuống mộ.

Vì vậy liền phái một lượng lớn Lính Kiến Lửa đi tới ăn đám chuột biến dị đó.

Vừa hay, Lính Kiến Lửa cần một lượng lớn chất dinh dưỡng để sinh sản, thịt chuột biến dị này rất béo tốt!

Thể hình Lính Kiến Lửa tuy nhỏ hơn chuột biến dị rất nhiều,

nhưng đây lại là ưu thế!

Chuột biến dị khó gây ra tổn thương hiệu quả cho Lính Kiến Lửa, còn Lính Kiến Lửa lại dùng chiến thuật biển người, bò đầy thân thể chúng!

Độc hỏa nhập thể, chuột biến dị phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương!

Rất nhanh, chuột biến dị chỉ còn sót lại một phần nhỏ.

Đây là số Lý Dịch để lại để Trần Phong và bọn họ thăm dò.

Hy vọng Trần Phong và bọn họ có thể tìm thấy một số manh mối mà anh không biết.

Lý Dịch tuy có Mắt Lãnh Chúa, nhưng Mắt Lãnh Chúa không phải Mắt Thượng Đế, không thể toàn tri.

Hơn nữa mỗi người suy nghĩ vấn đề theo góc độ và tư duy khác nhau, có những đạo mộ tặc giàu kinh nghiệm và kiến thức này ở đây.

Vừa hay có thể hình thành một cuộc động não, giúp anh tìm thấy nhiều manh mối hơn, giải mã những bí ẩn chồng chất trong quá khứ!

Vì vậy, Lý Dịch bây giờ không muốn giết Trần Phong và bọn họ.

Chi chi chi!

Trần Phong và những người khác nghe thấy tiếng kêu thảm thiết the thé và kinh hãi truyền ra từ mật đạo, từng người đều trở nên vô cùng căng thẳng.

"Bên dưới có vật sống?" Trần Lãnh Nguyệt cánh tay ngọc nổi đầy da gà, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh: "Tiếng của những vật sống này có vẻ giống tiếng kêu thảm thiết của loài gặm nhấm, chẳng lẽ có thứ gì đó đang săn mồi loài gặm nhấm này?" Trần Phong cảm thấy cái cảm giác ghê tởm kia biến mất, mở miệng nói: "Những loài gặm

nhấm này có thể sống sót dưới khí độc Sarin, có lẽ không phải là động vật bình thường!" "Hơn nữa, sau khi chúng phát ra tiếng kêu thảm thiết, cái cảm giác bị nhìn trộm kia liền biến mất." "Điều này chứng tỏ những loài gặm nhấm này có ác ý rất lớn với chúng ta, rất có thể là coi chúng ta là thức ăn!" Lông mày Trần Lãnh Nguyệt nhíu chặt hơn, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo một chút nặng nề: "Quái vật có thể săn mồi những loài gặm nhấm này, e rằng còn khủng khiếp hơn cả những loài gặm nhấm đó!" Trần Phong nói với một người Trần gia: "Trần Dật, cậu xuống xem sao!" "Nhớ kỹ, vạn sự cẩn thận, có nguy hiểm gì thì trực tiếp rút lui!" Trần Dật gật đầu, bày tỏ đã hiểu.

Cũng không có bất kỳ dị nghị nào với sự sắp xếp của Trần Phong.

Bởi vì đây là lựa chọn tối ưu.

Chương 46

Nếu họ cùng nhau xuống, gặp phải nguy hiểm không thể kháng cự nào, chỉ sẽ bị tiêu diệt cả đoàn.

Còn bây giờ, một mình anh ta xuống, nhiều nhất cũng chỉ chết một mình anh ta.

Anh ta trong tình huống biết rõ có nguy hiểm vẫn không lùi bước, chỉ đơn giản vì đây là mệnh lệnh của thiếu gia chủ!

Một gia tộc, muốn tồn tại dưới sự cạnh tranh tàn khốc, sức mạnh đoàn kết là điều cần thiết.

Và Trần gia, rõ ràng là có!

Trần Dật ném một chiếc đèn huỳnh quang xuống, trong ánh sáng xanh lục, Trần Dật nhìn thấy bên trong có từng vũng chất lỏng màu xanh lục tươi!

Không có bất kỳ vật sống nào tấn công đèn huỳnh quang, khiến Trần Dật hơi thở phào.

Trần Dật cẩn thận men theo bậc thang đi xuống, tay phải cầm một con dao găm.

Trần Dật chú ý quan sát mật đạo xanh lục, cố gắng giữ nhịp thở ổn định.

Bước chân anh ta rất nhẹ, như một con mèo nhanh nhẹn.

Mật đạo phía trước chỉ có tiếng chất lỏng xanh lục tươi không ngừng ăn mòn gạch mộ, dường như đã không còn bất kỳ vật sống nào.

Những sinh vật gặm nhấm này đã bị ăn hết rồi sao?

Trong lòng anh ta chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Trần Dật đợi một lúc, mới bật đèn pin, chiếu sâu vào mật đạo.

Trong ánh sáng trắng bệch, bụi bay lượn, như những con côn trùng nhỏ kỳ dị đang vui vẻ.

Hy vọng khí độc Sarin đã giết chết tất cả quái vật bên trong.

Vừa mới nghĩ đến điều này, Trần Dật tự mình cũng cảm thấy điều này rất không thực tế.

Trần Dật tiếp tục đi về phía trước, dưới chân đầy chất lỏng xanh lục.

Và còn có một số sợi lông màu xám trắng.

Trần Dật tìm kiếm nửa ngày, cũng không tìm thấy thi thể hoàn chỉnh của những sinh vật đã chết này.

Không khỏi cảm thấy rùng mình trước kẻ săn mồi những sinh vật gặm nhấm này, đây hoàn toàn là sự tàn sát đơn phương!

Huyết yến cuồng hoan!

Trần Dật không khỏi tưởng tượng ra từ ngữ này trong đầu.

Trần Dật đợi một lúc lâu, thấy không có nguy hiểm, liền lấy ra máy bộ đàm, nói với những người ở trên: "Tạm thời không có nguy hiểm, bên dưới toàn là máu xanh lục tươi, còn về kẻ săn mồi những loài gặm nhấm này thì không có bất kỳ dấu vết nào!" Lông mày Trần Phong hơi nhíu lại, ngón trỏ và ngón cái không ngừng xoa bóp, một lúc lâu mới nói: "Mọi người cùng xuống xem sao!" Người Trần gia xuống mộ, thấy chất lỏng xanh lục tươi dưới lòng đất, sắc mặt đều không được tốt lắm.

Trần Lãnh Nguyệt nghiến răng: "Nhìn lượng máu chảy ra, ít nhất phải trên năm mươi lít!" Trần Lãnh Nguyệt cúi xuống, dùng nhíp gắp

một nhúm lông, nhìn kỹ một lượt rồi nói: "Những sợi lông này có cấu trúc hơi giống lông chuột đồng bình thường, những sinh vật gặm nhấm đã chết này rất có thể là họ hàng gần của chuột đồng!" "Nhưng, tôi chưa bao giờ nghe nói có loài chuột máu xanh lục!" "Máu của động vật có vú vì hemoglobin đều có màu đỏ!" "Trừ khi, loài sinh vật này không phải là động vật có vú!" Trong mật đạo, chất lỏng xanh lục tươi từ từ chảy, như một bức tranh kỳ dị, mang lại cảm giác thị giác rất mạnh mẽ!

Trần Đạc cũng có nghiên cứu về sinh vật học, thế hệ trẻ Trần gia hiện nay đa số đều đã học đại học.

Dưới sự hỗ trợ của gia tộc, nhiều người Trần gia có học vấn rất cao.

Không ít người còn làm giảng viên ở đại học, làm chuyên gia khảo cổ.

Trần Đạc ở đại học chính là học sinh chọn môn sinh vật học và cổ văn tự.

Trần Đạc nói: "Điều này quả thật không đúng, tuy máu của sinh vật có rất nhiều màu sắc.

Xanh lục, đỏ tía, xanh lam đều có!" "Nhưng trong động vật có vú thì chưa từng xuất hiện màu xanh lục, nói chung, máu chứa vanadium dioxide có màu xanh lục!" "Có lẽ là do trong máu của những sinh vật này, hàm lượng vanadium dioxide đã vượt quá hemoglobin chăng?" "Nhưng, tính ăn mòn của máu này cũng quá mạnh đi?" Trần Phong có chút không thoải mái nói: "Chúng ta đi vào trong xem sao!

Có lẽ có thể tìm thấy câu trả lời!" Mật đạo phía trước là một khúc quanh lớn, dường như đang che giấu bí mật gì đó.

Đó là một bộ xương khô!

Nhưng đã bị người ta giẫm nát!

Các mảnh xương vương vãi khắp nơi.

Đồng tử Trần Phong co rút lại: "Dấu chân này rất mới!

Vẫn chưa bị bụi bám đầy, chứng tỏ dấu chân này đã bị người ta giẫm lên trong mấy ngày gần đây!" Trần Đạc: "Quả thật, bụi ở đây rất nhiều, chỉ cần một tuần là có thể phủ đầy một lớp bụi rất dày." "Nhưng kỳ lạ thay, độ dày của lớp bụi trên một phần bộ xương này lại không giống những nơi khác, đặc biệt là vị trí dấu chân." "Chẳng lẽ trước khi chúng ta đến đây mấy ngày, đã có người vào rồi sao?" Tâm trạng của mọi người lập tức trở nên tồi tệ.

Ngôi mộ này rốt cuộc đã có bao nhiêu đạo mộ tặc ghé thăm?

Quân Nhật Bản sử dụng khí độc Sarin, và một nhóm đạo mộ tặc đến đây mấy ngày trước, cộng thêm họ, đã có ba nhóm!

Trần Phong chợt nghĩ ra điều gì đó, khóe mắt giật giật: "Không đúng!

Không đúng rồi!" "Nếu là đạo mộ tặc đến đạo mộ, tại sao lại phục hồi hung môn bí thuật trên bệ đá?" Lý Dịch thầm nghĩ, vấn đề này cũng đang làm khó tôi.

Trần gia cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Trần Nguyệt Bán không kìm được nói: "Chẳng lẽ đây không phải đạo mộ tặc, mà là thủ mộ nhân đời đời bảo vệ ngôi mộ này sao!" Thủ mộ nhân.

Các đế vương thời cổ đại để bảo vệ mộ của mình không bị trộm, liền giao cho một gia tộc canh giữ mộ cho mình.

Những gia tộc như vậy liền được gọi là thủ mộ nhân.

Trần Phong nói: "Chỉ có khả năng này, nhưng ngôi mộ này là mộ

thời Chiến Quốc, mấy nghìn năm đã trôi qua, thủ mộ nhân của nó lại vẫn còn, thật là khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi!" "Vì ngôi mộ này có thủ mộ nhân, mọi người nhất định phải cẩn thận!" Mọi người đều trịnh trọng gật đầu.

Trần Phong lại nhìn bộ quần áo trên bộ xương khô, đó là quân phục màu cứt ngựa.

Hiển nhiên là của kẻ địch Nhật Bản.

Trần Phong nói: "Vì thủ mộ nhân vẫn còn, chứng tỏ ngôi mộ này chưa bị kẻ địch Nhật Bản phá hủy, hy vọng bảo vật bên trong vẫn còn." Trần Đạc đi đến trước bộ xương khô, bắt đầu sờ soạng một hồi, muốn tìm kiếm manh mối.

Đáng tiếc, những thứ bên trong đã bị Lý Dịch lục soát một lượt, tự nhiên không tìm thấy gì.

Trần Đạc đành bỏ cuộc.

Tai Trần Phong khẽ động, đột nhiên quát lớn: "Có thứ gì đó đang đến gần, mọi người chuẩn bị đi!" Lời Trần Phong vừa dứt, hàng chục con chuột biến dị lớn bằng con thỏ lao về phía mọi người.

Điều khiến mọi người cảm thấy da đầu tê dại là, những con chuột này lại mọc ra mặt người!

Khuôn mặt người đó vô cùng hung tợn, oán độc, mang theo nụ cười gian xảo giả dối.

Thanh Trảm Mã Đao trong tay Trần Phong khẽ run lên, sau đó nghiến răng rống lớn: "Giết!" Là tinh nhuệ của Trần gia, thân thủ của mọi người tự nhiên không tồi.

Thanh Trảm Mã Đao trong tay Trần Phong nhanh, gọn, chính xác, một con chuột mặt người trực tiếp bị chém đôi ngang lưng, máu xanh lục tươi bắn tung tóe, ăn mòn gạch mộ, phát ra tiếng "xì xì xì" quái dị!

Nếu không phải đồ bảo hộ trên người họ có chất lượng cực tốt, thậm chí có thể chống lại sự ăn mòn của axit mạnh, nếu không thì mọi chuyện đã khó khăn rồi!

Cổ tay Trần Đạc rất vững, mỗi phát súng đều bắn trúng đầu, rất nhanh đã tiêu diệt sạch hàng chục con chuột mặt người.

Những con chuột mặt người này không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Trần gia, thậm chí đồ bảo hộ cũng không bị phá.

Tên béo đắc ý vung vẩy chiếc xẻng công binh trong tay, cười hì hì nói: "Những con chuột mọc mặt người này cũng chỉ có vậy thôi, dễ dàng giải quyết!" Trần Phong nhàn nhạt nói: "Đừng coi thường những con chuột mặt người này, số chuột mặt người mà chúng ta đối phó chỉ là một phần nhỏ trong bầy của chúng thôi!" "Đại quân của chúng đã bị một loại sinh vật bí ẩn nào đó tiêu diệt, nên chúng ta mới dễ dàng như vậy!" Tên béo không kìm được hỏi: "Thiếu gia chủ, ý của anh là có người đang mở đường cho chúng ta sao?" Trần Phong lắc đầu: "Chắc là không phải, có thể là loại sinh vật bí ẩn này vốn coi chuột mặt người là thức ăn cũng không chừng." "Ở đây ngoài chúng ta, người duy nhất có khả năng tồn tại là thủ mộ nhân.

Thủ mộ nhân và chúng ta – đạo mộ tặc vốn là đối lập, làm sao có thể giúp chúng ta dọn dẹp chướng ngại vật?" "Đương nhiên, còn một khả năng nữa, đó là những con chuột mặt người này chỉ là thức ăn, nỗi kinh hoàng thực sự là quái vật đã ăn những con chuột mặt người này!" Trần Phong rất bình tĩnh, rất nhanh đã suy luận ra câu trả lời.

Trong lòng tên béo lại có chút không đồng tình, cho rằng những con chuột mặt người này dù số lượng có nhiều đến mấy, cũng không thể đánh thắng được đạn sao?

Con người lợi hại nhất vẫn là khoa học kỹ thuật, dưới sự bao phủ của vũ khí nóng, ai dám chiến đấu?

Ngay cả Tống Tử cũng từng bị anh ta bắn nát đầu!

Tuy nhiên, những lời này tên béo không nói ra.

Đúng lúc Trần gia giải quyết đám chuột mặt người, Lý Dịch phái Lính Kiến Lửa đặt vật phẩm của kẻ địch Nhật Bản vào mật đạo, cố ý để những đạo mộ tặc này phát hiện.

Với trí thông minh và kiến thức của đối phương, có lẽ có thể giải mã được thông tin từ những vật phẩm này.

Lý Dịch ngoài trong anime và phim ảnh, chưa bao giờ tiếp xúc với chữ viết của kẻ địch Nhật Bản.

Càng không nói đến mã code chuyên dùng để ghi lại dữ liệu thí nghiệm của kẻ địch Nhật Bản.

Những thứ này đối với đạo mộ bình thường hoàn toàn không có tác dụng, cho dù là những phong thủy đại sư, cũng không mấy khả năng tìm hiểu.

Chương 47

"Nữ ninja?" Trần Lãnh Nguyệt đột nhiên nhìn về phía một bộ xương trắng bợt phía trước, kinh ngạc nói.

Suốt đoạn đường này, họ đã thấy không ít xương cốt mục nát.

Nhưng bộ xương này lại kỳ lạ nhất, toàn thân vặn vẹo thành tư thế quái dị, như đang tập yoga.

Trần Phong biết Trần Lãnh Nguyệt là người hiểu rõ nhất thông tin về kẻ địch Nhật Bản, lập tức hỏi: "Đây thực sự là bộ xương của nữ ninja sao?

Cô ta tu luyện môn phái nào?" Trần Lãnh Nguyệt kể vanh vách: "Là phép thổ nạp của nhẫn thuật Y Hạ Lưu chính tông!" "Vào thế kỷ thứ ba đến thế kỷ thứ tư, khoảng thời Ngũ Hồ Loạn Hoa, có một nhánh người An Lạc để tránh chiến loạn binh đao, vượt biển, lưu lạc đến kẻ địch Nhật Bản." "Họ được kẻ địch Nhật Bản gọi là 'Tần nhân'.

Tần nhân di cư đến kẻ địch Nhật Bản, mang theo một loại hình biểu diễn tên là 'Tân Nhạc'." "Tân Nhạc kết hợp với võ thuật An Lạc, binh pháp Tôn Tử, tạo ra nhẫn thuật, nơi phát nguyên của nó ở khu vực Y Hạ, nên còn được gọi là nhẫn thuật Y Hạ Lưu!" "Chỉ là sau này nhẫn thuật Y Hạ Lưu chính tông bắt đầu dần thất truyền, không ngờ người phụ nữ này lại biết phép thổ nạp của nhẫn thuật Y Hạ Lưu chính tông!" Trần Phong nghe đến nhẫn thuật Y Hạ Lưu, lông mày nhíu chặt: "Nhẫn giả Y Hạ Lưu và chủ thuê chỉ có quan hệ thuê mướn bằng tiền.

Ai đã thuê nữ ninja này đến đây để đạo mộ?" Trần Lãnh Nguyệt lắc đầu: "Không rõ, xương cốt nữ ninja này rất cứng rắn, hẳn là từ

nhỏ đã bắt đầu tu luyện nhẫn thuật, thực lực rất mạnh!" Trần Lãnh Nguyệt banh đầu nữ ninja ra, lộ ra một lỗ nhỏ tinh tế trên gáy đầu lâu: "Tuy nhiên nữ ninja này thực lực tuy mạnh, nhưng lại bị người ta miểu sát trong một chiêu!" "Theo lý mà nói, khi nữ ninja thổ nạp thì cảm giác phải nhạy bén nhất, nhưng ngay cả đối phương đi đến trước mặt cô ta cũng không phát hiện, bị đối phương tiện tay giết chết!" "Tôi đoán, cao thủ giết chết nữ ninja này e rằng đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất." Ánh mắt Trần Phong lộ ra vẻ suy tư: "Là thủ mộ nhân sao?" "Trước đây tôi đã cảm nhận được có người đang nhìn trộm chúng ta, đối phương rất có thể là cao nhân đạt đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất!" "Còn kẻ địch Nhật Bản này cũng bị cao nhân cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất giết chết, điều này chứng tỏ đối phương rất có thể là cùng một người!" "Dù sao, người có thể đạt đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất quá ít, hầu như có thể đếm trên đầu ngón tay!" Trong lòng mọi người lập tức thắt lại, nếu thủ mộ nhân thật sự đạt đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, vậy họ còn có thể sống sót rời đi sao?

Tên béo không kìm được nói: "Thiếu gia chủ, anh đừng nói đùa nữa!" "Nói thẳng ra là anh tự hù mình đó!" "Cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất không biết là cảnh giới bao nhiêu cao nhân mơ ước, vị Thiên Sư ở Long Hổ Sơn bế quan bao nhiêu năm rồi?

Chẳng phải là muốn phá vỡ Thiên Nhân Ma sao!" "Ngôi mộ này dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể để một cường giả Thiên Nhân Hợp Nhất canh giữ mộ lâu như vậy!" "Hơn nữa, thủ mộ nhân nếu đã biết chúng ta là đạo mộ tặc, sẽ để chúng ta vào sao?

Đã sớm một chưởng vỗ chết chúng ta rồi!" Tuy lời của tên béo có lý, nhưng Trần Phong vẫn cảm thấy có chút bất an.

Trần Lãnh Nguyệt thì không ngừng thăm dò trên người nữ ninja.

“Tìm thấy rồi!

Nữ ninja này có một chiếc ba lô trên lưng, có lẽ cô ta đã dùng thân thể mình để che chiếc ba lô này!” “Hơn nữa, nữ ninja này đối mặt với lối ra, có lẽ cô ta muốn mang chiếc ba lô này chạy trốn.

Hiển nhiên, trong chiếc ba lô này có lẽ có những thứ vô cùng quan trọng!” Mọi người nghe Trần Lãnh Nguyệt nói xong, đều dồn ánh mắt chặt chẽ vào chiếc ba lô trong tay cô.

Đó là một chiếc ba lô quân dụng bình thường, màu cứt ngựa, chính giữa có một lá cờ mặt trời mọc.

Trần Phong mở ba lô ra, phát hiện đồ bên trong khá lộn xộn.

Trần Phong đưa từng món đồ trong ba lô cho Trần Lãnh Nguyệt: “Lãnh Nguyệt, cô nghiên cứu kỹ những vật phẩm này, xem có tìm được manh mối quan trọng nào không?” Trần Lãnh Nguyệt cầm bảng ghi chép lên, phát hiện ngoài tiếng Nhật, còn có rất nhiều mã code.

Cô lấy laptop của mình ra, đối chiếu từng mã code gốc trên đó.

Thời gian đối chiếu không lâu, khoảng mười phút.

Rất nhanh, Trần Lãnh Nguyệt đã giải mã xong mã code này.

Không biết thông tin bên trong rốt cuộc là gì, ánh mắt Trần Lãnh Nguyệt lạnh lẽo đáng sợ, tràn đầy căm hờn.

Trong lòng Trần Phong chợt giật mình, đã có một số suy đoán.

Tên béo nói toạc ra: “Trần Lãnh Nguyệt, bên trong ghi chép cái gì vậy?” Trần Lãnh Nguyệt trước tiên dịch phần tiếng Nhật cho mọi người, mọi người nghe xong, sắc mặt đều trở nên rất nặng nề.

Trần Phong xoa xoa thái dương: “Các cô thấy đạo mộ tặc họ Ngô này là ai?” Trần Đạc nói: “Tôi nghĩ rất có thể là vị gia chủ Ngô Trường Sinh của Ngô gia!” “Vị này năm đó đúng là một hung thần,

Huyết Yến của Ngô gia cũng là do ông ta khởi động!" Trần Dật lại phủ nhận: "Theo dòng thời gian, Ngô Trường Sinh vào thời điểm ghi chép này vẫn còn là một đứa trẻ." "Và lúc này Ngô Trường Sinh vẫn chưa thực sự bước chân vào giới đạo mộ, đối với đạo mộ và thuật pháp hoàn toàn không biết gì!" "Mà nhìn ghi chép trong bản ghi chép, người trung niên họ Ngô này thực lực rất mạnh, có thể dễ dàng áp chế Tống Tử!" "Theo mô tả về quái vật trong bản ghi chép, quái vật này hẳn là huyết thi!" "Hơn nữa không phải là huyết thi bình thường, nếu không thì khả năng phục hồi cũng không thể mạnh đến vậy!" "Nhưng huyết thi mạnh đến vậy lại bị người họ Ngô hành hạ, không có chút khả năng phản kháng nào, các cô thấy điều này có thể không?" Trần Phong vẫn đang khổ tư suy nghĩ cuối cùng cũng mở miệng: "Có thể!

Nếu anh ta có huyết mạch Kỳ Lân, thì hẳn là có thể áp chế huyết thi!" "Trương gia?!" Mọi người đều không kìm được thốt lên: "Người họ Ngô này chẳng lẽ là người Trương gia hóa danh?" Trần Phong cười khổ: "Tôi cũng không rõ.

Trương gia nghe nói có ba chi, một chi ở Long Hổ Sơn, một chi ở Trương gia Nam phái." "Còn một chi khác thì khá thần bí, ở núi Côn Luân!" "Trương gia Nam phái vẫn luôn là mạnh nhất trong bốn gia tộc Nam phái, lại có quan hệ mật thiết với Long Hổ Sơn, những năm này hầu như không có bất kỳ động tác nào, cũng không biết đang âm thầm mưu tính điều gì!" Lý Dịch nghe Trần Phong nói xong, cũng bắt đầu suy tư.

Nếu đạo mộ tặc họ Ngô này có huyết mạch Kỳ Lân, chẳng lẽ là hậu duệ của Ngô gia và Trương gia?

Ngoài ra, người từ trong ngọc dũng đi ra, bây giờ còn sống trên thế giới này không?

Người Trần gia đối với những bí ẩn này là một mớ bòng bong,

đành phải tập trung chú ý vào mã code.

Trần Lãnh Nguyệt giải thích: “Những mã code này là thông tin nội bộ mà kẻ địch Nhật Bản dùng để liên lạc, mục đích sử dụng rất nhỏ!” “Thường dùng để biên soạn dữ liệu thí nghiệm 731, vì những dữ liệu thí nghiệm này đều được thực hiện trên sinh mạng của người dân nước ta, nên đối với kẻ địch Nhật Bản, đây là những dữ liệu vô cùng chân thực và quý giá!” “Những súc sinh này để ngăn chặn dữ liệu thí nghiệm bị rò rỉ, đã áp dụng các biện pháp bảo mật vô cùng nghiêm ngặt!” “Nếu không phải sau này nước ta chặn được một bản mã code gốc, nếu không thì hôm nay chúng ta cũng không thể giải mã được!” Trần Phong: “Vậy trong mã code này cụ thể nói về cái gì?” Trần Lãnh Nguyệt im lặng một lát, trong mắt lộ ra ánh sáng cực kỳ bi ai: “Các âm dương sư kẻ địch Nhật Bản tại vị trí đầu Bắc Long mạch, Trường Bạch Sơn, đã phát hiện ra một ngôi mộ cổ, sau khi khai quật, tìm thấy một thi thể!” “Đó là một thi thể vẫn còn sống, trong miệng ngậm một khối ngọc thạch, trên ngọc thạch khắc một chữ ‘Dịch’ bằng giáp cốt văn!” “Theo nghiên cứu của âm dương sư kẻ địch Nhật Bản, thi thể này ẩn chứa vật chất vô cùng thần kỳ!” “Những vật chất này có thể kích hoạt mạnh mẽ tiềm năng tế bào, thậm chí khiến người ta có thể trường sinh!” “Vì vậy, họ đã hợp tác với 731, lấy những vật chất này tiến hành thí nghiệm trên cơ thể sống!” “Và đối tượng, chính là những thai nhi chưa chào đời!” “Đám súc sinh này!

Lại dám ra tay với cả thai nhi!” Tên béo không kìm được chửi rủa: “Vì trường sinh, thật là không cần cả nhân tính và đạo đức nữa!” Trần Lãnh Nguyệt cười mang theo sự châm biếm và bi thương nồng đậm: “Nhân tính là người mới có, bọn chúng là súc sinh!” “Khi đó chiến tranh loạn lạc, làm gì có nhiều thai nhi như vậy để bọn chúng làm thí nghiệm?” “Thế là bọn chúng đã bắt rất nhiều người dân nước ta, coi họ như phụ nữ mua vui…” Lời nói phía sau của Trần Lãnh

Nguyệt chưa nói hết, nhưng tất cả những người có mặt đều hiểu cô muốn nói gì.

Trong mắt lộ ra vẻ căm hờn, trong lòng bùng cháy ngọn lửa thù hận!

Trần Phong trầm mặc rất lâu, mới nói: "Bọn chúng có thành công không?" "Không!" Trần Lãnh Nguyệt: "Những vật chất này có độc tính cực lớn, sau khi đi vào cơ thể thai nhi, tế bào căn bản không thể chịu đựng được, thai nhi không thể phát triển bình thường!" Trần Phong nhìn những vật phẩm khác trong tay Trần Lãnh Nguyệt, tiếp tục nói: "Còn thông tin gì nữa không?" Trần Lãnh Nguyệt lắc đầu nói: "Không còn nữa!" Trong lòng mọi người có chút nặng trĩu, nên chặng đường tiếp theo rất yên tĩnh và trầm mặc.

Các viên gạch mộ xung quanh bắt đầu xuất hiện vết nứt, đó là dấu vết bị một loại cây dây leo phá hủy.

Khi Trần gia nhìn thấy những cây dây leo này, sắc mặt lộ ra một loại sợ hãi cực độ.

"Cửu Đầu Xà Bách!" "Nơi này lại có Cửu Đầu Xà Bách!" Trần Lãnh Nguyệt chỉ vào phía sau gạch mộ, kinh ngạc nói: "Bên trong có quần áo của kẻ địch Nhật Bản, chẳng lẽ Cửu Đầu Xà Bách này đã ăn những kẻ địch Nhật Bản đó như phân bón?" Ánh mắt Trần Phong ngưng trọng: "Nơi nào có Cửu Đầu Xà Bách tất nhiên có rết thi, hai thứ này thuộc về mối quan hệ cộng sinh!" "Ở đây có Thiên Tâm Nham, mọi người bôi bột này lên đồ bảo hộ, hẳn là có thể đối phó với Cửu Đầu Xà Bách!" "Nhưng rết thi rất đáng sợ, mọi người phải cẩn thận!" Tên béo nuốt nước bọt: "Thiếu gia chủ, anh chẳng phải biết Thi Ngữ sao?

Có thể khống chế những con rết thi này không?" Trần Phong lắc đầu: "Thi Ngữ tôi khống chế chỉ là sơ cấp, nếu số lượng rết thi quá

nhiều, hoàn toàn không có tác dụng!" "Hơn nữa, bầy rết thi đều sẽ có rết thi vương tồn tại, có rết thi vương khống chế bầy rết thi, Thi Ngữ sẽ không có bất kỳ tác dụng nào!" "Số lượng bầy rết thi thông thường sẽ rất nhiều, mọi người chuẩn bị sẵn đạn dược." Trần Đạc tay cầm súng tiểu liên, ánh mắt sắc bén: "Phong ca yên tâm, tôi sẽ bảo vệ anh thật tốt!" Lý Dịch khẽ cười một tiếng, thực lực của những người này không tồi, dùng làm tín đồ của anh thì còn gì thích hợp hơn.

Việc chỉ biết tàn sát là hành động của sinh vật cấp thấp, anh tự nhiên không thể loại bỏ những nhân tài này.

Dù sao bây giờ thứ thiếu nhất chính là nhân tài!

Tuy nhiên, huyết thi nhất định phải chết.

Anh muốn kiểm tra xem sức phá hủy của vũ khí nóng đối với cương thi rốt cuộc lớn đến mức nào!

Rết thi vương trong huyết thi đã được Lý Dịch chuyển sang ký sinh trong cơ quan xà, huyết thi mất đi rết thi vương ký sinh, thực lực dường như trở nên mạnh hơn!

Tốc độ cực nhanh tiếp cận Trần Phong và những người khác.

Trần Phong tay cầm Trảm Mã Đao, gầm nhẹ một tiếng: "Mọi người cẩn thận!

Có thứ gì đó đang đến gần!" Hống!!!

Huyết thi vung vẩy móng vuốt sắc bén, một móng vuốt chộp thẳng vào đầu Trần Phong.

Trần Phong lộn người tránh né, không ngừng lùi lại.

Nhưng tốc độ huyết thi quá nhanh, công kích liên miên bất tuyệt, Trần Phong chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Móng vuốt sắc bén của huyết thi ma sát trên Trảm Mã Đao tạo ra

những tia lửa rực rỡ, chiếu sáng khuôn mặt tối tăm và kinh hãi của huyết thi!

Trần gia chỉ có thể đứng nhìn lo lắng, vì trong tay họ đều cầm súng, căn bản không thể đến cứu viện.

Nếu nổ súng, lại sợ bắn nhầm Trần Phong.

Trần Đạc hít sâu một hơi, lấy ra một khẩu súng trường, nhắm vào huyết thi đang di chuyển tốc độ cao.

Trần Đạc không ngừng điều chỉnh nhịp thở, cố gắng bắn ra một phát súng hoàn hảo!

Còn tình cảnh của Trần Phong ngày càng nguy hiểm.

Con người có giới hạn.

Sẽ mệt mỏi, sẽ bị thương, sẽ chết!

Còn huyết thi không biết mệt, khả năng hồi phục cơ thể càng mạnh.

Nên càng về sau, càng bất lợi cho Trần Phong.

Trần Phong không ngừng né tránh công kích của huyết thi, muốn tìm cơ hội phản công giết huyết thi.

Động tác của huyết thi lớn và mạnh mẽ, rất nhanh đã để Trần Phong tìm thấy sơ hở, Trảm Mã Đao vung ngược, chém vỡ đầu huyết thi!

Nhưng, vì xương đầu huyết thi quá cứng, Trảm Mã Đao bị kẹt bên trong căn bản không nhúc nhích được.

Trần Phong đành bỏ Trảm Mã Đao.

Huyết thi không ngã xuống, đầu vẫn cắm Trảm Mã Đao, lao về phía Trần Phong.

Chỉ là tốc độ đã chậm hơn rất nhiều so với trước.

Trần Đạc chớp lấy cơ hội, súng trường hung hăng bắn trúng đầu huyết thi!

Bùm!

Một viên đạn xuyên vào vết thương của huyết thi, máu đỏ tía bắn tung tóe!

Sau đó là phát thứ hai, phát thứ ba!

Đầu huyết thi không ngừng nổ tung, xương sọ vỡ vụn bay tứ tung, máu sệt bắn ra, hình ảnh tác động rất mạnh!

Nhưng, Trần Đạc không dừng tay, không ngừng bắn.

Chương 48

Viên đạn thứ bảy cuối cùng cũng bắn nát đầu huyết thi, Trảm Mã Đao rơi xuống đất.

Lúc này huyết thi chưa chết, thịt xương mềm nhũn, xương vụn không ngừng bị đẩy ra, nếu cho nó thời gian, sẽ lại khôi phục nguyên trạng.

Trần Phong lướt đi một bước, nhặt Trảm Mã Đao lên, chém vào cổ huyết thi.

Quái vật này chỉ có thể chém đứt cổ, mới có thể triệt để giết chết.

Nhưng, cổ huyết thi quá cứng!

Trảm Mã Đao lại một lần nữa bị kẹt trên cổ huyết thi.

Trần Phong lùi lại, nhường không gian cho Trần Đạc và những người khác.

Hàng loạt đạn đổ xuống, bắn đứt cổ huyết thi!

Giải quyết xong huyết thi, mọi người mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Đing!

Một tiếng vang trong trẻo vang vọng trong mật đạo.

Trần Phong nhìn kỹ, chỉ thấy một vật nhỏ rơi ra từ cơ thể huyết thi xuống gạch mộ.

Trần Phong nói: "Trần Đạc, dùng súng nước rửa sạch thứ này, xem đây là cái quái gì!" Trần Đạc gật đầu.

Trong lòng cũng có chút tò mò về thứ nhỏ bé này.

Không biết ai đã đặt thứ này vào trong cơ thể huyết thi, mục đích

lại là gì?

Súng nước rất nhanh đã rửa sạch vết máu bẩn trên vật thể nhỏ đó, lộ ra hình dạng ban đầu của nó.

Đó là một chiếc ngọc ban chỉ!

Tinh xảo trong suốt, nhìn là biết giá trị không nhỏ!

Trần Đạc nghi ngờ hỏi: "Chiếc ngọc ban chỉ này sao lại ở trong cơ thể huyết thi?" Trần Phong dùng nhíp gắp chiếc ngọc ban chỉ lên, nhìn kỹ một lượt, phát hiện chiếc ngọc ban chỉ này là từ thời Thanh triều.

Trên đó khắc một hàng chữ nhỏ, nhìn kiểu chữ thì là kim văn thời Chiến Quốc.

Trần Phong đưa chiếc ngọc ban chỉ cho Trần Đạc, nói: "Cậu nghiên cứu cổ văn tự sâu hơn tôi, có thể nhìn ra ý nghĩa của kim văn này không?" Trần Đạc nghiên cứu kỹ một hồi, kinh ngạc nói: "Kim văn trên này liên quan đến Dịch Thiên Đế!" Nghe ba chữ Dịch Thiên Đế, lòng mọi người đều giật mình.

Tên béo líu lo nói: "Trước đây Ngô Ngạo Thiên chẳng phải vì đi thăm dò tế đàn Dịch Thiên Đế, kết quả bị tiêu diệt cả đoàn sao?" "Chẳng lẽ nơi này cũng là một trong những tế đàn Dịch Thiên Đế?" Lông mày Trần Lãnh Nguyệt nhíu chặt: "E rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy!" "Còn nhớ mã code trong bản ghi chép của kẻ địch Nhật Bản không?

Trên đó nói họ đã phát hiện một cổ thi tại vị trí đầu Bắc Long mạch, Trường Bạch Sơn." "Và trong miệng cổ thi ngậm một viên ngọc châu, văn tự trên ngọc châu chính là chữ Dịch!" "Nói không chừng, mục đích của những kẻ địch Nhật Bản này chính là tế đàn Dịch Thiên Đế!" "Chỉ là cấp bậc của người ghi chép không đủ, nên không hiểu rõ những bí mật sâu xa hơn mà thôi!" Trần Phong đồng

tình gật đầu: “Có khả năng này!

Kẻ địch Nhật Bản ở Bắc Long mạch đã đào được thi thể tín đồ bảo vệ Dịch Thiên Đế, tìm được vị trí tế đàn Dịch Thiên Đế, nên đã đến đây để đoạt bảo vật!” “Nếu tôi không đoán sai, trong ngôi mộ cổ này, có lẽ có tất cả bảo vật của sức mạnh thần bí!” “Thông tin trong Bạch Thư Chiến Quốc là, ngôi mộ này là mộ của Lỗ Thương Vương.” “Nhưng Lỗ Quốc Công bản thân đã là Công Tước, làm sao có thể phong vương cho người khác?” “Hơn nữa Lỗ Thương Vương nói mình có bảo vật thao túng âm binh, điều này bản thân đã có vấn đề!” “Âm binh nghe nói là binh lực trong âm phủ địa phủ, thực lực mạnh đến mức nào tự nhiên không cần nói nhiều!” “Con bạch xà kia ở địa phủ dù sao cũng là tồn tại có thế lực có bối cảnh, lại không đánh lại một đạo mộ tặc như Lỗ Thương Vương.” “Thậm chí để giữ mạng, còn giao ra Quỷ Tỳ, điều này nghe là thấy trăm chỗ hở!” “Sử dụng Quỷ Tỳ trực tiếp giết chết Lỗ Thương Vương không được sao?

Phải biết rằng, phía sau Lỗ Thương Vương nói sở dĩ ông ta bách chiến bách thắng, chính là vì có Quỷ Tỳ.

Có nghĩa là sức mạnh của Quỷ Tỳ lớn hơn Lỗ Thương Vương!

Nhưng một con bạch xà cầm trọng bảo, lại bị Lỗ Thương Vương giết chết, các cô thấy điều này hợp lý sao?” “Nhìn thấy ghi chép trên này, tôi chỉ có thể cho rằng Lỗ Thương Vương đang tự thổi phồng mình!” “Vì vậy thông tin của Lỗ Thương Vương rất có thể là giả, là có người cố ý lừa hậu nhân đến đạo mộ!” Mọi người đều rất đồng tình với suy đoán này, dù sao cũng không có cách giải thích nào hợp lý hơn.

Trần Đạc nói: “Vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, ngọc ban chỉ còn gọi là ngọc điệp.

Là một loại dụng cụ dùng để bảo vệ ngón tay, khi kéo cung bắn

tên thì ngón cái tay phải thường xuyên dùng để kéo dây cung, nên đeo ngọc ban chỉ vào ngón tay, có thể đạt được hiệu quả bảo vệ.

Vì ngọc ban chỉ có liên hệ với lễ bắn cung của Nho gia, cộng thêm có tác dụng thể hiện sức mạnh của đàn ông, nên rất thịnh hành trong giới quý tộc, trở thành biểu tượng của thân phận tôn quý.

Còn đến thời nhà Thanh, ngọc ban chỉ trở thành một loại trang sức, biểu tượng của thân phận và xu hướng thịnh hành.

Chiếc ngọc ban chỉ này là của thời Thanh triều, lại khắc kim văn, chứng tỏ chủ nhân của nó rất có thể đã tiếp nhận sự tẩy lễ văn hóa của thời Chiến Quốc!" "Hơn nữa, ý nghĩa của văn tự trên này phi phàm, e rằng…" Tên béo rất sốt ruột, vội vàng nói: "Trần Đạc, cô nói thẳng văn tự trên chiếc ngọc ban chỉ này rốt cuộc nói cái gì!" Trần Đạc mở miệng nói: "Cống phẩm dâng lên vị thần tối cao vĩ đại Dịch Thiên Đế!" "Tê!" Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Dịch Thiên Đế là tín ngưỡng thời Chiến Quốc.

Nhưng, thời Thanh triều lại vẫn có người sùng bái tín ngưỡng Dịch Thiên Đế, tín ngưỡng này chẳng phải quá kiên định sao?

Đương nhiên, điều thực sự khiến họ kính sợ là, vì đây là ngọc ban chỉ thời Thanh triều, điều này chứng tỏ có tín đồ Dịch Thiên Đế thường xuyên vào mộ tế tự Dịch Thiên Đế!

Điều này cũng giải thích tại sao bệ đá bên ngoài lại tự phục hồi.

Và tại sao những kẻ địch Nhật Bản trang bị tinh nhuệ này lại chết ở đây.

Nguyên nhân e rằng cũng liên quan đến tín đồ Dịch Thiên Đế!

"Phong ca?

Hay là chúng ta dừng lại đi?" Trần Đạc vốn luôn rất gan dạ,

nhưng đối mặt với một tập đoàn tín đồ đã kéo dài mấy nghìn năm, anh ta vẫn thấy chột dạ!

Nội tình mà tập đoàn tín đồ này sở hữu rất có thể vượt xa sức tưởng tượng của họ!

Ánh mắt Trần Phong giằng co, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: "Chúng ta đã đi đến đây rồi, nếu không tiếp tục tiến lên xem những phong cảnh đẹp hơn, e rằng nửa đời sau tôi sẽ ôm hận suốt đời!" Trần Dật không kìm được khuyên nhủ: "Thiếu gia chủ, anh là gia chủ tương lai của Trần gia!

Vạn nhất có chuyện bất trắc, chúng ta chính là tội nhân của Trần gia!" "Ngôi mộ này lúc nào cũng có thể thăm dò, không bằng chúng ta về trước chuẩn bị đầy đủ hơn, rồi lại vào thăm dò chẳng phải tốt hơn sao?" Trần Phong lại lắc đầu: "Các cô không thấy có gì đó không đúng sao?" "Những nguy hiểm mà chúng ta gặp phải đều là những thứ chúng ta có thể giải quyết được, dường như có người đang sắp xếp cho chúng ta tiến vào ngôi mộ này thăm dò!" "Nếu chúng ta giữa đường bỏ đi, chúng ta sẽ gặp phải điều gì?

Bàn tay đen tối thao túng tất cả phía sau sẽ làm gì?" Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Sắc mặt Trần Dật vô cùng không tự nhiên, cơ bắp cứng đờ giật giật: "Thiếu gia chủ, anh đừng nói lung tung, ai có năng lực lớn đến vậy, tự do thao túng những quái vật mà chúng ta gặp phải?" Trần Phong nói: "Còn nhớ chuột mặt người không?" "Với lượng máu chảy ra mà chúng ta thấy lúc đó, ước tính số chuột mặt người đã chết ít nhất phải vài nghìn con!" "Nhiều chuột mặt người như vậy ẩn nấp trong bóng tối đột nhiên tấn công chúng ta, các cô thấy chúng ta có đường sống không?" "Nhưng lạ thay đúng lúc này, những con chuột mặt người này lại bị một loại sinh vật nào đó giết chết." "Hơn nữa, vì

tiếng kêu thảm thiết của những con chuột mặt người này đã nhắc nhở chúng ta, giúp chúng ta có sự chuẩn bị đầy đủ.

Nên khi gặp phải một phần nhỏ còn lại tấn công chúng ta, chúng ta đã dễ dàng đánh bại chúng." Tên béo khó khăn mấp máy môi: "Thiếu gia chủ, điều này có thể là trùng hợp…" Trần Phong hỏi ngược lại: "Nếu điều này chỉ là trùng hợp, vậy còn con huyết thi này thì sao?" "Trong cơ thể huyết thi thông thường đều ký túc rết thi vương, nhưng trên đầu con huyết thi này lại có một lỗ nhỏ tinh tế, điều này chứng tỏ rết thi vương đã bị lấy đi từ trước!" "Các cô cho rằng tại sao rết thi vương lại bị người ta lấy đi từ trước?" "Hơn nữa, cái lỗ nhỏ này là do rết thi vương tự mình cắn ra!" "Có nghĩa là, có người có thể khống chế rết thi vương, khiến nó chủ động rời khỏi đầu huyết thi!" "Các cô thấy, đây là điều mà người bình thường có thể làm được sao?" Trần Phong nói có lý có cứ, nhưng khiến mọi người vẫn không dám tin!

Không phải không tin, chỉ là không dám tin!

Trần Đạc nuốt nước bọt, khó khăn nói: "Người có thể khống chế rết thi không ít, nhưng rết thi vương có ý thức tự do cao độ, Thi Ngữ hoàn toàn không có hiệu quả với nó!" "Nếu đối phương thật sự có thể khống chế rết thi vương, thực lực tất nhiên cực cao!

Nếu xung đột với đối phương, số người chúng ta e rằng…" Trần Lãnh Nguyệt lông mày nhíu chặt, bất an nhìn Trần Phong: "Thiếu gia chủ, ý của anh là chúng ta chỉ có thể tiếp tục thăm dò?" Trần Phong gật đầu: "Yên tâm đi, đối phương hẳn là có ý đồ gì đó với chúng ta, sẽ không để chúng ta dễ dàng chết đâu!" Mọi người chỉ biết cười khổ.

Lý Dịch lại không ngờ Trần Phong lại có thể đoán ra sự tồn tại của anh, xem ra là đã "thả nước" quá rõ ràng.

Tuy nhiên, Lý Dịch không quá để tâm đến điều này.

Trước mặt anh bày ba chiếc điện thoại.

Trên màn hình lần lượt mở các trang web khác nhau.

Trong trang web thứ nhất, là bản đồ địa thế của kẻ địch Nhật Bản và An Lạc.

Trong trang web thứ hai, là tuyến đường xâm lược của kẻ địch Nhật Bản.

Trong trang web thứ ba, là bản đồ vệ tinh chi tiết đầu Trung Long!

Thông qua ba bản đồ này, Lý Dịch đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa!

Kẻ địch Nhật Bản ở Trường Bạch Sơn phát hiện cổ thi trên đầu Bắc Long mạch.

Còn Lỗ Vương Cung lại ở trên đầu Trung Long.

Trên đầu Nam Long, tự nhiên cũng có dấu vết của kẻ địch Nhật Bản.

Tuyến đường xâm lược của kẻ địch Nhật Bản cố ý hay vô ý đều hướng về phía đầu của ba long mạch chính, nếu nói là trùng hợp, Lý Dịch tuyệt đối sẽ không tin!

Trước đây Lý Dịch cho rằng kẻ địch Nhật Bản có thể không hiểu sâu về phong thủy âm dương.

Nhưng nghe Trần Lãnh Nguyệt nhắc đến nhẫn thuật chính là từ An Lạc truyền sang, Lý Dịch cảm thấy mọi chuyện có thể không đơn giản như anh tưởng tượng!

Bên kẻ địch Nhật Bản, tuyệt đối có hậu duệ của các phong thủy đại gia An Lạc!

Chỉ là không biết những người này đi đến kẻ địch Nhật Bản vào thời kỳ nào, và bây giờ ở kẻ địch Nhật Bản địa vị cao đến mức nào.

Ngoài ra, phát hiện lớn nhất của Lý Dịch chính là đầu Trung Long

và địa mạch kẻ địch Nhật Bản có sự liên kết!

Người đã thay đổi long mạch Lỗ Vương Cung năm đó, tuyệt đối là cao thủ thực sự.

Chỉ vài nét bút, liền chém đứt long mạch, để lại một tia sinh cơ.

Mà tia sinh cơ này không chỉ đơn giản là một mũi tên trúng hai đích!

Một là có thể dùng sát khí không ngừng kích thích tồn tại trong ngọc dũng tăng tốc độ lột xác.

Chương 49

Hai là cung cấp khí vận của chủ long mạch cho ngọc dũng, khiến tồn tại trong ngọc dũng trở nên mạnh hơn!

Ba là điểm độc ác nhất!

Đó chính là biến khí vận của chủ long mạch này nuôi dưỡng cho kẻ địch Nhật Bản!

Lý Dịch vừa thông qua bản đồ vệ tinh, phát hiện hướng đi địa thế của Trung Long mạch và kẻ địch Nhật Bản, đã bị long mạch Lỗ Vương Cung biến thành trận pháp chim mẹ nuôi con!

Có nghĩa là, chủ long mạch coi kẻ địch Nhật Bản như con cái của mình, không ngừng truyền khí vận cho đối phương!

Đặc biệt điều này còn không thể chém đứt!

Bởi vì chủ long mạch làm như vậy là để cứu tử long mạch.

Tử long mạch sắp chết, chủ long mạch liền muốn phục sinh nó.

Nếu muốn chém đứt trận pháp chim mẹ nuôi con, thì phải triệt để giết chết tử long mạch.

Khi đó, tất sẽ bị chủ long mạch căm ghét, gặp phải thiên khiển!

Hơn nữa, tử long mạch bị giết, khí vận vẫn sẽ rò rỉ.

Thậm chí khí vận rò rỉ sẽ còn nhiều hơn khí vận truyền đến kẻ địch Nhật Bản!

Điều này đơn giản là một dương mưu không có lời giải!

Người có thể nghĩ ra trận pháp chim mẹ nuôi con này, sự hiểu biết về phong thủy âm dương của đối phương đơn giản là đạt đến cảnh giới phi thường!

Hơn nữa, điều này còn được sắp đặt từ mấy nghìn năm trước!

Dường như đã sớm dự liệu được chủ long mạch sẽ hình thành, sau đó không ngừng cung cấp khí vận cho kẻ địch Nhật Bản.

Khiến vận nước của chúng cường thịnh!

Đối thủ như vậy, đơn giản là quá đáng sợ!

Trong mắt Lý Dịch lóe lên một tia hàn quang, trong lòng không hề có chút sợ hãi nào, giọng nói lạnh lẽo khàn khàn: "Khí vận này cho dù có truyền cho ngươi, ngươi có chịu nổi không?" "Nếu đã muốn làm con trai, vậy bây giờ cũng đến lúc phụng dưỡng lão cha rồi!" Lý Dịch bắt đầu tính toán chu thiên long mạch, tìm kiếm một tia khả năng đảo ngược trận pháp.

Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn chín, ẩn đi một.

Mọi sự không tuyệt đối, cho dù là định luật vật lý phổ biến tồn tại, trong các môi trường khác nhau đều có những hình thức biểu hiện khác nhau.

Lý Dịch tin mình nhất định có thể tìm ra cách hóa giải.

Đúng lúc Lý Dịch tìm kiếm cách hóa giải, Trần Phong và những người khác men theo mật đạo, tiến về phía phó mộ thất.

Khi họ tiến vào phó mộ thất và nhìn thấy đồ vật bên trong, sắc mặt đều thay đổi.

Bởi vì đây là một chiếc quan tài đồng khổng lồ!

Vào thời Chiến Quốc, đồ đồng tuy đã thịnh hành, nhưng một chiếc quan tài đồng nặng như vậy tuyệt đối vô cùng hiếm thấy!

Tên béo xoa xoa lòng bàn tay, phấn khích nói: "Phát rồi!

Lần này thật sự phát rồi!" "Chiếc quan tài đồng lớn như vậy, nếu mang về làm trấn tộc chi bảo của Trần gia, tuyệt đối có thể nâng vận

khí của Trần gia lên một tầm cao mới!" Tên béo đang chuẩn bị đến gần quan tài đồng, Trần Phong đột nhiên một chưởng đánh ngã tên béo.

Trên mặt tên béo lộ ra một tia tức giận, nhưng đối phương là thiếu gia chủ, nên anh ta cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, một con côn trùng màu xanh xuất hiện ở vị trí anh ta vừa đứng!

Con côn trùng đó có hình dáng hung tợn, hàm dưới khỏe mạnh há ra ngậm vào, nhìn cực kỳ đáng sợ!

Lúc này tên béo mới hiểu, Trần Phong là đang cứu mình.

Tên béo một cước lao tới, cầm xẻng công binh đập chết con côn trùng, dịch màu xanh đen bắn tung tóe khắp nơi!

"Dám đánh lén nhà ngươi, quả thực là sống không còn muốn nữa rồi!" Trần Phong nhận lấy khẩu súng lục do Trần Đạc đưa qua, giọng trầm thấp nói: "Mọi người cẩn thận, rết thi là sinh vật quần cư, không thể chỉ có một con!" Xoẹt!

Xung quanh đột nhiên vang lên tiếng "sa sa sa" quỷ dị.

Sau đó, từ những vết nứt trên gạch mộ bò ra dày đặc những con côn trùng màu xanh.

Con này nối tiếp con kia, con này giẫm lên con kia, điên cuồng lao về phía họ!

Béo sợ tới mức thịt mỡ trên người run lên bần bật, run rẩy nói: "Mẹ ơi!

Sao mấy con thi miết này nhiều thế?" "Bắn đi!" Trần Phong hét lớn.

Mọi người lập tức nổ súng càn quét, dưới làn đạn dày đặc, thi

miết bị bắn nát bét!

Nhưng số lượng thi miết quá nhiều.

Mọi người vừa bắn vừa lùi, sợ bị đàn thi miết nhấn chìm.

Béo ném một quả bom điều khiển từ xa vào giữa đàn thi miết, sau đó gào lớn: "Nhanh!

Nhanh rời khỏi đây!" Mọi người điên cuồng chạy trốn, ẩn vào trong mật đạo.

Béo nhấn nút, một tiếng nổ lớn vang lên, phó mộ thất trực tiếp bị nổ tung!

Đám thi miết bên trong bị nổ tan xác, không một con nào sống sót.

Béo thở hổn hển, cười ha ha: "Cái gì mà đàn thi miết, trước mặt thuốc nổ của Béo gia thì không chịu nổi một đòn!" "Đi thôi!

Vào xem quan tài đồng đó thế nào rồi!" Trần Đạc và những người khác theo sau Béo, đi về phía phó mộ thất.

Vừa vào xem, cỗ quan tài đồng đó đã bị nổ nứt.

Một vết nứt lớn xuyên qua ván quan tài, đủ để người ta nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Béo sốt ruột mở quan tài đồng ra, phát hiện bên trong là một nữ thi đã thối rữa.

Nhưng trên thi thể vẫn còn máu thịt, lộ ra màu đen xanh ghê tởm.

Trần Lãnh Nguyệt nói: "Nữ thi này e rằng chính là mỹ nữ cổ thi mà đám tặc khấu Anh Hoa Quốc nói!" "Còn một con thi hồ mắt xanh khác thì bị đám tặc khấu phá hủy rồi!" Béo thất vọng nói: "Đáng tiếc thật, cái bát trọng bảo hàm và chìa khóa đó chắc chắn là đồ tốt!" "Đám tặc khấu đáng chết này, dám trộm đồ của tổ tông chúng ta!" Vì trong phó mộ thất này không có đồ tốt gì, nên mọi người chuẩn bị đi đến

chủ mộ thất xem có thu hoạch gì không.

Trong chủ mộ thất, Lý Dịch đang ở đây, tự nhiên không thể để những người này đi vào.

Thế là, hắn sắp xếp binh dũng Chiến Quốc dẫn người nhà họ Trần đến chỗ có cánh cửa đồng.

Rắc!

Vừa mới ra khỏi phó mộ thất, người nhà họ Trần đã thấy một bóng người lao vào một cánh cửa!

Trần Phong lập tức nói: "Nhanh!

Nhanh bắt lấy hắn!" Mọi người tự nhiên không thể bỏ qua đối phương.

Ngôi mộ này không phải người bình thường có thể vào, nếu bắt được đối phương có thể thu thập thêm manh mối.

Theo sau bóng người đó vào trong cửa, họ phát hiện bên trong có một cánh cửa đồng.

Và bóng người đó đứng trước cửa đồng, chết lặng nhìn chằm chằm họ.

Người nhà họ Trần đều bị cánh cửa đồng to lớn đó làm cho chấn động.

Trên cánh cửa đồng này khắc những giáp cốt văn cổ xưa, tạo thành một bức tranh tang thương.

Ở giữa cánh cửa đồng là một lỗ khóa khổng lồ.

Lỗ khóa này được tạo thành từ chín lỗ khóa nhỏ, trông vô cùng tinh xảo.

Trần Phong đang định nghiên cứu kỹ cánh cửa đồng này, thì bóng

người cao lớn kia đột nhiên động đậy, trường thương trong tay đâm thẳng vào đầu Trần Phong!

Ảnh thương đầy trời, những bông hoa tàn ảnh suýt chút nữa làm Trần Phong chói mắt!

Cao thủ!

Đây lại là một cao thủ thương pháp!

Chương 50

Trần Phong chỉ kịp giơ đao lên, liền bị trường thương này xuyên qua cánh tay phải!

Trường thương xoay chuyển, bẻ gãy cánh tay phải của Trần Phong, rơi xuống đất.

Từ giữa những xương cốt trắng hếu chảy ra máu đỏ rực, bộ đồ bảo hộ bị vỡ nát, đồng thời khiến anh ta lộ ra ngoài không khí!

Hô hô hô!

Thương hoa như bóng, mang theo tiếng gào thét sắc bén, lần nữa chém đứt cánh tay trái của Trần Phong!

"A a a!!!" Ngay cả Trần Phong với ý chí kiên cường như vậy cũng không khỏi phát ra tiếng gào thét đau đớn.

Trần Đạc trong lòng sốt ruột, vội vàng chỉ huy mọi người, chuẩn bị nổ súng về phía người kia!

Nhưng người này có ý thức chiến đấu quá mạnh, dùng Trần Phong làm lá chắn, khiến họ không dám nổ súng.

Một bàn tay lạnh lẽo và mạnh mẽ siết chặt cổ Trần Phong, lui về phía cửa phó mộ thất.

Mọi người không dám tấn công, chỉ có thể nhìn đối phương nghênh ngang rời đi.

Sắc mặt Trần Phong trắng bệch, đồng tử bắt đầu giãn ra.

Mọi người thấy Trần Phong mất máu quá nhiều, có nguy hiểm đến tính mạng, cũng không dám đuổi theo bóng người kia.

Nhưng trong lòng đều cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Thương pháp của đối phương quá nhanh, quá chính xác!

Trần Phong luyện đao mười tám năm như một ngày, chưa từng lơ là.

Thế mà hôm nay, lại bị đối phương trực diện miểu sát!

Có thể thấy thực lực của đối phương mạnh đến mức nào!

Trần Lãnh Nguyệt và Trần Đạc cùng nhau xử lý vết thương cho Trần Phong, sau khi băng bó đơn giản, Trần Phong mới thoát khỏi nguy hiểm mất máu quá nhiều mà chết.

Nhưng, nhìn ánh mắt tuyệt vọng của anh ta, mọi người đều không khỏi thở dài.

Mất đi hai cánh tay, Trần Phong xem như phế rồi!

Ngay cả sau này trở thành gia chủ nhà họ Trần, e rằng cũng không thể trấn áp được những chi thứ kia!

Nhưng ánh mắt Trần Phong nhìn cánh cửa đồng đột nhiên thay đổi, dường như có ánh sáng tinh thần như biển rộng đang tuôn trào!

Trần Phong cắn răng, miễn cưỡng cười nói: "Mọi người cùng nhau đi xem cánh cửa đồng này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì!" Trần Đạc đỡ Trần Phong, rưng rưng gật đầu nói: "Vâng!" Quan sát cánh cửa đồng cổ xưa và bí ẩn này ở cự ly gần, mọi người càng cảm thấy chấn động hơn!

Không khỏi nghi ngờ, cánh cửa đồng to lớn như vậy, thật sự là sản phẩm của thời đại đó sao?

Trần Phong chỉ vào lỗ khóa, ngữ khí cảm thán: "Đây là bố cục dựa trên Cửu Diệu Tinh Tướng, người chế tạo cánh cửa đồng này chắc chắn có tạo nghệ cực sâu về tinh tượng." "Phía sau cánh cửa đồng này, có lẽ ẩn giấu một bí mật to lớn!" "Đáng tiếc, đây đều không phải

là những gì chúng ta có thể khám phá!" Trần Đạc an ủi: "Ở đây có chín lỗ khóa, chứng tỏ cần phải tìm được chín chiếc chìa khóa!" "Anh Phong, chúng ta còn trẻ, nhất định có thể tìm được chìa khóa để mở cánh cửa này!" Trần Phong lắc đầu: "Thời gian không kịp nữa rồi!" "Tôi đã gãy hai tay, lại trúng độc khí sa lâm, cho dù còn sống cũng là một phế nhân..." Trần Phong tựa chặt vào cánh cửa đồng, máu tươi nhiễm lên những giáp cốt văn trên đó, lưu lại từng vệt văn lộ quỷ bí.

Trần Đạc không biết an ủi Trần Phong thế nào, chỉ có thể im lặng không nói.

Giọng Trần Phong rất nhẹ, không còn sự mạnh mẽ như trước: "Trần Lãnh Nguyệt, Trần Đạc, hai cậu nghiên cứu cổ văn tự giỏi nhất, có thể giải mã ý nghĩa của những giáp cốt văn này không?" Trần Lãnh Nguyệt lắc đầu: "Tôi tuy rằng đã học hệ thống về cổ văn tự, nhưng giáp cốt văn quá đỗi thần bí, tương truyền là xuất từ nhà Ân Thương, trên thế giới e rằng không có mấy người có thể giải mã!" Trần Đạc cũng lắc đầu: "Anh Phong, tài liệu phát hiện giáp cốt văn khai quật được quá ít." "Hơn nữa, nhiều người đều cho rằng nhà Ân Thương là một thời đại do người xưa bịa đặt, nên rất ít người đi nghiên cứu giáp cốt văn!" "Đương nhiên, cho dù có người đi nghiên cứu, cũng rất khó có thành quả gì!" Trần Phong nghe vậy, thở ra một hơi khí trắng: "Thế à?" Lý Dịch còn tưởng những người này có thể giải mã giáp cốt văn, không ngờ họ cũng không biết gì về giáp cốt văn.

Lập tức có chút thất vọng.

Những người này đã không còn giá trị, vậy thì cũng nên dọn dẹp đi thôi!

Lý Dịch trở lại huyệt mộ sâu dưới lòng đất, để tránh tiếng ồn một lát nữa ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn.

Quần Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ chậm rãi tiến gần đến khu vực

cánh cửa đồng, chỉ cần Trần Phong và những người khác ra ngoài, chúng sẽ phát động tấn công bất ngờ!

Số lượng quần kiến này cực kỳ khổng lồ, bò kín đặc trên vách mật đạo, trông có chút đáng sợ.

Chỉ cần người nhà họ Trần bước ra khỏi mộ thất cửa đồng, họ sẽ bị quần Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ bao vây!

Ở khoảng cách gần như vậy, tác dụng của thuốc nổ sẽ giảm đi rất nhiều!

Chỉ có thể dùng để đồng quy vu tận!

Còn về bộ đồ bảo hộ, Lý Dịch không nghĩ thứ này có thể chống lại sự cắn xé của Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ!

Những người nhà họ Trần khác thấy Trần Phong nhìn chằm chằm cánh cửa đồng, mắt thất thần, đều cho rằng Trần Phong quá tuyệt vọng, nên quyết định rời khỏi đây trước, về chữa trị cho Trần Phong.

Trần Đạc an ủi: "Anh Phong, nồng độ độc khí sa lâm ở đây chắc không cao, sẽ không ảnh hưởng lớn đến hệ thống thần kinh đâu." "Còn về cánh tay, chúng ta mang về xem có nối lại được không!" "Còn núi xanh thì lo gì không có củi đốt, người còn sống đã là may mắn lắm rồi!" Trần Phong đột nhiên nhe răng cười, tiếng cười pha chút trào phúng: "Mấy người nghĩ cánh tay tôi có thể nối lại được sao?" Trần Đạc nhìn cánh tay Trần Phong rơi xuống đất, mắt kinh hãi!

Chỉ thấy cánh tay vốn đang chảy máu đỏ, không biết từ lúc nào đã chảy ra chất lỏng màu đen.

Loại chất lỏng màu đen đó hơi giống dầu mỏ, nhưng còn đặc quánh hơn.

Trông rất ghê tởm!

“Đây là cái gì!” Trần Đạc mắt trợn tròn, đồng thời lại vô cùng kinh hoàng.

Trần Phong u u nói: “Mấy người có biết tại sao anh tôi rõ ràng biết Lỗ Thương Vương là một cái bẫy, còn muốn chúng ta đến đây không?” Mọi người không ngờ Trần Phong lại không mấy để tâm đến cánh tay đã mất của mình, mà lại đặt ra một câu hỏi.

Trong chốc lát, mọi người đều nhìn nhau, không biết trả lời thế nào.

Trần Lãnh Nguyệt ngẩng đầu nhìn cánh cửa đồng, mím chặt môi, khó khăn nói: “Mục đích của gia chủ là cánh cửa đồng này?” Trần Phong gật đầu: “Truyền thuyết nói rằng phía sau cánh cửa đồng này, ẩn giấu bí mật đắc đạo thành tiên!” “Chỉ cần mở cánh cửa đồng, cánh tay tôi tự nhiên có thể hồi phục!” Trần Lãnh Nguyệt không kìm được nói: “Đắc đạo thành tiên?

Cái này chẳng lẽ có liên quan đến Dịch Thiên Đế sao?” Trần Phong thở ra một hơi khí trắng, nhiệt độ xung quanh dường như ngày càng thấp.

“Trước đây tôi và anh cả cũng không biết ngôi mộ này có liên quan đến Dịch Thiên Đế, chỉ là anh tôi nói đã nhận được tin tức về cánh cửa đồng từ một người bí ẩn, nên mới để chúng ta đến trộm mộ!” “Theo suy đoán của tôi, hai điều này hẳn có mối liên hệ rất lớn.” “Có lẽ người xưa đã có được những vật phẩm liên quan đến Dịch Thiên Đế, nên mới có được đủ loại năng lực khó tin.” “Thế là bắt đầu xây dựng tế đàn cho hắn, đại tứ sùng bái hắn!” “Nếu tôi không đoán sai, tín đồ của Dịch Thiên Đế có tín ngưỡng kiên định như vậy, ngàn năm không đổi, có thể cũng có liên quan đến những vật phẩm này!” “Tuy đắc đạo thành tiên rất mơ hồ, nhưng nếu có được những vật phẩm này, thực lực của gia tộc Trần chúng ta sẽ trở nên càng mạnh mẽ

hơn!" Lời Trần Phong vừa dứt, sắc mặt mọi người đều trở nên rất phức tạp.

Hóa ra gia chủ căn bản không nói thật với họ!

Phía sau còn ẩn giấu một bí mật lớn như vậy!

Trên mặt Trần Phong lộ ra nụ cười chua xót: "Đáng tiếc, cánh cửa đồng này bị khóa bằng Cửu Diệu Tinh Tướng, căn bản không thể mở được!" Béo lấy thuốc nổ ra, cười lạnh nói: "Thiếu gia chủ, thuốc nổ trong tay tôi không phải để chơi đâu!" "Chẳng qua chỉ là một cánh cửa đồng thôi, đổ chừng này thuốc nổ xuống, chắc chắn có thể tạo ra một vết nứt!" Ánh mắt Trần Phong lộ ra một tia kỳ dị, như trào phúng, lại như ai oán: "Cửu Diệu Tướng là một cơ quan khủng bố được chế tác dựa trên bố cục lấy cảm hứng từ chín ngôi sao!" "Nếu mấy người quan sát kỹ Cửu Diệu Tinh Tướng, sẽ phát hiện nó không ngừng thay đổi mọi lúc mọi nơi!" "Chỉ là tốc độ thay đổi quá chậm, mấy người không phát hiện ra thôi!" Mọi người sau khi nghe Trần Phong nói, đều sững sờ.

Cửu Diệu Tinh Tướng này lại còn có thể động đậy sao?

Đây là cơ quan gì vậy?

Trần Lãnh Nguyệt có chút không dám tin nói: "Cơ quan này tồn tại mấy ngàn năm, còn có thể vận hành bình thường sao?

Nguyên lý của nó là gì?

Động lực từ đâu mà có?" Trần Phong lắc đầu: "Tôi cũng không biết." "Nhưng, nếu chúng ta cưỡng ép mở ra, Cửu Diệu Tinh Tướng sẽ hoàn toàn khởi động, chuyện gì sẽ xảy ra, không ai biết được!" "Đãn, hậu quả nhất định rất đáng sợ!" Béo trên mặt mang vẻ nghi ngờ: "Chẳng lẽ đây là lời đồn do người tạo ra cánh cửa đồng này truyền lại sao?

Chỉ là để không cho người khác mở cánh cửa đồng!" Trần Phong nhàn nhạt nói: "Đợi khi chúng ta đều rời đi, cậu có thể thử xem!" Béo lập tức cười gượng, không dám lên tiếng nữa.

Trần Đạc hỏi: "Anh Phong, cánh cửa đồng này đã không mở được, hay là chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi?" Trần Phong gật đầu.

Trần Đạc đỡ Trần Phong, đi ở phía cuối.

Trần Dật đi ở phía trước nhất, là người đầu tiên ra khỏi mộ thất, cũng không xảy ra bất ngờ gì.

Ngay khi Trần Đạc đang đỡ Trần Phong chuẩn bị ra khỏi mộ thất thì, bất ngờ xảy ra!

Một tấm lưới lớn đột nhiên rơi xuống, trói chặt những người nhà họ Trần vừa ra khỏi mộ thất!

Trần Đạc vội vàng đẩy Trần Phong ra, bản thân thì bị tấm lưới này cuốn vào.

Trần Phong lăn mấy vòng mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tấm lưới này được tạo thành từ những con kiến khổng lồ dày đặc!

Những con Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ màu đỏ rực này bò đầy trên người những người nhà họ Trần, không ngừng cắn xé bộ đồ bảo hộ trên người họ!

Mặc dù bộ đồ bảo hộ chất lượng rất tốt, nhưng dưới sự cắn xé hung mãnh của Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ, đã bắt đầu xuất hiện từng vết nứt!

Mọi người không ngừng dùng lòng bàn tay đập chết Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ, nhưng càng nhiều Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ như sóng biển ập tới!

“Chạy!” Trần Phong hét lớn: “Chạy nhanh lên!

Đừng quản tôi!” Trần Đạc cắn răng, không hề do dự, bắt đầu kéo lũ Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ chạy về phía trước.

Trần Đạc dốc hết sức lực, muốn dùng tốc độ để thoát khỏi lũ Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ đáng sợ này.

Những người nhà họ Trần thì theo sau Trần Đạc, vừa đập Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ, vừa chạy trốn.

Chương 51

Nhưng, điều khiến họ tuyệt vọng là, trong mật đạo phía trước, cũng bò đầy Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ!

Số lượng của chúng quá mức đáng sợ.

Cho dù mọi người không có chứng sợ đám đông, cũng bị dọa cho tim đập loạn xạ, da đầu tê dại!

Trong số những quyến sủng của Lý Dịch, nhiều nhất chính là Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ!

Có rất nhiều loại kiến, có loại đa hậu chế, cũng có loại đơn hậu chế.

Và Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ chính là đa hậu chế.

Tổng cộng mười kiến chúa, không phân ngày đêm sản xuất kiến thợ, kiến lính!

Mỗi ngày có hàng vạn trứng kiến ra đời!

Kiến thợ, kiến lính có chu kỳ sinh trưởng rất ngắn, một tháng là có thể trưởng thành, đương nhiên tuổi thọ cũng rất ngắn, không quá mười tuần.

Vì vậy, chỉ cần thức ăn đầy đủ, sức phá hoại mà Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ tạo ra là vô cùng đáng sợ!

Lý Dịch không hề lo lắng những người này sẽ đột phá vòng vây của Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ, vì toàn bộ mật đạo ở đây đã bị Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ chiếm lĩnh!

Còn lối ra, thì Thi Hổ Phong và Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng đang chờ sẵn!

Thi Hổ Phong và Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng có cánh, có thể bay, ở những khu vực rộng lớn có thể phát huy thực lực thật sự của chúng.

Khi Lý Dịch muốn giết chết những đạo mộ tặc này, tuyệt đối sẽ không có một ai sống sót rời đi!

Trần Phong trừng mắt nhìn mật đạo u ám phía trước, mấy chùm sáng đèn pin bị Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ màu đỏ rực che phủ, chiếu ra những cái bóng khổng lồ trong mộ đạo!

Mấy người nhà họ Trần đi phía sau giơ súng càn quét, muốn giết chết lũ kiến này.

Nhưng lũ kiến này quá nhỏ, viên đạn sau khi bắn trúng cơ thể chúng, liền không gặp trở ngại gì mà nghiền nát chúng, sau đó va chạm mạnh vào gạch mộ!

Trong nháy mắt, tia lửa tóe ra!

Đạn lạc không ngừng bắn ra trong mật đạo, trong đó một viên đã bắn trúng Trần Đạc đang chạy phía trước nhất.

Bắp chân Trần Đạc nở một đóa hoa máu, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Lũ Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ xung quanh ngửi thấy mùi máu tươi, càng thêm điên cuồng, xé rách vết thương.

Trần Đạc dưới loại đau đớn không thể tưởng tượng này, ý chí kiên cường đến mấy cũng không thể áp chế được.

Phát ra tiếng gào thét đau đớn!

Trần Phong nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Trần Đạc, lông mày lập tức nhíu chặt.

Trần Lãnh Nguyệt lớn tiếng nói: "Đừng nổ súng!

Dùng lửa!

Đổ cồn ra, đốt chết chúng!" Béo vội vàng lấy cồn ra, đổ lên lũ Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ dưới đất.

Lý Dịch cười lạnh một tiếng, sai những con Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ bị dính cồn chui lên người Béo và những người khác!

Chỉ cần họ dám châm lửa, bộ đồ bảo hộ sẽ bốc cháy, tình cảnh của họ sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

Béo thấy vậy, tự nhiên nghĩ đến điểm này, không kìm được chửi bậy: "Rút!

Mấy con kiến này thành tinh rồi à?" Cồn thì không còn hy vọng gì nữa, mọi người chỉ có thể điên cuồng chạy về phía trước.

Lúc đi ngang qua Trần Đạc, mọi người tuy muốn đỡ anh ta một tay, nhưng hiển nhiên là có lòng mà không có sức.

Dẫn theo Trần Đạc, tốc độ của họ sẽ bị kéo xuống.

Huống hồ, trên người Trần Đạc có quá nhiều Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ.

Màu đỏ rực rỡ đó, như ngọn lửa đang vặn vẹo trên người Trần Đạc.

Trần Đạc lúc đầu còn có thể kêu thảm thiết, không ngừng lăn lộn, nhưng đến cuối cùng, chỉ có thể rên rỉ đau đớn!

A a a!

Béo đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết bi ai, ống quần của anh ta bị Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ cắn rách một vết.

Những con Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ này như tìm được chỗ xả, từng con từng con điên cuồng chui vào vết rách này.

Chân của Béo bị cắn ra hết vết thương này đến vết thương khác.

Điều đáng sợ hơn là, hàm dưới của Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ có Hỏa độc!

Một khi Hỏa độc xâm nhập cơ thể, sẽ khiến người ta cảm nhận được nỗi đau cực hạn!

Nỗi đau này không kém gì độc tố của áp chủy thú!

Dưới nỗi đau cực hạn, đủ để khiến người ta phát điên!

Béo ngay lập tức mất khả năng chạy trốn, đau đớn rên la trên mặt đất.

Một khuôn mặt béo tròn vặn vẹo thành một cục, trông cực kỳ đáng sợ.

Cảnh tượng này khiến những người khác mắt giật giật!

Không chút do dự, tốc độ chạy trốn của mọi người càng nhanh hơn!

Nhưng, chờ đợi họ chỉ có đường chết!

Sau mấy tiếng kêu thảm thiết, mật đạo lại khôi phục sự tĩnh mịch.

Trần Phong nằm trên mặt đất lạnh lẽo, xung quanh ngoài tiếng thở của chính mình, chỉ còn tiếng "sa sa sa" quỷ dị đó!

Đó là những con kiến đang ăn sao?

Trần Phong cười khổ.

Trước khi chết, anh ta đột nhiên trở nên rất bình tĩnh, chỉ có chút tiếc nuối, nếu có thể nhìn thấy cảnh tượng phía sau cánh cửa đồng thì tốt biết mấy.

Trong đầu Lý Dịch không ngừng vang lên giọng nói của hệ thống. [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đánh chết đạo mộ tặc, nhận được 45 điểm

tích lũy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đánh chết đạo mộ tặc, nhận được 40 điểm tích lũy!] .....

Tổng cộng hơn 300 điểm tích lũy đã vào tài khoản, Lý Dịch tự nhiên là trực tiếp rút thưởng! [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được cơ quan cấp hiếm Cửu Tinh Huyết Sát Liên Hoa!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm cấp một Tinh Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ Tiến Hóa Toái Phiến!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm cấp một Tinh Thi Hổ Phong Tiến Hóa Toái Phiến!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm cấp một Tinh Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng Tiến Hóa Toái Phiến!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm cấp hai Tinh Tri Chu Thiết!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bí tịch cấp siêu phàm cấp một Tinh 《Hám Long Kinh》!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm cấp ba Tinh Tín Ngưỡng Chi Chủng!] .....

Chương 52

Trong đầu Lý Dịch hiện lên vô số thông tin, đó là những bí ẩn được ghi chép trong 《Hám Long Kinh》!

Bản 《Hám Long Kinh》 do hệ thống sản xuất này ghi chép lượng lớn kiến thức về long mạch, về mặt long mạch còn toàn diện hơn rất nhiều so với 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》! 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》 giống như một cuốn tạp nham, cái gì cũng có, nhưng ngoài trộm mộ ra thì không tinh thông cái gì!

Còn 《Hám Long Kinh》 thì khác, trong đó phân tích long mạch cực kỳ thấu đáo, mở ra cho Lý Dịch một cánh cửa dẫn đến thế giới mới!

Nhìn những kiến thức được ghi chép trong 《Hám Long Kinh》, Lý Dịch hít sâu một hơi khí lạnh, hóa ra trước đây sự hiểu biết của hắn về long mạch còn quá nông cạn!

Có thể nói, lần rút thưởng này thu hoạch lớn nhất chính là bản 《Hám Long Kinh》 này!

Tri Chu Thiết, chẳng qua chỉ là một thanh đao sắc bén hơn một chút mà thôi.

Tri Chu Thiết nguyên danh Tất Thiết, vốn là một trong hai danh đao thủ vệ thiên hạ của Đa Điền Mãn Trọng.

Sau khi Nguyên Lại Quang chém giết Tửu Thôn Đồng Tử, mắc bệnh sốt rét mà nằm liệt giường.

Sau đó dùng Tất Thiết chém giết yêu tinh nhện đến ám hại hắn khi đang bệnh.

Thế là Tất Thiết chém giết yêu tinh nhện lại có biệt danh là Tri Chu Thiết.

Huyết Tủy đối với hắn tác dụng cũng không đặc biệt lớn, sau khi hấp thu chỉ làm màu xanh trên người hắn sâu thêm một chút.

Bảo vật cấp siêu phàm cấp ba Tinh Tín Ngưỡng Chi Chủng thì lại rất có ích cho Lý Dịch.

Thứ này có thể bồi dưỡng tín đồ cho chính mình!

Chỉ cần gieo vào cơ thể người, Tín Ngưỡng Chi Chủng này sẽ không ngừng trưởng thành, không ngừng ám thị tâm lý đối với người đó, ở cấp độ tiềm thức, khiến người đó dần dần biến thành cuồng tín đồ của chính mình!

Vừa hay nhiệm vụ trung cấp của hắn còn thiếu khá nhiều người, thêm vào đó Huyết Yến Âm Dương Trận còn cần ba mươi sáu người hiến tế.

Để Trần Phong sống sót rời đi cũng không tệ!

Lý Dịch mở bảng điều khiển của mình ra, bắt đầu kiểm tra thu hoạch lần này: Túc chủ: Lý Dịch Cấp bậc: Lục Cương sơ kỳ Năng lực: Thị Huyết cấp hiếm cấp một Tinh (có thể tiến hóa), Lãnh Chúa Chi Nhãn (có thể tiến hóa) Sách kỹ năng: Phong thủy tàn quyển 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》, 《Hám Long Kinh》!

Mảnh vỡ tiến hóa: năm mảnh vỡ tiến hóa Kê Quan Xà cấp hiếm cấp năm Tinh, bốn mảnh vỡ tiến hóa Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng cấp siêu phàm, ba mảnh vỡ tiến hóa Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ cấp siêu phàm, hai mảnh vỡ tiến hóa Thi Hổ Phong cấp siêu phàm.

Cơ quan: nỏ ngầm cấp phổ thông cấp ba Tinh, Thiên Hỏa Quán Đỉnh cấp phổ thông cấp ba Tinh, Lưu Sa Mộ cấp phổ thông cấp năm

Tinh, Bẫy Liên Hoa cấp phổ thông cấp chín Tinh.

Mười binh dũng Chiến Quốc bảo vật cấp phổ thông cấp sáu Tinh.

Cơ quan cấp hiếm Cửu Tinh Huyết Sát Liên Hoa.

Vật phẩm: quan tài gỗ trầm hương cấp phổ thông cấp một Tinh, Mặc Lan Đồ, Mặc Trúc Đồ.

Nguyên Thanh Hoa, Ngọc Ban Chỉ.

Bảo vật cấp hiếm Thất Tinh Long Uyên Kiếm, Đỉnh đồng Chiến Quốc, Tri Chu Thiết.

Vật phẩm đặc biệt: Trảo Ăn Mòn.

Quỷ Vương Âm Ngọc tàn khuyết!

U Linh Mộ Chi Dạ cấp siêu phàm cấp ba Tinh!

Khống Thi Quyển Trục bảo vật cấp hiếm cấp chín Tinh, Cảm Nhiễm Lợi Xỉ bảo vật cấp hiếm cấp năm Tinh.

Tín Ngưỡng Chi Chủng bảo vật cấp siêu phàm cấp ba Tinh.

Quyến sủng: quần Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ, quần Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng, quần Thi Hổ Phong, Kê Quan Xà Nhiệm vụ trung cấp: 78/100 Lý Dịch lấy Tri Chu Thiết ra, tùy ý đặt ở một vị trí dễ thấy trong chủ mộ thất.

Sau đó chuyển ánh mắt sang Trần Phong.

Người này có địa vị rất cao trong nhà họ Trần, nếu khống chế được anh ta, nhà họ Trần tương lai sẽ là của mình!

Tuy nhiên, Tín Ngưỡng Chi Chủng ban đầu hiệu quả không mạnh.

Vì vậy, Lý Dịch cần cấy sâu ấn tượng về Dịch Thiên Đế vào lòng đối phương, cường hóa tín ngưỡng, dùng điều này để phá vỡ niềm tin và ý chí của đối phương!

Đẩy nhanh thời gian Tín Ngưỡng Chi Chủng đâm rễ nảy mầm.

Dưới cánh cửa đồng, Trần Phong vạn niệm đều tro tàn, biết rằng đợi lũ Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ này ăn xong Trần Đạc và những người khác, tiếp theo sẽ đến lượt mình!

Hiện tại anh ta đã mất đi hai cánh tay, chính là con cừu non chờ làm thịt!

Loại chờ đợi cái chết này thực sự quá khó chịu, khiến trái tim Trần Phong không ngừng chìm xuống.

Sa sa sa!

Tiếng Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ bò ngày càng gần, khiến Trần Phong có cảm giác như trút được gánh nặng.

Cuối cùng cũng sắp chết rồi sao?

Sa sa sa!

Lũ Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ như thủy triều dừng lại trước mặt anh ta, chết lặng nhìn chằm chằm.

Nhưng không có con nào tiến lên kết thúc sinh mạng anh ta.

Điều này khiến Trần Phong cảm thấy vô cùng khó tin, những con Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ này dường như bị ai đó khống chế!

Rốt cuộc là ai, lại có thể khống chế số lượng kiến lớn như vậy?

Cảnh tượng tiếp theo, càng khiến tam quan của anh ta sụp đổ!

Làn sóng Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ đáng sợ này lại như đang hành quân bố trận, bắt đầu nhanh chóng thay đổi đội hình!

Rất nhanh, ba kim văn liền xuất hiện trước mặt Trần Phong!

Ba kim văn này toát ra bá khí quân lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn và siêu nhiên, khiến đồng tử Trần Phong đột nhiên co rút lại.

Ba kim văn này Trần Phong quá quen thuộc rồi.

Trong phòng livestream của nhà họ Ngô anh ta đã từng thấy một lần.

Dịch Thiên Đế!

Không sai, ba chữ lớn này chính là Dịch Thiên Đế!

Ngay cả khi anh ta đã đoán được huyệt mộ này là tế đàn của Dịch Thiên Đế, người giữ mộ là tín đồ của Dịch Thiên Đế.

Nhưng đây chỉ là suy đoán, khi thật sự biết chân tướng, Trần Phong vẫn bị chấn động đến da đầu tê dại!

Ngoài chấn động, còn có sợ hãi và khao khát!

Sợ hãi và khao khát sức mạnh cường đại mà đối phương sở hữu!

Đối phương chỉ vừa có được vật phẩm do Dịch Thiên Đế ban tặng, đã sở hữu sức mạnh đáng sợ như vậy!

Phải biết, tốc độ của những con Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ đáng sợ này không chậm hơn tốc độ chạy của con người là bao, và sau khi hình thành vòng vây, sức phá hoại tạo ra càng kinh người.

Thêm vào đó có người khống chế, cho dù gặp vũ khí nóng của con người, chúng cũng có thể chiến đấu!

Chỉ cần không phải tên lửa và bom hạt nhân những loại vũ khí chiến lược có diện tích bao phủ cực lớn, các loại súng ống căn bản không có tác dụng gì đối với những con Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ này!

Và đây, chỉ là một loại mà đối phương thể hiện ra.

Ngay khi Trần Phong đang chấn động trước ba kim văn trước mắt, mấy con Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ nhẹ nhàng bò lên cánh tay cụt của Trần Phong, hung hăng nhét Tín Ngưỡng Chi Chủng vào xương

cốt!

A a a!

Trần Phong không kìm được kêu thảm một tiếng, sau đó bị sự đau đớn dữ dội hành hạ, cả người không chịu đựng nổi, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Và trong mơ, Trần Phong dường như nhìn thấy một bóng lưng vô cùng vĩ đại, một tay nắm nhật nguyệt, một tay phá thương khung, khiến người ta nảy sinh cảm giác kính sợ bái phục!

Đây chính là...

Dịch Thiên Đế sao?

Chương 53

Khi Trần Phong tỉnh lại, người đã ở bên ngoài mộ, cánh tay cụt nằm yên lặng bên cạnh anh ta.

Còn có một chiếc điện thoại số tám, trên đó đã phát ra vị trí hiện tại của anh ta, anh ta chỉ cần đợi người nhà họ Trần đến cứu viện tức là được.

Tiễn Trần Phong đi, Lý Dịch đến khe nứt sông ngầm.

Đây là lối vào cổ mộ, cũng là nơi tử long âm mạch tích tụ!

Lý Dịch không ngừng ôn luyện 《Hám Long Kinh》 trong đầu, muốn tìm ra giải pháp tối ưu.

Tối đa hóa việc hấp thụ long khí bị Anh Hoa Quốc đánh cắp về, đồng thời còn phải hiệu quả nhất để phục sinh long mạch tử vong này!

Không sai, ý tưởng của Lý Dịch chính là phục sinh long mạch tử vong này!

Chém long mạch dễ, cứu long mạch khó!

Trên thế gian, người có thể cứu long mạch chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vì phép cứu long mạch đã sớm thất truyền!

May mắn thay, 《Hám Long Kinh》 trong tay Lý Dịch đã được hệ thống cường hóa, bên trong ghi chép rõ ràng phương pháp cứu long mạch.

Nếu không, Lý Dịch cũng không thể tự nghĩ ra được.

Muốn cứu long mạch, nhất định phải hiểu bản chất của long

mạch.

“Đại suất long hành tự hữu chân, tinh phong lỗi lạc thị long thân, long thần nhị tự tầm sơn mạch, thần thị tinh thần long thị chất!” (Tạm dịch: Long mạch tựa như rồng thật, khí tinh phong chính là thân rồng, tìm long thần trong mạch núi, thần là tinh thần, rồng là chất!) Núi Côn Luân là “tổ của vạn núi, nguồn gốc của long mạch”, là long vương trong các loài rồng, cũng là căn long.

Long mạch từ Côn Luân bắt đầu phát nguyên kéo dài đến khắp mọi nơi ở An Lạc.

Long khí bị Anh Hoa Quốc đánh cắp, thực chất là long khí bắt nguồn từ Côn Luân!

Bởi vì bố cục, cấu trúc và phân cấp của long mạch, giống như một cây đại thụ có căn long, cán long, chi long, diệp long.

Long mạch dưới chân Lý Dịch chính là chi long.

Kiến thức Lý Dịch học được, tự nhiên chưa đạt đến trình độ cứu căn long và cán long.

Nhưng một chi long, nếu dốc hết sức lực, có lẽ có thể làm được.

Núi là thế rồng, nước là huyết rồng, đá là cốt rồng, vì vậy, long mạch không thể tách rời núi, nước và thế.

Vì vậy, cứu long mạch có ba bước.

Chính Cốt, Hoán Huyết, Cường Thế!

Lý Dịch tỉ mỉ nghiên cứu tử long âm mạch này một chút, phát hiện thế của long mạch này vẫn còn một tia tồn lưu.

Còn huyết, thì bị độc khí sa lâm và chú thuật ô nhiễm!

Còn về cốt, thì bị người ta dùng đinh đồ long đóng cứng ngắc!

Nói cách khác, long mạch này chỉ còn một tia khí tức của thế tồn tại.

Cốt huyết đã chết.

Cốt, đã bị người ta chặt đứt từ mấy ngàn năm trước.

Còn huyết, thì bị ô nhiễm sau khi tặc khấu Anh Hoa Quốc xâm lược!

Trong chốc lát, ánh mắt Lý Dịch trở nên vô cùng đáng sợ.

Nhật nguyệt biến thiên, vương triều thay đổi, điều duy nhất không đổi là quyết tâm giữ đất của muông thú.

Khói lửa mịt mù, trung hồn đỏ máu, không thể bẻ cong là cột sống dân tộc!

Nhưng lại có người muốn từ bỏ tôn nghiêm cao quý, muốn làm nô bộc thấp hèn!

Cốt gãy có thể nối lại, nhưng huyết bị ô nhiễm lại là khó xử lý nhất.

Lý Dịch nhìn cuối dòng nước ngầm, lại phái Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ đến tận đầu nguồn dòng nước ngầm để kiểm tra.

Xem đầu nguồn có bị ô nhiễm không.

Không ngờ, sự ô nhiễm ở đầu nguồn càng khiến Lý Dịch phẫn nộ hơn.

Đó là chín mươi chín cái đầu lâu khắc những chú ấn phức tạp và khó hiểu!

Nhìn kích thước, chắc hẳn là thai nhi sáu tháng chưa chào đời!

Thai nhi sáu tháng đã có thể mở nhắm mắt và nghe được âm thanh trong bụng mẹ, dấu vân tay và dấu chân cũng đã hình thành.

Giờ phút này bị tách ra khỏi cơ thể mẹ một cách sống động, oán khí của chúng không cần nói cũng tự hiểu!

Còn về những đầu lâu thai nhi này từ đâu mà có, tự nhiên không cần nghĩ nhiều!

Và chú thuật của chúng hẳn là bắt nguồn từ Âm Dương gia Oán Hồn Không Chú Thuật!

Chỉ là chú thuật này ban đầu dùng để tịnh hóa oán khí, nhưng không ngờ cuối cùng lại bị Âm Dương Sư dùng để phóng đại oán khí của thai nhi!

Đầu nguồn.

Chín mươi chín cái đầu lâu thai nhi chôn sâu dưới đống đá loạn lạc phát ra màu đen quỷ dị, từng đôi mắt mở to, trống rỗng nhìn chằm chằm Huyết Yến Âm Dương Trận sâu trong dòng nước ngầm.

Mấy chục năm qua, chúng không ngừng gia tăng oán hận, muốn giết chết kẻ thù.

Nếu Lý Dịch không đoán sai, oán khí trong những đầu lâu thai nhi này không những không tiêu tan theo thời gian, mà còn kết hợp với long mạch âm sát chi khí, hình thành oán sát chi khí càng thêm độc ác!

Với sự ô nhiễm không ngừng từ đầu nguồn, chú thuật tích tụ dưới dòng nước ngầm này sẽ trở nên cực kỳ khó giải quyết.

Nếu trực tiếp thay máu, long mạch này có thể không chịu nổi, trực tiếp tử vong.

Giống như một người yếu ớt sắp chết, cậu đột nhiên thay máu cho anh ta, anh ta chắc chắn không chịu nổi.

Vì vậy, Lý Dịch quyết định trước tiên Chính Cốt cho long mạch, khôi phục long cốt, rồi sau đó mới Hoán Huyết.

Long cốt của long mạch này đã bị đinh đồ long đóng chặt, cần phải rút đinh đồ long ra mới được.

Cái này thì dễ, Lý Dịch chuẩn bị lùa nhân diện thử đến vị trí đinh đồ long, lợi dụng máu của nhân diện thử để ăn mòn đinh đồ long là được.

Sự ma sát ở nhiệt độ cao của không khí tạo ra nhiệt độ cao, loại bỏ carbon cháy trong đó.

Thêm vào đó, đinh đồ long được làm từ vẫn thạch chứa niken, đồng, coban, titan và các nguyên tố khác, là hợp kim sắt có khả năng chống ăn mòn và độ cứng khá cao!

Vì tính năng ưu việt của vẫn thạch, cộng thêm trên Trái Đất không tồn tại sắt nguyên chất, con người sớm nhất sử dụng sắt, chính là vẫn thạch.

Trước khi học cách luyện sắt từ quặng, người ta đã sớm học cách nhặt vẫn thạch, trực tiếp rèn thành công cụ hoặc vũ khí.

Ngay cả trong tiểu thuyết võ hiệp, những thanh đao kiếm tốt nhất đều được chế tạo từ vẫn thạch ngoài hành tinh.

Đương nhiên, nếu chỉ vì đây là vẫn thạch, với tính ăn mòn của máu nhân diện thử, vẫn có thể ăn mòn một phần.

Chỉ là, đinh đồ long này vì đã đồ rồng, nhiễm long khí, nên nhân diện thử thậm chí không dám lại gần.

Lý Dịch suy nghĩ một chút, đinh đồ long này quả thật là bảo vật không tồi, cứ thế phá hủy thì thật lãng phí, thế là phái Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ rút toàn bộ đinh đồ long ra.

Tổng cộng có mười hai cây đinh đồ long, tương ứng với thập hoàng hoàng đạo.

Để trong mười hai tháng trong năm đều áp chế long mạch này chết cứng, khiến nó không thể phục sinh.

Cho dù long mạch trung tâm truyền đi bao nhiêu long khí, có đinh đồ long này ở đó, long mạch này vẫn là tử long mạch!

Lý Dịch nhìn đinh đồ long dài mười hai centimet dưới chân mình, trong lòng khẽ động.

Đinh đồ long này được chế tác tinh xảo, trên đó khắc những phù văn huyền ảo khó hiểu, trông rất cổ xưa và bí ẩn.

Thêm vào đó đã nhiễm long khí, dùng để đối phó tà túy thì còn gì thích hợp hơn!

Nếu sau này gặp Hồng Lệ Quỷ, có đinh đồ long ở đó, chẳng phải dễ dàng diệt sát nó sao?

Chương 54

Con người đối phó tà túy có quá nhiều thủ đoạn rồi.

Mình vẫn nên ẩn mình thì hơn, đợi đến khi nào trở thành cương tổ ở cấp độ đó rồi hẵng ra oai.

Lý Dịch cất kỹ đinh đồ long, bắt đầu tính toán cách sử dụng thuốc nổ để Chính Cốt cho long mạch.

Phải biết rằng, rút đinh đồ long ra, long mạch chỉ mới khôi phục một chút sinh khí, nhưng long cốt vẫn còn đứt.

Phải nối lại mới được.

May mắn là người nhà họ Trần mang đến không ít thuốc nổ, nếu không dùng Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ đào đá, không biết phải mất bao nhiêu năm mới làm được.

Vì long mạch này sát khí quá nặng, Lý Dịch quyết định dùng Phá Quân Chính Long Chi Pháp.

"Phá quân tinh phong như tẩu kỳ, tiền đầu cao trác vĩ hậu đê.

Lưỡng bàng thất hiểm lạc khanh hãm, bích lập trắc liệt hình khuynh y." (Tạm dịch: Khí phá quân tinh phong tựa như kì thủ, đầu cao chót vót đuôi thấp lè tè.

Hai bên hiểm trở hố sâu thẳm, vách đá dựng đứng hình nghiêng đổ.) Lý Dịch trong lòng nghiền ngẫm 《Hám Long Kinh》, cuối cùng đã tìm được cách giải cứu.

Sắp xếp Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ chôn thuốc nổ ở vị trí Thanh Long, chuẩn bị cho nổ tung phần đá nhô cao!

Bước này diễn ra khá thuận lợi.

Tiếp theo chỉ còn lại long huyết bị chú thuật âm dương ô nhiễm!

Lý Dịch nhìn đỉnh đồ long trong tay mình, cười lạnh một tiếng: "Những thứ này vừa hay có đất dụng võ!" Mười hai giờ trưa.

Lúc dương khí trong ngày nồng đậm nhất.

Điểm thời gian này Lý Dịch vốn không muốn ra ngoài.

Vì hắn là một lục cương nhỏ bé, không chịu được ánh mặt trời.

Nhưng, điểm thời gian này đối với chín mươi chín cái đầu lâu thai nhi, cũng là lúc chúng yếu nhất.

Nếu Lý Dịch không đi vào thời điểm này, e rằng đến tối căn bản không thể tiếp cận được.

Lý Dịch dọc theo khe nứt bên dưới hang núi, được Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ cẩn thận vận chuyển đến nơi chín mươi chín cái đầu lâu thai nhi.

Đây là một hang động khổng lồ.

Âm khí rất nặng, ngay cả ban ngày, cũng khiến tốc độ của Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ chậm lại, di chuyển có chút khó khăn.

Trong đó mấy con Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ vì âm hàn khí nhập thể, cứng đờ tại chỗ.

Lý Dịch lấy đỉnh đồ long ra, sai Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ cắm đỉnh đồ long dọc theo quỹ tích thập hoàng hoàng đạo, vào chỗ chồng chất đầu lâu thai nhi, lúc này mới tạm ổn một chút.

Lý Dịch nhìn thấy đầu lâu thai nhi chồng chất thành một ngọn đồi nhỏ, khẽ thở dài, sai Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ chôn thuốc nổ, chuẩn bị trực tiếp cho nổ tung!

Ầm ầm ầm!

Sức công phá của thuốc nổ rất lớn, trực tiếp làm nổ tung một mảng lớn đầu lâu thai nhi!

Mất đi vật chứa, lượng lớn oán long sát khí đen kịt bay tán loạn, buộc Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ phải rút lui.

Không ít Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ dính oán long sát khí, trực tiếp biến đen, chết thẳng cẳng.

Tuy nhiên, có đinh đồ long ở đó, những oán long sát khí này bị nhốt bên trong, chỉ có thể từ từ rò rỉ ra một chút oán long sát khí nhàn nhạt!

Lý Dịch không ngờ oán long sát khí này lại hung dữ đến vậy, ngay cả đinh đồ long cũng không trấn áp được!

Nếu những oán long sát khí này lan tràn, chắc chắn sẽ nguy hiểm đến những người bình thường xung quanh!

Lý Dịch thầm nghĩ, mình là cương thi, cho dù bị oán long sát khí xâm nhập cơ thể chắc cũng không có vấn đề gì chứ?

Sự tồn tại tức là hợp lý.

Cương thi đã tồn tại, tức là được Thiên Đạo công nhận, đó là một mắt xích quan trọng trong luân hồi vạn vật.

Cương thi, chính là vật chứa sát khí.

Oán long sát khí này tuy cực kỳ lợi hại, nhưng chỉ cần mình khống chế được lượng, hấp thu từng chút một, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Lý Dịch thử chạm ngón tay vào một tia oán long sát khí nhàn nhạt đó.

Sa sa sa!

Oán long sát khí ngay lập tức chui vào cơ thể Lý Dịch, mang lại

một chút cảm giác mát lạnh.

Sau đó bị Lý Dịch hấp thu, khiến cơ thể này của Lý Dịch mạnh hơn một chút!

Quả nhiên hữu dụng!

Sắc mặt Lý Dịch vui mừng, nếu hấp thu toàn bộ oán long sát khí ở đây, có lẽ có thể khiến mình trở thành Lục Cương hậu kỳ!

Thậm chí là đỉnh phong!

Lý Dịch vừa hấp thu oán long sát khí, vừa phân phó Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ cải tạo huyệt mộ.

Long huyết và long cốt đều đã không còn vấn đề lớn, chỉ cần xử lý xong long thế, long mạch này sẽ phục sinh!

Lý Dịch chuẩn bị dùng thế Phá Quân, kết hợp với long thế, biến ngôi cổ mộ và long mạch này thành nơi sát phạt đại hung!

Anh Hoa Quốc không phải muốn làm con sao?

Dưới côn bổng xuất hiếu tử, hôm nay hắn sẽ dạy dỗ đứa con bất hiếu này một bài học thật tốt!

Thiên Tâm Nham vốn hạn chế sự phát triển của Cửu Đầu Xà Bách đã được Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ di chuyển đi hết, có Cửu Đầu Xà Bách là vật sản xuất này, nhu cầu thức ăn của Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ và các quyến sủng khác sẽ được đáp ứng.

Hơn nữa, Cửu Đầu Xà Bách còn có thể thay đổi địa thế dưới lòng đất.

Sự sinh trưởng và phát triển của Cửu Đầu Xà Bách không thể thiếu nước, mà nước dưới lòng đất bị chú thuật âm dương ô nhiễm, mang theo oán khí cực mạnh.

Người bình thường nếu uống phải, nhẹ thì sinh bệnh, nặng thì tử

vong!

Nhưng, những oán khí này đối với Cửu Đầu Xà Bách lại là dưỡng liệu tốt nhất.

Có lẽ, người xây dựng ngôi mộ này ban đầu đã muốn dùng những oán khí này để nuôi dưỡng Cửu Đầu Xà Bách, sau đó dùng Cửu Đầu Xà Bách để ngăn chặn đạo mộ tặc tấn công.

Thế Phá Quân cần trận nhãn, Lý Dịch quyết định dùng Thất Tinh Long Uyên Kiếm làm trận nhãn.

Thanh kiếm này là bảo vật cấp trấn quốc, mang long vận, có nó ở đây, việc chặt đứt thông đạo long khí mà Anh Hoa Quốc đánh cắp tuyệt đối là đủ!

Huyết Yến Âm Dương Trận được Lý Dịch cải tạo thành Phá Quân Long Môn Trận, Thất Tinh Long Uyên Kiếm cắm ở trận nhãn của Huyết Yến Âm Dương Trận, trấn giữ phong thủy nơi đây!

Khi Thất Tinh Long Uyên Kiếm cắm vào trận nhãn, lại phát ra từng tiếng long ngâm việt, Lý Dịch cảm giác tinh thần chấn động, dường như có một loại xiềng xích nào đó trên người đột nhiên được mở ra một khe!

Chỉ là Lý Dịch đang hấp thu oán long sát khí, không có tinh lực để suy nghĩ nhiều.

Làm xong những điều này, long mạch này cuối cùng cũng bắt đầu có khởi sắc, ẩn ẩn có dấu hiệu một thứ gì đó sắp phục hồi.

Long mạch dưới lòng đất Anh Hoa Quốc đột nhiên bắt đầu rung chuyển...

Ngay khi Lý Dịch đang cứu chữa long mạch này, bên ngoài đã xảy ra biến động lớn, hai sự kiện lớn khiến giới đạo mộ hứng chịu một trận chấn động kinh thiên động địa!!

Sự kiện lớn thứ nhất là Trần Phong trở về với cánh tay cụt.

Người ta nói chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Nhà họ Trần gặp họa lớn, đoàn người Trần Phong tử thương thảm trọng, chỉ có một mình Trần Phong trở về, tự nhiên không thể giấu được.

Gia chủ nhà họ Trần rất muốn biết từ miệng Trần Phong rằng họ đã gặp phải điều gì ở Lỗ Vương Cung, nhưng Trần Phong dường như đã chịu một đả kích lớn về tinh thần, không nói được một lời nào.

Sau khi trở về, cả ngày anh ta đều thẫn thờ.

May mắn là, cánh tay đã nối lại được.

Mặc dù không thể vận động mạnh, nhưng ít nhất vẫn có thể dùng được.

Chương 55

Còn một sự kiện lớn khác, là Anh Hoa Quốc phái người đến nhà họ Ngô.

Sự việc này rất bí ẩn, ngoài tầng lớp cao cấp của Anh Hoa Quốc, chỉ có người nhà họ Ngô và nhà họ Lý biết.

Mật thất nhà họ Ngô.

Ngô Tiết sắc mặt trầm trọng, cung kính đứng sau lưng người áo đen, giọng nói trầm thấp: "Tam gia, chúng ta thật sự muốn hợp tác với người Anh Hoa Quốc sao?" Người áo đen mặc áo choàng đen, cả người bao phủ trong bóng tối, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đồng khắc hoa văn Thao Thiết, trông rất bí ẩn.

"Chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi!" Ngô Tiết khẽ nói: "Nhưng, nghe nói lần này họ phái không ít Âm Dương Sư và Nhẫn giả, mục đích là để đánh cắp long mạch.

Nếu thật sự để họ một lần nữa đánh cắp long khí của trung long mạch, hậu quả có thể rất nghiêm trọng!" "Có tôi ở đây, họ không thể đánh cắp được!" Giọng người áo đen rất bình tĩnh, nhưng toát ra sự tự tin cực mạnh: "Lần trước nếu không phải tôi không có mặt, họ cũng không thể thành công!" "Huống hồ, chỉ là một chút long khí thôi, căn bản không đáng nhắc đến.

Các hoàng đế qua các triều đại đều đồ long, long khí tổn thất còn nhiều hơn thế này không biết bao nhiêu lần!" Nỗi lo lắng trong mắt Ngô Tiết không giảm: "Trong Lỗ Vương Cung rốt cuộc có thứ gì tồn tại, ngay cả ngài cũng phải hợp tác với người Anh Hoa Quốc mới có thể vào?" Người áo đen nhàn nhạt nói: "Bên trong có một cánh cửa đồng, cần chín chiếc chìa khóa mới có thể mở ra, bên Anh Hoa Quốc

thì có một chiếc!" "Lần này vào Lỗ Vương Cung, chủ yếu vẫn là để chiếc chìa khóa đó trở về vị trí." "Cửu Diệu Tinh Tướng không ngừng vận chuyển, suy diễn chu thiên chi số!

Có cơ quan đại sư từng tiên đoán, nếu Cửu Diệu Tinh Tướng biến hóa đến cực hạn của chu thiên, sẽ hoàn toàn khóa chết!" "Vì vậy, lần này tôi mới đồng ý để người Anh Hoa Quốc vào, để làm dừng một trong những tinh tướng lại!" Ngô Tiết lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là vậy!" Người áo đen nhìn sâu vào Ngô Tiết, không nói thêm gì.

Lúc này, điện thoại của người áo đen reo lên.

Người áo đen nhìn màn hình, đáy mắt lóe lên một tia dị sắc.

Lúc này, có người nhà họ Ngô đến thông báo, nói rằng người của Anh Hoa Quốc đã đến.

Người áo đen nhàn nhạt nói: "Người Anh Hoa Quốc đã đến rồi, vậy thì cùng tôi đi tiếp khách!" "Vâng!" Ngô Tiết cúi lưng, tỏ vẻ cực kỳ cung kính.

Nhưng, đôi mắt xám đục già nua đó lại toát ra một thứ ánh sáng quỷ dị.

Anh Hoa Quốc lần này rõ ràng rất coi trọng chuyện trung long mạch, phái đến rất nhiều người, tổng cộng có hơn ba mươi người!

Và mỗi người đều là tinh nhuệ!

Người đi đầu là một người đàn ông trung niên mặc hòa phục đen trắng, mặt mày nho nhã, trên mặt mang nụ cười ôn hòa.

Chỉ là đôi mắt quá hẹp dài, trông có chút âm lãnh, giống như một con rắn độc rình rập người khác mà cắn nuốt.

"Lý Quân!

Lần trước gặp ông còn là ba mươi mấy năm trước, không ngờ

nhiều năm trôi qua như vậy, ông vẫn không thay đổi gì!" Người áo đen chỉ nhàn nhạt nói: "Lời khách sáo thì không cần nhiều lời, Sơn Bản, ông mang chìa khóa đến chưa?" Sơn Bản cười tủm tỉm nói: "Đương nhiên!" "Nhưng mà, An Lạc các ông quả thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp!

Lại có người phá giải Dục Sồ Trận do vị đại nhân kia bố trí!" "Thậm chí, còn dùng thế Phá Quân để tạo ra phản bộ trận, cưỡng ép thu hồi long khí về!" "Vị đại nhân kia rất hứng thú với điều này, nếu Lý Quân biết ai đã làm, xin hãy cho tôi biết một hai?" Người áo đen: "Không biết!" "Tôi không quan tâm chút long khí đó, điều quan trọng là phải đóng Cửu Diệu Tinh Tướng lại!" Sơn Bản thấy người áo đen có thái độ có chút khinh thường mình, đáy mắt lóe lên một tia âm u.

Trên mặt vẫn treo nụ cười nho nhã, hòa nhã: "Nếu Lý Quân không biết, vậy thì tôi không hỏi nhiều nữa!" "Không biết Lý Quân định khi nào dẫn chúng tôi đi Lỗ Vương Cung?" Người áo đen nhàn nhạt nói: "Để Ngô Tiết dẫn các ông đi, tôi còn có việc quan trọng khác phải làm!" Sơn Bản lông mày lập tức nhíu chặt: "Lý Tam Diệp, ông có ý gì?" "Chuyện quan trọng như vậy, ông lại muốn một con chó dẫn chúng tôi đi sao?" Sắc mặt Ngô Tiết lập tức sụp đổ.

Lý Tam Diệp cười lạnh một tiếng: "Ý gì?

Các ông sẽ không cho rằng có chìa khóa trong tay, là có thể mặc cả với tôi rồi chứ?" Một thanh niên phía sau Sơn Bản ngay lập tức nổi giận, trong tay lấy ra một tờ giấy trắng, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, từng con quạ trắng liền nhanh chóng hình thành!

"Nha Sát!" Đây là thức thần của Âm Dương Sư.

Người Anh Hoa Quốc thấy có người ra tay, liền cổ vũ: "Dạy dỗ cho tốt lũ chó vô lễ này!" "Lợn lòi thì vẫn là lợn lòi, chẳng có chút tố chất nào!" "Có bạn từ phương xa đến, các ông lại đãi khách như thế

này sao?" "Ồn ào!" Giọng Lý Tam Diệp lạnh băng, ẩn chứa uy nghiêm của Đạo gia chân ngôn.

Mấy chục con quạ trắng kia ngay lập tức mất đi linh tính, rơi xuống đất.

Và Âm Dương Sư thi triển Âm Dương chú thuật Nha Sát, ngay lập tức bị phản phệ, phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt Sơn Bản âm lãnh, trên mặt vẫn mang nụ cười ấm áp và hòa nhã: "Lý Quân mấy năm nay đạo pháp có thành tựu lớn nhỉ!" "Tịnh Khẩu Thần Chú lại đã tu luyện đến trình độ này, tùy tiện một lời liền phá giải Nha Sát của đồ đệ tôi!" Lý Tam Diệp lạnh nhạt nói: "Tối nay sẽ khởi hành đi Lỗ Vương Cung!" "Ngô Tiết, anh dẫn đội!" Nói xong, Lý Tam Diệp liền rời đi, cũng không nói mình rốt cuộc muốn đi làm gì.

Ngô Tiết đoán là có liên quan đến tin nhắn điện thoại vừa nhận được trong mật thất.

Sơn Bản thấy Lý Tam Diệp căn bản không để mình vào mắt, ánh mắt càng thêm âm lãnh.

Ánh mắt Ngô Tiết nhìn Sơn Bản cũng không thiện ý.

Tên này dám mắng mình là chó, anh ta tự nhiên không thể có sắc mặt tốt.

"Chư vị, nếu không có gì cần chuẩn bị, chúng ta tiện cùng nhau đi Lỗ Vương Cung!" Sơn Bản đối mặt với Ngô Tiết, cũng không còn giả bộ, tùy ý nói: "Vậy thì làm phiền ông dẫn đường." Ngô Tiết gật đầu.

Sơn Bản cần người nhà họ Ngô dẫn đường, để tránh bớt một số phiền phức.

Tục ngữ nói cường long không áp nổi địa đầu xà, dù sao đây cũng là An Lạc, nội tình của họ không nằm ở đây.

Còn Lý Tam Diệp thì muốn những người này đi dừng Cửu Diệu Tinh Tướng lại.

Hai phe đều có ý đồ riêng, cảnh giác lẫn nhau.

Ngô Tiết muốn hiểu thêm về những người Anh Hoa Quốc này, nên chủ động mở lời hỏi: "Ông Sơn Bản, đoàn người ông dẫn đến lần này chắc hẳn đều là tinh nhuệ, không biết ông có thể giới thiệu một chút không?" Sơn Bản cười ha ha nói: "Lần này trong đội ngũ của tôi toàn là nhân tài ẩn dật đó!" Sơn Bản chỉ vào một người đàn ông trung niên đầu hói, cười nói: "Vị này là chuyên gia cổ văn tự, rất có nghiên cứu về cổ văn tự!" "Còn vị này, là nhà sinh vật học..." Sơn Bản giới thiệu một phần nhỏ những người không quá quan trọng, hiển nhiên không muốn Ngô Tiết thăm dò được nội tình của họ.

Ngô Tiết nhàn nhạt nói: "Anh Hoa Quốc quả nhiên chỉ là một vùng đất nhỏ bé, người phái đến lại toàn là phế vật!" Câu nói này ngay lập tức chọc giận người Anh Hoa Quốc, từng người một trừng mắt nhìn Ngô Tiết đầy phẫn nộ.

Người thanh niên trước đó bị Lý Tam Diệp quát một câu mà thổ huyết kiêu ngạo nói: "Chỗ chúng tôi đây có mười Đắc Nghiệp Sinh!

Thầy của chúng tôi còn là Âm Dương Thiếu Chúc!" "Chúng tôi Âm Dương Sư là tồn tại cao quý nhất trên thế gian, các người có thể gặp chúng tôi đều là vinh dự của các người!" Ngô Tiết im lặng không nói.

Anh ta đối với Âm Dương Sư cũng có một chút hiểu biết.

Cảnh giới Âm Dương Sư từ thấp đến cao được chia thành: Tu Nghiệp Sinh, Đắc Nghiệp Sinh, Âm Dương Thiếu Chúc, Âm Dương Đại Chúc, Âm Dương Thiếu Doãn, Âm Dương Đại Doãn, Đại Âm Dương Sư.

Đắc Nghiệp Sinh, đã được coi là Âm Dương Sư rất lợi hại rồi.

Âm Dương thuật của Anh Hoa Quốc bao gồm thức thần bản địa của Anh Hoa Quốc, bắt nguồn từ thuyết Âm Dương Ngũ Hành của An Lạc và thuyết Quỷ tộc của Anh Hoa Quốc, nội dung của nó bao gồm quan sát thiên tượng, biết lịch pháp, nói chuyện với quỷ thần, thông thạo bói toán.

Ở Anh Hoa Quốc, Âm Dương thuật thấm nhuần vào cuộc sống hàng ngày, kinh tế, chính trị và các lĩnh vực khác của người dân Anh Hoa Quốc, vì vậy Âm Dương Sư là một nghề nghiệp rất được tôn quý.

Chỉ là Âm Dương đạo đến thời hiện đại, đã bắt đầu suy tàn, nhiều thuật pháp lợi hại đã thất truyền.

Âm Dương Thiếu Chúc được coi là nhân vật cực kỳ lợi hại rồi!

Thức thần do Âm Dương Thiếu Chúc khống chế cực kỳ lợi hại, đủ để sánh ngang với Hoàng Hiệt Quỷ giai đoạn hậu kỳ!

Xem ra lần này Anh Hoa Quốc thật sự gấp rồi, muốn điều tra xem long mạch rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.

Sơn Bản lạnh lùng liếc nhìn người thanh niên đó một cái, sau đó cười nói: "Ngô Quân, tôi thấy những người ông dẫn theo đều có tướng mạo bất phàm, không biết có bản lĩnh gì?" Ngô Tiết cười tủm tỉm nói: "Không có bản lĩnh gì, chỉ là vài người bình thường thôi!" "Đến Lỗ Vương Cung, vẫn phải nhờ ông Sơn Bản chiếu cố rồi!" "Ngô Quân, ông khách khí quá rồi!" Nụ cười của Sơn Bản rất lạnh.

Hai phe rất nhanh đã đến con sông dưới lối vào Lỗ Vương Cung.

Nơi đây giao thông bất tiện, chỉ có thể đi bộ.

Nơi này tuy hẻo lánh, nhưng lại toát ra một tia linh khí khắp nơi!

Sơn mạch trùng điệp, uốn lượn như rồng bơi!

Ngô Tiết thầm nghĩ, xem ra tin tức không sai, tử long mạch ở đây đã được cứu sống rồi!

Chỉ là, anh ta không hiểu, rốt cuộc là ai có bản lĩnh như vậy, có thể phục sinh long mạch đã chết!

Sáng tạo dễ hơn hủy diệt.

Trong thời đại vũ khí nóng phát triển cao độ như ngày nay, hủy diệt một chi long mạch rất đơn giản!

Nhưng muốn cứu một long mạch, lại vẫn khó như lên trời!

Không chỉ cần tạo nghệ đối với Bát Quái Dịch Kinh đạt đến trình độ cực cao, mà còn phải hiểu rõ chu thiên tinh thần như lòng bàn tay.

Đối phương dùng tinh Phá Quân sát phạt cực nặng làm trận pháp, để phục sinh long mạch này đơn giản là bút pháp của thần!

Nếu là người bình thường, đơn giản là không dám nghĩ tới!

Phải biết rằng thế của tinh Phá Quân là đại hung, nơi đây lại là tử long âm mạch, nguyên sát khí cực kỳ nặng.

Hai thứ kết hợp lại, người bình thường gặp phải luồng hung sát khí này, e rằng sẽ mất mạng ngay lập tức!

Đối phương cũng không biết làm thế nào mà chịu đựng được!

Sơn Bản hiển nhiên cũng cảm nhận được sự dị thường của nơi này.

Trong lòng thầm lo lắng, thậm chí còn cảm thấy một tia kinh hãi trước thủ đoạn của đối phương!

Là một trong những người tham gia đồ long mạch, ông ta biết long mạch ở đây muốn phục sinh khó khăn đến mức nào!

Sơn Bản cố gắng kiềm chế sự sốt ruột trong lòng, nói: “Ngô Quân, chúng ta đi xem hang động trên núi trước, các ông vào mộ trước đi!” Ngô Tiết lắc đầu: “Cùng đi thôi!

Chương 56

Các ông là khách, chúng tôi tự nhiên phải đi cùng!" Sơn Bản cũng không tiện từ chối.

Ngô Tiết thấy Sơn Bản rất quen thuộc đường đi ở đây, dường như đã từng đến đây trước kia.

Trong hang động trên đỉnh núi, Lý Dịch đang hấp thu oán long sát khí.

Thi Hổ Phong sau khi cảm nhận được những người này đang đến gần, lập tức thông báo cho Lý Dịch.

Lý Dịch nhíu mày, những người này không giống người bình thường à!

Đặc biệt là hai ông lão dâm đãng dẫn đầu, nhìn khí tức của họ, lợi hại lắm đó!

Tuyệt đối không phải Ngô Ngạo Thiên và Trần Phong những thanh niên trẻ này có thể sánh bằng.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay.

Tuy nhiên, Lý Dịch cũng không lo lắng nhiều.

Hắn sắp hấp thu xong oán long sát khí ở đây rồi.

Đợi những người này lên đến nơi, hắn đã sớm đi vào mật đạo do Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ và Cửu Đầu Xà Bách đào ra mà rời đi rồi.

Rất nhanh, Lý Dịch liền hấp thu xong những oán long sát khí này, sức mạnh trong cơ thể mạnh lên không ít.

Vệt màu xanh đậm đó nhiễm thêm một chút màu đen kịt.

Lý Dịch chỉ cảm thấy toàn thân thư thái, các khớp xương không

còn cứng đờ như trước nữa.

Chỉ là cảnh giới vẫn thăng cấp chậm chạp, chỉ mới Lục Cương trung kỳ!

Nhưng, cường độ cơ thể thì tăng lên rất nhiều.

Lý Dịch thầm nghĩ, nếu đánh không lại, với tốc độ của hắn thì rút lui chiến lược chắc không thành vấn đề.

Hơn nữa, đạn súng tiểu liên thông thường chắc không thể xuyên thủng phòng ngự của hắn.

Đương nhiên, gặp phải những vũ khí nóng lợi hại đó, e rằng vẫn phải quỳ!

Lý Dịch bố trí cơ quan Cửu Tinh Huyết Sát Liên Hoa cấp hiếm trong hang động, sau đó liền rời đi.

Không lâu sau khi Lý Dịch vừa rời đi, Sơn Bản liền dẫn mọi người đến khe nứt bên ngoài hang động.

Bước vào khe nứt sâu thẳm của ngọn núi, mọi người cảm thấy nhiệt độ ở đây lập tức giảm đi rất nhiều.

Cánh mũi của Sơn Bản khẽ động một chút, sau đó lông mày nhíu chặt: "Sao ở đây lại có mùi thuốc súng nồng nặc như vậy?" "Chẳng lẽ..." Sắc mặt Sơn Bản thay đổi, nói với trợ lý của mình: "Nhanh!

Nhanh đi xem vật chứa chú ấn còn ở đó không!" Trợ lý của Sơn Bản tự nhiên hiểu ông ta đang nói gì.

Chín mươi chín cái đầu lâu thai nhi khắc chú ấn!

Trợ lý đi vào hang động, một mùi hôi thối nồng nặc liền chui vào mũi anh ta, suýt chút nữa khiến anh ta nôn mửa!

Sau đó, anh ta liền thấy trên mặt đất vương vãi những mảnh xương đen kịt.

Có người lại dùng thuốc nổ để nổ tung đầu lâu thai nhi!

Đáng chết!

Những chú ấn này là vô giá chi bảo!

Thế hệ Âm Dương Sư trước của họ đã mất rất nhiều thời gian mới thu thập đủ nhiều đầu lâu đạt yêu cầu như vậy, sau đó đã phải trả cái giá cực lớn, thậm chí có mấy Âm Dương Thiếu Chúc đã đốt cháy tinh huyết, mới luyện thành chú pháp này!

Nhưng không ngờ, hôm nay lại bị người ta cho nổ tung!

Trợ lý của Sơn Bản suýt chút nữa tức nổ phổi!

Không ngừng chửi rủa: "Đáng chết!

Dám phá hủy chú thuật do Âm Dương Sư chúng ta chế tác!" "Đừng để tôi biết là ai làm, nếu không tôi nhất định sẽ rút hồn phách của cậu ra, luyện thành thức thần!" Trợ lý của Sơn Bản trút giận một hồi, cuối cùng chỉ có thể ủ rũ kể lại sự việc cho Sơn Bản.

Sơn Bản tái mặt, giọng nói bắt đầu biến dạng: "Sao hắn dám trực tiếp phá hủy những chú ấn này?

Phải biết rằng những chú ấn này đã tích tụ oán khí bao nhiêu năm, một khi bị nổ tung, sát khí oán long trong đó sẽ lan tràn, khiến gà chó nghìn dặm không còn! " Sơn Bản đột nhiên lại nghĩ đến việc bọn họ tiến vào địa giới này, không hề phát hiện sát khí oán long, lập tức hiểu rằng đối phương dám làm vậy, tự nhiên là có cách xử lý.

Trái tim hắn càng thêm quặn thắt!

Năm xưa, hắn cũng từng tham gia chế tác Bách Quỷ Chú Oán Ấn.

Thậm chí có rất nhiều đầu lâu trong đó đều do hắn đích thân tuyển chọn.

Có thể nói, công sức hắn đổ vào đây là cực lớn!

Nhưng bây giờ, tất cả đều bị hủy!

Ban đầu, hắn tưởng đối phương chỉ dùng pháp phong ấn để phong ấn vật chứa Bách Quỷ Chú Oán.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ tới, đối phương lại tàn nhẫn đến vậy!

Lại dám dùng thuốc nổ trực tiếp cho nổ tung tất cả!

Còn long khí, cái này mới là quan trọng nhất.

An Lạc đất rộng của nhiều, không để ý chút long khí này.

Nhưng Anh Hoa quốc diện tích nhỏ, ngày trước để lén lút vận chuyển long khí trộm sang lãnh thổ Anh Hoa quốc, bọn họ không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư!

Nhưng bây giờ, những long khí này lại trở về!

Vị đại nhân phía trên kia vô cùng tức giận, hạ lời độc địa, nếu hắn lần này không giải quyết được, sẽ bị luyện hồn phách thành Thức Thần!

Nhưng bây giờ vật chứa Bách Quỷ Chú Oán đã không còn, hắn lấy cái gì để giết Long Mạch?

Cho dù giết được, long khí cũng không thể đi vào Anh Hoa quốc, mà sẽ quanh quẩn ở bản địa An Lạc, sau đó bị Long Mạch khác hấp thu!

Đây cũng là lý do vì sao các đời hoàng đế đều đồ long, nhưng tổng long khí lại không thấy giảm.

Long Mạch này chết đi, lại sẽ có Long Mạch mới nuốt chửng long khí, trở nên mạnh hơn.

Ngô Tiết nhìn Sơn Bản mặt mũi vặn vẹo biến dạng, trong lòng thầm sướng một trận.

Nhưng mà, hắn cũng biết, vị cứu Long Mạch kia có thể làm được đến mức độ này, e rằng lai lịch không hề nhỏ!

Mặc dù oán khí trên mảnh xương đầu dưới đất đã biến mất, nhưng Ngô Tiết kiến thức rộng rãi, từng gặp không ít cổ mạn đồng và quỷ con.

Hắn biết rằng oán khí của những thứ này so với mảnh xương đầu ở đây, đơn giản là chẳng đáng là gì!

Cho nên Ngô Tiết vô cùng tò mò, đối phương đã dùng thủ đoạn gì để phong ấn những sát khí oán long này không lan ra xung quanh.

Lại dùng thủ đoạn gì để xử lý những sát khí oán long đó!

Còn thế cục Phá Quân hình thành, cần phải có bảo vật đặc biệt để trấn giữ trận nhãn!

Loại bảo vật này ít nhất cũng là cấp trấn quốc!

Có thể lấy ra bảo vật cấp độ này, e rằng cũng chỉ có Trấn Quỷ Ti và mấy địa phương kia mới có thể làm được thôi phải không?

Ngô Tiết thầm nghĩ, chẳng lẽ những năm nay những nhân vật lớn kia cuối cùng đã tìm được phương pháp cứu Long Mạch, cho nên đã ra tay rồi sao?

Nếu thật sự là những nhân vật lớn kia ra tay, nơi đây e rằng sẽ trở thành nơi thị phi.

Ngay lúc Sơn Bản và những người khác vô cùng phẫn nộ, Lý Dịch trực tiếp kích hoạt Huyết Sát Liên Hoa cấp hiếm chín sao!

Trước đây Lý Dịch không kích hoạt, chỉ vì phần lớn người chưa bước vào cơ quan.

Bây giờ sự chú ý của Sơn Bản và những người khác đều tập trung vào việc Bách Quỷ Chú Oán bị hủy, tự nhiên là thời cơ tốt nhất để

phát động cơ quan!

Một đóa liên hoa đỏ thẫm đột nhiên nở rộ, bao trùm hoàn toàn Sơn Bản và những người khác!

Chương 57

Sơn Bản cảm thấy nguy hiểm, sợ đến dựng cả lông tơ.

Lập tức triệu hồi Thức Thần mạnh nhất của mình: Khuyển Thần!

Ma vật linh lực cao cường xuất hiện dưới dạng chó, liền được gọi là Khuyển Thần.

Là Thức Thần mạnh nhất của Sơn Bản, vừa xuất hiện liền có áp lực sắc bén ập xuống!

Khuyển Thần cầm một thanh đại thái đao trong tay, đột nhiên đỡ lấy những lưỡi dao đỏ thẫm bắn về phía Sơn Bản.

Chỉ là những lưỡi dao đỏ thẫm này quá dày đặc, cho dù là Khuyển Thần, cũng chỉ đỡ được phần lớn.

Vẫn còn một số lưỡi dao bay về phía Sơn Bản.

Bất đắc dĩ, Sơn Bản đành ra lệnh Khuyển Thần dùng thân thể đỡ lấy những lưỡi dao này!

Khuyển Thần vì bị thương quá nặng, trực tiếp tan vỡ.

Nhưng Sơn Bản lại bảo toàn được thực lực, không hề bị thương tích nào.

Nhưng những người khác thì không có vận may như vậy.

Đặc biệt là những Âm Dương Sư cấp đắc nghiệp sinh, Thức Thần triệu hồi ra không mạnh.

Dưới sự càn quét của lưỡi dao, không ít Âm Dương Sư trực tiếp bị xé nát thành từng mảnh thịt mỏng đều tăm tắp!

Kỹ năng dùng dao đó, còn khéo léo hơn cả đầu bếp mấy chục năm!

Trong chốc lát, trong hang động vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tục!

May mà Anh Hoa quốc biết Âm Dương Sư rất yếu ớt, nên đã phái không ít Nhẫn Giả đến bảo vệ bọn họ.

Nhờ vậy mới không bị tiêu diệt toàn bộ!

Ngô Tiết trước đó đã thấy bẫy liên hoa trong phòng livestream, nên đã chuẩn bị khiên.

Nhưng vì Huyết Sát Liên Hoa này là phiên bản nâng cấp của bẫy liên hoa, thêm vào đó sự việc xảy ra đột ngột, người nhà họ Ngô căn bản không kịp phòng bị.

Lúc đầu, khiên căn bản không kịp giơ lên!

Cho nên phía Ngô gia cũng chịu tổn thất nặng nề.

Ngô Tiết mặt trầm như nước, còn chưa vào mộ huyệt mà đã chết nhiều người đến vậy!

Trước đó hắn còn chế giễu Trần Phong và những người khác thực lực yếu kém, vào một mộ huyệt mà suýt nữa bị tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng bây giờ đến lượt hắn, hắn mới hiểu nơi đây rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào!

Nếu không phải hắn phản ứng đủ nhanh, lấy Âm Dương Sư làm bia đỡ, thì hắn đã tiêu đời rồi!

Mọi người thấy Huyết Sát Liên Hoa biến mất, vội vàng chạy ra khỏi hang động.

Sơn Bản thấy không còn nguy hiểm, mới thấp giọng chửi rủa: "Baka!" Lúc này Sơn Bản không còn vẻ nho nhã ban đầu, mà giống như một tên thổ phỉ thô bỉ, không chút hình tượng giậm chân mắng chửi!

“Baka!

Baka!

Rốt cuộc là ai đã để lại cạm bẫy ở đây!” “Đáng chết!

Quá đáng ghét!” Trợ lý của Sơn Bản sờ sờ vết máu trên mặt mình, vẻ mặt mừng rỡ vì thoát chết sau tai ương.

Quá đáng sợ!

Vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy đồng đội của mình biến thành thịt vụn!

Máu tươi văng tung tóe lên mặt hắn!

Sơn Bản liếc nhìn những thủ hạ còn sống sót, ánh mắt hung ác như ác quỷ: “Baka!

Người An Lạc đúng là quá xảo quyệt, lại bày cạm bẫy ở nơi như thế này!” Lý Dịch thông qua Lãnh Chúa Chi Nhãn nghe được câu nói này, không khỏi cười lạnh, xin lỗi nhé, ông đây là cương thi An Lạc.

Món khai vị này đã khiến các ngươi no căng rồi, vậy thì món chính phía sau chẳng phải sẽ khiến các ngươi no đến chết sao?!

Sơn Bản nhìn xung quanh, thấy thuộc hạ từng người một tinh thần suy sụp, nhịn không được quát lớn: “Các ngươi là nô bộc trung thành nhất của Thiên Hoàng bệ hạ, chẳng lẽ chỉ gặp một chút thất bại nhỏ mà đã muốn bỏ cuộc sao?” “Cơ quan này tuy lợi hại, nhưng tuyệt đối không thể xuất hiện lần thứ hai!” Ngô Tiết biết bây giờ phải chỉnh đốn lại đội hình, nếu không sĩ khí suy sụp, trong quá trình trộm mộ tiếp theo e rằng sẽ rất khó khăn!

Mặc dù mục đích của Lý Tam Diệp là dừng một trong chín Cửu Diệu Tinh Tướng vận chuyển, nhưng bí mật trong Lỗ Vương Cung tuyệt đối không chỉ có Cửu Diệu Tinh Tướng!

Năm xưa, trong ngôi cổ mộ này đã xảy ra một trận chiến có ảnh hưởng rất lớn.

Mặc dù hắn không rõ quá trình, nhưng dựa theo manh mối tổ tiên để lại, bên trong này rất có thể có bí mật trường sinh bất lão.

Cho nên, Ngô Tiết vô cùng để tâm đến điều này.

Ngô Tiết lớn tiếng nói: "Cạm bẫy này là do vị đại nhân cứu Long Mạch để lại, là để ngăn chặn có người một lần nữa làm ô nhục nguồn gốc Long Huyết." "Nhưng trong cổ mộ không có quan hệ quá lớn với Long Mạch, chỉ cần chúng ta cẩn thận ở chỗ Long Cốt, chắc hẳn không có vấn đề gì lớn!" Ngô Tiết giọng điệu vô cùng kiên định: "Trong Lỗ Vương Cung có lượng lớn bảo vật, chỉ cần ai có thể lấy được những bảo vật này, sẽ có thể trở thành trưởng lão của gia tộc, con cháu được vào dòng chính của Ngô gia!" Từng người một như được tiêm máu gà, không còn một chút mệt mỏi nào.

Ngô gia thực hiện chế độ tông tộc, gia tộc chí thượng.

Đối đãi giữa dòng chính và dòng phụ chênh lệch cực lớn, hơn nữa người trong gia tộc không thể thoát ly gia tộc, nếu không sẽ bị coi là kẻ phản bội mà xử lý.

Mà thân phận trưởng lão tượng trưng cho quyền lực và địa vị!

Đối với những người Ngô gia có hậu duệ mà nói, đây không nghi ngờ gì là sự khích lệ lớn nhất!

Sơn Bản cũng bắt đầu vẽ vời viễn cảnh lớn cho thuộc hạ của mình, để bọn họ bán mạng cho mình.

"Vị đại nhân kia nói, chỉ cần lần này hoàn thành nhiệm vụ, Âm Dương Sư sẽ được thưởng một khối Âm Dương Toái Ngọc!

Nhẫn Giả sẽ được thưởng một bộ Nhẫn Thuật Thượng Nhẫn!" Nghe thấy lời của Sơn Bản, các Âm Dương Sư và Nhẫn Giả đều điên

cuồng.

Các Âm Dương Sư thì thầm bàn tán, thần sắc kích động: "Âm Dương Toái Ngọc là vật phẩm quan trọng để tiến giai Âm Dương Thiếu Chúc, có thể khiến uy lực của Thức Thần thăng cấp lên một tầng cao hơn!" "Âm Dương Toái Ngọc quá đỗi hiếm có, nghe nói là từ yêu khí tản ra từ Sát Sinh Thạch mà ngưng kết thành, trải qua Âm Dương Đại Chúc tẩy luyện, mới có thể trở thành Âm Dương Toái Ngọc mà chúng ta sử dụng!" "Mỗi một khối Âm Dương Toái Ngọc đều cực kỳ quý hiếm, không ngờ lần này phần thưởng lại phong phú đến vậy!" "Tuyệt vời!

Ta chỉ còn thiếu một khối Âm Dương Toái Ngọc nữa là có thể trở thành Chuẩn Âm Dương Thiếu Chúc!" Mà Nhẫn Giả tuy rằng từ nhỏ đã trải qua huấn luyện khắc nghiệt, cho nên biểu cảm không biến hóa nhiều, đứng đờ như khúc gỗ một bên.

Nhưng ánh mắt kích động thì không lừa được người.

Rõ ràng, bọn họ vô cùng khao khát Nhẫn Thuật Thượng Nhẫn!

Nhẫn Giả, như một công cụ.

Trừ lòng trung thành với chủ, truy cầu duy nhất chính là Nhẫn Thuật cấp cao hơn!

Đây là sự dụ hoặc chí mạng nhất đối với bọn họ!

Sơn Bản và Ngô Tiết sau khi điều động sĩ khí lên, đều hơi thở phào nhẹ nhõm.

Sơn Bản lớn tiếng nói: "Cạm bẫy ở đây đã được dọn sạch, chúng ta một mạch, đem đồng đội đã chết hiến tế cho Thiên Hoàng bệ hạ vĩ đại và cao cả, một lần nữa mở ra Bách Quỷ Chú Oán!" Các Âm Dương Sư ánh mắt cuồng nhiệt, đối với điều này không có nhiều dị nghị.

“Thiếu Chúc nói không sai, bọn họ có thể hiến thân vì bệ hạ, là vinh dự cả đời của bọn họ!” Ngô Tiết nhìn thấy những người này lại muốn lấy người đã chết trên mặt đất để tái tạo Bách Quỷ Chú Oán, dùng nó để ô nhiễm Long Huyết, trong lòng lập tức có chút bất mãn.

Phải biết rằng, lần này có đại nhân vật ra tay, sử dụng một kiện bảo vật cấp trấn quốc, trấn áp long thế, nhờ vậy mới cứu sống Long Mạch.

Một tồn tại có thể sử dụng thủ đoạn lớn đến vậy, tuyệt đối không phải Ngô gia có thể đối kháng!

Huống hồ Lý Tam Diệp đối với Long Mạch thái độ tuy không mấy quan tâm, nhưng cũng không hy vọng người Anh Hoa quốc nhúng tay vào.

Cho nên, Ngô Tiết không cho phép người Anh Hoa quốc làm như vậy.

Ngô Tiết lạnh lùng nói: “Sơn Bản tiên sinh, chúng ta bây giờ vẫn nên đưa chìa khóa về trước, những việc khác tạm gác lại thì tốt hơn.” Sơn Bản khinh miệt liếc nhìn Ngô Tiết.

Nhiệm vụ lần này của hắn là để cướp đoạt long khí, đưa chìa khóa về chỉ là một giao dịch!

Sơn Bản sau một loạt đả kích này, sớm đã xé bỏ vẻ nho nhã ngụy trang, để lộ bản tính thấp kém coi thường người khác!

Hắn ngạo mạn nói: “Vị đại nhân nhà ta lấy chìa khóa ra, mục đích là để chúng ta khôi phục Bách Quỷ Chú Oán, mà người phía trên các ngươi cũng ngầm đồng ý!” “Chẳng lẽ các ngươi muốn lật lọng, không giữ chữ tín sao?” Ngô Tiết thấy Sơn Bản ở trên đất nước của mình mà vẫn kiêu ngạo đến vậy, trong lòng có chút phẫn nộ.

Nhưng lại không thể làm gì được.

Thái độ của Lý Tam Diệp đã nói rõ tất cả.

Chương 58

Long khí thì nhiều, tổn thất một chút bọn họ cũng không để ý.

Nhưng chìa khóa chỉ có chín cái, còn liên quan đến việc vận chuyển Cửu Diệu Tinh Tướng, đã liên quan đến bí mật đằng sau Đồng Môn!

Lưỡng hại tương quyền thủ kỳ khinh!

Lý Tam Diệp vì lợi ích lớn hơn, từ bỏ nơi đây cũng là lẽ thường tình.

Chỉ là, một phương thủy thổ dưỡng một phương nhân.

Long Mạch, chính là tinh khí thần của phong thủy thổ!

Long Mạch một lần nữa chết đi, không biết sẽ hại chết bao nhiêu người!

Sơn Bản thấy Ngô Tiết dám giận nhưng không dám nói, cười lạnh một tiếng: "Ngô Tiết, phía các ngươi cũng đã chết không ít người, thi thể để lại cũng lãng phí, không bằng tạo ra giá trị thặng dư cho chúng ta, nếu Thiên Hoàng bệ hạ biết được, chắc chắn cũng sẽ ca ngợi các ngươi nhiệt tình hiếu khách!" Một thanh niên Ngô gia nhịn không được quát mắng: "Ngươi nói bậy!" Những người Ngô gia khác cũng tức giận bừng bừng nhìn Sơn Bản, nhịn không được muốn động thủ giáo huấn Sơn Bản.

Ngô Tiết lại khoát khoát tay, ngăn cản người nhà mình.

Đối phương người đông thế mạnh, phía bọn họ thực lực không bằng người, bị đánh bị nhục cũng không thể trách người khác!

Lúc đầu Ngô Tiết tưởng đối phương chỉ có hơn ba mươi người, không ngờ đối phương còn ẩn giấu số lượng Nhẫn Giả nhiều đến

vậy!

Nếu không phải vị đại nhân vật kia để lại cơ quan, cũng không thể bức bách những Nhẫn Giả này lộ diện.

Sơn Bản thấy Ngô Tiết giống như một con rùa rụt cổ chịu trận, nhịn không được khinh miệt cười một tiếng, ra lệnh Nhẫn Giả sắp xếp thi thể trên mặt đất theo lý lẽ ngũ hành âm dương.

Lý Dịch thông qua Lãnh Chúa Chi Nhãn nhìn thấy cảnh này, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Ngươi mà Bách Quỷ Chú Oán hôm nay có thể sử dụng thành công, ta Lý Dịch sẽ mang họ Đường Thái Tông!

Sơn Bản biết, lần này muốn kiến tạo Bách Quỷ Chú Oán đạt đến quy mô như trước, là rất khó khăn.

Chín mươi chín cái đầu lâu thai nhi, chính là một khó khăn lớn!

Phải biết rằng, chín mươi chín cái đầu lâu này không phải tùy tiện một cái thai nhi nào cũng có thể lấy ra dùng!

Mà là cần một nghìn ba trăm cái đầu lâu thai nhi có huyết mạch Long Quân đặt cạnh Sát Sinh Thạch, kích phát hung tính và oán hận của những đầu lâu thai nhi này!

Khiến chúng tự tương tàn ăn thịt lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại chín mươi chín cái đầu lâu thai nhi mới có thể thành công!

Nếu không đủ chín mươi chín cái, còn phải tiếp tục tìm kiếm đầu lâu thai nhi thích hợp để hiến tế!

Trong thời đại ngày nay muốn lừa gạt qua mặt, thu thập số lượng đầu lâu thai nhi như vậy là quá khó khăn!

Cho nên, hắn chỉ có thể dùng phương pháp thay thế.

Những năm nay có rất nhiều người Huyền quốc đến Anh Hoa

quốc, trong đó một bộ phận trở thành Âm Dương Sư trung thành với bệ hạ.

Dùng huyết mạch và hồn phách của những Âm Dương Sư này để luyện chế Bách Quỷ Chú Oán cũng không phải không thể.

Tuy rằng hiệu quả kém một chút, nhưng dù sao cũng tốt hơn không có.

Chỉ cần có thể một lần nữa ô nhiễm Long Huyết, dùng thủ đoạn gì có quan trọng sao?

Từng thi thể đẫm máu đặt cạnh nhau, trông có chút rùng rợn.

Sơn Bản trên mặt mang theo nụ cười hưng phấn và biến thái: "Gia quân, dưỡng binh ngàn ngày dụng binh nhất thời!

Thời khắc cống hiến vì bệ hạ đã đến!" "Huyết tế Thức Thần trong tay các ngươi, một lần nữa hoàn thành Bách Quỷ Chú Oán!" Các Âm Dương Sư nghe nói còn phải huyết tế Thức Thần trong tay bọn họ, từng người một sắc mặt cuối cùng đã thay đổi!

"Thiếu chủ đại nhân, không phải chỉ cần hồn phách của người chết sao?

Sao còn phải hiến tế Thức Thần của chúng ta?" Sơn Bản cười lạnh: "Chút hồn phách này làm sao đủ?

Chẳng qua chỉ là hy sinh Thức Thần mà thôi!

Đợi trở về Anh Hoa quốc, luyện chế lại là được!" "Đừng quên, giá trị phần thưởng của vị đại nhân kia còn quan trọng hơn Thức Thần nhiều!" Nghe thấy lời của Sơn Bản, những Âm Dương Sư này mới lấy ra một phần Thức Thần của mình, bắt đầu hiến tế.

Sơn Bản thấy những người này không chịu lấy ra toàn bộ Thức Thần, quát lớn: "Đem tất cả Thức Thần ra huyết tế!

Nếu có ai giấu giếm, đừng trách ta không nể tình!" Phía sau Sơn Bản, sương mù trắng bệch hiện lên, sau đó bay lên đỉnh đầu mọi người, bóng đen khổng lồ lập tức bao trùm tất cả!

Thức Thần Yên Yên La!

Cảm giác áp bách mạnh mẽ khiến trái tim mọi người đập mạnh một cái, căng thẳng nhìn Sơn Bản.

Giọng nói của Sơn Bản vô cùng âm trầm, như lệ quỷ: "Đem tất cả Thức Thần ra hiến tế!" Bị ánh mắt đáng sợ của Sơn Bản và Yên Yên La nhìn chằm chằm, các Âm Dương Sư sợ đến run rẩy, không dám giấu giếm nữa, lũ lượt lấy Thức Thần ra.

Có những Âm Dương Sư ôm tâm lý may mắn thì giữ lại Thức Thần chủ yếu.

Ngô Tiết thấy Sơn Bản có xu hướng sa vào quỷ đạo, lập tức nhíu chặt mày.

Phải biết rằng, Âm Dương Sư sa vào quỷ đạo thực lực sẽ tăng lên rất nhiều!

Nhưng đồng thời, sa vào quỷ đạo cần lượng lớn tế phẩm!

Tên này là muốn đem tất cả Âm Dương Sư ở đây và Thức Thần của bọn họ hiến tế, đổi lấy sức mạnh sa vào quỷ đạo, sau đó dùng sức mạnh này để xây dựng Bách Quỷ Chú Oán phiên bản cấu hình thấp!

Sơn Bản này e rằng thật sự đã điên rồi!

Vì cướp đoạt long khí, đã hoàn toàn từ bỏ giới hạn làm người.

Ngô Tiết có thể nghĩ đến, những Âm Dương Sư khác tự nhiên cũng có thể nghĩ đến.

Từng người một kinh hãi nhìn Sơn Bản, giọng nói run rẩy: "Lão sư, chúng ta còn có giá trị lợi dụng, đừng bỏ rơi chúng ta ở đây mà!"

“Đúng vậy lão sư, đem những tên heo này hiến tế đi, dùng hồn phách của bọn họ chắc chắn đủ rồi!” Sơn Bản âm trầm nói: “Bây giờ chính là lúc các ngươi cống hiến vì bệ hạ, các ngươi lại muốn từ chối sao?” “Xem ra, các ngươi thật sự không có chút tinh thần cống hiến nào cả!” “Tư tưởng giác ngộ thấp kém như vậy, căn bản không xứng đáng là người Anh Hoa quốc cao quý mà sống!” Phía sau Sơn Bản sương mù trắng bệch càng lúc càng dày đặc, như một cái miệng lớn há ra nuốt chửng mọi người!

Những Âm Dương Sư cấp đắc nghiệp sinh sợ đến mặt mũi vặn vẹo, kẻ nhát gan thì trực tiếp ngất xỉu.

Người có ý chí tinh thần mạnh hơn một chút thì hét lớn: “Mọi người cùng lên, giết hắn!” “Không sai, đem hắn hiến tế, đợi trở về vị đại nhân kia nhất định sẽ ban thưởng Âm Dương Toái Ngọc cho chúng ta!” Những Âm Dương Sư cấp đắc nghiệp sinh này thực lực không yếu, trong đó có một người chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới Âm Dương Thiếu Chúc.

Thức Thần mà hắn sử dụng chính là Hà Đồng!

Hà Đồng vốn dĩ chỉ là tiểu yêu quái, nhưng Hà Đồng mà Âm Dương Sư này sử dụng là từ việc huyết tế hàng trăm Hà Đồng mà thành!

Đúng là hung ác dị thường!

Trong não khanh hõm sâu trên đầu, ngưng tụ thành một luồng kiếm nước, bắn về phía mi tâm của Sơn Bản!

Nhưng, kiếm nước còn chưa bắn tới Sơn Bản, thân thể Hà Đồng đột nhiên bốc cháy một ngọn lửa tím u tối!

“Đây là dấu ấn của Cửu Vĩ Yêu Hỏa!” “Đáng chết!

Thức Thần của chúng ta bị trúng dấu ấn này từ khi nào?” Sơn Bản

cười như điên không ngớt: “Không chỉ trong cơ thể Thức Thần của các ngươi, mà ngay cả trong cơ thể các ngươi cũng đã bị gieo dấu ấn Sát Sinh Thạch!” “Nếu không, chỉ dựa vào số lượng người này, làm sao có thể tạo ra Bách Quỷ Chú Oán, ô nhiễm Long Huyết này?” “Vị đại nhân kia quả nhiên thần cơ diệu toán, lại dự đoán được Bách Quỷ Chú Oán bị phá!” “Phải trách thì trách cái người đã phá Bách Quỷ Chú Oán kia, nếu hắn chỉ phong ấn Bách Quỷ Chú Oán, các ngươi cũng không cần hiến tế rồi!” A a a!!!

Trong tiếng kêu thảm thiết thê lương từng hồi, ngọn lửa tím u tối trên người các Âm Dương Sư và Thức Thần càng lúc càng u ám lạnh lẽo.

Cuối cùng, Cửu Vĩ Hồ Hỏa luyện hóa hồn phách của những người và Thức Thần này thành từng viên châu tử tím u tối!

Lý Dịch nhìn thấy những viên châu tử tím u tối này, bản năng khát máu lập tức bị kích hoạt!

Hắn có cảm giác, nếu ăn những viên châu tử tím u tối này, có lẽ có thể giúp mình đột phá đạt tới Lục Cương hậu kỳ!

Sơn Bản đảo mắt khắp hiện trường, đột nhiên nhìn thấy còn một Âm Dương Sư vẫn đứng nguyên tại chỗ, kinh hãi tột độ nhìn mình.

Sơn Bản nghi hoặc nói: “Ngươi chưa ăn Hàn Thực Tán sao?” Hàn Thực Tán đặc chế, có thể giúp người tu luyện Âm Dương thuật giữ vững tâm cảnh không kinh sợ!

Có thể nói là một loại thuốc mà Âm Dương Sư thường xuyên sử dụng.

Trước đó hắn đã bảo những người này ăn Hàn Thực Tán, bên trong đã ẩn chứa dấu ấn Cửu Vĩ Hồ Hỏa!

Nhưng không ngờ, lại có người chưa ăn.

Người đó chính là Âm Dương Sư dùng Bạch Nha trước đó, hắn không dùng Hàn Thực Tán, chỉ vì lúc đó không muốn tu luyện, nên mới không uống.

Nhưng không ngờ, lại thoát được khỏi số phận bi thảm bị Cửu Vĩ Hồ Hỏa thiêu chết.

Người đó run rẩy, giọng nói khàn đặc, kinh hãi không rõ: "Lão sư, ngài tha cho tôi đi mà!" "Đã có nhiều người hiến tế rồi, thiếu tôi một người..." Bốp!

Bên cạnh Sơn Bản, một Nhẫn Giả áo đen rút ra một khẩu súng lục, trực tiếp bắn chết Âm Dương Sư cấp đắc nghiệp sinh kia!

Chương 59

Sương mù phía sau Sơn Bản khuếch tán, nuốt chửng hồn phách của người đó.

Miệng phát ra tiếng cười quái dị: "Các ngươi đều là học trò tốt của lão sư, lão sư tự nhiên phải đối xử như nhau, không thể phân biệt đối xử được a!" "Bọn họ đều đã tận trung với bệ hạ rồi, ngươi cũng không thể thua kém!" Ngô Tiết nhìn thấy Sơn Bản đồ sát toàn bộ học trò của mình, không khỏi cảm thấy rùng mình một trận!

Tên này chẳng lẽ quá mức lạnh lùng máu lạnh vậy sao?

Đơn giản là không có nhân tính chút nào!

Sơn Bản ra lệnh Nhẫn Giả thu thập những viên châu tử này, nhét vào miệng thi thể đã bị Huyết Sát Liên Hoa giết chết trước đó.

Nhưng số lượng thi thể không đủ, vẫn còn rất nhiều châu tử.

Điều này cũng có nghĩa là để xây dựng Bách Quỷ Chú Oán vẫn còn thiếu không ít người!

Sơn Bản nhìn về phía Ngô Tiết, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị và tham lam: "Ngô quân, không biết ngươi có thể hiến tế vài người trong số người của ngươi không?" Ngô Tiết trên mặt hiện lên vẻ phẫn nộ: "Sơn Bản!

Trước đó thi thể người trong gia tộc chúng ta ngươi dùng còn chưa đủ, còn muốn tế sống tộc nhân của chúng ta sao?" Những người Ngô gia khác cũng siết chặt vũ khí, đầy căm phẫn nhìn Sơn Bản.

Yên Yên La phía sau Sơn Bản đột nhiên kêu lên một tiếng thê lương, cảm giác áp bách mạnh mẽ ập đến, khiến sắc mặt Ngô Tiết đại biến!

Sơn Bản âm trầm nói: “Ngô Tiết, ngươi đừng có không biết điều!

Nếu ngươi không đồng ý, ta trực tiếp đồ sát các ngươi!” Mặc dù Ngô Tiết trong tay có vũ khí đối phó quỷ dị, nhưng thanh đào mộc kiếm kia chỉ dùng để đối phó quỷ vật bình thường.

Đối với quỷ vật cấp Hoàng Hiệt như Yên Yên La, căn bản không có hiệu quả!

Sơn Bản thấy Ngô Tiết im lặng, vẫy vẫy tay với Nhẫn Giả.

Lập tức có mấy khẩu súng chĩa vào người Ngô gia!

Người Ngô gia muốn phản kháng, nhưng cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi!

Đó là nhà của bọn họ, những người thân cận nhất gần ngay trước mắt, mỉm cười ấm áp với bọn họ!

Dưới ảnh hưởng của Yên Yên La, bọn họ không kịp suy nghĩ tại sao mình đột nhiên lại trở về nhà.

Ngay khi bọn họ đang ngẩn ngơ, các Nhẫn Giả giơ súng lên bắn chết bọn họ!

Ngô Tiết chỉ có thể che chở tâm phúc của mình không bị đồ sát, còn những người khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ ngã xuống vũng máu!

Ngô Tiết trong lòng tràn đầy oán hận!

Khó khăn lắm hắn mới trở thành gia chủ Ngô gia, mong chờ dẫn dắt Ngô gia đi đến tương lai huy hoàng hơn, kết quả còn chưa thực hiện được hoài bão trong lòng, Ngô gia đã tử thương thảm trọng!

Đồng tử Ngô Tiết đột nhiên co rút lại, sau đó lại bắt đầu khuếch đại kịch liệt!

Ánh mắt vốn đục ngầu già nua xuất hiện một tia hắc quang quỷ dị.

Đáng tiếc, Ngô Tiết cúi đầu, tự nhiên không thể có ai nhìn thấy sự thay đổi của Ngô Tiết.

Sơn Bản thu thập đủ thi thể, liền ra lệnh Nhẫn Giả bố trí đại trận Bách Quỷ Chú Oán.

Mà ánh mắt Lý Dịch lộ ra vài phần bất mãn, tên này đang cướp đầu người của mình a!

Đây chính là trong truyền thuyết chỉ cần ta giết đồng đội đủ nhanh, sẽ không bị kẻ địch thu hoạch sao?

Nhưng Lý Dịch cũng không để ý nhiều, tuy rằng đã chết không ít người.

Nhưng chỉ cần thu hoạch những người còn lại ở đây, hoàn thành nhiệm vụ trung cấp là không có vấn đề gì!

Hơn nữa còn có thể kích hoạt Huyết Yến Âm Dương Trận, khiến Ngọc Dũng tăng tốc lột xác!

Những dược liệu mà Bách Quỷ Chú Oán cần đã được Sơn Bản tập hợp đủ, được Nhẫn Giả sắp xếp thành một đồ án quỷ dị.

Đó là một đồ án ngũ mang tinh, bên trong phác họa những phù văn phức tạp.

Khiến người ta nhìn vào vô cùng khó chịu, có cảm giác buồn nôn muốn ói.

Phía Ngô gia còn sót lại vài người đều nhíu chặt mày, lộ ra vẻ chán ghét.

Sơn Bản vẻ mặt cuồng nhiệt, miệng lẩm bẩm những âm tiết khó nghe và cổ quái.

Đó là chú ngữ!

Sơn Bản tăng cao giọng điệu, quát lớn: “Càn Khôn định vị, Hách

Hách Hoàng Hoàng, Bách Quỷ Chú Oán, Đoạn Long Sát Giới, cấp cấp như luật lệnh!" Trong pháp trận ngũ mang tinh, một khối toái ngọc tím u tối đã được luyện hóa hoàn thành xuất hiện, tỏa ra ánh sáng quỷ dị và mạnh mẽ!

Yên Yên La phía sau Sơn Bản bay về phía pháp trận ngũ mang tinh, lơ lửng phía trên.

Sương mù trắng bệch quanh thân tan biến, lộ ra chân thân của nàng.

Đó là một thiếu nữ thanh thuần xinh đẹp, mặc hòa phục thêu bách hoa, khí chất cổ điển, giữa lông mày và ánh mắt lộ ra vẻ u sầu nhàn nhạt, khiến người ta nhìn mà sinh lòng thương cảm.

Ngô Tiết trong mắt lóe lên một tia tham lam, nhưng rất nhanh biến mất.

Yên Yên La há miệng, nuốt chửng toái ngọc tím u tối.

Sức mạnh của nàng lập tức bùng nổ, khí tức khủng bố tràn ngập, bóp méo không khí xung quanh, hình thành từng vòng xoáy tím u tối!

Sơn Bản trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, dùng ngự phất trượng chỉ vào nơi vốn đặt chín mươi chín cái đầu lâu thai nhi trước mặt, lớn tiếng nói: "Nhập Thức Thần Kiến Huyễn Mộng!" Yên Yên La trở về, hòa làm một thể với Sơn Bản.

Sơn Bản hoàn toàn sa vào quỷ đạo, trở thành quái vật nửa người nửa quỷ.

Đôi mắt đỏ thẫm không ngừng run rẩy chuyển động, từng mạch máu nhuốm màu tím u tối hung ác đáng sợ, sau đó bùng lên, phủ kín toàn bộ cơ thể Sơn Bản.

Những mạch máu này xoắn vặn uất kết lại với nhau, hơi giống giãn tĩnh mạch nặng, nhưng chúng có ý nghĩa đặc biệt!

Ký túc một loại sức mạnh tên là quỷ văn!

Sơn Bản vẻ mặt mê mẩn, miệng lẩm bẩm: "Sức mạnh!

Đây mới là sức mạnh thật sự!" Ngô Tiết nhíu chặt mày, Sơn Bản này đã hoàn toàn mất hết nhân tính, đợi Bách Quỷ Chú Oán hoàn toàn xây dựng xong, ai biết hắn sẽ làm ra chuyện gì?

Máu tươi từ tay Sơn Bản chảy ra rất nhiều, đổ xuống đất.

Rất nhanh, đất bị nhuộm đen, từng khuôn mặt quỷ kinh tởm và đáng sợ không ngừng gào thét trên mặt đất!

Âm thanh chói tai xuyên thấu tai, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu!

Ngô Tiết sắc mặt kinh hãi, đây chính là thực lực của Âm Dương Sư sao?

Các Nhẫn Giả xung quanh vốn luôn bình tĩnh cũng không khỏi biến sắc, ánh mắt nhìn Sơn Bản càng lúc càng sùng kính.

Sơn Bản thấy đất bị nhuộm đen hoàn toàn, cười điên cuồng: "Cuối cùng cũng sắp hoàn thành!" "Không ngờ, một mình ta lại hoàn thành được việc đồ long vĩ đại!" Lý Dịch lại không ngờ tên này lại muốn trực tiếp ô nhiễm đất!

Khi nước chảy qua đất bị ô nhiễm, Long Mạch sẽ một lần nữa bị bệnh!

Cuối cùng sẽ trở lại trạng thái hấp hối, chỉ còn lại một tia sinh khí!

Lý Dịch đang chuẩn bị đi qua nuốt chửng những máu này, trong Phá Quân Sát Trận, Thất Tinh Long Uyên Kiếm đột nhiên phát ra từng tiếng long ngâm thanh thoát!

Sau đó, một đạo kiếm khí hình rồng mang theo uy nghiêm đế vương vọt lên trời, trực chỉ Sơn Bản mà đến!

Gào!!!

Nụ cười điên cuồng trên mặt Sơn Bản đột nhiên đông cứng, kiếm khí hình rồng càn quét, chém đứt quỷ khí trong cơ thể hắn!

"Oa!" Sơn Bản đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi!

Ngô Tiết nhìn Sơn Bản khí tức suy yếu bất chấn, lại nhìn kiếm khí hình rồng đã nuốt chửng sạch quỷ khí, bay về phía Lỗ Vương Cung, trong mắt đầy kinh nghi bất định!

Chẳng lẽ vị đại năng cứu Long Mạch kia, sớm đã dự liệu được người Anh Hoa quốc muốn phá hoại Long Mạch, nên đã để lại hậu chiêu sao?

Đạo kiếm khí hình rồng này như mặt trời chói chang, khí thế hùng vĩ, không thể nhìn thẳng, lại khiến Ngô Tiết sinh ra cảm giác vô lực!

Kiếm khí hình rồng quay về Thất Tinh Long Uyên Kiếm, khiến Thất Tinh Long Uyên Kiếm như nhiễm một tia thần quang, vô cùng rực rỡ! [Ting!

Thất Tinh Long Uyên Kiếm trấn giữ Long Mạch, trọng thập vinh quang ngày xưa, cấp độ từ Siêu Phàm cấp một sao thăng lên Siêu Phàm cấp hai sao!] Lý Dịch không ngờ Thất Tinh Long Uyên Kiếm lại còn có thể thăng cấp!

Chương 60

Không đúng, đây không phải thăng cấp, mà giống như phục hồi thì đúng hơn!

Lý Dịch đoán rằng, Thất Tinh Long Uyên Kiếm hẳn là đã bị trọng thương, nên trước đó thần uy không hiển lộ.

Bây giờ có Long Mạch tư dưỡng, mới hơi lộ ra một tia uy năng!

Lý Dịch có thể cảm nhận được, thanh kiếm này dường như đang hô hoán mình.

Nó muốn nhận mình làm chủ sao?

Lý Dịch không chút do dự, duỗi tay phải nắm lấy chuôi Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Rất vừa tay!

Lý Dịch không có chút cảm giác không hòa hợp nào.

Phảng phất thanh kiếm này vẫn luôn chờ đợi mình một lần nữa nắm lấy nó vậy!

Hơn nữa, Lý Dịch phát hiện, giữa mình và Thất Tinh Long Uyên Kiếm dường như đã thiết lập một loại liên kết!

Hắn có thể mượn Thất Tinh Long Uyên Kiếm, thao túng một phần long khí để rèn luyện nhục thân mình!

Mặc dù thao túng long khí rất ít, nhưng kiên trì lâu dài, nhất định sẽ có lợi ích lớn!

Ngay lúc Lý Dịch đang nghiên cứu Thất Tinh Long Uyên Kiếm, Sơn Bản cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại.

Nhưng, Sơn Bản lúc này có thể nói là vô cùng thê thảm.

Thức Thần Yên Yên La bị kiếm khí hình rồng xé nát, hoàn toàn tiêu hủy.

Bản thân hắn cũng bị trọng thương, suýt nữa thì toi mạng!

Sơn Bản hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, không khỏi cảm thấy một trận sợ hãi tột độ.

Đây rốt cuộc là thủ đoạn của ai?

Ngoài nỗi sợ hãi, Sơn Bản lại cảm thấy vô cùng phẫn nộ và oán hận!

Yên Yên La và Cửu Vĩ Hồ Hỏa, cùng với tinh hoa của mấy chục Âm Dương Sư cấp đắc nghiệp sinh hiến tế, tất cả đều đổ sông đổ biển rồi!

Đây chính là bảo vật mà Anh Hoa quốc hắn đã chuẩn bị rất lâu!

Sơn Bản mắng chửi Ngô Tiết: "Baka!

Người An Lạc các ngươi quá ti tiện, không hề giữ chữ tín!

Ba lần bảy lượt đùa giỡn ta, không sợ vị đại nhân kia đích thân đến An Lạc, cho các ngươi biết thế nào là thiên uy chấn nộ sao?" Ánh sáng quỷ dị trong mắt Ngô Tiết hoàn toàn chiếm lấy toàn bộ đồng tử.

Ngô Tiết đã hoàn toàn thay đổi!

"Ngô Tiết" cười lạnh một tiếng: "Sơn Bản, trải qua bao nhiêu năm, ngươi vẫn không có tiến bộ gì cả?" "Ta không phải đã nói, làm người phải nho nhã, phải quân tử sao?" Đồng tử Sơn Bản đột nhiên co rút lại, kinh hãi nhìn Ngô Tiết, run giọng nói: "Ngươi rốt cuộc là ai?" "Ngô Tiết" trong tay xuất hiện một chú ấn ngũ mang tinh, nhàn nhạt nói: "Năm đó chính ta đã chủ trì Bách Quỷ Chú Oán, ngươi nói ta là ai?" Sơn Bản há hốc mồm, mất nửa ngày mới phản ứng lại, cung kính quỳ xuống đất: "Mộc Hạ đại nhân!" Mộc Hạ?

Lý Dịch sờ sờ cằm, cái tên này hình như hơi quen quen a!

Hình như trong mộ của mình có thi hài của đối phương phải không?

Hắn nhớ có một bộ xương trong áo quần, có một chứng thư, bên trong chính là cái tên này.

Ánh mắt Lý Dịch lộ ra vẻ kỳ lạ, một người chết đột nhiên sống lại sao?

Đoạt xá sao?

Nhưng mà, nhìn vẻ mặt của Sơn Bản, Mộc Hạ này dường như rất lợi hại a?

Mình vừa rồi dùng Huyết Sát Liên Hoa thu hoạch không ít điểm tích lũy, dùng để đối phó Mộc Hạ này vừa đúng lúc!

"Hệ thống!

Rút thưởng!" [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Thủ Mộ Giả Cấm Bà cấp hiếm năm sao!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được vật phẩm Siêu Phàm cấp một sao Mảnh vỡ tiến hóa Kiến Lính Hỏa Diễm!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được vật phẩm Siêu Phàm cấp một sao Mảnh vỡ tiến hóa Ong Hổ Thi!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được vật phẩm Siêu Phàm cấp một sao Mảnh vỡ tiến hóa Côn Trùng Cánh Ảnh Thối Rữa!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm năm sao Trận Bàn Nghịch Ngũ Hành Trận!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm bảy sao Huyết Nghịch Sinh Loãng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ không rút được gì cả!] Cấm Bà?

Lý Dịch không ngờ mình lại rút được Cấm Bà này ra.

Cấm Bà, là nữ nhân sau khi bị người ta lăng nhục rồi vứt xác xuống nước, một luồng oán hận không tan, sau khi hấp thụ đủ âm sát oán khí trong thi thể mà hình thành Cấm Bà.

Cấm Bà sẽ ngày đêm hại người gần hài cốt của mình, mỗi khi đến ngày âm lịch, sẽ lên bờ săn giết nam tử!

Mà Trận Bàn Nghịch Ngũ Hành Trận, thì có thể nghịch chuyển thuật pháp ngũ hành trong một phạm vi không gian, khiến nó mất hiệu lực!

Thậm chí khiến người thi triển thuật pháp bị phản phệ!

Đương nhiên, điều khiến Lý Dịch cảm thấy kinh ngạc nhất là Nghịch Sinh Huyết, thứ này chuyên môn chuẩn bị cho mình!

Mặc dù không thể tăng cường thực lực, nhưng lại có thể giúp nhục thân mình đạt được một mức độ hoạt tính và khả năng trưởng thành nhất định!

Nếu hấp thu đủ Nghịch Sinh Huyết, có thể làm được như Mao Cương, không cần nhảy nhót.

Mà có thể đi lại, chạy bộ như người thường!

Có thể nói là cực kỳ bá đạo!

Lý Dịch trực tiếp ra lệnh hệ thống: "Dung hợp Nghịch Sinh Huyết!" [Ting!

Bắt đầu dung hợp!] Một luồng dịch thể ấm áp từ trái tim Lý Dịch chảy khắp toàn thân, cuối cùng ngưng tụ vào xương sống.

Cảm giác tê tê ngứa ngứa này khiến Lý Dịch có chút mê mẩn, nhưng đáng tiếc, kết thúc quá nhanh! [Ting!

Dung hợp hoàn thành!] Lý Dịch suy nghĩ một chút, đặt Trận Bàn Nghịch Ngũ Hành Trận vào trong Phá Quân Sát Trận, ngăn chặn những Âm Dương Sư này phá hoại trận pháp.

Còn Cấm Bà, thì được hắn đặt vào trong sông.

Làm xong những việc này, Lý Dịch kiểm tra bảng thông tin cá nhân của mình: Túc chủ: Lý Dịch Cấp độ: Lục Cương trung kỳ Năng lực: Thị Huyết cấp hiếm một sao (có thể tiến hóa), Lãnh Chúa Chi Nhãn (có thể tiến hóa) Sách kỹ năng: 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》 tàn quyển phong thủy, 《Hám Long Kinh》!

Mảnh vỡ tiến hóa: Mảnh vỡ tiến hóa Xà Cơ Quan cấp hiếm năm sao chín khối, Mảnh vỡ tiến hóa Côn Trùng Cánh Ảnh Thối Rữa Siêu Phàm cấp năm khối, Mảnh vỡ tiến hóa Kiến Lính Hỏa Diễm Siêu Phàm cấp năm khối, Mảnh vỡ tiến hóa Ong Hổ Thi Siêu Phàm cấp ba khối.

Cơ quan: Nỏ Ngầm cấp phổ thông ba sao, Thiên Hỏa Quán Đỉnh cấp phổ thông ba sao, Mộ Cát Chảy cấp phổ thông năm sao, Cạm Bẫy Liên Hoa cấp phổ thông chín sao.

Mười chiến binh đất nung Chiến Quốc cấp phổ thông sáu sao.

Huyết Sát Liên Hoa cấp hiếm chín sao.

Vật phẩm: Quan tài gỗ trầm hương cấp phổ thông một sao, Mặc Lan Đồ, Mặc Trúc Đồ.

Nguyên Thanh Hoa, Ngọc Ban Chỉ.

Đỉnh đồng Chiến Quốc, Nhện Sắt.

Vật phẩm đặc biệt: Thất Tinh Long Uyên Kiếm, Móng Vuốt Ăn Mòn.

Chương 61

Ngọc Âm Quỷ Vương tàn khuyết!

Đêm Lăng Mộ U Linh Siêu Phàm cấp ba sao!

Cuộn giấy điều khiển thi thể cấp hiếm chín sao, Răng Nanh Lây Nhiễm cấp hiếm năm sao.

Hạt Giống Niềm Tin Siêu Phàm cấp ba sao.

Thú cưng: Bầy kiến lính Hỏa Diễm, Bầy côn trùng cánh ảnh thối rữa, Bầy ong hổ thi, Xà Cơ Quan, Cấm Bà.

Nhiệm vụ trung cấp: 90/100, còn thiếu mười người!

Lý Dịch có thể hoàn thành nhiệm vụ trung cấp!

Lý Dịch trong lòng tràn đầy mong đợi, phải biết rằng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ trung cấp, mình có thể nhận được một bộ công pháp đặc biệt đã dung hợp bốn vị Cương Tổ!!

Một bên khác.

Mộc Hạ đã hoàn toàn kiểm soát thân thể Ngô Tiết, đang cùng Sơn Bản âm mưu kế hoạch tiếp theo.

Sơn Bản vốn dĩ vì việc bố trí Bách Quỷ Chú Oán thất bại, trong lòng uất ức một luồng oán khí, nhịn không được nói: "Mộc Hạ đại nhân, lần này vị đại nhân kia ra lệnh là phải một lần nữa cướp đoạt long khí về!" "Nhưng có thứ người Huyền quốc để lại cản trở, chúng ta nếu không phá hủy thứ này, e rằng rất khó thành công a!" Mộc Hạ cười lạnh: "Chẳng qua chỉ là một thanh kiếm trấn giữ tại trận nhãn thôi, đợi ta dùng trận pháp ngũ hành khống chế nó, lấy thanh kiếm đó ra, tự nhiên là có thể bố trí lại Bách Quỷ Chú Oán!" "Để đề phòng bất trắc, năm đó khi bố trí Bách Quỷ Chú Oán, chúng ta đã chuẩn bị hai

phần dược liệu, một phần khác ở trong căn cứ dưới lòng đất!" "Đợi giải quyết xong trận pháp trong mộ, chúng ta bố trí lại là được!" "Hai phần?" Sơn Bản trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ: "Tuyệt vời!

Như vậy chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ!" Ngay lúc Sơn Bản đang phấn khích, điện thoại của hắn đột nhiên reo lên!

Đó là một tin nhắn màu đen!

Sơn Bản nhìn thấy dấu ấn hồ hỏa màu đen trên đó, cả khuôn mặt lập tức sụp xuống.

Dấu ấn này cho thấy sự việc vô cùng nghiêm trọng!

Sơn Bản vội vàng mở ra: Siêu bão 『Lưỡi Hái』 đổ bộ, động đất cấp 9.0 『Thủy Triều Đen』 khiến lò phản ứng hạt nhân bị phá hủy, sóng thần siêu cấp đi kèm đã phá hủy lượng lớn nhà cửa.....

Ánh mắt Sơn Bản kinh hãi, tay run rẩy không ngừng, điện thoại trực tiếp rơi xuống đất!

Mộc Hạ thấy phản ứng của Sơn Bản lớn như vậy, lập tức có chút không vui.

Đồng thời, hắn cũng vô cùng tò mò Sơn Bản rốt cuộc đã nhìn thấy gì.

Thế là, Mộc Hạ nhặt điện thoại lên xem.

Nội dung trên đó khiến Mộc Hạ trực tiếp sững sờ!

Điều này khiến Mộc Hạ không khỏi nhớ lại trận thiên tai khủng khiếp năm 1923!

Sức người dù lợi hại đến đâu, cũng không thể chống lại sức mạnh của thiên nhiên vĩ đại!

Hô hấp của Sơn Bản dần dần trở nên dồn dập, túm tóc, vẻ mặt đau khổ nói: "Đáng chết!

Chắc chắn là do mất long khí, dẫn đến âm dương dưới lòng đất mất cân bằng, cho nên mới xuất hiện tai nạn lớn như vậy!" Mộc Hạ vỗ vỗ vai Sơn Bản: "Sơn Bản quân, xin hãy tiết ai, ngươi đã cố gắng hết sức rồi!" Sơn Bản nhịn không được khóc lớn: "Gia đình ta ở ngay trong vùng bị ảnh hưởng bởi động đất!" Mộc Hạ ngẩn người, hắn không ngờ phản ứng của Sơn Bản lớn như vậy, hóa ra là vì gia đình.

Trong chốc lát, hắn cũng không biết nói lời an ủi nào.

Nửa ngày sau mới nói: "Hãy cố gắng hoàn thành nhiệm vụ đi!

Có lẽ bọn họ còn sống cũng không chừng!" Hiện nay mạng internet vô cùng phát triển, sự việc lớn như vậy Anh Hoa quốc căn bản không thể che giấu.

Cho nên Lý Dịch tự nhiên cũng xem được tin tức trên điện thoại.

Động đất Thủy Triều Đen, bão Lưỡi Hái!

Nhưng mà, cái này hẳn là không có quan hệ gì với long khí!

Chỉ là một sự trùng hợp.

Anh Hoa quốc vốn dĩ nằm trên vành đai động đất núi lửa Thái Bình Dương, thêm vào đó dòng hải lưu ấm "Thủy Triều Đen" của Thái Bình Dương cũng đi qua phía nam Anh Hoa quốc.

Cho nên việc Anh Hoa quốc xảy ra bão và động đất, đều là chuyện vô cùng bình thường!

Đây là hiện tượng vô cùng duy vật, khoa học, hợp lý!

Tuyệt đối không phải hiện tượng siêu nhiên nào.

Mặc dù Lý Dịch cảm thấy đây là sự trùng hợp, nhưng trong mắt Sơn Bản và Mộc Hạ cùng những người khác, đây tuyệt đối không phải sự trùng hợp!

Hai điều này nhất định có liên hệ!

Sơn Bản lộ ra đôi mắt trắng dã đầy thù hận và oán độc, giọng nói khàn đặc: "Ta nhất định phải phá hủy trận pháp này, một lần nữa cướp đoạt long khí về tay!" "Còn cái kẻ đã bố trận đó, ta nhất định phải lăng trì hắn và gia đình hắn, cho những tên heo ti tiện này biết thế nào là đau khổ!" Mộc Hạ nhàn nhạt ừ một tiếng, nhìn về phía những người Ngô gia bên cạnh.

Ngô gia lúc này chỉ còn lại ba bốn người, trông rất thê thảm.

Mộc Hạ u u nói: "Năm xưa ta cũng theo người họ Ngô đến ngôi mộ này, không ngờ bây giờ lại như vậy!" "Không thể không nói, cảm giác quen thuộc này thật sự khiến người ta chán ghét a!" Người Ngô gia tưởng Mộc Hạ muốn giết chết toàn bộ bọn họ, vội vàng cầu xin: "Gia chủ, chúng tôi nguyện vì ngài làm chó ngựa, xin ngài giơ cao đánh khẽ a!" Mộc Hạ nhàn nhạt nói: "Ta không nói muốn giết các ngươi, ta bây giờ tuy là Mộc Hạ, nhưng đồng thời cũng là Ngô Tiết!" "Các ngươi cứ theo như trước làm việc cho ta là được!" Người Ngô gia nghe thấy lời của Mộc Hạ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người rất nhanh rời khỏi hang động, đi về phía dòng sông bên dưới, chuẩn bị men theo dòng sông tiến vào cổ mộ.

Sơn Bản đã sớm chuẩn bị sẵn thuyền đệm khí, một đoàn người hùng dũng trên dòng sông tiến về phía cổ mộ.

Dưới màn đêm đen, sương trắng mờ mịt dần lan tỏa, bao phủ chặt chẽ mọi người.

Sơn Bản cảm giác được âm khí xung quanh rất nồng đậm, thêm vào đó sương trắng quá dày đặc, hắn không nhìn thấy những chiếc thuyền xung quanh.

Sơn Bản nói với Mộc Hạ: "Mộc Hạ đại nhân, sương trắng này dường như có gì đó kỳ lạ!" Mộc Hạ gật đầu: "Truyền lệnh xuống, bảo những người khác chú ý cảnh giới!" Mộc Hạ cầm bộ đàm lên,

bắt đầu ra lệnh: “Mọi người tập trung lại, đừng tách rời, một khi phát hiện bất thường, lập tức báo cáo!” “Vâng!” “Đã rõ!” Đầu bên kia bộ đàm, rất nhanh truyền đến tiếng hồi đáp của thuộc hạ, khiến Sơn Bản nhẹ nhõm không ít.

Sương trắng càng lúc càng dày đặc, khiến đoàn người này dường như bị cô lập.

Trên một chiếc thuyền đệm khí, năm sáu Nhẫn Giả và một nhà khảo cổ học đang cảnh giác nhìn dòng sông đen kịt.

Mặc dù bọn họ rất gan dạ, nhưng đối mặt với những thứ như quỷ thần, bọn họ vẫn kính sợ.

Nhà khảo cổ học căng thẳng nuốt nước bọt, cổ họng nghẹn lại: “Các ngươi phải bảo vệ tốt cho ta đó!” “Giáo sư yên tâm, chúng tôi tu luyện nhẫn thuật đã hơn ba mươi năm rồi.

Thêm vào đó có phù lục do Sơn Bản các hạ cấp, cho dù là quỷ vật, chúng tôi cũng có cách đối phó!” Nhà khảo cổ học gật đầu, nhưng trong lòng lại không yên, vẫn luôn nhìn chằm chằm xuống nước.

Đột nhiên, một bóng trắng bệch lướt vào tầm nhìn của hắn.

Bóng dáng đó tuy không nhìn rõ mặt, nhưng chuyên gia khảo cổ lại cảm thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng đẹp, khiến người ta mê mẩn!

Kéo theo sau là một mùi hương lạ nhàn nhạt, chuyên gia khảo cổ trước mắt mơ hồ, nhịn không được ngất đi.

Mà những Nhẫn Giả vừa ngửi thấy mùi hương lạ, liền nín thở, nên ảnh hưởng không lớn lắm.

Một trong số các Nhẫn Giả quát lớn: “Nhanh!

Nhanh dùng phù lục!” Phù chỉ được viết trên giấy trắng được Nhẫn Giả ném ra, chuẩn xác rơi trúng người Cấm Bà!

Xì xì xì!

Trên người Cấm Bà lập tức bốc ra sương đen nhàn nhạt, nhưng nàng dường như không để ý chút vết thương nhỏ này, mái tóc phía sau điên cuồng mọc dài ra, như thủy triều đen hướng về phía các Nhẫn Giả lan tràn!

Các Nhẫn Giả thấy phù lục vô dụng, từng người một lập tức có chút hoảng sợ.

Bọn họ không phải tâm lý yếu, mà là dáng vẻ của Cấm Bà quá đáng sợ.

Khuôn mặt trắng bệch, không có ngũ quan, chỉ có hốc mắt đen sì, trông cực kỳ rùng rợn!

Cấm Bà lúc còn sống bị người ta lột ngũ quan, cho nên oán khí cực lớn, sau khi chết hóa thành Cấm Bà, thực lực vượt xa Cấm Bà bình thường!

Đặc biệt là dòng sông này từng chảy qua oán khí của Bách Quỷ Chú Oán, khiến Cấm Bà trong dòng sông này được gia trì rất lớn, cảnh giới tuy chỉ là Chuẩn Hoàng Hiệt Quỷ, nhưng lại có thể phát huy ra thực lực Hoàng Hiệt Quỷ trung kỳ!

Các Nhẫn Giả trên thuyền chỉ có thể trơ mắt nhìn Cấm Bà tiến về phía bọn họ.

Bọn họ rất muốn truyền tin tức ra ngoài, nhưng trong không khí tràn ngập mùi hương lạ có thể khiến người ta hôn mê.

Thêm vào đó bọn họ bị hốc mắt của Cấm Bà nhìn chằm chằm, thân thể trở nên cứng đờ, căn bản không thể động đậy!

Cảm giác chờ đợi cái chết đến thật sự quá giày vò.

Một trong số các Nhẫn Giả trực tiếp sợ đến tè ra quần, miệng há

ra khép lại, giống như một con cá sắp chết khát!

Tròng trắng mắt của hắn càng lúc càng nhiều, ánh mắt tràn đầy sự bất lực và sợ hãi.

Chương 62

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn cuối cùng cũng nhận được sự giải thoát mà mình mong đợi bấy lâu.

Mái tóc của Cấm Bà từng chút từng chút bắt đầu quấn quanh cổ hắn, cảm giác lạnh lẽo trơn tuột khiến hắn không khỏi rùng mình.

Nhưng, rất nhanh, ý thức của hắn liền biến mất!

Mái tóc đen kịt dày đặc trực tiếp siết gãy cổ hắn.

Máu tươi phun ra, nhuộm đỏ mái tóc đen như mực.

Những Nhẫn Giả khác còn sống sợ đến mặt mũi vặn vẹo, tròng mắt không ngừng run rẩy.

Nhưng bọn họ chỉ có thể nhìn mái tóc như rắn độc, từ từ trườn đến cổ bọn họ, từng chút từng chút bắt đầu siết chặt.

Ngay khi các Nhẫn Giả trên chiếc thuyền này bị giết chết, Sơn Bản và Mộc Hạ phát hiện ra sự bất thường ở đây!

Đó là những chiếc thuyền xung quanh không hề tiến lại gần bọn họ!

Hơn nữa, xung quanh quá yên tĩnh!

Ngay cả tiếng nước chảy cũng biến mất!

Giọng Mộc Hạ trầm thấp, mang theo một tia ngưng trọng: "Có thể ảnh hưởng đến hiện thực, chứ không chỉ dựa vào huyễn thuật, đây e rằng là thực lực của Hoàng Hiệt Quỷ!" "Sơn Bản, Thức Thần trong tay ngươi còn có thể sử dụng được không?" Mộc Hạ bây giờ là dùng thân thể Ngô Tiết sống lại, tự nhiên không có Thức Thần nào có thể sử dụng.

Sơn Bản gật đầu: "Yên Yên La và Khuyển Thần không thể sử dụng được nữa, nhưng trong tay ta còn có Cốt Nữ!" "Cốt Nữ này là ta đã tốn rất nhiều công sức mới bồi dưỡng ra được, tuy rằng kém hơn Yên Yên La và Khuyển Thần một chút, nhưng đối phó Hoàng Hiệt Quỷ bình thường hẳn là không thành vấn đề!" Mộc Hạ lại nói: "Đây không phải là Hoàng Hiệt Quỷ bình thường!" "Nó có thể làm dịu giác quan của chúng ta, chứng tỏ tinh thần lực rất mạnh!

Ngoài ra, ngươi có ngửi thấy một mùi hương lạ nhàn nhạt không?" Sơn Bản nhíu mày: "Có một chút!" Mộc Hạ trầm giọng nói: "Mùi hương lạ này có thể gây ảo giác, còn có thể khiến người ta hôn mê!

Nhẫn Giả tuy rằng có thể nín thở, nhưng nếu gặp Hoàng Hiệt Quỷ đích thân ra tay tấn công, bọn họ rất khó thoát được khi đang nín thở!" "Cho nên, e rằng đã có người gặp độc thủ!" Sơn Bản bị quỷ khí xâm thực, bây giờ là trạng thái nửa người nửa quỷ, mùi hương lạ này đối với hắn tự nhiên vô dụng.

Nhưng những Nhẫn Giả kia có tác dụng rất lớn, không thể dễ dàng bỏ rơi, cho nên Sơn Bản lập tức nói: "Mộc Hạ đại nhân, chúng ta có cách nào để xua tan sương trắng này, cứu những người khác ra không?" Mộc Hạ xoa xoa mi tâm: "Nơi đây là sân nhà của đối phương, có ưu thế sân nhà cực lớn, chúng ta muốn đưa phần lớn người sống sót rất khó!" "Nhưng mà, cũng không phải không có cách!" "Cách gì?" Sơn Bản vội vàng hỏi.

Tình hình lúc này vô cùng nguy cấp, dòng sông này là một nhánh của sông lớn, tuy rằng nước chảy êm đềm, nhưng dưới màn sương trắng bao phủ, Sơn Bản căn bản không rõ tình hình của những người khác.

Hơn nữa, từ khi Long Mạch phục hồi, từ trường ở đây dường

như đã thay đổi rất nhiều.

Vừa đến gần Lỗ Vương Cung, tín hiệu liên lạc liền biến mất!

Điều này khiến Sơn Bản rất khó liên hệ với đoàn Nhẫn Giả.

Cho nên Sơn Bản bây giờ rất sốt ruột, dù sao nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng.

Hắn đã thất bại một lần, nếu lần nữa thất bại, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Vừa nghĩ đến sóng thần, động đất, bão xảy ra ở lãnh thổ Anh Hoa quốc, Sơn Bản liền cảm thấy vô cùng căm hận những người Huyền quốc dơ bẩn này!

Mộc Hạ thấy Sơn Bản vẻ mặt gấp gáp, nhàn nhạt nói: "Huyền quốc có câu nói là dục tốc bất đạt! " "Ta sớm đã dạy ngươi, gặp chuyện phải bình tĩnh, phải có phong thái nho tướng, xử sự không kinh hoảng!" Sơn Bản chỉ có thể cố gắng kiềm chế sự bốc đồng trong lòng, thầm nghĩ Mộc Hạ này có phải vừa đoạt xá thành công nên đầu óc có vấn đề không!

Tình hình bây giờ nguy cấp, ngươi lại còn nghĩ đến phong thái nho tướng?

Nhưng địa vị của Mộc Hạ cao hơn hắn, hơn nữa bây giờ còn phải dựa vào Mộc Hạ, cho nên Sơn Bản đành phải ép mình bình tâm tĩnh khí: "Mộc Hạ đại nhân, ngài có cách nào không?" Mộc Hạ nhàn nhạt nói: "Ta đã sống ở Huyền quốc rất nhiều năm, từng vô tình tiếp xúc với một gia tộc ở Huyền quốc!" "Bọn họ có một loại thuật pháp cực kỳ cổ quái, tên là Câu Linh Khiển Tướng!" "Ta đã tốn bao nhiêu công sức, cuối cùng cũng có được phép Câu Linh trong đó, nếu ngươi dùng Cốt Nữ cho ta sử dụng, có lẽ có cách đánh giết con Hoàng Hiệt Quỷ này!" Khóe miệng Sơn Bản giật giật, hóa ra ngươi nói nửa ngày, chỉ

là muốn đoạt lấy Cốt Nữ trong tay hắn sao?

"Mộc Hạ đại nhân, ngài Câu Linh Cốt Nữ, có thể tạo ra hiệu quả gì không?" "Hơn nữa thuật pháp Huyền quốc này, làm sao có thể so sánh với Thức Thần của Âm Dương Sư chúng ta?" Mộc Hạ lại lắc đầu nói: "Âm Dương đạo vốn dĩ khởi nguồn từ Huyền quốc, cho nên chúng ta mới phải xâm lược Huyền quốc, cướp đoạt tất cả thuật pháp trong tay bọn họ!" "Ta sau khi Câu Linh Cốt Nữ, có thể khôi phục một phần thực lực của Âm Dương Đại Chúc, sử dụng chú thuật đối phó con Hoàng Hiệt Quỷ này!" "Hơn nữa, chúng ta vừa mới vào cổ mộ, đã gặp phải nguy hiểm cấp độ này, phía sau e rằng còn nguy hiểm hơn!" "Muốn phá hủy trận pháp mà người Huyền quốc để lại, lấy đi bảo vật cấp trấn quốc của bọn họ, chỉ có thể để thực lực của ta được khôi phục!" Sơn Bản trong lòng hơi do dự một chút, liền nói: "Nếu là Mộc Hạ đại nhân cần, thuộc hạ tự nhiên nguyện ý hiến dâng Thức Thần!" Sơn Bản biết, Mộc Hạ nói có lý.

Đây là dương mưu, hắn chỉ có thể chọn đồng ý!

Sương trắng xung quanh càng lúc càng mờ ảo, mùi hương lạ mang theo vị ngọt ngào của máu, rõ ràng là đã giết không ít Nhẫn Giả!

Nếu để những Nhẫn Giả này chết hết, Huyết Yến Âm Dương Trận sẽ không có đủ nhân mạng để hiến tế!

Hơn nữa, Long Mạch này phải bị cắt đứt càng sớm càng tốt!

Hắn không có thời gian để do dự nữa.

Mộc Hạ e rằng đã nhìn thấu nhu cầu của hắn, cho nên mới không hoảng không vội như vậy.

Tên này ở Huyền quốc lâu, e rằng lòng trung thành với bệ hạ đã bắt đầu thay đổi.

Sơn Bản thầm đoán, chuẩn bị đợi chuyện này kết thúc, sẽ báo cáo

với vị đại nhân kia.

Mộc Hạ thấy Sơn Bản đồng ý, ha ha cười nói: "Tốt!

Thời gian không chờ người, Sơn Bản quân mau triệu hồi Cốt Nữ ra đi!" "Vâng!" Sơn Bản lẩm bẩm một chuỗi chú ngữ: "Như huyễn mộng như kiến Thức Thần!" Một luồng âm phong ập đến, khoảnh khắc tiếp theo, một mỹ nhân xương xẩu liền xuất hiện trước mặt hai người.

Mộc Hạ hắc hắc cười: "Mỹ nhân cốt cách chứ không phải vẻ ngoài!

Thức Thần của Sơn Bản quân tuyển chọn quả là tốt a!" Sơn Bản tự hào nói: "Cốt Nữ này vốn là người Huyền quốc, ta trước mặt nàng ta xử tử toàn gia nàng ta, khiến nàng ta ôm đầy oán khí!" "Vào ngày cực âm, ta từng chút từng chút cắt bỏ huyết nhục trên người nàng ta, sau đó ép nàng ta ăn vào!" "Nhân lúc nàng ta sắp chết mà chưa chết, dùng bí thuật âm dương luyện chế nàng ta thành Cốt Nữ!" "Để bồi dưỡng nàng ta, ta đã cho nàng ta ăn không ít tù binh Huyền quốc, nhờ vậy mới khiến nàng ta tiến vào Hoàng Hiệt!" Mộc Hạ gật đầu: "Tế phẩm không tồi!

Có nàng ta, ta đủ sức khôi phục tám phần thực lực!" Mộc Hạ trong tay xuất hiện một luồng vòng xoáy đen, tiến về phía Cốt Nữ.

Cốt Nữ bản năng muốn phản kháng, nhưng đáng tiếc trước sức mạnh Câu Linh nàng ta chỉ có thể bất lực bị nuốt chửng!

Nuốt chửng xong Cốt Nữ, trên người Mộc Hạ lập tức bốc cháy một ngọn lửa quỷ nhàn nhạt, sau đó lửa quỷ tiêu tán!

Trên người Mộc Hạ không còn chút quỷ khí nào, nhưng khí tức lại không ngừng bùng nổ!

Cảnh tượng này khiến Sơn Bản vô cùng đố kỵ.

Người sa vào quỷ đạo là phải giảm thọ, coi như dùng tuổi thọ đổi lấy thực lực.

Đương nhiên, đợi người chết hóa quỷ, thực lực cũng sẽ mạnh hơn quỷ vật bình thường không ít.

Nhưng Mộc Hạ lại khác, có thể lợi dụng quỷ khí, nhưng lại không sa vào quỷ đạo!

Thuật Câu Linh này đơn giản là quá thần kỳ!

Lý Dịch tự nhiên cũng nhìn thấy cảnh Mộc Hạ Câu Linh, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hứng thú.

Mộc Hạ này nắm giữ không ít thủ đoạn a!

Nếu bắt được hắn, moi móc ra tất cả những gì hắn biết, chắc chắn sẽ rất hữu ích cho mình.

Cũng không biết mình một cương thi sau khi học được thuật Câu Linh này, có thể Câu Linh được không.

Nếu có thể nuốt chửng quỷ vật, tiêu hóa thành sức mạnh của mình, tốc độ trưởng thành của mình chắc chắn sẽ nhanh hơn không ít.

Mộc Hạ quét mắt nhìn sương trắng trước mặt, lạnh lùng hừ một tiếng: "Ngọc Đế hữu sắc!

Tà quỷ thôn chi, mê vụ thối tán!

Cấp cấp tam quân sắc lệnh!" Chú ngữ của Mộc Hạ vừa dứt, một luồng sức mạnh kỳ dị lan tỏa, sương trắng xung quanh từ từ tiêu tán!

Lý Dịch tuy là cương thi, nhưng cũng có thể cảm nhận được vừa nãy, dường như có sức mạnh vô cùng huyền diệu đã giáng xuống!

Lý Dịch nhíu mày, loại sức mạnh này dường như là lực tín ngưỡng.

Mà cảnh tượng này cũng khiến Sơn Bản vô cùng kích động!

Đây chính là năng lực của Âm Dương Đại Chúc, có thể mượn sức mạnh của thần linh, dùng nó để xua đuổi tà quỷ!

Sương trắng biến mất, tự nhiên sẽ làm lộ ra những chiếc thuyền khác.

Những chiếc thuyền này có một số đã trống rỗng, rõ ràng, các Nhẫn Giả trên đó đã chết.

Ánh mắt Mộc Hạ sắc bén như mắt chim ưng, trong nháy mắt đã khóa chặt một bóng trắng bệch.

Cấm Bà đã ăn không ít người, thực lực tăng vọt, bây giờ đã có cảnh giới Hoàng Hiệt Quỷ trung kỳ, thấy Mộc Hạ, cười âm hiểm một tiếng.

Mùi hương lạ ngọt ngào đó càng lúc càng nồng đậm, trong không khí tràn ngập khí thể màu đỏ nhàn nhạt!

Các Nhẫn Giả xung quanh ngửi thấy liền trực tiếp ngất đi!

Lý Dịch ra lệnh, bảo Cấm Bà đánh giết thêm vài Nhẫn Giả, đừng dây dưa với Mộc Hạ.

Lý Dịch chỉ còn thiếu một người, là có thể hoàn thành nhiệm vụ trung cấp.

Cấm Bà nhận được lệnh của Lý Dịch, trực tiếp lao về phía Nhẫn Giả gần mình nhất.

Chương 63

Mộc Hạ thấy Cấm Bà còn dám ngang ngược, quát lớn: "Cẩn thử phụng thỉnh!

Giáng lâm chư thần gia chân nhân!

Phược quỷ phục tà!

Bách quỷ tiêu trừ!

Cấp cấp như luật lệnh!" Trong tay Mộc Hạ, một tờ giấy trắng bay ra, những chữ màu đen trên đó không ngừng vặn vẹo, dần dần khuếch đại, cuối cùng trở thành hình dạng một người!

Đây là một người giấy cao bằng người thật!

Người giấy đó với đôi mắt phát ra hắc bạch huyễn quang, tay cầm thanh trường đao, toàn thân sát khí ngút trời!

"Giết!" Giọng Mộc Hạ lạnh lùng, mang theo một tia dữ tợn!

Người giấy lướt nhẹ trên mặt nước, tốc độ cực nhanh, tựa như một bóng hồng cô độc mờ ảo lao về phía Cấm Bà!

Tất cả mái tóc dài của Cấm Bà tụ lại, tạo thành một cây thương dài, đâm về phía nhẫn giả trên thuyền!

Mệnh lệnh của Lý Dịch là tuyệt đối, trong ý thức của Cấm Bà, nó được đặt ở mức ưu tiên cao nhất!

Đao của người giấy.

Thương của Cấm Bà.

Đồng thời hạ xuống!

Nhẫn giả lập tức bị đâm xuyên, cả cơ thể hóa thành mảnh vụn!

Còn Cấm Bà thì bị chém ngang eo, thân hình trở nên cực kỳ ảm đạm.

Lý Dịch ra lệnh: "Trở về hài cốt!" Thân hình Cấm Bà lập tức tiêu tán, hóa thành một luồng u oán khí nhàn nhạt quay về bản thể hài cốt của mình.

Đối với Cấm Bà mà nói, chỉ cần hài cốt bất diệt, nó sẽ không chết!

Đao quang của người giấy chém hụt, cắt đứt khoảng không u ám trước mắt.

Mộc Hạ thấy Cấm Bà bỏ chạy, thản nhiên nói: "Chạy thì nhanh đấy, nhưng người giấy là vật được thần linh trên trời ký túc.

Bị đao của nó làm bị thương rất khó lành, Cấm Bà này đối với chúng ta đã không còn uy hiếp nữa!" Sơn Bản trên mặt lộ ra nụ cười cung kính, nịnh nọt nói: "Mộc Hạ đại nhân thật sự quá lợi hại!

Thế mà có thể tu luyện Thỉnh Thần Chi Thuật đến cảnh giới này!

Chỉ là một lá bùa bình thường vẽ tạm thời mà lại có uy lực đến thế, dễ dàng trấn áp Cấm Bà!" Mộc Hạ cười nói: "Cấm Bà này thực lực yếu kém, trấn áp nó cũng không đáng nhắc đến!

Anh hãy sắp xếp, chuẩn bị cho mọi người tiến vào hang thi!" Sơn Bản gật đầu: "Vâng!" [Ting!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ trung cấp!] [Bắt đầu dung hợp 《Tướng Thần Bất Diệt Kinh》,《Hạn Bạt Phần Thần Quyết》,《Hậu Khanh Trớ Thiên Thuật》,《Doanh Câu Bất Hoại Thể》!] [Ting!

Dung hợp hoàn thành!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được công pháp 《Dịch Thiên Đế Kinh》tầng thứ nhất!] Một luồng thông tin khổng lồ tuôn vào linh hồn

Lý Dịch, suýt nữa khiến linh hồn anh nổ tung!

Nếu không phải Lý Dịch trọng sinh hai kiếp, sức mạnh linh hồn vượt xa người thường, nếu không rất có thể đã mất mạng!

Ngay khi Lý Dịch đang tiêu hóa 《Dịch Thiên Đế Kinh》, Sơn Bản và Mộc Hạ đã dẫn người tiến vào hang thi.

Nhiệt độ trong hang thi hiển nhiên thấp hơn bên ngoài rất nhiều, một số nhẫn giả thực lực yếu kém thậm chí còn run rẩy.

Bọn họ vừa trúng dị hương của Cấm Bà, thần kinh suy nhược, lại bị cái lạnh này tấn công, một phần nhẫn giả đã bắt đầu cảm mạo!

Trong hang thi, tiếng ho khan vang lên khắp nơi.

Mộc Hạ hơi nhíu mày, nhưng không nói thêm gì.

Khí trong cơ thể cô không còn nhiều, không muốn lãng phí khí của mình vào những chuyện không quan trọng này.

Một đoàn người rất nhanh tìm được lối vào cổ mộ, chính là bệ đá đã bị nổ tung!

Mộc Hạ nhìn thấy bệ đá này, không nhịn được cười nói: "Bệ đá này lúc trước bị tên họ Ngô kia nói ghê gớm lắm, nói rằng chỉ có thể lấy trí mà không thể dùng sức mạnh!

Còn nói gì mà thuốc nổ không đối phó được với nó, kết quả vẫn không chống lại được thuốc nổ, bị nổ tan tành rồi!" Sơn Bản cũng cười nói: "Vũ khí nhiệt của chúng ta mới là mạnh nhất, lúc trước nếu không phải chúng ta bị thiệt trên này, cũng không thể thất bại!" Lúc này, chuyên gia cổ văn tự đột nhiên kinh hô: "Cái này!

Những văn tự trên bệ đá này là Kim Văn thời Chiến Quốc!

Nếu bệ đá này còn nguyên vẹn, chắc chắn có giá trị cực lớn!" "Cũng không biết là tên đạo mộ tặc trời đánh nào, đã nổ tung bệ đá

này!" Mấy người Ngô gia nhìn nhau.

Văn vật Huyền Quốc bị nổ, chuyên gia cổ văn tự Anh Hoa Quốc lại đau lòng đến vậy, chuyện này thật sự quá hoang đường!

Mộc Hạ thản nhiên nói: "Hủy rồi thì hủy thôi, dù sao cũng không có thông tin quan trọng gì!" Chuyên gia cổ văn tự nhặt một khối đá tương đối nguyên vẹn trên mặt đất, nhìn thấy văn tự trên đó, nghi hoặc nói: "Dịch Thiên Đế?" "Trong lịch sử Huyền Quốc có nhân vật này sao?" Sắc mặt mấy người Ngô gia còn sống sót lập tức thay đổi.

Sơn Bản chú ý đến sắc mặt của ba người này, chất vấn: "Các người có biết gì không?" Người Ngô gia sợ chọc giận những người Anh Hoa Quốc này, vội vàng đáp: "Trong một ngôi mộ mà Ngô gia chúng tôi từng thám hiểm, chúng tôi đã phát hiện ra thông tin liên quan đến Dịch Thiên Đế!" "Thông tin gì?" Sơn Bản tò mò hỏi.

Người Ngô gia đáp: "Dịch Thiên Đế là tín ngưỡng của một quốc gia nào đó, vì lúc đó xuất hiện một loạt chuyện kỳ lạ, nên có người nghi ngờ hiện tại vẫn còn tồn tại tín đồ của Dịch Thiên Đế." "Đúng rồi, lúc đó trên bia đá còn viết một số văn tế liên quan đến Dịch Thiên Đế!" Chuyên gia cổ văn tự rất hứng thú với ba chữ Dịch Thiên Đế, hỏi: "Văn tế như thế nào?" Người Ngô gia thành thật đáp: "Nhật nguyệt hóa Dịch, tượng Âm Dương vậy, phàm vật thuộc Dịch đều từ Dịch mà ra!

Dịch Thiên Đế, chấp chưởng nhật nguyệt âm dương, là chúa tể chí cao của thế gian!

Dịch Thiên Đế trên thống trị các vì sao, giữa ngự vạn pháp, dưới trị Cửu U, là chủ của chư thiên tinh tú!" Mộc Hạ nhíu mày: "Dịch Thiên Đế này chẳng qua là nhân vật do người Huyền Quốc hư cấu ra, không cần quá chú ý!

Vì bệ đá đã mở ra, chúng ta cứ trực tiếp xuống mộ thôi!" Chuyên

gia cổ văn tự vốn rất hứng thú với Dịch Thiên Đế, muốn tìm hiểu thêm một số truyền thuyết về Dịch Thiên Đế.

Nhưng thấy Mộc Hạ lên tiếng, anh ta cũng không dám nói nhiều, thành thật theo sau mọi người, chuẩn bị xuống mộ.

Ngay lúc này, một luồng sát khí cực kỳ âm hàn ập đến chỗ họ!

Không đúng, chính xác hơn là lướt qua!

Mộc Hạ hét lớn: "Nhanh!

Nhanh rời xa lối vào mộ một chút!" Sát khí này cực kỳ khủng khiếp, lạnh thấu xương tủy, bị sát khí này nhập thể, nhẹ thì trọng bệnh liệt giường, nặng thì mất mạng!

Mọi người né tránh luồng sát khí này, trốn vào góc hang thi.

Không hề dám đối kháng.

Mộc Hạ sắc mặt ngưng trọng: "Đây là sát khí tích tụ oán hận mấy ngàn năm sau khi long mạch bị chặt đứt!

Những sát khí này vẫn luôn trầm tích dưới dòng sông ngầm, sao đột nhiên lại bị điều động ra?" "Không đúng!

Trong này hình như không chỉ có oán khí của long mạch này, mà còn có oán hận và bất cam của Trung Long Mạch bị đứt đoạn!" Mộc Hạ đến Huyền Quốc nhiều năm như vậy, biết một số bí mật.

Trung Long Mạch của Huyền Quốc thực ra có một đoạn bị đứt!

Còn nguyên nhân, Mộc Hạ cũng không rõ.

Đương nhiên, Trung Long Mạch không hoàn toàn bị đứt, vẫn còn liên kết, nhưng sinh khí vốn có lại không còn mạnh mẽ như vậy.

Mà, giờ khắc này, không biết vì lý do gì, oán khí và sát khí tích tụ mấy ngàn năm của Trung Long Mạch bắt đầu lan tràn về phía này!

Dường như bị một thứ gì đó hấp dẫn.

Long mạch nơi đây là Tử Long Mạch của Trung Long Mạch, hai cái liên kết với nhau, chắc chắn là long mạch ở đây xảy ra đại biến cố, cho nên mới khiến Trung Long Mạch cũng bắt đầu có dị biến!

Mộc Hạ thầm đoán, trong lòng cũng bắt đầu có một tia hoang mang bất an.

Sơn Bản càng sốt ruột hơn.

Lần này đến Huyền Quốc, chính là để đạo thủ không khí, nhưng bây giờ còn chưa xuống mộ, đã liên tiếp gặp phải những chuyện kỳ lạ!

Dường như có một bàn tay khổng lồ vô hình đang thao túng tất cả!

Điều này khiến anh ta ngày càng mất tự tin vào việc hoàn thành nhiệm vụ!

Theo thời gian trôi qua, sát khí nơi đây ngày càng nặng nề.

Góc mà họ có thể ẩn nấp ngày càng nhỏ lại!

Mộc Hạ trầm giọng nói: "Mau rời khỏi hang thi trước, chúng ta ra ngoài lánh một chút!" Mọi người gật đầu, chạy về phía ngoài.

Chương 64

Trong lúc đó, một nhẫn giả không cẩn thận bị sát khí sượt qua cánh tay, máu thịt lập tức bị ăn mòn, lộ ra xương cốt trắng hếu!

Mộc Hạ hít một hơi khí lạnh: "Đây chính là vĩ lực của tự nhiên!

Sức người rốt cuộc cũng có giới hạn, căn bản không thể chống lại vĩ lực tự nhiên này!" "Mau!

Mau chạy ra ngoài!" Mọi người không ai cứu nhẫn giả kia, từng người hoảng loạn chạy thoát khỏi hang thi.

Rời xa nơi đó một chút, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, Sơn Bản hét lên: "Các người mau nhìn lên trời!" Dưới sự chú ý đầy kinh ngạc của mọi người, luồng sát khí đen kịt ngày càng đậm đặc, trên bầu trời hình thành một xoáy nước đen như mực!

Cả bầu trời chớp giật sấm vang, phát ra ánh sáng chói mắt!

"Đây là muốn biến thiên rồi!" Sơn Bản không nhịn được cảm thán một tiếng.

"Không!!" Mộc Hạ trên mặt tràn đầy cuồng hỉ, kích động nói: "Đây là dị tượng do dị bảo xuất thế tạo thành!

Nếu ta không đoán sai, e rằng là vì oán long sát khí tích tụ nơi đây quá dày đặc, nên đã hình thành một kiện dị bảo!" "Hôm nay, chính là ngày dị bảo hoàn toàn thành hình!" Sơn Bản nhìn bầu trời đen kịt đầy áp bức, sấm sét gào thét xé nát bóng tối, gió lạnh từng trận như tiếng ai oán, nhìn thế nào cũng không giống dị bảo xuất thế, trái lại giống như điềm báo tận thế sắp đến!

Sơn Bản không khỏi nghi ngờ nói: "Mộc Hạ đại nhân, đây thật sự

là dị bảo xuất thế sao?" Mộc Hạ khẳng định nói: "Đương nhiên!

Ta tuyệt đối không nhìn lầm!

Năm 1942, ta đã từng tham gia đại chiến tranh đoạt dị bảo!" "Lúc đó dị bảo xuất hiện cũng mang đến dị tượng khủng khiếp, đất đỏ ngàn dặm, mặt trời chói chang!" "Vị đại nhân kia nói dị bảo giáng thế, cần tế phẩm!

Cho nên dị bảo hình thành cần đoạt lấy khí vận và sinh mệnh của trời đất!" Mộc Hạ nhìn về phía Anh Hoa Quốc, trầm giọng nói: "Trung Long Mạch của Huyền Quốc và Anh Hoa Quốc liên kết với nhau, những oán long sát khí này ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, e rằng là xen lẫn không khí vừa mới trở về Huyền Quốc!" "Dị tượng khi dị bảo năm đó xuất thế xa không khủng khiếp như vậy, chắc hẳn dị bảo trong mộ này……" Mộc Hạ nhìn quanh một lượt, đột nhiên cười lớn: "Dị bảo năm đó Anh Hoa Quốc chúng ta đã bỏ lỡ, bây giờ chúng ta cận thủy lâu đài, sao có thể không 'tiên đắc nguyệt'?" Sơn Bản thấy Mộc Hạ nói có lý, trên mặt cũng không khỏi hiện lên ánh hồng phấn khích: "Mộc Hạ đại nhân, nếu chúng ta lấy được dị bảo này, vị đại nhân kia chắc chắn sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho chúng ta!" Mộc Hạ gật đầu: "Đúng vậy!" Sơn Bản không thấy ánh mắt Mộc Hạ lóe lên một tia tham lam.

Mộc Hạ trong lòng cười lạnh, dị bảo quan trọng như vậy, đương nhiên phải do một mình cô độc chiếm!

Sao có thể giao cho người khác?

Trong cổ mộ.

Lý Dịch ngồi khoanh chân trong Phá Quân Sát Trận, bị bao quanh bởi từng đạo phù văn huyền diệu phức tạp, quanh thân là oán long sát khí và không khí khổng lồ!

Bên cạnh, Thất Tinh Long Uyên Kiếm đang phát ra tiếng kiếm minh vui mừng, dường như đang vui thay cho Lý Dịch.

Lý Dịch thu liễm tâm thần, không ngừng cảm ngộ sức mạnh được ghi chép trong 《Dịch Thiên Đế Kinh》!

Đối với những chuyện xảy ra bên ngoài thì anh không hề hay biết.

Còn về dị bảo mà Mộc Hạ nói, e rằng chính là 《Dịch Thiên Đế Kinh》giáng thế!

Phù văn quanh thân Lý Dịch hấp thu đủ oán long sát khí và không khí, bắt đầu quay trở lại thể nội Lý Dịch.

Lý Dịch toàn thân phóng ra ánh sáng rực rỡ, một con đế long màu vàng cuộn quanh thân Lý Dịch, che chở cho anh, khiến Lý Dịch trở nên vô cùng thần thánh uy nghiêm!

Rất nhanh, dị tượng kinh người này biến mất, xung quanh khôi phục lại bình tĩnh.

Dường như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Lý Dịch nắm chặt nắm đấm, phát hiện cảnh giới của mình đã thăng cấp lên Lục Cương hậu kỳ!

Đương nhiên, đây không phải là thu hoạch lớn nhất của anh khi tu luyện 《Dịch Thiên Đế Kinh》lần đầu tiên.

Thu hoạch lớn nhất của anh là căn cốt dưới sự nuôi dưỡng của không khí và oán long sát khí đã được đề thăng cực lớn.

Căn cốt càng tốt, tốc độ tu luyện càng nhanh!

Đồng thời, căn cốt còn quyết định giới hạn trên của người tu luyện!

Căn cốt được đề thăng, có nghĩa là tiềm lực của Lý Dịch cũng trở nên lớn hơn!

Lý Dịch thở ra một ngụm trọc khí, trong lòng vui mừng. 《Dịch Thiên Đế Kinh》quả không hổ là phần thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ trung cấp, tuy rằng chỉ có một tầng.

Nhưng tiềm năng phát triển quá mạnh mẽ!

Nó có thể thôn phệ mọi năng lượng trong thế gian để cường hóa thể xác và linh hồn của Lý Dịch, nếu tu luyện đến viên mãn, thể xác bất hoại, linh hồn bất diệt!

Ngoài việc thôn phệ, 《Dịch Thiên Đế Kinh》còn mang lại cho Lý Dịch hai loại năng lực đặc biệt: một là Hỏa Miễn, giúp giảm mạnh các công kích của phàm hỏa thông thường, đối với một số dị hỏa cũng có thể giảm miễn một phần sát thương!

Hai là Trớ Chú, phát động thông qua âm thanh, hiệu quả vẫn chưa rõ, cần Lý Dịch tự mình đi thám hiểm!

Tuy rằng thực lực của Lý Dịch vẫn chỉ là Lục Cương hậu kỳ, nhưng anh đoán, hiện tại anh hẳn có thể sánh ngang với Lục Cương viên mãn!

Mộc Hạ thấy dị tượng biến mất, lớn tiếng nói: "Mọi người cùng nhau tiến vào cổ mộ, mang dị bảo về Anh Hoa Quốc!" Một đoàn người vì có dị bảo khích lệ, nên hành động rất nhanh.

Lý Dịch thấy những người này còn dám xuống mộ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Anh chỉ sợ những người này bị dọa sợ, không dám vào.

Dù sao Huyết Yến Âm Dương Trận còn cần ba mươi sáu người huyết tế.

Ngọc thi trong ngọc dũng rất quan trọng đối với anh, nếu thôn phệ ngọc thi viên mãn, lấy được vật chất trường sinh trong đó, thực lực của anh sẽ trở nên mạnh hơn!

Con đường tu luyện của cương thi càng về sau càng gian nan, anh nhất định phải chuẩn bị thật tốt.

Thu thập tối đa tất cả tài nguyên có khả năng hữu ích cho anh.

Mộc Hạ và những người khác vốn nghĩ trong mộ sẽ rất nguy hiểm, nhưng sau khi xuống mộ lại không gặp phải cơ quan nào.

Trái lại rất yên tĩnh, dường như bên trong rất an toàn.

Khi Mộc Hạ dẫn người tiến vào phó mộ thất, những thứ bên trong khiến Mộc Hạ kinh ngạc!

Dưới quan tài bằng đồng, một thanh đại thái đao thon dài nằm trên mặt đất, bên trên phủ đầy bụi trần, dường như bị người ta tùy tiện vứt bỏ ở đây.

Mộc Hạ ba bước thành hai bước, một tay nắm lấy thanh thái đao này.

Mắt đầy si mê, lẩm bẩm: "Tri Chu Thiết!

Đây là danh kiếm Tri Chu Thiết!" "Không ngờ thanh kiếm này lại xuất hiện trong cổ mộ này!" Sơn Bản nghe thấy tên thanh kiếm này, kinh ngạc nói: "Mộc Hạ đại nhân, thanh kiếm này chính là linh kiếm đã giết chết Tri Chu Hoàn trong truyền thuyết sao?" "Nhưng thanh kiếm này trông chẳng khác gì một thanh đại thái đao bình thường cả?

Lại còn bị người ta vứt bỏ ở đây!" Mộc Hạ nhẹ nhàng vuốt ve thân đao Tri Chu Thiết, ánh mắt dịu dàng mà cuồng nhiệt như thể đang nhìn người phụ nữ mình yêu nhất!

Giọng điệu đầy tiếc nuối: "Đây là vì thanh kiếm này đã bị người ta chém đứt kiếm linh!" "Cái gì!" Sơn Bản kinh ngạc nói: "Ai có thể chém đứt kiếm linh của Tri Chu Thiết?" Mộc Hạ lắc đầu: "Không rõ, nhưng người chém đứt kiếm linh của Tri Chu Thiết nhất định rất lợi hại!" Mộc Hạ cất Tri Chu Thiết cẩn thận, chuyển ánh mắt về phía

chủ mộ thất: "Phó mộ thất đã có bảo vật quan trọng như vậy, không biết dị bảo trong chủ mộ thất sẽ phi phàm đến mức nào!" Sơn Bản nhìn Tri Chu Thiết trong tay Mộc Hạ, do dự một lát mới nói: "Thanh danh kiếm này dường như bị người ta tùy ý vứt bỏ ở đây!" Mộc Hạ lạnh lùng hừ một tiếng: "Đây là Tri Chu Thiết, danh kiếm như vậy ai sẽ vứt bỏ?" Sơn Bản giải thích: "Vì long mạch đã phục hồi, lại còn thiết lập trận pháp bảo vệ long mạch trong cổ mộ, vậy nhất định có người đã từng tiến vào đây!" "Nhưng Tri Chu Thiết lại không bị mang đi, điều đó cho thấy đối phương căn bản không coi trọng Tri Chu Thiết!" "Một tồn tại có thể coi danh kiếm như Tri Chu Thiết là rác rưởi, vậy nhất định là một nhân vật phi thường lợi hại!" Mộc Hạ biết Sơn Bản nói có lý, nhưng nội tâm cô vẫn không muốn chấp nhận sự thật rằng Tri Chu Thiết bị người ta coi thường!

Tri Chu Thiết là linh kiếm của Nguyên Thị gia tộc, chiến tích huy hoàng, có khả năng thần quỷ khó lường!

Cho dù bị chém đứt kiếm linh, nhưng nó vẫn là một bảo kiếm cực kỳ lợi hại!

Nếu mang về Anh Hoa Quốc, bọn họ sẽ là đại công thần!

Nhưng, đúng như Sơn Bản đã nói, thanh kiếm này không bị mang đi, điều đó cho thấy đối phương thực sự không coi trọng thanh danh kiếm này.

Đây là sự thật không thể chối cãi.

Trong chốc lát, cô không biết nên vui mừng hay nên phẫn nộ.

Mộc Hạ suy nghĩ nửa ngày, tự tìm cho mình một lý do, có lẽ đối phương không nhận ra thanh kiếm này thì sao?

Nên mới không mang nó đi.

Đương nhiên, chính cô cũng biết, khả năng này rất nhỏ.

Đối phương đã có thể bố trí Phá Quân Sát Trận, thậm chí còn lấy bảo vật cấp trấn quốc trấn thủ long mạch.

Qua đó có thể thấy rõ!

Kiến thức và thực lực của đối phương tuyệt đối phi thường, sao có thể không nhận ra Tri Chu Thiết?

Mộc Hạ nghĩ đến đây, chỉ có thể thở dài một tiếng: "Huyền Quốc đất rộng vật lớn, nhân tài dị sĩ vô số, người bố trí Phá Quân Sát Trận này là một vị đại ẩn sĩ, cho nên không hiếm lạ gì thanh kiếm này đi!" Mộc Hạ chuyển lời: "Cho nên, chúng ta nhất định phải chinh phục Huyền Quốc, sáp nhập nó vào bản đồ Anh Hoa Quốc!" "Chỉ có như vậy, Anh Hoa Quốc mới có thể thực sự quật khởi!" Sơn Bản trầm giọng nói: "Mộc Hạ đại nhân nói rất đúng, tài nguyên của Huyền Quốc quá phong phú, nếu trận chiến năm đó chúng ta thắng, cục diện bây giờ cũng sẽ không gian nan như vậy!" Ngay khi hai người đang thảo luận, Lý Dịch đã mở toang chủ mộ thất, mở đèn xanh cho những người này, để họ một đường thông suốt tiến vào chủ mộ thất!

Số lượng người này đã không còn nhiều, chỉ còn bốn mươi mấy người, nếu không cẩn thận làm chết thêm mấy người nữa, e rằng sẽ không đủ số lượng người để huyết tế.

Hơn nữa, số người hiến tế càng nhiều càng tốt, Lý Dịch đối với điều này sẽ không chê nhiều.

Chương 65

Ban đầu Mộc Hạ và Sơn Bản cho rằng sau khi tiến vào cổ mộ, sẽ gặp phải đủ loại nguy hiểm.

Nhưng đi suốt chặng đường, ngoài việc nhìn thấy hài cốt của những người đã từng đến thám hiểm cổ mộ trước đó, thì không phát hiện ra điều bất thường nào.

Sơn Bản nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ cơ quan trong cổ mộ này đều đã bị phá giải, nên mới không có nguy hiểm sao?" Mộc Hạ nói: "Có khả năng này, phần đầu của cổ mộ này đã bị rất nhiều người đi qua, nên không có nguy hiểm là chuyện bình thường!" Nghĩ đến đây, cảnh giác của đoàn người giảm đi không ít.

Dưới sự giúp đỡ của Lý Dịch, đoàn người rất nhanh đã đến trước cổng chủ mộ thất.

Vừa bước vào chủ mộ thất, cả đoàn người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động!

Trong một trận pháp huyền diệu, cắm một thanh trường kiếm hoa lệ mà bá khí!

Nhìn xuống thân kiếm, như thể đứng trên núi cao nhìn xuống vực sâu, mờ ảo mà thâm thúy như có cự long cuộn mình!

Dưới ánh sáng mạnh của đèn pin, nó phản chiếu bảy ngôi sao Bắc Đẩu lạnh lẽo!

Mộc Hạ đã đọc sách sử Huyền Quốc, vừa nhìn đã nhận ra thanh kiếm này cực kỳ giống thanh kiếm trong truyền thuyết.

Hơn nữa, địa thế long mạch ở đây hùng vĩ khí thế, Phá Quân Sát Khí và Đế Vương Uy Nghiêm cùng tồn tại, khiến người ta không nhịn

được mà tâm sinh ý muốn quỳ bái!

Ý niệm nghi ngờ ban đầu của Mộc Hạ lập tức tan biến, kinh hãi nói: "Đây là Thất Tinh Long Uyên Kiếm!" "Hóa ra có người dùng thanh bảo kiếm cấp trấn quốc này để trấn thủ long mạch, thảo nào long mạch này có thể khởi tử hồi sinh!" Sơn Bản trên mặt lộ ra vẻ tham lam: "Mộc Hạ đại nhân, giá trị của thanh kiếm này còn xa hơn cả Tri Chu Thiết, nếu mang về Anh Hoa Quốc để trấn thủ quốc vận, chúng ta nhất định sẽ nhận được phần thưởng lớn từ Bệ Hạ!" "Ngày Anh Hoa Quốc chúng ta đại hưng chính là hôm nay!" Lòng phản nghịch của Mộc Hạ ngày càng mãnh liệt.

Có thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này, lại lấy được dị bảo vừa mới giáng thế, cô sẽ vô địch thiên hạ!

Chỉ cần cho cô một chút thời gian, đột phá thành Âm Dương Đại Doãn là chuyện dễ dàng!

Thậm chí còn vượt lên trên tất cả Âm Dương Sư, đạt đến cảnh giới cao nhất của Âm Dương Sư là Đại Âm Dương Sư cũng không phải là không thể!

Nghĩ đến đây, Mộc Hạ trong lòng đã có tính toán!

Lý Dịch thông qua Lãnh Chúa Chi Nhãn mẫn tuệ bắt được ánh mắt của Mộc Hạ, lộ ra nụ cười trào phúng.

Đã sắp trở thành tế phẩm của anh, mà còn lắm suy nghĩ đến vậy!

Nhưng những người này có thể nhìn thấy thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này, cũng coi như là ba đời có phúc!

Mộc Hạ nói: "Xung quanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này chắc chắn có cơ quan bảo hộ, thực lực của các người quá yếu, nếu tiến lên chỉ là tự sát!" "Các người lùi lại, ta sẽ dùng Âm Dương Chú Thuật rút thanh kiếm này ra!" Hai Thức Thần trong tay Sơn Bản đều bị trọng

thương, không dùng được.

Cho nên anh ta cũng không từ chối.

Còn những nhẫn giả kia, thấy cấp trên ra lệnh, tự nhiên sẽ không phản kháng.

Mộc Hạ thấy những người khác lùi lại, chăm chú nhìn Thất Tinh Long Uyên Kiếm, trong mắt lóe lên một tia lửa nóng.

Tùy tiện ném Tri Chu Thiết cho Sơn Bản, thầm nghĩ so với thanh kiếm này, Tri Chu Thiết đúng là rác rưởi.

Thảo nào vị đại năng bố trí Phá Quân Chi Thế này không thèm nhìn tới.

Tuy nhiên, Mộc Hạ không hề chủ quan.

Cũng không bị tham lam làm cho mờ mắt.

Cơ quan bảo hộ bên ngoài còn đáng sợ đến vậy, cơ quan bảo hộ bên trong đây tuyệt đối sẽ không yếu!

Cho nên Mộc Hạ vừa ra tay đã là pháp thuật mạnh nhất của mình!

Mộc Hạ lấy ra một tờ giấy trắng, bấm pháp chú, dùng máu vẽ bùa, trong miệng lẩm bẩm: "Cẩn thử phụng thỉnh!

Giáng lâm chư thần gia chân nhân!

Sát quỷ thiên vạn!

Khước quỷ diên niên!

Dĩ chỉ trảm ma!

Cấp cấp như luật lệnh!" Những chữ máu trên tờ giấy trắng trong tay Mộc Hạ đột nhiên sống lại, sức mạnh thần bí quỷ dị giáng lâm, khiến nó biến thành một người giấy thân hình cao lớn, tay cầm thái đao!

“Rút kiếm ra!” Mộc Hạ lùi lại, điều khiển người giấy tiến vào Phá Quân Sát Trận để rút kiếm.

Lý Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, tế phẩm đã đến đủ.

Giờ khắc Huyết Yến giáng lâm!

Lý Dịch ra lệnh một tiếng, mười pho Chiến Quốc Binh Dũng ẩn mình trong bóng tối lập tức chuyển động.

Sinh thời bọn họ đều là những mãnh tướng bất bại một địch trăm.

Sống làm người kiệt, chết làm quỷ hùng!

Để bảo vệ Huyền Quốc, bọn họ tự nguyện chú hồn vào binh dũng!

Niềm tin bảo vệ của bọn họ dù biến thành binh dũng, vẫn bất khuất bất diệt!

Bọn họ như giao long ẩn mình, không ra thì thôi, một khi ra tay liền kinh thiên động địa!

Người đầu tiên ra tay là Kỵ Binh Cầm Thương cưỡi chiến mã thần tuấn!

Thương, vua của trăm binh!

Thế thương này, xuyên thấu trường hồng!

Người giấy còn chưa kịp phản ứng, đã bị đâm xuyên ngực!

Mũi thương cháy bừng quỷ hỏa, đột nhiên hất mạnh lên, chém người giấy thành hai nửa từ phần trên.

Tất cả xảy ra quá nhanh!

Mộc Hạ thậm chí còn chưa kịp phản ứng, người giấy của mình đã bị trọng thương.

Mộc Hạ rốt cuộc cũng là một Âm Dương Sư cấp Âm Dương Thiếu Chúc, rất nhanh đã hoàn hồn, tay bấm pháp quyết, miệng niệm

chú pháp: “Quy mệnh!

Phổ biến gia Kim Cương!

Bạo ác ma chướng!

Đại phẫn nộ giả!

Tồi phá!

Khủng bố!

Thánh nộ ngữ giả!

Bất Động Minh Vương!” Đây là pháp thuật Phật gia!

Trải qua dòng chảy thời gian, Âm Dương Sư ngày nay dung hợp thuật của cả Phật và Đạo gia, chú trọng sức mạnh của thuật!

Cho dù khí không đủ, cũng có thể thấu chi sinh mệnh bùng phát ra sức mạnh khủng khiếp!

Vì vậy, thuật này vừa xuất ra, người giấy màu đỏ sẫm lập tức khôi phục nguyên dạng, trên thân bùng cháy một vòng Phật quang, phát ra một tiếng rống giận!

Âm thanh đó mang theo một tần số đặc biệt, có thể chấn nhiếp lòng người, hống tán quỷ dị!

Kỵ Binh Cầm Thương hơi cứng đờ, cây thương dài trong tay dừng lại.

Mộc Hạ cười lớn: “Chẳng qua chỉ là một pho binh dũng, cũng dám vọng tưởng đối kháng với Âm Dương Chú Thuật!” “Xem ta làm sao một lời trấn sát ngươi!” “Giết chết nó!” Người giấy giơ thái đao lên, bổ thẳng từ trên xuống dưới một đường!

Đây là phương thức tấn công có uy lực lớn nhất của thái đao, chỉ là thiếu sự biến hóa, đại khai đại hợp, sơ hở rất lớn!

Chỉ khi quyết thắng mới sử dụng.

Lý Dịch trong mắt hiện lên một tia không vui, ra lệnh mười pho Chiến Quốc Binh Dũng toàn lực xuất kích, trấn sát Mộc Hạ.

Có thể đánh hội đồng thì ai thèm solo?

Xoẹt!

Xoẹt!

Chương 66

Xoẹt!

Ba mũi tên tạo thành hình chữ phẩm xé gió lao tới, mang theo một luồng sát khí sắc bén!

Mục tiêu của chúng không phải là người giấy, mà là Mộc Hạ!

Bắt giặc phải bắt vua, chém người phải chém đầu!

Mộc Hạ sắc mặt đại biến, kinh hãi nói: "Sơn Bản quân, cứu tôi!" Sơn Bản sắc mặt không vui, nhưng vẫn để Khuyển Thần và Yên Yên La ra tay, phải trả một cái giá cực lớn để cứu Mộc Hạ.

Ngực Khuyển Thần bị đâm xuyên, yêu khí nồng đậm lan tràn ra, khiến nó ngày càng suy yếu.

Khuôn mặt kiều diễm rạng rỡ của Yên Yên La cực kỳ tái nhợt, trông có vẻ yếu ớt, đáng thương.

Ở một bên khác, Kỵ Binh Cầm Thương được một Kỵ Binh Cầm Thương khác cứu, cùng nhau ra tay áp chế người giấy Thỉnh Thần.

Cung Kỵ Binh lại lần nữa giương cung lắp tên, nhắm vào Mộc Hạ.

Mộc Hạ cảm nhận được nguy cơ sinh tử, vội vàng nói: "Sơn Bản quân!

Mau hiến tế Thức Thần của anh cho tôi, nếu không hôm nay chúng ta đều sẽ chết ở đây!" Sơn Bản quân thấy ba pho binh dũng này đã hung tợn đến chết, nhưng đối diện còn có bảy pho binh dũng chưa ra tay, đang hổ thị đam đam nhìn chằm chằm bọn họ.

Mà Thức Thần của mình đều đang ở trạng thái suy yếu, cứng đối

cứng tuyệt đối sẽ xong đời!

Lúc này, chỉ có thể đặt hy vọng vào Mộc Hạ.

Hy vọng thực lực Âm Dương Đại Chúc của cô ta đủ mạnh mẽ, dẫn bọn họ giết ra một con đường sống!

"Được!

Mộc Hạ đại nhân, mọi chuyện xin nhờ cô!" Sơn Bản ra lệnh cho Yên Yên La và Khuyển Thần lao về phía Mộc Hạ.

Mộc Hạ trực tiếp sử dụng Câu Linh Chi Thuật, thôn phệ Yên Yên La và Khuyển Thần!

Thực lực của Mộc Hạ lại lần nữa đề thăng, thần sắc không còn sốt ruột, mà lộ ra một tia ngạo nghễ.

Trong lòng thầm nghĩ: "Cuối cùng cũng khôi phục toàn bộ thực lực!

Câu Linh Chi Thuật này thật sự quá lợi hại!

Nếu ta sớm hơn có được thuật pháp này, e rằng ta đã sớm trở thành Âm Dương Đại Doãn rồi!" "Hiện giờ ta hẳn có thể sử dụng cấm thuật Bố Đô Thập Ngự Linh, giết chết những binh dũng này không tốn chút sức lực!" Mộc Hạ chắp tay sau lưng đứng thẳng, quanh thân xuất hiện chín tờ giấy trắng, trên giấy trắng tự động hiện ra một vệt chữ đen.

Đó là phù văn được viết bằng sát khí!

Mộc Hạ trong miệng phun ra chân ngôn: "Thử thủ phi ngô thủ!

Thử tức phi ngô khí tức!

Thử thanh phi ngô thanh!

Toàn thị tồn tại vu cao thiên nguyên!" "Thần chi thủ!

Thần chi tức!

Thần chi thanh!

Bố Đô Thập Ngự Linh, thỉnh thần giáng thế!

Thiên địa huyền diệu!

Cấp cấp như luật lệnh!" Chín tờ giấy trắng và tờ giấy trắng xuất hiện ban đầu bị thần quang bao phủ, sau đó trên thân chúng hiện ra một bộ áo giáp!

Tiếng niệm kinh hùng tráng không ngừng vang vọng trong chủ mộ thất, khiến người ta cảm thấy choáng váng mắt hoa.

Sơn Bản kích động nói: "Đây chính là cấm thuật Bố Đô Thập Ngự Linh sao?

Truyền thuyết đây là pháp thỉnh thần cực kỳ khủng khiếp trong Âm Dương gia, có thể điều động huyền lực trời đất.

Chỉ có Âm Dương Sư cấp Âm Dương Đại Chúc trở lên mới có cơ hội sử dụng!" "Có pháp thuật này, đối phó mười pho Chiến Quốc Binh Dũng dư sức!" Lý Dịch thần sắc đạm mạc, Bố Đô Thập Ngự Linh anh đã từng nghe nói qua.

Nó là sản phẩm phụ của một thí nghiệm thất bại của Âm Dương gia!

Ban đầu, người Âm Dương gia muốn thỉnh thần nhập thể, vĩnh viễn cường hóa thể xác và tinh thần của mình.

Kết quả phát hiện thỉnh thần nhập thể có tổn hao rất lớn đối với thể xác và tinh thần của chính mình, nhưng đồng thời lại có thể tăng mạnh thực lực.

Thế là Âm Dương gia bắt đầu tìm kiếm phương pháp dùng nhân thể thay thế làm vật chứa cho việc thỉnh thần.

Cuối cùng, Âm Dương gia lựa chọn dùng người giấy viết phù văn làm vật chứa, gánh chịu sức mạnh thỉnh thần!

Bố Đô Thập Ngự Linh ra đời trong điều kiện này.

Lý Dịch không cho rằng Mộc Hạ sử dụng Bố Đô Thập Ngự Linh có thể đối phó được Chiến Quốc Binh Dũng.

Bởi vì Bố Đô Thập Ngự Linh có giới hạn thời gian!

Anh chỉ cần đợi một đoạn thời gian là đủ!

Lý Dịch ý niệm vừa động, trực tiếp truyền lệnh đến mười pho Chiến Quốc Binh Dũng: "Trước giết nhẫn giả, khai mở Huyết Yến Âm Dương Trận!" Mười pho Chiến Quốc Binh Dũng lập tức bạo động.

Hai pho Trọng Trang Kỵ Binh cầm phương thiên họa kích xung kích, trấn thủ trước cửa chủ mộ thất, ngăn chặn có người thoát ra.

Kỵ Binh Cầm Thương có tính cơ động cực mạnh thì bắt đầu đâm giết nhẫn giả.

Khiên Chiến Sĩ thì cầm khiên bảo vệ Cung Kỵ Binh.

Dưới sự săn lùng của Kỵ Binh Cầm Thương và Cung Kỵ Binh, nhẫn giả bị tàn sát không thương tiếc.

Trong chốc lát, trong chủ mộ thất vang lên tiếng kêu thảm thiết liên hồi.

Mộc Hạ vội vàng ra lệnh cho Bố Đô Thập Ngự Linh tấn công Chiến Quốc Binh Dũng.

Đáng tiếc, Chiến Quốc Binh Dũng căn bản không giao chiến với Bố Đô Thập Ngự Linh của Mộc Hạ, hơn nữa Chiến Quốc Binh Dũng kinh qua trăm trận chiến, tư sát đã thành kỹ năng, phối hợp ăn ý.

Còn Bố Đô Thập Ngự Linh cần Mộc Hạ ra lệnh mới có thể hành

động, rất cứng nhắc!

Cho nên Mộc Hạ chỉ có thể trơ mắt nhìn thủ hạ của mình bị tàn sát!

Đầu người lăn lóc, máu chảy thành sông!

Người Ngô gia nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp này, suýt nữa sợ tè ra quần!

Một người Ngô gia trong đó ngẩng đầu lên, phát hiện cổ quan đồng trong Cửu Đầu Xà Bách.

Trên quan tài khổng lồ đó khắc ba chữ quen thuộc!

Dịch Thiên Đế!

Người Ngô gia kinh khủng chỉ vào Kim Văn trên quan tài đồng, hét lên: "Chẳng lẽ ngôi mộ này là mộ của tín đồ Dịch Thiên Đế!" Một người Ngô gia khác nghiến răng nói: "Mau gửi tin nhắn về cho người nhà, bảo họ tuyệt đối đừng bao giờ đến ngôi mộ này nữa!" Nguy hiểm tồn tại trong ngôi mộ này quá khủng khiếp, ngay cả tên đạo tặc Anh Hoa Quốc này cũng bị áp chế.

Người Ngô gia vốn không biết đạo thuật, làm sao có thể là đối thủ của những thứ quỷ dị này?

Sớm từ bỏ, có lẽ còn có thể bảo tồn một chút huyết mạch của Ngô gia.

Một bên khác, Sơn Bản rất lanh lợi trốn bên cạnh Mộc Hạ.

Mộc Hạ không dám phái tất cả người giấy ra đối phó Cung Kỵ Binh.

Phải biết rằng, đội hình của đối phương đầy đủ, Trọng Trang Kỵ Binh và Khiên Chiến Sĩ phòng thủ.

Kỵ Binh Cầm Thương xung kích, Cung Kỵ Binh tấn công tầm xa!

So với đó, Bố Đô Thập Ngự Linh của cô ta rất đơn điệu.

Dù sao, Bố Đô Thập Ngự Linh của cô ta là dùng để phong ấn quỷ vật, kết khế ước Thức Thần.

Nền tảng chiến tranh của đối phương quá cao!

Giống như võ lâm cao thủ dân gian đối kháng với kỵ binh được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Chương 67

Có lẽ trên lôi đài không cưỡi ngựa một chọi một, võ lâm cao thủ chắc chắn mạnh hơn.

Nhưng nếu trên chiến trường tư sát, trước trận địa xung sát của kỵ binh, võ lâm cao thủ chỉ có thể chết thảm!

Tình hình hiện tại chính là như vậy.

Mộc Hạ biết tình hình rất nguy cấp, nếu đợi khí trong người mình hoàn toàn cạn kiệt, e rằng đó sẽ là khoảnh khắc cô ta tử vong!

Mộc Hạ nhìn Thất Tinh Long Uyên Kiếm, trong mắt lóe lên một tia tham lam.

Phòng thủ và công thế của những Chiến Quốc Binh Dũng này rất nghiêm mật, nhưng nếu mình tập trung sức mạnh của Bố Đô Thập Ngự Linh, chắc chắn có thể đoạt được Thất Tinh Long Uyên Kiếm!

Lấy được thanh kiếm này, cô ta sẽ đi!

Thế là Mộc Hạ ra lệnh, để chín người giấy đồng thời xuất kích, chỉ để lại một người bảo vệ mình.

Lý Dịch nhận ra suy nghĩ của Mộc Hạ, cười lạnh một tiếng.

Ra lệnh cho Thống Lĩnh mười pho Chiến Quốc Binh Dũng giải trừ ngụy trang xuất kích!

Thống Lĩnh Chiến Quốc Binh Dũng, có khả năng dung hợp sức mạnh của chín pho binh dũng khác vào một thể bằng cách sử dụng chiến trận!

Một khi khai mở chiến trận, thực lực của anh ta sẽ tăng vọt!

Trong số Cung Kỵ Binh, một pho binh dũng bỏ cung tên xuống,

lấy ra Trượng Bát Huyết Mâu, rống lớn: "Tiêu tiểu tặc tử, dám đạo thủ vật của Dịch Thiên Đế!" Thống Lĩnh binh dũng đó cầm huyết mâu, cười hãn huyết bảo mã lao đến như điên.

Âm thanh như sấm sét gào thét, khiến người ta kinh hồn bạt vía!

Mộc Hạ không khỏi rùng mình, nhưng cung đã giương không có tên quay đầu.

Cô ta chỉ có thể ra lệnh cho Bố Đô Thập Ngự Linh nhanh chóng rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra và mang đến cho mình.

Xoẹt!

Huyết mâu quét ngang, vẽ ra một đường vòng cung.

Chém ngang eo một người giấy!

Phụt!

Người giấy ngã xuống đất, thần quang trên thân tiêu tán.

Mộc Hạ bị thực lực của đối phương làm cho kinh hãi, lại nghe thấy đối phương hét lên ba chữ Dịch Thiên Đế, lập tức da đầu căng chặt.

Thầm đoán Dịch Thiên Đế này chẳng lẽ là chân thần?

Và tín đồ của Dịch Thiên Đế, giống như lời người Ngô gia nói, vẫn còn tồn tại trên thế gian sao?

Thậm chí có khả năng người đã cứu long mạch này, để lại bảo vật cấp trấn quốc Thất Tinh Long Uyên Kiếm chính là tín đồ của Dịch Thiên Đế!!

Mộc Hạ càng nghĩ càng thấy có khả năng này!

Nếu không tại sao những Chiến Quốc Binh Dũng này lại không tấn công người đã bố trí trận pháp bằng Thất Tinh Long Uyên Kiếm?

Tư duy của Mộc Hạ rối bời, càng nghĩ càng thấy sợ hãi!

Vội vàng quay đầu nhìn về phía Sơn Bản.

Sơn Bản tưởng cô ta lại muốn hiến tế Thức Thần của mình, cay đắng nói: "Mộc Hạ đại nhân, tôi trong tay đã không còn Thức Thần!" Mộc Hạ hoảng loạn nói: "Sơn Bản quân, đế quốc sẽ ghi nhớ sự cống hiến vô tư của anh!" Sơn Bản trong lòng đột nhiên có một cảm giác không lành.

Phụt!

Sơn Bản ngây ngốc nhìn lồng ngực của mình.

Nơi đó bị người giấy rạch một vết thương lớn đầy máu, ẩn hiện có thể nhìn thấy một trái tim đang đập.

"Tại sao?" Sơn Bản khó hiểu nhìn Mộc Hạ.

Mộc Hạ không trả lời, trên khuôn mặt xấu xí tràn đầy kinh hãi.

Cố gắng trấn tĩnh niệm chú ngữ: "Hiến tế!

Chư thần chân nhân giáng lâm!

Cấp cấp như luật lệnh!" Sơn Bản là Âm Dương Sư cấp Âm Dương Thiếu Chúc, hồn phách của anh ta mạnh hơn người thường.

Sau khi bị Bố Đô Thập Ngự Linh thôn phệ, sức mạnh của người giấy trở nên càng mạnh mẽ.

Nhưng Mộc Hạ đã bị Thống Lĩnh cầm huyết mâu kia làm cho vỡ mật, căn bản không có gan đối kháng với anh ta.

Trực tiếp ra lệnh đột phá sự cản trở của Trọng Trang Kỵ Binh, rời khỏi chủ mộ thất!

Sức mạnh của Trọng Trang Kỵ Binh đều nằm trong chiến trận, căn bản không thể ngăn cản Bố Đô Thập Ngự Linh, để Mộc Hạ thoát

ra ngoài.

Lý Dịch thấy Mộc Hạ thoát khỏi chủ mộ thất, ánh mắt lạnh lẽo.

Ra lệnh cho quần thể Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ và Thi Hổ Phong cùng các quyến sủng khác ẩn nấp ở lối ra mật đạo, chờ đợi khoảnh khắc Mộc Hạ rời khỏi mộ huyệt!

Lúc đó Mộc Hạ tuyệt đối là lúc cảnh giác thấp nhất, cộng thêm thời gian duy trì của Bố Đô Thập Ngự Linh sắp hết, thời điểm này là khoảnh khắc ám sát tốt nhất!

Với độc tính của Kê Quan Xà, đủ sức giết chết Mộc Hạ!

Âm Dương Sư tuy lợi hại, nhưng bản thể lại là thể xác phàm thai.

Một khi tử vong, linh hồn lìa thể, sẽ bị anh tùy ý nhào nặn!

Vừa hay, Cấm Bà dưới sự nuôi dưỡng của oán khí đã hồi phục không ít sức mạnh, để nó thu gặt linh hồn của Mộc Hạ cũng không tệ!

Ngay khi Mộc Hạ dốc hết sức lực chạy thoát khỏi chủ mộ thất, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trong chủ mộ thất, tất cả mọi người đều bị giết.

Máu tươi hội tụ, nhuộm đỏ Phá Quân Sát Trận và Huyết Yến Âm Dương Trận trên mặt đất!

Từng phù văn phóng ra ánh sáng nhàn nhạt, một loại sức mạnh thần bí ảnh hưởng đến máu, men theo rãnh chậm rãi chảy vào cự quan đồng!

Lý Dịch cảm nhận rõ ràng, ngọc dũng bên trong đang lột xác!

Lột xác lần đầu tiên e rằng sắp thực sự bắt đầu rồi!

Mộc Hạ cũng cảm nhận được Huyết Yến Âm Dương Trận khai mở, trong lòng thầm nghĩ, vị đại nhân kia vẫn luôn muốn khai mở

Huyết Yến Âm Dương Trận.

Nay Huyết Yến Âm Dương Trận lại lần nữa khai mở, lần này cũng coi như có thu hoạch.

Tuy nhiên, cô ta tò mò là, sau khi Huyết Yến Âm Dương Trận khai mở rốt cuộc có tác dụng gì?

Suy nghĩ này chỉ kéo dài trong chốc lát, Mộc Hạ liền từ bỏ suy nghĩ.

Cố gắng chạy thục mạng về phía lối ra mộ đạo.

Chín người giấy cõng cô ta nhanh chóng chạy trốn, cho đến khi phía trước xuất hiện một vệt sáng như bình minh!

Mộc Hạ thở phào một hơi.

Cuối cùng!

Cô ta lại một lần nữa sống sót!

Người giấy cõng cô ta trèo lên mặt đất, xung quanh đột nhiên tối sầm!

Thủy triều côn trùng phủ trời lấp đất lập tức vùi lấp cô ta!

Bốn con Kê Quan Xà đồng thời tấn công, lập tức cắn chặt ba chân của cô ta!

Nếu ở thời kỳ toàn thịnh, trong tình huống có chuẩn bị, những côn trùng và Kê Quan Xà này đương nhiên không thể đến gần cô ta.

Nhưng bây giờ, vì muốn nhanh chóng chạy trốn, sức mạnh của Bố Đô Thập Ngự Linh tiêu hao không còn gì.

Khí trong cơ thể cô ta cũng gần cạn.

Chương 68

Lúc này cô ta không mạnh hơn người bình thường bao nhiêu, tự nhiên khó mà chống cự!

Trực tiếp bị Kê Quan Xà độc chết!

Trong đầu Lý Dịch vang lên một loạt tin nhắn tích phân được cộng vào, khiến Lý Dịch cảm thấy vô cùng sảng khoái! [Ting!

Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ trung cấp, đồng thời tiêu diệt toàn bộ đạo mộ tặc, đủ điều kiện khai mở nhiệm vụ cao cấp!] [Ting!

Nhiệm vụ cao cấp khai mở!] [Túc chủ tiêu diệt một nghìn đạo mộ tặc, tức khắc có thể hoàn thành nhiệm vụ!] Lý Dịch vừa nghe đến một nghìn đạo mộ tặc, ánh mắt đã thay đổi.

Tuy rằng đã sớm dự liệu về điều này, nhưng anh vẫn có chút khó chấp nhận.

Một nghìn người không phải là con số nhỏ!

Xem ra, nhiệm vụ cao cấp này cần một khoảng thời gian khá dài để hoàn thành!

Nhưng lần này đã nhận được hơn một nghìn điểm tích phân, chắc hẳn có thể rút được đạo cụ cực kỳ lợi hại!

“Hệ thống!

Bắt đầu rút thưởng!” [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật nhị tinh cấp hiếm Chiến

Quốc Biên Chung!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được cơ quan cửu tinh cấp hiếm Bạo Vũ Lê Hoa!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật nhất tinh cấp siêu phàm Mảnh Vỡ Tiến Hóa Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật nhất tinh cấp siêu phàm Mảnh Vỡ Tiến Hóa Thi Hổ Phong!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật nhất tinh cấp siêu phàm Mảnh Vỡ Tiến Hóa Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Thức Thần cửu tinh cấp hiếm Anh Vũ Đao Vũ!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật nhị tinh cấp hiếm Quỷ Thiết!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật tam tinh cấp siêu phàm Tín Ngưỡng Chi Chủng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật nhị tinh cấp siêu phàm Huyết Tủy Ngọc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cửu tinh cấp hiếm Cực Phẩm Nam Cương Thạch Văn Ngoạn Hạch Đào một cặp!] .....Lần rút thưởng này thu được rất nhiều bảo vật!

Trực tiếp thu thập đủ Mảnh Vỡ Tiến Hóa Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ! [Ting!

Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ có thể thăng cấp!

Có dung hợp mảnh vỡ tiến hóa không?] “Có!” [Ting!

Thăng cấp hoàn thành!

Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ tiến hóa hoàn thành!] [Chúc mừng Túc chủ nhận được quyến sủng Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ!] Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ, kẻ săn mồi khủng khiếp sở hữu kịch liệt Âm Hỏa Chi Độc!

Thân dài khoảng tám milimet, có hàm trên cường tráng và mạnh mẽ cùng vảy độc nhọn hoắt ở đuôi.

Toàn thân bao quanh bởi văn lửa màu đỏ sẫm, trông có vẻ áp bức cực kỳ mạnh mẽ!

Điều khiến Lý Dịch cảm thấy hài lòng nhất là Âm Hỏa Chi Độc của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ có thể gây sát thương cho những quỷ vật vô thể như ma quỷ!

Mặc dù sát thương do một con gây ra có chút ít, nhưng cả đàn kiến xuất động, bao vây quỷ vật, quần công.

Dưới đàn kiến khủng khiếp này, ngay cả Hoàng Hiệt Quỷ cũng không trụ nổi!

Còn về Huyết Tủy, đối với Lý Dịch hiện tại tác dụng không còn lớn lắm.

Nhưng Huyết Tủy Ngọc lại rất hữu dụng!

Là sản phẩm sau khi Huyết Tủy hóa ngọc, ẩn chứa năng lượng càng thuần túy và khổng lồ hơn.

Trông giống như một khối mã não hồng nam, chỉ là thuần khiết hơn.

Lý Dịch vận chuyển 《Dịch Thiên Đế Kinh》, thôn phệ Huyết Tủy Ngọc và Huyết Tủy.

Năng lượng tinh thuần vận chuyển trong cơ thể theo quỹ tích đặc biệt.

Phải mất một tiểu chu thiên mới hoàn toàn được Lý Dịch hấp thu.

Lý Dịch nghiên cứu quỹ tích vận chuyển năng lượng của 《Dịch Thiên Đế Kinh》, lại rất giống quỹ tích vận hành của các vì sao chu thiên!

Công pháp này dường như coi cơ thể cương thi của mình như một bầu trời chứa đựng chu thiên tinh thần, không ngừng tôi luyện và mài giũa thể xác!

Cho đến hoàn mỹ!

Tuy rằng cảnh giới của Lý Dịch không có thông báo đề thăng, nhưng màu xanh lục trong mạch máu lại bắt đầu ảm đạm, sáng lên ánh bạc nhàn nhạt!

Rõ ràng, dưới sự thúc đẩy của 《Dịch Thiên Đế Kinh》, Lý Dịch đang tiến hóa lên cấp cương thi cao hơn!

Chiến Quốc Biên Chung là một loại nhạc khí, dường như là lễ khí được sử dụng trong tế tự.

Quỷ Thiết, một trong hai danh đao hộ vệ thiên hạ của Nguyên Thị Đa Điền Mãn ở Anh Hoa Quốc, nguyên danh Tỳ Thiết, cùng với danh đao còn lại Bất Thiết tạo thành một cặp.

Quỷ Thiết và Tri Chu Thiết là một cặp danh đao, rất nổi tiếng ở Anh Hoa Quốc.

Lý Dịch thấy thanh đao này cũng giống như Tri Chu Thiết, trông hoa mỹ mà vô dụng, liền tùy ý ném vào phó mộ thất.

Tiện thể bố trí Bạo Vũ Lê Hoa xung quanh chúng.

Còn về Thức Thần Anh Vũ Đao Vũ, đó là một cường giả cấp bậc chuẩn Hồng Y Lệ Quỷ!

Tương ứng với cảnh giới Âm Dương Đại Chúc trong Âm Dương Sư!

Cấp bậc chuẩn Mao Cương trong cương thi!

Đây được coi là một Thức Thần cực kỳ mạnh mẽ.

Ước tính là vì trong mộ có quá nhiều Thức Thần chết, nên Lý Dịch mới rút trúng nó.

Anh Vũ Đao Vũ đeo một thanh đại thái đao khoa trương, dung mạo xinh đẹp, mặc hòa phục hoa lệ, quanh thân có hoa anh đào bay lượn, trông cực kỳ mỹ lệ.

Lý Dịch bảo nó canh giữ bên cạnh ngọc dũng, còn mình thì tiếp tục sắp xếp thu hoạch từ lần rút thưởng này.

Một hạt Tín Ngưỡng Chi Chủng, thứ này rất tốt.

Phía Trần gia, Trần Phong đã bắt đầu tin ngưỡng mình, đang âm thầm phát triển thế lực cho mình.

Cực Phẩm Nam Cương Thạch Văn Ngoạn Hạch Đào, thứ này không phải là hạt óc chó đồ chơi thông thường.

Mà là dùng để rèn luyện thân thể, khi xoa những hạt óc chó này, sẽ khiến cơ thể vốn cứng ngắc của Lý Dịch trở nên mềm dẻo và đàn hồi hơn.

Có thể giúp tốc độ tay của Lý Dịch ngày càng nhanh, sau này không còn sợ tốc độ tay không đủ mà bị đơn đấu!

Hơn nữa, đợi khi hạt óc chó Nam Cương Thạch này phát ra bao tương, tác dụng đối với Lý Dịch sẽ có sự thay đổi về chất.

Có thể nói là một bảo vật có khả năng trưởng thành!

Lý Dịch mở bảng thông tin của mình: Túc chủ: Lý Dịch Cấp độ: Lục Cương hậu kỳ Năng lực đặc biệt: Thị Huyết nhất tinh cấp hiếm (có thể tiến hóa), Lãnh Chúa Chi Nhãn (có thể tiến hóa), Thôn Phệ, Trớ Chú, Hỏa Miễn.

Công pháp: 《Dịch Thiên Đế Kinh》tầng thứ nhất Sách kỹ năng: 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》phong thủy tàn quyển, 《Hám Long Kinh》!

Mảnh vỡ tiến hóa: Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng mảnh vỡ tiến hóa cấp siêu phàm chín khối, Thi Hổ Phong mảnh vỡ tiến hóa cấp siêu phàm tám khối.

Kê Quan Xà mảnh vỡ tiến hóa chín khối.

Chương 69

Cơ quan: Nỏ Ngầm tam tinh cấp thông thường, Thiên Hỏa Quán Đỉnh tam tinh cấp thông thường, Lưu Sa Mộ ngũ tinh cấp thông thường, Liên Hoa Cạm Bẫy cửu tinh cấp thông thường.

Chiến Quốc Binh Dũng mười con cấp lục tinh thông thường.

Huyết Sát Liên Hoa cửu tinh cấp hiếm, Bạo Vũ Lê Hoa.

Vật phẩm: Quan tài gỗ Âm Trầm nhất tinh cấp thông thường, Mặc Lan Đồ, Mặc Trúc Đồ.

Nguyên Thanh Hoa, Ngọc Ban Chỉ.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm cửu tinh cấp hiếm, Chiến Quốc Thanh Đồng Đỉnh, Tri Chu Thiết.

Quỷ Thiết.

Vật phẩm đặc biệt: Trảo Ăn Mòn.

Tàn Khuyết Quỷ Vương Âm Ngọc!

U Linh Mộ Chi Dạ tam tinh cấp siêu phàm!

Khống Thi Quyển Trục cửu tinh cấp hiếm, Lợi Xỉ Cảm Nhiễm ngũ tinh cấp hiếm.

Tín Ngưỡng Chi Chủng tam tinh cấp siêu phàm.

Nam Cương Thạch Văn Ngoạn Hạch Đào.

Quyến sủng: Quần thể Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ, quần thể Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng, quần thể Thi Hổ Phong, Kê Quan Xà, Cấm Bà, Thức Thần Anh Vũ Đao Vũ!

Nhiệm vụ cao cấp: 0/1000 Vì sức mạnh của Âm Hỏa Tử Đạn

Nghĩ lớn hơn nhiều so với Hỏa Diễm Hành Quân Nghĩ, nên khả năng và tốc độ cải tạo mộ huyệt nhanh hơn rất nhiều.

Lý Dịch bắt đầu trùng tu Dịch Thiên Đế Cung.

Không sai, Lý Dịch đã hoàn toàn đổi tên cổ mộ này!

Ngay khi Lý Dịch đang trùng tu Dịch Thiên Đế Cung, trong giới đạo mộ phái Nam đã dấy lên sóng gió lớn!

Thế giới không có bức tường nào không lọt gió.

Chuyện Ngô gia và Trần gia thất bại thảm hại ở một cổ mộ tại đầu Trung Long Mạch đã hoàn toàn lan truyền!

Diễn đàn Đạo Mộ Nam Phái trên Ám Võng.

Các bài đăng thảo luận về chuyện này bay đầy trời! [Nghe nói chưa, hai đại thế gia đạo mộ phái Nam là Ngô gia và Trần gia đều bị giết sạch trong ngôi cổ mộ đó!] [Nghe tin từ người Ngô gia đi đạo mộ gửi về trước khi chết nói, ngôi cổ mộ đó có liên quan đến tín đồ Dịch Thiên Đế!] [Trong đó chôn cất một tín đồ của Dịch Thiên Đế, được Dịch Thiên Đế phù hộ, ai đi người đó chết!] [Nói nghe huyền ảo quá, Dịch Thiên Đế chỉ là một thần linh do người cổ đại hư cấu ra, đâu phải là thật sự tồn tại!] [Cái này chưa chắc a!

Thuật thỉnh thần của Đạo gia còn có thể thỉnh chính thần nhập thể, uy lực cực lớn!] [Thuật thỉnh thần còn tồn tại, thần linh nói không chừng cũng tồn tại thì sao?] [Dịch Thiên Đế này có rất nhiều tín đồ thời cổ đại a!

Bây giờ có mấy nơi đều xuất hiện di tích Dịch Thiên Đế!] [Các người nói tín đồ Dịch Thiên Đế có thật sự trường tồn trên thế gian, không bị vùi lấp trong bụi trần lịch sử không?] [Cái này ai mà nói trước được?

Đông Hoàng Thái Nhất từng là chí cao thần, đáng tiếc tín ngưỡng

bị Ngọc Đế đoạt lấy, bây giờ có bao nhiêu người tín ngưỡng Thái Nhất thần?] [Chí cao thần được người cổ đại tín ngưỡng không ngừng thay đổi, mỗi nơi có một cách nói khác nhau.

Nhưng danh húy Dịch Thiên Đế này, thật sự chưa từng nghe nói qua!] Ngô gia.

Tân gia chủ Ngô Tỳ mặt đầy âm u nhìn những bài đăng thảo luận trên Ám Võng.

Ngô gia lần này nguyên khí đại thương.

Ngô Tiết dẫn người vào mộ tín đồ Dịch Thiên Đế đều là tinh nhuệ của Ngô gia!

Nhưng bây giờ đều chết hết bên trong rồi.

Ngô gia cũng vì thế mà coi như phế bỏ.

Ngô Tỳ xoa xoa giữa trán, ý của vị đại nhân Lý Tam Diệp kia dường như rất hứng thú với mộ tín đồ Dịch Thiên Đế, còn muốn phái người tiến vào thám hiểm.

Nhưng Ngô gia đã không còn thực lực để làm chuyện này.

Thậm chí, ngay cả khi Ngô gia ở thời kỳ toàn thịnh, cũng chưa chắc có thực lực tiến vào mộ tín đồ Dịch Thiên Đế!

Phải biết rằng, lần này Anh Hoa Quốc phái người đến có một Âm Dương Sư cảnh giới Âm Dương Thiếu Chúc, nhưng vẫn chỉ có thể chết bên trong.

Đủ thấy mộ Dịch Thiên Đế này đáng sợ đến mức nào!

Cho nên, Ngô Tỳ không hề muốn đặt chân vào ngôi mộ này.

Nhưng vị đại nhân kia cứ nhất định muốn anh ta tiến vào, điều này khiến anh ta vô cùng khó chịu.

Bên cạnh, tâm phúc của Ngô Tỳ thấy Ngô Tỳ nhíu mày không ngừng, liền đề nghị: "Gia chủ, chúng ta không bằng xúi giục bốn đại gia tộc phái Bắc tiến vào mộ Dịch Thiên Đế để thám hiểm?" "Còn có một số đoàn đạo mộ phái Nam, tuy rằng không lớn bằng bốn đại gia tộc, nhưng vẫn có một số cao thủ đạo mộ có nội tình sâu sắc, chỉ là danh tiếng không hiển hách!" "Có những người này tiến vào mộ Dịch Thiên Đế, cho dù không thể thâm nhập sâu nhất vào mộ Dịch Thiên Đế, cũng có thể quét sạch một phần nguy hiểm!" Ngô Tỳ gật đầu: "Cách này không tồi!

Tuy nhiên, đừng làm quá lộ liễu, chỉ cần nhắc đến kho báu trong mộ Dịch Thiên Đế một câu là được!" Tâm phúc của Ngô Tỳ cười âm hiểm: "Gia chủ cứ yên tâm!

Vì tiền tài, người chết chim vong, những người này vừa ngửi thấy mùi tanh của cá, chắc chắn sẽ không nhịn được mà tiến vào!" Ngô Tỳ gật đầu, trong đôi mắt nâu sẫm tràn đầy âm u.

Anh ta luôn cảm thấy những thứ trong mộ Dịch Thiên Đế còn khủng khiếp hơn anh ta tưởng tượng!

Nhưng, đó đều là những thứ mà các nhân vật lớn phải suy nghĩ.

Anh ta không cầu có được bí bảo, chỉ cầu không bị họa lây là đã tạ ơn trời đất rồi.

Trần gia.

Ngoài ra, việc Anh Hoa Quốc lần này thất bại, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, rất có thể sẽ quay lại!

Đây cũng là một rắc rối lớn.

Thủ đoạn của Âm Dương Sư rất quỷ dị, đối phó Ngô gia bọn họ thì quả thực quá dễ dàng.

Chỉ hy vọng những người này đều bị mộ Dịch Thiên Đế hấp dẫn,

sự chú ý không tập trung vào Ngô gia bọn họ.

Gia chủ Trần gia biết Trần Phong đã hồi phục bình thường, rất vui mừng, đích thân đến thăm hỏi em trai mình.

"Tiểu Phong, giờ em cảm thấy thế nào?" Trần Phong nhìn anh trai mình Trần Bố Y với mái tóc bạc trắng, ánh mắt quan tâm, trong lòng hơi xót xa và cảm động.

Nhưng rất nhanh, những cảm xúc này đều bị anh đè nén xuống, nghiêm túc nói với Trần Bố Y: "Anh, có một chuyện em muốn nói riêng với anh!" Trần Bố Y gật đầu.

Sau khi những người Trần gia khác rời đi, Trần Phong hạ giọng nói: "Anh, trong ngôi cổ mộ đó có một cánh cổng đồng!" "Ổ khóa trên đó là Cửu Diệu Tinh Tướng được chế tạo dựa trên nguyên lý chu thiên tinh thần, tập hợp sức mạnh của Đạo gia, Âm Dương gia, Mặc gia, v.v.!" Trần Bố Y không mấy kinh ngạc, chỉ cảm thán một tiếng: "Cánh cổng đồng đó quả nhiên ở trong cổ mộ này!" "Các em có phát hiện thêm thứ gì trong cổ mộ không?" "Ví dụ như một bộ Kim Lũ Ngọc Y, hoặc một cái ấn chương?" Trần Phong trong lòng đầy nghi hoặc.

Anh trai mình dường như hiểu biết về ngôi cổ mộ đó sâu hơn mình tưởng!

"Anh, cánh cổng đồng đó rốt cuộc là gì?" "Còn Kim Lũ Ngọc Y và ấn chương, chúng em không phát hiện ra những thứ này ở bên trong, chúng lại có tác dụng gì?" Trần Bố Y thấy Trần Phong mặt đầy tò mò nhìn mình, giải thích: "Trong này liên quan đến quá nhiều thứ, em không biết trái lại là phúc khí!

Anh vẫn luôn không có con nối dõi, thậm chí ngay cả kết hôn cũng không dám, cũng đều liên quan đến cánh cổng đồng này..." Khóe môi Trần Bố Y nở một nụ cười cay đắng, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi,

lắc đầu thở dài: "Đi trên vực sâu, như giẫm trên băng mỏng!" Trần Phong thấy Trần Bố Y rất kiêng kỵ chuyện này, thậm chí là sợ hãi, liền không hỏi thêm.

"Chúng em đã phát hiện ra rất nhiều di tích liên quan đến Dịch Thiên Đế ở bên trong, cánh cổng đồng đó chẳng lẽ là do Dịch Thiên Đế để lại?" Trần Bố Y nghe thấy ba chữ Dịch Thiên Đế, lông mày hơi nhíu lại: "Không rõ, anh chưa từng nghe nói đến vị thần linh Dịch Thiên Đế này!" "Nhưng thời cổ đại, người cổ đại ngu muội, gặp phải những chuyện không thể giải thích được thì sẽ thay thế bằng sự thần bí, đối với những thứ trong tự nhiên đều sẽ nảy sinh tình cảm sùng bái!" "Ví dụ như núi sông, nhật nguyệt tinh thần, thậm chí là côn trùng cá chim đều là đối tượng sùng bái của người cổ đại!" "Ngoài những thứ đã từng xuất hiện trong thế giới hiện thực này, còn có một số sinh vật tưởng tượng ra cũng sẽ được sùng bái tín ngưỡng!

Ví dụ như Thanh Long vào một thời kỳ nào đó cũng được coi là chí cao thần sáng thế!" "Cho nên, Dịch Thiên Đế rốt cuộc là tồn tại gì, anh cũng không biết!" "Dù sao, lịch sử tồn tại của Huyền Quốc nếu thực sự truy nguồn, e rằng đã lên đến một vạn năm!" "Trong đó, có quá nhiều ẩn bí!" Trần Phong thấy Trần Bố Y cũng không biết lai lịch của Dịch Thiên Đế, có chút thất vọng.

Kể từ khi trở về Trần gia, trong đầu anh thường xuyên xuất hiện một bóng lưng vĩ đại thần thánh, tuy rằng không nhìn rõ mặt, nhưng chỉ riêng bóng lưng đó cũng đủ khiến người ta tâm sinh kính sợ, đỉnh lễ quỳ bái!

Cho nên Trần Phong đối với Dịch Thiên Đế là vô cùng kính sợ.

Thậm chí đã có tín ngưỡng sơ bộ!

Trần Phong nói: "Ngôi cổ mộ này ẩn chứa quá nhiều bí mật, nếu có thể biết Dịch Thiên Đế rốt cuộc có lai lịch thế nào thì tốt rồi!" Trần

Bố Y trầm giọng nói: “Xem ra, ngôi cổ mộ này còn cần phải tiến vào một lần nữa!” Trần Phong kinh hãi nói: “Anh!

Anh vạn lần đừng đi!

Trong đó có thể thật sự tồn tại sức mạnh của thần, nếu anh có mệnh hệ gì, Trần gia biết làm sao đây?!” Trần Bố Y thấy Trần Phong phản ứng lớn như vậy, có chút khó hiểu, nhưng vừa nghĩ Trần Phong là người duy nhất sống sót trong lần xuống mộ này cũng liền nhẹ nhõm.

Có lẽ Trần Phong đã gặp phải chuyện gì đó không thể tin được trong mộ Dịch Thiên Đế, nên mới bị dọa vỡ mật.

Trần Bố Y cười nói: “Em yên tâm đi, ngôi mộ này không chỉ có anh hứng thú!

Vị trí của nó nằm trong phạm vi thế lực của Vương gia Bắc phái!” “Nếu anh không đoán sai, e rằng bọn họ cũng có ý định tiến vào cổ mộ!” “Đương nhiên, ngoài gia tộc này ra, còn có một số phái đạo mộ ẩn mật có nội tình sâu sắc, nhưng số lượng người rất ít cũng rất có thể sẽ không kìm được mà ra tay!” Trần Phong biết mộ Dịch Thiên Đế rất nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng là một kho báu khổng lồ!

Những thứ bên trong không chỉ đơn giản là đáng tiền, mà còn có sức mạnh thần bí này!

Điều này đối với những người tài giỏi dị thường mà nói, có sức hấp dẫn trí mạng!

Chương 70

Trần Phong thầm nghĩ, nếu để những đạo mộ tặc này đi chịu chết, trở thành tế phẩm hiến tế cho Dịch Thiên Đế cũng không tệ.

Thế là Trần Phong nói: "Anh, không bằng chúng ta phát tán một phần bí mật mà chúng ta biết lên Ám Võng, để những người khác đi đạo mộ thì sao?" "Vừa hay dùng bọn họ để phá hủy một phần cơ quan trong mộ Dịch Thiên Đế, như vậy lần sau chúng ta tiến vào cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!" Trần Bố Y gật đầu: "Được!" Sau khi Trần gia và Ngô gia đều âm thầm phát tán một số bí mật của mộ Dịch Thiên Đế lên Ám Võng, giới đạo mộ trên Ám Võng trở nên càng nóng bỏng hơn. [Trong mộ Dịch Thiên Đế lại có Huyết Thi sao?

Ngôi mộ này tuyệt đối không tầm thường chút nào!] [Năm 1975, khi các nhà khảo cổ học tiến hành khai quật tại núi Phượng Hoàng, đã phát hiện hơn 180 ngôi cổ mộ thời Tần và Tây Kinh!

Khi khai quật đến cổ mộ số 168, đã phát hiện một Huyết Thi.

Lúc đó cũng không biết xử lý thế nào, đã trở thành tuyệt mật!] 【Tại cổ mộ số 168, các chuyên gia khảo cổ đã thu được không ít văn vật giá trị cao!】 【Mộ Huyết thi thường có giá trị cực cao, mà trong mộ Dịch Thiên Đế này, Huyết thi lại chỉ là một kẻ giữ mộ?

Trùm cuối bên trong rốt cuộc mạnh đến mức nào?】 【Ngoài Huyết thi, Cửu Đầu Xà Bách và Thi Miết cũng xuất hiện, hai thứ này đều là vật chủng quý hiếm, nghe nói chỉ có Hoàng Tuyền tộc mới có bí pháp bồi dưỡng!】 【Hoàng Tuyền tộc?

Chẳng lẽ tộc này cũng là tín đồ của Dịch Thiên Đế?】 【Có khả năng!

Truyền thuyết Hoàng Tuyền tộc có liên hệ chặt chẽ với Tây

Vương Mẫu, nếu Hoàng Tuyền tộc đã dính dáng đến Dịch Thiên Đế, nói không chừng Tây Vương Mẫu và Dịch Thiên Đế cũng có bí mật không ai biết!】【Nếu nói như vậy, thì bảo vật ẩn giấu trong mộ Dịch Thiên Đế chắc chắn rất bá đạo!】【Bảo vật có tốt đến mấy, cũng phải có mạng mà lấy chứ!

Theo thông tin Ngô gia tiết lộ, ngay cả Âm Dương Sư của Anh Hoa Quốc cũng đã chết! !】【Âm Dương Sư Anh Hoa Quốc chết trong ngôi cổ mộ này?

Chết đáng đời!】【Chết đáng đời, mà cũng không đáng đời!

Người dẫn đội Âm Dương Sư là Sơn Bản, một Âm Dương Sư cảnh giới Âm Dương Thiếu Chúc, thế mà cũng không sống sót, chứng tỏ trong mộ Dịch Thiên Đế có lẽ thật sự tồn tại một loại lực lượng kinh khủng nào đó!】【Chẳng qua chỉ là một ngôi mộ thôi, lẽ nào còn có thể chống lại sự oanh tạc của vũ khí nóng hay sao?】【Ngôi mộ này tôi đặt gạch rồi!

Gia Tô cũng không ngăn được, tôi nói đấy!】【Đúng vậy, mọi người cùng nhau lập đội, cày nát cái mộ này đi!】【+1!】Trong lúc ám võng đang thảo luận sôi nổi về mộ Dịch Thiên Đế, thì ở Âm Dương Liêu – tổ chức chính thức lớn nhất của Âm Dương Sư Anh Hoa Quốc – lại vang lên những tiếng phẫn nộ!

Âm Dương Liêu nằm ở Bình An Kinh, trực thuộc Thiên Hoàng, bề ngoài quản lý việc chiêm bói, thiên văn, thời khắc, quan sát và phán đoán lịch pháp cùng các công tác giáo dục liên quan.

Còn mặt tối, thì chuyên đi bắt Thức Thần để khuếch trương thực lực, từ đó săn Long Mạch, giành lấy không khí cho Anh Hoa Quốc.

Sơn Bản có địa vị rất cao trong Âm Dương Liêu, là một Âm Dương Bác Sĩ!

Thuộc tầng lớp quản lý.

Vì thế, sau khi Sơn Bản chết, rất nhiều Âm Dương Sư bắt đầu một mặt chỉ trích Huyền Quốc, giận dữ mắng đối phương không bảo vệ tốt sứ giả của Âm Dương Liêu.

Một mặt khác, lại tranh giành vị trí đang bỏ trống.

Âm Dương Liêu thiết lập một Âm Dương Đầu Lĩnh, một Âm Dương Bác Sĩ, một Thiên Văn Bác Sĩ, một Lịch Pháp Bác Sĩ, và hai Lậu Khắc Bác Sĩ.

Các Âm Dương Sư khác đều là cấp dưới, cần phải tuân theo mệnh lệnh của những người này.

Hiện tại, vị trí Âm Dương Bác Sĩ đã trống.

Những Âm Dương Sư cấp bậc Âm Dương Thiếu Chúc sơ kỳ tự nhiên khó mà kiềm chế được dục vọng trong lòng.

Phải biết rằng, địa vị đại biểu cho tài nguyên và quyền lực!

Đủ để khiến người ta hoàn toàn phát điên!

Trong lúc các Âm Dương Sư đang tranh cãi không dứt, Lịch Pháp Bác Sĩ đã đến nơi thuộc quyền Âm Dương Bác Sĩ để truyền đạt một tin tức quan trọng!

Có một nhân vật lớn ở Xuất Vân Chi Địa muốn xuất hiện!

Tin tức này như một quả bom chấn động đáy nước, lập tức nổ tung trong Âm Dương Liêu!

Gây ra một loạt phản ứng dây chuyền!

Các Âm Dương Sư đều nhận ra, chuyện lần này e rằng rất lớn!

Âm Dương Liêu sau trận chiến bí mật đó, các Âm Dương Sư cấp cao đã chết gần hết, những người còn lại cũng bị trọng thương.

Chỉ có thể ẩn náu ở Xuất Vân Chi Địa để dưỡng thương, kéo dài sự sống.

Trừ phi gặp phải sự kiện cực kỳ lớn, nếu không họ sẽ không dễ dàng xuất hiện.

Nhưng lần này, Hắc Triều tấn công, từng trận thiên tai giáng xuống, gây ra tổn thất lớn cho Anh Hoa Quốc.

Xuất Vân Chi Địa không thể không cử một đại diện ra mặt!

Một Âm Dương Sư mặc hòa phục đen trắng không nhịn được hỏi: "Lịch Pháp Bác Sĩ, xin hỏi lần này nhân vật lớn xuất hiện là ai?" Lịch Pháp Bác Sĩ là một ông lão gầy gò râu dê, tuy tướng mạo bình thường nhưng ông lại là Âm Dương Sư cấp độ Âm Dương Thiếu Chúc đỉnh phong.

Thực lực rất mạnh!

Lịch Pháp Bác Sĩ vuốt râu, trầm ngâm một lát rồi nói: "Không biết, vị đại nhân đó không tự mình xuất thế, mà phái Thức Thần của mình đến!" "Cái gì?

Lại chỉ phái một Thức Thần?" Có người tỏ ra không hài lòng về điều này, nhưng không biểu lộ ra ngoài, chỉ thầm nghĩ trong lòng.

Vị Âm Dương Sư vừa hỏi lại tiếp tục hỏi: "Vậy là Thức Thần gì?

Nếu những Thức Thần hung bạo, dễ nổi giận, không có lý trí xuất hiện, e rằng sẽ gây ra phiền phức lớn cho chúng ta!" Sắc mặt Lịch Pháp Bác Sĩ hơi âm trầm, thở dài nói: "Họa Ương Thần!" "Cái gì!" Biểu cảm của các Âm Dương Sư lập tức trở nên kinh hãi.

Sau trận đại khủng bố lần đó, nỗi sợ hãi của họ đối với Họa Ương Thần đã ăn sâu bám rễ!

Họa Ương Thần, thông thường là những tồn tại khủng khiếp trải

qua chiến tranh sát lục mà thành.

Nơi nó đến, sẽ có điềm không lành giáng xuống!

Trong số đó, một Âm Dương Sư không nhịn được nói: "Xuất Vân Chi Địa có nhiều Thức Thần như vậy, tại sao nhất định phải chọn Họa Ương Thần đến?" Lịch Pháp Bác Sĩ cũng có chút phản đối Họa Ương Thần: "Nghe nói ý của các vị đại nhân là, mộ Dịch Thiên Đế rất quan trọng đối với họ, vì vậy phải phái thêm một Họa Ương Thần tiến vào thám hiểm!" "Họa Ương Thần có thể mang đến tai họa, vì vậy để nó đến Huyền Quốc là tốt nhất!" Các Âm Dương Sư thấy Họa Ương Thần là đi Huyền Quốc, chứ không lưu lại Âm Dương Liêu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Âm Dương Sư mặc hòa phục đen trắng hỏi: "Lịch Pháp Bác Sĩ, không biết vị Họa Ương Thần này là thời kỳ nào, thực lực ra sao?" Lịch Pháp Bác Sĩ lắc đầu: "Cái này tôi cũng không biết!

Nghe người bên trên nói, nó hôm nay sẽ đến, cho nên tôi mới đến thông báo cho các bạn một tiếng!" "Tuy nhiên Họa Ương Thần thường có tính khí không tốt, lát nữa các bạn nhất định phải giữ quan hệ tốt với nó, nếu không sẽ xảy ra hậu quả gì thì không rõ!" Các Âm Dương Sư gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Âm Dương Sư mặc hòa phục đen trắng cười nói: "Lịch Pháp Bác Sĩ, lần này ông đã vất vả rồi, lát nữa cùng đi Anh Hoa Các nghỉ ngơi một chút nhé?" "Cũng được!

Cái xương già này của tôi đã lâu rồi không được thư giãn!" Lịch Pháp Bác Sĩ gật đầu đồng ý.

Đông đông đông.

Một Âm Dương Sư dưới quyền Lịch Pháp Bác Sĩ đột nhiên bước vào, cung kính nói với Lịch Pháp Bác Sĩ: "Họa Ương Thần từ trên đến

đã tới!" Lịch Pháp Bác Sĩ vội vàng dẫn mọi người ra ngoài đón tiếp.

Tuy họ không thích Họa Ương Thần, nhưng dù sao đây cũng là người từ trên phái xuống.

Cộng thêm đối phương thực lực rất mạnh, nên họ không thể không cung kính đối đãi!

Chẳng mấy chốc, mọi người đã thấy người đến.

Đó là một thiếu nữ cười tươi rạng rỡ, dáng vẻ thanh tú, mặc hòa phục trăm hoa lộng lẫy, bên hông treo một thanh thái đao rất dài!

Thiếu nữ đứng dưới gốc Anh Hoa, lặng lẽ thưởng thức những bông Anh Hoa mặt quỷ.

Dưới làn mưa hoa anh đào bay lả tả, khuôn mặt nghiêng của thiếu nữ trông cực kỳ xinh đẹp!

Mọi người ngẩn ra.

Thiếu nữ này thật sự là Họa Ương Thần sao?

Trông không giống chút nào!

"Các người chính là người đến đón tôi?" Giọng nói của thiếu nữ hơi lạnh, mang theo sự sắc bén bức người, tựa như một thanh lợi kiếm không gì cản nổi!

Trong lòng mọi người rùng mình, thầm nghĩ khí thế này của thiếu nữ chắc chắn là Họa Ương Thần không sai rồi!

Lịch Pháp Bác Sĩ hơi cúi người, hành lễ nói: "Đúng vậy, đại nhân!" Thiếu nữ nhàn nhạt nói: "Các người cứ gọi tôi là Triều Hoa đại nhân là được!" Lịch Pháp Bác Sĩ gật đầu, sau đó hỏi: "Triều Hoa đại nhân, không biết ngài khi nào sẽ khởi hành đến Huyền Quốc?" Triều Hoa lạnh nhạt nói: "Bảy ngày sau!" Mỗi người trong lòng Lịch Pháp Bác Sĩ hơi động.

Bảy ngày sau chẳng phải là Cực Dương Chi Nhật sao?

Tại sao lại chọn ngày đó xuất phát?

Nhưng ông không hỏi nhiều, nói: "Đã rõ!

Triều Hoa đại nhân, nếu có yêu cầu gì, ngài có thể tìm anh ta bất cứ lúc nào!" Lịch Pháp Bác Sĩ chỉ vào Âm Dương Sư mặc hòa phục đen trắng: "Anh ta là đồng liêu của Âm Dương Bác Sĩ Sơn Bản, Mão Nguyệt Dương Giới, thực lực cũng khá tốt, xử lý một số chuyện vặt vãnh cho ngài chắc không có vấn đề gì!" Triều Hoa: "Được!" Khóe mắt Mão Nguyệt Dương Giới lóe lên một tia vui mừng, nếu lần này hoàn thành tốt công việc bàn giao, vị trí Âm Dương Bác Sĩ e rằng sẽ là của mình!

Mão Nguyệt Dương Giới cúi người nói: "Triều Hoa đại nhân, chỗ ở của ngài đã chuẩn bị xong, xin mời đi theo tôi!". .....

Chương 71

Một bên khác, trong giới đạo mộ, có một bộ phận người bắt đầu tập hợp có tổ chức, chuẩn bị tiến về mộ Dịch Thiên Đế!

Giờ phút này đã đến thành phố nơi mộ Dịch Thiên Đế tọa lạc.

Lần này, người tổ chức đạo mộ là Sở Phong.

Nếu là những ngôi mộ khác, anh ta chắc chắn sẽ không hợp tác với người khác.

Nhưng đây là mộ Dịch Thiên Đế, nhóm người của anh ta chắc chắn không thể nuốt trôi một mình.

Hơn nữa, tin tức đều đã truyền ra ngoài, chi bằng tổ chức mọi người cùng nhau xuống mộ, đặt mọi chuyện lên mặt nổi.

Sở Phong từng nhận được truyền thừa của Mạc Kim Hiệu Úy, vì vậy có phương pháp đạo mộ độc đáo của riêng mình.

Ngoài Sở Phong, còn có vài tên đạo mộ tặc có gia tộc bề dày.

Diệp Thần nhận được truyền thừa của Bàn Sơn Đạo Nhân, Lâm Phong nhận được truyền thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng, Tiêu Trần nhận được truyền thừa của Tá Lĩnh Phái.

Bốn người này thực lực rất mạnh, lần xuống mộ này quyết tâm phải thành công!

Họ tìm đến một khách sạn, thuê một phòng bao riêng, bắt đầu chuẩn bị trước khi xuống mộ.

Trọng điểm tự nhiên là chọn ra người đứng đầu.

Ngoài bốn người họ, còn có năm sáu mươi đạo mộ tặc đến từ khắp nơi trên đất nước!

Những người này đều đề cử bốn người họ cạnh tranh vị trí đứng đầu, có thể thấy thực lực và danh tiếng của họ đều được giới đạo mộ công nhận.

Diệp Thần ôm quyền nói: "Bỉ nhân bất tài, muốn trở thành người đứng đầu lần này.

Ba vị còn lại tuy có chút tài năng, nhưng so với bỉ nhân, chỉ có thể nói là múa rìu qua mắt thợ, không biết tự lượng sức mình!" "Tôi khuyên ba vị nên có chút tự biết mình, sớm bỏ cuộc đi, kẻo lát nữa thua tôi lại mất mặt!" Lâm Phong nhàn nhạt nói: "Nếu muốn làm người đứng đầu, còn phải dựa vào bản lĩnh thật sự, ba hoa chích chòe thì có ích gì?!" Sở Phong đề nghị: "Tôi đây có một hạng mục thi đấu để phân định thắng bại!" Sở Phong mở cửa sổ, chỉ vào một hàng người ăn mặc kỳ quái bên ngoài nói: "Đạo mộ này cần nhãn lực và khí vận!

Nhóm người này ngẫu nhiên xuất hiện ở đây, nếu ai trong chúng ta có thể đoán ra mục đích của họ, người đó sẽ là người đứng đầu, thế nào?" Tiêu Trần hừ lạnh một tiếng: "Tuy đấu vận khí không có hàm lượng kỹ thuật, nhưng cũng không phải không thể!" "Tôi đoán những người này đi tham gia hội chợ truyện tranh!" Diệp Thần cười nói: "Những người này mặc áo bào trắng dài, không chừng là đi đưa tang!" Sở Phong: "Tôi đoán những người này đi tế bái tổ tiên." Lâm Phong: "Họ có thể là streamer, vì để thu hút sự chú ý nên mới ăn mặc như vậy!" Sở Phong nói: "Vì mọi người đều đã nói ra dự đoán của mình, vậy chúng ta cùng đi hỏi những người này rốt cuộc là đi làm gì!" Mọi người gật đầu, cùng nhau tiến lên.

Sở Phong đi đến trước mặt một hàng người, lễ phép cười nói: "Các vị, có thể làm phiền một chút được không?" Ở phía trước nhất của hàng người này, là một ông lão, tướng mạo toát ra một vẻ âm hiểm xảo trá, khiến người ta nhìn vào rất khó chịu.

“Anh có chuyện gì không?” Sở Phong cười nói: “Tôi thấy các vị ăn mặc kỳ quái, đi lại vội vã.

Hơi tò mò, không biết các vị định đi làm gì?” Phía sau ông lão, một thanh niên giọng điệu rất gay gắt nói: “Chúng tôi làm gì, liên quan gì đến các người?!” “Đi chỗ khác mà đứng, đừng cản đường chúng tôi!” Sắc mặt Sở Phong lạnh đi, anh ta xưa nay mềm không ăn, cứng cũng không nhượng bộ.

Anh ta nói năng tử tế, mà người này lại dám tỏ thái độ với anh ta!

Đơn giản là muốn chết!

Nếu ở trong mộ, nhất định sẽ cho hắn ta bầu bạn với Diêm Vương.

Ông lão liếc nhìn Sở Phong, nhàn nhạt nói: “Chúng tôi có việc quan trọng, không tiện nói nhiều với anh, xin đừng làm phiền chúng tôi!” Sở Phong nhường đường, để mặc những người này rời đi.

Gây xung đột ở đây, rõ ràng không khôn ngoan.

Hơn nữa, mục đích của họ lần này là mộ Dịch Thiên Đế, không cần thiết phải rẽ ngang rẽ dọc.

Ba người kia nhìn Sở Phong với ánh mắt mang theo một tia trêu tức.

Họ vốn dĩ là đối thủ cạnh tranh, thấy đối thủ gặp khó khăn tự nhiên mừng rỡ.

Sở Phong đổi chủ đề: “Đã không có đáp án, chi bằng chúng ta đổi một cuộc thi khác đi!” “Ví dụ như văn đấu!” “Cũng được!” Mọi người đồng ý.

Đấu võ không phải không được, chỉ là họ sắp xuống mộ, nếu bị thương, tự nhiên sẽ phiền phức.

Hơn nữa, đạo mộ giả thường rất mê tín, không muốn đổ máu trước khi xuống mộ, không lành!

“Văn đấu cái gì?” “Thẩm định đi!

Mấy hôm trước chưởng quỹ An Lan của Cổ Hương Xá đã thu được một bảo vật, tên là Xà Mi Đồng Ngư, đáng tiếc không ai biết thứ này rốt cuộc có tác dụng gì!” “Nếu các bạn có thể giải thích được ý nghĩa của nó, thì sẽ là người thắng!” Những người khác gật đầu, đều đồng ý.

Tiêu Trần nghe thấy bốn chữ Xà Mi Đồng Ngư, ánh mắt sắc bén.

Thứ này anh ta từng nghe ông nội nhắc đến trước khi qua đời!

Liên quan rất lớn!

Không ngờ, nó lại xuất hiện lần nữa!

Cũng không biết là tốt hay xấu.

Cổ Hương Cư.

Nằm trên một ngọn núi lớn ở phía tây mộ Dịch Thiên Đế!

Nhìn về phía đông, có thể thấy con sông bên ngoài mộ Dịch Thiên Đế, dường như đang giám sát ngôi cổ mộ bí ẩn đó.

Việc chọn địa điểm như vậy, không biết là cố ý hay vô ý.

Người của Cổ Hương Cư biết mục đích của Sở Phong và những người khác, rất vui vẻ lấy ra Xà Mi Đồng Ngư.

Phó chưởng quỹ Cổ Hương Cư lấy ra một cái hộp, cẩn thận mở ra, để lộ vật phẩm bên trong.

Mọi người nhìn kỹ.

Chỉ thấy bên trong là một con cá đồng tinh xảo, kích thước chỉ khoảng ngón tay cái của người trưởng thành.

Lông mày của con cá đồng là hai con hải xà, hai đầu rắn đối diện nhau, ánh mắt hung dữ, nanh độc há to, mang một ý vị căng thẳng.

Vật phẩm này được chế tác cực kỳ tinh xảo, mỗi vảy cá đều rất tỉ mỉ, sống động như thật.

Tiêu Trần nhìn thấy Xà Mi Đồng Ngư, đồng tử đột nhiên co rút.

Thứ này giống hệt bức ảnh ông nội mình để lại!

Ngón tay Tiêu Trần hơi run rẩy.

Thứ này quả nhiên lại xuất thế!

Sở Phong chỉ vào Xà Mi Đồng Ngư, cười khổ nói: "Thứ này tôi cũng không rõ tác dụng của nó!" "Tuy nhiên, nghe nói phía sau nó ẩn giấu một ngôi cổ mộ kinh thiên, nếu ai có thể giải mã bí mật của nó, người đó sẽ trở thành người đứng đầu cuộc xuống mộ lần này!" Những người khác lộ ra vẻ đã hiểu.

Sở Phong này bề ngoài nhường vị trí đứng đầu, nhưng thực tế lại dễ dàng có được thông tin về một ngôi cổ mộ!

Nếu không ai biết, thì lại đề xuất hạng mục thi đấu khác là được.

Lâm Phong liếc nhìn Sở Phong, không vạch trần, bởi vì anh ta cũng rất hứng thú với Xà Mi Đồng Ngư này.

Xà Mi Đồng Ngư này có kiểu dáng rất cổ xưa, chỉ riêng tay nghề chế tác và lịch sử tồn tại, e rằng giá trị đã không nhỏ rồi!

Bí mật ẩn giấu bên trong, e rằng chỉ có giá trị hơn nữa!

Tiêu Trần không biết lúc này có nên nói ra bí mật của Xà Mi Đồng Ngư hay không.

Bởi vì thứ này không thuộc về mình, nói ra, chỉ là làm áo cưới cho người khác!

Nhưng, bí mật luôn mang theo sức hấp dẫn cực lớn.

Nếu không nói ra, trong lòng anh ta lại rất khó chịu!

Anh ta không phải là người có thể giữ bí mật.

Anh ta có ham muốn bò lộn mãnh liệt, trong lòng còn chưa đưa ra quyết định, miệng đã mở ra: "Xà Mi Đồng Ngư này nghe nói ẩn giấu một bí mật trường sinh bất lão!" "Chỉ khi thu thập đủ ba con Xà Mi Đồng Ngư mới có thể mở ra bí mật này!" Bá bá bá!

Những ánh mắt đều chiếu thẳng vào mặt Tiêu Trần, khiến Tiêu Trần khá khó chịu!

Phó chưởng quỹ ánh mắt nóng bỏng nhìn Tiêu Trần: "Vị tiên sinh này, những gì anh nói đều là thật sao?" Tiêu Trần vừa nói ra đã hối hận, nhưng lời đã nói ra như bát nước đã đổ, không thể thu lại.

Tiêu Trần đành gật đầu: "Không sai!" Phó chưởng quỹ nghe Tiêu Trần khẳng định, vội vàng cầm điện thoại lên nói: "Thưa các vị, xin các vị ở đây chờ một lát, tôi sẽ thông báo cho chưởng quỹ đến ngay!" Sở Phong gật đầu: "Được!" Chưởng quỹ An Lan là một người rất bận rộn.

Phó chưởng quỹ đi đến góc phòng, gọi một cuộc điện thoại đã được mã hóa: "An tổng!

Đã tìm thấy người biết bí mật của Xà Mi Đồng Ngư!" Đầu dây bên kia có rất nhiều tạp âm, dường như có tiếng đánh nhau.

Còn có rất nhiều người đang kinh khủng hét lên: "Long Mạch!!!" "Cá!!!" "Thứ đó vậy mà còn sống!" "....." Bên đó rất ồn ào, hiển nhiên là đang gặp phải rắc rối lớn.

Chương 72

Nửa ngày sau mới vang lên một giọng nói vội vã: "Bên tôi có việc quan trọng cần xử lý, anh hãy tiếp đãi chu đáo người ta, đối phương có yêu cầu gì thì cố gắng đáp ứng, chỉ cần moi ra toàn bộ bí mật của Xà Mi Đồng Ngư!" "Đã rõ!" Điện thoại nhanh chóng bị ngắt.

Phó chưởng quỹ xoa xoa thái dương.

Sau đó đối diện với gương lộ ra nụ cười lịch sự, lúc này mới quay lại trước mặt mọi người.

"Chưởng quỹ hiện tại có việc quan trọng cần xử lý, không thể về Cổ Hương Cư, nếu anh biết gì cứ nói với tôi!" Phó chưởng quỹ lại bổ sung một câu: "Cổ Hương Cư chúng tôi sẽ không trắng trợn lấy thông tin, sẽ trả thù lao tương xứng!" Tiêu Trần liếc nhìn những người khác, do dự không biết có nên nói ra bí mật này trước mặt nhiều người như vậy hay không.

Tuy nhiên, anh ta nhanh chóng đưa ra quyết định.

Vì bí mật trên người anh ta đã bị lộ, che che giấu giấu ngược lại bất lợi.

Thế là anh ta hào phóng nói: "Tôi hiểu biết về Xà Mi Đồng Ngư cũng không nhiều, đều là nghe ông nội tôi nhắc đến." "Xà Mi Đồng Ngư này được chế tác vào thời Đông Hạ Quốc, trên vảy cá ẩn chứa chữ Đông Hạ văn, chỉ khi tập hợp đủ ba con Xà Mi Đồng Ngư mới có thể biết được bí mật ghi chép trên đó!" "Nghe nói bí mật này liên quan đến trường sinh, ai có thể giải mã nó, người đó sẽ trường sinh bất lão!" Mọi người nhìn nhau, sau đó ánh mắt nhìn Xà Mi Đồng Ngư trở nên nóng rực.

Trường sinh bất lão, đây là sự dụ dỗ mà ngay cả hoàng đế cũng

không thể từ chối!

Ánh mắt Sở Phong mang theo một tia nghi ngờ: "Trường sinh bất lão thật sự tồn tại sao?

Ngay cả Thủy Hoàng Đế, một vị thiên cổ nhất đế như vậy, hao tổn tâm lực, cả đời cũng không tìm được!" "Đông Hạ Quốc chẳng qua chỉ là một quốc gia nhỏ, nó thật sự ẩn chứa sức mạnh trường sinh bất lão sao?" Tiêu Trần suy nghĩ một lát, sắp xếp lại lời lẽ rồi mới tiếp tục nói: "Cái này tôi cũng không rõ, nhưng phần lớn là giả, trường sinh bất lão chỉ là ảo tưởng của người xưa mà thôi!" "Nhưng ba con Xà Mi Đồng Ngư này có lai lịch phi phàm, chúng được chế tạo mô phỏng một sinh vật cổ xưa!" "Còn về sinh vật đó là gì, ông nội tôi không hề nhắc đến!" "Chỉ là, ông nội tôi đã nói, Xà Mi Đồng Ngư này cho dù không liên quan đến bí mật trường sinh bất lão, nhưng phía sau nó cũng ẩn giấu mấy kho báu khổng lồ!" Mọi người nhìn ánh mắt Tiêu Trần trở nên có chút kính trọng, những bí mật này đều rất có giá trị.

Nhưng Tiêu Trần lại sẵn lòng lấy ra chia sẻ!

Phó chưởng quỹ thấy Tiêu Trần hiểu biết về Xà Mi Đồng Ngư cũng không nhiều, ánh mắt hơi thất vọng, nhưng vẫn cười nói: "Tiêu tiên sinh, lần này nhờ có ngài chúng tôi mới biết những bí ẩn này, không biết ngài có yêu cầu gì không?" "Chỉ cần ngài đưa ra, Cổ Hương Cư chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức đáp ứng." Tiêu Trần tùy ý nói: "Tôi đạo mộ chỉ vì tiền, anh cho tôi tiền đi!" Trên mặt phó chưởng quỹ hiện lên nụ cười tán thưởng: "Tiêu tiên sinh quả nhiên là một người tuyệt vời, chưởng quỹ nhà tôi rất thích giao thiệp với những người thẳng thắn như ngài.

Không biết ngài có thể để lại phương thức liên lạc không, để chưởng quỹ nhà tôi trở về, còn tiện liên hệ với ngài!" Tiêu Trần thầm

nghĩ để lại số điện thoại cũng không sao, liền để lại một số.

Phó chưởng quỹ chuyển cho Tiêu Trần năm mươi vạn, coi như chút tấm lòng.

Điều này khiến mọi người không khỏi ghen tị.

Năm mươi vạn, trong thời đại này cũng không phải là ít!

Tiêu Trần vui vẻ chấp nhận.

Tiếp đó, Tiêu Trần thuận lý thành chương trở thành người đứng đầu chuyến xuống mộ lần này, dẫn một đoàn người tiến về mộ Dịch Thiên Đế.

Vị trí của mộ Dịch Thiên Đế khá khó tìm, cần phải đi qua một con Âm Hà mới có thể tiến vào.

Con Âm Hà này được người dân địa phương coi là điềm không lành, rất ít người dám đến gần.

Tiêu Trần và những người khác đã dùng siêu năng lực, mới tìm được một người chèo thuyền đến làm người dẫn đường.

Âm Hà trông rất bình thường, nhưng dù là dưới ánh mặt trời, Tiêu Trần đưa ngón tay vào nước sông, vẫn cảm thấy lạnh bất thường!

Tiêu Trần không nhịn được nói: "Âm khí ở con sông này dường như hơi nặng!" Người chèo thuyền bên cạnh thở dài nói: "Âm khí ở đây đâu chỉ là nặng!

Nơi này trước đây là nơi giặc cướp Anh Hoa Quốc mai phục, bên dưới toàn là hài cốt!" "Những kẻ súc sinh mất nhân tính này để xử lý thi thể, đã đưa tôm hùm đất vào ăn xác thối.

Nhưng có lẽ vì oán khí ở đây quá nặng, ngay cả tôm hùm đất cũng không sống nổi." Tiêu Trần và những người khác nghe lời người chèo thuyền, đều biến sắc, càng thêm kính sợ mộ Dịch Thiên Đế.

Nếu họ không đoán sai, Anh Hoa Quốc khi đó chắc chắn đã phái người tiến vào mộ Dịch Thiên Đế.

Nhưng kết quả ra sao, họ gần như đã đoán được.

Rất có thể là toàn diệt!

Giặc cướp Anh Hoa Quốc khi đó sử dụng vũ khí nóng rất tiên tiến, cộng thêm những Âm Dương Sư và Nhẫn Giả, đội hình mạnh mẽ như vậy vậy mà cũng chết ở bên trong, đủ thấy ngôi mộ này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Tiêu Trần đè nén sự run rẩy trong lòng, nhìn Sở Phong: "Sở Phong, anh là Mạc Kim Hiệu Úy, chắc hẳn sẽ biết tầm long điểm huyệt chứ?" "Anh có thể tìm được vị trí cụ thể của mộ Dịch Thiên Đế không?" Sở Phong nhìn lên thượng nguồn, nơi Phá Quân tinh phong như đang di chuyển, phía trước cao vút phía sau thấp.

Hai bên hiểm trở vực sâu, vách đá dựng đứng nghiêng ngả.

Sở Phong càng nhìn càng kinh hãi, miệng lẩm bẩm: "Tam đài tinh thần hào tam giai, lục tinh lưỡng lưỡng ngư nhãn ai.

Thượng đài trung đài hạ đài xuất, hành đáo lục phủ văn xương đài." "Nếu nơi này là thế của Phá Quân, vậy tại sao lại có long mạch tường khí?" "Hơn nữa con Âm Hà này rõ ràng là sông dưỡng thi, âm sát khí cực nặng, ắt sinh tà quái!

Nhưng, đại thế của nơi này lại quý không thể tả!" Sở Phong đưa mắt nhìn về phía đông, tay cầm la bàn cổ màu vàng sẫm, miệng niệm: "Văn Khúc lục tinh như trăng khuyết, xuyên bài lục tinh tự hoàn quyết.

Bình đỉnh thượng đầu sinh lục tinh, sáu chỗ vi đôi tác ao đột." "Ao trung vi khởi tự lục tinh, sinh xuất cửu tinh nhược bài liệt.

Phá Quân thụ biến cửu tinh thù, trục vị sinh phong hình tượng kỳ!

Chẳng lẽ.....” “Không thể nào!

Mộ Dịch Thiên Đế cho dù lợi hại đến mấy, cũng không thể có bảo vật cấp trấn quốc trấn áp khí vận!

Huống hồ nơi đây ẩn chứa cửu tinh kỳ tướng, đó là cửu tinh long mạch trong truyền thuyết!” Mọi người thấy vẻ mặt Sở Phong nặng nề, biết mộ Dịch Thiên Đế e rằng còn đáng sợ hơn họ tưởng tượng!

Tiêu Trần tu võ đạo, cường thể phách, đối với phong thủy bí thuật không hiểu nhiều.

Thấy Sở Phong nói năng thần thần bí bí, không nhịn được hỏi: “Sở Phong, nơi này rốt cuộc thế nào?

Là cát hay hung?” Khóe miệng Sở Phong đầy vị đắng chát: “Tôi chưa từng thấy phong thủy nào khủng bố và quỷ dị đến vậy!” “Không thể nói nó đại biểu cho cát hay hung, nếu có người chôn cất ở đây, mệnh cách không cứng ắt diệt cửu tộc!” “Nếu mệnh cách có thể gánh vác khí vận nơi đây, thì như rồng ẩn mình dưới vực sâu, tích lũy dày rồi bùng phát.

Sẽ có một ngày có thể bay thẳng lên trời, gánh vác bầu trời, trở thành người trong rồng!” “Hoặc có thể?” Diệp Thần có chút cười cợt nói: “Chỉ là một ‘hoặc có thể’?

Ngay cả mệnh cách cứng rắn xem ra cũng không thể dựa vào phong thủy này để thành tựu đại nghiệp!” Sở Phong giải thích: “Đó là vì nơi này đã bị ảnh hưởng bởi thế của Phá Quân!” “Người được chôn cất ở đây, hậu duệ muốn thành tựu đại nghiệp, phải vượt qua một đạo binh kiếp!” Diệp Thần ngẩn ra: “Binh kiếp anh nói lẽ nào không phải là binh kiếp trong Tam Tai Ngũ Kiếp của Đạo gia chứ?” Sở Phong gật đầu.

Tiêu Trần thấy hai người càng nói càng huyền ảo, không nhịn

được nói: “Những thứ này đều quá hư vô phiêu miểu rồi, mục đích của chúng ta là đạo mộ!” “Phong thủy ở đây có hung đến mấy thì thế nào?

Tôi không tin có thể ngăn cản bước chân của loài người!” Những người khác cũng bắt đầu phụ họa: “Đúng vậy!

Mọi nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ hỏa lực không đủ!

Thuốc nổ trong tay chúng ta hoàn toàn có thể san phẳng ngôi mộ Dịch Thiên Đế này!” “Cùng lắm thì cứ trực tiếp phá nát cái mộ này!

Tôi muốn xem trong mộ này có cơ quan nào có thể ngăn cản thuốc nổ!” “Cho dù không dùng thuốc nổ, chúng ta ở đây đều là cao thủ đạo mộ, tiến vào mộ Dịch Thiên Đế còn chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao!” Con người là loài sinh vật dễ bị mù quáng theo đám đông, lại càng dễ bị kích động.

Sở Phong ban đầu cảm thấy phong thủy ngôi mộ này kỳ lạ, phúc họa tương y, cát hung khó lường.

Nhưng, bây giờ anh ta cảm thấy mình lại được rồi!

Dù sao, họ ở đây có tứ đại đạo mộ lưu phái người!

Mạc Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Thiên Quan, Tá Lĩnh, Bàn Sơn Đạo Nhân đều ở đây rồi, còn gì mà phải sợ nữa?

Lâm Phong, người vẫn im lặng nãy giờ, đột nhiên mở miệng nói: “Phía trước có người!” Mọi người nhìn về phía trước, quả nhiên ẩn ẩn hiện hiện có thể thấy một nhóm người đang đi thuyền về phía mộ Dịch Thiên Đế.

Tiêu Trần nhíu mày: “Xem ra lần này là gặp đồng hành rồi!” Sắc mặt Sở Phong và những người khác trở nên không được tốt lắm.

Đạo mộ kỵ nhất là nửa đường gặp đồng hành.

Ân oán giữa Nam phái và Bắc phái khá sâu, cũng là vì khi gặp nhau trong mộ, đều sẽ xuống tay tranh giành bảo vật.

Hôm nay anh giết ông nội tôi, ngày mai tôi giết ba anh, ngày kia anh ta giết con trai anh ta!

Dần dà, thù oán liền không thể hóa giải.

Không chỉ Nam phái và Bắc phái, ngay cả nội bộ Nam phái cũng mâu thuẫn chồng chất.

Hiện tại đã khá hơn một chút.

Không như trước đây xung đột đổ máu thường xuyên như vậy.

"Đi!

Theo dõi xem!" Sở Phong ra lệnh cho người chèo thuyền.

Người chèo thuyền đã nhận tiền, muốn xuống thuyền là không thể.

Vì vậy, lão ta thành thật lái thuyền, tiến về phía những người phía trước.

Những người phía trước kỹ thuật không ra sao, giống như người mới tập chèo thuyền, rất nhanh bị người chèo thuyền kia bắt kịp.

Khi mọi người nhìn rõ những người này, đều không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì những người này chính là nhóm người họ đã gặp trước đó!

Mặc áo bào trắng dài, khuôn mặt âm hiểm.

Chương 73

Nhóm người đó tự nhiên cũng nhìn thấy Sở Phong và những người khác, sắc mặt lạnh băng, mang theo địch ý nồng đậm: "Các người lẽ nào là đạo mộ tặc?" Diệp Thần cười lạnh, hỏi ngược lại: "Các người chẳng phải cũng vậy sao?" Thủ lĩnh của nhóm người áo trắng, tức là ông lão kia, ánh mắt oán độc quét qua mặt Sở Phong và những người khác, lớn tiếng nói: "Chúng tôi là tín đồ cao quý của Dịch Thiên Đế!

Chúng tôi đến đây là để triều thánh!

Tự nhiên có sự khác biệt bản chất với những kẻ đạo mộ tặc bẩn thỉu như các người!" Sở Phong và những người khác ngẩn ra.

Tín đồ Dịch Thiên Đế?

Họ thật sự không ngờ, tín đồ Dịch Thiên Đế lại thật sự tồn tại!

Lý Dịch cũng ngây người.

Anh đang nghiên cứu chiếc chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tương, kết quả lại nghe có người nói là tín đồ của mình!

Không phải chứ?

Anh mới xuất đạo mấy ngày, vậy mà lại có người sùng bái mình đến vậy sao?

Niềm tin của người hiện đại quá dễ dàng có được rồi sao?

Anh cũng không phải là tiểu thịt tươi gì, tùy tiện là có thể thu hoạch một đống fan cuồng.

Lý Dịch cảm thấy chuyện này có chút hài hước.

Diệp Thần cười cợt nói: "Cái gì tín đồ Dịch Thiên Đế?

Tôi thấy các người chính là lấy danh nghĩa Dịch Thiên Đế, đến đạo mộ!" Sở Phong và những người khác cũng gật đầu.

Cảm thấy đây mới là điều gần với sự thật nhất!

Sắc mặt ông lão trong nhóm người áo trắng đỏ bừng, giận dữ nói: "Tộc chúng tôi đã tín ngưỡng Dịch Thiên Đế mấy ngàn năm, các người lại dám phỉ báng tín ngưỡng của chúng tôi!" Trong số những người này, một thanh niên cầm một thanh trường đao, chỉ vào mũi Diệp Thần, gầm lên: "Quỳ xuống!

Xin lỗi chúng tôi!" Diệp Thần cười lạnh một tiếng.

Người phía sau anh ta lấy súng ra chỉ vào nhóm người áo trắng, chỉ cần thanh niên kia dám động thủ, chắc chắn máu sẽ đổ ngay tại chỗ!

Sắc mặt thanh niên lập tức thay đổi.

Hơi chột dạ bỏ trường đao xuống.

Ông lão áo trắng tức giận dậm chân: "Thanh niên không nói đạo đức!

Lại dám dùng súng chỉ vào đầu một ông lão bảy tám mươi tuổi như tôi!" Diệp Thần lạnh lùng nói: "Cút!" Người ta đều yếu mềm sợ cứng rắn, nhóm người áo trắng này không dám ngang ngược với Diệp Thần, liền xám xịt bỏ chạy.

Diệp Thần và những người khác nhìn nhóm người áo trắng với ánh mắt khinh thường.

Lý Dịch cũng cảm thấy ghê tởm.

Quả nhiên, những người này tuyệt đối là đạo mộ tặc đội lốt tín đồ mà!

Nhóm người áo trắng càng lùi lại càng nghĩ càng tức, càng nghĩ

càng không thông.

Ông lão hậm hực nói: "Người bây giờ quá dã man!

Hở chút là lấy súng chỉ vào đầu ông lão!" Cháu trai của ông lão, tức là thanh niên cầm dao chỉ vào Diệp Thần trước đó, cũng mặt đầy oán khí, mở miệng nói: "Bây giờ mạng lưới phát triển như vậy, muốn hủy hoại một người, dùng bạo lực mạng là đủ!" "Chúng ta hãy đăng chuyện những tên đạo mộ tặc này tấn công tín đồ Dịch Thiên Đế lên mạng, để cư dân mạng chính nghĩa trừng phạt những tên đạo mộ tặc tà ác này!" Ông lão liên tục gật đầu: "Ý này hay!

Chúng ta đã tín ngưỡng Dịch Thiên Đế bao nhiêu năm, đồ vật trong mộ này lẽ ra chỉ nên thuộc về chúng ta mới đúng!" "Những tên đạo mộ tặc này chính là cường đạo!

Nhất định phải dùng nắm đấm chính nghĩa trừng phạt chúng!" Thanh niên áo trắng nắm chặt tay: "Tộc chúng ta đã tín ngưỡng Dịch Thiên Đế mấy ngàn năm, nay lại mang đến tế phẩm, chắc hẳn Dịch Thiên Đế Chí Tôn vô thượng nhất định sẽ đồng ý chúng ta lấy đi bảo vật trong mộ!" Ông lão nhìn đồng nam đồng nữ bị mọi người vây quanh ở giữa.

Khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười như hoa cúc: "Không sai!

Hai đứa đồng nam đồng nữ này, một đứa là mệnh cách cực dương, một đứa là mệnh cách cực âm!" "Dịch Thiên Đế là Chí Tôn vô thượng, là thần sáng thế tôn quý vô cùng!" "Một trong những quyền năng của Dịch Thiên Đế chính là nhật nguyệt âm dương, nếu dâng tế phẩm này cho ngài ấy, nhất định sẽ nhận được sự chúc phúc của thần!" Mọi người vừa nghe đến sự chúc phúc của thần, ánh mắt lập tức trở nên nóng rực.

Địa huyệt của Lý Dịch dưới mộ đã được âm hỏa tử đạn nghĩ mở rộng cực kỳ rộng lớn.

Dưới Mắt Lãnh Chúa, cuộc đối thoại giữa những người áo trắng tự nhiên không thoát khỏi sự giám sát của Lý Dịch.

Lý Dịch không ngờ, những người này thật sự là tín đồ Dịch Thiên Đế.

Lại còn chuẩn bị lấy người sống ra tế!

Phải biết, hoạt tế vì quá tàn nhẫn, đã bị bãi bỏ từ thời Đại Chu Hoàng Triều rồi!

Ánh mắt hai đứa trẻ kinh hoàng, hiển nhiên đã biết số phận chúng sẽ bị hoạt tế.

Nhưng chúng không có sức mạnh để phản kháng số phận, chỉ có thể bị trói buộc chi phối!

Ánh mắt Lý Dịch lạnh băng.

Những người này thật sự không có chút nhân tính nào, ngay cả trẻ con cũng dám xuống tay!

Nhóm người áo trắng vẫn đang tiếp tục bàn bạc.

"Để ghi lại khoảnh khắc thần thánh tế tự Dịch Thiên Đế này, tôi có mang theo camera lỗ kim." "Vừa rồi khuôn mặt của những người đó, cũng như lời nói đi đạo mộ, tôi đã ghi lại hết rồi!

Lát nữa sẽ tố cáo tất cả, cho chúng đi ăn cơm tù!" Những người khác nhao nhao phụ họa: "Đúng vậy, dám đạo mộ Dịch Thiên Đế của chúng ta, thì phải cho chúng biết tay!" "Những người đó chẳng qua chỉ dựa vào súng trong tay sao?

Có gì mà ghê gớm chứ?" "Tôi có quen biết với quản lý ám võng, chỉ cần chào hỏi anh ta một tiếng, làm cho danh tiếng của những tên đạo mộ tặc này thối nát là dễ như trở bàn tay!" Những người này bàn bạc một lát, sau đó bắt đầu quảng bá rầm rộ trên ám võng.

Họ tự nhiên không thể không có bằng chứng mà nói mình là tín đồ Dịch Thiên Đế.

Mà là đã đưa ra những bằng chứng liên quan!

Một cuộn mật thư cổ xưa ghi chép giáo nghĩa!

Những gì ghi trên đó giống hệt những gì Lý Dịch bịa đặt!

Hoàn toàn trùng khớp!

Điều này khiến Lý Dịch có chút cạn lời.

Anh rất muốn nói, chuyện này hoàn toàn là hư cấu, nếu có trùng hợp xin không lấy làm vinh hạnh!

Nhóm người áo trắng chụp ảnh, sau khi đăng lên ám võng.

Trên ám võng liền bắt đầu sôi nổi. 【Tôi chịu!

Tín đồ Dịch Thiên Đế xuất thế rồi sao?】 【Tôi thấy cái này có chút trùng hợp, vừa mới lộ ra cổ mộ của tín đồ Dịch Thiên Đế, bên này tín đồ hiện thế đã xuất hiện!

Không chừng là có người đang thao túng để tăng nhiệt độ!】 【Tôi cũng nghĩ vậy, trùng hợp quá!】 【Chỉ bằng vài tấm ảnh mà muốn lừa tôi sao?

Đơn giản là quá không chuyên nghiệp rồi!】 【Bây giờ phần mềm chỉnh ảnh phát triển như vậy, video còn chưa chắc là thật, huống chi là vài tấm ảnh?】 【Người bây giờ thật trâu bò!

Để nổi tiếng đúng là không từ thủ đoạn!

Dịch Thiên Đế mới được lộ ra chưa bao lâu, đã có người mạo danh tín đồ Dịch Thiên Đế rồi!】 【Tôi mới là tín đồ Dịch Thiên Đế chân chính, những người này là giả!】 Nhóm người áo trắng xem xong bình luận của cư dân mạng trên ám võng, đều tức đến nổ phổi!

Cái gì gọi là họ là giả?

Họ rõ ràng là thật mà!

Ông lão áo trắng nắm chặt tay, phẫn nộ nói: "Dám nghi ngờ thân phận của chúng ta!

Xem ra phải đưa ra nhiều bằng chứng hơn nữa!" Họ muốn dùng đại thế áp bức những tên đạo mộ tặc kia, thuận lý thành chương trở thành những người duy nhất có thể tiến vào mộ Dịch Thiên Đế, tự nhiên phải để công chúng thừa nhận họ là tín đồ Dịch Thiên Đế mới được!

Ông lão lấy ra một cuộn da dê, trên đó ghi chép sự tích cuộc đời của Đại Ngôn Nhân Dịch Thiên Đế!

Vào thời Chiến Quốc, vị Đại Ngôn Nhân này là một quốc quân.

Tuy không lâu sau đã bị nước Sở diệt, nhưng tín ngưỡng Dịch Thiên Đế vẫn được bảo lưu lại.

Gia tộc này tên là Lý gia.

Một chi trong Lý gia luôn tín ngưỡng Dịch Thiên Đế, cho đến tận bây giờ!

Tuy đến hiện đại, Lý gia này rất yếu, nhân số chưa đến hai mươi, thế lực thấp kém, nhưng dù sao cũng đã truyền thừa được tín ngưỡng.

Chương 74

Ông lão lại lấy ra gia phả, đăng lên ám võng, hết sức chứng minh tính chân thực của lời mình nói.

Thanh niên áo trắng lại càng quảng bá rầm rộ về sự cường đại của Dịch Thiên Đế trên ám võng. 【Dịch Thiên Đế là chân thần duy nhất trên thế gian!

Là ngài ấy một kiếm chém phá hỗn độn, khai thiên tích địa, phân chia âm dương, sáng tạo nhật nguyệt!】【Chính vì thần lực của Dịch Thiên Đế, chúng ta mới có thể sống trên thế giới tươi đẹp này!

Vì vậy chúng ta đều nên tín ngưỡng Dịch Thiên Đế!】【Dịch Thiên Đế chấp chưởng nhật nguyệt tinh thần, thời không âm dương, tín ngưỡng ngài ấy có thể được trường sinh!】 Những lời khoa trương này tự nhiên không có nhiều người tin.

Nhưng, những bằng chứng mà nhóm người áo trắng đưa ra lại gây ra không ít sóng gió trong giới khảo cổ.

Một chuyên gia khảo cổ thông qua gia phả truy ngược, kết hợp với sử sách sau đó phát hiện, Dịch Thiên Đế này là một nhân vật có thật!

Là quốc chủ nước Kỷ!

Nước Kỷ là một nước chư hầu từ thời Hạ đến đầu thời Chiến Quốc trong lịch sử cổ đại, quốc vận kéo dài hơn 1500 năm.

Lịch sử khá lâu đời.

Quốc quân họ Tự, hậu duệ trực hệ của Đại Vũ.

Tên thật của Dịch Thiên Đế là Tự Dịch!

Anh ta tuy rất yếu, nhưng lại rất tự tin.

Tự cho mình có thể sánh ngang với Tam Hoàng Ngũ Đế!

Lại hấp thu một số giáo nghĩa thần linh tối cao của các quốc gia khác, tự xưng là Dịch Thiên Đế, và tìm vài quý tộc làm tín đồ của mình.

Những quý tộc này do Tự Dịch đề bạt, rất trung thành với Tự Dịch, tự nhiên tôn anh ta lên cao, coi Dịch Thiên Đế là thần tối cao!

Ban đầu quốc lực nước Kỷ khá tốt, nhưng dưới sự thao túng mật thất của anh ta, năm 445 TCN, tức vào đầu thời Chiến Quốc, nước Kỷ đã bị nước Sở diệt, toàn bộ đất đai thuộc về nước Sở.

Vì vậy, Tự Dịch thực chất là một vị vua mất nước.

Chuyên gia khảo cổ sau khi đăng suy đoán của mình lên ám võng, cư dân mạng ám võng bày tỏ sự thất vọng lớn đối với điều này. 【Dịch Thiên Đế này nghe có vẻ rất ngầu, không ngờ lại chỉ có vậy?】【Cười chết tôi, Tự Dịch này và Mộ Dung Phục có một điểm chung a!】【Những tín đồ Dịch Thiên Đế này tuy là thật, nhưng tôi vẫn muốn cười!】【Tuy nhiên, Tự Dịch này tuy là vua mất nước, nhưng lăng mộ của anh ta vẫn khá xa hoa!】【Mấy nơi đều có danh hiệu Dịch Thiên Đế, tôi còn tưởng vị thần tối cao này ghê gớm đến mức nào.

Không ngờ sự thật lại là như vậy!】【Lời chuyên gia nghe cho vui thôi, hơn nữa anh ta cũng nói là suy đoán, sự thật ra sao còn chưa rõ đâu.】 Lý Dịch nhìn thấy kết quả này, cũng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Mình chẳng qua chỉ tùy tiện bịa ra một câu chuyện, không ngờ câu chuyện này lại có nguyên mẫu!

Có nguyên mẫu thì thôi đi, lại còn giống hệt giáo nghĩa mình bịa ra!

Sắc mặt nhóm người áo trắng vô cùng khó coi.

Thần của họ làm sao có thể là vua mất nước?

Xúc phạm!

Đây là xúc phạm!

Vị chuyên gia này lại dám khinh nhờn thần!

Nhóm người áo trắng vô cùng phẫn nộ, nhưng lại bất lực.

Chẳng lẽ không thể đánh cho chuyên gia một trận sao?

Hơn nữa, lời của chuyên gia cũng gián tiếp thừa nhận thân phận tín đồ Dịch Thiên Đế của họ.

Nhóm người áo trắng đành phải đăng chuyện Sở Phong và những người khác đi đạo mộ Dịch Thiên Đế lên mạng, đồng thời bắt đầu ra vẻ đáng thương.

"Nhóm đạo mộ tặc này đi đào tổ tiên của chúng tôi thì thôi đi, lại còn cầm súng chỉ vào đầu chúng tôi!" "Tôi đã báo cáo lên Lục Phiến Môn rồi!

Kiên quyết trấn áp những phần tử bất pháp này!" "Hy vọng mọi người có thể giúp chúng tôi đánh đuổi những tên cường đạo này ra khỏi mộ Dịch Thiên Đế!" Nhóm người áo trắng đăng ảnh Sở Phong và những người khác lên mạng, để cư dân mạng chửi bới.

Thao tác của nhóm người áo trắng quả thực đã gây được sự đồng cảm của không ít cư dân mạng, không ít cư dân mạng phẫn nộ bình luận: 【Những tên đạo mộ tặc này thật đáng ghét!

Thật hy vọng có một ngày người khác cũng đào tổ tiên của các người lên!】 【Tôi nhớ có một chuyên gia khảo cổ đang đào mộ thì phát hiện ra mình đang đào tổ tiên của mình!】 【Hãy lôi những người này ra, tôi muốn chúng không được yên ổn!】 【Đúng vậy,

những tên đạo mộ tặc này thực sự quá đáng hận!】【Thời chiến tranh, chính là những tên đạo mộ tặc này bán nước cầu vinh, buôn lậu văn vật Huyền Quốc cho các quốc gia khác!】Sở Phong và những người khác cũng có tài khoản trên ám võng, tự nhiên cũng nhìn thấy những tin tức này.

Sắc mặt lập tức thay đổi lớn!

Phải biết, đạo mộ vốn dĩ là chuyện không thể công khai.

Chỉ là giao lưu trên ám võng một chút, cũng không có vấn đề gì lớn.

Chỉ là.

Đối phương lại còn báo cáo lên Lục Phiến Môn, cái này thì rất khó chịu!

Lục Phiến Môn là tổ chức chính thức, bị họ bắt giữ, đời này coi như bỏ đi!

Hơn nữa, họ còn sở hữu súng đạn trái phép.

Tội lại chồng thêm một bậc!

Dù sao, họ cũng không phải là các thế gia như Ngô gia, có quan hệ thông thiên.

Hơn nữa Ngô gia họ đã sớm không còn đạo mộ, mà là đang khảo cổ, đang diệt sát Hoàng Hiệt Quỷ để bảo vệ nhân dân.

Vì vậy Ngô gia xuống mộ thì rầm rộ tuyên truyền, còn họ xuống mộ thì lén lút.

Bởi vì bản chất hoàn toàn không giống nhau.

Diệp Thần mạnh mẽ dậm chân, nghiến răng nghiến lợi nói: "Những tên khốn đáng chết này, tôi không giết chúng khó tiêu mối hận trong lòng tôi!" Tiêu Trần bình tĩnh nói: "Theo luật pháp Huyền Quốc,

đạo mộ tặc giết đạo mộ tặc trong mộ không bị coi là tội giết người, nhưng những người này là tín đồ Dịch Thiên Đế." "Họ đến mộ Dịch Thiên Đế là để tế tự, căn bản không phải đạo mộ tặc!

Giết chúng, chúng ta sẽ bị phán nặng hơn!" Mọi người lập tức im lặng.

Sở Phong thở dài: "Bây giờ phải làm sao?

Tìm những người này giảng hòa, cùng nhau xuống mộ sao?" Tiêu Trần gật đầu: "Mấy tín đồ Dịch Thiên Đế này nhìn tướng mạo thì không phải người tốt, đưa chút tiền bịt miệng họ chắc không có vấn đề gì!

Vừa hay, nếu được sự đồng ý của họ, chúng ta xuống mộ chính là được chủ nhân mời, tự nhiên không thể coi là đạo mộ!" Sở Phong: "Chỉ có thể làm vậy thôi!

Hy vọng đối phương đừng đòi hỏi quá đáng!" Diệp Thần sắc mặt lạnh lùng: "Nếu từ chối, cứ để đạn dạy dỗ họ làm người là được!" Những người khác đều giữ khoảng cách với tên mặt lạnh này, tên này hở chút là muốn đánh đấm giết chóc, đơn giản là quá tàn bạo.

Hơn nữa Diệp Thần còn có một gia tộc hậu thuẫn!

Tuy gia tộc này không lớn lắm, nhưng cũng không phải tầm thường!

Tiêu Trần đi đến trước mặt nhóm người áo trắng, khách khí nói với ông lão: "Lão tiên sinh, trước đây thái độ của chúng tôi không tốt, vẫn hy vọng ngài tha thứ cho sự vô lễ của chúng tôi!" Nhóm người áo trắng thấy Tiêu Trần hạ mình, đều lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Ông lão hừ lạnh một tiếng, cao giọng nói: "Bây giờ mới biết sai sao?

Thái độ khinh thường của các ngươi trước đây vẫn còn rõ mồn

một!" "Lão phu đức mọn tài hèn, sao dám để các người đến xin lỗi?" Thanh niên áo trắng lại càng hếch mũi nhìn Tiêu Trần và những người khác, giọng điệu ngạo mạn: "Ba mươi năm sông Đông, ba mươi năm sông Tây!

Phong thủy luân phiên chuyển!" "Trước đây các người đối xử khinh miệt với chúng tôi, bây giờ chúng tôi sẽ khiến các người không với tới được!" Tiêu Trần có chút cạn lời.

Các người thật sự đủ rồi!

Cho các người một chút mưa móc các người liền tươi tốt.

Cho các người một chút ánh mặt trời liền rạng rỡ sao?

Thật đúng là hoa hướng dương trong cống rãnh sao?

"Lão tiên sinh, trong mộ Dịch Thiên Đế nguy hiểm trùng trùng, để bày tỏ lòng xin lỗi, chúng tôi sẵn lòng hộ tống các người tiến vào cổ mộ!" "Hơn nữa, trên đường đi đều nghe theo sự sắp xếp của các người!" Tiêu Trần lại hạ thấp thái độ.

Trong lòng thầm nghĩ, nếu nhóm người này vẫn không biết điều, thì cứ mặc kệ Diệp Thần giết chết những người này!

Họ vốn dĩ là đạo mộ tặc, ai mà trong tay không có một mạng người?

Cùng lắm thì làm xong lần này trốn ra nước ngoài!

Trên mặt ông lão áo trắng đầy nụ cười đắc ý, cười mỉm nói: "Sớm nói vậy không phải tốt hơn sao!

Yên tâm, các người đi theo chúng tôi cùng tế tự Dịch Thiên Đế, chúng tôi sẽ ban thưởng một số thứ cho các người!" Tiêu Trần cười bồi: "Đa tạ tiền bối!" "Không biết tiền bối xưng hô thế nào?" "Dương Thượng!" "Dương Thượng?

Chương 75

Tên hay!" Tiêu Trần nịnh nọt Dương Thượng mấy câu, mọi người lúc này mới cùng nhau tiến về mộ Dịch Thiên Đế.

Lý Dịch vừa chơi món đồ chơi văn hóa hạch đào Nam Cương, vừa lấy chiếc chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tương ra nghiên cứu.

Chiếc chìa khóa này là một thanh ngọc kiếm thu nhỏ!

Chỉ dài chín centimet, trên thân kiếm một mặt điêu khắc các loại thần thú, Thanh Long, Côn Bằng, Phượng Hoàng, v.v.

Mặt còn lại điêu khắc nhật nguyệt tinh thần, núi sông.

Thanh ngọc kiếm này được chế tác cực kỳ tinh xảo, ngay cả đặt vào ngày nay cũng thuộc về hàng tinh phẩm!

Không biết người xưa đã điêu khắc nó ra sao.

Lý Dịch không định đặt thanh ngọc kiếm này vào Cửu Diệu Tinh Tương.

Mà là thu thanh ngọc kiếm này vào không gian hệ thống.

Lý Dịch đã suy tính quỹ đạo vận hành của Cửu Diệu Tinh Tương, ít nhất còn một năm nữa mới hoàn toàn thành hình.

Trước đó chỉ cần đặt ngọc kiếm vào Cửu Diệu Tinh Tương là được.

Nếu có người tìm được chìa khóa và đặt lại vào Cửu Diệu Tinh Tương thì càng tốt hơn.

Một bên khác.

Sở Phong và những người khác đã đi qua Âm Hà, tiến vào Thi Động.

Phong thủy bên trong sau khi Lý Dịch cải tạo, càng thêm âm u khủng bố!

Ngay cả ban ngày, cũng khiến người ta có cảm giác lạnh buốt thấu xương.

Sở Phong vuốt vuốt những nốt sần nổi trên cánh tay, cau mày nói: "Âm khí ở đây không bình thường, lạnh đến nỗi tôi buốt cả xương!" Thanh niên trong nhóm áo trắng nói: "Mấy người miền Nam các người đúng là chưa thấy sự đời!

Ở miền Bắc, tôi còn thấy nơi lạnh hơn thế này!" "Hắt xì!" Nói xong, thanh niên liền hắt hơi mạnh một cái.

Thanh niên có chút ngượng ngùng nói: "Cái này đúng là hơi lạnh!" Lâm Phong nói: "Đây không phải là cái lạnh bình thường, mà là âm khí!

Người ở lâu trong môi trường này rất dễ sinh bệnh!" "Sau này già đi, sẽ mắc các bệnh xương khớp như phong thấp, nhức đầu kinh niên!" Lời của Lâm Phong vừa dứt, mọi người đều bắt đầu coi trọng âm khí này.

Sở Phong hỏi: "Anh có cách nào đối phó với âm khí này không?" Lâm Phong cười khổ: "Tôi đâu phải là cao tăng đắc đạo, có thể thi pháp trừ tà khí.

Làm sao mà biết cái này được?" Mọi người không khỏi thất vọng.

Thị lực của Diệp Thần cực tốt, cách một quãng xa đã nhìn thấy bãi dưỡng thi của Thi Động, không nhịn được nói: "Trong đó dường như có thứ gì đó!" "Trấn Mộ Thú có hình dạng trừu tượng, tạo hình quỷ dị độc đáo, hình tượng khủng bố quái đản, mang ý nghĩa thần bí mạnh mẽ và sắc thái thần thoại vu thuật đậm đặc." "Trấn Mộ Thú được khai quật cho đến nay phần lớn là văn vật thời Chiến Quốc, lấy

thời kỳ giữa Chiến Quốc là nhiều nhất." "Dịch Thiên Đế tuy là nhân vật đầu thời Chiến Quốc, nhưng lúc đó e rằng đã có Trấn Mộ Thú xuất hiện." Tiêu Trần nhận lấy vật thể dài trong tay Diệp Thần, dùng dụng cụ chuyên nghiệp loại bỏ bùn đất trên đó.

Toàn bộ hình dáng của Trấn Mộ Thú liền lộ ra trước mặt mọi người.

Trấn Mộ Thú vẽ sừng hươu cao 110 ly, đầu thú cao 69 ly, đế dài 32-19 ly.

Thân gỗ cháy, trên bệ cắm đầu thú một mặt, miệng phun ra lưỡi dài màu chu sa, hai mắt lồi ra, trên đầu thú cắm đôi sừng hươu.

Toàn thân sơn đen tuyền, trên bệ vuông vẽ màu chu sa, mặt thú màu trắng, thân thú vẽ văn mây xoắn hình "S" màu chu sa và văn hình thoi.

Điều khiến mọi người kinh hãi nhất là, trên đầu thú của Trấn Mộ Thú, lại là một khuôn mặt người!

Khuôn mặt người đó hung tợn đáng sợ, mặt xanh nanh già, tựa như lệ quỷ!

Đôi mắt đen tuyền cực kỳ sống động, trừng trừng nhìn họ, khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

Dương Trạch nuốt nước bọt: "Đây chính là Trấn Mộ Thú sao?

Trông cũng ghê rợn quá đi chứ?" Tiêu Trần đặt Trấn Mộ Thú xuống đất, hiển nhiên cũng không muốn dính dáng quá nhiều đến thứ trông có vẻ tà ác này.

Không biết có phải là do tâm lý tác động hay không, sau khi đào được Trấn Mộ Thú, mọi người cảm thấy không khí xung quanh trở nên đặc quánh lại.

Giống như áp suất đột nhiên tăng lớn!

Trong lòng mọi người hoảng sợ, mắt lộ vẻ kinh hãi.

Dương Thượng thở ra một hơi trắng, làn da già nua run rẩy: "Trấn Mộ Thú đã được dùng để trấn áp tà khí, nay bị chúng ta mang ra ngoài, liệu có vấn đề gì không?" Tim mọi người thắt lại, nhìn cái hố đen ngòm dưới đất, luôn cảm thấy bên dưới sẽ bò ra một loại quái vật quỷ dị kinh khủng nào đó.

Mãi một lúc lâu.

Tiêu Trần trầm giọng nói: "Trấn Mộ Thú thường ở trong mộ thất chính hoặc mộ thất phụ, không thể xuất hiện ở bên ngoài!" "Vì vậy, Trấn Mộ Thú này có phải là có người mang từ trong mộ ra, rồi đặt ở đây không?

Còn cặp cây phu thê kia, có lẽ có người đặt thi thể hai người đàn ông vào đó cũng không phải là trò đùa ác, mà là để dùng song dương trấn áp tà khí?" Mọi người đều cảm thấy Tiêu Trần nói có lý.

Nhất thời càng thêm kính sợ sự quỷ dị dưới cặp cây phu thê đó.

Có thể khiến người ta thận trọng đối đãi đến vậy, dùng nhiều pháp thuật để trấn áp đến vậy, khẳng định không phải chuyện nhỏ!

Ánh mắt Lý Dịch đầy vẻ thú vị.

Những người này đều là quái vật não bổ sao?

Hai bộ hài cốt đàn ông kia thực chất là Âm Dương Sư.

Chỉ là Lý Dịch thấy cặp cây phu thê để trống cũng uổng, liền ném hài cốt Âm Dương Sư vào đó, dọa dẫm những tên đạo mộ tặc đi vào.

Còn về Trấn Mộ Thú, Lý Dịch không cảm nhận được sức mạnh thần bí nào từ nó.

Chẳng qua chỉ có tác dụng an ủi tinh thần mà thôi.

Còn về âm khí, là do cấm bà đang ở trong Âm Hà, hơn nữa đã đến gần nhóm người này, nên họ mới cảm thấy lạnh buốt thấu xương.

Tiêu Trần và những người khác lại không biết những điều này, tự nhiên vô cùng sợ hãi.

Tiêu Trần lấy ra một chiếc búa lưỡi đen, liếm liếm đôi môi khô khốc nói: "Mọi người đều lấy ra những thứ tránh tà đi!" "Lần xuống mộ này e rằng là xuống một cái hố đen tà quái!" Ngay cả Diệp Thần, người vốn dĩ tài cao gan lớn, trong tình huống này cũng không dám mạo hiểm, tay cầm một nắm tiền Ngũ Đế, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nhóm người áo trắng thì căng thẳng nhìn xung quanh.

Tay họ không có đồ vật tránh tà, nếu thật sự có tà khí, người chết đầu tiên rất có thể là họ.

Hô hô hô!

Bãi dưỡng thi một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ có tiếng thở gấp gáp và hoảng loạn của mọi người.

Tiêu Trần cảm thấy không khí xung quanh càng lúc càng lạnh, dường như có thứ gì đó đang đến gần.

Điều này khiến tim anh ta đập điên cuồng không ngừng, màng nhĩ suýt nữa bị tiếng máu chảy làm vỡ nát!

"A a a!!" Dương Trạch đột nhiên hét toáng lên, hai chân run lẩy bẩy, trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Mọi người nhìn theo ánh mắt anh ta, chỉ thấy một bóng trắng vụt qua!

Tiêu Trần một tay kéo Dương Trạch dậy, lớn tiếng nói: "Anh vừa nhìn thấy gì?" Môi Dương Trạch sợ đến tái mét: "Một khuôn mặt người không có ngũ quan!

Trắng bệch trắng bệch!

Trông thật đáng sợ!" "Các người nghe tôi nói, ngôi mộ này là mộ âm dương, không phải những người như chúng ta có thể tùy tiện tiến vào!

Nhân lúc còn cơ hội sống sót, mau chóng đi đi!" Diệp Thần cố gắng trấn tĩnh, trong lòng vẫn còn nghĩ đến bảo vật bên trong.

Trước khi đi, trưởng bối trong gia tộc đã dặn dò đủ điều.

Nói rằng trong mộ Dịch Thiên Đế có bí bảo có thể giúp Diệp gia quật khởi, nhất định phải đoạt được!

Để Trương gia biết, Diệp gia họ không dễ trêu vào!

Vì vậy Diệp Thần tuyệt đối không thể phụ lòng kỳ vọng của gia tộc, tay trắng trở về.

Diệp Thần hét lớn: "Trấn Mộ Thú chuyên khắc chế tà khí, cầm nó, tôi không tin con quỷ không mặt kia còn dám đến!" Nói rồi, Diệp Thần liền ôm Trấn Mộ Thú vào lòng.

Trấn Mộ Thú không nặng lắm, nhưng rất lạnh.

Giống như ôm một khối băng!

Chương 76

Diệp Thần đột nhiên cảm thấy không đúng, đế của Trấn Mộ Thú dường như có một ngăn bí mật!

Mọi người thấy sắc mặt Diệp Thần không ổn, vội vàng hỏi có chuyện gì.

Diệp Thần đặt Trấn Mộ Thú xuống đất, cau mày: "Đế của Trấn Mộ Thú có ngăn bí mật!" "Có người giấu đồ bên trong!" Mọi người nhìn nhau.

Trong lòng không khỏi xuất hiện từng nghi vấn.

Ai đã đặt Trấn Mộ Thú ở đây?

Lại là để trấn giữ thứ gì?

Vật giấu trong đế rốt cuộc là gì?

Diệp Thần chăm chú nhìn chằm chằm vào đế đen tuyền của Trấn Mộ Thú.

Sự nghi hoặc trong lòng không ngừng thúc giục anh ta mở chiếc đế này ra, khám phá tận cùng!

Nhưng, lý trí trong lòng lại bảo anh ta.

Đừng tò mò!

Sự tò mò hại chết mèo!

Mở chiếc đế này ra ai biết sẽ giải phóng ra thứ quỷ dị gì?

Nhưng, tay anh ta lại không nghe lời mà thò vào chiếc đế.

Những người xung quanh không ngăn cản Diệp Thần.

Bởi vì họ cũng muốn biết thứ giấu trong Trấn Mộ Thú rốt cuộc là

gì!

Lý Dịch cũng vô cùng tò mò.

Mắt Lãnh Chúa của anh chỉ có thể quét ra một cách đại khái.

Giống như siêu âm vậy.

Hơn nữa ngôi mộ này quá lớn, anh mấy ngày nay đang bận cải tạo, làm gì có thời gian từng chút một thám hiểm?

Không ngờ nơi đây lại ẩn chứa bí mật lớn đến vậy!

Đối phương giấu thứ này sâu đến thế, thứ trong Trấn Mộ Thú e rằng vô cùng quan trọng.

Chỉ là, không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Tay Diệp Thần chậm rãi đẩy cơ quan trên ngăn bí mật.

Cạch!

Một âm thanh giòn vang lên, sau đó một vật hình vuông vắn rơi vào tay Diệp Thần.

Đó là một khối ấn tỳ được đúc bằng thanh đồng!

Toàn thân màu xanh lục u tối, giống như một khối đá khổng tước thuần khiết không tì vết.

Dưới ánh đèn pin phản chiếu ra một thứ ánh sáng quỷ dị mà mê hoặc.

Kỹ thuật điêu khắc cực kỳ tinh xảo.

Trên đó điêu khắc một con Kỳ Lân uy nghiêm.

Tiêu Trần cẩn thận quan sát Kỳ Lân này, phát hiện nó được tạo thành từ rất nhiều tiểu quỷ tụ tập.

Những tiểu quỷ này mặt mũi hung tợn đáng ghét, toàn thân phủ đầy vảy, dường như rắn cuộn xoắn mà thành; trong đám tiểu quỷ này,

có ba tiểu quỷ bị mất đầu.

Ba vết nứt này không phải bị phá hủy, mà hẳn là cơ quan được cố tình để lại.

Tiêu Trần đổi góc độ, muốn quan sát rõ ràng hơn ấn tỳ này.

Nhưng anh ta kinh ngạc phát hiện, hình dáng kỳ lân và tiểu quỷ kia lập tức biến thành vô số hình dạng rồng cá.

Cảnh tượng này khiến Tiêu Trần vô cùng chấn kinh, không ngừng cảm thán: "Người chế tạo ra ấn tỳ này tuyệt đối là thiên tài!

Trí tuệ của người xưa quả nhiên không thể xem thường, lại có thể lợi dụng ánh sáng và bóng tối để tạo ra một vật phẩm tinh xảo đến thế!" Diệp Thần cảm thấy ấn tỳ này có xúc cảm khá tinh tế, hơi giống ngọc thạch, không giống kim loại lắm.

Nhưng chất liệu lại cứng hơn ngọc thạch, điểm này lại giống kim loại!

Điều này khiến Diệp Thần vô cùng tò mò về chất liệu của ấn tỳ.

Ngay khi mọi người đang nghiên cứu ấn tỳ này, ánh mắt Lý Dịch trở nên hưng phấn.

Quỷ Tỳ!

Tuyệt đối là Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ!

Ai có thể ngờ, có người lại đặt thứ quan trọng như vậy dưới cây Phu Thê!

Nếu không phải những người này đào Trấn mộ thú lên, có lẽ Quỷ Tỳ này còn bị chôn vùi thêm rất nhiều năm nữa!

Truyền thuyết nói Quỷ Tỳ có sức mạnh điều khiển âm binh, không biết là thật hay giả!

Lý Dịch trực tiếp ra lệnh, để Cấm Bà ra tay, mang Quỷ Tỳ về.

Diệp Thần lấy kính lúp ra, cẩn thận quan sát hoa văn trên Quỷ Tỳ.

Đúng lúc này, anh ta đột nhiên thấy sau lưng lành lạnh!

Chỉ thấy một bóng trắng đang lao về phía mình.

Tim Diệp Thần thắt lại, vội vàng ném Ngũ Đế Tiền tới tấp vào bóng trắng đó!

Những người khác cũng nhìn thấy bóng trắng kia.

Nào máu chó đen, nào móng lừa đen, nào kiếm gỗ đào, tất cả đều được ném đại bả đại bả về phía Cấm Bà, hòng cản trở bóng trắng này.

Những thứ này quả thật có tác dụng trừ tà.

Chẳng qua thực lực của Cấm Bà quá mạnh, với tư cách là Hoàng Hiệt Quỷ, những vật phẩm trừ tà thông thường này đã không còn tác dụng đáng kể nữa.

Một trận âm phong gào thét thổi qua, liền cuốn bay những vật trừ tà đó!

Tốc độ Cấm Bà bùng nổ, một tay tóm lấy Quỷ Tỳ trong tay Diệp Thần, sau đó trực tiếp cướp đi.

Diệp Thần vì quá căng thẳng, cộng thêm việc anh ta cũng không dám tranh giành đồ với quỷ vật này.

Dưới sự tấn công bất ngờ của Cấm Bà, Quỷ Tỳ đã bị lấy đi.

Mọi người nhìn bóng lưng Cấm Bà rời đi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán!

May mắn thay, mục tiêu của bóng quỷ trắng này không phải là họ, nếu không, tất cả đều phải chết ở đây!

Tim Tiêu Trần đập thình thịch, mãi nửa ngày mới bình tĩnh lại, cười khổ nói: "Cái bóng quỷ trắng này rốt cuộc là cái gì?

Lại hung dữ đến thế!

Ngay cả máu chó đen cũng không sợ!" Sở Phong nhíu mày chặt: "Bóng quỷ trắng này hơi giống Cấm Bà, nhưng Cấm Bà phải có mặt chứ.

Thứ quỷ này không có mặt, nhìn thật đáng sợ!" Diệp Thần ngây ngốc nhìn bàn tay trống rỗng của mình, sau khi hoàn hồn từ nỗi sợ hãi, nghiến răng nói: "Vừa rồi ấn tỳ kia tuyệt đối là một bảo vật!

Nếu không thì cái thứ quỷ này cũng sẽ không đi cướp!" Tiêu Trần bất đắc dĩ nói: "Thôi bỏ đi!

Người không sao đã là may mắn lắm rồi!" Diệp Thần cũng biết mình không thể tranh giành với đối phương, chỉ đành nghiến răng nuốt cục tức vào bụng.

Diệp Thần tự an ủi mình trong lòng, Trấn mộ thú này trông có vẻ giá trị không nhỏ, chắc chắn cũng là một bảo bối.

Cấm Bà thuận lợi suốt đường, men theo mật đạo tiến vào phòng mộ chính.

Dưới Cửu Đầu Xà Bách, Lý Dịch nhìn Quỷ Tỳ trong tay mình, ánh mắt hơi nheo lại.

Chương 77

Thứ này thật sự có thể điều khiển âm binh sao?

Lý Dịch nhìn dòng chữ khắc trên Quỷ Tỳ, phía trên là giáp cốt văn.

Bốn chữ giáp cốt văn này vô cùng phức tạp, Lý Dịch không hiểu.

Lý Dịch mân mê một lát, phát hiện thứ này anh ta căn bản không dùng được.

Cũng không biết cách sử dụng, đành phải ném nó vào không gian hệ thống.

Mặt khác.

Có lẽ vì Trấn mộ thú và Quỷ Tỳ không còn ở đó, mọi người phát hiện lực kéo quỷ dị dưới Âm Hà đã biến mất.

Tiêu Trần và những người khác thấy vậy, vội vàng rời khỏi bãi dưỡng thi, chuẩn bị men theo Âm Hà, đi sâu vào mộ huyệt.

Xuôi theo Âm Hà ngược dòng, mọi người phát hiện càng đi sâu vào bên trong, không khí càng trở nên đục ngầu.

Dưới ánh sáng mạnh của đèn pin, trên những vách đá ẩm ướt và lạnh lẽo hình thành từng vòng đốm đen quỷ dị và kinh khủng.

Mọi người cố gắng giữ tinh thần, cảnh giác nhìn xung quanh, cẩn thận chèo thuyền gỗ.

"Phía trước có một khe nứt!" Diệp Thần mở miệng nói: "Dừng thuyền gỗ lại, chúng ta đi xem phía sau khe nứt có gì rồi tính toán tiếp!" "Được!" Mọi người đồng ý.

Diệp Thần ra tay cực kỳ nhanh nhẹn, một bước nhảy đã vọt lên tảng đá cách đó ba mét.

Sau đó, anh ta nhẹ nhàng nhảy qua các tảng đá như khỉ, chỉ trong vài hơi thở đã tới mép khe nứt.

Diệp Thần cúi đầu nhìn dòng Âm Hà đang chảy chậm rãi sâu bên trong khe nứt, thở phào một hơi.

Hình như bên dưới không có gì quá đáng sợ.

Thuyền có thể đi thẳng vào.

Diệp Thần ra hiệu: "Có thể vào!" Mọi người thấy vậy, liền chèo thuyền tiến lại gần khe nứt.

Sau khi tiến vào khe nứt, sắc mặt Sở Phong lập tức đại biến!

Anh ta chỉ vào địa thế và tảng đá khổng lồ phía trước, kinh hãi nói: "Chỗ này!

Đây tuyệt đối là đại hung chi địa!" Mọi người thấy Sở Phong vốn trầm ổn lại có bộ dạng như vậy, đều không kìm được hỏi: "Chỗ này có gì đặc biệt sao?" Sở Phong nuốt nước bọt một cái thật mạnh, hít sâu một hơi rồi nói: "Núi phản lưng, nước chảy xiết, nước không về nguồn!

Đây đã là đại hung rồi!

Nhưng mọi người xem, khe nứt này và cục diện hình thành bên trong, có giống một thanh Hổ đầu trát không!

Khe nứt này chính là miệng trát, còn tảng đá khổng lồ treo ngược trên đầu chúng ta chính là lưỡi trát!

Đây là Trát Đao Sát!

Biểu thị rằng bất cứ kẻ đạo mộ nào dám tiến vào cổ mộ này đều sẽ bị giết chết!

Cho dù có thể sống sót rời đi, vận khí trên người cũng bị sát khí xung kích, nguy hiểm đến cả gia đình, càng thêm phiền phức!" Tiêu

Trần không tin lắm vào phong thủy, thờ ơ nói: "Đây chẳng qua là những tảng đá khổng lồ tự nhiên hình thành thôi!

Có gì đáng để làm ầm ĩ thế?

Hồi trước tôi đi du lịch Đằng Long Động, bên trong còn có những tảng đá kỳ lạ hơn thế này nhiều, cũng chẳng thấy xảy ra chuyện gì!" Ánh mắt Sở Phong hơi bất mãn, tranh cãi: "Sách cổ ghi chép là như vậy mà!" "Thà không có sách còn hơn tin sách!" Giọng Tiêu Trần vẫn bình thản: "Ai biết người xưa nói thật hay giả?

Có lẽ chỉ là do hạng người tầm thường nào đó viết ra, anh cũng tin sao?" Sở Phong đang định nói thêm gì đó, Diệp Thần lạnh lùng nói: "Đủ rồi!

Thay vì chú ý đến phong thủy, chi bằng nghĩ cách đối phó với cơ quan phía sau đi!" Sở Phong thấy Tiêu Trần và Diệp Thần cùng những người khác tức giận, trong lòng có chút bực bội, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Mọi người nhanh chóng đến cuối Âm Hà.

Đó là một bệ đá vỡ nát, phía dưới bệ đá là một mật đạo sâu hun hút.

Trên bệ đá có một mùi thuốc nổ, hiển nhiên là đã bị người ta dùng thuốc nổ phá ra.

Sở Phong nhíu mày: "Thật là thủ đoạn dã man, không giải được thì dùng sức mạnh trực tiếp phá ra." Diệp Thần và Lâm Phong là người của phái Tá Lĩnh Bàn Sơn, thủ đoạn đạo mộ của họ chính là như vậy.

Thấy Sở Phong nói thế, cả hai đều nhìn với ánh mắt không thiện cảm.

Tuy nhiên, họ không thể hiện ra điều gì.

Sở Phong cầm một cây nến trà, châm lửa rồi đặt ở lối vào mật đạo.

Nến trà vừa được đặt ở lối vào mật đạo, liền bắt đầu phát ra ánh sáng xanh, ngọn lửa trở nên cực kỳ yếu ớt.

Sau đó, nó trực tiếp tắt ngúm!

Mọi người nhìn cây nến trà tắt lịm, sắc mặt đều khó coi.

Bộ quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy đã được Nam phái và Bắc phái mượn dùng, nên ai cũng hiểu nến trà tắt ngụm có nghĩa là gì!

Chỉ là, cổ mộ nằm ngay bên dưới, không đi chinh phục thì quả thật quá khó chịu.

Diệp Thần lấy máy đo không khí ra, đo ở trước mật đạo một chút.

Phát hiện bên dưới này lại còn có Sa lâm độc khí!

Không khí cực kỳ đục ngầu, carbon dioxide nghiêm trọng vượt mức cho phép!

Mọi người nhìn thấy số liệu trên máy đo không khí đều có chút nản lòng.

Lâm Phong thở dài nói: "Bên dưới này căn bản không thích hợp để đạo mộ!

Sa lâm độc khí có tính phá hoại đối với thần kinh quá lớn, tuy rằng hàm lượng không cao lắm, nhưng e rằng cũng sẽ khiến chúng ta trúng độc." "Sa lâm độc khí là vũ khí mà lũ tặc cẩu Anh Hoa Quốc đã sử dụng ở Huyền Quốc trước năm 45, không ngờ ngôi mộ này đã bị người Anh Hoa Quốc mở ra vào thời đại đó rồi!" Sắc mặt những người khác cũng trở nên rất khó coi.

Dương Thượng nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa: "Lũ súc sinh đáng chết!

Dám đạo mộ của Dịch Thiên Đế!

Lại còn đổ Sa lâm độc khí vào bên trong, đúng là mất hết nhân tính!" Sở Phong bình tĩnh nói: "Mọi người nói xem, tại sao lũ tặc khấu Anh Hoa Quốc lại phải dùng Sa lâm độc khí?

Phải biết rằng, chúng cũng ở trong mộ, việc sử dụng Sa lâm độc khí chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng đến chúng!" Tiêu Trần lập tức phản ứng lại: "Anh nói là chúng gặp phải thứ mà ngay cả Âm Dương Sư và Ninja cũng không thể giải quyết, cho nên mới đổ Sa lâm độc khí vào, muốn giết chết đối phương?" Sở Phong gật đầu: "Bên dưới này tuyệt đối không đơn giản!

Dựa theo phản ứng của Anh Hoa Quốc, bọn chúng vẫn chưa mang được bảo vật thật sự trong mộ đi!

Cho nên mới lần thứ hai tiến vào cổ mộ này, muốn thử vận may.

Anh Hoa Quốc tuy đáng ghét, nhưng trong thời kỳ chiến tranh, thực lực của chúng vô cùng mạnh, cấp bậc và cảnh giới của Âm Dương Sư và Ninja thì xa vời so với ngày nay!" Diệp Thần lạnh lùng nói: "Ngôi mộ này càng không đơn giản, chúng ta càng nên xuống xem!

Phải biết rằng, không phải ai cũng may mắn như chúng ta, tìm được một ngôi đại mộ đến mức độ này!

Nếu mất đi cơ hội lần này, lần sau có lẽ sẽ không còn chuyện gì của chúng ta nữa!" Những kẻ đạo mộ xung quanh cũng nhao nhao tán thành lời Diệp Thần.

"Chim chết hướng lên trời, không chết vạn vạn năm!

Đã là đàn ông thì không thể nhát gan!" "Cổ mộ này tuy lợi hại, nhưng sau khi trải qua nhiều người xâm nhập như vậy, e rằng cơ quan bên trong đã mất đi quá nửa, lần này chúng ta trộm mộ thành

công vẫn có tỷ lệ rất cao!" "May mắn là chúng ta đã mang theo mặt nạ phòng độc, với hàm lượng Sa lâm độc khí này, chỉ cần đeo mặt nạ phòng độc thì chắc không thành vấn đề!" "Văn tự trên bệ đá này là kim văn thời Chiến Quốc!

Nếu bên dưới có đồ đồng, thì tuyệt đối đáng tiền!

Bán ra chợ đen, chúng ta cả đời này không phải lo nghĩ!" "Nhà tôi còn có vợ con phải nuôi, có gì đáng sợ hơn cái nghèo sao?

Cứ làm thôi!" Dương Thượng thấy những kẻ đạo mộ này nói chuyện sôi nổi, trong lòng cũng rục rịch.

Anh ta lớn tiếng nói: "Chúng ta là tín đồ của Dịch Thiên Đế, chắc chắn người sẽ không từ bỏ chúng ta!

Huống hồ chúng ta còn mang theo vật tế phẩm, Dịch Thiên Đế vĩ đại nhất định sẽ tiếp kiến chúng ta!" Tiêu Trần và những người khác nhìn hai đứa trẻ phía sau Dương Thượng, đều cảm thấy hơi không đành lòng.

Họ là đạo mộ tặc, chứ không phải kẻ buôn người đồ tể.

Nhìn thấy những đứa trẻ nhỏ như vậy sắp bị mang đi tế sống, trong lòng đương nhiên có chút không thoải mái.

Nhưng đây là chuyện của tín đồ người ta, họ cũng không tiện nói gì nhiều.

Sở Phong lấy ra một con gà trống Nộ Tình Kê uy mãnh, mở miệng nói: "Đây là Nộ Tình Kê, có sức mạnh trừ tà!

Nếu nó tiến vào cổ mộ mà chết, vậy thì chúng ta cũng không cần phải vào nữa!" Mọi người thấy con Nộ Tình Kê có thân hình to gấp đôi gà trống bình thường, mào đỏ như máu, lông vũ ngũ sắc, toàn thân phát ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh đèn pin.

Chương 78

Mỏ, móng vuốt sắc bén vô cùng, tuy đang ở nơi hiểm địa nhưng mắt đỏ rực không chút sợ hãi!

Tiêu Trần không kìm được tán thán: "Thật là một con Nộ Tình Kê tốt!" Mọi người đều đã từng nghe danh Nộ Tình Kê, đều ngưỡng mộ nhìn Sở Phong.

Lần lượt mở miệng tâng bốc Sở Phong: "Sở Phong tiên sinh quả không hổ là truyền nhân của Mạc Kim Giáo Úy, vận khí thật đáng kinh ngạc!" Sở Phong chỉ cười nhạt, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa một tia đắc ý.

Lâm Phong cười nói: "Sở Phong huynh đệ thủ đoạn phi phàm thật!

Phải biết Nộ Tình Kê này là bảo vật cực kỳ khó có được, là khắc tinh của ngũ độc, chuyên đối phó với trùng độc, bọ cạp, rết trong mộ." "Kim kê báo hiệu vốn là ý nghĩa phân biệt âm dương đen trắng, còn tiếng gáy dẫn đường của Nộ Tình Kê có thể phá yêu khí độc hại, càng có thể xua đuổi quỷ mị.

Nộ Tình Kê vốn là đặc sản của Nộ Tình huyện Tương Tây!" "Ban đầu tôi cũng từng đến Tương Tây tìm kiếm, nhưng tiếc là không thu hoạch được gì!

Không biết Sở Phong huynh đệ làm sao mà có được nó?" Nói ra thì, Sở Phong có được con Nộ Tình Kê này cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Nhưng nói ra những chuyện này cũng không có nhiều ý nghĩa, liền cười nói: "Con Nộ Tình Kê này xuất xứ từ tiệm rượu gia truyền ở Tương Tây, vì tiền bối của tôi có quen biết với chủ tiệm rượu đó, nên mới bán con Nộ Tình Kê này cho tôi!" Mọi người thấy có Nộ Tình Kê

ở đây, tâm trạng căng thẳng cũng bớt đi không ít.

Diệp Thần có chút không vui nói: "Lúc trước bóng trắng kia xuất hiện, sao anh không lấy con Nộ Tình Kê này ra?

Nếu không thì ấn tỳ cũng sẽ không bị mất!" Sắc mặt Sở Phong có chút khó coi, lúc đó anh ta không phải không muốn lấy Nộ Tình Kê ra.

Mà là Nộ Tình Kê dường như vô cùng sợ hãi bóng trắng kia, co ro trong túi không dám phát ra tiếng nào!

Lời này Sở Phong không nói ra.

Vì sợ làm xáo trộn lòng quân.

Hơn nữa, điều này cũng quá mất mặt.

Anh ta không thể nói ra được.

Tiêu Trần ở bên cạnh xoa dịu: "Thôi được rồi!

Lúc đó bóng trắng xuất hiện quá đột ngột, Sở Phong không kịp phản ứng cũng là điều dễ hiểu!

Mọi người quen biết nhau, gặp gỡ nhau đều là duyên phận!

Cùng nhau xuống mộ, chính là anh em!

Cần gì phải bận tâm vì chuyện nhỏ nhặt này?" Diệp Thần hừ một tiếng, không nói nhiều.

Sở Phong đặt Nộ Tình Kê ở lối vào mật đạo, Nộ Tình Kê dường như nhìn thấy thứ gì đó bên trong, trở nên vô cùng hưng phấn, đôi cánh lộng lẫy vỗ mạnh, rồi lao vào mật đạo.

Mọi người thấy Nộ Tình Kê không có chuyện gì, liền vội vàng đeo mặt nạ phòng độc tiến vào mật đạo.

Bên trong mật đạo rất u ám lạnh lẽo, nhưng mọi người vì tìm kho báu mà đến, sự hưng phấn đã xua tan đi cái lạnh lẽo này.

Lạc lạc lạc!

Nộ Tình Kê phát ra tiếng gáy vang dội, dò đường phía trước.

Nhưng rất nhanh, nó dừng lại, chết lặng nhìn chằm chằm vào một khe nứt!

Mọi người nhìn khe nứt, lông mày lập tức nhíu chặt.

Khe nứt đó là do gạch mộ bị rễ cây to khỏe đâm xuyên qua mà hình thành.

Không lớn, chỉ đủ cho một cánh tay người đi qua.

Nhưng phía trên đầy một loại dịch thể màu xanh lục bẩn thỉu.

Mùi vị rất khó ngửi, ngay cả khi đeo mặt nạ phòng độc, mọi người cũng không khỏi nhíu mày!

Hơn nữa, dịch thể màu xanh lục này sau khi bị oxy hóa, lại phát ra một vệt huỳnh quang tà dị!

Khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Diệp Thần nói: "Cái này không phải là chất lỏng trong que phát sáng đấy chứ?" Sở Phong lập tức phủ định: "Không phải!

Ánh sáng mà huỳnh quang tề phát ra sẽ không kéo dài như vậy!

Hơn nữa mọi người nhìn màu sắc của dịch thể, hơi giống máu!

Còn có dấu hiệu bị oxy hóa đông đặc nữa!

Nhìn biểu hiện của Nộ Tình Kê, đây rất có khả năng là máu của một loại côn trùng nào đó, hơn nữa trong cơ thể nó còn chứa kịch độc!" Đúng lúc mọi người đang bị máu trong khe nứt này hấp dẫn, Dương Trạch đột nhiên lớn tiếng nói: "Mọi người mau nhìn phía trước!

Toàn bộ đều là máu!" Mọi người nghe tiếng Dương Trạch, vội

vàng chạy tới.

Sau đó, họ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh!

Trong mộ đạo, tràn ngập dịch thể xanh lục u ám, hệt như một tấm lưới đánh cá âm u đáng sợ!

Lâm Phong nuốt nước bọt: "Mọi người nói xem, rốt cuộc là ai đã giết chết những con côn trùng này?

Hơn nữa lượng máu chảy ra của chúng có hơi quá nhiều không?" Tiêu Trần lắc đầu: "Không rõ!

Có lẽ là do Anh Hoa Quốc giết sau khi tiến vào?" Lý Dịch không ngờ khung cảnh mà mình để lại sau khi cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ ăn lại khiến những người này kinh ngạc đến vậy.

Chu kỳ trưởng thành của Nhện Mặt Người rất ngắn, tốc độ sinh sản rất nhanh.

Dưới điều kiện thức ăn đầy đủ, số lượng Nhện Mặt Người mà anh ta tự nuôi lại tăng trở lại!

Hơn nữa, vì bị anh ta thuần hóa, giờ chúng rất nghe lời.

Để rèn luyện những con Nhện Mặt Người này, anh ta đã đặc biệt tổ chức một cuộc săn lùng.

Để Nhện Mặt Người tiến hành đào thoát dưới sự truy đuổi của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ.

Kết quả hiển nhiên dễ thấy.

Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ là sinh vật cấp Siêu Phàm một sao đã tiến hóa hai lần, thực lực mạnh mẽ vô cùng!

Mặc dù số lượng Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ tham gia cuộc săn lùng này ít hơn Nhện Mặt Người, nhưng vẫn là một cuộc thảm sát một chiều!

Điều này khiến Lý Dịch hoàn toàn không còn kỳ vọng gì nhiều vào Nhện Mặt Người.

Nhện Mặt Người chỉ cần làm tốt bổn phận của vật thí nghiệm là đủ rồi, nhiệm vụ canh giữ cổ mộ cứ giao cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ là được.

Tiêu Trần và những người khác đột nhiên nghe thấy tiếng xào xạc xung quanh, dường như có thứ gì đó đang đến gần!

Diệp Thần có thị lực tốt nhất, một cái nhìn đã nhận ra đây là một đàn côn trùng!

Sắc mặt anh ta lập tức đại biến: "Nhanh!

Chạy mau!

Đây là Thi Miết!" Tuy những kẻ đạo mộ chưa từng nhìn thấy Thi Miết, nhưng cũng đã từng nghe nói về sinh vật đáng sợ này trong sách!

Từng người một sợ hãi đến tái mét mặt, nhấc chân chạy thục mạng!

Nhưng, số lượng Thi Miết quá nhiều, dày đặc chen chúc, nối tiếp nhau, hệt như thủy triều!

Mọi người ra sức giẫm chết vài con phía trước, thì những con phía sau đã bắt đầu tràn đến, không ngừng nghỉ, cực kỳ đáng sợ!

Trong đó, cánh tay một người bị Thi Miết cắn trúng, cánh tay lập tức đen sì, máu chảy không ngừng.

Người đó kêu la đau đớn, nhưng đáng tiếc là càng giãy giụa, càng đến gần cái chết!

Chỉ trong một khoảnh khắc, phía đạo mộ tặc và tín đồ áo trắng đã có vài người bị Thi Miết cắn chết.

Vài người đó vừa ngã xuống, Thi Miết liền ào lên, ăn sạch sẽ họ!

Mọi người nhìn thấy sinh mạng vừa còn tươi sống trong nháy mắt đã biến thành xương trắng, đều cảm thấy khó chấp nhận.

Người tiếp theo e rằng sẽ đến lượt họ!

Mọi người hoảng loạn muốn giết Thi Miết, nhưng đáng tiếc những con Thi Miết này thể tích quá nhỏ, tốc độ lại nhanh, họ chỉ có thể giết chết một phần nhỏ.

Tiêu Trần trầm giọng nói: "Dùng lửa!

Chương 79

Đổ xăng xuống đất, dùng lửa đốt chết những con Thi Miết này!" Mọi người nghe vậy, liền vội vàng đổ xăng xuống đất.

Tiêu Trần ném bật lửa lên chỗ xăng.

Oanh!

Lập tức một vòng lửa khổng lồ bùng lên!

Mọi người được vòng lửa bảo vệ, tạm thời an toàn.

Nộ Tình Kê phát ra tiếng gáy vang dội, bắt đầu tấn công mạnh mẽ những con Thi Miết bên trong vòng lửa.

Con Nộ Tình Kê này cực kỳ phi phàm, lại không sợ độc của Thi Miết, mỗi ngụm nuốt một con Thi Miết!

Mọi người thấy vậy, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Trần nhìn những con Thi Miết không ngừng tụ tập xung quanh, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Dương Trạch trực tiếp sợ đến hai chân mềm nhũn, nắm chặt cánh tay Tiêu Trần, không ngừng hỏi: "Giờ phải làm sao?" Tiêu Trần một chân giẫm chết một con Thi Miết, dịch xanh bắn ra, trông cực kỳ ghê tởm.

Tiêu Trần nhìn máu xanh, đột nhiên mắt sáng lên: "Những dịch xanh này chẳng lẽ là Thi Miết sao?" "Nếu là những con Thi Miết này, vậy thì trong cổ mộ này khẳng định tồn tại thiên địch của Thi Miết!

Chỉ cần tìm được thiên địch của chúng, có lẽ có thể đối phó được với chúng!" Diệp Thần lạnh lùng nói: "Nếu thiên địch của chúng còn nguy hiểm hơn chúng thì sao?" "Cái này..." Tiêu Trần nhất thời không

biết phải trả lời thế nào.

Sở Phong nhìn vòng lửa không ngừng thu nhỏ, trầm giọng nói: "Xăng sắp cháy hết rồi!

Những con Thi Miết này sẽ rất nhanh phát động đợt tấn công tiếp theo!

Chúng ta nhất định phải đột phá vòng vây Thi Miết trước khi xăng hết!" Mọi người đều hiểu, hậu quả của việc bị Thi Miết bao vây là gì!

Chắc chắn sẽ giống như mấy người vừa rồi.

Lâm Phong đột nhiên nằm sấp xuống đất, miệng phát ra những âm tiết cổ quái và đặc biệt.

Nếu nghe kỹ, những âm tiết cổ quái này rất giống tiếng kêu của Thi Miết!

Những con Thi Miết này dường như hiểu lời Lâm Phong nói, lại bắt đầu chậm rãi tản đi!

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Lâm Phong.

Người đàn ông vốn im lặng suốt dọc đường này, lại có thủ đoạn như vậy?

Dương Trạch vui mừng đến phát khóc, trong mắt tràn đầy sự may mắn và cuồng hỷ sau tai ương: "Tuyệt vời quá!

Chúng ta sống sót rồi!" Dương Thượng hỏi: "Tiểu hữu Lâm Phong, chẳng lẽ cậu có thể giao tiếp với Thi Miết?" Sở Phong nhìn chằm chằm Lâm Phong, từng chữ một nói: "Đây là Thi Ngữ!

Kỹ năng này ở bên ngoài đã sớm thất truyền rồi, nghe nói chỉ có người nhà họ Trần và Trương mới biết!

Không ngờ Lâm Phong cậu lại còn biết thứ này!" Lâm Phong thờ ơ nói: "Chỉ là biết một chút thôi, tôi còn tưởng không đối phó được

với những con Thi Miết này chứ!

Không ngờ hiệu quả lại tốt đến vậy.” Những kẻ đạo mộ đều kính nể nhìn Lâm Phong.

Trong giới đạo mộ, thực lực đại diện cho địa vị!

Lâm Phong biết Thi Ngữ, đã cứu mạng họ, đương nhiên có thể nhận được sự cảm kích và kính trọng của họ!

Lý Dịch lấy Thi Miết Vương ra, thờ ơ nói: “Hãy để những con Thi Miết này tiếp tục phát động tấn công!

Nhớ kỹ, chỉ cần giết chết các tín đồ áo trắng là được!

Cố gắng đừng làm hại hai đứa trẻ kia.” Thi Miết Vương chỉ số IQ không cao, cộng thêm việc Thi Miết Vương không phải là sủng vật do hệ thống ban thưởng, nên nó không hiểu lời Lý Dịch nói một cách thấu đáo.

Thi Miết quả thật sẽ đi tấn công Dương Thượng và những người khác, nhưng lại là tấn công toàn diện!

Lần này, số lượng Thi Miết càng đáng sợ hơn!

Toàn bộ Thi Miết trong cổ mộ đều đổ về phía đó!

Tiêu Trần và những người khác thấy những con Thi Miết này quay đi rồi lại quay lại, số lượng còn trở nên nhiều hơn, sắc mặt đều tái mét!

Như đang chịu tang!

Dương Trạch méo mặt: “Hóa ra những con Thi Miết này rời đi là để gọi bạn bè đến, cùng nhau ăn tiệc à!” Dương Thượng liếc nhìn thân hình mập mạp của Dương Trạch, nghiến răng chửi rủa: “Nói ít thôi!” Dương Trạch rụt cổ lại, không dám nói gì.

Dưới triều cường Thi Miết, mọi người đều vô cùng căng thẳng.

Tiêu Trần lớn tiếng nói: "Lâm Phong, anh thử dùng Thi Ngữ xem có tác dụng với những con Thi Miết này không!" Lâm Phong thử một chút, phát hiện những con Thi Miết này không hề do dự chút nào!

Hơn nữa còn phát ra tiếng rít giận dữ, dáng vẻ như muốn liều chết với họ!

Sắc mặt Lâm Phong hoảng sợ: "Đây là mệnh lệnh của Thi Miết Vương!

Chúng bị Thi Miết Vương thao túng đến để đánh giết chúng ta!

Không ngờ trong đàn Thi Miết này lại sinh ra Thi Miết Vương!" Mọi người đều kinh hãi.

Thi Miết đáng sợ.

Nhưng đáng sợ hơn nữa là Thi Miết Vương!

Chỉ số IQ của Thi Miết Vương cao hơn Thi Miết bình thường không chỉ vài lần, tương đương với trí lực của một đứa trẻ ba tuổi.

Có Thi Miết Vương thống lĩnh đàn Thi Miết, chúng càng chú trọng chiến lược hơn.

Điều đáng sợ nhất là, mệnh lệnh của Thi Miết Vương được truyền trực tiếp qua thông tin đến từng con Thi Miết, nên Thi Ngữ căn bản không thể khống chế Thi Miết!

Tiêu Trần nhìn Nộ Tình Kê, phát hiện con gà quý này cũng có chút chùn bước!

Đôi mắt sắc bén mang theo một tia do dự, không còn quả quyết nữa.

Điều này cũng không trách nó được.

Bởi vì ngay cả con người trong hoàn cảnh này cũng sợ chết khiếp.

Vòng lửa do xăng cháy đã bắt đầu nhỏ lại, những con Thi Miết ăn thịt không nhả xương này càng tụ tập càng nhiều, hình thành một vòng vây khổng lồ và dày đặc!

Diệp Thần giơ súng bắn, liên tục bắn giết lác đác vài con Thi Miết.

Hiệu quả rất ít.

Trên trán Tiêu Trần đầy những giọt mồ hôi li ti.

Lần này họ thật sự xong đời rồi!

Phập!

Dương Thượng đột nhiên quỳ xuống đất, mặt đầy thành kính cầu nguyện: "Dịch Thiên Đế vĩ đại, chúng con là những nô bộc trung thành nhất của ngài, xin ngài mở ra một con đường sống cho nô bộc của ngài!" Các tín đồ áo trắng nhao nhao quỳ xuống, bắt đầu cầu nguyện.

Tiêu Trần và những người khác lạnh lùng đứng nhìn, cảm thấy khinh thường trước biểu hiện ngu muội của những người này.

Nếu cầu nguyện có tác dụng, thì ai cũng sẽ đi tín ngưỡng Dịch Thiên Đế!

Dương Trạch một tay túm lấy đồng nam, một tay túm lấy đồng nữ, giống như xách gà con, xách chúng đặt ở phía trước nhất.

Hai đứa trẻ bị Thi Miết trước mắt dọa cho run rẩy toàn thân, không dám nói một lời nào.

Ngay cả khi bị ngã đau, chúng cũng không có biểu cảm gì nhiều, chỉ kinh hoàng trừng lớn hai mắt.

Dương Trạch quỳ xuống đất, lớn tiếng cầu khẩn: "Dịch Thiên Đế chí cao vô thượng, đây là vật tế phẩm mà các nô bộc dâng lên ngài, xin ngài đừng chê mà nhận lấy!" Lý Dịch hơi nhíu mày, anh ta đâu phải tà

thần gì mà cần vật tế sống?

Nhưng, tên này lại ném hai đứa trẻ ra phía trước nhất, dưới sự bao phủ của đàn Thi Miết, hai đứa trẻ này chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Mục tiêu của anh ta là những kẻ đạo mộ, không liên quan gì đến hai đứa trẻ vô tội này.

Lý Dịch không phải người lạm sát, nên trực tiếp ra lệnh cho Thi Miết rời đi.

Trong tay anh ta còn có rất nhiều cơ quan khác, đối phó với những kẻ đạo mộ này quá dễ dàng!

Hơn nữa, đối phương đã giúp mình tìm được Quỷ Tỳ, cũng coi như có công.

Chương 80

Để họ sống thêm một thời gian nữa cũng không sao.

Hoặc có lẽ họ còn có thể tìm thấy một vài điều bất ngờ trong ngôi mộ này?

Oanh!

Vòng lửa do xăng cháy xuất hiện một khe hở.

Tê tê tê!

Đàn Thi Miết gầm rít giận dữ, điên cuồng lao vào khe hở đó!

Sắc mặt mọi người tái mét, lẽ nào họ sắp chết ở đây sao?

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, một chuyện khiến họ vô cùng chấn kinh đã xảy ra!

Những con Thi Miết này như nhận được lệnh gì đó, lập tức dừng bước, bắt đầu lùi lại!

Điều này quả thật quá khó tin.

Thi Miết lại bỏ qua miếng thịt đã đến miệng sao?

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, họ đã sống sót.

Cảm giác sống sót sau tai ương này thật sự quá tuyệt vời!

Ngay cả Tiêu Trần vốn luôn bình tĩnh cũng cảm thấy cơ thể rã rời, đầu óc quay cuồng.

Toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, nhầy nhụa, thật sự khó chịu!

Nhưng, đây chính là cảm giác của sự sống!

Đau khổ mà mỹ diệu!

Dương Trạch cười phá lên không ngừng: “Là Dịch Thiên Đế!

Nhất định là Dịch Thiên Đế chí tôn vô thượng đã thi triển thần lực, đàn Thi Miết này mới rời đi!

Xem ra, Dịch Thiên Đế đã chấp nhận vật tế phẩm của chúng ta!

Chỉ cần tiến vào chủ mộ thất, hiến tế vật phẩm cho người, là có thể nhận được ban phước!” Các tín đồ áo trắng đều vô cùng kích động, từng người một miệng phát ra tiếng kêu quái dị như khỉ, nhảy múa điên cuồng và quỷ dị.

Ánh mắt của phía đạo mộ tặc đều rất kỳ lạ, như thể đang xem khỉ diễn trò mà nhìn các tín đồ áo trắng.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát, sau đó mới tiếp tục tiến lên.

Còn về việc lùi lại rời đi, không một ai đề cập!

Lý Dịch dẫn mọi người đi vào phòng phụ phía sau Cửu Diệu Tinh Tướng Cổng Đồng.

Đằng sau cánh cổng đồng này đương nhiên là không thể đi vào được.

Nhưng Lý Dịch trong những ngày dọn dẹp Cửu Đầu Xà Bách đã phát hiện, bên ngoài cánh Cửu Diệu Tinh Tướng Cổng Đồng này còn có một nơi khác cũng là mộ thất của cổ mộ!

Chẳng qua là bị Cửu Đầu Xà Bách che lấp quá kỹ, nếu không phải anh ta cải tạo mộ địa để dọn dẹp một lối đi, thì cũng không thể phát hiện ra nơi này!

Lý Dịch suy đoán, phía sau cánh Cửu Diệu Tinh Tướng Cổng Đồng này hẳn là khu vực cốt lõi bí ẩn của cổ mộ.

Còn phần bên ngoài thì đã bị Chu Mục Vương thời Tây Chu và Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc lợi dụng.

Trên cơ sở đó đã xây dựng Lăng mộ Chu Vương và Cung điện Lỗ Vương!

Giờ khắc này, Sở Phong và những người khác chính là được Lý Dịch dẫn vào phần mà Chu Mục Vương và Lỗ Thương Vương đều chưa từng sử dụng đến.

Càng đến gần khu vực bí ẩn chưa được khai phá này, cảm giác chấn động trong không khí càng mạnh mẽ!

Cảm giác chấn động này vô cùng quỷ dị, khiến tầm nhìn của họ đều bắt đầu run rẩy.

Thần kinh đại não đang run lên, dường như ý thức và thể xác đang bắt đầu tách rời!

Trong bụng cồn cào khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Ngay cả Diệp Thần có thể chất tốt nhất cũng không kìm được muốn nôn!

May mắn là cảm giác này không kéo dài bao lâu.

Mọi người nghỉ ngơi một lát, sau đó mới tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, họ liền nhìn thấy từng bức đồ án tinh mỹ!

Sở Phong nhìn những viên gạch mộ trong mật đạo, cảm thán nói: "Mộ gạch rỗng là một trong những hình thức mai táng xuất hiện từ thời Chiến Quốc đến Tây Kinh, nhưng thông thường trên gạch mộ là mặt trơn hoặc các họa tiết hình học thông thường!

Nhưng ở đây, nội dung trên gạch rỗng lại vô cùng phong phú và đa sắc, thể hiện phẩm vị và thực lực của chủ nhân!

Những đồ án trên này hẳn là ghi lại phong tục, tư tưởng sinh hoạt của người thời đó.

Như ca múa, cưỡi ngựa bắn cung, xe ngựa, săn bắn, cổng thành,

chuyện thần thoại...

Nội dung trên này còn phong phú và đa sắc hơn cả mộ gạch rỗng họa tượng thời Hán được phát hiện vào tháng 9 năm 1970!" Tiêu Trần chỉ vào một bức tường gạch mộ trong mật đạo, trầm giọng nói: "Bức họa trên này hẳn là câu chuyện thần thoại Thường Nga lén uống tiên dược, chia tay Hậu Nghệ mà bay lên cung trăng!

Chỉ là mọi người xem, biểu cảm của Thường Nga này có chút khác biệt so với câu chuyện chúng ta quen thuộc!" Mọi người men theo ngón tay Tiêu Trần nhìn tới, chỉ thấy trên mặt Thường Nga này mang theo ý cười và sự thỏa mãn.

Đó dường như là niềm hân hoan khi một mục đích nào đó cuối cùng đã được thực hiện!

Trên tường mộ, đồ án màu sắc tươi sáng, nét vẽ tinh xảo.

Khuôn mặt nghiêng của Thường Nga do họa sĩ phác họa cực kỳ xinh đẹp, khí chất tiên khí phiêu diêu thoát tục và vẻ thanh lãnh khiến mọi người cảm thấy xúc động khó tả.

Chỉ là nụ cười kia, quá đỗi đột ngột!

Cho người ta một cảm giác vẽ rắn thêm chân.

Không!

Không chỉ là vẽ rắn thêm chân.

Càng giống như, nụ cười đó vốn dĩ không nên tồn tại.

Sắc mặt Sở Phong nghiêm túc: "Chẳng lẽ mục đích Thường Nga tiếp cận Hậu Nghệ chính là vì thuốc trường sinh bất lão?" Tiêu Trần lắc đầu: "Không rõ!

Câu chuyện Thường Nga bôn nguyệt có rất nhiều phiên bản, giờ đây chỉ còn lại một trong số đó!

Có lẽ, phiên bản ban đầu của nó còn đen tối và quỷ dị hơn nhiều so với phiên bản hiện tại!" Tiêu Trần lại gần xem xét kỹ lưỡng, phát hiện những viên gạch mộ này vì bị rễ cây phá hỏng, nội dung phía sau căn bản không thể nhìn rõ.

Nhất thời có chút thất vọng nói: "Thường Nga bôn nguyệt tuy là câu chuyện thần thoại gia đình nào cũng biết, nhưng sự thật của sự việc e rằng chỉ có người thời đó mới có thể biết!

Lịch sử được viết bởi kẻ thắng cuộc, Hậu Nghệ ban đầu thất bại, những chuyện xảy ra sau đó đã trở thành bí ẩn!" Giọng Sở Phong có chút nghiêm túc: "Có hai Hậu Nghệ.

Một là Hậu Nghệ trong câu chuyện thần thoại, một là quân chủ Hậu Nghệ của nhà Hạ!

Người trước được cho là đã bắn chết mười con quạ, trừ Áp Du, Trác Xỉ, Cửu Anh, Đại Phong, Phong Hi, Tu Xà và các hung thú lớn khác, được xưng là anh hùng!

Còn người sau là thủ lĩnh Hữu Cùng thị của nhà Hạ.

Sau khi Hạ Trọng Khang chết, con của ông ta là Tương kế vị.

Không lâu sau, Nghệ đã đuổi Tương đi, tự mình làm quân chủ, là vị quân chủ thứ sáu của thời Hạ, sau đó bị gian thần Hàn Trác giết chết.

Nhưng bất kể Hậu Nghệ trong câu chuyện nào, đều bị vợ mình hãm hại.

Người trước bị vợ mình là Thường Nga lén ăn thuốc trường sinh bất lão, cuối cùng chết thảm dưới gậy gỗ đào.

Người sau kết cục cũng thê thảm tương tự, vợ ông ta là Thuần Hồ cấu kết với Hàn Trác, giết chết Hậu Nghệ.

Hàn Trác sau khi Hậu Nghệ chết đã lập nên Đại Hàn Vương Triều!

Nếu tôi không đoán sai, những gì được ghi lại trên bức mộ họa này rất có thể là nội dung liên quan đến đoạn bí sử này!" Tiêu Trần tiếc nuối nói: "Dựa theo phạm vi của mộ họa, nội dung phía sau rất nhiều, nhưng tiếc là chúng ta không thể tìm được manh mối liên quan từ những bức mộ họa vỡ nát không còn hình dạng này!" Dương Thượng không mấy hứng thú với câu chuyện Thường Nga bôn nguyệt này, nhưng việc mộ họa xuất hiện trong mộ của Dịch Thiên Đế lại khiến anh ta nghi ngờ.

"Thời đại Dịch Thiên Đế xuất hiện, cách thời đại Hậu Nghệ Thường Nga rất xa, tại sao mộ của người lại có câu chuyện Thường Nga bôn nguyệt?" "Chẳng lẽ chỉ là người xây mộ của Dịch Thiên Đế muốn trang trí mộ của Dịch Thiên Đế sao?" Tiêu Trần lắc đầu, phủ nhận: "Không thể lắm!

Chương 81

Nếu không có liên quan, thì không thể nào đặt câu chuyện Hậu Nghệ và Thường Nga vào trong mộ họa này!

Mọi người nhìn bức mộ họa, tuy gạch mộ đã vỡ nát, nhiều thứ đã không thể nhìn rõ.

Nhưng vẫn có thể thấy một phần lớn đều đang miêu tả Hậu Nghệ và Thường Nga, tức là, người xây mộ đã ẩn giấu thông tin quan trọng trong đó!

Chỉ là chúng ta chưa tìm thấy mà thôi!" Sở Phong và những người khác đều gật đầu đồng tình.

Tiêu Trần nghĩ một lát rồi lại nói: "Nguồn gốc của Dịch Thiên Đế có lẽ thần bí hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!

Mọi người xem, màu sắc mà mộ họa sử dụng, có sự khác biệt rất lớn so với màu sắc trong những ngôi mộ khác!

Thời Tần Hán, màu sắc được sử dụng trong mộ họa đã có đại hồng, chu hồng, đen, nâu, thạch thanh và thạch lục.

Trong màu sắc được vẽ trên tượng binh mã Tần Thủy Hoàng còn sử dụng chu sa, duyên đan, than đen và duyên bạch.

Sau thời Ngụy Tấn, các loại màu sắc của tranh vẽ ở Huyền Quốc càng phong phú hơn.

Trong nghệ thuật Đôn Hoàng lại có sự phát triển cực lớn, theo nghiên cứu phân tích, các loại màu đỏ được sử dụng trong bích họa Đôn Hoàng đã có chu sa, hồng thổ, hùng hoàng, hồng đan, thiết hồng, yên chi và ngân chu.

Nhưng, mặc dù các loại màu sắc trong tranh vẽ nghệ thuật Đôn

Hoàng cực kỳ phong phú, nhưng so với ở đây, vẫn kém hơn một chút!

Tôi tuy rằng nghiên cứu về màu sắc mộ họa không sâu lắm, nhưng cũng có thể thấy màu sắc ở đây ít nhất có hơn ba trăm loại!

Số lượng màu sắc đa dạng như vậy, vào thời Chiến Quốc là không thể xuất hiện!" Sở Phong nhíu chặt mày, cảm thấy mọi chuyện ngày càng thần bí.

Mọi thứ dường như bị bao phủ trong một màn sương mù, càng đi sâu khám phá, càng cảm thấy bí mật đằng sau quá đỗi kinh người!

"Ngôi mộ này có phải không phải mộ thời Chiến Quốc, mà là thời Tần Hán không?" "Chẳng lẽ là hậu nhân đã xây dựng ngôi mộ này trên cơ sở đó, nên mới có nhiều màu sắc họa tiết đến vậy?" Tiêu Trần dùng ngón tay chạm vào màu vẽ, phát hiện mức độ oxy hóa trên đó đã rất sâu rồi.

Mà loại màu chu hồng này có khả năng chống oxy hóa rất tốt, cộng thêm nhiệt độ ở đây rất thấp, tốc độ oxy hóa sẽ càng thấp hơn.

Muốn oxy hóa đến mức độ này, thời gian trải qua chắc chắn rất lâu!

Ít nhất phải hơn ba nghìn năm!

Cũng có nghĩa là, thời gian tồn tại của bức bích họa này đã vượt quá thời Tần Hán!

Mọi người nghe Tiêu Trần giải thích, sự bối rối trong mắt càng thêm đậm đặc.

Những thứ xuất hiện trên gạch mộ rõ ràng đã vượt xa trình độ khoa học kỹ thuật của thời đại đó, phát hiện này quả thật khiến người ta cảm thấy khó tin.

Sở Phong chỉ có thể cảm thán: "Trí tuệ của người xưa quả thật

không thể xem thường!" Tiêu Trần thì nói: "Nếu đây là mộ của Dịch Thiên Đế, vậy thì nguồn gốc của Dịch Thiên Đế có lẽ còn thần bí hơn chúng ta tưởng tượng!

Ít nhất thì không phải Dịch Thiên Đế mà các chuyên gia nói!" Dương Thượng ánh mắt có chút không thiện: "Lời anh nói là ý gì?

Lý luận của chuyên gia là sai sao?" Tiêu Trần giải thích: "Dịch Thiên Đế mà chuyên gia nói là vị quân chủ mất nước đầu thời Chiến Quốc, nhưng ngôi mộ này lại có niên đại xa xưa hơn nhiều so với thời đại Dịch Thiên Đế sống!

Điều này đã tạo ra mâu thuẫn!

Nhưng, không nhất định là chuyên gia nói sai, vì họ dựa theo gia phả của các anh để suy luận ngược!" Dương Thượng nhíu chặt mày, ngữ khí đầy nghi hoặc: "Ý anh là sao?" "Có khi nào trong lịch sử có hai Dịch Thiên Đế?

Vị Dịch mà các anh tín ngưỡng thực ra không phải là Dịch Thiên Đế ban đầu, mà chỉ là người sùng bái Dịch Thiên Đế." Lời của Tiêu Trần khiến sắc mặt Dương Thượng và các tín đồ áo trắng càng thêm khó coi.

Dương Trạch giận dữ nói: "Không thể nào!

Dịch Thiên Đế chí cao vô thượng sao có thể là kẻ mô phỏng!" Tiêu Trần không tranh cãi, chỉ thờ ơ nói: "Đây chỉ là suy đoán cá nhân của tôi mà thôi!" Dương Thượng và những người khác đang chuẩn bị khẩu chiến với Tiêu Trần, Diệp Thần có chút sốt ruột nói: "Đủ rồi!

Tôi không có hứng thú nghe các anh kể những câu chuyện và suy luận này!

Tôi đến ngôi mộ này là để tìm bảo vật, chứ không phải đến để giải mã!" Những kẻ đạo mộ khác vốn không có hứng thú với lịch sử,

nhao nhao mở miệng đề nghị tăng tốc độ khám phá.

Nếu không phải hiểu lịch sử có thể giúp trộm mộ tốt hơn, thì ai rảnh rỗi mà đi tìm hiểu những chuyện cũ kỹ đã bị chôn vùi trong bụi trần này?

Tiêu Trần và Sở Phong bất đắc dĩ nhìn nhau.

Họ khác với những kẻ đạo mộ này.

Dưới ảnh hưởng của gia tộc, họ có một sự khát khao kiến thức gần như cuồng nhiệt về lịch sử, muốn biết những sự thật lịch sử đã bị bóp méo!

Chỉ là hiện tại họ cũng không thể tìm ra sự thật đằng sau, chỉ đành tạm dừng.

Lý Dịch thì lặng lẽ nghiền ngẫm cuộc đối thoại của mọi người.

Bí mật của cổ mộ này dường như vô tận, khiến người ta cảm thấy vô cùng mơ hồ.

Có lẽ, cổ mộ này vì một lý do nào đó, đã bị rất nhiều người trong lịch sử dùng làm lăng mộ.

Nên mới có nhiều bí mật đến vậy!

Và những người đặt chân đến nơi này cũng rất nhiều.

Để lại một lượng lớn manh mối, đủ để gây hỗn loạn cho những người đến sau.

Tiêu Trần và những người khác tiếp tục tiến lên.

Con đường phía trước cực kỳ khó đi, gạch mộ vỡ nát khắp nơi.

Điều khiến mọi người khó chịu nhất là con đường phía sau ngày càng hẹp lại, đá vụn và đất đá xung quanh ngày càng nhiều!

Rễ cây chằng chịt, làm không gian trong mật đạo thu hẹp lại, chỉ

vừa đủ cho một người đi qua.

Ánh mắt Lý Dịch hơi lạnh, lặng lẽ nhìn nhóm người này đi sâu vào mật đạo.

Mật đạo này không phải mộ địa của anh ta, nên Mắt Lãnh Chúa cũng không thể dò xét.

Bởi vì Thi Miết sau khi tiến vào đây liền cảm thấy vô cùng sợ hãi, ngay cả Thi Miết Vương cũng không thể khống chế những con Thi Miết này ép buộc tiến vào.

Cộng thêm Lý Dịch đang cải tạo mộ huyệt, không có thời gian và tinh lực để quản lý mật đạo này.

Nên Lý Dịch cũng không hiểu rõ bên trong rốt cuộc có gì.

Giờ đây, vừa hay để nhóm người này đi vào dò đường!

Lý Dịch sắp xếp Anh Vũ Đao Vũ và Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đi theo sau Tiêu Trần và những người khác, nếu có dị bảo xuất thế, sẽ trực tiếp cướp đoạt!

Diệp Thần từ nhỏ đã trải qua huấn luyện đặc biệt và tàn khốc, nên trực giác của anh ta rất nhạy bén.

Suốt dọc đường luôn cảm thấy có người đang theo dõi họ.

Chỉ là cảm giác này lúc có lúc không, rất khó nắm bắt.

Giờ đây, cảm giác này trở nên càng ngày càng mạnh mẽ.

Dường như có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào anh ta!

Diệp Thần nhìn xung quanh một lượt, không phát hiện ra điều gì bất thường.

Chỉ đành thầm ghi nhớ trong lòng.

Tiêu Trần đi ở phía trước nhất đột nhiên nói nhỏ: “Con đường

phía trước đã bị chặn rồi!" Đèn pin trong tay mọi người đồng loạt chiếu quét qua phía trước, phát hiện phía trước là một bức tường mộ khổng lồ!

Tường được làm từ bột Thiên Tâm Nham, nên không bị hệ thống rễ Cửu Đầu Xà Bách phá hủy.

Bích họa trên tường mộ là Hậu Nghệ Xạ Nhật Đồ.

Miêu tả cảnh Hậu Nghệ cầm Thần cung bắn rụng chín mặt trời trên bầu trời.

Màu sắc tươi sáng, đường nét tinh tế, thể hiện cảm giác sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ!

Tiêu Trần mở miệng nói: "Bức bích họa này lại rất giống với các tác phẩm phái tả thực hiện nay!" Diệp Thần nhìn mặt trời duy nhất còn lại trên cuộn cuối cùng của bích họa, trầm giọng nói: "Đây không phải là mộ thất cuối cùng, có lẽ ở đây có cơ quan gì đó tồn tại!" Sở Phong chỉ vào chín mặt trời rơi trên mặt đất trong mộ họa, nhíu chặt mày: "Hình dạng sắp xếp của chín mặt trời này rất giống với Cửu Tinh Thiên Cung Đồ trong truyền thuyết!" Sở Phong vừa nói vừa dùng ngón tay chạm vào đồ án mặt trời đó.

Phát hiện đồ án mặt trời này có hơi nhô lên.

Nó lại có thể di chuyển được!

Hơn nữa chín mặt trời đều có thể di chuyển tùy ý trên mộ họa, dường như là để người đến sau dùng chúng ghép thành một bức tranh!

Tiêu Trần thấy vậy không kìm được kinh ngạc than: "Cơ quan của người xưa thật là độc đáo, lại muốn người ta dùng cách di chuyển hình ảnh để phá giải!" "Sở Phong, anh hiểu rõ phong thủy nhất, Cửu Tinh Thiên Cung Đồ này rốt cuộc phải sắp xếp thế nào?" Sở Phong

cười khổ nói: “Tôi chỉ biết một chút về Cửu Tinh Thiên Cung Đồ thôi, nội dung cụ thể thì tôi không rõ!

Chương 82

Làm sao để phá giải, tôi làm sao mà biết được?" Diệp Thần lạnh lùng nói: "Trực tiếp dùng thuốc nổ phá bức tường này ra xem sao!" "Không được!" Sở Phong vội vàng phản đối: "Ai biết dùng bạo lực phá vỡ bức tường mộ này sẽ xảy ra chuyện gì?

Nếu phá hủy bảo vật bên trong, chẳng phải là thiệt lớn sao!" Diệp Thần lạnh lùng hừ một tiếng: "Vậy thì làm sao?

Chẳng lẽ cứ ngồi yên ở đây sao?" Sở Phong đành nói: "Tôi sẽ thử trước, xem có giải được Cửu Tinh Thiên Cung Đồ này không." "Ừ!" Sở Phong bắt đầu suy tính Hoàng đạo Thập Nhị Cung, chuẩn bị dùng Hoàng đạo để tìm ra phương pháp giải quyết bí ẩn.

Nhưng, anh ta càng suy tính, càng cảm thấy chấn kinh và sợ hãi!

Cảm thấy bất lực trước sự hiểu biết nông cạn của bản thân!

Tiêu Trần thấy sắc mặt Sở Phong tái mét, trán đầy mồ hôi li ti, quan tâm hỏi: "Sở Phong, anh sao rồi?" Sở Phong nuốt nước bọt, khó khăn nói: "Chín mặt trời này không đơn giản là tương ứng với Cửu Tinh, mà cần phải chuyển đổi thành cổ lịch pháp mới được!

Mà các loại cổ lịch pháp lại tương đối nhiều, tôi không rõ nó sử dụng cổ lịch pháp nào!

Điều quan trọng nhất là, quỹ đạo vận hành của Quý Dậu Hoặc Tinh và Đinh Mão Sát Cống hai ngôi sao này lại xung khắc với chín mặt trời!

Dựa theo ghi chép trong Cửu Tinh Kim Phù Kinh để suy tính, lượng tính toán ở đây sẽ trở nên cực kỳ khổng lồ!

Với trình độ của tôi, căn bản không thể phá giải!" Mọi người nghe

lời Sở Phong nói, đều kinh ngạc.

Trong đó, những kẻ đạo mộ có nghiên cứu về Kim Phù Kinh thì nhíu chặt mày, bắt đầu thảo luận nhỏ tiếng.

"Kim Phù Kinh là bộ sách nói về thuật xem tinh chọn ngày.

Tức là trên trời có Cửu Tinh gồm Yêu Tinh, Hoặc Tinh, Hòa Đao, Sát Cống, Trực Tinh, Bặc Mộc, Giác Dĩ, Nhân Chuyên, Lập Tảo, Cửu Tinh luân phiên trực nhật.

Phàm nhà nào có việc khởi tạo, hôn tang, thiên di, tế tự, xuất hành...

đều phải cẩn thận chọn ngày lành, nếu gặp cát tinh đương trị thì vạn sự như ý, gặp hung tinh thì gia phá người vong.

Nếu người xưa dùng Cửu Tinh để xây mộ, rất có thể sẽ để lại manh mối, nếu tìm được, cơ quan phía sau liền có thể giải khai!

Tôi cảm thấy Kim Phù Kinh không thể nào giải được chín mặt trời này, Cửu Tinh và chín mặt trời có lẽ không liên quan!" Ngay khi mọi người đang suy nghĩ và thảo luận, Lý Dịch đã suy tính ra phương pháp giải chín mặt trời này.

Chín mặt trời không đại diện cho Cửu Tinh.

Suy nghĩ theo hướng này chẳng phải là sai lầm sao!

Chín mặt trời này thực ra là ẩn dụ!

Đại diện cho chín con hung thú như Áp Du, Trác Xỉ, Cửu Anh, Đại Phong, Phong Hi, Tu Xà!

Hậu Nghệ ở vùng hoang dã phía nam đã giết Trác Xỉ, trên dòng nước hung dữ phía bắc đã giết Cửu Anh, ở đầm lầy lớn Thanh Khâu phía đông đã dùng mũi tên buộc dây để bắn Đại Phong...

Vì vậy, chín mặt trời phải được sắp xếp theo thứ tự tử vong và

phương vị của những con hung thú này!

Điều quan trọng nhất là, phân biệt được chín mặt trời này đại diện cho những con hung thú nào!

Bề ngoài những chín mặt trời này trông gần như nhau, nếu ánh sáng hơi tối, người có thị lực phi phàm sẽ phát hiện trên chín mặt trời này khắc những hư ảnh mờ nhạt!

Lý Dịch thông qua thị giác của Anh Vũ Đao Vũ, rất nhanh đã ghép chín mặt trời với các hung thú tương ứng!

Tiếp theo, chỉ cần đuổi những người này ra khỏi mật đạo này, anh ta liền có thể mở ra bí mật trong bức mộ họa này rồi.

Lý Dịch vừa nghĩ vừa ra lệnh cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ tấn công mọi người!

Đuổi họ ra khỏi mật đạo.

Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ sau khi nhận được lệnh của Lý Dịch, nhanh chóng bắt đầu hành động.

Sở Phong và những người khác ban đầu vẫn đang thảo luận xem chín mặt trời này phải giải quyết thế nào, Diệp Thần đột nhiên nghe thấy tiếng xào xạc xung quanh!

Tiếng động đó hơi giống khi Thi Miết xuất hiện.

Nhưng nhẹ hơn một chút.

Sắc mặt Diệp Thần hơi đổi, lớn tiếng nói: “Cẩn thận!

Có thứ gì đó đang đến gần!” Diệp Thần vừa lớn tiếng nhắc nhở mọi người, vừa rút ra một thanh mã đao sáng loáng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Mọi người biết Diệp Thần là người đã nhận được truyền thừa cốt lõi của phái Bàn Sơn.

Phái Bàn Sơn đều là những cao thủ võ thuật.

Mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương!

Cho nên đối phương tuyệt đối đã phát hiện ra điều gì bất thường!

Cánh mũi Tiêu Trần co giật, cũng ngửi thấy một mùi vị khác thường.

Mùi này giống âm khí, nhưng lại cuồng bạo hơn âm khí rất nhiều!

"Mọi người cẩn thận, xung quanh quả thật có thứ gì đó đang đến gần!

Hãy chuẩn bị vũ khí sẵn sàng!" Tiêu Trần là người thừa kế cốt lõi của phái Tá Lĩnh.

Ba mươi sáu nghề, đạo mộ là vua.

Đào mộ trộm đấu, Tá Lĩnh mạnh nhất!

Mặc dù lời này có phần khoa trương, nhưng có thể thấy uy vọng của Tá Lĩnh trong giới đạo mộ!

Mọi người nghe lời Tiêu Trần nói xong, lòng hoàn toàn thắt lại.

Căng thẳng nhìn ngó xung quanh.

Rất nhanh, tiếng xào xạc càng lúc càng lớn.

Một con kiến lửa âm màu đen lớn bằng ngón tay cái người trưởng thành xuất hiện trước mặt mọi người, sau đó, chính là một đàn Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ tràn vào!

Những con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ này mang theo âm khí nồng nặc, cực kỳ khó đối phó.

Tốc độ của chúng cực nhanh, cộng thêm số lượng cực nhiều, vừa mới tiến vào mật đạo này, mọi người liền cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo thấu xương!

“Những thứ này chẳng lẽ là kiến sao?!” Dương Trạch kinh hãi nói: “Kiến gì mà có cái đầu to đến thế!” Sắc mặt Tiêu Trần tái nhợt: “Không chỉ là đầu to!

Những con kiến này mang âm khí rất nặng, e rằng là bị người ta dùng bí pháp nuôi dưỡng bằng thi thể mà lớn lên!” Ánh mắt Diệp Thần ngưng trọng, hít sâu một hơi, giọng nói mang theo một tia run rẩy: “Lần này, e rằng chúng ta sẽ phải chết ở đây!” Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ nhanh nhẹn vô cùng, lao về phía một tín đồ áo trắng gần nhất mà tấn công.

Người áo trắng vội vàng dùng chân giẫm về phía một con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ, nhưng sau khi giẫm trúng, anh ta phát hiện con kiến này rất cứng!

Như thể nó đang mặc một bộ giáp dày nặng, căn bản không thể giẫm chết!

Người áo trắng muốn rụt chân lùi lại, nhưng những con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ tiếp theo đã bao vây tới!

Dưới sự chứng kiến kinh hãi của mọi người, hàng trăm con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đã biến người áo trắng này thành một bộ xương khô!

Chỉ trong vài giây, một người sống sờ sờ đã bị giết chết.

Những con kiến này còn đáng sợ hơn cả Thi Miết!

Điều này khiến thần kinh mọi người lập tức căng thẳng.

Nỗi sợ hãi không ngừng lan rộng trong lòng mọi người, cho đến khi có người không chịu đựng nổi, vừa la lớn, vừa lấy ra thuốc nổ tự chế ném vào giữa đàn Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ!

Tiêu Trần muốn ngăn cản, nhưng nghĩ lại thì ngăn cản cũng chẳng có ích gì.

Chi bằng dùng thuốc nổ cùng với những con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ này đồng quy vu tận!

Nghĩ đến đây, Tiêu Trần và những người khác cũng nhao nhao lấy thuốc nổ ra, ném về phía Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ!

Oanh long long!!!

Trong tiếng nổ dữ dội, mật đạo bắt đầu sụp đổ, từng khối đá lớn rơi xuống.

Màng nhĩ của mọi người gần như bị chấn vỡ, đầu óc ong ong, trước mắt tối đen như mực!

Tiêu Trần cảm thấy nội tạng đau dữ dội, tai đầy máu.

Bụng có một vết thương chảy máu, hiển nhiên là bị đá vụn do thuốc nổ gây ra bắn trúng!

Chương 83

Uy lực của những loại thuốc nổ này rất lớn, mọi người và Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đều chịu tổn thương không nhỏ.

Trên mặt đất toàn là mảnh vụn Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ, xác chết la liệt!

Nhưng số lượng Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ quá nhiều, số lượng bị giết này căn bản không đáng kể!

Diệp Thần lắc lắc đầu, miễn cưỡng giữ được sự tỉnh táo.

Thấy những con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đáng sợ này có ý định tiếp tục đến gần, trên mặt anh ta lộ ra một vẻ quyết tuyệt!

Diệp Thần lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho người trên cùng trong danh bạ liên lạc, rồi liền lấy ra thanh mã đao gia truyền kia, quẹt vào lòng bàn tay mình!

Máu tươi lập tức chảy ra, nhuộm đỏ mã đao!

Diệp Thần lớn tiếng nói: "Đợi một lát tôi sẽ sử dụng bí thuật gia tộc, mở cho các anh một con đường!

Các anh hãy nhân cơ hội này mà trốn thoát!" Mọi người cảm kích nhìn Diệp Thần.

Tuy rằng anh ta suốt dọc đường đều rất lạnh lùng, nhưng không thể không nói vẫn rất đáng tin cậy.

Vào thời khắc mấu chốt lại sẵn lòng hy sinh bản thân, để họ trốn thoát!

Mã đao trong tay Diệp Thần phát ra ánh sáng mờ nhạt, trên đó hiện lên từng đạo minh văn huyền diệu!

Lý Dịch nhìn thấy những minh văn này, lộ ra vẻ mặt đầy hứng thú.

Bí thuật nhà họ Diệp?

Máu của Diệp Thần này dường như rất thú vị!

Còn thanh mã đao này, e rằng là danh đao thời Đường triều!

Lý Dịch ra lệnh, để Anh Vũ Đao Vũ đi bắt sống Diệp Thần!

Diệp Thần nghiến răng, dốc sức vung ra một đạo đao mang sắc bén.

Đạo đao mang hình bán nguyệt đó bay ra, chém đứt một đám Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ!

Mọi người không chút do dự, nhanh chóng chạy trốn!

Diệp Thần kiệt sức ngồi bệt xuống đất, nhìn bóng lưng mọi người từ từ thở ra một hơi.

Ngay khi mọi người tưởng chừng đã thoát khỏi hiểm nguy, họ tuyệt vọng phát hiện đàn Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ xung quanh lại tấn công tới.

Những con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ này dường như đã mai phục sẵn trên đường rút lui của họ, chỉ chờ họ đi qua!

Mặc dù tốc độ của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ không bằng tốc độ chạy hết sức của con người, nhưng dựa vào thế bao vây.

Những kẻ đạo mộ và tín đồ áo trắng khó thoát khỏi kiếp nạn!

“A a a!!!” Nhất thời, trong mật đạo vang lên tiếng kêu thảm thiết!

Trong khi đó, bên trong mật đạo.

Diệp Thần và hai đứa đồng nam đồng nữ bị bỏ lại tại chỗ thì đang chờ chết.

Diệp Thần đương nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên ngoài, không khỏi cười khổ nói: "Xem ra, bọn họ cũng không thoát ra được!" Đát đát đát!

Tiếng bước chân thanh thúy từ bên ngoài chậm rãi đến gần.

Diệp Thần ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một bóng hình thướt tha.

Diệp Thần không kìm được mắt sáng lên.

Không gì khác.

Người phụ nữ trước mắt này thực sự quá đỗi lạnh lùng và xinh đẹp!

Thân hình uyển chuyển, làn da trắng như tuyết, đôi chân dài miên man đạp trên đá vụn, đuôi tóc buông xuống ngang eo, như một thác nước đen, mềm mại và dài, tôn lên vẻ đẹp của người phụ nữ hệt như một tiên nữ giáng trần.

Một đôi mắt phượng ánh lên vài phần lạnh lẽo, bàn tay mềm mại thon dài trắng nõn nắm chặt một thanh thái đao lớn cao bằng người!

Khi Diệp Thần nhìn thấy bộ bách hoa hòa phục trên người cô ấy, đồng tử anh ta chợt co rút lại!

"Cô lẽ nào là người Anh Hoa Quốc!" Anh Vũ Đao Vũ thờ ơ nói: "Chủ nhân của tôi là Dịch Thiên Đế!" Biểu cảm của Diệp Thần càng thêm chấn kinh.

"Dịch Thiên Đế?!" Chẳng lẽ những người Anh Hoa Quốc trước đây đến trộm mộ, đã bị Dịch Thiên Đế thu phục sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì thực lực của Dịch Thiên Đế này e rằng có chút quá đáng sợ rồi!

Điều này hoàn toàn không khớp với vị quân chủ vong quốc tên Tự Dịch trong lịch sử!

Diệp Thần đột nhiên nghĩ đến suy đoán trước đó của Tiêu Trần, xem ra chủ nhân của ngôi mộ này là Dịch Thiên Đế thật sự!

Còn Tự Dịch chẳng qua chỉ là kẻ mô phỏng thấp kém mà thôi!

Ánh mắt kinh ngạc trong mắt Diệp Thần dần tan biến, anh ta cười khổ nói: "Cô đến để giết tôi sao?" Anh Vũ Đao Vũ thần sắc lạnh nhạt: "Chủ nhân của tôi rất hứng thú với máu của anh, nếu anh nguyện ý trở thành huyết nô của người, anh có thể sống sót!" Diệp Thần hơi ngẩn ra, sau đó cười phá lên: "Nực cười!

Diệp Thần tôi là con cháu nhà họ Diệp, làm sao có thể làm chuyện hèn hạ như vậy!" Lời Diệp Thần vừa dứt, giai nhân trước mắt đột nhiên biến mất, sau đó, anh ta liền bất tỉnh nhân sự!

Anh Vũ Đao Vũ mang Diệp Thần về chủ mộ thất, cung kính nói với Lý Dịch: "Chủ nhân, người đã mang đến rồi!" Lý Dịch gật đầu, sau đó nói: "Cô hãy đưa hai đứa trẻ đó ra khỏi cổ mộ trước, tốt nhất là đặt chúng ở ngôi làng dưới chân núi!" Anh Vũ Đao Vũ cúi đầu: "Vâng!" Lý Dịch bắt đầu hút máu của Diệp Thần.

Máu của đối phương rõ ràng khác với người thường, là dị huyết!

Vị ngọt thuần khiết khiến Lý Dịch toàn thân thư thái! [Ting!

Chúc mừng Túc chủ hấp thực dị huyết!

Nhận được quyền khống chế Bách Tịch Đao!] Máu của Diệp Thần bị Lý Dịch hút sạch, tùy ý vứt bỏ sang một bên.

Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ lập tức nuốt chửng!

Một loại dị huyết, sau khi hấp thụ một lần rồi hấp thụ lần nữa, liền không còn tác dụng lớn nữa.

Lý Dịch cầm lấy Bách Tịch Đao tổ truyền của Diệp gia.

Lưỡi đao dài và cong một cách tuyệt đẹp, nhưng vệt máu đỏ sẫm

khắc sâu trên đó lại đang nói với mọi người rằng đây là một hung khí.

Trên chuôi đao khắc một hàng chữ nhỏ: Duy đao Bách Tịch, duy tâm bất dịch!

Lý Dịch vung Bách Tịch Đao một cái, ánh đao lóe lên, mang theo một luồng đao khí sắc bén, bá đạo cắt đứt viên gạch mộ.

Vết cắt nhẵn bóng như gương!

Lý Dịch phát hiện con dao này cực kỳ dễ sử dụng, như thể là một phần cơ thể của mình vậy.

Hơn nữa, không giống Diệp Thần, anh không cần phải huyết tế mới phát huy được sức mạnh của nó.

Có vẻ như là do Diệp Thần thực lực chưa đủ nên mới cần huyết tế.

Lý Dịch đi đến chỗ bức bích họa Hậu Nghệ Xạ Nhật, đặt chín mặt trời về đúng vị trí, bức tường mộ lập tức phát ra một tiếng vang trong trẻo!

Sau đó, bức tường mộ tách ra, bên trong xuất hiện một chiếc ban chỉ ngọc cổ!

Trên đó khắc hai chữ giáp cốt văn cổ xưa bí ẩn.

Phồn Nhược!

Lý Dịch tuy không hiểu nhiều về giáp cốt văn nhưng vẫn nhận ra hai chữ này!

Tương truyền Phồn Nhược Cung là cung mà Hậu Nghệ đã dùng để bắn mặt trời, uy lực của nó cực kỳ khủng khiếp!

Mặc dù trong tay mình chỉ là ban chỉ chứ không phải cung chủ thể, nhưng chắc chắn uy lực cũng không hề nhỏ!

Nhìn Phồn Nhược và Long Uyên, trong đầu Lý Dịch không khỏi hiện lên một câu thơ: "Tay trái cầm Phồn Nhược, tay phải vung Long Uyên.

Ngước nhìn cung điện, cúi đầu ngự phi hiên!" Lý Dịch tỉ mỉ xem xét chiếc Phồn Nhược Ban Chỉ, đột nhiên đồng tử anh hơi co lại.

Chương 84

Hình dạng của chiếc Phồn Nhược Ban Chỉ này có vẻ hơi quen thuộc!

Lý Dịch đặt ban chỉ lên Quỷ Tỳ, phát hiện hai thứ rất vừa vặn!

Trên Quỷ Tỳ có ba khe hở, điều đó có nghĩa là cần tìm được ba chiếc nhẫn mới có thể phát huy toàn bộ sức mạnh của Quỷ Tỳ!

Không đúng!

Là ban chỉ!

Trước đây Lý Dịch bị ký ức kiếp trước làm ảnh hưởng nên nghĩ đó là nhẫn.

Nhưng thực tế là ban chỉ.

Bức tường mộ này có trước Lỗ Thương Vương, tức là Lỗ Thương Vương cũng chưa từng có được chiếc ban chỉ này, nên không thể sử dụng sức mạnh thật sự của Quỷ Tỳ!

Vậy thì chiếc ban chỉ trong tay Lỗ Thương Vương đã đi đâu?

Ai đã có được nó?

Và tại sao chiếc ban chỉ này lại nằm phía sau bích họa Hậu Nghệ Xạ Nhật?

Điều này tuyệt đối có ý nghĩa đặc biệt.

Lý Dịch dùng điện thoại tra cứu rất nhiều tài liệu, cuối cùng đã nghĩ ra câu trả lời.

Theo ghi chép của 《Sơn Hải Kinh》, Hậu Nghệ là một xạ thủ dũng mãnh, tay cầm thần cung màu đỏ, mũi tên trắng.

Mà ban chỉ là vật phẩm cần thiết cho người cưỡi ngựa bắn cung!

Quỷ Tỳ đại diện cho quyền thế và địa vị, ban chỉ đại diện cho sức mạnh và dũng khí!

Vì vậy, Hậu Nghệ sử dụng ban chỉ là một điều rất bình thường.

Hậu Nghệ có ba hình tượng: thần, người và quỷ.

Lúc sống là bán thần bán nhân, sau khi chết trở thành bán quỷ bán thần quỷ vương.

Tương truyền Hậu Nghệ bị đệ tử Phùng Mông ám toán bằng gậy gỗ đào mà chết, vì những chiến tích anh hùng của ông mà Đế Tuấn đã phong ông làm Vạn Quỷ Chi Vương Tông Bố Thần!

Quỷ Tỳ này e rằng chính là vật của Tông Bố Thần Hậu Nghệ!

Vì vậy, việc người xưa giấu ngọc ban chỉ của Quỷ Tỳ sau bức bích họa Hậu Nghệ Xạ Nhật cũng là điều hiển nhiên!

E rằng ngôi thiên mộ này do tín đồ của Hậu Nghệ xây dựng.

Sau khi Lỗ Thương Vương có được Quỷ Tỳ và ban chỉ, sợ bí mật bị lộ, ông ta đã giết chết tất cả những người biết chuyện lúc đó và bịa ra một câu chuyện để giải thích lai lịch của Quỷ Tỳ!

Ngoài ra, Tây Vương Mẫu từng ban cho Hậu Nghệ thuốc trường sinh bất lão, có thể giúp ông thành thần.

Chắc hẳn Tây Vương Mẫu và Hậu Nghệ có quen biết.

Lý Dịch đột nhiên thông suốt rất nhiều điều.

Cầm Quỷ Tỳ trong tay, trong đầu anh tự động hiện ra cách sử dụng Quỷ Tỳ! [Ting!

Quỷ Tỳ đã nhận Túc chủ làm chủ!

Túc chủ có thể điều khiển một phần âm binh ký túc trong Quỷ Tỳ!]

Lý Dịch nghe thấy lời hệ thống nói, trong lòng mừng rỡ.

Hóa ra âm binh không phải là mượn từ âm phủ địa phủ mà vốn đã có trong Quỷ Tỳ!

Chỉ là những âm binh này vẫn luôn được ôn dưỡng trong Quỷ Tỳ, không có ngọc giới thì căn bản không thể thả chúng ra!

Đúng lúc này, trong quan tài đồng ở giữa chín đầu xà bách đột nhiên phát ra một âm thanh kỳ dị!

Đó là tiếng Ngọc Dũng lột da!

Lý Dịch thu Quỷ Tỳ lại, nhanh chóng đi đến phòng mộ chính.

Ngọc Dũng lột da là một chuyện lớn!

Phải biết rằng, nuốt chửng cơ thể Ngọc Thi viên mãn có thể khiến Lý Dịch nhìn bề ngoài không khác gì con người.

Không cần phải đội một khuôn mặt xanh lè, răng nanh đáng sợ!

Lý Dịch lặng lẽ chờ Ngọc Dũng lột da xong.

Bởi vì thời gian hồi chiêu của U Linh Mộ Chi Dạ đã hoàn thành, nên Lý Dịch trực tiếp kích hoạt U Linh Mộ Chi Dạ mang theo cả ngôi mộ rời khỏi nơi này!

Dù sao nơi này đã bị rất nhiều đạo mộ tặc ghé thăm, lần sau bọn họ quay lại, e rằng sẽ dùng vũ khí nóng khủng khiếp hơn để bao phủ và tấn công!

Mặc dù khả năng này rất thấp, nhưng không thể không phòng bị.

Ngay sau khi Lý Dịch rời khỏi vị trí ban đầu của Lỗ Vương Cung, bên ngoài một ngôi mộ cổ khác, một thanh niên trông như sinh viên nghiên cứu sinh đột nhiên biến sắc mặt!

Trên điện thoại của cậu ta hiện lên một tin nhắn! [Tuyệt đối đừng

đến Dịch Thiên Đế Mộ!] Tin này do anh trai cậu ta là Diệp Thần gửi.

Trước đây nghe người nhà nói, anh trai đi Dịch Thiên Đế Mộ lấy một báu vật bí mật.

Báu vật này có thể giúp Diệp gia phục hưng, cực kỳ quan trọng.

Giờ xem ra, anh trai bọn họ rất có thể đã gặp chuyện ngoài ý muốn!

Thanh niên vội vàng gọi điện thoại cho đối diện.

Không ai trả lời.

Lòng thanh niên lập tức nguội lạnh đi một nửa!

E rằng anh trai bọn họ đã gặp bất trắc!

Anh trai cầm theo bảo đao Bách Tịch Đao tổ truyền của gia tộc, lại dẫn theo không ít tinh anh của gia tộc, vậy mà vẫn một đi không trở lại.

Trước khi gặp nguy hiểm, còn sợ cậu ta đến Dịch Thiên Đế Mộ, đặc biệt dặn dò một phen.

Đủ thấy Dịch Thiên Đế Mộ nguy hiểm đến mức nào!

Nhưng Diệp Thần là anh trai cậu ta.

Cậu ta tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Diệp Phàm!

Cậu sao vậy?

Sắc mặt sao đột nhiên lại kém đến thế?” Bên cạnh Diệp Phàm, một thiếu nữ xinh đẹp, thanh thuần lo lắng nhìn Diệp Phàm, nhẹ giọng hỏi.

Diệp Phàm gượng cười: “Gia đình có chút chuyện, tôi có thể phải về một chuyến!” “A!” Thiếu nữ mặt đầy lo lắng: “Xảy ra chuyện sao?

Vậy có cần tôi xin phép đạo sư đi cùng cậu về xem không?" Thanh niên bên cạnh thiếu nữ không nhịn được nói: "Sao lại xảy ra chuyện vào lúc quan trọng này chứ!" "Phải biết rằng, kim ấn Thiên Tướng Quân mà chúng ta khai quật lần này giá trị không hề nhỏ, chứng tỏ ngôi mộ bên dưới rất có thể là một ngôi đại mộ giá trị liên thành!" "Loại đại mộ này không phải tùy tiện là có thể gặp được, nếu bỏ lỡ, e rằng nửa đời sau cậu sẽ phải sống trong tiếc nuối!" Thanh niên tuy nói thẳng, nhưng Diệp Phàm biết đối phương là đang nghĩ cho mình.

Ngôi mộ này tuyệt đối không phải tầm thường!

Kim ấn Thiên Tướng Quân mà bọn họ khai quật được trong đất sét trắng có hình vuông, núm hình rùa, nặng 108.95 gram, hàm lượng vàng đạt 95.5%, mặt ấn khắc chữ triện "Thiên Tướng Quân Ấn Chương" năm chữ, xếp thành ba hàng.

Theo ghi chép tài liệu, Thiên Tướng Quân là phụ tá của tướng quân, chức quan này bắt đầu được thiết lập từ thời Xuân Thu, thường do Đế vương ban phong, cũng có khi do đại tướng quân ban phong.

Ấn Thiên Tướng Quân phù hợp với chế độ ấn quan hai kinh, tức quan cấp cao dùng núm rùa, quan lại cấp trung hạ dùng núm mũi.

Quan ấn làm bằng vàng thịnh hành vào thời Hán Tấn, số lượng phát hiện được trên toàn Huyền Quốc cực kỳ hiếm hoi.

Kim ấn Thiên Tướng Quân mà bọn họ phát hiện lần này có hình thức hoàn chỉnh, hàm lượng vàng đủ, cực kỳ quý giá, là di vật cấp một.

Vật phẩm sưu tầm chia thành vật quý giá và vật phẩm thông thường.

Chương 85

Vật quý giá chia thành cấp một, cấp hai, cấp ba.

Vật phẩm đại diện có giá trị lịch sử, nghệ thuật, khoa học đặc biệt quan trọng là vật phẩm cấp một; vật phẩm có giá trị lịch sử, nghệ thuật, khoa học quan trọng là vật phẩm cấp hai; vật phẩm có giá trị lịch sử, nghệ thuật, khoa học tương đối quan trọng là vật phẩm cấp ba.

Vật phẩm có giá trị lịch sử, nghệ thuật, khoa học nhất định là vật phẩm thông thường.

Trong mắt nhiều người, vật phẩm cấp một đã được coi là quốc bảo!

Vì vậy, phát hiện lần này vô cùng quan trọng!

Chưa xuống mộ, chỉ mới ở trên tường đất sét trắng đã phát hiện được vật phẩm quý giá như vậy, bảo vật trong mộ e rằng sẽ càng quý giá hơn!

Chính vì thế, đội khảo cổ lần này rất hùng hậu!

Ngoài nhóm nghiên cứu sinh và đội ngũ đạo sư đầu tiên phát hiện ra di vật, còn có rất nhiều chuyên gia khảo cổ đến cùng nhau xuống mộ!

Vì lịch sử Huyền Quốc đã bị thất lạc không ít, mà di vật thời Đông Kinh Tam Quốc lại càng vô cùng hiếm có.

Vì vậy, các lãnh đạo cấp trên rất coi trọng chuyến xuống mộ lần này.

Không chỉ các chuyên gia khảo cổ kỳ cựu trong tỉnh đã đến, mà nghe nói còn có vài chuyên gia khảo cổ du học nước ngoài cũng sẽ

cùng xuống mộ!

Hiện tại bọn họ chưa lập tức xuống mộ khai quật là để chờ các chuyên gia khảo cổ này đến cùng nhau thảo luận phương án nghiên cứu khảo cổ.

Dù sao bức tường bên ngoài ngôi mộ này cực kỳ kiên cố, là Kim Cương Tường đỉnh cấp!

Nếu tùy tiện động thủ, rất có thể sẽ phá hoại tính toàn vẹn của cổ mộ, gây hư hại cho các di vật bên trong.

Nhưng, trưởng huynh như cha.

Anh trai mình gặp chuyện, mình không thể đi tìm hiểu một phen, thực sự không nói được.

Thế là Diệp Phàm nói với những người khác: "Hiện tại các chuyên gia vẫn chưa đến, tôi đi bàn bạc tình hình với người nhà trước!" "Cũng được, cậu cứ gọi điện thoại liên lạc trước đi!

Nhưng ngôi mộ cổ khai quật lần này vô cùng quan trọng, sẽ để lại một dấu ấn đậm nét trong hồ sơ của cậu!

Nếu bỏ lỡ, nửa đời sau cậu cứ chờ hối hận đi!" "Đúng vậy!

Diệp Phàm, chắc hẳn người nhà cậu cũng không muốn nhìn thấy tiền đồ của cậu bị hủy.

Khảo cổ không giống các ngành khác, đây có thể là lần duy nhất trong đời cậu đích thân xuống một ngôi mộ quy mô như vậy!" Diệp Phàm cười khổ, ánh mắt cay đắng, không nói gì nhiều.

Làm sao cậu ta không muốn đích thân xuống mộ chứ?

Diệp Phàm tìm một góc, gọi điện thoại về nhà: "Alo!

Tam thúc, chú có biết tình hình anh trai cháu sau khi xuống mộ không?" Giọng nói đối diện nặng trĩu: "Không!

Theo lý mà nói, bọn họ xuống mộ xong sẽ giữ liên lạc với chúng ta!" "Nhưng tin tức đã bị gián đoạn tám tiếng rồi, bọn họ rất có thể đã gặp bất trắc!" "Ai!

Biết vậy thì lúc đầu không nên để bọn họ xuống mộ!" Diệp Phàm im lặng rất lâu mới nói: "Cháu vừa nhận được tin nhắn của anh cháu, anh ấy nói cháu tuyệt đối đừng xuống Dịch Thiên Đế Mộ!" Đối diện im lặng một lúc.

Sau đó là một tràng tạp âm.

Giọng Tam Thúc trầm ấm mang theo một chút nghẹn ngào, thở dài thườn thượt: "Ai!

Nước Dịch Thiên Đế Mộ quá sâu!" "Lần xuống mộ này tập hợp tàn dư của Tứ Đại Đạo Mộ Lưu Phái, vậy mà không ngờ bọn họ vào rồi đều mất liên lạc!" Bên cạnh Tam Thúc, một tiếng thở dài của một lão giả vang lên: "Thần còn cầm theo Bách Tịch Đao tổ truyền của Diệp gia ta, thanh đao này từng được đại tướng dưới trướng Ngụy Võ Đế sử dụng!" "Thanh đao này không biết đã uống bao nhiêu máu người, sát khí ngút trời!

Chất liệu lại được chế tạo từ thiên thạch ngoài hành tinh, trải qua công nghệ cực kỳ phức tạp, mất mười bảy năm mới chế tạo thành!" "Phối hợp với dị huyết của anh trai cháu, có thể bộc phát ra sức mạnh cực kỳ khủng khiếp, bách quỷ tị dịch, thiên quân nan địch!

Nhưng không ngờ lại vẫn thất bại ở Dịch Thiên Đế Mộ!" Diệp Phàm lớn lên từ nhỏ đã nghe những câu chuyện về Bách Tịch Đao, rất hiểu rõ về thanh đao này.

Bách Tịch Đao có hình dạng mạch đao, trong 《Đường Lục Điển》 gọi mạch đao là "trảm mã kiếm".

Trảm mã kiếm sớm nhất là một loại vũ khí xuất hiện vào thời Tây

Kinh, chỉ cần nghe tên cũng có thể biết đây là vũ khí chuyên đối phó kỵ binh, uy lực lớn đến mức có thể chém giết ngựa bằng một nhát.

Đương nhiên, thời kỳ mạch đao thịnh vượng nhất là thời Đường!

Thời Hán, do hạn chế về kỹ thuật luyện kim lúc đó, trảm mã kiếm với công nghệ chế tác phức tạp đã không được trang bị rộng rãi cho quân đội, mà chủ yếu chỉ được trang bị cho cận vệ hoàng cung, trong quân đội vẫn là hoàn thủ đao.

Đến thời Đường, cùng với sự phát triển của kỹ thuật, mạch đao mới được trang bị cho quân đội, nhưng vì mạch đao chế tạo phức tạp, công nghệ rườm rà, chi phí quá lớn, nên thường tổ chức thành "mạch đao đội", tập trung toàn bộ sức mạnh để dùng làm sức mạnh then chốt xoay chuyển cục diện chiến trường!

Bách Tịch Đao khi đó rơi vào tay Lý Tự Nghiệp, một tướng lĩnh thời Đường, trong loạn An Sử, thanh đao này một lần nữa uống đủ máu người!

Trong 《Cựu Đường Thư》 ghi chép về Lý Tự Nghiệp quyết chiến với quân phản loạn tại chùa Hương Tích: "Tự Nghiệp bèn cởi áo trần truồng, cầm trường đao đứng trước trận đại hô, hễ ai chống lại đao của Tự Nghiệp, người ngựa đều nát, giết mười mấy người, trận hình mới dừng lại.

Quân tiền phong đều cầm trường đao xông ra, tiến lên như bức tường." Có thể nói, thanh đao này đã trải qua một thời kỳ cực kỳ huy hoàng!

Nhưng không ngờ, giờ đây lại cùng anh trai mình thất lạc trong Dịch Thiên Đế Mộ.

Diệp Phàm giọng bi thương: "Đao còn người còn, nay Bách Tịch Đao vì anh trai mà thất lạc trong Dịch Thiên Đế Mộ, cháu phải thay

anh cháu lấy lại Bách Tịch Đao!" "Quan trọng nhất là, thi cốt của anh cháu vẫn còn trong Dịch Thiên Đế Mộ!

Cháu quyết không thể để thi cốt của anh ấy thối rữa trong cổ mộ!" Tam Thúc khuyên nhủ: "Người chết không thể sống lại, lần này Diệp gia thương vong thảm trọng, tinh anh thế hệ trẻ gần như đều chết trong Dịch Thiên Đế Mộ!" "Tiểu Phàm, cháu là độc đinh của Diệp gia đấy!

Cháu nhất định phải nghe lời anh trai cháu, tuyệt đối đừng đến Dịch Thiên Đế Mộ!" "Chúng ta đổ đấu chết trong mộ cũng coi như là nơi an nghỉ tốt nhất, cháu đừng làm chuyện ngốc nghếch!" Một trưởng bối khác cũng khuyên giải: "Tôi nghe nói các cậu không phải đã phát hiện một kim ấn Thiên Tướng Quân sao?

Thứ này giá trị không nhỏ, ngôi mộ chứa nó nhất định là một đại mộ!" "Địa vị của chủ mộ thấp nhất cũng là một Thiên Tướng Quân, thậm chí còn cao hơn!" "Nếu cháu lập công trong ngôi mộ này, sau này tiền đồ vô lượng.

Sẽ không cần phải như những lão già bùn đất như chúng ta nữa!

Tôi thấy cháu cứ ở đó làm tốt đi, tuyệt đối đừng quay về!" Tam Thúc liên tục nói: "Nhị gia cháu nói đúng!

Bên này chúng ta sẽ xử lý ổn thỏa, cháu ở bên ngoài tự chăm sóc tốt bản thân là được rồi!" Nước mắt trong mắt Diệp Phàm tuôn trào!

Chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu: "Cháu biết rồi!" Diệp Phàm cúp điện thoại, trong lòng không khỏi có chút hoang mang.

Trong lòng khó chịu đến mức khó tả!

Từ nhỏ, chính anh trai đã chăm sóc cậu.

Dù anh trai luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng lại rất tốt với cậu. … Lý Dịch lặng lẽ nhìn Ngọc Dũng trong quan tài đồng.

Lớp màng mỏng trong suốt bắt đầu nứt ra, người bên trong đang khó khăn cựa quậy, muốn xé lớp da này ra!

Chỉ là lớp da này quá dai, người bên trong dùng hết sức lực cũng chỉ có thể xé ra một khe nhỏ.

Lý Dịch không ra tay.

Vượt kén thành bướm, đây là điều Ngọc Thi nhất định phải trải qua.

Nếu anh can thiệp, quá trình lột da sẽ trở nên không hoàn hảo!

Lần này mà tránh được, lần lột da tiếp theo e rằng sẽ thất bại!

Người phu thuyền trong Ngọc Dũng nghỉ ngơi một lúc, sau đó bắt đầu dùng sức xé lớp da trơn trượt đầy dịch nhớt.

Người phu thuyền đầu tiên xé lớp da ở đầu, sau đó là ngực… Thời gian trôi qua từng chút một.

Người phu thuyền giống như một con ve sầu đã chờ đợi bảy năm, bắt đầu con đường vũ hóa!

Cuối cùng, sau ba canh giờ, cả tấm da trắng bệch và mịn màng đã bị xé ra, lộ ra người phu thuyền bên trong!

Hiện tại người phu thuyền rõ ràng trẻ hơn rất nhiều so với trước, làn da mịn màng, nhìn giống như một thanh niên hơn hai mươi tuổi!

Người phu thuyền này trước đó tuổi vốn không lớn, chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi, chỉ là bôn ba phong sương nên trông rất già dặn.

Giờ đây trở lại trạng thái trẻ trung, lại biến thành một tiểu tiên nhục tuấn tú!

Điều này khiến Lý Dịch không khỏi có chút hâm mộ.

Người phu thuyền đối với Lý Dịch thái độ vô cùng cung kính, thấy

Lý Dịch đang đánh giá mình, liền vội vàng quỳ xuống đất: "Chủ nhân!" Lý Dịch lãnh đạm nói: "Hiện tại cô cảm thấy thế nào?" Người phu thuyền mặt đầy vẻ vui mừng: "Rất tốt!

Cơ thể cực kỳ nhẹ nhàng sảng khoái!

Có cảm giác phiêu phiêu muốn tiên!" Lý Dịch gật đầu, nói: "Đã cô được trọng sinh, vậy cũng nên có một cái tên mới!" Người phu thuyền chèo thuyền bao nhiêu năm, lẽ đời tự nhiên là hiểu, liền vội vàng dập chín cái đầu: "Xin Chủ nhân ban tên!" Người phu thuyền không dám có chút bất kính nào đối với Lý Dịch, cương thi trước mắt này thực lực còn khủng khiếp hơn trước.

Cảm giác áp bách mạnh mẽ khiến cô ta cảm thấy kinh hãi, run rẩy!

Chương 86

Hơn nữa, thiếu nữ lạnh lùng đứng bên cạnh Lý Dịch thực lực cũng không hề kém.

Mạnh hơn cô ta rất nhiều.

Nhưng đối với Lý Dịch cũng cung kính, không dám có chút chậm trễ nào!

Nhìn qua ống quản, đủ thấy thực lực của Lý Dịch rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Lý Dịch ngữ khí bình thản: "Cô cần lột chín lần da mới có thể vũ hóa viên mãn, chi bằng sau này cô cứ gọi là Cửu Vũ đi!" "Tạ Chủ nhân ban tên!" Cửu Vũ cung kính cúi đầu.

Lý Dịch để Cửu Vũ trở lại Ngọc Dũng, khoảng nửa canh giờ sau, U Linh Mộ Chi Dạ dừng di chuyển.

Dưới sự thăm dò của Lãnh Chúa Chi Nhãn, khu vực rìa Dịch Thiên Đế Mộ được cấu tạo bởi Kim Cương Tường – một cơ quan chống trộm!

Kim Cương Tường.

Đứng đầu trong năm loại kết giới pháp của Mật giáo.

Còn gọi là Tứ Phương Kết.

Sau kết giới đất thứ nhất, kết giới thứ hai là phương pháp tạo ra Kim Cương Tường xung quanh bốn phía.

Bằng cách ấn khế mà thực hiện.

Vô Lượng Thọ Nghi Quỹ viết: "Thứ kết Kim Cương Tường ấn, tức thành thành Kim Cương kiên cố".

Trong cổ mộ, chỉ lăng mộ của hoàng tộc mới có thể xuất hiện Kim Cương Tường thật sự!

Kim Cương Tường được cấu tạo từ kim cương thổ, cực kỳ kiên cố, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm!

Nếu trước đây chưa có thuốc nổ uy lực lớn, đạo mộ tặc gặp Kim Cương Tường sẽ phải trả cái giá rất lớn mới có thể phá vỡ!

Kim cương thổ không phải là một loại vật chất tự nhiên mà là hỗn hợp đất nhân tạo.

Tức là, trong đất hoàng thổ đặc trưng của cao nguyên hoàng thổ, thêm vào nước cơm nếp và mấy loại nước hoa chưa biết khác, chế tạo bằng bí pháp đặc biệt!

Đặc điểm của loại đất này là cực kỳ cứng rắn, thêm vào bí pháp Mật tông, có thể bảo vệ mộ chủ, xua đuổi tà túy xâm nhập!

Vì thế mà gọi là kim cương thổ.

Vì phương pháp chế tạo kim cương thổ cực kỳ bí mật nên thông thường chỉ hoàng tộc mới có thể sử dụng!

Trong lòng Lý Dịch có chút mong đợi, không biết lần này anh gặp phải lăng mộ của vị hoàng đế nào!

Đúng lúc Lý Dịch đến ngôi mộ cổ này.

Trên ám võng đang sóng ngầm cuồn cuộn!

Các bài đăng về Dịch Thiên Đế Mộ tràn ngập khắp nơi! [Nghe nói lại có một đám đạo mộ tặc chết trong Dịch Thiên Đế Mộ!] [Sớm đã nghe nói rồi!

Lần này còn liên quan đến Diệp gia!

Dù Diệp gia không như Tứ Đại Gia Tộc Nam Phái thế đại, nhưng trong giới đạo mộ, họ có kỹ thuật độc đáo, không ngờ lại cũng thất

bại!] [Lần xuống mộ này không chỉ có Diệp gia, tàn dư của Tứ Đại Đạo Mộ Lưu Phái Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Phát Khâu đều xuất động rồi!

Cả tín đồ của Dịch Thiên Đế cũng đã vào, nhưng kết quả lại là toàn quân bị diệt!] [Tôi nghi ngờ những tín đồ này là tín đồ giả, nếu không sao lại bị vị thần tối cao mà mình tin tưởng sát hại chứ!] [Cũng không phải toàn quân bị diệt, tôi đã đi kiểm tra xung quanh cổ mộ, những tế phẩm mà tín đồ Dịch Thiên Đế chuẩn bị vẫn còn sống!

Tuy có bị kích thích tinh thần một chút, nhưng vẫn có thể hỏi ra không ít tin tức hữu ích.] [Tin tức gì?] [Lầu trên không hề đơn giản à nha!

Nhanh vậy đã có tin tức mới nhất rồi!] [Trong Dịch Thiên Đế Mộ có người Anh Hoa Quốc trấn thủ, nghi là sức mạnh do Dịch Thiên Đế để lại đã thu phục người Anh Hoa Quốc!] [Ngoài ra, bên trong còn có rất nhiều kiến khủng bố, một số bích họa bí ẩn!] [Những gì lầu trên nói không thể tin được một câu nào!

Hoàn toàn là đầy rẫy sơ hở!

Những đạo mộ tặc kia ai nấy đều là cao thủ, bọn họ còn không thoát ra được, hai đứa trẻ này làm sao có thể sống sót?] [Nói không sai!

Người Anh Hoa Quốc làm sao có thể trở thành tín đồ của Dịch Thiên Đế, giúp ông ta trấn thủ Dịch Thiên Đế Mộ?

Chuyện này hoàn toàn là chuyện hoang đường!] [Các người tin hay không thì tùy!

Hai đứa trẻ đó nói là, người Anh Hoa Quốc này mặc hòa phục, đeo một thanh đại thái đao cao lớn bằng người, trông còn rất xinh đẹp!] [Hai đứa trẻ đó hiểu biết cũng nhiều phết nhỉ!] Dịch Thiên Đế Mộ vì

đã tiêu diệt không ít kẻ xâm nhập, điều này đã khơi dậy sự hứng thú của không ít đạo mộ tặc.

Ngay cả một số người ngoài vòng cũng bắt đầu quan tâm đến Dịch Thiên Đế Mộ, muốn tìm cơ hội để vào trong tìm kiếm sự kích thích.

Anh Hoa Quốc.

Bình An Kinh.

Âm Dương Liêu.

Mao Nguyệt Dương Giới mặt đầy giận dữ ném tài liệu trong tay xuống đất, gào thét: "Đồ heo chết tiệt!

Đồ heo vô liêm sỉ, tham lam không đáy đó!" "Quốc gia Anh Hoa vĩ đại của chúng ta có thể đến Huyền Quốc của các người là đã nể mặt các người rồi!

Là vinh dự tối cao của các người!

Các người dám từ chối chúng ta tiến vào Dịch Thiên Đế Mộ!" Triều Hoa khinh dao, bước chân nhẹ nhàng trên tấm thảm cổ, khuôn mặt ngọc lạnh lùng đầy vẻ không kiên nhẫn: "Chuyện vẫn chưa xong sao?" Mao Nguyệt Dương Giới thấy Triều Hoa bước vào, vẻ oán hận và độc ác trên mặt lập tức thu lại, vội vàng nở nụ cười nịnh nọt: "Đại nhân Triều Hoa, ngài sao lại đến đây?" Ánh mắt Triều Hoa sắc như dao, quét qua khuôn mặt nịnh bợ của Mao Nguyệt Dương Giới, khiến Mao Nguyệt Dương Giới một trận rợn người.

Triều Hoa ngữ khí lạnh nhạt: "Sắp qua cát nhật rồi, đến lúc đó ông có dám chậm trễ không?" Mao Nguyệt Dương Giới cứng đầu nói: "Đại nhân Triều Hoa, không phải tôi không muốn sớm đến Dịch Thiên Đế Mộ, chỉ là bên Huyền Quốc cứ khăng khăng yêu cầu chúng ta phải lấy ra một chìa khóa khác mới cho phép chúng ta vào trong mộ!" "Trong tay chúng ta chỉ có hai chiếc chìa khóa, nếu tất cả đều bị lấy đi

để mở Cửu Diệu Tinh Tướng, sau này khi Cổng Đồng mở ra, chúng ta nhất định sẽ chịu thiệt thòi!" Ánh mắt Triều Hoa lóe lên một tia trào phúng: "Chìa khóa chẳng qua chỉ dùng để mở Cửu Diệu Tinh Tướng, ngoài ra không có tác dụng gì khác!" "Cầm trong tay không có tác dụng gì, đặt nó vào Cửu Diệu Tinh Tướng ngược lại có lợi cho chúng ta!" Mao Nguyệt Dương Giới nghe Triều Hoa nói xong, trong lòng lại có chút không tin.

Tuy hắn không tham gia trận đại chiến tranh giành chìa khóa lúc ban đầu, nhưng không phải chưa từng tiếp xúc với những bí ẩn trong đó!

Thời loạn lạc, Anh Hoa Quốc đã thành lập một biệt đội hành động đặc biệt 748, do Âm Dương Sư, Võ Sĩ, Nhẫn Giả tạo thành, để tìm kiếm kho báu trong Huyền Quốc!

Dùng những kho báu này để mở rộng sức mạnh đế quốc, từ đó đẩy nhanh bước chân chiếm đóng.

Trong đó, một phần lớn sức mạnh của 748 đã được phân bổ để tranh giành chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng.

Tổng cộng có năm chiếc chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng xuất hiện trong thời loạn lạc!

Trong đó, hai chiếc chìa khóa đã được 748 giành được từ tay người Huyền Quốc sau những trận chiến đẫm máu và sự hy sinh thảm khốc!

Những năm qua, hai chiếc chìa khóa này đã được các nhân vật lớn cấp trên nghiên cứu không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn chưa tìm ra tác dụng khác của chúng ngoài việc mở Cửu Diệu Tinh Tướng.

Nhưng điều đó không có nghĩa là chìa khóa thực sự vô dụng!

Chỉ có thể nói là bọn họ hiện tại vẫn chưa tìm ra mà thôi.

Chắc hẳn các nhân vật lớn cấp trên cũng nghĩ như vậy.

Vì vậy khi người Huyền Quốc yêu cầu bọn họ phải mang chìa khóa đến mới cho phép họ vào Huyền Quốc, các nhân vật lớn cấp trên đều từ chối!

Dù sao, trong tay có một chiếc chìa khóa, đến ngày Cửu Diệu Tinh Tướng thật sự mở ra, chắc chắn sẽ nắm giữ quyền phát ngôn lớn hơn.

Hiện tại, Triều Hoa lại nói tác dụng của chìa khóa không lớn, điều này khiến Mao Nguyệt Dương Giới không khỏi nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của cô ta!

Chẳng lẽ là các nhân vật lớn cấp trên có phát hiện mới?

Mao Nguyệt Dương Giới không dám chất vấn Triều Hoa, thấp giọng nói: "Vâng!

Tôi sẽ liên hệ với cấp trên ngay!" Triều Hoa lãnh đạm nói: "Thời gian không còn nhiều, phải nhanh lên!" "Vâng!" Đúng lúc Mao Nguyệt Dương Giới đang chuẩn bị lui ra, giọng Triều Hoa mang theo một tia lạnh lẽo thấu xương: "Ông không có gì muốn báo cáo cho tôi sao?" Mao Nguyệt Dương Giới mặt đầy ngơ ngác, cẩn thận nói: "Đại nhân Triều Hoa, bên tôi không có gì cần báo cáo!" Triều Hoa cười lạnh một tiếng: "Ông đúng là tin tức bị tắc nghẽn quá rồi!" Mao Nguyệt Dương Giới kinh hãi biến sắc: "Đại nhân Triều Hoa, ngài…" Triều Hoa lạnh lùng cắt ngang lời hắn, ném một chiếc điện thoại xuống chân hắn: "Xem tin tức trên đó!" Mao Nguyệt Dương Giới vội vàng cầm lên xem.

Phát hiện trên đó là tin tức từ ám võng.

Tứ Đại Đạo Mộ Lưu Phái của Huyền Quốc lại liên thủ, đi Dịch Thiên Đế Mộ trộm bảo vật, kết quả là toàn bộ bị tiêu diệt.

Trong đó, hai đứa trẻ sống sót nói đã nhìn thấy một người Anh Hoa Quốc.

Người này vác một thanh đại thái đao cao bằng người!

Phản ứng đầu tiên của Mao Nguyệt Dương Giới là hai đứa trẻ này nói dối, nhưng thấy phản ứng của Triều Hoa lớn như vậy, chắc hẳn không phải!

Ánh mắt Mao Nguyệt Dương Giới đột nhiên nhìn thấy thanh đại thái đao trong tay Triều Hoa, trong đầu hắn lóe lên một tia sáng.

Nhưng suy nghĩ này hắn có chút không dám tin!

Hơi do dự nói: "Đại nhân Triều Hoa, ý của ngài là người xuất hiện trong Dịch Thiên Đế Mộ là Họa Ương Thần giống ngài sao?" Ý nghĩ thực sự của Mao Nguyệt Dương Giới không phải cái này, mà là một cái khác.

Đối phương rất có thể là người trong gia tộc Cung Bản!

Chương 87

Gia tộc Cung Bản đời đời truyền thừa một loại kiếm thuật tên là Nhị Thiên Nhất Lưu!

Chỉ là, những người đời sau không có thần lực bẩm sinh như người sáng lập Cung Bản Vũ Tàng, không thể phát huy uy lực thật sự của nó.

Bèn chia bốn quyển bí pháp Nhị Thiên Nhất Lưu mà Vũ Tàng để lại ra luyện tập riêng, từ đó sáng tạo ra Nhất Đao Lưu!

Vì vậy, người trong gia tộc Cung Bản sử dụng thái đao lớn hơn rất nhiều so với các võ sĩ khác!

Đây là một đặc điểm rất rõ ràng.

Triều Hoa chính là người của gia tộc Cung Bản.

Và người trong Dịch Thiên Đế Mộ, có lẽ cũng vậy!

Hai người rất có thể có quan hệ huyết thống.

Triều Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: "Mấy ngày nay ông không điều tra tôi sao?

Lẽ nào không biết thân phận của tôi?" Mồ hôi lạnh trên trán Mao Nguyệt Dương Giới tuôn ra!

Triều Hoa này hình như rất hiểu Âm Dương Liêu!

"Đại nhân, ý của ngài là?" Triều Hoa lãnh đạm nói: "Đối phương rất có thể là hậu duệ của võ sĩ Cung Bản từng ở lại Huyền Quốc, lần này, tôi muốn mang cô ta về!" "Vì vậy, lần này đi Huyền Quốc, tôi hy vọng ông có thể mang thêm chút chiến lực đi!" "Rõ!" Mao Nguyệt Dương Giới trong lòng có chút phấn khởi, nếu mang võ sĩ Cung Bản

về Anh Hoa Quốc, thực lực của họ sẽ trở nên mạnh mẽ hơn!

Đúng lúc Anh Hoa Quốc đang chuẩn bị đi Huyền Quốc, các chuyên gia khảo cổ của ngôi đại mộ bí ẩn cuối cùng cũng đã đến!

Người dẫn đầu là một lão giả tóc bạc, tuy đã hơn sáu mươi tuổi nhưng tinh thần rất tốt.

Mặt hồng hào, tóc hạc da trẻ!

Đạo sư của Diệp Phàm vừa thấy lão giả, liền vội vàng cúi mình cung kính nói: "Trần giáo sư!

Ngài cuối cùng cũng đến rồi!" Trần giáo sư vừa thấy đạo sư của Diệp Phàm, haha cười lớn nói: "Lần này các cậu lập công lớn rồi!

Kim ấn Thiên Tướng Quân đó chúng ta đã nghiên cứu, tám chín phần mười là của nước Ngụy thời Tam Quốc!" "Di vật của nước Ngụy cực kỳ hiếm, lần này chắc chắn có thể thông qua di vật dưới cổ mộ, khôi phục sự thật lịch sử, giúp lịch sử Huyền Quốc phục hồi một phần!" Đạo sư của Diệp Phàm cười tươi đón chào, miệng phụ họa, nói toàn những lời khách sáo vô bổ.

Ngoài Trần giáo sư, còn có Lý giáo sư chuyên gia cổ văn tự, Trương giáo sư nhà sử học, Lưu giáo sư nhà cổ sinh vật học và các nhân vật lớn khác.

Những người này đều là những người có uy tín trong lĩnh vực của mình!

Mọi người tâng bốc nhau một hồi, sau đó mới đi vào vấn đề chính.

Trần giáo sư mở lời trước: "Lần khảo cổ này cấp trên rất coi trọng, vì vậy chúng ta nhất định phải cẩn thận hơn nữa!

Không thể gây ra phá hoại thứ cấp cho cổ mộ!" Đạo sư của Diệp Phàm liên tục gật đầu: "Trần giáo sư nói đúng!

Lần này, chúng ta phát hiện Kim Cương Tường bên dưới, nên không tiếp tục khai quật nữa!" "Tuy Kim Cương Tường có thể dùng thuốc nổ phá bỏ, nhưng giải quyết bằng bạo lực rất có thể sẽ làm hư hại các di vật bên trong cổ mộ, vì vậy chúng tôi nghĩ, nếu Trần giáo sư đến, chắc chắn sẽ tìm ra cách giải quyết!" Trần giáo sư tự tin khiêm tốn nói: "Kim Cương Tường tuy kiên cố, nhưng không phải không có điểm yếu!" "Tôi đã gặp một lần ở Càn Lăng, cực kỳ lợi hại!

Lúc đó chúng tôi xuống dưới phát hiện, bên trong đã bị đạo mộ tặc dùng thuốc nổ phá một phần.

Để sau này có thể thuận lợi mở Kim Cương Tường, chúng tôi đã mang mẫu Kim Cương Tường đi viện nghiên cứu.

Viện nghiên cứu đã giải mã Kim Cương Tường ở Càn Lăng, dùng rất nhiều cách, cuối cùng đã tìm ra phương pháp giải quyết!" "Vì vậy, lần này các cậu không cần lo lắng, chúng ta có thể dễ dàng mở Kim Cương Tường này!" Đạo sư Lý vội vàng hỏi: "Không biết là dùng phương pháp gì?" Trần giáo sư từng chữ một nói: "Đồng tử niệu!" "Đồng tử niệu?" Mọi người nghe xong, đều cảm thấy có chút khó tin.

Kim Cương Tường kiên cố đến mức cần dùng thuốc nổ mới mở được, mà chỉ dùng đồng tử niệu là mở được sao?

Đạo sư Lý chỉ có thể cảm thán: "Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn mà!" "Trần giáo sư không hổ là chuyên gia thực sự, nói trúng tim đen, dễ dàng nói ra cách giải quyết!" Trần giáo sư cười nói: "Cái này là nhờ viện nghiên cứu bên kia, với tôi thì không liên quan nhiều!" Đạo sư Diệp Phàm xu nịnh nói: "Trần giáo sư thật là khiêm tốn quá!" Mọi người hàn huyên một lát sau, bắt đầu chính thức thảo luận về việc xuống mộ.

Lần xuống mộ này là một dự án khảo cổ quy mô khá lớn, vì vậy ngoài các chuyên gia khảo cổ, còn có các chuyên gia bảo tồn di vật,

nhà nhân loại học, địa chất và các nhân viên phân tích khác cũng có mặt.

Trần giáo sư nhìn về phía nhân viên nghiên cứu địa chất nói: "Tiểu Vương, khảo sát địa thế ở đây xem tình hình bên dưới thế nào!

Nếu điều kiện cho phép, chúng ta sẽ lập tức xuống mộ!" Tiểu Vương gật đầu: "Vâng!" Rất nhanh, kết quả đã có.

Cấu trúc địa chất ở đây rất an toàn, có thể xuống mộ!

Trần giáo sư lập tức dẫn người xuống mộ.

Đạo sư Diệp Phàm chỉ vào Diệp Phàm nói: "Ngôi mộ này là do Diệp Phàm phát hiện, cậu ấy có nghiên cứu độc đáo về khảo cổ, lát nữa cậu ấy sẽ giúp giải thích công việc khảo cổ mà chúng ta đã làm trước đây!" Trần giáo sư cười nói: "Cậu nhóc, nói cho chúng tôi nghe xem trước đây các cậu xuống mộ như thế nào?" Diệp Phàm chỉ vào cửa động phía trước nói: "Trần giáo sư, khi chúng tôi vừa phát hiện ngôi mộ này, đã thấy trên lớp đất mộ có một đạo động!" "Kết quả thăm dò của chúng tôi, đạo động này không đi vào trong mộ mà chỉ đến vị trí Kim Cương Tường!" "Rõ ràng, nhóm đạo mộ tặc này đã không thành công, ngôi mộ này rất có thể là một ngôi mộ mới chưa từng được khai quật!" Lời của Diệp Phàm vừa dứt, tinh thần của đội khảo cổ lập tức dâng cao!

Một ngôi đại mộ chưa từng được khai quật, chứng tỏ những thứ bên trong sẽ được bảo tồn vô cùng nguyên vẹn!

Trần giáo sư vỗ tay cười lớn: "Tốt!

Quá tốt rồi!" Mọi người men theo đạo động mà đạo mộ tặc đã mở, khó khăn cựa quậy tiến vào trong mộ.

Trong đội khảo cổ, Tiểu Vương mới đến để "độ kim" (tức là lấy kinh nghiệm) không nhịn được phàn nàn: "Trần giáo sư, đạo động này

thực sự quá nhỏ, chi bằng chúng ta mở rộng nó ra đi!" "Hơn nữa, đạo mộ tặc đã từ đạo động này đi vào rồi chết ở bên trong, chứng tỏ đạo động này rất có thể là sai!" Trần giáo sư cũng bị cái đạo động chật hẹp này làm cho mặt mày xám xịt, nhìn về phía Diệp Phàm nói: "Cậu nhóc, đạo động này quả thực mở không tốt lắm, chi bằng chúng ta mở một cái mới đi!" Diệp Phàm lại lắc đầu: "Đạo động này là do đạo mộ chuyên gia mở, kích thước và vị trí đều rất thích hợp!" "Nếu chúng ta mở một cái mới, có thể còn không bằng đạo động này.

Hơn nữa còn lãng phí không ít thời gian!" "Sắp đến mùa mưa rồi, mưa xuống mà tiến vào cổ mộ thì độ khó quá lớn, đến lúc đó chỉ có thể ngừng thi công." Tiểu Vương bất mãn nói: "Đạo động này mở méo mó, đạo mộ chuyên gia sẽ làm ra chuyện như vậy sao?" "Cậu đừng có không hiểu mà vờ hiểu!

Trần giáo sư là chuyên gia, lời ông ấy nói đương nhiên là thật!" Trần giáo sư cũng cảm thấy đạo động này mở hơi kỳ lạ, thở hổn hển một lát rồi nói: "Cậu nhóc, đạo động này mở quá chật hẹp, hơn nữa còn có rất nhiều đường cong, điều này rõ ràng là do đạo mộ tặc chuẩn bị không kỹ càng!" "Làm ra thế này, đạo mộ tặc lúc đó chắc hẳn rất vội vàng." Diệp Phàm lại lắc đầu: "Đạo động này là bước quan trọng nhất của đạo mộ, nếu bước này sai, lần đổ đấu này của đạo mộ tặc coi như bỏ đi!" "Vì vậy đối phương tuyệt đối là có chuẩn bị chứ không phải tùy tiện đào một cái động!" Trần giáo sư thấy Diệp Phàm dường như rất hiểu về đạo động, bèn hỏi: "Đạo động này có gì đặc biệt không?" Diệp Phàm giải thích: "Thông thường, đạo mộ tặc đối với vị trí đạo động có sự tính toán tỉ mỉ, phải nghiêng vừa phải để đào thẳng đến bức tường phía sau mộ." "Đạo mộ tặc là những kẻ không thấy ánh sáng mặt trời, sau khi tìm thấy vị trí mộ huyệt, họ đều mặc quần áo màu chuột, tay chân cùng lúc đào bới vào ban đêm.

Thông thường chỉ có một đêm để đào, không thể nói là đào dở rồi

lần sau đào tiếp." "Bởi vì đào dở vào ban đêm, sáng hôm sau đạo động này rất dễ bị người ta phát hiện, công sức trước đó coi như đổ sông đổ biển." "Vì vậy đạo mộ tặc sau khi tìm đúng vị trí phải đào một mạch đến cùng, không thể trì hoãn một khắc nào." "Hơn nữa, khi đào đạo động mà không cẩn thận đụng phải thiết bị chống trộm, đất sét bùn cát các loại, thì chỉ có một con đường chết." "Vì vậy đào đạo động không chỉ cần trí lực mà còn cần thể lực!" "Đạo động này nhìn có vẻ quanh co khúc khuỷu, thực ra là đối phương không biết dùng thủ đoạn gì để tránh được đất sét bùn cát.

Từ đó tìm ra con đường sống duy nhất!" "Vì vậy, tôi mới nói đối phương là đạo mộ chuyên gia!" Tiểu Vương mặt đầy không phục, bĩu môi: "Cậu nhóc, cậu nói quá giả tạo rồi đấy?

Người này lại không có mắt nhìn xuyên thấu, làm sao cậu ta nhìn ra được?" "Hơn nữa đạo mộ tặc trong tay không thể có những thiết bị công nghệ cao đặc biệt lợi hại, nếu không cũng không thể đào ra cái đạo động rác rưởi này!" Trần giáo sư cũng có chút không tin: "Cậu nhóc, cậu nói là thật sao?" Diệp Phàm nghiêm túc gật đầu: "Đương nhiên là thật!" "Có thể làm được đến mức độ này, tôi chỉ nghĩ đến hai thủ đoạn!" Trần giáo sư lập tức hứng thú: "Hai thủ đoạn nào?" Diệp Phàm từng chữ một nói: "Thính Lôi và Văn Thổ!" "Hai thủ đoạn này đều là bí truyền, rất ít người biết!" Tiểu Vương mặt đầy không tin: "Còn Thính Lôi và Văn Thổ?

Mấy thứ này tôi cũng biết mà!" "Dựa vào cái này làm sao có thể phán đoán ra đất sét bùn cát!" Trần giáo sư thì lại hứng thú nhìn Diệp Phàm: "Cậu nhóc, cậu hình như rất hiểu về thủ đoạn của đạo mộ tặc!" "Mấy thứ này tôi học khảo cổ bao nhiêu năm còn chưa từng nghe nói qua!" Diệp Phàm cười nhạt: "Một người bạn học của tôi là Lục Phiến Môn, trước đây cậu ấy đã bắt được một tên đạo mộ tặc, lúc thẩm vấn tôi tình cờ có mặt, nên biết một số bí mật!" Tiểu Vương

thấy Trần giáo sư dường như có ý tin Diệp Phàm, lập tức sốt ruột: "Trần giáo sư, ngài sẽ không thật sự tin lời nói bừa của thằng nhóc này chứ!" Những người khác cũng có chút không tin nhìn Diệp Phàm, dù sao những gì đối phương nói thực sự quá huyền ảo.

Trần giáo sư mở lời: "Cậu nhóc, cậu hãy nói cụ thể về hai thủ đoạn Thính Lôi và Văn Thổ!" Diệp Phàm nói: "Thính Lôi, thực chất là một thủ đoạn nghe âm thanh.

Dòng Tá Lĩnh có phương pháp huấn luyện độc đáo, có thể khiến tai người trở nên cực kỳ nhạy bén!" "Lợi dụng hồi âm, phán đoán ra đất sét bùn cát!" "Văn Thổ thì lại cần thiên phú cực cao!

Tương truyền văn hương sư đỉnh cấp có thể phân biệt 3000 loại mùi vị!

Còn đạo mộ tặc hiểu Văn Thổ tuy không đạt đến trình độ mạnh mẽ như vậy, nhưng cũng không kém!" "Thông qua màu đất và mùi đất, bọn họ có thể phán đoán bên dưới có mộ hay không!

Đương nhiên, cũng có thể phán đoán vị trí đất sét bùn cát!" Trần giáo sư và những người khác nghe xong im lặng một lúc.

Những thủ đoạn này có vẻ hơi giống ma thuật.

Nhìn có vẻ rất bí ẩn, nhưng khi giải thích ra lại thấy rất đơn giản.

Đương nhiên, muốn đạt đến trình độ Thính Lôi và Văn Thổ, người bình thường là không thể.

Trần giáo sư có chút nhìn Diệp Phàm bằng ánh mắt khác, khó trách người này lại được đạo sư của mình ra sức tiến cử!

Quả thực có chút bản lĩnh.

Tiểu Vương rõ ràng vẫn có chút không phục, và tự cho rằng đã tìm ra lỗ hổng trong lời nói của Diệp Phàm: "Nếu tên đạo mộ tặc đó là

đạo mộ chuyên gia, tại sao còn chưa vào mộ đã chết rồi?" "Thính Lôi và Văn Thổ, nói nghe thì huyền ảo, nhưng thực tế khi áp dụng vẫn là đồ bỏ đi!" Diệp Phàm và mấy người khác đã từng thấy thi thể, trên mặt đều mang một chút vẻ kỳ lạ.

Diệp Phàm thở dài: "Tình hình cụ thể tôi cũng không nói rõ được, đợi các vị xuống dưới thấy thi thể có lẽ sẽ tìm được câu trả lời!" Trần giáo sư nghe Diệp Phàm nói vậy, lập tức càng thêm hứng thú với ngôi mộ này.

"Ý cậu là bên dưới có thứ gì đó khoa học khó giải thích sao?" Tiểu Vương xuất thân gia đình lớn, lại được người xung quanh tâng bốc từ nhỏ, tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì.

Cứ nghĩ Diệp Phàm đang cố làm ra vẻ bí ẩn, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Cậu nhóc, Trần giáo sư đã xuống mộ còn nhiều hơn cậu ăn cơm nữa!" "Tôi thấy cậu khó tự biện minh, sợ Trần giáo sư nhìn thấu lời nói dối của cậu thì có!" Người bùn cũng có ba phần hỏa khí.

Huống chi Diệp Phàm đang ở cái tuổi trẻ trung khí thịnh!

Lập tức lạnh lùng nói: "Nói nhiều vô ích!

Đã không tin tôi, đợi cậu xuống dưới nhìn thấy thi thể thì sẽ biết!" Tiểu Vương đang chuẩn bị phản bác, Trần giáo sư ngăn lại nói: "Đủ rồi!

Mọi người đều là đồng nghiệp, đừng tranh cãi mấy chuyện này!" Tiểu Vương đành im lặng.

Nhưng đạo động phía trước càng ngày càng khó đi.

Không gian chật hẹp khiến rất nhiều dụng cụ chỉ có thể để lại tại chỗ, căn bản không thể mang vào!

Tiểu Vương không nhịn được phàn nàn: "Đạo động mà mấy kẻ bùn đất đào đúng là rác rưởi!" Không ai đáp lời hắn.

Nhưng trong đội khảo cổ, không ít người cũng có chút oán khí.

Dưới mộ.

Lý Dịch phát hiện ngôi mộ cổ này nằm trên một suối âm khí!

Vì vậy âm khí cực kỳ nặng.

Chương 88

Nếu mình tu luyện ở đây, tốc độ tu hành chắc chắn có thể tiến triển thần tốc!

Nói làm là làm!

Lý Dịch vận chuyển 《Dịch Thiên Đế Kinh》, mạnh mẽ thôn phệ âm khí nơi đây như cá kình nuốt nước biển.

Âm khí tạo thành một xoáy nước đen kịt, từ từ nhập vào cơ thể Lý Dịch.

Âm khí đã được tinh luyện sau khi vận hành một chu thiên trong cơ thể Lý Dịch, liền bắt đầu tôi luyện nhục thân và linh hồn của Lý Dịch!

Đây chính là điểm mạnh mẽ của 《Dịch Thiên Đế Kinh》.

Các công pháp khác chỉ có thể quan tâm đến một trong số đó, còn 《Dịch Thiên Đế Kinh》 thì song song cả hai, không ngừng rèn giũa căn cơ của Lý Dịch.

Tuy nhiên, cũng chính vì vậy, tài nguyên mà Lý Dịch cần sẽ nhiều hơn rất nhiều so với các cương thi cùng cấp!

Ít nhất là hơn mười lần!

Đương nhiên.

Đây không phải là chuyện xấu.

Tài nguyên tiêu hao càng nhiều, chứng tỏ tiềm năng càng lớn, thiên phú càng mạnh, giới hạn càng cao!

Con đường cương thi không phải không có bình cảnh.

Rất nhiều cương thi cả đời cũng không thể đột phá Lục Cương.

Điều này không phải chỉ hút máu là có thể giải quyết được.

Nếu không, một số kẻ đi đường tà, sai cương thi liên tục hút máu, chẳng phải sẽ trở nên cực kỳ mạnh sao?

Đúng lúc Lý Dịch đang tu luyện, từ trong Kim Cương Tường đột nhiên bay ra từng hàng hư ảnh mang sát khí!

Những hư ảnh này chỉnh tề đồng nhất, tay cầm trường thương, thân mặc áo giáp, cưỡi tuấn mã thần tuấn, trông cực kỳ oai phong bá khí!

Lý Dịch dừng tu luyện, lãnh đạm nhìn những hư ảnh này.

Trong số những hư ảnh đó, một nhân vật trông giống tướng quân bước ra.

Giọng nói như chuông đồng, quát vào Lý Dịch: "Thực lực của ngươi không tồi, chi bằng gia nhập Hổ Báo Kỵ, cùng ta trấn thủ ngôi mộ này!" Hổ Báo Kỵ?

Lý Dịch nghe thấy ba chữ này, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ. 《Ngụy Thư》 ghi chép: "Tào Thuần đốc suất Hổ Báo Kỵ, đều là những dũng sĩ kiêu hùng nhất thiên hạ, hoặc được tuyển chọn từ hàng trăm người." Hổ Báo Kỵ có sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ!

Mỗi lần chiến tích đều rất hiển hách.

Viên Đàm, Ô Hoàn Đan Vu Tháp Đốn, đều chết dưới tay Hổ Báo Kỵ.

Trận Trường Bản đánh bại Lưu Bị, phá tan Mã Siêu ở Tây Lương, hạ biện phá Trương Phi Ngô Lan, đều là Hổ Báo Kỵ.

Sau khi Tào Thuần chết, Hổ Báo Kỵ tự nhiên phải thay thống lĩnh mới.

Tào Tháo cực kỳ coi trọng Hổ Báo Kỵ, cho rằng ngoài bản thân và

Tào Thuần, không ai trong gia tộc Tào có thể phát huy sức chiến đấu thật sự của Hổ Báo Kỵ.

Vì vậy ông tự mình đảm nhiệm chức thống lĩnh Hổ Báo Kỵ.

Chỉ là sau này, Hổ Báo Kỵ đột nhiên biến mất, không ngờ âm hồn của Hổ Báo Kỵ lại xuất hiện ở đây!

Ngôi mộ này chẳng lẽ là mộ của Ngụy Võ Đế?

Thiên Tướng Quân đứng đầu Hổ Báo Kỵ thấy Lý Dịch không nói gì, lạnh lùng hừ một tiếng: "Xem ra tên Lục Cương này trí tuệ chưa khai hóa, căn bản không hiểu lời của bản tướng quân!" Phía sau Thiên Tướng Quân, một thân ảnh xuất hiện, địa vị thấp hơn Thiên Tướng Quân, cung kính nói: "Thiên Tướng Quân, ngài xem mật đạo phía sau hắn!

Theo kinh nghiệm xuống mộ của hạ quan, ngôi mộ phía sau mật đạo này e rằng sẽ rất lớn!" Thiên Tướng Quân lập tức nhìn về phía mật đạo sau lưng Lý Dịch, ánh mắt lộ vẻ phấn khích: "Ngươi nói là thật sao?" Đối phương vội vàng nói: "Hạ quan là Phát Khâu Trung Lang Tướng do Thừa Tướng phái đến, rất hiểu về phong thủy bí thuật!" "Hạ quan cho rằng phía sau mật đạo này tuyệt đối là một đại mộ!" Thiên Tướng Quân vỗ tay cười lớn: "Tốt!" "Chư vị, cùng bản tướng quân xuống mộ, chuẩn bị quân tư cho Thừa Tướng mưu đồ thiên hạ!" Lý Dịch đứng yên tại chỗ, dường như thật sự không phản ứng gì với những âm binh này.

Thực tế, Lý Dịch đang suy nghĩ về lai lịch của những Hổ Báo Kỵ này!

Nghe những gì những người này vừa nói.

Đội âm binh này e rằng không chỉ có Hổ Báo Kỵ, mà còn có Phát Khâu Trung Lang Tướng, đội đạo mộ do Ngụy Võ Đế phái đến!

Trần Lâm trong bài hịch văn công Tào Tháo của Viên Thiệu đã nói: "Đặc biệt đặt chức Phát Khâu Trung Lang Tướng, Mạc Kim Hiệu Úy, nơi nào qua là đột phá, không mộ nào không lộ." Vì Phát Khâu Trung Lang Tướng có mặt, vậy Mạc Kim Hiệu Úy e rằng cũng có!

Lần đầu tiên Tào Tháo đạo mộ, là đích thân chỉ huy tướng sĩ đào lăng mộ Lương Hiếu Vương!

Rất khó tưởng tượng Tào Tháo sau khi vào mộ đã nhìn thấy gì.

Căn cứ theo ghi chép lịch sử, Tào Tháo đã dùng tài bảo trộm từ lăng mộ để nuôi sống tập đoàn của mình ba năm.

Có thể thấy kho báu trong đó nhiều đến mức nào, giúp Tào Tháo trực tiếp giành tiên cơ, cung cấp sự giúp đỡ rất lớn để ông ta đứng vững trong loạn thế!

Ngụy Võ Đế sau khi nếm được mùi vị ngọt ngào, tự nhiên không chịu từ bỏ.

Mạc Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng dưới sự chỉ đạo ngầm của Ngụy Võ Đế, đội ngũ ngày càng lớn mạnh.

Và kỹ nghệ ngày càng siêu việt!

Điều Lý Dịch không ngờ là, những Hổ Báo Kỵ và Mạc Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng này sau khi Tào Tháo chết, vẫn còn vì ông ta mà đạo mộ, mở rộng quân tư!

Lý Dịch liếc nhìn Hổ Báo Kỵ, phát hiện thực lực của bọn họ rất mạnh.

Binh sĩ yếu nhất cũng là Hoàng Hiệt Quỷ sơ kỳ!

Hơn nữa khí tức ngưng luyện, tuyệt đối không phải loại Hoàng Hiệt Quỷ rác rưởi mà Lý Dịch gặp lần đầu!

Thiên Tướng Quân đứng đầu càng là cường giả cấp độ chuẩn

Hồng Y Quỷ!

Phối hợp với chiến trận Hổ Báo Kỵ, sức mạnh bộc phát ra e rằng sẽ cực kỳ đáng sợ!

Tuy nhiên, Lý Dịch không hề hoảng sợ.

Anh nắm giữ Quỷ Tỳ, có thể điều động một phần âm binh trong đó.

Chưa chắc đã yếu hơn những Hổ Báo Kỵ này!

Đúng lúc những âm binh này chuẩn bị tiến vào Dịch Thiên Đế Mộ, Lý Dịch trực tiếp triệu hoán âm binh, để bảo vệ lăng mộ của mình!

Người ta đã đạo mộ đến tận cửa rồi, làm sao anh có thể lùi bước?

Quỷ Tỳ lóe lên một tia sáng u lạnh, sau đó nơi đây âm phong nổi lên từng trận, quỷ khóc sói gào!

Âm khí từ suối âm khí sôi trào, bị Quỷ Tỳ rút đi hơn nửa!

Dị tượng khủng khiếp như vậy tự nhiên đã thu hút sự chú ý của Thiên Tướng Quân và những người khác.

Thiên Tướng Quân kinh hãi nhìn Quỷ Tỳ trong tay Lý Dịch, ông ta có thể cảm nhận được, bên trong dường như có thứ gì đó đang phá vỡ xiềng xích!

Đây là thứ vượt xa nhận thức của ông ta, khiến giọng nói ông ta vì kinh hãi mà trở nên run rẩy: "Đây là cái gì?" Phát Khâu Trung Lang Tướng dường như đã nghĩ ra điều gì đó, kinh hãi nói: "Đây là Quỷ Tỳ!

Tương truyền vật này là bảo vật bí mật trong tay Lỗ Thương Vương, có thể điều khiển âm binh!" "Báu vật này Thừa Tướng đã ra lệnh cho chúng ta tìm kiếm, không ngờ giờ lại nằm trong tay một cương thi!" Thiên Tướng Quân nghe vậy, ánh mắt lộ vẻ cuồng nhiệt: "Các tướng sĩ!

Đến lúc báo đáp ơn Thừa Tướng rồi!

Cùng ta ra tay, đoạt lấy Quỷ Tỳ này!" Quỷ Tỳ tuy mạnh, nhưng hiện tại còn chưa hoàn toàn kích hoạt, bọn họ tinh thông xung sát.

Khi còn sống đã giết không biết bao nhiêu kẻ địch!

Trong chính sử ghi chép, bọn họ là kỳ binh vô kiên bất tồi!

Tuy trong đội quân này, phần lớn là do quân đạo mộ hợp thành, Hổ Báo Kỵ sau khi giải tán đã lẫn vào trong đó.

Dù sao, đạo mộ không phải là xung kích hãm trận, không cần quá nhiều sát phạt.

Nhưng, những năm qua trải qua sự tôi luyện của ông ta, đã sớm khác xưa!

Đánh giết một tên Lục Cương cầm Quỷ Tỳ, dễ như lấy đồ trong túi!

"Đội một!

Chương 89

Xung kích!" Thiên Tướng Quân ra lệnh một tiếng, một đội âm binh bước ra, tay cầm trường qua xung kích về phía Lý Dịch.

Khí thế như hồng, sắc bén sát phạt!

Đây là khí thế mà chỉ có kỵ binh sắt thép được huấn luyện nghiêm chỉnh, trải qua sát phạt thực sự mới có!

Đội một!

Chỉ có mười người, nhưng tất cả đều do binh sĩ Hổ Báo Kỵ ban đầu tạo thành, là sức mạnh mạnh nhất trong tay ông ta.

Tuy Lý Dịch chỉ là một Lục Cương, nhưng anh không vì thế mà khinh thường đối phương.

Mà là toàn lực ứng phó, giáng cho đối phương đòn đánh nặng nề nhất!

Lý Dịch thấy mười người này đều là Hoàng Hiệt Quỷ đỉnh phong, thực lực cường hãn, cấp bậc còn cao hơn anh một bậc!

Phải biết rằng anh hiện tại vẫn chỉ là Lục Cương hậu kỳ.

Một mình đối phó với mười người chưa nói, cảnh giới còn kém không ít.

Điều này có chút khó chịu.

Tuy nhiên, Lý Dịch cũng muốn biết thực lực của mình rốt cuộc như thế nào.

Lý Dịch tay trái nắm chặt Quỷ Tỳ, tay phải nắm chặt Bách Tịch Đao thon dài, ánh mắt lạnh lẽo.

Ánh đao lóe lên, chém thẳng ra.

Nhát chém này mang theo sức mạnh bổ núi, chiêu thức đơn giản mà cuồng bạo!

Một nhát đao đơn giản, lại mang đến sự xung kích cực lớn cho đội một!

Trước mắt đột nhiên hiện ra một biển xác núi máu, tiếng ai oán khắp nơi!

Bọn họ đã trải qua vô số trận huyết chiến, tự nhiên không thể vì những điều này mà cảm thấy sợ hãi.

Nhưng, điều thực sự khiến bọn họ kinh hãi là, trong nhát đao này ẩn chứa phá quân chi khí!

Thế phá quân, có chết không sống!

Khí Long Uyên, quán xuyên thiên địa!

Nhát đao này, chém vào mệnh mạch của bọn họ.

Chỉ một nhát đao, đội một liền hoàn toàn mất đi ý chí tranh giành!

Bịch!

Đội một lại trực tiếp quỳ xuống trước Lý Dịch!

Ánh mắt Thiên Tướng Quân kinh hãi vô cùng, bóng lưng gầy gò đơn bạc của Lý Dịch lúc này trong mắt ông ta như một cây cột chống trời!

Vĩ đại mà bá khí!

"Sát Phạt Đế Hoàng Chi Thế!" Trong lòng Thiên Tướng Quân không khỏi dâng lên câu nói này.

Lý Dịch thu hồi Bách Tịch Đao, trong lòng khẽ động.

Thực lực của anh dường như còn mạnh hơn mình tưởng tượng một chút.

Có lẽ là do công pháp mình tu luyện, thêm vào Bách Tịch Đao, Long Uyên Kiếm, phá quân sát trận gia trì, nên đối với những quỷ vật này có tác dụng khắc chế rất mạnh!

Đúng lúc này.

Đội khảo cổ cuối cùng cũng từ đạo động chật hẹp đi ra.

Tiểu Vương thấy con đường phía trước trở nên rộng rãi, trong lòng vô cùng kích động.

Cuối cùng không cần phải làm giun đất trong hang đất nữa rồi!

Hắn đứng dậy, muốn vươn vai thư giãn một chút, đột nhiên phát hiện phía trước hình như có rất nhiều bóng người đang lay động!

Lập tức giật mình!

Đèn pin chiếu thẳng về phía trước, lần này, hắn nhìn thấy rõ ràng phía trước có một đám lớn bóng quỷ đang quỳ lạy!

Mà trước đám bóng quỷ này, lại là một cương thi mặt xanh răng nanh, hình dạng cực kỳ kinh tởm đáng sợ!

"A a a!!!" Tam quan vừa thiết lập của Tiểu Vương bị cảnh tượng này hoàn toàn sụp đổ, không nhịn được hét chói tai.

Giáo sư Trần và những người khác đi phía sau Tiểu Vương, theo hướng ánh mắt của Tiểu Vương, tự nhiên cũng nhìn thấy dị tượng bách quỷ bái thi!

Trong một khoảnh khắc, sợ đến mức không nói nên lời!

Giáo sư Trần và những người làm khảo cổ cũng từng gặp một số chuyện thần thần bí bí.

Nhưng những chuyện đó đều là những chuyện nhỏ, ví dụ như có người nhìn thấy một bóng trắng, những chuyện chưa được chứng thực.

Chứ chưa từng xảy ra chuyện lớn gì, ngay cả người chết cũng là do tai nạn chứ không phải do sự kiện linh dị!

Nhưng giờ đây, ông ta đã nhìn thấy gì!

Một đám hư ảnh tỏa ra âm khí âm u, quỳ lạy trước một cương thi!

Chuyện này thật sự quá đáng sợ rồi!

Những người khác cũng bị dọa không nhẹ.

Trong không khí thậm chí còn thoảng một mùi hôi thối.

Diệp Phàm vì lý do gia tộc, đã nghe nói không ít chuyện.

Nhìn thấy cảnh tượng này, cũng khó che giấu sự trấn định.

Ánh mắt kinh hãi, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Sợ đến mức mất đi khả năng suy nghĩ, ngây người nhìn luồng khí đen phía sau Lý Dịch.

Dưới tác dụng của Quỷ Tỳ, từng âm binh đang thoát khỏi xiềng xích, giáng lâm nhân thế!

Dưới sự tôn lên của những hình người quỷ khí này, Lý Dịch đứng dựa vào đao được tôn lên như thần ma!

"Chạy!" Không biết ai đã hét lên câu này, mọi người lúc này mới hoàn hồn, hoảng loạn chạy về phía đạo động!

Lý Dịch liếc nhìn hướng đạo động, hơi nhíu mày.

Xem ra chuyện vừa rồi đã bị người khác phát hiện.

Lý Dịch không đuổi theo, vì không cần thiết.

Vừa hay mượn miệng những người này, thu hút nhiều người đến đạo mộ hơn.

Quỷ khí của Thiên Tướng Quân đột nhiên run lên, mặt đầy vẻ không thể tin được nhìn hàng trăm hư ảnh phía sau Lý Dịch!

Mỗi hư ảnh này đều có thực lực Hoàng Hiệt Quỷ trung kỳ trở lên, sát khí ngút trời, rõ ràng là đội quân tinh nhuệ đã trải qua tôi luyện sát phạt!

Kẻ mạnh nhất trong đó, chính là Hồng Y Lệ Quỷ thật sự!

Trong lòng Thiên Tướng Quân vô cùng chua xót, một tên Lục Cương tùy tiện gặp ngoài mộ, lại có thực lực như vậy!

Đơn giản là kinh khủng chưa từng nghe!

Thiên Tướng Quân biết thân phận của người trước mắt cao quý không thể tả, rất có thể là một vị thánh quân nào đó trong lịch sử!

Nếu không cũng không thể điều động âm binh khủng khiếp như vậy, số lượng âm binh này còn nhiều hơn bọn họ gấp đôi!

Nếu thật sự đánh nhau, bọn họ chắc chắn sẽ bại!

Ngoài ra, thế phá quân long uy mà Lý Dịch sử dụng trước đó còn cường hãn hơn, khiến ông ta không nảy sinh một chút ý niệm phản kháng nào.

Chương 90

Vì vậy thái độ của Thiên Tướng Quân cực kỳ cung kính: "Bệ hạ, tiểu nhân không biết thân phận của Bệ hạ, lời nói không phải phép còn xin Bệ hạ trách phạt!" Lý Dịch xua tay, lãnh đạm nói: "Không sao!" Lý Dịch cũng không trách tội những người này, dù sao lát nữa những người này sẽ trở thành binh lính của mình!

Quỷ Tỳ, có thể phong ấn ác quỷ trên thế gian, đóng ấn, biến thành của mình!

Hậu Nghệ chính là đi khắp nơi đánh giết ác thú, ác nhân, sau khi biến chúng thành quỷ thì thu vào Quỷ Tỳ.

Vì vậy, sức mạnh phong ấn trong Quỷ Tỳ cực kỳ khủng khiếp.

Chỉ là tinh thần lực của Lý Dịch hiện tại còn chưa đủ mạnh, không thể điều động sức mạnh thật sự trong đó!

Thiên Tướng Quân thấy Lý Dịch đại độ như vậy, vội vàng quỳ tạ: "Tạ ơn Bệ hạ không giết!" Lý Dịch hỏi: "Không biết lăng mộ mà các ngươi canh giữ là của ai?" Thiên tướng quân đáp: "Là mộ của Tào Thừa tướng!" Lý Dịch thầm nghĩ, quả nhiên là mộ của Ngụy Vũ Đế Tào Tháo.

Nhưng ở kiếp trước, Tào Tháo chủ trương an táng đơn giản, chắc là trong mộ cũng chẳng có thứ gì đáng để bọn trộm mộ lấy đi.

Đương nhiên, kiếp trước và thế giới hiện tại có rất nhiều điểm khác biệt.

Lý Dịch cũng không dám khẳng định trong mộ này không có bất kỳ bảo vật nào.

Hơn nữa, sau khi Ngụy Vũ Đế mất, ông ta vẫn để Hổ Báo Kỵ và

Phát Khâu Trung Lang Tướng liên kết với nhau để trộm mộ cho mình.

Điều đó cho thấy trong mộ ông ta chắc chắn có một số bí bảo!

Những bí bảo mà Hổ Báo Kỵ và Phát Khâu Trung Lang Tướng đã thu thập trong những năm qua, rất có thể đang nằm trong ngôi mộ này.

Ngoài ra, sau thời Tống, Tào Tháo bị coi là gian hùng, việc mộ phần của ông ta không rõ ràng cũng trở thành một bằng chứng cho sự gian xảo của ông ta.

Các thuyết như Thất Thập Nhị Nghi Trủng được lưu truyền rộng rãi trong dân gian và tác phẩm văn học, nên không ít người tin là thật.

Đương nhiên, về điểm này thì lại oan cho Tào Tháo.

Theo các sử liệu còn tồn tại ở kiếp trước và các phát hiện khảo cổ, Tào Tháo không hề bí táng, càng không lập nghi trủng, chỉ là chủ trương tang lễ đơn giản.

Theo ghi chép trong sử liệu như "Tam Quốc Chí", năm 220 Công nguyên, Tào Tháo mất ở Lạc Dương, linh cữu được vận đến Nghiệp Thành, an táng tại khu lăng mộ phía tây Báo Từ, cổng Tây Nghiệp Thành, không đắp mộ, không tùy táng đồ vàng ngọc, cũng không xây dựng miếu thờ cao lớn kiên cố.

Nhưng chính vì tang lễ quá đơn giản, ngược lại khiến người ta không tìm được lăng mộ của ông ta.

Vài trăm năm sau, ngôi mộ đơn giản của Tào Tháo đã chìm vào cát bụi lịch sử.

Mà Tào Tháo sở dĩ an táng đơn giản, rất có thể là vì ông ta đã trộm mộ quá nhiều!

Thế nên sợ có người đến trộm mộ mình, mới thực hiện bạc táng.

Tuy nhiên, dù mộ của ông ta đã thoát được bọn trộm mộ, cuối

cùng vẫn bị các chuyên gia khảo cổ khai quật.

Nhưng ở thế giới này, lời đồn dân gian về Thất Thập Nhị Nghi Trủng dường như là thật.

Lý Dịch cầm điện thoại liên tục tìm kiếm thông tin trên Ám võng.

Phát hiện cho đến nay đã có hơn bốn mươi ngôi nghi trủng của Ngụy Vũ Đế được tìm thấy!

Trong đó phần lớn chỉ có cơ quan, mà không có kho báu.

Bọn trộm mộ vì muốn có được kho báu, thì âm thầm cạnh tranh, tìm kiếm ngôi mộ thật của Ngụy Vũ Đế.

Không ngờ, lần này Lý Dịch dọn nhà lại tình cờ gặp phải!

Lý Dịch nhìn Thiên tướng quân, hỏi: "Trong mộ Tào Thừa tướng có bảo vật gì?

Cơ quan thì có những gì?" Thiên tướng quân im lặng, nửa ngày sau mới nói: "Bệ hạ, thần trung thành với Thừa tướng, canh giữ lăng mộ mấy ngàn năm, tự nhiên không thể tự tiện lấy trộm được!

Nếu Bệ hạ muốn vào mộ của Thừa tướng, chỉ có thể giẫm lên xương cốt của chúng thần mà tiến vào!" Lý Dịch không ngờ Thiên tướng quân này lại trung thành đến vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng phải.

Người có thể canh giữ mộ cho Tào Tháo, tất nhiên phải là tâm phúc của Tào Tháo.

Lý Dịch gật đầu: "Đã vậy, ngôi mộ này cứ để tôi tự mình thám hiểm là được!" Lý Dịch vừa nói, vừa phát động Quỷ Tỳ, trực tiếp hút Thiên tướng quân và những người khác vào trong đó.

Lý Dịch đặt ánh mắt lên bức tường kim cương.

Muốn vào mộ Tào Tháo, thì phải phá hủy bức tường kim cương này trước.

Lý Dịch biết, bức tường kim cương này khác với những bức tường kim cương thông thường.

Nó được làm bằng bí thuật Mật Tông, nên có tác dụng khắc chế rất lớn đối với tà vật.

Anh Vũ Đao Vũ và Bọ lửa âm hỏa có lẽ sẽ không đối phó được với nó.

Nhưng Chuột mặt người và Bọ cánh cứng ăn mòn, chất dịch cơ thể của chúng có tính ăn mòn cực mạnh, biết đâu có thể phá hủy được nó.

Nói làm là làm.

Một lượng lớn Chuột mặt người bị Bọ lửa âm hỏa dồn lên bức tường kim cương.

Vì sợ sức mạnh thần bí trên tường kim cương, Bọ lửa âm hỏa không đến gần.

Mà Chuột mặt người không phải tà vật, mà là chuột biến dị!

Thuộc về vũ khí sinh hóa, nên tự nhiên không sợ thủ đoạn Mật Tông này.

Máu của chuột biến dị bắn lên tường kim cương, lập tức phát ra tiếng "xì xì xì" quái dị!

Nhưng chỉ một lát, nó đã ăn mòn ra một cái hố nhỏ.

Những Chuột mặt người này đã được Lý Dịch thuần hóa một lần, nhưng bảo chúng chịu chết thì rõ ràng là không thể.

Chỉ có thể dùng biện pháp mạnh!

Bọ cánh cứng ăn mòn bắt đầu đuổi theo những Chuột mặt người này, ép chúng vào tường kim cương, sau đó bắt đầu cưỡng hôn!

Hàm trên sắc bén xé rách động mạch chủ của Chuột mặt người, máu xanh bắn ra, trực tiếp ăn mòn một lỗ lớn trên bức tường kim cương phía trước!

Lý Dịch thấy vậy, không khỏi cảm thán, vạn vật trên đời đều sinh rồi diệt.

Không bằng Chuột mặt người lại có thể dễ dàng hóa giải thứ mà Bọ lửa âm hỏa sợ hãi là tường kim cương!

Lý Dịch thấy tường kim cương hoàn toàn mở ra, nhưng không hề thả lỏng.

Mà đứng cách xa tường kim cương, lặng lẽ quan sát diễn biến tiếp theo.

Quả nhiên, phía sau tường kim cương, những tảng đá lăn bắt đầu rung chuyển, rồi lăn về phía trước!

Âm thanh khổng lồ vang vọng trong địa huyệt kín.

Đá lăn, là một loại cơ quan chống trộm khá lợi hại.

Bởi vì mất bức tường chắn, sau khi cơ quan được kích hoạt, nó sẽ bất ngờ tấn công những tên trộm mộ vội vã tiến vào!

Tảng đá cao ba mét đó nặng tới bảy tám tấn, nếu rơi trúng người thì đủ để biến người thành thịt nát!

Nhưng, đây chỉ là món khai vị.

Nếu Lý Dịch không đoán sai, phía sau tảng đá lăn còn có một khối tự lai thạch!

Thứ này rất khó giải quyết.

Bọn trộm mộ thông thường chỉ có thể dùng thuốc nổ để phá.

Trong lịch sử, ngôi mộ sử dụng tự lai thạch thành công nhất được phát hiện cho đến nay, chính là mộ của Minh Thần Tông Chu Dực Quân.

Tức là Định Lăng của Vạn Lịch Hoàng đế.

Tự lai thạch là một cây cột đá dùng để chống cửa mộ từ bên trong.

Do góc độ ổn định giữa cột đá và cửa mộ, nên người bên ngoài dù dùng sức người thế nào cũng rất khó đẩy cửa mộ ra.

Ban đầu, khi các chuyên gia khảo cổ gặp phải tự lai thạch này, họ đã lập tức bị làm khó.

Lúc này, một trong các chuyên gia khảo cổ đã đưa ra một phương pháp, nói rằng bọn trộm mộ cổ đại dùng một thứ gọi là "cái móc" để mở cửa mộ!

Chương 91

Nghe giải thích của chuyên gia khảo cổ, mọi người mới biết cái "cái móc" này rốt cuộc là cái gì.

Cái móc là một loại dụng cụ kim loại, một đầu có cán dài, đầu kia hình bán nguyệt.

Khi mở cửa mộ, trước hết luồn cái móc vào khe cửa, sau đó vòng phần bán nguyệt vào tự lai thạch, rồi nắm lấy cán móc, từ từ nâng tự lai thạch lên, đồng thời đẩy cửa mộ một cách thuận lợi, cho đến khi tự lai thạch dựng đứng trên mặt đất, cửa mộ thất sẽ hoàn toàn mở ra.

Phương pháp này nói thì dễ, nhưng nghĩ ra được lại rất khó.

Tôn Điện Anh và đám thổ phỉ do ông ta cầm đầu, khi trộm lăng mộ Đông Lăng của Từ Hi Thái hậu và Dụ Lăng của Càn Long Hoàng đế, cũng gặp phải tự lai thạch chặn đường.

Khi trộm Dụ Lăng, đám thổ phỉ này đã nghĩ đủ mọi cách mà vẫn không mở được cửa mộ thất, cuối cùng đành phải dùng thuốc nổ để phá cửa mộ thất.

Nhưng hành động này đã mang lại hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

Sau khi cửa đá đổ sập, nó vừa vặn đè lên quan tài đá đựng di thể Càn Long, vốn đã nổi lên đến cửa mộ thất do nước ngầm dâng cao.

Làm hư hỏng không ít trân bảo!

Nhưng Lý Dịch tự nhiên sẽ không dùng cái móc hay thuốc nổ.

Mà dùng phương pháp tiết kiệm sức lực hơn.

Phương pháp Lý Dịch sử dụng rất đơn giản, chính là để Bọ cánh cứng ăn mòn chui qua khe hở nhỏ của cửa mộ, ăn mòn tự lai thạch

phía sau cửa mộ!

Cây tự lai thạch này tuy rất thô, nhưng tính ăn mòn của Bọ cánh cứng ăn mòn quá mạnh, rất nhanh đã ăn mòn nó trở nên mềm nhũn.

Lý Dịch rất nhẹ nhàng đẩy cửa mộ ra.

Phía sau cửa mộ là bốn con đường mộ đạo sâu hun hút.

Lý Dịch nhíu mày.

Bốn con đường mộ đạo này tuyệt đối không đơn giản, rất có thể chỉ có một con dẫn đến chủ mộ thất.

Thỏ khôn có ba hang.

Tào Tháo này chết rồi mà còn bày ra nhiều trò hoa lá cành thế!

Bốn con đường mộ đạo này hoàn toàn không liên quan đến bố cục phong thủy hay gì cả.

Nhưng, phương pháp chống trộm càng đơn giản thì càng hiệu quả!

Nếu bốn con đường mộ đạo này liên quan đến phong thủy, hoàng đạo gì đó, thì còn có thể suy luận ra.

Chỉ sợ người xây lăng mộ ban đầu lại làm ngược lại, dùng phương pháp xây dựng ngẫu nhiên.

Bốn con đường mộ đạo hoàn toàn không có quy tắc nào, cứ chọn đại một con thành chủ mộ thất!

Thời Tào Tháo, thuật phong thủy đã suy tàn.

Khả năng xuất hiện tình huống này sẽ rất lớn!

Cần biết.

Đội quân trộm mộ mà Tào Tháo ban đầu lập ra hoàn toàn là những người tay ngang, căn bản không hiểu thuật kham dư!

Không có logic, chính là logic mạnh nhất!

Xây mộ cũng vậy.

Xưa nay, thuật chống trộm và thuật trộm mộ đã va chạm nhau trong suốt thời gian dài nên đều rất hiểu nhau.

Nếu có một ngày, chủ mộ không xây mộ theo lối cũ, bọn trộm mộ chẳng phải sẽ ngớ người sao!

Ví dụ như bây giờ.

Lý Dịch đối mặt với bốn con đường mộ đạo này.

Lý Dịch nhìn ngang nhìn dọc đều không thấy có quy tắc gì.

Hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Lý Dịch lấy ra một đồng xu bạc, vì đối phương chơi xác suất học, vậy thì anh đành chơi cùng đến cùng!

Lý Dịch quyết định chọn một trong hai con đường mộ đạo thứ ba và thứ tư.

Mặt phải là đường thứ ba, mặt trái là đường thứ tư.

Đồng xu bay lên cao, sau đó quay tròn rồi rơi xuống đất.

Lý Dịch cúi đầu nhìn.

Mặt phải!

Đường thứ ba!

Lý Dịch trực tiếp đi vào con đường thứ ba.

Đi khoảng mười mét, trên bức tường phía trước đột nhiên xuất hiện từng chiếc đèn đá!

Những chiếc đèn đá này được khắc từ loại đá bạch ngọc thượng hạng, giá trị không hề nhỏ.

Giữa được khoét rỗng, đổ vào một loại vật thể màu đen đã đông đặc.

Lý Dịch ngửi thử mùi của nó, tiếc là bây giờ anh là cương thi, khứu giác không được nhạy bén cho lắm.

Cộng thêm mùi của vật thể đen này rất nhạt, nên không ngửi ra được thứ gì.

Lý Dịch lấy ra một chiếc bật lửa, châm tim đèn đá.

Khi chiếc đèn đá đầu tiên được Lý Dịch châm lửa, những chiếc đèn tiếp theo lại tự động sáng lên!

Lý Dịch hơi ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng hiểu ra mấu chốt.

Có rất nhiều cách để làm được điều này.

Chỉ cần trộn thêm chất dễ cháy vào vật thể đen này là được.

Lý Dịch tiếp tục đi một lúc, phát hiện con đường mộ đạo phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi, bên trong dường như là một khoảng trống khổng lồ!

Không biết là do khai thác hay hình thành tự nhiên.

Bên trong khoảng trống là một tòa cao đài!

Đài này cao mười trượng, trên đài lại xây năm tầng lầu, cách mặt đất tổng cộng 27 trượng!

Trên đỉnh lầu lại đặt một con chim sẻ đồng cao một trượng rưỡi, sải cánh như bay, thần thái sống động như thật.

Dưới đài này lại là một con sông ngầm sâu không thể dò được!

Nhìn từ xa, cực kỳ tráng lệ đường hoàng, hùng vĩ vô cùng!

Ánh mắt Lý Dịch hơi híp lại, trầm giọng nói: "Đây chẳng lẽ là Đồng Tước Đài?" Sau đó, Lý Dịch lại nhìn xuống con sông ngầm phía dưới.

Con sông ngầm này chắc chắn nối liền với âm tuyền, âm khí rất

nặng, toát ra vài phần quỷ dị u ám.

Mờ mờ ảo ảo, Lý Dịch dường như thấy trong con sông ngầm có những khuôn mặt đang đau khổ kêu gào.

Lý Dịch thu liễm tâm thần, rút Bách Tịch Đao ra, Anh Vũ Đao Vũ ở phía sau dàn trận.

Nơi này khắp nơi đều toát ra ý vị bất thường.

Đặc biệt là Đồng Tước Đài này, kiến trúc hùng vĩ như vậy, Tào Tháo đã làm cách nào để người ta xây dựng được?

Hay là, do những âm binh kia sau khi chết chấp niệm không tan, trải qua nhiều triều đại mới hoàn thiện được?

Lý Dịch suy nghĩ một chút, trực tiếp đi lên cây cầu độc mộc kia.

Cây cầu này là con đường duy nhất để vào Đồng Tước Đài.

Chương 92

Các nơi khác vì bị sông ngầm dưới đất cản trở, đều không thể qua được, trừ phi có thể bay lên.

Lý Dịch lại không phải cương thi phi thiên trong truyền thuyết, làm sao có thể bay được?

Tự nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn đi qua.

Bên khác.

Sau khi Diệp Phàm và những người khác hoảng loạn chạy thoát khỏi hang động, đều cảm thấy cơ thể một trận suy yếu.

Đó là sự kiệt quệ kép cả tinh thần lẫn thể xác!

Tiểu Vương lắp bắp nói: "Mấy cái bóng ma kia rốt cuộc là cái gì?

Còn nữa, tại sao lại quỳ lạy con cương thi đó?

Con cương thi này chẳng lẽ là cương thi vương trong truyền thuyết sao?

Tôi thấy trong mấy bộ phim nói, mấy tên vương tộc chết mà không cứng, hóa thành cương thi vương làm hại nhân gian!" Những người khác hồn vía chưa định, không để ý lời Tiểu Vương nói.

Một lúc lâu.

Trần giáo sư nhìn Diệp Phàm, giọng điệu trầm trọng nói: "Diệp Phàm, cậu có phải đã biết chuyện này từ trước rồi không?" Diệp Phàm cười khổ lắc đầu: "Sao có thể!

Chuyện này tôi vẫn là lần đầu tiên thấy, vốn dĩ tôi còn tưởng thi thể của đám trộm mộ kia đã đủ kỳ lạ rồi, không ngờ so với cảnh trăm quỷ bái thi này, căn bản không đáng nhắc đến!" Trần giáo sư cũng

cảm thấy lời Diệp Phàm nói có lý.

Trần giáo sư giải thích: "Chuyện này quá đỗi quỷ dị, rất có thể là do từ trường, khiến chúng ta nhìn thấy hình ảnh trong quá khứ!

Còn về những luồng khí đen kia... chắc là do từ trường không ổn định, khi chiếu lại chuyện năm xưa, đã tạo ra một số bóng hình phụ họa!

Chỉ là lúc đó chúng ta quá sợ hãi, đại não không chịu nổi những thông tin này, đã tự bổ sung vào, biến thành hình dạng mà chúng ta thấy!

Vì vậy, đây đều là chuyện hợp tình hợp lý, mọi người đừng làm ầm ĩ, càng đừng hoảng sợ!" Có lẽ phương pháp giải thích bằng từ trường là vạn năng.

Trần giáo sư nghe lời giải thích của chính mình, đều cảm thấy điều này nhất định là thật!

Diệp Phàm thì không nghĩ vậy.

Cho dù là do từ trường đi nữa, nhưng từ trường sao có thể như rạp chiếu phim 4D, khiến cho xúc giác, âm thanh, hình ảnh đều chân thật đến vậy chứ?

Cảm giác âm lãnh khủng bố vừa rồi vẫn còn đọng lại trong lòng anh, khiến anh lo sợ không thôi!

Cô gái bên cạnh Diệp Phàm khẽ nói: "Trên người tôi có máy quay phim, chuyên dùng để ghi lại cuộc khảo cổ này!

Nếu xem lại đoạn phim, có lẽ có thể có nhiều phát hiện hơn!" Cô gái này chính là cô gái rất quan tâm đến Diệp Phàm, tên là Lâm Thanh Tuyết.

Dung mạo tươi trẻ xinh đẹp, vóc dáng kiêu sa, là hoa khôi của học

viện.

Diệp Phàm liền vội vàng bảo Lâm Thanh Tuyết chiếu lại đoạn phim.

Mọi người xúm lại, muốn nhìn cho rõ.

Diệp Phàm tua đoạn phim đến thời điểm họ rời khỏi hang động, tiến vào khu vực rộng rãi.

Trong khung hình, ban đầu mọi thứ đều bình thường.

Nhưng phía trước đột nhiên truyền đến tiếng hét kinh hoàng của Tiểu Vương!

Sau đó, chính là cảnh trăm quỷ bái thi mà mọi người đã thấy.

Một vùng đen kịt, cực kỳ hùng vĩ!

Cộng thêm âm binh không ngừng hình thành từ Quỷ Tỳ, cảnh tượng đó đủ để khiến tất cả những người có mặt đều cảm thấy tâm thần chấn động!

Mặc dù lần này là xem lại đoạn phim, nhưng mọi người đều hiểu ra một điều.

Đó chính là điều này tuyệt đối không phải do từ trường!

Diệp Phàm từng chữ từng chữ nói: "Những quỷ vật này không phải quỷ bình thường, mà là âm binh!" Trần giáo sư thấy Diệp Phàm hiểu biết nhiều, liền vội vàng hỏi: "Âm binh là gì?" Ánh mắt Diệp Phàm trở nên rất trầm trọng, ngữ khí nghiêm túc: "Âm binh, còn gọi là quỷ binh, đúng như tên gọi, chính là quân đội do quỷ hồn âm gian tạo thành!" Diệp Phàm chỉ vào áo giáp hiển thị trên màn hình: "Các vị nhìn xem, trên người bọn họ mặc là áo giáp cổ đại, hành lễ thần tử, quỳ bái đế vương!

Có thể thấy con cương thi mặt xanh răng nanh kia địa vị cực cao!

Vận may của chúng ta không tồi, nếu không phải bọn họ đang quỳ bái đế vương, e rằng chúng ta đều đã chết ở đây rồi!" Mọi người nghe Diệp Phàm nói kinh khủng như vậy, sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Trần giáo sư sờ sờ khuôn mặt lạnh lẽo của mình, biết lời Diệp Phàm nói không phải là bịa đặt, chỉ là nhất thời có chút khó chấp nhận.

Ông ấy cũng từng nghe nói về thuyết âm binh tá đạo, chỉ là từ trước đến nay chưa từng thấy.

Nhưng, trong lòng vẫn có chút không tin vào thuyết âm binh là quỷ hồn.

Chủ nghĩa duy vật đã ăn sâu!

Trần giáo sư trầm giọng nói: "Truyền thuyết âm binh tá đạo đã có từ rất lâu rồi!

Vào những năm 80 của thế kỷ 20, trong dãy núi Nam Vân từng xảy ra một chuyện kỳ lạ, ở đó có một nơi tên là 'Kinh Mã Tào', nhưng hễ người sống đi qua, đều có thể nghe thấy tiếng người đánh nhau, binh khí va chạm, chiến mã hí vang.

Sau này qua nghiên cứu, nơi đây được bao phủ bởi một lượng lớn đá thạch anh.

Mà thành phần chính của đá thạch anh bao gồm silic dioxide, silic dioxide có tính dẫn điện rất mạnh, nên được ứng dụng trong việc chế tạo máy ghi âm.

Và đá thạch anh tuy không có cấu trúc giống máy ghi âm, nhưng với sự trợ giúp của silic dioxide, nó cũng có thể đóng vai trò lưu giữ âm thanh nhất định.

Thời cổ đại, nơi này vì từng xảy ra chiến đấu, cộng thêm âm thanh hỗn tạp khá lớn, đã được ghi lại.

Hơn nữa, không lâu sau khi các chuyên gia đưa ra kết quả điều tra, Kinh Mã Tào đã bị một con đường cao tốc đã được quy hoạch từ trước bao phủ, sau khi một lượng lớn đá thạch anh biến mất, những âm thanh kỳ lạ đó cũng không còn xuất hiện nữa!

Vì vậy, câu chuyện âm binh tá đạo là có cơ sở khoa học!

Cái mà chúng ta gặp phải có thể chính là hiện tượng vật lý hình thành dưới tác dụng của từ trường và silic dioxide!" Mọi người nghe lời Trần giáo sư nói xong, đều cảm thấy có lý.

Tiểu Vương lấy điện thoại ra tra cứu trong hồ sơ một lúc, rồi lập tức nói: "Trần giáo sư không hổ là giáo sư khảo cổ thâm niên, câu chuyện ông ấy nói là có thật!

Ngoài ra, ngoài truyền thuyết âm binh tá đạo này, còn có mấy trường hợp âm binh tá đạo khác!

Những câu chuyện âm binh tá đạo này đều đã có giải thích khoa học từ lâu, chắc là điều chúng ta gặp phải cũng là một trong số đó!

Chỉ là nó được bảo tồn khá nguyên vẹn mà thôi!" Mọi người nghe Trần giáo sư và Tiểu Vương đưa ra bằng chứng xong, đều thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Phàm vỗ vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nhưng nghe lời Trần giáo sư nói xong, cũng cảm thấy rất có lý, cảm thán: "Con người luôn kính sợ những thứ chưa biết và không giải thích được, một khi tấm màn bí ẩn được vén lên, thì chẳng có gì đáng sợ nữa!

Vì đây chỉ là hiện tượng vật lý bình thường, Trần giáo sư, lát nữa chúng ta có tiếp tục xuống thám hiểm không?" Trần giáo sư gật đầu: "Đương nhiên rồi!

Hiện tượng âm binh tá đạo này thường là hình ảnh quá khứ tái

hiện.

Vì vậy, bên dưới ghi lại dị tượng âm binh bái vương năm xưa, chứng tỏ bên dưới rất có thể đang chôn cất một vị đế vương!

Đã là lăng mộ đế vương, thì trong mộ rất có thể sẽ khai quật được rất nhiều văn vật có giá trị.

Nghe nói trước đây các cậu đã tìm thấy ấn vàng Thiên tướng quân ở vòng ngoài, đó là một văn vật cấp một.

Trong lăng mộ, e rằng còn có những bảo vật quý giá hơn nữa tồn tại." Mọi người nghe vậy, đều phấn khích hẳn lên.

Với tư cách là nhân viên khảo cổ, có gì ý nghĩa hơn việc chứng kiến khai quật những văn vật lịch sử quý giá?

Cần biết rằng, những văn vật này không chỉ đáng tiền, mà còn chứa đựng văn hóa và chân tướng lịch sử!

Mọi người chỉnh đốn một chút xong, tiếp tục xuống mộ.

Diệp Phàm biết, mình có nói thêm nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

Dù sao những người này căn bản không tin những gì mình thấy là âm binh thật!

Diệp Phàm là người xuất thân từ thế gia trộm mộ, tự nhiên có thể phân biệt âm khí.

Cộng thêm anh ấy và anh trai Diệp Thần đều mang dị huyết, có thể nhìn thấy một số thứ mà người thường không thấy được.

Chương 93

Âm binh bái thi không đơn giản như bề ngoài!

Con cương thi kia rất có thể là cương thi vương, thực lực cường hãn, nếu không thì không trấn áp được nhiều âm binh như vậy.

Diệp Phàm thầm nghĩ, mình phải chuẩn bị sẵn những thứ như móng lừa đen, nếu không sau khi xuống dưới rất có thể sẽ gặp nạn ở đó.

Mọi người lại xuống mộ, đến cuối hang động.

Nơi này nhìn rất bình thường, những hiện tượng kỳ lạ âm binh bái thi trước đó dường như chỉ là ảo giác của mọi người.

Tiểu Vương thở phào nhẹ nhõm: "Trần giáo sư, xem ra lời ông nói là thật, nơi này chỉ vì nguyên nhân địa lý, nên mới ghi lại hình ảnh quá khứ." Trần giáo sư khẽ gật đầu: "Vì nơi đây không có vấn đề gì, vậy thì trước hết đi tìm thi thể của mấy tên trộm mộ kia đi, xem có thể tìm được manh mối vào mộ hay không.

"Tốt!" Dưới sự chỉ dẫn của Lâm Thanh Tuyết, mọi người rất nhanh đã nhìn thấy thi thể của bọn trộm mộ.

Tổng cộng có ba thi thể.

Vì nhiệt độ dưới mộ thấp, không khí không lưu thông.

Nên mức độ thối rữa của thi thể bọn trộm mộ không sâu lắm.

Ngay cả quan tài người khổng lồ cũng chưa xuất hiện.

Trần giáo sư nhìn nhà sinh vật học: "Cậu có nhìn ra tình hình gì không?" Nhà sinh vật học nhíu chặt mày: "Ba người này chết đúng là rất kỳ lạ, toàn thân không có một vết thương nào, cũng không bị trúng

độc!" Nhà sinh vật học đeo găng tay, vạch mắt một trong các tên trộm mộ, tiếp tục nói: "Người này trước khi chết dường như đã nhìn thấy một chuyện cực kỳ khủng khiếp, rất có thể là bị dọa chết!

Đương nhiên, muốn xác định câu trả lời này, phải để pháp y chuyên nghiệp đến giám định mới được." Dọa chết?

Mọi người đều căng thẳng trong lòng.

Tiểu Vương mở miệng nói: "Những người này chẳng phải là lúc đang làm chuyện khuất tất thì vừa vặn nhìn thấy âm binh, sống sờ sờ bị dọa chết đấy chứ?" "Không phải không có khả năng!" Trần giáo sư gật đầu: "Nếu những người này hiện tại có chút bệnh lặt vặt, dưới sự sợ hãi cực độ, thì thật sự có khả năng chết!" Diệp Phàm lại biết, những người này không phải bị dọa chết.

Mà là trước khi chết đã trải qua sự giày vò thống khổ và tuyệt vọng vô cùng!

Ngoài ra.

Còn có một chi tiết Diệp Phàm không nói.

Một nhóm trộm mộ, thông thường ít nhất có sáu vị trí!

Người kiếm nhiều tiền nhất gọi là Nhãn Ba Đầu.

Nhãn Ba Đầu có nghĩa là xem mộ, tìm mộ theo bí thuật phong thủy.

Đây là một công việc kỹ thuật, hiện nay, người biết bí thuật phong thủy ngày càng ít.

Rồi cấp tiếp theo là Mại Mễ Lang.

Mại Mễ Lang là biệt danh lớn trong nghề, "mễ" ở đây chỉ tiền, có khu vực cũng gọi là người bán hàng rong.

Mại Mễ Lang chịu trách nhiệm biến những thứ đào được thành

tiền.

Làm việc này đặc biệt yêu cầu quan hệ, mạng lưới phải rộng, hơn nữa phải bí mật!

Hơn nữa, người làm việc này phải đặc biệt tinh ranh, khéo léo, giao thiệp rộng!

Phải đảm bảo đồ bán ra không bị truy tìm, cũng không bị người ta lừa gạt.

Thứ ba là Đả Động Thổ Công.

Việc này coi trọng kinh nghiệm, một cái xẻng Lạc Dương thăm dò xuống, nhìn tầng đất mang lên là có thể xác định niên đại của mộ táng.

Hơn nữa còn phải tránh né một số rủi ro, ví dụ như cát lún.

Người có thể nghe tiếng sét và ngửi mùi đất, Thổ Công này chắc chắn là một nhân vật lợi hại!

Thứ tư là Phóng Phong Nhân.

Phóng Phong Nhân đúng như tên gọi là cảnh giới, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phía!

Loại người này cũng không thể xem thường, một phi vụ lớn có thành công hay không, việc cảnh giới cũng rất quan trọng.

Thứ năm là nhân viên hậu cần.

Hậu cần viên thường chỉ có một người, người này không xuống hố, chỉ chịu trách nhiệm mua sắm và thay thế trang bị.

Áo chuột, xẻng kim cương, tiểu xoáy lốc, mặt nạ chống độc, xẻng Lạc Dương, bật lửa đá, đèn pin chống nước, máy bộ đàm... tất cả đều do một người mua sắm thống nhất.

Cuối cùng còn có một công việc, gọi là Tán Thổ.

Nhiệm vụ là giả vờ đi dạo, rắc đất mộ xuống dọc theo ống quần cho sạch, không để lại dấu vết nào.

Mà nhóm trộm mộ này tuyệt đối không thể chỉ có sáu người!

Dựa theo tiêu chuẩn và tốc độ đào đất của Thổ Công này, cùng với quy mô của hang động, ít nhất phải có hai Thổ Công trở lên mới có thể đào được!

Tức là, lần xuống mộ này ít nhất phải trên bốn người!

Cộng thêm để đề phòng chết người, nhóm trộm mộ quy mô lớn thường còn có thêm một võ phu!

Tức là, ba người này e rằng không phải toàn bộ bọn trộm mộ.

Vẫn còn người đi xa hơn.

Diệp Phàm nói ra suy đoán của mình.

Mọi người đều nhìn Diệp Phàm với vẻ mặt kỳ lạ.

Trần giáo sư trầm ngâm một lát, nói: "Diệp Phàm, cậu hình như rất hiểu về trộm mộ nhỉ!

Chẳng lẽ cậu quen bọn trộm mộ à?" Diệp Phàm liên tục xua tay: "Sao có thể?!

Chỉ là có nghiên cứu về trộm mộ thôi!" Diệp Phàm lái sang chuyện khác: "Trần giáo sư, ông không phải nói là có nghiên cứu về tường kim cương sao?

Bây giờ có thể phá mở tường kim cương không?" Trần giáo sư nhìn bức tường kim cương phía sau, gật đầu: "Cũng được!

Nhưng mở tường kim cương cũng là một công việc kỹ thuật!

Chúng ta phải tìm được vị trí của mộ đạo, mở tường kim cương ở vị trí mộ đạo mới có thể tiến vào.

Nếu không phía sau tường kim cương là tường mộ, thì chúng ta chỉ tốn công vô ích." Lâm Thanh Tuyết thì hỏi ngược lại: "Tại sao chúng ta không đi vào từ con đường mà bọn trộm mộ đã mở?

Chỉ cần tìm thêm một chút ở dưới này, chắc là có thể tìm được mật đạo mà bọn trộm mộ để lại chứ?" Diệp Phàm lắc đầu: "Mật đạo mà bọn trộm mộ tìm thấy rất có thể là sai, nên chúng ta tốt nhất là nên khảo sát trước.

Nếu đi theo lối cũ của bọn trộm mộ, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì." Lâm Thanh Tuyết nghĩ cũng phải.

Mọi người bắt đầu đo đạc huyệt mộ này, tìm kiếm lối vào.

Diệp Phàm đột nhiên nhìn thấy con đường mà Lý Dịch đã để lại, khi anh ấy nhìn thấy mặt đất bị ăn mòn, ánh mắt lập tức thay đổi lớn!

Dấu vết ăn mòn này rất mới, hiển nhiên là vừa mới bị phá ra hôm nay.

Tức là, có người vừa mới đi vào huyệt mộ trước họ một bước!

Diệp Phàm liền vội vàng kể phát hiện này cho mọi người.

Mọi người nhìn cái động mộ trước mắt, sắc mặt đều khó coi.

Sau đó, Tiểu Vương lại phát hiện một cái động mộ ở một bên khác.

Hiển nhiên là do nhóm trộm mộ trước đó để lại.

Mọi người nhìn hai cái hang động, không khỏi cảm thấy nản lòng.

Lâm Thanh Tuyết thở dài: "Mọi người nói những văn vật quan trọng bên trong có bị bọn trộm mộ mang đi rồi không?" Trần giáo sư lắc đầu: "Không rõ, nhưng bây giờ chúng ta phải tranh thủ thời gian.

Nếu không, bọn trộm mộ vừa mới vào rất có thể sẽ mang hết văn vật bên trong đi mất!" Diệp Phàm nhìn con đường mộ đạo trước mắt,

mở miệng nói: “Hay là chúng ta chia ra hành động, chia làm ba tổ khảo sát.

Hai tổ kiểm tra những mộ đạo đã mở, xem có phải là mộ đạo dẫn đến chủ mộ thất hay không.

Chương 94

Một tổ khác thì đo đạc, xem có thể tìm ra lối vào mộ cổ mới hay không!" Mọi người cảm thấy lời Diệp Phàm nói có lý, liền lập tức bắt đầu hành động.

Diệp Phàm và Lâm Thanh Tuyết một nhóm, khảo sát con đường mộ đạo mà Lý Dịch đã mở.

Đi khoảng mười mấy phút, hai người liền nhìn thấy một cánh cửa mộ.

Bên trong là một cây tự lai thạch bị ăn mòn!

Diệp Phàm nhìn cây tự lai thạch to bằng vòng eo người lớn này, sắc mặt vui mừng: "Phía sau này tuyệt đối là chủ mộ thất thật sự!" Lâm Thanh Tuyết có chút nghi ngờ nói: "Chỉ dựa vào một cây tự lai thạch, là có thể phán đoán đây là con đường dẫn đến chủ mộ thất sao?

Diệp Phàm, cậu có căn cứ gì không?

Vạn nhất là chủ mộ làm giả thì sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không hẳn!

Tự lai thạch có ý nghĩa quan trọng trong mộ cổ.

Tự lai thạch thường là cơ quan chống trộm thịnh hành thời Minh Thanh.

Trước đây tôi thấy áo giáp của những âm binh kia, hơi giống thời Tam Quốc.

Nhưng, cụ thể là thời kỳ nào, tôi không rõ lắm.

Tuy nhiên, ở thời đại xa xưa như vậy, chi phí chế tạo tự lai thạch rất lớn!

Nên, nói chung là không thể làm mộ giả.” Nụ cười trên mặt Lâm Thanh Tuyết càng thêm nghi hoặc: “Tự lai thạch này ở bên trong cửa, người bên ngoài làm sao mà chống nó lên được?

Chẳng lẽ là để thợ xây đóng từ bên trong, rồi để tất cả thợ xây bị nhốt chết bên trong sao?” Diệp Phàm lắc đầu, giải thích: “Đương nhiên không phải!

Cô cũng thấy rồi đấy, bên trong không có thi hài nào, chứng tỏ không có thợ xây nào chết vì chuyện này.

Thực ra nguyên lý của tự lai thạch nói ra cũng rất đơn giản.

Trước hết, tự lai thạch và trục cửa mộ tương ứng phải được làm thành hình cầu ở hai đầu trên dưới, và ở vị trí khe nối giữa hai cánh cửa mộ lại đục ra một phần lồi.

Sau đó, ở mặt đất bên trong cửa mộ và vị trí đối diện với đường trục giữa cửa mộ thất, đục ra một rãnh, phần gần cửa nông, phần xa sâu hơn, độ rộng của rãnh đá và kích thước tự lai thạch tương đồng.

Trước khi cửa mộ thất đóng lại, tự lai thạch sẽ được đặt vào trong rãnh đá, và một đầu của nó tiếp xúc với cửa mộ thất.

Khi các thợ xây rút khỏi mộ thất, đóng cửa mộ lại, tự lai thạch sẽ nhờ trọng lượng bản thân và sức mạnh của hai quả cầu đá ở hai đầu trục cửa, từ từ rơi xuống, dần dần hạ thấp, cho đến khi đầu trên cùng khớp với rãnh trên cửa mộ thất, cuối cùng cửa mộ sẽ đóng lại kín mít.

Cứ như vậy, cây tự lai thạch khổng lồ sẽ tự động chống vào bên trong cửa mộ thất.” Lâm Thanh Tuyết chợt hiểu ra, sùng bái nhìn Diệp Phàm: “Diệp Phàm, cậu hiểu biết nhiều quá đấy!” Diệp Phàm khiêm tốn cười: “Chỉ là nghe người khác nói qua thôi.” Diệp Phàm giải thích chuyện này cho mọi người qua bộ đàm.

Trần giáo sư thì nói ông ấy đã tìm được nơi gần chủ mộ thất hơn,

từ đó mở tường kim cương sẽ tiết kiệm sức lực hơn.

Trần giáo sư mới là người đứng đầu đội khảo cổ lần này, nên Diệp Phàm đành phải nghe theo ông ấy.

Tiểu Vương mặt đỏ bừng, rất phấn khích, không ngừng nói về việc trong mộ đạo mà mình phát hiện có vàng!

Chỉ là bị cơ quan kẹt lại, cần mọi người cùng nhau đi mở cơ quan mới được.

Diệp Phàm có chút không tin.

Cần biết rằng, nếu bọn trộm mộ nhìn thấy vàng, làm sao có thể không mang chúng đi?

Trừ phi, bọn trộm mộ này chết trên đống vàng!

Diệp Phàm nói ra quan điểm của mình, lập tức khiến Tiểu Vương bất mãn: "Tôi thấy cậu chính là ghen tị với phát hiện của tôi!

Trần giáo sư, hay là chúng ta vẫn nên đến mộ đạo mà tôi tìm thấy xem thử đi!" Trần giáo sư cũng có chút động lòng, nhưng vẫn nói: "Trước hết mở tường kim cương này ra, xem tình hình phía sau, lát nữa hãy đi xem mộ đạo mà cậu tìm thấy!

Thời gian của chúng ta không quá gấp, mọi thứ lấy ổn định làm chính!" Tiểu Vương nghe vậy, đành phải gật đầu.

Nước tiểu đồng tử rắc lên tường kim cương, mọi người tưởng sẽ xảy ra phản ứng hóa học gì đó.

Kết quả, tường kim cương chỉ bị làm ướt mà thôi.

Trần giáo sư ra lệnh cho công nhân đi cùng đào bới.

Nhưng, điều ông ấy không ngờ là, xẻng sắt xẻng cuốc trên tường kim cương lại không nhúc nhích chút nào!

Trần giáo sư mặt đầy kinh ngạc: “Sao nước tiểu đồng tử lại mất tác dụng?” Trần giáo sư tự tin muốn mở tường kim cương, kết quả không ngờ lại trực tiếp bị trượt chân thảm hại!

Chuyện này đúng là quá mất mặt.

Diệp Phàm xoa xoa bức tường, phát hiện lớp đất này rất kiên cố, dường như không chỉ đơn giản là đất kim cương!

Diệp Phàm nhìn Trần giáo sư, hỏi: “Trần giáo sư, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Trần giáo sư thở dài: “Xem ra thành phần của bức tường kim cương này không giống với trước, nếu muốn mở, chỉ có thể dùng thuốc nổ!

Nhưng, sử dụng thuốc nổ rủi ro quá lớn, chúng ta vẫn nên chọn trong hai con đường mộ đạo đã mở kia vậy!” Diệp Phàm nghi hoặc nói: “Trần giáo sư, ông nói bọn trộm mộ này đã phá giải bức tường kim cương này như thế nào?” Trần giáo sư lắc đầu: “Không rõ!” Tiểu Vương sốt ruột nói: “Trần giáo sư, thời gian không chờ đợi ai, chúng ta vẫn nên đi vào mộ đạo mà tôi tìm thấy xem thử đi!

“Ừ!” Trần giáo sư gật đầu.

Mọi người liền đi vào mộ đạo mà Tiểu Vương đã phát hiện trước.

Bên khác.

Lý Dịch bước trên cầu đồng, phát hiện cây cầu đồng này được chế tác rất kiên cố, đi trên đó không có chút rung lắc nào.

Rất nhanh, Lý Dịch vượt qua cầu đồng, đi đến trên Đồng Tước Đài.

Trên bậc đá của Đồng Tước Đài khắc những hình chim xanh, khổng tước, phượng hoàng các loại điềm lành, sống động như thật.

Lý Dịch nhìn một cái, liền bước lên bậc đá, đi về phía các lầu gác

trên Đồng Tước Đài.

Các lầu gác cổ kính rất khí phái, sơn son thếp vàng, nhìn cực kỳ xa hoa.

Trên biển hiệu, ba chữ lớn được viết với nét bút rồng bay phượng múa.

Đồng Tước Các!

Nghe nói nguyên nhân Tào Tháo xây dựng Đồng Tước Đài rất thú vị.

Năm Kiến An thứ mười lăm, Tào Tháo đang cùng tướng sĩ bàn bạc chiến sự, chợt nghe có người báo cáo, gần Nghiệp Thành có ánh sáng vàng lấp lánh, phái người đi khai quật, lại đào được một con chim sẻ đồng.

Tào Tháo đại hỉ, truyền lệnh xây dựng Đồng Tước Đài.

Mùa đông năm đó, Đồng Tước Đài được xây xong theo tâm nguyện của Tào Tháo.

Đương nhiên, cũng có một thuyết khác.

Tào Tháo xây Đồng Tước Đài là vì hai mỹ nhân Đại Kiều và Tiểu Kiều.

Đỗ Mục liền đề thơ: "Đông phong bất dữ Chu Lang tiện, Đồng Tước xuân thâm tỏa Nhị Kiều." (Gió đông nếu không làm tiện cho Chu Lang, thì xuân Đồng Tước Đài sâu sẽ khóa hai Kiều.) Hai thuyết này đều có người tin, còn nguyên nhân thực sự, e rằng chỉ Tào Tháo mới biết.

Lý Dịch rất hứng thú với Đồng Tước Các này, một kiến trúc to lớn hùng vĩ như vậy, bên trong e rằng ẩn chứa không ít bí mật.

Đồng Tước Các tổng cộng mười chín tầng, Lý Dịch quyết định

thám hiểm tầng thứ nhất trước.

Lý Dịch trực tiếp bước vào.

Bên trong cửa, không có nguy hiểm gì chờ đợi Lý Dịch.

Nội thất hoa lệ, bày biện đủ loại văn vật trân bảo.

Tùy tiện lấy một món ra ngoài cũng đủ để người bình thường ăn cơm tù cả đời!

Lý Dịch không hứng thú với những trân bảo bình thường này, trực tiếp thu vào không gian hệ thống, ánh mắt thờ ơ.

Lý Dịch đi dạo một lúc ở tầng thứ nhất, phát hiện tầng thứ nhất ngoài cổ vật và bảo vật, dường như không có manh mối quan trọng nào.

Thế là Lý Dịch trực tiếp đi vào tầng tiếp theo.

Khi Lý Dịch bước vào tầng hai, rõ ràng cảm thấy không khí trở nên ngột ngạt.

Tầng hai bày biện năm pho tượng đá khổng lồ.

Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, Kỳ Lân!

Năm pho tượng đá này được khắc rất tinh xảo, sống động như thật, thể hiện khí thế và uy nghiêm của thần thú một cách trọn vẹn!

Chương 95

Năm pho tượng được đặt theo thứ tự phương vị, giữa hai pho tượng được nối với nhau bằng dây xích sắt to bằng cổ tay.

Kỳ Lân ở giữa cùng được tô vẽ bằng một loại màu sắc không rõ tên, chính là một con Thổ Kỳ Lân!

Thổ, dày nặng và chở vật.

Kỳ Lân căm ghét cái ác như kẻ thù, là điềm lành trấn sát tà vật!

Trận pháp này không chỉ đặt Thổ Kỳ Lân ở giữa cùng, mà còn cắm một lá cờ "Đại Ngụy" nhuốm máu tươi bên cạnh Thổ Kỳ Lân, ý nghĩa này dường như rất rõ ràng!

Phía dưới này e rằng đang trấn áp thứ gì đó!

O...ô...ô!

Lý Dịch đi đến trước Thổ Kỳ Lân, muốn xem nó có ẩn giấu cơ quan hay không.

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên nổi lên những cơn gió đen sắc lạnh!

Gió rít gào, từng vật thể dài hình que lao về phía Lý Dịch!

Những vật thể dài này tốc độ cực nhanh, mang theo một mùi tanh tưởi buồn nôn.

Lý Dịch đứng yên cầm đao, ánh mắt thờ ơ.

Phía sau, hoa anh đào rực rỡ nở rộ.

Rực rỡ như gấm, bi ai như tiếng chim kêu!

Một tia hàn quang sắc lạnh lóe lên giữa sắc ấm tang thương, chém

đứt từng vật thể dài trước mắt!

Bụp!

Trên mặt đất không ngừng vang lên tiếng vật thể dài rơi xuống.

Dưới ánh sáng yếu ớt, những vật thể dài này rõ ràng là từng con rắn quái vật có khuôn mặt người!

Phía sau những con rắn này là một khuôn mặt cười kinh tởm và quỷ dị, theo chuyển động bò của rắn, biểu cảm càng trở nên dữ tợn đáng sợ.

Lý Dịch tiện tay tóm lấy một con rắn mặt cười, móng tay sắc bén khẽ lướt qua, liền cắt đứt răng nanh của nó.

Dịch độc từ răng độc nhỏ xuống miệng Chuột mặt người.

Chuột mặt người lập tức phát ra tiếng kêu quái dị, co giật vài cái liền chết.

Lý Dịch nhìn cơ thể Chuột mặt người không bị ăn mòn, có chút không hiểu.

Nói chung, nọc rắn vào họng thì sẽ không giết chết người.

Chỉ cần không có loét khoang miệng hay gì đó là được.

Nhưng, Chuột mặt người này lại hai chân đạp một cái, toàn thân cứng đờ chết rồi!

Nếu nọc rắn này có tính ăn mòn mạnh, thì rất dễ giải thích.

Nhưng, tính ăn mòn của nọc độc này không mạnh.

Vậy, nọc độc này đã giết chết Chuột mặt người như thế nào?

Lý Dịch tiếp tục làm thí nghiệm, trực tiếp nhỏ nọc rắn mặt cười lên bề mặt cơ thể Chuột mặt người.

Chuột mặt người lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, bất động.

Đúng lúc này, con Chuột mặt người mà Lý Dịch tưởng đã chết lại sống lại!

Lý Dịch lập tức hiểu ra, nọc rắn mặt cười này chỉ có thể gây tê liệt!

Đương nhiên, nếu liều lượng gây tê quá lớn, chắc cũng có thể giết chết người.

Lý Dịch giẫm lên thi thể rắn mặt cười, bắt đầu tìm kiếm cơ quan dẫn lên tầng ba.

Lý Dịch không mấy hứng thú với thứ bị phong ấn dưới Thổ Kỳ Lân này, dù sao nếu bên dưới thật sự tồn tại thứ gì đó kinh khủng, anh ấy không đối phó được thì sao?

Vẫn là thám hiểm những thứ khác trước đã.

Nhưng mọi sự lại không như ý!

Trên pho tượng đá Thổ Kỳ Lân kia, lại bắt đầu xuất hiện từng vết nứt đen kịt quỷ dị!

Vết nứt không ngừng mở rộng, có xu thế sụp đổ hoàn toàn.

Một luồng khí đen cổ xưa từ bên trong tràn ra, hiển nhiên pho tượng Thổ Kỳ Lân này đã không còn trấn áp được quái vật bên trong nữa rồi!

Lý Dịch tay cầm Bách Tịch Đao, phía sau là hàng trăm âm binh!

Dưới ánh mắt cảnh giác của Lý Dịch, một con rắn mặt cười vàng óng, mảnh như ngón út bò ra từ tàn tích của pho tượng Thổ Kỳ Lân!

Con rắn mặt cười vàng óng đó có vẻ ngoài rất đẹp, vàng rực rỡ, ngẩng cao thân mình, một đôi mắt hình đồng tử dọc như đá quý màu máu trừng trừng nhìn Lý Dịch.

Lý Dịch biết, đây e rằng chính là rắn mặt cười vương.

Anh ấy ra lệnh cho Anh Vũ Đao Vũ: "Bắt sống!" "Vâng!" Anh Vũ Đao Vũ đáp một tiếng, cầm thanh đại thái đao khổng lồ bay về phía rắn mặt cười vàng óng.

Rắn mặt cười vàng óng cảm thấy một áp lực cực lớn từ Anh Vũ Đao Vũ, uốn cong thân mình vẻ căng thẳng.

Xì xì xì!

Rắn mặt cười vàng óng phát ra âm thanh giận dữ, những con rắn mặt cười khác đều xông về phía này, muốn chặn Anh Vũ Đao Vũ lại.

Đáng tiếc, Anh Vũ Đao Vũ là Thức Thần, không có thực thể, các đòn tấn công của rắn mặt cười đều trượt.

Lý Dịch lại ra lệnh, âm binh do Quỷ Tỳ triệu hoán dàn trận, bao vây nơi này, ngăn chặn rắn mặt cười vàng óng trốn thoát.

Con rắn mặt cười vàng óng này dường như có linh trí không thấp, thấy đường lui bị cắt đứt, lại không đánh lại Anh Vũ Đao Vũ.

Lại trực tiếp quỳ lạy Lý Dịch.

Đầu rắn không ngừng chạm đất, như người đang dập đầu.

Lý Dịch không ngờ con rắn mặt cười vàng óng này trí lực không thấp, lại còn biết cầu xin tha mạng.

Hiển nhiên, thứ này không đơn giản.

Nếu không, Ngụy Vũ Đế cũng sẽ không tốn nhiều tâm tư như vậy để phong ấn nó trong Thổ Kỳ Lân.

Chỉ là Lý Dịch không rõ con rắn mặt cười vàng óng này rốt cuộc có điểm thần dị gì, lại đáng để đối phương làm như vậy.

Cần biết, năm pho tượng đá này không hề đơn giản.

Kỹ nghệ tinh xảo của chúng, ngay cả khoa học kỹ thuật hiện đại,

cũng cần vài năm mới có thể hoàn thành.

Lý Dịch đi đến trước rắn mặt cười vàng óng, rắn mặt cười vàng óng lập tức thân mật dụi dụi chân Lý Dịch.

Xem ra, là thật lòng thần phục rồi.

Lý Dịch muốn nắm nó trong tay, đúng lúc này, rắn mặt cười vàng óng lại tấn công vào mắt Lý Dịch!

Lý Dịch không hề có động tác nào.

Mặc cho rắn mặt cười vàng óng cắn về phía mắt mình.

Nhưng, giây tiếp theo, đầu rắn mặt cười vàng óng trực tiếp rơi xuống!

Trên thân đao của Anh Vũ Đao Vũ, một giọt máu trượt xuống.

Những con rắn mặt cười xung quanh lập tức phát điên!

Phát ra tiếng rít giận dữ, lao về phía Lý Dịch mà cắn xé.

Lý Dịch chỉ khẽ nói: “Bắt hết lại!

Chương 96

Đừng để xổng một con nào!!

Tôi muốn nuôi chúng làm thức ăn!" Đám âm binh lập tức hành động, rất nhanh những con rắn mặt cười này liền bị nhốt vào túi da rắn.

Lý Dịch nhặt đầu rắn mặt cười vàng óng lên, dùng sức bóp một cái, xương rắn bên trong vỡ nát thành bột, nhưng rất nhanh, Lý Dịch liền phát hiện bên trong xương rắn có thứ gì đó!

Đó là một viên châu vàng!

Viên châu vàng không lớn, chỉ bằng mắt cá.

Trên đó khắc một chữ "Ngụy" bằng chữ triện!

Lý Dịch không ngờ trong xương đầu rắn mặt cười vàng óng này lại còn có thứ.

Anh ấy chỉ muốn nghiên cứu cái đầu rắn này thôi.

Lý Dịch mò mẫm trên pho tượng đá Thổ Kỳ Lân một lúc, phát hiện trong cái lỗ mà rắn mặt cười vàng óng đã chui ra cũng có một chỗ trống, hình dạng rất giống với viên châu vàng này.

Lý Dịch lập tức hiểu ra, con rắn mặt cười vàng óng này đã nuốt viên châu vàng này, ngậm trong miệng, khiến cơ quan bên trong Thổ Kỳ Lân bị mở ra!

Con rắn mặt cười vàng óng này không phải là chủ thể bị phong ấn, mà là vật bảo vệ cơ quan!

Nếu có người giải quyết đám rắn mặt cười bên ngoài, tìm được cơ quan Thổ Kỳ Lân và mở nó ra, rắn mặt cười vàng óng sẽ bất ngờ

tấn công.

Đáng tiếc, con rắn mặt cười vàng óng này vì ngậm viên châu vàng đó, nên cơ quan đã mở sớm, rắn mặt cười vàng óng đã xuất hiện sớm.

Thứ thực sự bị phong ấn e rằng vẫn còn ở bệ của Thổ Kỳ Lân!

Lý Dịch nhìn về phía bệ Thổ Kỳ Lân, nhàn nhạt nói: "Đào nó ra cho tôi!" Bọ lửa âm hỏa kích thước không lớn, hơn nữa lực phá hoại có thể kiểm soát, sẽ không phá hủy những thứ bên trong Thổ Kỳ Lân.

Bọ lửa âm hỏa tốc độ rất nhanh, chui vào trong lỗ trống, cung cấp tầm nhìn cho Lý Dịch.

Bên trong Thổ Kỳ Lân khắc rất nhiều phù văn huyền ảo xen kẽ, rất giống với phù lục Đạo gia.

Bọ lửa âm hỏa tìm kiếm bên trong một lúc, phát hiện trên bệ Thổ Kỳ Lân bị khóa một cái hộp.

Cái hộp này vuông vức, toàn thân làm bằng kim loại.

Khít khao kín mít, cũng không có thứ gì giống ổ khóa.

Lý Dịch bảo Bọ lửa âm hỏa mang cái hộp ra ngoài.

Dưới nơi có đủ ánh sáng xem xét cái hộp này, Lý Dịch phát hiện trên cái hộp cũng khắc rất nhiều phù văn.

Nhưng không có chỗ mở nắp, dường như là đúc nguyên khối.

Lý Dịch nhíu mày, anh ấy còn nghi ngờ thứ này rốt cuộc có phải là hộp không.

Mà không phải là thứ khác.

Ví dụ như khối kim loại.

Dù sao ngay cả kỹ thuật hiện đại cũng không thể đúc ra một cái hộp không có chút khe hở nào!

Cái này hơi giống công nghệ đen.

Lý Dịch nói: "Anh Vũ Đao Vũ, cô chém nó một đao!" Anh Vũ Đao Vũ khẽ gật đầu, ngọc thủ nắm chặt thanh đại thái đao khổng lồ, mạnh mẽ chém xuống.

Keng!

Kim thạch cùng vang!

Hai bên va chạm, tia lửa bắn tung tóe.

Cái hộp kim loại vuông vức kia không có một vết xước nào.

Lý Dịch nhặt lên xem, thứ này cũng hay ho thật!

Tuyệt đối không phải đồ bình thường.

Thế là liền thu vào không gian hệ thống, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng, Lý Dịch phát hiện lên tầng ba không có cầu thang, tức là, anh ấy phải tìm được cơ quan mới được.

Hoặc, dựa vào bạo lực phá trần nhà.

Lý Dịch tự nhiên sẽ không dễ dàng sử dụng bạo lực, bắt đầu tìm kiếm cơ quan ở nơi này.

Tiểu Vương hăm hở dẫn mọi người vào con đường mà bọn trộm mộ đã đi vào.

Bên trong quả nhiên có ánh sáng vàng lấp lánh, chỉ là những thứ vàng này đều bị lồng kim loại cản lại, treo lơ lửng giữa không trung.

Muốn có được số vàng này, chỉ có thể hạ cái lồng xuống mới được.

Diệp Phàm lập tức có chút do dự nói: "Số vàng trong lồng này e rằng là cái bẫy, đặt ở vị trí dễ thấy như vậy tuyệt đối không bình thường!" Trần giáo sư cũng gật đầu nói: "Đúng vậy!

Hơn nữa khoảng cách xa như vậy, bên trong là vàng giả hay vàng thật cũng rất khó xác định." Tiểu Vương có chút không cam lòng nói: "Dựa theo số lượng vàng ở trên đó, ít nhất phải hơn một tấn!

Cho dù ở đây có cơ quan, với kiến thức uyên bác của Trần giáo sư, chắc chắn có thể dễ dàng phá giải!" Trần giáo sư xoa xoa cằm, có chút động lòng.

Diệp Phàm thì khuyên nhủ: "Trần giáo sư, thôi bỏ đi!

Tôi vừa mới xem phong thủy ở đây một chút, rất kỳ lạ, là một cục sát Bạch Hổ hung vị!

Nơi này không nên ở lâu, phải nhanh chóng rời đi mới phải!" Tiểu Vương có chút tức giận nói: "Bạch Hổ hung vị gì chứ?

Thời đại nào rồi mà còn tin cái này?

Tôi thấy cậu đúng là nhát gan!" Trần giáo sư thì nói: "Con đường mộ đạo này phía trước đã hết lối, muốn tìm được cơ quan vào tầng mộ tiếp theo, chỉ có thể hạ cái lồng này xuống, xem làm thế nào để vào!

Đương nhiên, nếu có phương pháp khác để vào mộ, Diệp Phàm cậu cũng có thể đề xuất." Diệp Phàm mở miệng nói: "Chúng ta không phải đã phát hiện lối vào mới trước đó sao?

Tuy lối vào này rất mới, biết đâu sẽ gặp phải bọn trộm mộ vừa mới vào, nhưng còn an toàn hơn nhiều so với nơi này!" "Hơn nữa, trong con đường mộ đạo đó có tự lai thạch, chứng tỏ khả năng chủ mộ thất ở phương vị đó là cực lớn." Trần giáo sư trầm ngâm một lát, nói: "Ngôi mộ này quá phức tạp, chúng ta chỉ có thể thử xem sao!

Tôi khảo cổ nhiều năm như vậy, chưa từng gặp cơ quan lợi hại nào.

Những cơ quan như nỏ ngầm, dưới sự ăn mòn của thời gian, sớm

đã mục nát, rất khó phát huy tác dụng.

Chỉ là, bọn trộm mộ mà các cậu nói đã vào mộ cổ trước chúng ta một bước, điều này mới phiền phức!

Các cậu đã báo cáo cho Lục Phiến Môn chưa?" Diệp Phàm lắc đầu: "Chưa!" Trần giáo sư mới là người đứng đầu đội khảo cổ, Diệp Phàm tự nhiên không thể thừa nước đục thả câu, làm chuyện này.

Trần giáo sư sắc mặt hơi dịu đi một chút nói: "Tôi trước hết thông báo cho Lục Phiến Môn một tiếng, nhưng vì bọn trộm mộ đã đi vào mộ đạo bên kia, nên chúng ta không thể đi sát theo sau bọn chúng!

Cần biết rằng, điều đáng sợ nhất khi trộm mộ không phải là cơ quan trong mộ!

Tiểu thuyết trộm mộ bây giờ đều là lừa người, những thứ như xác chết có độc, hồ thủy ngân, đều là hư cấu.

Lâu như vậy rồi, ngay cả sắt cũng mục nát, huống chi là những cơ quan yếu ớt kia?

Trong mộ cổ, điều đáng sợ nhất là gặp phải những tên trộm mộ hung ác cực độ!

Những tên trộm mộ này chuyện gì cũng làm được, có những tên trộm mộ thế lực mạnh mẽ, thậm chí có thể ngang hàng với độc kiêu!" Lời Trần giáo sư vừa dứt, Tiểu Vương liền liên tục đồng tình: "Trần giáo sư nói quá đúng, bọn trộm mộ này thật sự quá đáng ghét!

Vì mộ đạo bên kia không thể vào, hay là chúng ta cứ tập trung thám hiểm con đường mộ đạo này đi!" Những người khác thấy lời Trần giáo sư nói không phải không có lý, liền gật đầu.

Diệp Phàm thấy vậy, đành phải bỏ cuộc.

Cái lồng vàng này có tác dụng gì, anh ấy thực ra cũng không biết,

chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi.

Lâm Thanh Tuyết thấy Diệp Phàm đứng cách xa cái lồng vàng, liền đứng cạnh Diệp Phàm, hạ giọng hỏi: "Diệp Phàm, cậu có nhìn ra cái lồng vàng này có vấn đề gì không?" Diệp Phàm lắc đầu, cười khổ: "Không rõ!

Nhưng, tôi có cảm giác, thứ trong cái lồng vàng này rất nguy hiểm!" Nếu Lý Dịch ở đây, anh ấy sẽ nhận ra số vàng trong lồng này không phải vàng bình thường, mà là một loại vàng ẩn chứa vật quỷ bí!

Đáng tiếc, những người có mặt trừ Diệp Phàm, những người khác đều là người bình thường, tự nhiên không nhận ra được.

Ngay cả Diệp Phàm, vì từ nhỏ không được bồi dưỡng làm người thừa kế Diệp gia, phương diện giáo dục là theo hướng người bình thường.

Tự nhiên không thể nhạy bén với những thứ trong mộ như Diệp Thần được.

Chương 97

Trần giáo sư xoa xoa cằm, chỉ vào sợi dây xích sắt nối với cái lồng vàng nói: “Hay là dùng cưa cắt đứt sợi dây xích này xem sao?

Tôi vừa mới quan sát các vật xung quanh đây, phát hiện sợi dây xích này không nối với cơ quan nào khác, tức là cái lồng này và số vàng bên trong là độc lập!” Trong đầu Diệp Phàm lóe lên một tia sáng.

Độc lập?

Tức là, cơ quan rất có thể không phức tạp như anh ấy tưởng tượng!

Trần giáo sư trước đây đã nói, những cơ quan phức tạp kia vì lý do thời gian, phần lớn đều đã mục nát.

Ngược lại là một số cơ quan đơn giản lại được bảo tồn.

Vì vậy, số vàng này rất có thể mới là cơ quan!

Chẳng lẽ là trên vàng có bôi đầy thuốc độc, chạm vào là chết?

Hay là.....

Lời của Trần giáo sư nhận được sự đồng tình của không ít người.

Tiểu Vương nịnh bợ: “Trần giáo sư nói đúng, số vàng này không giống văn vật, rơi từ trên cao xuống sẽ bị hư hại, trực tiếp lấy xuống là phương pháp thích hợp nhất!” Tiểu Vương tích cực cầm cưa, cưa trên sợi dây xích sắt.

Sợi dây xích đã có dấu hiệu mục nát, nên rất nhanh, sợi dây xích đứt lìa.

Rầm!

Cái lồng mang theo số vàng bên trong rơi mạnh xuống đất, phát ra

tiếng va chạm kịch liệt!

Mọi người nghe thấy âm thanh này, tinh thần chấn động, sau khi nhìn thấy ánh kim loại trong lồng, mọi người đều không khỏi có chút kích động!

Tiểu Vương trực tiếp nói: "Đây tuyệt đối là vàng thật!

Loại ánh kim này rất khó làm giả!

Nhưng, vẫn phải dùng thiết bị kiểm tra lại mới được." Mọi người xúm lại quanh đống vàng.

Mặc dù họ khảo cổ không phải vì vàng bạc châu báu, nhưng khai quật được nhiều vàng như vậy, chắc chắn sẽ có thưởng.

Trần giáo sư đột nhiên kinh ngạc nói: "Các cậu nhìn giữa đống vàng này, đó là một cái bình sứ!" Mọi người nhìn theo ngón tay của Trần giáo sư, quả nhiên dưới khe hở của đống vàng có một cái bình sứ.

Trên đó viết hai chữ triện vuông vắn.

Dịch ra gọi là Phỉ Trùng!

Diệp Phàm nghe Trần giáo sư dịch ra hai chữ đó, sắc mặt kinh hãi.

Lớn tiếng nói: "Trong cái bình này đựng một loại côn trùng cực độc, loại côn trùng này rất nhỏ, đẻ trứng vào trong cơ thể muỗi!

Nghe nói khi nó bay đi, muỗi còn không cảm nhận được sự tồn tại của nó!

Hơn nữa, điều đáng sợ nhất của loại muỗi này là có thể ký sinh trong cơ thể vật chủ, không ngừng lấy chất dinh dưỡng từ vật chủ để sinh trưởng và sinh sản.

Khi cảm thấy bị đe dọa, nó sẽ độc sát vật chủ, thoát khỏi cơ thể vật chủ." Mọi người nghe lời Diệp Phàm xong, đều vội vàng lùi lại

vài bước.

Mặc dù không biết lời Diệp Phàm nói là thật hay giả, nhưng tránh xa ra thì luôn đúng.

Tiểu Vương bán tín bán nghi nói: "Diệp Phàm, cậu chẳng lẽ lại đang hù dọa người khác đấy chứ?" Diệp Phàm cười khổ: "Nếu bên trong này thật sự là Phỉ Trùng, chúng ta chỉ có thể may mắn là, cái bình không bị vỡ!" Mọi người thấy cái bình vẫn nguyên vẹn, đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Vương nói: "Tôi qua đó phong kín cái bình lại trước, sau đó mới nghiên cứu lai lịch số vàng này!" Tiểu Vương vừa nói, vừa đeo khẩu trang và găng tay, đặt cái bình vào túi niêm phong.

Sau đó bắt đầu dùng thiết bị kiểm tra vàng.

Diệp Phàm nhìn mà lòng kinh hồn bạt vía, thầm nghĩ quả đúng là kẻ không biết sợ thì không sợ hãi!

Lâm Thanh Tuyết thấy Diệp Phàm đứng cách đống vàng càng xa, khẽ nhíu mày.

Lặng lẽ đi theo sau Diệp Phàm.

Lâm Thanh Tuyết cầm điện thoại lên, nhìn một cái, phát hiện số lượng fan trên Weibo của mình lại tăng vọt!

Vì cô ấy đã đăng video âm binh tá đạo lên Weibo, kèm theo chú thích: "Hôm nay xuống mộ lại gặp âm binh tá đạo trong truyền thuyết!" Hơn nữa, Lâm Thanh Tuyết còn đưa một số lời của Trần giáo sư vào trong đó, để tránh bị người ta nói là mê tín.

Các bình luận bên dưới đều nói Lâm Thanh Tuyết mau chạy đi, đội quân âm binh này quỳ lạy rất có thể là cương thi vương trong truyền thuyết!

Nhưng phần lớn mọi người đều có ý trêu chọc.

Lại có người bình luận nói, dù sao bây giờ con người đều có lá chắn chủ nghĩa duy vật bảo vệ, tự nhiên sẽ không thấy một đội âm binh tá đạo mà sợ chết khiếp.

Đương nhiên, tự mình trải nghiệm thì không tính.

Những fan cũ thì lại đang quan tâm và ngưỡng mộ Lâm Thanh Tuyết. 【Tuyết Tuyết, em không sao chứ? 】 【Lần xuống mộ này kích thích quá!

Tuyết nhỏ nhà tôi có bị dọa không? 】 【Đây thật sự là chuyện do blogger tự mình trải nghiệm sao?

Ngầu quá! 】 【Ghen tị chết tôi!

Tôi cũng muốn gặp âm binh tá đạo a! 】 【Blogger đỉnh quá!

Gặp âm binh tá đạo mà còn quay được video, tâm lý vững thật! 】 Đương nhiên, trên Weibo chủ yếu vẫn là bàn tán về cương thi vương.

Hàng loạt bình luận đều xoay quanh cương thi vương.

Cũng có không ít người cắt ghép đoạn video này đăng lên Douyin, lập tức thu hút lượng lớn fan hâm mộ.

Đương nhiên, một số chuyên gia sau khi xem xong đã chuyên môn thành lập một diễn đàn cương thi vương, còn kéo Lâm Thanh Tuyết gia nhập.

Lâm Thanh Tuyết lướt qua các bình luận về cương thi vương trong diễn đàn: 【Cương thi vương này khí thế mạnh quá đi mất!

Xem mà hai chân tôi run lẩy bẩy!】 【Cương thi vương này lúc sống chắc chắn là một vị đế vương âm binh nào đó, sống làm người kiệt xuất, chết cũng là quỷ hùng!】 【Giáp trụ của đám âm binh này ngầu thật, toát ra khí sát phạt, tuyệt đối là tinh nhuệ chi sư!】 【Vì

đây là hình ảnh quá khứ, vậy chẳng lẽ cương thi vương này là có thật sao?】【Thật sự có khả năng đó!

Mấy người nói xem cương thi vương này là vị đế vương nào?】【Thanh đao trong tay cương thi vương này hơi giống Mạch đao, cũng hơi giống trảm mã đao thời kỳ đầu!

Xuất hiện sớm nhất ở Tây Kinh, thịnh hành vào thời Đại Đường!

Tôi đoán ông ta rất có thể là một vị đế vương nào đó của Tây Kinh hoặc Đại Đường!】【Quan điểm của lầu trên tuy có lý nhưng chưa hoàn toàn.

Mấy người nhìn trang phục của đám âm binh này, rõ ràng có hai loại!

Một loại là giáp trụ thời Ngụy quốc Tam Quốc, loại kia là giáp trụ thời Chiến Quốc!

Mà cả hai loại âm binh này đều quỳ bái cương thi vương, lai lịch của vị cương thi vương này rất có thể còn lớn hơn chúng ta tưởng tượng!】【Đoạn video này quá nhiều thông tin!

Mấy người nhìn ngọc ban chỉ trong tay cương thi vương, phía trên khắc giáp cốt văn cổ xưa bí ẩn.

Hơn nữa, kỹ thuật điêu khắc này chỉ xuất hiện trước thời Chiến Quốc, đã sớm thất truyền, vậy mà không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, giáp cốt văn trên đó đại diện cho hai chữ Phồn Nhược!】【Phồn Nhược?

Chẳng lẽ là Phồn Nhược cung trong truyền thuyết mà Hậu Nghệ dùng để bắn Mặt Trời sao?】【Ngọc ban chỉ này không chừng đúng là dùng để kéo Phồn Nhược cung đó!】【Cương thi vương này rốt cuộc là từ thời nào?

Sao lại có nhiều bảo vật như vậy!】【Người bá đạo không cần giải thích!】Lâm Thanh Tuyết càng xem càng kinh hãi.

Bởi vì trước đó khi gặp Âm binh tá đạo, họ quá sợ hãi nên không chú ý nhiều chi tiết.

Sau khi xem video, vì muốn nhanh chóng tìm ra nguyên nhân Âm binh tá đạo, cô lại bỏ qua nhân vật chính là cương thi vương.

Những manh mối ẩn giấu giờ đây được cư dân mạng chuyên nghiên cứu lật ra, khiến cô cảm thấy một sự khác thường.

Chương 98

Nếu cương thi vương này xuất hiện sớm nhất vào thời Chiến Quốc, thậm chí cùng thời với Hậu Nghệ, vậy ngôi mộ này chẳng lẽ cũng có từ thời Chiến Quốc sao?

Nhưng nhiều manh mối trong cổ mộ lại chỉ ra rằng ngôi mộ này không thể sớm hơn Tây Kinh!

Bởi trước đó Thiên Tướng Quân Kim Ấn được khai quật chỉ bắt đầu được thiết lập vào thời Tây Kinh.

Trong phút chốc, Lâm Thanh Tuyết hoàn toàn mơ hồ.

Vô số câu hỏi quẩn quanh trong đầu, khiến cô đau đầu như búa bổ.

Lâm Thanh Tuyết kể những thông tin mình có được trên diễn đàn cho Diệp Phàm, hy vọng đối phương có thể tìm ra đáp án.

Diệp Phàm nghe xong cũng cau mày.

Anh ta đâu phải thần, làm sao có thể biết những bí ẩn trong đó?

Hơn nữa.

Diệp Phàm nhìn nhóm người đang nghiên cứu vàng.

Dù việc phát hiện ra cương thi vương rất quan trọng, nhưng đối với Tiểu Vương và những người khác, giá trị mà vàng mang lại rõ ràng vượt xa sự tồn tại bí ẩn và mạnh mẽ của cương thi vương.

Lâm Thanh Tuyết thấy mọi người cứ mãi nghiên cứu vàng cũng đành bất lực.

Tuy nhiên, bây giờ ở đường hầm bên kia có đạo mộ tặc, chỉ có thể đợi Lục Phiến Môn phái người đến chi viện mới có thể tiến sâu hơn.

Còn đường hầm này, cần phải mở cơ quan mới có thể vào mộ thất

tiếp theo.

Vì vậy, họ không nghiên cứu thành phần và lai lịch của vàng thì dường như cũng không có việc gì khác để làm.

Diệp Phàm cầm điện thoại, nhanh chóng lướt các cuộc thảo luận trên diễn đàn.

Đột nhiên, một bình luận khiến tim anh ta thót lên!

Bình luận này vừa mới xuất hiện.

Là do một cư dân mạng tên Triều Hoa đăng: 【Cương thi vương này là quốc vương của Anh Hoa Quốc chúng ta, Thức thần bên cạnh và Thái đao trong tay ông ta chính là bằng chứng tốt nhất!】 Bên dưới là một tràng những lời chửi rủa người kia. 【Cười chết!

Mạch đao và Thái đao mà cũng không phân biệt được!】 【Người này chắc não có vấn đề, mọi người đừng để ý đến anh ta!】 Nhưng Diệp Phàm lại ngửi thấy một mùi vị quỷ dị.

Diệp Phàm mở lại video gốc mà Lâm Thanh Tuyết đã ghi lại trước đó, xem chậm vài lần, phát hiện ở góc dưới bên phải cương thi vương quả thật có quỳ một người phụ nữ!

Người phụ nữ mặc hòa phục Anh Hoa lộng lẫy, tay cầm một thanh đại Thái đao có phần khoa trương.

Thanh Thái đao này được chế tác tinh xảo, thân đao sáng loáng, lấp lánh hàn quang sắc bén.

Điều kỳ lạ là thanh đao này không có vỏ, rãnh máu trên thân đao rất dài và sâu, như thể sinh ra để giết chóc!

Vì người phụ nữ này cúi đầu, vô cùng cung kính quỳ trên mặt đất, nên Diệp Phàm không nhìn thấy mặt cô ta.

Nhưng không thể nghi ngờ, người phụ nữ này quả thật là người

của Anh Hoa Quốc.

Mà thời kỳ xuất hiện của hòa phục Anh Hoa nên là thời Đại Đường, nó được hình thành sau nhiều năm phát triển dựa trên trang phục thời Đường.

Còn thanh đao trong tay cương thi vương rất giống Mạch đao, rất có thể đây là chuyện xảy ra sau thời Đường.

Lịch sử ngôi cổ mộ này dựa trên những manh mối hiện có, rất có thể là thời Đông Hán Tam Quốc.

Vậy, thân phận của cương thi vương này rốt cuộc là ai?

Là từ sau này mới tiến vào cổ mộ, hay vẫn luôn tồn tại trong cổ mộ?

Hay nói cách khác, bảo vật trong tay ông ta là do đạo mộ tặc bên ngoài mang đến, bị coi là chiến lợi phẩm, nên mới đeo trên tay?

Còn Thức thần của Anh Hoa Quốc kia, cũng là một trong số đạo mộ tặc, bị cương thi vương đánh bại, rồi thần phục ông ta.

Mắt Diệp Phàm hơi nheo lại, vào thời Đại Đường, Anh Hoa Quốc đã bắt đầu trộm mộ quốc gia của Huyền Quốc sao?

Vô số suy đoán không ngừng hiện ra trong đầu Diệp Phàm.

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu.

Diệp Phàm mở ám võng, xem miêu tả về Thức thần trong Dịch Thiên Đế Mộ trên diễn đàn.

Cả hai lại cực kỳ trùng khớp!

Nếu nói cả hai không có liên hệ, Diệp Phàm tuyệt đối không tin.

Chẳng lẽ ngôi cổ mộ này cũng có liên quan đến Dịch Thiên Đế Mộ sao?

Lai lịch của Dịch Thiên Đế Mộ quá đỗi bí ẩn, bên trong ẩn chứa trùng trùng nguy hiểm, ngay cả anh trai của anh ta cũng chết trong đó.

Trước khi lâm chung còn đặc biệt gửi tin nhắn cho anh ta, bảo anh ta đừng tiến vào Dịch Thiên Đế Mộ.

Đủ thấy sự khủng khiếp của nó đến mức nào!

Diệp Phàm tuy cảm thấy hai bên có thể có liên hệ, nhưng lại không thể nghĩ thông chúng rốt cuộc có liên hệ gì.

Ngay khi Diệp Phàm đang suy tư khổ sở, Tiểu Vương đột nhiên hưng phấn reo lên: "Số vàng này được luyện chế vào thời Tam Quốc!

Hơn nữa là vàng 22K, độ tinh khiết rất cao!" Giáo sư Trần tươi cười nói: "Thông qua số vàng này vẫn không thể phán đoán ngôi mộ này là thời Tam Quốc, Tiểu Vương, lấy cái bình sứ lúc nãy ra, chúng ta nghiên cứu một chút qua túi niêm phong!" "Vâng!" Tiểu Vương lấy túi niêm phong ra, đưa cho giáo sư Trần.

Cả đội khảo cổ đều tinh thần phấn chấn, rất tốt.

Dù sao đã phát hiện ra một lượng lớn vàng cổ như vậy, phần thưởng trên đó sẽ vô cùng hậu hĩnh.

Giáo sư Trần đối diện ánh sáng, nhìn chăm chú bình sứ.

Bình sứ này có chất liệu tinh xảo như ngọc, màu vàng xanh nhạt, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Đáy bình khắc mười ba chữ minh văn "Xích Ô thập tứ niên Hội Kê Thượng Ngu Sư Viên Nghi tác".

Sắc mặt giáo sư Trần lập tức vui mừng khôn xiết, trầm giọng nói: "Bình sứ này quả thật là đồ sứ thời Tam Quốc Lưỡng Tấn, hơn nữa còn là tác phẩm đời đầu!" "Tuy đồ gốm và tượng gốm thời Tam Quốc Lưỡng Tấn Nam Bắc Triều không đẹp lộng lẫy như thời Đường, so

với đồ gốm và tượng gốm Tần Hán thì có sự thụt lùi nghiêm trọng về nghệ thuật.

Mãi đến cuối thời Bắc Triều kỹ thuật điêu khắc mới dần thành thạo, tạo hình của nó mới dần được tối ưu hóa!" "Điểm này, cũng vô cùng trùng khớp với bình sứ trong tay tôi!" Giáo sư Diệp vội vàng nói: "Tuyệt vời quá!

Điều này cũng xác định ngôi mộ này hẳn là cổ mộ thời Tam Quốc!" "Nhìn quy mô của cổ mộ này, có thể sử dụng bức tường kim cương thể tích lớn như vậy, chắc hẳn rất có thể là mộ đế vương!" Mọi người đều cảm thấy vô cùng kích động, khả năng cổ mộ này là mộ đế vương càng lớn, văn vật có giá trị khai quật được bên trong càng nhiều!

Diệp Phàm do dự một chút, kể chuyện trên diễn đàn ra.

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên nặng nề.

Giáo sư Trần cau mày: "Diệp Phàm, ý của cậu là, những kẻ đạo mộ đã tiến vào bên trong trước đó, rất có thể có người của Anh Hoa Quốc tham gia?" Diệp Phàm trầm ngâm một lát nói: "Chỉ là có khả năng đó thôi!" "Tuy nhiên, nếu Anh Hoa Quốc đã ra tay với ngôi mộ này từ thời cổ đại, vậy ngôi mộ này ít nhất đã trải qua ba đợt đạo mộ tặc!" "Đợt thứ nhất, Anh Hoa Quốc, đợt thứ hai, chính là những thi thể chúng ta phát hiện, mức độ mục nát của những thi thể này không cao lắm.

Điều đó chứng tỏ là chuyện xảy ra trong vòng năm mươi năm đổ lại!" "Còn đợt thứ ba, chính là không lâu trước chúng ta!" Giáo sư Trần nói: "Những kẻ đạo mộ tặc này chắc chắn chưa thành công, nếu không cũng không thể lại lần nữa tiến vào cổ mộ này!" "Giả sử những kẻ đạo mộ tặc vừa mới tiến vào có liên quan đến những kẻ đạo mộ tặc đã tiến vào trước đó, vậy thì đợt đạo mộ tặc hiện tại rất

có thể đang nắm giữ những manh mối quan trọng để tiến vào cổ mộ!" "Đường hầm mộ mà chúng ta đang ở đây rất có thể là sai." Mọi người đều cảm thấy lời giáo sư Trần nói rất đúng.

Giáo sư Trần nhìn đường hầm mộ này, đặt túi niêm phong trong tay vào một bình thủy tinh rồi nói: "Chúng ta đợi người của Lục Phiến Môn đến rồi hãy tiến vào đường hầm mộ ban đầu!" Diệp Phàm đột nhiên mở lời: "Giáo sư Trần, các ông nói những kẻ đạo mộ tặc đã tiến vào cổ mộ trước chúng ta, họ có biết ở đây có vàng không?" Giáo sư Trần trầm mặc một lát, nói: "Chắc là không biết, nếu không với số lượng vàng lớn như vậy, chắc sẽ không có ai không động lòng!" Diệp Phàm lại nói: "Họ có thể biết, nhưng thứ họ mưu đồ có giá trị lớn hơn cả số vàng này!

Nên mới bỏ qua vàng, trực chỉ mộ thất chính!" Tiểu Vương nuốt nước bọt: "Quan trọng hơn một tấn vàng sao?

Giá trị còn cao hơn nữa?" "Trời đất ơi, Diệp Phàm cậu không phải đang nói đùa đấy chứ?" Diệp Phàm lắc đầu, mở album ảnh trên điện thoại, bên trong là một ảnh chụp màn hình.

Mọi người nhìn thấy ảnh chụp màn hình này đều im lặng.

Ngọc ban chỉ và Mạch đao trong tay cương thi vương, tuyệt đối là vô giá chi bảo!

Nếu được khai quật ra, ít nhất cũng phải là cấp quốc bảo!

Đặc biệt là ngọc ban chỉ Phồn Nhược, đây chính là vật chứng của thần thoại Hậu Nghệ bắn Mặt Trời!

Cấp quốc bảo còn là nói nhẹ, đây đã là cấp quốc bảo trấn quốc!

Thế nào là văn vật cấp trấn quốc?

Có thể trấn áp quốc vận, mới có thể là cấp trấn quốc!

Giáo sư Trần vô cùng phẫn nộ, nghiến răng nói: "Đám đạo mộ tặc Anh Hoa Quốc này sợ là muốn trộm đoạt quốc vận của nước ta đây mà!" "Tuy nhiên, xem ra đám đạo mộ tặc Anh Hoa Quốc này không được như ý, ngược lại còn thiệt hại ở trong mộ này!" "May mắn thay có vị cương thi vương kia tồn tại!" Giáo sư Diệp dường như nghĩ ra điều gì đó, có chút ngượng nghịu nói: "Giáo sư Trần, nếu trong quá trình khảo cổ khai quật tiếp theo, chúng ta gặp phải cương thi vương này, thì nên xử lý thế nào đây?" Mọi người cũng đã phản ứng lại.

Chương 99

Cương thi vương này là tổ tiên của Huyền Quốc thì đúng, nhưng trong tay ông ta lại mang theo bảo vật cấp trấn quốc!

Cương thi vương đương nhiên không thể để họ dễ dàng mang đi, đến lúc đó khó tránh khỏi một trận ác chiến!

Giáo sư Trần ho nhẹ một tiếng: "Bây giờ nói những lời này còn quá sớm, chúng ta cứ rút lui trước, đợi người của Lục Phiến Môn đến rồi tính." Mọi người không tiếp tục tranh cãi về vấn đề này.

Anh Hoa Quốc, Bình An Kinh, Âm Dương Liêu.

Triều Hoa tựa vào lan can, thần sắc kích động.

Tuy hình ảnh trong video rất mơ hồ, nhưng cô ta chỉ cần nhìn một cái là đã nhận ra người đang quỳ là tộc nhân của mình!

Điều đó cũng có nghĩa là, Thức thần của Dịch Thiên Đế Mộ và ngôi mộ Tam Quốc này rất có thể là cùng một mạch!

Triều Hoa hỏi Mão Nguyệt Dương Giới: "Thủ tục đã hoàn thành chưa?" Mão Nguyệt Dương Giới vội vàng khẽ nói: "Đã xong rồi ạ!

Có thể xuất phát bất cứ lúc nào!" Triều Hoa gật đầu: "Rất tốt!" Rất nhanh, Triều Hoa lại lần nữa dẫn theo tinh nhuệ của Anh Hoa Quốc đến Dịch Thiên Đế Mộ.

Cô ta muốn mang toàn bộ bí mật trong Dịch Thiên Đế Mộ về Anh Hoa Quốc.

Còn bên Huyền Quốc lại giữ thái độ ngầm đồng ý, dường như không hề bận tâm đến Dịch Thiên Đế Mộ.

Mão Nguyệt Dương Giới cảm thấy vô cùng kỳ lạ về điều này.

Chuyện bất thường ắt có biến.

Chỉ là Mão Nguyệt Dương Giới cũng không thể nói ra điều gì bất thường.

Nhưng, khi đoàn người Anh Hoa Quốc xa xôi vạn dặm đến Dịch Thiên Đế Mộ, họ mới hiểu vì sao Huyền Quốc lại dễ dàng cho phép họ tiến vào như vậy!

Bởi vì Dịch Thiên Đế Mộ đã biến mất!

Bên dưới là một cái hang rỗng khổng lồ, Dịch Thiên Đế Mộ bên trong đã hoàn toàn biến mất!

Mão Nguyệt Dương Giới nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, không nhịn được nói: "Chẳng lẽ đây là thuật Kỳ Môn Độn Giáp của Huyền Quốc sao?" "Nhưng, một cái hang lớn đến vậy, mang Dịch Thiên Đế Mộ đi trong không khí, cho dù là thuật Kỳ Môn Độn Giáp cũng không làm được đâu nhỉ!" Triều Hoa lạnh lùng liếc nhìn Mão Nguyệt Dương Giới, giọng điệu băng giá: "Dùng cái đầu heo của cô mà suy nghĩ kỹ xem, nếu Huyền Quốc có được đại năng sức mạnh khủng khiếp như vậy, năm đó làm sao có thể để chúng ta xâm lược?" "Dịch Thiên Đế Mộ này rất có thể là một u linh mộ, nên mới di chuyển không định kỳ!" Mão Nguyệt Dương Giới nghe xong, cũng cảm thấy lời Triều Hoa nói rất có lý.

Mão Nguyệt Dương Giới có chút tức giận nói: "Người Huyền Quốc thật quá xảo quyệt!

Họ chắc chắn là biết Dịch Thiên Đế Mộ đã di chuyển đi, nên mới để chúng ta tiến vào!" "Chúng ta bây giờ chẳng phải là công cốc rồi sao!" Triều Hoa nhìn sâu vào trong hang rỗng, nhàn nhạt nói: "Cũng không hẳn là công cốc, chuyến đi này cũng không phải là không có thu hoạch gì cả!" Mão Nguyệt Dương Giới nghi hoặc nói: "Triều Hoa đại nhân, ý của ngài là sao?" Triều Hoa không nói nhiều, mà dẫn một

nhóm người tiến sâu vào trong hang rỗng.

Ở sâu nhất trong hang rỗng, một cánh cổng đồng xanh cổ kính bí ẩn đang sừng sững đứng đó!

Mão Nguyệt Dương Giới ngước nhìn cánh cổng đồng xanh khổng lồ này, khí tức nặng nề cổ xưa ập đến, cho cô ta một cảm giác áp lực cực lớn!

Triều Hoa lấy ra chiếc chìa khóa thứ hai mà Anh Hoa Quốc đã cướp được, đó là một con ve ngọc hai màu đen trắng.

Kỹ thuật điêu khắc không tinh xảo, rất cổ xưa, toát lên một vẻ vuông vức không hề mềm mại!

Triều Hoa đặt nó vào trong Cửu Diệu Tinh Tướng.

Vòng quay chậm rãi của Cửu Diệu lập tức ngừng lại, sau đó, lại lần nữa xoay chuyển.

Chỉ là trong chín mươi chín lần biến hóa của Cửu Diệu, lại thiếu đi một sự biến hóa lớn!

Triều Hoa nhìn Cửu Diệu Tinh Tướng tinh xảo và huy hoàng này, trên gương mặt xinh đẹp không tránh khỏi hiện lên một tia sùng kính, cảm thán: "Đại năng đã kiến tạo nên cánh cổng đồng xanh này năm xưa không biết phong hoa tuyệt đại đến mức nào!" Mão Nguyệt Dương Giới và những người khác hơi cúi đầu, trong lòng chấn động.

Rút lui khỏi nơi cánh cổng đồng xanh, Mão Nguyệt Dương Giới trong lòng bất mãn, than thở: "Triều Hoa đại nhân, lần này, chúng ta ngoài việc ngăn chặn Cửu Diệu Tinh Tướng suy diễn chu thiên tinh tượng, vũ trụ nội uẩn, dường như không có thu hoạch nào khác!" "Đã phải trả giá lớn như vậy, vậy mà vẫn bị Huyền Quốc tính kế, thật sự khiến người ta khó chịu!" Đôi mắt đẹp của Triều Hoa lóe lên ánh sáng khó hiểu, cô ta mỉm cười: "Điều này chưa chắc, thu hoạch lần này

theo tôi thấy ý nghĩa trọng đại!" Mão Nguyệt Dương Giới vẻ mặt hoang mang: "Triều Hoa đại nhân, thuộc hạ không hiểu, chúng ta rõ ràng chỉ làm nhiều công việc vô ích!" Triều Hoa liếc nhìn Mão Nguyệt Dương Giới, nhàn nhạt nói: "Đó là do cô không nhìn thấy bản chất của sự việc!" Mão Nguyệt Dương Giới biết vị trước mắt này không phải là bình hoa, mà là một Họa Ương Thần khủng khiếp!

Từng trải qua chiến tranh tàn khốc, thanh đao trong tay không biết đã gặt hái bao nhiêu sinh mệnh!

Vì vậy Mão Nguyệt Dương Giới không dám có chút bất kính nào, cung kính cúi đầu: "Xin Triều Hoa đại nhân chỉ giáo!" Triều Hoa nhàn nhạt nói: "Chúng ta có bốn thu hoạch trong chuyến đi này!" "Việc Cửu Diệu Tinh Tướng lần đầu tiên dừng lại là do Anh Hoa Quốc chúng ta làm, hành động này tưởng chừng không thu được lợi ích gì, nhưng trong cõi u minh đã giành được tiên cơ cho Anh Hoa Quốc chúng ta rồi!" "Đây là cuộc tranh đoạt quốc vận!

Đây là thứ nhất!" Mão Nguyệt Dương Giới rất kính sợ thứ quốc vận hư vô khó nắm bắt này, nhưng thứ này không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, ai biết hành động của họ là đúng hay sai?

Mão Nguyệt Dương Giới chỉ có thể khẽ nói: "Triều Hoa đại nhân nói rất đúng, không biết những thu hoạch phía sau còn có những gì?" Triều Hoa tiếp tục nói: "Thông tin Dịch Thiên Đế Mộ là u linh mộ, bản thân nó đã là một thu hoạch vô cùng quan trọng!

Đây là thứ hai!" "Trước đó có người nhìn thấy võ sĩ Anh Hoa Quốc chúng ta trong Dịch Thiên Đế Mộ, sau đó ở một ngôi mộ Tam Quốc cách đây năm trăm kilomet lại phát hiện ra manh mối liên quan đến võ sĩ Anh Hoa Quốc chúng ta!" "Cô không cảm thấy điều này có chút quá trùng hợp sao?" Mão Nguyệt Dương Giới cũng đã nghe nói về thông tin này, dù sao bây giờ nó đã vững vàng đứng đầu bảng tìm

kiếm hot trên Weibo!

Video Âm binh tá đạo, Bách Quỷ Triều Vương do Lâm Thanh Tuyết đăng tải quá hot!

Ngay cả truyền thông bên Anh Hoa Quốc cũng bắt đầu đưa tin.

Mão Nguyệt Dương Giới trầm mặc một lát mới nói: "Triều Hoa đại nhân, ý của ngài là hai võ sĩ đó là cùng một mạch?" Triều Hoa lắc đầu: "Không phải, họ có thể là cùng một người!" "Cái gì?" Mão Nguyệt Dương Giới kinh ngạc nhìn Triều Hoa: "Sao có thể như vậy?" Mão Nguyệt Dương Giới lập tức phản ứng lại, trong giọng nói mang theo ý vị khó tin: "Video Âm binh tá đạo là hình ảnh quá khứ, chẳng lẽ Dịch Thiên Đế Mộ trước đây đã từng tiến vào mộ Tam Quốc, sau đó còn khiến âm binh trong mộ Tam Quốc thần phục?" Ngọc thủ của Triều Hoa khẽ gật: "Chỉ có khả năng này!" "Tôi đã xem thanh đao mà vị võ sĩ kia sử dụng, là đại Thái đao của mạch chúng ta." "Nhìn cách ông ta cầm đao cũng như thế đao, tầng thứ tu hành e rằng đã đạt đến cảnh giới đại thừa Thủy Chi Quyển của Nhị Thiên Nhất Lưu!" Mão Nguyệt Dương Giới tuy không hiểu rõ về Nhị Thiên Nhất Lưu, nhưng về một số bề ngoài thì cô ta vẫn biết.

Nhị Thiên Nhất Lưu, do Cung Bản Vũ Tàng sáng tạo.

Cung Bản Vũ Tàng là một kiếm thuật gia, binh pháp gia, nghệ thuật gia từ cuối thời Chiến Quốc đến đầu thời Edo, nổi tiếng nhờ trận quyết chiến với Sasaki Kojirō.

Trong các tác phẩm của ông có một bộ sách tên là 《Ngũ Luân Thư》, cuốn sách này không chỉ là kiếm pháp mà còn là binh pháp.

Ngũ Luân Thư chia thành năm quyển: Đất, Nước, Lửa, Gió, Không.

Tu hành đủ năm quyển, mới có thể lĩnh ngộ chân lý của Nhị Thiên

Nhất Lưu!

Nhưng, người đời sau không còn giống như Cung Bản Vũ Tàng bẩm sinh thần lực, không thể tu hành song đao.

Cho dù miễn cưỡng tu hành, cũng không thể đạt đến độ cao như Cung Bản Vũ Tàng.

Thậm chí còn không bằng nhất đao lưu.

Do đó, gia tộc Cung Bản quyết định cải biên 《Ngũ Luân Thư》 một chút, để phù hợp cho hậu nhân phát huy sức mạnh thật sự của nó.

Gia tộc Cung Bản vào thời Đại Đường từng xuất hiện một thiên tài, ông ta dựa trên nền tảng 《Ngũ Luân Thư》, biên soạn 《Ngũ Luân Đao Quyển》! 《Ngũ Luân Đao Quyển》 cũng chia thành năm quyển: Đất, Nước, Lửa, Gió, Không.

Cảnh giới của nó cũng phân chia như vậy.

Mỗi đại cảnh giới chia thành ba tiểu cảnh giới: Tiểu Thừa, Đại Thừa, Viên Mãn.

Thủy Chi Quyển Đại Thừa, chứng tỏ vị võ sĩ kia đã chạm đến bề ngoài của áo nghĩa Nhị Thiên Nhất Lưu!

Thực lực của ông ta e rằng vô cùng đáng sợ!

Mão Nguyệt Dương Giới khẽ nói: "Triều Hoa đại nhân, nếu vị này thật sự đã đạt đến Thủy Chi Quyển Đại Thừa, phạ thị cung bản gia tộc hạch tâm nhân viên!" Triều Hoa: "Không sai!" "Chỉ là, điều duy nhất không rõ là, ông ta rốt cuộc bị cương thi vương trong Dịch Thiên Đế Mộ khống chế từ khi nào!" "Nếu có thể tìm thấy Dịch Thiên Đế Mộ, mang Phồn Nhược ban chỉ và Thức thần trong tay cương thi vương về Anh Hoa Quốc, quốc vận của Anh Hoa Quốc chúng ta nhất định sẽ hưng thịnh!" Mão Nguyệt Dương Giới gật đầu, bày tỏ sự đồng tình: "Triều Hoa đại nhân mưu sâu kế hiểm, thuộc hạ bội phục!"

Ánh mắt Triều Hoa thâm trầm: “Chỉ là thực lực của cương thi vương này dường như đã vượt xa giới hạn của chúng ta, nên tôi sẽ về Cao Thiên Nguyên một chuyến, để người bên trên tiến hành chiêm bặc, tìm ra vị trí của Dịch Thiên Đế Mộ!” “Sau đó phái người mạnh hơn, trực tiếp phá tung Dịch Thiên Đế Mộ ra!” Mão Nguyệt Dương Giới trong lòng chấn động, nghe ý Triều Hoa, người bên trên muốn hy sinh một âm dương sư chiêm bặc, cưỡng ép tìm ra vị trí của Dịch Thiên Đế Mộ sao?

Chiêm bặc không đơn giản như tưởng tượng.

Không phải muốn chiêm bặc là có thể làm được ngay.

Mà cần những bước phức tạp, cũng như rất nhiều thời gian và tinh lực mới làm được.

Thậm chí còn cần hy sinh sinh mạng của âm dương sư!

Phải biết rằng, chiêm bặc chính là nhìn trộm thiên cơ.

Dịch Thiên Đế Mộ có liên quan rất lớn, một âm dương sư cấp cao chết đi có lẽ còn chưa đủ để suy tính ra vị trí của nó.

Cho dù suy tính ra, muốn dẫn người tiến vào Dịch Thiên Đế Mộ cũng là một vấn đề khó.

Ngoài ra, cho dù tiến vào, vị cương thi vương kia thật sự dễ đối phó như vậy sao?

Có thể nói, những tính toán trong đó còn phức tạp hơn nhiều so với những gì nhìn thấy!

Cô ta cũng có thể nghĩ đến, Triều Hoa không thể không nghĩ đến.

Nhưng đối phương vẫn làm như vậy.

Chẳng lẽ đối phương biết một số thông tin then chốt mà cô ta không biết?

Mão Nguyệt Dương Giới trong lòng nghi hoặc, nhưng không hỏi nhiều.

Cô ta tuy trí lực không đặc biệt cao, nhưng cũng hiểu điều gì không nên hỏi thì đừng hỏi!

Đoàn người Anh Hoa Quốc rất nhanh trở về Anh Hoa Quốc.

Ngay khi họ rời đi, vị trí Cổ Hương Cư lóe lên một tia sáng yếu ớt.

Còn tại mộ Tào Tháo.

Chương 100

Lý Dịch đang suy tư khổ sở ở tầng hai.

Hắn không am hiểu sâu về phong thủy bí thuật, chỉ biết một chút.

Nhưng nơi này lấy ngũ đại thần thú làm cục, thiết lập trận pháp phong ấn.

Điều đó chứng tỏ cơ quan lên tầng ba phải nằm ở đây mới đúng.

Nhưng hắn đã tìm nửa ngày trời mà vẫn không phát hiện ra.

Nam Cương Thạch trong tay Lý Dịch không ngừng xoay tròn, âm thanh trong trẻo và có quy luật vang vọng trong tầng hai.

Tất cả các vị trí ở đây hắn đều đã cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ kiểm tra một lượt, tức là cơ quan thật sự không nằm ở tầng hai.

Chẳng lẽ là ở tầng một, thậm chí không phải trong tòa nhà mà là bên ngoài!

Hay là, căn bản không có cơ quan.

Ý tưởng ban đầu của Tào Tháo chính là không để lại cơ quan lên tầng ba!

Không có cơ quan, thì không thể có ai phá giải cơ quan này!

Lý Dịch càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Có lẽ, mục đích của tầng hai chính là để phong ấn hộp kim loại trong tay hắn.

Còn về việc lên tầng ba, Tào Tháo đương nhiên không thể để đám đạo mộ tặc phía sau đi lên.

Để lại cầu thang và cơ quan đi lên ngược lại còn phiền phức!

Hơn nữa thợ thủ công dựng giàn giáo bên ngoài là có thể đi vòng qua tầng ba để tiếp tục thi công, không nhất thiết phải để lại cầu thang gì đó.

Lý Dịch thầm nghĩ Tào Tháo quả không hổ là thủy tổ đạo mộ, chơi phản chiêu bài quá đỉnh!

Ta Dịch Thiên Đế nguyện xưng ngươi là mạnh nhất!

Lý Dịch nhìn trần nhà tầng hai.

Trong tình huống này hiển nhiên không thể trực tiếp phá vỡ trần nhà, tiến vào tầng ba.

Biết đâu Tào Tháo đã để lại cơ quan, một khi phá hỏng trần nhà tầng hai, tòa Đồng Tước Các này sẽ sụp đổ, trở thành cá chết lưới rách!

Điều này không phải là không thể.

Đương nhiên, đây là suy đoán của Lý Dịch.

Cũng có thể không có chuyện gì.

Nhưng Lý Dịch không dám đánh cược, cũng không cần thiết phải đánh cược.

Lý Dịch nghĩ một lát, rút lui khỏi tầng hai, chuẩn bị từ bên ngoài trực tiếp bay vào tầng ba!

Ra khỏi Đồng Tước Các, Lý Dịch phát hiện cửa sổ bên ngoài tầng ba đã bị phong bế.

Rất khó mở ra.

Tuy nhiên, điều này căn bản không làm khó được Lý Dịch.

Thi Hổ Phong mang theo Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ bay đến bên cửa sổ tầng ba, cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ và Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng trực

tiếp ăn mòn cửa sổ này!

Cửa sổ này làm bằng hợp kim sắt, khi gặp axit mạnh lập tức sủi bọt khí lớn, phát ra tiếng xì xì kỳ quái.

Rất nhanh, một cửa sổ liền bị ăn mòn tạo thành một lỗ lớn!

Nhưng, giây tiếp theo, dị biến bất ngờ phát sinh!

Rào rào rào!

Từng mũi tên sáng xanh u tối bay ra, trực tiếp xuyên thủng Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng!

Dịch thể của Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng bắn ra, ăn mòn kiến trúc xung quanh tạo thành từng hố.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Quả nhiên, để ngăn chặn người từ cửa sổ tiến vào, bên trong đều đã bố trí cạm bẫy!" "Chắc hẳn, nỏ ngầm này chỉ là món khai vị, tiến vào bên trong, còn không ít cơ quan đang chờ chúng ta!" Lý Dịch thần sắc bình thản, ra lệnh: "Anh Vũ Đao Vũ, cô tiến vào bên trong kiểm tra một lượt!" Anh Vũ Đao Vũ cúi người: "Vâng!" Tư thế vũ đạo của Anh Vũ Đao Vũ rất đẹp, tươi sáng động lòng người, cô ta tao nhã bay đến trước cửa sổ.

Sau đó, đại Thái đao vươn vào bên trong, muốn thăm dò một chút.

Bên trong dường như không có nguy hiểm, nhưng Anh Vũ Đao Vũ luôn cảm thấy có thứ gì đó khiến cô ta bất an.

Tuy nhiên, mệnh lệnh của Lý Dịch là bảo cô ta tiến vào kiểm tra.

Cô ta đương nhiên không thể trái lời.

Thế là thân hình bay lượn, rơi vào bên trong tầng ba.

Bên trong một mảng tối đen, nhưng đối với một con quỷ như cô ta, điều đó chẳng thấm vào đâu.

Nhưng, giây tiếp theo, trong tầng ba đột nhiên bùng phát một luồng kim quang chói lọi!

Trong luồng kim quang này, Anh Vũ Đao Vũ cảm thấy đại khủng bố!

Luồng kim quang này chuyên dùng để đối phó với tà túy như cô ta.

Anh Vũ Đao Vũ vội vàng dùng đao chắn trước người, muốn ngăn chặn sự tấn công của kim quang.

Rắc!

Anh Vũ Đao Vũ trực tiếp bị kim quang đánh bay ra khỏi tầng ba!

Lý Dịch cau mày, Anh Vũ Đao Vũ lại nhanh như vậy đã bị đánh bật ra sao?

Anh Vũ Đao Vũ khí tức suy yếu, sắc mặt trắng bệch.

Lý Dịch giọng điệu quan tâm: "Cô bây giờ cảm thấy thế nào?" Anh Vũ Đao Vũ trên gương mặt cười hiện lên một tia hồng hào, khẽ nói: "Bẩm Chủ nhân, thuộc hạ không sao!" Lý Dịch cạn lời.

Ta chỉ là quan tâm cô một câu thôi, cô đỏ mặt cái quái gì vậy?

Lý Dịch dường như không biết, Anh Vũ Đao Vũ được huấn luyện làm thích khách.

Tuy cầm đại Thái đao, nhưng đó chỉ là để trực diện giết chết kẻ địch.

Vì vậy, Anh Vũ Đao Vũ chưa từng cảm nhận được sự quan tâm của bất kỳ ai khác.

Huống chi là sự quan tâm của chính Chủ nhân mình.

Nên mới có chút cảm động.

Lý Dịch hỏi: "Cô ở trên đó đã nhìn thấy gì?" Anh Vũ Đao Vũ thần

sắc nghiêm túc: “Là một luồng kim quang!

Bên trong viết đầy phù văn đối phó âm quỷ tà túy!” Lý Dịch gật đầu: “Xem ra Tào Tháo cũng sợ có tà túy đoạt mệnh, nên mới để lại nhiều bảo vật đối phó tà túy như vậy.” “Bức tường kim cương bên ngoài cũng vậy, hay tầng ba ở đây cũng thế, e rằng là chuyên dùng để đối phó vật tà ma xâm nhập!” Tuy nhiên, trên mặt Lý Dịch không có bao nhiêu cảm xúc.

Kim quang chú nho nhỏ, ta Dịch Thiên Đế giơ tay là có thể tiêu diệt!

Lý Dịch ra lệnh cho âm binh: “Các ngươi mang ta bay lên!” “Vâng!” Hàng trăm âm binh đồng thanh đáp lời.

Sau đó nâng Lý Dịch bay lên tầng ba.

Vừa đặt chân lên tầng ba, bên trên quả nhiên bùng phát kim quang chói mắt rực rỡ!

Kim quang tràn ngập không trung, che khuất tầm nhìn của Lý Dịch.

Bách Tịch đao trong tay Lý Dịch phát ra từng tiếng đao minh trong trẻo, khí hung sát tràn ngập, trực tiếp áp chế những kim quang này!

Rắc!

Phù văn trên tường đột nhiên nứt ra, không còn chút tác dụng nào nữa.

Bách Tịch đao không biết đã uống bao nhiêu máu, hung hãn vô cùng, tự nhiên không sợ những kim quang chú này.

Ngay khi kim quang biến mất.

Chương 101

Cả căn phòng lại tỏa ra một thứ ánh sáng mê hoặc khó tả!

Giống như vô số đom đóm tụ lại, phản chiếu với gợn sóng mặt nước, đẹp như mơ như ảo!

Cảnh tượng tuyệt đẹp này chỉ kéo dài đúng một phút, rồi biến mất.

Tầng ba ngay lập tức chìm vào bóng tối.

Anh Vũ Đao Vũ tuy đã thấy không ít dị tượng, nhưng cũng khó tránh khỏi bị cảnh đẹp này làm cho kinh ngạc, đồng thời lại tiếc nuối: "Đáng tiếc quá, cảnh đẹp như vậy lại chỉ có thể kéo dài vỏn vẹn một phút.

Còn khó có được hơn cả hoa ưu đàm nhất hiện!" Lý Dịch cũng tán thán: "Không ngờ những thứ ghi chép trong 《Thập Di Ký Tấn Thời Sự》 lại là thật!

Thế gian lại tồn tại cảnh đẹp đến vậy!" Anh Vũ Đao Vũ tò mò nhìn Lý Dịch: "Chủ nhân, ngài biết cảnh đẹp này có lai lịch gì sao?" Lý Dịch cười nói: "Biết một chút, vật này tên là Dạ Minh Đài!" "《Thập Di Ký Tấn Thời Sự》 ghi chép, nước Tổ Lương hiến kim đài vàng mờ, sắc như hoàng kim, như đom đóm tụ lại, to như trứng gà, thả vào nước, lan tỏa trên sóng nước, ánh sáng chiếu rọi, đều như lửa sinh trên nước vậy.

Cung nhân có may mắn, được kim đài ban cho, đặt trong mâm tết, chiếu rọi đầy phòng, gọi là 'Dạ Minh Đài'." Anh Vũ Đao Vũ chợt hiểu ra: "Thì ra là vậy!" Lý Dịch trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc: "Tuy nhiên, theo ghi chép trong sách, vật này là do nước phụ thuộc tiến cống vào thời Tấn triều.

Tào Tháo làm sao mà có được thứ này?" "Chẳng lẽ những âm binh kia sau khi Tào Tháo chết, đã giúp ông ta tìm thấy bảo vật rồi đều đặt vào trong Đồng Tước Các này?" "Nếu thật sự là như vậy….." Ánh mắt Lý Dịch dần trở nên buông thả.

Lý Dịch dạo chơi một lúc ở tầng ba, phát hiện bên trong quả thật có không ít bảo vật, nhưng đều là vật tục.

Trừ Dạ Minh Đài ra, Lý Dịch hoàn toàn không thèm để mắt đến.

Thu những vật tục này vào không gian hệ thống xong, Lý Dịch trực tiếp tiến vào tầng bốn.

Tầng bốn.

Nơi này tuyệt đối là một tầng lầu khiến người ta sáng mắt.

Bố trí cổ kính trang nhã, trưng bày xa hoa mà giàu khí chất nghệ thuật.

Các loại nhạc khí được sắp xếp gọn gàng trong tủ kính lưu ly, để người ta chiêm ngưỡng.

Tỳ bà, nhị hồ, biên chung, tiêu, địch, sắt, cầm, huân, sanh và trống, kèn, v.v., đủ cả.

Hơn nữa quy cách mỗi loại khác nhau, tuyệt đối là thiên đường của những người yêu âm nhạc!

Lý Dịch tuy không am hiểu sâu về nhạc khí, nhưng cũng có thể nhận ra trong đó có mấy món là độc phẩm trong lịch sử!

Thuộc loại văn vật cấp một!

Giá trị lịch sử và giá trị nghệ thuật không thể đong đếm!

Bên cạnh những nhạc khí này, mỗi thứ đều có một bức tranh mỹ nhân!

Hiển nhiên, là chủ nhân của những nhạc khí này.

Lý Dịch u u nói: "Tên Tào tặc này đúng là biết hưởng thụ thật!" "Thổi, kéo, đàn, hát, gõ, các loại phương pháp biểu diễn đều được bày ra!" Lý Dịch không động vào những nhạc khí này.

Bởi vì mộ Tào tặc này từ hôm nay trở đi, phải gọi là Dịch Thiên Đế Mộ!

Những bộ sưu tập này, đương nhiên cũng là của hắn Lý Dịch.

Còn ở góc tầng lầu này, còn cất giấu đủ loại bảo vật lấp lánh chói mắt!

Lý Dịch nhìn một cái, liền không chú ý nhiều nữa.

Bảo vật trong tay hắn quá nhiều, mỗi món đều là cấp quốc bảo trấn quốc!

Phồn Nhược, Long Uyên, Bách Tịch, Quỷ Tỳ!

Còn có chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng, thanh ngọc kiếm tinh xảo kia.

Lý Dịch bĩu môi: "Tên Tào tặc này không ra gì mấy!

Trong tay không có một món bảo vật nào đủ để trấn giữ được chỗ này cả!" "Trừ cái hộp kim loại kia có chút thú vị ra, thì không thấy cái gì gọi là wow cả!" Lý Dịch thầm nghĩ, chẳng lẽ đám âm binh kia làm việc tiêu cực, không đi thu thập bảo vật lợi hại, mà chỉ mang một số văn vật bình thường về để lạm phát số lượng sao?

Tầng năm!

Lý Dịch tin rằng bên trong này chắc chắn có bảo vật gì đó khác biệt!

Người xưa tin vào cửu ngũ chí tôn, mà Tào Tháo hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, tuyệt đối có dã tâm xưng đế!

Là một đại kiêu hùng, Lý Dịch không tin Tào Tháo sẽ không chú ý đến những chi tiết này sao?

Muốn lên tầng năm, phải đi qua một hành lang u tối.

Trên hành lang này treo đủ loại cổ họa.

Có lẽ vì đã làm một số biện pháp chống ăn mòn, những cổ họa này màu sắc tươi mới như cũ, rất rực rỡ.

Lý Dịch phát hiện, những cổ họa này đều vẽ chim.

Các loại chim khác nhau.

Khổng tước xanh, chim khách, sáo, hạc đầu đỏ, vẹt, gà lôi trắng bụng, gà lôi đỏ bụng, uyên ương, v.v.!

Những con chim này như thể sống dậy, từng đôi mắt nhìn chằm chằm Lý Dịch, theo bước chân của Lý Dịch không ngừng di chuyển.

Nếu là người yếu bóng vía, e rằng sẽ bị cảnh tượng quỷ dị này hù cho hồn phi phách tán.

Lý Dịch đưa một ngón tay ra, chạm vào mắt một con khổng tước xanh.

Xì xì xì!

Mắt con khổng tước xanh kia lập tức bị Lý Dịch chọc mù, chảy ra dịch thể màu đỏ!

Trong chớp mắt, cả bức tranh đều bị máu này nhuộm đỏ.

Sau đó, tất cả những bức tranh trên hành lang này đều bắt đầu rung chuyển, phát ra đủ loại tiếng chim kêu!

Trăm chim cùng hót!

Chỉ là, tiếng kêu này thê lương và quỷ dị, khiến người ta nghe xong chỉ cảm thấy rợn người, da đầu tê dại.

Lý Dịch cười lạnh một tiếng.

Trong tay hắn có cả một đội âm binh!

Vậy mà cũng dám chạy ra dọa cương thi?

Coi thường ai vậy?

Cương thi nào sẽ bị kinh hãi bởi thử thách này?

Lý Dịch ánh mắt sắc bén: "Trò mèo vặt vãnh, dám múa rìu qua mắt thợ!" "Âm binh xuất chinh, tấc chim không sinh!" Hù hù hù!

Lời Lý Dịch vừa dứt, Quỷ Tỳ lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, cả hành lang liền tràn ngập âm khí nồng đậm.

Hành lang ngay lập tức trở nên u ám nặng nề hơn trước, từng đôi mắt nhìn chằm chằm vào chim trong tranh, đại khảm đao sáng loáng chặn ngang cuộn tranh!

Trong chớp mắt.

Cả hành lang im phăng phắc như ve sầu gặp rét!

Lý Dịch vẻ mặt hòa nhã nhìn khổng tước xanh: "Ngươi không thích nhìn ta, thích kêu sao?

Sao không kêu nữa?" Khổng tước xanh: "……" Mẹ nó!

Ta sớm biết trong tay ngươi có âm binh lợi hại như vậy, ta sẽ xuất đầu lộ diện sao?

Rõ ràng chỉ là một Lục Cương, tại sao lại có nhiều âm binh lợi hại như vậy nghe lời ngươi chứ!

Ban đầu khổng tước xanh thấy Lý Dịch và Anh Vũ Đao Vũ một người chỉ là Lục Cương hậu kỳ, một người chỉ là Chuẩn Hồng Y Lệ Quỷ.

Dựa vào ưu thế sân nhà, chẳng phải có thể dễ dàng nắm gọn đối

phương sao?

Không ngờ, con quỷ thảm hại lại là nó!

Lần này, sơ suất!

Chương 102

"Ngài!

Tôi chỉ là đùa với ngài thôi, ngài tin không?" Lý Dịch gật đầu: "Ta tin!" Khổng tước xanh hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giây tiếp theo, tim nó lại thót lên.

Giọng nói ôn hòa của Lý Dịch từ bên ngoài truyền đến: "Ngươi đi ra khỏi tranh, để ta nhìn kỹ xem ngươi rốt cuộc là quỷ gì!" Khổng tước xanh vội vàng cười xòa nói: "Chúng tôi là họa quỷ, đều là những con quỷ yêu hòa bình!" "Lúc sống vì thích vẽ, vì trước khi chết đang xem tranh mà chết, nên mới trở thành họa quỷ!

Ký túc trên chim trong tranh!" "Vì vậy chúng tôi không thể rời khỏi tranh!" Bách Tịch đao trong tay Lý Dịch nhẹ nhàng lướt qua cuộn tranh khổng tước xanh, tuy không tiếp xúc, nhưng khí hung sát sắc bén bá đạo kia khiến khổng tước xanh run rẩy.

"Ta cái người này thích nghe lời thật lòng!" Trước khi chết nhìn thấy tranh, liền thành họa quỷ?

Ngươi lừa ai vậy!

Coi não cương thi là đồ chết sao?

Lời Lý Dịch vừa dứt, khổng tước xanh liền vội vàng nói: "Chao ôi tôi thật đãng trí, suýt nữa quên mất một chuyện!" "Chúng tôi bị một đạo nhân dùng bí thuật phong ấn trong tranh!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Vì sao lại phong ấn các ngươi toàn bộ vào chim trong tranh?" Miệng khổng tước xanh há ra khép lại, nói tiếng người, trông có chút kỳ dị: "Đó là vì Tào Thừa Tướng mơ thấy khổng tước xanh, nên đã để tôi trở thành thủ lĩnh của chim trong tranh này, nhằm ngăn chặn đạo mộ

tặc tiến vào trộm bảo vật thật sự trên lầu!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Đạo nhân đó là ai?" Khổng tước xanh vội vàng lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, nhưng ông ta đẹp trai lắm, nếu tôi đánh không lại, thật sự muốn hắc hắc hắc!" Lý Dịch trầm mặc.

Mãi nửa ngày mới nói: "Ngươi là đực đúng không?" Khổng tước xanh cười hì hì nói: "Đực thì sao?

Ông ta đẹp hơn cả phụ nữ!

Ngươi chưa từng nhìn thấy khuôn mặt đó, nếu không ngươi cũng sẽ động lòng thôi!" Lý Dịch lười biếng tranh cãi về chuyện này: "Tức là, một đạo nhân rất đẹp trai, đã giam cầm các ngươi trong tranh?" Khổng tước xanh nói: "Cũng không phải là giam cầm, chúng tôi là tự nguyện biến thành họa quỷ.

Vì Tào Thừa Tướng hứa hẹn, chỉ cần chúng tôi biến thành họa quỷ, sẽ cho gia tộc chúng tôi phú quý một đời!" Lý Dịch: "Đạo nhân đó có đặc điểm gì không?" Khổng tước xanh: "Đẹp đặc biệt!" Lý Dịch cau mày: "Đừng có đánh trống lảng với ta, có tin ta trực tiếp nướng ngươi ăn không!" Khổng tước xanh ấm ức nói: "Tha đặc điểm tựu thị trường đắc ngận mỹ a!" "Còn gì nữa không?" "Có!

Eo ông ta luôn đeo một cái ấn chương!

Tôi cũng là người yêu ấn chương, nên ấn tượng rất sâu sắc về cái ấn chương đó." "Cái ấn chương đó trông như thế nào?" "Ấn chương đó làm bằng Kê Huyết Thạch, chất liệu tinh xảo, tuyệt đối là cực phẩm!

Còn những thứ khác, tôi không rõ nữa!" Lý Dịch lấy ra một cái ấn chương, đặt trước mặt khổng tước xanh, trầm giọng nói: "Là ấn chương thế này sao?" Khổng tước xanh vừa nhìn thấy ấn chương trong tay Lý Dịch, thần sắc lập tức kích động, nói với tốc độ cực nhanh: "Không sai chính là nó!

Cái ấn chương này đẹp quá!

Tôi ấn tượng rất sâu sắc về nó!" "Đại nhân, vì sao ấn chương này lại ở trong tay ngài?

Chẳng lẽ ngài chính là cương thi do đạo nhân kia hóa thành?" Ấn chương trong tay Lý Dịch chính là ấn chương khắc chữ Trấn Quỷ Ti!

Chữ trên ấn chương này là Cửu Điệp Triện, xuất hiện từ thời Tống đại!

Thời đại Tào Tháo hiển nhiên không thể có Cửu Điệp Triện.

Điều đó cũng có nghĩa là, khi đó chữ khắc trên ấn chương này không phải là Trấn Quỷ Ti.

Lý Dịch tưởng rằng niên đại xuất hiện của Trấn Quỷ Ti là thời Tống đại, xem ra tổ chức bí ẩn này có nguồn gốc còn sâu hơn hắn tưởng tượng!

Thời Tam Quốc đã xuất hiện làm chuyện rồi!

Đây quả là một thông tin quan trọng.

Nếu Đồng Tước Các này được Trấn Quỷ Ti và Ngụy Vũ Đế liên thủ kiến tạo, mục đích xây dựng của nó thật sự rất đáng để suy ngẫm.

Lý Dịch tiếp tục hỏi: "Ngươi có biết Đồng Tước Các này được xây dựng vì sao không?" Khổng tước xanh nói: "Kiến An năm thứ mười lăm, khi Tào Thừa Tướng đang cùng tướng sĩ bàn bạc chiến sự, bỗng nghe có người báo cáo rằng ở gần Nghiệp Thành phát ra kim quang, Tào Thừa Tướng liền phái người đến khai quật, lại đào được một con ve đồng." "Đây là điềm lành, nên Tào Thừa Tướng vô cùng vui mừng, liền ra lệnh cho người phục chế Đồng Tước Đài ở lăng mộ của mình." Lý Dịch thấy khổng tước xanh không tự dối trá, trong lòng coi như đã hiểu, những họa quỷ trong tranh này cũng không biết nhiều.

Chỉ là quân cờ mà thôi.

Tào Tháo xây dựng Đồng Tước Đài nhất định có mục đích khác, chỉ là Lý Dịch bây giờ còn chưa rõ.

Trăm chim vẽ trên hành lang này, hẳn cũng có giá trị tồn tại của nó.

Có lẽ là một trong những bộ phận.

Lý Dịch không quá đi sâu tìm hiểu.

Bởi vì lãng phí quá nhiều thời gian ở đây không đáng.

Tiến vào tầng năm có lẽ sẽ tìm được đáp án rồi.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Cầu thang lên tầng năm nằm ở phía sau hành lang này sao?" Khổng tước xanh nói: "Đúng vậy!" Lý Dịch: "Trong tranh của các ngươi hẳn có một thứ tên là Thiệt Hầu Cổ đúng không?" "Nếu không, các ngươi cũng không thể phát ra âm thanh nhiễu loạn tinh thần thể như vậy!" Giọng khổng tước xanh lập tức dừng lại.

Bởi vì trên người chúng quả thật có Thiệt Hầu Cổ!

Chết tiệt!

Một con cương thi làm sao lại hiểu nhiều đến vậy?

Khổng tước xanh không dám nói dối: "Đúng vậy!" Lý Dịch: "Vậy thì lấy ra đây!" Khổng tước xanh bất đắc dĩ, khi nghe Lý Dịch nhắc đến, nó đã biết có chuyện này rồi!

"Vâng!

Trên người ngài có chai lọ không?

Thiệt Hầu Cổ cần dụng cụ chứa mới có thể tồn tại!" Lý Dịch chỉ vào cổ họng của mình, nhàn nhạt nói: "Để chúng tiến vào cổ họng ta!"

Thân thể Lý Dịch cực kỳ kiên cố, Thiệt Hầu Cổ căn bản không thể phá hoại.

Để chúng ký túc bên trong, liền có thể mô phỏng âm thanh của bất kỳ sinh vật nào!

Kỹ năng này nghe có vẻ không lợi hại gì, nhưng vào một số thời khắc quan trọng, lại vô cùng hữu dụng.

Ví dụ như mở khóa âm thanh.

Lý Dịch không giết chết khổng tước xanh và các họa quỷ khác, mà trực tiếp thu chúng vào Quỷ Tỳ, sau đó đóng dấu ấn Quỷ Tỳ, rồi thả chúng trở lại trong tranh.

Lý Dịch bước vào cầu thang lên tầng năm.

Toàn bộ không gian cầu thang vang vọng tiếng bước chân trong trẻo.

Vật thể trước mắt Lý Dịch hơi vặn vẹo, như thể bị một loại sức mạnh nào đó nhiễu loạn.

Lý Dịch cau mày, đang chuẩn bị cầm Bách Tịch đao bổ vào bức tường này, điện thoại của hắn đột nhiên reo lên!

Cầm lên xem, là một số điện thoại lạ.

Những con số trên đó được mã hóa, hiển nhiên không phải người bình thường!

Đồng tử Lý Dịch co lại, chẳng lẽ đã bại lộ vị trí rồi sao?

Tuy nhiên, cho dù bại lộ cũng không sao.

Hắn bây giờ đang ở trong mộ Tào Tháo, có bản lĩnh thì đến mà trộm mộ đi!

Lý Dịch rất bình tĩnh nhấc máy.

Đối diện truyền đến một giọng nam trầm ấm: “Xin hỏi có phải Tiêu Trần, Tiêu tiên sinh không?

Tôi là chưởng quỹ An Lan của Cổ Hương Cư!” Tiêu Trần?

Kẻ đạo mộ trước đó?

Cổ họng Lý Dịch khẽ nuốt xuống, điều khiển Thiệt Hầu Cổ mô phỏng giọng Tiêu Trần nói: “Là tôi!

Anh tìm tôi có chuyện gì sao?” Đối diện rất nhanh đáp lại: “Là thế này, trước đây ngài đã giải một phần bí mật của Xà Mi Đồng Ngư.” “Tôi rất hứng thú với những điều ngài đã nói, không biết ngài có hứng thú đến một chuyến không, tôi muốn nói chuyện với ngài!” Lý Dịch trầm ngâm một lát.

Trong lòng suy nghĩ.

Bây giờ trên mạng đều biết đoàn đạo mộ tặc đi Dịch Thiên Đế Mộ bị diệt, An Lan này sẽ không biết sao?

Nhưng đối phương vẫn muốn tìm Tiêu Trần, là gọi điện thử thăm dò xem Tiêu Trần còn sống không, hay có mục đích khác?

Lý Dịch bình tĩnh nói: “Được!” “Vậy thì tốt quá!

Bên tôi đã phát hiện ra những thứ khác, có liên quan đến Xà Mi Đồng Ngư.

Vừa hay cùng ngài bàn bạc một chút.

Ngài xem bên ngài khi nào rảnh?” “Ngày mùng ba tháng sau, gặp nhau ở Trà Lâu Trí Vị trên phố cổ vật U Đô thế nào?” “Được!” “Tốt, đến lúc đó không gặp không về!” “Không gặp không về!” Lý Dịch cúp điện thoại, thầm nghĩ manh mối liên quan đến Xà Mi Đồng Ngư sao?

Chẳng lẽ An Lan này trong tay có Xà Mi Đồng Ngư?

Lý Dịch nghĩ một lát, đến lúc đó để Anh Vũ Đao Vũ nhập vào

người khác, rồi đi gặp là được.

Chương 103

Thời gian và địa điểm đều là do hắn chọn.

Cho dù đối phương bày ra cạm bẫy, hắn cũng có thể xoay sở.

Lý Dịch không quá tốn công sức vào chuyện này, bây giờ trọng điểm là Đồng Tước Các!

Kiến trúc hùng vĩ cực điểm này, nếu được xây dựng trên mặt đất, đương nhiên không đáng nói.

Nhưng đây lại là dưới lòng đất!

Đồng Tước Các này cao ít nhất sáu mươi bốn mét!

Điều này trong thời cổ đại, tuyệt đối là một công trình vĩ đại!

Thời đại Tào Tháo đang sống, là thời Tam Quốc chinh phạt.

Với tính cách của Tào Tháo, nếu giá trị và tác dụng đằng sau Đồng Tước Các không đủ lớn, ông ta tuyệt đối không thể lãng phí nhiều nhân lực vật lực như vậy vào đó.

Đặc biệt là ở kiếp trước, mộ Tào Tháo vì thực hiện kiểu chôn cất tiết kiệm, vật phẩm tùy táng cực kỳ ít, hầu như không có văn vật có giá trị nào.

Mà, kiếp này, thì lại không phải vậy!

Đây đã không còn là hậu táng nữa rồi.

Đơn giản là xa táng!

Cầu thang đi lên tầng năm dường như vô tận, Lý Dịch đã đi một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chưa đến cuối.

Lý Dịch biết, đây không phải là cái gọi là quỷ đả tường.

Hắn là cương thi, không thể trúng những huyễn thuật này.

Đây cũng không phải cái gọi là cơ quan.

Nếu là thang Huyền Hồn trong phim, hắn đã sớm phá giải rồi.

Thang Huyền Hồn, thực tế là một loại thuật cơ quan cực kỳ lợi hại, nhưng cần một số điều kiện đặc biệt, ví dụ như: tường, bậc thang, ánh sáng và ảo ảnh phối hợp, v.v.

Nhưng, những thứ này trước mặt hàng trăm âm binh của Lý Dịch, căn bản không đáng nhắc đến!

Nếu đây là thang Huyền Hồn, tuyệt đối không thể để hơn bảy trăm âm binh xếp hàng đi hết được!

Điều đó cũng có nghĩa là, lần này Lý Dịch rất có thể đã gặp phải thang Penrose trong truyền thuyết!

Thang Penrose, do Lionel Penrose và con trai Roger Penrose sáng tạo.

Là một biến thể của tam giác Penrose.

Đây là một cầu thang hình tứ giác với tất cả 4 góc vuông 90° được thể hiện dưới dạng hình học hai chiều.

Vì nó là một vòng tuần hoàn khép kín liên tục không đi lên hoặc đi xuống, nên một người có thể đi mãi trên đó mà không lên cao hơn.

Nhưng hiển nhiên, điều này là không thể trong không gian ba chiều.

Từ góc độ toán học, "thang Huyền Hồn" Penrose là một sự tồn tại tuyệt đối không thể.

Bởi vì khi một người bước vào thang Penrose, tuy vẫn luôn đi trên một mặt phẳng, nhưng người này sẽ cảm thấy mình không ngừng đi lên.

Trong không gian ba chiều, đây là điều tuyệt đối không thể, điều này cũng khiến thang Penrose trở thành một trong những nghịch lý lớn nhất của giới toán học.

Trừ phi, Lý Dịch hiện tại đang ở trong không gian bốn chiều!

Ánh mắt Lý Dịch trở nên dị thường thâm sâu, trong giọng nói toát ra một tia trêu đùa: "Nghe nói chai Klein trong không gian bốn chiều vĩnh viễn không thể đổ đầy." "Mà âm binh của ta trong cầu thang này, cũng không thể xếp hàng đến cuối." "Xem ra, cái cầu thang này lại đồng thời sở hữu cả hai tính chất của thang Penrose và chai Klein!" "Nếu nơi này thật sự là không gian bốn chiều, ta rất tò mò, Tào Tháo và đạo nhân có ấn chương Trấn Quỷ Ti kia, đã kiến tạo nó ra bằng cách nào!" Anh Vũ Đao Vũ tuy không hiểu Lý Dịch đang nói gì, nhưng có thể khẳng định, nơi này rất bá đạo!

Anh Vũ Đao Vũ cúi đầu: "Chủ nhân, đao của thuộc hạ có thể chém đứt cầu thang này không?" "Cô có thể thử xem!" Lý Dịch không chắc chắn lắm về khả năng nơi này là không gian bốn chiều, hay nói cách khác, hắn cảm thấy cổ đại lại có thể khai phá ra không gian bốn chiều, điều này thật hoang đường!

Nếu nơi này thật sự là không gian bốn chiều, vậy người xưa đã khống chế nó bằng cách nào?

Còn cầu thang này, người xưa đã xây dựng nó.

Anh Vũ Đao Vũ cầm đao, với một tư thế kỳ lạ chém ra nhát đao đầu tiên!

Thủy Chi Quyển!

Bí tịch trong Nhị Thiên Nhất Lưu!

Cái gọi là "Nhị Thiên" trong Nhị Thiên Nhất Lưu là chỉ "Nhị Thiên Sái Nhật" (hai bầu trời chiếu sáng), ý chỉ mặt trời và mặt trăng: tức

âm và dương, cũng là biểu tượng của những sự vật đối lập.

Cung Bản Vũ Tàng cho rằng mọi vật trên thế giới đều do những sự vật tương đối tạo thành, do những sự vật tương đối này thấm đẫm lẫn nhau mà làm cho mọi vật phát triển thống nhất, tạo ra những sự vật mới.

Nhị Thiên Nhất Lưu liền từ đó mà phát triển.

Kỹ pháp song đao nói đơn giản chính là thống nhất động tác của hai thanh đại tiểu đao trên hai tay trái phải, từ đó đạt được mục đích chiến thắng đối thủ.

Do sự đối lập của hai cực thăng hoa thống nhất mà phát triển sự thật này, không chỉ là kiếm thuật, thậm chí là "lý lẽ của thế giới", vì vậy được mệnh danh là "Binh Pháp Nhị Thiên Nhất Lưu".

Nhị Thiên Nhất Lưu chú trọng thế đao, chứ không phải tốc độ tấn công của đao.

Vì vậy khi Anh Vũ Đao Vũ nghiêm túc, đại Thái đao trong tay cô ta không nhanh, nhưng rất ổn định và mượt mà, chậm rãi tiến về phía cầu thang!

Đồng thời, một thanh tiểu Thái đao từ bên trái Anh Vũ Đao Vũ cũng chém ra.

Hai thanh đao giao nhau, chém ra một luồng đao quang hình thập tự!

Rắc!

Cầu thang ngay lập tức nứt ra một lỗ hổng khổng lồ.

Lý Dịch nhìn lỗ hổng, nhàn nhạt nói: "Xuống xem sao!" "Vâng!" Anh Vũ Đao Vũ bay nhẹ vào, ánh sáng trắng bạc sau đó sáng lên.

Đó là ánh sáng mạnh phát ra từ đèn pin công suất lớn.

Lý Dịch trong tay có rất nhiều thứ này, đều là lấy từ tay đạo mộ tặc mà có.

Bên dưới là một cái hang rỗng, bên trong là từng đường cầu thang xoắn ốc, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Lý Dịch trầm giọng nói: "Lên đây!

Đừng giẫm lên những bậc thang này!!" Anh Vũ Đao Vũ muốn rời đi, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể bay lên được!

Hay nói cách khác, cô ta tưởng mình bay lên, nhưng lại đang rơi xuống.

Giây tiếp theo, thân hình cô ta liền trực tiếp xuất hiện trên một trong những cầu thang xoắn ốc.

Lý Dịch cau mày.

Không gian này lại có thể nhiễu loạn tri giác không gian của người ta!

Lý Dịch nói: "Đứng yên tại chỗ, đừng lộn xộn!" Anh Vũ Đao Vũ gật đầu.

Lý Dịch ra lệnh cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ, bảo chúng tiến vào cầu thang này!

Số lượng Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ cực kỳ nhiều, nếu chúng nối đuôi nhau mà cũng không thể xếp đầy cầu thang này, vậy thì chỉ có thể chứng minh một điều.

Đó chính là cầu thang này quả thật đang nằm trong không gian bốn chiều!

Hành động của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ vô cùng nhanh chóng, rất nhanh, cầu thang này liền xếp đầy những hàng dài.

Nhưng, điều khiến Lý Dịch cảm thấy kỳ lạ là, ngay cả Âm Hỏa

Tử Đạn Nghĩ cũng không thể xếp đầy nó!

Ở giữa có rất nhiều đoạn bị vặn vẹo, chứng tỏ tri giác của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ bị nhiễu loạn, kéo dài độ dài ra.

Vì vậy Lý Dịch men theo con đường dài do Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ tạo thành, bắt đầu sàng lọc, tìm kiếm những nơi nào là vùng trọng điểm ảnh hưởng đến tri giác!

Rất nhanh, Lý Dịch liền tìm được.

Ở một góc cua, hàng ngũ Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ lại tạo thành một quả cầu!

Nhưng Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ hoàn toàn không phản ứng gì với điều này, như thể cho rằng đó là lẽ đương nhiên.

Chương 104

Sự giao tiếp của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ chủ yếu dựa vào pheromone, vậy mà ở đây ngay cả sự truyền dẫn pheromone cũng có thể bị nhiễu loạn, thật sự khiến Lý Dịch mở rộng tầm mắt.

Lý Dịch nhìn góc cua này, gõ gõ vào tường, phát hiện bên trong rỗng ruột.

Thế là hắn cho một âm binh ra tay, phá vỡ nó.

Bên trong bức tường, đồng dạng là từng đường cầu thang xoắn ốc không thấy điểm cuối!

Nhìn thôi đã khiến người ta chóng mặt hoa mắt.

Lý Dịch thầm nghĩ, cầu thang này có chút ý vị hắc khoa kỹ.

Trong 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》 lại không ghi chép loại thứ này.

Trấn Quỷ Ti này có chút đồ vật đó!

Lý Dịch trên cầu thang này đi rất lâu, nhưng vẫn không tìm thấy lối ra.

Chỉ có thể cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ nhanh chóng di chuyển, muốn xem Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ có đi vào vòng tuần hoàn hay không!

Nếu có vòng tuần hoàn, chứng tỏ cầu thang này có thể phá giải!

Nếu không có vòng tuần hoàn, đây mới là điều đáng sợ nhất!

Chứng tỏ cầu thang này có thể không chỉ là không gian bốn chiều, mà còn là không gian số ảo!

Được tạo thành bởi số ảo vô hạn không tuần hoàn!

Đây sẽ là một nhà tù vĩnh viễn không thể thoát ra!

Những Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ này toàn lực khai hỏa, nhanh chóng chạy vút trong hành lang.

Lý Dịch quan sát nửa ngày, cuối cùng cũng phát hiện một con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ có ký hiệu xuất hiện trong tầm nhìn của mình!

Điều này chứng tỏ đây không phải là không gian số ảo.

Lý Dịch thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, trong cầu thang này không thể tìm thấy lối ra.

Rất có thể người kiến tạo đã ẩn giấu lối ra phía sau bức tường.

Lý Dịch dẫn Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đi vào trong cầu thang xoắn ốc vô hạn bị phá vỡ, vừa tiến vào, Lý Dịch liền phát hiện tri giác không gian của mình khá hỗn loạn.

Cả cơ thể dường như ở trạng thái không trọng lực.

Dọc theo cầu thang đi xuống mãi, Lý Dịch phát hiện mình đang ở trong một không gian kỳ ảo bị cầu thang xoắn ốc bao vây!

Bất kể nhìn từ góc độ nào, xung quanh đều là cầu thang xoắn ốc!

Mà hắn hiện tại liền đứng trên một trong số đó!

Lý Dịch vô định đi trên cầu thang xoắn ốc này, ý thức càng ngày càng nặng nề.

Trong không gian tĩnh mịch này, ngoài tiếng bước chân đơn điệu mà có quy luật của Lý Dịch, liền không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Cầu thang xoắn ốc một nửa u ám một nửa sáng.

Mỗi cầu thang xoắn ốc tổng cộng có 10 bậc.

Ý thức Lý Dịch càng ngày càng nặng nề, từ từ nhấc chân, bước xuống bậc thang đầu tiên, hắn cảm giác hắn thân thể bắt đầu trở nên

thả lỏng.

Mỗi một lần tiến vào bậc thang tiếp theo, thân thể hắn liền càng lúc càng trở nên nặng nề thả lỏng, đến cuối cùng, chân hắn căn bản không thể nhấc lên được.

Tiếng bước chân chợt dừng hẳn, trong không gian cầu thang hoàn toàn tĩnh mịch, ý thức Lý Dịch càng trở nên nặng nề thả lỏng, dần dần chìm vào bóng tối vô tận.

Đột nhiên, trước mặt Trần Phong xuất hiện một lối ra.

Lối ra đó phát ra ánh sáng rực rỡ và mê hoặc, khiến người ta không kìm được muốn lại gần.

Trần Phong không đi vào mà ngẩng đầu nhìn trời.

Từ lúc nào, cầu thang xoắn ốc trên đỉnh đầu đã biến mất, xung quanh ngoài lối ra sáng sủa và ấm áp này ra, không còn gì khác.

Trần Phong hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra.

Anh ta lại bị thôi miên!

Trúng chiêu từ lúc nào vậy?

Trần Phong xoa xoa giữa trán nhưng không cảm thấy bất kỳ xúc giác nào.

Thôi miên, nói chính xác thì không phải là một loại huyễn thuật.

Nhưng thủ đoạn này lại được rất nhiều người coi là huyễn thuật, ma thuật.

Người đầu tiên áp dụng thôi miên như một phương pháp trị liệu là Mesmer người Áo vào năm 1775, ông dùng nam châm làm công cụ thôi miên, giải thích cơ chế thôi miên bằng thuyết từ khí động vật thần bí.

Mãi đến năm 1841, một bác sĩ phẫu thuật người Anh đã đưa ra lời giải thích khoa học cho hiện tượng thôi miên, cho rằng đó là một trạng thái thụ động, giống ngủ do người điều trị gây ra.

Ông gọi thủ đoạn này là thôi miên, thuật ngữ này vẫn được sử dụng cho đến ngày nay.

Phương pháp thôi miên có thể chia thành trực tiếp và gián tiếp.

Phương pháp trực tiếp là thông qua ngôn ngữ ngắn gọn hoặc vuốt ve nhẹ nhàng, khiến đối phương đi vào trạng thái giống như ngủ.

Phương pháp gián tiếp là nhờ vào vật thể nhỏ phát sáng hoặc nguồn âm thanh đơn điệu, trầm thấp, khiến bệnh nhân nhìn chằm chằm, lắng nghe, hoặc dùng "vật thôi miên" tiếp xúc đầu hoặc tứ chi, còn người điều trị thì bên cạnh liên tục ám thị bệnh nhân đi vào trạng thái thôi miên.

Mức độ thôi miên thường chia làm 3 cấp: thôi miên nông, thôi miên trung bình và mộng du.

Mà hiện tại anh ta đang ở cấp độ mộng du này!

Điều này hơi giống với giấc mơ tỉnh táo nhưng lại không hoàn toàn giống!

Trần Phong bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc mình trúng thôi miên từ lúc nào?

Chẳng lẽ...

Trần Phong đột nhiên nhớ lại cuộc điện thoại mình nhận được, cùng với cảnh trăm chim cùng hót.

Chẳng lẽ mình đã bắt đầu nhập cuộc từ lúc đó, chỉ là khi những thứ này xuất hiện, mình vẫn rất tỉnh táo, không hề nhận ra.

Đến khi tiến vào cầu thang, thì đã hoàn toàn bị cuốn vào!

Đến khi mình nhận ra thì đã quá muộn rồi!

Trần Phong từ khi tiến vào tầng thứ tư thì đã ngửi thấy một mùi đàn hương.

Mùi đàn hương này e là cũng là một phần của thôi miên, chỉ là Trần Phong cảm thấy thứ này rất phổ biến trong giới quý tộc thời cổ đại nên vẫn luôn không để ý.

Giờ xem ra, đây là một môi trường thôi miên được thiết lập tinh vi!

Nghĩ thông suốt điểm này, Trần Phong ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

May mà không phải không gian hư số hay không gian tứ duy.

Thứ này hoàn toàn không phải thứ anh ta có thể đối phó lúc này, nếu chỉ là thôi miên, anh ta vẫn có tự tin để phá giải!

Trần Phong khẽ nhắm hai mắt, bắt đầu đánh thức tiềm thức của mình, ra lệnh.

"Hệ thống!

Tiêu hao phần lớn điểm tích lũy để bắt đầu rút thưởng!" Trần Phong trước đó sau khi tiêu diệt Tiêu Trần và những người khác thì chưa rút thưởng, nên điểm tích lũy vẫn được giữ lại. [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] Âm thanh không chút cảm xúc của hệ thống lập tức đánh thức Trần Phong, hoàn toàn thoát khỏi không gian thôi miên này!

Trần Phong nhìn cầu thang xung quanh, một cầu thang xoắn ốc gỗ rất bình thường, vì có ánh nến nên một nửa cầu thang sáng sủa.

Chương 105

Vì niên đại đã lâu, rất nhiều chỗ trên cầu thang đã mục nát, bên trên mọc đầy nấm mốc trắng bệch.

Xung quanh cầu thang treo rất nhiều bức tranh cổ, bên trong vẽ từng vòng xoắn ốc.

Anh Vũ Đao Vũ ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh ta, không phát ra một tiếng động nào.

Nhìn dáng vẻ của cô ấy, dường như cũng bị thôi miên.

Anh Vũ Đao Vũ là một tinh thần thể, có tiềm thức, đương nhiên có thể bị thôi miên.

Âm thanh của hệ thống vẫn vang vọng trong đầu Trần Phong: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm 7 sao Bách Điểu Triều Phượng Nhạc Phổ!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Cơ Quan Yển Sư Cơ Quan Nhân cấp hiếm 9 sao!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Mảnh Tiến Hóa Thi Hổ Phong cấp siêu phàm 1 sao!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Mảnh Tiến Hóa Kê Quan Xà cấp siêu phàm 1 sao!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm 3 sao Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm 2 sao Tượng Bồ Tát Tư Duy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm 1 sao Cơ Quan Huyết Tích Tử!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm 2 sao Huyết Tủy Ngọc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được một cặp đồ sứ men lam trắng đời Nguyên cấp hiếm 1 sao!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được tượng nữ hầu mộ Vương Huệ đời Đường cấp hiếm 2 sao!]...

Trần Phong bắt đầu tổng hợp những thứ mình thu hoạch được, Huyết Tủy và Huyết Tủy Ngọc thì không cần nói nhiều.

Trực tiếp nuốt chửng!

Hiệu quả của Huyết Tủy Ngọc khá tốt, khiến Trần Phong chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đạt tới Lục Cương đỉnh phong!

Còn Bách Điểu Triều Phượng Nhạc Phổ cấp hiếm 7 sao và Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột cấp siêu phàm 3 sao thì là một bộ, dùng Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột thổi ra khúc Bách Điểu Triều Phượng, có thể gây sát thương cực lớn cho tà túy!

Cơ Quan Yển Sư Cơ Quan Nhân cấp hiếm 9 sao này thì hơi thú vị!

Yển Sư Cơ Quan Nhân, xuất xứ từ 《Liệt Tử Thang Vấn》.

Theo 《Liệt Tử Thang Vấn》 ghi chép, Chu Mục Vương đi tuần thú phía Tây, vượt Côn Luân, không đến Yểm Sơn.

Khi quay về, chưa kịp đến Âu Lạc, có đạo sĩ hiến một người thợ tên Yển Sư.

Mục Vương tiếp kiến, hỏi: "Ngươi có tài cán gì?" Yển Sư đáp:

“Thần chỉ là người được mệnh lệnh thí nghiệm.

Tuy nhiên, thần đã có tạo ra một thứ, mong Vương hãy xem trước.” Mục Vương nói: “Ngày mai đến, ta cùng ngươi xem.” Ngày hôm sau, Yển Sư yết kiến Vương.

Vương tiếp kiến, nói: “Người đi cùng ngươi là ai?” Yển Sư đáp: “Là thứ thần tạo ra có thể hát.” Mục Vương kinh ngạc nhìn, bước tới lui, tin đó là người thật.

Thợ khéo!

Cầm cái đầu thì hát hợp luật; nâng tay thì múa đúng nhịp.

Thiên biến vạn hóa, tùy ý thích.

Vương cho rằng đó là người thật, cùng với các thị cơ và nội ngự cùng xem.

Cơ Quan Nhân trước mặt Trần Phong trông không khác gì người bình thường, nhưng tay cầm đao kiếm, sát khí có thể sánh ngang với binh dũng thời Chiến Quốc!

Sức mạnh tuy không bằng Anh Vũ Đao Vũ, nhưng cũng khá ổn.

Đối phó với một số đạo mộ tặc bình thường thì thừa sức.

Tượng Bồ Tát Tư Duy, tượng nữ hầu mộ Vương Huệ đời Đường, một cặp đồ sứ men lam trắng đời Nguyên, những thứ này đều là văn vật bình thường.

Đối với hiện tại thì không có ý nghĩa lớn.

Đương nhiên, những văn vật này có giá trị rất cao.

Nói cách khác, là rất đáng tiền!

Còn Huyết Tích Tử, thứ này thì bá đạo rồi!

Huyết Tích Tử, truyền rằng là một loại ám khí độc quyền của tổ

chức đặc vụ Niêm Can Xử dưới thời Ung Chính hoàng đế, giống như lồng chim, chuyên dùng để lấy đầu kẻ địch từ xa.

Huyết Tích Tử được làm bằng da làm túi, bên trong chứa mấy con dao sắc, điều khiển bằng cơ quan, khi dùng thì thừa lúc địch không chú ý, chụp túi vào đầu, kích hoạt cơ quan, đầu sẽ bị lấy đi ngay lập tức.

Trần Phong trực tiếp giao nó cho Cơ Quan Nhân sử dụng, có Huyết Tích Tử này, Cơ Quan Nhân cận chiến dùng đao kiếm, tấn công từ xa dùng Huyết Tích Tử!

Còn Thi Hổ Phong và Kê Quan Xà cũng cuối cùng đã thu thập đủ tất cả Mảnh Tiến Hóa, thành công tiến hóa!

Thi Hổ Phong tiến hóa thành Thi Yêu Hổ Phong!

Kích thước lớn hơn gấp đôi so với trước, độc tính mạnh hơn, hơn nữa còn có thêm một kỹ năng!

Xé rách!

Thi Yêu Hổ Phong với kỹ năng này có thể cắn xé, vồ bắt kẻ địch mạnh hơn mình.

Khi đàn Thi Yêu Hổ Phong cùng cắn xé một con mồi, sức mạnh bùng nổ là vô cùng khủng khiếp!

Còn Kê Quan Xà, tiến hóa thành Tấn Mãnh Kê Quan Xà!

Tấn Mãnh Kê Quan Xà không giống trước kia, chỉ là độc tính mạnh hơn một chút, tốc độ nhanh hơn một chút.

Mà trở nên cực kỳ nhanh nhẹn, độc vô cùng.

Thậm chí có thể dựng thẳng thân trên, phát ra tiếng kêu quái dị, tiếng kêu như gà mái "lạch bạch lạch bạch", còn có thể bay lượn trên không, dài hơn một mét.

Mào trên đầu từ màu đỏ đậm biến thành màu tím đậm!

Hơn nữa còn có thể phun chất độc làm người bị thương như rắn hổ mang, chất độc này một khi vào cơ thể là vô phương cứu chữa!

Rất mạnh!

Trần Phong mở bảng trạng thái của mình: Túc chủ: Lý Dịch.

Cấp độ: Lục Cương hậu kỳ.

Năng lực đặc biệt: Thị Huyết cấp hiếm 1 sao (có thể tiến hóa), Mắt Lãnh Chúa (có thể tiến hóa), Thôn Phệ, Trớ Chú, Kháng Hỏa.

Công pháp: 《Dịch Thiên Đế Kinh》 tầng thứ nhất.

Kỹ năng thư: 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》 phong thủy tàn quyển, 《Hám Long Kinh》, 《Bách Điểu Triều Phượng》 nhạc phổ.

Mảnh tiến hóa: 9 mảnh Tiến Hóa Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng cấp siêu phàm.

Cơ quan: Nỏ ngầm cấp phổ thông 3 sao, Thiên Hỏa Quán Đỉnh cấp phổ thông 3 sao, Lưu Sa Mộ cấp phổ thông 5 sao, Bẫy Sen cấp phổ thông 9 sao.

Mười binh dũng Chiến Quốc bảo vật cấp phổ thông 6 sao.

Huyết Sát Liên Hoa cơ quan cấp hiếm 9 sao, Bạo Vũ Lê Hoa.

Cơ Quan Nhân, Huyết Tích Tử.

Vật phẩm: Quan tài gỗ trầm âm cấp phổ thông 1 sao, Mặc Lan Đồ, Mặc Trúc Đồ.

Thanh Hoa đời Nguyên, Ngọc Ban Chỉ.

Đỉnh đồng Chiến Quốc, Thiết Tri Chu.

Quỷ Thiết, Tượng Bồ Tát Tư Duy, tượng nữ hầu mộ Vương Huệ

đời Đường, một cặp đồ sứ men lam trắng đời Nguyên.

Chương 106

Vật phẩm đặc biệt: Trảo Ăn Mòn.

Quỷ Vương Âm Ngọc tàn khuyết!

U Linh Mộ Chi Dạ cấp siêu phàm 3 sao!

Khống Thi Quyển Trục bảo vật cấp hiếm 9 sao, Lợi Xỉ Cảm Nhiễm bảo vật cấp hiếm 5 sao.

Tín Ngưỡng Chi Chủng bảo vật cấp siêu phàm 3 sao.

Hạt óc đá văn Nam Cương.

Ấn Chương Trấn Quỷ Ti, hộp kim loại.

Cửu Diệu Tinh Tướng Thước Thi Ngọc Kiếm, Quỷ Tỳ.

Bách Tịch Đao.

Long Uyên Kiếm.

Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột.

Quyến sủng: Bầy Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ Nghĩ, Bầy Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng, Đàn Thi Yêu Hổ Phong, Tấn Mãnh Kê Quan Xà, Cấm Bà, Thức Thần Anh Vũ Đao Vũ!

Nhiệm vụ cao cấp: 29/1000.

Trần Phong sau khi tổng hợp xong những thứ mình thu hoạch được, khá hài lòng.

Anh ta lấy Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột ra, muốn dùng thứ này để đánh thức Anh Vũ Đao Vũ.

Tác dụng của Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột thực ra rất đa dạng, không chỉ trấn sát tà túy.

Mà còn có lực sát thương rất lớn đối với con người!

Chỉ cần là sinh vật có hồn phách, đều như vậy.

Hơn nữa, có thể giải trừ hiệu ứng tiêu cực, đánh thức đối phương.

Khá hữu dụng!

Trần Phong trực tiếp thổi Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột, âm thanh hùng vĩ trực tiếp vang vọng trong cầu thang, xuyên mây mà ra!

Dưới tiếng Tỏa Nột vang dội, bụi bay tứ tung trong cầu thang.

Trần Phong càng thổi càng có cảm giác, không khởi nghiện.

Mặc dù thổi ra toàn những thứ không thành điệu, thậm chí không phải khúc nhạc trong nhạc phổ, mà là những giai điệu Trần Phong thổi tùy tiện!

Mặc dù Trần Phong thổi cực kỳ đã, nhưng Họa Quỷ và Anh Vũ Đao Vũ thì lại chịu tội!

Anh Vũ Đao Vũ lập tức tỉnh lại, kinh hãi nhìn Trần Phong.

Chủ nhân biết thổi Tỏa Nột từ khi nào?

Đây là muốn đưa tang cho ai sao?

Thật đáng sợ!

Anh Vũ Đao Vũ suýt chút nữa bị tiếng Tỏa Nột của Trần Phong đưa đi, may mà cô ấy nhanh trí, trốn vào không gian hệ thống.

Còn những Họa Quỷ thì không may mắn như vậy.

Bị tiếng Tỏa Nột kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu của Trần Phong giày vò đến mức đau không muốn sống, chẳng còn gì luyến tiếc!

Cả bức tranh đều bắt đầu run rẩy!

Lục Khổng Tước gào thét: “Đừng!

Đừng mà!!!” Họa Mi Điểu: “Nếu tôi đã đắc tội với anh, xin hãy đánh tôi hồn phi phách tán, chứ đừng dùng Tỏa Nột để giày vò tôi!” Uyên Ương: “Tạo nghiệt a!

Tạo nghiệt a!!!” Một khúc nhạc kết thúc.

Trần Phong hài lòng đặt Tỏa Nột xuống.

Quả nhiên, mình có tế bào âm nhạc!

Anh ta vừa rồi đã nghe thấy tiếng khán giả reo hò cuồng nhiệt!

Trần Phong đi đến trước bức tranh bách điểu, mỉm cười hiền hòa, giọng nói nhã nhặn: “Tôi thổi Tỏa Nột thế nào?” Vẻ may mắn thoát chết trên mặt Lục Khổng Tước sau khi gặp câu hỏi của Trần Phong lập tức biến sắc.

Trong lòng không kìm được mà chửi thầm.

Người khác thổi Tỏa Nột thì lấy tiền, còn anh thổi Tỏa Nột thì lấy mạng!

Nhưng ý chí cầu sinh mãnh liệt khiến nó nịnh nọt vô cùng: “Anh tư thổi Tỏa Nột của Đại nhân đã khắc sâu vào não hải của tôi, vào giấc mơ của tôi, vào trái tim của tôi, vào tiếng hát của tôi!” “Tôi chưa từng nghe qua âm thanh nào mỹ diệu đến vậy, âm thanh này chỉ nên có trên trời, hiếm khi nghe thấy ở nhân gian!” Trần Phong mặt đầy ý cười: “Vì ngươi thích đến vậy, tôi quyết định sẽ thổi thêm một khúc nữa!” “Đừng mà!!!” Mắt Lục Khổng Tước đều vặn vẹo, sự kinh hoàng ẩn chứa bên trong tràn ngập khắp cả bức tranh!

Trần Phong ánh mắt lạnh đi: “Đừng ư?

Ý ngươi là kỹ thuật thổi của tôi không được?” Lục Khổng Tước vội vàng sửa lời: “Đương nhiên không phải!

Ý tôi là tiếng Tỏa Nột của ngài thổi thực sự quá hay!

Tôi không xứng để nghe!" "Một khúc nhạc tuyệt phẩm như vậy, tôi nghe một lần đã hao hết vận khí cả đời rồi.

Nếu nghe thêm một khúc nữa, tôi sợ tôi sẽ bị trời ghen ghét!

Điều này có thể làm giảm thọ!" "Mặc dù tôi rất muốn nghe thêm một khúc nữa, nhưng mệnh tôi mỏng như giấy, phúc mỏng như chén, không thể chịu đựng nổi!" "Đại nhân, người ta đều nói những bức họa đẹp nhất đều là độc phẩm, tuyệt phẩm, không thể sao chép!

Cực kỳ khó có được!" "Âm nhạc này cũng vậy, nếu lúc nào cũng có thể nghe được thì chẳng có gì đặc biệt.

Tôi xin kiến nghị Đại nhân trong tình huống bình thường thì vẫn là không nên thổi Tỏa Nột!" Trần Phong cười lạnh một tiếng: "Ngươi đang dạy tôi làm việc à?" Lục Khổng Tước còn chưa nói gì, Trần Phong đã trực tiếp nói: "Ngươi không cho tôi thổi, tôi cố tình thổi!

Tôi không những thổi, tôi còn thu âm!" Lục Khổng Tước tuy không biết thu âm là ý gì, nhưng nhìn vẻ mặt, ngữ khí của Trần Phong, thì đây tuyệt đối không phải là lời lẽ tốt đẹp gì!

Lục Khổng Tước nhìn Trần Phong cầm Tỏa Nột lên, mắt đầy vẻ sụp đổ!

Chết tiệt!

Tên này không biết thế nào là tiếng lợn bị chọc tiết à?!

Uyên Ương thực sự không kìm được mà nói: "Đại nhân, tiếng Tỏa Nột ngài thổi còn khó nghe hơn cả tiếng lợn bị chọc tiết, cầu xin ngài đừng thổi nữa!" Những con chim khác trong tranh đều nhìn Uyên Ương với vẻ kính phục.

Thời buổi này mấy con chim dám nói thật không còn nhiều nữa!

Trần Phong mặt không cảm xúc: “Nói dối là sẽ bị sét đánh đấy!” Uyên Ương còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Trần Phong lấy ra một cái hộp đen, rút ra hai sợi dây nhắm thẳng vào mình!

Rắc!

Tia lửa điện lập tức thiêu cháy Uyên Ương!

Đàn chim bách điểu tập thể mặc niệm cho Uyên Ương.

Lục Khổng Tước lớn tiếng nói: “Đại nhân nói quả nhiên không sai, nói dối sẽ bị sét đánh!” “Đại nhân nói lời là ra luật, tiểu nhân bội phục!” Những con chim khác trong tranh dưới sự uy hiếp của sấm sét chính nghĩa, từng con một bắt đầu tâng bốc kỹ năng thổi Tỏa Nột của Trần Phong!

“Tiếng Tỏa Nột của Đại nhân thổi thật sự kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, nghe xong tinh thần phấn chấn a!” “Vốn dĩ tôi có bệnh ù tai, nay nghe tiếng Tỏa Nột của Dịch Đại nhân, lưng không đau nữa, tim không đập nữa, cơ thể tốt bội phần!” “Dịch Đại nhân, ngài có thể thổi thêm một khúc nữa không?

Tiểu nhân đã nóng lòng muốn được thăng lên thế giới cực lạc rồi!” Trần Phong im lặng cất pin khô và dây điện đi.

Trên mặt anh ta nở một nụ cười: “Thế này mới đúng chứ!” Dưới ánh nhìn kinh hãi nhưng bất lực của đàn chim trong tranh, Trần Phong lại cất Tỏa Nột đi.

Tôi có thể thổi, nhưng tôi cứ không thổi!

Haizz!

Chỉ là đùa thôi!

Đàn chim trong tranh đều thở phào nhẹ nhõm, xem ra tâm hồn của Dịch Đại nhân vẫn đẹp đẽ và lương thiện!

Trần Phong không lãng phí quá nhiều thời gian vào những con chim trong tranh này, chuẩn bị trực tiếp tiến vào cầu thang dẫn đến tầng thứ năm.

Chương 107

Cầu thang vì mục nát và nấm mốc, trông rất không chắc chắn.

Đặc biệt là những nấm mốc này, Trần Phong cẩn thận quan sát, trong lòng không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Sau khi những nấm mốc trắng này trưởng thành, trên mũ nấm sẽ xuất hiện một khuôn mặt người ẩn hiện!

Quan sát kỹ, những khuôn mặt người này biểu cảm vô cùng hưởng thụ, như đang mơ một giấc mộng đẹp vậy.

Trần Phong vươn Trảo Ăn Mòn sắc bén ra, nhẹ nhàng cạo qua mũ nấm, cạo lớp bào tử trắng bệch bên trên xuống.

Bào tử rơi ra, để lộ mũ nấm hoàn chỉnh.

Đó là một khuôn mặt tươi cười say đắm, mơ màng, như đang mơ giấc mộng đẹp nhất thế gian!

Trần Phong hơi động lòng.

Trần Phong nhớ 《Thực Khuẩn Tạp Ký》 từng ghi lại một loại sinh vật tên là Nhân Diện Khuẩn.

Nhân Diện Khuẩn, vị ngọt, tính ác.

Người khó có được để ăn, người ăn vào hoặc cường tráng kéo dài tuổi thọ, hoặc ăn vào thì chết ngay.

Ngửi mùi thì cảm thấy lâng lâng như tiên, sinh ra giấc mộng Hoàng Lương mỹ diệu!

Ý là, sau khi ăn Nhân Diện Khuẩn, hoặc là kéo dài tuổi thọ, hoặc là chết ngay tại chỗ!

Mà bào tử Nhân Diện Khuẩn sau khi thông qua hô hấp đi vào cơ

thể người, sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác!

Điều này rất giống với những gì Trần Phong đã trải qua.

Trong đầu Trần Phong không khỏi hiện lên một truyền thuyết.

Tương truyền, vào thời Nam Bắc Triều, có một thư sinh nghèo khó, ban đêm luôn mơ thấy một cô gái đẹp như tiên.

Nhưng, anh ta chỉ ở trong căn nhà gỗ trên núi mới xuất hiện giấc mộng chân thực như vậy, thế là liền bỏ bê học hành, cả ngày chỉ ngủ trong căn nhà gỗ.

Cuối cùng, thư sinh nghèo khó đó chết.

Khi bạn của anh ta đến thu thi thể, vì lên núi quá mệt nên ngủ thiếp đi, buổi tối mơ thấy mình thi đỗ Trạng Nguyên, hoàng đế gả công chúa cho anh ta!

Giấc mộng đẹp này thật sự quá chân thực, đến mức khi tỉnh dậy anh ta vẫn tưởng là thật!

Từ đó về sau, người bạn của thư sinh nghèo khó liền đắm chìm trong căn nhà gỗ này.

Không lâu sau, cũng chết.

Trước khi chết, trên mặt vẫn mang nụ cười mãn nguyện và hưởng thụ.

Còn về sau Nhân Diện Khuẩn này ra sao, Trần Phong cũng không biết.

Nhưng, chắc hẳn hiệu quả gây ảo giác của Nhân Diện Khuẩn này là kỳ diệu, có thể làm giả lẫn lộn với thật, gây nhiễu loạn tâm trí con người!

Vì vậy, Trần Phong quyết định thu thập những bào tử Nhân Diện Khuẩn này lại.

Thi Yêu Hổ Phong tuy kích thước đã lớn hơn, nhưng vẫn linh hoạt và nhẹ nhàng.

Giống như ong hút mật mà thu thập những bào tử này lại.

Trần Phong bỏ cả một chai Coca-Cola đầy bột bào tử vào không gian hệ thống, thầm nghĩ không biết lúc nào sẽ dùng đến.

Vũ khí nhiệt trong tay con người luôn là một mối đe dọa lớn, giống như thanh kiếm Damocles treo lơ lửng trên đầu Trần Phong.

Vì vậy, Trần Phong luôn muốn có được sức mạnh để đối kháng với vũ khí nhiệt của con người.

Sức mạnh hạt nhân luôn bị đánh giá thấp, trên thực tế, so với sức mạnh vĩ đại của tự nhiên, hạt nhân đúng là không đáng kể.

Dù có một nghìn vạn quả bom hạt nhân cùng phát nổ, đối với hành tinh này thì vẫn là không đau không ngứa.

Nhưng đối với sinh vật sống trên hành tinh này mà nói, tuyệt đối là tai họa diệt vong!

Trần Phong những ngày này vẫn luôn theo sát thời sự, phát hiện cục diện thế giới khá căng thẳng.

Nếu một ngày chiến tranh hạt nhân bùng nổ, anh ta là một tiểu cương thi yếu ớt, thì cũng phải tìm một nơi trú ẩn chứ?

Anh ta không muốn đến cả cương thi cũng không làm được.

Vì mức độ mục nát của cầu thang quá sâu, Trần Phong không dám tùy tiện đạp lên trên, sợ rơi xuống.

Vì vậy, Trần Phong sắp xếp Thi Yêu Hổ Phong đỡ lấy cơ thể mình, từ từ bay lên trên.

Nếu không phải Thi Yêu Hổ Phong vừa mới tiến hóa, thì thật sự không dễ dàng gì để mang cơ thể lớn như Trần Phong bay lên tầng

thứ năm.

Trên người Trần Phong bò đầy Thi Yêu Hổ Phong, phát ra tiếng vo ve, mất nửa ngày mới đưa Trần Phong đến lối vào tầng thứ năm.

Đó là một cánh cửa kim loại.

Nhìn chất liệu thì hẳn là gang thép, hơn nữa là gang thô.

Trảo Ăn Mòn của Trần Phong lướt qua bề mặt gang thép, lập tức để lại một bề mặt thô ráp lồi lõm.

Đây là vết tích sau khi bị ăn mòn.

Nhưng, không đặc biệt sâu.

Gang thép, dùng axit mạnh đương nhiên có thể ăn mòn.

Dịch cơ thể chuột mặt người có tính axit rất mạnh.

Vì vậy, cánh cửa đúc bằng gang thô này rất nhanh đã bị phá mở.

Trần Phong đứng ở góc khuất, phát hiện sau cửa không có cơ quan nào kích hoạt, lúc này mới dẫn theo Anh Vũ Đao Vũ và Thi Yêu Hổ Phong tiến vào.

Tầng thứ năm.

Ánh sáng không quá u ám, bên trong thắp những ngọn nến le lói, trên mặt đất cũng không có bụi bặm gì.

Bên trong còn có một số vật dụng sinh hoạt, dường như có người đang cư trú ở đây.

Ánh mắt Trần Phong lập tức trở nên sắc bén.

Nếu bên trong này có người thủ mộ tồn tại, khó tránh khỏi sẽ bùng nổ chém giết!

Trần Phong ra lệnh cho Thi Yêu Hổ Phong: "Đi tìm một lượt, xem xung quanh đây có ai không!" Đàn Thi Yêu Hổ Phong lập tức hành

động, tiến hành tìm kiếm càn quét theo hình quạt.

Khi đàn Thi Yêu Hổ Phong vừa rời Trần Phong mười mét, dị biến đột nhiên xảy ra!

Một cây trường thương sắc bén vung ra một đóa thương hoa rực rỡ, trực tiếp chém giết mấy con Thi Yêu Hổ Phong!

Cánh bị xé rách rơi xuống.

Ánh mắt Trần Phong lạnh đi: "Không ngờ tầng thứ năm này thật sự có người thủ mộ tồn tại!" Phía trước là một người đàn ông cầm trường thương bạc, đôi mắt tam giác dài hẹp đầy vẻ âm độc.

Giống như cây thương của hắn, uyển chuyển như một con rắn độc đang ẩn mình.

Lớn lên trong môi trường u ám và chật hẹp như vậy từ nhỏ, tâm lý tự nhiên rất khó mà không bị vặn vẹo!

Phía sau thanh niên này, còn có mấy người đàn ông khác đang trừng mắt nhìn Trần Phong.

Giọng thanh niên khàn khàn, giống như tiếng mài dao: "Cương thi dẫn theo âm binh và điều khiển côn trùng, quả là hiếm thấy!" Phía sau thanh niên, một ông lão vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Điển Hạt, đừng lơ là!

Cương thi này lại có thể nói chuyện, hơn nữa ngữ tốc và giọng điệu không khác gì con người, chứng tỏ linh trí của nó rất cao!" "Hơn nữa, các ngươi xem cây đao nó cầm trên tay tuyệt đối không phải vật tầm thường, cương thi biết sử dụng vũ khí cực kỳ hiếm thấy, nên không thể coi thường!" Điển Hạt hừ lạnh một tiếng: "Mặc kệ, khí tức của nó chẳng qua chỉ là Lục Cương mà thôi, linh trí cao có thể là do gặp may, đạt được một vài kỳ ngộ mà thôi!" "Để ta một thương đâm xuyên diệt sát nó!" Điển Hạt trực tiếp ra tay, cây trường thương bạc

sáng loáng rung lên một đóa thương hoa kiều diễm, tốc độ cực nhanh đâm thẳng vào giữa trán Trần Phong!

Trần Phong không hề động đậy, bên cạnh anh ta một luồng đao quang lóe lên, va chạm với cây thương của Điển Hạt.

Anh Vũ Đao Vũ khẽ quát: "Dám ra tay với Chủ nhân của ta, chịu chết đi!" Đao của Anh Vũ Đao Vũ không nhanh, nhưng dưới sự phong tỏa của song đao, cô ấy đã đỡ được tất cả các đòn tấn công của Điển Hạt.

Sát ý giữa hai bên ngày càng nồng đậm, dần dần đánh ra chân hỏa, sử dụng chiêu sát mạnh nhất!

Ông lão nhìn thấy mà trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Chương 108

Cương thi này có lai lịch thế nào, một Lục Cương hậu kỳ, lại có thể khiến một chuẩn Hồng Lệ Quỷ trở thành nô bộc?

Hơn nữa đây còn là một chuẩn Hồng Lệ Quỷ tinh thông đao pháp!

Trần Phong thản nhiên nói: "Các ngươi là thủ mộ nhân canh giữ ngôi mộ này sao?" Ông lão vì quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời, da trắng bệch như ma cà rồng, lạnh lùng nói: "Các ngươi dám trộm mộ Tào Thừa tướng, hôm nay lão hủ sẽ tiêu diệt tất cả các ngươi!" Ông lão sử dụng vẫn là thương.

Nhưng không phải ngân thương, mà là mộc thương làm từ gỗ thiết bị sét đánh!

Tuy nói là mộc thương, nhưng thế lớn lực nặng, khi vung lên tiếng gió rít như hạc kêu, khiến người ta khiếp sợ.

Khí thế vượt xa Điển Hạt!

Trần Phong đối với đao pháp không hiểu nhiều, chỉ là dựa vào Phá Quân Sát Trận và Long Mạch chi thế, nên mới có thể đánh bại những âm binh đã gặp trước đó.

Nhưng, không biết đao pháp, không có nghĩa là không thể dùng đao giết người!

Thủ đoạn tấn công của Trần Phong rất đơn giản, đó chính là chém!

Hai tay cầm đao, thân đao Bách Tịch Đao dài mảnh đột nhiên bổ xuống, chém thẳng vào đầu ông lão!

Cơ thể ông lão không còn như khi còn trẻ, so với sức mạnh và tốc độ thì ông ta thua xa Trần Phong, nên đương nhiên không thể đối đầu

trực diện với Trần Phong.

Ông lão nhẹ nhàng lùi lại như một con khỉ, né tránh nhát đao của Trần Phong.

Sau đó, cây mộc thương trong tay ông ta đâm ra, mũi nhọn đâm thẳng vào mắt Trần Phong!

Bách Tịch Đao trong tay Trần Phong hất lên, đao quang lóe lên, trực tiếp xé toạc ngực ông lão!

Nếu ông lão vẫn muốn đâm xuyên mắt Trần Phong, thì Bách Tịch Đao sẽ tiếp tục hất lên, chém đầu ông lão thành hai nửa.

Nhưng ông lão lại không né tránh Bách Tịch Đao của Trần Phong, mà lộ ra ánh mắt coi cái chết như về nhà, cây mộc thương trong tay càng tăng thêm mấy phần lực.

Trần Phong nhắm mắt lại.

Có Thi Yêu Hổ Phong cung cấp tầm nhìn, có hay không có mắt thực ra không có ý nghĩa lớn đối với Trần Phong.

Một cảnh tượng sau đó, khiến tam quan của ông lão tan nát!

Mí mắt Trần Phong lại đỡ được trường thương của ông ta!

Mí mắt trông mềm mại yếu ớt đó, lúc này lại kiên cường như giáp mây.

Mũi thương của ông lão không thể tiến thêm một tấc nào nữa!

Kinh nghiệm chiến đấu của ông lão không thể nói là không phong phú, thấy vậy, tuy kinh ngạc, nhưng vẫn xoay đầu thương, muốn phòng thủ lại.

Bước chân nhẹ nhàng muốn tránh né Bách Tịch Đao của Trần Phong.

Nhưng, đối phương vốn dĩ đã muốn đồng quy vu tận với Trần Phong, làm sao có thể thu lực dễ dàng như vậy?

Huống hồ, một lực phá vạn pháp không phải chỉ nói suông.

Kinh nghiệm của ông lão tuy phong phú, nhưng cũng không thể né tránh nhát đao nhanh như sấm sét này.

Bách Tịch Đao của Trần Phong trực tiếp chém đầu ông lão thành hai nửa, đưa ông ta về thế giới cực lạc.

Thanh niên phía sau ông lão mắt lập tức đỏ hoe, gào lớn như phát điên: "Nhị thúc!!" Điển Hạt cũng nghe thấy tiếng thanh niên, vội vàng quay đầu lại, phát hiện Trần Phong tay cầm Bách Tịch Đao, đứng trước mặt Nhị Thúc.

Đầu Nhị Thúc bị chém làm đôi, đương nhiên là không thể sống sót nữa.

Điển Hạt lập tức trở nên vô cùng phẫn nộ và oán hận, trường thương trong tay vung càng lúc càng nhanh.

Trong khoảnh khắc, thương hoa đầy trời, rực rỡ như tuyết!

Trần Phong thản nhiên nói: "Các ngươi tuy là thủ mộ nhân, nhưng nếu thần phục ta, ta có thể cho các ngươi một con đường sống!" Điển Hạt gầm lên: "Mơ đi!

Mộ còn người còn, mộ mất người mất!

Hôm nay, dù ta có tan xương nát thịt, cũng phải giết ngươi!" Trần Phong ánh mắt lạnh lẽo: "Anh Vũ Đao Vũ, giết hắn!" "Vâng!" Anh Vũ Đao Vũ cũng rút ra con át chủ bài của mình.

Hoa anh đào bay lả tả, đao quang chợt hiện!

Trần Phong nhìn một người một quỷ chém giết, trong lòng hơi chấn động.

Đây mới là chém giết thực sự a!

Mỗi chiêu thức đều tràn đầy vẻ đẹp của sát lục!

Không như mình, dựa vào phòng ngự tuyệt đối và sức mạnh, hai đao đã giết chết đối thủ.

Nói là đao pháp, thực ra cũng chỉ là chém và hất cơ bản nhất mà thôi.

Hy vọng sau này khi rút thưởng, có thể rút được một bộ đao pháp để luyện, nếu không thì việc đánh giết đối thủ không có vẻ đẹp như vậy, thực sự có chút mất hứng.

Hơn nữa, vừa mới bắt đầu đã kết thúc, luôn khiến người ta có cảm giác hơi tẻ nhạt.

Trần Phong tuy không hiểu đao pháp, nhưng cũng có thể nhìn ra Điển Hạt đã thua.

Không phải là thương pháp của Điển Hạt không bằng đao pháp của Anh Vũ Đao Vũ.

Mà là tiết tấu của hắn đã bị rối loạn!

Vì ông lão đã chết, thương của hắn vung quá gấp, một lòng chỉ muốn giết chết Anh Vũ Đao Vũ.

Còn Anh Vũ Đao Vũ chỉ phòng thủ không tấn công, tiêu hao thể lực của hắn.

Hai quân giao chiến, một lần ra sức, hai lần suy, ba lần kiệt!

Khi Điển Hạt sức lực suy kiệt, đó chính là lúc hắn bại.

Quả nhiên, sau hai trăm chiêu, Điển Hạt thể lực không chống đỡ nổi, thương có một chút đình trệ!

Anh Vũ Đao Vũ nắm lấy cơ hội, vung Đại Thái Đao!

Ngay khi Đại Thái Đao sắp chém xuống đầu Điển Hạt, một thanh niên khác đột nhiên ra tay!

Nỏ mạnh trong tay hắn bắn ra, trên đó khắc phù văn màu vàng, hiển nhiên có lực sát thương cực lớn đối với quỷ vật!

Nếu Anh Vũ Đao Vũ chịu một kích này, chắc chắn sẽ bại trận.

Trần Phong vung đao, nhẹ nhàng chém rơi mũi tên.

Thanh niên ngây ngốc nhìn Trần Phong.

Tốc độ vung đao của đối phương, sao mà nhanh đến thế!

Hắn còn chưa kịp phản ứng, mũi tên đã bị chặn lại!

Cùng lúc đó, đầu Điển Hạt rơi xuống, mắt trợn trừng, bên trong đầy vẻ oán hận.

Chết không nhắm mắt!

Trần Phong bày tỏ sự thông cảm và đồng tình về điều này.

Nhưng, đây chính là số mệnh của thủ mộ nhân.

Trần Phong với tư cách là một cương thi có dã tâm, không thể vì đồng tình và thương hại mà dừng bước chinh phục!

Trần Phong nhìn về phía thanh niên cuối cùng, thản nhiên nói: "Ngươi tự mình ra tay hay để ta ra tay?" Thanh niên nghiến răng, ánh mắt đầy vẻ giằng xé.

Rầm!

Thanh niên lại quỳ gục trước mặt Trần Phong, dập đầu ba cái thật mạnh!

Trong ánh mắt Anh Vũ Đao Vũ xẹt qua một tia khinh thường.

Loại người tham sống sợ chết, nhìn thôi đã thấy ghê tởm.

Thanh niên cố nuốt xuống mà nói: "Tôi có thể tự sát, chỉ mong Đại

nhân giơ cao đánh khẽ, tha cho phụ nữ và trẻ em trong tộc tôi!" Với tư cách là thủ mộ nhân sống trong mộ từ lâu, đương nhiên họ là một tộc.

Chương 109

Nếu không cũng không thể truyền đời.

Trần Phong đối với điều này không hề ngạc nhiên chút nào.

Thản nhiên nói: "Ngươi đưa ta đi gặp bọn họ!" Thanh niên há miệng, mắt đầy tuyệt vọng.

Trần Phong biết hắn hiểu lầm, giải thích một câu: "Tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút về môi trường sống của các ngươi mà thôi!!

Chứ không phải muốn giết chết bọn họ!" Thanh niên mừng rỡ như điên, quỳ lạy tạ ơn: "Tạ Đại nhân khai ân!" "Chỉ cần ngài tha cho bọn họ, tôi có thể nói với họ rằng Điển Hạt và bọn họ chết là do tai nạn!" Trần Phong đối với điều này không hề bận tâm.

Những người này vẫn luôn bị kẹt trong Đồng Tước Các này, không gây uy hiếp lớn cho anh ta.

Đương nhiên, nếu họ ra khỏi Đồng Tước Các, nói ra một số bí mật trước mặt thế nhân, thì lại không chắc chắn.

Dù sao, Ngụy Võ Đế xây dựng Đồng Tước Các này tất nhiên có nguyên nhân đặc biệt.

Bí mật của nó nếu lộ ra trước mắt công chúng, tuyệt đối là họa chứ không phải phúc!

Cộng thêm Trần Phong hiện tại còn không muốn bị công chúng biết đến, cho nên, những người này chỉ có thể mãi mãi ở trong ngôi mộ này!

Trần Phong giọng nói lạnh băng: "Điều kiện ta không giết bọn họ là, bọn họ tiếp tục thủ mộ ở Đồng Tước Các, và, ngươi nói tất cả những gì ngươi biết cho ta!" Thanh niên cung kính nói: "Được!

Chỉ cần ngài tha cho bọn họ, tôi cái gì cũng nguyện ý làm!" Anh Vũ Đao Vũ có chút không hiểu nói: "Trách nhiệm của các ngươi không phải là thủ mộ sao?

Ngươi làm như vậy không phải là phản bội sứ mệnh của chính mình sao?" Thanh niên cười chua chát: "Thủ mộ đúng là sứ mệnh của chúng tôi!

Nhưng chúng tôi ở đây canh giữ mộ đã mấy nghìn năm rồi, cô có biết cảm giác chờ chết trong bóng tối vô tận là thế nào không?" "Tuy ở đây có rất nhiều cây cối và nước, đủ để chúng tôi sinh hoạt, nhưng con người đâu phải súc sinh, ăn no uống đủ là có thể sống qua ngày vô tri vô giác!" Giọng thanh niên càng lúc càng lớn, càng lúc càng phẫn nộ và oán hận: "Thực tế, trong thị tộc chúng tôi, người còn muốn canh mộ cho kẻ đó, chỉ còn Điển Hạt và ông nội mà thôi!

Những người khác đều muốn trốn khỏi Đồng Tước Các này!

Đây chính là một nhà tù!

U ám và quái dị!

Chúng tôi vừa sinh ra đã bị trưởng bối dạy dỗ, nói rằng thủ mộ là một sứ mệnh vô cùng vinh quang!

Nhưng, ngay cả chính họ cũng biết, đây là vinh quang mà tổ tiên được hưởng, nhưng lại để cho hậu duệ chúng tôi phải chịu khổ!" Khuôn mặt thanh niên dần vặn vẹo, rồi lớn tiếng cười điên dại: "Khi Điển Hạt và ông nội chết, trong lòng tôi thực ra rất vui!

Bởi vì gia tộc chúng tôi không cần phải gánh vác lời nguyền chết tiệt này nữa!" Trần Phong bày tỏ sự thông cảm về điều này.

Không khí nơi đây tràn ngập mùi hôi thối mục nát, ngay cả anh ta là một cương thi cũng không muốn ở lâu.

Huống chi là người sống?

Canh giữ mộ mấy nghìn năm.

Nói ra thì đơn giản, nhưng đối với một gia tộc mà nói, đây tuyệt đối là một lời nguyền!

Đặc biệt là đối với những đứa trẻ mới sinh, số phận của chúng đã định trước là bi kịch.

Vừa sinh ra, đã không thể nhìn thấy mặt trời.

Nơi mắt nhìn đến, toàn là u ám âm u.

Những thủ mộ giả này đã tách rời khỏi thời đại, sống trong một thời đại nguyên thủy và lạc hậu.

Mặc dù, những đứa trẻ mới sinh sẽ được trưởng bối giáo dục.

Cộng thêm từ nhỏ đã không biết ánh mặt trời là gì, ban đầu đương nhiên có thể chịu đựng được.

Nhưng, theo thời gian trôi đi.

Thiếu ánh nắng mặt trời, sẽ khiến cơ thể con người thiếu hụt rất nhiều yếu tố cần thiết.

Cộng thêm môi trường tối tăm sẽ mang lại cảm giác bất an và sợ hãi cực độ cho con người.

Trần Phong phỏng đoán, trạng thái tâm lý của những thủ mộ nhân này e rằng đều không bình thường!

Trần Phong thản nhiên nói: "Ngươi muốn rời khỏi ngôi mộ này?" Thanh niên dùng sức gật đầu!

"Nơi chúng tôi ở có rất nhiều sách, trên đó ghi lại một nơi cực kỳ đẹp, gọi là Đào Hoa Nguyên!

Tôi muốn đưa tộc nhân đến đó sinh hoạt!" Trần Phong nhíu mày ngay lập tức.

Ngôi mộ này là mộ Tào Tháo, còn Đào Hoa Nguyên Ký thì do Đào Uyên Minh viết.

Mà Đào Uyên Minh là người cuối Đông Tấn đầu Lưu Tống, sách của ông ta làm sao lại vào mộ Tào Tháo?

Hay là nói, những bảo vật mà âm binh thu thập được, sẽ giao cho những thủ mộ nhân này bảo quản?

Trần Phong trầm giọng nói: "Những sách này chẳng lẽ là do những âm binh đó mang đến cho các ngươi?" Thanh niên lắc đầu, trong mắt mang theo một tia hận ý khó hiểu.

"Những âm binh này ngoài việc ngăn chặn kẻ xâm nhập từ bên ngoài, còn ngăn cản chúng tôi ra ngoài!

Anh trai của tôi đã chết trong tay những âm binh này!" Trần Phong nhớ lại từ tầng thứ hai đến tầng thứ ba không có cầu thang, bên trong lại bị phong tỏa.

Điều này e rằng không chỉ ngăn chặn đạo mộ tặc tiến vào, mà còn ngăn chặn thủ mộ nhân bỏ trốn, tiết lộ bí mật trong mộ ra ngoài.

Nhưng, nghe lời của thanh niên này, anh trai hắn dường như đã trốn thoát khỏi Đồng Tước Các này, và gặp phải âm binh trấn thủ bên ngoài mộ!

Trần Phong không khỏi tò mò nói: "Anh trai ngươi làm sao thoát ra khỏi Đồng Tước Các này?

Cửa sổ ở đây đều bị phong tỏa, muốn mở ra chắc không phải chuyện đơn giản chứ?" Giọng thanh niên mang theo một chút tự hào và bi ai: "Anh trai tôi là dị nhân!

Bẩm sinh có thể điều khiển ngọn lửa!

Trong xương cốt anh ấy chảy dòng máu bất khuất và tự do, đương

nhiên không muốn sống cả đời tầm thường, chờ chết trong bóng tối này!" "Vì vậy, anh ấy dẫn theo những người muốn rời khỏi ngôi mộ này, đi ra ngoài tìm kiếm con đường thoát ly, thật đáng tiếc..." Trần Phong hứa hẹn: "Tôi có thể đưa các ngươi rời khỏi ngôi mộ này, nhưng, sau khi ra ngoài phải tuân theo sự sắp xếp của tôi!" Thanh niên nghe vậy, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ: "Thật sao?" Trần Phong gật đầu: "Đương nhiên!

Tôi không có lý do gì để lừa ngươi!" Thanh niên kích động nói: "Tôi tên Điển Ngôn, nếu Đại nhân thật sự có thể đưa chúng tôi rời khỏi ngôi mộ này, tôi nguyện ý tuân theo sự sắp xếp của Đại nhân!" Trần Phong ừ một tiếng nói: "Đưa tôi đi gặp tộc nhân của các ngươi đi, tiện thể nói cho tôi biết tình hình Đồng Tước Các này!" Điển Ngôn cung kính nói: "Đồng Tước Các tổng cộng mười chín tầng, tộc Điển chúng tôi ở từ tầng thứ năm đến tầng thứ tám!

Ngoài tộc Điển chúng tôi ra, còn có hai tộc trấn thủ tại Đồng Tước Các này!

Từ tầng thứ chín đến mười hai là tộc Hứa, còn từ tầng mười ba đến mười sáu thì là tộc Hạ Hầu!

Vì từ tầng thứ tám đến tầng thứ chín, tầng mười hai và tầng mười ba đều có cơ quan ngăn cản, nên ba tộc chúng tôi đều không có qua lại với nhau!

Nhiều năm như vậy trôi qua, cũng không biết tộc Hứa và tộc Hạ Hầu thế nào rồi!" Trần Phong nghe xong, tầng thứ năm đến tầng mười sáu lại đều là thủ mộ nhân ở, chứ không phải ẩn giấu bí bảo gì, khiến anh ta có chút ngạc nhiên.

"Các ngươi ngoài thủ mộ ra, còn cần trấn thủ bảo vật gì không?" Điển Ngôn lắc đầu: "Không có!

Tác dụng của chúng tôi là canh giữ ở đây, nếu có người xâm nhập

thì giết không tha!" "Vậy nhiều năm như vậy, các ngươi ăn gì?" Nước thì chắc không phải lo, dù sao bên dưới Đồng Tước Đài là sông ngầm, chỉ cần thiết bị bơm nước không hỏng, những người này sẽ không chết khát.

Nhưng, ăn uống, mấy nghìn năm, Trần Phong không tin lương thực chuẩn bị trước đó có thể đủ cho họ ăn mãi!

Trừ phi, ở đây có lương thực có thể trồng trọt được!

Điển Ngôn cầm trong tay một cây nấm xám, cười khổ nói: "Ở đây chỉ có một loại để ăn, đó là thứ gọi là Long Di Khuẩn này!" Long Di Khuẩn?

Trần Phong nghe thấy hai chữ Long Di, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ quái.

Long Di không phải là cái tên gì tốt đẹp.

Đương nhiên, trong mắt người cổ đại thì cái tên này rất tốt.

Đại tiện của hoàng đế, gọi là long di.

Trong đó nổi tiếng nhất không gì khác chính là Long Di Hoàn.

Đồng Nhân Đường ở kinh thành chuyên phái người đến Tây Hoa Môn trong Cố Cung, từ tay thái giám mua Long Di tươi của hoàng đế, trộn thêm chu sa, bách hợp, khử mùi hôi, rồi cho thêm sơn trà và mật ong, hợp thành viên thuốc, đặt tên là "Long Di Hoàn".

Sau đó bán giá cao cho các quan to quý nhân ở Bắc Kinh.

Một viên Long Di Hoàn có giá bán lên tới 500 lượng bạc, nhưng vẫn không đủ cung cấp.

Dù sao đây là thứ trên người hoàng đế, đương nhiên là phi thường, các quan to quý nhân đều muốn 'lây nhiễm' chút không khí.

Còn Long Di Khuẩn này thì càng không tầm thường!

Tuy số lần xuất hiện trong lịch sử không nhiều, nhưng trong mắt nhiều người, đây là bảo vật khó mà gặp được!

Chương 110

Rất nhiều người thậm chí còn so sánh nó với Thái Tuế, gọi nó là có thể chữa bách bệnh, có tác dụng tư âm bổ dương, kéo dài tuổi thọ.

Mà Long Di Khuẩn không phải do chế tạo ra.

Tương truyền, khi Tần Thủy Hoàng tuần du, vì thức ăn trên đường quá tệ, bụng đau quặn thắt, nên đã không kìm được!

Hoàng đế cũng là người, việc bài tiết là phản ứng sinh lý bình thường, ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng không nhịn được a.

Thế là liền tùy tiện giải quyết ở một góc nào đó.

Hôm đó vừa hay trời mưa, sau đó các quan viên tùy tùng thấy trên Long Di mọc lên một cây nấm màu xám.

Cộng thêm không khí cổ đại tốt, vừa hay có cầu vồng xuất hiện, lập tức mừng rỡ, nói một câu "Thất thải tường thụy, Long Di hữu châu, thứ này tất nhiên không tầm thường a!" Người nói vô ý, người nghe hữu tình.

Long Di Khuẩn này liền bị người ta bí mật thu thập lại, còn đặt tên là Long Di Khuẩn.

Trần Phong vẫn luôn cho rằng đây là dã sử, chỉ là một truyền thuyết, nhưng không ngờ, đây lại là thật!

Trần Phong im lặng một lát, lúc này mới hỏi: "Thứ này ăn ngon không?" Điển Ngôn cười khổ: "Có ăn là tốt rồi, sản lượng thứ này mỗi năm đều giảm, nếu qua thêm mấy năm nữa, thế hệ tiếp theo của chúng tôi e là sẽ chết đói trong Đồng Tước Các rồi!" Xem ra không ngon!

Trần Phong liếc nhìn Long Di Khuẩn, trong mắt xẹt qua một tia

ghét bỏ.

Trần Phong tiếp tục hỏi: "Kết hôn cận huyết sẽ dẫn đến tỷ lệ dị tật và chậm phát triển tăng cao, vấn đề này các ngươi giải quyết thế nào?" Điển Ngôn ngớ người: "Hôn nhân không phải đều do trưởng bối sắp xếp sao?" "Hơn nữa, có dị tật hay không đều là ý trời, không liên quan gì đến kết hôn cận huyết chứ?" Trần Phong đối với vấn đề này vẫn rất hứng thú, dù sao đây là số liệu thực nghiệm khoa học hiếm có.

"Trưởng bối của các ngươi sắp xếp hôn nhân thế nào?

Do hai bên yêu nhau hay môn đăng hộ đối?" Điển Ngôn nói: "Đương nhiên là phải khỏe mạnh, còn phải có tư chất tập võ!" "Chỉ có những người như vậy mới có quyền sinh sản hậu đại!" Trần Phong hiểu ra.

Xem ra, vẫn tồn tại việc chọn lọc nhân tạo.

Trần Phong tiếp tục hỏi: "Vậy trẻ dị tật các ngươi xử lý thế nào?" Điển Ngôn vẻ mặt tự nhiên nói: "Trẻ dị tật và những đứa không thể tập võ đều bị trưởng bối giết chết, làm thức ăn cho Long Di Khuẩn." Anh Vũ Đao Vũ đứng bên cạnh nghe mà sắc mặt rất không tự nhiên.

Trần Phong biết, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Nơi này tài nguyên khan hiếm, điều kiện sinh tồn lại kém, người bình thường muốn sống sót khả năng cũng rất thấp.

Nói không chừng lúc nào đó nhiễm bệnh là chết.

Trần Phong không tiếp tục hỏi về phương diện này nữa, mà chuyển sang một chủ đề khác: "Thị tộc các ngươi bây giờ còn bao nhiêu người?" Điển Ngôn: "Hơn một trăm người!" Trần Phong hơi ngớ người: "Nhiều vậy sao?" Điển Ngôn thần sắc không được tự nhiên lắm: "Theo tộc phổ ghi chép, trước đây khi số lượng Long Di

Khuẩn sung túc, thời kỳ đỉnh cao có hơn một nghìn người!" Trần Phong có chút không tin.

Bốn tầng lầu, có thể chứa hơn một nghìn người?

Mặc dù diện tích mỗi tầng của Đồng Tước Các khá lớn, nhưng một nghìn người không phải là con số nhỏ.

Trần Phong: "Sản lượng Long Di Khuẩn vì sao lại giảm?" Điển Ngôn lắc đầu: "Không rõ!

Chúng tôi làm theo phương pháp tổ tiên truyền lại để trồng trọt, nhưng rất khó đạt được sản lượng như trước kia." Trần Phong thì có một phỏng đoán, có lẽ là do hàm lượng oxy ở đây liên quan.

Tuy ở đây hẳn có thiết bị thông gió, nhưng hơn một nghìn người chen chúc một chỗ, lượng oxy tiêu hao sẽ rất lớn!

Nồng độ carbon dioxide tăng lên, khiến sản lượng Long Di Khuẩn giảm mạnh.

Đồng thời còn sẽ dẫn đến tuổi thọ của người tộc Điển giảm xuống.

Thật ra, trong môi trường như vậy, Điển Hạt còn có võ lực cao như vậy, thật sự khiến Trần Phong có chút kinh ngạc.

Điển Hạt này e rằng có thiên phú tập võ rất cao, đáng tiếc sinh ra ở đây, định sẵn là chỉ có thể lãng phí.

Điển Ngôn đột nhiên dừng bước, chỉ vào cánh cửa lớn phía trước nói: "Đại nhân, sau cửa là nơi tộc tôi sinh hoạt, xin ngài đi theo tôi!" Trần Phong gật đầu.

Két!

Cửa được mở ra.

Ngay sau đó, một mùi hôi thối mục rữa xộc tới, ngay cả cương thi

có khứu giác chậm chạp như Trần Phong cũng không kìm được có cảm giác muốn nôn.

Sau cửa.

Người đủ mọi lứa tuổi mặc quần áo rách rưới, nằm ngổn ngang trên sàn lạnh lẽo, hai mắt vô thần, không nhìn thấy chút sinh khí nào.

Nhìn thoáng qua, trông giống như từng xác chết.

Dưới đất đầy rẫy ô uế, trông cực kỳ ghê tởm.

Không chỉ trên thi thể và ô uế mọc Long Di Khuẩn, mà ngay cả trên người một số người còn có hơi thở cũng mọc đầy Long Di Khuẩn!

Những người này dường như đã rất lâu không hoạt động, chỉ muốn chờ chết.

Những con người này sống như những xác sống di động, ngay cả ham muốn ăn uống dường như cũng đã bị tiêu hao trong khoảng thời gian dài nhàm chán.

Không chỉ ham muốn ăn uống, mà ngay cả ý niệm tự sát cũng lười động đậy!

Họ chỉ tê liệt nằm trên mặt đất, từng chút một mục rữa!

Nếu có địa ngục, đây có lẽ chính là nó.

Điển Ngôn không để ý đến những người nằm ở đây, nói khẽ: "Đại nhân, những người này đều là những người đã mất đi ham muốn sống.

Những người thực sự còn sống, còn muốn rời khỏi Đồng Tước Các này thì ở phía trước!" Trần Phong gật đầu.

Xem ra, những người này để tránh làm phiền lẫn nhau, đã phân chia khu vực!

Trên con đường phía trước, Trần Phong thấy mấy thi thể đã bị Long Di Khuẩn hoàn toàn bao phủ.

Chỉ là, xuyên qua kẽ hở của Long Di Khuẩn, Trần Phong thấy tròng mắt của thi thể đó lại vẫn còn hoạt động!

Đây là một người sống.

Thật là bi ai!

Trần Phong thầm nghĩ trong lòng.

Điển Ngôn rất nhanh dẫn Trần Phong đi qua con đường không nguy hiểm, nhưng cực kỳ khó chịu và kinh khủng này.

Cuối đường hầm là một cánh cửa sắt.

Điển Ngôn nhấn cơ quan, cửa sắt mở ra, Trần Phong theo sau Điển Ngôn, tiến vào nơi ở của thủ mộ nhân này.

Bố trí bên trong rất đơn giản, nhưng rất sạch sẽ.

Hiển nhiên, những người cư trú ở đây không hề từ bỏ việc dọn dẹp.

Đây là một hiện tượng tốt.

Nếu vứt bỏ tất cả, mặc kệ nơi này bẩn thỉu hỗn loạn, thì nhân tính sẽ biến mất, thay vào đó là thú tính thấp kém dơ bẩn.

Những người cư trú ở đây không nhiều, chỉ có mười mấy người, đa số là đang đọc sách và luyện võ.

Xem ra những gì Điển Ngôn nói là hơn một trăm người, cũng bao gồm cả những xác sống di động ở hành lang bên ngoài.

Những người này nhìn thấy Trần Phong, sắc mặt lập tức căng thẳng.

Một thanh niên trong số đó cầm trường thương, lớn tiếng nói:

“Cương thi tấn công!

Mọi người chuẩn bị chém giết!” Bất kể nam nữ già trẻ, nghe thấy âm thanh này, đều cầm vũ khí lên, chĩa vào Trần Phong.

Điển Ngôn vội vàng giải thích: “Vị Đại nhân này có thể dẫn dắt chúng ta rời khỏi Đồng Tước Các, không phải kẻ địch!” Thanh niên nắm bắt được thông tin trong lời nói của Điển Ngôn, nhíu chặt mày: “Đại nhân?

Cương thi này có lai lịch gì?

Ngươi lại xưng hô nó là Đại nhân?” Điển Ngôn lớn tiếng nói: “Vị Đại nhân này từ bên ngoài mộ tiến vào, anh ấy có thể tiến vào mộ, chứng tỏ có thể đối phó với âm binh!” “Chúng ta có thể đi theo anh ấy rời khỏi Đồng Tước Các, ra bên ngoài sinh hoạt!” Thanh niên lại nghi ngờ nhìn Điển Ngôn và Trần Phong, hỏi ngược lại: “Điển Hạt và bọn họ đâu?

Bọn họ không phải cùng ngươi ra ngoài xem xét tình hình sao?” Điển Ngôn mặt lộ vẻ bi thương: “Chúng tôi ở bên dưới gặp phải cơ quan, Điển Hạt và ông nội đã chết trong cơ quan!

Tôi nhờ sự bảo vệ của Đại nhân mới sống sót trở về!” Thanh niên nhìn sâu vào Điển Ngôn, không truy cứu quá nhiều.

Lời nói của Điển Ngôn đầy rẫy sơ hở, không đáng tin.

Khu vực họ sinh hoạt không có cơ quan.

Chương 111

Chỉ có bốn tầng bên dưới mới có.

Nhưng, những thủ mộ nhân như họ bình thường sẽ không xuống đến tầng thứ tư.

Ngay cả khi xuống, cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Hơn nữa, cương thi này vừa nhìn đã không đơn giản, bên cạnh hắn đứng rõ ràng là một chuẩn Hồng Lệ Quỷ!

E rằng là hai kẻ quỷ dị này ra tay, giết chết Điển Hạt và bọn họ.

Mặc dù lời nói của Điển Ngôn không đáng tin, nhưng lại cho hắn một thông tin quan trọng.

Đó chính là Điển Hạt và lão già kia đều đã chết!

Vì họ đã chết, vậy nơi này do hắn làm chủ.

Người có võ lực và uy tín cao nhất ở đây đều là hắn, từ hôm nay trở đi, hắn chính là vị vua không vương miện ở đây!

Ham muốn quyền lực của con người không bao giờ thay đổi.

Ngay cả trong nhà tù tối tăm và chật hẹp này!

Thanh niên sờ lên vết sẹo trên trán mình, trong ngữ khí mang theo một tia kiêu ngạo: "Nếu ngươi nói cương thi này có thể đưa chúng ta rời khỏi đây, vậy có bằng chứng gì có thể chứng minh không?" "Ta không tin một Lục Cương có thể đối phó được âm binh bên ngoài mộ!" Trần Phong không dây dưa nhiều với thanh niên này.

Giơ Quỷ Tỳ có khuyết khẩu lên, trực tiếp phóng thích âm binh bên trong!

Trong khoảnh khắc, cả căn phòng lớn tràn ngập âm khí lạnh lẽo

thấu xương!

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn những âm binh bao vây họ, sắc mặt tái mét!

Điển Ngôn chân run lẩy bẩy, hắn vẫn luôn đánh giá thấp sức mạnh của cương thi này!

Thanh niên mặt đầy kinh hãi, đồng tử vặn vẹo biến dạng, miệng mãi mới thốt ra hai chữ: "Âm binh!" Trần Phong thản nhiên nói: "Ta đến đây không phải để chứng minh điều gì, mà là để chi phối các ngươi!

Thuận ta thì sống, chống ta thì chết!

Các ngươi chọn đi!" Trong một khoảnh khắc, cả không gian yên tĩnh đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Điển Ngôn cũng không ngờ Trần Phong bá đạo đến vậy, vừa vào đã muốn chi phối tộc Điển!

Nhưng, nếu đặt hắn vào vị trí của Trần Phong, e rằng cũng sẽ dùng sức mạnh tuyệt đối nghiền ép đối thủ.

Huống hồ cách làm của Điển Giác quả thực có chút quá đáng.

Điển Giác, chính là thanh niên kia, sau khi nhìn thấy những âm binh này, sắc mặt âm tình bất định, phải một lúc lâu mới nói: "Tôi chọn thần phục!" Sức mạnh của những âm binh này tuyệt đối vượt trội hơn đám âm binh trấn thủ cổ mộ bên ngoài!

Có những âm binh này, đương nhiên là có thể rời khỏi ngôi cổ mộ này.

Những người tộc Điển khác thấy Điển Giác thần phục, cũng lần lượt hạ vũ khí.

Trần Phong biết, những người tộc Điển này đều thần phục dưới

sức mạnh của mình, chứ không phải thật sự phục tùng.

Nếu có cơ hội, nói không chừng sẽ phản bội!

Nhưng, trong tay mình vừa hay còn một hạt Tín Ngưỡng Chi Chủng.

Dùng trên người Điển Giác là tốt nhất.

Điển Giác khí huyết vượng thịnh, đối phó chuẩn Hồng Lệ Quỷ không thành vấn đề, hẳn là có trình độ rất cao trong võ đạo.

Là một tín đồ không tồi.

Trần Phong lấy Tín Ngưỡng Chi Chủng ra, ném dưới chân Điển Giác: "Ăn nó đi!" Điển Giác biết đây là thủ đoạn để khống chế mình, không chút do dự, trực tiếp ăn xuống.

Điển Giác sau khi ăn Tín Ngưỡng Chi Chủng, không cảm thấy dị thường gì.

Chỉ là trong lòng đã gieo xuống sự kính sợ và trung thành đối với Trần Phong, tuy không sâu sắc, nhưng theo thời gian trôi đi, sẽ ngày càng trở nên sâu đậm!

Trần Phong giải quyết xong chuyện của tộc Điển, thản nhiên nói: "Tôi muốn đi tầng thứ chín!

Dẫn tôi đi tầng thứ tám!" Muốn tiến vào tầng thứ chín, e rằng cũng chỉ có thể đột phá từ bên ngoài Đồng Tước Các.

Cũng giống như trước đây Trần Phong đột phá từ tầng thứ hai lên tầng thứ ba.

Điển Giác trầm mặc một lát mới nói: "Chủ nhân, tầng thứ chín hoàn toàn bị phong bế, từ bên ngoài và bên trong đều không thể tiến vào!" Trần Phong liếc nhìn Điển Giác, ngữ khí lạnh băng: "Lời của tôi không muốn nói lần thứ hai!" Bách Tịch Đao phát ra từng tiếng đao

minh lanh lảnh.

Uy áp cường đại giáng xuống, Phá Quân Sát Trận và Long Mạch chi thế song trọng sức mạnh áp bách lên Điển Giác, khiến Điển Giác trực tiếp thổ huyết, chết dí phủ phục trên mặt đất!

Dưới tác dụng của Tín Ngưỡng Chi Chủng, Điển Giác không những không oán hận, mà còn cảm thấy sùng bái sức mạnh của Trần Phong: "Vâng!

Chủ nhân!" Trần Phong thu hồi uy áp, mọi người ầm ầm kéo vào tầng thứ tám.

Cửa sổ tầng thứ tám bị phong tỏa, được đúc bằng gang lỏng.

Vì niên đại xa xưa, đã có lớp gỉ sắt dày đặc.

Trần Phong triệu tập Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng đến, ăn mòn cánh cửa sắt vốn đã gỉ sét tạo ra một cái lỗ lớn.

"Điển Ngôn, ra ngoài kiểm tra một chút!" Điển Ngôn hơi do dự, bên ngoài này nói không chừng có cơ quan, mình đi ra nói không chừng sẽ trúng chiêu!

Nhưng, không đi thì chết!

Một là chắc chắn chết, một là có thể chết.

Điển Ngôn vẫn còn tỉnh táo.

Vì vậy, Điển Ngôn cầm một cây hoàn thủ đao, nhanh nhẹn nhảy vào lỗ hổng trên cửa sổ.

Điển Ngôn vừa ra ngoài, liền nghe thấy tiếng gió rít bên tai!

Vội vàng nghiêng đầu né tránh.

Rắc!

Điển Ngôn dùng khóe mắt bắt được một vật sắc nhọn màu xanh

lam bay qua, va chạm vào cửa sổ làm bằng gang thép tạo ra một chuỗi tia lửa!

Phía sau Điển Ngôn, càng nhiều ám khí bay tới, Điển Ngôn liên mang vũ đao, lần lượt đánh rơi những ám khí sắc nhọn.

Đao pháp của Điển Ngôn không tồi, công thủ kiêm bị.

Vì vậy những ám khí này không làm hắn bị thương.

Xì xì xì!

Ngay lúc này, trên mái nhà đột nhiên vang lên một tiếng rít giận dữ!

Nghe tiếng thì hẳn là một loại rắn độc có độc tính rất mạnh, tính khí nóng nảy!

Điển Ngôn ngẩng đầu, liền thấy một con rắn nhỏ cỡ ngón tay cái rít lên lao về phía mặt mình cắn!

Tốc độ của nó rất nhanh, lướt qua một tàn ảnh, cắn trúng má Điển Ngôn.

Điển Ngôn kêu thảm một tiếng, hoàn thủ đao trong tay phát ra một tiếng kêu bi ai, rơi xuống dưới Đồng Tước Các!

Điển Ngôn chết rồi.

Trên mặt toàn màu đen xanh, hiển nhiên, độc của con rắn độc này rất mạnh.

Chỉ trong vài giây, đã đủ để gây tử vong.

Ánh mắt Trần Phong bình thản.

Cơ thể con người có giới hạn, quá yếu ớt.

Thực lực của Điển Ngôn vẫn khá tốt, đáng tiếc một khi trúng độc thì thần tiên khó cứu.

“Anh Vũ Đao Vũ, cô đi giết những con rắn độc này đi!” Anh Vũ Đao Vũ đáp lời, cầm Đại Thái Đao lướt ra ngoài.

Rắn độc thấy Anh Vũ Đao Vũ, lại lần nữa phát động tấn công!

Chương 112

Rắn độc tuy lợi hại, nhưng không thể chạm vào Anh Vũ Đao Vũ, bị chém chết ngay tại chỗ.

Nhưng, con rắn độc này vừa chết, liền có một luồng kim quang sáng lên!

Anh Vũ Đao Vũ bị kim quang đốt cháy, trước mắt một mảnh choáng váng.

Bách Tịch Đao trong tay Trần Phong chém ra một luồng đao quang, dập tắt kim quang, một tay túm lấy Anh Vũ Đao Vũ quay về trong phòng.

Anh Vũ Đao Vũ sắc mặt tái nhợt, cả cơ thể đều ảm đạm đi không ít, hiển nhiên bị kim quang này làm tổn thương bản nguyên.

Ánh mắt Trần Phong u thâm: "Đồng Tước Các này xem ra cất giấu không ít bí mật, con rắn độc này có thể sinh tồn trên mái nhà Đồng Tước Các, chứng tỏ trong Đồng Tước Các có thức ăn cần thiết cho nó sinh tồn!" "Hơn nữa, loại rắn độc này hẳn không chỉ có một con, có thể sinh sản hậu đại, nếu không cũng không thể tồn tại mấy nghìn năm!" Người tộc Điển nhìn về phía Điển Ngôn biến mất, tâm thần chấn động.

Cương thi này căn bản không coi mạng người ra gì, chỉ coi họ như công cụ mà thôi!

Điển Giác cũng không để tâm đến cái chết của Điển Ngôn, sau khi nghe lời Trần Phong, mở miệng nói: "Chủ nhân, con rắn này tôi đã thấy trong cổ tịch, tên là U Minh Xà, tương truyền là đến từ U Minh!" "U Minh Xà độc tính cực lớn, chạm vào là chết ngay, tốc độ của nó cũng cực kỳ nhanh, căn bản khó mà né tránh!" Trần Phong: "U Minh

Xà nhược điểm là gì?" Điển Giác lắc đầu: "Ngoài việc thân thể tương đối yếu ớt, có thể dùng đao chém đứt ra, không có điểm yếu nào khác." Trần Phong mỉm cười nhạt.

Trực tiếp ra lệnh cho Tấn Mãnh Kê Quan Xà xông ra ngoài.

Dưới ánh mắt kinh hãi của tộc nhân Điển, mấy con rắn lớn đáng sợ có mào trên đầu bò ra từ góc tối!

Ngoại hình của Tấn Mãnh Kê Quan Xà cực kỳ đáng sợ, mào đỏ tươi rực rỡ, ngẩng cao thân thể, trông còn cao hơn cả người!

Đồng tử của Điển Giác co rút lại.

Con rắn này xuất hiện từ lúc nào?

Cô ta vậy mà không hề cảm nhận được một chút nào!

Hơn nữa, con rắn này lại còn có thể nghe theo mệnh lệnh của Lý Dịch.

Tuy trong sách cô ta từng nghe nói có người có thể thuần dưỡng động vật như ngựa, chó, chim ưng, nhưng rắn thì lại khác.

Trí lực của rắn kém xa những loài vật như ngựa, hơn nữa chúng lại là động vật máu lạnh.

Muốn điều khiển chúng là cực kỳ khó!

Huống hồ, Lý Dịch lại còn là một cương thi.

Hắn làm cách nào mà làm được vậy?Điển Giác đột nhiên cảm thấy không thể nào hiểu nổi con Lục Cương này.

Rõ ràng trông hắn chỉ ở cảnh giới Lục Cương, nhưng uy áp bùng nổ ra lại khiến ngay cả cô ta cũng không thể chịu đựng nổi.

Dưới trướng hắn còn có số lượng lớn âm binh phục vụ.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tấn Mãnh Kê Quan Xà bò ra ngoài

cửa sổ, chằm chằm nhìn vào góc tối tăm bên ngoài.

Từ những góc tối tăm đó đột nhiên xông ra từng con rắn đen nhỏ chỉ bằng ngón tay cái.

Những con rắn đen này dài chưa tới nửa mét, nhưng tốc độ rất nhanh, và số lượng thì gấp mười lần Tấn Mãnh Kê Quan Xà!

Dày đặc, nhìn mà người ta phải lạnh sống lưng!

Chắc chắn, những con rắn đen này được nuôi dưỡng đặc biệt để ngăn chặn có người ra vào Đồng Tước Các qua cửa sổ!Tấn Mãnh Kê Quan Xà có tốc độ nhanh hơn những con rắn đen này, nó cắn trúng một con rắn nhỏ, tiêm độc tố vào và giết chết nó!

Và nhiều con rắn đen hơn bắt đầu bao vây, nanh độc há ra, muốn tiêm độc tố vào cơ thể Tấn Mãnh Kê Quan Xà.

Điển Giác hơi không lạc quan về Tấn Mãnh Kê Quan Xà.

Dù sao thì số lượng U Minh Xà này quá nhiều, Tấn Mãnh Kê Quan Xà tuy chiến lực cá thể mạnh, nhưng dưới chiến thuật biển rắn thì chẳng có lợi chút nào.

Huống hồ, độc của U Minh Xà rất mạnh.

Tấn Mãnh Kê Quan Xà bị cắn trúng thì chắc chắn sẽ chết!Điển Giác không nhịn được mở miệng nói: “Chủ nhân, có cần tôi phái người xuống giúp đối phó U Minh Xà không?” Lý Dịch ánh mắt bình thản: “Không cần!” Thấy Lý Dịch nói vậy, Điển Giác cũng không nói gì thêm.Trên mái hiên, Tấn Mãnh Kê Quan Xà bị U Minh Xà bò đầy người, tình hình trông có vẻ không ổn.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, Tấn Mãnh Kê Quan Xà đột nhiên phát động phản kích, nhanh chóng cắn trúng một con U Minh Xà, sau đó nhả nanh độc.

Rồi lại cắn trúng những con U Minh Xà khác.

Ngay khi nó cắn U Minh Xà, nó cũng bị U Minh Xà cắn.

Nhưng, Tấn Mãnh Kê Quan Xà dường như miễn nhiễm với độc của U Minh Xà, vậy mà suốt một lúc lâu vẫn không chết vì độc!

Chỉ là trên người treo đầy U Minh Xà, trông có vẻ thảm hại.Trận chiến này nhanh chóng kết thúc.

Tấn Mãnh Kê Quan Xà không chết con nào, bằng vào khả năng phòng ngự cao và độc tính mạnh, nó đã cắn chết tất cả U Minh Xà.

Điển Giác không khỏi cảm thấy vô cùng kiêng kỵ con Kê Quan Xà này.

Loại rắn độc này tốc độ, độc tính và sức sống đều rất mạnh, nếu kết thù với nó, chắc chắn sẽ rất thảm!Lý Dịch ra lệnh cho Điển Giác: "Cô dẫn người xuống xóa hết những kim quang chú văn kia đi!" Điển Giác hơi do dự một chút.

Nếu có những kim quang chú văn này, có lẽ có thể đối phó với con Lục Cương hung tàn này.

Cô ta không muốn bị một cương thi khống chế!

Nhưng, cô ta lại nhớ đến cảnh con Lục Cương này cứu con Lệ Quỷ kia trước đó.

Con cương thi này dường như căn bản không sợ kim quang!

Xóa bỏ chúng đi, e rằng là để con Lệ Quỷ có thể đặt chân lên mái hiên này.

Thế là Điển Giác không do dự gì thêm, đáp: "Vâng!"Đợi Điển Giác dẫn người dùng Hoàn Thủ Đao xóa sạch những kim quang chú văn khắc trên mái hiên, Lý Dịch mới dẫn Anh Vũ Đao Vũ đứng lên đó.

Lý Dịch ngẩng đầu, nhìn lướt qua mái hiên tầng chín: "Với võ

công của cô, có thể lên được tầng chín không?" Điển Giác gật đầu: "Có thể!

Nhưng nếu trên đó có cơ quan, e rằng sẽ hơi khó một chút!"Lý Dịch ừ một tiếng, bảo Anh Vũ Đao Vũ bay lên trước thám thính đường.

Anh Vũ Đao Vũ oán hận liếc nhìn Lý Dịch một cái, cảm thấy mình đúng là con quỷ công cụ dò đường!

Tuy nhiên, Anh Vũ Đao Vũ cũng không oán giận nhiều, trực tiếp bay đến mái hiên tầng chín.

Trên đó lại không hề có cơ quan gì, ngay cả kim quang chú văn cũng không có, rất yên tĩnh!

Hơn nữa, cửa sổ lại mở toang, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy những bóng đen quỷ dị đang di chuyển!

Những bóng đen này rất bất quy tắc, giống như từng con cá sấu bị biến dị.

Ánh mắt Anh Vũ Đao Vũ hơi ngưng trọng, trực giác mách bảo cô ta rằng bên trong này có thứ kinh khủng!

Anh Vũ Đao Vũ không dám nán lại lâu, trực tiếp quay về mái hiên tầng tám, báo cáo sự việc này cho Lý Dịch.Lý Dịch nghe thấy những bóng đen di chuyển, trong mắt hơi dao động một chút, nhàn nhạt nói: "Xem ra Hứa tộc này e rằng đã gặp rắc rối lớn rồi!" Điển Giác cúi đầu, cung kính nói: "Chủ nhân, ý ngài là sao ạ?" Lý Dịch phân phó: "Cô dẫn theo những người có thực lực khá trong Điển tộc đi cùng tôi lên đó, những người khác cứ ở lại tầng tám này đợi chúng ta về!" Điển Giác nói: "Tuân lệnh!"Điển Giác tổng cộng chọn năm người, những người này trên tay đều cầm đủ loại Hoàn Thủ Đao, ánh mắt sắc bén, cơ bắp rắn chắc, hiển nhiên đều là cao thủ!

Lý Dịch phát hiện, trên những Hoàn Thủ Đao trong tay những người này đều khắc những minh văn đặc biệt, hẳn là chuyên dùng để đối phó tà ma.

Ngay cả âm binh, có những Hoàn Thủ Đao khắc minh văn đặc biệt này, hẳn cũng có thể đối phó được chứ?

Lý Dịch hỏi: "Trong tay các cô có những Hoàn Thủ Đao đặc chế này, chẳng lẽ cũng không đối phó được âm binh sao?" Điển Giác cười khổ: "Không thể nào!

Bởi vì những Hoàn Thủ Đao đặc biệt này tổng cộng chỉ có mười thanh thôi!" "Số lượng quá ít, căn bản không thể gây sát thương cho âm binh!" "Người bảo chúng ta trấn thủ ở đây đưa cho chúng ta những Hoàn Thủ Đao đặc biệt này, có lẽ là để đối phó với một số tà ma không rõ tên tuổi nào đó thì đúng hơn!"Lý Dịch nhíu mày, thầm suy nghĩ.

Hoàn Thủ Đao là loại trường đao thẳng được chế tác bằng cách rèn và tôi luyện thép nhiều lần, là vũ khí lạnh cận chiến tiên tiến nhất, có sức sát thương mạnh nhất trên thế giới thời bấy giờ.

Bởi vì triều Hán đã dùng Hoàn Thủ Đao đánh bại Hung Nô, gián tiếp thúc đẩy cuộc đại di cư của các dân tộc Âu Á thời đó, có thể nói Hoàn Thủ Đao là một loại binh khí có ý nghĩa phi thường trong lịch sử loài người.

Hoàn Đao thời Hán thon dài và thẳng tắp, một phần có độ cong bên trong, chưa có đặc điểm cấu trúc chuôi đao hoàn chỉnh.

Chiều dài của đại Hoàn Đao cơ bản đều khoảng 100cm, nhiều Hoàn Đao đạt tới 110cm thậm chí hơn 120cm, đa số đều là cấu trúc chuôi cầm một tay, yêu cầu về lực cổ tay và thể chất của người sử dụng là cực kỳ cao, điều này cũng thực sự cho thấy nam nhi nhà Hán năm xưa dũng mãnh và thiện chiến đến mức nào.

Hoàn Thủ Đao là vũ khí tiêu chuẩn thời đó, việc người Điển tộc sử dụng Hoàn Thủ Đao là điều rất bình thường.

Chỉ là, việc khắc loại minh văn chuyên đối phó Lệ Quỷ lên Hoàn Thủ Đao thì đây là một sự đầu tư lớn!

Mặc dù những Hoàn Thủ Đao này không sánh bằng Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch, nhưng cũng là vũ khí cực kỳ lợi hại rồi.

Chắc hẳn công nghệ chế tạo của nó vô cùng phức tạp, với trình độ khoa học kỹ thuật thời đó thì không thể sản xuất hàng loạt được.

Chỉ là, những người Điển tộc này trang bị Hoàn Thủ Đao để đối phó với thứ gì?

Nếu là để đối phó đạo mộ tặc, Hoàn Thủ Đao thông thường hẳn là đủ rồi.

Xem ra, suy đoán trước đây của mình không sai.

Chương 113

Điển tộc, Hứa tộc, Hạ Hầu tộc canh giữ mộ mấy ngàn năm, không chỉ để phòng đạo mộ tặc, mà là để trấn giữ một tồn tại kinh khủng! Điển tộc, Hứa tộc, Hạ Hầu tộc.

Ba tộc này hẳn là hậu duệ của ba viên đại tướng dưới trướng Ngụy Võ Đế.

Ác Lai, Hổ Si.

Hai vị này chiến đấu phi phàm, khả năng hậu duệ xuất hiện dị nhân là cực lớn.

Lý Dịch suy đoán, sở dĩ để ba tộc này trấn thủ ở đây, e rằng là vì trong huyết mạch của ba tộc này chảy xuôi Dị Huyết.

Chỉ là, ánh mắt sắc bén của Lý Dịch lướt qua những người Điển tộc, lại phát hiện trong số họ không có ai là dị nhân.

Có phải vì gen Dị Huyết là ẩn tính, nên chưa biểu hiện ra ngoài không?Lý Dịch phân phó: "Điển Giác, cô thu thập một ít máu của tất cả người Điển tộc cho tôi!" Điển Giác khó hiểu nhìn Lý Dịch.

Cương thi cần hút máu sao?

Lý Dịch biết Điển Giác đang băn khoăn.

Cương thi thời cổ đại quả thực không cần hút máu, hơn nữa còn có đủ loại dị năng.

Nhưng, đến hiện đại, cương thi ngày càng yếu đi, không thể không hút máu để duy trì sinh mệnh lực.

Lý Dịch vì đã tu luyện 《Dịch Thiên Đế Kinh》, nên có thể không cần hút máu.

Nhưng Dị Huyết có tác dụng rất lớn đối với hắn, tự nhiên không thể bỏ qua.Mặc dù trong lòng Điển Giác nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo.

Thậm chí còn mang cả máu của những người Điển tộc đã mất hết hy vọng sống, sống không bằng chết kia đến.

Nhìn thấy một bình lớn đầy máu, Lý Dịch trực tiếp nuốt chửng từng ngụm lớn.

Vừa vào bụng, Lý Dịch liền cảm nhận được một luồng khí ấm áp đang lưu chuyển ở đan điền của mình!

Trong những giọt máu này rõ ràng ẩn chứa sức mạnh đặc biệt.

Chẳng qua bình thường nó không hiển hiện ra mà thôi!

Lý Dịch nuốt chửng toàn bộ Dị Huyết này, khí tức bùng nổ.

Rắc!

Trong một tiếng vỡ vụn khẽ khàng, Lý Dịch dường như đã phá vỡ một tầng xiềng xích, màu xanh lục trên toàn thân lập tức tan biến không ít.

Thay vào đó là một tia màu đen!

Lý Dịch có thể cảm nhận được, cường độ nhục thân của mình trở nên mạnh hơn!

Do đó, cũng có thể dung nạp nhiều âm khí hơn. 《Dịch Thiên Đế Kinh》 vận chuyển một tiểu chu thiên, thôn phệ âm khí trong Đồng Tước Các này.

Âm khí khổng lồ cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh tràn vào cơ thể Lý Dịch, tạo thành một xoáy nước đen trên đỉnh đầu hắn.

Dị tượng này quả thực rất đáng sợ.

Những người Điển tộc liên tục quỳ xuống, lòng kính sợ đối với Lý Dịch càng thêm sâu sắc.

Lý Dịch sau khi hoàn toàn ổn định cảnh giới của mình ở Lục Cương đỉnh phong, liền ngừng tu luyện.Lý Dịch từ từ thở ra một ngụm trọc khí, lẳng lặng cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể mình.

Nhục thân vốn đã mục nát bắt đầu từ chỗ chết mà sinh ra, xuất hiện một tia sinh cơ!

Hơn nữa, Lý Dịch còn đạt được năng lực mới.

Cuồng Bạo!

Sau khi kích hoạt trạng thái Cuồng Bạo, thực lực của hắn sẽ tăng lên đáng kể, bất kể là tốc độ tấn công hay lực phòng ngự đều sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ!

Đây chính là tác dụng của Dị Huyết sao?

Quả thực quá mạnh rồi!

Đáng tiếc, hiệu quả của cùng một loại Dị Huyết không thể cộng dồn.

Hy vọng người Hứa tộc và Hạ Hầu tộc vẫn còn sống.Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Lên xem sao!" Điển Giác và những người khác gật đầu.

Giờ đây Lý Dịch tự nhiên không cần sự giúp đỡ của Thi Yêu Hổ Phong bọn họ.

Lúc này hắn có lực bật kinh khủng, bỗng nhiên nhảy một cái, liền vững vàng đáp xuống mái hiên tầng chín.

Mái hiên tầng chín vì phải chịu áp lực cực lớn, phát ra tiếng kêu kẽo kẹt không chịu nổi.

Sau đó, nó vậy mà trực tiếp vỡ vụn!

Lý Dịch lần nữa dùng sức, nhảy đến vị trí khác.

Nhìn mái hiên trực tiếp vỡ tan, Lý Dịch không khỏi nhíu mày, đây không phải công trình "đậu phụ nát" đấy chứ?

Đây là mái hiên làm bằng hợp kim sắt đặc biệt, vậy mà lại dễ dàng vỡ vụn như vậy?

Lý Dịch cẩn thận kiểm tra khe hở trên mái hiên, phát hiện chỗ mái hiên mình vừa giẫm phải là rỗng ruột!

Quả nhiên, đây là ăn bớt vật liệu rồi!

Tuy nhiên, Đồng Tước Các này trong mắt Tào Tháo và vị đạo nhân của Trấn Quỷ Ti hẳn là cực kỳ quan trọng, không thể nào không tiến hành nghiệm thu công trình.

Một lỗ hổng rõ ràng như vậy, thật sự là ăn bớt vật liệu sao?

Lý Dịch không tin lắm.

Thế là ra lệnh cho Anh Vũ Đao Vũ đi vào những khe nứt đó kiểm tra một lượt.Anh Vũ Đao Vũ là quỷ thể, tự nhiên có thể kéo dài và co rút.

Giống như một làn khói nhẹ bay vào khe nứt của mái hiên.

Rất nhanh, Anh Vũ Đao Vũ với vẻ mặt kỳ quái đi ra.

“Chủ nhân, bên trong này giấu một bức mỹ nhân đồ!” Lý Dịch hứng thú nói: “Cho tôi xem Mạnh Đức cất giấu!” Đây là một bức cổ họa mỏng, chất liệu đặc biệt, để trong mái hiên này mấy ngàn năm vậy mà không hề hư hại chút nào.

Trong tranh là cảnh mỹ nhân tắm rửa lộng lẫy.

Chỉ là, không nhìn thấy mặt mỹ nhân, chỉ có một bóng lưng hoàn mỹ, khiến người ta không khỏi liên tưởng không ngừng.

Bên ngoài cửa sổ, có một khuôn mặt người đang lén lút nhìn trộm.

Khuôn mặt người này được vẽ cực kỳ sống động, sự dâm đãng và tà niệm trong mắt cực kỳ tinh tế.Lý Dịch cẩn thận xem bức họa này nửa ngày, càng xem càng thấy quỷ dị.

Bức mỹ nhân tắm tuy chỉ có bóng lưng, nhưng dưới ánh nến, cái bóng của cô ta lại là một khuôn mặt hồ mị!

Một đôi mắt phượng hút hồn đoạt phách, mê hoặc lòng người!

Họa sĩ tuyệt đối không phải phàm nhân, vậy mà thông qua ánh sáng, bóng tối và hình học, vẽ ra hiệu ứng ba lớp chồng ảnh cho cái bóng!

Lớp thứ nhất, tự nhiên là cái bóng không có gì dị thường.

Nhưng, nếu thay đổi một góc nhìn, sẽ phát hiện ra một khuôn mặt hồ mị muôn vàn phong tình, khuôn mặt hồ mị này lại rất gần với người đang nhìn trộm bên ngoài cửa sổ, tựa như khoảnh khắc tiếp theo sẽ hôn môi cùng hắn!

Mà người nhìn trộm lại hoàn toàn không biết gì, đôi mắt dán chặt vào bóng lưng trắng sữa kia!

Thay đổi thêm một góc nhìn nữa, liền là một đôi mắt phượng quyến rũ động lòng người!

Mỹ nhân này e rằng không phải người thật, mà là một quỷ dị!Điển Giác và những người khác lần đầu nhìn bức mỹ nhân tắm này còn thấy hơi đỏ mặt, nhưng nhìn thêm vài lần nữa thì mắt đã suýt lún sâu vào trong đó!

"Đẹp quá!" Điển Giác không nhịn được tiến lại gần Lý Dịch, muốn thưởng thức kỹ cảnh đẹp mỹ nhân tắm này.

Lý Dịch thấy biểu cảm của những người này có chút không đúng,

nội hàm thế phá quân, phun ra hai chữ: “Tỉnh lại!!” Hai chữ này như sấm sét cuồn cuộn, trực tiếp đánh thức những người đang bị sắc đẹp mê hoặc!

Điển Giác và những người khác ngơ ngác nhìn Lý Dịch, mãi nửa ngày sau mới hoàn hồn lại, mặt đỏ bừng xấu hổ như mông khỉ.Lý Dịch gập bức họa lại, u u nói: “Vị trong bức họa này là Ảnh Mị, là một trong những loại quỷ dị nhất của Mị tộc.” “Mặc dù đây chỉ là một bức họa, nhưng công lực của họa sĩ cực kỳ thâm sâu, đã thể hiện được bảy phần thần vận của Ảnh Mị!

Cho nên các cô không chịu đựng nổi cũng là chuyện bình thường.” Nét xấu hổ trên mặt Điển Giác biến mất, trầm giọng nói: “Chủ nhân, nếu trên bức họa này là Ảnh Mị, vậy mục đích Tào Thừa tướng đặt nó trong mái hiên này là gì?” Lý Dịch nhìn lướt qua tầng chín, bên trong đèn nến sáng trưng, mơ hồ có bóng đen quỷ dị đang di chuyển.

Trong cái bóng đó, có một khuôn mặt hồ mị đang chú ý đến mọi người, phát ra mị hoặc khó cưỡng!

Chương 114

Nhưng, những người đã từng nhìn thấy bức họa, chỉ cần liếc mắt nhìn cái bóng này một cái, liền cảm thấy lạnh sống lưng!

Lý Dịch từng từ một nói: "Đây chính là mục đích!" Điển Giác bỗng nhiên hiểu ra.

"Chủ nhân, ý ngài là, người đã từng nhìn bức họa này sẽ có một sức đề kháng nhất định đối với Ảnh Mị?" Lý Dịch gật đầu: "Bức họa này tương đương với một loại vắc-xin, sau khi 'tiêm' vào cơ thể con người, sẽ khiến người ta có kháng thể đối với Ảnh Mị!"Vắc-xin?

Điển Giác hoàn toàn không hiểu những gì Lý Dịch nói.

Nhưng cô ta không hiểu thì vẫn thấy kinh sợ.

Điển Giác trầm giọng nói: "Chủ nhân, nếu bên trong này là Ảnh Mị, vậy những thanh đao trong tay chúng ta chính là chuyên dùng để khắc chế nó sao?" Lý Dịch nhìn chằm chằm vào con Ảnh Mị đó, trong mắt mang theo một tia trầm trọng: "Hứa tộc trấn thủ ở tầng chín này, nhưng nơi đây đèn đuốc sáng trưng, lại không thấy bóng người nào." "Hứa tộc e rằng đã gặp bất trắc rồi, hy vọng bọn họ đã trốn lên tầng mười, vẫn còn lưu lại hương hỏa." Trong lòng Điển Giác không biết là cảm thấy may mắn hay thất vọng.

Bởi vì tuy tộc của cô ta trấn thủ ở tầng năm đến tầng tám, nhưng từ trước đến nay chưa từng thấy vật trấn thủ.

Lý Dịch ra lệnh: "Đi, vào xem con Ảnh Mị này rốt cuộc có gì thú vị!" Lý Dịch mang Long Mạch Chi Khí và Phá Quân Sát Trận, những thứ này đều bắt nguồn từ thiên địa vĩ lực!

Mặc dù Lý Dịch chỉ sở hữu một chút xíu không đáng kể trong số

đó, nhưng đối phó Ảnh Mị, hẳn là không thành vấn đề.

Huống hồ, Lý Dịch vừa mới đạt được năng lực mới là Cuồng Bạo, vừa hay dùng Ảnh Mị để luyện tay.Lý Dịch sải bước nhanh, trực tiếp tiến vào tầng chín.

Vừa mới đặt chân lên tầng chín, một mảng lớn bóng đen liền xông về phía Lý Dịch!

"Chủ nhân cẩn thận!" Anh Vũ Đao Vũ và Điển Giác vội vàng ra tay, chắn trước bóng đen, vung đại đao trong tay, muốn xua tan bóng đen.

Đại thái đao vừa chạm vào bóng đen, vậy mà trực tiếp hòa tan vào trong đó!

Trong mắt Anh Vũ Đao Vũ lóe lên một tia kinh hãi, vội vàng rút đao ra.

Còn Hoàn Thủ Đao trong tay Điển Giác thì lại chém đứt bóng đen!

Trong bóng đen, từng khuôn mặt hồ mị hiện ra, chằm chằm nhìn vào Hoàn Thủ Đao trong tay Điển Giác.

Chúng yêu kiều trăm vẻ nói: "Anh trai tốt, để muội muội hầu hạ anh thật tốt nhé!" Điển Giác tuy đã nhìn bức họa, có chút sức đề kháng đối với Ảnh Mị.

Nhưng, Điển Giác là nhờ Lý Dịch mới thoát khỏi mị hoặc của bức họa, nên hiệu quả đề kháng Ảnh Mị cũng không mạnh lắm.

Giờ nghe thấy giọng nói thật sự của Ảnh Mị, cô ta chỉ giãy giụa một chút liền sa vào.

Những người Điển tộc khác thì càng thảm hại hơn, ánh mắt mơ màng, trên mặt mang theo nụ cười say đắm.Lý Dịch ánh mắt lạnh lẽo, Bách Tịch Đao trong tay chém ra một đạo đao quang chói lọi, trong

nháy mắt xua tan bóng đen!

"A a a!!" Khuôn mặt hồ mị phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhưng bóng đen không hề lùi đi, mà là chằm chằm nhìn Lý Dịch.

Từng khuôn mặt hồ mị đều lộ ra nụ cười mị hoặc, vô số khuôn mặt hồ mị tụ lại một chỗ, hình thành một đôi mắt phượng khổng lồ!

Đôi mắt phượng này phóng ra thanh quang hút hồn đoạt phách, nhiếp nhân tâm hồn.

Lý Dịch bị thanh quang đánh trúng, trước mắt lập tức xuất hiện một mảng ảo ảnh!

Hồ rượu thịt rừng, say sưa trong vàng ngọc.

Say gối mỹ nhân, tỉnh nắm quyền thiên hạ!

Những thứ này chỉ là biểu hiện bề ngoài, thứ Lý Dịch theo đuổi là sức mạnh tột cùng và sự siêu thoát!

Sau đó mới là màn chính.

Lý Dịch thấy mình siêu thoát trên vạn chúng sinh, trở thành chân tiên!

Từ đó thọ ngang trời đất, ngao du hoàn vũ, tiêu dao thế gian!

Nhưng, đây không phải là điểm cuối!

Điểm đáng sợ nhất của ảo ảnh này chính là, nó sẽ không để ngươi ngừng bước chân chinh phục!

Hiển nhiên, Ảnh Mị thực sự thấu hiểu nhân tính quá sâu sắc.

Ảo cảnh mà Lý Dịch từng thấy trong sách trước đây chẳng qua là không ngừng thỏa mãn dục vọng của con người, mượn đó để giam cầm nhân tâm.

Nhưng nào biết dục vọng của nhân tâm là có hạn.

Một khi thỏa mãn quá độ, sẽ mất đi dục vọng, nội tâm trở nên trống rỗng!

Món ăn ngon đến mấy, ăn cả ngày cũng sẽ ngấy.

Mỹ nhân xinh đẹp đến mấy, chơi cả ngày cũng sẽ chán.

Quyền thế tột đỉnh đến mấy, dùng cả ngày cũng chỉ thấy chán ghét!

Tửu sắc tài khí, quyền lực trường sinh.

Khi tất cả những điều này đều đã thỏa mãn, Ảnh Mị lại sẽ đặt ra mục tiêu lớn hơn để Lý Dịch hoàn thành.

Và mục tiêu này cũng chính là thứ Lý Dịch muốn hoàn thành.

Trong một tòa tiên mộ, Lý Dịch phát hiện ra bí mật đột phá chân tiên, thế là đi theo con đường mà bí mật này chỉ dẫn. … Không thể không nói, Lý Dịch đã động lòng!

Đây là một trò chơi có tính giải trí và tự do cực cao!

Lý Dịch thừa nhận, hắn muốn tiếp tục chơi.

Cho dù hắn biết đây là giả, nhưng hắn cũng muốn biết nội dung tiếp theo.

Những nội dung này rất chân thực, không phải bịa đặt vô căn cứ, đều có lý do để tuân theo.

Trong khoảnh khắc hoảng hốt, Lý Dịch có cảm giác mình chính là đang trộm tiên mộ, chém thiên kiêu, nghịch tiên đồ!

Nhưng, ngay khi Lý Dịch chém đứt cấm kỵ, trở thành Tiên Đế, ảo cảnh vậy mà đứt đoạn!

Lý Dịch trực tiếp quay trở lại mộ Tào Tháo!Trước mặt, đôi mắt phượng kia đầy vẻ ảm đạm, một bộ dạng bị rút cạn, ánh mắt nhìn Lý

Dịch tràn ngập sự sợ hãi.

"Tại sao!

Duy trì ảo cảnh của ngươi tại sao lại cần năng lượng khổng lồ đến vậy?" Lý Dịch cầm Bách Tịch Đao đặt ngang trên đôi mắt phượng, giọng nói lạnh băng: "Tiếp tục mở ảo cảnh của ngươi, nếu không thì chết!" Đôi mắt phượng im lặng, rất lâu sau mới nói: "Ngươi làm thế nào vậy?" Lý Dịch hỏi ngược lại: "Ngươi muốn biết điều gì?" Giọng đôi mắt phượng rất yếu ớt: "Ngươi vừa rồi vậy mà lại chủ đạo ảo cảnh, thôn phệ sức mạnh của ta để biên chế ra một ảo cảnh!" "Nhưng, ảo cảnh nào lại cần năng lượng khổng lồ đến vậy?

Vậy mà đã tiêu hao hết nội tình mấy ngàn năm của ta!" Lý Dịch chợt hiểu ra.

Hóa ra ảo cảnh đó là do tiềm thức của mình tự chế tác, thảo nào tính giải trí lại cao đến vậy!

Nếu không phải Ảnh Mị này không đủ năng lượng, e rằng mình còn có thể tiếp tục chơi.

Khoan đã, nếu ảo cảnh do mình chế tác không chỉ là ảo cảnh, mà trong đó có một phần là thật thì sao?

Lý Dịch không dám nghĩ sâu hơn.Lý Dịch tiện tay vung một đao, muốn kết liễu con Ảnh Mị này.

Nhưng đao còn chưa chạm vào Ảnh Mị, con Ảnh Mị này vậy mà tự mình tan ra!

Hẳn là do sức mạnh tiêu hao quá độ, không thể duy trì hình thái cuối cùng này.

Bóng đen nhanh chóng co lại, cuối cùng biến thành một con tiểu hắc hồ mềm mại, đáng yêu!

Tiểu hắc hồ chỉ lớn bằng bàn tay Lý Dịch, trông rất mơ hồ.

Một đôi mắt phượng tràn đầy linh động, tò mò nhìn Lý Dịch.

Lý Dịch nghĩ một lát, mình còn cần lợi dụng sức mạnh của Ảnh Mị để suy diễn phó bản sau khi mình trở thành Tiên Đế, liền không giết chết nó.

Mà là cầm trên tay chơi đùa.

"Thấy ngươi đen như vậy, sau này ngươi cứ gọi là Tiểu Hắc đi!" "Meo meo meo!" "Ngươi là cáo hay là mèo?" Lý Dịch nhìn Tiểu Hắc, mặt đầy khó hiểu.

Nhìn cái dáng vẻ này, hẳn là cáo mới đúng chứ?

Nhưng tiếng kêu này lại giống mèo.

Lý Dịch lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Mà là nhìn về phía Điển Giác và những người khác đang ngây dại, giọng như sấm rền: "Tỉnh lại!" Điển Giác và những người khác lúc này mới tỉnh lại từ ảo cảnh kéo dài, nhìn Lý Dịch ánh mắt rất không tự nhiên.Lý Dịch cũng biết những người này đã thấy gì trong ảo cảnh, không vạch trần, nhàn nhạt nói: "Nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục tiến lên!

Chương 115

Mau chóng đến tầng mười hai!" Lý Dịch sở dĩ chọn nghỉ ngơi, là vì hắn vẫn luôn thám hiểm mộ Tào Tháo.

Đã lâu không xem điện thoại, đối với tin tức bên ngoài đều hơi bị bỏ lỡ, cho nên muốn tìm hiểu thêm một chút về thế giới bên ngoài.Lý Dịch mở điện thoại, liền thấy tin hot search Weibo đứng đầu là: Âm binh bái vương, Cương thi vương tay trái Phồn Nhược, tay phải Bách Tịch!

Tin hot search thứ hai là: Mộ Tam Quốc xuất hiện âm binh mượn đường!

Tin hot search thứ ba cũng liên quan đến hắn!

Anh Hoa Quốc đã phát bố tin tức, tuyên bố Cương thi vương là một trong những quốc vương của Anh Hoa Quốc, lý do là vì có võ sĩ Anh Hoa Quốc bái kiến Cương thi vương!

Anh Hoa Quốc còn đính kèm hình ảnh, chứng minh võ sĩ đó là người của gia tộc Cung Bản Anh Hoa Quốc.

Đồng thời còn tuyên bố võ sĩ đó sử dụng vũ khí đại thái đao, và phục sức Anh Hoa cùng phục đô đều đến từ Anh Hoa Quốc, vì vậy võ sĩ này tuyệt đối là người của Anh Hoa Quốc.

Còn võ sĩ cao quý của Anh Hoa Quốc tại sao lại bái kiến Cương thi vương, tự nhiên là vì Cương thi vương là quốc vương của Anh Hoa Quốc.

Chuyên gia Anh Hoa Quốc bày tỏ, ngôi mộ này có liên quan đến Anh Hoa Quốc, hy vọng có thể cùng nhau khảo cổ, hy vọng Huyền Quốc đồng ý.

Hơn nữa, chuyên gia Maotzuki Dương Giới của Anh Hoa Quốc còn hùng hồn tuyên bố rằng, trình độ khảo cổ của Huyền Quốc kém xa Anh Hoa Quốc, Anh Hoa Quốc có thể qua giúp đỡ, Huyền Quốc nên cảm ơn Anh Hoa Quốc!Chuyện này lan truyền rầm rộ trên mạng, không ít cư dân mạng Huyền Quốc đều chửi Anh Hoa Quốc không biết xấu hổ. 【Không phải chứ, chỉ vì võ sĩ nhà mấy người bái kiến Cương thi vương của nước tôi, liền nói Cương thi vương là của nhà mấy người?

Cái này buồn cười quá đấy! 】【Thanh đao trong tay Cương thi vương hẳn là Trảm Mã Đao có nguồn gốc từ thời Hán, cái này có liên quan quái gì đến Anh Hoa Quốc của mấy người? 】【Tôi thấy người Anh Hoa Quốc chỉ muốn tìm một cái cớ, để đến mộ Tam Quốc trộm cắp văn vật của Huyền Quốc chúng ta! 】【Lại còn muốn Huyền Quốc chúng ta cảm ơn bọn họ đã đến, mặt mũi đâu? 】【Nguyên nhân lịch sử Huyền Quốc bị thiếu hụt là gì?

Mấy con súc sinh này chẳng lẽ còn chưa rõ sao? 】【Anh Hoa Quốc đúng là không biết liêm sỉ chút nào, đợi đến ngày Tết Thanh Minh tôi qua bên đó cắm vài cây! 】Lâm Thanh Tuyết cũng đã thấy chuyện này trên mạng, sắc mặt rất khó coi.

Cô vốn chỉ muốn tuyên truyền lịch sử Huyền Quốc, nâng cao tự tin văn hóa Huyền Quốc.

Bởi vì lịch sử Huyền Quốc bị thiếu hụt quá nghiêm trọng, điều này dẫn đến việc hiện tại rất nhiều người đều sùng bái nước ngoài.

Ăn Tết thì toàn ăn Tết Tây, đối với các ngày lễ truyền thống của Huyền Quốc lại không hề để ý.

Nhiều di sản văn hóa phi vật thể quan trọng đều bị người nước ngoài tự nhận!

Cho nên, Lâm Thanh Tuyết mới chọn khảo cổ học, muốn trình bày

lịch sử rực rỡ của Huyền Quốc một cách hoàn chỉnh trước mắt thế nhân.

Nhưng, không ngờ, Anh Hoa Quốc lại vô sỉ đến mức này, nói Cương thi vương là của bọn họ!Giáo sư Trần sắc mặt khó coi: "Lần khảo cổ này bất cứ ai cũng không được đăng bất kỳ tin tức nào lên mạng!" Lâm Thanh Tuyết cũng biết, lần này là do mình sơ suất, bèn xin lỗi: "Giáo sư Trần, xin lỗi, lần này là lỗi của tôi!" Giáo sư Trần lắc đầu: "Không liên quan nhiều đến cô, chủ yếu là Anh Hoa Quốc giống như một con chó đánh hơi thấy mùi tanh, thấy có lợi ích là phải xông tới!" Đạo sư Diệp Phàm an ủi: "Chuyện này cấp trên không thể đồng ý đâu, mọi người cứ yên tâm." Diệp Phàm cũng cảm thấy lý do mà những người Anh Hoa Quốc đưa ra hoàn toàn không đứng vững, cấp trên hẳn sẽ không đáp ứng yêu cầu vô lý của Anh Hoa Quốc.

Nhưng, điều khiến Diệp Phàm và những người khác cảm thấy bất ngờ là, theo tin tức bí mật mà Giáo sư Trần nhận được, cấp trên vậy mà đã đồng ý.

Không chỉ đồng ý, mà còn bày tỏ, muốn Anh Hoa Quốc phái thêm nhiều người đến, thúc đẩy giao lưu văn hóa!

Điều này khiến Diệp Phàm và những người khác cảm thấy vô cùng khó hiểu!

Hơn nữa rất nhanh, những bài viết về Cương thi vương trên mạng liền bị xóa.

Weibo chính thức đã chấn chỉnh rất mạnh tay, chỉ cần là tin tức có ba chữ "Cương thi vương" đều bị xóa sạch.

Ngoài Weibo, các trang web lớn hơn cũng không còn tin tức về Cương thi vương.

Độ hot của Cương thi vương lập tức bị hạ xuống.

Điều này khiến nhiều người trong cuộc đều cảm thấy có điều gì đó không ổn!Bên phía Anh Hoa Quốc cũng không phát ra nhiều tin tức gì, dường như ngầm hiểu ý nhau, chuẩn bị hoàn thành sự việc trong bí mật!

Người bên trên gọi điện thoại đến, nói là để Giáo sư Trần chờ đợi người Anh Hoa Quốc đến cùng nhau xuống mộ, ngoài ra, còn có người của Vương gia sẽ đến cùng nhau tiến vào!

Đạo sư Diệp Phàm và những người khác hoàn toàn không hiểu về Vương gia, có chút mơ hồ nhìn Giáo sư Trần.

Giáo sư Trần cúp điện thoại, sắc mặt ngưng trọng.

Còn Diệp Phàm thì không ngờ đến ngay cả Vương gia, một trong tứ đại gia tộc Bắc phái, cũng đã xuất hiện!

Xem ra, ngôi mộ phía dưới này phi thường không hề đơn giản chút nào!

Nghĩ lại cũng đúng, tuy trước đây bọn họ chỉ nhìn thấy ảnh của Cương thi vương này, nhưng uy áp kinh khủng của hắn cách xa như vậy cũng suýt khiến họ khó thở!

Có thể thấy thực lực của hắn rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Bởi vì những tin tức này là bí mật, trên mạng không thể thấy được.

Tuy nhiên trên ám võng lại có tin tức này.

Chắc là bị người biết chuyện tiết lộ ra.

Lý Dịch sau khi thấy những tin tức này trên ám võng, sắc mặt hơi ngưng trọng.

Anh Hoa Quốc và Vương gia chuẩn bị liên thủ xuống mộ, nguyên nhân là gì?

Nhìn ý của cấp cao Huyền Quốc, dường như là muốn "đuổi hổ nuốt sói"!

Nhưng, Anh Hoa Quốc sẽ cam tâm tình nguyện bị người khác lợi dụng làm con tốt sao?

Bọn họ tuyệt đối cũng ôm giữ bí mật không thể nói ra.

Lý Dịch không ngừng phân tích cục diện.Về Vương gia Quan Vũ, thông tin trên ám võng không nhiều lắm.

Chỉ biết họ là đại gia tộc thứ hai của Bắc phái, chỉ kém Lý gia một chút!

Vương gia có quan hệ với Long Hổ Sơn Thiên Sư Phủ Chính Nhất Quan, Võ Đang Sơn Tử Tiêu Cung, Mao Sơn, Bạch Vân Quan, Trường Xuân Quan, Trùng Dương Cung và nhiều nơi khác.

Thế lực hùng mạnh, trong đó có khá nhiều người thuộc dòng dõi của họ đến những đạo quán này tĩnh tu, đặc biệt là với Võ Đang Sơn và Trùng Dương Cung thì quan hệ càng mật thiết.

Lý Dịch nhíu chặt mày, Huyền Quốc vẫn còn rất nhiều đạo quán.

Còn về việc bên trong có Đạo giáo chân nhân hay không, thì không thể nói rõ được.

Núi không cốt ở cao, có tiên thì linh.

Có lẽ, trong một ngôi nhà tranh ẩn sâu trong rừng núi già, cũng đang có một Đạo giáo chân nhân với đạo pháp cao thâm sinh sống cũng không chừng.

Số người tu đạo của Vương gia không ít.

Đạo giáo chia cảnh giới nội đan thuật thành Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư, Luyện Hư Hợp Đạo, sau khi kết thúc nhân quả thì Hợp Đạo Thành Thánh, tu thành Đại La Đạo

Quả.

Đại La Thánh Nhân, vạn kiếp bất diệt, nhân quả bất dính, vô sở bất tri, vô sở bất năng, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều là những gì được nói trong Đạo Kinh.

Còn về Hợp Đạo Thành Thánh thì chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

Bởi vì cổ đạo nội đan thuật quá huyền bí, nên qua sự diễn biến của thời đại, hậu nhân đã biến nội đan thuật trở nên thực tế hơn, không còn khiến người ta nghe mà như trong mây trong sương, hư vô mờ mịt nữa.Đương nhiên, đối với tu đạo giả hiện đại mà nói, tu đạo chỉ có một tầng thứ Luyện Tinh Hóa Khí.

Những tầng thứ khác quá huyền huyễn, bị nhiều người gọi là vọng tưởng của người xưa.

Để phân biệt với cổ đạo nội đan thuật, hiện đại nội đan thuật có sự khác biệt rất rõ ràng.

Hiện đại nội đan thuật chia Luyện Tinh Hóa Khí thành bốn đại cảnh giới!

Cảnh giới thứ nhất, bệnh tật tiêu trừ, thân nhẹ tâm sảng khoái, định tâm ở trong, thần tĩnh khí an, tứ đại thích nhiên, lục tình trầm tịch, tâm an huyền cánh, bão nhất thủ trung, hỉ duyệt nhật tân, gọi là Đắc Đạo.

Cảnh giới này gọi là Phượng Sơ Cảnh, bệnh tật không sinh, thân thể nhẹ nhàng khỏe mạnh, luyện khí.

Cảnh giới thứ hai, vượt qua giới hạn thông thường, sắc mặt trở lại như trẻ con, hình thể vui vẻ tâm an, thông linh thấu thị.

Di cư đến quận khác, an cư nơi đơn sơ, người trong làng xóm,

đừng để người quen cũ biết.

Cảnh giới này gọi là Cầm Tâm Cảnh, cải lão hoàn đồng, minh tích tự thân, Trúc Cơ.

Chương 116

Cảnh giới thứ ba, kéo dài tuổi thọ ngàn năm, gọi là Chấp Nhân.

Du ngoạn danh sơn, bay lượn tự do, thị vệ thanh đồng, ngọc nữ ca hát, bay lượn trên sông hồ, mây màu nâng chân.

Cảnh giới này gọi là Đằng Vân Cảnh, có thể bay lượn khắp trời đất, cưỡi mây đạp gió, cũng là cảnh giới Kim Đan.

Cảnh giới thứ tư, luyện thân thành khí, khí vây quanh thân phát sáng, gọi là Chân Nhân.

Tồn vong tự tại, quang minh tự chiếu, ngày đêm thường minh, du ngoạn động phủ, tiên gia thị lập.

Cảnh giới này gọi là Huy Dương Cảnh, Thiên Nhân Hợp Nhất, biến năng lượng trời đất thành của riêng, vì kết ra Nguyên Anh, nên còn gọi là Nguyên Anh Cảnh.

Phượng Sơ Cảnh, Cầm Tâm Cảnh, Đằng Vân Cảnh, Huy Dương Cảnh!

Đây chính là tứ đại cảnh giới của Đạo gia.

Mỗi cảnh giới lại được chia thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, viên mãn năm tầng thứ nhỏ.

Huy Dương Cảnh ngàn năm không xuất hiện, đã tuyệt tích.

Đằng Vân Cảnh chỉ có lác đác vài người, đa số là chưởng giáo của các đạo quán lớn!

Số lượng Cầm Tâm Cảnh cũng rất hiếm.

Còn Phượng Sơ Cảnh, là cảnh giới mà tu đạo giả đông nhất.

Phượng Sơ Cảnh tương ứng với Lục Cương, Hoàng Hiệt Quỷ;

Cầm Tâm Cảnh tương ứng với Mao Cương, Hồng Y Lệ Quỷ!

Đằng Vân Cảnh tương ứng với Phi Cương, Thanh Nhiếp Quỷ!

Phi Cương và Thanh Nhiếp Quỷ, có thể gọi là Cương thi vương, Quỷ vương!

Còn tu đạo giả Đằng Vân Cảnh thì được gọi là Chân Nhân!

Cho nên, Đạo giáo Chân Nhân thật sự là cực kỳ lợi hại!

Thiên Sư Long Hổ Sơn, Cung chủ Trùng Dương Cung, đều là những nhân vật cực kỳ lợi hại.

Dòng dõi Vương gia đa số đều là sư từ hai vị này.

Danh sư xuất cao đồ.

Nếu Vương gia ra tay, tuyệt đối sẽ không đơn giản, rất có thể sẽ phái cường giả Cầm Tâm Cảnh khủng bố ra.

Tu đạo giả có nhiều thủ đoạn đối phó Lệ Quỷ và cương thi, có tác dụng áp chế rất lớn đối với hắn!

Không biết Âm binh mượn đường có thể đối phó được tu đạo giả Cầm Tâm Cảnh hay không.

Lý Dịch chưa từng giao thủ với tu đạo giả Cầm Tâm Cảnh, hiểu biết về họ cũng chỉ đến từ những lời đồn thổi trên ám võng.

Cho nên trong lòng cũng không thực sự tự tin lắm.Ngoài ra, phía Anh Hoa Quốc e rằng cũng sẽ phái Âm Dương Sư, Nhẫn Giả và Võ Sĩ đến.

Nhẫn Giả ẩn mình trong bóng tối, Võ Sĩ và Âm Dương Sư hành động công khai, đến lúc đó sự việc sẽ có chút phiền phức.

Hiện tại mình đang ở tầng chín Đồng Tước Các.

Muốn đánh thông lên tầng mười chín vẫn cần một chút thời gian.

Tuy nhiên, thời gian Anh Hoa Quốc muốn đến đây, cộng thêm thời gian hai bên hợp tác và chỉnh đốn, ít nhất cũng phải một ngày rưỡi.

Điều đó có nghĩa là, mình chỉ cần trong một ngày rưỡi thám hiểm xong Đồng Tước Các này, sau đó chỉnh sửa lại ngôi mộ này một phen, hẳn là có thể chống lại sự tấn công của Anh Hoa Quốc và Vương gia!

Hơn nữa, sau khi nắm giữ ngôi cổ mộ này.

Những người này sẽ là đạo mộ tặc, đánh giết bọn họ có thể nhận được điểm tích lũy và rút thưởng.

Đến lúc đó, cảnh giới Lục Cương đỉnh phong của mình hẳn có thể nâng lên thêm một chút!

Tu luyện càng về sau, chênh lệch càng lớn, càng khó thăng cấp.

Lý Dịch đã có thể cảm nhận được Huyết Tủy hoàn toàn không còn tác dụng với mình nữa.

Mà hiệu quả của Huyết Tủy Ngọc cũng không còn mạnh như trước.

Có lẽ, chỉ có Dị Huyết, và những tu đạo giả lợi hại kia mới có thể thỏa mãn mình!Lý Dịch đứng dậy, ánh mắt thờ ơ: "Điển Giác, cô dẫn người đi trước thám thính đường, chúng ta lên tầng mười!" Điển Giác cung kính hành lễ: "Vâng!" Sáu người Điển tộc cảnh giác nhìn xung quanh, con Ảnh Mị gặp phải trước đó quả thực quá lợi hại, giết người trong vô hình.

Nếu không phải có Lý Dịch ở đó, bọn họ e rằng đã bị mê lạc trong dục vọng của chính mình rồi.

Trên con đường phía trước, mọi người liền nhìn thấy không ít xương cốt.

Nhẹ nhàng giẫm lên, liền vỡ thành bột mịn.

Hiển nhiên đã chết từ rất lâu rồi.

Lý Dịch thầm nghĩ, Hứa tộc xem ra đã bị diệt!

Thứ ở phía trên đã chạy ra rồi sao?

Theo phương thức xây dựng Đồng Tước Các này, thứ bị phong ấn hẳn là ở tầng mười hai.

Nhưng, tầng chín đã có Ảnh Mị tồn tại.

Cộng thêm những bộ xương trắng giòn này, khả năng Hứa tộc còn người sống sót là cực thấp.Mọi người tiếp tục tiến lên.

Con đường phía trước đều có nến thắp sáng, cũng tiết kiệm được không ít phiền phức.

Dầu nến này được chiết xuất từ một loại quái vật xấu xí tên là Giao Nhân.

Dầu Giao Nhân cực kỳ bền cháy, có thể ngàn năm không tắt, tương truyền đèn trường sinh trong mộ Tần Thủy Hoàng chính là do Giao Nhân chế thành!

Đi khoảng mười phút, Điển Giác đột nhiên nhíu mũi, trên mặt lộ ra vẻ ghê tởm.

Trong không khí tràn ngập một mùi hôi thối nồng nặc của xác chết, khiến người ta cảm thấy rất buồn nôn.

Điển Giác rút Hoàn Thủ Đao ra, hạ giọng: "Mọi người cẩn thận, nơi này e rằng có thứ gì đó đã chết!" Lời Điển Giác vừa dứt, một tộc nhân bên cạnh liền phát ra tiếng kêu thảm thiết: "Chân của tôi!" Điển Giác vội vàng nhìn xuống chân của tộc nhân đó, chỉ thấy một xúc tu màu đen đang chụp lấy mắt cá chân của tộc nhân, treo ngược người đó lên.

Ánh mắt tộc nhân kinh hoàng, không ngừng vung vẩy Hoàn Thủ

Đao trong tay, phương thức tấn công được huấn luyện bình thường hoàn toàn bị vứt ra sau đầu, vung đao không theo quy tắc nào, ngược lại còn lãng phí thể lực của mình.

Trên xúc tu màu đen có những vảy sắc bén, Điển Giác vội vàng sử dụng chiêu Lực Phách Hoa Sơn, đao và vảy giao nhau va chạm tóe ra những tia lửa rực rỡ.

Xúc tu đen đó vậy mà cứng như Hoàn Thủ Đao!

Sau đó, những vảy trên xúc tu đen cựa quậy, cắt mắt cá chân của tộc nhân Điển tộc thành từng mảnh vụn!

Bốp!!

Mắt cá chân của tộc nhân Điển tộc đứt lìa, đầu của tộc nhân nặng nề đập xuống đất, phát ra tiếng "phanh" thật lớn!

Hắn chết rồi!

Toàn bộ đầu lâu nghiêng sang một bên, tư thế vặn vẹo nằm trên mặt đất.

Đôi mắt trợn rất to, phủ đầy tơ máu, sâu trong đồng tử là sự sợ hãi vô tận!Lý Dịch theo tầm nhìn của tộc nhân Điển tộc đó nhìn tới, phát hiện cuối xúc tu đen đó là một con quái vật tương tự hổ, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn so với hổ!

Minh Hổ La Sát!

Trong đầu Lý Dịch đột nhiên hiện lên bốn chữ này!

Minh Hổ La Sát, là một loại quỷ vật.

Tương truyền là do một con hổ cái đang mang thai, sau khi ăn đủ ngàn người trưởng thành, trải qua hình phạt cực kỳ đau đớn mà chết.

Bởi vì đứa con chưa ra đời, bản thân nó cũng chịu đủ mọi tra tấn, cho nên ôm lòng oán hận ngút trời, không chịu đi luân hồi.

Khi con Hổ La Sát này ăn đủ ngàn con quỷ, liền sẽ trở thành Minh Hổ La Sát.

Minh Hổ La Sát cực kỳ khủng bố, vừa xuất hiện liền là cấp bậc Hồng Y Quỷ!

Đây là một con Hồng Y Quỷ thật sự, trên trán có một chữ "Vương" màu đỏ tươi, trông cực kỳ bá khí.Tiểu Hắc trên vai Lý Dịch nhìn thấy con Minh Hổ La Sát này cũng vô cùng sợ hãi, phát ra tiếng kêu "meo meo meo" thấp lè tè.

Chương 117

Lý Dịch đặt Tiểu Hắc xuống đất, trong mắt bùng lên một đoàn chiến ý.

Con Minh Hổ La Sát này là một đối thủ thích hợp, vừa hay dùng làm đá mài đao cho hắn.

Lý Dịch tay trái nắm chặt Phồn Nhược Quỷ Tỳ, từng hàng âm binh giáng lâm, bao vây chặt chẽ nơi này, ngăn không cho Minh Hổ La Sát chạy thoát.

Âm khí dũng mãnh cuồn cuộn, đao thương vang lên!

Trong nháy mắt, cả căn phòng chìm trong sát khí lạnh lẽo, tiêu điều!

Minh Hổ La Sát thấy đội hình như vậy, trong đôi mắt khổng lồ hiện lên một tia kiêng kỵ, eo hổ cong lên, muốn lùi lại.

Lý Dịch không có ý định bỏ qua đối phương, nếu con Minh Hổ La Sát này được thu vào Quỷ Tỳ, tuyệt đối là một trợ lực lớn.

Chứ không phải như Tiểu Hắc, một vật phẩm chỉ để chơi đùa, chỉ có thể dùng lúc rảnh rỗi mà thôi.Bách Tịch Đao chém ra, mặc dù nhát đao này Lý Dịch chỉ vung ra theo bản năng phá giải, nhưng lại như linh dương treo sừng, không để lại dấu vết nào!

Minh Hổ La Sát không kịp tránh né, chữ "Vương" trên trán bị chém đứt một cách thô bạo!

Xì xì xì!

Máu tươi màu đen sền sệt tuôn ra từ vết thương đáng sợ, trông cực kỳ ghê rợn!

Điển Giác hít một hơi khí lạnh, cô ta hiểu rõ phòng ngự của Minh Hổ La Sát này mạnh đến mức nào.

Hoàn Thủ Đao chém lên xúc tu của Minh Hổ La Sát, chỉ có thể bắn ra một loạt tia lửa, không hề gây ra chút sát thương nào!

Huống hồ, chỗ cứng rắn nhất của Minh Hổ La Sát này chính là trán, vậy mà Lý Dịch vẫn một đao chém ra một vết thương!

Đủ thấy sức mạnh mà nhát đao này mang theo rốt cuộc lớn đến mức nào.Minh Hổ La Sát bị thương, bị Lý Dịch kích thích hung cuồng, ý sợ hãi trong lòng tiêu tan, không còn lùi lại nữa, mà ngược lại lao về phía Lý Dịch tấn công.

Lý Dịch tuy là cương thi, nhưng tốc độ không chậm, chỉ là so với Minh Hổ La Sát thì vẫn kém một chút.

Cự chưởng của Minh Hổ La Sát còn lớn hơn cả toàn bộ đầu lâu của Lý Dịch nửa khúc.

Người ta nói gió theo hổ, khi Minh Hổ La Sát vung chưởng, âm phong sắc bén không ngừng thổi tới, khiến những người Điển tộc có mặt tại đó lạnh sống lưng, không nhịn được lùi lại.

Điển Giác thấy Lý Dịch sắp bị cự chưởng của Minh Hổ La Sát đánh trúng, thần sắc không khỏi lo lắng.

Nếu Lý Dịch chết, bọn họ cũng không thể sống sót dưới tay Minh Hổ La Sát!

Trong đồng tử Lý Dịch, đôi cự chưởng kia không ngừng phóng đại.

Lý Dịch trực tiếp kích hoạt trạng thái Cuồng Bạo, huyết quản không ngừng giãn nở, cơ bắp co rút.

Dưới sự dung luyện và tôi luyện của 《Dịch Thiên Đế Kinh》,

nhục thân Lý Dịch trở nên cực kỳ cường kiện, cho dù kích hoạt trạng thái Cuồng Bạo, vẫn không hề có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Rắc!!

Cự chưởng của Minh Hổ La Sát nặng nề đánh lên thiên linh cái của Lý Dịch, phát ra tiếng động trầm đục.

Điển Giác và những người khác giật mình, Lý Dịch thua rồi sao? Hiu!

Minh Hổ La Sát còn chưa kịp phản ứng, Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch xoay chuyển, phát ra tiếng đao rít sắc nhọn, trực tiếp cắt đứt cự chưởng của Minh Hổ La Sát.

Bốp!

Cự chưởng rơi xuống.

Minh Hổ La Sát kinh hãi nhìn Lý Dịch, thực lực của con cương thi trước mắt này quả thực quá đáng sợ rồi.

Chịu một đòn toàn lực của nó, vậy mà không hề hấn gì!

Lý Dịch sờ sờ đầu mình, quả thực không cảm thấy đau đớn nhiều.

Đây hẳn là hiệu quả mà tầng công pháp thứ nhất của 《Tướng Thần Bất Diệt Kinh》 và tầng công pháp thứ nhất của 《Doanh Câu Bất Hoại Thể》 mang lại.

Tầng thứ nhất của 《Dịch Thiên Đế Kinh》 là do bốn bộ công pháp 《Tướng Thần Bất Diệt Kinh》, 《Hạn Bạt Phần Thần Quyết》, 《Hậu Khanh Trớ Thiên Thuật》, 《Doanh Câu Bất Hoại Thể》 dung hợp tinh luyện mà thành, tự nhiên bao gồm đặc tính của bốn đại công pháp này. 《Tướng Thần Bất Diệt Kinh》 và 《Doanh Câu Bất Hoại Thể》 dung luyện hồn phách, 《Hạn Bạt Phần Thần Quyết》 mang lại khả năng miễn dịch hỏa một phần và cho phép Lý

Dịch sử dụng hỏa diễm, chỉ là cảnh giới hiện tại của Lý Dịch còn thấp, uy lực sử dụng hỏa diễm rất yếu.

Còn 《Hậu Khanh Trớ Thiên Thuật》 thì là nguyền rủa!

Trớ Thiên Thuật, chính là cảnh giới cao nhất của nguyền rủa!

Theo truyền thuyết thần thoại, Trớ Thiên Thuật có thể giết chết Thiên Đế!

Mặc dù Lý Dịch hiện tại chỉ là Lục Cương đỉnh phong, nhưng đối phó một con Hồng Y Lệ Quỷ sơ kỳ Minh Hổ La Sát thì vẫn có thể.Minh Hổ La Sát hiển nhiên cũng biết mình không phải đối thủ của Lý Dịch, nhưng âm binh xung quanh đã chặn đường lui của nó, muốn chạy trốn hiển nhiên là không thể.

Khi Minh Hổ La Sát tấn công âm binh, Lý Dịch liền sẽ đánh chết nó!

Minh Hổ La Sát tâm tính kiêu ngạo, tự nhiên không chịu dễ dàng nhận thua.

Ba cái đuôi của nó bùng lên, lần nữa hóa thành xúc tu đen lao về phía Lý Dịch cắn giết.

Những vảy trên ba cái đuôi này vô cùng đáng sợ, nếu quấn chặt lấy cơ thể kẻ địch, sẽ không ngừng co rút cắt xé, nghiền nát người ta đến chết!

Lý Dịch lạnh lùng cười một tiếng, dùng sức chém ra một đạo đao mang, trực tiếp cắt đứt ba cái đuôi.

Sau đó một tay nắm chặt đầu Minh Hổ La Sát nhét vào Quỷ Tỳ!

Cảnh tượng này vô cùng chấn động.

Điển Giác và những người khác nhìn mà nuốt nước bọt!

Điển Giác lúc này mới biết chủ nhân mình nhận rốt cuộc hung tàn

đến mức nào, trực tiếp đè con hung thú Minh Hổ La Sát này ra mà đánh!Minh Hổ La Sát không còn đuôi và cự chưởng, ba cái chân còn lại chống đỡ cơ thể cũng đã khó khăn, làm sao có thể là đối thủ của Lý Dịch?

Nó trực tiếp bị Lý Dịch mạnh mẽ nhét vào Quỷ Tỳ.

Thu phục Minh Hổ La Sát xong, Lý Dịch từ từ thở ra một ngụm trọc khí.

Ánh mắt hắn nhìn về phía ba cái đuôi và một cái cự chưởng trên mặt đất.

Những thứ này đều là vật đại bổ, Lý Dịch tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hắn trực tiếp kích hoạt năng lực thôn phệ và thị huyết, ăn sạch những vật đại bổ này.

Âm khí tinh thuần nhập vào bụng, khiến toàn thân Lý Dịch đều thoải mái, giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

Sau đó, Lý Dịch vận chuyển 《Dịch Thiên Đế Kinh》, từng tia âm khí được tế bào cơ thể Lý Dịch hấp thu, không ngừng cường hóa nhục thân này.

Xử lý xong Minh Hổ La Sát, tâm trạng Lý Dịch rất tốt.

Minh Hổ La Sát có khả năng trưởng thành và lực chiến đấu đều rất khá, đợi khi bị đóng dấu trong Quỷ Tỳ và hồi phục lại, nó có thể trở thành một đại tướng dưới trướng hắn.

Trong tay hắn, cường giả cấp bậc Hồng Y Lệ Quỷ chỉ có hai vị.

Một là Âm Binh Thống Lĩnh được phóng thích từ Quỷ Tỳ, vị còn lại chính là Minh Hổ La Sát này.

Ngay cả Anh Vũ Đao Vũ cũng chỉ là cấp độ Chuẩn Hồng Y Lệ

Quỷ.

Khoảng cách giữa hai bên tựa như trời và đất!Lý Dịch nói: “Thời gian không còn sớm nữa, trực tiếp đi thẳng đến tầng mười hai, xem Hứa tộc còn có người sống sót hay không!” Điển Giác hoàn toàn thần phục Lý Dịch, hành một lễ cổ xưa rồi đáp: “Tuân lệnh!” Tầng mười hai!

Quỷ dị từ tầng chín đến tầng mười hai hẳn đều đã bị Minh Hổ La Sát thôn phệ, nên dọc đường đi đoàn người không gặp phải quỷ dị nào.

Sự yên tĩnh này ngược lại khiến người ta cảm thấy vô cùng bất an.

Mọi người đi khoảng năm phút ở tầng mười hai, liền nhìn thấy một cái lỗ lớn màu trắng bệch!

Sàn nhà trên đầu bị một loại sức mạnh cường đại nào đó trực tiếp xé nát, cho nên mới xuất hiện cái miệng lỗ lớn như vậy.

Cái miệng lỗ này trực tiếp thông xuống tầng mười ba.

Hiển nhiên, có thứ gì đó đã từ tầng mười ba do Hạ Hầu tộc trấn thủ mà xuống đây!

Sàn nhà này được chế tạo từ chất liệu đặc biệt, bên trong có trộn lẫn Kim Cương Thổ, đao thương không vào, thủy hỏa bất xâm, cộng thêm sự gia trì của Mật tông phù chú, có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với quỷ dị.

Đối phương vậy mà có thể gây ra hiệu quả phá hoại lớn đến vậy, có thể thấy thực lực của nó rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Lý Dịch thầm nghĩ, mục đích của tòa mộ Tào Tháo này có lẽ không phải là chôn cất Ngụy Võ Đế, mục đích cuối cùng của nó e rằng là trấn áp thứ bên trong tầng mười chín của Đồng Tước Các.

Chương 118

Lý Dịch chưa từng thấy ngôi mộ nào được bao quanh bởi tường Kim Cương như vậy, cộng thêm tòa Đồng Tước Các cao tổng cộng sáu mươi tư mét này, lượng công trình cần thiết để xây dựng ngôi mộ này là vô cùng lớn.

Không biết cần tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực, với quốc lực thời Tam Quốc và nhà Tấn, hẳn là rất khó làm được.

Chỉ là, Ngụy Võ Đế rốt cuộc đang sợ hãi điều gì, mà lại cần tiêu tốn nhân lực vật lực lớn đến vậy để trấn áp thứ này.

Ngoài ra, còn có đạo nhân của Trấn Quỷ Cục tham gia.

Tổ chức mà vị đạo nhân đó thuộc về cũng từng để lại dấu vết trong Lỗ Vương Cung.

Lý Dịch nhìn cái lỗ đó, sự nghi hoặc trong lòng càng ngày càng sâu.Mọi người trực tiếp tiến vào tầng mười ba.

Nơi đây một mảnh hoang tàn, rất nhiều cổ vật đều bị phá hủy, vỡ vụn khắp nơi.

Dọc đường đi đều là những bộ xương trắng mục nát, cho thấy nơi đây từng xảy ra một trận tàn sát vô cùng thê lương bi tráng.

Điển Giác là truyền nhân của võ đạo thế gia, từ nhỏ đã luyện võ, đối với võ đạo có sự lĩnh ngộ rất sâu sắc.

Cô ta dường như có thể từ những bộ xương trắng này suy ngược ra một số manh mối, khó khăn nói: “Chủ nhân, những người này đa số đều bị một chiêu hạ sát….”Lý Dịch thần sắc thờ ơ: “Đi thẳng đến tầng mười sáu!” Hạ Hầu tộc e rằng cũng đã gặp phải độc thủ thảm khốc, trực tiếp đến tầng mười sáu hoặc có lẽ sẽ có phát hiện.

Dọc đường đi đều là xương trắng, trông có vẻ âm u.

Nhưng mọi người đều không phải người bình thường, tự nhiên sẽ không bị xương trắng dọa sợ.

Rất nhanh, mọi người liền đến tầng mười sáu.

Dấu vết bị phá hủy ở đây nghiêm trọng đến mức ngay cả tường cũng có vết nứt.

Lý Dịch ngồi xổm xuống, nhặt lên một mảnh tượng đá vỡ nát trên mặt đất.

Bức tượng đá này bị phá hủy rất nghiêm trọng, nhiều phần đã thành bột mịn, chỉ còn một vài mảnh nhỏ vẫn giữ được kích thước bằng ngón tay.

Kẻ phá hủy bức tượng đá này hiển nhiên có sự oán hận và kiêng kỵ rất sâu sắc đối với nó.

Lý Dịch tìm thấy những thi thể còn khá nguyên vẹn, kiểm tra một chút, phát hiện hoa văn này có chút tương tự với ngũ đại thần thú ở tầng hai.

Nhưng, cụ thể có phải là nó hay không thì hắn cũng không chắc chắn lắm.

Dù sao thì nó đã bị phá hủy quá nghiêm trọng.

Tuy nhiên, vì ở đây có tượng đá giống ở tầng hai, chứng tỏ nơi đây e rằng cũng đang trấn giữ thứ gì đó.

Ngũ đại thần thú tượng đá ở tầng hai hẳn là một phần của trận pháp, còn chiếc hộp kim loại mà hắn có được có lẽ là lõi trận pháp, hoặc cũng có thể là chìa khóa.

Trận pháp ở đây bị phá hủy, cho nên trận pháp ở tầng hai cũng bị liên lụy mà mất hiệu lực.

Ở đây không có nhiều thứ hữu dụng.

Lý Dịch nhìn nửa ngày cũng không tìm thấy manh mối có giá trị nào, bèn dứt khoát bỏ qua.

Có lẽ là do tồn tại quỷ dị ở tầng trên đã từng đi vào nơi đây, cho nên đoàn người Lý Dịch đều không gặp phải nguy hiểm nào.

Hơn nữa Lý Dịch rất dễ dàng tìm thấy con đường đi đến tầng mười bảy.

Đó là một cái lỗ lớn.

Hiển nhiên, những quỷ dị này thấy không có cầu thang thì liền đục lỗ mà đi.Tầng mười bảy.

Âm khí ở đây rõ ràng nồng đậm hơn rất nhiều so với phía dưới, tu luyện ở đây, Lý Dịch cảm giác tốc độ còn nhanh hơn gấp bội!

Điển Giác tuy khí huyết vượng thịnh, nhưng trong môi trường này hiển nhiên rất không thích ứng, thậm chí bắt đầu thở dốc: "Chủ nhân, tại sao âm khí ở đây lại trở nên nồng đậm đến vậy? " "Hơn nữa, trong đó dường như ẩn chứa một loại yếu tố nào đó có thể khiến cơ bắp của con người trở nên trì trệ!" Những người Điển tộc bên cạnh cũng lần lượt mở miệng, ánh mắt kinh hãi.

"Khí lực của tôi đang suy giảm, có cảm giác nặng nề muốn ngủ." "Không chỉ như vậy, tôi… tay của tôi…" Một tộc nhân Điển tộc đột nhiên nhìn về phía bàn tay của mình, trên đó xuất hiện từng đường vằn đen quỷ dị.

Loảng xoảng!

Hoàn Thủ Đao trong tay tộc nhân Điển tộc lần lượt rơi xuống đất, họ mềm nhũn ngồi bệt xuống tại chỗ, trông cực kỳ suy yếu.

Lý Dịch nhíu mày.

Hắn cảm thấy trạng thái của mình tốt hơn bao giờ hết, hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm.

Nhưng, phản ứng của những tộc nhân Điển tộc này lại cực kỳ tồi tệ.

Những đường vằn đen đó không ngừng lan rộng, dọc theo cánh tay mà mọc về phía giữa trán.

Điển Giác cũng không thể chống cự nổi, toàn thân cứng đờ, chỉ có thể ngồi bệt xuống đất, ngay cả sức lực cử động ngón tay cũng không có.

Cô ta cuối cùng cũng hiểu, tại sao những người này lại bị một kích hạ sát!

Chết mà không hề phản kháng!

Lý Dịch hít sâu một hơi, toàn thân thoải mái như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Hiển nhiên, những vật chất thần bí có kịch độc đối với loài người này, đối với quỷ vật và cương thi lại là vật đại bổ!Lý Dịch trực tiếp phân phó âm binh, đưa Điển Giác và những người khác ra khỏi tầng mười bảy.

Anh Vũ Đao Vũ kinh hỉ nói: "Chủ nhân, thực lực của tôi vậy mà đã thăng cấp đến Chuẩn Hồng Y Lệ Quỷ hậu kỳ!" Bởi vì thực lực của Hắc Ảnh Quỷ rất mạnh, đã chạm đến tầng thứ Hồng Y Lệ Quỷ, cho nên lại được gọi là Chuẩn Hồng Y Lệ Quỷ.

Chuẩn Hồng Y Lệ Quỷ cũng được chia thành năm tiểu cảnh giới: sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong, viên mãn.

Anh Vũ Đao Vũ trước đây chỉ là Chuẩn Hồng Y Lệ Quỷ trung kỳ!

Mới vào tầng mười bảy không lâu, liền mạnh mẽ tăng lên một tiểu

cảnh giới, đủ thấy sự khủng bố của vật chất thần bí này!

Trong tầm nhìn của Lý Dịch, môi trường ở đây không có gì khác biệt so với những nơi khác.

Điều đó có nghĩa là, Lý Dịch hiện tại không nhìn thấy được loại vật chất thần bí này.

Lý Dịch thầm nghĩ, chẳng lẽ Đồng Tước Các này đang giam giữ một loại cấm kỵ nào đó.

Ngụy Võ Đế và vị đạo nhân trong Trấn Quỷ Cục, mưu tính nhiều như vậy chính là để trấn áp vật này sao?

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì cấm kỵ bị trấn áp ở đây thực lực rốt cuộc mạnh đến mức nào?

E rằng không chỉ là tầng thứ Hồng Y Lệ Quỷ chứ?

Thanh Nhiếp Quỷ?

Tương truyền Thanh Nhiếp Quỷ đã siêu thoát tầng thứ quỷ vật, có thực thể, thủ đoạn cực kỳ khủng bố!

Nếu ở đây trấn áp thật sự là Thanh Nhiếp Quỷ, thì dù là Lý Dịch cũng không thể không rút lui.Lý Dịch một mặt vận chuyển 《Dịch Thiên Đế Kinh》 để ổn định thực lực, một mặt dẫn theo âm binh tiếp tục tiến lên.

Trong Quỷ Tỳ, Âm Binh Thống Lĩnh cấp Hồng Y Lệ Quỷ duy nhất mà Lý Dịch có thể điều động cũng được đưa ra, tọa trấn bên cạnh Lý Dịch.

Trụ lớn trung tâm tầng mười bảy.

Sau khi Lý Dịch thám tra, Đồng Tước Các có năm cây trụ lớn chống đỡ.

Một cây ở trung tâm, mỗi góc một cây.

Trong đó cây trụ trung tâm này lớn nhất, trên đó dùng mực đặc chế vẽ những phù văn huyền ảo.

Lý Dịch cẩn thận nhìn kỹ những phù văn này, phát hiện loại mực này vô cùng ưu việt, còn hơn cả mực thông thường.

Màu sắc của nó thuần khiết và tinh tế, còn mang theo một mùi hương dịu nhẹ u tĩnh, thấm vào tâm tỳ, có thể khiến người ta tĩnh khí ngưng thần.

Dược Mặc!

Những phù văn trên đây tuyệt đối là được viết bằng một loại Dược Mặc đặc biệt!

Theo ghi chép, mực thông thường, trước tiên phải loại bỏ nhựa cây thông, sau đó mới chặt gỗ.

Nếu nhựa cây thông còn một chút mùi vị chưa hết, khói của nó khi làm mực sẽ gây bệnh tắc nghẽn khó giải.

Phàm cây thông đã loại bỏ nhựa, rễ cây đục một lỗ nhỏ, châm đèn từ từ đốt, thì toàn thân cây sẽ tiết ra dịch ấm, chảy ra ngoài.

Còn Dược Mặc thì khác.

Chương 119

Nguyên liệu Dược Mặc vô cùng quý giá, được chế tạo theo tỷ lệ đặc biệt và bí pháp từ các loại dược liệu quý hiếm như sừng tê giác, sừng linh dương, ngưu hoàng, xạ hương, băng phiến, trân châu, kim bạc, cóc, mật gấu… Dược hiệu của Dược Mặc cực kỳ tốt, có thể tiêu viêm giải độc, hoạt huyết chỉ thống, lương huyết chỉ huyết, tiêu thũng nhuyễn kiên, khai khiếu tỉnh thần, trấn tĩnh v.v.

Và Dược Mặc ở đây còn kỳ lạ hơn, trong đó có thêm một loại nguyên liệu mà Lý Dịch chưa từng ngửi thấy, ngửi một cái vậy mà tốc độ tu luyện của Lý Dịch còn nhanh hơn gấp bội!

Nơi này, tuyệt đối là thánh địa tu luyện!

Lý Dịch thậm chí còn có ý nghĩ muốn cạo hết những Dược Mặc này xuống để mang theo bên mình.

Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không làm vậy.

Những phù văn này rõ ràng là để trấn áp đại khủng bố, nhìn dáng vẻ của những phù văn này, thứ thật sự bị trấn áp trong Đồng Tước Các vẫn chưa chạy ra.

Kẻ đồ sát Hạ Hầu tộc và Hứa tộc rất có thể là phụ thuộc của quái vật thật sự.

Mà, Minh Hổ La Sát loại Hồng Y Lệ Quỷ này đều là do quái vật kia sinh ra, na chân chính quái vật đáo để hữu đa cường?

Con đường từ tầng mười bảy đến tầng mười tám đã bị phong tỏa.

Hiển nhiên, quái vật ở trên không xuống.

Mà quái vật ở dưới cũng không lên.

Vậy, quái vật đã giết Hạ Hầu tộc đi đâu rồi?

Lý Dịch có chút không hiểu, nhưng rất nhanh đã có đáp án.

Minh Hổ La Sát!

Chắc hẳn là tên này trong suốt thời gian dài đã thôn phệ những quái vật khác, cho nên mới có thể trưởng thành thành Hồng Y Lệ Quỷ!

Con đường dẫn xuống tầng mười tám, Lý Dịch đã dùng Bách Tịch Đao mở trần nhà.

Đây là kinh nghiệm mà những con quái vật đó đã mang lại cho Lý Dịch.

Đã không còn đường đi, chi bằng mở trần nhà ra xem sao.

Lý Dịch nhìn cái lỗ lớn mình vừa mở, hài lòng nói: "Anh Vũ Đao Vũ, lên xem sao!" Anh Vũ Đao Vũ cung kính đáp: "Vâng!" Ngay sau đó, đôi chân dài trắng nõn mềm mại khẽ dùng lực, cả thân thể liền bay bổng tiến vào cái lỗ đen sâu thăm thẳm.

Tầng mười tám.

Thông với mười tám tầng địa ngục.

Nghe nói địa ngục có mười chín tầng, tầng thứ mười chín vì một nguyên nhân nào đó đã bị phá hủy, chỉ còn lại mười tám tầng địa ngục.

Mà Đồng Tước Các này, lại có số tầng tương đồng với địa ngục.

Bên trong tầng mười tám, không khí đặc quánh dị thường, mang theo cảm giác áp bức kinh khủng!

Anh Vũ Đao Vũ vừa lên tới, liền cảm thấy thân thể trầm xuống, bộ kimono và những cánh hoa anh đào mờ ảo trên người đều phát ra tiếng rạn nứt!

Không không không!!!

Xung quanh không ngừng truyền đến những tiếng vang rợn người, khiến Anh Vũ Đao Vũ không khỏi mất kiểm soát tinh thần, tầm nhìn bị bóp méo.

Vô số tiếng kêu giết chóc vang vọng bên tai, càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần!

Anh Vũ Đao Vũ như thể nhìn thấy chiến trường Tu La, vô số sinh linh bị tàn sát hiến tế bằng máu!

Anh Vũ Đao Vũ không dám nán lại lâu, cắn răng nhảy trở lại cửa động.

Lý Dịch thấy sắc mặt Anh Vũ Đao Vũ tái mét, mức độ hư hóa của cơ thể càng sâu hơn, lập tức hiểu ra.

Anh trầm giọng hỏi: "Bên trên có thứ gì?" Anh Vũ Đao Vũ miệng đắng chát: "Bẩm Chủ nhân, bên trên dường như có di vật của chiến trường Tu La!" Đồng tử Lý Dịch hơi co lại.

Cái gọi là chiến trường Tu La, ý chỉ hố tử đấu giữa các Tu La.

Đây là từ ngữ trong Phật giáo.

Tu La cả đời lấy chiến đấu làm mục tiêu, trường Tu La chỉ là hố tử đấu giữa bọn họ, kẻ thắng làm vua, kẻ bại làm tro bụi.

Cũng có Tu La sa vào luân hồi đạo trở thành người, lại một lần nữa dấy lên sát lục huyết ngục!

Cái chiến trường Tu La trong miệng Anh Vũ Đao Vũ, e rằng chính là chiến trường được mở ra bởi người có mệnh cách Tu La!

Chiến trường Tu La trong lịch sử Huyền Quốc không xuất hiện nhiều, nhưng cũng không ít.

Mà trong những chiến trường Tu La trước thời Ngụy Quốc, gần

nhất e rằng chính là những chuyện xảy ra vào hai thời kỳ Tần Thủy Hoàng và Hán Cao Tổ!

Lý Dịch rất hứng thú với người có mệnh cách Tu La.

Nghe nói người có mệnh cách Tu La định trước không được chết tử tế, cả đời chỉ có thể sống trong tàn sát.

Nhưng, đồng thời, người có mệnh cách Tu La rất mạnh!

Có sức mạnh một người địch vạn người!

Chỉ là không biết chiến trường Tu La bên trên là do ai để lại.

Lý Dịch dẫn âm binh tiến vào, phát hiện trong không khí bay lơ lửng những hạt bụi đen giống như bụi bay trên bầu trời sau vụ nổ bom nguyên tử!

Bên tai là tiếng gào thét bi tráng, tiếng ngựa chiến hí vang!

Lý Dịch không khỏi bị cảm xúc cao vút mà bi tráng này lây nhiễm, tay nắm chặt Bách Tịch Đao, nhiệt huyết trong lồng ngực khó nguội!

"A a a!!" Anh Vũ Đao Vũ bị gợi lại ký ức, thậm chí còn vung đại thái đao chém loạn vào không khí, như thể đang liều mạng giết địch.

Lý Dịch không hiểu rõ lắm về quá khứ của Anh Vũ Đao Vũ, chỉ biết cô là người thời Mạc phủ.

Cô luôn bị coi là công cụ giết chóc, cho đến khi chết dưới cây hoa anh đào.

Sau khi chết cũng không được yên ổn, bị âm dương sư triệu hoán làm Họa Ương Thần, trở thành thức thần.

Sau này, khi âm dương sư chết, Anh Vũ Đao Vũ liền rơi vào trạng thái ngủ say, bị hệ thống coi là phần thưởng rút thăm, lưu chuyển đến tay Lý Dịch.

Không nghi ngờ gì, Anh Vũ Đao Vũ là một sự tồn tại của thế giới này.

Đã để lại dấu ấn của mình trên thế giới này.

Lý Dịch nhìn Anh Vũ Đao Vũ chỉ biết vung đao tàn sát, trong lòng không khỏi có thêm một tia thương cảm.

Giết chóc vô mục đích, kẻ giết người và kẻ bị giết đều bất hạnh bi ai như nhau.

Lý Dịch thấy Anh Vũ Đao Vũ càng lún sâu, đôi mắt đẹp vốn rực rỡ như hoa anh đào dần trở nên u tối, tựa như bị vải bẩn vấy bẩn.

Lý Dịch biết, phải nhanh chóng phá giải ảo ảnh do chiến trường Tu La này mang lại!

Lý Dịch bắt đầu tìm kiếm di vật của chiến trường Tu La.

Nhưng, di vật này không dễ tìm như vậy.

Nghe nói di vật của chiến trường Tu La là thứ cuối cùng mà người có mệnh cách Tu La nhìn thấy trước khi chết.

Vì vậy, nó có thể là đao kiếm, cũng có thể là đất vàng!

Lý Dịch tìm kiếm một lúc, phát hiện bụi đen xung quanh càng lúc càng dày đặc, tựa như một trận tuyết đen bí ẩn và âm u!

Môi trường bên trong tầng mười tám rất phức tạp, có nhiều bức tường ngăn cách, giống như một mê cung.

Lý Dịch vốn đã hơi mù đường, ở đây liền lạc lối luôn.

Các âm binh xung quanh cũng không tìm thấy manh mối hữu ích nào, rõ ràng, di vật của chiến trường Tu La này đang được bảo vệ bởi một bí pháp đặc biệt.

Lý Dịch đi nửa ngày, không khỏi có chút chán nản.

Anh khẽ nhắm hai mắt, trực tiếp triệu hồi Long Uyên Kiếm!

Long Uyên Kiếm được Long Mạch chi khí và Phá Quân Sát Trận nuôi dưỡng, nay đã là bảo vật siêu phàm cấp bảy sao!

Khiến Lý Dịch không khỏi sinh ra khí phách một kiếm trong tay, ta có thiên hạ!

Chương 120

Lý Dịch tay cầm Long Uyên Kiếm, không sử dụng chiêu kiếm lợi hại nào, chỉ đơn giản là một nhát chém tùy ý bình thường.

Nhưng, bụi đen trong không khí lập tức bùng nổ, bị Long Uyên Kiếm xé nát, luồng kiếm quang hình rồng rực rỡ chói mắt chiếu sáng toàn bộ tầng mười tám!

Sau một tiếng kiếm minh trong trẻo, những bức tường ngăn cách ngoằn ngoèo liền bị chém ra một cái rãnh lớn!

Anh Vũ Đao Vũ vốn đang chìm đắm trong ảo ảnh bị tiếng kiếm minh đánh thức, có chút kinh hãi nhìn cái rãnh lớn bên cạnh mình.

Cô ta dường như suýt nữa thì mất mạng!

Lý Dịch giẫm lên cái rãnh này, cuối cùng cũng nhìn thấy di vật của chiến trường Tu La mà mình muốn tìm!

Đó là một đoạn gỗ.

Một khúc gỗ lê bình thường.

Không phải gỗ lê hoàng hoa, mà là gỗ cây lê thông thường.

Không được điêu khắc thành hình dạng gì, vẫn giữ nguyên hình dạng thân cây.

Anh Vũ Đao Vũ từ khúc gỗ lê này cảm nhận được một luồng khí tức bất tường khiến người ta sợ hãi, đôi lông mày xinh đẹp nhíu chặt: "Chủ nhân, khúc gỗ lê này…?" Lý Dịch khẽ gật đầu: "Đây chắc chắn là di vật của chiến trường Tu La rồi!" Lý Dịch như nhớ ra chuyện thú vị gì đó, nhàn nhạt nói: "Đây đúng là một nhân quả nghiệp báo!" Anh Vũ Đao Vũ nghe vậy, thấy khúc gỗ lê này dường như có lai lịch lớn, liền hỏi: "Chủ nhân, khúc gỗ lê này chẳng lẽ còn có câu chuyện?" Lý

Dịch khẽ mỉm cười: "Ừ!" "Nghe nói sau khi Đông Ngô chém Quan Vân Trường, đã gửi thủ cấp Quan Công cho Tào Tháo để muốn Lưu Bị đổ lỗi cho Tào Tháo." "Mà đầu lâu Quan Công trước mặt Tào Tháo lại có thể mở miệng động mắt, Tào Tháo không khỏi kinh ngạc.

Lại thêm nghe nói chuyện Quan Công hiển linh nhập vào Lữ Mông, Tào Tháo liền an táng Quan Công theo lễ nghi quý tộc ở Lạc Dương." "Kể từ đó về sau, Tào Tháo mỗi đêm nhắm mắt liền thấy Quan Công.

Các quan khuyên Tào Tháo xây tân điện để ở.

Thế là Tào Tháo bắt đầu vào đêm giao thừa ở Lạc Dương động thổ, xây dựng cung điện." "Một ngày nọ Tào Tháo uống say múa kiếm trong cung điện đang xây, không cẩn thận dùng kiếm làm bị thương một cây lê già đã thành tinh, thân cây lê liền chảy ra máu." "Đêm đó Tào Tháo bắt đầu gặp ác mộng, mơ thấy bị cây lê tinh đòi mạng, tỉnh dậy liền mắc u não ác tính.

Sau đó, Tào Tháo lại muốn dời một cây cổ thụ đi, khi đào đến rễ cây thì lại chảy ra máu tươi." "Vậy cuối cùng thì sao?" Anh Vũ Đao Vũ nghe vậy, không kìm được hỏi.

Lý Dịch cầm khúc gỗ lê trong tay mân mê, phát hiện xúc cảm không khác gì gỗ lê bình thường, liền không còn nhiều hứng thú mân mê nữa, nhàn nhạt nói: "Những điều này đều là dã sử, phần lớn là tin đồn thổi phồng, bắt gió bắt bóng.

Nhưng, tin đồn cũng không thể bịa đặt ra không có cơ sở, đều phải dựa vào một sự thật nhất định để phóng đại bóp méo!" "Đoạn gỗ lê này e rằng có liên quan đến Quan Công!" Anh Vũ Đao Vũ không hiểu nhiều về lịch sử Huyền Quốc, nhưng cũng có biết chút ít về Quan Võ Thánh.

Cô không hiểu hỏi: "Chủ nhân, ý của ngài là Quan Công có mệnh

cách Tu La?

Nhưng với tư cách là Võ Thánh, mệnh cách của ông ấy không phải là mệnh cách Tu La chứ?" Lý Dịch nói: "Bát tự sinh thần của Quan Công có hai thuyết, một là Mậu Ngọ, Mậu Ngọ, Mậu Ngọ, Mậu Ngọ.

Tứ Địa Chi Quân là 'Tướng Tinh', vì vậy trở thành 'Danh Tướng'.

Tứ Địa Chi Toàn là 'Hỏa', Hỏa thiêu 'Thổ' Hồng nên 'Mặt đỏ'." "Đương nhiên, thuyết này rất có thể là hậu nhân vì muốn phù hợp với sự thật, từ kết quả suy ngược ra nguyên nhân mà bịa đặt ra không có cơ sở." "Một thuyết khác là Canh Tý, Giáp Thân, Bính Thìn, Bính Thân.

Bát tự này là Thiên Khô Mệnh, cực kỳ gần với mệnh cách Tu La!" Anh Vũ Đao Vũ bừng tỉnh: "Chủ nhân, ý của ngài là Quan Công có mệnh cách Tu La, và khúc gỗ lê này chính là vật cuối cùng ông ấy nhìn thấy?" Lý Dịch trong lòng đã có đáp án, trầm giọng nói: "Chắc là vậy!" "Năm Kiến An thứ hai mươi bốn, Lưu Bị xưng Hán Trung Vương, bổ nhiệm Quan Vũ làm Tiền Tướng Quân, giả tiết việt." "Tháng Bảy, Quan Vũ bất chấp mối đe dọa từ Đông Ngô, dẫn quân công đánh Phàn Thành của Tào Nhân.

Đồng thời phái người thâm nhập vào khu vực chiếm đóng của Tào Ngụy để chiêu phản, làm rối loạn hậu phương địch.

Tào Tháo phái đại tướng Vu Cấm trợ chiến, Quan Vũ mượn nước Hán Thủy nhấn chìm bảy quân Tào Ngụy, bắt sống Vu Cấm, uy chấn An Lạc, Tào Tháo định dời đô để tránh mũi nhọn của Quan Vũ." "Tư Mã Ý và những người khác đề nghị liên minh với Tôn Quyền, muốn Tôn Quyền tấn công Quan Vũ từ phía sau.

Tào Tháo áp dụng kế sách này.

Tôn Quyền phái Lữ Mông và những người khác chuẩn bị kỹ lưỡng, và xuất quân vào tháng Mười, đồng thời báo chiến lược tấn công cho Tào Tháo." "Thái thú Nam Quận là Mi Phương, tướng quân Sĩ Nhân dưới trướng Quan Vũ bình thường đều bị Quan Vũ khinh thường nên bất mãn, Tôn Quyền phái người đến dụ hàng, hai người liền đầu hàng Tôn Quyền." "Quân Ngô lấy gia quyến tướng sĩ quân Thục làm con tin, xuất binh phối hợp với quân Tào, tiền hậu giáp kích quân Thục, quân Thục đại bại." "Quan Vũ bỏ chạy, bị một tiểu tướng của quân Ngô là Mã Trung bắt sống.

Quan Vũ sau khi bị bắt, kiên quyết không hàng, bị Đông Ngô chém giết." "Mà Quan Vũ chết ở gần biên giới đất Thục, nơi đó có cây lê cũng là điều bình thường!" Anh Vũ Đao Vũ khẽ hé môi: "Chủ nhân, ý của ngài là khúc gỗ lê này bị Đông Ngô cùng thủ cấp Quan Vũ gửi cho Tào Tháo?" Lý Dịch gật đầu: "Thời Tam Quốc là loạn thế!

Loạn thế xuất anh hùng, kỳ nhân dị sĩ đều nhập thế, Tôn Quyền chắc hẳn đã được cao nhân chỉ điểm, nên mới mang khúc gỗ lê dính máu Quan Vũ đến cho Tào Tháo!" "Chắc hẳn, chứng đau đầu của Tào Tháo phát tác, đêm nằm mơ thấy Quan Vũ đều có liên quan đến khúc gỗ lê này!" Anh Vũ Đao Vũ bừng tỉnh: "Thì ra là vậy!" Lý Dịch thu Lê Mộc Huyết Tu La vào không gian hệ thống, khóe miệng mang theo một nụ cười bí ẩn: "Nơi này càng lúc càng thú vị rồi!" "Khúc Lê Mộc Huyết Tu La này e rằng cũng là một trong những bảo vật trấn áp cấm kỵ, có thể dùng di vật của Võ Thánh để trấn áp cấm kỵ, tôi thật sự tò mò nó rốt cuộc là thứ gì!" Trong mắt Anh Vũ Đao Vũ đầy e ngại, ngần ngại một lát rồi nói: "Chủ nhân, sau khi ngài lấy khúc gỗ lê này đi, không khí ở đây dường như… đã thay đổi!" Lý Dịch tự nhiên cũng cảm nhận được.

Bụi đen trong không khí lại lần nữa cuộn trào, điên cuồng bay lượn, như thể đang ăn mừng cuồng hoan!

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Đi lên tầng mười chín, tôi muốn xem thứ cấm kỵ bên trên này sau khi trải qua nhiều năm suy yếu từng tầng, còn có thể giữ được mấy phần thực lực!" Tầng hai có Ngũ Đại Thần Thú, tầng mười sáu nghi là Ngũ Đại Thần Thú, tầng mười bảy là phù văn do Mặc Thư viết.

Cùng với khối di vật của Võ Thánh này!

Mà tầng mười chín, e rằng cũng có vật trấn áp!

Di vật của Võ Thánh trong tay Lý Dịch đã mất đi phần lớn uy năng, rõ ràng là đã tiêu hao hết trong cuộc đối kháng mấy ngàn năm.

Lý Dịch thầm nghĩ, cấm kỵ này dù toàn thịnh thời kỳ có lợi hại đến mấy, giờ đây cũng không còn mạnh được bao nhiêu.

Anh tay cầm Long Uyên Bách Tịch, Quỷ Tỳ rậm rạp, chưa chắc không thể đánh một trận!

Giữa tầng mười tám và tầng mười chín lại có cầu thang, điều này khiến Lý Dịch vốn định phá trần nhà có chút kinh ngạc.

Dù sao theo ý tưởng của kiến trúc sư xây dựng Đồng Tước Các, nơi này không nên có cầu thang tồn tại.

Tuy nhiên, vì có cầu thang, Lý Dịch tự nhiên cũng sẽ đi.

Tiến vào tầng mười chín, Lý Dịch liền phát hiện bụi đen và vật chất thần bí trong không khí càng lúc càng nồng đậm.

Lý Dịch vốn là cương thi không cần hô hấp, nhưng vì sau khi tu luyện "Dịch Thiên Đế Kinh", trên con đường hướng đến cái chết mà sinh càng đi càng xa, đã có thể hô hấp như người bình thường.

Lý Dịch phát hiện, trong không khí mang theo một mùi hương ngọt ngào.

Mùi hương này rất mê hoặc, ngay cả anh cũng không kìm được có

chút say mê!

Hít một hơi, liền khiến toàn thân tế bào của anh thêm một tia hoạt tính!

Mà bên cạnh Lý Dịch, Anh Vũ Đao Vũ vốn vì bị thương mà cơ thể hư hóa cũng bắt đầu ngưng thực trở lại, hiển nhiên cũng được hưởng lợi không ít!

Lý Dịch có chút kinh nghi bất định nói: "Nơi này chẳng lẽ là vùng đất Cửu Tinh Dưỡng Quỷ cực kỳ đặc biệt trong Kỳ Môn Độn Giáp?" Anh Vũ Đao Vũ tham lam hấp thụ những vật chất thần bí này, nghe Lý Dịch nói vậy, không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Chủ nhân, vùng đất Dưỡng Quỷ này là cái gì?

Tôi cảm thấy trạng thái của mình hiện tại vô cùng tốt, chẳng lẽ vùng đất Cửu Tinh Dưỡng Quỷ này chuyên để bồi dưỡng quỷ vật sao?" Lý Dịch ngữ khí khôi phục bình đạm: "Vùng đất Cửu Tinh Dưỡng Quỷ, không chỉ để bồi dưỡng quỷ vật, mà tác dụng cực lớn!

Bố trí nó cũng khá phức tạp, cần thỏa mãn thiên thời địa lợi nhân hòa!" "Cửu Tinh sở thuộc, tức Đại Ích Xu Kinh Thiên Phụ Vũ Khúc Kỷ Tinh, Chấp Khánh Cương Dục Thiên Cầm Liêm Trinh Võng Tinh, Tổng Võng Tinh Liên Trụ Tổng Thừa Phù, Thiên Tâm Văn Khúc Nữu Tinh, Ngưng Cách Hảo Hóa Thiên Trùng Phá Quân Quan Tinh." "Anh Minh Tập Cách Thiên Nhậm Tinh, Âm Tập Đại Diễn Thiên Bồng Ẩn Quang Hữu Bật Tinh, Dương Điệp Phu Khánh Thiên Nhuệ Động Minh Tả Phụ Tinh, Chiếu Trung Huân Kim Thiên Anh Tham Lang Thái Tinh.

Thông Huyền Tu Biến Thiên Trụ Lộc Trinh Tinh!" "Cửu tinh quy vị này chính là thiên thời!" Trong mắt Anh Vũ Đao Vũ mang theo nghi hoặc, hỏi: "Vậy còn địa lợi và nhân hòa?" Lý Dịch không trả lời, mà đưa mắt nhìn về phía trung tâm tầng mười chín!

Nơi đó là một cây cột lớn, trên cây cột lớn là một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này rất lớn, khoảng ba mét dài, một mét rưỡi rộng.

Chất liệu là Âm Trầm Mộc thượng đẳng!

Chất gỗ này mịn màng rắn chắc, trên đó sơn lớp sơn màu đỏ máu, trong môi trường u ám trông rất quỷ dị chói mắt!

Lý Dịch cau mày: "Quan tài màu đỏ máu tuy không hiếm gặp, ở một số nơi để kỷ niệm Khuất Nguyên sẽ sử dụng quan tài màu đỏ!" "Nhưng, Tào Ngụy trong thuyết ngũ hành thuộc thổ, tôn thờ Kỳ Lân thổ và màu vàng!

Theo lý mà nói quan tài này phải có màu vàng thổ, hoặc màu đen!" Lương Võ Đế thậm chí còn đặt cược mình trong chùa, bắt đại thần nộp tiền chuộc mình!

Ngoài ra, Lương Võ Đế còn đúc tiền đồng để chế tạo tượng Phật, dùng sắt để làm tiền tệ, dẫn đến kinh tế thị trường Nam Triều sụp đổ!

Phải biết rằng, sở dĩ lúc đó dùng tiền đồng là vì tiền đồng không dễ làm giả!

Còn với sắt, sản phẩm làm giả sẽ nhiều lên.

Vì Lương Võ Đế tôn Phật, dẫn đến dân chúng Nam Triều lầm than!

Có thể nói là hoang đường đến cực điểm!

Thậm chí ba lần diệt Phật sau này cũng có liên quan nhất định đến việc Lương Võ Đế tôn Phật.

Lý Dịch ngón tay không ngừng xoa bóp, thời Hán triều, vì Đạo giáo ngăn trở, nên Phật giáo không thực sự đại hưng.

Vì vậy, thời Tam Quốc, dấu ấn Phật giáo cũng không nên nhiều mới phải.

Sao trong mộ Tào Tháo lại có một tôn tà Phật?

Lại còn tốn đại giới lớn như vậy để trấn áp nó?

Anh Vũ Đao Vũ thấy Lý Dịch trầm tư, cũng không dám quấy rầy, tĩnh lặng đứng tại chỗ.

Đột nhiên, cô thấy tôn tà Phật này lại đang cười!

Nụ cười đó cực kỳ quỷ dị, ngay cả Họa Ương Thần như cô cũng không khỏi cảm thấy một tia rợn người!

Một thanh giới đao trong số đó đột nhiên vung lên, chém ra một luồng đao quang đen như mực về phía Lý Dịch.

"Chủ nhân!

Cẩn thận!" Anh Vũ Đao Vũ vội vàng vung đao, muốn chặn luồng đao quang này.

Chương 121

Nhưng, tốc độ của cô rốt cuộc chậm một bước, luồng đao quang trực tiếp rơi về phía giữa trán Lý Dịch!

Lý Dịch tuy đang trầm tư, nhưng không có nghĩa là anh không cảnh giác xung quanh.

Phải biết rằng, bố cục nơi này là đất đại hung, làm sao anh có thể không có chút hậu thủ nào?

Thấy tà Phật lại dám đánh lén mình, anh trực tiếp vung Long Uyên Kiếm, cùng với luồng đao quang đánh nát nó!

Tà Phật vỡ nát, lộ ra một đốt xương ngón tay đen tuyền được thờ cúng bên trong!

Đồng tử Lý Dịch co lại.

Anh nghiêm giọng nói: "Lùi lại!

Tuyệt đối đừng để Tâm Ma Chỉ Cốt này xâm thực tâm trí, nếu không Đại La Thần Tiên đến cũng không cứu nổi các ngươi!" Anh Vũ Đao Vũ và các âm binh thấy sắc mặt Lý Dịch ngưng trọng, vội vàng lùi lại.

Anh Vũ Đao Vũ chưa từng thấy Lý Dịch lộ ra vẻ mặt như vậy, vị Chủ nhân này từ trước đến nay luôn bình tĩnh thong dong, nhưng sau khi nhìn thấy Tâm Ma Chỉ Cốt đen tuyền này, lại lộ ra vẻ mặt kinh khủng như vậy!

Điều này thực sự khiến Anh Vũ Đao Vũ kinh hãi.

Đợi mọi người lùi đến khu vực an toàn, Anh Vũ Đao Vũ mới không hiểu hỏi: "Chủ nhân, đốt xương ngón tay này là…?" Lý Dịch hít sâu một hơi, nén lại sự chấn động trong lòng, từng chữ từng chữ

nói: “Tâm Ma Xá Lợi!” “Tôi cứ nghĩ thứ này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không ngờ thế gian thật sự có Tâm Ma Xá Lợi tồn tại!” “Chẳng trách Ngụy Võ Đế và người của Trấn Quỷ Ti lại tốn đại giới lớn như vậy để xây dựng Đồng Tước Các này!” “Trước đây tôi còn cho rằng việc sử dụng phương pháp nuôi cương thi cấm kỵ này là một sai lầm của Trấn Quỷ Ti, không ngờ bên trong lại là Tâm Ma Xá Lợi kinh khủng như vậy, chẳng trách phải dùng cấm thuật như vậy mới có thể trấn áp được!” Minh Hổ La Sát cảm nhận được sự dao động của Tâm Ma Xá Lợi, không ngừng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết mà run rẩy!

Hổ phách bản thân đã ẩn chứa vương giả bá khí, nhưng vương giả bá khí làm sao có thể sánh bằng sự kinh khủng của Tâm Ma Xá Lợi này?

Anh Vũ Đao Vũ thân hình khẽ run lên: “Chủ nhân, Tâm Ma Xá Lợi này dường như đang thì thầm bên tai tôi, muốn tôi quỳ lạy nó!” Anh Vũ Đao Vũ cổ ngọc cứng đờ, tuy cách Tâm Ma Xá Lợi rất xa, nhưng vẫn nghe thấy Tâm Ma Xá Lợi đang kêu gọi cô, bảo cô quỳ lạy cầu nguyện!

Long Uyên Kiếm trong tay Lý Dịch như cảm nhận được sự khiêu khích, phát ra một tiếng long ngâm, lúc này mới hóa giải tiếng thì thầm tà tính kia!

Anh Vũ Đao Vũ mặt đầy sợ hãi, không kìm được hỏi: “Chủ nhân, Tâm Ma Xá Lợi này rốt cuộc có lai lịch gì?

Vì sao tà tính đến vậy!

Tôi tu tâm mấy trăm năm, vậy mà cũng suýt chút nữa bị nó mê hoặc!” Lý Dịch trầm mặc một lát, mới nói ra lai lịch của Tâm Ma Xá Lợi này!

“Phật giáo từ trước đến nay tin vào việc tự hành hạ thân xác, cho

rằng đốt ngón tay cúng dường Thích Ca Mâu Ni Phật mới là con đường tốt nhất để thành Phật!" "Theo Diệu Pháp Liên Hoa Kinh Dược Vương Bồ Tát Bổn Sự Phẩm ghi chép, 'có thể đốt ngón tay, thậm chí một đốt ngón tay, cúng dường tháp Phật, còn thắng hơn việc dùng quốc thành, vợ con, cùng quốc thổ tam thiên đại thiên, núi rừng sông hồ, gia trân bảo vật mà cúng dường'." "Đại Phật Đỉnh Thủ Lăng Nghiêm Kinh cũng từng ghi chép: 'Nếu sau khi ta diệt độ, có Tỳ kheo nào phát tâm quyết định tu Tam Ma Đề, có thể trước tượng Như Lai, thân đốt đèn, đốt đốt ngón tay, hoặc trên thân đốt một nén nhang.

Ta nói người này vô thủy túc trái, một lúc trả hết, mãi ở thế gian, vĩnh viễn thoát khỏi lậu hoặc gia đình'." "Trừ hai quyển kinh khốn nạn này, trong Phạm Võng Kinh ghi chép càng khủng khiếp hơn!

Lột da làm giấy, chích máu làm mực, dùng tủy làm nước, tích xương làm bút, viết giới luật Phật." "Kinh này nói, đốt ngón tay đã không thể làm Phật hài lòng, cần phải dùng toàn bộ thân thể hiến tế cho Phật!" "Kể từ khi Đế Tân phế trừ việc cúng tế bằng người sống, Huyền Quốc liền không còn các cuộc cúng tế bằng người sống quy mô lớn nữa.

Nhưng, sau khi Phật giáo truyền vào Huyền Quốc, cúng tế bằng người sống liền bắt đầu có dấu hiệu trỗi dậy!" Anh Vũ Đao Vũ nghe mà lòng lạnh toát, Anh Hoa Quốc cũng có Phật giáo, quả thật có người quá mê tín lén lút tiến hành cúng tế bằng người sống!

Lý Dịch giọng trầm thấp: "Mà cái gọi là lập chỉ cốt, chính là lấy xương ngón tay của cái gọi là cao tăng đắc đạo, cúng dường vào trong tháp Phật, tiếp nhận hương hỏa nguyện ước của tín đồ!" "Trong Tâm Ma Xá Lợi này, ký túc quá nhiều dục vọng và tâm ma của nhân tâm, nên đã sa vào ma đạo, cực kỳ khó mà loại bỏ tận gốc." "Cũng chẳng trách vị đạo nhân của Trấn Quỷ Ti lại thi triển cấm kỵ này, thậm chí Ngụy Võ Đế không tiếc biến thân thể mình thành thổ thi để trấn áp,

ngăn chặn Tâm Ma Xá Lợi gây họa cho Huyền Quốc!" Anh Vũ Đao Vũ có chút không hiểu: "Vì Phật là tà, tại sao nhiều người lại đi cầu Phật?" Lý Dịch trên mặt lộ ra một tia chế giễu: "Cô có dục vọng muốn thực hiện không?" Anh Vũ Đao Vũ trầm mặc một lát, gật đầu.

Lý Dịch tiếp tục nói: "Phật giáo có hàng ngàn vạn vị Phật, tuyệt đối có một tôn Phật dùng để thỏa mãn nguyện vọng của cô!" "Cầu con, lạy Tống Tử Quan Âm." "Cầu tài, thì càng nhiều nữa, Địa Tạng Bồ Tát, Đa Bảo Như Lai, Chuẩn Đề Bồ Tát vân vân." "Cầu bình an, chỉ cần là Phật đều có tác dụng này." "Cầu không bệnh, lạy Dược Vương Bồ Tát hoặc Quan Thế Âm Bồ Tát." "Mà cầu Phật lạy Phật, đều là để thỏa mãn tư lợi và dục vọng của mình mà thôi!

Nói là lạy Phật, chi bằng nói là lạy ma!" "Mà những dục vọng này chảy vào chỉ cốt xá lợi, liền khiến xá lợi này trở thành tâm ma!" Anh Vũ Đao Vũ trầm mặc một lát: "Cầu Phật thật sự có tác dụng sao?" Nụ cười chế giễu trên mặt Lý Dịch càng đậm: "Xem xét lịch sử, những người cầu Phật lạy Phật nào có được kết cục tốt đẹp?

Vua Bình Sa, vị vua đầu tiên tin Phật bị con trai giết chết." "Lưu Anh, Sở Vương là Phật tử đầu tiên của Huyền Quốc, tự sát mà chết!" "Lương Võ Đế Tiêu Diễn là tín đồ Phật giáo thành kính, đại hộ pháp, kết quả bị chết đói, cuối cùng mất nước." "Tùy Văn Đế đại tu tự miếu, nhưng lại bị con trai ruột giết chết.

Phật tử Tùy Dương Đế Dương Quảng bị quân phản loạn siết chết, trước khi chết tận mắt chứng kiến con trai mình bị giết." "Nam Đường Hậu Chủ Lý Dục cũng là Phật tử, nhưng lại bị người ta đầu độc chết." "Hoàng đế Thuận Trị tin Phật, 24 tuổi mất sớm.

Khang Hi là Phật tử thành kính, kết quả trong thời gian tại vị chín con tranh đoạt, thiên tai không ngừng." "Từ Hi tự xưng Lão Phật Gia, độc chiếm đại quyền, cuộc sống cực kỳ xa hoa, đẩy nhanh diệt vong,

sau khi chết bị trộm lăng." Lý Dịch ngón tay lướt qua thân Long Uyên Kiếm, trên lưỡi kiếm lạnh lẽo phản chiếu một đôi mắt đen lạnh lẽo.

"Những người lạy Phật là những người tham lam nhất thế gian, việc họ lạy Phật là tâm ma lớn nhất trong nội tâm họ.

Chỉ cần muốn đi đường tắt là sẽ bị tâm ma khống chế!" "Những người này đều ở trên vạn vạn người!

Quyền lực và tiền bạc đã không còn là thứ họ thực sự cần, thứ họ muốn là trường sinh, là vãng sinh cực lạc, là tiêu dao thiên địa!" "Nếu có người nói cho cô biết, chỉ cần xây tự miếu và tượng Phật, liền có thể dễ dàng có được những thứ này, cô có làm không?" "Cho dù biết rõ điều này có thể là giả, là mộng ảo phù du, nhưng cô vẫn sẽ cố gắng nắm lấy!

Bởi vì, những cái giá này cô cho rằng mình có thể trả được!" "Tu tự miếu, đúc tượng Phật, khổ là bách tính, với những kẻ thống trị đó dường như không có mấy liên quan.

Họ chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được." "Thậm chí, còn có thể dùng lời nói tu Phật sẽ khiến những bách tính lao khổ này vãng sinh cực lạc, để khống chế tinh thần bách tính!" Anh Vũ Đao Vũ cuối cùng cũng hiểu ra: "Phật giáo chính là công cụ để kẻ thống trị khống chế những kẻ ngu muội!" Lý Dịch u u nói: "Không chỉ bách tính, ngay cả kẻ thống trị cũng bị tâm ma khống chế, trở thành nô lệ của Phật!" Ánh mắt Anh Vũ Đao Vũ nhìn Tâm Ma Xá Lợi mang theo sự chán ghét nồng đậm.

Lý Dịch nhận thấy ánh mắt của Anh Vũ Đao Vũ, tiếp tục nói: "Tuy nhiên, Phật không phải đều là tà, chỉ là Phật do người tạo ra, đã do người tạo ra, tự nhiên sẽ có chính tà phân chia!" "Mặt ác của Phật chính là mặt ác của người!" "Bản ý của Phật là tu thân dưỡng tính, Phật ở trong tâm, giữ một mảnh tịnh thổ!" "Chỉ là người không chịu

nổi cám dỗ của lợi ích, dùng đủ loại thủ đoạn, uy hiếp dụ dỗ người khác tin Phật, dùng tiền để lạy Phật!" "Mà những kẻ đã gây ra tội nghiệt, vì muốn trốn tránh tội ác của mình, lấy Phật làm màn che mà thôi!" Ngay lúc này, Tâm Ma Xá Lợi đột nhiên bay lơ lửng lên, phía sau xuất hiện một hư ảnh Cẩu Tâm Ma tám tay!

"Hống!!!" Tiếng gào thét chấn động trời đất mang theo vô tận uy nghiêm và nghiêm nghị, đầu Phật rủ thấp, cao cao tại thượng bi mẫn thế nhân!

"Thấy Phật vì sao không quỳ?

Dâng hương hỏa, làm Phật chân thân!

Cầu bản tọa, liền có thể có được tất cả những gì ngươi muốn!

Dục vọng của ngươi đều có thể thực hiện!" Ánh mắt Lý Dịch lạnh nhạt, mang theo chút chế giễu và thương hại: "Người không sợ khó khăn, hà cớ gì đốt hương cầu thuận lợi?" "Người không sợ trách nhiệm, hà cớ gì nói nghiệp báo để viên mãn khổ nạn?" "Người không tham lam, hà cớ gì cầu Phật để được phúc báo?" "Người không sợ chết, hà cớ gì cực lạc để an ủi thân tâm?" "Những lời thuyết giáo đó của ngươi, đối với ta vô dụng!" Cẩu Tâm Ma tám tay trợn mắt nhìn, tựa như Bất Động Kim Cương!

"Thấy Phật không quỳ, tội đáng vạn chết!" Cẩu Tâm Ma tám tay cầm các loại vũ khí, áp bách về phía Lý Dịch.

Anh Vũ Đao Vũ thấy, trong những vũ khí đó có vô số khuôn mặt người đang nhe nanh cười điên dại, đó là khuôn mặt đáng ghét khi dục vọng được dễ dàng thỏa mãn!

Chỉ cần đốt hương quỳ lạy, liền có thể biến ước mơ thành hiện thực!

Ai có thể từ chối sự cám dỗ như vậy?

Ánh mắt Anh Vũ Đao Vũ cũng trở nên mơ màng.

Lý Dịch lạnh lùng nói: "Việc ta mong cầu, tự nhiên do tay ta thực hiện!

Hà tất cầu Phật!" Long Uyên Kiếm trong tay Lý Dịch phát ra một tiếng long ngâm trong trẻo.

Lý Dịch vung kiếm, kiếm quang hình rồng gào thét, bao trùm Cẩu Tâm Ma tám tay!

"Hống!" Cẩu Tâm Ma tám tay cảm nhận được đế uy hùng vĩ trên Long Uyên Kiếm, không khỏi biến sắc, gầm lên: "Gia Nhược Bàn Phật, Thích Già Đoạn Vọng!" Tâm Ma Xá Lợi ở giữa Cẩu Tâm Ma tám tay bùng phát ma khí nồng đậm, bụi đen trong không khí càng lúc càng dày đặc!

Từng khuôn mặt người cười điên dại, bao vây Lý Dịch!

Đó là dục hồn tâm ma của tín đồ!

Phàm là việc gì cũng phải trả giá.

Cầu Phật thành nguyện, nhìn có vẻ tốt đẹp, nhưng cái giá phải trả lại là linh hồn và tự do của chính mình!

Những tiếng cười phát ra từ những dục hồn tâm ma này mang theo sức mạnh tà tính cực kỳ lớn, có thể thao túng lòng người.

Ngay cả Anh Vũ Đao Vũ cũng không thể thoát khỏi tiếng cười của dục hồn tâm ma, dần dần bắt đầu mê lạc chính mình.

Ánh mắt Lý Dịch khẽ nheo lại, lấy ra Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột!

Long Uyên Kiếm lơ lửng trên cao, dẫn động không khí trong Dịch Thiên Đế Mộ.

Lý Dịch thì thổi bài "Bách Điểu Triều Phượng"!

Âm thanh nhiệt liệt cao vút vang lên, trực tiếp át hẳn tiếng gào thét của dục hồn tâm ma do Cẩu Tâm Ma tám tay phóng ra!

Toàn bộ Đồng Tước Các đều bị âm thanh của Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột bao phủ, trong khúc nhạc trong trẻo mà phóng khoáng đó, tiếng chim muông đều được thể hiện ra hết!

Những con chim trong tranh cảm nhận được sức mạnh trong khúc sáo "Bách Điểu Triều Phượng" này, đó là một con Thần Hoàng đang tích tụ sức mạnh, nhóm lên ngọn lửa, liều chết một phen, chỉ cầu niết bàn trùng sinh!

Những họa quỷ trong cuộn tranh dốc toàn lực, bắt đầu gào thét!

Chúng đã chờ đợi mấy ngàn năm, chỉ chờ khoảnh khắc này!

Cực cảnh thăng hoa!

Đây mới là Bách Điểu Triều Phượng chân chính!

Lý Dịch như cảm nhận được trong họa lang, tinh phách của những con chim trong tranh đang bốc cháy, chỉ vì muốn phát huy sức mạnh của Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột đến cực hạn!

Trong tiếng chim muông tranh hót vui mừng mà hùng vĩ, tiếng sáo đột nhiên im bặt!

Sau đó, một tiếng phượng ngâm cao vút và trong trẻo vang lên!

Trên đỉnh đầu Lý Dịch, không khí tích tụ bấy lâu của Long Uyên Kiếm cũng cuối cùng bùng nổ.

Kim long năm móng uy vũ bá khí và phượng hoàng bảy sắc lộng lẫy tranh đấu.

Thế không thể phá vỡ, dục hồn tâm ma không thể ngăn cản chút nào, trực tiếp bị quét sạch, tiêu tan hết!

Cẩu Tâm Ma tám tay vừa kinh vừa giận: "Đây là sức mạnh gì?"

Mà lúc này, bên ngoài mộ Tào Tháo.

Chương 122

Vương gia và người Anh Hoa Quốc cuối cùng cũng đến mộ Tào Tháo, đang chuẩn bị cùng nhau xuống mộ thám hiểm.

Đột nhiên, trên bầu trời phía đông có hào quang chín màu chiếu rọi, ẩn ẩn thấy hư ảnh long phượng lóe lên, sau đó truyền đến tiếng long ngâm phượng minh chấn động trời đất!

Cảnh tượng này, quả thực quá đỗi huyền ảo.

Giáo sư Trần và Diệp Phàm cùng những người khác đều nhìn ngây người!

Mà vị trưởng lão dẫn đầu Vương gia kinh ngạc nói: "Đây là Long Phượng Tranh Minh!

Chính là điềm lành!" Những người Anh Hoa Quốc như Triều Hoa cũng bị khí thế này trấn áp, không dám nói lớn.

Lúc này.

Tầng mười chín Đồng Tước Các.

Lý Dịch đứng giữa hư ảnh long phượng, ánh mắt sắc bén, quét qua khuôn mặt yếu ớt nhưng không chịu khuất phục của Cẩu Tâm Ma tám tay đối diện, ngữ khí lạnh lẽo nói: "Chết!" Long phượng lao về phía Cẩu Tâm Ma tám tay, mang theo khí thế ngút trời, áp bách khiến Cẩu Tâm Ma tám tay run rẩy kinh hãi.

"Tôi nhận thua!" Cẩu Tâm Ma tám tay rốt cuộc cũng sợ hãi.

Nó được tạo thành từ tâm ma của con người, tham sống sợ chết, sợ hãi khổ nạn!

Tự nhiên không thể cứng đầu đến cùng.

Lý Dịch không dừng tay, tĩnh lặng nhìn Cẩu Tâm Ma tám tay bị thế rồng phượng tiêu diệt!

"Không!!

Tôi đã nhận thua rồi, tại sao không chịu tha cho tôi!" Tâm Ma Xá Lợi gào thét, đầy vẻ không cam lòng!

Nó có thể cảm nhận được, uy lực của thế rồng phượng này vượt xa tưởng tượng của nó, nếu còn kéo dài thêm một lúc nữa, ngay cả nó cũng sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ!

Lý Dịch cười lạnh: "Đây là thái độ của ngươi khi cầu xin ta sao?

Bị nhiều người quỳ lạy như vậy, chẳng lẽ ngươi còn chưa học được cách cầu xin người khác?" Cẩu Tâm Ma tám tay do Tâm Ma Xá Lợi hóa thành bị tiêu diệt chỉ còn lại đầu lâu, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc nó dập đầu cầu xin Lý Dịch.

"Xin ngài tha cho tôi!

Chỉ cần để tôi sống, bất cứ điều gì tôi cũng nguyện ý làm!" Lý Dịch không hề động lòng, tăng cường sức mạnh, khiến long phượng trực tiếp tiêu diệt Tâm Ma Xá Lợi triệt để!

Ngay khi Tâm Ma Xá Lợi bị hủy, thân thổ thi của Ngụy Võ Đế trong quan tài Âm Trầm Mộc cũng từ từ tiêu tán!

Lý Dịch thấy vậy, khẽ thở dài.

Anh có cảm giác, Ngụy Võ Đế và những họa quỷ trong tranh vẫn luôn chờ đợi mình!

Trong họa lang.

Khổng Tước mắt nhỏ lệ, lớn tiếng nói: "Thừa tướng, thần đợi không làm nhục sứ mệnh, đã đợi được 'Bách Điểu Triều Phượng'!" Nói xong, màu sắc của Khổng Tước liền ảm đạm đi, biến thành màu

xám.

Toàn bộ họa lang trở nên tĩnh mịch!

Anh Vũ Đao Vũ ngây người nhìn Lý Dịch, cô phát hiện phía sau Lý Dịch lại mang theo một tia kim quang nhàn nhạt.

Lý Dịch mở rộng vòng tay, toàn lực vận chuyển "Dịch Thiên Đế Kinh", nuốt chửng toàn bộ dục lực tâm ma tiêu tán trong không khí!

Sức mạnh hùng hậu tràn ngập cơ thể Lý Dịch, trực tiếp đẩy anh lên cảnh giới Lục Cương viên mãn!

Tuy Lý Dịch cảnh giới đã đột phá, nhưng anh không có mấy vẻ vui mừng.

Ánh mắt trầm trọng, tĩnh lặng nhìn tòa Đồng Tước Các này.

Lý Dịch hồi lâu mới nói: "Tâm Ma Xá Lợi này đã trải qua vạn người quỳ lạy, mà Phật giáo mới truyền vào Huyền Quốc không lâu, không có hương hỏa thịnh vượng như vậy, chắc hẳn thứ này là từ Thiên Trúc truyền đến!" "Không biết năm đó người mang nó vào Huyền Quốc, mục đích rốt cuộc là gì!" [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đã thám hiểm xong mộ Tào Tháo, nhận được quyền kiểm soát mộ Tào Tháo và quyền cải tạo một lần!] Bên ngoài mộ Tào Tháo.

Vị trưởng lão dẫn đầu Vương gia thấy dị tượng biến mất, không khỏi cảm thán: "Dị tượng như vậy, ngàn năm khó gặp một lần a!

Chúng ta có phúc duyên sâu sắc, nếu không căn bản không thể thấy được!" Giáo sư Trần biết vị trưởng lão Vương gia này thân phận cao quý, kiến thức rộng rãi, biết nhiều bí mật mà họ không biết, vội vàng hỏi: "Tiền bối, ngài có biết nguyên nhân gây ra dị tượng này không?" Trưởng lão Vương gia cười nói: "Chắc là có dị bảo xuất thế!

Chắc chắn dị bảo trong mộ này cực kỳ bất phàm!" Những người Anh Hoa Quốc nghe lời trưởng lão Vương gia nói xong, ánh mắt đều lộ ra vẻ tham lam.

Chuyến đi này không uổng công a!

Nếu có thể mang dị bảo của Huyền Quốc về Anh Hoa Quốc, chắc chắn có thể tăng cường quốc lực của Anh Hoa Quốc!

Mà những người này còn không biết rằng, cổ mộ này vừa mới đổi chủ.

Mà chủ nhân mới của nó lúc này tâm tình không vui, tiến vào trong đó sẽ là kiếp nạn lớn nhất đời họ!

Lý Dịch bắt đầu tiến hành cải tạo mộ Tào Tháo.

Đầu tiên là đặt người máy cơ quan vào trong đường hầm mộ, còn có người tộc Điển Giác, họ tự nhiên không thể rời khỏi Đồng Tước Các.

Nếu bị người bên ngoài phát hiện, nói không chừng sẽ bị coi là trộm mộ mà đánh giết!

Lý Dịch cho người tộc Điển Giác ở tại tầng mười sáu Đồng Tước Các.

Đàn kiến Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ, quần thể côn trùng Cánh Bóng Hủ Hóa, đàn ong Thi Yêu Hổ Phong, rắn mào gà Tấn Mãnh thì được Lý Dịch bố trí trong đường hầm mộ, ngăn chặn có người xâm nhập.

Đồng Tước Các này có tầm quan trọng lớn, Lý Dịch sẽ không để người ngoài dễ dàng tiến vào.

Ngoài ra, Lý Dịch còn xây dựng một mộ thất chính giả, đặt vào đó số lượng lớn trân bảo, mà trong những trân bảo này ẩn chứa ấu trùng ong Thi Yêu Hổ Phong!

Nếu những người này thấy tốt thì lấy, còn có thể sống sót rời đi.

Nhưng nếu muốn lấy hết tất cả những trân bảo này, sẽ kích hoạt cơ quan!

Bị ong Thi Yêu Hổ Phong chích chết.

Ngoài ra, Lý Dịch còn cải tạo mộ Tào Tháo rất nhiều, mở rộng nó gấp đôi không chỉ.

Lý Dịch phái ong Thi Yêu Hổ Phong ra ngoài mộ, cung cấp tầm nhìn cho mình.

Những người chuẩn bị xuống mộ lần này được chia thành hai nhóm.

Một nhóm là đội khảo cổ Huyền Quốc và nhóm dẫn đầu của Vương gia.

Đội khảo cổ chủ yếu do giáo sư Trần và những người khác tạo thành, người của Vương gia có thực lực không tệ, tóc bạc da dẻ trẻ trung, nhìn qua không khác gì thiếu niên.

Lại còn tướng mạo anh tuấn, khí chất xuất trần!

Cảnh giới ở Phượng Sơ Cảnh viên mãn, lưng đeo một thanh kiếm gỗ đào, giữa lông mày có một nốt chu sa đỏ thắm!

Mà phía sau trưởng lão Vương gia, thì đi theo hai hậu bối, một nam một nữ, cảnh giới ở Phượng Sơ Cảnh trung kỳ.

Hai người này chắc là theo trưởng lão Vương gia ra ngoài để mở mang tầm mắt.

Mà phía Anh Hoa Quốc thì đội hình cũng xa hoa không kém!

Có năm vị Thức Thần Họa Ương Thần dẫn đội!

Hai vị Chuẩn Hồng Lệ Quỷ sơ kỳ, một vị Chuẩn Hồng Lệ Quỷ

trung kỳ, một vị Chuẩn Hồng Lệ Quỷ hậu kỳ, một vị Chuẩn Hồng Lệ Quỷ đỉnh phong!

Đội hình này quả thực rất lợi hại, vị Thức Thần Chuẩn Hồng Lệ Quỷ đỉnh phong kia tên là Tỳ Mộc Đồng Tử, là một đại yêu!

Nếu không phải bị Đồng Tử Thiết chặt đứt cánh tay, thực lực bị tổn thất lớn, thời kỳ đỉnh phong chắc phải ở Hồng Lệ Quỷ sơ kỳ!

Lúc này, Tỳ Mộc Đồng Tử nhìn về phía Dịch Thiên Đế Mộ, trong lòng một kế hoạch độc ác bắt đầu thành hình!

Vì mọi người vừa mới gặp mặt, không quen biết nhau, nên giáo sư Trần dẫn đầu nói: "Chư vị, chi bằng tự giới thiệu một phen, cũng tiện làm sâu sắc thêm ấn tượng." "Tôi họ Trần, tên Trác Tuyệt!" Có giáo sư Trần dẫn đầu, mọi người lần lượt tự giới thiệu.

Trưởng lão Vương gia lớn tiếng nói: "Lão đạo Vương Đằng Vân!" "Hai vị này là hậu bối của ta, Vương Lăng, Vương Nguyệt!" Phía Anh Hoa Quốc, mấy vị Thức Thần thì kiêu ngạo nhìn về phía Huyền Quốc.

Không có ý định mở miệng chút nào.

Mão Nguyệt Dương Giới vội vàng từng người giới thiệu.

"Vị này là đại nhân Tỳ Mộc Đồng Tử, vị này là đại nhân Triều Hoa, đại nhân Bách Mục Quỷ, đại nhân Tuyết Đồng Tử, đại nhân Nha Thiên Cẩu!" Những Thức Thần này vừa nhìn đã không phải người bình thường, khiến giáo sư Trần nhìn có chút lo lắng.

Chương 123

Đối phương có năm người, mà phía họ chỉ có ba người!

Giáo sư Trần nhìn ra, Mão Nguyệt Dương Giới chắc hẳn là âm dương sư, khẳng định lợi hại hơn những người bình thường như họ.

Về số lượng, họ không chiếm ưu thế.

Hy vọng tiền bối Vương Đằng Vân có thể đối phó được những người Anh Hoa Quốc tâm hoài bất quỹ này!

Tỳ Mộc Đồng Tử vuốt vuốt mái tóc đỏ trên đầu, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một tia không kiên nhẫn: "Mau vào mộ đi, nếu dị bảo chạy mất thì hỏng đại sự!" Vương Đằng Vân cười ha hả nói: "Dị bảo hữu duyên nhân đắc chi, chuyện này không thể vội được!" "Cho dù ngươi vào trước, có lẽ cũng chỉ công cốc." Tỳ Mộc Đồng Tử cười lạnh: "Vậy chúng ta cứ chờ xem, ai có thể giành được dị bảo trước!" "Mão Nguyệt Dương Giới, mở livestream đi, kẻo đến lúc người Huyền Quốc lại cướp dị bảo của chúng ta!" Mão Nguyệt Dương Giới đáp: "Vâng!" Giáo sư Trần nghe vậy, trong lòng không khỏi có lửa giận.

Mộ này là của Huyền Quốc, có thể để Anh Hoa Quốc đến xem đã là có thiện ý rồi, các ngươi lại còn muốn cướp dị bảo của chúng ta?

Thật sự nghĩ Huyền Quốc yếu mềm dễ bắt nạt sao?!

Vương Đằng Vân thong thả nói: "Đã họ mở livestream, vậy chúng ta cũng mở, vừa hay có thể trưng bày những kỳ quan trong mộ này trước mặt quốc dân, để họ biết lịch sử huy hoàng của cổ đại nước ta!" Lần này dẫn đội vốn là Vương Đằng Vân, giáo sư Trần tự nhiên tuân theo sự sắp xếp của Vương Đằng Vân, cho Lâm Thanh Tuyết và những người khác chuẩn bị thiết bị livestream.

Vì Lâm Thanh Tuyết có danh tiếng và độ hot khá tốt trên Weibo, nên lần này liền để Lâm Thanh Tuyết làm streamer.

Mà việc quảng bá phòng livestream thì do Weibo chính thức tiến hành, là một phòng livestream được ghim lên đầu Weibo, độ hot rất cao!

Cùng với sự ủng hộ mạnh mẽ của Douyu, phòng livestream này vừa mở đã có mấy vạn người đổ vào.

Douyu và Weibo phối hợp toàn lực, tự nhiên không thiếu sự vận động của Vương gia phía sau.

Lâm Thanh Tuyết cũng không hề sợ hãi, bắt đầu phổ biến kiến thức cho người xem mới: "Xin chào mọi người, lần này chúng ta tiến vào mộ rất có thể là mộ đế vương thời Tam Quốc, theo những dấu vết chúng ta đã khai quật được hiện tại, quy cách của ngôi mộ này khá xa hoa!" "Mộ thời Tam Quốc vốn đã hiếm, lần này chúng ta có thể nói là rất may mắn, mới gặp được một ngôi!" Lâm Thanh Tuyết không nhắc đến việc dị bảo xuất thế và cương thi vương, dù sao người bên trên dường như rất kiêng kỵ cương thi vương, mà nói ra dị bảo cũng chẳng có lợi ích gì.

Nên cô trực tiếp tránh né.

Người xem đều rất nhiệt tình, bắt đầu gõ chữ trong phòng livestream: [Xem quảng cáo chính thức của Weibo, khảo cổ ngôi mộ này có cả giáo sư Trần nổi tiếng!] [Giáo sư Trần đã đạt được không ít giải thưởng lớn, tuy tuổi đã khá cao, nhưng vẫn luôn hoạt động ở tuyến đầu khảo cổ!] [Đội hình khảo cổ lần này quá xa hoa rồi phải không?

Nhà sinh vật học, kiến trúc sư đều là giáo sư uy tín!] [Không biết tại sao lại để cái đám Anh Hoa Quốc này tham gia vào, nhìn đã thấy phiền!] [Không rõ, nhưng chắc là người bên trên có suy nghĩ sâu xa

hơn!] [Cũng đúng, đứng ở độ cao khác nhau, độ sâu suy nghĩ vấn đề cũng khác nhau, chúng ta chỉ có thể nhìn thấy bề nổi, nguyên nhân sâu xa hơn bên trong chúng ta căn bản không rõ.] [Streamer này xinh đẹp quá a!

Rõ ràng là livestream khảo cổ, lại làm cứ như livestream nhan sắc vậy!] [Phía Anh Hoa Quốc cũng mở livestream, nam thần tóc đỏ trong đó quả thực là sinh ra để hợp với gu thẩm mỹ của tôi rồi!] [Ngoài anh chàng đẹp trai đó ra, mấy cô gái xinh đẹp kia cũng rất đáng yêu a!

Tuy Lâm Thanh Tuyết là nữ thần của tôi, luận về tướng mạo cũng không tệ, nhưng về khí chất thì vẫn thua một bậc!] [Đây là livestream khảo cổ, không phải thi sắc đẹp, lũ fan nhan sắc ra góc kia mà xem!] Lâm Thanh Tuyết cũng biết khí chất của mình không thể sánh bằng mấy vị Họa Ương Thần của Anh Hoa Quốc, nhưng cô không hề có nhiều sự buồn bã, mà vẫn mỉm cười nói: "Ngay lập tức chúng ta sẽ xuống mộ, vì đường hầm do bọn trộm mộ để lại rất nhỏ, nên lát nữa có thể sẽ rất xóc nảy!" Rất nhanh có khán giả đặt nghi vấn. [Tại sao phải đi theo đường hầm do bọn trộm mộ để lại?

Đội khảo cổ không thể tự đào một cái mới sao?] Lâm Thanh Tuyết giải thích: "Đó là vì bên dưới có cơ quan, là mộ cát chảy, đi theo đường hầm do bọn trộm mộ để lại là an toàn nhất." [Thì ra là vậy, quả nhiên người ngoại đạo chỉ nên xem cho vui thôi, chỉ trỏ lung tung chỉ làm ảnh hưởng đến người trong nghề phát huy!] Phía Anh Hoa Quốc nghe nói phải đi theo đường hầm xuống, đều có chút không kiên nhẫn.

Mão Nguyệt Dương Giới không muốn chui lỗ chó trước mặt quốc dân Anh Hoa Quốc, quá tổn hại hình tượng rồi!

Trực tiếp từ chối nói: "Chúng ta tự đào một lối đi mới là được, nếu các người Huyền Quốc không có bản lĩnh đó, chúng ta Anh Hoa

Quốc sẽ làm!" Vương Đằng Vân nhàn nhạt nói: "Bên dưới là mộ cát chảy, kích hoạt cơ quan liền là một con đường chết!

Nếu ngươi muốn bị chôn sống ở dưới, ta bây giờ có thể tiễn ngươi một đoạn!" Vương Đằng Vân tu đạo sáu mươi năm, liền đạt đến Phượng Sơ Cảnh viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Cầm Tâm Cảnh!

Tốc độ tu luyện này trong thế giới hiện tại đã vô cùng kinh khủng rồi!

Vương gia đặt kỳ vọng lớn vào Vương Đằng Vân, cho rằng ông có tư chất cưỡi mây, liền đổi tên thành Vương Đằng Vân!

Vương Đằng Vân là một thiên tài, tự nhiên có kiêu ngạo, làm sao có thể nghe Mão Nguyệt Dương Giới lải nhải?

Mão Nguyệt Dương Giới bị khí thế của Vương Đằng Vân trấn áp, không dám nói nhiều.

Tỳ Mộc Đồng Tử hừ lạnh một tiếng: "Chẳng qua chỉ là mộ cát chảy, sao có thể làm khó chúng ta?" "Tuyết Đồng Tử, đóng băng phía dưới lại, chúng ta sẽ mở rộng đường hầm bằng băng để đi xuống!" Tuyết Đồng Tử gật đầu, tay cầm trượng gỗ, triệu hồi băng tuyết, đóng băng đường hầm!

Có những lớp băng này cố định đường hầm, quả thật có thể mở rộng đường hầm mà không kích hoạt mộ cát chảy.

Người Anh Hoa Quốc bắt đầu phá băng, nhanh chóng mở ra một lối đi.

Cảnh tượng này trong phòng livestream của Anh Hoa Quốc, lập tức gây ra một tràng vỗ tay lớn! [Đại nhân Tuyết Đồng Tử quá ngầu!] [Người Huyền Quốc đúng là ếch ngồi đáy giếng, Âm Dương Sư Đại Hòa của chúng ta là số một thế giới!] [Không hổ là đại nhân Tuyết

Đồng Tử, khả năng khống chế tuyết hạng nhất!] [Hahaha, các người mau nhìn vẻ mặt kinh ngạc của người Huyền Quốc, chắc chắn là bị năng lực của đại nhân Tuyết Đồng Tử làm cho chấn động rồi!] [Không nói người Huyền Quốc, tôi sống đến giờ, lần đầu tiên thấy chuyện thần kỳ như vậy!] [Người Huyền Quốc đúng là đồ ngốc!] Lâm Thanh Tuyết và những người khác quả thật bị năng lực của Tuyết Đồng Tử làm cho kinh ngạc!

Chẳng qua chỉ là vung tay một cái, lại có thể tạo ra lớp băng dày!

Điều này quả thực là thần tích!

Trong phòng livestream của Lâm Thanh Tuyết, không ít khán giả đều mặt đầy ngơ ngác! [Cái này rốt cuộc là làm thế nào?

Ma thuật?] [Có khả năng là đã đặt vào bên dưới một lượng lớn vật chất hấp nhiệt tạo băng, đây là phản ứng hấp nhiệt rất bình thường!] [Cũng có khả năng đó, tôi không tin có người có thể khống chế băng.] [Không đúng!

Bên dưới này cho dù có vật chất hấp nhiệt, cũng không thể tạo ra lớp băng dày như vậy!

Hơn nữa những lớp băng này tuy đi theo đường hầm, nhưng sau khi đường hầm được mở ra, đất bên trong cũng bị đóng băng!

Điều này hoàn toàn không khoa học!] [Chẳng lẽ thật sự là ma pháp sao?] [Không phải ma pháp, là âm dương thuật!] [Âm dương sư có nguồn gốc từ Âm Dương Gia của Huyền Quốc, là một loại tu sĩ biết quan sát sao trời, xem tướng, còn biết đo phương hướng, biết hiện tượng kỳ lạ, tìm phong thủy, thực hiện cúng tế.

Do nguyên nhân lịch sử cận đại, âm dương sư ở Huyền Quốc đã không còn nhiều, ngược lại ở Anh Hoa Quốc thì âm dương sư lại khá nhiều!] [Thì ra có nguồn gốc từ âm dương thuật của Huyền Quốc

chúng ta, tôi lại không biết!] Có cư dân mạng Anh Hoa Quốc thấy những bình luận này, đều khinh thường mà phát động chiến tranh chửi bới: [Có nguồn gốc từ Huyền Quốc?

Thật buồn cười!

Các người Huyền Quốc có âm dương sư sao?] [Cái này cũng có thể nhận vơ?

Cái gì cũng là của Huyền Quốc các người?

Miễn là quá tự đại rồi đấy!] [Âm dương sư rõ ràng là độc quyền của dân tộc Đại Hòa chúng ta, Huyền Quốc chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng, làm sao có thể có âm dương sư?] Mà phía Huyền Quốc, những người hiểu đoạn lịch sử này đều vô cùng phẫn nộ, bắt đầu dùng sự thật để nói chuyện. [Các người Anh Hoa Quốc thật sự vong bản!

Rõ ràng là học từ chỗ chúng ta, lại không dám thừa nhận!] [Tư tưởng "Âm Dương Ngũ Hành" của Huyền Quốc vào thế kỷ thứ sáu truyền vào Anh Hoa Quốc, và dần dần phát triển thành "Âm Dương Đạo".

Sau khi triều đình Đại Hòa thành lập, học giả Ngũ Kinh từ Bách Tế Quốc đã mang "Dịch Kinh" đến Đại Hòa.

Mà "Dịch Kinh" là văn hiến cơ bản của âm dương thuật, chính là nguồn gốc âm dương thuật của Anh Hoa Quốc!] [Anh Hoa Quốc thật sự làm tôi mở mang tầm mắt, một chút tinh thần tôn sư trọng đạo cũng không có!] Mão Nguyệt Dương Giới nhìn đường hầm đã được mở rộng, đắc ý nói: "Chuyện mà Huyền Quốc các người không làm được, chúng ta Anh Hoa Quốc đã làm được, xem ra Huyền Quốc các người so với chúng ta Anh Hoa Quốc vẫn còn kém xa a!" Giáo sư Trần và những người khác sắc mặt khó coi.

Nhưng cũng không tiện phản bác điều gì.

Lý Dịch có chút cạn lời.

Chẳng qua chỉ là một cái đường hầm mà thôi, đến mức phải đắc ý như vậy sao?

Lý Dịch ghét nhất là loại người thích khoe khoang này, trực tiếp phái kiến Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ lén lút chui vào những đường hầm này!

Những người Anh Hoa Quốc đang đào đất trong đường hầm đột nhiên kêu thảm thiết.

“A a a!!” “Bên dưới có kiến!” “Chết tiệt!

Bọn kiến này dám cắn tôi!” Giáo sư Trần và những người khác nhìn nhau, chỉ là kiến mà thôi, đến mức phải làm quá lên như vậy sao?

Tỳ Mộc Đồng Tử cau mày: “Mão Nguyệt Dương Giới, ngươi phái người xuống xem sao, đừng để chậm trễ tiến độ đào hầm!” “Vâng!” Mão Nguyệt Dương Giới phái Thức Thần Lạc Tân Phụ của mình xuống!

Khi con nhện mặt người này xuất hiện trong phòng livestream, không ít khán giả Huyền Quốc đều giật mình nhảy dựng! [Khỉ thật, con nhện này cũng quá lớn rồi phải không?] [Độc thân lâu rồi, nhìn con nhện cũng thấy mắt đẹp mày xanh!] [Thức Thần của âm dương sư này cũng hơi lợi hại a!] [Tôi cũng muốn đi làm âm dương sư rồi.] [Âm dương sư đâu phải dễ làm như vậy?

Cái này cần thiên phú!] [Ai!

Anh Hoa Quốc có âm dương sư, vậy tu tiên giả của Huyền Quốc chúng ta đâu?] Mà khán giả Anh Hoa Quốc cũng bị màn này của Mão Nguyệt Dương Giới làm cho chấn động.

Kể từ sau cuộc đại chiến lần trước, âm dương sư Anh Hoa Quốc liền không còn xuất hiện trước mắt công chúng nữa, luôn ẩn mình

trong Bình An Kinh và Cao Thiên Nguyên.

Vì vậy, quốc dân Anh Hoa Quốc đối với âm dương sư cũng chỉ dừng lại ở mức nghe nói, chưa từng thấy âm dương sư thật sự.

Giờ đây, Mão Nguyệt Dương Giới lấy ra một tấm chỉ phù, liền triệu hồi Thức Thần từ không khí, quả thực khiến họ mở mang tầm mắt. [Không hổ là âm dương sư của Đại Anh Hoa Đế Quốc chúng ta, thao tác này khiến tôi nhiệt huyết sôi trào!] [Thức Thần này tuy nhìn có chút xấu, nhưng uy phong lẫm liệt, sức chiến đấu khẳng định rất mạnh!] [Đội khảo cổ bên Huyền Quốc đều ngây ra, một vẻ chưa từng thấy thế giới, buồn cười chết mất!] Lâm Thanh Tuyết nào từng thấy con nhện lớn như vậy?

Hơn nữa còn có một khuôn mặt người, nhìn đã thấy vô cùng kinh hãi.

Lâm Thanh Tuyết nói nhỏ: "Diệp Phàm, anh biết đây là yêu quái gì không?" Diệp Phàm tuy xuất thân từ thế gia trộm mộ, nhưng Diệp gia trộm mộ chủ yếu hiểu biết về phong thủy và cơ quan trong mộ, còn đối với âm dương thuật của Âm Dương Gia thì khá thiếu sót!

Tự nhiên liền lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết!" Tiểu Vương đột nhiên mở miệng nói: "Đây chắc hẳn là Lạc Tân Phụ!

Một loại yêu quái của Anh Hoa Quốc!

Còn gọi là Tầm Phụ La." "Trong Họa Đồ Bách Quỷ Dạ Hành của Điểu Sơn Thạch Yến có ghi chép, nghe nói là nhện biến thành yêu quái hình người, sẽ dùng ảo thuật và vẻ đẹp để dụ hoặc nam tử, khi nam tử bị dụ hoặc, mất đi khả năng phản kháng, liền sẽ ăn đầu lâu của nam tử." "Tuy nhiên, cũng có truyền thuyết rằng con nhện nữ lang sớm nhất là do một mỹ nữ không cưới được lãnh chúa nào đó hóa thành, lãnh chúa phát hiện chuyện cô ta tư tình với người đàn ông khác, liền ném cô ta vào một cái hộp đầy nhện độc, cho nhện hút máu

thân thể cô ta." "Sau khi cô ta chết, oán linh và nhện độc hợp thành một thể, trở thành nhện nữ lang vô tình, thường xuất hiện trong rừng rậm để dụ dỗ nam tử trẻ tuổi, lấy mạng họ." "Là ma nữ săn nam tử, họ đều vô cùng yêu diễm, sẽ khiến đàn ông mê mẩn, và vào giờ Tý của ngày thứ ba sau khi dụ hoặc họ, sẽ lấy đầu của họ, và ăn họ." Diệp Phàm có chút kỳ lạ nói: "Con Lạc Tân Phụ này xấu xí như vậy, với yêu diễm hình như chẳng dính dáng gì phải không?" Tiểu Vương cười hắc hắc, lộ ra nụ cười mà đàn ông đều hiểu: "Đó là vì nó còn chưa tiến vào một trạng thái khác mà thôi, đợi khi nó săn đàn ông, sẽ biến thành hình người!" Giáo sư Trần nhìn về phía Vương Đằng Vân, hỏi: "Tiền bối, ngài có biết lai lịch thật sự của thứ này không?" Trong mắt Vương Đằng Vân lóe lên một tia chán ghét, tựa như rất ghê tởm phương pháp chế tác Lạc Tân Phụ: "Biết!

Chương 124

Đây là một loại dưỡng quỷ chi pháp!" "Âm dương sư Anh Hoa Quốc, đối với lý giải âm dương ngũ hành chủ yếu chú trọng vào thuật, điều này tương tự với Âm Dương Gia." "Âm Dương Gia vốn xuất phát từ Đạo Gia, nhưng trong nghiên cứu về thuật thì sâu hơn Đạo Gia.

Đạo Gia chú trọng pháp, không gian trưởng thành lớn hơn một chút.

Còn Âm Dương Gia chú trọng thuật, tốc thành, hiệu quả nhanh!" "Mà Lạc Tân Phụ, thì là một loại quỷ vật.

Ở Anh Hoa Quốc, quỷ và yêu thực ra đều nói cùng một thứ." "Lạc Tân Phụ là do âm dương sư dùng thiếu nữ luyện chế mà thành, quá trình chế tác cực kỳ tàn nhẫn, cần phải đặt thiếu nữ và một lượng lớn nhện độc vào cùng một chỗ, nhốt vào trong bình gốm đặc chế!" "Đàn nhện độc khi đói, sẽ từng chút một ăn thịt thiếu nữ.

Mà thiếu nữ vì muốn sống sót, cũng sẽ ăn sống nhện độc!" "Mười bảy ngày sau, nếu thiếu nữ còn sống, tức có thể tiến vào bước tiếp theo, nếu chết, liền là phế phẩm!" "Mà bước tiếp theo càng tàn nhẫn hơn, cần phải khoét một cái lỗ trong cơ thể thiếu nữ, làm ổ nuôi nhện độc!" "Đợi nhện độc nở trong cơ thể thiếu nữ, âm dương sư liền sẽ giết chết nhện độc, khiến nó hòa làm một thể với thiếu nữ, và khắc lên phù chú âm dương!" "Nếu thiếu nữ còn chưa chết, tức có thể tiến vào bước cuối cùng!" Nói đến đây, Vương Đằng Vân đột nhiên dừng lại, không tiếp tục nói nữa.

Mà Diệp Phàm và những người khác đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và kinh hãi, những âm dương sư này vì muốn chế tạo Thức Thần,

hành vi của họ quả thực quá độc ác rồi phải không?

Khán giả trong phòng livestream đều vô cùng phẫn nộ. [Cái âm dương sư này nhìn qua thì nho nhã, không ngờ lại là cầm thú đội lốt người!] [Tam quan của tôi đều sắp bị phá nát rồi!

Thì ra Thức Thần của âm dương sư đều được luyện chế ra như vậy!] [Bước thứ ba tại sao không nói tiếp?

Khẳng định là vì bước này càng tàn nhẫn độc ác hơn, đến cả tiền bối Vương gia cũng không thể nói ra!] Mão Nguyệt Dương Giới nghe lời Vương Đằng Vân nói xong, đáy mắt lóe lên một tia kinh hãi!

Phương pháp chế tác Lạc Tân Phụ đáng lẽ là bí mật mà tầng lớp cao của âm dương sư mới biết, tại sao người này lại biết?

Mão Nguyệt Dương Giới tự nhiên không thể thừa nhận, chỉ vào Vương Đằng Vân mà chửi bới: "Tôi thấy ngươi chính là ghen tỵ!

Nên mới vu khống âm dương sư cao quý của chúng ta!" "Lạc Tân Phụ là yêu nghiệt gây họa thế gian, tôi đã tốn công tốn sức, mới thu phục nó, để không gây hại cho quốc dân!

Nhưng trong miệng ngươi, lại trở thành do tôi tạo ra!" Khán giả trong phòng livestream của Anh Hoa Quốc cũng lớn tiếng cổ vũ Mão Nguyệt Dương Giới, cho rằng Vương Đằng Vân đang nói dối! [Tôi thấy người Huyền Quốc không có thứ gì ra hồn, nên tâm sinh ghen tỵ, mới bôi nhọ âm dương sư của dân tộc Đại Hòa chúng ta!] [Mão Nguyệt Dương Giới là Thiếu Chúc Âm Dương, làm sao có thể làm những chuyện thấp hèn như vậy?] [Âm dương sư là thần hộ mệnh của chúng ta, là vệ đạo sĩ diệt trừ yêu ma!

Người Huyền Quốc này hoàn toàn đang nói bậy!] Vương Đằng Vân thấy Mão Nguyệt Dương Giới phủ nhận, nhàn nhạt nói: "Còn dám phủ nhận, ta chém ngươi!" Thanh kiếm gỗ đào sau lưng Vương

Đằng Vân lại phát ra một vệt sáng xanh biếc, tựa như ánh trăng rạng đông!

Khí tức Phượng Sơ Cảnh viên mãn lập tức bùng nổ!

Mão Nguyệt Dương Giới chẳng qua chỉ là Thiếu Chúc Âm Dương, làm sao có thể đối kháng với Phượng Sơ Cảnh viên mãn?

Phải biết rằng, Phượng Sơ Cảnh viên mãn tương đương với tầng thứ Chuẩn Hồng Lệ Quỷ viên mãn!

Đợi khi Vương Đằng Vân bước vào Cầm Tâm Cảnh, liền là cường giả cấp Hồng Lệ Quỷ!

Hơn nữa Đạo Gia vốn có hiệu quả khắc chế bẩm sinh đối với những tà vật như Hồng Lệ Quỷ, Thức Thần của Mão Nguyệt Dương Giới căn bản không phải đối thủ của ông ta dù chỉ một hiệp!

Mão Nguyệt Dương Giới rụt cổ lại, liếc nhìn Tỳ Mộc Đồng Tử, hy vọng đối phương có thể chống đỡ giúp mình.

Tỳ Mộc Đồng Tử cười lạnh một tiếng: "Người Huyền Quốc thật sự thích ỷ thế hiếp người, dựa vào tu vi cao của mình, liền có thể ra tay với chúng ta sao?" "Còn nói muốn chém giết chúng ta, uy phong thật lớn!" Vương Đằng Vân trên mặt mang theo nụ cười, giọng nói bình đạm: "Kẻ yếu thì phải bị đánh, đây là đạo lý mà các ngươi đã dạy chúng ta!" Mắt Tỳ Mộc Đồng Tử hơi nheo lại, thanh đại thái đao sau lưng leng keng vang lên, hiển nhiên là đã động sát ý!

Không khí lập tức căng thẳng như dây cung, có cảm giác như chỉ một lời không hợp là sẽ khai chiến.

Triều Hoa đột nhiên mở miệng nói: "Đủ rồi!

Dị bảo bên dưới quan trọng, hà tất ở đây lãng phí tinh lực!" Tỳ Mộc Đồng Tử lúc này mới dừng tay, nhìn về phía Mão Nguyệt Dương Giới: "Lạc Tân Phụ là thiên địch của loài kiến, vấn đề bên

dưới chắc đã được giải quyết rồi nhỉ?" Mão Nguyệt Dương Giới cảm nhận một chút, phát hiện mạng nhện bên dưới đã tóm gọn lũ kiến, liền tự tin cười nói: "Đương nhiên!

Mạng nhện của Lạc Tân Phụ đã dính chặt lũ kiến này rồi, đợi Lạc Tân Phụ tới tiêm độc dịch vào là có thể dọn dẹp sạch sẽ!" Tỳ Mộc Đồng Tử cười nhạt: "Làm tốt lắm!" Trong phòng livestream của Anh Hoa Quốc, mọi người đều vô cùng phấn khích! 【Không hổ là đại nhân Âm Dương Sư, vừa ra tay đã xử lý lũ kiến của Huyền Quốc rồi! 】【Xem lũ người Huyền Quốc này còn vênh váo kìa! 】 Khán giả Huyền Quốc mặt mày khó coi.

Dù sao lũ kiến trong mộ này là của Huyền Quốc, thua bởi Lạc Tân Phụ của Anh Hoa Quốc thì quả thật không hay ho gì.

Họ cũng mất mặt.

Mão Nguyệt Dương Giới rõ ràng muốn vả mặt Huyền Quốc triệt để, liền ra lệnh cho nhân viên xuống mộ: "Phát trực tiếp tình hình bên dưới đi, cho người Huyền Quốc xem thức thần Âm Dương Sư của chúng ta mạnh cỡ nào!" Nhân viên xuống mộ nhanh chóng điều chỉnh thiết bị livestream, phát hình ảnh lên phòng trực tiếp.

Hình ảnh cho thấy, trên mạng nhện của Lạc Tân Phụ treo lủng lẳng đầy những con Âm Hỏa Tử Đạn Kiến màu đỏ sẫm!

Lũ kiến này rất lớn, hàm dưới cường tráng, nhìn mà rợn cả tóc gáy!

Không ít khán giả Anh Hoa Quốc sau khi thấy cảnh đó đều cảm thấy chút kinh ngạc! 【Lũ kiến này ăn socola mà lớn lên à?

Sao to thế! 】【So với loài kiến lớn nhất thế giới sống ở Queensland và miền bắc New South Wales, Úc, kiến bò tót!

Kiến bò tót cũng chỉ 3.7 milimet, loài kiến đỏ này lại tới 5 đến 7

milimet! 】【May mà có Lạc Tân Phụ ở đây, nếu không có nhiều kiến khổng lồ thế này trong đường hầm, đoàn khảo cổ xuống đó chẳng phải sẽ bị ăn sạch sao? 】【Mạng nhện của Lạc Tân Phụ lợi hại thật!

Kiến to như vậy mà dính lên rồi không nhúc nhích được! 】【Âm Dương Sư vô địch! 】【Lạc Tân Phụ đang bò tới chỗ lũ kiến, định ăn thịt sao? 】【Mỗi ngụm một con kiến Huyền Quốc, giòn tan! 】Diệp Phàm và những người khác sau khi thấy lũ Âm Hỏa Tử Đạn Kiến này cũng giật mình.

"Rốt cuộc đây là loại kiến gì mà có kích thước lớn đến vậy?" Tiểu Vương nuốt nước bọt.

"May mà trước đó chúng ta không đào mở đường hầm, nếu không đụng phải lũ kiến này, chúng ta e là sẽ bị ăn đến không còn một mẩu xương!" Nhà sinh vật học hai mắt sáng lên: "Đây chắc chắn là sinh vật thời tiền sử!

Ở thời tiền sử, hàm lượng oxy trên thế giới cao hơn, vậy nên sinh vật có kích thước lớn hơn!" "Nếu có thể bắt được một ít mẫu vật mang về phòng thí nghiệm nghiên cứu, chắc chắn sẽ mang lại sự giúp đỡ cực kỳ to lớn cho khoa học sinh vật!" Nhìn Lạc Tân Phụ bò về phía Âm Hỏa Tử Đạn Kiến, Lý Dịch ánh mắt hờ hững.

Âm Hỏa Tử Đạn Kiến mang theo Âm Hỏa chi độc, đối phó với quỷ vật sợ lửa như Lạc Tân Phụ thì còn gì thích hợp hơn!

Mão Nguyệt Dương Giới ra lệnh: "Lạc Tân Phụ, ăn sạch lũ kiến Huyền Quốc này đi!" Lạc Tân Phụ phun ra độc dịch màu xanh lục sẫm, muốn ăn mòn lũ Âm Hỏa Tử Đạn Kiến này.

Độc dịch bắn trúng đất, lập tức sủi bọt xì xì!

Còn nhân viên đứng một bên thấy hai bên đại chiến, vội vàng tránh

vào các góc xung quanh.

Nếu bị độc dịch này dính vào, không chết cũng tàn phế!

Bầy Âm Hỏa Tử Đạn Kiến vốn dính trên mạng nhện bất động bỗng nhiên đồng loạt tấn công!

Hàm dưới sắc bén mạnh mẽ của chúng cắn đứt mạng nhện, như một cơn thủy triều đỏ sẫm ập đến tấn công Lạc Tân Phụ!

Độc dịch của Lạc Tân Phụ tuy giết được vài con Âm Hỏa Tử Đạn Kiến, nhưng đối với số lượng khổng lồ của chúng thì có thể nói là chẳng đáng kể.

Tám con mắt đen tối của Lạc Tân Phụ tràn đầy kinh hoàng, muốn rút lui.

Nhưng, Âm Hỏa Tử Đạn Kiến đã mai phục sẵn ở phía sau lưng nó!

Sở dĩ bây giờ mới tấn công, chính là muốn "úp chậu bắt rùa", "đóng cửa đánh chó"!

Cái chết ập đến trong tích tắc.

Lạc Tân Phụ thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị bầy Âm Hỏa Tử Đạn Kiến bao vây, trong chớp mắt đã bị ăn sạch sành sanh!

Thức thần bị giết, Mão Nguyệt Dương Giới là chủ nhân cũng gặp phản phệ thảm hại, khóe miệng rỉ máu, sắc mặt tái xanh!

Mão Nguyệt Dương Giới ánh mắt oán độc nhìn màn hình, nghiến răng nghiến lợi: "Chết tiệt!" Tỳ Mộc Đồng Tử cau mày: "Rốt cuộc đây là loại kiến gì mà có thể cắn chết Lạc Tân Phụ?" Triều Hoa giọng u u: "Loài kiến này e là do chủ mộ tự nuôi dưỡng, nếu tôi đoán không sai thì loại kiến này ăn xác chết mà lớn lên, trong cơ thể tích tụ lượng lớn oán khí, nên mới có thể cắn chết Lạc Tân Phụ." Trên mặt Vương

Đằng Vân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sức mạnh bùng nổ của lũ kiến này thật sự khủng bố, cho dù là anh ta trực diện đối mặt, e là cũng phải chịu trọng thương!

Hơn nữa, lũ kiến này đợi đến khi Lạc Tân Phụ không còn cơ hội chạy trốn mới bất ngờ tấn công, điều này chứng tỏ chúng có trí thông minh rất cao.

Trong phòng livestream của Anh Hoa Quốc, khán giả càng thêm biến sắc. 【Lũ kiến Huyền Quốc này đáng sợ quá đi mất?

Sao lại có thể ăn sạch một con Lạc Tân Phụ to lớn như vậy trong nháy mắt!

Chương 125

】【Trước đó lũ kiến Huyền Quốc này chẳng phải đứng yên sao?

Sao lại đột nhiên tấn công, cứ như thể đang chờ Lạc Tân Phụ rơi vào bẫy vậy! 】【Lũ kiến này có trí tuệ ư?

Không thể nào!

Kiến sao có thể có trí lực cao đến vậy? 】【Ngôi mộ cổ này tuyệt đối không đơn giản, đoàn khảo cổ muốn vào thám hiểm, e là phải trả cái giá rất lớn. 】 Lý Dịch chỉ huy Âm Hỏa Tử Đạn Kiến giết chết Lạc Tân Phụ xong, lập tức nhận được tin nhắn hệ thống: 【Ting!

Chúc mừng túc chủ tiêu diệt Lạc Tân Phụ xâm nhập mộ cổ, nhận được hai trăm điểm tích phân! 】 Lý Dịch thầm nghĩ, Lạc Tân Phụ này giá trị cũng khá cao, nếu giết được Tỳ Mộc Đồng Tử, e là sẽ có điểm tích phân cao hơn.

Lý Dịch liếc nhìn nhân viên Anh Hoa Quốc đang đào đường hầm bên dưới, không cho Âm Hỏa Tử Đạn Kiến đi giết họ.

Nếu trực tiếp nâng độ khó lên quá cao, nhỡ đâu những người này sợ hãi rồi không dám xuống mộ nữa thì sao.

Cỏ hẹ phải cắt từng đợt một, không thể vét sạch ao mà bắt cá.

Tỳ Mộc Đồng Tử và những người khác sắc mặt ngưng trọng, Âm Hỏa Tử Đạn Kiến bên dưới quả thật quá khủng bố, nếu trực tiếp xuống đó, e là sẽ đi theo vết xe đổ của Lạc Tân Phụ.

Tuyết Đồng Tử mở miệng: "Sức mạnh Băng Hàn Quỷ Khí của nhà tôi chắc có thể đóng băng lũ kiến quỷ dị này!" Tỳ Mộc Đồng Tử gật đầu: "Được!" Tỳ Mộc Đồng Tử tuy thực lực mạnh, nhưng chủ yếu là đơn thể, thiếu các thủ đoạn tấn công quy mô lớn.

Nói chính xác hơn, lá bài tẩy của anh ta có thể làm được, nhưng không thể lãng phí vào lũ kiến này.

Họ còn chưa vào cổ mộ mà đã mất lá bài tẩy ở đây, thật sự không đáng.

Phải biết rằng, lá bài tẩy này chuyên dùng để đối phó Vương Đằng Vân.

Nếu để Vương Đằng Vân chết, lại còn mang đi dị bảo, thì lần này Anh Hoa Quốc sẽ đại thắng!

Tuyết Đồng Tử đi đến trước cửa đường hầm, nói với nhân viên xuống mộ: "Các anh mau lên đây, tôi muốn ra tay đóng băng chỗ này!" Nhân viên bên dưới đã sớm muốn lên rồi, tuy không biết vì sao lũ kiến này không động thủ với họ, nhưng rõ ràng đây là chuyện tốt.

Sau khi nhân viên Anh Hoa Quốc lên hết, cây trượng gỗ trong tay Tuyết Đồng Tử bỗng phát ra một luồng sáng trắng, sau đó, Băng Hàn Quỷ Khí khổng lồ tràn vào đường hầm!

Dù cách xa bảy tám mét, nhưng Diệp Phàm vẫn có thể cảm nhận được một luồng hàn ý thấu xương.

Trong lòng không khỏi có chút lo lắng, thực lực của thức thần Anh Hoa Quốc này quả thật quá lợi hại rồi!

Đạo trưởng Vương Đằng Vân bên phía họ thật sự có thể đối phó được không?

Tuy bây giờ họ chưa gặp dị bảo, nhưng chỉ cần xuống mộ, rất có khả năng sẽ đụng phải.

Đến lúc đó, nếu Vương Đằng Vân không phải đối thủ của thức thần Anh Hoa Quốc, dị bảo bị mất, đây sẽ là nỗi sỉ nhục lớn!

Gia tộc Diệp thị của họ e là cũng sẽ bị đóng đinh vào cột sỉ nhục!

Lý Dịch trước khi Tuyết Đồng Tử ra tay, đã ra lệnh cho Âm Hỏa Tử Đạn Kiến rút lui.

Băng Hàn Quỷ Khí của Tuyết Đồng Tử rất lợi hại, nếu Âm Hỏa Tử Đạn Kiến thực sự đối đầu trực diện, đương nhiên sẽ không địch lại.

Chúng sẽ bị đóng băng thành đá.

Tuy không chết, nhưng cũng mất khả năng hành động, mặc người xẻ thịt.

Hơn nữa, trò chơi mới chỉ bắt đầu, Lý Dịch cũng không muốn đoàn khảo cổ còn chưa vào được cửa lớn cổ mộ đã vì sợ hãi mà không dám tiến sâu.

Tuyết Đồng Tử thu pháp trượng trong tay lại, nói với Tỳ Mộc Đồng Tử: "Xong rồi!

Bên dưới đã hoàn toàn bị đóng băng, loại kiến quỷ dị đó dù lợi hại đến mấy cũng không thể hoạt động ở nhiệt độ này." Tỳ Mộc Đồng Tử gật đầu: "Mão Nguyệt Dương Giới, phái người xuống xem tình hình!" Mão Nguyệt Dương Giới vội vàng cử một nhân viên mặc đồ chống lạnh, mang theo máy quay xuống.

Người nhân viên này vừa xuống đã rét đến môi tím tái, từng khớp xương đều buốt giá!

Băng Hàn Quỷ Khí không phải thứ mà đồ chống lạnh có thể chống đỡ được.

Vì đường hầm toàn là băng, người nhân viên này trượt chân, trượt một mạch xuống dưới, cuối cùng đến chỗ bức tường Kim Cương của cổ mộ!

Nơi đây sâu hun hút, trông rất âm u.

Người nhân viên ngẩng đầu lên, liền thấy một đường hầm đang đối diện thẳng với mình.

Trong đường hầm, là một màn đen kịt, như cánh cổng dẫn đến địa ngục!

U u u!

Có lẽ do thông gió dưới lòng đất, bên trong truyền ra một tiếng quỷ kêu thê lương, khiến người nhân viên này sợ đến lùi lại một bước.

Ngay lúc đó, xung quanh truyền đến tiếng xì xào.

Người nhân viên vội vàng bật đèn pin, giơ máy quay lia khắp nơi, muốn tìm nguồn phát ra tiếng động.

Dưới tác dụng của máy quay hồng ngoại, một khung cảnh kỳ dị xuất hiện trước mặt mọi người.

Toàn bộ hình ảnh là một gam màu lạnh lẽo, u ám, ngoại trừ một đốm đỏ yếu ớt của người nhân viên, còn lại là màu xanh lam và xám trắng.

Trong ống kính, đốm xanh lam đó bỗng nhiên khuếch tán, như làn sương mù bao trùm cả đường hầm.

Người nhân viên dường như đã nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng nào đó, quay đầu bỏ chạy!

Miệng phát ra tiếng kêu quái dị hơ hơ hơ.

Sau đó, người nhân viên đột nhiên ngã nhào xuống đất, ống kính rung lắc, máy quay vỡ nát, hình ảnh dừng lại.

Mão Nguyệt Dương Giới cau chặt mày: "Khu vực màu xanh lam này có đường nét hơi giống hình người!" Tỳ Mộc Đồng Tử hờ hững nói: "Dựa vào hình ảnh máy quay ghi lại, lũ kiến bên dưới đã bị tiêu

diệt, chúng ta có thể xuống rồi!" "Còn về thứ mà người nhân viên cuối cùng nhìn thấy, chẳng qua chỉ là một quỷ vật mà thôi.

Ngôi mộ cổ này tồn tại lâu như vậy, sẽ có một số thứ quái dị xuất hiện, đó là chuyện bình thường." Tuy nói vậy, nhưng sắc mặt không ít người có mặt đã tái nhợt, rõ ràng là có chút sợ hãi.

Một người đàn ông có mối quan hệ khá tốt với nhân viên xuống mộ mở miệng: "Anh ấy có bị quỷ giết chết không?" Tỳ Mộc Đồng Tử giọng điệu bình thản, dường như không quan tâm đến việc một hai người chết: "Xuống đó rồi sẽ biết!" Triều Hoa ra lệnh cho Mão Nguyệt Dương Giới: "Chuẩn bị đồ dùng xuống mộ đi, chúng ta lập tức xuống thám hiểm!" Mão Nguyệt Dương Giới cũng không mấy bận tâm đến việc một nhân viên đã chết.

Chỉ cần lần này có thể cướp được dị bảo, anh ta chắc chắn sẽ nổi danh ở Bình An Kinh, đến lúc đó danh lợi song toàn, tiền đồ vô lượng!

"Vâng!" Mão Nguyệt Dương Giới rất tích cực nói.

Còn bên kia, Vương Đẳng Vân lại có vẻ mặt ngưng trọng.

Anh ta nói nhỏ với hai hậu bối của mình: "Ngôi mộ này có chút bất thường, mộ bình thường đều được xây dựng ở những nơi phong thủy tốt, nhưng ngôi mộ này lại được chôn cất ở Đại Hung chi địa!" "Chôn cất ở nơi này, ắt có điềm gở!

Trong ngôi mộ này, chắc chắn tồn tại điều gì đó quỷ dị." Hai hậu bối đều gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Còn Diệp Phàm cũng nghe thấy lời Vương Đẳng Vân nói, có chút không hiểu bèn hỏi: "Tiền bối, tôi có một điều không hiểu, người có thể giải đáp giúp vãn bối được không?" Vương Đẳng Vân cười nói: "Chuyện gì không hiểu?" Diệp Phàm chỉ vào hướng ngôi mộ cổ, hạ thấp giọng nói: "Phong thủy nơi chôn cất ngôi mộ này tuy không phải

là đỉnh cấp, nhưng thế đất như hổ ra khỏi rừng sâu, từ chỗ u ám dần hiện khí tượng, ẩn chứa vẻ hùng tráng." "Hướng đất như chim ưng sà xuống cát phẳng, từ cao mà dần thấp, ý tình cúi phục mà thuận theo, khí tượng tôn nghiêm, bảo vệ dày đặc, đây là địa thế của vạn thừa chi tôn tướng, sao có thể là Đại Hung chi địa được?" Vương Đẳng Vân hơi ngạc nhiên nhìn Diệp Phàm: "Cậu có hiểu biết về phong thủy à?" Diệp Phàm gật đầu: "Biết một chút!

Người xưa khi chôn cất đều xem phong thủy, nên vì khảo cổ, tôi đặc biệt học một ít." Vương Đẳng Vân cười nói: "Cậu đây không phải là một chút đâu, e là đã nghiên cứu rất nhiều về phong thủy rồi!" Diệp Phàm khiêm tốn vài câu xong, Vương Đẳng Vân mới giải thích: "Phong thủy ở đây trông quả thật là bảo địa, nhưng cậu nhìn hướng đi của thế núi này, hệt như một chiếc búa, thẳng thừng bổ xuống hướng ngôi mộ!" "Đây là Binh Sát!" Diệp Phàm vừa nghe, vội vàng ngẩng đầu nhìn, quả nhiên đúng là như vậy!

Hơi khó tin hỏi: "Tiền bối, có khi nào vị phong thủy sư xem phong thủy chôn cất đã nhìn nhầm, nên mới chôn mộ ở đây không?" Vương Đẳng Vân lắc đầu: "Không phải!

Phong thủy ở đây rất kỳ lạ, đối phương rất có thể là cố ý chọn nơi này, còn nguyên nhân thì e là phải xuống mộ mới biết được." Nghe vậy, sự tò mò của Diệp Phàm đối với ngôi mộ này càng lúc càng lớn.

Hai người tuy hạ giọng, nhưng vẫn bị những người xung quanh nghe thấy.

Tiểu Vương vẻ mặt ghen tị, không ngờ tên nhà quê mà mình coi thường lại dám bắt chuyện với tiền bối Vương gia!

Xem ý của tiền bối Vương gia, dường như còn rất quý trọng Diệp Phàm.

Giáo sư của Diệp Phàm thì có chút khó hiểu, Diệp Phàm sao lại

hiểu phong thủy?

Trước đây chưa từng nghe cậu ấy nhắc tới bao giờ!

Bên Anh Hoa Quốc đã chuẩn bị sẵn sàng xuống mộ, họ đi tiên phong ở phía trước, sợ đoàn khảo cổ Huyền Quốc tranh giành với họ.

Vương Đằng Vân nhìn bóng lưng Tỳ Mộc Đồng Tử và những người khác, hờ hững nói: "Đi!

Chúng ta cũng xuống." Mọi người nhanh chóng xuyên qua đường hầm, đến vị trí tường Kim Cương và đường mộ đạo.

Ngay đối diện đường mộ đạo là một thi thể lạnh băng.

Chương 126

Mão Nguyệt Dương Giới đi tới, lật thi thể lại, phát hiện chính là người nhân viên xuống mộ lúc trước.

Sắc mặt anh ta tím tái, hẳn là đã bị chết cóng sống sượng ở đây.

Tỳ Mộc Đồng Tử nhìn một cái rồi nói: "Đây là quỷ khí nhập thể, chết cóng!" Diệp Phàm đi đến trước mặt người nhân viên đó, đeo găng tay, chạm vào cơ thể đối phương, phát hiện nhiệt độ không quá thấp, đáng lẽ không đủ để khiến người ta chết cóng.

Nhưng, đối phương lại chính xác là chết cóng.

Môi tím tái, không chút huyết sắc.

Do thân nhiệt con người hạ quá thấp, cơ thể không thể bù đắp, người ta cuối cùng sẽ mất ý thức, và ảo tưởng mình rất nóng.

Đây là một loại cơ chế bù đắp ở cấp độ ý thức, dẫn đến việc người ta sẽ cởi quần áo ra, vì vậy nhiều người chết cóng đều trong tình trạng trần truồng.

Diệp Phàm thầm nghĩ, người nhân viên này e là trong tiềm thức cho rằng mình cực kỳ lạnh, nên mới chết cóng sống sượng!

Nếu không, không thể nào thành ra bộ dạng này được.

Lâm Thanh Tuyết bỗng nhiên hét lên một tiếng: "Người này còn sống!

Mi mắt anh ta vừa động đậy!" Diệp Phàm vội vàng nhảy tránh ra, anh ta vừa nãy không để ý đến khuôn mặt đối phương nên không nhìn thấy.

Nhưng Lâm Thanh Tuyết không phải người không biết chừng

mực mà lại đùa vào lúc này.

Vì vậy, thi thể này e là thật sự đã sống lại.

Trá Thi rồi sao?

Vương Đằng Vân cau chặt mày: "Phong thủy ở đây có Sát Khí và Âm Khí rất mạnh, không chừng sẽ Trá Thi, mau chóng hỏa táng thi thể đi!" Phượng Sơ Cảnh viên mãn, không có nghĩa là vô địch.

Vương Đằng Vân tuy kiêu ngạo, nhưng cũng hiểu đạo lý "thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân".

Mão Nguyệt Dương Giới không từ chối, nơi này quả thật có điều tà dị.

Tuy có Tỳ Mộc Đồng Tử những đại yêu này bên cạnh, nhưng anh ta cũng không dám đảm bảo sẽ bình an vô sự mà sống sót.

Mão Nguyệt Dương Giới nói với nhân viên bên cạnh: "Lấy súng phun lửa thiêu thi thể này đi!" "Vâng!" Người nhân viên trong lòng cũng lo sợ, vội vàng làm theo.

Dưới ánh lửa màu cam hồng ấm áp, mọi người trên người mới có thêm một chút ấm áp.

Tỳ Mộc Đồng Tử nhìn về phía đường mộ đạo âm u, giọng trầm thấp: "Bên trong này có một luồng quỷ khí rất mạnh, e là thứ này đã sát hại thuộc hạ của chúng ta." Diệp Phàm mở miệng: "Trước đây khi chúng ta vào đây, đã phát hiện hai đường mộ đạo sau khi phá vỡ tường Kim Cương, một đường là đường trước mắt chúng ta đây, đường còn lại thì ở phía bên kia!" "Đường mộ đạo kia là đường mới nhất được mở, sau khi bọn đạo mộ tặc vào thì không thấy chúng ra nữa, chắc chắn giờ này vẫn còn ở trong cổ mộ!" Diệp Phàm nhìn Vương Đằng Vân, hỏi: "Tiền bối, người thấy chúng ta nên đi đường mộ đạo nào?

Là đường trước mắt này, hay là đường kia?" Vương Đẳng Vân lấy ra la bàn, miệng lẩm bẩm: "Tọa Tốn hướng Càn, có thể kiêm Thìn Tuất, tọa Thìn hướng Tuất, có thể kiêm Tốn Càn. ....." Diệp Phàm cẩn thận nhìn la bàn, phát hiện nó được làm từ hợp kim đồng, trông đã có vẻ lâu đời rồi.

Trên đó khắc nhiều ký tự mà ngay cả anh ta cũng không hiểu, rõ ràng là phù văn độc quyền của Toàn Chân Giáo!

Diệp Phàm xuất thân từ gia tộc đạo mộ, có hiểu biết về Võ Đang Toàn Chân Giáo.

Người Toàn Chân nội tu "cầu phản kỳ chân", chủ trương công hành song toàn, để thành tiên chứng chân, nên gọi là "Toàn Chân".

Loại nội tu này chủ yếu là tu dưỡng tinh thần, tức tính, còn gọi là tính công.

Toàn Chân Giáo vừa tu tính, vừa tu mệnh.

Chân hành tức ngoại tu, chủ trương tế thế độ nhân.

Còn nhìn cách Vương Đẳng Vân sử dụng la bàn, khá thành thạo, có tạo nghệ rất sâu trong đạo này.

Vương Đẳng Vân đột nhiên dừng suy tính, đặt la bàn xuống rồi nói: "Đường mộ đạo này Đại Hung!" Mão Nguyệt Dương Giới hừ lạnh một tiếng: "Tôi thấy đường mộ đạo này không tệ, nhìn có vẻ nguy hiểm, nhưng nói không chừng lại là Sinh Môn duy nhất!" Lời Mão Nguyệt Dương Giới nói không phải là lời tức giận, mà là kết quả sau khi anh ta suy tính.

Vương Đẳng Vân hờ hững nói: "Nếu các người muốn đi đường mộ đạo này, tôi sẽ không cản!" Nói xong, anh ta liền dẫn Diệp Phàm và những người khác đi đến đường mộ đạo khác.

Mão Nguyệt Dương Giới nhìn về phía Tỳ Mộc Đồng Tử, dù sao

lần này người dẫn đội xuống mộ là anh ta.

Tỳ Mộc Đồng Tử hờ hững nói: "Cứ đến đường mộ đạo đó xem xét đã rồi nói." Tỳ Mộc Đồng Tử đã lên tiếng, Mão Nguyệt Dương Giới đương nhiên không thể nói gì khác.

Mọi người đến nơi trong ký ức của Diệp Phàm, nhưng lại phát hiện nơi này là một bức tường!

Một bức tường Kim Cương kiên cố không thể phá vỡ!

Vương Đẳng Vân cau mày: "Diệp Phàm, cậu có khi nào nhớ nhầm chỗ không?" Diệp Phàm liên tục lắc đầu: "Không thể nào, trước đây chúng tôi chính là nhìn thấy đường mộ đạo ở đây, nơi này không lớn, tôi không thể nào nhớ nhầm được!" Lâm Thanh Tuyết cũng mở miệng nói: "Tôi có thể làm chứng, lúc đó chúng tôi chính là nhìn thấy đường mộ đạo ở đây, nhưng bây giờ sao lại không có?" Mão Nguyệt Dương Giới sốt ruột nói: "Tôi thấy các người là bị ảo giác rồi phải không?" Lâm Thanh Tuyết lấy điện thoại ra, phủ nhận: "Trước đây khi chúng tôi vào cổ mộ đều có quay lại, nếu không tin thì có thể xem video!" Nói rồi, Lâm Thanh Tuyết liền phát đoạn video đã quay trước đó.

Trong video, vị trí này quả thật có một đường mộ đạo!

Nhưng đúng lúc này, nơi đây trống không, cứ như có một bàn tay vô hình đã che đi đường mộ đạo!

Trong chốc lát, đáy lòng mọi người đều cảm thấy lạnh lẽo.

Vương Đẳng Vân dùng ngón tay chọc mạnh vào bức tường Kim Cương, phát hiện trên đó chỉ để lại một vệt trắng nhạt!

Cảnh này khiến sắc mặt Vương Đẳng Vân hơi thay đổi.

Võ Đang không chỉ là đạo pháp xuất chúng, mà võ công cũng uy chấn thiên hạ!

Trong giới võ lâm ngày xưa, có câu "Bắc Tông Thiếu Lâm, Nam Sùng Võ Đang".

Ngón tay này của Vương Đằng Vân ẩn chứa nội đan chi lực, cương mãnh bá đạo, vậy mà trên bức tường Kim Cương này chỉ để lại một vệt mờ!

Vương Đằng Vân không khỏi kinh hô: "Bức tường Kim Cương lợi hại thật!" Triều Hoa rút Đại Thái Đao ra, giọng điệu lạnh lùng: "Để tôi!" Nói rồi, cô ta chém ra một luồng đao mang sáng chói!

Đao mang lóe qua, trên bức tường Kim Cương chỉ để lại một vệt mờ nhạt.

Sau đó, trên bức tường Kim Cương phát sáng những phù văn vàng rực rỡ chói mắt, trấn áp về phía Triều Hoa!

Phù văn vàng đó mang theo sức mạnh hùng vĩ trang nghiêm, trực tiếp đánh bay Triều Hoa ra ngoài.

Khí tức của Triều Hoa lập tức bất ổn, hồn thể cũng ảm đạm đi không ít.

Triều Hoa nghiến nát một cái răng bạc, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, nói: "Đây là phù văn Mật Tông!

Đây hóa ra là bức tường Kim Cương thật!" Vương Đằng Vân liếm liếm môi khô khốc, cổ họng khô rát dữ dội: "Phù văn Mật Tông đã thất truyền từ lâu rồi, sao ngôi mộ cổ này lại có được?" Lý Dịch vuốt ve quả óc chó điêu khắc đá Nam Cương, ánh mắt bình thản.

Phù văn Mật Tông này không phải là phù văn Mật Tông chính tông, mà là đã được người khác cải biên.

Hiệu quả còn lợi hại hơn phù văn Mật Tông nguyên bản không ít, người có thể làm được đến mức này tuyệt đối là đại năng.

Tư tưởng và thực tiễn Mật Giáo Ấn Độ truyền vào Huyền Quốc, bắt đầu từ thời Tam Quốc.

Từ giữa thế kỷ 2 đến giữa thế kỷ 8, trong suốt 600 năm, có khoảng hơn 100 bộ kinh Đà La Ni và Chú Kinh được dịch sang Hán ngữ, trong đó có 12 quyển "Đại Quán Đỉnh Kinh" do Bạch Thi Lê Mật Đa La dịch thời Đông Tấn, 12 quyển "Đà La Ni Tập Kinh" do A Địa Cù Đa dịch thời Sơ Đường, đều mang tính chất tổng hợp Đà La Ni và Chân Ngôn.

Nhưng ở Huyền Quốc, Mật Giáo thuần túy được hoằng truyền và chính thức hình thành tông phái, bắt đầu từ Thiện Vô Úy, Kim Cương Trí, Bất Không và những người khác.

Phật Giáo Mật Tông Huyền Quốc xuất hiện vào đầu thế kỷ thứ tám, tức là thời Khai Nguyên sơ kỳ của Đường Huyền Tông.

Các đại sư Mật Tông Ấn Độ là Thiện Vô Úy, Kim Cương Trí và Bất Không đến Trường An, tại chùa Đại Hưng Thiện ở Trường An đã dịch các kinh điển Mật Tông, và truyền lại cho một hàng các tăng lữ đời Đường.

Còn vị đại năng có thể cải biên phù văn Mật Tông này, e là đã tiếp xúc với không ít kinh thư Mật Tông.

Thậm chí, có lẽ đã có sự tiếp xúc rất sâu sắc với Ấn Độ.

Nếu không, cũng không thể nào cải biên phù văn Mật Tông vào thời điểm Mật Tông còn chưa phát triển ở Huyền Quốc.

Dù sao, cải tiến phù văn cần thời gian.

Tỳ Mộc Đồng Tử cũng được, Triều Hoa cũng vậy.

Chẳng qua chỉ là quỷ vật nhỏ bé, làm sao có thể phá vỡ bức tường Kim Cương này?

Còn về Vương Đằng Vân, Đạo gia quả thật có không ít đạo pháp thần kỳ, nhưng đối phương có nhận được những truyền thừa này hay không lại là một chuyện khác.

Vương Đằng Vân liếc nhìn Triều Hoa, giọng điệu trở lại bình thản: "Đường này không thông, vẫn nên quay lại đường mộ đạo ban đầu để vào cổ mộ thôi!" Diệp Phàm thở dài một hơi: "Đường mộ đạo này bị phong kín, chứng tỏ đây mới là mộ đạo thật sự!" "Đường mộ đạo kia nói không chừng phía sau là đường chết!" Tỳ Mộc Đồng Tử tay cầm Đại Thái Đao, giọng nói lạnh lùng: "Để tôi thử xem!" Vương Đằng Vân thậm chí không thèm nhìn Tỳ Mộc Đồng Tử, phù văn Mật Tông này chuyên khắc chế tà túy quỷ vật, Tỳ Mộc Đồng Tử cũng là thân quỷ, làm sao có thể phá vỡ?

Nhưng, bên Anh Hoa Quốc lại có sự tự tin mù quáng vào Tỳ Mộc Đồng Tử.

Cho rằng anh ta là đại yêu trong truyền thuyết, làm sao có thể không phá vỡ được một bức tường?

Trong phòng livestream của Anh Hoa Quốc toàn là tiếng cổ vũ cho Tỳ Mộc Đồng Tử!

Chương 127

【Đại nhân Tỳ Mộc Đồng Tử vô địch! 】【Chẳng qua chỉ là một bức tường, đại nhân Tỳ Mộc Đồng Tử tùy tiện cũng có thể phá! 】【Đại nhân Tỳ Mộc Đồng Tử là đại yêu thật sự, phá vỡ bức tường này dễ như trở bàn tay! 】 Nhưng, cảnh tượng vả mặt người Anh Hoa Quốc lập tức xuất hiện!

Tỳ Mộc Đồng Tử trực tiếp bị phù văn Mật Tông làm bị thương, khí tức suy yếu.

Trong phòng livestream của Huyền Quốc, không ít khán giả đều cười phá lên.【Đại nhân Tỳ Mộc Đồng Tử quả nhiên lợi hại, một giây đã suy yếu rồi! 】【Cười chết mất!

Một giây trước còn bị người Anh Hoa Quốc thổi phồng, giây sau đã bị đánh bay rồi! 】【Cơ quan chống trộm của Huyền Quốc vô địch! 】【Bạn có thể vĩnh viễn tin tưởng hàng do Huyền Quốc sản xuất! 】 Tỳ Mộc Đồng Tử sắc mặt khó coi.

Lần đầu ra tay, vậy mà lại bị bẽ mặt thảm hại!

Dù trong tay anh ta còn có lá bài tẩy chưa dùng, nhưng lãng phí ở đây thật không đáng, nên anh ta không nói nhiều.

Nhưng trong lòng thì đã nhiệt tình hỏi thăm mười tám đời tổ tông của chủ nhân ngôi mộ này rồi.

Gân xanh trên trán nổi lên, rõ ràng là rất tức giận.

Mọi người bất đắc dĩ, chỉ có thể đi từ đường mộ đạo ban đầu vào.

Suốt dọc đường, Mão Nguyệt Dương Giới thấp giọng phàn nàn: "Nếu Huyền Quốc chịu sử dụng vũ khí sát thương cường độ cao, chắc chắn có thể phá vỡ bức tường Kim Cương này!" Diệp Phàm

trợn trắng mắt.

Đây là cổ mộ!

Loại vũ khí đó đúng là có thể phá vỡ tường Kim Cương, nhưng không chừng di vật bên trong cũng sẽ bị hủy hoại theo!

Họ là khảo cổ, chứ không phải đạo mộ, làm sao có thể làm như vậy.

Lý Dịch nhìn những người này đi về phía đường mộ đạo đầu tiên, ánh mắt trêu tức.

Anh ta đã chuẩn bị không ít "quà" ở bên trong này, hy vọng những người này có thể thích.

Bước vào mộ đạo.

Mọi người liền ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc của sự mục nát.

Nhưng suốt dọc đường không gặp nguy hiểm gì.

Ngay cả con quỷ tấn công nhân viên lúc trước cũng không thấy.

Đi được khoảng nửa đường mộ đạo, mọi người liền thấy một cánh cửa đá ở vách bên!

Thấy cánh cửa đá này, mọi người đương nhiên không thể bỏ qua, không vào bên trong xem xét một lượt.

Vương Đằng Vân thấy cánh cửa đá này, trong lòng hơi chấn động, dường như phía sau cánh cửa này có thứ gì đó bất thường.

Cánh cửa đá này được điêu khắc hoa văn khổng tước, trên đó không có khóa hay gì cả, dường như phải dùng cơ quan mới có thể mở ra.

Vương Đằng Vân nhìn quanh một lúc, cũng không thấy cơ quan

nào, thầm nghĩ cánh cửa này chẳng lẽ chỉ có thể dùng sức mạnh mà đẩy ra sao?

Tỳ Mộc Đồng Tử mở miệng: "Mão Nguyệt Dương Giới, anh biết cánh cửa đá này phải mở thế nào không?" Mão Nguyệt Dương Giới đâu có hiểu đạo mộ?

Gặp cơ quan thì cứ phá thôi.

Mão Nguyệt Dương Giới nói: "Cánh cửa đá này e là chỉ có thể dùng vũ lực mà phá thôi!" "Người đâu, mang máy cắt tới, cắt cánh cửa đá này ra!" Diệp Phàm đột nhiên mở miệng: "Cánh cửa đá này rỗng ruột, không thể cắt!" Vương Đằng Vân gõ gõ cánh cửa đá, gật đầu nói: "Bên trong này quả thật là rỗng ruột, e là chứa thứ gì đó." Tỳ Mộc Đồng Tử vì trước đó đã chịu thiệt trên bức tường Kim Cương, trong lòng uất ức, hừ lạnh một tiếng: "Cơ quan bên trong này dù lợi hại đến mấy, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản bước chân của Đại Anh Hoa Quốc sao?" "Cứ cắt đi!" Vương Đằng Vân thấy Tỳ Mộc Đồng Tử quả quyết như vậy, cũng không khuyên nhủ nhiều, dẫn người đứng từ xa quan sát.

Triều Hoa cũng vậy, dù sao cẩn tắc vô ưu, lỡ như thứ bên trong cánh cửa đá này rất trí mạng thì sao?

Người nhân viên cầm máy cắt cửa đá thấy những người khác đều đứng tránh xa, liền muốn khóc mà không ra nước mắt.

Hóa ra mình cũng giống người trước đó, bị coi là vật hy sinh rồi!

Nhưng, lúc này anh ta lại không thể nói không.

Tỳ Mộc Đồng Tử không phải người, sẽ không nói lý với anh ta.

Xì xì xì!

Máy cắt mang theo một chuỗi tia lửa, từ từ cắt mở cánh cửa đá.

Đột nhiên, cánh cửa đá nổ tung!

Một làn bột phấn trắng tràn ngập trong mộ đạo!

Nơi này vốn là một lối đi kín, mọi người tuy đứng tránh xa, nhưng không ít người vẫn khó tránh khỏi hít phải một phần.

Vương Đằng Vân lập tức nín thở, vung tay áo một cái, cuốn ngược bột phấn trắng lại!

Ngay lúc đó, một bóng người xuất hiện trong tầm nhìn của anh ta, ném một vật về phía mình!

Vương Đằng Vân trong lòng dấy lên nguy cơ, cầm Đào Mộc Kiếm chém về phía vật thể lạ kia.

Nhưng, đúng lúc vật thể đó sắp chạm vào Đào Mộc Kiếm, nó bỗng đổi hướng, chụp lấy đầu một nhân viên Anh Hoa Quốc!

Cạch!

Vật thể đó rõ ràng là một ám khí, bên trong phát ra âm thanh quỷ dị, giây tiếp theo, đầu của người nhân viên đó liền bị cắt lìa!

Máu tươi từ cổ phun ra xối xả, cảnh tượng trông cực kỳ đẫm máu!

Cảnh này trực tiếp làm không ít khán giả sợ hãi! 【Chuyện gì vừa xảy ra vậy? 】 【Ghê quá!

Ngôi mộ cổ này đáng sợ quá đi mất!

Rốt cuộc là cơ quan gì mà lại có thể trực tiếp lấy đi đầu người? 】 Ngay lúc đó, tiếng biên chung có tiết tấu vang lên xung quanh!

"Ai đang gõ biên chung?" Vương Đằng Vân trong mắt đầy nghi ngờ, nhìn quanh khắp nơi.

Bóng người lấy đầu người Anh Hoa Quốc đã biến mất, còn tiếng

biên chung thì truyền ra từ một phòng mộ phụ.

Rõ ràng, việc cắt cửa đá đã kích hoạt cơ quan.

Lâm Thanh Tuyết trước mắt tối sầm, ý thức dần mơ hồ, cơ thể cũng càng lúc càng nặng nề.

Cô ấy như đang đi trên một cầu thang xoắn ốc không thấy điểm cuối, lặp đi lặp lại những động tác máy móc và đơn điệu.

Đa số người có mặt đều giống Lâm Thanh Tuyết, rơi vào trạng thái bị thôi miên.

Còn chỉ có một số ít người vẫn giữ được tỉnh táo, nhưng xem ra cũng đang cố gắng chống đỡ!

Lý Dịch thầm nghĩ, cảnh thôi miên mà mình bố trí này vẫn còn quá thô sơ.

Tuy có Chiến Quốc Biên Chung và bào tử Nhân Diện Khuẩn hỗ trợ, nhưng khung cảnh không được tốt cho lắm.

Đã ảnh hưởng đến hiệu quả thôi miên.

Phải biết rằng, trước đó chính anh ta cũng đã sơ ý bị thôi miên ở cầu thang!

Còn ở đây, Vương Đẳng Vân và Tỳ Mộc Đồng Tử họ vẫn có thể miễn cưỡng duy trì.

Chương 128

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng của Tỳ Mộc Đồng Tử thì đoán chừng cũng sắp không trụ nổi rồi.

Nhưng, đối phó với một phần người cũng đủ rồi.

Cơ Quan Nhân cầm Huyết Tích Tử, bước ra, bắt đầu thu hoạch sinh mệnh của bọn đạo mộ tặc!

Đồng tử Vương Đẳng Vân co rút lại, bóng người này tuy hơi giống con người, nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện người này là giả!

Là Cơ Quan Nhân được chế tạo từ gỗ và kim loại!

Cơ Quan Yển Thuật?

Trong ngôi mộ này lại có cả Cơ Quan Nhân sao?

Chẳng lẽ là sản phẩm của Bát Kỳ Kỹ Thần Cơ Bách Luyện?

Hơn nữa, vũ khí trong tay đối phương rất giống Huyết Tích Tử trong truyền thuyết, trông như lồng chim, nhưng bên trong hẳn có nhiều lưỡi dao, sau khi chụp vào cổ người, liền cắt đứt cổ người, lấy đầu người!

Đến khi Huyết Tích Tử bay về tay Cơ Quan Nhân, tại chỗ chỉ còn lại một thi thể không đầu!

Quả thật kinh khủng!

Còn ngoại trừ anh ta, những người khác đều rơi vào trạng thái quỷ dị, mềm nhũn đứng đó, cơ mặt thả lỏng.

Tuy nói Huyết Tích Tử giết là những "quỷ tử" (ý chỉ những kẻ đang bị mê hoặc, như ma quỷ), nhưng đợi đến khi những "quỷ tử"

này chết hết, e là sẽ đến lượt họ!

Vương Đằng Vân nghĩ đến đây, vội vàng vận một luồng chân khí, lớn tiếng quát: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân.

Trí tuệ minh tịnh, tâm thần an ninh.

Tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh.

Cấp cấp như luật lệnh!" Đây là Tịnh Tâm Thần Chú của Đạo gia, có thể phá tà, giữ cho linh đài con người thanh minh!

Lại thêm Vương Đằng Vân dùng chân khí quát ra, mọi người trực tiếp thoát khỏi trạng thái thôi miên!

Lý Dịch thầm nghĩ, Đạo tâm của Vương Đằng Vân ổn định, lại còn hiểu Đạo gia thần chú, muốn thôi miên anh ta quả thật có chút khó khăn!

Tuy nhiên, màn thôi miên này chỉ là món khai vị, phía sau mới là bữa chính!

Mọi người mơ mơ màng màng tỉnh lại, ánh mắt mờ mịt.

Tỳ Mộc Đồng Tử vì là người cuối cùng bị thôi miên, ý thức không chìm sâu quá mức, vẫn giữ được một chút tự ý thức, đương nhiên biết sự đáng sợ của thuật thôi miên này!

Nhưng, chính vì vậy mà nó càng đáng sợ.

Cảm giác không thể khống chế cơ thể mình này, khó chịu hơn nhiều so với việc bị bóng đè.

Tỳ Mộc Đồng Tử vẻ mặt kinh hãi nói: "Rốt cuộc đây là thuật thôi miên gì?

Sao ngay cả đại yêu như ta mà cũng khó thoát bị thôi miên?" Triều

Hoa ánh mắt chớp động, Đại Thái Đao trong tay run rẩy không ngừng.

Đây là biểu hiện của Đạo tâm bất ổn!

Cô ta vậy mà lại cảm thấy sợ hãi!

Vương Đằng Vân sắc mặt hơi tái nhợt, tiếng quát vừa rồi đối với anh ta mà nói, tiêu hao cũng rất lớn.

Không chỉ là chân khí, mà còn phải đối kháng với vật chất thần bí trong không khí.

Vương Đằng Vân suy đoán, bột phấn tràn ngập trong không khí trước đó e là công cụ quan trọng dùng để thôi miên.

Người và quỷ tiếp xúc vào đều sẽ trúng chiêu.

Tỳ Mộc Đồng Tử ngẩng đầu, nhìn bóng người bay đi xa, trong lòng nổi giận, xông tới định giết chết đối phương, để báo thù việc mình bị thôi miên.

Nhưng, tốc độ của đối phương quá nhanh, lại thêm quen thuộc với mộ huyệt, rất nhanh đã biến mất không dấu vết.

Ngược lại Tỳ Mộc Đồng Tử vì cứ bám riết không buông đối phương, trong chốc lát lại bị lạc đường trong mộ huyệt!

Tỳ Mộc Đồng Tử quay đầu lại, phát hiện những người khác đều đã biến mất, chỉ còn lại mình anh ta trong mộ huyệt vắng lặng này!

Tỳ Mộc Đồng Tử trong chốc lát lại có chút sợ hãi.

Điều này rõ ràng là không bình thường.

Anh ta đã tồn tại rất lâu, lúc trước cho dù bị Quỷ Thiết chặt đứt cánh tay phải, anh ta cũng không quá sợ hãi.

Nhưng bây giờ, thân ở trong đường mộ đạo hẹp hòi mà trống trải này, anh ta lại có một chút kinh hãi vô cớ.

Như thể bị thế giới bỏ rơi, yếu ớt và vô trợ.

Cảm giác này, anh ta chỉ từng trải qua trước khi trưởng thành thành đại yêu.

Ngay khi Tỳ Mộc Đồng Tử đang lang thang vô định trong mộ đạo, bên Vương Đằng Vân họ cũng xảy ra nguy cơ lớn!

Vương Đằng Vân đương nhiên không thể dẫn người đi tìm Tỳ Mộc Đồng Tử, còn Triều Hoa và những người khác thấy cửa đá đã được mở, bên trong xuất hiện một luồng sáng chói, biết rằng sau cánh cửa này có thể có bảo vật, liền chuẩn bị tiến vào đó để tìm bảo.

Mão Nguyệt Dương Giới hai mắt sáng rực, adrenaline tăng cao.

Cơ quan mà cánh cửa đá này sử dụng hung hiểm đến vậy, tài bảo phía sau nó chắc chắn vô cùng quý giá.

Nói không chừng sẽ xuất hiện những văn vật giá trị liên thành.

Còn về việc Tỳ Mộc Đồng Tử đi đuổi theo bóng người, trong mắt mọi người thì hẳn không có vấn đề lớn gì.

Dù sao Tỳ Mộc Đồng Tử cũng là đại yêu!

Mọi người trong tâm trạng vừa háo hức vừa căng thẳng bước vào mộ thất.

Khi họ bước vào trong mộ thất, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoàn toàn chấn động!

Bên trong có một bộ chuông đồng hoàn chỉnh!

Những chiếc chuông đồng này vô cùng tinh xảo và nguyên vẹn, hẳn là tiếng chuông mà họ nghe thấy trước đó là phát ra từ nó.

So với bộ chuông đồng mang đậm khí tức dân tộc này, hàng trăm viên dạ minh châu cực phẩm không tì vết khảm trên tường lại có vẻ tầm thường.

Hô hấp của những người có mặt lập tức trở nên dồn dập.

Ai có thể ngờ, trong phòng mộ phụ này lại ẩn giấu văn vật giá trị đến vậy?

Trong phòng livestream của Anh Hoa Quốc lập tức nổ tung! 【Huyền Quốc vốn dĩ nên là quốc gia phụ thuộc của Anh Hoa Quốc chúng ta, họ lấy quyền gì mà sở hữu những văn vật quý giá đến vậy?! 】【Lần này Huyền Quốc chỉ có thể khai quật được văn vật quý giá như vậy là nhờ chúng ta Anh Hoa Quốc, Huyền Quốc nên chia những văn vật này cho bảo tàng Anh Hoa Quốc chúng ta! 】【Đúng vậy!

Dạ minh châu chúng ta có thể không cần, còn những thứ không lấp lánh như chuông đồng này thì chúng ta sẽ nhận! 】【Nếu không phải có đại nhân Tỳ Mộc Đồng Tử họ ở đây, thì lũ rác rưởi Huyền Quốc này cũng có thể nhìn thấy những văn vật quý giá này ư?

Có thể chia dạ minh châu cho người Huyền Quốc đã là quá ý tứ rồi! 】【Phải đấy!

Anh Hoa Quốc chúng ta vì thám hiểm cổ mộ đã hy sinh không ít người.

Còn người Huyền Quốc thì sao?

Chỉ biết ngồi không hưởng lợi!

Gặp chuyện gì cũng là Anh Hoa Quốc chúng ta xông pha đi đầu! 】Khán giả Huyền Quốc thấy khán giả Anh Hoa Quốc trắng trợn đến vậy, đều tức đến bật cười.

Chương 129

【Lần này nếu không phải Vương đạo trưởng ra tay, các người Anh Hoa Quốc e là đã bị Huyết Tích Tử thu hoạch hết rồi!

Còn dám mặt dày muốn cướp đồ của quốc gia chúng tôi! 】【Chấn động!

Cả mặt mũi cũng đi xe lửa ban đêm rời khỏi Anh Hoa Quốc rồi, đây rốt cuộc là sự hủy diệt nhân tính hay sự bại hoại đạo đức! 】【Anh Hoa Quốc thảm bại thật sự đã làm mới nhận thức của tôi!

Chúng tôi hảo tâm mời các người qua tham quan mở mang kiến thức, các người thì hay rồi, trực tiếp phản khách vi chủ, muốn cướp đồ của nhà chủ! 】【Chó cắn tôi tôi không nói, quay lại làm lẩu! 】【Xin đừng xúc phạm chó, cảm ơn! 】 Mão Nguyệt Dương Giới đi đến trước chuông đồng, mặt đầy tham lam: "Đây tuyệt đối là văn vật cấp quốc bảo!!!" Giáo sư Trần cũng vô cùng kích động, không ngờ ông ấy lại có thể trong đời mình, nhìn thấy một bộ biên chung hoàn chỉnh đến vậy!

Bộ biên chung này có cấu trúc bằng đồng thanh, hình dáng cong gập theo góc vuông, tổng chiều dài hơn 10 mét, cao 3 tầng, 273 milimet, được đỡ bởi 6 võ sĩ đồng thanh đeo kiếm và vài cột trụ tròn!

Cả bộ biên chung và khung giá này khí thế hoành tráng, hùng vĩ vô cùng, nhìn mà lòng người phấn chấn!

Trong phòng livestream của Huyền Quốc, không ít khán giả đều cảm thấy vô cùng tự hào!【Thời cổ đại mà lại có thể tạo ra tác phẩm nghệ thuật tinh xảo đến vậy, thật sự quá lợi hại! 】【Đại Huyền Quốc uy vũ! 】【Theo bố cục của ngôi mộ cổ này mà xem, phòng mộ này không phải là phòng mộ chính, nhưng bên trong lại xa hoa đến

vậy, không biết phòng mộ chính phía sau sẽ xa hoa đến mức nào! 】 Mão Nguyệt Dương Giới thò tay ra định chạm vào chuông đồng, giáo sư Trần lập tức lên tiếng ngăn cản: "Đừng tùy tiện chạm vào!" Đây là vô giá chi bảo, là vật tải văn hóa dân tộc của Huyền Quốc!

Nếu bị người Anh Hoa Quốc này chạm vào, gây ra tổn thương gì, thì đó là tội lớn!

Mão Nguyệt Dương Giới ánh mắt khinh miệt, sau khi nghe lời giáo sư Trần không những không dừng tay, mà ngược lại còn nhanh hơn nắm chặt lấy một chiếc chuông nhỏ!

Cảnh này khiến giáo sư Trần tức đến nỗi não sung huyết, quát lớn: "Bỏ xuống!" Mão Nguyệt Dương Giới cười lạnh: "Tôi chẳng qua chỉ là nghiên cứu một chút về chuông đồng này thôi, Huyền Quốc các người sao mà keo kiệt thế, ngay cả cơ hội nghiên cứu cũng không chịu cho chúng tôi?" Giáo sư Trần tức đến méo cả mũi, tên này động tác thô lỗ, không hề có chút kính sợ nào đối với văn vật!

Khiến ông ấy chỉ muốn ra tay đánh người!

Vương Đằng Vân cau mày, đang chuẩn bị ra tay chặt đứt bàn tay dơ bẩn của Mão Nguyệt Dương Giới thì.

Cả bộ chuông đồng bỗng nhiên tự động vang lên!

Đây tuyệt đối không phải là tiếng vang vô nghĩa, mà là một khúc nhạc!

Bàn tay Mão Nguyệt Dương Giới biến thành màu xanh lục sẫm, không ngừng lan rộng tạo thành một mảng lớn vết thi ban!

Đó là thi độc trên người Lý Dịch!

Toàn bộ chuông đồng đều có thi độc của anh ta.

Một luồng đao mang sáng chói vung ra, lập tức chặt đứt bàn tay

Mão Nguyệt Dương Giới!

Sắc mặt Mão Nguyệt Dương Giới tái nhợt, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu tụ lại rồi lăn xuống đất!

Tuy máu tươi không ngừng phun ra từ cổ tay khiến anh ta rợn tóc gáy, nhưng điều khiến anh ta cảm thấy cực kỳ kinh hoàng nhất là, anh ta không cảm thấy đau đớn!

Nỗi đau của việc bị chặt cổ tay, đáng lẽ phải đau thấu tim gan mới phải.

Nhưng, anh ta lại không cảm thấy chút đau đớn nào!

Điều này chứng tỏ, thi độc đã xâm nhập vào hệ thống thần kinh của anh ta.

Nỗi sợ hãi cái chết lập tức bóp chặt trái tim anh ta.

Những người khác không đi nhìn Mão Nguyệt Dương Giới, mà lại chăm chú nhìn bộ biên chung cổ xưa thần bí này.

Màu xanh trầm trọng lại toát ra chút âm u đáng sợ, khúc nhạc nghiêm trang và đáng sợ đó lọt vào mắt họ, như một lời nguyền đoạt mệnh!

Bộ biên chung này làm thế nào mà tự nó vang lên?

"Rút lui!!" Vương Đằng Vân không quan tâm Mão Nguyệt Dương Giới, mà lại quát lớn: "Trong chuông đồng này giấu thứ gì đó!" Lời Vương Đằng Vân vừa dứt, mọi người liền muốn rút lui, nhưng họ kinh hoàng phát hiện, họ không thể cử động được nữa!

Ý thức lại bắt đầu mơ hồ trở lại.

Bộ biên chung không ngừng rung lắc đơn điệu, những viên dạ minh châu sáng rực như tinh tú, cộng thêm khúc nhạc đó, và bột phấn Nhân Diện Khuẩn mà họ không thể cảm nhận được trong không khí,

đã tạo thành một cảnh thôi miên hoàn hảo ở đây!

Đây mới là cơ quan thật sự do Lý Dịch bố trí!

Lý Dịch từ khi bị thôi miên, liền có hứng thú cực lớn với thủ đoạn này.

Làm sao có thể dễ dàng buông tay?!

Lý Dịch khóe miệng nhếch lên, mang theo một nụ cười tà dị quỷ bí: "Bào tử Nhân Diện Khuẩn trong cửa đá, và Cơ Quan Nhân giết chóc, đều chỉ là để thu hút sự chú ý của các ngươi mà thôi." "Sự thôi miên thật sự, đã bắt đầu từ lúc chuông đồng lần đầu tiên vang lên rồi!" "Các ngươi cho rằng đã giải trừ tầng thôi miên thứ nhất, thì có thể đối phó với tầng thôi miên sâu hơn này sao?" Nhân Diện Khuẩn đã hoàn toàn phát huy tác dụng.

Ngay cả Vương Đẳng Vân lúc này cũng đã trúng chiêu, ý thức bất ổn, muốn sử dụng Tịnh Tâm Thần Chú, nhưng từ trong chuông đồng đột nhiên bò ra mấy chục con Âm Hỏa Tử Đạn Kiến!

Nhìn thấy những con kiến quen thuộc này, Vương Đẳng Vân trong lòng đại kinh!

Những con kiến này quả nhiên có trí tuệ.

Một con kiến cắn vào ngón chân Vương Đẳng Vân, độc tố rất nhanh xâm nhập vào cơ thể Vương Đẳng Vân.

Nhưng, nội công của Vương Đẳng Vân thâm hậu, vậy mà lại cố sống cố chết ngăn chặn được.

Vương Đẳng Vân cắn đầu lưỡi, máu từ đầu lưỡi phun ra, nhuộm đỏ Đào Mộc Kiếm trong tay.

Vương Đẳng Vân tay nắm kiếm quyết, miệng lớn tiếng niệm: "Thiên lôi bôn địa hỏa, phá trừ thế gian tà.

Cấp cấp như luật lệnh!

Càn Khôn Đảo Chuyển Chú: Càn Khảm phiên phúc, Cấn Chấn nghịch chuyển.

Tốn Ly tả hữu, Khôn Đoài tiền, hậu.

Cấp cấp như luật lệnh!" Đây là Phá Tà Chú của Đạo gia!

Chân khí của Vương Đằng Vân vận chuyển, máu từ đầu lưỡi trên Đào Mộc Kiếm cháy bùng, phóng thích ra kim quang chói lọi!

Bầy Âm Hỏa Tử Đạn Kiến dường như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ, lần đầu tiên xuất hiện cảm xúc sợ hãi.

Lý Dịch không để Âm Hỏa Tử Đạn Kiến toàn lực tấn công, mà cho chúng trực tiếp rút lui.

Vương Đằng Vân này thủ đoạn cũng không ít thật!

Nếu có thể lấy được toàn bộ bí tịch Đạo gia trong tay anh ta, có lẽ thực lực của mình sẽ tiến thêm một bước nữa!

Vương Đằng Vân không dám lơ là, cảnh giác nhìn lũ Âm Hỏa Tử Đạn Kiến rời đi.

Sau đó, Vương Đằng Vân nhìn về phía hai hậu bối của mình, phát hiện hai người này vậy mà đã chìm vào một loại huyễn tượng Nội Cảnh!

Vương Đằng Vân cau chặt mày trong nháy mắt, trên mặt xuất hiện một nét lo lắng.

Người tu hành cần luyện kỷ, luyện thần, luyện thân!

Võ Đang Toàn Chân, đạo Tính Mệnh song tu, là tuyệt học Thiên Nhân Hợp Nhất.

Khởi đầu từ việc nhập thanh tịnh, ngưng thần tụ khí, khí đủ thì

khai quan, khí thông khắp châu thân, thì có thể Thiên Nhân cảm ứng, thuận thiên hành sự, phản đoạt tạo hóa, mọi công tu đều tự nhiên, và quay về Đại Đạo vô vi.

Còn Nội Cảnh, chính là một bước quan trọng để bước vào Cầm Tâm Cảnh!

Chỉ khi đột phá trói buộc của Nội Cảnh, tính quang viên mãn, mới có thể kết thành Cầm Tâm!

Nếu không thể đột phá Nội Cảnh, sẽ tọa hóa.

Vốn dĩ hai hậu bối này với cảnh giới hiện tại của họ không thể tiếp xúc với Nội Cảnh, nhưng giờ đây bị thôi miên, lại mở ra con đường tiến vào Ngụy Nội Cảnh!

Tuy nói là Ngụy Nội Cảnh, nhưng cũng không phải dễ dàng thoát ra.

Chương 130

Không biết bao nhiêu thiên kiêu Phượng Sơ Cảnh đã tọa hóa trong Nội Cảnh, có thể thấy rõ điều đó!

Anh ta chỉ thiếu một cơ duyên là có thể bước vào Cầm Tâm Cảnh, nhưng, anh ta biết Đạo tâm của mình chưa đủ, chưa vội vã muốn thành công mà bước ra bước đó.

Muốn rèn luyện Đạo tâm, củng cố Đạo cơ.

Vậy mà, ngay cả Nội Cảnh mà anh ta còn không dám dễ dàng thử, giờ đây lại để hai hậu bối bước vào, điều này làm sao anh ta không lo lắng được?

Nếu họ có chuyện gì, anh ta làm sao giải thích với anh trai mình?

Hai người này đều là cháu trai, cháu gái của anh trai anh ta.

Tuy Đạo gia không nói là không thể kết hôn sinh con, nhưng anh ta một lòng tu đạo, đã sớm cắt đứt tình duyên, đương nhiên không thể kết hôn.

Hai đứa trẻ này có tư chất tu đạo, nên được anh ta đưa đi bên cạnh để tu đạo.

Lần này là muốn đưa chúng đến để mở mang kiến thức, không ngờ lại gặp phải chuyện như thế này!

Vương Đằng Vân muốn sử dụng Tịnh Tâm Thần Chú cưỡng ép hai người thoát khỏi Ngụy Nội Cảnh.

Nhưng, lần này ngay cả những người khác cũng không tỉnh lại!

Họ mềm nhũn nằm rạp trên mặt đất, như những thi thể!

Nhưng, trên mặt họ lại mang theo nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc,

như thể đang mơ những giấc mộng đẹp.

Vương Đằng Vân thở dài: "Một khi nhập Nội Cảnh, đạo thành không a!" Thực tế, phía sau còn có một câu nói, không nhập Nội Cảnh, đạo chung lão!!

Nội Cảnh, chỉ có người ngộ đạo mới có cơ hội tiếp xúc.

Đột phá trói buộc của Nội Cảnh, mới có thể thực sự bước chân vào con đường tu đạo.

Nếu không, vĩnh viễn chỉ đứng ngoài cửa, không thể bước vào trong.

Vương Đằng Vân dường như đã đưa ra quyết định gì đó, thở dài nói: "Thôi vậy!!" "Dù sao cũng phải vượt qua cửa ải này, chi bằng cứ là hôm nay đi!" Vương Đằng Vân đã kẹt ở Phượng Sơ Cảnh viên mãn suốt mười bốn năm!

Giờ đây, anh ta cuối cùng cũng buông bỏ nỗi sợ hãi trong lòng, bắt đầu chủ động bước vào Nội Cảnh!

Vương Đằng Vân khẽ nhắm hai mắt, tiến vào trạng thái nhập định.

Lý Dịch cũng có chút hiểu biết về Nội Cảnh, nghe nói đó là trải nghiệm chỉ những người ngộ đạo mới có.

Không ngờ Vương Đằng Vân lại có thể bước vào Nội Cảnh, nếu vượt qua, sẽ có thể bước vào Cầm Tâm Cảnh!

Lý Dịch là cương thi, trở thành Mao Cương đương nhiên không cần nhập Nội Cảnh.

Nhưng, nghe nói để trở thành Phi Thiên Cương Thi, cần phải trải qua khảo nghiệm của Thiên Đạo, mới có thể bước vào cảnh giới Phi Cương, đại diện Thiên Hành sử dụng quyền sát lục!

Và, khảo nghiệm cần trải qua để trở thành Phi Thiên Cương Thi, cũng là ở Nội Cảnh!

Đây cũng là lý do tại sao, thông thường chỉ có cảnh giới Phi Thiên Cương Thi trở lên mới có linh trí.

Cương thi bình thường chỉ có thể hành động theo bản năng.

Giờ đây một ví dụ sống sờ sờ bày ra trước mắt Lý Dịch, anh ta đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Thám tra Nội Cảnh của Vương Đẳng Vân, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn cho việc anh ta trở thành Phi Thiên Cương Thi sau này.

Lý Dịch lấy ra Tín Ngưỡng Chi Chủng, để Âm Hỏa Tử Đạn Kiến cắm rễ vào trong cơ thể Vương Đẳng Vân.

Nếu là bình thường, Tín Ngưỡng Chi Chủng này đương nhiên không thể dễ dàng tiến vào cơ thể Vương Đẳng Vân.

Nhưng, giờ đây Vương Đẳng Vân đang khoanh chân ngồi, hoàn toàn nhập định, không hề nhận thức được môi trường xung quanh, điều này đã tạo không gian cho Lý Dịch thao tác.

Tín Ngưỡng Chi Chủng nhập thể, Lý Dịch liền có một chút lực khống chế đối với Vương Đẳng Vân!

Lý Dịch khẽ nhắm hai mắt, dọc theo sợi dây Tín Ngưỡng Chi Chủng đó, trực tiếp xâm nhập vào thế giới tinh thần của Vương Đẳng Vân!

Giây tiếp theo, Nội Cảnh mở ra, Lý Dịch trực tiếp bước vào!

Nội Cảnh của Vương Đẳng Vân khá rộng lớn, là một loại màu bạc lưu động.

Điều này có lẽ là do việc thôi miên tập thể, dẫn đến Nội Cảnh của anh ta liên kết với thế giới tinh thần của mọi người.

“Khí trầm đan điền, châu thân tự nhiên!” Bên tai là một giọng nói đầy trung khí.

Lý Dịch quay đầu, liền thấy một người đàn ông trung niên mặc đạo bào màu xanh, vẻ mặt gầy gò đang chỉ đạo họ tu đạo!

Lý Dịch cúi đầu, phát hiện mình vậy mà đã biến thành một đệ tử đạo quán bình thường.

Môi trường xung quanh càng lúc càng rõ ràng sáng sủa, như có một bàn tay ngũ sắc đang phác họa màu sắc cho thế giới này, lấp đầy khoảng trống của thế giới này.

Cảnh này vô cùng chấn động, khiến Lý Dịch cũng có chút rợn tóc gáy.

“Tĩnh khí ngưng thần!” Vị đạo nhân gầy gò kia dường như nhận ra Lý Dịch đang lơ đễnh, giọng nói hơi nghiêm khắc: “Huyền Nhất, tu đạo trước hết phải tu tâm, không chế ngự được tâm viên ý mã, con sau này e là sẽ chịu thiệt lớn!” Lý Dịch vội vàng hành lễ: “Đệ tử biết lỗi!” Đạo nhân gầy gò thấy Lý Dịch thật sự biết lỗi, sắc mặt hơi dịu lại, lớn tiếng nói với mọi người: “Tu đạo, không phải tốt đẹp như thế nhân tưởng tượng, như đi trên vực sâu, đi sai một bước liền vạn kiếp bất phục!” “Vì vậy, các con tuyệt đối không được nóng vội cầu lợi, cần phải vững vàng từng bước, mới có thể kết thành Cầm Tâm!” Một đạo đồng trong trẻo mở miệng nói: “Sư tôn, đệ tử có một điều không hiểu, kính xin sư tôn giải đáp!” “Nói!” “Tu đạo cần thiên phú, nếu thiên phú không đủ, vững vàng từng bước cũng có thể kết thành Cầm Tâm, thức thần tĩnh tịch, nguyên tính viên mãn sao?” Đạo nhân gầy gò khẽ mỉm cười: “Con đường tu đạo gian nan biết bao, nếu dùng hai chữ ‘thiên phú’ để khái quát tất cả, chẳng phải sẽ khiến chữ ‘đạo’ trở nên quá phù phiếm sao?” “Thực tế, rất nhiều Chí Tôn Huy Dương, Chân Quân Đằng Vân, đều là tích lũy lâu dài mới bùng phát, thành

công muộn!" "Thiên phú của họ không đặc biệt lợi hại, nhưng đạo tâm kiên định, như Thái Sơn!" "Trong số đó, một vị tiền bối tên là Phá Tà Chân Quân, càng bị người đời cho rằng là người không thể tu đạo.

Kinh mạch của ông ấy bẩm sinh bế tắc, đan điền vỡ nát, không thể thổ nạp." "Nhưng, vị tiền bối đó lại đi theo con đường khác, dùng đại nghị lực tu Tiên Thiên Nhất Khí, ngộ đạo hai mươi bốn năm, ngày đó sáng nhập Cầm Tâm, tối nhập Đẳng Vân!" Lý Dịch nghe thấy bốn chữ "Tiên Thiên Nhất Khí", tinh thần chấn động!

Trong 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》 có nhắc đến Tiên Thiên Nhất Khí.

Đạo từ hư vô sinh ra một khí, rồi từ một khí sinh ra âm dương; âm dương lại hợp thành tam thể, tam thể tái sinh vạn vật.

Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

"Một" này chính là Tiên Thiên Nhất Khí.

Cái tinh yếu của nó chỉ có chín chữ: Tiên Thiên Nhất Khí từ hư vô mà đến!

Tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí không có phương pháp hoa mỹ hay phức tạp nào, ngộ ra thì được.

Không ngộ ra, đến già cũng trắng tay!

Vì vậy, người tu đạo chỉ khi đạt đến cảnh giới cao thâm mới đi truy cầu Tiên Thiên Nhất Khí.

Nhưng, Phá Tà Chân Quân này vậy mà còn chưa khai ngộ đã đi tu Tiên Thiên Nhất Khí, lại còn thành công, quả thật là một kỳ tài!

Lý Dịch trong lòng không khỏi có chút kính nể.

Không chỉ là đạo đồng đặt câu hỏi, trên mặt các đệ tử khác đều lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Thiên phú của họ không hề tốt đến mức nào mà lại được ở lại Võ Đang, chỉ là sư tổ nói họ có đạo duyên, nên mới được giữ lại tu đạo.

Nhưng, họ tu luyện hơn một năm, vẫn không đạt được gì, điều này khiến họ có chút nản lòng.

Có đạo đồng mở miệng nói: "Sư tôn, chỉ cần chúng con tiềm tâm tu luyện, sau này ắt sẽ có thành tựu phải không?" Đạo nhân gầy gò nhàn nhạt nói: "Là phải cũng không phải!" "Vạn sự vạn vật, đều có đạo lý của nó!" "Nếu con lĩnh ngộ về đạo không sâu, dù có khổ tu đến mấy cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Vì vậy, mấu chốt là phải đi cảm ngộ!" "Đợi đến khi các con nhập đạo thành tựu Phượng Sơ Cảnh, ta sẽ dẫn các con xuống núi lịch luyện, mài giũa đạo tâm." Lý Dịch nhìn cảnh tượng Võ Đang Sơn tú lệ, tiên khí tràn ngập, trong lòng tự có sở ngộ.

Tu luyện không phân biệt năm tháng.

Lý Dịch đến Võ Đang Sơn đã năm năm.

Trong năm năm đó, anh ta tiềm tâm tu luyện, không dám lơ là chút nào.

Nhưng, thể chất của anh ta lại tương tự với Phá Tà Chân Quân.

Không, nói chính xác hơn là còn tệ hơn Phá Tà Chân Quân.

Kinh mạch hoại tử, đan điền khô héo.

Một luồng tử khí nồng đậm bao quanh thân anh ta, như hình với bóng.

Điều này khiến anh ta từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh, nếu không có sư tôn hộ đạo, anh ta e là đã sớm chết rồi.

Lý Dịch biết, đây là vì mình là cương thi.

Ngay cả khi nhập Nội Cảnh, vẫn nhiễm phải tử khí của cương

thi!

Dường như không thể tu đạo bình thường.

Chương 131

Muốn phá cục, chỉ có con đường bản nguyên Tiên Thiên Nhất Khí!

Lý Dịch không bỏ cuộc, mỗi ngày nghiên đọc kinh thư, nếu có chỗ nào không hiểu, ắt sẽ đi tìm sư tôn giải đáp.

Điều khiến Lý Dịch cảm động là, mỗi người trong đạo quán này đều vô cùng thuần chân chất phác, không hề có tranh giành đấu đá chốn trần thế.

Tuy anh ta không có thiên phú tu luyện, nhưng các sư huynh đồng môn thường xuyên động viên mình đừng bỏ cuộc.

Trong năm năm ở đạo quán Võ Đang này, Lý Dịch đã lĩnh hội được rất nhiều.

Tuy không thể tu đạo, Lý Dịch cũng dần dần thông suốt.

Không còn chấp trước nữa.

Mà là thật sự chìm đắm vào cuộc sống tu đạo bình yên này.

Một ngày nọ.

Sư tôn lại giảng pháp, giải đáp thắc mắc cho họ.

Lý Dịch tâm linh thông suốt, vậy mà lại rơi vào trạng thái không thể diễn tả.

Xung quanh Lý Dịch có phù văn huyền ảo sáng tắt, đang từng chút một tẩy rửa ô cấu hậu thiên, bước lên con đường trở về tiên thiên!

Đạo nhân gầy gò nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này, ra hiệu im lặng với các tiểu đạo sĩ khác, rồi bảo một đệ tử lớn tuổi hơn dẫn những người còn lại rời đi, tránh làm phiền Lý Dịch.

Các tiểu đạo sĩ khác đều ngưỡng mộ nhìn Lý Dịch, trong đôi mắt thuần khiết không có chút ghen tị nào, chỉ có sự chúc mừng và kính nể.

Mọi người rón rén đi theo đại sư huynh rời khỏi.

Chỉ có bóng lưng cô độc của đạo nhân gầy gò vẫn đứng sau Lý Dịch.

Mặt trời mọc rồi lặn, Lý Dịch lần đầu ngộ đạo, bất giác đã trôi qua ba ngày.

Trong khoảng thời gian đó, Lý Dịch không ngừng suy ngẫm những điều huyền diệu trong việc tu luyện "Dịch Thiên Đế Kinh", cùng với Tiên Thiên Nhất Khí và những triết lý cao siêu trong Đạo kinh.

Kẻ sinh ra thì không sinh, kẻ giết người thì không chết!

Chỉ khi phá cực sinh biến, mới có thể Niết Bàn trọng sinh!

Phù văn huyền ảo quanh người Lý Dịch đột nhiên tan đi, một tia linh quang xuyên phá bóng tối, chiếu rọi thế gian như thần!

Linh quang kéo dài bằng một chén trà, sau đó chậm rãi thu vào giữa trán Lý Dịch.

Lý Dịch mở hai mắt, trong đôi mắt đen thẳm như chứa đựng tinh tú khắp trời, trông vô cùng thần bí và bao la.

Đạo nhân gầy gò trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc, sau đó cúi chào Lý Dịch.

Đây là lễ bái sư!

Lý Dịch vội vàng đáp lễ: "Sư tôn, đệ tử sao có thể nhận lễ này!" Đạo nhân gầy gò thản nhiên nói: "Nghe đạo có trước có sau, người đạt được trước là thầy!

Hiện giờ cảnh giới của cậu cao hơn tôi, tôi đương nhiên phải hành

lễ bái sư!" Lý Dịch im lặng, sau đó cúi lạy đạo nhân gầy gò: "Ân dạy đạo của sư tôn, đệ tử khắc cốt ghi tâm!" Đạo nhân gầy gò nhìn về phía bình minh xa xăm, thở dài một tiếng: "Đại kiếp sắp tới rồi!

Huyền Nhất, tôi chỉ cầu cậu một điều, đó là sau này hy vọng cậu có thể giữ vững Võ Đang sơn môn!" Lý Dịch như có điều suy nghĩ, sau đó trịnh trọng nói: "Đó là lẽ đương nhiên!" Đạo nhân gầy gò bước vào đạo quán, sau đó cửa lớn đạo quán đột nhiên đóng sập lại, chỉ còn mình Lý Dịch đứng ngoài cửa.

Rất lâu sau, bên trong cửa truyền ra một tiếng thở dài: "Cậu đi đi!" Lý Dịch nở nụ cười phức tạp, sau đó thản nhiên nói: "Sư tôn bảo trọng!

Ngày sau đệ tử nhất định sẽ lên núi bái kiến!" Lời Lý Dịch vừa dứt, nội cảnh ở đây lập tức vỡ vụn!

Giống như những mảnh gương phản chiếu cảnh vật, sau khi bị vỡ tan thì chìm xuống đáy hồ tối tăm, dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của Lý Dịch.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Lý Dịch phát hiện mình đang đứng giữa một rừng trúc xanh biếc.

Bên tai, tiếng ve kêu không ngừng như thể muốn hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của cuộc đời ngắn ngủi mình!

Phía dưới, một thiếu niên cầm kiếm đang luyện kiếm.

Thanh kiếm gỗ đào trong tay vung lên đầy khí thế sắc bén, mang theo sự bùng nổ của tuổi trẻ.

Thiếu niên này tuấn tú phi phàm, Lý Dịch liếc mắt đã nhận ra thân phận của cậu ta.

Vương Đằng Vân!

Lúc này Vương Đằng Vân đã đạt cảnh giới Phượng Sơ cảnh hậu kỳ, thiên phú như vậy, quả thực hiếm thấy.

Lý Dịch đợi Vương Đằng Vân luyện xong kiếm, lúc này mới chậm rãi nói: "Kiếm pháp của cậu khí thế không tồi." Vương Đằng Vân lúc này mới phát hiện bên cạnh mình vẫn luôn có người đang nhìn mình chằm chằm!

Trong lòng Vương Đằng Vân giật mình, cẩn thận đánh giá Lý Dịch, thấy Lý Dịch khí độ bất phàm, nụ cười nho nhã ôn hòa, thoát tục siêu phàm!

Quả thực không giống người phàm tục, mà giống như tiên nhân giáng trần.

Vương Đằng Vân biết người trông như thiếu niên trước mắt này tuyệt đối là một tiền bối đạo pháp thâm sâu, không dám lơ là, vội vàng cúi chào khiêm tốn nói: "Vãn bối Vương Đằng Vân bái kiến tiền bối, không biết tiền bối tôn danh là gì?" "Huyền Nhất!" Lý Dịch mỉm cười ôn hòa, điềm nhiên bình thản.

Vương Đằng Vân đột nhiên nhíu chặt mày.

Huyền Nhất?

Trong số các tiền bối chữ Huyền, có người như vậy sao?

Vương Đằng Vân trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng biết người ở cấp bậc này không thèm nói dối, chỉ cho rằng mình kiến thức nông cạn, không biết sư môn còn có một vị tiền bối tên là Huyền Nhất.

"Không biết tiền bối đến đây có việc gì?" Lý Dịch cười nói: "Kiếm pháp cậu luyện có phải là Cửu Cung Bát Quái Kiếm không?" Vương Đằng Vân vội vàng gật đầu: "Vâng!

Nhưng vãn bối học nghệ không tinh, luôn không thể lĩnh ngộ được tinh túy của Cửu Cung Bát Quái Kiếm.

Không biết tiền bối có thể chỉ điểm cho vãn bối một chút được không?" Lý Dịch mỉm cười nhạt: "Đương nhiên là được.

Nhưng kiếm pháp chỉ nói suông thì không thể có cảm ngộ được, chi bằng cậu dùng kiếm tấn công tôi, tôi sẽ xem xét những lỗ hổng trong kiếm pháp của cậu." Vương Đẳng Vân ôm quyền: "Vậy vãn bối xin mạo phạm!" Nói xong, Vương Đẳng Vân vung ra một đóa kiếm hoa rực rỡ, bước theo Cửu Cung, dùng thức Đãng Kiếm tấn công vị trí Càn Cung của Lý Dịch!

Lý Dịch không hoảng không vội, như đã sớm nhận ra, nhẹ nhàng né tránh.

Thế kiếm của Vương Đẳng Vân càng lúc càng nhanh, như cuồng phong bạo vũ, bao trùm lấy Lý Dịch.

Thế nhưng Lý Dịch luôn tìm thấy kẽ hở, thân ảnh tựa huyễn ảnh, như bóng hồng đơn lẻ phiêu diêu, né tránh toàn bộ kiếm quang của Vương Đẳng Vân!

Vương Đẳng Vân thấy thân pháp của Lý Dịch tinh diệu, thoát tục siêu phàm, trong lòng không khỏi vô cùng kính phục.

Nhưng đồng thời cũng có chút nản lòng.

Đối phương đứng yên không động, mà kiếm của mình lại không chạm tới được góc áo đối phương.

Khoảng cách chênh lệch này quả thực quá lớn rồi.

Vương Đẳng Vân dần dần kiệt sức, lúc này mới dừng lại.

Vương Đẳng Vân chắp tay nói: "Tiền bối đạo pháp cao thâm, vãn bối vô cùng kính phục!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Kiếm pháp của cậu quá nhanh, không đủ tĩnh!

Cửu Cung Bát Quái Kiếm, lấy bất biến ứng vạn biến, nhất kiếm

nhất niệm, sinh sôi không ngừng!" Vương Đằng Vân nhíu mày trầm tư: "Nhưng, kiếm không phải càng nhanh càng tốt sao?" Lý Dịch cười nói: "Không sai!

Kiếm càng nhanh càng tốt, nhưng tiền đề là kiếm của cậu phải có thể phòng thủ được đòn tấn công của đối phương, và chém trúng đối phương.

Đôi khi không cần kiếm nhanh, cũng có thể làm được những điều này!" Lý Dịch thấy Vương Đằng Vân vẫn còn chút không hiểu, nhặt một cây gậy gỗ, hướng về phía giữa trán Vương Đằng Vân mà điểm tới.

Cây kiếm trong tay Lý Dịch rất chậm, nhưng lại mang theo đại thế trời đất!

Vương Đằng Vân cảm nhận được áp lực mạnh mẽ truyền đến từ cây gậy gỗ, vội vàng giơ kiếm chống đỡ.

Đùng!

Gậy gỗ nhẹ nhàng chạm vào giữa trán Vương Đằng Vân, phát ra tiếng chuông thần thức tỉnh!

Vương Đằng Vân như choàng tỉnh từ giấc mộng, chợt bừng tỉnh nói: "Thì ra là vậy!

Thế!

Thì ra là thế!

Chương 132

Kiếm của tôi thiếu đi chân chính đại thế!" Lý Dịch thấy Vương Đằng Vân rơi vào trạng thái ngộ đạo, không nói nhiều.

Đạo cuối cùng vẫn phải tự mình đi.

Nói nhiều vô ích.

Tuy nói Vương Đằng Vân đã có một số cảm ngộ, nhưng cuối cùng có thể đột phá ràng buộc của Nội Kình hay không, còn phải xem tạo hóa của cậu ta.

Cần biết rằng, đây chỉ là khởi đầu.

Thử thách thật sự vẫn chưa đến.

Thân ảnh Lý Dịch dần dần tan biến, rời khỏi nội cảnh của Vương Đằng Vân.

Ý thức của Lý Dịch vốn định trở về bản thể, nhưng thấy những người khác đang tiến vào ngụy nội cảnh, lại khơi dậy sự tò mò của Lý Dịch.

Muốn biết trong ngụy nội cảnh của những người này rốt cuộc có gì.

Lý Dịch đầu tiên đến ngụy nội cảnh của Triều Hoa.

Triều Hoa là người mạnh nhất ở đây, ngoại trừ Vương Đằng Vân và Tỳ Mộc Đồng Tử.

Ngụy nội cảnh của cô ta tuy không chân thực bằng của Lý Dịch và Vương Đằng Vân, nhưng cũng khá sống động rồi.

So với thực tế, cảm giác của Lý Dịch không chênh lệch quá nhiều.

Ngụy nội cảnh của Triều Hoa khá đẹp.

Rừng hoa anh đào nở rộ lộng lẫy như gấm, trong mưa hoa anh đào bay lả tả, mỹ nhân múa kiếm, trẻ nhỏ vui đùa, tạo cho người ta một cảm giác thời gian yên bình tươi đẹp.

Ánh mắt Triều Hoa dịu dàng nhìn người đàn ông bình thường trước mặt mình, nụ cười hạnh phúc.

Bên cạnh họ là đứa con của họ, bụ bẫm trắng trẻo, trông rất đáng yêu.

Cả ba người đều mang nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, thật là một cảnh tượng vui vẻ hòa thuận.

Lý Dịch thầm nghĩ, đây chính là cuộc sống mà Triều Hoa trong lòng mong muốn nhất sao?

Một đại yêu, cuộc sống mong muốn nhất lại là cuộc sống của người bình thường?

Thật thú vị.

Ngụy nội cảnh sẽ không ngừng phóng đại dục vọng trong lòng con người, và thỏa mãn những dục vọng đó, khiến họ chìm đắm trong đó.

Nhưng, dục vọng của con người như tảng đá lăn từ núi cao, một khi bắt đầu lăn xuống, thế năng sẽ giảm dần, rồi sẽ có một ngày dừng lại.

Sự hình thành dục vọng thấp chỉ có hai trường hợp.

Một là tất cả dục vọng đều được thỏa mãn, không còn gì để cầu, cảnh giới tinh thần đạt đến một trình độ nhất định, tự nhiên sẽ có dục vọng thấp.

Đây cũng là lý do vì sao nói người giàu thường có lương tâm.

Thứ hai là thỏa mãn những nhu cầu cơ bản, nhưng muốn thỏa mãn

dục vọng cao cấp hơn thì lại xa vời.

Biết rõ nỗ lực hay không cũng không thay đổi kết quả quá nhiều, người ta đành "nằm thẳng", sống qua ngày.

Trong ngụy nội cảnh, do dục vọng không ngừng được thỏa mãn, dẫn đến việc con người không muốn rời khỏi ngụy nội cảnh, thậm chí cho rằng đây mới là thế giới thật sự.

Đến khi nào cảm thấy chán ghét, lại đau khổ phát hiện mình không thể quay về được nữa.

Bởi vì, nhục thân trong thế giới thực đã mục nát rồi!

Lý Dịch lại không có lo lắng này, bởi vì cậu là cương thi, nhục thân bất hủ.

Cho dù ở trong ngụy nội cảnh bao lâu, cũng không có vấn đề gì lớn.

Có lẽ, chính vì tâm thái điềm nhiên bình thản này, nên Lý Dịch mới có thể trong nội kình lĩnh ngộ Tiên Thiên Nhất Khí.

Không quấy rầy Triều Hoa, mà đi đến ngụy nội cảnh tiếp theo.

Do thôi miên tập thể và bào tử vi khuẩn mặt người, mọi người bị liên kết với nhau tạo thành một ngụy nội cảnh đặc biệt này.

Thế giới mà những người này sinh sống có giới hạn.

Nơi nào tầm mắt họ chạm tới, nơi đó chính là giới hạn.

Chỉ cần rời khỏi tầm nhìn của họ, sẽ phát hiện màu sắc của vật thể dần dần phai nhạt, biến thành chất lỏng màu bạc đang chuyển động.

Giống như thủy ngân vậy.

Cũng khó trách những đại tu sĩ thời cổ đại lại dùng thủy ngân để

ẩn dụ vật mấu chốt trong tu đạo.

Lý Dịch xuyên qua khối chất lỏng màu bạc đang chuyển động này, toàn thân như bị một loại chất lỏng dạng thạch bao phủ, mát lạnh.

Ngụy nội cảnh tiếp theo là của Diệp Phàm.

Lúc này Diệp Phàm mang vẻ ngây thơ chưa dứt, giống như một cậu bé lớn.

Bên cạnh Diệp Phàm là Diệp Thần với ánh mắt kiên nghị, khí chất ngạo nghễ sắc bén, hai người vừa nói vừa cười, tình anh em sâu đậm.

Diệp Thần bóp nát miếng thịt khô trong tay đặt vào tay Diệp Phàm, cười nói: "Thịt khô đã không còn nhiều, chúng ta còn phải sống ở đây mười ngày, ăn dè thôi." Diệp Phàm gật đầu: "Anh, lần này xuống mộ tại sao đại bá chỉ muốn hai anh em mình đi?

Em đây là lần đầu xuống mộ đó!" Diệp Thần nghiêm túc nói: "Bởi vì bên dưới này là tổ mộ của Diệp gia ta!

Chỉ có dòng chính mới được vào, vốn dĩ là để anh đi một mình, nhưng đại bá nói em cũng có dị huyết, nên mới cho em đi cùng." "Trong tổ mộ rốt cuộc có gì?" Diệp Phàm hỏi với ánh mắt đầy tò mò.

Diệp Thần lắc đầu nói: "Anh cũng không biết, đại bá nói chúng ta xuống đó sẽ biết." "Ừ!" Hai anh em nghỉ ngơi một lát, rồi tiếp tục tiến vào sâu trong núi.

Lý Dịch nhìn dãy núi trùng điệp bất tận này, ánh mắt u tối.

Từ khi dung nạp một luồng Tiên Thiên Nhất Khí vào giữa trán, thần thức của cậu càng trở nên mạnh mẽ.

Cộng thêm "Hám Long Kinh", cậu liếc mắt đã nhận ra đó là một long mạch kỳ lạ!

"Cửu Long Áp Quan!" Lý Dịch lẩm bẩm: "Ở nơi phong thủy đại

hung kỳ dị như thế này, rốt cuộc chôn giấu thứ gì?

Lại trấn áp thứ gì?

Thật khiến người ta tò mò!

Nhưng, đây có thật sự là những chuyện đã xảy ra trong thế giới thực không?" Lý Dịch đi theo sau hai người, tiến vào bên trong.

Trong núi sâu, vì cổ thụ che khuất ánh nắng, nên có vẻ âm u.

Hai người tăng tốc bước chân, nhanh chóng chạy đi.

Rất nhanh, hai người theo bản đồ, tìm thấy một hang đá.

Lý Dịch liếc nhìn bản đồ trong tay Diệp Thần, không biết có phải do khoảng cách quá xa, hay vì lý do nào khác, tấm bản đồ đó khá mơ hồ, như bị bao phủ trong một màn sương mù.

Bước vào hang đá, nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

Đó là một luồng hàn ý khó tả.

Diệp Phàm xoa xoa cánh tay nổi da gà, hạ thấp giọng nói: "Anh, không khí ở đây có chút không đúng.

Ngửi thấy cứ có mùi lạ lạ." Diệp Thần lắc đầu: "Bình thường thôi!

Đây là mùi vị mà cổ mộ nào cũng có, quen rồi sẽ ổn." "Ừ!

Em biết rồi." Diệp Thần đi đến cuối hang động, lấy ra một chiếc hộp kim loại, đặt vào lòng bàn tay, lẩm bẩm niệm chú: "Một hạt đậu chứa thế giới, nửa chén nấu sông núi!" Sau đó, Diệp Thần nhỏ máu của mình vào chiếc hộp kim loại đó, chỉ thấy chiếc hộp kim loại kia chậm rãi mở ra!

Nói là mở ra, cũng không chính xác.

Hoặc có thể nói, chiếc hộp kim loại vuông vắn này giống như khối

rubik vậy, bắt đầu xoay chuyển, lơ lửng trong tay Diệp Thần, như thể đang suy diễn cả một thế giới!

Cảnh này khiến Diệp Phàm trợn mắt há mồm: "Cái... cái này rốt cuộc là thứ gì?" Sự kinh ngạc trong lòng Lý Dịch không hề kém Diệp Phàm.

Chương 133

Bởi vì, Lý Dịch cũng có chiếc hộp kim loại này!

Trong Đồng Tước Các, chiếc hộp kim loại này tồn tại ở tầng thứ hai, là một phần quan trọng để trấn áp Xá Lợi Tâm Ma.

Nhưng hiện tại, Lý Dịch lại thấy thứ này trong tay Diệp Thần.

Chiếc hộp kim loại này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Diệp Thần không giải thích, mà chết lặng nhìn chằm chằm chiếc hộp kim loại này.

Cạch!

Chiếc hộp kim loại kia đột nhiên ngừng xoay, rơi xuống tay Diệp Thần.

Sau đó, cánh cửa đá vốn bình thường kia lại phát ra chấn động kịch liệt!

Rầm rầm!

Cửa đá chậm rãi dâng lên, để lộ ra một đường hầm sâu thẳm!

Diệp Thần thở ra một hơi: "Được rồi!

Chúng ta vào thôi!!" Diệp Phàm trong lòng có muôn vàn nghi hoặc, nhưng cũng chỉ có thể chôn giấu trong bụng.

Đường hầm này hiển nhiên không đơn giản, gạch mộ phía trên là loại gạch men phẳng đặc trưng của thời Đường, hai bên cửa khảm gạch khắc phù điêu, nhân vật vạm vỡ cường tráng, hình dáng như Kim Cương Lực Sĩ.

Đặc biệt là khi hai người đi đến bước thứ mười ba, những viên gạch khắc phù điêu mười hai con giáp khảm trong gạch lát sàn càng

gây chú ý nhất.

Mười hai con giáp còn được gọi là mười hai linh thú, là một hiện tượng văn hóa dân gian đặc trưng của Huyền Quốc, ít nhất đã hình thành từ thời Hán.

Thời Đường, văn hóa mười hai con giáp đã được lưu truyền rộng rãi.

Mười hai con giáp này được phân bố đều ở bốn mặt trên dưới đông tây, mỗi mặt ba bức, xếp theo chiều kim đồng hồ theo vị trí Ngũ Hành trong phương vị Bát Quái.

Theo thứ tự là Hợi Tỵ, Tý Chuột, Sửu Trâu, Dần Hổ, Mão Mèo, Thìn Rồng, Tỵ Rắn, Ngọ Ngựa, Mùi Dê, Thân Khỉ, Dậu Gà, Tuất Chó.

Mười hai loài động vật mỗi con một bức, hình thái sống động, như thật, nắm bắt đặc điểm hình dáng hoặc tập tính nổi bật, nên được khắc họa vô cùng tinh xảo.

Có được loại trang trí tường mộ này, có thể thấy thân phận cao quý của chủ mộ.

Đồng thời cũng có thể thấy sự phát triển của thiên văn học thời Đường.

Giá trị của mười hai viên gạch mộ này cực kỳ cao.

Diệp Phàm lúc này vẫn còn nét trẻ con, hiển nhiên không hiểu sâu về lịch sử văn hóa.

Nhưng, ngay cả cậu ta lúc này, cũng có thể nhận ra giá trị khảo cổ của mười hai viên gạch mộ này e rằng đã đạt đến một mức độ khó có thể tưởng tượng.

Diệp Phàm nuốt nước miếng: “Anh, ngôi mộ này thật sự là tổ mộ

của Diệp gia chúng ta sao?

Diệp gia mình thời Đường có phải đặc biệt lợi hại không?" Diệp Thần liếc nhìn Diệp Phàm: "Đừng làm bộ chưa thấy sự đời, chẳng qua chỉ là vài viên gạch mộ thôi." Diệp Phàm ngượng nghịu gật đầu nói: "Anh, em vốn dĩ chưa thấy sự đời mà!" Diệp Thần không nói nhiều, chỉ nói: "Diệp gia đã từng huy hoàng, nhưng vì một số chuyện mà suy tàn rồi sao?" "Vậy gia đình chúng ta suy tàn như thế nào?" "Chờ anh làm gia chủ sẽ nói cho em!" "Ồ!" Hai người vừa tán gẫu, vừa đi dọc theo mộ đạo.

Nơi đây vì ánh sáng và không gian chật hẹp, trông có vẻ ngột ngạt.

Nhưng, chỉ cần không có chứng sợ không gian kín hay đại loại thế, con người chỉ cần thích nghi được thì sẽ không còn cảm giác quá lớn.

Hai người đều không chú ý tới Lý Dịch vẫn luôn đi theo phía sau.

Khi Lý Dịch nhìn thấy gạch mộ mười hai con giáp này, nhíu mày: "Thủ pháp điêu khắc này khá giống với trong mộ Tào Tháo, lẽ nào là cùng một mạch truyền thừa?" Hai người vượt qua mộ đạo, rất nhanh thấy một cánh cửa lớn.

Đây là một cánh cửa đá.

Rất bình thường, Diệp Thần đã chuẩn bị sẵn, mò mẫm trên tường một hồi, liền tìm thấy một chỗ nhô ra.

Nhẹ nhàng nhấn một cái, cửa đá liền mở ra.

Hai người bước vào trong cửa đá, đều bị cảnh tượng bên trong cửa đá làm cho chấn động!

Bên trong là một pho tượng Bồ Tát mạ vàng khổng lồ.

Đây là một tượng Quán Âm ngồi bằng đồng mạ vàng có vầng hào

quang hình cuộn sách.

Pho tượng Bồ Tát này đầu búi tóc cao, phía trước có tượng Phật.

Mặt tượng trang nghiêm, thần thái an lành.

Ngực đeo chuỗi anh lạc, thân khoác áo choàng trắng, mặc váy dài, đôi mày nối liền sống mũi, dung mạo điềm tĩnh từ bi, tay trái đặt lên gối trái, tay phải kết ấn thuyết pháp, ngồi kiết già trên đài sen.

Đồng thời, tay chân Bồ Tát đeo vòng chuỗi, hoa văn y phục thể hiện bằng thủ pháp tả thực, sinh động thể hiện chất liệu vốn có của vải lụa, đặc biệt là hoa văn y phục dày đặc ở phần bắp chân phân bố đối xứng, ưu mỹ và uyển chuyển.

Diệp Phàm cổ họng khô khốc: "Tại sao ở đây lại có một pho tượng Bồ Tát lớn như vậy, tuy không bằng Lạc Sơn Đại Phật, nhưng cũng bằng một phần ba rồi chứ?

Hơn nữa, pho tượng Bồ Tát này có phong cách thời Đường rõ rệt, tượng Bồ Tát thời Đường có thân hình hơi đầy đặn, tư thái phát triển càng tự nhiên hơn.

Hơn nữa, trước thời Đường, tượng Quán Âm đa phần là dáng đứng, chỉ đến thời Thịnh Đường, sau khi con người hình dung hóa tục thế tượng Quán Âm, thì mới xuất hiện nhiều tượng Quán Âm ngồi mới mẻ!

Gia đình chúng ta thời Thịnh Đường chắc không phải là Tiết Độ Sứ chứ?

Hay là một phần của tập đoàn quý tộc Quan Long thân cận Lý Thế Dân?" Diệp Phàm không ngừng suy đoán thân phận gia tộc của mình.

Có thể để một pho tượng Bồ Tát ngồi lớn như vậy chôn theo, gia đình họ tuyệt đối rất lợi hại!

Diệp Thần lại thở dài nói: "Giá như pho tượng Phật này không xuất hiện trong tổ mộ Diệp gia chúng ta thì tốt biết mấy!

Mệnh đã định như vậy!" Sự ngạo khí và sắc bén trong mắt Diệp Thần giảm bớt, thêm vài phần u sầu và bi ai.

Với khuôn mặt còn nét trẻ con kia có chút không phù hợp.

Diệp Phàm biết anh trai mình biết nhiều chuyện hơn mình, nhưng bên gia tộc vẫn luôn giấu mình không cho cậu ta biết.

Nói rằng là vì tốt cho cậu ta.

Lúc này, thấy Diệp Thần nói vậy, không khỏi tò mò nói: "Anh, pho tượng Bồ Tát ngồi này chắc không có vấn đề gì chứ?" Diệp Thần cười khổ: "Pho tượng Bồ Tát ngồi này là do Võ Tắc Thiên đã bỏ ra cái giá rất lớn để chế tác, khi đó có đến hàng ngàn thợ thủ công, phải mất nhiều năm mới hoàn thành!" Võ Tắc Thiên thích xây tượng Phật, đặc biệt là tượng Di Lặc Phật, điều này Diệp Phàm biết.

Các hang đá hiện còn, như hang Mạc Cao Đôn Hoàng, hang Du Lâm An Tây, hang đá Long Môn, hang đá Bính Linh Tự, v.v., đều có số lượng lớn các hang đá thời Đường liên quan đến tượng Tịnh Độ, đặc biệt là các hang đá được khai quật nhiều nhất vào thời Đường Cao Tông và Võ Tắc Thiên.

Ngoài ra, Võ Tắc Thiên còn xây dựng Vạn Tượng Thần Cung, Thiên Đường, Thiên Xu cỡ lớn và các cung điện Phật giáo, tượng Phật khác ở Đông Đô Lạc Dương và kinh đô Trường An, xét về chủ đề tượng, trong đó cũng chủ yếu là tượng Di Lặc Bồ Tát và A Di Đà Phật.

Nhưng, pho tượng trước mắt này là tượng Quán Âm Bồ Tát ngồi, với sự tín ngưỡng Di Lặc Phật của Võ Tắc Thiên, lẽ ra phải xây tượng Di Lặc Phật mới đúng chứ!

Tại sao lại phải bỏ ra cái giá lớn để xây dựng một pho tượng Quán Âm Bồ Tát ngồi?

Diệp Phàm nói ra sự bối rối của mình, Diệp Thần chán nản nói: "Đó là bởi vì Võ Tắc Thiên đã giết con trai mình, lại sợ chết rồi xuống địa ngục, nên đã đại tứ xây dựng tượng Phật, muốn dùng điều này để bù đắp tội lỗi.

Mà pho tượng Quán Âm Bồ Tát ngồi này thực chất là Võ Tắc Thiên đã làm theo khuôn mặt của chính mình!" Diệp Phàm gật đầu: "Thì ra là vậy." Lý Dịch lại cảm thấy mọi chuyện có thể không đơn giản như vậy.

Pho tượng Bồ Tát này từ bi hiền hậu, cũng không có vẻ tà ác chiếm cứ tổ quạ, hiển nhiên là chính Phật, chứ không phải tà Phật.

Cộng thêm bố cục phong thủy Cửu Long Áp Quan, những thứ được chôn cất trong tổ mộ Diệp gia này e rằng không hề đơn giản!

Diệp Thần đi đến dưới tượng Bồ Tát ngồi, mò mẫm trên đài sen một hồi, sau đó lẩm bẩm trong miệng: "Long sống rắn sống uốn khúc lượn, lên xuống đứt đoạn lại nối liền.

Mang vạc mang khố theo long đi, qua cửa qua khe tựa ôm quấn.

Trước nghênh sau tiễn không ngừng nghỉ, ngẫu nhiên đứt tơ nhưng vẫn huyền!" Lý Dịch nghe lời Diệp Thần nói, đồng tử hơi co lại.

Đây là Tầm Long Quyết!

Mà hoa văn trên đài sen kia lại là phong thủy tương mạch!

Đây là một tấm bản đồ!

Những gì Diệp Thần nói, không chỉ là khẩu quyết mở cơ quan, mà còn là khẩu quyết để tìm ra một địa điểm nào đó trên tấm bản đồ này.

Diệp Thần rất nhanh tìm thấy cơ quan trên phong thủy tương mạch, Lý Dịch nhìn hoa văn chữ thập đơn giản kia, thầm ghi nhớ hoàn toàn tấm bản đồ này trong lòng.

Sau này nếu có cơ hội, cậu nhất định phải đi tìm kiếm một phen!

Biết đâu, địa điểm trên tấm bản đồ này và chiếc hộp kim loại trong tay mình lại có mối quan hệ cực kỳ lớn.

Chương 134

Keng!

Một tiếng đao reo trong trẻo, vang vọng.

Chỉ thấy Diệp Thần rút ra một thanh đao từ khe trống dưới đài sen.

Bách Tịch Đao!

Diệp Thần ngây người nhìn thanh đao mạch có độ cong hoàn hảo, lưỡi đao sắc lạnh này, lẩm bẩm nói: "Đao có Bách Tịch, chỉ tâm không đổi!" Diệp Phàm thèm thuồng nhìn Bách Tịch Đao trong tay Diệp Thần: "Anh, thanh đao này chính là mục đích của chúng ta sao?" Diệp Thần gật đầu: "Theo lời tiên tri tổ tiên để lại, Diệp gia chúng ta cần mang thanh đao này đến một cổ mộ!" Diệp Phàm tò mò hỏi: "Trong cổ mộ đó có nhiều bảo vật không?

Tại sao chúng ta phải đi đến cổ mộ đó?" Diệp Thần thu đao vào vỏ, u u nói: "Nghe nói trong cổ mộ đó có thứ có thể giúp Diệp gia chúng ta một lần nữa quật khởi, có được nó, Diệp gia chúng ta liền có thể gây dựng lại huy hoàng!" Diệp Phàm gật đầu như hiểu mà không hiểu.

Lý Dịch nhìn bóng lưng hai người rời đi, lại liếc nhìn cánh cửa đồng phía sau tượng Phật.

Cậu rất muốn tiến vào cánh cửa đồng đó, nhưng đáng tiếc, sau khi Diệp Phàm rời đi, cánh cửa đồng đó liền bắt đầu biến thành chất lỏng màu bạc chuyển động.

Bí mật ẩn giấu phía sau nó, trong ngụy nội cảnh không thể khám phá được nữa.

Chỉ có thể đợi sau này, khi Lý Dịch có cơ hội đi đến tổ mộ Diệp gia mới có thể giải khai.

Nhưng, Lý Dịch lại không ngờ rằng, Lỗ Vương Cung mà mình chiếm giữ trước đây vốn dĩ lại là cơ duyên quật khởi của Diệp gia.

Đáng tiếc, bây giờ lại bị cậu ta cắt đứt mất rồi.

Diệp Thần ngàn dặm đưa trang bị, đưa Bách Tịch Đao đến tay cậu, còn tiện thể giao cả dị huyết và đầu người cho cậu ta, đúng là một người tốt mà!

Hai anh em Diệp Phàm ra khỏi cổ mộ.

Vừa ra khỏi cổ mộ, tướng mạo hai người liền có sự thay đổi lớn, bắt đầu trở nên trưởng thành hơn.

Hiển nhiên, đây là ngụy nội cảnh, dòng chảy thời gian biến hóa theo ý chí của con người.

Diệp Phàm đột nhiên nghẹn ngào nói: "Anh!

Nếu anh thật sự không chết thì tốt biết mấy!" Diệp Thần như nhận ra điều gì đó, sờ sờ khuôn mặt lạnh lẽo của mình, trái tim trong lồng ngực như một tảng đá, không có chút dấu hiệu đập nào.

"Anh ấy chết rồi?

Chuyện từ khi nào?" Diệp Thần có chút mơ hồ.

Lý Dịch liếc nhìn bóng lưng Diệp Phàm và Diệp Thần, chậm rãi rời khỏi ngụy nội cảnh này, chuẩn bị trở về bản thể.

Ở lâu trong ngụy nội cảnh và nội cảnh, luôn sẽ có chút không thích ứng.

Ví dụ như sau khi trở về bản thể, sẽ có một cảm giác xa lạ, như thể cơ thể không phải của chính mình vậy.

Lần này, Lý Dịch chỉ rời đi ba canh giờ mà thôi.

Cảm giác xa lạ này không quá mạnh, nhưng vẫn khiến cậu cảm thấy có chút không thích.

Nhưng, lần này trong nội cảnh thu hoạch rất lớn.

Hơn nữa, cậu đã hiểu rõ hơn một chút về diện mạo thật sự của nội cảnh.

Nội cảnh, không chỉ là sự phản chiếu thế giới nội tâm của người tu đạo, mà đồng thời cũng là một thế giới tồn tại thật sự.

Sư tôn, sư huynh đệ mà cậu gặp ở Võ Đang sơn, e rằng trong lịch sử cũng là những người thật sự tồn tại.

Điều này giống như một vũ trụ nguyên bản, tất cả những người có tư cách tiến vào nội cảnh đều sẽ đăng ký một tài khoản trong đó.

Ngay cả khi nhục thân tiêu tan mục nát, tinh thần vẫn sẽ lưu lại trong nội cảnh đó.

Nhưng, những chuyện xảy ra trong nội cảnh, không thể ảnh hưởng đến thế giới thực.

Hoặc có thể nói, không thể trực tiếp ảnh hưởng đến thế giới hiện thực.

Ví dụ như cậu đã tu luyện ra Tiên Thiên Nhất Khí trong nội cảnh, nhưng ở thế giới này cậu lại chưa tu luyện ra.

Nhưng, vì có kinh nghiệm trước đó, độ khó để cậu tu luyện ra một luồng Tiên Thiên Nhất Khí sẽ thấp hơn rất nhiều!

Đạo pháp tự nhiên, đợi thời cơ đến, mọi việc tự sẽ thành công!

Lý Dịch không hề vội vã.

Và ngay khi mọi người đang chìm đắm trong nội cảnh, khán giả

trong phòng livestream của Huyền Quốc đã dậy sóng. 【Giáo sư Trần và Vương tiền bối bọn họ rốt cuộc bị làm sao vậy?

Đã ba canh giờ rồi không động đậy! 】 【Những người này chắc là chưa chết, nếu không biểu cảm trên mặt sẽ không thay đổi. 】 【Lúc khóc, lúc cười, trông sao mà đáng sợ vậy! 】 【Không chừng là bị che mắt rồi. 】 【Có chuyên gia nào ra giải thích một chút không? 】 【Ngôi mộ này quá hung hiểm, lại xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy. 】 Rất nhanh, đã có chuyên gia phát biểu trên phòng livestream và cuộc họp báo: 【Đội khảo cổ đã trúng một loại khí gây cười, rơi vào trạng thái mê hoặc, nếu nồng độ khí cười quá cao, đội khảo cổ sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng! 】 【Chúng ta đã tổ chức người xuống mộ, giải cứu đội khảo cổ ra. 】 Lời giải thích của chuyên gia khiến nhiều người thở phào nhẹ nhõm. 【Thì ra là khí gây cười, nhưng thứ này sao lại có trong cổ mộ? 】 【Không hổ là người cổ đại, sớm từ mấy nghìn năm trước đã có thể sử dụng khí gây cười! 】 Nhưng cũng có người đặt ra nghi vấn. 【Nồng độ khí gây cười quá cao có thể gây tử vong, đội khảo cổ đã ở dưới đó ba canh giờ, hít thở khí gây cười trong thời gian dài, lẽ ra phải chết rồi chứ! 】 【Chuyên gia không lẽ cho rằng chúng ta không có kiến thức khoa học, có thể tùy tiện lừa dối sao? 】 【Sau khi cơ thể hít phải khí gây cười, sẽ dẫn đến việc giải phóng "hormone hạnh phúc" endorphin, xuất hiện hưng phấn nhẹ, hoặc mất cảm giác đau, thậm chí khiến người ta không kìm được mà cười.

Nếu nồng độ đủ lớn, không bao lâu sau sẽ chuyển sang ức chế, sau đó người ta liền ngất xỉu. 】 【Nếu đội khảo cổ là do hít phải một lượng lớn khí cười nồng độ cao mà ngất xỉu, thì ban đầu lẽ ra phải cười lớn vài tiếng rồi mới ngất!

Hơn nữa, ở trong khí cười nồng độ cao như vậy ba canh giờ, người ta sớm đã chết hoặc bị tàn tật liệt mặt rồi! 】 Nhưng tiếng nghi

vấn rất nhanh biến mất, bởi vì Vương Đằng Vân đã tỉnh lại!

Vương Đằng Vân tinh khí thần rất tốt, sắc mặt hồng hào, đáy mắt lóe lên một tia tinh quang, trông tràn đầy sức sống.

Vương Đằng Vân thở ra một ngụm trọc khí, trong lòng thầm nghĩ, may mà có Huyền Nhất tiền bối chỉ điểm, nếu không cậu ta thật sự không thể lĩnh ngộ "Thế"!

Đạo sinh ra nó, Đức nuôi dưỡng nó, Vật hình thành nó, Thế hoàn thành nó.

Vì vậy vạn vật đều tuân theo Đạo mà quý Đức.

Thiên thế bất khả nghịch, Địa thế bất khả phúc, Nhân thế bất khả vi.

Con người muốn hành sự, trước tiên phải xem Lục Thế: xem Hình thế, xem Cục thế, xem Xu thế, xem Thiên thế, xem Địa thế, xem Nhân thế.

Đạo, Pháp, Thuật, Thế.

Thế xếp cuối cùng, nhưng không có nghĩa là nó không quan trọng!

Đúc thành Cầm Tâm, chính là mượn Thế!

Điểm này, là đạo lý mà Vương Đằng Vân đã ngộ ra trong nội cảnh.

Ban đầu, cậu ta coi nội cảnh là mãnh thú Hồng Hoang, cho rằng tiến vào đột phá nội cảnh chính là phương pháp đúc thành Cầm Tâm.

Nào ngờ, mượn "Thế" của nội cảnh mới là con đường chính đạo để đúc thành Cầm Tâm!

Chương 135

Bởi vì Thiên Đạo có khuyết, thế gian này tu đạo cực kỳ gian nan.

Mà nội cảnh, lại là con đường duy nhất để người tu đạo có thể tiến vào Cầm Tâm!

Không biết là đại năng nào, đã sáng tạo ra nội cảnh này, để lại một tia cơ duyên nhập đạo cho người tu đạo đời sau!

Vì tâm cảnh chuyển biến, trên mặt Vương Đằng Vân mang theo ý cười điềm nhiên, tỏ ra rất bình tĩnh về việc mình đã bước vào Cầm Tâm Cảnh.

Vương Đằng Vân lướt nhìn những biểu cảm phức tạp của những người khác đang chìm đắm trong ngụy nội cảnh, lớn tiếng nói: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình, khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân, trí tuệ minh tịnh, tâm thần an ninh, tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh, cấp cấp như luật lệnh!" Tâm Thần Chú vừa dứt, mọi người lập tức tỉnh táo, ánh mắt mơ màng nhìn Vương Đằng Vân.

Diệp Phàm sờ sờ vệt nước mắt lạnh lẽo trên mặt mình, lẩm bẩm: "Em vừa rồi hình như thấy người anh đã khuất, còn đi đến tổ mộ mà em chưa từng đến..." Triều Hoa lộ vẻ kinh hãi.

Cô ta lại cùng người đàn ông đó sinh con!

Vào thời khắc cuối cùng, cô ta cuối cùng cũng tỉnh lại, giết chết cả đứa bé và người đàn ông đó.

Còn những người khác, trên mặt đều lộ ra biểu cảm hoặc kinh hãi, hoặc hối hận, hoặc đau khổ.

Hiển nhiên, vào thời khắc cuối cùng, những gì họ nhìn thấy đều không hề tốt đẹp.

Giáo sư Trần khó xử nói: "Chúng ta vừa rồi bị làm sao vậy?" Vương Đẳng Vân nhàn nhạt nói: "Không tiện nói nhiều, đi đến mộ thất tiếp theo đi!

Đồ vật trong mộ thất này tạm thời giữ nguyên hiện trạng." Mao Nguyệt Dương Giới còn định lén lút mang đi linh kiện trên biên chung, bị ánh mắt bình thản của Vương Đẳng Vân quét qua, lập tức dập tắt ý nghĩ đó.

Trong lòng oán độc nghĩ, lão già này sao không chết đi!

Mọi người vừa ra khỏi mộ thất, liền nghe thấy một tiếng kêu than thê thảm từ một mộ thất khác truyền ra: "Không!!!

Nó....." Triều Hoa nghe thấy âm thanh quen thuộc này, sắc mặt kịch biến!

Tỳ Mộc Đồng Tử rốt cuộc đã gặp phải thứ gì?

Lại có thể sợ hãi đến mức này?!

Phải biết rằng, Tỳ Mộc Đồng Tử ở Anh Hoa Quốc là một đại yêu lừng lẫy danh tiếng!

Thực lực và đảm lượng của nó đều là tuyệt đỉnh, nhưng hiện tại, trong giọng nói lại đầy rẫy sự sợ hãi.

Triều Hoa không lập tức xông về phía Tỳ Mộc Đồng Tử, mà đang cân nhắc lợi hại.

Thứ mà ngay cả Tỳ Mộc Đồng Tử cũng không thể chống lại, cô ta đi tới thì có thể làm gì?

Mao Nguyệt Dương Giới cổ họng khô khốc, nhìn chằm chằm bóng tối xa xa, đèn pin trong tay rủ xuống, ánh sáng trắng run rẩy chiếu xuống đất.

Cậu ta thực sự không có dũng khí chiếu đèn pin vào sâu trong bóng

tối kia, sợ rằng quái vật bên trong bị ánh sáng mạnh của đèn pin hấp dẫn, chạy đến nuốt chửng mình.

Những người khác cũng chết lặng nhìn chằm chằm mộ đạo, luôn cảm thấy có một đôi mắt đang rình rập họ, muốn lao tới xé xác họ thành từng mảnh!

Vương Đằng Vân hơi nhíu mày, niệm pháp quyết, dùng kiếm chỉ lướt qua mắt, sau khi mở Âm Dương Nhãn thì nhìn về phía thông đạo tối tăm xa xa.

Phát hiện ở đó không có thứ gì cả.

Chắc hẳn chỉ có tiến vào thông đạo, mở mộ thất bên trong ra xem mới có thể hiểu Tỳ Mộc Đồng Tử rốt cuộc đã gặp phải thứ gì.

Giáo sư Trần thấy Vương Đằng Vân lại muốn đi vào thông đạo đó, không kìm được khuyên nhủ: "Vương tiền bối, bên trong này nguy hiểm trùng trùng, sẽ xảy ra chuyện gì vẫn chưa biết được, vẫn nên cẩn thận thì hơn ạ!" Vương Đằng Vân một tay nắm chặt kiếm gỗ đào, một tay cầm Hoàng Phù, ngữ khí bình thản: "Không sao!

Tiểu đạo thôi!" Vương Đằng Vân hiện tại đã là Cầm Tâm Cảnh sơ kỳ, thực lực tăng vọt, đầy đủ tự tin, tự nhiên không hề e ngại.

Giáo sư Trần thấy Vương Đằng Vân kiên trì, liền không nói nhiều.

Đội khảo cổ Huyền Quốc đi theo sau lưng Vương Đằng Vân, tiến vào thông đạo dường như ẩn chứa một loại khủng bố lớn.

Còn bên Anh Hoa Quốc, từng người một quá căng thẳng sợ hãi, lại không bước đi nổi, cứng đờ đứng tại chỗ.

Cảnh này, thực sự khiến khán giả Anh Hoa Quốc vô cùng phẫn nộ. 【Mao Nguyệt Dương Giới bọn họ bị làm sao vậy?

Tỳ Mộc Đồng Tử gặp chuyện, lại không đi cứu, còn đứng đờ ra

làm gì? 】【Tỳ Mộc Đồng Tử không phải đại yêu sao?

Sao lại cảm thấy yếu ớt thế!

Lại còn phát ra tiếng kêu thảm thiết trong mộ của Huyền Quốc, Anh Hoa Quốc chúng ta không có đại yêu như vậy! 】【Mất mặt!

Thật sự quá mất mặt rồi!

Các người không xứng có huyết mạch của dân tộc Đại Hòa! 】【Suốt đường đi, mọi vinh quang đều bị Huyền Quốc chiếm hết, chỉ mới bắt đầu đào đạo động thì đã thể hiện, nói gì mà phong thái đại yêu, kết quả lại thế này sao? 】【Đạo nhân bên Huyền Quốc còn rất đẹp trai, thực lực cũng không tồi, mấy lần đều là cậu ta cứu cả đội khảo cổ. 】 Mao Nguyệt Dương Giới hoàn toàn không quan tâm đến đánh giá của khán giả trong phòng livestream, cậu ta là đến để "đánh bóng tên tuổi", chứ không phải đến để chịu chết!

Cái gì quan trọng nhất?

Mạng sống quan trọng nhất!

Mao Nguyệt Dương Giới nhìn về phía Triều Hoa, chờ đợi mệnh lệnh của đối phương.

Triều Hoa suy nghĩ một chút, lần livestream này có lẽ thật sự là một sai lầm.

Nếu không mở livestream, từ bỏ Tỳ Mộc Đồng Tử có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, hiện tại, nếu từ bỏ Tỳ Mộc Đồng Tử, vị Âm Dương Sư phía sau Tỳ Mộc Đồng Tử sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đến lúc đó, lại là một phiền phức nữa!

"Đi!

Đi cứu đại nhân Tỳ Mộc Đồng Tử!" Triều Hoa hít sâu một hơi

nói.

"Vâng!" Đội khảo cổ Anh Hoa Quốc lúc này mới tiến lên.

Lúc này, đội khảo cổ Huyền Quốc đã đi được nửa thông đạo.

Diệp Phàm hạ thấp giọng nói: "Vương tiền bối, cơ quan trong mộ đạo này có chút không ổn!" Vương Đằng Vân nhàn nhạt nói: "Không sao!

Tiểu đạo thôi!

Mọi người chỉ cần không giẫm lên những viên gạch mộ có khắc văn tự giáp cốt hình mặt trăng là có thể dễ dàng đi qua!" Mọi người nghe lời Vương Đằng Vân nói, đều gật đầu.

Thực tế, gạch mộ có họa tiết mặt trăng vốn đã ít, cho dù đi thẳng cũng không mấy khi chạm phải cơ quan.

Diệp Phàm đoán, cơ quan này rất có thể là một chuỗi liên hoàn.

Cần có người kích hoạt cơ quan trước đó, thì cơ quan này mới bị kích hoạt.

Cạch!

Ngay khi Diệp Phàm đang suy nghĩ, toàn bộ mộ đạo đột nhiên vang lên tiếng bánh răng chuyển động!

Xùy xùy xùy!

Từng mũi tên tẩm độc bay vụt ra, bắn về phía mọi người.

Vương Đằng Vân vung mạnh tay áo, thi triển công phu Tụ Lý Càn Khôn, đạo bào màu đen như đám mây đen bao phủ toàn bộ những mũi tên tẩm độc!

Mọi người thấy những mũi tên tẩm độc này bị Vương Đằng Vân loại bỏ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thầm nghĩ đi theo đại lão thật dễ dàng.

Phía sau lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, hiển nhiên có người đã trúng chiêu rồi.

Giáo sư Trần và những người khác biết, lúc này người Anh Hoa Quốc đã theo lên, còn kích hoạt cơ quan.

Chương 136

Vương Đằng Vân nhàn nhạt nói: "Đợi bọn họ đến gần, nếu không những người này không chừng sẽ kích hoạt cơ quan liên lụy chúng ta." Mọi người đều cảm thấy có lý.

Thương vong của Anh Hoa Quốc không nhiều, chỉ có một tên xui xẻo bị thương ở cánh tay, sắc mặt trắng bệch, vừa nhìn đã thấy sắp không xong rồi.

Hiển nhiên dưới sự bảo vệ của Triều Hoa và những người khác, những mũi tên tẩm độc không ảnh hưởng lớn đến họ.

Mao Nguyệt Dương Giới nghiến răng nghiến lợi nói: "Vừa rồi cơ quan bị kích hoạt, có phải là do các người làm không?

Mục đích chính là để giết chết chúng ta, hòng độc chiếm dị bảo trong cổ mộ này!" Giáo sư Trần khinh thường nói: "Rõ ràng là các người đã kích hoạt cơ quan, suýt nữa liên lụy chúng ta!

Sao các người có thể mặt dày nói ra những lời như vậy chứ?" Mao Nguyệt Dương Giới đang chuẩn bị nói gì đó, Vương Đằng Vân mở miệng nói: "Đủ rồi!

Chúng ta nhanh đi đến mộ thất, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!

Các người không được giẫm lên gạch mộ có họa tiết mặt trăng là được!" Vương Đằng Vân dặn dò một câu, liền dẫn theo đội khảo cổ tiếp tục tiến về phía trước đầy sợ hãi.

Mao Nguyệt Dương Giới liếc nhìn viên gạch mộ có họa tiết mặt trăng, đột nhiên nhớ ra mình trước đó hình như thật sự đã giẫm phải một viên.

Lẽ nào, đây chính là nút kích hoạt cơ quan?

Một ý nghĩ độc ác hình thành trong đầu Mao Nguyệt Dương Giới.

Mao Nguyệt Dương Giới thì thầm với Triều Hoa: "Đại nhân Triều Hoa, những mũi tên tẩm độc này có thể giết chết tên đạo sĩ chết tiệt này không?" Triều Hoa lắc đầu: "Không thể nào!

Cậu đừng dùng mấy trò tiểu xảo đó nữa." Mao Nguyệt Dương Giới lại nói: "Thuộc hạ cho rằng chưa chắc!

Chỉ cần tên đạo sĩ chết tiệt này bị trọng thương, những mũi tên tẩm độc này liền đủ để lấy mạng hắn!" Triều Hoa không nói nhiều.

Ngay khi mọi người đến trước mộ thất, họ phát hiện Tỳ Mộc Đồng Tử đang co ro trong góc run rẩy, giống hệt một cô bé nhỏ bị ném vào ruộng ngô.

Trong phòng livestream Huyền Quốc, khán giả đều không kìm được bật cười, thậm chí bắt đầu chơi meme. 【Mặc dù rất xin lỗi, nhưng tôi vẫn hơi thất đức mà cười rồi! 】【Biểu cảm của Tỳ Mộc Đồng Tử đúng là đỉnh của chóp! 】【Tôi rất tò mò, Tỳ Mộc Đồng Tử rốt cuộc bị thứ gì giày vò, lại thành ra bộ dạng này! 】【Đồng tử gà trắng chém? 】【Anh trai thật đáng thương, đại yêu đáng yêu như vậy, đánh một quyền e rằng sẽ mang thai mất! 】 Còn phòng livestream Anh Hoa Quốc thì tràn ngập các loại cảm xúc tiêu cực. 【Tỳ Mộc Đồng Tử quả thực là nỗi sỉ nhục của Anh Hoa Quốc chúng ta, tôi đề nghị đuổi nó ra khỏi Anh Hoa Quốc chúng ta! 】【Tôi rất nghi ngờ, đây rốt cuộc có phải Tỳ Mộc Đồng Tử thật không, hay là một ảnh võ giả đóng giả! 】【Tỳ Mộc Đồng Tử rác rưởi, chết đi! 】【Tôi nôn ra rồi!

Mắc mớ gì trước đây tôi còn sùng bái Tỳ Mộc Đồng Tử như vậy, cho rằng nó là một đại yêu có khí độ vương giả, kết quả lại bị mộ của Huyền Quốc dọa thành ra bộ dạng này! 】 Ngay khi khán giả Anh Hoa Quốc đang mắng chửi Tỳ Mộc Đồng Tử thậm tệ, Vương Đẳng Vân

đi đến trước mặt Tỳ Mộc Đồng Tử, trầm giọng nói: “Hồn ngạc phá vọng, thái dương thanh minh!

Tỉnh lại!” Tiếng của Vương Đằng Vân có hiệu quả kinh thiên động địa, Tỳ Mộc Đồng Tử toàn thân chấn động, dường như đã tỉnh táo lại một chút.

“Tôi đang ở đâu?” Vương Đằng Vân hỏi: “Cậu đã gặp phải thứ gì trong ngôi mộ này?” Tỳ Mộc Đồng Tử nhớ lại ký ức kinh hoàng nào đó, lớn tiếng kêu lên: “Nhanh!

Nhanh chạy đi!!!

Nếu không thì không kịp nữa rồi!” Tỳ Mộc Đồng Tử thấy mọi người không động, gào lên khản cả tiếng: “Nhanh!

Nhanh lên!

Không chạy nữa, chúng ta đều sẽ chết ở đây!” Vương Đằng Vân cúi đầu nhìn Tỳ Mộc Đồng Tử, nhàn nhạt nói: “Tôi hiện giờ đã là Cầm Tâm Cảnh, còn sợ gì nữa?

Cho dù trời sập, đạo này cũng có thể chống đỡ!” Khí tức trên người Vương Đằng Vân bùng nổ, tóc trắng không gió tự động, phong thái tiên đạo, khiến người ta nhìn thấy đều không khỏi kinh ngạc!

Tỳ Mộc Đồng Tử cảm nhận được khí thế mạnh mẽ bùng lên từ Vương Đằng Vân, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ban đầu, nó coi Vương Đằng Vân là kẻ thù.

Nhưng, hiện tại có một tồn tại còn đáng sợ hơn.

Kẻ thù cũng biến thành đồng minh.

Vương Đằng Vân càng mạnh, khả năng nó sống sót càng lớn.

Nhưng, trên mặt nó vẫn còn chút cay đắng.

Hồng Lệ Quỷ.

Danh từ mạnh mẽ!

Nó truy cầu cả đời, cũng không thể một lần nữa bước vào cảnh giới đó.

Vương Đằng Vân thấy Tỳ Mộc Đồng Tử đã bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói: "Bây giờ, cậu có thể nói ra vừa rồi cậu rốt cuộc đã gặp phải thứ gì rồi chứ!" Tỳ Mộc Đồng Tử gật đầu.

Những người khác cũng dựng tai lên, hiển nhiên rất hứng thú với chuyện mà Tỳ Mộc Đồng Tử đã gặp phải.

Tỳ Mộc Đồng Tử trầm giọng nói: "Các người theo tôi!" Mọi người đi theo sau lưng Tỳ Mộc Đồng Tử, quay lại mộ đạo, tiến về phía một mộ thất khác.

Rất nhanh, họ liền nhìn thấy mộ thất số ba.

Bên trong bày bừa một số đồ cổ, dường như trong mắt chủ mộ, những thứ này đều là những món đồ chơi nhỏ không đáng giá.

Nhưng, khi Triều Hoa nhìn thấy một thanh đao vứt trên đất, ánh mắt đột nhiên thay đổi lớn, kinh hãi kêu lên: "Quỷ Thiết!

Thanh đao này sao lại ở đây!" "Quỷ Thiết?!" Ánh mắt của mấy vị Thức Thần khác đều trở nên kỳ lạ và kinh ngạc, tầm nhìn không ngừng chuyển đổi giữa Tỳ Mộc Đồng Tử và Quỷ Thiết.

Quỷ Thiết sở dĩ có cái tên này, chính là vì nó đã chém đứt cánh tay phải của Tỳ Mộc Đồng Tử!

Diệp Phàm cũng có nghiên cứu rất lớn về truyền thuyết yêu quái của Anh Hoa Quốc, nghe Triều Hoa nhắc đến Quỷ Thiết, không kìm được nói: "Quỷ Thiết là một trong hai thanh danh đao trấn thủ thiên hạ của Nguyên Thị Đa Điền Mãn Trọng, tên gốc là Tỳ Thiết, cùng với

thanh danh đao khác là Tất Thiết thành một cặp.

Nghe nói nổi danh vì đã chém đứt cánh tay phải của Tỳ Mộc Đồng Tử, lại được gọi là Quỷ Thiết!

Nhưng thanh đao này thật sự là Quỷ Thiết sao?

Trông có vẻ không có gì khác biệt cả!" Vương Đằng Vân u u nói: "Thanh đao này đích xác đã dính máu quỷ, nhưng sức mạnh trên đó đã bị một vị đại năng phong ấn, nên trông không khác gì một thanh đao bình thường!" Diệp Phàm chợt hiểu ra: "Thì ra là vậy." Nhưng rất nhanh, Diệp Phàm lại có nghi hoặc mới: "Nhưng, Quỷ Thiết là đao thời Bình An, mà thời kỳ này tương ứng với Vãn Đường của Huyền Quốc.

Mà trong ngôi mộ này lại phát hiện ấn vàng Thiên Tướng Quân thời Tam Quốc, cộng thêm biên chung đã phát hiện trước đó, cùng với gạch mộ mà ngôi mộ này sử dụng, chứng tỏ ngôi mộ này có lịch sử khá lâu đời!

Em đoán niên đại chính xác của ngôi mộ này hẳn là giữa thời Đông Hán đến nhà Tấn, vậy thanh Quỷ Thiết này làm sao lại xuất hiện trong ngôi mộ này?" Diệp Phàm không nói rõ, nhưng hiển nhiên rất nhiều người đã đoán ra.

Khán giả trong phòng livestream Huyền Quốc đều phẫn nộ. 【Đồ súc sinh đáng chết, lại dám trộm mộ tổ tiên Huyền Quốc chúng ta! 】 【Những người Anh Hoa Quốc này sao có mặt mũi mà vào ngôi mộ này?

Lại dám đến trộm mộ từ trước, nhưng nhìn tình hình ngôi mộ này thì chắc là không thành công! 】 【Những người này chết hết là tốt nhất!

Đáng đời! 】 Sắc mặt Giáo sư Trần rất khó coi.

Liên tưởng đến hai đạo động trước đó, khả năng ngôi mộ này bị trộm là rất lớn.

Mà, Anh Hoa Quốc rốt cuộc có mang đi thứ quan trọng nhất trong ngôi mộ này không, đó là một vấn đề.

Giáo sư Trần nghĩ chắc là không, nếu không họ cũng không thể một lần nữa tiến vào ngôi cổ mộ này.

Triều Hoa và những người khác cảm nhận được sự địch ý của đội khảo cổ Huyền Quốc, không quá để ý.

Chỉ là có chút kỳ lạ.

Chương 137

Triều Hoa nhặt thanh Quỷ Thiết lên, mạnh mẽ rút ra.

Thân đao sáng loáng của Quỷ Thiết lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

Không thể không nói, thanh đao này đích xác là một thanh đao tốt.

Nhưng, cũng chỉ là một thanh đao tốt không tồi mà thôi.

Trừ một tia khí tức tàn lưu kia, cũng không có gì đặc biệt khác.

Triều Hoa cảm thấy thanh đao này chắc là còn chưa được khai phong thật sự, nếu mang về cho những nhân vật lớn như Cao Thiên Nguyên, biết đâu có thể giải phóng ra uy lực thật sự của nó!

Triều Hoa thu đao lại, đưa cho Mao Nguyệt Dương Giới bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Thanh đao này là văn vật quan trọng của nước tôi, chú ý bảo quản, đừng làm hỏng nó." Giọng điệu của Triều Hoa cố gắng hết sức giữ bình thản, nhưng vẫn khó che giấu sự nhiệt huyết.

Mao Nguyệt Dương Giới cũng thần sắc kích động, hai tay trân trọng nhận lấy Quỷ Thiết.

Khán giả trong phòng livestream Anh Hoa Quốc thấy cảnh này, đều dâng trào cảm giác tự hào mãnh liệt! 【Không ngờ thanh đao chém quỷ trong truyền thuyết lại thật sự tồn tại!

Dân tộc Đại Hòa siêu phàm! 】【Quá ngầu rồi!

Thanh đao này quả thực quá ngầu rồi! 】【Đội khảo cổ vẫn có chút tác dụng, lại tìm thấy danh đao trong truyền thuyết này! 】【Danh đao của Anh Hoa Quốc chúng ta lại xuất hiện trong ngôi mộ này, điều này nói lên cái gì?

Nói lên ngôi mộ này là do tổ tiên chúng ta xây dựng ở Huyền Quốc!

Đội khảo cổ Huyền Quốc đều nên cút ra ngoài! 】【Ngôi mộ này thuộc về Anh Hoa Quốc chúng ta, người Huyền Quốc và chó không được vào! 】 Giáo sư Trần thấy Triều Hoa thu thanh đao này đi, có chút không vui nói: "Thanh đao này ở trong mộ của Huyền Quốc chúng tôi, cô cứ thế mang đi thì có hơi không đúng lắm phải không?" Triều Hoa cười lạnh: "Thanh Quỷ Thiết này vốn dĩ là của Anh Hoa Quốc chúng tôi, lẽ nào các ông muốn cướp sao?" Giáo sư Trần chính nghĩa nghiêm khắc nói: "Trên thanh đao này đâu có khắc chữ Quỷ Thiết, cô nói nó là của Anh Hoa Quốc các người thì nó là của Anh Hoa Quốc các người sao?

Tôi thấy rõ ràng là các người Anh Hoa Quốc thấy bảo vật thì nổi lòng tham, nói càn!" Mao Nguyệt Dương Giới hừ lạnh một tiếng: "Vương Đằng Vân còn nói thanh đao này dính máu quỷ, đây không phải Quỷ Thiết thì là cái gì?" Vương Đằng Vân nhàn nhạt nói: "Đao dính máu quỷ đều là Quỷ Thiết?

Vậy thanh kiếm gỗ đào trong tay tôi không biết đã dính bao nhiêu máu quỷ rồi, có phải cũng có thể gọi là Quỷ Thiết không?

Người Anh Hoa Quốc các người lại không hề giảng về mối quan hệ logic sao?" Mao Nguyệt Dương Giới vô cùng phẫn nộ, chỉ vào Vương Đằng Vân ngón tay run rẩy: "Anh đây là đang cãi cùn!

Huyền Quốc các người đâu có loại đao kiểu này!" Giọng điệu Vương Đằng Vân vẫn bình thản: "Thái đao là cải tiến từ Đường đao, thanh đao này rõ ràng là Đường đao!

Người cãi cùn rõ ràng là anh!

Nếu không để đao lại, tự chịu hậu quả!" Mao Nguyệt Dương Giới ngừng thở: "Anh đây là đang uy hiếp tôi sao?

Người Huyền Quốc các người đều dã man như vậy sao?" Ánh mắt lạnh lẽo trong mắt Vương Đằng Vân càng thêm nồng đậm: "Với súc sinh thì cần gì phải giảng văn minh?" Mao Nguyệt Dương Giới bị khí thế trên người Vương Đằng Vân chấn nhiếp, không dám có chút xấc xược.

Người trước mắt này rõ ràng là một kẻ điên, tuy tu đạo, nhưng cái khí ngạo nghễ đó dường như muốn trào ra từ tận xương cốt!

Triều Hoa nhíu mày: "Vương Đằng Vân, anh sẽ không định giết hết chúng tôi chứ?" Vương Đằng Vân lắc đầu.

Mao Nguyệt Dương Giới vừa hơi thở phào nhẹ nhõm, lời Vương Đằng Vân lại vang lên: "Cô là quỷ, vốn dĩ là đồ ô uế, tôi chỉ là dọn dẹp sạch sẽ cô thôi!" Ý của Vương Đằng Vân đã rõ ràng không thể rõ hơn.

Tôi không giết người, nhưng quỷ thì không một con nào chạy thoát!

Nhưng, Mao Nguyệt Dương Giới lại biết, ngôi cổ mộ này nguy hiểm trùng trùng, sau khi Triều Hoa và các Thức Thần khác chết đi, bọn họ có thể thoát ra ngoài không?

Vương Đằng Vân tuy không trực tiếp giết chết họ, nhưng họ vẫn không có đường sống!

Trong chốc lát, Mao Nguyệt Dương Giới rơi vào lựa chọn tiến thoái lưỡng nan.

Quỷ Thiết tuy quan trọng, nhưng mạng sống của cậu ta cũng quan trọng không kém.

Trong chốc lát, hai bên rơi vào bế tắc.

Lý Dịch thấy những người Anh Hoa Quốc này lại còn muốn lấy trộm Quỷ Thiết của mình, nhếch mép cười khẩy.

Thanh đao này trong mắt cậu không đáng một xu, như đất bẩn.

Nhưng cậu thà vứt nó vào bùn đất cho mục nát, cũng không thể để người Anh Hoa Quốc mang đi.

Chỉ cần là của cậu, ngay cả là một hạt gạo, cũng không phải Anh Hoa Quốc có tư cách động vào.

Những người này, định sẵn phải chết trong ngôi mộ này.

Còn Anh Hoa Quốc thấy cảnh này, đều bắt đầu gây áp lực dư luận lên Huyền Quốc, thậm chí liên minh với những cường quốc như Mỹ, muốn Huyền Quốc phải khuất phục!

Mỹ và Anh Hoa Quốc liên hợp phát biểu: 【Đội khảo cổ Anh Hoa Quốc đến Huyền Quốc cùng khảo cổ, là để giao lưu học hỏi, Huyền Quốc phải đảm bảo an toàn tính mạng cho đội khảo cổ Anh Hoa Quốc! 】【Quỷ Thiết thuộc về Anh Hoa Quốc, đây là sự thật không thể chối cãi, hy vọng Huyền Quốc trả lại Quỷ Thiết, nếu không Mỹ sẽ áp dụng các biện pháp trừng phạt chính nghĩa đối với Huyền Quốc! 】 Huyền Quốc rất nhanh lên tiếng: 【Thanh đao này có phải Quỷ Thiết hay không còn cần giám định, đợi ra khỏi mộ rồi sẽ quyết định. 】【Còn việc đảm bảo an toàn tính mạng cho đội khảo cổ Anh Hoa Quốc là điều chúng tôi nên làm, nhưng trong đội ngũ Anh Hoa Quốc có quỷ vật ngụy trang thành người, gây ra ẩn họa cực lớn đối với an toàn tính mạng của đội khảo cổ. 】【Nhưng, mọi người có thể yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức đảm bảo an toàn tính mạng cho đội khảo cổ! 】 Ngay lúc này, Vương Đằng Vân nhận được thư của gia tộc, nói rằng có thể giết quỷ, nhưng không thể trực tiếp giết người.

Đồng thời, bày tỏ lời chúc mừng đối với việc Vương Đằng Vân tiến vào Cầm Tâm Cảnh.

Sau khi xem thư từ phía gia tộc, Vương Đằng Vân trong lòng đã

có tính toán.

Triều Hoa liếc nhìn Tỳ Mộc Đồng Tử yếu ớt không phấn chấn, lại liếc nhìn Vương Đằng Vân đang lăm le muốn ra tay, không kìm được thở dài một tiếng.

Đồng đội quá yếu, cô ta cũng không thể gánh nổi!

Tỳ Mộc Đồng Tử vốn có một món lợi khí có thể đối phó với Vương Đằng Vân trong tay, nhưng nhìn bộ dạng Tỳ Mộc Đồng Tử bất động, xem ra hôm nay không có cách nào mang Quỷ Thiết đi được rồi.

Triều Hoa ném Quỷ Thiết trong tay về phía Vương Đằng Vân, trầm giọng nói: "Nếu anh muốn bảo quản thanh kiếm này, vậy cứ để nó ở chỗ anh đi!" Loảng xoảng!

Vương Đằng Vân không đỡ, mặc cho Quỷ Thiết rơi xuống đất, bụi bay mù mịt.

Triều Hoa thấy vậy cũng không kìm được giận dữ nói: "Anh!" Vương Đằng Vân thở dài nói: "Ai!

Người già rồi, phản ứng chậm rồi, cô đột nhiên ném kiếm qua, lão già sáu bảy mươi tuổi như tôi sao có thể đỡ được?" Triều Hoa suýt chút nữa cắn nát răng bạc.

Phản ứng chậm rồi?

Lão già bảy tám mươi tuổi?

Một cường giả Thanh Tâm Cảnh như anh, phản ứng lại chậm sao?

Hơn nữa bề ngoài trông cũng gần giống thiếu niên, lại còn tự xưng là lão già sao?

Xì!

Triều Hoa hừ lạnh một tiếng, không nói nhiều.

Vương Đằng Vân không nhặt Quỷ Thiết lên, mà bình tĩnh nói: "Thanh đao này có lẽ có lời nguyền, tôi già yếu rồi, không chịu nổi hành hạ, cứ để thanh đao này ở đây là được rồi." Cú này, càng khiến Mao Nguyệt Dương Giới và những người khác hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hóa ra anh chỉ là không muốn chúng tôi mang đi?

Nhưng, bọn họ lại không thể nói gì.

Hết cách rồi, người ở dưới mái hiên nhà người khác thì không thể không cúi đầu!

Ai bảo họ không đánh lại Vương Đằng Vân.

Vương Đằng Vân nhìn bộ dạng uất ức của những người này, trong lòng cảm thấy rất sảng khoái!

May mà cậu ta khí vận ngút trời, trong nội cảnh gặp được cơ duyên do tiền bối để lại, nếu không cũng không thể thuận lợi đột phá như vậy, trở thành Cầm Tâm Cảnh.

Với tính cách của mấy thứ ô uế này, nếu mình vẫn chỉ là Phượng Sơ cảnh viên mãn, vì muốn có Quỷ Thiết, e rằng sẽ liên thủ đối phó mình.

Chương 138

Cũng không biết vị tiền bối kia vì sao lại giúp mình.

Nhưng, vì đối phương nói mình là thế hệ chữ Huyền, vậy e rằng là những tiền bối đời đầu nhất rồi!

Thế hệ chữ của Võ Đang được sắp xếp theo chân ngôn sau: Huyền Nguyên Thông Đạo Cư Đoan Tĩnh, Bạch Hạc Thừa Hư Hướng Tự Thanh, Sư Tư Nguyệt Viên Quy Chí Lễ, Thân Trung Bão Nhất Quản Đan Thành, Thái Thượng Uyên Vi Nhập Diệu Viên, Lăng Vân Tinh Lãng Trữ Hồ Thiên, Công Hậu Đáo Nhật Phương Hứa Tựu, Thủy Ngộ Chân Ngôn Tín Khả Truyền.

Truyền đến hiện tại, đã đến thế hệ chữ "Tư" rồi!

Các tiền bối thế hệ chữ Huyền, đa số đã qua đời.

Chỉ có tiền bối cấp lão tổ trong truyền thuyết đột phá đến Huy Dương cảnh là còn sống.

Tuy mình trong nội cảnh gặp được đối phương, nhưng đối phương có lẽ đã thân tử đạo tiêu, chỉ còn lưu lại một tia tàn hồn trong nội cảnh.

Nghĩ đến đây, Vương Đằng Vân không khỏi cảm thấy nội tâm phức tạp.

Lý Dịch khẽ cười một tiếng.

Vương Đằng Vân này đúng là một người thú vị, không uổng công cậu ta đã đặc biệt đến nội cảnh của cậu ta để chỉ điểm.

Đương nhiên, Lý Dịch giúp Vương Đằng Vân vượt qua cửa ải nội cảnh, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì Võ Đang.

Diệp Phàm thấy không khí có chút trầm lắng, mở miệng nói: "Tiền bối, ngài nói Tỳ Mộc Đồng Tử thật sự là vì nhìn thấy thanh Quỷ Thiết này sau đó mới biến thành bộ dạng này sao?" Vương Đằng Vân lắc đầu: "Thanh đao này đều đã bị phong ấn rồi, sao có thể là vì thanh đao này?

Huống hồ, cho dù thanh đao này không bị phong ấn, cũng không phải đối thủ của Tỳ Mộc Đồng Tử." Sự bối rối trong mắt Diệp Phàm càng sâu: "Vậy....." Diệp Phàm nhìn Tỳ Mộc Đồng Tử đang ngơ ngác: "Tên này sao lại biến thành bộ dạng này?" Triều Hoa như nghĩ đến điều gì đó.

Nỗi sợ hãi trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Vị cương thi vương kia có lẽ vẫn còn ở trong ngôi mộ này?

Cương thi vương, còn được gọi là Phi Thiên Cương Thi, là tồn tại khủng bố cùng cảnh giới với Thanh Xà Quỷ!

Giết chết những Hồng Lệ Quỷ chuẩn như họ cứ như chơi!

Triều Hoa sở dĩ dám tiến vào ngôi mộ này, chính là vì cô ta đoán cương thi vương đã rời đi.

Mà trong ngôi mộ này có lẽ sẽ để lại manh mối về Quan Vũ và tai họa thần cùng tộc với mình.

Nhưng, có thể khiến Tỳ Mộc Đồng Tử cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi, mất đi ý niệm phản kháng, thậm chí không dám bỏ chạy, e rằng cũng chỉ có thể là cương thi vương mà thôi?

Không!

Triêu Hoa của phái Đạo Mộ nhanh chóng phủ nhận suy đoán này.

Trước đó, khi Tỳ Mộc Đồng Tử thấy Vương Đằng Vân đạt đến Cầm Tâm Cảnh, biểu hiện của nó cho thấy nó nghĩ rằng Vương Đằng

Vân Cầm Tâm Cảnh có thể đối phó được đối phương.

Tức là, đối phương chỉ ở cấp Hồng Lệ Quỷ?

Không sai!

Cương Thi Vương không thể nào ở đây!

Triêu Hoa tự an ủi mình một tiếng.

Triêu Hoa đi đến trước mặt Tỳ Mộc Đồng Tử, hạ giọng hỏi: "Trước đó rốt cuộc ngươi đã gặp phải chuyện gì?" Tỳ Mộc Đồng Tử cười ngây ngô mấy tiếng: "Ha ha ha!

Chơi game!

Vui quá!

Vui quá!!!" Triêu Hoa nhất thời không rõ tên này rốt cuộc là ngu thật hay đang giả ngu.

Rõ ràng trước đó có một khoảng thời gian tỉnh táo lại, nhưng giờ vấn đề dường như nghiêm trọng hơn rồi.

Xem ra, hỏi tên này cũng không moi ra được gì.

Vương Đẳng Vân liếc nhìn mộ đạo, nhàn nhạt nói: "Dị bảo đến giờ vẫn chưa thấy, mau tranh thủ thời gian đi!" Triêu Hoa nghe Vương Đẳng Vân nhắc đến dị bảo, lòng chợt rúng động.

Không sai, mục đích của bọn họ là dị bảo.

Nhưng đến giờ, ngay cả bóng dáng dị bảo cũng chưa thấy.

Chỉ những thứ bọn họ vừa tiếp xúc, đã đủ chứng minh bí mật sâu bên trong cổ mộ này càng khủng khiếp hơn!

Nhất thời, Triêu Hoa dường như thấy một cái miệng há to như Thao Thiết đang chực chờ nuốt chửng bọn họ, dùng dị bảo dụ dỗ, đợi bọn họ lao đầu vào lửa!

Nhưng, tên đã bắn thì không thể quay đầu, giờ rời đi đã muộn rồi.

Mọi người chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Khoảng ba nén hương sau, mọi người lại thấy một mộ thất khác.

Vương Đằng Vân dường như nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt hơi biến đổi, rồi nhanh chóng khôi phục bình thường.

Anh ta u u nói: "Mấy mộ thất này lại được xây dựng theo pháp Ác Lai Ngũ Sát, loại đạo pháp này đã thất truyền từ lâu, không biết người xây mộ này biết từ đâu!" Diệp Phàm nghi hoặc hỏi: "Tiền bối, Ác Lai Ngũ Sát là gì ạ?" Vương Đằng Vân giải thích: "Ác lai ngày xưa, Ngũ Sát độc tâm!

Trận pháp này cực kỳ lợi hại, cần phải đặt vật kịch độc vào trận nhãn, nếu có người chạm vào thì chắc chắn là đường chết!

Cụ thể xây dựng thế nào tôi cũng chỉ từng nghe qua, nhưng trận pháp mà chúng ta đang thấy trước mắt, rất có thể chính là trận Ác Lai Ngũ Sát!

Bên trong mộ thất này, e rằng có nguy cơ rất lớn!" Diệp Phàm hỏi: "Vậy tiền bối có thể ứng phó được không ạ?" "Tiểu đạo thôi!" Vương Đằng Vân bình tĩnh tự tại, rõ ràng việc bước vào Cầm Tâm Cảnh đã cho anh ta dũng khí cực lớn!

Diệp Phàm nghe Vương Đằng Vân tự tin như vậy, cũng không hoảng loạn.

Cơ quan của cánh cửa đá này rất lộ liễu, nó nằm ngay bên cạnh, trên bức tường nhẵn nhụi có một cái núm tròn nhô ra.

E rằng chỉ cần là người đều biết đây là cơ quan!

Diệp Phàm liếc nhìn Vương Đằng Vân, thấy đối phương gật đầu với mình, mới ấn vào cái núm.

Nhưng, điều khó xử là cái núm này lại có thể xoay.

Diệp Phàm thử xoay thuận chiều kim đồng hồ, xoay một vòng nhưng thấy cửa đá vẫn không mở.

Xoay ngược chiều kim đồng hồ hai vòng, cũng không có động tĩnh.

Diệp Phàm thậm chí còn nghi ngờ liệu cái núm này có phải là để che mắt người ta hay không.

Vương Đằng Vân khẽ cười: "Để tôi làm đi." Diệp Phàm gật đầu.

Vương Đằng Vân lau sạch bụi bẩn quanh cái núm, để lộ ra những vạch chia độ cực kỳ tinh xảo.

Diệp Phàm thấy những vạch chia này, lập tức hiểu ra, đây lại là một cái khóa mã!

Người xưa chơi đồ công nghệ cao đến vậy sao?

Vương Đằng Vân suy nghĩ một lát rồi nói: "Đây là khóa mã được chế tác bằng pháp Bát Quái, nhưng. . . . ." "Nhưng gì ạ?" Giáo sư Trần rất hứng thú với Bát Quái, nhưng từ trước đến nay không tìm được pháp môn, chỉ có thể coi là một người ngoại đạo, nên khi nghe Vương Đằng Vân nói đến Bát Quái, thần sắc kích động hỏi: "Tiền bối, ngài có biết cái khóa Bát Quái này rốt cuộc phải mở thế nào không ạ?" Vương Đằng Vân u u nói: "Xưa kia Phục Hy thị cai trị thiên hạ, ngửa lên thì quan sát tượng trời, cúi xuống thì quan sát pháp đất; quan sát dấu vết chim thú và sự thích nghi của đất; gần thì lấy từ bản thân, xa thì lấy từ vật chất, từ đó mới tạo ra Bát Quái, để thông với đức thần minh, để phân loại tình trạng vạn vật." Vương Đằng Vân đưa tay di chuyển trên khóa Bát Quái, như thể đang suy diễn điều gì đó.

Trong miệng khẽ lẩm bẩm: "Bát Quái thành liệt, tượng ở trong đó; bởi vậy mà lặp lại, hào ở trong đó; cương nhu tương thôi, biến ở

trong đó; hệ từ mà mệnh danh, động ở trong đó." Cùng với hoạt động của anh ta, hình dạng cái khóa kỳ lạ này lại bắt đầu xuất hiện một đường chữ S!

Mọi người kích động nhìn cảnh này.

Giáo sư Trần nắm chặt tay, căng thẳng hỏi: "Xem ra, nó sắp được mở rồi sao ạ?" Vương Đằng Vân lại đột nhiên dừng tay, cười khổ nói: "Quả nhiên là không được!" "Bát Quái chia thành Tiên Thiên Bát Quái, Trung Thiên Bát Quái, Hậu Thiên Bát Quái ba loại, mà Bát Quái này lại nói về Trung Thiên Bát Quái!

Đại năng chế tạo ra cái khóa này, sự lý giải và cảm ngộ về Bát Quái còn vượt xa tôi!

Tôi căn bản không thể giải được nó!" "Cái này. . .

Chương 139

. .” Giáo sư Trần thấy Vương Đằng Vân chỉ thử thăm dò một chút rồi không có ý định tiếp tục, biết đối phương thực sự không giải được, lập tức có chút thất vọng.

Giáo sư Trần khuyên: “Tiền bối, ngài thử lại lần nữa xem sao?

Biết đâu lại thử ra được thì sao?” Vương Đằng Vân miệng đầy cay đắng, gật đầu.

Trước đó anh ta cứ nghĩ mình đột phá Thanh Tâm Cảnh thì có thể càn quét cổ mộ này, không ngờ lại bị vả mặt ngay tại đây.

Vương Đằng Vân biết, cái Bát Quái này đơn thuần dựa vào thử nghiệm thì không giải được.

Nhưng, anh ta cũng chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

Vương Đằng Vân lẩm bẩm: “Càn tam liên, Khôn lục đoạn; Chấn ngửa vu, Cấn phúc oản; Ly trung hư, Khảm trung mãn; Đoái thượng khuyết, Tốn hạ đoạn!” Vương Đằng Vân tính toán rất lâu, thần kinh đã có chút hỗn loạn, miệng điên cuồng gào lên: “Bát Quái tương thác, số đi thì thuận, biết đến thì nghịch, là đạo số nghịch.

Sấm động, gió tan, mưa thấm, nắng rực, Cấn để, Đoái vui, Càn chủ, Khôn tàng.

Đế xuất Chấn!

Rõ ràng Trung Thiên Bát Quái là như vậy mà!!

Tại sao!

Tại sao tôi không giải được?!” Bát Quái huyền ảo phức tạp, nếu cố gắng cưỡng ép giải, sẽ khiến người ta sa vào trong đó, khó lòng

thoát ra!

Nhẹ thì sinh tâm ma, nặng thì thân tử đạo tiêu!

Ban đầu Vương Đẳng Vân có tự biết mình, biết mình không làm được, muốn dừng lại ở đó để tránh sa lầy.

Nhưng mấy lời của Giáo sư Trần đã khơi dậy cầu đạo tâm của anh ta.

Sâu thẳm trong lòng anh ta cũng không muốn bỏ cuộc.

Dù sao, sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng!

Người tu đạo khao khát nhất chính là được nhìn thấy phong cảnh trên đại đạo!

Nay thấy cái khóa Bát Quái hiếm có như vậy, Vương Đẳng Vân sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Thế là, đạo tâm của anh ta đã mê loạn trong khóa Bát Quái.

Triêu Hoa thấy Vương Đẳng Vân trước đó còn tức giận giờ biến thành bộ dạng này, ánh mắt lộ ra vài phần hả hê, sau đó kiêu ngạo nói: "Âm Dương Sư của Anh Hoa Quốc chúng tôi hiểu biết về Bát Quái Âm Dương vượt xa Huyền Quốc các người, đợi tôi gửi bức ảnh này cho các Âm Dương Sư ở Cao Thiên Nguyên, chắc chắn có thể giải được cái khóa Bát Quái này!" Mão Nguyệt Dương Giới thấy Vương Đẳng Vân điên loạn như vậy, đã không còn uy hiếp lớn, bèn phụ họa bên cạnh: "Không sai, Bát Quái Âm Dương khởi nguồn từ Anh Hoa Quốc, các Đại Âm Dương Sư của Anh Hoa Quốc chúng ta chỉ cần ra tay là có thể phá giải nó!" Lý Dịch, thông qua Mắt Lãnh Chúa quan sát mọi người, nghe những lời này xong, chỉ khẽ mỉm cười.

Cái khóa Bát Quái này là do anh ta lĩnh ngộ khi tu đạo ở Võ Đang.

Vì nó được anh ta tạm thời xây dựng trong vài phút, nên chỉ là

Trung Thiên Bát Quái.

Tuy nó không phải Tiên Thiên Bát Quái, nhưng độ phức tạp của nó lại không thua kém Tiên Thiên Bát Quái là bao!

Các Âm Dương Sư ở Cao Thiên Nguyên được đồn đại đều là một đám người sắp chết, Lý Dịch không tin bọn họ có tâm lực để phá giải cái khóa Bát Quái của anh ta.

Giáo sư Trần thấy những người này nói lời mỉa mai bên cạnh, lạnh lùng nói: "Nếu Anh Hoa Quốc các người lợi hại đến vậy, thì cứ để Anh Hoa Quốc các người giải đi!

Tôi muốn xem các người có thực sự lợi hại như thổi phồng không!" Mão Nguyệt Dương Giới trừng mắt nhìn Giáo sư Trần, đang chuẩn bị sai thức thần ra tay ám hại Giáo sư Trần.

Hai hậu bối mà Vương Đằng Vân mang theo thì cảnh giác nhìn anh ta, trong ánh mắt tràn đầy ý cảnh cáo.

Mão Nguyệt Dương Giới kiêng dè nên thu tay.

Triêu Hoa không thèm để ý đến Giáo sư Trần, theo anh ta thấy, hai bên không cùng đẳng cấp, không cần lãng phí thời gian vào đối phương.

Triêu Hoa trực tiếp gửi hình ảnh khóa Bát Quái này cho chủ nhân của mình, chờ đợi đối phương quyết định.

Tại tầng một của Cao Thiên Nguyên!

Trong một căn nhà gỗ đơn sơ, có một lão già đầu tóc bạc trắng đang ngồi.

Người này chính là chủ nhân của Triêu Hoa, Cung Khi!

Một cường giả cấp Âm Dương Đại Doãn!

Khi Cung Khi nhận được hình ảnh khóa Bát Quái do Triêu Hoa gửi

đến, ánh mắt lão ta đờ đẫn!

Lão ta run rẩy nói: “Cái này!

Cái này!

Đơn giản là quá đẹp!

Đây là Trung Thiên Bát Quái đã thất truyền từ lâu sao?

Tôi vậy mà lại được thấy cảnh tượng tuyệt đẹp như vậy khi thọ mệnh sắp hết!” “Ha ha ha ha!!!

Nếu phá giải được Trung Thiên Bát Quái này, thọ mệnh của tôi nhất định sẽ lại kéo dài!” Cung Khi điên cuồng cười lớn, các đồng tử hầu hạ lão ta đều kinh hãi, bởi vì năm đó khi công đánh Huyền Quốc, Cung Khi bị đạo thuật của Huyền Quốc làm trọng thương, căn cơ bị hủy hoại tám chín phần, thọ mệnh gần cạn.

Nhưng Cung Khi không muốn chết, những năm này vẫn luôn trốn ở Cao Thiên Nguyên sống lay lắt, hao phí tài nguyên khổng lồ, liều mạng muốn sống tiếp.

Cũng chính vì vậy, ngoài thọ mệnh, Cung Khi nhìn mọi chuyện khác rất thoáng.

Rất ít chuyện khiến lão ta có cảm xúc dao động.

Nhưng bây giờ, chỉ là một bức ảnh, lại khiến lão ta kích động đến vậy sao?

Các đồng tử không nén nổi sự tò mò trong lòng, lén lút liếc nhìn bức ảnh trên điện thoại, nhưng lại không nhìn ra được thông tin gì.

Cảnh giới của bọn họ quá thấp.

Cung Khi mặt đầy hưng phấn: “Mau!

Mau cầm lệnh bài của ta đi gọi những người khác đến đây, nói là

ta có việc quan trọng tìm bọn họ!" "Vâng!" Các đồng tử không dám chậm trễ, lập tức đi truyền lời.

Cung Khi cầm điện thoại lên, phân phó Triêu Hoa: "Đừng động lung tung vào cái khóa Bát Quái này, đợi khi ta cùng mọi người bàn bạc ra đối sách rồi hãy tiến hành bước tiếp theo!" Triêu Hoa đáp: "Minh bạch!" Rất nhanh, một đám lão già sắp xuống lỗ đã đến chỗ ở của Cung Khi.

Những lão già này đều tóc bạc trắng, dung mạo khô gầy, khí tức suy yếu không chấn.

Hiển nhiên, căn cơ của bọn họ đã chịu tổn thương cực lớn, khiến thọ mệnh cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

"Khái khái khái!" Trong đó, một lão già có tinh khí thần khá hơn một chút ho khan vài tiếng, sau đó run rẩy nói: "Cung Khi, ngươi nói có đại sự tìm chúng ta, không biết là đại sự gì?" Những người khác cũng sắc mặt không vui, nhao nhao mở miệng nói: "Cung Khi, chúng ta đang ở địa bàn của mình để kéo dài mạng sống, nếu ngươi vô duyên vô cớ gọi chúng ta đến, đừng trách chúng ta không nể tình!

Hừ!

Thọ mệnh của chúng ta vốn đã không còn nhiều, nếu ngươi lãng phí thời gian của chúng ta, hôm nay chúng ta nhất định sẽ cướp hết thức thần trong tay ngươi!" Ánh mắt Cung Khi lạnh băng, nếu không phải lão ta biết chỉ dựa vào một mình mình căn bản không giải được cái khóa Bát Quái này, thì làm sao lại gọi những người khác cùng đến?

Cung Khi lạnh nhạt nói: "Triêu Hoa đã phát hiện ra khóa Bát Quái được tạo ra từ Trung Thiên Bát Quái ở Huyền Quốc, nếu chúng ta có thể lĩnh ngộ được chân ý Bát Quái từ đó, thực lực của chúng ta chắc chắn sẽ tăng vọt!" "Ta là nể mặt Bệ hạ, nên mới gọi các ngươi cùng đến chia sẻ cơ duyên lớn này, không ngờ vừa gặp mặt các ngươi đã

nói lời lạnh nhạt với ta!

Thật khiến người ta lạnh lòng!" "Trung Thiên Bát Quái?" Những cường giả cấp Âm Dương Đại Tôn này nghe thấy bốn chữ đó, sắc mặt lập tức đại biến!

Lão già lên tiếng đầu tiên nhìn chằm chằm vào quỷ khí, trong mắt tràn đầy ánh sáng hưng phấn: "Ngươi nói là thật sao?" Cung Khi gật đầu thật mạnh: "Đương nhiên!" Cung Khi ra hiệu cho đồng tử chiếu bức ảnh trong điện thoại lên màn hình lớn, và cái khóa Bát Quái hoa lệ mà phức tạp liền xuất hiện trước mắt mọi người!

Khi mọi người nhìn thấy cái khóa Bát Quái huyền ảo này, sự kích động trong mắt họ gần như tràn ra ngoài!

"Không sai!!

Đây tuyệt đối là Trung Thiên Bát Quái!

Hồi xưa ở Huyền Quốc, văn Bát Quái do vị tồn tại khủng khiếp kia vẽ ra cực kỳ tương tự với cái này!" "Dưới sự cố gắng hết sức của chúng ta, nếu thăm dò được huyền bí trong đó, chắc chắn có thể phá giải gông cùm trong cơ thể!

Khi đó, sống thêm mấy chục năm nữa tuyệt đối không thành vấn đề!" Lão giả có hình hoa sen máu xăm trên trán hắc hắc cười quái dị: "Kẻ sống không sống, kẻ giết không chết!

Xưa kia chúng ta muốn đồ sát Huyền Quốc để tế trời, tiếc là không thành công, nếu không cũng không phải chịu khổ vì đạo thương!" Trong mắt Cung Khi lóe lên một tia hận ý: "Nếu năm đó không phải đám người Huyền Môn kia cản trở, chúng ta đã sớm thành công rồi!" Có người cười lạnh: "Thắng làm vua, thua làm giặc!

Giờ nói những điều này có ý nghĩa gì?" Lão giả có hình nhện máu xăm trên mặt thì nói: "Tuy nhiên, lần này chính là lúc Đại Hòa chúng

ta quật khởi!

Trận chiến năm đó, truyền thừa của Huyền Quốc cũng đứt đoạn không ít, bọn họ chắc cũng không thể giải được cái khóa Bát Quái này!

Chúng ta có thể nhân cơ hội này, lừa Huyền Quốc một khoản!" Cung Khi đồng tình nói: "Bảo vật có thể dùng khóa Bát Quái để bảo tồn, e rằng rất có thể chính là kiện dị bảo kia!

Nếu có thể giao thiệp với Huyền Quốc, mượn dị bảo vài ngày.

Chương 140

. . . .” Mọi người nghe vậy, trong mắt đều lộ ra ánh sáng tham lam và tà dị.

Lão giả Liên Hoa Huyết cười tà: “Nếu đã như vậy, chúng ta hãy nhanh chóng giải cái khóa Bát Quái này đi!” Mọi người gật đầu, đều có chút nóng lòng.

Cung Khi điều khiển từ xa, chỉ đạo Triêu Hoa: “Hướng camera vào khóa Bát Quái, chúng ta lát nữa sẽ gửi từng bước cho ngươi!

Nhớ kỹ, không được sai một bước nào!” Triêu Hoa không dám lơ là, liên tục nói: “Vâng!” Mão Nguyệt Dương Giới thấy những nhân vật lớn ẩn mình trong tầng một của Cao Thiên Nguyên đều đã ra tay, khí thế lập tức trở nên kiêu ngạo!

Anh ta cuồng ngạo nói: “Bát Quái Âm Dương khởi nguồn từ Anh Hoa Quốc, mà đại nhân Cung Khi và các vị khác đều là Âm Dương Sư cấp Đại Âm Dương Sư, cực kỳ tinh thông Bát Quái Âm Dương!

Các người, những kẻ Huyền Quốc ngu muội thấp hèn kia, hôm nay có thể thấy đại nhân Cung Khi và các vị liên thủ phá giải cái khóa Bát Quái này, chính là vinh dự tột bậc của các người!” Diệp Phàm và những người khác nghe lời của Mão Nguyệt Dương Giới xong, đều không khỏi nhíu mày.

Diệp Phàm tuổi trẻ khí thịnh, lạnh giọng nói: “Khoe khoang thì ai mà chẳng biết?

Một vùng đất nhỏ như hạt đạn, cũng xứng gọi là nơi khởi nguồn của Bát Quái sao?

Thật nực cười!” Đôi mắt dài hẹp của Mão Nguyệt Dương Giới

khẽ nheo lại, giống như một con rắn độc chực nuốt người.

Anh ta cười lạnh: "Thằng nhãi ranh vắt mũi chưa sạch, cũng dám bất kính với Anh Hoa Đế Quốc?" Vừa nói, Mão Nguyệt Dương Giới liền phóng ra thức thần của mình: Yên Yên La!

Yên Yên La ra tay rất bí mật, cho dù Diệp Phàm có chết, anh ta cũng có thể nói Diệp Phàm bị cơ quan trong mộ giết chết.

Khói nhẹ lan tỏa, trong bóng tối trông rất bình thường, khó mà gây chú ý.

Vương Đằng Vân tuy đã bị mê hoặc vì tham ngộ Trung Thiên Bát Quái, nhưng hai hậu bối của anh ta thì tỉnh táo, thấy Mão Nguyệt Dương Giới dám ra tay với Diệp Phàm, lập tức ra tay ngăn cản!

Kiếm gỗ đào vung ra một đóa kiếm hoa cổ kính, phá tan làn khói quỷ mờ ảo!

Mão Nguyệt Dương Giới thấy âm mưu của mình không thành, oán độc nhìn hai hậu bối nhà họ Vương.

Diệp Phàm tuy không thấy Mão Nguyệt Dương Giới ra tay, nhưng lúc này cũng có thể nhận ra Mão Nguyệt Dương Giới đang muốn hạ độc thủ với mình!

Tên chó chết này dám chơi chiêu bẩn!

Nếu không phải hai người nhà họ Vương ra tay kịp thời, e rằng anh ta đã mất mạng rồi.

Mão Nguyệt Dương Giới lạnh lùng nói: "Các ngươi, những kẻ Huyền Quốc ngu dốt kia, cứ đứng bên cạnh mà xem đại nhân Cung Khi và những người khác giải cái khóa Bát Quái này đi!" Nói xong, Mão Nguyệt Dương Giới liền quay về bên Triêu Hoa.

Cung Khi lấy ra một bản Đạo kinh, đây là bản cô bản mà bọn họ

cướp được từ Huyền Quốc năm đó.

Trong Đạo kinh này có ghi chép một loại biến hóa của khóa Bát Quái, theo Cung Khi thấy, thông qua đối chiếu với Đạo kinh, lẽ ra có thể phá giải khóa Bát Quái.

Cung Khi và những người khác bắt đầu suy diễn, vì lượng tính toán quá khổng lồ, mấy người thậm chí còn dùng đến hàng chục tờ giấy trắng!

Mọi người suy diễn gần một canh giờ mới kết thúc, trên mặt đều lộ ra nụ cười đắc ý.

Lão giả Liên Hoa Huyết hắc hắc cười: "Cái huyền ảo ẩn chứa trong khóa Bát Quái này thật sự khiến người ta say mê!

Tôi có linh cảm, gông cùm đã ngăn cản tôi bao năm qua sắp đột phá!

Ngày thành tựu Đại Âm Dương Sư không còn xa nữa!" Trên mặt mọi người đều mang nụ cười, xem ra đều có thu hoạch lớn.

"Nhờ có khóa Bát Quái của Huyền Quốc, chúng ta mới có thể tiến thêm một bước trên con đường tu luyện!" "Đúng vậy!

Chỉ đọc những Đạo kinh này, khó mà lĩnh ngộ chân ý Bát Quái, nhưng đối chiếu với khóa Bát Quái này, lại khiến tôi bừng tỉnh ngộ!" Cung Khi nhìn lướt qua bản thảo, mở miệng chỉ huy: "Trong một ngày, lấy Khôn Càn Ly Khảm làm Tý Ngọ Mão Dậu, trong một năm thì là Đông Chí, Hạ Chí, Xuân Phân, Thu Phân, những cái còn lại cũng tương tự.

Một quái ba hào, Bát Quái tổng cộng hai mươi bốn hào, một hào một tiết khí, một hào một giờ!

Cái khóa Bát Quái này cần phải tính toán theo thời gian của một ngày, vào giờ Tý dịch chuyển về phía Đông một khắc. . . . ." Từng

lệnh một từ miệng Cung Khi, Triêu Hoa không vội vã làm theo lệnh của Cung Khi.

Rất nhanh, hai màu đen trắng trên khóa Bát Quái ngày càng rõ ràng!

Dường như, Anh Hoa Quốc sắp sửa giải được nó.

Vương Đẳng Vân chăm chú nhìn cái khóa Bát Quái huyền ảo kia, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin!

Âm Dương Sư của Anh Hoa Quốc lại thực sự có thể giải được cái khóa Bát Quái này sao?

Mão Nguyệt Dương Giới lộ vẻ cuồng ngạo trên mặt: "Hiện tại các người hiểu rồi chứ?

Kiến thức mà Huyền Quốc các người không biết, Âm Dương Sư Anh Hoa Quốc chúng tôi biết!

Cái khóa Bát Quái mà Huyền Quốc các người không giải được, Anh Hoa Quốc chúng tôi giải được!

Vậy nên, Bát Quái khởi nguồn từ Anh Hoa Quốc đây chẳng phải là sự thật rành rành sao?!" Khán giả trong livestream của Anh Hoa Quốc đều cực kỳ phấn khích! [Ha ha ha!

Cười chết tôi rồi!

Trước đó thổi phồng ghê vậy, tôi cứ tưởng bọn họ Anh Hoa Quốc có thể giải được cái khóa Bát Quái này chứ!

Kết quả thì chỉ có vậy thôi sao?] [Đây là mộ của Huyền Quốc, bọn họ Anh Hoa Quốc không giải được chẳng phải rất bình thường sao?] [Truyền thừa Đạo gia vẫn còn thiếu hụt quá nhiều, nếu không thì cũng không đến mức không giải được cái khóa Bát Quái này.] [Chẳng phải là trong thời chiến tranh, lũ súc sinh đó đã cướp đi điển tịch Đạo gia sao!] [Ngôi mộ này thực sự quá bá đạo!

Huyền Quốc uy vũ!] [Nhìn cái bộ dạng ngớ người của đám người Anh Hoa Quốc này, tôi thấy hả hê quá!] Đối mặt với kết quả khó chấp nhận này, khán giả trong livestream của Huyền Quốc đều có chút dao động. [Bát Quái chẳng lẽ thực sự khởi nguồn từ Anh Hoa Quốc?] [Không thể nào!

Âm Dương thuật của Anh Hoa Quốc rõ ràng là khởi nguồn từ Đại Đường!] [Vậy tại sao Vương Đằng Vân không giải được cái khóa Bát Quái này, mà Âm Dương Sư Anh Hoa Quốc lại giải được?] [Ai!

Không ngờ Bát Quái Âm Dương thuật mà chúng ta vẫn luôn tự hào, lại khởi nguồn từ Anh Hoa Quốc!] Những con cờ mà Anh Hoa Quốc cài cắm ở Huyền Quốc cũng bắt đầu hoạt động, muốn đả kích sự tự tin văn hóa và sức mạnh đoàn kết dân tộc của Huyền Quốc!

Dã tâm sói đội lốt người của chúng, thật khiến người ta buồn nôn!

Lý Dịch cũng nhìn thấy trên mạng những tiêu đề mà đối phương đăng lên các trang web: [Đạo pháp Huyền Quốc suy tàn!

Khóa Bát Quái vậy mà phải nhờ Âm Dương Sư Anh Hoa Quốc giải phong!] [Nguồn gốc thực sự của Bát Quái lại là Anh Hoa Quốc?] [Âm Dương Sư Anh Hoa Quốc trổ tài thần thông, giải khóa Bát Quái trong cổ mộ!] Lý Dịch khẽ thở dài, con người bây giờ đúng là phù phiếm thật!

Còn chưa thực sự giải được khóa Bát Quái của anh ta, đã bắt đầu lớn tiếng huênh hoang rồi.

Cái khóa Bát Quái mà Lý Dịch đặt ra chia làm chín tầng!

Tương ứng với Cửu Cung!

Bát Quái phối Cửu Cung.

Cửu Cung tức là chín phương vị mà Lạc Thư chỉ ra, thông thường Bát Quái được đặt vào Lạc Thư theo phương vị, ở giữa để trống, tức

là hình thành cái gọi là "Cửu Cung Bát Quái".

Mối quan hệ tương ứng của nó là "nhất cung Khảm (Bắc), nhị cung Khôn (Tây Nam), tam cung Chấn (Đông), tứ cung Tốn (Đông Nam), ngũ cung (Trung), lục cung Càn (Tây Bắc), thất cung Đoài (Tây), bát cung Cấn (Đông Bắc), cửu cung Ly (Nam)." Sau đó, Lý Dịch lại chia nó thành âm dương.

Tức là, Càn, Khảm, Cấn, Chấn, bốn quái, thuộc dương quái; Cấn là thiếu nam, Khảm là trung nam, Chấn là trưởng nam.

Khôn, Đoài, Ly, Tốn, bốn quái, thuộc âm quái; Đoài là thiếu nữ, Ly là trung nữ, Tốn là trưởng nữ.

Bởi vì trong Trung Thiên Bát Quái này còn ẩn chứa Hậu Thiên Bát Quái, nên sự biến hóa tăng lên gấp bội!

Lý Dịch đã đoán được, Anh Hoa Quốc chắc là đã cướp được Đạo kinh của Huyền Quốc trong chiến tranh, nên mới suy diễn được đến bước này.

Nhưng, Bát Quái Âm Dương, số chu thiên, biến hóa vô cùng.

Không thăm dò ra được huyền bí trong đó, mà muốn "vẽ theo hổ lô", dựa vào cách phá giải Trung Thiên Bát Quái ghi trong sách để phá giải khóa Bát Quái của anh ta, chẳng qua chỉ là si tâm vọng tưởng!

Thậm chí, đối phương có lẽ đã đi nhầm đường, còn đang đắc ý, cho rằng đã chạm đến ngưỡng cửa đại đạo!

Tại Cao Thiên Nguyên.

Chương 141

Cung Khi đóng Đạo kinh lại, tự tin nói ra bước cuối cùng: "Giờ Tý ba khắc, xoay ngược chiều kim đồng hồ một phần ba vòng!" Triêu Hoa làm theo, dùng ngón tay ngọc trắng chậm rãi dùng lực, đẩy khóa Bát Quái đến vị trí chỉ định.

Rắc!

Cái khóa Bát Quái vốn đen trắng phân minh, trong nháy mắt quay trở về hỗn độn, nhìn qua không có bất kỳ khác biệt nào so với lúc ban đầu!

Cảnh này, trực tiếp khiến Cung Khi và những người khác ngớ người ra!

Mãi nửa ngày, Cung Khi mới hoàn hồn, không dám tin nói: "Làm sao có thể!

Theo suy diễn, sau bước này khóa Bát Quái sẽ được giải khai mà!" Lão giả Liên Hoa Huyết khó lòng chấp nhận, giận dữ mắng: "Chắc chắn là Triêu Hoa không làm theo đúng trình tự, đây mới là công cốc!" Triêu Hoa nghe lời của lão giả Liên Hoa Huyết trong video, sắc mặt cực kỳ khó coi, khẽ hé môi biện giải cho mình: "Tôi tuyệt đối đã làm theo đúng trình tự, ở đây có camera, chúng ta có thể xem lại đoạn phát lại!" Lão giả Liên Hoa Huyết hừ lạnh một tiếng, mở đoạn video phát lại, phát hiện Triêu Hoa quả thật đã làm theo đúng trình tự, lập tức khuôn mặt già nua đen như đáy nồi!

Nếu Triêu Hoa gánh tội, bọn họ còn giữ chút thể diện.

Nhưng bây giờ, đơn giản là quá mất mặt!

Và cảnh này cũng được livestream phát sóng trọn vẹn ra ngoài!

Khán giả trong livestream của Huyền Quốc đều cảm thấy hả hê đặc biệt! [Ha ha ha!

Cười chết tôi rồi!

Trước đó thổi phồng ghê vậy, tôi cứ tưởng bọn họ Anh Hoa Quốc có thể giải được cái khóa Bát Quái này chứ!

Kết quả thì chỉ có vậy sao?] [Đây là mộ của Huyền Quốc, bọn họ Anh Hoa Quốc không giải được chẳng phải rất bình thường sao?] [Truyền thừa Đạo gia vẫn còn thiếu hụt quá nhiều, nếu không thì cũng không đến mức không giải được cái khóa Bát Quái này.] [Chẳng phải là trong thời chiến tranh, lũ súc sinh đó đã cướp đi điển tịch Đạo gia sao!] [Ngôi mộ này thực sự quá bá đạo!

Huyền Quốc uy vũ!] [Nhìn cái bộ dạng ngớ người của đám người Anh Hoa Quốc này, tôi thấy hả hê quá!] Cung Khi hít một hơi thật sâu, muốn mạnh mẽ kìm nén sự bực bội trong lòng.

Lão ta đã nhiều năm không ra tay, không ngờ lần đầu ra tay lại bị bêu riếu thảm hại trước mặt quốc dân!

Đây quả thực là sỉ nhục lớn!

Cung Khi nghiến răng nghiến lợi nói: "Suy diễn lại một lần nữa!

Lần này, chúng ta nhất định có thể giải được cái khóa Bát Quái này!" "Được!" Lão giả Nhện Huyết hét lên: "Tôi không tin, cái khóa Bát Quái này thật sự có thể làm khó chúng ta!" Mọi người như được tiêm máu gà, lại một lần nữa lao vào suy diễn.

Nhưng, lần này, kết cục của mọi người còn thảm hại hơn!

Cùng với sự suy diễn sâu hơn, bọn họ như bị nhập ma, không ngừng vẽ lên giấy những phù hiệu khó hiểu!

Triêu Hoa đợi nửa ngày, cũng không thấy Cung Khi và những

người khác đưa ra kết quả suy diễn, dường như đã hoàn toàn sa lầy vào đó!

Lòng Triêu Hoa lập tức nguội lạnh đi một nửa!

Những đại lão tinh thông Âm Dương thuật này đều mắc kẹt trên cái khóa Bát Quái này sao?

Triêu Hoa che màn hình điện thoại lại, để tránh bị livestream phát ra ngoài.

Dù sao, bộ dạng điên loạn của Cung Khi và những người khác nếu bị quốc dân biết được, sẽ ảnh hưởng đến sức ảnh hưởng của bọn họ trong lòng quốc dân!

Mão Nguyệt Dương Giới nuốt nước bọt, cổ họng thắt lại, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Anh ta lẩm bẩm: "Bên trong này rốt cuộc có thứ gì, lại dùng loại khóa cấp bậc này để phong ấn?

Chẳng lẽ lần này, tất cả chúng ta đều phải về tay không sao?" Tâm trạng của mọi người cũng không tốt, rõ ràng bị cánh cửa này chặn lại, không thể thăm dò huyền bí bên trong, thực sự quá khó chịu!

Mão Nguyệt Dương Giới đột nhiên nhìn về phía Giáo sư Trần, lớn tiếng nói: "Tôi yêu cầu Huyền Quốc điều động vũ khí sát thương quy mô lớn tiến vào cổ mộ, dùng bạo lực phá vỡ cánh cửa này!" Giáo sư Trần nhìn Mão Nguyệt Dương Giới như nhìn một kẻ ngốc, ánh mắt ẩn chứa vẻ khinh thường, nhưng dù sao cũng là người đọc sách, không chửi bới.

"Xin lỗi, Huyền Quốc chúng tôi yêu chuộng hòa bình, đã sớm cấm vũ khí!

Nên không thể cung cấp cho anh thứ anh muốn!" Còn Tiểu Vương, tính khí cao ngạo và nóng nảy, thì trực tiếp hơn, dùng lỗ mũi

nhìn Mão Nguyệt Dương Giới như nhìn một con chó: "Ngươi tính là cái thá gì?

Cũng xứng ra lệnh cho chúng tôi làm việc?" Mão Nguyệt Dương Giới bị nghẹn lời, sắc mặt rất khó coi.

Đúng lúc này.

Trong mộ thất truyền đến một tiếng gầm đầy bá khí!

Tỳ Mộc Đồng Tử nghe thấy tiếng này, sợ đến mức toàn thân run rẩy, thậm chí còn tè ra quần!

Tiếng hổ gầm này mang theo khí tràng Hồng Lệ Quỷ, uy áp bá đạo khiến mọi người kinh hãi tột độ, sắc mặt tái nhợt!

Môi Triêu Hoa run rẩy, mãi nửa ngày mới nói: "Hồng Lệ Quỷ!

Đây là sự tồn tại cấp độ Hồng Lệ Quỷ!

Đằng sau cánh cửa này lại có sự tồn tại khủng khiếp ở cấp độ này!" Vương Đằng Vân bị tiếng gầm gọi tỉnh, ánh mắt dần trở nên thanh tỉnh.

Là Cầm Tâm Cảnh sơ kỳ, anh ta tự nhiên không sợ Minh Hổ La Sát cũng ở sơ kỳ Hồng Lệ Quỷ.

Hay nói cách khác, không thể nào bị đối phương một tiếng hổ gầm mà dọa ngã.

Vương Đằng Vân mắt sáng quắc, một tay nắm chặt kiếm gỗ đào, một tay nắm chặt Tam Thanh Linh, lẳng lặng nhìn cánh cửa đá này.

Lý Dịch khẽ mỉm cười.

Anh biết Minh Hổ La Sát vừa mới lành vết thương, cần phải khai sát giới mới có thể khôi phục sức mạnh thời kỳ toàn thịnh!

Nên anh trực tiếp mở khóa Bát Quái, để nó đi săn quỷ vật của Anh

Hoa Quốc.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, khóa Bát Quái trên cánh cửa đá lại tự động xoay chuyển!

Cảnh này, thực sự quá đỗi khó tin.

Dường như có một bàn tay vô hình đang điều khiển khóa Bát Quái!

Triêu Hoa trong mơ hồ cảm ứng được một nguy cơ lớn, gầm lên: "Tuyết Đồng Tử!

Chúng ta trực tiếp ra tay!

Phá hủy cái khóa Bát Quái này đi!" Tuyết Đồng Tử gật đầu.

Triêu Hoa, Bách Mục Quỷ, Tuyết Đồng Tử, Nha Thiên Cẩu bốn đại thức thần cùng lúc ra tay, quả nhiên bất phàm!

Nhất thời, trong mộ đạo chật hẹp, âm khí điên cuồng dũng động, như thủy triều đen!

Những bông tuyết lạnh thấu xương rơi xuống, cùng với đàn quạ đen điên cuồng nhảy múa, từng con mắt quỷ tĩnh lặng đầy ác ý tràn ngập khắp mộ đạo.

Một luồng đao quang chói mắt lóe lên, mang theo vô tận quỷ khí chém về phía khóa Bát Quái!

Rắc!

Một tiếng giòn tan, sau đó tiếng kim loại đứt gãy tức khắc lan rộng!

Rắc rắc!

Triêu Hoa kinh hãi nhìn thanh đại thái đao trong tay mình, thanh danh đao này vậy mà lại đứt thành mấy khúc!

Nha Thiên Cẩu đột nhiên gầm lên: “Chết tiệt!

Cái khóa Bát Quái này lại có sức mạnh chém giết chuẩn Hồng Lệ Quỷ!” Chỉ thấy, trên khóa Bát Quái, hai màu đen trắng phát sáng, như mũi tên bắn về phía Nha Thiên Cẩu!

Nha Thiên Cẩu biết mình đã bị khóa chặt, không dám lộ ra sơ hở ở phía sau, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ!

Đàn quạ đen điên cuồng kêu gào, như thiêu thân lao vào lửa, xông về phía luồng sáng đen trắng, muốn tiêu diệt sức mạnh của nó.

Nhưng, luồng sức mạnh này quá mạnh mẽ và bá đạo, trực tiếp xé nát đàn quạ đen, xuyên thủng mi tâm của Nha Thiên Cẩu!

Nha Thiên Cẩu hé miệng, sau đó liền mất đi ý thức, toàn bộ quỷ thể biến thành lông vũ đen, dần dần tiêu tán biến mất!

Bàn tay cầm đao của Triêu Hoa run rẩy.

Tâm thần chấn động!

Người tạo ra cái khóa Bát Quái này rốt cuộc có sức mạnh mạnh mẽ đến mức nào?

Bốn người bọn họ liên thủ, dưới một kích toàn lực, khóa Bát Quái không hề bị tổn hại, mà bọn họ lại bị diệt sát một người.

Chương 142

Khóa Bát Quái cuối cùng cũng phân chia lại âm dương, hỗn độn quy nhất!

Oong!

Cửa đá chậm rãi mở ra.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào phía sau cánh cửa, muốn biết điều gì khủng khiếp đang chờ đón bọn họ!

Dưới ánh sáng mờ ảo, một con cự thú với hình dáng mơ hồ hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một con hổ vằn khổng lồ!

Thân hình gấp đôi hổ Siberia trở lên, chữ Vương trên trán bị một vết sẹo xuyên qua, khiến nó thêm vài phần sắc bén và hung ác, cảm giác áp bách cực kỳ đủ đầy!

Sắc mặt Triêu Hoa tái nhợt, lẩm bẩm: "Minh Hổ La Sát!

Đằng sau cánh cửa đá này lại là Minh Hổ La Sát!

Ác ma trong truyền thuyết!" Sự tự tin trong mắt Vương Đằng Vân sau khi nhìn thấy Minh Hổ La Sát này cũng dần tan biến.

Minh Hổ La Sát không phải là Hồng Lệ Quỷ bình thường!

Minh Hổ La Sát được kể lại là một con hổ cái đã ăn thịt hàng nghìn người và chết đi sau khi chịu đựng những hình phạt cực kỳ đau đớn khi đang mang thai.

Vì đứa con chưa chào đời, bản thân nó cũng chịu đủ mọi dày vò, nên trong lòng ôm mối hận thấu trời, không chịu luân hồi.

Khi con hổ la sát này ăn thịt hàng nghìn con quỷ thì sẽ trở thành

Minh Hổ La Sát.

Minh Hổ La Sát vô cùng khủng khiếp, vừa xuất hiện đã ở cấp độ Hồng Y Quỷ!

Vương Đằng Vân vạn vạn không ngờ rằng, sau cánh cửa đá này lại phong ấn một con Minh Hổ La Sát!

Nhưng trong lòng anh ta vẫn có chút nghi hoặc: "Minh Hổ La Sát tuy khủng khiếp, nhưng cái khóa Bát Quái này lại càng huyền ảo, khó mà có được, lẽ ra không cần dùng thứ này chỉ để trấn áp Minh Hổ La Sát!" Đột nhiên.

Minh Hổ La Sát động đậy.

Tuyết Đồng Tử chỉ kịp bắt lấy một tia tàn ảnh mờ ảo, sau đó một luồng cuồng phong liền bao phủ nó, cái miệng rộng như chậu máu há ra, cắn đứt đầu nó!

Rắc!

Giống như ăn đùi gà, Minh Hổ La Sát ngoạm từng miếng thân thể của Tuyết Đồng Tử, nuốt chửng hoàn toàn.

Sau đó, Minh Hổ La Sát lại nhìn về phía Bách Mục Quỷ.

Bách Mục Quỷ toàn thân phát lạnh, dứt khoát làm thân thể mình nổ tung!

Hàng trăm con mắt quỷ khuếch tán, dọc theo mộ đạo muốn chạy thoát khỏi nơi này.

Trong đôi mắt hổ của Minh Hổ La Sát lộ ra một tia chế giễu nhân tính hóa, từng xúc tu như thiên la địa võng giăng ra, quấn lấy tất cả mắt quỷ!

Minh Hổ La Sát giống như ăn đậu phộng, ném hàng trăm con mắt quỷ vào miệng, nuốt chửng từng ngụm lớn.

Tiếng nuốt chửng khủng khiếp đó, khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy da đầu tê dại!

Triêu Hoa nhìn về phía Vương Đằng Vân, cầu xin: "Cứu tôi!

Minh Hổ La Sát ăn thịt tôi xong, thực lực sẽ trở nên mạnh hơn!" Vương Đằng Vân biết Triêu Hoa nói không sai, Minh Hổ La Sát ăn thịt Bách Mục Quỷ và chúng xong, thực lực sẽ mạnh hơn.

Vương Đằng Vân trực tiếp ra tay, chân đạp Cương Bộ, trong tay lắc lư Tam Thanh Linh, lớn tiếng niệm: "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn.

Thể hữu kim quang, phúc ánh ngô thân!" Một tầng kim quang sáng lên quanh Vương Đằng Vân, bảo vệ anh ta không bị quỷ khí của Minh Hổ La Sát làm tổn thương.

Kiếm gỗ đào trong tay Vương Đằng Vân đâm về phía Minh Hổ La Sát, như một con thuyền nhỏ đơn độc chiến đấu với sóng lớn ngút trời!

Minh Hổ La Sát gầm thét, tiếng như sấm sét, móng hổ lóe lên hàn quang sắc bén!

Kiếm gỗ đào và móng hổ va chạm, phát ra tiếng kim loại vỡ nứt.

Vương Đằng Vân chỉ cảm thấy ngũ tạng bị tổn thương, cổ họng ngọt một cái liền bay ngược ra sau, phun ra một ngụm máu tươi lớn!

"Vương tiền bối!" Giáo sư Trần đầy lo lắng, không kìm được thốt lên.

Triêu Hoa thấy vậy, vội vàng lùi lại, bắt đầu chạy trốn.

Lý Dịch nhìn bóng lưng của Triêu Hoa, nhàn nhạt nói: "Anh Vũ

Đao Vũ, giết cô ta!" Anh Vũ Đao Vũ khẽ nhếch môi son rực lửa, trên bộ hòa phục Anh Hoa có bóng dáng ma mị di chuyển: "Vâng, Chủ nhân!" Anh Vũ Đao Vũ dần dần biến mất tại chỗ.

Cô ta theo Lý Dịch mấy ngày nay, thực lực tăng vọt, săn giết Triêu Hoa đơn giản như trở bàn tay.

Vương Đằng Vân ho kịch liệt mấy tiếng, miệng đầy mùi sắt tanh, khiến anh ta rất khó chịu.

Anh ta cứ nghĩ mình sau khi bước vào Cầm Tâm Cảnh có thể càn quét ngôi mộ này, không ngờ trong mộ này lại có hung vật lớn đến vậy!

Chỉ là một chạm mặt, anh ta đã bị thương không nhẹ.

Nhưng, anh ta không thể lùi!

Nếu không những người phía sau chắc chắn sẽ chết.

Vương Đằng Vân nghiến răng, cưỡng ép đề một hơi chân khí, lấy ra một ấn Ngũ Đế Đại Ma Ấn.

Ấn này là tượng trưng cho thần lực và quyền thế của Ngũ Đế Đại Ma Thần, do Hạo Thiên Thượng Đế ban tặng, người tu hành đeo nó có thể chế ngự vạn ma, trấn áp hung tà, trị ác; nếu thành tâm đeo, thì Ngũ Đế thị vệ, quần yêu phải chịu hình phạt.

Cái trong tay anh ta tuy là đồ giả, nhưng cũng được đạo pháp gia trì, được trời cao công nhận!

Ngũ Đế Đại Ma Ấn là át chủ bài lớn nhất của anh ta, Vương Đằng Vân không tin, Minh Hổ La Sát dù hung dữ đến mấy cũng có thể sống sót dưới ấn này!

Vương Đằng Vân lật Ngũ Đế Đại Ma Ấn, đầu lưỡi nhỏ máu vào ấn, lớn tiếng niệm: "Tam giới thị vệ, Ngũ Đế ti nghênh.

Vạn thần triều lễ, dịch sử lôi đình.

Quỷ yêu tang đảm, tinh quái vong hình.

Nội hữu phích lịch, Lôi Thần ẩn danh.

Động tuệ giao triệt, ngũ khí đẳng đẳng.

Kim quang tốc hiện, phúc hộ chân nhân.

Cấp cấp như luật lệnh!" Một đạo kim quang vàng rực giáng xuống, mạnh mẽ đập trúng Minh Hổ La Sát, trấn áp thân thể nó xuống đất!

Vương Đằng Vân thấy Minh Hổ La Sát bị trấn áp, lòng nhẹ nhõm, cộng thêm tinh huyết hao tổn, liền ngất xỉu ngay tại chỗ.

Hai hậu bối của anh ta vội vàng chạy đến đỡ anh ta.

Mọi người nhìn Minh Hổ La Sát bị kim sắc đại ấn trấn áp xuống đất, bất động, đều thở phào nhẹ nhõm.

"Ha ha ha ha!!!

Chết rồi!

Đều chết rồi!" Tỳ Mộc Đồng Tử điên cuồng cười: "Cuối cùng!

Cuối cùng cũng chết rồi!" Tỳ Mộc Đồng Tử đi về phía Vương Đằng Vân, hai hậu bối đang đỡ anh ta cảm thấy bất an, cảnh giác nhìn Tỳ Mộc Đồng Tử.

Tỳ Mộc Đồng Tử cười lạnh: "Giao Vương Đằng Vân ra đây!" Hai hậu bối của Vương Đằng Vân đều cầm kiếm đứng đối diện với nó.

Nhưng, hai người bọn họ làm sao có thể là đối thủ của Tỳ Mộc Đồng Tử?

Một bàn tay quỷ to lớn lạnh lẽo vung xuống, liền đánh bay bọn họ, khiến bọn họ ngất xỉu ngay tại chỗ.

Diệp Phàm không ngờ Tỳ Mộc Đồng Tử lại gây khó khăn vào lúc này.

Nhưng, anh ta cũng không có cách nào ngăn cản Tỳ Mộc Đồng Tử.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tỳ Mộc Đồng Tử túm lấy thân thể Vương Đẳng Vân, từng chút một bắt đầu nuốt chửng.

Chương 143

Cách ăn uống này, khiến Diệp Phàm nghĩ đến rắn.

Ánh mắt Lý Dịch bình thản.

Tỳ Mộc Đồng Tử này đúng là biết ẩn nhẫn.

Trước mặt anh thì giả vờ làm cháu trai, quay đầu lại đã muốn ăn thịt người.

Nhưng, tính toán thời gian thì sát khí trong cơ thể nó cũng nên bùng phát rồi!

Tỳ Mộc Đồng Tử đột nhiên nhói lên ở tim, cúi đầu nhìn xuống, chỗ đó có một lỗ hổng đang mở rộng!

Từng tia sát khí màu đen không ngừng bay ra khỏi cơ thể nó, hướng về một phía khác.

Phía sau.

Tiếng gầm giận dữ của Minh Hổ La Sát vang lên!

Cái kim ấn vuông vắn trấn áp nó bắt đầu vỡ vụn, trong ánh mắt kinh hoàng của Tỳ Mộc Đồng Tử, một móng vuốt đã vỗ nát nó!

Minh Hổ La Sát há miệng hút một hơi, liền hút toàn bộ quỷ khí của Tỳ Mộc Đồng Tử vào dạ dày của mình!

Vương Đằng Vân rơi xuống đất, bất động.

Ngay khi mọi người nghĩ Minh Hổ La Sát sẽ ăn thịt cả bọn họ, Minh Hổ La Sát lại quay đầu bỏ đi!

Thân thể cứng đờ của Diệp Phàm lúc này mới thả lỏng, sau đó anh ta thở dốc từng hơi lớn, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi li ti!

“Hô hô hô!

Cái này. . . . .

đây chính là Hồng Lệ Quỷ sao?

Thực sự quá khủng khiếp!” Cái cảm giác áp bách chết tiệt này, khiến anh ta ngay cả ý niệm phản kháng cũng không dám nảy sinh!

Biểu hiện của những người khác cũng chẳng khá hơn là bao, từng người một mềm nhũn trên đất, hai mắt thất thần.

Không rõ là may mắn sống sót sau tai nạn, hay là sự bất lực khi sinh tử bị quỷ vật khống chế.

Và tất cả những điều này, đều được camera bên cạnh ghi lại trung thực.

Khán giả trong livestream của Huyền Quốc lập tức bùng nổ! [Con hổ lớn này chẳng phải quá ngầu sao?

Cái cảm giác áp bách này đỉnh của chóp!

Tôi vừa xem livestream mà không dám gõ chữ!] [Vương Đằng Vân cũng rất lợi hại!

Một ấn đạo pháp đó đơn giản là đẹp lóa mắt tôi!] [Mẹ ơi!

Con muốn lên núi Võ Đang làm đạo sĩ!] [Thì ra đạo pháp thật sự tồn tại!] [Đám này toàn là người Anh Hoa Quốc, con Minh Hổ La Sát này không lẽ là cố ý ra để giết quỷ tử sao?] [Cái này rất có khả năng đó!

Anh Hoa Quốc năm thức thần chết mất bốn!

Hay quá!] [Minh Hổ La Sát bá đạo!] Mọi người nghỉ ngơi nửa ngày, đợi Vương Đằng Vân tỉnh lại, điều tức tốt xong, mới tiếp tục tiến về phía trước.

Mão Nguyệt Dương Giới đã không còn khí thế kiêu ngạo như trước, cúi đầu thấp, như gà bị sương đánh, ủ rũ không nói năng gì.

Bước vào cánh cửa đá này, mọi người phát hiện phía sau cánh cửa là một mộ đạo.

Sắc mặt Vương Đẳng Vân vẫn tái nhợt, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, anh ta yếu ớt nói: "Mộ đạo này nằm ở phía Nam, mặt bằng hình thang, phía Nam hẹp phía Bắc rộng, mặt đáy nghiêng dốc.

Ở hai bên bức tường Đông và Tây của mộ đạo có những bức bích họa nghi vệ lớn." "Hiển nhiên, mộ đạo này dẫn đến Chủ mộ thất!" Giáo sư Trần đồng tình nói: "Không ngờ Vương tiền bối lại có nghiên cứu sâu sắc đến vậy về cổ mộ thời Hán!

Quy cách mộ đạo này quả thật là mộ đạo chính!" "Chắc hẳn phía sau đó chính là Chủ mộ thất nơi chôn cất mộ chủ!" Mọi người nghe vậy, đều cố gắng vực dậy tinh thần, đầy kỳ vọng vào cuối mộ đạo.

Mọi người vừa mới bước vào mộ đạo không lâu, trong mộ đạo đột nhiên vang lên một tiếng tù và hùng tráng!

Trong khoảnh khắc, mọi người cứ ngỡ mình quay về chiến trường cổ xưa, thấy đao kiếm va chạm, máu lửa chém giết!

Oong!

Trong mộ đạo, từng ngọn lửa đỏ sẫm quỷ dị bùng cháy, ổn định chiếu sáng con đường tiến lên của bọn họ.

Trong lòng mọi người giật thót, không vì ánh sáng do ngọn lửa mang lại mà cảm thấy an tâm, ngược lại còn có chút kinh hãi!

Cổ của Tiểu Vương cứng đờ, khô khan nói: "Những ngọn đuốc này xuất hiện bằng cách nào?

Chẳng lẽ là. . . . . quỷ hỏa?" Tuy nói có cường giả như Vương

Đằng Vân bên cạnh.

Nhưng, cổ mộ này quá tà dị, nếu không phải Minh Hổ La Sát tự mình rời đi, bọn họ e rằng đã thành bữa ăn trong bụng Minh Hổ La Sát rồi!

Vương Đằng Vân đến gần ngọn đuốc, sau khi quan sát kỹ lưỡng một lượt, phát hiện những ngọn đuốc này lại được chế tạo từ dầu Giao nhân!

Giao nhân là sinh vật trong truyền thuyết.

Ngoài biển Nam có Giao nhân, sống dưới nước như cá, không bỏ nghề dệt.

Nước mắt của họ có thể biến thành ngọc trai.

Trong truyền thuyết, Giao nhân giỏi dệt vải, có thể dệt ra lụa Long Tiêu không thấm nước, và nước mắt tích thành châu ngọc.

Trong tác phẩm nổi tiếng "Cẩm Sắt" của thi nhân Lý Thương Ẩn đời Đường, câu "Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ" (Trăng sáng biển xanh, ngọc trai có lệ) chính là trích dẫn truyền thuyết về Giao nhân.

Theo truyền thuyết, dầu Giao nhân có điểm cháy cực thấp, và chỉ một giọt có thể cháy vài ngày.

Dân gian đồn rằng trong lăng Tần Thủy Hoàng có đèn trường minh dùng dầu Giao nhân làm nhiên liệu.

Ở biển Nam từng có rất nhiều Giao nhân, nhưng không biết vì lý do gì, vào một thời kỳ nào đó đột nhiên tuyệt tích.

Không ngờ, trong cổ mộ này lại có đèn trường minh chế tạo từ dầu Giao nhân!

Bên cạnh, Giáo sư Trần cầm đèn pin, tỉ mỉ quan sát bệ đèn bằng

đồng, phát hiện hoa văn trên đó là văn Thao Thiết, ngoài một ít bụi bẩn, không hề có gỉ đồng.

Kiểu dáng của nó vẫn giữ lại hình bóng của Trấn mộ thú!

Hiển nhiên, đèn trường minh này dùng để xua tà.

Giọng Giáo sư Trần khàn khàn, có chút khó tin nói: "Công nghệ dùng để làm đèn trường minh này rất đặc biệt, theo lý mà nói những đồ đồng này khi tiếp xúc với không khí sẽ bị oxy hóa ăn mòn, nhưng trên này lại nhẵn bóng như mới, thực sự khó mà tưởng tượng được!

Hơn nữa, kiểu dáng của bệ đèn, mặt người thân thú, thông thường chỉ có Trấn mộ thú mới dùng tư thế kỳ quái quỷ dị như vậy!" Vương Đằng Vân gật đầu: "Tiểu Trần nói không sai, cái đèn này quả thật được chế tác theo hình dáng của Trấn mộ thú.

Dầu đèn bên trong là dầu Giao nhân, điểm cháy rất thấp.

Sau khi chúng ta tiến vào mộ đạo, nhiệt độ bên trong bắt đầu tăng lên, đạt đến điểm cháy của dầu Giao nhân, nên mới được thắp sáng!" Mọi người nghe Vương Đằng Vân giải thích, trên mặt lộ ra vẻ tò mò.

Giáo sư Trần hỏi: "Vương tiền bối, trên thế giới thật sự có Giao nhân sao?" Vương Đằng Vân gật đầu: "Có!

Trong cuốn Thuyết Dị Ký, quyển thượng có nói: Giao nhân tức Tuyền Tiên vậy, còn gọi là Tuyền Khách.

Chương 144

Ngoài biển Nam có giao tiêu sa, Tuyền Tiên ẩn mình dệt vải, còn gọi là Long Sa, giá trị của nó hơn trăm lượng vàng.

Dùng để vào nước không ướt.

Biển Nam có Long Tiêu Cung, nơi Tuyền Tiên dệt lụa Long Tiêu, lụa có màu trắng như sương vậy.

Nhưng Giao nhân không biết đã trải qua tai nạn gì, đột nhiên biến mất không dấu vết, nên nhiều người cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết." Giáo sư Trần nghe vậy, mắt sáng lên, vội vàng lấy ra một lọ thủy tinh, lấy một phần dầu Giao nhân trong đèn trường minh đi, muốn mang ra ngoài nghiên cứu.

Trong livestream của Huyền Quốc, cảm xúc của khán giả đều bị Giao nhân cuốn hút, phát ra lượng lớn bình luận: [Giao nhân có phải là trông đặc biệt đẹp không, đẹp như tiên nữ ấy!] [Nghĩ nhiều rồi, đó là tiên cá!

Giao nhân xấu chết đi được!] [Từ khi xem livestream này xong, tôi cảm giác tam quan của mình đều bị chấn vỡ rồi!

Cái gì kỳ lạ cổ quái cũng có!] [Tầm nhìn của chúng ta trước đây vẫn còn quá hẹp hòi, căn bản không biết trên thế giới thật sự tồn tại những điều kỳ quái!] Sau khi Giáo sư Trần lấy dầu Giao nhân xong, nói với Vương Đằng Vân: "Tiền bối, bây giờ chúng ta có trực tiếp tiến vào sâu bên trong mộ đạo không ạ?" Vương Đằng Vân gật đầu: "Đương nhiên rồi!

Có thể dùng dầu Giao nhân để chế tạo thành đèn trường minh chiếu sáng đường đi, Minh Hổ La Sát canh giữ, đủ thấy ngôi mộ này cực kỳ bất phàm!

Tôi muốn xem, chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc là thần thánh phương nào!" Mão Nguyệt Dương Giới liếc nhìn đường lui phía sau, nghiến răng nói: "Có thể đợi đại nhân Triêu Hoa đến, mọi người cùng vào không?" Mão Nguyệt Dương Giới vừa rồi đã gửi tin nhắn cho Triêu Hoa, nói cho đối phương biết nơi này đã an toàn.

Cộng thêm Triêu Hoa có thể xem livestream, chắc hẳn biết mình không lừa anh ta.

Chắc lát nữa sẽ đến.

Chỉ là, đối phương vẫn không trả lời tin nhắn, khiến anh ta cảm thấy một tia bất an.

Vương Đằng Vân cười lạnh: "Tên đó lâm trận bỏ chạy, là một kẻ bại loại!

Chúng ta đợi hắn làm gì?" Ngay cả những người trong đội khảo cổ Anh Hoa Quốc nghe lời của Vương Đằng Vân xong, cũng không khỏi âm thầm gật đầu.

Hiển nhiên vẫn còn canh cánh chuyện Triêu Hoa trước đó bỏ rơi bọn họ một mình chạy trốn!

Mão Nguyệt Dương Giới tuy có ý kiến lớn với Triêu Hoa, nhưng lúc này, anh ta cần mượn sức mạnh của Triêu Hoa!

Hiện tại toàn bộ đội khảo cổ Anh Hoa Quốc sức mạnh đã suy yếu đi nhiều, chỉ còn Triêu Hoa là chuẩn Hồng Lệ Quỷ!

Nếu anh ta cũng rời đi, khi tranh giành dị bảo, Anh Hoa Quốc bọn họ chắc chắn sẽ thất bại!

Khi đó, về nước sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc tàn khốc nhất từ những nhân vật lớn!

Vậy nên, anh ta nhất định phải tìm được Triêu Hoa!

Mão Nguyệt Dương Giới cứng đầu nói: "Vương Đằng Vân, đại nhân Triêu Hoa tuy có lỗi, nhưng tiếp theo chúng ta cần sức mạnh của anh ta, chi bằng đợi một lát đi!" Vương Đằng Vân lạnh lùng nói: "Muốn đợi thì tự mình đợi!" Nói xong, liền chuẩn bị dẫn mọi người tiến sâu vào mộ đạo.

Mão Nguyệt Dương Giới nhìn bóng tối phía sau, phát hiện Triêu Hoa vẫn chưa xuất hiện, đành phải theo đại đội đi.

Tuy anh ta là Âm Dương Sư, nhưng ở nơi như thế này một mình, trong lòng anh ta cũng thấy sợ hãi.

Ở phía bên kia.

Triêu Hoa vừa mới chạy trốn chưa đầy một phút, liền cảm giác phía sau có thứ gì đó đang theo dõi anh ta!

Anh ta vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy gì cả.

Tâm trạng anh ta bất an, ánh mắt hơi hoảng loạn.

Chặt chẽ nắm chặt một thanh tiểu thái đao lóe hàn quang, liều mạng chạy trốn về phía mộ đạo.

Sự tồn tại phía sau cuối cùng không còn ẩn giấu nữa, như một làn khói xanh nhẹ nhàng, nhanh chóng tiến sát anh ta.

Cảm nhận được khí tức tương tự mình từ đối phương, Triêu Hoa không kìm được quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy đối phương dung mạo tuyệt mỹ, kiều mị động lòng người.

Mặc bộ hòa phục Anh Hoa hoa lệ, trong tay cầm một thanh đại thái đao dài hơn cả người!

Sát khí sắc bén như vật chất, đâm chói mắt anh ta.

Đồng tử Triêu Hoa co rút, là cô ta!

Kẻ đã tu luyện cùng anh ta hai thiên cấp Họa Ương Thần!

Giờ lại thần phục dưới chân Cương Thi Vương!

Triêu Hoa kinh hãi nói: "Sao cô lại ở đây?

Chẳng lẽ, Cương Thi Vương đã quay về ngôi cổ mộ này rồi sao?" Chỉ trong một khoảnh khắc, Triêu Hoa đã nghĩ thông rất nhiều chuyện.

Chẳng trách nơi này lại xuất hiện Minh Hổ La Sát, chắc hẳn Minh Hổ La Sát này chính là trung thành với Cương Thi Vương, ra để ngăn cản bọn họ quấy rầy Cương Thi Vương ngủ đông!

Anh Vũ Đao Vũ chỉ nhàn nhạt nói: "Chủ nhân muốn cô chết hoàn toàn, cô không thoát được đâu!" Lời của Anh Vũ Đao Vũ khiến Triêu Hoa tràn đầy tuyệt vọng, nhưng, rất nhanh, Triêu Hoa điên cuồng cười: "Tốt!

Cũng tốt!

Nếu Cương Thi Vương ở trong ngôi mộ này, vậy thì tất cả mọi người đều sẽ chết!

Ha ha ha!

Tất cả mọi người đều sẽ chết!

Trên đường Hoàng Tuyền, tôi cũng không coi là cô độc!" Anh Vũ Đao Vũ lẳng lặng nhìn Triêu Hoa với nụ cười bệnh hoạn, thanh đại thái đao trong tay ổn định chém ra một đường cong, chém đầu anh ta làm đôi.

Rất nhanh mọi người đã đến cuối mộ đạo.

Ánh sáng mờ ảo chiếu xuống, một tòa lầu gác hùng vĩ uy nghiêm lẳng lặng nhìn xuống bọn họ!

Khi mọi người nhìn thấy kiến trúc khổng lồ cao sáu mươi bốn mét này, sự chấn động trong lòng khó có thể diễn tả bằng lời!

Giáo sư Trần kinh hãi run rẩy nói: “Cái này. . . . . kiến trúc khổng lồ đến vậy, người xưa làm sao hoàn thành nó dưới lòng đất?!” “Đây đơn giản là một kỳ tích!” Hô hấp của tất cả mọi người có mặt đều bắt đầu dồn dập, bị kiến trúc khổng lồ này làm cho kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Tuy trong xã hội hiện đại, kiến trúc cao sáu mươi bốn mét không phải là đặc biệt cao.

Nhưng, đây là dưới lòng đất!

Dưới ánh sáng mờ ảo đó, tòa lầu gác cổ kính này hiện ra vô cùng nguy nga, như một đỉnh núi cao không thể với tới!

Cảnh này cũng được camera livestream toàn bộ ra ngoài!

Số lượng người trong livestream của Huyền Quốc đang tăng nhanh chóng!

Trở thành livestream có độ hot cao nhất cả nước!

Không ít khán giả bị cảnh này làm cho kinh ngạc mãi lâu sau mới phản ứng lại, điên cuồng gõ chữ trong livestream: [Quá khoa trương rồi!

Người xưa làm sao xây dựng được kiến trúc hùng vĩ như vậy dưới lòng đất?!] [Không thể tin được!

Phải biết rằng, việc xây dựng kiến trúc cao tầng không thể thiếu vật liệu cường độ cao!

Người xưa làm sao chế tạo ra những vật liệu cường độ cao này?] [Có đại thần nào phân tích lực chịu tải và sơ đồ tải trọng của tòa nhà này không?] [Thật tiếc là bản thân tôi không có học thức, chỉ có thể nói một câu: bá đạo!] [Tôi cũng là một fan đạo mộ lâu năm rồi, tự nhận hiểu biết về lịch sử cũng kha khá, nhưng chưa từng thấy, cổ mộ lại là một tòa lầu!] [Tòa lầu này thật khí phách, trên đỉnh còn có một

con chim sẻ đồng rung cánh như sắp bay, công nghệ này đỉnh cao thật!] [Trước đây tôi từng nghĩ rằng sùng cổ là không đúng, dù sao thời đại đang tiến bộ, khoa học đang phát triển, những thứ của người xưa đã lỗi thời từ lâu rồi.

Nhưng hôm nay, tôi cảm thấy mình đã sai rồi!

Người xưa vẫn còn rất nhiều điều đáng để chúng ta học hỏi!] [Tôi làm kỹ sư xây dựng, tòa lầu này hoàn toàn không phù hợp với khoa học kiến trúc!

Ở đây có cần cẩu hay loại tương tự không, những thứ này làm sao mà được vận chuyển lên?] [Hơn nữa, xung quanh tòa lầu này là một con sông ngầm, điều này đã nâng cao độ khó xây dựng lên một bậc, tôi thực sự không thể tưởng tượng nổi, người xưa làm sao xây dựng được nó!] [Thấy vậy, đừng nói là tự tin văn hóa, tôi trực tiếp văn hóa bùng nổ!] [Ôi trời ơi, tôi chỉ biết kêu trời ơi!] [Mẹ ơi mở cửa, con bị sốc quá!] Vì số lượng người trong livestream vượt quá hàng vạn, độ hot rất cao.

Cộng thêm mạng internet hiện tại cực kỳ phát triển, đoạn video này đã được nhiều công ty cắt ghép, đăng lên các trang web lớn!

Điều này trực tiếp khiến tòa lầu này trở nên nổi tiếng!

Các trang web lớn cũng ngửi thấy "mật mã lưu lượng", ra sức quảng bá livestream khảo cổ!

Chương 145

Nhất thời, tin tức đẩy đến tràn ngập khắp nơi! [Đội khảo cổ phát hiện một tòa nhà cao tầng kinh thiên dưới lòng đất, tòa nhà này được xây dựng như thế nào đến cả chuyên gia cũng khó giải thích!] [Kinh hãi!

Tòa nhà cao trăm mét này lại được xây dưới lòng đất, người xưa làm sao xây dựng được kiến trúc hùng vĩ như vậy?

Xem chuyên gia giải thích!

Nhấn vào ngay!] Còn phía Anh Hoa Quốc cũng cảm thấy tòa lầu gác này có giá trị to lớn, muốn chia một phần lợi nhuận từ đó.

Không ít khán giả trong livestream của Anh Hoa Quốc đều cho rằng đây là của Anh Hoa Quốc. [Tòa lầu gác này là của Anh Hoa Quốc chúng ta, trước đây Quỷ Thiết của quốc gia chúng ta ở trong cổ mộ này chính là bằng chứng tốt nhất!] [Tuy lầu gác nằm trong lãnh thổ của Huyền Quốc, nhưng tòa lầu gác này dù sao cũng là do quốc vương cổ đại của chúng ta xây dựng, hy vọng Huyền Quốc có thể giao lại cho Anh Hoa Quốc chúng tôi quản lý!] Tuy nhiên, những lời lẽ này của Anh Hoa Quốc vừa mới xuất hiện, liền bị khán giả Huyền Quốc phẫn nộ đáp trả. [Cái gì cũng là của các người, sao các người không nói ruộng lúa nhà tôi cũng là của các người?] [Các người tự mình lại không có, tại sao phải cướp của chúng tôi?

À!

Tôi quên mất, cái này các người thật sự không có!] [Chúng tôi có, các người không có, tức không?

Tôi chỉ thích nhìn các người chó cùng rứt giậu thôi!] [Ai!

Ghen tị khiến người ta mặt mũi biến dạng!] Đội khảo cổ mọi người mãi nửa ngày mới hoàn hồn từ sự kinh ngạc, nhìn vật kiến trúc hùng vĩ trước mắt, đều có chút không biết phải làm sao.

Vương Đẳng Vân trầm giọng nói: "Đi!

Qua cầu lại gần quan sát tòa lầu này một chút." Nói xong, Vương Đẳng Vân liền đi đầu, dẫn trước.

Muốn tiến vào Đồng Tước Các này, nhất định phải vượt sông.

May mắn là trên đó có một cây cầu.

Mọi người cẩn thận vượt qua cầu xong, liền đến chính diện của tòa lầu gác này.

Chỉ thấy trên tấm biển lớn viết ba chữ to rõ ràng!

Đồng Tước Các!

Ba chữ này mạnh mẽ hùng tráng, nhìn là biết xuất phát từ tay danh gia.

Nhìn thấy ba chữ này.

Lòng mọi người lập tức dâng trào.

Giáo sư Trần già run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ cuồng hỉ: "Đây lại là Đồng Tước Các!" "Thời Tam Quốc, Tào Tháo sau khi đánh bại Viên Thiệu đã xây dựng Nghiệp Đô, xây ba đài Đồng Tước, Kim Hổ, Băng Tỉnh, tức là Nghiệp Tam Đài trong sử sách!

Chẳng lẽ, ngôi mộ này là mộ của Ngụy Vũ Đế?" Vương Đẳng Vân trầm ngâm một lát rồi nói: "Có khả năng này! 'Đông phong bất dữ Chu Lang tiện, Đồng Tước xuân thâm tỏa nhị kiều!' Đồng Tước Đài là do Tào Tháo xây, mà Đồng Tước Các này chính là lầu gác trên Đồng Tước Đài!

Ngôi mộ này chắc hẳn là thời Ngụy triều, còn về việc đây có phải

mộ Ngụy Vũ Đế hay không, còn phải khảo sát thêm!

Tuy nhiên, Đồng Tước Đài vốn ở Lâm Chương, tại sao lại xuất hiện trong cổ mộ này?

Ngụy Vũ Đế đã phải bỏ ra cái giá lớn đến vậy, phục chế Đồng Tước Đài y như thật trong cổ mộ của mình, mục đích của ông ta là gì?" Giáo sư Trần cũng không lý giải được, không chắc chắn nói: "Rất có thể là có tình cảm hoài niệm trong đó chăng!" Vương Đằng Vân lại phủ nhận: "Đồng Tước, Kim Hổ, Băng Tỉnh ba đài, Ngụy Vũ Đế lại chỉ chọn Đồng Tước Đài đặt ở đây, nhất định phải có lý do của ông ta!

Tình cảm hoài niệm, không mấy khả năng!

Hơn nữa, Ngụy Vũ Đế chủ trương bạc táng (chôn cất đơn giản), tuy có lời đồn về bảy mươi hai nghi mộ, nhưng ngôi mộ này tiêu tốn nhân lực vật lực thực sự quá lớn!

Không hợp với lý niệm của Ngụy Vũ Đế!" Giáo sư Trần cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng thực sự không tìm ra được lý do, xem ra chỉ có thể tiến vào bên trong Đồng Tước Các để tìm hiểu rốt cuộc, mới có thể biết Ngụy Vũ Đế rốt cuộc đã nghĩ gì.

Khán giả trong livestream của Huyền Quốc cũng bị ba chữ Đồng Tước Các này làm cho kinh ngạc, độ hot tăng vọt! [Tòa lầu gác sâu bên trong cổ mộ này lại là Đồng Tước Các?

Truyền thuyết Ngụy Vũ Đế là thủy tổ của Đạo mộ, thậm chí công lao định lập Ngụy triều của ông ta, chỉ có một phần là Đạo mộ thôi!] "Trong lịch sử, những vụ trộm mộ quy mô lớn đều có tính chất chính thức.

Nhưng việc thiết lập chức vụ chuyên trách, có ghi chép rõ ràng, thì sớm nhất là Tào Tháo thời Tam Quốc." "Sử sách ghi rằng ông ta đã

thiết lập ‘Phát Khâu Trung Lang Tướng’ và ‘Mạc Kim Hiệu Úy’ trong quân đội, chuyên nghiên cứu và thực hiện trộm mộ.

Tào Tháo có thể nói là người trộm mộ chuyên nghiệp nhất trong lịch sử Huyền Quốc.” “Boss Tào vẫn đỉnh của chóp!” “Không hổ là tổ sư trộm mộ, quy mô này tuyệt vời!” “Tào Tháo vì quân phí eo hẹp, nên để mở rộng thế lực mới ra sức trộm mộ!

Có thể nói, khối tài sản khổng lồ thu được từ trộm mộ đã đặt nền móng cho Tào Tháo tranh đoạt thiên hạ!” Giáo sư Trần cảm thán: “Lăng mộ trứ danh nhất mà Tào Tháo trộm là Vương mộ Mang Năng Sơn, đây là lăng mộ của Hán Lương Hiếu Vương Lưu Vũ và Vương hậu của ông ta.

Lăng mộ này được xây dựng với quy mô hoành tráng, lớn gấp bốn lần so với 'Thập Tam Lăng' của đế đô, được mệnh danh là 'Thiên Hạ Thạch Thất Đệ Nhất Lăng'!” “Chính nhờ khối tài sản khổng lồ trong Vương mộ Mang Năng Sơn này mà Tào Tháo khi tranh bá thiên hạ chưa bao giờ phải lo lắng về tiền bạc!” “Hiện tại xem ra, sau khi Tào Tháo chết, khối tài sản đó cũng không được dùng hết trong lúc tranh đoạt thiên hạ, mà được Tào Tháo mang vào chính lăng mộ của mình!” Tiểu Vương cười nói: “Tào Tháo này quả nhiên là một người biết hưởng thụ, chết rồi còn muốn đặt Đồng Tước Các vào lăng mộ của mình!” Vương Đằng Vân chăm chú nhìn Đồng Tước Các, lắc đầu phủ nhận: “Tào Tháo không phải là người ham mê hưởng lạc, Đồng Tước Các này nằm ở tuyệt địa phong thủy, khiến tôi có chút không nhìn thấu!” “Dựa theo bố cục phong thủy của Đồng Tước Các này, e rằng Đồng Tước Các được dùng để trấn áp thứ gì đó!” Giáo sư Trần thì thầm: “Có thứ gì đáng để Tào Tháo phải bỏ ra cái giá lớn như vậy, xây dựng kiến trúc hùng vĩ thế này để trấn áp nó?” Vương Đằng Vân không trả lời, mà liếc nhìn điện thoại.

Trên đó là tin nhắn từ gia tộc gửi tới: Nhất định phải vào trong

Đồng Tước Các để xem xét một phen!

Vương Đằng Vân cũng có ý này, khó khăn lắm mới đến được đây, nào có lý do gì để lùi bước?

Mặc dù, Đồng Tước Các này luôn cho anh ta một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Đồng Tước Các.

Tầng mười chín!

Minh Hổ La Sát, vừa rồi đại khai sát giới, đã dùng cái đầu to lông lá của mình dụi dụi vào ống quần Lý Dịch.

Vẻ ngoan ngoãn đó đâu còn chút hung dữ nào như lúc trước?

Lý Dịch xoa xoa đầu Minh Hổ La Sát, nhìn nó không ngừng vẫy đuôi, lè lưỡi ngốc nghếch, có chút bất lực nói: "Ngươi thật sự là hổ cái chứ không phải một con husky sao?" Minh Hổ La Sát nghiêng đầu không hiểu lời Lý Dịch nói là gì, tiếp tục dụi vào ống quần Lý Dịch, muốn được Lý Dịch biểu dương.

Lý Dịch vỗ vỗ đầu nó cười nói: "Lần này ngươi làm tốt lắm, lát nữa tôi sẽ tìm cho ngươi một ít xương đặc biệt để ăn!" Minh Hổ La Sát được Lý Dịch biểu dương, hưng phấn chạy vòng quanh Lý Dịch.

Bóng tối trước mặt Lý Dịch vặn vẹo một chút, sau đó một bóng người tuyệt đẹp xuất hiện trước mặt Lý Dịch.

Anh Vũ Đao Vũ quỳ dưới chân Lý Dịch, cung kính nói: "Chủ nhân, Triều Hoa đã chết!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Tốt lắm!" Lý Dịch thực ra đã sớm biết Anh Vũ Đao Vũ đã thành công.

Bởi vì hệ thống đã gửi thông báo điểm tích lũy đã đến tài khoản!

Trọn vẹn năm trăm điểm tích lũy!

Chuẩn Hồng Lệ Quỷ có giá trị vượt xa người thường.

Lý Dịch ra lệnh: "Lát nữa hai cô dọn dẹp đám rác rưởi phía dưới, và đuổi đội khảo cổ Huyền Quốc ra ngoài!" Lý Dịch không muốn đối đầu với đội khảo cổ.

Một mặt là anh có chút duyên nợ với Võ Đang, hai là điểm tích lũy thu được từ người thường rất ít.

Cộng thêm việc giết chết người của đội khảo cổ sẽ gây ra chấn động lớn từ phía chính phủ, không chừng họ sẽ dùng vũ khí nóng quy mô lớn để tiêu diệt anh.

Anh không nghĩ ngôi mộ cổ này có thể chống lại tên lửa!

Hơn nữa, thế giới này không đơn giản như vẻ bề ngoài, truyền thừa của Đạo gia tuy đã tàn khuyết một phần, nhưng tu đạo giả cảnh giới cao vẫn tồn tại!

Khiêm tốn một chút không có gì là xấu.

Lý Dịch tựa mình vào Minh Hổ La Sát, thầm suy tư.

Ngôi mộ này đã không còn nhiều giá trị, Lý Dịch quyết định đợi khi thời gian hồi chiêu của U Linh Mộ Chi Dạ kết thúc, sẽ đến những ngôi mộ cổ khác để khám phá!

Dưới Đồng Tước Các.

Vương Đằng Vân đang chuẩn bị mở cửa Đồng Tước Các, tiến vào trong để khám phá.

Đột nhiên, một luồng sát khí tuyệt đẹp ập đến!

Chỉ thấy Minh Hổ La Sát đã quay lại, chăm chú nhìn chằm chằm Vương Đằng Vân!

Vương Đằng Vân trong lòng thắt lại, vết thương trên người anh ta vẫn chưa lành, nếu chiến đấu với Minh Hổ La Sát, anh ta nhất định sẽ bị đối phương giết chết.

Ánh mắt những người khác run rẩy, chân run lẩy bẩy, rõ ràng là cực kỳ sợ hãi Minh Hổ La Sát.

Mao Nguyệt Dương Giới phía dưới đã ướt một mảng, hắn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, dùng đôi chân mềm nhũn chậm rãi chạy về phía đường hầm mộ.

Minh Hổ La Sát vươn mình nhảy lên, khoảng cách mười mấy mét trong chớp mắt đã được rút ngắn.

Móng vuốt khổng lồ vung lên, trực tiếp đánh nát đầu Mao Nguyệt Dương Giới!

Cái đầu người đó giòn tan như quả dưa hấu, óc đỏ trắng bắn tung tóe!

Chương 146

Cảnh tượng đẫm máu này khiến những người khác sợ hãi.

Dưới sự thúc đẩy của nỗi sợ hãi, đội khảo cổ Anh Hoa Quốc như những con chuột hoảng loạn chạy tán loạn.

Còn Minh Hổ La Sát chính là con mèo đùa giỡn với chuột!

Minh Hổ La Sát chặn ở cửa đường hầm mộ, nhờ tốc độ kinh khủng mà không ngừng thu hoạch sinh mệnh.

Vương Đằng Vân cắn chặt răng, muốn ra tay, nhưng anh ta trước đó đã giao đấu với Minh Hổ La Sát, đốt cháy tinh huyết, bị nội thương cực nặng, căn bản khó lòng đối kháng với Minh Hổ La Sát.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đội khảo cổ Anh Hoa Quốc bị Minh Hổ La Sát đập nát.

Khán giả trong phòng livestream cũng bị cảnh tượng này chấn động tâm thần!

"Minh Hổ La Sát này đáng sợ quá đi chứ?

Không hổ là Hồng Lệ Quỷ, giết người trăm phần trăm không kiêng kỵ!" "Đây hoàn toàn là một cuộc tàn sát một chiều!

Nhìn mà tôi nổi da gà!" "Máu me quá, tối nay chắc tôi sẽ gặp ác mộng mất!" Chẳng mấy chốc, đội khảo cổ Anh Hoa Quốc bị tàn sát.

Chỉ còn lại Minh Hổ La Sát nhàn nhã liếm vết máu tươi trên móng vuốt của mình, đôi mắt hổ đỏ rực tràn đầy vẻ trêu chọc.

Những người trong đội khảo cổ Huyền Quốc đứng cạnh Vương Đằng Vân, ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn Minh Hổ La Sát.

Vương Đằng Vân hít sâu một hơi, thì thầm với hai hậu bối của

mình: “Lát nữa tôi sẽ sử dụng Thỉnh Thần Chi Pháp, các cháu tranh thủ lúc tôi giao tranh với nó, mau chóng đưa những người khác rời đi!” Hai hậu bối của Vương gia đều lưu luyến nhìn Vương Đằng Vân, nhưng dưới ánh mắt kiên định của Vương Đằng Vân, cuối cùng vẫn thỏa hiệp gật đầu.

Giáo sư Trần nuốt nước bọt: “Vương tiền bối, ngài… ngài có thể không quản chúng tôi, một mình đi!

Ngài là cường giả Cầm Tâm Cảnh, chết ở đây thật sự quá không đáng!” Vương Đằng Vân lắc đầu: “Tu đạo tức là tu tâm, hôm nay nếu tôi bỏ lại các cháu một mình bỏ trốn, đạo tâm có khuyết, tôi cũng coi như là một phế nhân rồi!” Vương Đằng Vân thấy giáo sư Trần và những người khác còn định nói gì đó, liền xua tay nói: “Tôi chỉ có thể tranh thủ cho các cháu một thời gian rất ngắn, lát nữa các cháu nhất định phải nhanh chóng chạy thoát khỏi ngôi mộ cổ này!” Giáo sư Trần đẫm lệ gật đầu.

Vương Đằng Vân chậm rãi thở ra một hơi đục, trong tay xuất hiện ba nén hương, cúi lạy về phía đông, miệng từng chữ từng câu nói: “Hương khí trầm trầm ứng càn khôn, đốt thanh hương thấu thiên môn, kim điểu bôn tẩu như vân tiễn, thỏ ngọc quang huy tự xa luân, nam thần bắc đẩu mãn thiên chiếu!

Bái thỉnh bản đàn tam ân chủ liệt thánh kim cương chúng gia tôn, đệ tử nhất tâm chuyên bái thỉnh thần binh hỏa cấp như luật lệnh!” Lý Dịch đầy hứng thú nhìn Vương Đằng Vân, đối với Thỉnh Thần Chi Thuật, anh cũng chỉ tìm hiểu qua, chưa từng tận mắt chứng kiến.

Nghe nói Thỉnh Thần Chi Thuật là mời các vị thần tiên nhập vào thân, để trong thời gian ngắn có được sức mạnh cường đại!

Thỉnh thần, còn gọi là “Thỉnh Thần Thuật”, tương tự như “Triệu Hoán Thuật”, triệu hoán mời gọi tiên phật thần linh, cầu mong bảo hộ,

chỉ thị cát hung.

Thỉnh thần cũng có thể gọi là thông linh thuật, thông linh trò chơi, thông linh nghi thức.

Ví dụ như bút tiên, đĩa tiên, bàn cầu cơ đều có thể nằm trong đó.

Những phương pháp chính quy hơn thì nằm trong các tông môn giáo phái như Đạo môn, Phật môn, Pháp giáo, Vu giáo, Tiên giáo.

Thủ đoạn của chúng cũng đa dạng, đủ loại hình.

Bùa chú, pháp thuật, vu thuật, tiên thuật, đạo thuật, phật bài (bài chính, bài âm), cổ mạn đồng, Dưỡng Quỷ Thuật (dưỡng tiểu quỷ), tiên gia nhập thân, nhảy đại thần đều có thể đạt được sức mạnh thỉnh thần!

Nói theo nghĩa hẹp, nghi thức "thỉnh thần" chỉ triệu hoán các loại "tiên phật thần linh" tồn tại dưới "hình tượng chính diện".

Nói theo nghĩa rộng, nghi thức "thỉnh thần" không chỉ triệu hoán các loại "tiên phật thần linh", mà cả "yêu ma quỷ quái" tồn tại dưới "hình tượng tiêu cực" cũng bao gồm trong đó.

Ví dụ như xuất mã tiên, mời đến là ngũ đại tiên hồ tiên, chuột tiên, chồn tiên, nhím tiên, rắn tiên!

Tuy nhiên, mời năm vị này, tác dụng phụ không hề nhỏ!

Mời thần dễ, tiễn thần khó.

Không khéo sẽ tai họa cả nhà, nên đệ tử xuất mã tiên đa số đều có số phận thê thảm.

Tuy Đạo gia Thỉnh Thần Chi Thuật mạnh hơn xuất mã tiên, và độ an toàn cũng tốt hơn nhiều.

Nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Cơ thể suy tổn chưa nói, còn sẽ tổn hại âm đức.

Nếu chọc giận thần tiên được mời, hậu quả còn khủng khiếp hơn.

Lý Dịch xoa xoa cằm, hồi tưởng lại những kinh thư đã đọc trong Tàng Kinh Các khi tu luyện ở Võ Đang.

Sách nói rằng thế giới ngày nay là thời mạt pháp, Thỉnh Thần Chi Thuật không thể mời được chân thần, chỉ có thể mời được một số quỷ thần!

Vương Đằng Vân chắc cũng biết nếu mình mời phải một quỷ thần tính cách tàn bạo, không chừng sẽ giết chết những người khác, còn hồn phách của mình cũng sẽ trở thành nô lệ của đối phương.

Nên mới chần chừ không dám thỉnh thần.

Tuy nhiên, hiện tại Vương Đằng Vân cho rằng Minh Hổ La Sát sau khi giết xong Âm Dương Sư của Anh Hoa Quốc, sẽ ra tay với họ, nên không thể quản nhiều như vậy nữa.

Trực tiếp niệm chú thỉnh thần, toàn thân phóng thích ra quỷ khí nồng đậm!

Vương Đằng Vân vốn dĩ tràn đầy khí phách hào sảng, trong chớp mắt trở nên âm u đáng sợ.

Những người trong đội khảo cổ Huyền Quốc bị vẻ mặt dữ tợn đáng sợ của Vương Đằng Vân làm giật mình, vội vàng tránh sang một bên.

Đôi mắt Lý Dịch hơi híp lại, luồng quỷ khí này chỉ yếu hơn Tâm Ma Xá Lợi một chút, xem ra, có một quỷ thần rất lợi hại đã đáp lại Vương Đằng Vân, giáng xuống một tia ý chí phụ thể lên Vương Đằng Vân.

Vương Đằng Vân ngẩng đầu, đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm

Minh Hổ La Sát, khóe miệng bỗng nhiên nứt ra một cái khe lớn, cười quái dị: “Hắc hắc hắc!

Minh Hổ La Sát, đúng là đại bổ phẩm mà!” Ánh mắt lười biếng của Minh Hổ La Sát chợt biến đổi, trong tầm nhìn của nó, có thể rõ ràng thấy phía sau Vương Đằng Vân có một Bát Tí Quỷ Thần đang thao túng cơ thể Vương Đằng Vân.

Áp lực khủng bố đó khiến Minh Hổ La Sát trong lòng run rẩy, không kìm được mà nhìn về phía đỉnh Đồng Tước Các.

Lý Dịch cảm nhận được tín hiệu cầu cứu của Minh Hổ La Sát, trực tiếp ra lệnh cho Minh Hổ La Sát bỏ chạy.

Minh Hổ La Sát nhận được tín hiệu có thể chạy trốn của Lý Dịch, vội vàng phi nhanh về phía Đồng Tước Các.

Bát Tí Quỷ Thần phía sau Vương Đằng Vân làm sao có thể dễ dàng bỏ qua đại bổ phẩm này?

Quỷ khí gần như thực chất ngưng kết thành sợi, kéo cơ thể Vương Đằng Vân lao về phía Minh Hổ La Sát.

Giáo sư Trần thấy Vương Đằng Vân đuổi Minh Hổ La Sát đi, trên mặt mừng rỡ khôn xiết: “Vương tiền bối không hổ là thiên kiêu của Vương gia, thực lực sâu không lường được!” Đội khảo cổ Huyền Quốc đều thở phào nhẹ nhõm, cho rằng mình đã an toàn.

Hai hậu bối của Vương Đằng Vân thì lộ vẻ kinh hoàng, lớn tiếng nói: “Mau!

Mọi người mau chạy đi!” Họ biết rằng Vương Đằng Vân đã bị quỷ thần thao túng, đợi sau khi ăn xong bữa đại tiệc, sẽ đến lúc thưởng thức món điểm tâm là bọn họ!

Những người trong đội khảo cổ thấy hai người kinh hoảng thất thố như vậy, đều có chút không hiểu, nhưng vẫn đi theo hai người bỏ

chạy.

Ngay khi mọi người nhanh chóng rời khỏi mộ thất chính, Bát Tí Quỷ Thần chỉ chậm một bước nữa là có thể đánh chết Minh Hổ La Sát.

Một thanh Quỷ Đao cụt đầu vung lên mang theo cuồng phong sắc bén, cắt đứt một phần ba đuôi của Minh Hổ La Sát.

Minh Hổ La Sát liều mạng chạy trốn.

Bát Tí Quỷ Thần liều mạng đuổi theo.

Ban đầu Bát Tí Quỷ Thần có ý định mèo vờn chuột dần trở nên mất kiên nhẫn, gầm lên: "Tu La Luyện Ngục!" Ầm!!!

Dưới chân Minh Hổ La Sát đột nhiên trở nên dính nhớp, mặt đất đẫm máu vươn ra từng bàn tay quỷ tái nhợt, nắm chặt lấy nó.

"Gầm!!" Minh Hổ La Sát liều mạng giãy giụa, nhưng vô ích, chỉ càng lún sâu hơn.

Bát Tí Quỷ Thần cười tà, nhìn Minh Hổ La Sát như nhìn một thiếu nữ lỡ bước: "Tiểu khả ái, đừng giãy giụa nữa, ngoan ngoãn để ta ăn đi!" Minh Hổ La Sát đột nhiên nhìn về phía sau Bát Tí Quỷ Thần, đầy kinh ngạc: "Gầm!" Bát Tí Quỷ Thần cười lạnh: "Thần thức của ta cực mạnh, sau lưng có thứ gì đến gần ta mà ta lại không biết?

Dùng trò vặt này cũng muốn lừa…" Phanh!

Bát Tí Quỷ Thần chưa nói xong, đã bị ăn một cú tát tai cực mạnh!

Lý Dịch cầm dao, đặt lên cổ Bát Tí Quỷ Thần, u u nói: "Ăn hiếp tiểu đệ của tôi, ngươi gan lớn thật đấy!" Đầu Bát Tí Quỷ Thần ong ong, có chút ngơ ngác nhìn Lý Dịch.

"Ngươi cái đồ rác rưởi nhỏ bé này, có phải không chơi nổi không?

Dám đánh lén ta!?" "Tin hay không ta gia tăng sát thương, nâng sức

mạnh truyền tống lên đỉnh phong một phần trăm, một tay ngược chết ngươi!" Lý Dịch không nói tin hay không, Bách Tịch Đao trực tiếp vung ra, cắt phăng đầu Bát Tí Quỷ Thần.

Nhưng, giây tiếp theo, một cảnh tượng kinh khủng xuất hiện.

Bát Tí Quỷ Thần kia lại mọc ra hai cái đầu!

Cái đầu bên trái a a cười lạnh: "Ngươi chém mất một đầu của ta, ta sẽ lại mọc thêm một cái!

Chương 147

Vô cùng vô tận!" Cái đầu bên phải cũng trào phúng cười nói: "Nếu ngươi thích chém đầu, vậy ngươi cứ chém đi, ta cho ngươi chém thỏa thích!" Lý Dịch chưa từng nghe thấy yêu cầu nào khiến người ta nghẹt thở như vậy.

Lại cầu anh chém đầu?

Chẳng lẽ tên này thực sự nghĩ rằng bị chém đầu sẽ trở nên mạnh hơn?

Lý Dịch vẫn cầm Bách Tịch Đao chém đầu Bát Tí Quỷ Thần, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp xúc với đầu lâu Bát Tí Quỷ Thần, Bách Tịch Đao trở về không gian hệ thống, còn Long Uyên Kiếm xuất hiện trong tay Lý Dịch!

Trong tiếng rồng ngâm vang dội, Bát Tí Quỷ Thần chưa kịp phản kháng, đã bị Lý Dịch cắt phăng hai cái đầu lâu đẹp đẽ!

Khí tức thần thánh trang nghiêm tràn ngập, triệt để xóa bỏ sức mạnh của Bát Tí Quỷ Thần!

Khi Bát Tí Quỷ Thần tiêu tan, một giọng nói cực kỳ phẫn nộ truyền ra từ lá bùa trong tay Vương Đằng Vân: "Cương thi!

Ta đã nhớ ngươi!

Lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ chém ngươi!" Lý Dịch không bận tâm.

Đợi lần sau gặp mặt, ngươi cũng xứng làm đối thủ của ta sao?

Minh Hổ La Sát kêu ô ô ô, tủi thân nhìn Lý Dịch.

Chiếc đuôi vẫy vẫy có chút tàn tạ, vảy đen kịt rơi đầy đất, quỷ khí

của Bát Tí Quỷ Thần không ngừng xâm thực hồn thể của nó.

Sức mạnh của Tu La Luyện Ngục càng lúc càng nồng liệt!

Rõ ràng Minh Hổ La Sát đã bị nội thương rất nặng trong cuộc truy đuổi với Bát Tí Quỷ Thần.

Lý Dịch biết, nếu sức mạnh của Tu La Luyện Ngục triệt để xâm thực Minh Hổ La Sát, Chu Trúc Thanh này chắc chắn sẽ chết.

Lý Dịch vỗ vỗ đầu hổ của Minh Hổ La Sát, giọng trầm thấp: "Lát nữa tôi sẽ dùng không khí thế ngươi xua đuổi quỷ khí của ngươi, quá trình sẽ có chút đau, ngươi cố nhịn một chút!" Minh Hổ La Sát liếc nhìn Long Uyên Kiếm đã chém đầu Bát Tí Quỷ Thần, đồng tử co rút mạnh, có chút sợ hãi lùi lại một bước.

"Gào ô ô ô!" Lý Dịch tuy không hiểu tiếng hổ, nhưng cũng có thể đoán được ý của Minh Hổ La Sát.

Anh nhẹ giọng an ủi: "Lần đầu có thể hơi đau một chút, nhịn một chút là được rồi!

Tôi đảm bảo, khí tức Tu La trên người ngươi sẽ tiêu tán!" Minh Hổ La Sát nhìn Lý Dịch, rồi lại nhìn khí tức Tu La đỏ tươi không ngừng nhuộm đỏ trên người mình, chỉ có thể gật đầu.

Lý Dịch cười nhạt, Long Uyên Kiếm phát ra một tiếng rồng ngâm vang dội, kim quang chói lọi cực hạn giáng lâm!

Lý Dịch đắm mình dưới ánh sáng thần thánh, tay trái đặt lên đỉnh đầu Minh Hổ La Sát.

Không khí hoang dã xông thẳng vào cơ thể Minh Hổ La Sát, trong nháy mắt xé nát khí tức Tu La!

Minh Hổ La Sát không chịu nổi nỗi đau thấu xương này, thậm chí trực tiếp trợn trắng mắt ngất đi.

Lý Dịch nuốt chửng toàn bộ khí tức Tu La, lúc này mới thu tay, nhìn về phía Vương Đằng Vân trên mặt đất.

Vương Đằng Vân vẫn luôn tỉnh táo, chỉ là cơ thể không theo sự khống chế của anh ta mà thôi.

Nhưng, anh ta thực sự không ngờ mình lại chứng kiến một cảnh tượng khủng bố đến vậy!

Quỷ thần Tu La cường đại, lại bị một con cương thi một kiếm chém đầu!

Cho dù đây chỉ là một phần vạn sức mạnh của đối phương, nhưng đó cũng là quỷ thần mà!

Hơn nữa, Minh Hổ La Sát này lại chỉ là thú cưng của đối phương.

Thực lực chân chính của anh ta rốt cuộc mạnh đến mức nào, khó mà tưởng tượng được!

Chỉ trách Bát Tí Quỷ Thần quá yếu, không thể thăm dò được thực lực chân chính của cương thi này.

Ngoài ra, Vương Đằng Vân lén lút liếc nhìn Long Uyên Kiếm trong tay Lý Dịch, thanh kiếm này chính là trấn quốc khí vận chí bảo!

Mặc dù từng bị trọng thương, không còn rực rỡ và mạnh mẽ như xưa.

Nhưng, vẫn phong hoa tuyệt đại, có uy năng khó tưởng tượng, có thể diệt tà chém ma, trấn thủ một phương!

Nhưng, cương thi này làm sao lại trở thành chủ nhân của thanh kiếm này?

Điều này thực sự khiến Vương Đằng Vân có chút khó hiểu.

Cương thi rõ ràng là tà túy mà!

Trong lúc Vương Đẳng Vân đang suy nghĩ lung tung, Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Ngươi có thể đi rồi!" Vương Đẳng Vân sững sờ.

Anh ta biết mình vẫn luôn giả vờ ngất ư?

"Tại sao ngài lại thả tôi đi?

Còn trong Đồng Tước Các này rốt cuộc trấn áp thứ gì?" Vương Đẳng Vân không rời đi, mà ánh mắt đầy tò mò.

Là một người tu đạo chấp nhất, đạo tâm của anh ta không cho phép anh ta cứ thế rời đi.

Lý Dịch cười cười: "Ngươi không sợ chết sao?

Đến lúc này rồi, ngươi lại còn muốn tìm hiểu những vấn đề này?" Vương Đẳng Vân xoa xoa giữa trán, đôi mắt đầy tơ máu hiện rõ vẻ mệt mỏi, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo một tia kính trọng đối với Lý Dịch: "Sợ!

Nhưng nếu ngài muốn giết tôi, cần gì phải nói nhiều?

Hơn nữa, ngài không giết một người nào của Huyền Quốc, hẳn là một tiền bối đáng kính." Vương Đẳng Vân còn một câu chưa nói.

Đó chính là Lý Dịch với tư cách là một cương thi, đã có thể nói chuyện, có linh trí cực cao.

Vậy thì nhất định là đã được Thiên Đạo công nhận, bước ra một bước đó, trở thành đồ đao sát lục của đại thiên thế giới!

Trong ngôi mộ cổ này lại có một vị cương thi vương tọa trấn, bí mật phía sau khiến Vương Đẳng Vân lòng ngứa ngáy, nếu không đi tìm hiểu, e rằng phần đời còn lại của anh ta sẽ bị ám ảnh!

Lý Dịch không giải thích, chỉ nhàn nhạt nói: "Sau này đừng dùng Thỉnh Thần Chi Thuật nữa, trời đất này đã sớm không còn chân thần!" Vương Đẳng Vân trầm mặc một lát, cúi lạy Lý Dịch, rồi mới rời đi.

Tuy Lý Dịch không nói nhiều, nhưng Vương Đằng Vân có tâm tư thông suốt, đã lờ mờ đoán ra được vài điều từ những manh mối nhỏ nhặt.

Vương Đằng Vân thở dài trong lòng.

Đại kiếp trong lời tiên tri, e rằng sắp đến rồi!

Đây là cơ duyên, cũng là cấm kỵ!

Chỉ là, mình có thể nắm giữ được không?

Trong giây lát, Vương Đằng Vân trong lòng có chút hoang mang.

Đợi mọi người rời đi, Lý Dịch hơi nhắm mắt, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau đó nói: "Hệ thống!!

Điểm tích lũy hiện tại có bao nhiêu?" [Ting!

Túc chủ đã tiêu diệt năm kẻ xâm nhập cấp chuẩn Hồng Lệ Quỷ, một Bát Tí Quỷ Thần giai đoạn hậu kỳ của Hồng Lệ Quỷ, nhận được năm nghìn điểm tích lũy!] [Ting!

Cộng thêm những đạo mộ tặc khác của Anh Hoa Quốc, tổng cộng sáu nghìn điểm tích lũy!] Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Tất cả rút thưởng!" Lần này, Lý Dịch muốn chơi lớn!

Thực lực của anh vẫn chưa đủ mạnh!

Vừa rồi Bát Tí Quỷ Thần nếu không phải đầu óc có vấn đề, e rằng sẽ là một trận ác chiến.

Nhưng cũng đúng.

Dù sao Tu La hay La Sát, đều chỉ là công cụ thu hoạch tín ngưỡng dưới tòa phật.

Nếu quá thông minh, sẽ không dễ khống chế. [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hi hữu Huyết Tủy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm một sao Thập Toàn Đại Bổ Hoàn!] [Ting!

Chương 148

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hi hữu chín sao Quỷ Ngọc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm ba sao Kim Dương Phân Cân Hoàn!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm một sao Bách Thảo Khô phiên bản cường hóa!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm ba sao Huyết Tủy Ngọc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hi hữu hai sao Minh Vĩnh Lạc Đồng Lưu Kim Đại Uy Đức Kim Cương!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hi hữu một sao Tống Đại Nhữ Diêu Tẩy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm hai sao Huyết Tủy Ngọc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hi hữu một sao Cực phẩm Trầm Hương Mộc Thủ Xuyến!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm hai sao Dẫn Hồn Đăng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được một mảnh Tiến Hóa Toái Phiến của Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng cấp siêu phàm!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm năm sao Chưởng Tâm Lôi Thủ Sáo!] …..

Lý Dịch bắt đầu kiểm kê thu hoạch của mình.

Huyết Tủy chỉ có thể nói là thêm hoa trên gấm.

Còn Thập Toàn Đại Bổ Hoàn khá tốt, sau khi dùng có thể bổ sung cho nhục thân, khiến cơ thể này càng thêm sức sống.

Kim Dương Phân Cân Hoàn cũng có tác dụng tương tự, nhưng bá đạo hơn.

Có thể loại bỏ tạp chất trong kinh mạch!

Còn về Quỷ Ngọc, đối với bản thân anh hiệu quả không lớn, nhưng dùng để dưỡng thân cho Minh Hổ La Sát thì không tệ.

Dù sao nó vừa bị không khí thế cưỡng bức đột phá cơ thể, tiêu diệt không ít quỷ khí, cảnh giới đều có chút không ổn định.

Còn về Bách Thảo Khô, Lý Dịch không thể tưởng tượng ra vật này có tác dụng gì.

Huyết Tủy Ngọc vẫn như mọi khi được đánh giá tốt.

Vật này đến bao nhiêu cũng không chê ít.

Minh Vĩnh Lạc Đồng Lưu Kim Đại Uy Đức Kim Cương, pho tượng này có chất cảm và độ bóng loáng của đồng mạ vàng toàn thân, hoàn toàn thể hiện được trí tuệ, dũng mãnh, tinh tiến, uy lực vô cùng của pháp tướng Đại Uy Đức Kim Cương bản tôn, là vật xuất sắc trong số các tượng Phật đồng mạ vàng cùng loại qua các đời.

Đại Uy Đức Kim Cương, là một trong những bản tôn quan trọng của Vô Thượng Du Già Tục Bộ trong Phật giáo Tây Tạng.

Được coi là hóa thân phẫn nộ của Văn Thù Bồ Tát, được các phái và tín đồ Phật giáo Tây Tạng tôn thờ.

Đặc biệt là được phái Gelug tôn làm một trong ba bản tôn lớn của phái, địa vị phi thường.

Pho tượng Phật trong tay Lý Dịch nếu lưu lạc ra ngoài, e rằng

phải vài chục triệu mới có thể mua được!

Tuy nhiên, Lý Dịch không hứng thú với tiền bạc.

Đối với tượng Phật cũng vậy.

Tiện tay ném vào một góc, ánh mắt Lý Dịch đặt lên Tống Đại Nhữ Diêu Tẩy.

Đời Tống là thời kỳ hoàng kim của đồ sứ Huyền Quốc, đã xuất hiện năm lò gốm danh tiếng vô tiền khoáng hậu: Nhữ, Quan, Ca, Quân, Định Diêu.

Trong đó Nhữ Diêu được coi là đứng đầu ngũ đại danh diêu.

Đồ sứ Nhữ Diêu, còn được mệnh danh là đồ sứ quý giá nhất, hiếm có nhất trong lịch sử đồ sứ Huyền Quốc.

Nó với vẻ đẹp xanh biếc thấm đượm lòng người đã khiến người đời Tống say mê, cũng khiến người đời sau liên tục tưởng tượng về nó.

Đồ sứ Nhữ Diêu được ca ngợi là kiệt tác đỉnh cao của nghệ thuật đồ sứ Huyền Quốc, nó không chỉ có ảnh hưởng lớn đến sự phát triển của đồ sứ men xanh đời sau về màu men, hình dáng và công nghệ nung.

Quan trọng hơn là nó đã thay đổi thói quen thẩm mỹ của con người đối với đồ sứ, con người từ việc theo đuổi vẻ đẹp bên ngoài chuyển sang thưởng thức ý vị và cảnh giới nội tại của đồ sứ.

Lý Dịch tỉ mỉ ngắm nghía chiếc Nhữ Diêu Tẩy cực phẩm trong tay mình.

Đây là đồ sứ men xanh biếc, trong men có chứa mã não, màu sắc trong xanh tươi mát, nước men béo mập bóng bẩy, như được chất chồng lên, đẹp như ngọc bích.

Lý Dịch nhẹ nhàng gõ vào Nhữ Diêu Tẩy, âm thanh trong trẻo như khánh, chất cảm rất tốt, tựa ngọc phi ngọc mà hơn ngọc.

Màu sắc trang nhã tự nhiên, như trời xanh sau mưa mây tạnh, khiến Lý Dịch yêu thích không nỡ rời tay.

Lý Dịch không khỏi cảm thán: "Đời Tống, không hổ là một thời đại văn hóa và nghệ thuật phát triển cao độ!

Vẻ đẹp nghệ thuật uyển chuyển như tranh vẽ này, cho dù đặt ở ngày nay, cũng đủ khiến người ta kinh ngạc!" Vì có viên ngọc quý Nhữ Diêu Tẩy trước mắt, chiếc Trầm Hương Mộc Thủ Xuyến này tuy chất liệu bóng bẩy, là cực phẩm hiếm có, nhưng cũng khó mà khiến Lý Dịch chú ý.

Không có cách nào, trong tay anh có quá nhiều thứ tốt.

Bảo vật cấp siêu phàm hai sao Dẫn Hồn Đăng là một bảo vật không tệ, nghe nói, vật này có thể dẫn dắt tàn hồn của người đã khuất.

Đương nhiên, điều khiến Lý Dịch cảm động nhất chính là, mảnh Tiến Hóa Toái Phiến của Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng cấp siêu phàm!

Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng cuối cùng đã có thể hoàn thành lần tiến hóa cuối cùng!

Đây là điểm cuối của quá trình tiến hóa bằng Tiến Hóa Toái Phiến.

Sau này sủng vật trong tay anh muốn tiến hóa, e rằng sẽ phải tìm kiếm những con đường khác.

Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng tiến hóa thành Hủ Hủ Tử Âm Trùng!

Hủ Hủ Tử Âm Trùng đã có khả năng ra tay với Quỷ Y!

Dịch thể mang hiệu quả hủ hóa cực dễ bay hơi, có hiệu quả phá hoại cực lớn.

Và bảo vật cấp siêu phàm năm sao Chưởng Tâm Lôi Thủ Sáo, càng là một tiết mục trọng điểm!

Chưởng Tâm Lôi, chí dương chí cương!

Anh tuy đã từng tu luyện ở Võ Đang trong nội cảnh, nhưng một cương thi đương nhiên không thể sử dụng.

Vạn nhất dẫn sét xuống, kết quả sét không đánh chết đối diện, mà ngược lại đánh anh cháy đen bên ngoài, mềm nhũn bên trong, thì phiền phức rồi!

Nhưng, có Chưởng Tâm Lôi Thủ Sáo thì khác, anh có thể tránh trở thành mục tiêu của Chưởng Tâm Lôi, đánh giết đối phương!

Đối phó tà túy, lôi đình chí dương chí cương tự nhiên là thủ đoạn tốt nhất.

Lý Dịch liếc nhìn bảng thông tin cá nhân của mình: Lý Dịch mở bảng thông tin của mình: Túc chủ: Lý Dịch Đẳng cấp: Lục Cương viên mãn Năng lực đặc biệt: Thị Huyết cấp hi hữu một sao (có thể tiến hóa), Lãnh Chúa Chi Nhãn (có thể tiến hóa), Thôn Phệ, Trớ Chú, Hỏa Miễn.

Công pháp: 《Dịch Thiên Đế Kinh》 tầng thứ nhất Sách kỹ năng: 《Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật》 tàn quyển phong thủy, 《Hám Long Kinh》, nhạc phổ 《Bách Điểu Triều Phượng》.

Cơ quan: Nỏ ám cấp phổ thông ba sao, Quán Đỉnh Thiên Hỏa cấp phổ thông ba sao, Mộ cát cấp phổ thông năm sao, Cạm bẫy Liên Hoa cấp phổ thông chín sao.

Mười binh dũng Chiến Quốc cấp phổ thông sáu sao.

Cơ quan Huyết Sát Liên Hoa cấp hi hữu chín sao, Bạo Vũ Lê Hoa.

Cơ quan nhân, Huyết Tích Tử.

Vật phẩm: Quan tài Âm Trầm Mộc cấp phổ thông một sao, Mặc Lan Đồ, Mặc Trúc Đồ.

Nguyên Thanh Hoa, Ngọc Ban Chỉ.

Đỉnh đồng Chiến Quốc, Chu Sa Thiết.

Quỷ Thiết, Tượng Bồ Tát Tư Duy, Nữ dũng mộ Vương Huệ đời Đường, một cặp bình sứ Nguyên Thanh Hoa.

Nhữ Diêu Tẩy.

Minh Vĩnh Lạc Đồng Lưu Kim Đại Uy Đức Kim Cương, Trầm Hương Mộc Thủ Xuyến.

Vật phẩm đặc biệt: Trảo Ăn Mòn.

Quỷ Vương Âm Ngọc tàn khuyết!

Chương 149

U Linh Mộ Chi Dạ cấp siêu phàm ba sao!

Quyển trục Khống Thi cấp hi hữu chín sao, Lợi Xỉ Cảm Nhiễm cấp hi hữu năm sao.

Hạt Giống Tín Ngưỡng cấp siêu phàm ba sao.

Hạt óc chó chạm khắc đá Nam Cương.

Con dấu Trấn Quỷ Ti, hộp kim loại.

Kiếm ngọc Chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng, Quỷ Tỳ.

Bách Tịch Đao.

Long Uyên Kiếm.

Thoa nạp Trấn Hồn vàng.

Thập Toàn Đại Bổ Hoàn và Kim Dương Phân Cân Hoàn.

Dẫn Hồn Đăng.

Chưởng Tâm Lôi Thủ Sáo.

Sủng vật: Quần thể Âm Hỏa Tử Đạn Nghị Nghị, Quần thể Hủ Hủ Tử Âm Trùng, Quần thể Thi Yêu Hổ Phong Phong, Tấn Mãnh Kê Quan Xà, Cấm Bà, Thức Thần Anh Vũ Đao Vũ!

Minh Hổ La Sát.

Nhiệm vụ cao cấp: 56/1000 Lý Dịch nhìn bảng thông tin của mình, nở một nụ cười mãn ý.

Không tệ, có tiến bộ!

Lý Dịch thấy Minh Hổ La Sát từ từ tỉnh lại, Lý Dịch quyết định dùng Thập Toàn Đại Bổ Hoàn và Kim Dương Phân Cân Hoàn để tu

luyện, nếu có thể đột phá Lục Cương viên mãn, trở thành Mao Cương, tự nhiên là tốt nhất.

Nhưng, trước đó vẫn nên để vết thương của Minh Hổ La Sát lành lại thì tốt hơn.

Dù sao nó bị thương là vì anh.

Lý Dịch lấy ra Quỷ Ngọc, khối Quỷ Ngọc này khác với Quỷ Vương Âm Ngọc, tuy không huyền diệu như vậy, nhưng lại mang theo quỷ khí nồng đậm!

Dùng để tu luyện và chữa thương là thích hợp nhất.

Lý Dịch vừa lấy Quỷ Ngọc ra, Minh Hổ La Sát đang nằm trên đất liền bật dậy!

Mặt mày thèm thuồng nhìn khối Quỷ Ngọc màu đen trong tay Lý Dịch.

Phía sau Lý Dịch, Anh Vũ Đao Vũ cũng mắt to tròn nhìn khối Quỷ Ngọc này.

Cô có thể cảm nhận được quỷ khí cực kỳ tinh thuần ẩn chứa bên trong khối Quỷ Ngọc này, nếu cô hấp thu, nhất định có thể tiến thêm một bước trăm xích đầu!

Hoặc có lẽ, có thể một bước đột phá thành chuẩn Hồng Lệ Quỷ đỉnh phong!

Tuy nhiên, cô không hề có nửa phần vượt quyền, cung kính đứng sau Lý Dịch.

Lý Dịch ném Quỷ Ngọc vào miệng Minh Hổ La Sát, cười nói: "Đúng là ngươi tham ăn!" Minh Hổ La Sát gầm lên một tiếng, liền nuốt khối Quỷ Ngọc này vào bụng.

Sau đó, quỷ khí nồng đậm bùng phát ra từ trong cơ thể nó!

Hồn thể vốn tàn khuyết đã ngưng thực không ít.

Khí thế của nó hùng hậu, uy áp xung quanh khiến gió nổi hạt, cỏ cây đều trở thành binh lính!

Cảnh tượng này khiến Anh Vũ Đao Vũ không khỏi thèm muốn.

Lý Dịch thấy vết thương của Minh Hổ La Sát chuyển biến tốt, khóe miệng cong lên một nụ cười.

Sau đó quay đầu nhìn Anh Vũ Đao Vũ: "Mọi việc đã làm thế nào rồi?" Anh Vũ Đao Vũ cúi đầu nói: "Bẩm Chủ nhân, đội khảo cổ đã rời đi hết!

Lối đi vào mộ cổ cũng đã bị thuộc hạ phá hủy!" "Ừm!

Làm tốt lắm!" Lý Dịch nhàn nhạt khen một câu.

Điều này khiến Anh Vũ Đao Vũ mặt hơi đỏ, có chút thụ sủng nhược kinh.

Lý Dịch hơi nhắm mắt, điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, rồi mở miệng nói: "Minh Hổ La Sát, Anh Vũ Đao Vũ, lát nữa tôi phải đi tu luyện, hai cô canh giữ dưới Đồng Tước Các, đừng để bất cứ ai đến gần!" Anh Vũ Đao Vũ và Minh Hổ La Sát đều đáp: "Vâng ạ!" "Gào ô!" Lý Dịch bước vào Đồng Tước Các, tiến vào tầng mười chín nơi có vật chất thần bí nồng đậm nhất!

Tu luyện ở đó, sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi công sức bỏ ra, dùng để đột phá Lục Cương, bước vào Mao Cương thì còn gì bằng!

Lý Dịch nằm trong quan tài Âm Trầm Mộc, trước tiên nuốt Thập Toàn Đại Bổ Hoàn vào bụng, dược lực ôn hòa lan tỏa, tư dưỡng cơ thể cương thi của Lý Dịch vốn xen lẫn tử khí và khí hủ hóa.

Sinh khí trên cơ thể này càng lúc càng nồng đậm, nếu bỏ qua tử khí cũng đang tăng trưởng nhanh chóng, e rằng sinh cơ của cơ thể này

còn khủng khiếp hơn cả tu đạo giả và dị huyết giả!

Sinh và tử, âm và dương.

Cô âm bất sinh, độc dương bất trưởng, vạn vật phụ âm nhi bão dương, trùng khí dĩ vi hòa!

Sinh khí và tử khí, trong cơ thể cương thi quỷ dị của Lý Dịch duy trì một sự cân bằng vi diệu.

Và đường cân bằng đó, chính là khí long mạch do Lý Dịch chết đi sống lại!

Không thể không nói, mọi nhân quả đều quá huyền diệu, dường như đã định sẵn.

Lý Dịch như có điều suy tư, như có điều ngộ ra.

Vô cực sinh thái cực, thái cực động sinh dương, động cực sinh tĩnh, tĩnh sinh âm, tĩnh cực lại động.

Một động một tĩnh, nương tựa lẫn nhau.

Phân âm phân dương, lưỡng nghi lập thành.

Cho nên dịch có thái cực, sinh lưỡng nghi!

Khí tức huyền diệu từ từ xuất hiện, Lý Dịch có thể cảm nhận, âm dương nhị khí xuất hiện trong kinh mạch của mình!

Chỉ là, kinh mạch của anh quá tạp loạn, tràn ngập các loại tạp chất.

Những tạp chất này, là bệnh chung mà cương thi khó thay đổi, cũng là nguyên nhân khiến nhục thân cương thi kiên cố bất hoại.

Chỉ cần tồn tại sẽ xuất hiện.

Không ngừng tích tụ, cuối cùng sẽ biến cương thi trở nên cứng như sắt thép, không thể hoạt động bình thường, trở thành một cỗ phục

thi!

Lý Dịch lấy ra Kim Dương Phân Cân Hoàn.

Viên đan dược màu vàng to bằng quả nhãn này tỏa ra hương thơm nồng đậm, khiến người ta thèm thuồng.

Lý Dịch không chút do dự, trực tiếp nuốt chửng nó.

Dược lực cực mạnh trong nháy mắt khuếch tán, bá đạo như một con mãnh thú hồng hoang, hoành hành trong cơ thể Lý Dịch!

Viên đan dược này không hổ là đan dược hại người!

Nghe nói, nếu tu đạo giả là con người mà dùng viên đan dược này, sẽ kinh mạch đứt đoạn mà chết!

Bởi vì cơ thể yếu ớt của tu đạo giả là con người không thể chịu đựng được dược lực bá đạo này.

Lý Dịch không hề cảm thấy đau đớn gì, ngược lại rất thoải mái.

Giống như có người không ngừng dùng búa sắt rèn đập cơ thể anh, ép tạp chất ra ngoài từng chút một.

Cảm giác rất sảng khoái!

Lý Dịch dần chìm đắm trong khoái cảm không ngừng mạnh lên từng giây từng phút này. 《Dịch Thiên Đế Kinh》 vận chuyển, không ngừng thôn phệ vật chất thần bí xung quanh!

Ngay khi Lý Dịch đang tu luyện, giáo sư Trần và những người khác cuối cùng cũng thoát ra khỏi mộ cổ.

Diệp Phàm vẫn còn sợ hãi nhìn cái lối đi đen kịt, thở hổn hển.

Chương 150

Khó mà tưởng tượng được, họ lại có thể sống sót giữa những hung vật như Minh Hổ La Sát!

Đây là nhờ sự hy sinh của Vương Đằng Vân!

Giáo sư Trần và những người khác tâm trạng nặng trĩu nhìn lối đi, không kìm được rơi lệ.

Giáo sư Trần trầm giọng nói: "Vương tiền bối thật sự có phong thái cao nhân tiên gia, lại chịu thế chúng ta đoạn hậu, cam nguyện hy sinh bản thân, tranh thủ sinh cơ cho chúng ta!" Trong phòng livestream cũng có không ít người cảm thán sự hy sinh của Vương Đằng Vân.

"Vương tiền bối cao phong lượng tiết, vãn bối bái phục!" "Đạo hữu đi thanh thản!" Ngay lúc này, một cái đầu đột nhiên nhô ra từ trong lối đi.

Mọi người nhìn thấy cái đầu lâu này, đều sững sờ!

Cái đầu lâu này họ vô cùng quen thuộc, dù sao mái tóc bạc kia quá nổi bật rồi!

"Vương tiền bối!

Vương tiền bối lại đánh bại Minh Hổ La Sát sống sót trở về!" Mọi người kích động nhìn Vương Đằng Vân, cẩn thận đỡ Vương Đằng Vân ra khỏi lối đi.

Hậu bối của Vương Đằng Vân thấy khí tức của anh ta suy yếu không chấn chỉnh, có chút xót xa nói: "Ngài vất vả rồi!" Vương Đằng Vân xua tay, cười khổ: "Lần này là tôi may mắn, nếu không thật sự đã chôn thân ở hung địa này rồi!" Giáo sư Trần tò mò nói: "Tiền bối, ngài đã đánh bại Minh Hổ La Sát sao?" "Minh Hổ La Sát thì là vấn đề nhỏ,

sau khi tôi thỉnh thần, nó liền bị áp chế, quan trọng là sự tồn tại phía sau nó!" Vương Đằng Vân hồi tưởng lại bóng người cao lớn vĩ đại đó, tâm thần khó mà tự chủ!

Thực lực của cương thi vương kia quá khủng bố!

Tay cầm Long Uyên Kiếm, một kiếm chém giết Bát Tí Quỷ Thần!

Thực lực đáng sợ của nó, đủ để xếp vào top năm trong số các đại năng mà anh ta biết!

Mọi người nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Vương Đằng Vân, đều không khỏi đoán xem sự tồn tại phía sau Minh Hổ La Sát rốt cuộc là ai!

Giáo sư Trần mặt cứng đờ: "Vương tiền bối, Minh Hổ La Sát này hung hăng cực độ, phía sau nó lại còn có người sao?" Trước đó, họ đã tận mắt thấy Minh Hổ La Sát giết người Anh Hoa Quốc như giết chó!

Cực kỳ tàn bạo!

Vương Đằng Vân lắc đầu: "Chuyện này liên quan rất lớn, các cháu không biết thì hơn!" Nói xong câu này, Vương Đằng Vân liền dặn dò hai hậu bối của mình chuẩn bị về Vương gia!

Giáo sư Trần không giữ được vẻ mặt căng thẳng: "Tiền bối, vậy cuộc khảo cổ lần này…" "Đành dừng lại ở đây thôi!" Vương Đằng Vân nhàn nhạt nói, chấm dứt cuộc khảo cổ lần này.

Giáo sư Trần ánh mắt phức tạp, không ngờ cuộc khảo cổ lần này lại kết thúc đột ngột như vậy.

Ông cũng là người thông minh, biết bên trong có liên quan quá lớn, những chuyện phía sau e rằng không phải là mình có thể tham gia vào.

Đành im lặng không nói, ra hiệu cho nhiếp ảnh gia tắt máy quay.

Thì thầm dặn dò mọi người bên ngoài không được nói nhiều gì cả.

Mọi người liên tục gật đầu.

Ngay lúc này, trên bầu trời phía trên khu mộ cổ, đã xảy ra biến cố lớn!

Năm màu hào quang chiếu rọi bầu trời, rực rỡ như thần hoa!

Cảnh tượng phồn hoa rực rỡ như vậy, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Vương Đằng Vân chăm chú nhìn ánh sáng rực rỡ trên bầu trời.

Chỉ thấy năm màu hào quang trong tiếng rồng ngâm vang dội dần phai nhạt, diễn biến thành huyền lực đen trắng.

Mông lung giữa không trung.

Có âm thanh đại đạo vang vọng trời đất!

Âm dương giả, thiên địa chi đạo dã, vạn vật chi cương kỷ, biến hóa chi phụ mẫu, sinh sát chi bản thủy, thần minh chi phủ dã… Tiếng nói đó như có như không, dường như vang lên bên tai mọi người, lại như quanh quẩn sâu trong linh hồn.

Hiện tượng lạ này, còn khoa trương hơn rất nhiều so với trước đó!

Dị bảo?

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, liền bị Vương Đằng Vân dập tắt.

E rằng trước đó họ đều đoán sai rồi.

Gây ra dị tượng e rằng không phải dị bảo, mà là vị cương thi vương kia đang xung kích cảnh giới chất cốc!

Đạo cương thi, so với đường tu tiên còn gian nan hơn.

Chỉ có kẻ được trời ưu ái, có đại cơ duyên, đại nghị lực, mới có thể phá rồi lập, hướng chết mà sinh!

Vị cương thi vương kia e rằng sắp đột phá đến tầng thứ Phi Cương trung kỳ rồi!

Đợi cương thi vương đột phá xong, e rằng còn phải trải qua thiên kiếp!

Đây là một kỳ quan hiếm thấy.

Vương Đằng Vân trong giây lát không khỏi có chút lo lắng cương thi vương có thể đột phá được không.

Còn những người khác thì ngây người nhìn ánh sáng thần thánh rực rỡ này, trong mắt có ánh sáng tên là kính sợ lóe lên.

"Đây là thần tích sao?" Có người lẩm bẩm, trong mắt dần lộ ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt.

Cảnh tượng kỳ lạ này kéo dài khoảng một canh giờ thì kết thúc.

Đồng Tước Các tầng mười chín.

Lý Dịch thổ cố nạp tân, mài giũa bản thân.

Toàn thân bốc lên một luồng khí thế khủng bố, uyển chuyển như một thanh kiếm sắc nhọn xuyên phá tầng mây!

Khoảnh khắc này, tất cả những người chứng kiến cảnh tượng này đều cảm thấy lòng cực kỳ sợ hãi!

Minh Hổ La Sát và Anh Vũ Đao Vũ cúi rạp người, vùi đầu thật sâu xuống đất.

Còn trên mặt đất.

Biểu hiện của mọi người cũng không khá hơn là bao.

Từng người chân run lẩy bẩy, mặt mày trắng bệch, đôi mắt run rẩy tràn đầy kinh hãi hoảng sợ.

Vương Đằng Vân tuy là Thanh Tâm Cảnh, nhưng vì thỉnh thần,

cũng không tránh khỏi khí huyết sôi trào, cổ họng ngọt ngào, thổ ra một ngụm máu tươi lớn!

Nhìn về phía mộ cổ đầy vẻ kính sợ.

Đồng Tước Các tầng mười chín.

Khí tức Lý Dịch nội liễm, ánh mắt thâm trầm, cảnh giới ổn định ở Chuẩn Mao Cương.

Không phải Lý Dịch không thể đột phá thành Mao Cương thật sự.

Mà là Lý Dịch cố tình áp chế cảnh giới, muốn mài giũa nhục thân hoàn mỹ, đi con đường nhục thân thành thánh!

Lý Dịch thở ra một hơi đục, tiện tay đấm một quyền vào không khí.

Không khí trong nháy mắt bị nén lại, hình thành một đoàn pháo khí mạnh mẽ!

Âm thanh bạo chấn sắc nhọn vang lên, pháo khí bay ra đánh đổ pho tượng Phật ở xa!

Tuy chiêu này uy lực bình thường.

Nhưng, đây chỉ là quyền phong!

Nếu nắm đấm rơi vào người, thì sẽ khác!

Anh Vũ Đao Vũ nhẹ nhàng đáp xuống, vũ tư ưu mỹ động lòng người, giọng nói ngọt ngào: "Chúc mừng Chủ nhân!" "Gào ô!" Minh Hổ La Sát vươn mình nhảy lên, lao vào chân Lý Dịch, không ngừng dùng đầu dụi vào đùi Lý Dịch.

Lý Dịch nhìn cái tên này vẫy vẫy cái đuôi, không kìm được cười: "Ngươi chắc là con husky đầu thai mà thành!" "Gào ô!" Minh Hổ La Sát không hiểu ý, chỉ nghiêng đầu nhìn Lý Dịch, muốn đối phương xoa đầu mình.

Ngay khi Lý Dịch đang vuốt ve con vật, Vương Đằng Vân đã liên hệ với gia đình mình, mở một cuộc trò chuyện video qua kênh bảo mật.

Những người tham gia cuộc trò chuyện là các nhân vật lớn trong Vương gia!

Gia chủ Vương gia, Tam Trưởng Lão, Tứ Trưởng Lão, và Thất Trưởng Lão!

Chương 151

Trừ vài người bế quan và tu luyện bên ngoài, cao tầng Vương gia đều có mặt trong cuộc trò chuyện này.

Gia chủ Vương gia mặt lạnh lùng, cho người ta một cảm giác nghiêm túc, cổ hủ.

"Đằng Vân, cháu đột nhiên liên hệ với chúng ta qua kênh bí mật này, có chuyện gì quan trọng sao?" Các vị trưởng lão khác cũng tò mò nhìn Vương Đằng Vân.

Phải biết, kênh bí mật này chỉ được kích hoạt khi có chuyện liên quan đến vận mệnh Vương gia.

Hiện tại Vương Đằng Vân đã dùng kênh bí mật này, e rằng đã có phát hiện gì đó trong mộ cổ!

Chỉ là không biết, trong khoảng thời gian bị ngắt video, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong mộ cổ.

Vương Đằng Vân khẽ hắng giọng, sau đó từng chữ từng câu nói: "Long Uyên Kiếm, cương thi vương!" "Cái gì?!" Người Vương gia đều biến sắc, giọng nói bắt đầu run rẩy.

Gia chủ Vương gia không còn vẻ điềm tĩnh như trước, trực tiếp đứng dậy lớn tiếng nói: "Cháu nói là thật sao?

Long Uyên Kiếm và cương thi vương cùng xuất hiện trong ngôi mộ cổ đó sao?" Tam Trưởng Lão liếm liếm môi khô, cổ họng căng thẳng: "Long Uyên Kiếm là quốc chi trọng khí, truyền thuyết được vị kia dùng để trấn áp quốc vận, không ngờ lại xuất hiện trong ngôi mộ cổ này!" "Đồng Tước Các… Ngụy Võ Đế!

Chẳng lẽ, cương thi vương này chính là Đế Thi của Ngụy Võ

Đế?!" Vương Đằng Vân gật đầu mạnh: "Hơn nữa Long Uyên Kiếm đã nhận chủ, sức mạnh bùng phát cực mạnh, một kiếm liền chém đầu Bát Tí Quỷ Thần!" Người Vương gia nghe vậy, sắc mặt càng kinh hãi.

Bát Tí Quỷ Thần là quỷ vật mà Vương Đằng Vân đã triệu hoán ra với cảnh giới Thanh Tâm Cảnh sơ kỳ, sức mạnh của nó mạnh mẽ khó mà tưởng tượng được.

Nhưng lại bị Đế Thi kia một kiếm chém đầu sao?

Tam Trưởng Lão có chút nghi ngờ nói: "Đằng Vân, đã vậy cương thi vương khủng bố như thế, cháu sử dụng Thỉnh Thần Chi Thuật xong cơ thể vốn đã suy yếu, làm sao cháu thoát ra được?" Vương Đằng Vân trong lòng cũng không hiểu: "Cháu cũng không biết, cương thi vương kia đã sinh ra linh trí, trí tuệ rất cao, là nó cố ý thả cháu đi." "Cố ý thả cháu đi?

Làm sao có thể!" Người Vương gia đều có chút không tin nhìn Vương Đằng Vân.

Tinh huyết của Cầm Tâm Cảnh tuy đối với cương thi vương không có sức hấp dẫn lớn, nhưng cũng không dễ dàng buông tay.

Đối phương lại cứ thế nhẹ nhàng cho cháu đi?

Điều này có thể sao?

Tuy mọi người nghi ngờ, nhưng không dây dưa quá nhiều vào chuyện này.

Gia chủ Vương gia thở dài u u, mang theo một tia nặng nề khó tả: "Dù sao thì, lần này cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất Đằng Vân đã bước vào Thanh Tâm Cảnh!" Vương Đằng Vân nhắc đến Cầm Tâm Cảnh, không khỏi nhớ đến tiền bối đã gặp trong nội cảnh.

Nếu không phải vị tiền bối tên là Huyền Nhất kia chỉ điểm, anh ta

có lẽ đã chết kẹt trong nội cảnh.

Chuyện này anh ta nhất định phải hỏi sư tôn để tìm hiểu rõ ràng, vị tiền bối tên Huyền Nhất kia liệu có còn sống trên đời không.

Cùng lúc Vương Đằng Vân và người Vương gia đang trao đổi, Anh Hoa Quốc đã long trời lở đất!

Năm đại thức thần thảm tử trong mộ của Huyền Quốc, đây tuyệt đối là sự kiện lớn!

Dân chúng Anh Hoa Quốc quần tình kích phẫn, yêu cầu Huyền Quốc bồi thường tổn thất của Anh Hoa Quốc.

Cho rằng đây là do Huyền Quốc không bảo vệ tốt Anh Hoa Quốc, mới dẫn đến cái chết của Tỳ Mộc Đồng Tử và họ.

Trên diễn đàn mạng, cảm xúc của dân chúng Anh Hoa Quốc vô cùng kịch liệt, bắt đầu thanh thảo Huyền Quốc.

"Đại nhân Tỳ Mộc Đồng Tử là đại yêu, có thể hạ cố giáng lâm Huyền Quốc là vinh dự tột bậc của Huyền Quốc, nhưng các người lại không bảo vệ tốt ngài ấy, chẳng lẽ không nên bồi thường cho Anh Hoa Quốc chúng tôi sao?" "Lần này, đội khảo cổ Huyền Quốc đều không có ai chết, chết đều là người Anh Hoa Quốc chúng tôi, bên trong tuyệt đối có màn đen!" "Âm mưu!

Đây nhất định là âm mưu của Huyền Quốc nhằm vào Anh Hoa Quốc chúng tôi!" "Huyền Quốc thật sự quá đáng ghét, chúng tôi hảo tâm giúp họ phát triển sự nghiệp khảo cổ, họ lại cắn ngược lại chúng tôi một miếng!

Thật đúng là phiên bản hiện thực của nông dân và rắn!" Đối lập với sự kích động của dân chúng Anh Hoa Quốc là sự im lặng và buồn bã trong giới Âm Dương Liêu.

Lần này Anh Hoa Quốc tổn thất nặng nề, không chỉ là năm vị thức

thần chuẩn Hồng Lệ Quỷ tiêu tan.

Điều khiến họ càng khó chấp nhận hơn là Cung Khi và những người khác vì nghiên cứu Bát Quái Tỏa, đã tiêu hao lượng lớn tuổi thọ và tinh lực, trông như người sắp xuống mồ, e rằng không sống được bao lâu nữa.

Hơn nữa Cung Khi và họ quá đắm chìm, dù Bát Quái Tỏa đã được giải, vẫn không ngừng thôi diễn, lượng tính toán khổng lồ khiến tinh thần của họ đều có chút bất thường.

Những đồng tử phụng sự họ không dám quấy rầy họ, chỉ có thể thỉnh thị lên cấp trên.

Nhưng, những người cấp trên vừa đến, ra tay muốn cưỡng chế ngắt quãng việc thôi diễn của Cung Khi và họ, kết quả liền bị Cung Khi và những người khác liên thủ đánh phế!

Điều này khiến các Âm Dương Đại Doãn khác đều cảm thấy một tia lạnh lẽo và kinh hãi!

May mắn thay họ ban đầu không thân với Cung Khi, không bị mời đến nghiên cứu Bát Quái Tỏa.

Nếu không, những người rơi vào trạng thái điên cuồng hiện nay e rằng sẽ có họ.

Vì thực sự không có cách nào chữa khỏi Cung Khi và những người đã phát điên, các đại gia Âm Dương này đành bỏ cuộc.

Mặc cho mấy người này thôi diễn Bát Quái Tỏa, cho đến khi hao hết sợi tinh lực cuối cùng.

Một trong các Âm Dương Đại Doãn vuốt vuốt bộ râu dê của mình, thở dài: "Nhớ lại trước đây, mỗi lần Anh Hoa Quốc chúng ta chinh chiến Huyền Quốc, đều thu được không ít thành quả, nhưng mấy lần gần đây thì lại…" Bên cạnh ông ta, một Âm Dương Đại Doãn khác

liếc nhìn bầu trời xám xịt, giọng trầm trọng: “Hiện nay Âm Dương Đại Doãn đã hiếm, lần này mất đi Cung Khi và những người khác, thực lực của chúng ta sẽ càng thấp kém!” Người có râu dê vuốt ve chòm râu của mình, liếc nhìn Cung Khi và những người khác không còn động tĩnh, ánh mắt tràn đầy những cảm xúc phức tạp khó nói.

Có lẽ là cáo chết thỏ đau, lại có lẽ là kinh hỉ.

“Cung Khi và họ đã chết, nhưng họ vẫn có thể cống hiến cho đế quốc!

Vì đế quốc, tôi nguyện hy sinh thời gian của mình, hao phí tinh lực, bồi dưỡng tàn hồn và thức thần của họ càng thêm cường đại!” Một Âm Dương Đại Doãn khác trầm mặc một lát, khóe miệng nhếch lên, sau đó lại hạ xuống, mím chặt môi: “Lộc Hoàn Dã các hạ nói không sai, chúng tôi thân là Âm Dương Sư của đế quốc, tự nhiên phải đổ cạn giọt máu cuối cùng vì đế quốc!” “Huống hồ, Cung Khi và họ có thể trở thành thức thần, cũng coi như là một kiểu trường sinh khác, họ ở dưới đất có tri giác, nhất định sẽ cảm tạ chúng ta!” Lộc Hoàn Dã đau buồn nói: “Lời của Phù Thế Quân nói cực kỳ đúng.

Sau khi Cung Khi và họ trở thành thức thần, nhất định có thể giáng đòn nặng nề xuống Huyền Quốc, mang lại vinh quang cao hơn cho đế quốc!” Nói rồi, hai người bước vào phòng Cung Khi, tiếp quản mọi thứ.

Có lẽ là vì cái chết của vài vị Âm Dương Đại Doãn, Anh Hoa Quốc đã hứng chịu trận mưa bão lớn nhất trong mấy trăm năm qua.

Ngay cả nhiều ga tàu điện ngầm cũng bị ngập, những ngôi nhà gỗ bị dòng lũ cuốn trôi, thương vong vô số.

Trong khi Anh Hoa Quốc đang cùng cả nước than khóc, Lý Dịch lại đầy mong đợi kích hoạt U Linh Mộ Chi Dạ.

Bởi vì thực lực của anh đã tăng lên, nên thời gian hồi chiêu của U Linh Mộ Chi Dạ chỉ còn bảy ngày.

Cả ngôi mộ cổ nhanh chóng di chuyển, như rồng quy về biển cả tùy ý ngao du.

Lý gia Bắc phái.

Lý gia là một sự tồn tại rất cổ xưa.

Nghe nói có nguồn gốc từ họ Cơ và họ Doanh.

Lý gia tuy được liệt vào một trong tứ đại gia tộc đạo mộ của Bắc phái, nhưng họ rất ít đạo mộ, hay nói cách khác, họ trên danh nghĩa đã không còn tham gia vào chuyện đạo mộ.

Phạm vi thế lực của Lý gia cực rộng, hơn nữa lại có liên quan rất sâu đến Đạo gia.

Nghe nói thủy tổ Đạo gia Lý Nhĩ chính là người của Lý gia.

Trong Bắc phái, thực lực của Lý gia là số một số hai.

Ngay cả Vương gia, sau trận đại kiếp kia, cũng không thể đối kháng với gia tộc có nội tình sâu sắc này.

Nhưng, lúc này, gia tộc này hiện đang đón chào một bước ngoặt lịch sử.

Một tiểu bối chi nhánh của Lý gia khi khám sát địa hình ở biên giới Côn Luân Sơn, trong một hang núi lại phát hiện một khối ngọc bội tàn khuyết!

Trên khối ngọc bội này là hình hai người nửa người nửa rắn quấn quýt vào nhau, tay nửa người nửa rắn cùng giơ cao, như thể đang giơ lên một loại sức mạnh thần bí và cường đại, lại như thể đang nghênh đón thứ gì đó đến.

Phía sau hai nhân xà là một cái đỉnh lớn, tuy lu mờ thành bối cảnh,

nhưng trên đó khắc những chữ cổ xưa, trông rất thần bí kỳ quái.

Ngay cả người có nghiên cứu rất sâu về chữ cổ như anh ta, cũng không thể nhìn ra ý nghĩa chân chính của những chữ này.

Vì khối ngọc bội này bị tàn khuyết, nên họ cũng không biết hai nhân xà này rốt cuộc đang làm gì.

Nhưng, chính vẻ đẹp tàn khuyết này, khiến người ta khó mà tự chủ, muốn biết góc khuyết đó rốt cuộc là thứ gì!

Ban đầu tiểu bối này chỉ đưa cho cha mình xem qua, muốn đối phương xem giúp.

Nhưng đúng lúc cha anh ta vẫn luôn theo đuổi trường sinh chi thuật, có nghiên cứu khá sâu về thần thoại và luyện đan chi thuật.

Một cái nhìn đã nhận ra khối ngọc bội này cực kỳ bất phàm, tồn tại từ rất lâu đời, rất có thể liên quan đến luyện đan chi thuật trong truyền thuyết.

Thế là liền đêm đó đến Lý gia bản gia, tìm một trưởng bối của Lý gia để giải đáp thắc mắc.

Vị trưởng bối của Lý gia này tên là Lý Tuấn Dân, từng say mê tu đạo, nhưng vì tư chất không tốt, ngộ tính lại kém, chỉ có thể quanh quẩn ở ngưỡng cửa nhập đạo môn.

Tâm cầu đạo tha thiết khiến ông ta nghĩ đến việc đi đường tắt, đặt ánh mắt vào ngoại đan chi thuật, muốn luyện đan đắc đạo.

Chương 152

Chỉ là hiện nay đạo thống suy tàn, hạch tâm của luyện đan chi thuật không được truyền xuống, ông ta đành phải tìm kiếm bí tịch luyện đan trong mộ cổ.

Mấy năm nay, cũng đã tìm được không ít.

Nhưng điều khiến ông ta tuyệt vọng là, những bí tịch luyện đan này nói mơ hồ, ẩn dụ cực nhiều, ông ta căn bản không hiểu!

Khi ông ta nhìn thấy khối ngọc bội này, trên khuôn mặt già nua của Lý Tuấn Dân lộ ra một nụ cười cuồng nhiệt: "Đây!

Họ đang luyện đan!" "Nếu tôi không đoán sai, hai nhân xà này rất có thể là người tộc Phục Hy Nữ Oa, những thứ mà ngọc bội ghi chép chắc hẳn là họ đang sử dụng đỉnh đồng để luyện chế Trường Sinh Bất Lão Đan!" Cha của tiểu bối kia vừa nghe, cũng lập tức hứng thú.

Ông ta vốn dĩ đã luôn niệm niệm không quên về Trường Sinh Bất Lão Đan, nhưng không ngờ con trai tốt của mình lại tìm được manh mối!

Ông ta vội vàng hỏi: "Khối ngọc bài này có thể tìm được Trường Sinh Bất Lão Dược không?" Lý Tuấn Dân đặt ngọc bội vào lòng bàn tay, sau đó đưa ra dưới ánh đèn, để ánh đèn xuyên qua ngọc bội.

Hình chiếu của ngọc bội hiện lên trên bức tường không xa, cha của tiểu bối Lý Vinh thấy vậy có chút không hiểu nói: "Ngài đang làm gì vậy?" Lý Tuấn Dân xoay ngọc bội: "Khối ngọc bài này có lẽ là chìa khóa để tìm đến mộ cổ, nên tôi muốn dùng phương pháp thông thường thử nghiệm một chút, xem có thể phá giải cơ quan bên trong ngọc bội không." Lý Vinh thấy Lý Tuấn Dân loay hoay nửa ngày không có hiệu quả, cười nói: "Hay là ngâm ngọc bội vào nước thử

xem, biết đâu được." "Hoặc là dùng lửa đốt?" Lý Tuấn Dân nói: "Đốt lửa thì thôi đi, đây là ngọc bội, đâu phải giấy.

Nhưng, dùng nước thì có thể thử một chút." Hai người bắt đầu thử nghiệm, nhưng tiếc là khối ngọc bội kia vẫn không hề thay đổi, không hề có dấu hiệu nhả ra manh mối nào.

Lý Tuấn Dân nhíu mày, trả ngọc bội lại cho Lý Vinh: "Khối ngọc bài này có lẽ chỉ là vật ghi chép sự việc đó, chứ không có gì đặc biệt khác." Lý Vinh đi nhận ngọc bội, nhưng vì tay có nước, cầm không chắc, ngọc bội trực tiếp tuột xuống rơi trên nền gạch!

Rắc!

Một tiếng trong trẻo vang vọng trong phòng.

Hai người sững sờ, sau đó vội vàng nhìn về phía ngọc bội.

Chỉ thấy ngọc bội đã vỡ thành bảy mảnh!

Lý Vinh có chút xót xa, khối ngọc bội này cho dù không phải là manh mối, nhưng cũng là một cổ vật giá trị không nhỏ mà!

Lý Tuấn Dân đột nhiên reo lên: "Tốt!

Vỡ tốt lắm!" Lý Vinh nhíu mày: "Chú, chú…" Lý Tuấn Dân chỉ vào khối ngọc bội trên mặt đất, mừng rỡ khôn xiết: "Thì ra khối ngọc bội này cần phải vỡ nát mới có thể hiển thị manh mối thật sự!" "Cháu nhìn xem trên ngọc bội có chữ!" Lý Vinh vội vàng nhìn về phía Lý Tuấn Dân chỉ.

Quả nhiên thấy trên mặt bên của ngọc bội có chữ!

Chữ viết là chữ giáp cốt cổ xưa.

Lý Vinh cầm ngọc bội lên xem xét kỹ lưỡng, phát hiện mấy chữ này được khắc ở mặt bên của đỉnh đồng, sử dụng phương pháp âm khắc.

Lý Tuấn Dân bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Thảo nào trước đây mấy chữ đó trông kỳ quái như vậy, hóa ra là sự khúc xạ của chữ trong ngọc!" Lý Tuấn Dân đặt tất cả các mảnh ngọc bội lại với nhau, phát hiện mỗi khối ngọc bội đều có một chữ.

Bảy chữ lần lượt là Côn Luân Đế Khư Dịch Vẫn Thiên.

Còn mặt bên thì dưới ánh đèn chiếu rọi, cùng nhau chiếu ra một đoàn đồ án phức tạp.

Khi Lý Tuấn Dân nhìn thấy đồ án này, sắc mặt ông ta mừng rỡ điên cuồng.

Lấy bản đồ vệ tinh ra đối chiếu xong liền lớn tiếng nói: "Đây là vị trí của Hẻm núi Lăng Cách Lặc ở Côn Luân!" "Nơi này, tuyệt đối có bí mật to lớn!" Lý Vinh nghe thấy địa danh hẻm núi lớn Nalingele, sắc mặt biến đổi, giọng nói có chút kỳ lạ: "Làm sao có thể!

Nơi ngọc bội này chỉ thật sự là hẻm núi lớn Nalingele sao?

Ông không nhầm lẫn chứ?" Lý Tuấn Dân lắc đầu: "Không thể nào!

Tôi từng đến Côn Luân, rất am hiểu địa hình Côn Luân, nơi này tuyệt đối là gần hẻm núi lớn Nalingele!

Chỉ là không biết cụ thể ở chỗ nào." Lý Vinh dường như nghĩ đến chuyện gì đó kinh khủng, ánh mắt co rúm lại vì kinh sợ: "Có khi nào tấm bản đồ này có vấn đề không?

Hiển thị sai?" Lý Tuấn Dân nhìn ngọc bội, xoay nó vài vòng, rồi so sánh với các bản đồ địa hình khác, phát hiện bản đồ này có độ tương tự cao nhất với hẻm núi lớn Nalingele!

Bỏ qua những thay đổi do thời gian mang lại, họa đồ quỷ dị được tạo thành từ ánh sáng và bóng tối đan xen này rất có thể là hẻm núi lớn Nalingele của mấy ngàn năm trước.

Lý Tuấn Dân khẳng định nói: “Tuyệt đối không nhầm lẫn!

Đây chính là bản đồ dẫn đến hẻm núi lớn Nalingele!” Lý Tuấn Dân chỉ vào ký hiệu hình trăng khuyết trên bản đồ nói: “Nơi này ở gần hẻm núi lớn Nalingele, có thể dùng thủ đoạn như vậy để lại manh mối, khẳng định là một người phi phàm!

Mà phía sau nó nhất định ẩn chứa bí mật cực kỳ quan trọng!” “Rất có thể chính là bí mật trường sinh!” Lý Vinh bị Lý Tuấn Dân thuyết phục có chút động lòng, nhưng ánh mắt chớp động, do dự không quyết: “Hẻm núi lớn Nalingele là cánh cổng địa ngục trong truyền thuyết!

Chỉ cần tiến vào hẻm núi, không mất tích một cách bí ẩn thì cũng chết một cách kỳ lạ!” “Những dân du mục sống ở núi Côn Luân, thà để trâu bò chết đói trên bãi Gobi, cũng tuyệt đối không dám vào hẻm núi chăn thả.” “Hơn nữa...” Lý Tuấn Dân thấy Lý Vinh dường như từng tiến vào hẻm núi lớn Nalingele, vội vàng hỏi: “Hơn nữa gì?” Lý Vinh dường như sợ có người nghe lén, nhìn xung quanh vài lần rồi mới hạ giọng, tiết lộ bí mật chôn giấu sâu trong lòng: “Vào những năm 90 của thế kỷ 20, để vén màn bí ẩn hẻm núi Nalingele, tôi cùng đội khảo sát địa chất địa phương thành lập đội, mang theo thiết bị công nghệ cao tiến vào hẻm núi điều tra.” “Mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng tôi vẫn nhớ đó là một buổi trưa trời quang mây tạnh, gió nhẹ nắng đẹp, mọi thứ đều yên bình như vậy, không có một chút điềm báo bất lành!” “Đột nhiên, xung quanh vang lên tiếng sấm chấn động cả đất trời, một đầu bếp trưởng đi cùng đội khảo sát bị một luồng sáng đánh trúng, ngã gục xuống đất, da thịt bị nướng cháy đen, chết ngay tại chỗ!” “Tôi đứng rất gần bếp trưởng, có thể nhìn rõ một luồng sáng trắng rực như lưỡi kiếm giáng xuống, trực tiếp giết chết anh ta!” “Lúc đó chúng tôi đều sợ xanh mắt, vội vàng rời khỏi vùng rìa hẻm núi Nalingele!” Lý Tuấn Dân không nghi ngờ Lý Vinh nói dối,

chuyện này tuy đã qua rất lâu, nhưng muốn điều tra thì vẫn có thể làm rõ.

Hơn nữa Lý Vinh cũng không có lý do gì để nói dối.

Cũng có nghĩa là, hẻm núi Nalingele này quả thực rất quỷ dị.

Lý Tuấn Dân suy nghĩ một lát, đưa ra một lời giải thích khoa học, trầm giọng nói: "Có lẽ nơi đó là một từ trường đặc biệt, tích trữ dòng điện, nên mới dẫn đến bi kịch." Lý Vinh im lặng một lúc rồi nói: "Có lẽ vậy!" Lý Tuấn Dân nhìn thẳng vào mắt Lý Vinh: "Tôi đã không còn sống được bao lâu nữa, sự lão hóa diễn ra rất nhanh!" "Rõ ràng hôm qua tôi vẫn còn tinh lực dồi dào, nhưng hôm nay tôi đã cảm thấy lực bất tòng tâm!" "Anh đã sáu mươi tuổi rồi phải không?

Chẳng lẽ muốn cứ thế mà chết già một cách bình thường?" Lý Vinh lắc đầu, ngữ khí kiên định: "Tôi đương nhiên không muốn chết già!" "Ý của ông tôi hiểu, đều là người đã nửa bước vào quan tài, cũng không còn quan tâm những điều này nữa!" Lý Tuấn Dân gật đầu: "Ừ!

Thời gian không chờ đợi ai, tối nay tôi sẽ tổ chức nhân sự xong, ba ngày sau liền lên đường đến hẻm núi Nalingele!" Lý Vinh gật đầu.

Mà đúng lúc Lý gia chuẩn bị đi đến hẻm núi Nalingele, Vương gia và Trương gia cũng phát hiện ra ngọc bội đặc biệt.

Dường như là định mệnh đã an bài!

Có lẽ là trùng hợp, cũng có thể là âm mưu!

Vương gia có được một khối ngọc bội khắc Vu Thố.

Vương Hồng đang tu luyện Khống Vật Thuật ở Côn Luân, mài giũa tinh thần lực.

Cô bé tìm thấy khối ngọc bội này trong một sơn động, bởi vì nhân

vật được điêu khắc trên ngọc bội tuy có dáng vẻ trang nghiêm uy vũ, nhưng lại có một cái đuôi báo, lộ ra hàm răng hổ sắc bén và dài.

Hình tượng này rất giống với Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Vì cảm thấy không tầm thường, có lẽ lai lịch rất lớn, cô bé liền bàn bạc với cha mình.

Chuyện này cuối cùng bị gia chủ Vương gia biết, gia chủ Vương gia nhìn thấy khối ngọc bội này xong, mặt đầy kinh hỉ.

Nói rằng ngọc bội này ẩn chứa bí mật trường sinh!

Sau khi Vương gia giải mã bí mật trong ngọc bội, phát hiện bản đồ trong đó chỉ hướng đến hẻm núi Nalingele!

Thế là Vương gia quyết định tạm thời từ bỏ mộ Tam Quốc, dù sao thi thể đế vương trong mộ Tam Quốc quá mạnh mẽ, quyết định đi đến hẻm núi Nalingele, tìm bí mật trường sinh mà Tây Vương Mẫu để lại!

Ngoài Vương gia, Trương gia cũng có Trương Vô Nhiễm đang tu luyện ở Côn Luân, cô ấy cũng nhận được một khối ngọc bội.

Trương gia vì thế cũng tham gia vào chuyến đi đến hẻm núi Nalingele này!

Bởi vì bí mật trường sinh quá quan trọng, nên ba đại gia tộc đều nghiêm ngặt bảo mật, không cho phép bất kỳ ai tiết lộ cơ mật ra ngoài.

Ba đại gia tộc đều cử thiên tài trong gia tộc cùng đi đến hẻm núi Nalingele, quyết tâm đoạt được bí mật trường sinh.

Tuy nhiên vì giao thông bất tiện, nên trước khi tiến vào hẻm núi Nalingele, cần phải đi qua một vùng hồ tên là Hồ Cá Voi.

Để tìm người địa phương làm hướng dẫn viên, nhanh chóng đi thuyền đến hẻm núi Nalingele, những người Lý gia liền nghỉ lại một

đêm ở nhà dân địa phương.

Chuyến đi này của Lý gia ngoài Lý Tuấn Dân và Lý Vinh là hai người giàu kinh nghiệm ra, còn có thiên kiêu tuyệt thế của Lý gia là Lý Trường Sinh!

Lý Trường Sinh thuộc phái Võ Đang Toàn Chân, tính mệnh song tu, hiện nay đã là Cầm Tâm Cảnh trung kỳ, ba năm trước đã tu luyện ra Dương Thần, thực lực cực cao!

Đương nhiên, ngoài ba thành viên chủ chốt này, Lý gia tự nhiên cũng mang theo không ít người đi theo, dù sao chuyến hạ mộ lần này cần tiêu tốn thời gian khá dài.

Đồ ăn và nước uống, cũng như đường về đều là vấn đề.

Ba người mà muốn đặt chân vào hẻm núi Nalingele thì quả thực quá ngây thơ.

Lý Trường Sinh có dung mạo anh tuấn, khí độ phi phàm, trong tay cầm một thanh bảo kiếm tinh xảo, trông như kiếm tiên hạ phàm.

Tuy nhiên, lúc này lông mày anh ta lại cau chặt, nhìn chằm chằm về một hướng.

Lý Tuấn Dân thấy cháu trai mình lộ ra biểu cảm như vậy, không nhịn được nói: "Trường Sinh, xảy ra chuyện gì vậy?" Lý Trường Sinh chỉ vào căn nhà không xa nói: "Trong đó có khí tức tu đạo giả!

Rất giống khí tức Ngũ Lôi Chính Pháp, chắc hẳn đối phương khống chế Ngũ Lôi Chính Pháp không đủ, nên đã để lộ một tia." "Ngũ Lôi Chính Pháp?" Lý Tuấn Dân nhíu mày: "Người của Thiên Sư Phủ sao lại ở đây?

Chẳng lẽ là đến tu đạo, cảm ngộ thiên địa ư?" Lý Trường Sinh lắc đầu: "Không giống lắm!

Số người của đối phương không ít hơn chúng ta." Lý Tuấn Dân tim đập mạnh, một dự cảm chẳng lành dâng lên.

Lý Trường Sinh trầm ngâm một lát rồi nói: "Chú hai, chúng ta qua đó xem sao!" Lý Tuấn Dân cũng cảm thấy chuyện này không tầm thường, nhưng nếu tùy tiện qua đó sẽ đánh rắn động cỏ, đang định khuyên Lý Trường Sinh.

Chương 153

Từ trong căn nhà phía xa đột nhiên bước ra một người, ánh mắt hai bên giao nhau, nhất thời có chút ngượng ngùng.

Lý Trường Sinh khẽ nói: "Vương Hồng của Vương gia!" Lý Tuấn Dân nhìn thấy Vương Hồng thì biết tình hình không ổn!

Rất có thể mục đích của đối phương cũng giống họ, là bí mật trường sinh.

Lý Trường Sinh khẽ nhíu mày, tin tức rò rỉ bằng cách nào?

Hành động bảo mật của Lý gia lần này hẳn là rất nghiêm ngặt, chẳng lẽ đối phương có nội gián ở Lý gia?

Mà ở phía bên kia, Vương Hồng mặt tròn cũng rơi vào suy đoán tương tự.

Người biết chuyện này không nhiều, đều là người thân cận của Vương gia.

Khả năng phản bội Vương gia không cao lắm a!

Mối quan hệ giữa Lý gia và Vương gia không căng thẳng đến vậy, bởi vì tranh chấp môn phái giữa các thế gia đạo mộ đã bước vào giai đoạn hòa hoãn, nên hai bên gặp mặt tự nhiên phải chào hỏi.

Nếu không sẽ có cảm giác như làm trộm chột dạ.

Lý Trường Sinh chắp tay, mỉm cười nói với Vương Hồng: "Lần trước ở Đại Tiếu Phổ Thiên, Ngự Kiếm Thuật của Vương huynh uy lực phi phàm, khiến tiểu đệ vô cùng kính nể a!" "Nay gặp lại, Vương huynh vẫn thần thái như xưa!" Vương Hồng đáp lễ: "Lý huynh thiên đình đầy đặn, vầng trán nổi bật, chắc hẳn tính mệnh song tu đã viên mãn, Dương Thần chi thuật có thể chém Hồng Lệ Quỷ!" Hai người

như thường lệ khen xã giao một hồi, rồi mới cẩn thận thăm dò mục đích của đối phương.

Lý Trường Sinh nở nụ cười nho nhã: "Hồ Cá Voi này là cảnh đẹp hiếm có, vì chất lượng nước ở hai phía đông tây Hồ Cá Voi khác biệt rõ rệt, khiến phía đông hồ có vịt trời ngỗng trời bay lượn, phía tây hồ có ngàn vạn con ngựa cùng uống nước, nếu lúc đó được thưởng thức hiện tượng kỳ lạ này trên mặt hồ, tuyệt đối là một chuyện tốt đẹp!" "Không biết Vương huynh có hứng thú cùng tiểu đệ thưởng thức cảnh đẹp này không?" Vương Hồng có một khuôn mặt tròn xoe, trông hơi đáng yêu, nụ cười hiền lành, mang lại cảm giác vô hại với người và vật: "Lý huynh thịnh tình mời, tiểu đệ tôi tự nhiên sẵn lòng!" Hai người đang chuẩn bị đi thuyền ra hồ, đột nhiên cảm giác không khí xuất hiện một tia lạnh lẽo.

Cảm nhận được khí tức quen thuộc này, sắc mặt cả hai khựng lại.

Sau đó, hai người nhìn về phía căn nhà khác.

Chỉ thấy một thiếu nữ tóc bạc phơ, khí chất lạnh lùng như tuyết sơn bước ra từ trong nhà, trong tay cầm một cây phất trần cổ kính.

"Trương Vô Nhiễm!" Cả hai người đều nghĩ đến cái tên này.

Người của Trương gia Nam phái sao lại ở đây?

Sắc mặt Lý Trường Sinh dần dần trở nên kỳ lạ.

Bắc phái Vương Lý, Nam phái Trương gia.

Ba đại thế gia cùng lúc xuất hiện ở bên Hồ Cá Voi, điều này tuyệt đối không thể là trùng hợp!

Lý Trường Sinh không còn giả vờ nữa, đi thẳng vào vấn đề: "Vương huynh, không biết anh đến Hồ Cá Voi này vì chuyện gì?" Vương Hồng cười ha ha nói: "Sau khi tôi đạt đến Thanh Tâm Cảnh trung kỳ, liền cảm thấy gặp phải bình cảnh, thực lực khó mà tiến bộ,

nên đến Côn Luân cảm ngộ tự nhiên, muốn xem có thu hoạch gì không." Lời này của Vương Hồng không giả, nhưng đó là suy nghĩ trước đây.

Hiện tại, cô bé chỉ muốn tìm bí mật trường sinh.

Vương Hồng tuổi không lớn, có thể đặt chân vào Cầm Tâm Cảnh không chỉ vì thiên phú.

Thiên phú của Vương Đằng Vân vượt xa Vương Hồng, nhưng hiện nay cũng mới vừa đột phá đến Thanh Tâm Cảnh.

Tuổi còn lớn hơn Vương Hồng mấy tuổi.

Vương Hồng và những người khác có thể sớm đặt chân vào Cầm Tâm Cảnh như vậy, tự nhiên là đã phải trả cái giá rất lớn.

Cái giá này, có lẽ bí mật trường sinh có thể bù đắp, nên Vương Hồng mới dồn tâm huyết vào bí mật trường sinh như vậy.

Nhưng chuyện này tự nhiên không thể nói cho Lý Trường Sinh biết.

Lý Trường Sinh biết Vương Hồng không nói thật, cười nói: "Thật trùng hợp, tôi cũng vậy!" Vương Hồng: "Vì Trương Vô Nhiễm cũng đã đến, hay là chúng ta qua đó ôn chuyện cũ?" Lý Trường Sinh gật đầu: "Cũng tốt!

Lần trước khi giao lưu ở Đại Tiếu Phổ Thiên, Thủy Hàn Âm Lôi của Trương Vô Nhiễm suýt nữa phá vỡ Dương Thần của tôi, quả thực rất đáng sợ!" "Cô ấy dù sao cũng là con gái của Trương gia, có thể tu luyện Thủy Hàn Âm Lôi đến trình độ này quả thực rất lợi hại!

Nhưng đáng tiếc..." Trên mặt Vương Hồng đột nhiên lộ ra ý cười đầy ẩn ý.

Rõ ràng là khuôn mặt hiền lành, nhưng lúc này lại lộ ra nụ cười

hiểm độc, xảo trá, khiến Lý Trường Sinh trong lòng vô cùng chán ghét.

Tuy nhiên, cảm xúc này tự nhiên không thể bộc lộ ra ngoài.

Hai người đi đến chỗ Trương Vô Nhiễm, ôn hòa chào hỏi một tiếng.

Tay không đánh người cười.

Trương Vô Nhiễm tuy tính cách lạnh nhạt, nhưng cũng gật đầu xem như đáp lễ.

Vương Hồng và Lý Trường Sinh bắt đầu nói chuyện về những chuyện thú vị trong Đại Tiếu Phổ Thiên, bề ngoài trông như những tri kỷ lâu ngày không gặp.

Trương Vô Nhiễm không hứng thú với những điều này, đứng một bên im lặng không nói.

Mọi người trò chuyện được nửa giờ thì giải tán, ai về nhà nấy.

Lý Tuấn Dân hạ giọng nói: "Trường Sinh, lần này e rằng có chút phiền phức rồi!" "Nếu Vương gia và Trương gia cũng đến tranh giành..." Lý Trường Sinh lại cười nói: "Không sao!

Đều nói thế chân vạc, ba nhà chúng ta kiềm chế lẫn nhau, có lẽ ngược lại có thể cùng nhau hạ mộ." Lý Tuấn Dân ừ một tiếng, nhưng giữa mày vẫn mang theo một tia u ám.

Mộ Dịch Thiên Đế.

Đêm Mộ U Linh cuối cùng cũng dừng lại.

Lý Dịch dùng Mắt Lãnh Chúa quan sát xung quanh Mộ Dịch Thiên Đế, phát hiện nơi này không có dấu hiệu cổ mộ.

Hoặc có thể nói, hắn hiện tại chỉ đang ở gần cổ mộ.

Lý Dịch quyết định để Hổ Phong Thi Yêu ra ngoài trinh sát xung quanh cổ mộ của mình, nếu bên ngoài là khu vực nguy hiểm, hắn cũng có sự chuẩn bị.

Hổ Phong Thi Yêu bay ra khỏi cổ mộ, liền cảm nhận được một luồng lạnh lẽo.

Đây không phải cái lạnh do âm khí mang lại.

Hổ Phong Thi Yêu vốn là âm vật, tự nhiên sẽ không sợ âm khí.

Đây là cái lạnh dưới quy luật vật lý.

Lý Dịch thông qua thị giác của Hổ Phong Thi Yêu, phát hiện nơi mình đang ở lại tích tụ một lớp tuyết dày!

Lý Dịch nhìn điện thoại, phát hiện lại không có tín hiệu!

Nơi này rốt cuộc là góc xó xỉnh nào?

Ngay cả tín hiệu cũng không có!

Lý Dịch thấy xung quanh không có nguy hiểm, liền chủ động rời khỏi cổ mộ, chuẩn bị ra ngoài hít thở không khí nguyên thủy của tự nhiên.

Dù sao cứ mãi ở trong cổ mộ âm u ngột ngạt, mà lại không có điện thoại để giải tỏa, ngay cả cương thi cũng có chút phiền muộn.

Hô!

Gió lạnh thấu xương thổi qua, thổi tung vạt áo Lý Dịch, len lỏi vào cơ thể hắn.

Đáng tiếc, Lý Dịch hiện tại là cương thi, không hề cảm thấy tín hiệu lạnh từ thần kinh.

Ngược lại, bị gió thổi còn cảm thấy khá sảng khoái.

Rõ ràng là gió hồ ẩm ướt, mặn chát, dưới khứu giác và cảm nhận

chậm chạp của Lý Dịch, lại trở nên vô cùng tuyệt diệu.

Có lẽ vì nơi đây ít dấu chân người, không bị ô nhiễm, bầu trời đêm đen nhánh trong trẻo và tuyệt đẹp, ánh sao rực rỡ, lấp lánh phản chiếu trên mặt hồ phẳng lặng, tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ!

Ngay lúc Lý Dịch đang thưởng thức cảnh đẹp, mấy đốm đèn lờ mờ phía xa đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn.

Sau đó, ba nhóm người giao nhau, dường như đang bàn bạc điều gì.

Lý Dịch tuy cảm nhận về gió hồ yếu, nhưng cảm nhận về sinh mệnh, đặc biệt là con người, vô cùng nhạy bén.

Khí trường của con người là vô cùng khác biệt.

Mà những người ở đây, khí trường lại càng mạnh mẽ.

Trong đó có ba người dương khí rất đủ, ẩn chứa dị huyết cực kỳ mạnh mẽ!

Loại dị huyết này so với của Diệp Thần thuần khiết và mạnh mẽ hơn rất nhiều, nếu sử dụng những dị huyết này, nhất định có thể khiến Lý Dịch có được kỹ năng bá đạo hơn.

Hơn nữa, những người này bày ra trận địa lớn như vậy, e rằng cũng muốn làm một chuyện lớn.

Chương 154

Hắn đi theo bọn họ nói không chừng có thể kiếm hời.

Lý Dịch suy nghĩ một lát, một kế hoạch bắt đầu thành hình trong lòng.

Hắn để Hổ Phong Thi Yêu lấy ra một chiếc mặt nạ đồng bình thường từ Đồng Tước Các, che khuất khuôn mặt khiến trời đất kinh hãi, quỷ thần khiếp sợ của mình, rồi mới đi về phía mọi người.

Để phòng ngừa bất trắc, đàn Hổ Phong Thi Yêu thì ẩn nấp trong bóng tối.

Quỷ Tỳ trong tay Lý Dịch cũng ở trạng thái giải phong, nếu những người này phát hiện thân phận cương thi của hắn, thì chỉ có thể tiêu diệt.

Mặc dù làm vậy sẽ không phát huy được toàn bộ giá trị của những người này, nhưng sẽ rất an toàn.

Nhóm người kia dường như đã đạt được một loại thỏa thuận nào đó, đang khen ngợi lẫn nhau.

Lý Dịch lấy điện thoại ra, dùng chức năng chuyển văn bản thành giọng nói nói: "Chư vị, tôi có thể hỏi đường một chút không?" Lúc này mọi người mới chú ý đến Lý Dịch, lập tức giật mình!

Bọn họ đều không phải người bình thường, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương đều là kỹ năng cơ bản.

Nhưng không ngờ người trước mắt này đã đi đến trước mặt họ rồi, mà họ lại không hề phát giác!

Điều này quả thực có chút kinh khủng!

Đặc biệt là Lý Trường Sinh, anh ta tính mệnh song tu, có thể Dương Thần xuất khiếu!

Cảm nhận mạnh mẽ đến mức nào?

Vậy mà, trước khi người bí ẩn này lên tiếng, anh ta hoàn toàn không hề cảm nhận được.

Đây tuyệt đối là một cao thủ a!

Bọn họ đâu biết, Lý Dịch từng luyện ra tiên thiên nhất khí trong nội cảnh, tinh thần cảnh giới cực cao.

Mặc dù ở thế giới hiện thực vẫn chưa lần nữa tiếp dẫn tiên thiên nhất khí nhập tổ khiếu, nhưng tinh thần cảnh giới đã ở đó rồi.

Đây là cấp bậc tinh thần cảnh giới áp chế!

Sao bọn họ có thể cảm nhận được?

Bất kể ở đâu, đều là thực lực vi tôn.

Mọi người nhìn Lý Dịch với ba phần tôn kính, bốn phần cảnh giác, năm phần hiếu kỳ.

Vương Hồng chắp tay nói: “Không biết các hạ làm nghề gì?

Thuộc phái nào?” Mạch, tức là long mạch.

Đây là ám ngữ, đang hỏi Lý Dịch làm gì.

Thổ oa phạn, tức là đạo mộ lưu phái.

Lý Dịch giả vờ không biết, tiếp tục dùng điện thoại phát ngôn: “Tôi là khách du lịch, kết quả là bị lạc đường, các vị có thể dẫn tôi đi một đoạn không?” Vương Hồng: “...” Nếu anh trên mặt không đeo mặt nạ đồng giá trị không nhỏ, trên người lại không có luồng âm sát chi khí nồng đậm, tôi thật sự sẽ tin anh chỉ là một người bình thường đi du lịch!

Nhưng, không có nhiều nếu như vậy.

Anh đây là coi tôi là thằng ngốc mà lừa a!

Bây giờ đi lừa người còn không cần huấn luyện một chút sao?

Ngưỡng cửa thấp đến vậy?

Mặc dù Vương Hồng nội tâm không ngừng than vãn, nhưng cũng không vạch trần Lý Dịch.

Ngược lại còn rất phối hợp: "Thì ra là vậy!

Nhưng chúng tôi sắp đi qua Hồ Cá Voi, có lẽ không cùng đường với anh." "Hay là chúng tôi cho anh một khoản lộ phí, anh tìm người địa phương làm hướng dẫn viên rời khỏi đây?" Vương Hồng rất khách khí.

Điều này tuyệt đối không phải vì cô bé cảm thấy mình đánh không lại Lý Dịch.

Mà là vì cha cô bé từ nhỏ đã dạy cô bé phải sẵn lòng giúp đỡ người khác.

Lý Dịch nghe thấy mọi người muốn đi qua Hồ Cá Voi, mắt sáng lên.

"Chuyện này chẳng phải trùng hợp quá sao?

Chúng ta vừa hay cùng đường a!" "Nếu không chê tôi là cục nợ, các anh có thể dẫn tôi đi không?" Vương Hồng: "???" Tôi vừa rồi đã ngầm từ chối anh rồi, chẳng lẽ anh không nghe hiểu?!

Lý Trường Sinh coi như đã nghe rõ, vị cao thủ câm dùng điện thoại này e rằng muốn đi nhờ thuyền của họ!

Từ chối là không thể rồi.

Luồng sát khí như thực chất của đối phương đã nói rõ tất cả.

Đây là một quỷ tu tà môn!

Cấp bậc e rằng đã đến Thanh Tâm Cảnh hậu kỳ.

Bọn họ mới Thanh Tâm Cảnh trung kỳ, cho dù có liều mạng sử dụng Thỉnh Thần Chi Thuật, cũng không thể giữ lại đối phương.

Bởi vì ngay khoảnh khắc bọn họ hoàn thành Thỉnh Thần, quỷ tu này sẽ chạy thoát.

Sau đó nhân lúc tinh thần họ suy yếu, không tốn chút sức lực nào mà giết chết họ.

Anh hỏi tại sao anh ta lại thông thạo và hiểu rõ như vậy.

Đương nhiên là vì trước đây anh ta đã từng làm như vậy.

Vương Hồng mặt mày tươi cười, trong lòng ngầm chửi: "Tôi thấy các hạ vầng trán nổi bật, là thế tiềm long, chắc hẳn ngày sau tất sẽ hóa rồng a!" "Có thể đồng hành cùng các hạ, là phúc khí và vinh hạnh của chúng tôi." Vương Hồng đưa một lời nịnh bợ, Lý Dịch tuy biết đối phương nói nửa thật nửa giả, nhưng vẫn rất hài lòng.

Dù sao để người khác nói lời trái lòng mà nịnh bợ mình, điều này cũng khá sướng.

Quả gọt ép không chỉ giải khát, còn có chút ngọt nữa!

"Cảm ơn huynh đệ nhiều!" Lý Dịch khoác vai Vương Hồng, ra vẻ anh em tốt.

Vương Hồng lập tức lạnh toát khắp người, rùng mình một cái.

Trong lòng thầm nghĩ, luồng âm sát chi khí trên người tên này sao còn nặng hơn cả cương thi?

Vương Hồng đương nhiên không thể nghĩ đến, Lý Dịch thật sự là cương thi.

Dù sao, cương thi nào lại chơi điện thoại?

Vì ở trong cổ mộ mãi không nói chuyện với ai, nên hộp thoại của Lý Dịch hoàn toàn mở ra.

Ngón tay đeo găng trắng lướt nhanh, tốc độ tay hoa mắt chóng mặt khiến Vương Hồng ngẩn người.

Tốc độ tay nhanh như vậy, dùng để gõ chữ có hơi lãng phí không?

"Bạn ơi, anh có chơi game không?" Vương Hồng: "Không chơi!" "Ồ!

Cuộc đời của anh chỉ còn một phần mười nữa thôi!" Vương Hồng: "?" Lý Dịch lại nhìn Lý Trường Sinh: "Anh thì sao?" Lý Trường Sinh nở nụ cười phóng khoáng, đôi mắt sáng như sao mang theo một tia cao ngạo: "Không chơi!" "Đáng tiếc!

Cuộc đời của anh cũng chỉ còn một phần mười nữa thôi!" Điện thoại phát ra giọng ông chú tang thương, dường như rất thất vọng với biểu hiện của mọi người.

Cho các người cơ hội mà các người không có tác dụng a!

Mọi người không hiểu ra sao, chỉ có thể giữ im lặng, trên mặt mang theo nụ cười.

Gia tộc càng lớn, càng chú ý thể diện.

Ngay cả khi thực sự tức giận, cũng phải giữ vẻ ưu nhã, khí chất này phải nắm chắc.

Lý Dịch suy nghĩ một lát, quyết định cho họ thêm một cơ hội: "Các vị có mang theo sạc dự phòng không?

Điện thoại của tôi sắp hết pin rồi." Hầu hết điện thoại của Lý Dịch chỉ còn hơn bốn mươi phần trăm pin, điều này khiến Lý Dịch mắc hội chứng lo âu về pin rất bất lực.

Ở kiếp trước, nếu pin không sạc đầy một trăm phần trăm, hắn sẽ không thể ra khỏi nhà.

Chỉ là bây giờ điều kiện có hạn, đành phải ra ngoài.

Chương 155

Vương Hồng nháy mắt với thuộc hạ của mình, thuộc hạ hiểu ý, lập tức mang đến một cục sạc dự phòng.

Lý Dịch lấy ra một chiếc điện thoại khác, gõ chữ nói: "Còn nữa không?

Tôi ở đây có rất nhiều điện thoại?" Vương Hồng cười nói: "Có!

Sạc dự phòng không phải thứ gì hiếm lạ, lần này chúng tôi mang theo máy phát điện mini, điện lực không thiếu." Lý Dịch lấy ba lô ra, đổ điện thoại bên trong xuống đất.

Mọi người nhìn đống điện thoại chất thành núi nhỏ trên mặt đất, đều có chút sững sờ.

Anh thật sự là đạo mộ tặc, không phải mở tiệm điện thoại, hoặc sản xuất điện thoại sao?

Vương Hồng nhìn chiếc mặt nạ đồng của Lý Dịch, chiếc mặt nạ đó vừa nhìn đã thấy lai lịch bất phàm, nhìn vào cách chế tác và chất liệu, hẳn là mặt nạ thời Chiến Quốc.

Đồ đồng có giá trị rất cao, có thể nói, chiếc mặt nạ đồng trông còn khá nguyên vẹn này ít nhất trị giá vài trăm triệu!

Hơn nữa, người bình thường ai lại đeo mặt nạ đồng lên mặt!

Còn quần áo trên người Lý Dịch, hẳn là của thời Tam Quốc.

Không phải đồ giả, mà là y phục thật sự của thời Tam Quốc!

Trong nhà Vương Hồng cũng có bộ sưu tập y phục thời Tam Quốc, ví dụ như hán phục của Tiểu Kiều, nên mới có thể nhận ra ngay đối phương đang mặc hoa phục thời Tam Quốc.

Hoa phục này tự nhiên không phải hàng bình thường, mà là vật tùy táng của Ngụy Võ Đế.

Gia công tinh xảo, trông cực kỳ bá khí.

Có một khoảnh khắc nào đó, khiến Vương Hồng cảm giác, đối phương thật sự là người xuyên không từ cổ đại đến.

Đương nhiên, Vương Hồng biết điều này là không thể.

Người cổ đại sao lại thành thạo dùng điện thoại như vậy?

Tốc độ gõ chữ còn nhanh hơn cả cô bé, lại còn sử dụng phương pháp gõ Ngũ Bút.

Nhưng, đối phương làm sao lại có nhiều điện thoại đã qua sử dụng như vậy?

Có mấy chiếc điện thoại có dấu hiệu sử dụng rất nặng, hẳn là những chiếc máy cũ đã dùng mấy năm.

Đối phương sở hữu nhiều điện thoại như vậy, chẳng lẽ là ở trong cổ mộ chia chiến lợi phẩm không đều, nên đã xảy ra nội chiến, giết chết tất cả đồng bọn sao?

Điều này cũng rất dễ giải thích, tại sao đối phương lại đeo mặt nạ đồng, mặc hoa phục thời Tam Quốc xuất hiện trước mặt họ.

Nghĩ đến đây, Vương Hồng có chút không nhịn được muốn tố giác đối phương, tống đối phương một bộ vòng tay bạc và suất ăn song sắt!

Không chỉ Vương Hồng, những người khác dường như cũng nghĩ đến khả năng này, ánh mắt nhìn Lý Dịch vô cùng kỳ lạ.

Lý Dịch không để ý đến mọi người, mà vừa chơi Nam Cang Thạch, vừa mở điện thoại, muốn xem bên ngoài có mạng không.

Nhưng, nơi này quả thực quá hẻo lánh rồi, có mạng nào mà dùng

chứ?

Lý Dịch không nhịn được thở dài: "Các vị, các vị có mang theo wifi di động không?" Vương Hồng cảm giác người trước mắt này chính là kẻ nghiện mạng nặng, loại người một ngày không lên mạng thì toàn thân đau nhức.

Tu luyện đều cần rất nhiều thời gian, người như vậy thật sự là cao thủ sao?

Chẳng lẽ là cường giả dị năng thiên bẩm?

Vương Hồng gật đầu: "Chúng tôi có thiết bị thu phát vệ tinh mini, có thể lên mạng!

Tôi gửi mật mã mạng cho anh." Kết nối được mạng, trong mắt Lý Dịch lộ ra ý cười.

Ở trong mộ chẳng có gì cả, quả nhiên vẫn là ở trong phạm vi hoạt động của con người mà chơi mới thoải mái a!

Lý Tuấn Dân nhìn Nam Cang Thạch trong tay Lý Dịch, thấy khối Nam Cang Thạch này hiện ra một màu xanh đen quỷ dị, tuy màu sắc rất nhạt, nhưng nhìn rất khó chịu.

Không nhịn được nói: "Nam Cang Thạch của anh có phải luyện hỏng rồi không?" Lý Dịch lườm một cái: "Đương nhiên không có!" Lý Tuấn Dân không nói gì nhiều, chỉ lấy ra một chuỗi gỗ trầm hương chất lượng tinh xảo trong tay, thản nhiên nói: "Óc chó là thứ mới được thổi phồng mấy năm gần đây, vật chơi thực sự vẫn phải là trầm hương và tử đàn." Lý Dịch nhìn chuỗi vòng trầm hương trong tay đối phương, phát hiện đó chỉ là thượng phẩm trong gỗ trầm hương, so với cực phẩm trầm hương mà hắn tiện tay vứt trong không gian hệ thống thì còn xa vời.

Tên lão già này giả vờ trước mặt mình thì thôi, đằng này lại còn

đánh vào sự tự tin của hắn khi chơi Nam Cang Thạch, điều này có chút quá đáng rồi.

Lý Dịch lấy ra chuỗi vòng trầm hương cực phẩm, đặt vào tay Lý Tuấn Dân, thản nhiên nói: "Tôi không chỉ dùng sạc dự phòng của các anh, còn kết nối mạng của các anh, điều này khiến tôi cảm thấy rất không tiện.

Chuỗi trầm hương này coi như một chút lòng thành, mong các anh nhận lấy." Lý Tuấn Dân ban đầu không để ý đến chuỗi trầm hương mà Lý Dịch lấy ra, khách sáo một câu: "Anh khách khí quá, chỉ là tiện tay thôi mà!" Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt Lý Tuấn Dân đại biến!

Lý Tuấn Dân chạm vào chuỗi vòng trầm hương cực phẩm trong tay mình, nặng trịch, tinh xảo như ngọc, hương thơm thoang thoảng tràn ngập chóp mũi, khiến người ta tinh thần sảng khoái!

Với kinh nghiệm chơi trầm hương mấy chục năm của ông, đây là Kỳ Nam cực phẩm!

Kỳ Nam trong cổ đại được gọi là Quỳnh Chi, mềm mại hơn trầm hương thông thường.

Thông thường trong một khối gỗ trầm hương cực phẩm lớn, chỉ có một phần rất nhỏ mới có thể coi là Kỳ Nam, cực kỳ quý giá.

Chuỗi trầm hương cực phẩm này, ít nhất trị giá hơn một ngàn vạn!

Hơn nữa còn có giá mà không có thị trường!

Nếu gặp được người mua sẵn lòng chi tiền, bán một ngàn tám trăm vạn không thành vấn đề!

Lý Tuấn Dân bản thân là người cực kỳ yêu thích Kỳ Nam, sao có thể bán?

Ban đầu ông đã bỏ ra cái giá lớn, tìm kênh để có được một chuỗi Kỳ Nam cực phẩm, đáng tiếc có tiền cũng không mua được!

Chỉ có thể tìm được một chuỗi trầm hương bình thường.

Lý Tuấn Dân nắm chặt chuỗi vòng trầm hương cực phẩm, mặt đầy kích động!

Bị vả mặt đến quá hạnh phúc, khiến ông có chút không kịp trở tay.

Vương Hồng và những người khác đều từ nhỏ đã chơi kỳ trân dị bảo, nhãn lực phi phàm.

Tự nhiên vừa nhìn đã biết chuỗi trầm hương Lý Dịch lấy ra rất không tầm thường.

Ai nấy đều ghen tị nhìn Lý Tuấn Dân.

Ba câu nói mà khiến đàn ông cam tâm tình nguyện móc ra một ngàn tám trăm vạn?

Tuyệt vời a!

Bọn họ tuy có tiền, nhưng cũng không làm được như Lý Dịch, xem một chuỗi vòng hơn một ngàn vạn như không mà tặng người.

Hơn nữa, chỉ vì dùng nhờ mạng và sạc dự phòng.

Lý Tuấn Dân cất chuỗi vòng đi, cười ha ha nói: "Vị tiên sinh này, lần này chúng tôi đi mạo hiểm ở hẻm núi Nalingele, không biết tiên sinh anh muốn đi đâu?" Hẻm núi Nalingele?

Nơi này là địa điểm tà ác a!

Xem ra, điểm đến của mình rất có thể chính là nơi này rồi.

Điện thoại Lý Dịch phát ra âm thanh: "Trùng hợp quá, tôi cũng đi đến đó!" Vì chuyển văn bản thành giọng nói không mang theo cảm xúc, nên mọi người cũng không rõ Lý Dịch đang nói dối, hay nghiêm

túc.

Tuy nhiên, cũng chỉ có thể đưa Lý Dịch đi cùng thôi.

Dù sao, những đại gia tộc này thường sẽ không làm những chuyện như giết người diệt khẩu.

Bởi vì gia tộc của họ đã được rửa sạch rồi.

Hơn nữa, họ cũng muốn biết Lý Dịch rốt cuộc muốn làm gì.

Bọn họ nhiều người như vậy, Lý Dịch dù lợi hại đến mấy, cũng không thể là đối thủ của họ.

Mặt Hồ Cá Voi rất yên tĩnh.

Mọi người lợi dụng màn đêm tiến về phía trước trong Hồ Nước Mặn.

Lý Trường Sinh nhìn thời gian, chín giờ tối.

Thời gian này là do họ đã chọn trước.

Bởi vì vào thời điểm này, Hồ Cá Voi yên tĩnh nhất.

Chương 156

Vương Hồng dường như có chút không hiểu, tại sao họ lại phải đi Hồ Nước Mặn, mở miệng hỏi: "Đi từ khu vực nước ngọt của Âm Dương Hồ không được sao?

Tại sao phải đi Hồ Nước Mặn?

Gió hồ này thổi khiến mũi tôi có chút khó chịu!" Lý Trường Sinh thản nhiên nói: "Phía tây Hồ Cá Voi không có nước ngọt đổ vào, cộng thêm lượng bốc hơi lớn, nên hàm lượng muối trong hồ cao, là một Hồ Nước Mặn không có động thực vật." "Vì hàm lượng muối cao, nên nơi đây không có quái vật khủng khiếp nào sinh tồn, vì vậy đi theo đường thủy này sẽ rất an toàn." Vương Hồng cười nói: "Ba người chúng ta đều là cường giả tu đạo, còn sợ một số quái vật nhỏ sao?" Lý Trường Sinh: "Cẩn thận để đi vạn năm thuyền." Vương Hồng không nói gì nhiều, chỉ có cánh mũi không ngừng co giật, hiển nhiên rất khó chịu với gió Hồ Nước Mặn, có chút dị ứng.

Những người khác thực ra cũng có chút không thoải mái với gió hồ này, nhưng phản ứng không lớn như Vương Hồng.

Vương Hồng đột nhiên nhìn Lý Dịch, phát hiện người này vô cùng ung dung tự tại, nằm nửa người, thưởng thức gió hồ ẩm ướt, mặn chát thổi qua.

Nhất thời, Vương Hồng cả người không ổn.

Tại sao chỉ có mình cô bé bị dị ứng với gió hồ này?

Hắt xì!

Vương Hồng hắt xì một cái, nhận lấy khẩu trang mà thuộc hạ đưa tới, che kín mít mũi và miệng mình.

Thuyền đi được khoảng một giờ đồng hồ, Lý Dịch đột nhiên mở hai mắt, yên lặng nhìn mặt hồ.

Vì ánh trăng và các vì sao trên trời đều bị che khuất, nên mặt hồ lúc này rất đen, giống như một tấm vải đen thuần túy.

Chiếc thuyền nhỏ hẹp như một thanh trường đao, lướt qua mặt hồ tạo nên những gợn sóng.

Mà dưới mặt hồ, dường như cũng không yên tĩnh.

Vương Hồng cũng không nghỉ ngơi, thấy Lý Dịch nhìn mặt hồ ngẩn người, không nhịn được kiếm chuyện nói: "Lý Dịch, anh đang nhìn gì vậy?" Lý Dịch lấy điện thoại ra gõ chữ: "Dưới mặt hồ có thứ gì đó!" Vương Hồng vừa nghe liền tỉnh thần, nhưng lại nghĩ đến điều gì đó, cười nói: "Đây là Hồ Nước Mặn, không có sinh vật nào có thể sống sót ở đây!" "Nếu bên dưới không phải vật sống thì sao?" Vương Hồng không phải là chưa từng tiêu diệt quỷ dị, nhưng âm thanh phát ra từ vật thể hình khối nhấp nháy ánh sáng xanh kia quả thực có chút kinh hãi.

Đặc biệt là trong môi trường tối tăm và chết chóc này, giọng nam đơn điệu mà không pha tạp bất kỳ cảm xúc nào, như đang kể về tin tức tử vong vậy!

Mà, Lý Dịch cầm nó, cả người lại toát ra một thứ khí tức quỷ dị, có chút giống cương thi, nhưng lại dường như âm u hơn cả cương thi!

Điều này khiến Vương Hồng không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Vương Hồng nhanh chóng trấn định lại, thầm nghĩ mình chắc chắn là thần kinh suy nhược!

Lý Dịch tuy là quỷ tu, nhưng lại không phải quỷ y thật sự.

Cho dù là quỷ dị thật sự, cô bé lại cần gì phải sợ?

Khi cuộc chiến thực sự đến, cô bé tung hết át chủ bài, tuyệt đối có thể đánh giết đối phương!

Đây là át chủ bài của cô bé, cũng là sự tự tin của cô bé.

Nghĩ đến đây, nỗi sợ hãi trong lòng Vương Hồng tan biến.

Mặt hồ không biết từ lúc nào đã dâng lên làn sương trắng dày đặc, khiến mọi người có cảm giác bị cách biệt với thế giới.

Lý Trường Sinh ánh mắt nghiêm túc, giọng nói trầm thấp: "Chư vị, cẩn thận một chút, tuy hiện tại vẫn ở Hồ Nước Mặn, hẳn sẽ không xuất hiện quái vật gì, nhưng cũng có thể xuất hiện một số chuyện quỷ dị." Người hướng dẫn viên địa phương đột nhiên hét lớn, mắt đầy kinh hoàng nói: "Nhanh!

Mau quay đầu lại!

Hồ Thần nổi giận rồi!" "Hồ Thần gì nổi giận?

Chẳng qua là nổi sương..." Vương Hồng ban đầu định quát mắng hướng dẫn viên, nhưng giọng cô bé nhanh chóng nhỏ lại, đồng tử đột nhiên co rút, nhìn chằm chằm vào quả cầu điện lửa cực đẹp trước mặt!

Quả cầu điện lửa kia không ngừng nhảy nhót trên mặt hồ, như một tinh linh hoạt bát.

Ánh sáng xanh lục u tối chiếu sáng mặt hồ, sóng gợn lấp lánh, cảnh tượng có chút mộng ảo.

Nhưng mọi người không cảm nhận được một chút ấm áp hay vui sướng khi thưởng thức vẻ đẹp.

Chỉ có lạnh lẽo!

Gió hồ vốn lạnh lẽo vào khoảnh khắc này càng lạnh hơn, khiến một cao thủ như Vương Hồng cũng nổi da gà.

Trên khuôn mặt sương gió của hướng dẫn viên dần dần vặn vẹo, hét lớn một tiếng: "Hồ Thần nổi giận rồi!

Giáng thần hỏa xuống để trừng phạt chúng ta những tội nhân này!" Nói rồi, ông ta lại chủ động lao thẳng về phía quả cầu điện lửa kia!

Vương Hồng có thể cảm nhận được, hướng dẫn viên rất sợ hãi.

Cơ thể không ngừng run rẩy, nhưng lại trong trạng thái cực kỳ sợ hãi như vậy, mà lại có thể nghĩa vô phản cố lao về phía quả cầu điện lửa này.

Điều này khiến Vương Hồng có chút không thể hiểu nổi.

Vì sự việc xảy ra đột ngột, mọi người đều không kịp cứu hướng dẫn viên.

Hoặc có thể nói, đại não đã phản ứng kịp, nhưng cơ thể lại vì ảnh hưởng của quả cầu điện lửa, ngây tại chỗ, không muốn đến gần.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Lý Dịch một tay tóm lấy cổ hướng dẫn viên, như xách con gà con mà kéo ông ta về.

Sau đó vứt hướng dẫn viên sang một bên, trong điện thoại phát ra giọng nam trầm không một chút cảm xúc: "Đây không phải Hồ Thần, mà là một hiện tượng phóng điện bình thường, là do từ trường đặc biệt ở đây gây ra!" Vương Hồng liếc nhìn Lý Dịch, thầm nghĩ tên này không đi làm chuyên gia thì thật đáng tiếc.

Ba câu không rời từ trường.

Thật sự cứ gặp chuyện không biết thì từ trường giải quyết sao?

Vương Hồng có thể cảm nhận được một loại cảm xúc đáng sợ trong quả cầu điện lửa này, hiển nhiên, quả cầu điện lửa này có ý

thức!

Những người có mặt không ai phản bác lời Lý Dịch, nhưng trong lòng đều rõ, quả cầu điện lửa này không phải hiện tượng tự nhiên, mà là một loại khủng bố mà họ không thể giải thích được!

Lý Trường Sinh trầm giọng nói: "Vương Hồng, anh không phải được mệnh danh là tiểu kiếm tiên của Vương gia sao?

Dùng kiếm của anh chém thử xem!" Vương Hồng lườm một cái, không đáp lời Lý Trường Sinh, nói với thuộc hạ của mình: "Tiểu Trang, điều khiển máy bay không người lái đâm qua đó, xem quả cầu điện lửa này rốt cuộc là thứ gì!" Tiểu Trang gật đầu, thành thạo điều khiển máy bay không người lái cất cánh, ổn định tiếp cận quả cầu điện lửa.

Mà tốc độ của quả cầu điện lửa tuy không nhanh, nhưng Lý Dịch phát hiện, thứ này mỗi lần tiếp xúc mặt hồ, lại nhảy lên một lần!

Kiểu nhảy này là ngắn, không liên tục.

Hơi giống như nhảy lượng tử.

Vì vậy, mỗi lần máy bay không người lái tiếp cận quả cầu điện lửa, đều bị quả cầu điện lửa né tránh.

Vương Hồng há miệng, có chút không thể tin nổi nói: "Đây là tia chớp thành tinh rồi sao?

Lại thật sự chủ động tránh máy bay không người lái!

Điều này tuyệt đối là có ý thức a!" Những người khác cũng cảm thấy vô cùng chấn động, chuyện này quá đỗi không thể tưởng tượng nổi, quả thực khiến người ta khó mà lý giải.

Trong mắt Lý Dịch tràn đầy hứng thú, nhân lúc quả cầu điện lửa né tránh máy bay không người lái, tiếp xúc mặt hồ nhảy lên, trực tiếp

ném chiếc điện thoại trong tay ra!

Dường như đã dự đoán được bước tiếp theo của quả cầu điện lửa, quả cầu điện lửa trông như chính nó chủ động đâm vào chiếc điện thoại!

Rắc!

Màn hình điện thoại lập tức tắt ngúm, phù khoảng một giây rồi, liền "tõm" một tiếng rơi xuống hồ.

Mà quả cầu điện lửa kia cũng từ từ chìm xuống dưới mặt hồ.

Mọi người đều nhìn chằm chằm quả cầu điện lửa hoàn toàn biến mất, thần kinh căng thẳng mới hơi thả lỏng một chút.

Vương Hồng thở phào một hơi.

Cái gì đáng sợ nhất?

Những thứ chưa biết là đáng sợ nhất!

Ai biết quả cầu điện lửa này sẽ mang lại tai họa kinh khủng gì?

Lý Trường Sinh liếc nhìn Lý Dịch.

Anh ta vừa rồi còn không dám mạo hiểm ra tay, lo lắng sẽ khiến sự việc xảy ra tai biến khó lường nào đó.

Vậy mà Lý Dịch, lại quả quyết ném điện thoại ra, khiến anh ta cảm xúc rất phức tạp.

Kính nể và khiển trách đều có một chút.

Chương 157

Đương nhiên, khiển trách chiếm phần lớn hơn.

Nếu điện thoại và quả cầu điện lửa xảy ra phản ứng, nổ tung thì sao?

Lý Dịch đột nhiên cả người run lên, sau đó im lặng ngồi xuống một bên.

Mọi người đều có chút kinh sợ, rất ăn ý không nói gì.

Trong tay Lý Dịch là một sợi dây, đầu kia của sợi dây nối với chiếc điện thoại đã ném ra.

Thông qua sợi dây này, Lý Dịch hoàn toàn có thể kéo điện thoại về.

Hắn rất tò mò, sau khi điện thoại bị quả cầu điện lửa tấn công, sẽ xảy ra dị biến gì!

Rất nhanh, trong tay Lý Dịch liền xuất hiện một vật phẩm hình khối.

Lý Dịch cẩn thận lau khô nước trên đó.

Là một chiếc máy tàu, chống nước là kỹ năng cơ bản.

Nhưng, Lý Dịch phát hiện chiếc điện thoại này dường như đã chết máy, hoàn toàn không thể mở lên được.

Vương Hồng vẫn luôn chú ý Lý Dịch, thấy hắn lấy điện thoại từ dưới hồ lên, ánh mắt hơi khựng lại.

Còn có thể chơi như vậy sao?

Vương Hồng rất tò mò về chiếc điện thoại đã va chạm với quả cầu điện lửa này, muốn biết thứ này sẽ xảy ra dị biến gì, thế là liền

tiến lại gần một chút.

Miệng vừa khách sáo vừa nghiêm túc nói: "Tôi thấy anh trước đó tiện tay dùng điện thoại đánh trúng quả cầu điện lửa, anh làm sao mà chính xác đến vậy?

Chẳng lẽ là dị năng thiên bẩm sao?" Vương Hồng thực sự rất hứng thú với việc Lý Dịch đánh trúng quả cầu điện lửa, dù sao cô bé tu luyện Khống Vật Thuật nhiều năm, nhưng vẫn không thể làm được như Lý Dịch, có thể nhẹ nhàng đánh trúng quả cầu điện lửa không ngừng nhấp nháy!

Vì vậy, Vương Hồng mới từ chối đề nghị của Lý Trường Sinh.

Không chỉ lo lắng phi kiếm của mình sau khi bị quả cầu điện lửa đánh trúng, tinh thần lực đã nuôi dưỡng mười mấy năm trên đó sẽ bị đánh tan.

Mà còn vì sẽ làm trò cười trước mặt nhiều người như vậy.

Đường đường là tiểu kiếm tiên của Vương gia, ra tay lại không đánh trúng quả cầu điện lửa, điều này có chút không nói được.

Lý Dịch không để ý Vương Hồng, mà đang nghiên cứu chiếc máy tàu bị quả cầu điện lửa đánh trúng.

Đáng tiếc, chiếc máy tàu này dường như đã hoàn toàn chết máy, bất kể Lý Dịch làm cách nào, nó cũng không có chút phản ứng.

Vương Hồng thấy Lý Dịch hứng thú như vậy, ném chiếc máy tàu cho đối phương, phát ra giọng nói: "Anh thử xem!" Vương Hồng gật đầu, đặt ngón tay lên nút nguồn của máy tàu.

Điều khiến hai người kinh ngạc là, chiếc máy tàu này lại sáng màn hình!

Ánh sáng trắng bệch không ngừng nhấp nháy, dường như hấp dẫn

thiêu thân vào lửa.

Vương Hồng không nhịn được nhìn chằm chằm màn hình, khoảnh khắc tiếp theo, một khuôn mặt gớm ghiếc, khủng bố đột nhiên xuất hiện trên màn hình!

Khuôn mặt xanh nanh vàng đó, dọa Vương Hồng suýt chút nữa ném điện thoại đi!

Lưng Vương Hồng đầy mồ hôi lạnh, bị gió hồ ẩm ướt thổi qua, càng cảm thấy thấu xương.

Vương Hồng cố gắng trấn tĩnh, miễn cưỡng cười nói: "Hình nền chiếc máy tàu của anh thật sự có chút dọa người a!

Tôi suýt nữa bị dọa rồi!" Lý Dịch mặt không biểu cảm nhìn Vương Hồng, ánh mắt vô nhiên.

Chiếc điện thoại trong tay phát ra âm thanh đơn điệu và lạnh lẽo: "Đây không phải do tôi cài đặt!" Vương Hồng cả người rùng mình: "Anh đừng dọa tôi a!

Gan tôi to lắm, chỉ thế này căn bản không dọa được tôi!" Lý Dịch không nói gì.

Chỉ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không ngừng nhúc nhích kia.

Vương Hồng đột nhiên có cảm giác, chiếc điện thoại này dường như có chút nóng tay!

Sự nóng tay này không phải vì nhiệt độ của điện thoại cao, mà là vì tay cô bé quá lạnh, đột nhiên chạm vào vật thể ở nhiệt độ phòng, là ảo giác do hệ thần kinh rối loạn tạo ra.

Vương Hồng rất muốn ném chiếc điện thoại này đi, nhưng bàn tay không biết từ lúc nào đã trở nên tê dại, không dùng sức được, căn bản không ném đi được!

Sự sợ hãi tức khắc bóp chặt trái tim cô bé!

Mà lời Lý Dịch nói tiếp theo càng khiến cô bé suýt nữa ngất xỉu tại chỗ!

"Anh có cảm thấy khuôn mặt này có hơi giống anh không?" Vương Hồng nuốt nước bọt, đôi mắt không ngừng run rẩy.

Cẩn thận đưa tầm mắt đến màn hình.

Cô bé phát hiện, Lý Dịch nói rất đúng, khuôn mặt này rất giống khuôn mặt cô bé!

Khung xương và ngũ quan cơ bản đều như đúc từ một khuôn!

Chỉ là vì khuôn mặt trên màn hình quá gớm ghiếc, vặn vẹo, răng nanh rất dài, cộng thêm cô bé bị dọa sợ, nhất thời không phản ứng kịp.

Bây giờ bị Lý Dịch chỉ ra, lập tức khiến cô bé lạnh toát khắp người, không nhịn được lùi lại!

Lý Dịch nhắc nhở: "Đừng lùi lại nữa, cẩn thận rơi xuống hồ mà thành tân nương của Hồ Thần!" Vương Hồng mếu máo nói: "Anh!

Tôi có phải thật sự bị Hồ Thần chọn trúng rồi không?" Lý Dịch gật đầu: "Trước đây tôi loay hoay chiếc điện thoại này nửa ngày cũng không có phản ứng, anh vừa cầm lên thì xuất hiện hình này, xem ra Hồ Thần thật sự yêu anh rồi!" "Hồ Thần bá đạo và cô vợ nhỏ của hắn?" Lý Trường Sinh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, không nhịn được nói xen vào.

Trương Vô Nhiễm, người xa nhất với mọi người, ánh mắt lạnh nhạt, một mình trốn trong góc truy đọc chấp sự hắc ám.

Nghe thấy cuộc đối thoại của Lý Dịch và họ, nội tâm đã tự biên tự diễn đủ loại kịch bản hủ nữ thối nát.

Trương Vô Nhiễm liếc nhìn Lý Dịch, người này thân hình cao lớn vĩ tráng, luồng âm sát chi khí vô tình phát ra khiến cô ấy cũng có chút lo sợ, mang lại vẻ ngoài như chớ lại gần người lạ, quả thực phù hợp với khí chất tổng tài bá đạo.

Chỉ có điều nhan sắc của Vương Hồng thật sự không giống nữ chính, nói là nữ phụ thứ ba còn là nâng đỡ cho anh ta.

Lý Trường Sinh thì có ngoại hình đẹp trai, giống như tiên nữ hạ phàm.

Hai người này thì khá hợp.

Trong lòng nghĩ nóng bỏng, nhưng mặt cô ấy vẫn lạnh nhạt, không một chút biểu cảm.

Dù sao nhân thiết của cô ấy là nữ thần lạnh lùng, nếu bị người khác phát hiện mình là hủ nữ otaku sợ xã hội, tuyệt đối sẽ chết vì xấu hổ!

Vương Hồng suýt chút nữa bị dọa chết rồi, thấy những người này lại còn đùa cợt mình, lập tức có chút tức giận!

Nhưng lại không dám nói mình bị dọa sợ, đành trút giận lên Hồ Thần: "Cút!

Hồ Thần chó má gì!

Nếu dám xuất hiện trước mặt tiểu kiếm tiên ta, ta một kiếm dạy cho hắn làm người!" Người hướng dẫn viên vốn dĩ sợ chết khiếp, tinh thần không bình thường, hơi tỉnh táo một chút, liền nghe thấy Vương Hồng nhắc đến hai chữ Hồ Thần, chỉ vào Vương Hồng mà thét chói tai: "Anh ta đã trở thành tế phẩm của Hồ Thần, chúng ta nhất định phải ném anh ta xuống hồ, nếu không Hồ Thần nổi giận, chúng ta đều phải chôn theo!" Vương Hồng nghiến răng nghiến lợi nói: "Cái gì thời đại rồi?

Còn tin vào những thứ phong kiến hủ bại vớ vẩn này?

Muốn tế tự sao không dùng ngươi làm tế phẩm?!" Lý Trường Sinh hỏi: "Lão bá, ông nói Hồ Thần này có thật không?" Hướng dẫn viên thở dài, mặt đầy hối hận.

Ban đầu ông ta nếu không phải vì thấy những người này trả nhiều tiền, ông ta sao có thể dẫn những người này vào Âm Dương Hồ?

Quả nhiên, tham tiền không thể được a!

Hướng dẫn viên cười khổ nói: "Hồ Thần đương nhiên là thật!" "Nghe ông tôi nói, Âm Dương Hồ có hai Hồ Thần!

Một ở Hồ Nước Ngọt phía đông, một ở Hồ Nước Mặn phía tây!" "Cứ mỗi ba mươi ba năm Hồ Thần lại xuất hiện tìm kiếm tế phẩm, nếu có người đến gần vào lúc Hồ Thần chọn tế phẩm, sẽ xuất hiện điềm báo!" "Điềm báo?

Điềm báo gì?" Vương Hồng cấp thiết hỏi.

Hướng dẫn viên mặt khó xử, ngón tay động đậy vài cái.

Vương Hồng chợt hiểu ra, thuộc hạ của cô bé liền đi tới, đưa cho hướng dẫn viên một xấp tiền.

Hướng dẫn viên mắt sáng lên, nỗi sợ hãi trên mặt cũng tan biến đi rất nhiều.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện sắp phải đối mặt, niềm vui do tiền mang lại tức khắc lại chìm xuống, ưu sầu nói: "Ví dụ như quả cầu sét, mây màu xanh lục xuất hiện trên bầu trời!" Sắc mặt Vương Hồng và những người khác đột nhiên trở nên khó coi, mặt trầm xuống như nước.

Lý Dịch cau mày.

Chương 158

Những người này đều là bảo bối kinh nghiệm của hắn, đợi hắn khám phá xong cổ mộ lần này, còn phải dùng họ để thăng cấp.

Nếu Hồ Thần thật sự muốn giành tế phẩm với mình, vậy thì chỉ có thể tiêu diệt đối phương thôi!

Lý Trường Sinh trầm ngâm một lát rồi nói: "Hồ Thần này có khi nào là thủy quái trong truyền thuyết không?" Vương Hồng trực tiếp phủ định: "Thủy quái sao có thể sống sót trong Hồ Nước Mặn?" Lý Trường Sinh nghe vậy, cũng cảm thấy thủy quái cũng là sinh vật, trong hồ muối nồng độ cao như vậy căn bản không sống nổi!

Bởi vì nơi này không có thức ăn để chúng săn mồi.

Lần trước anh ta ở Trường Bạch Sơn từng gặp một con thủy quái, rất giống long cổ dài.

Mỗi tháng đều phải ăn rất nhiều cá.

Hồ Nước Mặn này muốn nuôi được một con thủy quái lớn như vậy, gần như là không thể.

Lý Dịch lấy điện thoại ra hỏi: "Ông có biết Hồ Thần mang tế phẩm đi bằng cách nào không?" Hướng dẫn viên lộ ra vẻ hồi ức, sau đó nói: "Tôi cũng không biết!

Chỉ nghe ông tôi nói qua, hình như người bị Hồ Thần chọn trúng sẽ tự mình đi vào hồ." "Làm sao có thể!" Vương Hồng trực tiếp phủ định nói: "Đây khẳng định là lời bao biện của những người đã tham gia đẩy tế phẩm xuống hồ!

Mục đích là muốn rửa sạch tội lỗi trên người mình!" Hướng dẫn viên không hài lòng liếc nhìn Vương Hồng, sau đó nói: "Tóm lại,

những gì tôi biết chỉ có vậy thôi!" "Tin hay không tùy các anh!" Lý Tuấn Dân thì nói: "Có lẽ là dòng chảy xoáy, hoặc dòng chảy ngầm và các hiện tượng tự nhiên phức tạp khác, cộng thêm từ trường đặc biệt ở đây, khiến người ta xuất hiện ảo giác, tự mình đi vào hồ nước mà chết đuối!" Nhưng, không ai tin lời giải thích của Lý Tuấn Dân.

Lý Dịch lấy chiếc máy tàu trong tay Vương Hồng, thản nhiên nói: "Có lẽ vậy!" Chiếc máy tàu vừa đến tay Lý Dịch, lại lập tức tắt màn hình!

Lý Dịch: "?" "Chiếc máy tàu này có phải thích Vương Hồng anh không?" Mặc dù trong điện thoại giọng nói không mang nhiều cảm xúc, nhưng Vương Hồng vẫn nghe ra sự trào lộng của Lý Dịch.

Không nhịn được nói: "Có lẽ tôi đẹp trai chăng!" Lý Trường Sinh suy nghĩ một lát nói: "Lý Dịch, anh có thể cho tôi xem điện thoại được không?" "Được!" Lý Trường Sinh vừa cầm lấy điện thoại, màn hình liền sáng lên!

Trong ánh sáng quỷ dị và trắng bệch, một khuôn mặt âm u và khủng bố đột nhiên xuất hiện!

Sau khuôn mặt là những âm binh ẩn hiện, trông vô cùng đáng sợ!

Lý Trường Sinh tuy đạo tâm kiên cố, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia, suýt chút nữa đạo tâm vỡ nát!

Cả người run rẩy, ngón tay tê dại và lạnh toát, chỉ cảm thấy chiếc điện thoại này nóng tay một cách kỳ lạ.

Đây là một loại cảm giác khủng bố khó tả, dường như đã nhìn thấy điều đáng sợ nhất trên đời vậy.

Mọi người thấy Lý Trường Sinh thê thảm như vậy, đều cảm thấy có điều gì đó không ổn!

Cho dù hình ảnh trên điện thoại có đáng sợ đến mấy, cũng không

thể khiến người ta có phản ứng như vậy.

Dù sao khi xem phim kinh dị, trừ âm nhạc có chút dọa người ra, thực tế cũng không có gì thú vị.

Thậm chí rất buồn ngủ.

Lý Dịch trước đây tối ngủ không được chính là xem phim kinh dị để dễ ngủ.

Hơn nữa, Lý Trường Sinh trước đây khi nhìn thấy ảnh ma quỷ của Vương Hồng cũng không có phản ứng lớn như vậy a!

Thậm chí còn rất bình thản.

Chẳng lẽ tấm ảnh này có tác dụng với người được chiếu vào?

Lý Dịch suy nghĩ một lát, nói với Lý Tuấn Dân: "Ông có muốn cầm điện thoại xem không?" Lý Tuấn Dân liên tục xua tay: "Thôi đi!

Tim già này của tôi không chịu nổi sự giày vò như vậy đâu!" Lý Dịch từ tay Lý Trường Sinh lấy lại chiếc máy tàu, hình ảnh trên đó tức khắc biến mất.

Cảnh tượng này khiến mọi người vô cùng khó hiểu.

Cổ họng Vương Hồng có chút đau, khô khốc vô cùng, giọng điệu xen lẫn cảm xúc rất phức tạp: "Tại sao chiếc điện thoại này không phản ứng với anh?" Rất chua.

Chọn vua không chọn quả.

Cả anh ta và Lý Trường Sinh đều bị bức ảnh ma quỷ trong điện thoại dọa một trận lớn, đầu ngón tay hiện tại vẫn còn cảm giác bỏng rát.

Vậy mà Lý Dịch cầm chiếc điện thoại này xong, hình nền này lại như cô vợ nhỏ thẹn thùng, không chịu lộ mặt.

Lý Dịch nhún vai: “Tôi làm sao mà biết?

Có lẽ Hồ Thần thích các anh là tiểu thịt tươi chăng?” Trương Vô Nhiễm vẫn luôn im lặng mở miệng nói: “Có khi nào lời nguyền phụ trợ trên chiếc máy tàu này có chọn lọc không?

Chỉ những ai đáp ứng yêu cầu của nó, mới có thể trở thành mục tiêu!” Vương Hồng lúc này trong lòng rất hoảng sợ, mặc dù anh ta được mệnh danh là tiểu kiếm tiên, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy hình ảnh đó, chính mình liền cảm thấy một loại cảm giác khủng bố khó tả.

Dường như đã vén lên một góc tương lai, nhìn thấy vận mệnh khổ nạn không thể thoát khỏi!

Đây chính là sức mạnh của Hồ Thần sao?

Uy lực của nó căn bản không phải con người có thể chống lại.

Vương Hồng tu đạo nhiều năm, không phải người vô thần, nên lúc này anh ta thật sự sợ hãi rồi!

“Yêu cầu này là gì?

Đẹp trai sao?” Lý Dịch không đồng tình: “Nếu nhan sắc của anh bằng một nửa sự tự tin của anh, cũng không đến nỗi độc thân nhiều năm như vậy!” Vương Hồng: “?” “Trong lòng tôi chỉ có Đại Đạo, nên mới không có bạn gái mà?” Lý Dịch không để ý đến anh ta, mà nhìn về phía Lý Tuấn Dân: “Ông có muốn cầm điện thoại thử không?

Nói không chừng thông qua thí nghiệm có thể tìm ra quy luật của lời nguyền chiếc điện thoại này!” Lý Tuấn Dân tự nhiên không chịu đi tranh lôi, lắc đầu nói: “Ông già này tôi không tham gia đâu, vẫn là để người trẻ rèn luyện một chút đi!” Điện thoại trong tay Lý Dịch phát ra âm thanh rất bình tĩnh: “Có vài chuyện không phải ông không muốn là có thể tránh được, ví dụ như bây giờ thuyền đột nhiên rung lên, ông đứng không vững vô thức nắm chặt cái điện thoại này thì sao?” Lý

Tuấn Dân mím môi: “Làm sao có thể!

Tôi đứng tấn có thể đứng cả ngày, hạ bàn rất vững!” Lời Lý Tuấn Dân vừa dứt, chiếc thuyền nhỏ như bị một loại sinh vật nào đó đâm vào, rung lắc dữ dội!

Lý Tuấn Dân còn chưa kịp giữ vững hạ bàn, liền lao về phía Lý Dịch.

Bàn tay già nua vô tình nắm chặt điện thoại!

Cảm giác bỏng rát đau đớn tức khắc ập đến!

“Tôi bỏ!” Trong tiếng kêu thảm thiết của Lý Tuấn Dân.

Ánh sáng trắng bệch sáng lên, trên màn hình điện thoại hiện lên một thi thể màu tím thê thảm, xung quanh bay lượn rất nhiều quỷ ảnh.

Quần ma loạn vũ, Bách quỷ dạ hành!

Giống như địa ngục thảm khốc nhất!

“A!!!” Lý Tuấn Dân suýt nữa sợ tè ra quần!

Người trong hình chính là ông ta!

Chỉ là, đã cứng đờ, trở thành một thi thể màu tím, trên người thối rữa, chảy ra nước mủ vàng sẫm, cực kỳ ghê tởm, khiến người ta buồn nôn.

Mà những quỷ vụ không ngừng bay lượn xung quanh, ánh mắt lạnh lẽo và hung ác, như đang đánh giá con mồi mà nhìn chằm chằm thi thể ông ta.

Cảnh tượng này, quả thực quá hãi nhân!

Lý Dịch nhìn những quỷ giáp này, ánh mắt u thâm, dường như nghĩ đến điều gì đó, trong mắt lộ ra một tia nụ cười quỷ dị.

Mọi người nhìn thấy chiếc điện thoại lại sáng lên, ai nấy sắc mặt

càng khó coi, như ăn phải chuột vậy.

Trương Vô Nhiễm suy nghĩ một lát, đi đến trước mặt Lý Tuấn Dân, dưới ánh mắt cảm kích đến rơi lệ của Lý Tuấn Dân, đưa tay ngọc ngà lấy chiếc điện thoại đi.

Hình nền trong điện thoại thay đổi, lộ ra một tấm ảnh mặt mộc.

Khi mọi người nhìn thấy tấm ảnh mặt mộc tuyệt đẹp này, lại càng khủng bố hơn.

Bởi vì trên khuôn mặt này bao quanh một đóa hoa Bỉ Ngạn màu đỏ thẫm, rực rỡ mà chói mắt, yêu dã vô cùng.

Phông nền phía sau càng đáng sợ hơn, tuy mờ ảo, nhưng loáng thoáng có thể nhìn thấy một cánh cổng đồng cổ kính đang chậm rãi mở ra, dường như đã thả ra một loại khủng bố không thể gọi tên!

Ngay lúc mọi người đang chấn động trước tấm ảnh này, màn hình máy tàu đột nhiên mọc ra những xúc tu đầy vảy!

Những xúc tu này trực tiếp cắm rễ vào cổ tay trắng muốt của Trương Vô Nhiễm.

Màu đỏ tươi chói mắt kia khiến mọi người kinh hãi đến rợn người!

Tiếng thì thầm xa xăm và bí ẩn vang lên bên tai mọi người: "Ta nhìn thấy các ngươi..." Thần kinh của mọi người căng như dây đàn, chỉ một chút xê dịch cũng có thể khiến nó đứt gãy!

Không phải ý chí của họ không đủ mạnh, mà là sự việc trước mắt quá đỗi phi thường, kinh hoàng tột độ!

Vượt xa giới hạn chịu đựng của họ!

Trương Vô Nhiễm không hề cảm thấy đau đớn, cả bàn tay cô đều mất hết tri giác.

Chương 159

Chỉ có nỗi sợ hãi vô tận bóp chặt trái tim cô, từng chút từng chút một siết mạnh, muốn nghiền nát nó!

Lý Dịch khẽ nhíu mày.

Những người này vẫn chưa thể chết, ít nhất là không thể chết ở đây.

Găng tay Lôi chưởng tâm phát ra một tia sét sắc bén, bao phủ chiếc điện thoại nhái trong tay Trương Vô Nhiễm trong chớp mắt!

Ngay sau đó, xúc tu vảy bị xé toạc, chiếc điện thoại nhái phát ra tiếng vỡ vụn không chịu nổi, rồi rơi lạch bạch xuống đất!

Chiếc điện thoại nhái bị hủy, mọi người mới hoàn hồn lại, kinh ngạc xen lẫn sợ hãi khó hiểu.

Trương Vô Nhiễm nhìn Lý Dịch một ánh mắt đầy biết ơn.

Vừa rồi nếu không phải Lý Dịch ra tay, e rằng cô đã bị cái xúc tu vảy quỷ dị đó nuốt chửng rồi!

Lý Trường Sinh ôm quyền, ánh mắt không giấu nổi sự chấn động: "Lý huynh, vừa rồi huynh dùng có phải là Dương Lôi trong Ngũ Lôi Chính Pháp không?" Lý Dịch không nói gì, coi như mặc nhận.

"Dương Lôi?" Vương Hồng dường như nghĩ ra điều gì đó, chỉ vào Lý Dịch cười ha ha nói: "Thì ra anh cũng là thiếu niên à!" "Đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên, có vấn đề gì à?" Mặc dù giọng nói trong điện thoại không hề có chút cảm xúc nào, nhưng Vương Hồng vẫn nghe ra được một tia oán khí của Lý Dịch.

Rõ ràng, Lý Dịch rất oán niệm về việc mình vẫn còn "trong trắng".

Lý Dịch cũng rất bất đắc dĩ.

Kiếp trước anh là độc thân từ trong bụng mẹ, xuyên không thành cương thi, đương nhiên không thể trải qua chuyện nhân sự!

Vì vậy, tạm thời anh chỉ có thể sử dụng âm dương Lôi.

Trong đôi mắt đẹp của Trương Vô Nhiễm đầy vẻ phức tạp.

Là nữ đệ tử được Thiên Sư Phủ đặc cách thu nhận, nên cô chỉ có thể tu luyện âm Lôi.

Chính vì cô từng tu luyện Lôi pháp, nên mới biết Dương Lôi mà Lý Dịch sử dụng thuần túy và mạnh mẽ đến mức nào!

Ngay cả Thủy Hàn Âm Lôi mà cô tu luyện hơn mười năm cũng không thể sánh bằng dù chỉ một chút!

Hơn nữa, Lôi pháp là công pháp tuyệt mật của Thiên Sư Phủ, chỉ có đệ tử chính tông mới có thể tu luyện!

Lý Dịch làm sao lại có được Lôi pháp thuần chính và mạnh mẽ đến thế?

Trương Vô Nhiễm không kìm được mở miệng hỏi: "Anh là tiền bối của Thiên Sư Phủ sao?" Lý Dịch không ngờ Trương Vô Nhiễm lại coi mình là người của Thiên Sư Phủ.

Tuy nhiên, anh và Thiên Sư Phủ chẳng có liên hệ gì.

Có thể dùng Dương Lôi cũng là nhờ găng tay Lôi chưởng tâm.

Lý Dịch không giải thích, nhàn nhạt nói: "Thuyền sắp lật rồi!" Mọi người còn chưa hiểu ý Lý Dịch, phía sau Lý Dịch đột nhiên xuất hiện một vệt sáng xanh lam rực rỡ, một bàn tay ngọc trắng muốt đỡ lấy thân thể Lý Dịch, bay vút lên không trung.

Xoảng xoảng!

Dưới mặt hồ, một cái bóng khổng lồ hiện lên.

Sau đó, chiếc thuyền nhỏ trực tiếp lật úp!

Giống như một cái lồng úp chụp mọi người xuống dưới mặt hồ.

Mọi người vùng vẫy trong nước, nước hồ lạnh thấu xương ập tới, khiến người ta nghẹt thở.

Nhưng rất nhanh, mọi người phản ứng lại, vội vàng bắt đầu phản công.

Ba thanh phi kiếm xuất hiện trong tay Vương Hồng, xé toạc chiếc thuyền, hàn quang sắc bén của phi kiếm nâng cậu bay lên không trung, rời xa mặt hồ.

Còn những người khác không có khả năng bay lên, chỉ có thể ở lại trong làn nước hồ lạnh lẽo.

Vương Hồng nhìn Lý Dịch một cái.

Ánh mắt có chút oán hận.

Tên này không phải là có mồm quạ đen sao!

Mỗi lần nói điều xấu là y như rằng!

Đương nhiên, cậu cũng biết có lẽ là nhãn lực và khả năng cảm nhận của Lý Dịch mạnh hơn bọn họ, nên có thể dự đoán trước nguy hiểm.

Thực tế.

Chuyện này đúng là do mồm quạ của Lý Dịch gây ra.

Trớ Thiên Thuật!

Khiến miệng Lý Dịch như thể được khai quang, chỉ cần là chuyện xấu thì xác suất lớn đều sẽ thành sự thật.

Ngay cả khi dùng điện thoại để gửi tin nhắn thoại.

Lý Trường Sinh và những người khác như gà mắc mưa rơi xuống hồ, chỉ có thể dùng hết bản lĩnh gia truyền để đối phó với nguy hiểm.

Dưới ánh sáng mạnh của đèn pin, cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy một góc của cái bóng đen khổng lồ kia!

Nó giống như một loài động vật chân đốt như côn trùng, nhện, cua, đều có bộ xương ngoài cứng cáp, chân đốt và cơ thể phân đoạn.

Lớp vỏ xương ngoài cứng cáp lấp lánh ánh kim loại u tối, càng sắc bén và dữ tợn, giống như răng nanh của quỷ dữ!

Ước tính sơ bộ, con quái vật này ít nhất dài bốn năm mét!

Khi bơi dưới nước, nó liền tạo ra một dòng chảy ngầm đáng sợ!

Lý Trường Sinh thấy lạnh xương sống, ở dưới nước, anh không thể phát huy được bao nhiêu thực lực.

Dương Thần có lẽ có thể đối phó với con quái vật này, nhưng cơ thể có thể sẽ bị nó ăn thịt.

Khi đó, mất đi nhục thân anh liền trở thành cô hồn dã quỷ!

Trương Vô Nhiễm trầm giọng nói: “Mau!

Mau lên thuyền khác!” Chỉ khi lên thuyền, họ mới có chỗ đứng vững, mới có thể thi pháp đối phó với con quái vật khủng bố này.

Vương Hồng thấy Lý Trường Sinh và Trương Vô Nhiễm cùng những người khác bơi về phía thuyền, biết hai người này không đáng tin cậy, chỉ có thể tự mình nỗ lực xoay chuyển tình thế, đánh bại con quái vật này!

Hai thanh phi kiếm bay ra, đâm về phía mắt của con quái vật.

Con quái vật cảm nhận được nguy hiểm, cố tình dùng lớp vỏ xương ngoài cứng cáp của mình để đối đầu trực diện với phi kiếm.

Hai bên va chạm, tóe ra những đốm lửa nhỏ.

Vương Hồng trong lòng kinh hãi, trường kiếm của mình vô cùng sắc bén, vậy mà lại không phải đối thủ của con quái vật này, ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không phá được?

Vương Hồng không cam lòng, lại lần nữa xuất kiếm.

Nhưng con quái vật căn bản không dây dưa với Vương Hồng, mà là lao về phía Trương Vô Nhiễm và Lý Trường Sinh, muốn nuốt chửng bọn họ!

Người hướng dẫn sợ đến mức la hét, nhưng tay chân vẫn không chậm, liều mạng bơi về phía thuyền.

Nhưng tốc độ của con quái vật quá nhanh.

Ở dưới nước chính là sân nhà của nó, những người này tuy là tu luyện giả, nhưng căn bản khó lòng chống lại nó.

Xung quanh Trương Vô Nhiễm sáng lên những tia âm Lôi màu đen, nhiệt độ xung quanh càng thêm lạnh lẽo.

Trương Vô Nhiễm đang chuẩn bị tích lũy âm Lôi, giáng cho con quái vật một đòn chí mạng.

Lý Trường Sinh nghiến răng nói: "Cô đừng ra tay, nếu không chúng ta chưa chết trong tay quái vật, đã chết trong tay cô rồi!" Trương Vô Nhiễm đành thôi.

Xì xì xì!

Lý Trường Sinh ngẩng đầu lên, liền thấy con quái vật há to miệng, một vòng hàm răng sắc nhọn lao tới cắn xé anh.

Nếu bị cắn trúng, e rằng cả người sẽ biến thành mảnh vụn.

Lý Trường Sinh cảm thấy bất lực trong lòng, công pháp và thuật pháp anh tu luyện, ở dưới hồ đều không thể phát huy sức mạnh thật

sự!

Chương 160

Dương Thần tu luyện song tu sinh mệnh, Thái Cực Quyền mượn lực đánh lực, vào giờ khắc này đều trở nên thật trắng bệch.

Chết tiệt!

Sao nơi này lại có loại quái vật cấp độ này?

Lý Trường Sinh chỉ có thể liều mạng, Dương Thần xuất khiếu, giáng một quyền mạnh mẽ vào con quái vật.

Trên lớp vỏ xương ngoài cứng cáp xuất hiện một vết lõm nhạt, thân hình con quái vật hơi chững lại, sau đó lại lần nữa lao tới cắn xé thân thể Lý Trường Sinh.

Ngay khi thân thể Lý Trường Sinh sắp bị quái vật ăn thịt, Lý Dịch đã ra tay!

Bách Tịch Đao được anh vung ra, lướt qua một đường parabol đẹp mắt, mạnh mẽ chém đứt đầu con quái vật.

Chất lỏng màu xanh lục tức thì trào ra, nhuộm nước hồ thành một màu quỷ dị.

Dương Thần của Lý Trường Sinh vội vàng trở về, thở hổn hển, chật vật bò lên thuyền.

Trong lòng tràn đầy sự may mắn thoát chết.

Anh Vũ Đao Vũ đặt Lý Dịch lên thuyền xong, liền lặng lẽ ẩn mình.

Vương Hồng nhìn thấy dáng vẻ của Anh Vũ Đao Vũ xong, tâm trạng liền không tốt.

Đó là một cô gái với thân hình quyến rũ, dung mạo tuyệt đẹp, cô

mặc một chiếc váy tiên tử rộng tay màu xanh lam nhạt.

Mái tóc đen nhánh mềm mượt xõa trên vai, làn da cô trắng nõn như tuyết, có thể thổi bay.

Chỉ là đôi mắt phượng đơn nhìn có vẻ lạnh lùng, như lưỡi dao, khiến người ta nhìn vào mà sợ hãi.

Nhưng điều này lại càng kích thích dục vọng chinh phục của đàn ông.

Tuy chỉ là thoáng qua, nhưng hồn của Vương Hồng đã bị câu mất.

Trước đó cậu còn nói Lý Dịch cũng là thiếu niên, vẫn chưa trưởng thành thành đàn ông.

Bây giờ xem ra, kẻ hề lại chính là cậu!

Có một mỹ quỷ như vậy, đàn ông nào mà chẳng muốn làm kỵ sĩ vong linh chứ?

Biết đâu Lý Dịch đang đợi Dương Lôi đại thành rồi mới hành động thì sao?

Vừa nghĩ đến đây, cả người Vương Hồng liền không ổn!

Trương Vô Nhiễm không hổ là thiên tài xuất sắc nhất của Trương gia, rất nhanh liền khôi phục từ trạng thái kinh hồn chưa định.

Chỉ là người cô ướt sũng, những đường cong mỹ miều ẩn hiện.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng Anh Vũ Đao Vũ tiêu tán, lông mày Trương Vô Nhiễm liền nhíu lại.

Sau đó lại nhìn về phía Lý Trường Sinh, trong ánh mắt mang theo ba phần thương hại và bảy phần tiếc nuối.

Ban đầu cô còn muốn gán ghép Lý Dịch và Lý Trường Sinh, bây giờ xem ra Lý Trường Sinh hết hy vọng rồi.

Nữ quỷ vừa xuất hiện phía sau Lý Dịch, về nhan sắc và Lý Trường Sinh ở cùng một đẳng cấp.

Một người một quỷ, nhìn qua lại vô cùng xứng đôi.

Trong vài giây ngắn ngủi, cô đã tự mình tưởng tượng ra một cuốn tiểu thuyết ngôn tình hơn một triệu chữ, một bộ phim truyền hình 54 tập về ân oán tình thù, và một bộ phim điện ảnh hai tiếng về tình yêu người - quỷ!

Lý Trường Sinh bị ánh mắt của Trương Vô Nhiễm làm cho khó hiểu, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Trương Vô Nhiễm bị con quái vật vừa rồi dọa sợ.

Lý Dịch không để ý đến suy nghĩ của Trương Vô Nhiễm và Vương Hồng, ai mà ngờ được hai người nhìn có vẻ bình thường như vậy, thực tế trong đầu đều là màu sắc?

Lý Dịch nhìn con quái vật bị mình chặt đầu, đang nổi lềnh bềnh trên mặt hồ, có chút thèm thuồng: "Thịt trong càng này nhìn mềm thật, gần giống thịt cua, nếu mà dùng để nấu canh hay nướng thì nhất định rất bổ dưỡng!" Mọi người: "???" Con quái vật này nhìn thôi đã đáng sợ rồi, anh lại còn muốn ăn nó ư?

Không sợ trúng độc à!

Vương Hồng gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Anh bạn, khẩu vị của anh hơi nặng đấy!

Cái thứ đáng sợ như vậy sao anh nuốt trôi được?" Lý Dịch liếc nhìn Vương Hồng: "Cá sấu đáng sợ không?

Ăn vào còn không phải là thơm phức sao!

Chỉ cần nấu chín ăn vào thấy ngon miệng là được, quan tâm nhiều làm gì?" Vương Hồng: "....." "Giúp một tay, mau vớt tên này lên, ngâm nước mặn lâu thịt sẽ bị mặn lắm, không ngon nữa!" Lý Dịch

dùng dao chặt từng cái càng, Lý Trường Sinh và những người khác do dự một chút, rồi cũng qua giúp đỡ, thu thập tất cả các càng.

Lý Tuấn Dân nhìn những cái càng dữ tợn này, khóe miệng khẽ co giật.

Nói thật, ông vẫn còn hơi sợ.

Không kìm được nói: "Lý tiên sinh, anh có biết lai lịch của con quái vật này không?

Nếu có độc ăn vào chết thì sao?" Lý Dịch không quay đầu lại, một lòng chỉ muốn mau chóng lấy thịt trong càng ra, cho vào lọ bảo quản.

Nhiệt độ ở đây rất thấp, trong thời gian ngắn sẽ không bị hỏng.

Sau khi làm xong việc trong tay, Lý Dịch mới nói: "Đây là Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu, thịt của nó tươi ngon, có công hiệu ôn thận, tư âm bổ dương, chuyên trị di tinh, mộng tinh mất ngủ, chán ăn!" Lý Tuấn Dân nghe sáu chữ Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu, mắt ông sáng rực: "Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu không phải là sinh vật tiền sử sao?

Nơi đây vậy mà vẫn còn sót lại ư?" Vương Hồng có chút nghiên cứu về sinh vật học, không kìm được phản bác: "Phía này là hồ nước mặn mà!

Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu làm sao có thể sinh tồn ở hồ nước mặn được?

Ở đây đến một cọng cỏ cũng không có, Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu ăn gì mà lớn được?" Lý Tuấn Dân cũng cảm thấy có chút bất thường, nhưng Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu đã xuất hiện ở hồ này, tất nhiên phải có nguyên nhân nào đó mà bọn họ không biết!

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Các anh có nghĩ đến việc, phía dưới hồ này rất có thể là nước ngọt, hoặc độ mặn không cao không?" "Ý gì?" Vương Hồng có chút không hiểu nhìn Lý Dịch.

Lý Dịch không giải thích nhiều, chỉ nói: "Chỉ là một số phỏng đoán thôi, nhưng không có bằng chứng xác thực, bây giờ nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì." Vương Hồng: "?" Cảm giác anh đang cố ý khơi gợi sự tò mò của chúng tôi đấy à?

Anh có biết cái cảm giác ngứa ngáy này rất khó chịu không!

Lý Dịch nói: "Các anh vì sao đến đây?

Chắc là đã có được manh mối gì đó đúng không?

Hay là lấy ra mọi người cùng phân tích một chút, biết đâu sẽ có đột phá!" Vương Hồng và những người khác do dự một lát.

Tấm ngọc bội trong tay họ là chìa khóa để vào cổ mộ, tùy tiện lấy ra cảm thấy có chút không ổn.

Thêm vào đó, mối quan hệ giữa họ và những người khác cũng không tốt lắm, chỉ vì cùng một mục đích mà gặp nhau, đương nhiên là có sự ngăn cách.

Lý Dịch thấy mọi người do dự, liền nhẹ nhàng khuyên bảo: "Bây giờ mọi người đều là huynh đệ tốt cùng sống chết, chia sẻ một chút thông tin thì có sao đâu?" Vương Hồng không kìm được tự nhủ trong lòng.

Anh thì biết rõ gốc gác của chúng tôi, nhưng gốc gác của anh thì chúng tôi không rõ!

Trừ việc biết tên Lý Dịch ra, họ đều không biết thông tin gì khác về Lý Dịch.

Suốt chặng đường này Lý Dịch có ý hoặc vô ý tìm Vương Hồng nói chuyện, dò la hết mọi thông tin của họ!

Và lý do Lý Dịch tìm Vương Hồng rất đơn giản, bởi vì miệng của tên này dễ bị mở nhất.

Căn bản không phải là người có thể giữ bí mật.

Thậm chí có thể nói, cho dù bạn không hỏi, cậu ta cũng sẽ chủ động kể bí mật cho bạn.

Ví dụ như màn mở đầu kinh điển: Tôi kể cho anh một bí mật, tôi chỉ kể cho mình anh thôi, anh tuyệt đối đừng kể cho người khác nhé!

Thực tế, khi câu nói này được thốt ra, đa số mọi người đều đã biết rồi, chỉ còn mỗi bạn là không biết thôi!

Thông qua miệng của Vương Hồng, anh đã biết rõ gốc gác của nhóm người này.

Mặc dù, những thông tin này theo Vương Hồng thấy, đều là những thông tin bên ngoài ai cũng biết.

Dù sao ba gia tộc Vương, Lý, Trương trong giới đạo mộ uy vọng rất cao, người nào hơi hiểu về giới này đều biết ba gia tộc này.

Nhưng, Lý Dịch lại không phải là người trong giới này, đương nhiên là không rõ.

Thêm vào đó ba gia tộc này đã sớm "tẩy trắng", thông tin tìm được trên dark web rất hạn chế.

Chỉ là, Lý Dịch tuy biết những người này đến trộm mộ, nhưng không biết họ trộm mộ nào, vì sao lại biết nơi này có mộ!

Chương 161

Hơn nữa, theo kinh nghiệm trước đây, Đêm Mộ U Linh mỗi lần đều đưa anh đến gần cổ mộ.

Nhưng lần này lại ở gần hồ nước, điều này có vẻ không bình thường.

Lẽ nào, cái hồ này có vấn đề?

Vương Hồng và những người khác trầm tư một lát, cảm thấy Lý Dịch nói cũng có lý.

Dù sao mục đích của mọi người đều giống nhau, hiện tại vẫn chưa tìm được mục đích, tập hợp các manh mối trong tay họ, có lẽ có thể có phát hiện mới.

Ba người lấy ra ba mảnh ngọc bội vỡ, đặt trên mặt đất.

Lý Dịch phát hiện, ba mảnh ngọc bội vỡ này có chữ khắc khác nhau.

Trên ngọc bội của Lý gia là bảy chữ Côn Luân Đế Khư Dịch Vẫn Thiên.

Trên ngọc bội của Vương gia khắc hai chữ Vu Thố, điêu khắc một con quái vật đầu người mình hổ, có hoa văn có đuôi đều trắng, răng hổ đuôi báo.

Trên ngọc bội của Trương gia khắc hai chữ Phù Tang, điêu khắc một nhân vật tóc trắng xóa, mặt người mình chim đuôi hổ, lại thêm một con gấu đen, nhìn quanh.

Nhìn thấy ba mảnh ngọc bội vỡ này, Lý Dịch khẽ nhíu mày.

Lý Tuấn Dân nói nhỏ: “Vu Thố, chính là ý tứ của hổ, chỉ là con

quái vật đầu người mình hổ này, các anh nói có lai lịch gì?" Mọi người đều lắc đầu, rõ ràng đối với thứ này cũng không hiểu rõ lắm.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Vu Thố thông với Thỏ Ngọc, tương truyền trong thần thoại cổ đại, ở Cung Trăng đảo thuốc không phải Thỏ Ngọc, mà là Vu Thố!

Và một thân phận khác của Vu Thố chính là Tây Vương Mẫu, cư trú ở Cung Trăng, đại diện cho Thái Âm!" "Tây Vương Mẫu ư?" Lý Tuấn Dân có chút không dám tin nói: "Tây Vương Mẫu là một trong những thần linh tôn quý nhất của Đạo giáo mà!

Theo 《Dung Thành Tập Tiên Lục》 ghi chép, Kim Mẫu Nguyên Quân giả, Cửu Linh Thái Diệu Quy Sơn Kim Mẫu dã.

Một hiệu Thái Linh Cửu Quang Quy Đài Kim Mẫu, một hiệu là Tây Vương Mẫu, chính là chí diệu của Tây Hoa, cực tôn của Động Âm!

Tây Vương Mẫu là nữ thần cai quản âm khí, tu tiên, làm sao có thể có bộ dạng yêu ma khủng khiếp như vậy?" Không chỉ Lý Tuấn Dân, ngay cả những người khác cũng lộ vẻ khó hiểu và nghi ngờ.

Những gì Lý Dịch nói, với những gì họ biết, sự chênh lệch quả thực quá lớn.

Lý Dịch khẽ nhíu mày, những người này lẽ nào không biết hình tượng ban đầu của Tây Vương Mẫu chính là mặt người mình hổ đuôi báo sao?

Hay là, thế giới này vì lịch sử khiếm khuyết, chỉ còn lại hình tượng Tây Vương Mẫu đã được mỹ hóa?

Vương Hồng nói: "Lý Dịch, anh nói đây là Tây Vương Mẫu, có căn cứ gì không?" Lý Dịch không giải thích nhiều.

Những người này nhận thức thế nào, không có liên quan lớn đến

anh.

Lý Dịch đặt ánh mắt lên một mảnh ngọc bội khác, trên mảnh ngọc bội này khắc hai chữ Phù Tang.

Phù Tang, đại diện cho Thái Dương.

Và thân phận của con quái vật mặt chim mình hổ này cũng rất rõ ràng rồi!

Đông Vương Công chấp chưởng Thái Dương!

Đông Vương Công, cũng được xưng là Phù Tang Đại Đế!

Và hai mảnh ngọc bội này thì rất dễ giải thích, nhưng mảnh ngọc bội ghi lại kết quả luyện đan, có bảy chữ kia, thông tin bên trong lại rất lớn.

Người đầu rắn thân rắn, đây là hình tượng Phục Hy Nữ Oa.

Lẽ nào luyện đan là một trong Phục Hy và Nữ Oa?

Và dược liệu mà họ dùng để luyện đan lại là gì?

Cuối cùng hẳn là đã luyện chế thành công, ai lại phục dụng viên đan dược này?

Dấu vết lịch sử của ba khối ngọc cổ này không hoàn toàn giống nhau, khối ngọc cổ của Lý gia là cổ xưa nhất.

Còn hai khối kia thì tương đối trẻ hơn.

Mọi người thấy Lý Dịch im lặng, chỉ đang nghiên cứu ngọc bội, đều cho rằng Lý Dịch đã nghiên cứu ra điều gì đó.

Trương Vô Nhiễm hỏi: "Vậy theo ý kiến của anh, lai lịch của mảnh ngọc bội Trương gia chúng tôi là gì?" "Đông Vương Công, Phù Tang Đại Đế!" Sắc mặt Trương Vô Nhiễm có chút khó coi: "Phù Tang Đại Đế là tổ sư của Toàn Chân Đạo giáo, làm sao có thể có bộ dạng

yêu quái này?" Lý Dịch không giải thích, chỉ nhìn người hướng dẫn: "Trước đó anh nói hồ Âm Dương này có hai vị Hồ Thần?" Người hướng dẫn gật đầu: "Đúng vậy!" "Sao vậy?" Trương Vô Nhiễm và những người khác có chút khó hiểu nhìn Lý Dịch.

Lý Dịch vẫn không giải thích nhiều, chỉ thầm nghĩ dưới hồ Âm Dương này e rằng ẩn chứa một bí mật cực lớn!

Lý Dịch nói: "Các anh có trang bị lặn không?

Tôi muốn xuống đáy hồ xem sao!" Lý Dịch là chuẩn Mao Cương, lại từng tu luyện 《Dịch Thiên Đế Kinh》, không sợ nước lửa, không cần trang bị lặn cũng có thể đi lại tự do dưới nước.

Chỉ là, anh không muốn bộc lộ thực lực của mình mà thôi.

Hơn nữa, một mình anh xuống đáy hồ thì cũng có chút không hay.

Nếu cửa cổ mộ mở ra giống như Diệp Thần mở mộ tổ nhà mình, cần có ám hiệu nhỏ máu các loại, anh một cương thi xuống chẳng phải là làm công cốc sao?

Lý Tuấn Dân gật đầu: "Có!

Để đề phòng vạn nhất, chúng tôi đã chuẩn bị mười bộ đồ lặn!" "Tốt!

Chút nữa chúng ta xuống xem sao!" Lý Tuấn Dân trầm ngâm một lát rồi nói: "Lý tiên sinh, tôi biết anh có phát hiện, có thể giải thích cho chúng tôi một chút không?" "Giải thích rồi các anh cũng không hiểu!" Mọi người nghe Lý Dịch nói xong, sắc mặt đều có chút khó coi.

Tên này đang mắng họ ngu à?

Người thường còn có ba phần khí nóng, Lý Tuấn Dân tuy đã tu thân dưỡng tính nhiều năm, trong giọng nói của ông vẫn không khỏi có một tia tức giận: "Lý Dịch, tôi biết lai lịch của anh bất phàm, thực

lực rất cao, nhưng không khỏi quá coi thường chúng tôi rồi chứ?

Ý của anh là trí thông minh của chúng tôi thấp, cho dù anh giải thích chúng tôi cũng không hiểu đúng không?" Ánh mắt Lý Dịch quái dị: "Ý tôi không rõ ràng lắm sao?" "Anh!" Lý Tuấn Dân xắn tay áo, chuẩn bị động thủ.

Lý Trường Sinh vội vàng ngăn Lý Tuấn Dân lại: "Chú!

Đừng động thủ!" Lý Tuấn Dân hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải Trường Sinh ngăn tôi, tôi nhất định phải dạy dỗ anh một trận!" Lý Trường Sinh buông Lý Tuấn Dân ra: "Cháu vừa nghĩ rồi, chú đã muốn động thủ, cháu một đứa nhỏ thì không nên cản chú thì tốt hơn." Lý Tuấn Dân lườm Lý Trường Sinh một cái dữ tợn, tôi nào dám thật sự động thủ?

Đối phương trực tiếp ném một cái Lôi qua, ông chẳng phải là tiêu đời sao?

Không biết cho ông một cái thang để xuống sao!

Anh cũng quá thẳng thừng rồi đấy!

Lý Dịch không để ý đến Lý Tuấn Dân đang thầm mắng trong lòng, mà vừa xiên thịt mềm trong càng lên Bách Tịch Đao, vừa mở miệng nói: "Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu là sinh vật nước ngọt, nhưng một hồ nước mặn không có lấy một cọng cỏ lại xuất hiện thứ này, các anh không cảm thấy có chút bất hợp lý sao?" Lý Trường Sinh nhíu mày: "Lẽ nào, dưới đáy hồ này có một con sông ngầm, Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu là từ sông ngầm chui ra?" "Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu tấn công chúng ta, cũng là vì ở trong hồ nước mặn rất không thích nghi, nên mới tìm kiếm mục tiêu lung tung, để giảm bớt sự đau đớn trên cơ thể?" Lý Dịch gật đầu: "Phía dưới này e rằng có người cố ý đào một khu nuôi nhốt, chuyên dùng để nuôi Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu, nhằm ngăn chặn có người tiến vào ngôi mộ bên dưới!" "Nếu tôi không đoán

sai, khu nuôi nhốt này cứ cách ba mươi ba năm lại mở ra một lần, phóng thích những con Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu bên trong ra." Lý Trường Sinh và những người khác đều kinh hãi.

Con Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu hung mãnh dị thường này vậy mà lại là do con người nuôi nhốt?

Kẻ nuôi nhốt chúng rốt cuộc mạnh đến mức nào?!

Phản ứng đầu tiên của Lý Tuấn Dân là nghi ngờ suy nghĩ của Lý Dịch là sai!

Thế là ông trực tiếp phản bác: "Trường Sinh và bọn họ đều là cường giả Thanh Tâm Cảnh trung kỳ, ba người họ liên thủ dưới nước cũng không phải đối thủ của Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu này!" "Tôi không tin con quái vật mà bọn họ còn không đối phó được, lại bị người ta nuôi nhốt hàng ngàn năm!" Lý Dịch nhìn Lý Trường Sinh và những người khác, không khỏi nhớ lại con Hoàng Hiệt Quỷ mà mình gặp lần đầu tiên.

"Cảnh giới của các anh tuy là Thanh Tâm Cảnh trung kỳ, nhưng yếu đến đáng thương, hoàn toàn là bản thiếu!" Giọng nói trong điện thoại không hề có chút cảm xúc, nhưng mọi người đều cảm nhận được sự chế giễu nồng đậm!

Lần này, ngay cả Trương Vô Nhiễm vốn luôn lạnh lùng cũng có chút tức giận!

Lời chế giễu này quả thực đã chọc đúng vào nỗi đau của họ!

Một lời nói như kim châm xuyên vào huyết mạch!

Vương Hồng bất bình nói: "Lý Dịch, cho dù chúng tôi thật sự yếu, anh cũng không thể nói thẳng thừng như vậy chứ?

Chúng tôi không cần thể diện sao?" "Hơn nữa, chúng tôi chỉ là không giỏi chiến đấu dưới nước, cũng giống như Tề Thiên Đại Thánh

ở dưới nước cũng không thể phát huy được bao nhiêu thực lực!" Lý Dịch lại không dây dưa vào chuyện này, mà nhìn miếng thịt càng trắng nõn trên Bách Tịch Đao.

Trương Vô Nhiễm hừ nhẹ một tiếng, trong giọng nói lạnh lùng mang theo một tia sát khí: "Đừng tưởng anh cứu tôi, mà có thể vũ nhục tôi!

Nếu không phải vì ở dưới nước tôi không thể hoàn toàn khống chế âm Lôi, Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu trong chớp mắt đã bị tôi tiêu diệt!" Sự chú ý của Lý Dịch hoàn toàn đặt vào miếng thịt càng, sau khi rắc lên một lớp bột thì là và bột ớt, cùng với sốt ướp bí truyền.

Dương Lôi phát động, tia sét rực rỡ lấp lánh, bao phủ hoàn toàn miếng thịt càng!

Chỉ trong chốc lát, mùi thơm phức nồng nàn liền lan tỏa, khiến người ta thèm nhỏ dãi!

Thịt Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu vô cùng tươi ngon, thêm vào đó Lý Dịch kiểm soát nhiệt độ nướng vô cùng hoàn hảo, ngoài giòn trong mềm, xèo xèo mỡ chảy, nhìn thôi đã khiến người ta chảy nước miếng, thèm ăn!

Cụp!

Chương 162

Mọi người vốn còn đang tức giận, nhìn thấy miếng thịt càng nướng cháy xém vàng óng dưới ánh sét, một bụng lửa giận tức thì tiêu tan gần hết.

Biểu cảm của Trương Vô Nhiễm càng khoa trương, miệng anh đào nhỏ há hốc, đôi mắt thu liễu khẽ vặn vẹo, bên trong tràn đầy kinh ngạc!

Không kìm được kinh ngạc nói: "Dương Lôi đại thành!

Đây là việc chỉ có Dương Lôi đại thành mới làm được, nếu không miếng thịt này vừa tiếp xúc với Dương Lôi đã bị nướng cháy khét rồi!" Vương Hồng và những người khác nghe Trương Vô Nhiễm nói xong, sắc mặt đều thay đổi.

Cảnh giới tu luyện Dương Lôi là kiến thức thường thức trong giới.

Chia thành năm cấp độ: Nhập Môn, Tiểu Thành, Đại Thành, Đỉnh Phong, Viên Mãn.

Mỗi lần vượt qua một cấp độ đều vô cùng gian nan.

Trương Vô Nhiễm hiện tại cũng chỉ mới Nhập Môn, cách Tiểu Thành còn có một chút khoảng cách!

Nhưng Lý Dịch vậy mà đã Đại Thành rồi sao?

Thảo nào trước đó có thể xé toạc lời nguyền trong điện thoại!

Lý Trường Sinh đoán rằng, lời nguyền trong điện thoại trước đó sở dĩ không có tác dụng với Lý Dịch, là vì Lý Dịch quá mạnh!

Nghĩ như vậy, việc đối phương nói họ rất yếu, cũng không phải

không thể lý giải.

Dù sao họ và Lý Dịch không phải là người ở cùng một đẳng cấp.

Hơn nữa, cảnh giới của họ cũng thực sự là khiếm khuyết, có sự khác biệt rất lớn so với Thanh Tâm Cảnh thật sự.

Có chút ý nghĩa của việc "chỉ có vẻ bề ngoài".

Lý Dịch nói họ là Thanh Tâm Cảnh bản thiến, chỉ có thể nói là lời nói khó nghe mà thôi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lý Dịch xé một miếng thịt càng nhỏ, từ từ thưởng thức.

Tuy vị giác của anh không quá nhạy bén, nhưng vẫn bị miếng thịt càng thơm nồng này chinh phục!

Lại vài miếng thịt càng nữa vào bụng, khiến những người khác thèm nhỏ dãi.

Nửa đêm, thổi gió hồ lạnh lẽo, ngửi mùi thịt nướng trong khói lửa, nhìn người khác ăn thịt lớn miếng lớn miếng, bản thân lại vẫn đói bụng, chỉ có thể nuốt nước miếng, còn gì có thể hành hạ người ta hơn thế này sao?

Vương Hồng thầm nghĩ, dù sao thể diện cũng chẳng có tác dụng gì, vì miếng thịt mà vứt bỏ thì có sao đâu?

Cậu ta mặt dày ngồi xuống bên cạnh Lý Dịch, một câu "đại ca" một câu "đại ca": "Đại ca, trước đó tôi đã giúp anh vớt càng, không có công lao cũng có khổ lao chứ!

Có thể thưởng cho tiểu đệ một miếng thịt ăn không?" "Anh cứ yên tâm, sau này ai cắn anh tôi sẽ cắn người đó!" Vương Hồng vỗ ngực, bắt đầu biểu lộ lòng trung thành.

Cảnh này, người nhà họ Vương đều che mặt!

Thiếu chủ của họ cũng quá mất mặt rồi!

Vì một miếng thịt mà ngay cả thể diện cũng không cần!

Lý Tuấn Dân hừ lạnh một tiếng: "Lão phu là người thanh cao nhã sĩ, chưa bao giờ ăn những thứ đồ đến không rõ nguồn gốc này, không thèm cùng đẳng cấp với bọn các anh!" Nói rồi, ông liền lấy ra bánh quy nén khô cứng, nhai ngấu nghiến cùng nước suối.

Lý Dịch cũng không để ý, đưa cho Vương Hồng một miếng thịt càng nhỏ.

Vương Hồng vội vàng đón lấy, ném vào miệng ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa lớn tiếng nói: "Thơm!

Thật thơm!

Thịt sinh vật tiền sử này đúng là khác biệt, dai ngon thật!" Lý Tuấn Dân nghiến răng nghiến lợi nói: "Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu này là vật liệu nghiên cứu quan trọng, có thể giúp chúng ta nghiên cứu sinh vật cổ đại, những tên các anh vậy mà lại ăn mất vật liệu quý giá này, đúng là phung phí của trời!" Nói xong, Lý Tuấn Dân nghiến ngấu một miếng bánh quy nén.

Vương Hồng không hổ là kẻ liều mạng vì một miếng thịt mà bán rẻ thể diện, trực tiếp phê phán Lý Tuấn Dân: "Đầu óc của ông có phải bị lừa rồi không?

Hay là bị cửa chống trộm kẹp rồi?

Nếu không phải đại ca của tôi, vừa rồi ông đã bị Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu ăn thịt rồi, còn nghiên cứu nỗi gì?

Nghiên cứu cái quái gì trong bụng Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu chứ!" Ánh mắt Lý Trường Sinh quái dị.

Vương Hồng này thật sự trung thành hết mực!

Vì một miếng thịt mà thật sự bắt đầu thực hiện lời hứa, giúp Lý Dịch "cắn" người rồi.

Tuy nhiên, miếng thịt này quả thực rất thơm!

Nếu không phải có nhiều người nhìn như vậy, anh cũng muốn qua đó.

Trương Vô Nhiễm thầm niệm Băng Tâm Quyết, tâm như băng thanh, trời sập không kinh. ... muốn dùng điều này để áp chế dục vọng ăn uống.

Là một tiểu tiên nữ, làm sao có thể bị thịt hấp dẫn được?

Lý Trường Sinh nghĩ nghĩ, lấy ra một bình rượu ủ trong vò, đi đến bên cạnh Lý Dịch, đưa cho Lý Dịch cười nói: "Đây là rượu ủ trong vò mà chú tôi và bọn họ thích nhất, đã ủ lâu năm, mọi người đều nói thịt ngon phải kèm rượu ngon, anh thử xem mùi vị này thế nào?" Lý Dịch đánh giá Lý Trường Sinh một cái.

Tên này cũng có chút thú vị đấy!

Để ăn được thịt của mình, vậy mà lại dùng rượu để làm thân với mình.

Nếu anh nhận lấy rượu này, lẽ nào lại không mời đối phương ăn thịt sao?

Dù sao Lý Dịch vốn có chút "mặt mỏng" thì không thể làm được điều đó.

Thế là Lý Dịch lấy điện thoại ra gõ chữ: "Tôi vẫn là người vị thành niên, không thể uống rượu!" Nghe giọng nói nam trầm dễ thương trong điện thoại, Lý Trường Sinh rơi vào trầm tư, vẻ mặt ngượng ngùng dần chồng chất.

Vương Hồng ở bên cạnh cười híp mắt.

Kẻ nịnh bợ cũng không phải ai cũng làm được, yếu tố đầu tiên chính là không được cần thể diện!

Cần thể diện thì làm gì được kẻ nịnh bợ?

Hơn nữa, vì để ăn được thịt, nhún nhường một chút thì có sao đâu?

Lý Dịch nhìn mọi người đang thèm thuồng, anh thiện lương hạ Bách Tịch Đao dính dầu mỡ trong tay xuống, cười nói: "Thịt này cũng khá nhiều, hay là mọi người cùng ăn đi!" Lý Trường Sinh thở phào một hơi, trước mặt nhiều người như vậy, nếu Lý Dịch từ chối anh, điều này chắc chắn sẽ trở thành lịch sử đen của anh!

Trương Vô Nhiễm do dự một chút, nghĩ đi nghĩ lại vẫn bước tới.

Người khác đều mời mình, không đi chẳng phải là không cho đối phương thể diện sao?

Chỉ có lão già Lý Tuấn Dân cố chấp, cứng đầu cứng cổ nhai bánh quy nén.

Lý Dịch không thể so đo với lão già khó tính này, cười ha ha nói: "Lão gia tử, Vương Hồng giữ lại một ít nước canh càng, uống chút làm ấm người đi!" Lý Tuấn Dân nhìn bát nước canh thịt sánh đặc, trên mặt lộ vẻ do dự.

Đã nói không ăn những thứ đồ đến không rõ nguồn gốc, điều này khiến ông thực sự ngượng ngùng không tiện đưa tay ra lấy.

Điều này quá là tát vào mặt!

Lý Dịch mỉm cười nhàn nhạt: "Chút nữa phải xuống đáy hồ thám hiểm, trên người không ấm lên, sẽ không chịu nổi đâu!" Vẻ do dự trên mặt Lý Tuấn Dân càng đậm.

Nhưng vẫn không vượt qua được rào cản tâm lý.

Lý Dịch có chút cạn lời, lão già này lẽ nào lại quá thù dai sao?

Tuy nhiên, đối phương không ăn, Lý Dịch cố tình muốn đối phương ăn!

Lý Dịch nói: "Trước đó tôi chỉ là nói đùa, lão gia đừng có so đo với tôi một người vị thành niên chứ?" Lý Tuấn Dân: "?" "Anh thật sự là người vị thành niên?" Lý Dịch lấy điện thoại ra, mở giao diện game: "Thấy hệ thống chống nghiện game ở trên chưa, tôi thật sự là vị thành niên!" Lý Dịch mở mắt nói dối, nhưng anh cũng không nói dối.

Dù sao người nói chuyện là điện thoại, tuổi của chiếc điện thoại này nhiều nhất cũng chỉ hai ba tuổi, vị thành niên chẳng phải rất bình thường sao?

Lý Tuấn Dân nghĩ nghĩ, Lý Dịch một người vị thành niên còn lùi bước, mình vẫn cứ cứng đầu ở đây thực sự không đủ khí độ, thế là bưng bát nước canh thịt uống cạn.

Nước canh vào miệng, vị giác tức thì bùng nổ!

Lý Tuấn Dân không kìm được liên tục uống mấy bát lớn.

Ăn no uống đủ, mọi người nghỉ ngơi một lúc, Lý Dịch và những người khác liền dùng dây thừng nối liền với nhau, mặc đồ lặn lặn xuống.

Chương 163

Để lại một số người ở trên thuyền, trông coi dây thừng, làm hậu phương.

Mặc dù đã uống nước canh ấm áp, nhưng vừa xuống hồ, hơi ấm trên người liền bị hút cạn tức thì!

Lý Tuấn Dân thẳng thừng đánh một cái rùng mình, sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Ánh đèn pin mạnh mẽ chiếu về phía sâu dưới đáy hồ, một vùng tối đen như mực, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Vô tri vĩnh viễn là điều đáng sợ nhất.

Người mắc chứng sợ độ sâu, e rằng tại chỗ sẽ bị bóng tối sâu thẳm này dọa cho mềm nhũn.

Lý Dịch thông qua điện thoại, gửi tin nhắn cho những người khác: "Tất cả theo sau tôi, kiểm tra dây thừng bất cứ lúc nào, nếu dây đứt, lập tức gửi tin nhắn!" Mọi người rất nhanh trả lời: "Rõ!" Hồ Âm Dương này rất lớn và sâu, nếu mất đi sự dẫn dắt của dây thừng, trong đêm tối lạnh lẽo này tuyệt đối là đường chết!

Lý Dịch thân là cương thi, trọng lượng cơ thể lớn hơn những người khác rất nhiều, giống như một tảng đá khổng lồ, kéo mọi người trực tiếp chìm xuống!

Lý Trường Sinh cảm thấy tốc độ lặn xuống quá nhanh.

Phải biết đây là hồ nước mặn, lực nổi lớn hơn hồ nước ngọt rất nhiều.

Ngay cả khi nơi này nối liền với sông ngầm dưới lòng đất, dẫn đến độ mặn thấp hơn những nơi khác, nhưng tốc độ lặn cũng không

thể nhanh như vậy chứ!

Lẽ nào phía dưới có xoáy nước, kéo người đi trước nhất xuống?

Lý Trường Sinh vội vàng gửi tin nhắn: "Phía trước có phải xuất hiện xoáy nước không?

Sao tốc độ lặn lại nhanh như vậy?" Mọi người cũng cảm thấy lực kéo phía dưới có hơi lớn, cũng phát ra tiếng hỏi trong nhóm chat.

Lý Dịch giải thích: "Đây là Thiên Cân Trụy, để đưa các anh xuống, tôi cố ý sử dụng Thiên Cân Trụy, nên mới xuất hiện tình huống này, đây đều là hiện tượng rất bình thường, mọi người đừng hoảng sợ!" Mọi người nghe Lý Dịch giải thích, đều càng thêm kinh ngạc.

Thiên Cân Trụy?

Công pháp này thật sự tồn tại sao?

Thiên Cân Trụy, đúng như tên gọi, là một loại công pháp có thể thay đổi trọng lượng của bản thân, vô cùng khó luyện!

Lý Dịch vậy mà lại biết công pháp này sao?

Điều này có chút ghê gớm đấy!

Dưới sự dẫn dắt của Lý Dịch, mọi người rất nhanh chìm xuống đáy hồ.

Phía dưới có một cái hang lớn.

Bên trong chứa đầy nước.

Vì độ mặn và các nguyên nhân khác, nước trong hang và nước hồ bên ngoài hiện ra hai màu sắc khác nhau.

Nhìn qua giống như một con mắt địa ngục màu xanh lam đậm!

Trong thoáng chốc khiến người ta cảm thấy bất an dị thường, phảng phất như nhìn thấy một loại quái vật không thể diễn tả!

Lý Dịch có thể cảm nhận được, trong hang động này tuyệt đối ẩn chứa một bí mật to lớn!

Có một thứ gì đó vẫn luôn ở dưới này đợi anh!

Hồ nước mặn ở phía Tây, trăng lặn về Tây, Tây Vương Mẫu là nữ thần chấp chưởng âm nguyệt, thứ ở đáy hồ nước mặn này có lẽ có liên quan đến bà ấy!

Lý Dịch: "Mọi người chuẩn bị tốt, bắt đầu xuống cái hang động này!" Tim mọi người đập thình thịch, đây tuyệt đối không chỉ là áp lực nước dưới đáy hồ, mà là cảm nhận được một loại uy hiếp tiềm ẩn, cơ thể bản năng đang sợ hãi.

Phản ứng này trên người Lý Trường Sinh là rõ ràng nhất.

Hô hấp của Lý Trường Sinh cũng trở nên gấp gáp, giọng nói khàn khàn: "Không được!

Không thể xuống, nếu không chúng ta đều có thể chết ở dưới này!" Lý Dịch giống như dỗ dành trẻ con nói: "Đừng sợ, phía dưới này tuyệt đối có đồ tốt, các anh không muốn xem sao?" "Nếu tôi không đoán sai, bỏ lỡ lần này, lần sau muốn tiến vào phía dưới này, nhất định phải đợi ba mươi ba năm nữa!" "Nhưng đời người lại có bao nhiêu cái ba mươi ba năm?

Bí mật trường sinh, đây là thứ mà bao nhiêu tu đạo giả mơ ước, các anh cam tâm để nó vuột mất trong gang tấc sao?!" "Nhưng mà..." Sau khi Lý Dịch dứt lời, nỗi sợ hãi trong lòng Lý Trường Sinh càng sâu sắc hơn, không kìm được nói: "Phía dưới này..." "Đại trượng phu rụt rè co rúm như vậy ra thể thống gì?

Anh còn là đàn ông không?" Lý Dịch đã có chút mất kiên nhẫn: "Anh nếu không đi, đừng làm chậm trễ thời gian chúng tôi xuống!" Vương Hồng liên tục gật đầu: "Đại ca nói đúng!

Phía dưới này nhìn là thấy có đại cơ duyên!" Đèn pin của Vương Hồng chao đảo trên vách đá xung quanh hang động.

"Các anh nhìn vách đá xung quanh hang động đi, rất trơn nhẵn, rõ ràng có dấu vết tạc khắc của con người!" "Điều này nói lên rằng, cái hang động này rất có khả năng là do con người khai thác ra!" "Có thể làm được đến trình độ này, tuyệt đối là những đại năng đang nắm giữ Bí mật trường sinh!" Lý Tuấn Dân cũng ở bên cạnh khuyên nhủ: "Trường Sinh, thứ ở dưới này cực kỳ quan trọng đối với gia tộc, nếu cháu ở đây mà đánh trống rút lui, có xứng đáng với gia tộc không?" "Sau này, phụ thân cháu biết được hành động yếu hèn của cháu hôm nay, e rằng ở trong gia tộc cũng không ngẩng đầu lên được!" Lý Trường Sinh nặng nề thở dài một tiếng!

Anh không muốn xuống, nhưng rõ ràng, đây không phải là chuyện anh có thể tự quyết định được nữa!

Con người sống trên đời, tổng có quá nhiều sự bất đắc dĩ và thân bất do kỷ!

"Được!

Cháu xuống!" Lý Dịch dẫn đầu, mang theo mọi người chìm vào cái hang động khổng lồ giống như mắt và miệng!

Mọi người vừa mới tiến vào cái hang động này, liền cảm nhận được một sự lạnh lẽo quỷ dị!

Sự lạnh lẽo này không phải là lạnh buốt đơn thuần, mà giống như những con kiến bò lổm ngổm trong tủy xương, gặm nhấm!

Tuy nhiên, nghiến răng một cái cũng không phải là không thể chịu đựng được.

Phía dưới này là một đường hầm khổng lồ, giống như nối liền với một nơi nào đó.

Lý Dịch bơi phía trước, đột nhiên phát hiện trên vách đá mọc đầy rong rêu chợt lóe lên một tia màu sắc rực rỡ, liền vội vàng bơi đến trước vách đá.

Đưa tay xé rong rêu trước vách đá ra, lau sạch một lớp bùn đất trên đó.

Rất nhanh, phía dưới liền lộ ra một bức bích họa!

Phía trên là một người phụ nữ mặt người mình rắn, đang phủ phục trên một đại điện hoa lệ.

Đại điện hoa lệ hùng vĩ này có mười ba cây cột khổng lồ chống đỡ, hoa văn trên cột rất rực rỡ và huyền ảo.

Trong đó một phần là nhật nguyệt tinh thần, núi sông, còn có các loại dị thú.

Ví dụ như rồng vàng năm móng, phượng hoàng lửa tái sinh các loại.

Người phụ nữ mặt người mình rắn quỳ phủ phục này lại là ai?

Trong lòng Lý Dịch nảy ra nghi vấn này, liền đưa tay lau chùi vách đá phía trước, muốn bức bích họa bị che bụi được tái hiện lại.

Nhưng, khi anh dọn sạch bùn đất phía trước, lại phát hiện bức bích họa phía trước vậy mà...

Không chỉ Lý Dịch, những người khác khi nhìn thấy nửa sau của bức bích họa này, ánh mắt cũng trở nên cực kỳ kinh hãi!

Nửa sau của nó không biết được vẽ bằng loại mực nào, vậy mà lại hiện lên một loại màu sắc quỷ bí, khó tả.

Trong sự đan xen của ánh sáng và bóng tối, âm và dương, cái bóng không nhìn rõ hình dạng kia lại khiến người ta có một cảm giác kính sợ sâu sắc!

Khiến người ta không kìm được muốn đỉnh lễ bái lạy.

Lý Tuấn Dân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, phía sau lưng giống như có một con rắn độc âm hiểm đang bò, có thể tiêm chất độc vào mình bất cứ lúc nào!

Mãi một lúc sau, Lý Tuấn Dân mới nói với thuộc hạ bên cạnh: "Kiểm tra niên đại của bức bích họa này!" Thuộc hạ răng cũng đang đánh cầm cập, nhưng vẫn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, lấy ra dụng cụ, bắt đầu đo niên đại của bức bích họa.

Nhìn những con số trên dụng cụ, trái tim mọi người giống như bị một bàn tay lớn siết chặt!

"Hơn năm ngàn năm!" Lý Tuấn Dân thất thanh nói: "Làm sao có thể!

Bức bích họa này nhìn tươi tắn như mới, ngâm trong nước nhiều năm như vậy làm sao vẫn có thể bảo tồn tốt đến thế?" "Hơn nữa, hơn năm ngàn năm trước, trình độ bích họa của người cổ đại đã cao đến vậy sao?

Màu sắc rực rỡ này, cũng như sự nghiên cứu về ánh sáng và bóng tối, đường nét hình học, so với trình độ nghệ thuật hiện đại cũng không kém là bao!" "Có thể tạo ra một bức bích họa tinh xảo như vậy vào năm ngàn năm trước, trong lịch sử Huyền Quốc thật sự có một nền văn minh nào có thể làm được không?" Không ai trả lời câu hỏi của ông, cả đường hầm khổng lồ dưới nước chìm vào một sự tĩnh lặng chết chóc.

Chỉ có tiếng thở dốc nặng nề và tiếng tim đập của mọi người là rõ như tiếng kim rơi!

Lý Dịch trầm giọng nói: "Các anh dọn sạch tất cả bùn đất trên vách đá, xem có thể tìm thấy những bức bích họa khác không, biết đâu

nối liền các bức bích họa lại, sẽ có thể tìm thấy một vài manh mối!" Mọi người gật đầu, bắt đầu dọn sạch bùn đất trên vách đá.

Rất nhanh, bùn đất trên vách đá liền được dọn sạch hoàn toàn.

Lý Dịch phát hiện, không phải tất cả vách đá đều có bích họa, mà chỉ có một số vách đá mới có, và không liên tục.

Không biết là bị người ta xóa đi, hay là người sáng tác vốn tùy hứng như vậy.

Chương 164

Trên vách đá tổng cộng có ba bức tranh.

Trừ bức tranh thờ cúng mà Lý Dịch phát hiện đầu tiên, hai bức tranh còn lại lần lượt là Tranh Sát Sinh, Tranh Tế Tự.

Trong Tranh Sát Sinh, tộc người mặt người mình rắn đang giơ cao các loại vũ khí, vây giết một sinh vật có hình dạng quái dị.

Sinh vật này là một con quái vật mọc đầy xúc tu đen, trên những xúc tu đen này lại có vô số con mắt màu đỏ máu, nhìn qua cực kỳ khủng khiếp.

Thể hình của sinh vật này rất lớn, gấp mười lần con quái vật mặt người mình rắn.

Tuy nhiên, dưới sự vây công của tộc người mặt người mình rắn, nó cuối cùng đã chết.

Bức tranh thứ hai là Tranh Tế Tự, thì tộc người mặt người mình rắn đang ném con quái vật này vào chín chiếc đỉnh đồng lớn để nấu ăn, do đại tế tư đeo trang sức rực rỡ tế trời.

Lý Trường Sinh mắt kinh hãi, chết lặng nhìn chằm chằm vào con quái vật ngàn tay ngàn mắt trên bích họa, phảng phất như nhìn thấy thiên địch vậy.

Nỗi sợ hãi được khắc sâu trong DNA tức thì bị kích hoạt, anh không ngừng lùi lại, muốn bỏ chạy.

Ngay khi Lý Trường Sinh chuẩn bị rời khỏi nơi này, dòng nước xung quanh đột nhiên cuộn trào lên!

Dường như có một vật thể khổng lồ nào đó đang tiếp cận họ!

Ánh mắt Trương Vô Nhiễm khẽ biến đổi, thét lên: "Mau rút khỏi đường hầm!" Nhưng, mọi người cảm nhận được nguy hiểm ập đến thì đã không kịp!

Một cái miệng to như chậu máu mọc đầy càng sắc nhọn xuất hiện trước mặt mọi người, điên cuồng cử động, lao tới cắn Lý Trường Sinh!

Tốc độ nhanh đến mức khó mà tưởng tượng được!!

Lý Trường Sinh tuy có chiều cao hơn mét tám, nhưng trước mặt con Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu này, anh chỉ như một con kiến nhỏ!

Dưới cái miệng khổng lồ, vừa đủ để lọt khe răng!

Toàn thân cơ bắp của Lý Trường Sinh tức thì căng cứng, Dương Thần xuất khiếu, miễn cưỡng vẽ ra một vòng Thái Cực trước người.

Oành!

Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu và Dương Thần tức thì va chạm vào nhau!

Dương Thần của Lý Trường Sinh suýt chút nữa bị đánh tan, nhưng may mắn là miễn cưỡng chặn được đòn tấn công đầu tiên của Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu.

Và Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu rất nhanh phát động đòn tấn công thứ hai.

Ở dưới nước, nó trở nên càng thêm hung mãnh!

Còn Lý Trường Sinh rõ ràng không thể chống đỡ với nó được bao lâu.

Phù chỉ trong tay anh cũng không thể sử dụng được dưới nước, khả năng đã mất đi phần lớn.

Có thể nói là ngay từ đầu đã ở thế yếu!

Vương Hồng vội vàng ra tay giúp đỡ, hai thanh phi kiếm rạch nước, đâm vào mắt của Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu!

Đây là điểm yếu của nó!

Đầu của Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu rất nhỏ, muốn đánh chết nó, chỉ có thể xuyên qua mắt đâm vào não nó.

Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu rất thông minh, hay có thể nói bản năng xu cát tị hung của nó vô cùng nhạy bén!

Cảm nhận được uy hiếp, nó lập tức đổi hướng, dùng lưng cứng rắn của mình để đối đầu trực diện với phi kiếm.

Phi kiếm chỉ có thể để lại những vết trắng nhạt trên lớp vỏ xương ngoài của nó.

Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu ngẩng đầu, lại lần nữa lao tới cắn Lý Trường Sinh.

Lý Trường Sinh liều mạng lùi lại phía sau, muốn thoát khỏi vòng tấn công của Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu!

Đáng tiếc, tốc độ của anh làm sao có thể là đối thủ của Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu được?

Khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần.

Lý Trường Sinh tràn đầy tuyệt vọng.

Anh vốn không muốn xuống đây mà!

Ngay khi càng sắc nhọn chạm vào mặt Lý Trường Sinh, một lưỡi đao sắc bén tỏa ra sát khí lạnh lẽo lướt qua cái càng!

Không tiếng động!

Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu không chết, chỉ vài cái càng bị chém đứt, vẫn không ảnh hưởng đến việc nó ăn thịt!

Đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm vào Lý Trường Sinh, rõ ràng là không muốn từ bỏ "thức ăn" này.

Lý Trường Sinh nuốt nước miếng, đại não ong ong, sau đó bản năng ôm chặt lấy đùi Lý Dịch.

"Đại ca!

Cứu tôi!" Lý Dịch một cước đá Lý Trường Sinh ra, trong điện thoại phát ra giọng nam trầm lạnh lẽo đầy khinh bỉ: "Đừng có chạm vào lão tử!" Trương Vô Nhiễm thấy đao của Lý Dịch rơi xuống đáy hồ, vội vàng lặn xuống nhặt đao.

Lý Dịch tuy đao pháp lợi hại, nhưng hiện tại không có đao, e rằng căn bản không phải đối thủ của Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu!

Vì vậy, cô muốn nhanh chóng đưa đao cho Lý Dịch.

Ngay khi Trương Vô Nhiễm đưa tay muốn nắm lấy Bách Tịch Đao, Lý Dịch vẫy tay một cái, Bách Tịch Đao liền tự động trở về tay Lý Dịch!

Trương Vô Nhiễm: "?" Khống Vật Thuật?

Hóa ra mình lo lắng vô ích rồi!

Sát khí trên Bách Tịch Đao điên cuồng cuộn trào, nhuộm đen một mảng lớn nước hồ.

Con Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu bị chặt đứt đầu, cứ thế chìm xuống đáy hồ.

Lý Dịch tiện tay một đao chém rụng đầu Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu, máu xanh lục đậm tràn ra.

Vương Hồng tặng một lời khen nịnh nọt: "Đao này của đại ca có sức mạnh phá đá kinh thiên đấy!

Tiểu đệ sống ngần ấy năm, chưa bao giờ thấy đao pháp sắc bén và

bá đạo như vậy!" Lý Dịch lười để ý đến kẻ nịnh bợ này, mặt đầy hưng phấn đi qua thu thập tất cả các càng.

Những nguyên liệu này đúng là đại bổ mà!

Lý Tuấn Dân thở dài, tiểu tử tên Lý Dịch này, thực lực không khỏi quá khoa trương rồi chứ?

Đao pháp này tuyệt đối là cấp độ tông sư!

Nếu Lý Dịch biết suy nghĩ của Lý Tuấn Dân, chắc chắn sẽ thấy buồn cười.

Anh thực ra không tinh thông đao pháp, chỉ là tùy tâm sở dục vung đao mà thôi.

Chỉ là, sức mạnh của anh có chút lớn, Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu không kịp chạy thì đã chết rồi.

Ánh mắt Lý Tuấn Dân ưu tư, Lý Dịch mạnh như vậy, đến lúc thật sự tìm được Bí mật trường sinh, họ có cách nào để đoạt lấy không?

Nhưng, nếu họ bây giờ loại bỏ Lý Dịch, những nguy cơ phía sau lại có thể không ứng phó được.

Xem ra, chỉ có thể tìm cách cuối cùng dùng vũ khí nóng oanh tạc Lý Dịch!

May mắn, lần này họ mang theo súng!

Chỉ đáng tiếc, dưới nước những khẩu súng này tác dụng không lớn.

Dù sao, họ không mang theo súng chuyên dùng dưới nước.

Chỉ hy vọng trong cổ mộ không có nước!

Trương Vô Nhiễm nhìn những bức bích họa này, tò mò hỏi: "Lý Dịch, anh có biết những thứ ghi lại trong bức bích họa này rốt cuộc là

gì không?" Lý Dịch không trả lời, nhàn nhạt nói: "Đi đến chỗ tiếp theo đi!" Trương Vô Nhiễm ngẩn ra, sau đó nói: "Anh không lẽ cũng không biết sao?" Lý Dịch không lên tiếng.

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước theo đường hầm.

Rất nhanh đến cuối đường hầm.

Chương 165

Cuối đường hầm này là một cánh cửa!

Một cánh cửa đã được mở!

Rõ ràng, là cơ quan đã khởi động, mở ra con đường thông đến hồ nước mặn, để Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu đi vào.

Trương Vô Nhiễm nghi ngờ nói: "Theo ý của người hướng dẫn, nếu Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu chính là Hồ Thần, thì họ nhìn thấy Hồ Thần lẽ ra chỉ có một con thôi chứ!

Sao chúng ta lại nhìn thấy hai con?

Ngoài ra, Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu đến hồ nước mặn, lại làm sao ngoan ngoãn quay về đây?" Lý Dịch bình tĩnh nói: "Cô biết cá hồi không?

Đối với những sinh vật này, đều có bản năng hồi hương!

Lai Ân Da Khắc Nhĩ Hầu cũng nên có bản năng quay về đây để sinh sản, nếu không loại sinh vật này đã sớm tuyệt chủng rồi!

Còn về số lượng, chỉ là lời nói một chiều của người hướng dẫn thôi!

Ai biết là lời đồn hay thật?" Trương Vô Nhiễm nghĩ lại cũng phải.

Thông qua đường hầm, họ phát hiện phía này dường như là một con sông ngầm khổng lồ!

Phía trên đầu, là tiếng sông chảy cuồn cuộn không ngừng nghỉ!

"Lên trên xem sao!" Lý Dịch chỉ vào mặt nước.

Mọi người tức thì hiểu ra.

Nổi lên mặt nước, xung quanh một vùng tối đen.

Các tảng đá khổng lồ hình thù kỳ dị sừng sững, bị sông ngầm dưới lòng đất xói mòn trở nên vô cùng lạnh lùng và hiểm trở, giống như những lưỡi đao sắc bén!

Khiến người ta nhìn vào mà sợ hãi!

Thị lực của Vương Hồng rất tốt, nhìn quanh một lát rồi chỉ vào vách đá bậc thang ở đằng xa: "Chúng ta từ đó lên!" Lý Dịch liếc một cái liền ngăn lại: "Nơi này là Hung Tước Môn!

Không được vào!" "Hung Tước Môn là cái gì vậy?" Lý Tuấn Dân mặt đầy khó hiểu: "Là một trong các cơ quan chống trộm mộ sao?

Sao tôi chưa bao giờ nghe nói?" Lý Dịch không giải thích: "Các anh tìm kiếm ở gần vách đá phía Tây, xem có một khối đá hình tròn nào không, trên đó điêu khắc Long Tước!" Long Tước?

Đây lại là sinh vật gì?

Trong lòng mọi người nghi hoặc.

Lý Tuấn Dân thấy Lý Dịch không trả lời câu hỏi của ông, không kìm được lại hỏi: "Lý Dịch, lão phu rất hiểu những thứ của Mạc Kim Giáo Úy, Hung Tước Môn mà anh nói tôi cũng chưa từng nghe nói!

Hung Tước Môn là cơ quan hay là một vùng đất đại hung trong phong thủy?

Anh có thể giải thích cho tôi một chút không?

Còn Long Tước này, trong chuyện thần thoại có sinh vật này sao?" Lý Dịch chỉ nói: "Thời gian không còn nhiều, tìm thấy đĩa tròn rồi nói sau!" Lý Tuấn Dân nghe vậy, đành thôi, chỉ là sự nghi hoặc trong lòng càng đậm.

Ngoài ra, Lý Dịch nói "thời gian không còn nhiều", lại là ý gì?

Mọi người thấy Lý Dịch nói bậc thang này không thể đi, tuy không hiểu nguyên nhân, nhưng vẫn bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Dù sao biểu hiện của Lý Dịch suốt chặng đường này quá nổi bật, đã khiến họ tâm phục khẩu phục!

Lý Dịch nhìn đáy hồ bình lặng, khẽ nhíu mày.

Ngay cả anh, cũng đối với thứ gì đó ẩn giấu sâu dưới đáy hồ cảm thấy một tia lo lắng.

Dưới này rốt cuộc chôn vùi thứ gì?

Lý Dịch không đào sâu, rời khỏi nơi này trước mới là quan trọng nhất.

Mọi người tìm kiếm một lúc, quả nhiên trên vách đá phía Tây tìm thấy một khối đá hình tròn, trên đó điêu khắc một con Long Tước uy phong lẫm liệt!

Vị trí mắt của Long Tước, khảm hai viên hồng ngọc màu đỏ tươi, nhìn rất hung dữ!

Vương Hồng mặt đầy hưng phấn: "Đại ca!

Anh thật là thần!

Vậy mà nhìn một cái đã biết ở đây có Long Tước, còn nói vị trí chính xác đến vậy!!" Lý Trường Sinh và những người khác cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Họ đều xuất thân từ thế gia đạo mộ, đối với bố cục và phong thủy cổ mộ lẽ ra phải vô cùng quen thuộc và hiểu rõ.

Nhưng nói thật, họ đối với bố cục ở đây hoàn toàn không quen thuộc, thậm chí cảm thấy nơi này lộn xộn, không có chút trật tự nào.

Nhưng, Lý Dịch vậy mà nhìn một cái đã biết ở đây có đĩa tròn Long Tước, nhãn lực và kiến thức này, quả thực là tuyệt vời!

Trong lòng Lý Tuấn Dân sớm đã nóng như lửa đốt, bây giờ thấy đĩa tròn Long Tước đã tìm thấy, liền vội vàng hỏi: "Lý Dịch, anh nói đĩa tròn Long Tước này rốt cuộc có tác dụng gì?

Còn Hung Tước Môn kia lại là gì?" Lý Dịch đi đến vách đá phía Tây, nhìn đĩa tròn Long Tước nhàn nhạt nói: "Hung Tước Môn và đĩa tròn Long Tước đều là những thứ được ghi chép trong nội quyển của《Hám Long Kinh》, nên các anh không biết cũng rất bình thường!

Côn Luân Sơn là cốt khí trời đất, trấn giữ càn khôn như vật khổng lồ.

Tựa xương sống và cột trụ của nhân thể, sinh ra tứ chi rồng đột ngột.

Và Long Tước, tương truyền là con của rồng và phượng hoàng!

Nó không lộng lẫy như phượng hoàng, cũng không uy nghiêm như rồng vàng năm móng, nhưng lại là loài hung mãnh nhất trong số phượng hoàng.

Thời niên thiếu của Long Tước giống như một loài chim nước bình thường, cần trải qua ba tai năm kiếp mới có thể trưởng thành!

Sau khi trưởng thành sẽ sải cánh đen che phủ trời đất, nhật nguyệt tinh thần đều bị che khuất, một khi cất cánh sẽ không hạ xuống nữa, là một loài chim cực kỳ hung mãnh mà cô độc." Mọi người nghe Lý Dịch giới thiệu về Long Tước, đều mặt đầy chấn động.

Lý Trường Sinh không khỏi tâm thần hướng về, hỏi: "Dịch ca, anh nói Long Tước này là sinh vật có thật sao?" Mọi người tuy cảm thấy kính sợ trước sức mạnh của Long Tước, nhưng loài sinh vật này lẽ ra phải là sinh vật thần thoại, thuộc về sinh vật hư cấu trong truyền thuyết.

Không thể tồn tại ở hiện thế.

Lý Tuấn Dân khách khí hỏi: "Vậy Long Tước này và Hung Tước Môn có quan hệ gì?" Lý Dịch dùng đầu ngón tay lướt qua đĩa tròn Long Tước, cảm giác thô ráp khiến người ta mê mẩn.

"Đĩa tròn Long Tước này chính là chìa khóa để mở Hung Tước Môn, không có chiếc chìa khóa này, tùy tiện tiến vào Hung Tước Môn, sẽ kích hoạt cơ quan dưới đáy hồ!

Một khi cơ quan dưới đáy hồ bị mở ra, phóng thích thứ bị trấn áp cấm kỵ bên trong, cho dù là tôi cũng không thể toàn thân mà rút lui được!" Lý Trường Sinh nghe Lý Dịch nói xong, sắc mặt khẽ biến đổi.

Thực lực của Lý Dịch anh rõ ràng hơn ai hết, rất mạnh!

Ngay cả khi anh dốc hết bài tẩy, tiến vào trạng thái đó, cũng rất có thể sẽ bại trong tay Lý Dịch.

Nhưng, ngay cả Lý Dịch, cũng nói thứ dưới đáy hồ này khủng khiếp đến vậy, nếu phóng thích ra, e rằng hậu quả không thể lường trước!

Mọi người đều cảm thấy vô cùng may mắn về điều này, may mà lần này có Lý Dịch dẫn dắt họ tiến vào.

Nếu không, hôm nay e rằng sẽ chết ở trong ngôi cổ mộ này!

Trương Vô Nhiễm cảm thán nói: "Cổ mộ này không hổ là đại mộ đỉnh cấp của tất cả Bí mật trường sinh!

Vừa tìm thấy lối vào đã hung hiểm như vậy, nếu tiến vào bên trong, lại sẽ khủng khiếp đến mức nào!" Lý Trường Sinh nhìn lên phiến đá khắc hình tròn trên vách, trên đó có con chim tước rồng đang vỗ cánh bay lượn, uy phong lẫm liệt.

Dưới chân nó là con rắn cổ chín đầu hung ác nhe nanh, trông như ác quỷ bò ra từ địa ngục!

Không hiểu sao, Lý Trường Sinh luôn cảm thấy bất an lạ thường, như thể mình sắp gặp phải đại họa.

Lý Trường Sinh chỉ đành cố gắng đè nén cảm giác bất an này, rồi nhìn sang Lý Dịch.

Lý Dịch rất mạnh, có anh ta ở đây, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Lý Trường Sinh trầm giọng hỏi: "Đại ca Dịch, cái bàn đá hình tước rồng này dùng thế nào?" Lý Dịch thản nhiên nói: "Tước rồng ở phía tây, là vị trí đại hung.

Xoay ngược ba vòng, cửa tước rồng sẽ tự động mở." "Chỉ cần xoay ngược ba vòng thôi ư?" "Đúng vậy!" Vương Hồng hưng phấn xoa xoa tay: "Tôi sẽ mở cánh cửa tước rồng hung hiểm này!" Nói xong, anh ta liền xoay bàn đá hình tước rồng.

Cạch!

Tiếng máy móc xoay chuyển giòn giã vang vọng trong hang động trống rỗng.

Bậc thang đá phủ đầy rêu phong không rõ tên từ từ dâng lên, cho đến khi bậc thang đầu tiên nhô lên đến tận tầng cao nhất!

Chương 166

Thấy cảnh này, ai nấy đều trợn tròn mắt kinh ngạc!

Kỹ thuật này nếu đặt ở hiện tại thì bình thường thôi.

Nhưng đây là năm nghìn năm trước đó!

Thang máy đã được phát minh ra rồi ư?

Thật là không thể tưởng tượng nổi!

Lý Tuấn Dân tặc lưỡi: "Bậc đá này dựa vào động lực gì mà dâng lên vậy?

Hơn nữa, cơ quan này trải qua năm nghìn năm vẫn còn dùng được, thật quá khó tin phải không?" Lý Dịch không giải thích nhiều, chỉ nói: "Lên đi!" Ban đầu mọi người còn lo bậc thang không vững, nhưng đi một lúc sau thì thấy nó cực kỳ ổn định, không hề cảm thấy rung lắc chút nào!

Đi đến đỉnh vách đá, mọi người phát hiện phía sau là một cánh cửa đá cao lớn!

Trên cửa đá khắc các hoa văn như nhật nguyệt tinh thần, núi sông sông ngòi, và ở giữa là bốn chữ lớn huyền ảo không thể giải mã.

Dù mọi người không hiểu ý nghĩa của bốn chữ đó, nhưng sự uy nghiêm trang trọng khiến linh hồn run rẩy ấy đủ để làm họ cảm thấy vô cùng chấn động!

Cánh cửa đá không biết được làm từ loại ngọc thạch nào, dưới ánh đèn mạnh, nó phản chiếu ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Cánh cửa này hiển nhiên là lối vào cổ mộ!

Lý Tuấn Dân tỉ mỉ quan sát cánh cửa đá này, phát hiện chất liệu

của nó mà anh ta lại không thể nhìn thấu!

Anh ta vội vàng bảo thuộc hạ đi cùng lấy máy dò ra kiểm tra.

Sau khi nhìn con số trên thiết bị, thuộc hạ kinh hô: "Cánh cửa đá này không phải đá trên Trái Đất!

Mà là đến từ ngoài không gian, là thiên thạch!" "Có lẽ là đã rơi xuống Trái Đất vào khoảng sáu nghìn đến năm nghìn năm trước, sau đó được người ta chế tạo thành cánh cửa này!" "Thiên thạch?" Lý Tuấn Dân nhíu mày: "Thiên thạch thủy tinh sao?" Thuộc hạ lắc đầu: "Không giống lắm, là một loại thiên thạch mà chúng ta chưa từng ghi nhận!" "Trong đó có một loại nguyên tố chưa từng tồn tại trong bảng tuần hoàn hóa học, việc nghiên cứu cụ thể cần phải được đưa đến phòng thí nghiệm chuyên nghiệp mới có thể tiến hành!" Giọng thuộc hạ dần trở nên phấn khích: "Nhưng nếu đưa được cánh cửa đá này ra ngoài, nó sẽ thay đổi lớn lao lịch sử Huyền Quốc chúng ta!" "Lịch sử tồn tại của Huyền Quốc chúng ta sẽ được đẩy lùi lại hơn một nghìn năm, hơn nữa, hơn năm nghìn năm trước chúng ta đã có kỹ thuật dùng thiên thạch để chế tạo cửa đá, thật sự khó tin!" "Tôi có cảm giác, loại nguyên tố chưa biết này rất có thể sẽ thay đổi thế giới!" Nói đến cuối cùng, mắt vị phó thủ của Lý Tuấn Dân đều sáng rực!

Cả người anh ta đang ở trong trạng thái cực kỳ hưng phấn!

Lý Tuấn Dân nghe lời của phó thủ xong, cả người vẫn khá bình tĩnh, trầm giọng nói: "Nguyên tố trong cánh cửa đá này có tác dụng gì không?

Bây giờ anh có thể thí nghiệm ra được không?" Phó thủ liếm liếm đôi môi khô khốc: "Chỉ có thể phỏng đoán đại khái, loại nguyên tố này có thể làm giảm tốc độ chuyển động của các hạt trong không khí xung quanh, còn về giá trị cụ thể, cũng như các hiệu ứng khác thì chỉ có thể có được trong phòng thí nghiệm!" Làm giảm tốc độ di chuyển trong

không khí?

Lý Tuấn Dân cũng hiểu ý tưởng của đối phương.

Đây tuyệt đối là một loại nguyên tố vô cùng thần kỳ!

Đồng thời!

Đây là một vinh dự to lớn!

Thậm chí có thể giành được giải thưởng khoa học cao nhất toàn quốc!

Đối với Lý gia mà nói, vinh dự này là vô cùng hiếm có.

Bởi vì Lý gia không quá sâu trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học, nên ở phương diện này vẫn luôn ở thế yếu.

Nhưng hiện tại, nếu có thể nghiên cứu ra bí mật ẩn chứa trong thiên thạch này, có lẽ họ có thể tiến xa hơn trong lĩnh vực khoa học!

Hơn nữa, Lý Tuấn Dân còn nhạy bén nhận ra rằng, nếu áp dụng loại nguyên tố này vào vũ khí, sẽ có một bước đột phá lớn! "Nhanh!

Nhanh thông báo người trên mặt hồ xuống!

Mang cánh cửa đá này ra ngoài!" Cánh cửa đá này cao khoảng năm mét, tuy rất lớn, nhưng Lý Tuấn Dân định đập vỡ nó rồi mang đi.

Đương nhiên là càng nhiều người xuống càng tốt.

Lý Dịch nhận ra ý định của Lý Tuấn Dân, bình tĩnh nói: "Nếu anh muốn đập vỡ cánh cửa đá này, tôi khuyên anh đừng làm vậy, vì cánh cửa này liên thông với cơ quan phía sau.

Nếu tùy tiện chạm vào, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?" Lý Tuấn Dân nghe Lý Dịch nói xong, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Lời Lý Dịch nói không phải không có lý.

Nhưng anh ta cũng phải mang một phần cánh cửa đá này về nghiên

cứu!

Lý Tuấn Dân khách khí nói: "Lý Dịch, anh có biết cách giải quyết cơ quan phía sau cánh cửa đá không?" Lý Dịch chỉ bình tĩnh nói: "Tôi không hiểu rõ về cơ quan và phong thủy lắm, tiếp xúc cũng không nhiều." Lý Tuấn Dân đành tự mình ra trận, muốn xem liệu có thể giải quyết cơ quan này không.

Lý Tuấn Dân ngẩng đầu, nhìn bốn chữ lớn trên cánh cửa đá, phát hiện chúng hơi giống giáp cốt văn, nhưng lại phức tạp hơn một chút.

Lập tức anh ta gặp khó khăn.

Giáp cốt văn đã rất khó giải mã, vậy mà bốn chữ lớn này lại là văn tự cổ xưa hơn cả giáp cốt văn!

Điều này làm sao anh ta có thể giải mã được?

Lý Tuấn Dân muốn nhờ Lý Trường Phong và Lý Trường Vân giúp, nhưng hai người họ cũng không biết chữ, căn bản không thể giải mã được loại văn tự này.

Lý Tuấn Dân không kìm được dùng tay chạm vào hoa văn trên cánh cửa đá.

Đột nhiên, trên cánh cửa đá xảy ra một dị tượng.

Từng đốm sáng trong suốt, lấp lánh xuất hiện trên cửa đá, từng khối vật chất như thủy ngân tí tách rơi xuống, đọng trên phiến đá, tạo ra những gợn sóng.

Trong tích tắc, khắp căn phòng đá tràn ngập một mùi hương thấm vào tận xương tủy!

Mùi hương này vô cùng quyến rũ, khiến người ta không kìm được mà chìm đắm trong đó.

Loại mùi hương này khiến Lý Tuấn Dân và những người khác đều

cảm thấy toàn thân lỗ chân lông mở ra!

Lý Tuấn Dân cảm nhận được một luồng nhiệt lượng không rõ tên cuộn trào trong cơ thể. "Trời ơi!

Máu trong người tôi sôi lên rồi, tôi cảm giác cảnh giới của mình đang bắt đầu lung lay!" "Thật không thể tin nổi, cánh cửa đá này lại tỏa ra một luồng khí tức thần bí như vậy, lẽ nào là do loại nguyên tố chưa biết kia mang lại sao?" "Tôi ngửi mùi hương này mà khắp người đều thấy thoải mái!" Mọi người liên tục cảm thán!

Lý Dịch cũng khẽ nhíu mày.

Loại nguyên tố này, nhìn có vẻ như đối với người bình thường là có hại mà không có lợi.

Nhưng Lý Dịch luôn cảm thấy sự việc không đúng!

Anh ta vội vàng vận chuyển 《Dịch Thiên Đế Kinh》, phong bế các huyệt đạo quanh thân!

Điều này đối với cương thi Lý Dịch mà nói, là cực kỳ dễ dàng.

Dù sao kinh mạch huyệt đạo của cương thi vốn dĩ đã bị phong bế, nếu Lý Dịch không tu luyện 《Dịch Thiên Đế Kinh》, cũng không thể mở ra được!

Lý Dịch quát: "Mùi hương này có thể có vấn đề lớn, mọi người đừng hít vào!" Nhưng mùi hương này có một lực hấp dẫn không thể cưỡng lại, khiến người ta không kìm được mà muốn lại gần nó!

Mọi người không những không nghe lời Lý Dịch, ngược lại còn tham lam hít thở hơn nữa! "Mùi hương này lại khiến phàm phu tục tử vô duyên với đạo như chúng ta cũng có thể bước vào cánh cửa của Đạo!

Thật quá thần kỳ!" Lý Tuấn Dân hít một hơi thật sâu, rồi sải bước

lớn đi về phía cửa đá!

Khoảnh khắc mũi chân anh ta chạm vào cửa đá, anh ta cảm thấy cơ thể mình đột nhiên nhẹ bẫng!

Lý Tuấn Dân trong lòng kinh hãi!

Anh ta lập tức nhận ra mình đã bị cánh cửa đá này hút vào!

Lý Tuấn Dân mặt mày mừng rỡ, anh ta biết mình nhất định đã tìm thấy công tắc của cánh cửa đá này!

Ngay khi anh ta chuẩn bị tiếp tục bước xuống, đột nhiên một luồng lực lượng kinh khủng từ cánh cửa đá truyền đến trên người anh ta!

Luồng lực lượng kinh khủng này suýt chút nữa đã xé nát cơ thể anh ta thành từng mảnh! "Phụt..." Lý Tuấn Dân phun ra một ngụm máu tươi!

Đôi mắt anh ta đầy vẻ kinh hãi nhìn cánh cửa đá trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Anh ta cảm thấy khí huyết trong cơ thể mình đang tiêu hao điên cuồng, nhục thân đang nhanh chóng héo rút!

Chương 167

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Trong đầu anh ta tràn ngập sự nghi hoặc và mờ mịt vô tận.

Không chỉ anh ta, những người ở gần cửa đá, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Vừa nãy còn đang tinh thần hăng hái, giờ phút này lại như bị sương muối đánh úp!

Từng người một mềm nhũn trên mặt đất, thở hổn hển.

Những người này hoặc là tu luyện giả, hoặc là những sư phụ luyện võ lâu năm.

Nhưng trước mùi hương quỷ dị vừa rồi, họ lại không có khả năng chống đỡ chút nào!

Ngay lúc này, một giọng nói hờ hững truyền đến. "Đây là một dị vật tên là 【Thực Cốt Đao】!" Lý Tuấn Dân nghe thấy giọng nói này, trong lòng kinh hãi!

Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía Lý Dịch, ánh mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu: "Lý tiên sinh, cứu tôi với!" Lý Dịch im lặng không nói.

Lúc vô sự thì gọi Lý Dịch, lúc hữu sự thì gọi Lý tiên sinh?

Đây là muốn coi tôi như vệ sĩ hô thì đến, vẫy thì đi sao?

Lý Dịch không trả lời Lý Tuấn Dân.

Trong đám người này, những người thực sự có giá trị với tôi chỉ có ba người.

Lý Trường Sinh họ là Cầm Tâm Cảnh trung kỳ!

Mặc dù là bản đã bị cắt xén, nhưng chắc chắn có thể cung cấp cho

tôi một lượng lớn điểm tích lũy.

Hơn nữa, trong tay tôi còn có một hạt giống tín ngưỡng.

Nếu có thể chọn ra tín đồ từ trong số họ, thì không còn gì tốt hơn.

Lý Tuấn Dân thấy Lý Dịch im lặng không nói, trong lòng dâng lên sự oán giận.

Nhưng hiện tại anh ta đặt hết hy vọng cứu mạng vào Lý Dịch, đương nhiên không dám đắc tội Lý Dịch, mà chỉ lộ ra nụ cười khó coi: "Lý tiên sinh, xin ngài hãy cứu chúng tôi đi!" Từng người một trên mặt đều lộ ra vẻ kinh sợ và hoảng loạn, quả thực là bị sự biến dị do mùi hương này mang lại làm cho sợ hãi.

Vương Hồng và những người khác cũng bắt đầu cầu xin: "Đại ca, cứu tôi với!" Những người này còn chưa thể chết.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Để tôi thử xem!" Trong mắt mọi người lộ ra vẻ hy vọng. "Đại ca, tôi tin anh nhất định làm được!" Thân thể Vương Hồng đã héo rút không ít, trông khô khốc, như một ông lão.

Lúc này, anh ta thật lòng hy vọng Lý Dịch có thể giải trừ lời nguyền.

Hơn nữa, Lý Dịch là người duy nhất không bị ảnh hưởng trong số những người ở đây, điểm này đủ để chứng minh Lý Dịch phi phàm!

Lý Dịch bước những bước chân vững chãi đi về phía bốn chữ đá cổ xưa kia.

Mọi người căng thẳng nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Dịch.

Họ không ngừng cầu nguyện Lý Dịch có thể giải mã được loại chữ đá thần bí này!

Lý Dịch nhìn bốn chữ lớn đó, dường như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên mỉm cười.

Anh ta từ từ vươn hai tay, trên lòng bàn tay, từng ký hiệu vàng óng hiện ra, phát ra ánh sáng rực rỡ, bao phủ lấy Lý Dịch!

Những ký hiệu này không ngừng nhảy múa trên ngón tay Lý Dịch!

Cuối cùng, tất cả các ký hiệu hội tụ thành một luồng sáng vàng, sau đó từ từ lơ lửng trên không trung phía trên cửa đá.

Ánh sáng vàng chiếu rọi lên cánh cửa đá!

Từng gợn sóng lan tỏa từ cánh cửa đá ra ngoài!

Các chữ đá trên cánh cửa dường như bị một thứ gì đó dẫn dắt, từ từ bay ra ngoài! "Lý Dịch quả nhiên đã thành công!" Nhìn thấy sự thay đổi của cửa đá, vẻ lo lắng trên mặt Lý Tuấn Dân lập tức biến mất! "Ong..." Cánh cửa đá phát ra một tiếng kêu giòn tan!

Ngay sau đó, một cánh cửa từ từ mở ra!

Phía sau cánh cửa đá này, một luồng tử khí nồng đậm ập thẳng vào mặt!

Lý Tuấn Dân và những người khác lập tức cảm thấy một luồng lạnh lẽo thấu xương!

Trong mắt họ, từng sợi tơ đen nhỏ li ti như rắn độc đang quấn quanh cánh cửa đá.

Những sợi tơ đen nhỏ đó không ngừng uốn lượn.

Nhìn những sợi tơ đen đó, trong lòng mọi người dâng lên một tia tuyệt vọng!

Lý Dịch nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà dị. "Tất cả các ngươi mau vào đây!" Lý Dịch nói xong, sải bước lớn đi vào trong cửa đá.

Lý Dịch vừa bước vào cửa đá, từng con côn trùng nhỏ màu đen liền chui ra từ những sợi tơ đen.

Những con côn trùng này không hề sợ hãi những sợi tơ đen kia, từng con một trực tiếp cắn đứt lưỡi của mình, phun ra một ngụm máu đen, sau đó, những sợi tơ đen kia lại nuốt chửng máu của những con côn trùng này và nhanh chóng trở nên mạnh hơn!

Sau khi những sợi tơ đen đó mạnh lên, chúng trực tiếp hấp thụ luôn những con côn trùng kia!

Hơn nữa, màu sắc của những sợi tơ đen này ngày càng đỏ, ngày càng sáng, trông như đang cháy vậy!

Và những con côn trùng bị những sợi tơ đen bao phủ, từng con một cũng phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Những âm thanh đó khiến người ta dựng tóc gáy, khiến người ta không kìm được mà run rẩy khắp người!

Cảnh tượng này khiến những người có mặt cảm thấy một sự chấn động sâu sắc! "Đây là quái vật gì vậy, đáng sợ quá!" Vương Hồng kinh hãi nói.

Cơ thể anh ta run rẩy, nhìn những con côn trùng nhỏ màu đen bò ra từ cánh cửa đá, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi. "Không xong rồi, mau chạy!" Lý Tuấn Dân nhìn thấy những con côn trùng nhỏ màu đen bò ra, lập tức sợ đến tái mặt, anh ta lớn tiếng hô lên.

Những người còn lại ai nấy đều lộ ra vẻ mặt kinh hoàng!

Họ vừa kinh khủng bỏ chạy về phía xa, vừa nhìn về phía Lý Dịch, phát hiện những con côn trùng nhỏ màu đen đã đuổi kịp mình.

Lý Tuấn Dân lập tức trong lòng kinh hãi, anh ta vội vàng quát Lý Dịch: "Lý tiên sinh, anh mau chạy đi!

Những thứ này rất lợi hại!" Nghe lời Lý Tuấn Dân, Lý Dịch không hề bỏ chạy.

Anh ta vẫn đứng tại chỗ, dáng vẻ mây trôi nước chảy.

Ánh mắt anh ta lại nhìn về phía những con quái vật bò ra từ trong cửa đá.

Con quái vật đó được tạo thành từ những con côn trùng đen tích tụ lại, toàn thân trên dưới phủ đầy vảy đen.

Lớp vảy đó tỏa ra một luồng khí tức âm u lạnh lẽo.

Thân hình của chúng cực kỳ to lớn, cao tới hai mét.

Trên lớp vảy đó đầy những gai nhọn hoắt, trông vô cùng hung tợn!

Đuôi của chúng như roi thép, vung mạnh.

Mỗi lần quật xuống, mặt đất liền để lại một cái hố lớn, lực đạo đáng sợ, khiến mặt đất xung quanh rung chuyển! "Xoẹt..." Một cái đuôi sắc nhọn và bén ngót vút về phía Lý Tuấn Dân, trong nháy mắt đã chém đứt cánh tay anh ta!

Máu tươi bắn tung tóe, cả cánh tay lập tức rơi xuống đất!

Lý Tuấn Dân phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trán anh ta đầy mồ hôi li ti.

Nhưng những con côn trùng đen đó không buông tha anh ta.

Chương 168

Từng sợi tơ đen sắc nhọn, như những con rắn độc linh hoạt, cuồn cuộn lao về phía Lý Tuấn Dân! "A!" Lý Tuấn Dân sợ hãi ngã sấp xuống đất, hai chân vung vẩy đạp mạnh xuống đất, muốn cố gắng thoát khỏi tập hợp côn trùng đáng sợ này càng xa càng tốt.

Lý Dịch vẻ mặt bình thản, không biểu lộ nhiều cảm xúc.

Lý Trường Sinh nghiến răng, cuối cùng vẫn không vượt qua được rào cản trong lòng, chạy trở lại kéo Lý Tuấn Dân, muốn đưa anh ta chạy trốn.

Sợi tơ đen kia trong nháy mắt đã xuyên thủng lưng Lý Trường Sinh, như rễ cây đâm vào huyệt nhục Lý Trường Sinh, tham lam nuốt chửng tinh khí của anh ta!

Lý Trường Sinh đau đớn hít một hơi khí lạnh, toàn thân cứng đờ, không thể nhúc nhích chút nào!

Lý Tuấn Dân nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu và quỷ dị này, sợ đến mức da đầu tê dại, đẩy Lý Trường Sinh ra rồi chạy ra ngoài.

Lý Dịch không chú ý đến Lý Tuấn Dân, mà nhìn Lý Trường Sinh đang quỳ trên mặt đất co giật không ngừng, giọng nói khẽ đến mức gần như không nghe thấy: "Bắt đầu rồi!" Những sợi tơ đen không ngừng chui vào cơ thể Lý Trường Sinh, đang tận hưởng bữa tiệc thịnh soạn, đột nhiên dừng lại.

Dường như cảm nhận được một sự tồn tại kinh khủng nào đó, chúng co rút lại không ngừng, giống như ốc sên gặp muối.

Những con trùng như sợi sắt này nhanh chóng héo rũ, khô quắt rơi xuống đất.

Lúc này, Lý Trường Sinh đã bước vào cảnh giới phi nhân, tóc đen dần chuyển thành trắng như tuyết, lộng lẫy chói mắt như cây lửa hoa bạc!

Gương mặt tuấn tú thanh tú ấy toát ra vẻ lạnh lẽo đến tận xương tủy, đôi mắt phượng dài hẹp sắc bén như đao kiếm!

Khí thế của cả người trong nháy mắt đã tăng vọt lên Cầm Tâm Cảnh hậu kỳ!

Đây không phải là cảnh giới hời hợt như Vương Hồng và những người khác, mà là cảnh giới thực sự.

Ngay cả Lý Dịch cũng cảm thấy một chút áp lực, nếu không động đến Long Uyên Kiếm, e rằng sẽ không thể tiêu diệt đối phương trong chớp mắt. "Lý Trường Sinh" liếc nhìn Lý Dịch một cái, sau đó dời ánh mắt đi, dường như cảm thấy sự tồn tại của Lý Dịch sẽ làm bẩn mắt mình.

Trong giọng nói của anh ta tự nhiên toát ra vẻ coi thường Lý Dịch: "Cương thi lại còn dám cùng hậu nhân của ta lập đội tiến vào cổ mộ?

Thật là nực cười!" Lý Dịch khẽ nhíu mày.

Gã này có vẻ hơi ngạo mạn quá!

Chắc là chưa từng trải qua sự tàn phá của xã hội và tháng năm!

Con trùng thể đáng sợ toàn thân phủ vảy kia cũng cảm nhận được uy hiếp từ Lý Trường Sinh, phát ra tiếng kêu the thé, khiến màng nhĩ của những người đã chạy ra xa năm sáu mươi mét cũng đau nhức!

Vù!

Vù vù vù!

Tiếng gió rít như chim hạc kêu!

Con trùng thể kia lại biến thành một hình người màu đen, giơ cánh

tay sắc như lưỡi đao lên, chém về phía đầu Lý Trường Sinh!

Lý Trường Sinh ánh mắt khinh miệt: "Thứ rác rưởi như ngươi, khi bản tọa ở thời kỳ toàn thịnh, chỉ cần nhấc tay là có thể diệt cả tộc!" Lý Trường Sinh tung một quyền ra, quyền cương va chạm với lưỡi đao, luồng khí kinh khủng và âm bạo tàn phá khắp nơi, cả hai hơi lùi lại nửa bước, sau đó lại va chạm vào nhau!

Trong chớp mắt, hai bên đã giao thủ hàng trăm lần!

Đây là cuộc chiến sinh tử của những kẻ đi theo con đường nhục thân thành thánh!

Những người vốn đã bỏ chạy cảm nhận được động tĩnh ở đây, ai nấy đều quay đầu nhìn lại.

Liền thấy Lý Trường Sinh và con quái vật kia đánh nhau quyền quyền đến thịt, liều mạng chém giết!

Trên mặt Lý Tuấn Dân lộ ra vẻ cuồng hỉ, lớn tiếng hô: "Cung nghênh lão tổ xuất thế!" Vương Hồng dường như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt kinh hãi: "Lý Trường Sinh lẽ nào là vật chứa của vị lão tổ Lý gia đó sao?" Trên mặt Lý Tuấn Dân lộ ra nụ cười đắc ý không thể che giấu: "Trừ vị lão tổ đó ra, còn ai có thực lực như thế này chứ?" Trương Vô Nhiễm ngây người nhìn trận đại chiến kinh thiên động địa này, trong đôi mắt đẹp lộ ra những cảm xúc phức tạp.

Cùng là vật chứa, không ngờ lại có sự chênh lệch lớn đến vậy!

Tuy nhiên, dù sao lần này có Lý Trường Sinh ở phía trước chống đỡ, con trùng thể màu đen này chắc sẽ không gây ra sóng gió gì lớn.

Lý Dịch ánh mắt bình thản, trận chiến giữa hai sinh vật phi nhân này không có bao nhiêu điểm sáng.

Có cảm giác như sấm to mưa nhỏ.

Ban đầu, Lý Dịch còn tưởng vật chứa Lý Trường Sinh này rất lợi hại, nhưng kết quả thì hóa ra cũng chỉ là hàng mã thôi.

Cạch!

Cánh tay của trùng thể bị Lý Trường Sinh xé rách, cán cân chiến thắng nghiêng về phía Lý Trường Sinh.

Lý Tuấn Dân và những người Lý gia vui mừng khôn xiết, lớn tiếng hô lão tổ uy vũ!

Lý Dịch thản nhiên nói: "Kết thúc rồi, hắn ta thua rồi!" Xoẹt!

Bụng Lý Trường Sinh bị một cánh tay thứ ba xuyên thủng, cánh tay phủ đầy vảy đen đó vô cùng lạnh lùng, một phát đã bóp nát dạ dày Lý Trường Sinh! "A a a!" "Lý Trường Sinh" kêu thảm một tiếng, trong giọng nói đầy oán giận: "Đáng chết!

Một con trùng hèn mọn ti tiện, lại dám làm ta bị thương!" Phốc!

Trùng thể cắn một miếng thịt trên cánh tay Lý Trường Sinh, nhai ngấu nghiến.

Lý Trường Sinh liều mạng giãy giụa, nhưng cánh tay mọc ra từ trùng thể hình người đã đè chặt anh ta, chỉ có thể bị từng miếng từng miếng ăn thịt!

Lý Tuấn Dân mặt tái nhợt.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Không thể nào!

Không thể nào!

Lão tổ sao có thể bại chứ?!" "Lý Trường Sinh" gào thét điên cuồng, nhưng khí thế lại bị trùng thể đè ép chặt chẽ, căn bản không thể lật ngược tình thế. "Lý Trường Sinh" thấy Lý Dịch đang tiến lại gần phía mình, khí thế trên người anh ta không ngừng tăng lên, dù cảnh giới chỉ là Chuẩn Mao Cương, nhưng cảm giác áp bách khiến

người ta kinh sợ đó khiến anh ta cũng phải kính nể!

Trùng thể hình người dường như cảm nhận được một mối đe dọa lớn, gào thét điên cuồng trong sự bồn chồn lo lắng.

Thịt máu trong miệng nó không ngừng nhỏ máu, nhưng nó lại quên cả nhai nuốt, chỉ trừng mắt nhìn Lý Dịch.

Nó ôm chặt cánh tay "Lý Trường Sinh" không ngừng dùng sức, dường như đang trút giận sự bất an trong lòng. "Lý Trường Sinh" biết, bây giờ có thể cứu anh ta chỉ có Lý Dịch, không kìm được cầu xin: "Cứu tôi!" Lý Dịch đứng yên với thanh đao, khí thế trên người cuối cùng đã tích tụ đến đỉnh điểm, ánh đao sáng chói mắt như sấm sét nổi giận, áp bức khiến những người có mặt đều phải cúi đầu!

Dưới nhát đao đó, mọi người dường như nhìn thấy thi sơn huyết hải, tu la địa ngục!

Trùng thể hình người gầm gừ một tiếng quái dị, liền đẩy Lý Trường Sinh về phía Lý Dịch, muốn dùng đối phương để trì hoãn cái chết của mình.

Nhưng, ánh đao đã khóa chặt nó, nó không thể trốn thoát!

Chỉ trong chớp mắt, trùng thể hình người đã bị xé thành mảnh vụn! "Lý Trường Sinh" toàn thân phát lạnh, ngồi sụp xuống đất, nhìn Lý Dịch ánh mắt đầy kinh sợ và kính nể!

Anh ta là người ở gần ánh đao đó nhất, khi nó lướt qua người anh ta, anh ta có cảm giác mình sắp thân tử đạo tiêu hư không!

May mắn thay, cảm giác trống rỗng này không kéo dài quá lâu.

Nếu không, anh ta rất có thể sẽ sụp đổ! "Lý Trường Sinh" nặn ra một nụ cười: "Đa tạ tiền bối ra tay tương cứu!" "Lý Trường Sinh" trong lòng tan nát và kinh ngạc.

Thậm chí có thể nói là như nhìn thấy một điều phá vỡ tam quan!

Nếu không, với xương cốt kiêu ngạo của anh ta, cũng không thể nào chịu thua một con cương thi, lại còn gọi đối phương là tiền bối. "Lý Trường Sinh" âm thầm suy đoán thân phận của Lý Dịch.

Nghe đồn vào một thời kỳ thượng cổ nào đó, tộc cương thi vì một lý do không thể nói, không thể ghi chép mà là một tộc được trời ưu ái!

Chỉ là giữa chừng xảy ra đại biến cố gì đó, con đường tu luyện của tộc cương thi bị đứt đoạn!

Vào thời đại của anh ta, cương thi mạnh nhất cũng chỉ là Chuẩn Mao Cương!

Còn về cương thi vương thì chỉ tồn tại trong ghi chép cổ thư!

Chương 169

Hơn nữa, cương thi có tư chất càng cao, tài nguyên hao phí cũng càng nhiều!

Còn cương thi có tư chất thấp hơn mức tối thiểu cần để đột phá cảnh giới, dù sử dụng bao nhiêu tài nguyên cũng không có tác dụng chút nào!

Đi xa hơn nữa, cương thi muốn đột phá Mao Cương sẽ gặp phải điềm xấu và lời nguyền rủa, kết cục cực kỳ thảm khốc!

Nhưng Lý Dịch chỉ là Chuẩn Mao Cương, lại có thể bộc phát ra thực lực Cầm Tâm Cảnh đỉnh phong, điều này thật sự là chuyện hoang đường!

Cầm Tâm Cảnh đỉnh phong, tương đương với Mao Cương đỉnh phong, khoảng cách giữa hai cảnh giới này gần như là một đại cảnh giới!

Điều này chẳng phải quá nghịch thiên rồi sao?! "Lý Trường Sinh" không khỏi nghi ngờ, lẽ nào thế giới bây giờ, con đường tu luyện của cương thi lại khôi phục rồi sao?

Nhưng, anh ta nhìn nồng độ linh khí của thế giới này, rõ ràng vẫn là thời đại mạt pháp mà!

Độ khó tu luyện lẽ ra phải gian nan hơn mới đúng.

Lý Dịch liếc nhìn Lý Trường Sinh một cái.

Gã này thật đúng là có phong thái của Vương Hồng, mặt dày không kém cạnh!

Vừa nãy còn khinh thường tôi, lát sau đã gọi là tiền bối.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Tôi chỉ là một cương thi ti tiện, làm sao xứng làm tiền bối của ngài?" "Lý Trường Sinh" cười ngượng.

Anh ta nhìn thấy Lý Dịch chém ra nhát đao sáng chói mắt kia, liền biết Lý Dịch có linh trí cực cao.

Dù sao, sinh vật không có linh trí cao thì không thể dung hợp được đao ý bá đạo đến thế.

Nhưng điều anh ta không ngờ tới là, Lý Dịch lại thù dai đến vậy.

Tuy nhiên, điều này cũng gián tiếp chứng tỏ thực lực và tiềm lực của Lý Dịch rất mạnh! "Lý Trường Sinh" lộ ra nụ cười lấy lòng: "Tiền bối nói đùa rồi!

Vãn bối có mắt không tròng, còn mong tiền bối hải hàm!" Đối phương đã nhận lỗi rồi, Lý Dịch cũng không thể cứng nhắc không buông tha.

Dù sao kết cục của đối phương đã sớm được tôi viết vào sổ nhỏ rồi.

Cần gì phải chấp nhặt với một người đã chết? "Không sao cả!" Kiếp sau làm người thì chú ý một chút là được! "Lý Trường Sinh" thấy Lý Dịch dường như thật sự đã tha thứ cho sự vô lễ của mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phương cho anh ta một nhát đao, e rằng ngay cả tro tàn cũng không còn! "Lý Trường Sinh" nhìn cánh cửa đá đang dần mất đi ánh sáng, hơi nghi hoặc nói: "Tiền bối, ngài có biết cánh cửa đá này là vật gì không?

Lại có thể khiến cổ trùng Thực Cốt Đao biến dị?" Trước đó anh ta rõ ràng đã áp chế được trùng thể, nhưng đối phương đột nhiên mọc thêm cánh tay thứ ba, không nói võ đức mà đánh lén anh ta, điều này mới dẫn đến việc anh ta bại trận.

Nếu không, với thực lực của anh ta, đòn đánh tiếp theo đã có thể giết chết đối phương!

Mà kẻ chủ mưu khiến trùng thể mọc thêm cánh tay thứ ba, chính là cánh cửa đá này!

Dù anh ta là người cổ đại, nhưng cũng không hiểu rõ về cánh cửa đá này lắm.

Chưa từng thấy vật thể kỳ lạ như vậy.

Rõ ràng là vật chết, lại cộng sinh với trùng thể, nếu không phải xảy ra biến cố không rõ, e rằng nó có thể không ngừng mạnh lên!

Lý Dịch liếc nhìn bốn chữ lớn trên cánh cửa đá, trong lòng có điều cảm nhận được. "Chắc là người thời thượng cổ nhìn thấy thiên thạch rơi vào đây, liền chế tạo nó thành cửa đá thôi!" "Còn về tác dụng, vẫn chưa rõ ràng.

Nhưng tôi đoán, loại thiên thạch này có thể có tác dụng thúc đẩy mạnh mẽ quá trình tiến hóa của sinh vật!" "Lý Trường Sinh" hơi tiếc nuối nói: "Sức mạnh ẩn chứa trong cánh cửa đá này quả thực rất mạnh mẽ, đáng tiếc không biết xảy ra biến cố gì, khiến năng lượng của nó không ngừng hao tổn, giờ đã cạn kiệt rồi!" "Nếu chúng ta có thể có được cánh cửa đá ban sơ này, e rằng có thể khiến tầng thứ sinh mệnh của chúng ta tiến thêm một bước nữa!" "Lý Trường Sinh" nói xong câu này, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi và kiệt sức bất thường, anh ta tựa vào vách đá, nhắm mắt lại.

Vết thương trên người anh ta từ từ lành lại, cuối cùng không để lại dù chỉ một vết sẹo.

Những người ở xa thấy bụi trần lắng xuống, lúc này mới đi tới.

Vương Hồng lập tức nịnh nọt Lý Dịch: "Đại ca Dịch đúng là bò cái vào chuồng bò đực, ngầu lòi hết sức!" "Nhát đao này quả thực quá

tuyệt vời!

Khiến tiểu đệ tôi nhiệt huyết sôi trào, lòng ngưỡng mộ anh như nước sông Hoàng Hà từ trời đổ xuống, cuồn cuộn không ngừng chảy về phía đông!" Dù Lý Dịch biết Vương Hồng đang khen mình, nhưng không hiểu sao, tôi lại luôn muốn cho đối phương một quyền, bảo anh ta chú ý đến nghệ thuật nịnh nọt một chút!

Trương Vô Nhiễm lần này thật sự đã phục.

Dương lôi đại thành cũng đành thôi, nhưng Lý Dịch lại có cả đao pháp khủng bố đến thế!

Dù cách xa mấy chục mét, nhưng cô vẫn bị ánh đao sắc bén bá đạo đó làm cho đau nhói!

Lý Dịch nhìn ánh mắt sùng bái của mọi người dành cho mình, thở dài một tiếng: "Tôi chỉ là một người chưa thành niên yếu ớt và vô trợ, cần người lớn đáng tin cậy bảo vệ mà!" Yếu ớt và vô trợ?

Anh đang nói Lý Trường Sinh hay con trùng thể bị chém thành mảnh vụn vậy?

Mọi người không kìm được trong lòng mà điên cuồng châm biếm.

Nếu anh mà yếu ớt và vô trợ, thì bọn họ chẳng phải là vô dụng sao?

Lý Tuấn Dân cảm thấy bí mật trường sinh trong cổ mộ này có không cần cũng được, coi như là quà gặp mặt cho đại ca!

Ít nhất không cần bí mật trường sinh thì còn sống lâu hơn một chút.

Quả nhiên, thám hiểm bí mật trường sinh chính là đường chết mà!

Lý Dịch khẽ ho một tiếng.

Phớt lờ ánh mắt sùng bái của mọi người, thản nhiên nói: "Nếu tôi

không đoán sai, phía sau cánh cửa đá này chắc là một trường nuôi dưỡng, dùng để nuôi dưỡng Lai Nhân Da Khắc Nhĩ Hầu và một số sinh vật kỳ dị!" "Cho nên..." Lý Dịch còn chưa nói xong, Vương Hồng đã không kìm được cướp lời: "Cho nên, lát nữa chúng ta phải nhặt nguyên liệu nhanh một chút đúng không?

Dù sao không thể nhanh chóng đóng gói nguyên liệu vào hộp, sẽ ảnh hưởng đến độ tươi của nguyên liệu, đến lúc đó sẽ làm giảm hương vị!" Lý Dịch: "?" Anh có phải đồ đá óc không đấy?

Ý tôi là, phía sau rất nguy hiểm, các người hãy đi sát vào, tôi không dám đảm bảo sẽ đưa các người qua ải mà không bị thương!

Nhưng, Lý Dịch vạn lần không ngờ rằng, câu nói này của Vương Hồng lại nhận được sự đồng tình của những người khác.

Lý Tuấn Dân liên tục gật đầu: "Đại ca Dịch lát nữa anh ra đao chậm một chút, tôi sợ người già này chân cẳng bất tiện, nhặt nguyên liệu không kịp!" Trương Vô Nhiễm thè lưỡi liếm liếm môi: "Không biết nguyên liệu phía sau mùi vị thế nào!" Cảm giác căng thẳng hả!

Cảm giác căng thẳng và sợ hãi có hiểu không!

Chúng ta bây giờ đang trộm mộ, nghiêm túc một chút được không!

Hơn nữa ngôi mộ này còn là ngôi mộ từ thời thượng cổ để lại!

Theo manh mối từ ba miếng ngọc bội, đây không chỉ là một ngôi mộ, mà rất có thể là một siêu cấp đại mộ đã được cải tạo qua mấy đời di dân!

Biết đâu là ba ngôi mộ gộp lại làm một.

Các người lại chỉ nghĩ đến ăn uống thôi à?

Chính tôi còn đang căng thẳng đến mức không chịu nổi đây, các người có phải là quá tin tưởng vào tôi rồi không?

Không sợ một bất cẩn sẽ trở thành thức ăn cho quái vật khác sao?

Tôi còn đang chờ sau khi thông quan thì thu hoạch cải trắng đây! [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đã tiêu diệt Thực Cốt Đạo Trùng, mở khóa nhiệm vụ ẩn, Túc chủ có muốn chấp nhận nhiệm vụ ẩn không?] Nhiệm vụ ẩn?

Lý Dịch không ngờ hệ thống vốn có cảm giác tồn tại mờ nhạt lại đột nhiên xuất hiện. "Nhiệm vụ ẩn này là gì?" [Ting!

Vì đây là điều cấm kỵ từ thời thượng cổ, hậu quả nhân quả phía sau cực kỳ lớn, cần Túc chủ nhận nhiệm vụ mới có thể tiết lộ chi tiết cụ thể!] "Nghe có vẻ nguy hiểm thật!" Lý Dịch không chút do dự từ chối: "Tôi chỉ là một cương thi yếu ớt và vô trợ, hèn mọn và ti tiện, hình như không xứng nhận nhiệm vụ độ khó cao như vậy, thôi bỏ đi!" [Ting!

Túc chủ sau khi nhận nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng nhận nhiệm vụ, không cần lo lắng về nguy hiểm đến tính mạng!] "Nhận nhiệm vụ là có thưởng sao?

Xem ra nhiệm vụ này độ nguy hiểm rất cao!" Lý Dịch quyết định ổn định một chút: "Tôi vẫn nên phát triển trước đã, sau này hẵng đi công lược đại boss!" [Ting!

Chương 170

Sinh vật kinh khủng bị trấn áp ở tầng sâu nhất của cổ mộ đã rục rịch muốn hành động, nếu Túc chủ từ bỏ nhận nhiệm vụ ẩn, có năm mươi phần trăm khả năng bị dị hóa, mất đi tâm trí và nhân cách!] "Anh nghĩ tôi là người sợ nguy hiểm sao?

Chẳng phải chỉ là nhiệm vụ ẩn thôi à?

Cứ làm đi!" Lý Dịch trực tiếp nói: "Nhận nhiệm vụ!" [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đã nhận nhiệm vụ ẩn!] [Đang phát phần thưởng nhận nhiệm vụ!] [Chúc mừng Túc chủ đã thức tỉnh một phần ức A Lại Da Thức, tiến độ hiện tại là hai phần ức!!] [Chúc mừng Túc chủ nhận được trang bị cấp Thần thoại: Thiên Uyên Đế Khí đã vỡ (đang phong ấn)!] [Chúc mừng Túc chủ nhận được đạo cụ cấp Thần thoại: Cấm Kỵ Chỉ Cốt không thể miêu tả (đang phong ấn)!] Trong thế giới tinh thần của Lý Dịch, một tia sáng u tối dần phóng đại, phóng thích ra khí tức cấm kỵ vĩnh hằng từ thời viễn cổ!

Rắc!

Lý Dịch cảm thấy trên người mình dường như có xiềng xích nào đó bị xé rách, anh ta lại trực tiếp đột phá tiến vào Mao Cương!

Luồng Tiên Thiên Nhất Khí vốn không thể nạp vào cơ thể, tại khoảnh khắc này, cũng không chút cản trở nào mà tiến vào tổ khiếu của Lý Dịch.

Luồng Tiên Thiên Nhất Khí trong suốt không màu bao quanh linh hồn Lý Dịch, không ngừng nuôi dưỡng linh hồn anh ta!

Lý Dịch khẽ giật mình.

Tôi đã đả thông Nhâm Đốc nhị mạch sao?

Bỗng nhiên cảm thấy mình trở nên "ngầu lòi" rồi!

Nhưng tại sao tiến độ của A Lại Da Thức lại là hai phần ức?

Lẽ nào trước đó tôi đã từng thăng cấp một lần sao?

Còn về hai món đạo cụ kia, trời ơi!

Tôi thực sự là trời ơi!

Cấp Thần thoại?!

Cái cấp độ nhảy vọt này chẳng phải quá khủng khiếp sao?

Trực tiếp lên đến đỉnh rồi à?

Lý Dịch mở giới thiệu của Thiên Uyên Đế Khí: [Đế Khí vô thượng được tạo ra bằng cách hiến tế toàn bộ Thiên Uyên, vì không nên tồn tại ở thế gian nên đang ở trạng thái phong ấn.] [Hiệu quả đặc biệt: Thiên Uyên xâm thực, sức mạnh từng bị trấn áp không thể phong ấn hoàn toàn từ Thiên Uyên Đế Khí đã vỡ, khí tức thoát ra từ đó sẽ không ngừng xâm thực thế giới hiện tại!] [Cảnh báo: Bị khí tức này xâm thực, sẽ gây ra hậu quả khôn lường!] [Bị động: Chấn nhiếp!

Mang theo đạo cụ này, kẻ địch của bạn sẽ sản sinh nỗi sợ hãi, suy yếu lớn sức chiến đấu của đối phương!] Hai hiệu quả, hiệu quả thứ nhất nhìn có vẻ hơi rợn người, tôi luôn cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Hiệu quả thứ hai thì không tệ, chỉ là chưa được thực hành, Lý Dịch cũng không chắc chắn hiệu quả cụ thể ra sao, nhưng chắc hẳn sẽ rất lợi hại.

Lý Dịch mở giới thiệu của Cấm Kỵ Chỉ Cốt: [Cốt ngón trỏ tay phải của một tồn tại không thể miêu tả, sở hữu kiếm ý sắc bén vô kiên bất tồi, có thể chém diệt bất hủ!] [Dù ở trạng thái phong ấn, cũng có thể giết địch, sở hữu lực sát phạt mạnh mẽ!] Lý Dịch nhìn phần

thưởng hệ thống, đột nhiên có chút hoang mang trong lòng.

Nhiệm vụ còn chưa bắt đầu, mà đã cho tôi phần thưởng tốt như vậy, tôi luôn cảm thấy trong lòng không yên!

Giống như đột nhiên có người nói với bạn, chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ, sẽ cho bạn mười vạn tỷ.

Bạn chỉ cần đồng ý làm nhiệm vụ này, còn được ứng trước một trăm tỷ tiền đặt cọc.

Người bình thường chắc chắn sẽ không đồng ý đối phương phải không?

Lý Dịch vừa nhận phần thưởng hệ thống, một luồng khí tức khó tả liền từ dưới cổ mộ vọt lên trời!

Tất cả những người có mặt đều bị luồng khí tức khủng bố này trấn nhiếp, mặt mày kinh hãi, nằm sấp trên mặt đất không thể động đậy!

Vương Hồng và những người khác mặt úp chặt xuống đất, bị luồng khí tức từ dưới đất đó áp bức đến mức hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Không khí xung quanh cũng trở nên đặc quánh, như bơ đông cứng, khiến người ta dần rơi vào tuyệt vọng vì ngạt thở.

Toàn trường chỉ có Lý Dịch không bị ảnh hưởng, thản nhiên đứng tại chỗ, khiến mọi người vô cùng chấn động!

Vương Hồng khó khăn thốt ra bốn chữ: "Đại ca, cứu tôi!" Lý Dịch biết, những người này bị luồng sức mạnh dưới lòng đất kia áp bức, nên mới trở nên thảm hại như vậy.

Còn Lý Dịch hoàn toàn không bị ảnh hưởng, là vì anh ta đã lĩnh ngộ lại Tiên Thiên Nhất Khí nhập vào tổ khiếu.

Có Tiên Thiên Nhất Khí bảo vệ linh hồn, chút uy áp này đương nhiên không đáng nhắc tới.

Lý Dịch đứng đao mà lập, bộ hoa phục đen không gió mà bay, sát khí sắc bén bá đạo lan tỏa, như khói đen tràn ngập.

Hai luồng khí thế u ám va chạm, những người bị kẹt ở giữa cảm thấy vô cùng khó chịu, kẻ thực lực yếu trực tiếp phun máu, khí tức yếu ớt không phấn chấn!

Vương Hồng ho sặc sụa.

Dù sao anh ta cũng là cường giả Cầm Tâm Cảnh trung kỳ, nhưng hiện tại, dưới sự đối đầu của cao thủ chân chính, lại không có cả thực lực để hóng chuyện!

Điều này khiến anh ta bị đả kích sâu sắc.

Hô hô hô!!!

Gió âm từng trận, như tiếng quỷ khóc.

Nhiệt độ trong toàn bộ mộ huyệt không ngừng giảm xuống, khí thế trên người Lý Dịch không ngừng tăng vọt, dường như không có điểm dừng.

Còn cấm kỵ bị trấn áp dưới lòng đất thì hậu kình không đủ, hiển nhiên không thể kéo dài bằng Lý Dịch, thế yếu ngày càng rõ ràng.

Rất nhanh, cấm kỵ dưới lòng đất đành chịu thu tay, bị khí thế của Lý Dịch trấn áp, không còn tiếng động nào nữa.

Hai con quái vật cuối cùng cũng dừng lại, những người vô tội bị liên lụy hít thở từng ngụm lớn, trong mắt tràn đầy sự may mắn vì thoát chết.

Họ nhìn Lý Dịch ánh mắt đầy kính sợ và sùng bái.

Vương Hồng lau vết máu trên khóe miệng, liền sốt ruột nịnh nọt:

"Đại ca uy vũ!

Chỉ cần đứng ở đó thôi, cũng đủ để trấn áp mọi kẻ địch trên thế gian!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Bớt nịnh nọt đi!

Đừng tưởng anh nói mấy lời thật lòng thì tôi sẽ nhìn anh bằng con mắt khác!" Vương Hồng cười hắc hắc: "Đại ca, tôi chỉ là không thể che giấu sự sùng bái của mình đối với ngài thôi!" Lý Dịch không trả lời Vương Hồng, mà nhìn Lý Trường Sinh đang bất tỉnh trên mặt đất.

Nhìn dáng vẻ đối phương chắc là chưa chết, ước chừng chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là có thể sống lại như rồng như hổ! "Những thứ xuất hiện phía sau có thể hơi đáng sợ, các người hãy chuẩn bị tâm lý!" Lý Dịch nói xong câu này, liền đi ở phía trước.

Mọi người vội vàng đi theo.

Nơi này quá kinh khủng, chỉ có bám chặt đùi đại lão mới có thể sống sót.

Bóng tối phía sau cánh cửa đá cực kỳ sâu thẳm, ngay cả ánh đèn pin mạnh cũng không thể chiếu xa được vài mét, liền tản mát vào trong không khí.

Cảnh này khiến mọi người dựng tóc gáy.

Ai nấy đều không dám thở mạnh, sợ rằng sẽ kinh động đến quái vật đang ngủ say trong bóng tối!

Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch không ngừng rung lên, phát ra tiếng đao reo phấn khích, dường như khao khát sát lục và máu tươi.

Gương mặt dưới mặt nạ đồng của Lý Dịch dần vặn vẹo, trông cực kỳ kinh dị và đáng sợ, may mà có mặt nạ đồng che chắn, nếu không những người này e rằng sẽ bị dọa chết mất.

Không gian ở đây dường như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó

ảnh hưởng, nên rất quỷ dị.

Lý Dịch nói trong đầu: "Hệ thống!

Nhiệm vụ đã nhận rồi, nội dung nhiệm vụ có thể nói cho tôi biết rồi chứ?" [Ting!

Nội dung nhiệm vụ như sau!] [Tiêu diệt tất cả quái vật biến dị trong trường nuôi dưỡng, và tìm thấy chìa khóa cửa đồng Cửu Diệu Tinh Tướng!] "Cái gì?" Lý Dịch không ngờ ở đây lại có chìa khóa cửa đồng Cửu Diệu Tinh Tướng!

Tuy nhiên, ngôi mộ này tuy có niên đại sớm hơn nhiều so với Lỗ Vương Cung bên kia, nhưng nó đã trải qua rất nhiều biến cố.

Trong ba triều đại Hạ Thương Chu đều có người đến cải tạo ngôi mộ này, lẽ nào vào những thời kỳ đó có người đến giấu chìa khóa trong ngôi mộ này sao?

Vậy thì, mục đích của người đó là gì?

Ngoài ra, ngôi mộ này ban đầu được xây dựng dựa trên lý do gì?

Còn về việc nó được xây dựng vì sự trường sinh, Lý Dịch cảm thấy không chỉ đơn giản vì lý do đó.

Còn về quái vật trong trường nuôi dưỡng, rất có thể chúng đã bị biến dị do bị thiên thạch xâm thực.

Đương nhiên, cũng có thể là vì lý do khác, phải thấy chúng mới biết được.

Mọi người mò mẫm tiến về phía trước trong bóng tối khoảng mười phút, không khí xung quanh ngày càng ẩm ướt và lạnh lẽo, trên đỉnh đầu không ngừng có chất lỏng lạnh buốt nhỏ xuống, khiến thần kinh mọi người căng thẳng lạ thường.

Chương 171

Mười phút sau, mọi người nhìn thấy cuối con đường mộ hẹp này.

Đó là cánh cửa đá đã mở, qua khe hở hẹp của cánh cửa đá có thể nhìn thấy, những làn khói như rắn đen đang uốn lượn vặn vẹo, không ngừng chém giết lẫn nhau.

Đây chính là trường nuôi dưỡng sao?

Lý Tuấn Dân lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng đánh trống bỏ dùi.

Nếu biết nơi này nguy hiểm như vậy, anh ta tuyệt đối sẽ không ép Lý Trường Sinh xuống, mà sẽ dẫn mọi người cùng rời đi!

Nhưng, bây giờ đã xuống rồi, nếu rời đi anh ta lại cảm thấy quá thiệt thòi.

Chi phí chìm quá lớn!

Giống như tán tỉnh nữ thần, bạn đã tốn một triệu, bây giờ tốn thêm một nghìn đồng nữa, bạn có thấy nhiều không?

Cho nên, Lý Tuấn Dân bây giờ giống như một con chó đánh bạc, đang đánh cược rằng anh ta có thể công lược được "nữ thần phó bản" kia, có thể lấy được bí mật trường sinh.

Lỡ đâu anh ta thành công thì sao?

Lỡ đâu "nữ thần phó bản" lại yêu anh ta thì sao?

Bây giờ từ bỏ chẳng phải là không còn gì nữa sao?

Trước đó đều là thử thách mà nữ thần dành cho anh ta, biết đâu lần sau sẽ có được thì sao?

Hơn nữa, chỉ cần đi theo đại lão, đại lão ăn thịt anh ta uống canh

chẳng phải rất thơm sao?

Lý Tuấn Dân nuốt nước bọt, lòng bàn tay đầy mồ hôi, như một công chúa lần đầu tiên ra mắt, căng thẳng không chịu nổi.

Lý Dịch bước vào bên trong cửa đá, liền cảm nhận được từng ánh mắt ác ý thầm lặng chiếu về phía mình, dường như muốn xem anh ta như thức ăn mà nuốt chửng!

Phía sau Lý Dịch, chân Lý Tuấn Dân đều nhũn ra, chỉ có thể bám vào Lý Trường Sinh mới miễn cưỡng đứng vững.

Lý Trường Sinh vừa mới tỉnh lại không lâu, nhưng khí tức dường như lại nặng nề hơn một chút, hiển nhiên là bị sức mạnh của Lý gia lão tổ xâm thực càng sâu hơn.

Tuổi thọ không biết còn lại bao nhiêu. "Hắc hắc hắc!" Xung quanh không ngừng vang lên tiếng cười the thé chói tai, khiến người ta rợn tóc gáy.

Vô số làn khói đen như rắn độc bò lổm ngổm trong hư không, dò xét đám khách không mời mà đến này.

Và bên dưới những làn khói đó, mới là thứ thực sự kinh khủng!

Đó là từng con sinh vật hình thù kỳ dị quái đản, có hồ ly chín đuôi, trâu sáu đầu, chó mười hai chân, gà công tước chân độc...

Đây là một đám sinh vật dị dạng, như thể những tên hề bị Đấng Sáng Tạo ác ý sao chép và cắt ghép, dùng để mua vui cho những điều cấm kỵ không thể kể tên!

Biến dạng thân thể, vặn vẹo nội tâm!

Những làn khói đen đó chính là oán niệm của những quái vật này hóa thành, ngày này qua ngày khác, ở nơi đây không ngừng nguyền rủa sự bất công của trời đất.

Dùng những ngôn ngữ độc ác nhất thế gian mà nguyền rủa những điều cấm kỵ đáng sợ đã giam cầm chúng ở nơi này!

Loảng xoảng!

Những xiềng xích trên người chúng kêu loảng xoảng vì oán hận và phẫn nộ, đôi mắt đỏ rực trừng trừng nhìn Lý Dịch, muốn nuốt sống xé xác anh ta.

Đối với những người khác, chúng lại tỏ ra thờ ơ.

Dường như, Lý Trường Sinh và những người khác căn bản không lọt vào mắt chúng.

Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch đã khát khao đến cực độ, dường như đã không thể chờ đợi được nữa để thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn định mệnh này!

Lý Dịch dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lưỡi đao, tiếng đao reo như ca khúc, phác họa niềm vui của sự sát lục! "Gào!!!" Con hồ ly trắng chín đuôi kia gào thét giận dữ, làn khói đen trên đầu nó phát ra tiếng rống cuồng bạo, lao về phía Lý Dịch, quyết tâm diệt sát Lý Dịch!

Hô hô hô!

Tốc độ luân chuyển của không khí trong không gian này đột nhiên tăng nhanh, đao của Lý Dịch đã vung ra, như một con dao nóng cắt qua bơ đặc quánh, chia làn khói đen kia làm đôi.

Oán niệm của hồ ly trắng chín đuôi bị sát diệt, đôi mắt đỏ rực trở nên ảm đạm, trong miệng nói những ngôn ngữ mà mọi người không hiểu.

Khi tiêu tán, nó nhìn về phía Lý Dịch ánh mắt vô cùng u oán và hối hận.

Cổ tay Lý Dịch run nhẹ một cái, Bách Tịch Đao trong nháy mắt đã

nuốt chửng toàn bộ hồn phách của hồ ly trắng chín đuôi, lưỡi đao đẹp đẽ như bông tuyết nhưng lại chí mạng! "Gầm gừ gầm gừ!!!" Những quái vật biến dị khác thấy Lý Dịch giết chết hồ ly trắng chín đuôi, khí tức oán nộ ngưng kết thành thực chất, khói đen tràn ngập, lạnh thấu xương tủy!

Mọi người hoàn toàn bị cảnh này làm cho choáng váng!

Vương Hồng thầm nghĩ, đại ca nhà mình đã làm chuyện gì táng tận lương tâm vậy, xì!

Chắc là đã cứu vớt thế giới trong tay đám quái vật này rồi, nên những quái vật này mới oán hận đại ca đến vậy?!

Phải biết rằng, sau khi họ đi vào, những quái vật này chưa từng nhìn thẳng vào họ, mà chỉ trừng mắt nhìn đại ca, như thể đại ca là kẻ thù giết cha của chúng vậy.

Vương Hồng không kìm được lùi lại một bước, đứng cách Lý Dịch một chút, để lát nữa không bị vạ lây mà phun máu.

Tiên nhân đánh nhau phàm nhân chịu nạn mà!

Lý Dịch khẽ gảy lưỡi đao Bách Tịch Đao, không nói lời thừa thãi nào, trực tiếp lao vào giữa đám quái vật biến dị này, bắt đầu cuộc tàn sát đơn phương!

Con trâu sáu đầu bị chém đứt nửa thân, trông cực kỳ thê thảm.

Mọi người nhất thời không biết có nên đồng cảm với con trâu này hay không.

Đầu chó mười hai chân bị xé rách, óc văng tung tóe khắp nơi, toàn bộ cảnh tượng cực kỳ đẫm máu và tàn nhẫn.

Nhưng Lý Dịch không hề nương tay.

Anh ta có thể cảm nhận được, linh khí xuất hiện sau khi đám quái

vật này chết đi rất có lợi cho anh ta, dường như đã được người ta sắp xếp sẵn, đặt ở đây cho anh ta cày kinh nghiệm, luyện cấp vậy!

Khi Lý Dịch tàn sát con quái vật biến dị cuối cùng, Bách Tịch Đao trong tay anh ta cuối cùng cũng hoàn thành quá trình lột xác, phóng thích ra ánh sáng thăng hoa rực rỡ đến cực độ! [Ting!

Chúc mừng Túc chủ, Bách Tịch Đao đã hoàn thành khai phong, trở thành bảo vật cấp Siêu Phàm bảy sao!] [Ting!

Bách Tịch Đao đã mở khóa chức năng đao linh, Túc chủ có thể tìm kiếm linh hồn phù hợp để trở thành đao linh của Bách Tịch Đao!] Đao linh?

Thú vị thật!

Lý Dịch nghĩ một lát, ở đây tôi cũng có vài ứng cử viên.

Anh Vũ Đao Vũ rất trung thành với tôi, chỉ là cảnh giới Chuẩn Hồng Lệ Quỷ có hơi yếu.

Minh Hổ La Sát khá đáng yêu, khi cọ cọ cũng rất phối hợp, chỉ là linh trí hơi thấp, làm đao linh thì còn thiếu một chút ý tứ.

Lần này, xem ra trong tay tôi không có hồn thể nào thích hợp làm đao linh.

Thôi đành để sau vậy.

Việc cấp bách hiện tại là tìm kiếm chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng!

Trong tay tôi vốn đã có một chiếc, cộng thêm việc Anh Hoa Quốc tốt bụng đã đặt thêm một chiếc vào Cửu Diệu Tinh Tướng, giờ đây khoảng cách để mở Cửu Diệu Tinh Tướng ngày càng gần!

Dù Lý Dịch không biết phía sau cánh cửa đồng này có ẩn giấu bí mật gì, nhưng chắc chắn sẽ không làm anh ta thất vọng.

Ngay cả ngôi mộ cổ năm nghìn năm này cũng có chìa khóa của nó!

Tuy nhiên, điều khiến Lý Dịch cảm thấy khó hiểu là.

Cửu Diệu Tinh Tướng được chế tạo bằng cách tập hợp sức mạnh của chư tử bách gia, mà chư tử bách gia chỉ xuất hiện vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Tại sao chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng lại xuất hiện trong ngôi mộ lớn có từ trước triều Chu này?

Lẽ nào, niên đại thực sự của Cửu Diệu Tinh Tướng còn xa xưa hơn cả anh ta phỏng đoán?

Chương 172

Lý Dịch không suy nghĩ sâu xa nữa, đợi tìm thấy chiếc chìa khóa đó, có lẽ sẽ có được câu trả lời.

Vương Hồng thấy Lý Dịch đã tiêu diệt con quái vật cuối cùng, lúc này mới đi đến bên cạnh Lý Dịch, cười cười nói: "Đại ca, anh quả thực quá đẹp trai!" Lý Dịch không thèm để ý đến "công cụ nhân" này, mà bắt đầu thăm dò xung quanh.

Muốn tìm thấy chìa khóa.

Vương Hồng mặt dày đáng kể, thấy Lý Dịch phớt lờ mình chỉ cười ngượng một tiếng, tiếp tục lẽo đẽo theo sau Lý Dịch như một cái đuôi.

Trên những xiềng xích còn lại sau khi đám quái vật biến dị chết đi, Lý Dịch phát hiện rất nhiều cổ văn tự phức tạp.

Chúng tương tự như giáp cốt văn, nhưng lại có sự khác biệt lớn.

Dường như là văn tự do một chủng tộc khác tạo ra.

Đó có phải là văn tự mà những quái vật kia sử dụng không?

Lý Dịch thầm suy đoán.

Dù không hiểu ý nghĩa của những văn tự này, nhưng những đường nét lộn xộn toát ra sự oán độc và tuyệt vọng lại khiến người ta động lòng.

Bị xiềng xích trong nhà tù tăm tối không có ngày mai này, chỉ có thể đếm từng ngày, chờ đợi đến ngày bị giết mổ thu hoạch, loại tư vị này nghĩ đến thôi cũng khiến người ta tan nát và ngạt thở!

Đôi mắt đẹp của Trương Vô Nhiễm lóe lên một cái, cô luôn cảm

thấy những văn tự này rất quen thuộc, cô dường như đã từng nhìn thấy chúng trong lầu cổ của gia tộc.

Nhưng cô chỉ có thể đọc hiểu một phần nhỏ các chữ, ví dụ như "dịch", "ăn", "hận" các loại.

Và ở cuối những xiềng xích này, lại nối liền với một ngọn núi đá!

Lý Dịch gõ gõ vào bệ núi đá, phát hiện một phần ngọn núi này là rỗng ruột!

Mọi người nghe thấy tiếng vọng rỗng tuếch đó, ai nấy đều tập trung tinh thần.

Trương Vô Nhiễm khẽ hỏi: "Bên trong này tuyệt đối có đồ, có cần phá trực tiếp không?" Lý Dịch lắc đầu: "Rất khó phá!

Ngọn núi đá này được làm từ thiên thạch, nếu muốn dùng sức mạnh brute-force để mở, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến những thứ bên trong!" "Nhưng ngọn núi đá khít khao không một kẽ hở, không hề có dấu vết cơ quan.

Không dùng sức mạnh thì làm sao mở được?" Đôi mắt thu thủy của Trương Vô Nhiễm đầy vẻ khó hiểu.

Gia tộc Trương gia có hiểu biết rất sâu về cơ quan phòng trộm, nhưng ngọn núi đá này ngoài điểm rỗng ruột rất bất thường ra, thì không có bất kỳ điều gì không hợp quy tắc khác.

Muốn tìm thấy cơ quan, gần như là không thể.

Lý Dịch đột nhiên nhớ lại biểu hiện của Diệp Thần ở tổ mộ, lấy ra hộp kim loại lấy được trong mộ Tào Tháo, niệm lại đoạn thoại mà Diệp Thần đã nói.

Lời vừa dứt, hộp kim loại liền phóng ra một luồng sáng u tối, ngọn núi đá trước mắt chấn động dữ dội!

Mọi người đứng không vững, chỉ có thể chống tay xuống đất miễn cưỡng giữ thăng bằng. "Chuyện gì thế này?

Động đất à?" Lý Tuấn Dân ánh mắt kinh hãi, muốn dẫn mọi người bỏ chạy.

Lý Dịch thần sắc thong dong bình tĩnh, thản nhiên nói: "Không phải, chỉ là điềm báo trước khi cơ quan khởi động thôi!" Bề mặt ngọn núi đá, không ngừng có đá vụn lăn xuống, lộ ra hình dáng ban đầu của nó!

Đó là một pho tượng hùng vĩ, giống hệt với tồn tại thần bí mà Lý Dịch và những người khác đã thấy trên bích họa trước đó!

Không nhìn rõ dung mạo, nhưng khí thế bá tuyệt thiên hạ, khí phách ngạo nghễ vạn cổ đó lại khiến linh hồn mọi người đều run rẩy!

Nhất thời, mọi người vô cùng kính sợ pho tượng này, hận không thể quỳ lạy.

Đây là sự áp chế ở tầng thứ sinh mệnh, vượt xa sức người có thể chạm tới!

Cổ họng Lý Dịch hơi khô khốc, chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng được uy áp mà pho tượng mang lại.

Hộp kim loại thoát khỏi lòng bàn tay anh ta, lơ lửng tĩnh lặng trong không trung, từ từ chìm vào trong pho tượng.

Ngay sau đó, dưới chân pho tượng xuất hiện một lối đi sâu thẳm như vực thẳm.

Lối đi này xoắn ốc, kéo dài xuống dưới, không nhìn thấy điểm cuối, dường như là cầu thang dẫn xuống địa ngục!

Lý Dịch hít một hơi thật sâu, muốn dùng điện thoại để gõ chữ, nhưng lại phát hiện không biết từ lúc nào, điện thoại đã mất tín hiệu!

Màn hình đen thui cho thấy nó đã không còn bất kỳ hy vọng cứu vãn nào.

Lý Dịch liếc nhìn những người đang kinh ngạc, vỗ vỗ lòng bàn tay, thu hút sự chú ý của mọi người.

Mọi người từ trong sự chấn động do pho tượng mang lại hồi phục lại tinh thần, nhìn về phía Lý Dịch.

Lý Dịch giơ điện thoại lên lắc lắc.

Mọi người không biết Lý Dịch muốn biểu đạt ý gì.

Vương Hồng lấy điện thoại của mình ra xem, phát hiện điện thoại đã mất tín hiệu!

Anh ta vội vàng nói: "Mọi người mau lấy điện thoại và thiết bị điện tử ra xem, có phải đã mất tín hiệu rồi không!" Phó thủ của Lý Tuấn Dân khó khăn nói: "Mất tín hiệu rồi!

Các thiết bị tôi mang theo, chỉ cần là cần linh kiện điện tử, đều đã vô dụng!" Những người khác cũng gật đầu, vẻ mặt có chút khó coi.

Sau khi pho tượng này xuất hiện, dường như từ trường xung quanh cũng trở nên phi thường.

Gương mặt cười của Trương Vô Nhiễm tái nhợt, trong đôi mắt kinh diễm như sóng thu đầy vẻ mê hoặc và khó hiểu.

Người đàn ông cao lớn trước mắt này, không hiểu sao, lại có chút tương đồng với pho tượng hùng vĩ kia.

Cái khí thế coi thường thiên hạ, sự hờ hững nắm giữ toàn cục đó, trực tiếp đánh thẳng vào linh hồn cô!

Thêm vào việc Lý Dịch lấy ra chìa khóa, dễ dàng giải khai cơ quan kỳ dị ẩn giấu này, điều này khiến Trương Vô Nhiễm vô cùng tò mò về thân phận và lai lịch của Lý Dịch.

Im lặng một lát, cô vẫn không kìm được nói ra nghi hoặc trong lòng mình: "Dịch tiên sinh, xin hỏi ngài làm sao biết cách giải quyết cơ quan này?" Câu hỏi này cũng là điều mà mọi người trong lòng không hiểu, nên ai nấy đều nhìn chằm chằm Lý Dịch.

Họ dường như nhìn thấy trên người Lý Dịch một lớp sương mù thần bí, muốn xé toạc nó ra, nhìn thấy diện mạo thật sự của Lý Dịch.

Lý Dịch không trả lời.

Lý Dịch chỉ vào lối đi, ý bảo mọi người xuống.

Vương Hồng và những người khác do dự một lát, liền đi theo Lý Dịch xuống.

Bên trong nhiệt độ rất thấp, hơn nữa gió âm thổi mạnh như vũ bão, tát vào mặt mọi người đau rát.

Thêm vào đó, cầu thang này có hình xoắn ốc, chỉ có lan can để vịn, không có quá nhiều thứ che chắn, nên khi nhìn xuống, liền có thể thấy bóng tối vô tận!

Vương Hồng nhìn lan can cầu thang, căng thẳng nhìn xuống bóng tối bên dưới: "Nếu mà rơi xuống đó, e rằng xương cốt cũng không còn!" Lý Dịch vững như chó già, lấy ra một tờ giấy, viết lên đó: "Có lan can mà, sợ gì?!" Cót két!

Cót két!

Có lẽ vì niên đại quá lâu xa, lan can mà Vương Hồng đang vịn lại bắt đầu rung lắc.

Sợ đến mức Vương Hồng liên tục lùi lại, hai chân run rẩy, không dám vịn vào lan can nữa.

Những người khác cũng vô thức né sang bên cạnh, nhưng cầu thang hẹp, có né vào bên trong cũng không được bao nhiêu.

Lý Dịch thấy vậy, có chút cạn lời: "Các ngươi chẳng phải là xuất thân từ thế gia trộm mộ sao?

Còn sợ độ cao à?" Vương Hồng nhìn dòng chữ nguệch ngoạc trên bảng giấy, mặt đầy xấu hổ, chỉ đành chuyển đề tài: “Đại ca, chữ anh viết thật có phong thái của bậc đại sư, phóng túng tự do, không theo khuôn mẫu nào cả!” “Mấy hôm trước tôi có gặp một đại gia thư pháp, nhưng không thể bằng một phần vạn của anh!” “Quan trọng là từng nét chữ của anh đều toát ra một khí phách khó tả, khiến tôi nhiệt huyết sôi trào luôn!” Lý Dịch rất tự tin vào chữ viết của mình, xấu khỏi phải bàn.

Khó cho Vương Hồng phải vắt óc ra lời khen chữ của anh.

Lý Dịch là cương thi, trong bóng tối không hề bị ảnh hưởng, thậm chí còn nhìn rõ hơn ban ngày.

Đi khoảng ba phút, Lý Dịch nhìn thấy vài dòng chữ trên vách tường cầu thang!

Những chữ này hẳn là kim văn thời Chu triều.

Lý Tuấn Dân thấy cổ văn tự này, mắt sáng rỡ: “Những chữ này rất có thể là manh mối quan trọng, chắc chắn có thể biết được cổ mộ này rốt cuộc là của ai!” Trương Vô Nhiễm đi tới, dùng đèn pin chiếu vào dòng chữ, sau đó ánh mắt chợt thay đổi: “Cái mộ này lại có liên quan đến Dịch Thiên Đế!” “Cái gì?” Lý Tuấn Dân tuy có nghiên cứu về cổ văn tự, nhưng những chữ trên đó rất phức tạp, thuộc thời kỳ kim văn nhà Chu chưa hoàn toàn định hình, coi như tiền thân của kim văn.

Nên anh ta cũng không đọc hiểu được.

Giờ thấy Trương Vô Nhiễm lại giải được, trong lòng có chút không tin: “Dịch Thiên Đế sao lại có liên quan đến ngôi mộ này?

Chương 173

Mộ của ngài ấy chẳng phải vừa mới được khai quật gần đây sao?" Khuôn mặt tròn trịa của Vương Hồng đầy vẻ nghiêm túc, có chút không phù hợp: "Theo lời Vương Đằng Vân, mộ Dịch Thiên Đế không phải nơi chôn cất ngài ấy, mà là chôn cất những thứ khác!" "Chắc hẳn ngôi mộ này cũng vậy!" "Trương Vô Nhiễm, trên đó viết gì?

Cô có thể giải thích cho tôi không?" Trương Vô Nhiễm gật đầu, giọng nói trong trẻo như châu ngọc rơi xuống, mang theo sự chấn động tột độ: "Dòng chữ trên đây là do Tây Vương Mẫu khắc, ý là bà đã ở đây trông coi mộ cho Dịch Thiên Đế suốt mấy trăm năm." "Vì nhận lời mời của Đông Vương Công, bà đã đi đến một cánh cửa đồng để hoàn thiện Cửu Diệu Tinh Tướng." "Trên đường trở về, bà gặp Chu Mục Vương, và hai người vừa gặp đã yêu." "Chu Mục Vương muốn bà ở lại bên cạnh, Tây Vương Mẫu trong lòng cũng muốn vậy, nhưng bà biết sứ mệnh của mình, nên đã lấy lý do 'mệnh nhà không thể thay đổi, ta chỉ là Đế Nữ' để từ chối Chu Mục Vương." "Nhưng Tây Vương Mẫu thấy Chu Mục Vương thọ mệnh sắp hết, đã truyền cho đối phương phương pháp trường sinh, sau đó trở về đây, tiếp tục trông coi mộ cho Dịch Thiên Đế!" Đoạn văn này chứa lượng thông tin rất lớn, mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc và khó tin!

Lý Tuấn Dân nhất thời cảm thấy đầu óc không quay kịp, lắp bắp nói: "Đợi đã, cô nói ngôi mộ này là mộ Dịch Thiên Đế?

Tây Vương Mẫu là con gái Dịch Thiên Đế?

Đông Vương Công cũng là tín đồ Dịch Thiên Đế?

Lại còn Cửu Diệu Tinh Tướng đã được tạo ra trước Tây Vương

Mẫu, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công chỉ là đi hoàn thiện thôi sao?" "Không chỉ có vậy, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu lại còn là tình nhân, Tây Vương Mẫu thậm chí còn giao bí mật trường sinh cho Chu Mục Vương nữa!" "Và cả Dịch Thiên Đế kia nữa, thân phận lại lớn đến vậy!

Tây Vương Mẫu đều là con gái của ngài ấy!" Có thể nói, lượng thông tin trong đoạn văn này thực sự khiến mọi người cảm thấy rất khó tin.

Vương Hồng liếm liếm môi khô, ánh mắt nóng rực: "Nghĩa là, Tây Vương Mẫu biết được bí mật trường sinh thật sự!" "Vậy thì, trong ngôi mộ này, khả năng chúng ta tìm được bí mật trường sinh là rất lớn!" Lý Trường Sinh dường như nghĩ ra điều gì đó, kinh hãi nói: "Nếu Tây Vương Mẫu đến đây trông mộ, chẳng lẽ bà ấy vẫn còn sống đến bây giờ sao?" Trương Vô Nhiễm gật đầu nói: "Rất có khả năng!

Nhưng vì trình độ của tôi có hạn, chỉ có thể phiên dịch được một phần văn tự, đoạn văn cuối cùng thì tôi không biết có ý nghĩa gì!" Lý Dịch lúc này nội tâm rối loạn.

Bởi vì đoạn cuối cùng anh nhận ra!

Nhật nguyệt là Dịch, tượng âm dương vậy, phàm thuộc Dịch đều từ Dịch!

Dịch Thiên Đế, chấp chưởng nhật nguyệt âm dương, là chúa tể chí cao thế gian!

Dịch Thiên Đế trên thống các tinh tú, giữa ngự vạn pháp, dưới trị Cửu U, là chủ của chư thiên tinh tú vậy!

Ni mã!

Hồi đó anh chỉ bốc phét, tiện tay viết một đoạn, mà nó lại có thật!

Khéo léo tín đồ của Dịch Thiên Đế thật sự vẫn tồn tại trên thế gian, chỉ là đang ẩn mình.

Ăn dưa sợ nhất điều gì?

Không sợ dưa không chín, cũng không sợ dưa không to.

Chỉ sợ ăn dưa ăn phải chính mình!

Lý Dịch hiện tại chính là tình huống này.

Vị thần chí cao vốn dĩ là hư cấu, bây giờ có người nói với anh là có thật!

Những lời mình từng nói bừa cũng là thật, ai mà chịu nổi đây?

Nếu tín đồ Dịch Thiên Đế biết mình nói phét, sẽ không chạy đến tiêu diệt anh chứ?

Lý Dịch càng nghĩ càng thấy có khả năng!

Xem ra, chỉ có thể chuẩn bị trước thôi.

Giờ là thời mạt pháp, tu tiên giả hẳn không mạnh.

Thật sự đánh nhau, ai thắng ai thua còn chưa biết chừng.

Điều anh cần làm bây giờ là lợi dụng danh nghĩa Dịch Thiên Đế để phát triển cuồng tín đồ, mở rộng thế lực của mình.

Cướp tín đồ, giết Thiên Đế, từ nay thế giới tôi làm chủ!

Lý Dịch thầm hô khẩu hiệu trong lòng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Nếu Lý gia, Vương gia, Trương gia mỗi nhà đều có một miếng ngọc bội, ba gia tộc này chẳng lẽ không có liên quan gì đến Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công sao?

Nếu giả thuyết này thành lập, Lý gia có liên quan hẳn là Phục Hy hoặc Nữ Oa gì đó.

Dù sao trong thần thoại người đầu rắn ngoài hai vị thần lớn này, hình như cũng không có ai khác.

Lý Dịch không khỏi nghĩ đến bức hình quỳ bái trước đây anh thấy, Nữ Oa hoặc Phục Hy quỳ bái chí cao thần là Dịch Thiên Đế?

Nói như vậy, Dịch Thiên Đế này ở thời viễn cổ địa vị có chút cao a!

Ngoài ra.

Nếu ngọc bội trong tay ba gia tộc tương ứng với ba cổ mộ.

Vậy hai cổ mộ trong Hồ Âm Dương, lần lượt là của Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công.

Còn ngôi mộ ở hẻm núi Lingge có khả năng là của Nữ Oa và Phục Hy.

Nhưng, theo lời của ba gia tộc, lộ tuyến đồ trong ngọc bội đều chỉ về hẻm núi Lingge đó.

Nơi này chẳng lẽ có gì đặc biệt sao?

Lý Dịch đặt mắt lên vách đá, liên tục di chuyển xuống dưới, muốn tìm thêm manh mối.

Đi xuống khoảng chín bước, trên đó lại xuất hiện chữ viết.

Nhưng những chữ này khác với của Tây Vương Mẫu, rõ ràng là do người khác viết.

Lý Dịch không hiểu sâu về cổ văn tự, nhưng giải mã đại khái thì không thành vấn đề.

Đoạn văn này đại ý là Dịch Thiên Đế dự đoán mình sẽ thân tử đạo tiêu, nên đã để lại rất nhiều hậu chiêu.

Trong đó có một hậu chiêu là thuộc hạ của ngài, Mặc Dương.

Người tên Mặc Dương này rất được ngài tin tưởng, sau khi Dịch Thiên Đế chết, đã dẫn theo thị nữ Tây Vương Mẫu và đồng tử Đông Vương Công cùng những người khác xây dựng rất nhiều cổ mộ, xử lý một số quái vật biến dị.

Ngôi cổ mộ này chính là một trong những ngôi mộ lợi hại hơn cả, nên do Tây Vương Mẫu trấn thủ.

Lý Dịch thầm nghĩ, hóa ra Đế Nữ có nghĩa là Thị Nữ của Thiên Đế!

Cách viết tắt này đúng là lợi hại.

Ai không biết, thật sự sẽ tưởng Tây Vương Mẫu là con gái của Thiên Đế!

Nhưng điều này đối với Lý Dịch không quan trọng.

Đánh xuyên qua cổ mộ này, thu hoạch đám Lý Trường Sinh này để trở nên mạnh hơn mới là chính đạo!

Tây Vương Mẫu còn có thuật trường sinh, anh không tin Mặc Dương này lại không có!

Nếu Mặc Dương biết mình từng mạo danh Dịch Thiên Đế, khéo léo sẽ dẫn một đám người đến chém anh!

Lý Dịch cầm lấy bảng giấy, thúc giục Trương Vô Nhiễm và những người khác: "Chúng ta nhanh chóng đi xuống, nếu không chần chừ sẽ sinh biến!" Mọi người tuy đang chìm đắm trong lượng thông tin khổng lồ đó, nhưng giờ tìm được bí mật trường sinh mới là quan trọng nhất.

Thế là, mọi người đều nối gót Lý Dịch, nhanh chóng đi xuyên qua cầu thang xoắn ốc.

Cầu thang xoắn ốc rất dài, nhưng rốt cuộc cũng có điểm cuối.

Nhưng mọi người đi ròng rã ba canh giờ mà vẫn chưa đi hết.

Lý Trường Sinh và những người khác đều nhận ra có gì đó không ổn.

Trương Vô Nhiễm hạ thấp giọng, có chút lo lắng nói: "Chúng ta sẽ không đi vào cơ quan Huyền Hồn Thê gì đó chứ?" Vương Hồng có chút không đồng tình nói: "Huyền Hồn Thê chỉ là thủ đoạn nhỏ không đáng để lên mặt thôi!

Nhưng cầu thang xoắn ốc này khác, e rằng không chỉ đơn thuần là quấy nhiễu giác quan của chúng ta!" "Chúng ta ít nhất cũng là cường giả Cầm Tâm Cảnh trung kỳ, cho dù có là kẻ yếu thì cũng không thể dễ dàng bị quấy nhiễu được!" Trương Vô Nhiễm cũng biết khả năng đây là Huyền Hồn Thê không lớn, độ dốc của Huyền Hồn Thê rất nhỏ, còn cầu thang xoắn ốc này lại có độ dốc rất lớn!

Lý Tuấn Dân da mặt co giật: "Chúng ta sẽ không bị tập thể thôi miên rồi chứ?" Lời này vừa thốt ra, lập tức bị những người khác phủ định.

"Khả năng thôi miên là cực kỳ nhỏ!" Lý Trường Sinh giơ cánh tay lên, trên đó có một đường cong màu máu đang từ từ uốn lượn: "Vết thương trên người tôi chưa lành hẳn, vẫn còn có thể cảm nhận được nỗi đau nhói đó!" "Vậy đây rốt cuộc là cơ quan gì?

Chẳng lẽ cái này……" Lý Tuấn Dân ngẩng đầu nhìn lên cầu thang xoắn ốc trên đỉnh, không một tia sáng, vẫn không thấy điểm cuối.

Lý Tuấn Dân cổ họng khô khốc, thốt ra nửa câu sau: "Cầu thang xoắn ốc này chẳng lẽ thật sự không có điểm cuối sao?" "Sao có thể!

Thế giới hiện tại sao có thể tồn tại loại cơ quan này?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều liên tục lắc đầu, đầy vẻ không tin.

Lý Dịch thì nhớ lại cầu thang xoắn ốc anh gặp trong mộ Tào Tháo.

Chương 174

Anh bị thôi miên mới thấy cầu thang xoắn ốc đó.

Bây giờ so sánh với cầu thang xoắn ốc trong ký ức, Lý Dịch phát hiện cả hai lại kỳ lạ giống nhau!

Điều này tuyệt đối không bình thường!

Chẳng lẽ cầu thang thôi miên trong mộ Tào Tháo là phỏng theo nơi này mà làm?

Lý Dịch thầm nghĩ, cầu thang xoắn ốc này rất có thể thật sự là một không gian hư vô không có điểm cuối.

Với thực lực của những người thời viễn cổ đó, làm được điều này tựa hồ không khó!

Cái gọi là thần, chính là tồn tại không thể giải thích bằng khoa học!

Họ nắm giữ sức mạnh mà con người khó có thể hiểu được, hô mưa gọi gió, đốt núi nấu biển, bể dâu hóa nương đối với họ cũng chỉ là trong chớp mắt!

Và tín đồ của họ, hẳn là cũng đã có được một chút sức mạnh của họ, việc xây dựng cổ mộ hoàn toàn không thể suy đoán bằng lẽ thường.

Còn nữa, vết tích Mặc Dương để lại cho thấy, Dịch Thiên Đế đã vẫn lạc.

Chỉ là, ngài ấy thật sự đã chết hoàn toàn sao?

Lý Dịch càng nghĩ càng thấy không đúng.

Vương Hồng ở bên cạnh la hét ầm ĩ: "Mấy người mau nhìn, cái

vết nứt trên lan can này y hệt cái tôi thấy trước đó!" Sắc mặt mọi người đều có chút tái mét.

Lý Tuấn Dân nghi ngờ nhìn Vương Hồng, ria mép dê ve vẩy hỏi: "Thật sao?

Cậu sẽ không bị ảo giác đấy chứ?" Vương Hồng hừ lạnh một tiếng: "Trước đó khi đại ca nói cái lan can này không chắc chắn, tôi đụng vào lan can chính là cái này, tôi sẽ nhớ nhầm sao?" Mọi người biết Vương Hồng hẳn sẽ không nói sai về chuyện này, sắc mặt vốn đã tái mét càng trở nên âm trầm hơn.

Lý Dịch nghe lời Vương Hồng nói xong, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Xem ra cầu thang xoắn ốc này không quá lợi hại, lại còn xuất hiện sự lặp lại!

Chỉ sợ loại vô hạn không tuần hoàn, còn loại tuần hoàn này ngược lại rất đơn giản, có quy luật để tuân theo.

"Có phải là quỷ đả tường hoặc quỷ che mắt không?" Lý Tuấn Dân muốn tìm một lời giải thích cho chuyện trước mắt: "Ảo giác do một số quỷ vật lợi hại tạo ra, ngay cả Cầm Tâm Cảnh cũng sẽ trúng chiêu!" Vương Hồng có chút không chắc chắn nói: "Không mấy khả năng!

Nếu có thể dùng ảo giác khống chế chúng ta, chứng tỏ lực tinh thần của nó mạnh đến đáng sợ!

Có lực tinh thần mạnh như vậy, trực tiếp tiêu diệt chúng ta không phải tốt hơn sao?

Việc gì phải làm phức tạp như thế!" "Huống hồ……" Vương Hồng nhìn về phía Lý Dịch, thấy đối phương không có bất kỳ dị thường nào, dường như không cảm thấy gì nhiều về sự khủng bố

đang xảy ra ở đây.

Lập tức, Vương Hồng thở phào nhẹ nhõm.

Có đại ca dẫn dắt đúng là sướng!

"Đại ca, anh có cảm nhận được loại khống chế tinh thần nào không?

Anh nhìn ra được gì không?" Lý Dịch không nói gì, càng lười động bút giải thích.

Cầu thang ở đây giải quyết khá dễ dàng.

Lý Dịch viết lên bảng giấy: "Cầu thang này lâu năm không được tu sửa, cho dù chúng ta không tìm cách phá giải, nó cũng sẽ tự sụp đổ thôi!" Vương Hồng: "???" "Đại ca!

Anh đừng đùa chứ!

Cầu thang này sập rồi, chẳng phải chúng ta cũng xong đời sao?" "Hơn nữa, đây là cơ quan do các đại thần như Tây Vương Mẫu chế tạo, sao có thể dễ dàng hủy đi?

Dù nhiều năm không ai sửa chữa, việc tiếp tục vận hành hẳn là không vấn đề gì." Những người khác cũng cảm thấy không thể nào.

Lý Tuấn Dân gõ gõ lan can, tiếng vọng trong trẻo vang vọng trong bóng tối: "Dịch tiên sinh, độ chắc của lan can này cũng không tệ, nhiều nhất chỉ có vài chỗ bị nứt, cho dù có sập, cũng phải mất một thời gian mới được!" "Nếu chúng ta cứ đợi cơ quan tự hủy, e rằng sẽ chết đói mất……" Mấy chữ phía sau Lý Tuấn Dân còn chưa nói hết, cầu thang xoắn ốc này lại bắt đầu rung chuyển dữ dội, sau đó một cảm giác mất trọng lượng kinh khủng ập đến, lập tức siết chặt trái tim già nua yếu ớt của anh ta!

Rầm rầm rầm!!!

Rơi xuống!!!

Bóng tối trước mắt không ngừng xoay tròn, trong đầu anh ta chỉ có một ý niệm, miệng Lý Dịch chắc không phải đã khai quang rồi chứ!!

Rầm!!!

Như bánh chẻo thả vào nồi, xung quanh liên tiếp vang lên tiếng va đập trầm đục sau khi rơi xuống!

Lý Tuấn Dân chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đông lại, xương cốt không ngừng co rút đau đớn, cảm giác này khó chịu cực kỳ.

Nhưng anh ta lại không thể cử động, như bị phong ấn trong xi măng!

Nhờ ánh sáng yếu ớt chớp nháy liên tục của đèn pin, anh ta thấy một bóng người cao lớn quay lưng về phía họ, đi về phía xa.

Là Lý Dịch!

Lý Dịch rất cao, trong số họ thuộc dạng hạc giữa bầy gà.

Nên, anh ta vừa nhìn đã nhận ra đối phương.

Lý Dịch, đây là muốn đi làm gì?

Lý Tuấn Dân muốn hỏi, nhưng miệng đầy máu tươi tanh tưởi như rỉ sắt, khiến anh ta khó mở lời.

Những người khác cũng nằm thẳng đơ trên đất, dường như sau khi rơi xuống, đều rơi vào trạng thái cứng đờ, thân thể không thể điều khiển được!

Lý Tuấn Dân chết lặng nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Dịch, rất nhanh, bóng dáng đối phương biến mất.

Còn ý thức của anh ta cũng không chống đỡ nổi nữa, chìm sâu vào giấc ngủ!

Đến khi Lý Tuấn Dân tỉnh lại, anh ta thấy Vương Hồng và những người khác đang lắc đầu, vẻ mặt đau đầu như búa bổ, vô cùng khó chịu.

Anh ta cũng chẳng khá hơn là bao, cả người lờ đờ, toàn thân đau nhức, như bị xe lu cán qua vậy.

Anh ta tìm kiếm trong đám đông một lát, phát hiện Lý Dịch đang đứng ở giữa, vẻ mặt rất bình thản.

Rõ ràng, việc cầu thang xoắn ốc rơi xuống không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Lý Dịch.

Lý Tuấn Dân không khỏi nghi ngờ, việc anh ta thấy Lý Dịch rời đi trước đó, có phải là ảo giác không.

Khéo léo là do mình bị chấn động não rồi sao?!

Vương Hồng có chút bất mãn nói: "Đại ca, miệng anh đúng là quá thần!

Nói gì cũng chuẩn không thể tả!" Lý Dịch mỉm cười nhạt.

Trớ Thiên Thuật anh tưởng là trò đùa sao?

Lý Tuấn Dân xoa xoa thái dương, cười khổ nói: "Cầu thang xoắn ốc này là cơ quan do Tây Vương Mẫu và các vị thần chế tạo, sao lại đột nhiên nứt ra chứ?" "Dịch tiên sinh, anh có phải đã bí mật ra tay, đánh vỡ cầu thang này không?" Tôi c*!

Anh đây là đang phỉ báng tôi à!

Quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ!

Lý Dịch tôi là quân tử, từ trước đến nay chỉ động đao và động miệng!

Lý Dịch viết lên bảng giấy: "Anh đây thuần túy là đang vu khống tôi, tôi chỉ tiện miệng nói một câu thôi, tất cả những chuyện này đều

là trùng hợp!" Lý Tuấn Dân nghĩ đến trước đó Lý Dịch tiện miệng nói một câu đều thành sự thật, không khỏi cảm thấy một tia quỷ dị.

Trùng hợp?

Nhưng cái này cũng quá trùng hợp rồi chứ?

Đơn giản là ông nội quá đáng cho mẹ quá đáng tạo người, quá đáng ra đời rồi!

Chẳng lẽ đây không phải là lời nói xuất pháp tùy trong truyền thuyết sao?

Nhưng, Lý Tuấn Dân nghĩ đi nghĩ lại, Lý Dịch hẳn không phải loại đại năng cấp bậc đó, không thể làm được chuyện khủng bố như vậy.

Nên, đành phải xem chuyện này là trùng hợp.

Có lẽ đây chính là miệng quạ đen chăng?

"Dịch tiên sinh nói đúng!

Chương 175

Nhưng đều là trùng hợp thôi!

Chỉ là trùng hợp hơi nhiều một chút!" Lý Tuấn Dân gượng cười.

Lý Dịch thấy Lý Tuấn Dân và những người khác đều không tin mình, có chút tức giận viết: "Không tin đúng không?

Vậy bây giờ tôi viết Lý Tuấn Dân sẽ bị quái vật tấn công, các người xem có thành thật không!" Lý Tuấn Dân trong lòng toát mồ hôi lạnh!

Làm gì mà lấy anh ta ra làm thí nghiệm?

Chuyện này ít nhiều có chút ân oán cá nhân.

"Dịch tiên sinh, tôi già rồi, không chịu nổi hành hạ đâu!!" Lý Tuấn Dân khóc lóc van xin, muốn xóa bỏ chữ trên bảng giấy trong tay Lý Dịch.

Vương Hồng xem trò vui không sợ chuyện lớn: "Lý Tuấn Dân!

Uổng cho anh còn là trí thức, trên đời này làm gì có chuyện tiện tay viết mấy chữ liền thành sự thật chứ?

Đại ca chỉ muốn chứng minh mình không phải miệng quạ đen mà thôi!" Trương Vô Nhiễm cũng cảm thấy đây là chuyện không thể: "Cứ để Dịch đại ca viết đi, đằng nào cũng không thật sự……" Hai chữ "xảy ra" còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng Trương Vô Nhiễm, trên không Lý Tuấn Dân đột nhiên xuất hiện một con chim quái dị, một cái vồ lấy tròng mắt Lý Tuấn Dân!

May mà Lý Trường Sinh phản ứng đủ nhanh, Thái Cực Kiếm vạch ra một đường cong tròn nhuận, chém nó thành hai nửa, nếu không Lý Tuấn Dân e rằng đã toi rồi!

Lý Tuấn Dân nhìn thi thể con chim quái dị đang co giật dưới chân mình, máu tươi chói mắt, khuôn mặt người đầy răng nanh oán độc khiến anh ta cảm thấy choáng váng từng trận.

Trái tim vốn đã không mấy khỏe mạnh của anh ta càng đập thình thịch liên hồi, sự đập mạnh quá mức khiến mặt Lý Tuấn Dân hiện lên một sắc hồng kỳ dị.

Phịch!

Lý Tuấn Dân trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lý Dịch!!

"Dịch tiên sinh, trước đó có nhiều điều đắc tội, còn mong ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi đi ạ!" Lý Dịch có chút bất đắc dĩ, rõ ràng vừa rồi anh không phát động Trớ Thiên Thuật mà!

Chẳng lẽ thứ này là bị động?

Lý Dịch quyết định thử nghiệm một chút, soạt soạt soạt viết một dòng chữ lên bảng giấy: "Đây đều là trùng hợp thôi, quái vật đâu nhất định chỉ tấn công một mình anh, nói không chừng còn tấn công Vương Hồng nữa?" Vương Hồng: "???" Sao lại kéo đến mình nữa vậy?

Vương Hồng vội vàng rút ra ba thanh phi kiếm, tạo thành hình chữ phẩm bảo vệ mình ở giữa.

Lần này cậu ta đã dùng hết sức lực, ba thanh phi kiếm có thể điều động đều ở đây rồi!

"Quạc quạc quạc!!!" Một con nhân diện điểu đen kịt lợi dụng bóng tối che phủ, một mổ vào gáy Vương Hồng!

Cái mỏ nhọn hoắt như mũi thương, nếu trúng phải, Vương Hồng e rằng sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

Vương Hồng lưng toát mồ hôi lạnh, vội vàng điều động phi kiếm

bao vây con nhân diện điểu này!

May mà con nhân diện điểu này thực lực không mạnh lắm, tốc độ không nhanh bằng phi kiếm của cậu ta, nếu không e rằng cậu ta đã chết ở đây rồi.

Khoảnh khắc này, ánh mắt những người xung quanh nhìn Lý Dịch đều thay đổi!

Lý Dịch đang chuẩn bị giải thích một chút, mọi người thấy Lý Dịch lại bắt đầu động bút, vội vàng khuyên ngăn: "Dịch tiên sinh, đừng viết nữa!

Chúng tôi tin anh rồi!" "Đại ca!

Dừng tay!

Mau dừng tay!

Anh làm thế này là muốn dọa chết người đấy!" Lý Dịch chỉ đành dừng bút.

Nhưng, môi trường xung quanh dường như đã thay đổi!

Có một tiếng kêu kỳ dị đang từng chút một bao vây lấy họ!

"Quạc quạc quạc!" Trương Vô Nhiễm trầm giọng nói: "Những con nhân diện điểu quái dị này sẽ không phải là động vật sống theo bầy đàn đấy chứ?" Đèn pin trong tay cô không ngừng quét trong bóng tối, tìm kiếm những con quái vật ẩn nấp.

Nhân diện điểu xung quanh ngày càng nhiều, từng con một tức giận nhìn Lý Dịch.

Cứ như thể Lý Dịch đã trộm đồ của chúng vậy.

Đôi mắt của những con nhân diện điểu này không ngừng chuyển động, ánh sáng tinh hồng xoay tròn, tạo thành từng vòng đồ án màu đỏ kỳ dị khó hiểu!

Mọi người nhìn ánh sáng đỏ không ngừng nhấp nháy xung quanh, sắc mặt kinh hãi!

Vương Hồng phóng ra một thanh phi kiếm, muốn chém giết những con nhân diện điểu mắt đỏ như đèn lồng này.

Những con mắt này là mục tiêu dễ thấy nhất, bị phi kiếm chém giết không ít.

Nhưng, nhiều nhân diện điểu hơn nữa đã lao đến.

Tựa như một tấm lưới lớn đầy mùi máu tanh!

Một người Lý gia trực tiếp bị hàng chục con nhân diện điểu vồ lấy, cái mỏ sắc nhọn đâm xuyên qua da thịt, lập tức máu tươi phun ra như suối!

"Nhanh!

Chạy mau!" Những con nhân diện điểu này tuy thực lực đơn lẻ không mạnh, nhưng với số lượng như vậy, họ chắc chắn sẽ chết!

Mọi người bỏ chạy, còn nhân diện điểu thì đuổi theo phía sau!

Bùm!

Có người nổ súng bắn giết nhân diện điểu, nhưng tốc độ của nhân diện điểu quá nhanh, cộng thêm người nổ súng quá hoảng loạn, cầm súng không vững, nên căn bản không bắn trúng nhân diện điểu.

Ngược lại còn bị nhân diện điểu mổ vào cúc hoa!!

Máu tươi bắn ra, vương vãi khắp nơi.

Con nhân diện điểu này lại còn mổ nát cúc hoa của người ta, sau đó nuốt vào bụng, nhai ngấu nghiến, ăn một cách ngon lành!

Lý Tuấn Dân, Vương Hồng và những người khác thấy vậy, vội vàng cầu cứu Lý Dịch: "Dịch tiên sinh, giúp một tay đi, cứu chúng tôi

với, cứu mạng!" Lý Dịch không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm đôi mắt của nhân diện điểu trở nên đỏ tươi bất thường, tựa như máu.

Lúc này, có người chú ý thấy, mắt của nhân diện điểu lại đang khóc ra máu!

Lệ máu!

"Chuyện gì thế này?

Mắt của nhân diện điểu xảy ra dị biến gì rồi sao?" Có người kinh ngạc nói.

"Không đúng!

Bên trong có một luồng khí tức tà ác, nhất định có thứ gì đó đang khống chế những con nhân diện điểu quái dị này, chúng là một tổ chức!" "Những con mắt này bị ô nhiễm, nên mới xuất hiện ở đây!

Chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời đi!" "Đúng đúng!

Nhanh chóng rời khỏi đây!" Mọi người đều có cảm giác sởn gai ốc, thứ này thật sự quá nguy hiểm.

Nhân diện điểu phát ra tiếng gào thét thê lương, tựa như ác quỷ báo thù.

Từng khuôn mặt người đen đủi đầy răng nanh dần dần vặn vẹo, đôi cánh đen rung lên, như tên rời cung bắn về phía mọi người.

Đợt tấn công này quá nhanh, quá tàn nhẫn, có người thậm chí không kịp phản ứng đã bị xuyên thủng!

Người đàn ông bị đâm xuyên bụng như con cá chết khát, đôi mắt vô thần nhìn lên khoảng không đen tối, thân thể từng chút một bắt đầu lạnh đi.

"Chết tiệt!

Rốt cuộc đây là quái vật gì!

Tốc độ lại nhanh đến vậy!" Cánh tay trái của Vương Hồng cũng bị thương, vết thương máu me dưới đó lộ ra xương cốt trắng hếu, nhìn mà ghê người!

Mọi người tuyệt vọng chửi rủa, không ngừng lùi lại.

Lý Tuấn Dân trốn bên cạnh Lý Dịch, giọng run rẩy: "Dịch tiên sinh, ngài có thể đối phó với những con nhân diện điểu này không?" Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch vung ra, chém giết những con nhân diện điểu đang tấn công.

Những con nhân diện điểu này không phải quái vật bình thường, tuy thân thể yếu ớt, nhưng tốc độ cực nhanh, mỏ nhọn như kiếm, dưới số lượng khổng lồ như vậy, rất khó để tiêu diệt!

Huống hồ.

Chương 176

Lý Dịch nhìn những con nhân diện điểu bị chém giết trên đất, thân thể vỡ nát đã bắt đầu lành lại.

Rõ ràng, những con nhân diện điểu này có thể phục sinh!

Điều này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường.

Rõ ràng trước đó khi anh tiến vào, những con nhân diện điểu này khá đáng yêu mà!

Lý Dịch thầm nghĩ, chẳng lẽ những con nhân diện điểu này trở nên khủng khiếp như vậy là do anh sao?

Nhưng, giờ không còn thời gian để anh nghĩ nhiều.

Lưỡi đao lóe sáng, chém ra một khe hở trắng xóa.

Lý Trường Sinh và những người khác biết, chỉ có đi theo sau Lý Dịch mới có đường sống, thế là mọi người đều nối gót Lý Dịch phía sau mà chạy trốn.

Con đường phía trước rất gập ghềnh, sâu trong cổ mộ này hẳn được xây dựng trên nền tảng hang động ngầm tự nhiên.

Nên tốc độ chạy trốn của mọi người không nhanh lắm.

Lý Dịch tuy có chút muốn vứt bỏ mọi người ở đây, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi.

Một đao chém giết con nhân diện điểu muốn mổ mắt Vương Hồng, Lý Dịch bắt đầu tăng tốc.

Ngay lúc này, một con nhân diện điểu khổng lồ có kích thước lớn hơn những con khác gấp mấy lần nhắm vào Lý Dịch, cái mỏ như kiếm theo đường parabol lao xuống, hung hăng đâm trúng lưng Lý

Dịch!

"Xong rồi!" Vương Hồng ở phía sau Lý Dịch chỉ cảm thấy một trận gió lạnh âm u thổi qua, sau đó liền thấy Lý Dịch bị nhân diện điểu đánh trúng!

Buột miệng thốt lên: "Xong rồi!

Đại ca bị nhân diện điểu giết rồi!" Những người khác cũng đầy vẻ tuyệt vọng, tốc độ của nhân diện điểu này quá nhanh rồi chứ?

Hơn nữa, con nhân diện điểu khổng lồ này vừa ra tay đã giết chết người mạnh nhất trong số họ, dường như nó đã luôn chờ đợi Lý Dịch lộ ra sơ hở!

Đây tuyệt đối là nhân diện điểu có trí tuệ!

Xung quanh là vô số ánh sáng lạnh màu đỏ nhấp nháy, tựa như một tấm lưới khổng lồ tàn nhẫn và lạnh lùng, vô cùng đáng sợ!

Đây là mắt của bầy nhân diện điểu!

Chúng đã bao vây mọi người!

Bùm bùm bùm!!!

Những người Lý gia bị thương không ngừng nổ súng, bắn giết những con nhân diện điểu đang đến gần.

Nhưng số lượng kẻ địch quá nhiều, họ đã rơi vào tuyệt cảnh!

Lý Tuấn Dân chỉ đành tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết.

Bùm!

Vương Hồng đột nhiên cảm thấy phía trước mình truyền đến một tiếng vang lớn, sau đó, cậu ta nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ khoa trương!

Cái mỏ sắc nhọn của nhân diện điểu lại bị Lý Dịch bẻ gãy!

Cứ như bẻ gãy một cành cây vậy, nhẹ nhàng và thoải mái.

Lý Dịch có chút kinh hồn chưa định, nói: "Thật là đáng sợ quá!

Suýt nữa thì toi rồi!" Vương Hồng nhìn lưng Lý Dịch ngay cả da cũng không rách, đầy mắt không nói nên lời.

Tôi tin anh mới là lạ!

Độ cứng của nhân diện điểu tương đương với phi kiếm của cậu ta!

Mà cái mỏ của con nhân diện điểu có kích thước lớn hơn này độ cứng chỉ có thể lớn hơn!

Nhưng không ngờ, cái mỏ nhân diện điểu cứng như vậy lại bị Lý Dịch dễ dàng bẻ gãy!

Sức mạnh phải cường hãn đến mức nào mới làm được điều đó?!

Những người khác cũng kính sợ nhìn Lý Dịch.

Người này thực lực quá mạnh rồi!

Thực lực của Lý Dịch, vượt xa dự đoán của họ!

Những con nhân diện điểu kia dường như nhận ra sự thảm bại, đều có chút sợ hãi nhìn Lý Dịch.

Không phát động tấn công ngay lập tức!

Lý Dịch không để ý đến sự chấn kinh trong lòng mọi người, mà nhìn về phía con nhân diện điểu khổng lồ.

Con nhân diện điểu khổng lồ giãy giụa phát ra tiếng rên rỉ ai oán, trên người không ngừng tuôn ra khí tức quỷ dị và khủng bố.

Tựa như vực sâu giáng lâm!

Quần áo trên người Lý Dịch bị luồng khí tức này xé rách thành từng vết nhỏ, máu tươi của nhân diện điểu từ từ chảy xuống dọc theo

mặt nạ đồng lạnh lẽo, chỉ là đôi mắt đen ấy vẫn tĩnh lặng đến cực điểm.

Nhân diện điểu trong tiếng rên rỉ ai oán đó không ngừng lao về phía Lý Dịch, con này nối tiếp con kia, tạo thành một cảnh tượng cực kỳ thê lương bi tráng!

Lưỡi đao trong tay Lý Dịch càng thêm sắc bén, mỗi nhát đao đều có thể dễ dàng chém đứt đầu nhân diện điểu, máu tươi bắn tung tóe, vương vãi trên những phiến đá dưới đất.

Tốc độ của nhân diện điểu rất nhanh!

Nhưng đao pháp của Lý Dịch còn nhanh hơn!

Ánh đao của anh không ngừng lóe lên, chém giết từng con từng con nhân diện điểu.

Vương Hồng và những người khác sớm đã tránh xa Lý Dịch, sợ bị vạ lây.

Nhìn những con nhân diện điểu liên tục bị chém thành từng mảnh, trong lòng họ lại có cảm giác thương xót.

Đây là cuộc tàn sát đơn phương.

Nhưng, dường như lại không phải.

Những con nhân diện điểu đã chết không ngừng phục sinh, sau đó liên tiếp lao lên chịu chết.

Số lượng nhân diện điểu quá nhiều, căn bản không đếm xuể, nhưng Lý Dịch lại không hề có ý định từ bỏ, vẫn luôn không ngừng chém giết nhân diện điểu!

Quần áo trên người anh sớm đã biến thành giẻ rách, vết máu loang lổ, nhưng khí chất của anh lại ngày càng cuồng bạo, sát khí nồng nặc phát ra từ người khiến người ta rợn tóc gáy, tựa như một vị chiến

thần.

“Không được!

Chúng ta không thể ở lại đây, nếu không sẽ chết!” Lý Trường Sinh và những người khác nhìn mà tim đập chân run, họ đâu có thực lực như Lý Dịch, một khi Lý Dịch kiệt sức, họ sẽ bị bao vây, sau đó bị giết chết!

“Đi mau, đi mau!” Mấy người thúc giục, liều mạng bỏ chạy.

Lưỡi đao trên tay Lý Dịch đã dính đầy máu tươi đen của nhân diện điểu, chất lỏng sền sệt như dầu hắc dính chặt lấy lưỡi đao.

Còn thi thể nhân diện điểu thì chất thành từng đống cao như núi, đủ để che khuất tầm nhìn của Lý Dịch!

Khí chất của Lý Dịch vào khoảnh khắc này trở nên cực kỳ nguy hiểm, tựa như một con ma vương bò ra từ địa ngục!

Vương Hồng và những người khác tim đập chân run, khoảnh khắc này, nhân diện điểu dường như không còn đáng sợ nữa, thứ đáng sợ thật sự là Lý Dịch!

Mọi người không dám dừng lại, liều mạng chạy về phía trước.

Nhưng, họ rất nhanh dừng bước, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Bởi vì nơi này bị phong bế!

Đây là một cái hố lớn không biết vì lý do gì mà hình thành!

Họ không tìm thấy bất kỳ lối thoát nào.

Cầu thang xoắn ốc đưa họ xuống đã sụp đổ, họ không còn đường nào để chạy!

Chương 177

"Chết tiệt!

Chết tiệt!" Vương Hồng dùng sức đá vào vách đá thẳng đứng rìa hố lớn, ánh mắt tuyệt vọng mà phẫn nộ: "Lão tử là thiên tài số một Vương gia, sao có thể chết ở đây!" "Xoẹt!" Có lẽ vì Vương Hồng dùng lực quá mạnh, lại đá vỡ lớp đất sét trên bề mặt vách đá, lộ ra vài khúc xương màu vàng nhạt!

Những khúc xương này vô cùng giòn, rất nhiều đã hóa thành bột xương, khẽ chạm vào liền thành bột mịn!

Đồng tử Vương Hồng co rút, giọng nói vì sợ hãi mà vặn vẹo biến dạng: "Chẳng lẽ đây là nơi hiến tế trong truyền thuyết, những lớp đất sét này đều do xương cốt và máu hóa thành!" Trương Vô Nhiễm hiển nhiên cũng nghĩ đến điều gì đó không hay, mặt cô ta tái mét, môi cũng run rẩy: "Không!

Cái này… đây tuyệt đối không phải nơi hiến tế!

Nếu không…" Lý Trường Sinh vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng nói: "Các người có thấy môi trường chúng ta đang ở hiện tại rất quen thuộc không?

Có cảm giác đã từng gặp qua?" "Ý gì?" Vương Hồng không kìm được hỏi một câu.

Giọng Lý Trường Sinh bình tĩnh một cách khó hiểu, có cảm giác chết chóc u ám, khiến mọi người ở đó đều cảm thấy có chút bất an.

Lý Trường Sinh cười khổ: "Trong bộ máy nhái hiển thị hình ảnh động thái, bối cảnh bên trong rất giống với nơi này!

Chỉ là không có những bóng ma lảng vảng kia." Sau lời nhắc nhở

của Lý Trường Sinh, mọi người đều giật mình kinh hãi.

"Cái này hình như có chút giống thật!" Vương Hồng nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, gượng gạo giải thích: "Nhưng, cái này hẳn chỉ là trùng hợp thôi mà?

Trên thế giới có rất nhiều phong cảnh tương tự, độ trùng khớp cao không phải là chuyện rất bình thường sao?" Lời nói là vậy, nhưng mọi người vẫn cảm thấy một nỗi tuyệt vọng và sợ hãi khó tả.

Đặc biệt là bốn người đã từng thấy hình ảnh trong máy nhái!

"Mau nhìn Lý Dịch!" Lý Tuấn Dân đột nhiên hét lớn một tiếng: "Bên kia hình như đã xảy ra dị biến kinh khủng!" Mọi người quay đầu nhìn về phía Lý Dịch, chỉ thấy Lý Dịch và bầy nhân diện điểu giao tranh đã bước vào giai đoạn quyết liệt.

Mỗi lần Bách Tịch Đao vung lên, lưỡi đao lạnh thấu xương lại u ám thêm một phần.

Chất lỏng sền sệt màu đỏ đen không ngừng chảy trên Bách Tịch Đao, theo nhát vung của Lý Dịch mà bắn tung tóe vào khoảng không, trong chốc lát, mọi người chỉ cảm thấy như vừa trải qua một trận mưa đen kỳ dị và kinh hãi!

Nhưng.

Những con nhân diện điểu không biết sống chết kia cũng đang xảy ra dị biến, thân hình ngày càng lớn, màu đỏ thẫm và sự trống rỗng trong mắt ngày càng sâu!

Chúng sắp hoàn toàn biến thành những cỗ máy giết chóc không lý trí và cảm xúc!

Mỗi lần chết đi, đối với chúng đều là một khởi đầu vận mệnh hoàn toàn mới!

Bầy nhân diện điểu càng lúc càng hưng phấn, trong mắt chúng lộ ra ánh nhìn hung tàn điên cuồng muốn giết chóc, không ngừng lao về phía Lý Dịch.

Lý Dịch máy móc vung Bách Cốt Đao, chém giết nhân diện điểu.

Toàn thân nhuốm máu, trông như vừa được vớt ra từ bể máu.

"Chết tiệt!

Cứ thế này chúng ta đều sẽ tiêu đời mất!" Vương Hồng lo lắng như kiến bò chảo nóng.

Lý Trường Sinh cũng nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn ngập sự không cam lòng và tuyệt vọng nồng đậm: "Chẳng lẽ tối nay chúng ta thật sự phải chôn vùi ở đây sao?" Sự tuyệt vọng và không cam lòng trong lòng anh ta có thể tưởng tượng được.

"Chúng ta thử tìm đường khác xem!

Có lẽ vẫn còn hy vọng!" Trương Vô Nhiễm chỉ có thể nói như vậy, trong lòng lại hiểu rõ, đợi Lý Dịch bị nhân diện điểu mổ chết, họ cũng sẽ trở thành thức ăn cho nhân diện điểu!

Trong mắt Lý Dịch lóe lên một tia sáng sắc lạnh, anh từng bước tiến về phía trước, thân hình nhanh đến kinh người, gần như trong chớp mắt đã xông thẳng vào trung tâm bầy nhân diện điểu!

Tốc độ của Lý Dịch quá nhanh, khiến tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ngơ.

Trong mắt Vương Hồng và những người khác tràn ngập tuyệt vọng, họ không ngờ Lý Dịch lại lao vào bầy nhân diện điểu với tốc độ khủng khiếp như vậy.

Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch một đao bổ ra, một luồng kình lực cuồng bạo và hung tàn quét ra bốn phía, tất cả nhân diện điểu đều

bị đánh bay ngược ra xa, ánh mắt nhìn Lý Dịch mang theo sự sợ hãi tột độ!

Nhất thời chúng không dám xông về phía Lý Dịch nữa!

Cảnh tượng này, khiến tim Vương Hồng và những người khác suýt ngừng đập!

Nhưng những con nhân diện điểu đã hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ muốn nuốt chửng Lý Dịch, chỉ muốn uống cạn máu tươi của Lý Dịch, chỉ muốn ăn thịt Lý Dịch, để từ đó có được sức mạnh!

Máu tươi của Lý Dịch, đối với chúng mà nói, đơn giản chính là vật phẩm bổ dưỡng vô hạn!

Vì vậy nhân diện điểu rất nhanh lại phát động xung kích, muốn nghiền chết Lý Dịch!

Lý Dịch một đường xông vào chém giết, một đường thu hoạch.

Trên người anh dính đầy máu tươi của nhân diện điểu, cả người như một ác ma Tu La!

Nhưng, ánh mắt Lý Dịch vẫn bình tĩnh như nước, anh một đao tiếp một đao, mỗi nhát đao đều có một mạng nhân diện điểu tiêu biến!

Máu tươi tí tách, tí tách, tí tách.

Rơi xuống đất, hóa thành từng vũng máu tươi đen đỏ!

Mỗi khi Lý Dịch giết chết một con nhân diện điểu, trên thân đao lại xuất hiện một minh văn kỳ dị, máu tươi không ngừng chảy ra róc rách.

Nhưng, Lý Dịch lại như không hề hay biết, anh vẫn luôn không ngừng vung Bách Tịch Đao trong tay, chém giết nhân diện điểu!

Máu tươi bay lượn trong không trung, như những đóa hoa đang nở rộ!

Cuối cùng.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch đột nhiên sáng lên một bức họa quyển rực rỡ chói mắt, sự sát lục sâu thẳm và mỹ lệ nhất từ đó bùng nổ!

Oanh!!!

Sức mạnh khủng khiếp quét ngang toàn trường, áp bức những con nhân diện điểu nằm chặt trên đất, bất động.

Còn Trương Vô Nhiễm và những người khác cũng chẳng khá hơn là bao, nhắm chặt mắt, quỳ đều tăm tắp trên đất.

Mặc dù chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nhưng bóng dáng vĩ đại như thần như ma của Lý Dịch đã khắc sâu vào trong tâm trí họ!

Sự khủng bố tột độ!

Lý Dịch lạnh lùng quét mắt nhìn những con nhân diện điểu trên đất, những sinh mệnh thể quỷ dị này đã liều mạng giãy giụa, ý đồ nghịch thiên mà hành!

Chẳng qua chỉ là đá mài đao của anh thôi, cũng dám dựa vào sức mạnh sau khi bị Thiên Uyên Đế Diện xâm thực mà chống lại anh sao?

Trong tay Lý Dịch xuất hiện một đoạn nến màu đỏ máu, trông rất bình thường.

Nhưng, khi nó được thắp sáng, ngay cả Lý Tuấn Dân loại người bình thường này cũng có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang tỉnh giấc trong không khí!

Nó, tà ác, âm u đến vậy, tỏa ra khí tức tử vong nồng nặc, khiến người ta sợ hãi!

Lý Dịch lạnh nhạt nhìn những con nhân diện điểu không ngừng giãy giụa trên đất, chậm rãi giơ cánh tay lên.

“Ong~~~” Theo động tác của anh, một tiếng ong ong vang lên.

Âm thanh này rất nhỏ, nhưng tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ màng màng.

“Rắc!” “Rắc!” “Rắc!” …… Đồng thời, vết thương trên người những con nhân diện điểu lập tức lành lại hơn một nửa, và nhanh chóng khôi phục trạng thái đỉnh phong nhất.

Đây là sức mạnh bị phong ấn trong Thiên Uyên Đế Quốc, tất cả những năng lực thần quỷ khó lường!

Dưới ánh sáng của Dẫn Hồn Đăng, Lý Dịch trầm giọng nói: “Hồn quy lai hề!” Mọi người còn chưa kịp phản ứng, liền thấy từ trong lớp bột xương xung quanh, những bóng ma lảng vảng bay ra!

Những linh hồn này đại đa số chỉ có thực lực Bạch Y Quỷ, nhưng vì số lượng quá nhiều, âm khí quá nặng, trông cực kỳ khủng bố.

Những linh hồn này dung nhập vào thể nội nhân diện điểu, đôi đồng tử hung tợn đỏ tươi như máu kia khôi phục lại sự thanh minh.

Nhưng, cảnh tượng tiếp theo, khiến Lý Tuấn Dân và những người khác chấn động nhất.

Những con nhân diện điểu hung tàn kia lại cam tâm tình nguyện quỳ bái dưới chân Lý Dịch!

Vương Hồng kích động vung tay hô lớn: “Đại ca đỉnh của chóp!” Mọi người cũng vô cùng kích động, xem ra lần này họ an toàn rồi!

Nhưng, nụ cười trên mặt họ dần dần biến mất.

Bởi vì chiếc mặt nạ đồng trên mặt Lý Dịch đã bị trọng kích trong trận chiến với nhân diện điểu, giờ không chịu nổi mà trực tiếp nứt vỡ ra…… Ban đầu mọi người thấy nhân diện điểu bị Lý Dịch thu phục thì vô cùng phấn khích, bởi vì tính mạng của họ đã được bảo toàn.

Chương 178

Nhưng không ngờ, sau khi chiếc mặt nạ đồng nứt vỡ, lộ ra một khuôn mặt đầy răng nanh khủng khiếp như ác quỷ!

Mặt xanh răng nanh già, mắt đen như vực sâu!

Sát khí tràn ngập, xông thẳng trời như thương!

Hơn nữa, cái khí phách coi thường thiên hạ, duy ngã độc tôn kia khiến người ta rợn tóc gáy kính sợ, tựa như Đế Tu La giáng thế!

Vương Hồng kêu khổ không ngớt.

Cái này đâu phải người?

Rõ ràng là tà túy loại cương thi!

Lý Dịch nhìn mảnh vỡ mặt nạ đồng rơi trên đất, đột nhiên cười.

Anh không cười thì thôi, vừa cười một cái, mọi người có mặt chỉ cảm thấy tim đập chậm đi nửa nhịp, như rơi xuống hầm băng!

Không sợ quỷ khóc chỉ sợ quỷ cười!

Cương thi cười lên càng thêm kinh dị.

Tuy không có bất kỳ âm thanh nào, nhưng độ cong dần dần mở rộng đó đủ để dọa chết người trưởng thành bình thường!

Ngay cả những tu luyện giả như Vương Hồng cũng không khỏi tê dại da đầu, cơ mặt cứng đờ, không làm ra được bất kỳ biểu cảm nào.

Lý Dịch tay cầm Quỷ Tỳ Phồn Nhược, sương đen thần bí và kinh dị tràn ngập ra, dường như vô số bóng ma quỷ ảnh từ trong đó thoát ra, giáng lâm thế gian, gào thét răng nanh!

Nhất thời, cả hố lớn gió âm thổi từng đợt, quỷ khí âm u!

Mọi người có mặt ở đó làm gì đã từng thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy?

Mồm há hốc không nói nên lời, trong lòng lạnh toát.

Lý Trường Sinh nhìn thấy giáp trụ trên người những quỷ hồn này, đồng tử chợt co rút, môi run rẩy, như con cá sắp chết khát đang liều mạng hít thở: "Những âm binh này và bối cảnh trong bức hình trên máy nhái y hệt nhau!!" Oanh!!!

Mọi người nghe câu này, da đầu lập tức tê dại!

Chẳng lẽ kết cục của họ ngay từ đầu đã định sẵn rồi sao?

Vừa nghĩ đến kết cục thê thảm trong bức hình, nội tâm họ liền dâng trào nỗi bi ai và tuyệt vọng vô tận.

Trương Vô Nhiễm không khỏi đoán, Lý Dịch bản thân chính là chủ nhân của cổ mộ này!

Đây cũng là lý do tại sao Lý Dịch lại quen thuộc với các cơ quan trong ngôi mộ này đến vậy!

Thậm chí, có cảm giác như lời nói xuất pháp tùy!

Bởi vì những cơ quan này đều do đối phương sắp đặt, mục đích e rằng chính là để trêu đùa những kẻ trộm mộ như họ!

Vừa nghĩ đến trước đó họ còn coi Lý Dịch là hy vọng để sống sót, bây giờ cô ta chỉ muốn tự tát mình một cái!

Hóa ra boss cuối vẫn luôn ở bên cạnh họ!

Mà họ lại mong boss cuối dẫn họ qua cửa!

Đơn giản là quá nhảm nhí!

Lý Dịch ánh mắt hơi mang vẻ trêu đùa quét qua mọi người, lạnh nhạt nói: "Bất ngờ không?" Bất ngờ ư?

Kinh hãi thì đúng hơn!

Tim mọi người đều sắp không chịu nổi nữa rồi!

Vương Hồng lén lút liếc nhìn những âm binh bao vây họ, phát hiện bên trong lại có cả tồn tại khủng bố Cầm Tâm Cảnh đỉnh phong!

Vãi!

Tâm lý sụp đổ rồi!

Chơi kiểu gì nữa?

Đầu hàng luôn!

Vương Hồng cơ mặt cứng đờ giật giật mấy cái, lộ ra một nụ cười khó coi: "Đại ca, tôi là tiểu đệ của anh mà!" Lý Dịch mân mê Nam Cương Thạch, giọng điệu nhẹ nhàng bình thản.

"Tiểu đệ chẳng phải là dùng để chơi sao?" Vương Hồng cười gượng gạo: "Đại ca, anh muốn chơi tôi thế nào ạ?" Lý Tuấn Dân biết đằng nào cũng chết, đang chuẩn bị nổ súng liều mạng chống cự, nói không chừng sẽ có cơ hội sống sót.

Vị âm binh thống lĩnh Cầm Tâm Cảnh đỉnh phong kia lạnh lùng quét mắt nhìn anh ta một cái, uy áp khủng bố lập tức đánh sập phòng tuyến tâm lý của anh ta!

Lý Tuấn Dân trực tiếp tè ra quần!

Một mùi hôi thối tràn ngập.

Lý Dịch không để ý đến Lý Tuấn Dân ngớ ngẩn này, ra lệnh: "Thu thập máu trên người họ lại!" "Vâng!" Vị âm binh thống lĩnh tương đương Cầm Tâm Cảnh đỉnh phong cung kính nói.

Âm binh thống lĩnh Cầm Tâm Cảnh đỉnh phong sở dĩ có thể được Lý Dịch triệu hồi ra, là vì Lý Dịch đã bước vào Mao Cương, cộng thêm việc hấp thụ Tiên Thiên Nhất Khí tiến vào tổ khiếu, lực tinh

thần đại tăng, khả năng khống chế Quỷ Tỳ Phồn Nhược cũng đã nâng cao không ít.

Và dưới sự thao túng của lực tinh thần khủng bố này, những âm binh được triệu hồi đối với Lý Dịch có sự trung thành tuyệt đối!

Âm binh thống lĩnh vẫy tay, lập tức mấy chục âm binh Hồng Lệ Quỷ sơ kỳ bay ra, bắt đầu lấy máu của mọi người.

Vương Hồng không phản kháng, ngoan ngoãn để bị lấy máu.

Bởi vì cậu ta biết, phản kháng chỉ càng thảm hơn!

Trương Vô Nhiễm và những người khác ban đầu muốn phản kháng, nhưng dưới uy áp mạnh mẽ của âm binh thống lĩnh, họ căn bản không có khả năng phản kháng.

"Bệ hạ, đã thu thập xong!" Âm binh thống lĩnh quỳ dưới chân Lý Dịch, hai tay bưng một cái khay, trên khay đặt một cái tước đồng.

Máu tươi rực rỡ luân chuyển trong tước đồng, trông có chút thần bí, tựa như huyết phách.

Nhưng, điều mọi người thực sự quan tâm là xưng hô mà âm binh thống lĩnh nói!

Bệ hạ?!

Vương Hồng bỗng nhiên ngẩng đầu, đại ca mà mình quen biết chẳng lẽ chính là Dịch Thiên Đế sao?

Nếu anh ta thật sự là vậy, thì chẳng phải anh ta đã nhờ biến thành cương thi mà đạt được vĩnh sinh sao!

Phải biết Dịch Thiên Đế là người của năm ngàn năm trước a!

Năm ngàn năm, đây là một thước đo thời gian dài đằng đẵng đến nhường nào!

Mọi người nhìn Lý Dịch ánh mắt càng thêm kính sợ.

Ánh mắt Trương Vô Nhiễm lóe lên một chút, trong tổ địa của Trương gia có thờ phụng một pho tượng thần, nhưng vì thời gian quá dài, cộng thêm Trương gia từng gặp đại kiếp, một chia ba, nên hiện tại Lý gia căn bản không biết lai lịch của pho tượng thần này.

Chỉ biết đây là vị chân thần chí cao mà Trương gia bọn họ đời đời thờ phụng!

Nhưng nhìn hiện tại, pho tượng thần này và bóng dáng Lý Dịch lại có một tia thần thái giống nhau!

Chẳng trách tổ địa Trương gia có những văn tự ở đây, chẳng lẽ Lý gia bọn họ trong quá khứ cổ xưa chính là tín đồ Dịch Thiên Đế?

Nghĩ vậy, ánh mắt Trương Vô Nhiễm nhìn Lý Dịch lại mang theo một tia cuồng nhiệt!

Đây là tín ngưỡng chảy trong huyết dịch!

Lý Dịch là một cương thi có phẩm vị, tự nhiên không thể cứ thế mà gặm cổ.

Vì nguyên nhân Tiên Thiên Nhất Khí và việc tiến vào Mao Cương, nên dị huyết đối với anh tuy tác dụng không lớn.

Nhưng, anh thu thập dị huyết cũng chỉ là để hưởng thụ mỹ thực thôi.

Cầm tước đồng lên, Lý Dịch bắt đầu thưởng thức dị huyết được lấy ra từ Trương Vô Nhiễm.

Khi vào họng ban đầu rất ôn nhuận tinh tế, nhưng rất nhanh dâng lên một chút vị cay.

Vị cay này khiến người ta sảng khoái, lỗ chân lông toàn thân đều giãn nở!

Chương 179

Vị ngọt dịu cuối cùng càng khiến vị giác của anh bùng nổ!

Sướng!

Lý Dịch uống cạn dị huyết trong tước đồng, thầm nghĩ nuôi mấy túi máu này mỗi ngày uống máu cũng không tệ. [Ting!

Chúc mừng Túc chủ thôn phệ huyết Kỳ Lân chưa thức tỉnh, nhận được năng lực Kỳ Lân Huyết Hỏa!] [Kỳ Lân Huyết Hỏa, bí kỹ chỉ huyết mạch Kỳ Lân thuần độ cao mới có thể sử dụng!

Đốt cháy máu trong cơ thể, ngưng tụ thành lửa, có sức phá hoại mạnh mẽ, có khả năng tru tà trảm ma!] Lý Dịch nghe vậy, liền hứng thú.

Chỉ là mình là một cương thi, lại có kỹ năng Kỳ Lân Huyết Hỏa này hình như không được ổn lắm nhỉ?

Nhưng mà, chỉ cần đủ mạnh là được, Lý Dịch không kén chọn!

Ý niệm của Lý Dịch vừa động, đầu ngón tay cái lập tức lóe lên ngọn lửa màu đỏ máu!

Tuy nhiệt độ không cao, nhưng những âm binh xung quanh đều lộ vẻ sợ hãi, hiển nhiên đối với Kỳ Lân Huyết Hỏa này cực kỳ e ngại!

Trương Vô Nhiễm thấy Lý Dịch lại có thể sử dụng máu Kỳ Lân, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên!

Không biết huyết mạch Trương gia của họ đã xảy ra biến cố gì, từ khi Trương gia chia làm ba, huyết mạch Kỳ Lân liền không thể thức tỉnh sử dụng!

Giờ Trương Vô Nhiễm thấy Lý Dịch lại có thể sử dụng sức mạnh

máu Kỳ Lân, lập tức hiểu ra, Lý Dịch e rằng thật sự là Dịch Thiên Đế!

Mà sức mạnh huyết mạch của Trương gia cũng có nguồn gốc từ Dịch Thiên Đế!

Sở dĩ, sức mạnh giữa hai bên mới tương tự như vậy.

Khoảnh khắc này, Trương Vô Nhiễm quên mất nguy hiểm, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Lý Dịch. [Ting!

Phát hiện có cuồng tín đồ ra đời!

Có muốn cắm rễ Tín Ngưỡng Chi Chủng vào trong cơ thể đối phương không!] Cuồng tín đồ?

Lý Dịch hơi ngạc nhiên.

"Ai?" [Ting!

Bẩm Túc chủ, là Trương Vô Nhiễm!] Lý Dịch chuyển mắt nhìn Trương Vô Nhiễm, phát hiện người phụ nữ này lại đang nhìn chằm chằm mình với ánh mắt nóng bỏng, vẻ mặt si cuồng như có thể chết vì anh!

Cô nàng này đầu óc chắc không có vấn đề đấy chứ?

Mình rõ ràng là muốn biến tất cả bọn họ thành cương thi, tuy chưa bắt đầu thực hiện, nhưng tình thế hiện tại hẳn đã rất rõ ràng, anh chính là muốn lấy những người này làm công cụ thôi!

Vậy mà cô nàng này lại vẫn tín ngưỡng mình?

Không phải thuần túy có bệnh sao?

Nhưng, Lý Dịch suy nghĩ một chút liền hiểu ra mấu chốt.

Rừng lớn thì chim gì cũng có.

Nếu một ngày nào đó thật sự có thần giáng lâm thế gian, nói rằng muốn hủy diệt thế nhân, e rằng có ba phần mười số người sẽ tự chủ

động gia nhập thần giáo, cầu xin thần minh tha thứ!

Thậm chí, sẽ có người cầu nguyện thần minh sớm ngày hủy diệt thế giới!

Chẳng lẽ Trương Vô Nhiễm này cũng là nhân cách phản xã hội?

Thấy mình muốn giết họ, nên bắt đầu sùng bái sức mạnh của mình?

Lý Dịch đâu biết, đây là sức mạnh tiềm tàng trong huyết mạch Trương Vô Nhiễm đang bắt đầu phục hồi!

Lý Dịch đương nhiên sẽ không từ chối cuồng tín đồ gia nhập.

Lý Dịch lấy ra Tín Ngưỡng Chi Chủng màu trắng sữa, trực tiếp ném xuống chân Trương Vô Nhiễm, lạnh nhạt nói: "Ăn nó đi!" Trương Vô Nhiễm tuy không biết đây là thứ gì, nhưng vẫn trực tiếp nuốt chửng Tín Ngưỡng Chi Chủng.

Những người Trương gia đều căng thẳng nhìn Trương Vô Nhiễm, nhưng trong miệng lại không dám nói ra lời ngăn cản.

Bởi vì sự tồn tại mà họ đang đối mặt thực sự quá kinh khủng!

Những âm binh đen kịt lấp đầy không gian u ám, như thể bao phủ những con cừu chờ làm thịt.

Họ ngoại trừ chờ chết, đã không còn con đường nào khác để đi.

Dưới sự giám sát của Hồng Lệ Quỷ đỉnh phong, ngay cả tự sát cũng không làm được!

Tín Ngưỡng Chi Chủng vào họng, không có cảm giác dị thường gì nhiều.

Cứ như một hòn đá vô vị.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh trong cơ thể Trương Vô

Nhiễm dường như bị thức tỉnh, Tín Ngưỡng Chi Chủng đột phá chất cốc bắt đầu bén rễ!

Rễ cây màu trắng sữa bắt đầu sinh trưởng nhanh chóng, từng sợi rễ đâm sâu vào tủy xương của Trương Vô Nhiễm, hút lấy máu Kỳ Lân mà phát triển mạnh mẽ!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Tín Ngưỡng Chi Chủng này đã sinh trưởng và phát triển thành một phiến lá đỏ tươi như máu phỉ!

Tốc độ trưởng thành này, không biết nhanh hơn Trần Phong bao nhiêu lần!

Nhịp tim của Trương Vô Nhiễm lập tức tăng vọt, mọi người đều có thể nghe thấy tiếng tim cô đập điên cuồng!

Nhiệt độ cơ thể Trương Vô Nhiễm bắt đầu tăng mạnh, đôi mắt đẹp vốn đen trắng rõ ràng trở nên đỏ hoe, thở hổn hển, khí tức của cô ta càng lúc càng bùng nổ!

Vương Hồng và những người khác có thể cảm nhận rõ ràng, thực lực của Trương Vô Nhiễm đang tăng lên nhanh chóng!

Dường như là đã kích hoạt sức mạnh trong huyết mạch.

Cùng với nhiệt độ cơ thể Trương Vô Nhiễm tăng lên, trên làn da trắng tuyết, từng đường vân máu đỏ tươi bắt đầu hiện rõ.

Mỗi khi một đường vân hiện rõ, uy áp mà Trương Vô Nhiễm phóng thích ra lại mạnh hơn một phần!

Lý Trường Sinh dường như nhớ đến truyền thuyết về Quan Vũ Trương gia, kinh hãi nói: "Đây là Kỳ Lân Văn Thân đã thất truyền từ lâu của Trương gia!

Kể từ khi huyết Kỳ Lân của Trương gia không thể thức tỉnh, loại văn thân này cũng biến mất theo, vậy mà cô ta lại có thể hiển hóa trở

lại!" "Thứ cô ta vừa ăn rốt cuộc là gì!" Những người Trương gia khác thì lộ vẻ cuồng hỉ, thậm chí quên mất nguy hiểm mà họ đang đối mặt lúc này.

"Đây là Kỳ Lân Văn Thân thật sự!

Chứ không phải là sản phẩm phục chế xăm bằng dược thủy!" "Bao nhiêu năm rồi!

Trương gia cuối cùng cũng xuất hiện một người có thể tự chủ hiển hóa Kỳ Lân Văn Thân rồi!" "Nếu lão gia chủ bọn họ thấy cảnh này, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng!" Vương Hồng vỗ vỗ mặt mình, luôn cảm thấy những chuyện cậu ta trải qua này quá mức huyền ảo, cho cậu ta một cảm giác không chân thật.

Kỳ Lân Văn Thân của Trương gia đã sớm suy tàn, hôm nay lại đột nhiên hiển hóa thành công, đơn giản là quá phi khoa học!

Lý Dịch đã cho Trương Vô Nhiễm ăn thứ gì vậy?

Lại có tác dụng kích hoạt huyết mạch Kỳ Lân!

Trương Vô Nhiễm dưới sự chú ý của mọi người, sức mạnh trên người cô cuối cùng cũng đạt đến đỉnh phong, Kỳ Lân Văn Thân hoàn toàn hiển lộ, đốt gió đạp lửa, chính khí lẫm liệt!

Khuôn mặt cười của Trương Vô Nhiễm tràn ngập sự kích động.

Cô lại trở thành người đầu tiên trong nhiều năm qua của Trương gia có thể hiển hóa Kỳ Lân Văn Thân!

Và tất cả những điều này đều do Dịch Thiên Đế ban cho!

Trương Vô Nhiễm cung kính quỳ bái dưới chân Lý Dịch, thành kính nói: "Đa tạ Bệ hạ ban thưởng!" Lý Dịch lạnh nhạt nói: "Ừm!" Sau đó, Lý Dịch nhìn những dị huyết của Vương Hồng và những người khác trong tước đồng.

Anh tùy ý cầm một chén lên, tỉ mỉ thưởng thức.

Dị huyết của Vương Hồng chỉ khiến thể chất của anh mạnh hơn một chút, không có tác dụng gì nhiều.

Điều này khiến anh có chút thất vọng.

Tên này hình như hơi yếu à!

Ngoài việc nịnh bợ ra, hình như không có tác dụng gì khác!

Chương 180

Dị huyết của Lý Trường Sinh có hiệu quả mạnh hơn một chút, lại khiến Thị Huyết của anh từ LV1 thăng cấp lên LV2!

Sau khi thăng cấp, Thị Huyết nhận được hiệu quả chồng chất, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu, mỗi lần tấn công đều sẽ khiến tốc độ tấn công của Lý Dịch tăng lên!

Hơn nữa, sau khi bị Lý Dịch tấn công làm bị thương, còn sẽ rơi vào trạng thái chảy máu, máu chảy ra sẽ bị Lý Dịch thôn phệ, phục hồi vết thương của Lý Dịch!

Còn về máu của những người khác, hiệu quả càng yếu hơn, đối với Lý Dịch tác dụng không lớn.

Uống xong máu của mọi người, âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu Lý Dịch. [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đã thám hiểm xong mộ Tây Vương Mẫu, nhận được quyền chúa tể ngôi mộ này, có một lần cơ hội cải tạo cổ mộ này!] Cuối cùng cũng đến bước này rồi!

Lý Dịch thầm nghĩ, mình đã thám hiểm xong cổ mộ này rồi, mà mãi vẫn không nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

Nên anh vẫn luôn không ra tay giết những người này.

Nhưng không ngờ, vừa uống xong dị huyết của những người này, hệ thống liền nhắc nhở mình cổ mộ thám hiểm hoàn thành!

Xem ra, những người này và ngôi mộ này quả thực có duyên phận không nhỏ!

Lý Dịch búng tay một cái, thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong lòng mọi người căng thẳng.

Bởi vì bây giờ mới là thời khắc then chốt.

Lòng bàn tay Vương Hồng và những người khác đầy mồ hôi lạnh, không biết Lý Dịch sẽ xử trí họ như thế nào.

Lý Dịch nhổ một ngụm nước bọt vào tước đồng, phân phó âm binh lấy nước pha loãng rồi phát cho mỗi người.

Mọi người nhìn chén đồng trong tay, trong mắt người thường, chất lỏng trong chén và nước không có gì khác biệt nhiều, nhưng trong mắt tu luyện giả, lại toát ra một loại khí đen kỳ dị!

Lý Trường Sinh phản ứng lại: "Anh muốn biến chúng tôi thành cương thi!" Cảnh giới của Lý Dịch thăng cấp, hiệu quả do Răng Lợi Nhiễm mang lại cũng trở nên mạnh hơn.

Hiện tại chỉ cần là dịch thể của anh đều có thể lây nhiễm cho các sinh vật khác, và còn tăng cường đáng kể sức mạnh của kẻ bị lây nhiễm!

Chỉ là, tỷ lệ sống sót lại thấp hơn!

Bởi vì sinh vật bình thường khó có thể chịu đựng được sức mạnh của anh!

Lý Dịch gật đầu: "Đúng vậy!

Cơ thể con người có quá nhiều điểm yếu, nhưng cương thi thì khác!

Cơ thể cương thi mới là hoàn mỹ nhất!

Trở thành cương thi, các ngươi có thể sở hữu sự sống vĩnh cửu, mãi mãi không mệt mỏi hay bệnh tật, chẳng phải rất tốt sao?" Lý Trường Sinh và những người khác nhìn nhau, cương thi quả thật sống rất lâu.

Nhưng, cương thi cũng có rất nhiều điểm yếu chứ!

Sợ ánh mặt trời, sợ huyết chó đen, sợ nước tiểu đồng tử!

Người bình thường cũng có thể dùng những thứ này giết chết Tử Cương!

Trừ khi trở thành cương thi cao cấp như Lý Dịch thì mới có thể không sợ những thứ đó.

Quan trọng nhất là, họ không biết mình trở thành cương thi rồi có còn linh trí hay không.

Nếu trở thành một cái xác biết đi không có linh trí, ký ức và nhân cách, vậy biến thành cương thi có ý nghĩa gì chứ?

Lý Dịch thấy Lý Trường Sinh và những người khác do dự, lạnh lùng nói: "Hừ!" Vương Hồng thầm ghen tị nhìn Trương Vô Nhiễm, người này không biết đi vận cứt chó gì mà lại được Lý Dịch để mắt tới, không những biến thành cương thi mà còn thức tỉnh được hình xăm Kỳ Lân nữa!

Đúng là nhân vật chính thiên mệnh mà!

Ghen tị thì ghen tị, nhưng cô ta cũng chẳng nói gì nhiều.

Chỉ có thể dưới sự "phục vụ" của Âm binh thống lĩnh, uống cạn dung dịch nước bọt được pha loãng trong chén đồng.

Vừa uống xong, mọi người đã cảm thấy cơ thể không ổn!

Dường như có một sức mạnh cường hãn đang khuấy đảo trong cơ thể họ, không ngừng xé rách các tế bào!

Chỉ trong vài giây, đã có người ngã xuống không dậy nổi, mặt mày tím tái!

Trong đó, có cả Lý Tuấn Dân!

Gương mặt tím bầm, méo mó, dữ tợn đó, giống hệt với bức ảnh trong chiếc điện thoại "cùi bắp"!

Vương Hồng và Lý Trường Sinh đều kinh hãi, nghĩ đến hình dạng của mình trong bức ảnh trước đó, họ liền cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Nhưng hiện tại, họ chỉ có thể cố gắng ổn định sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể.

Lý Trường Sinh có thể cảm nhận được, luồng sức mạnh cường hãn đó ngày càng bá đạo, hoành hành đâm thẳng trong cơ thể anh ta.

Cơn đau dữ dội đi kèm suýt nữa khiến anh ta ngất đi! "Lý Trường Sinh" thống khổ gào thét: "Chết tiệt!

Nó vậy mà đang nuốt chửng sức mạnh của tôi!" "Vương Hồng" với gương mặt đầy kinh hoàng và đau đớn, cũng gào lên: "Tôi là tuyệt thế thiên kiêu của thời đại đó, không ngờ hôm nay lại chết dưới nước bọt của cương thi!

Oan ức!

Thật sự quá oan ức!

Tôi không cam tâm!" Sự tra tấn đau đớn này kéo dài trọn vẹn một canh giờ mới kết thúc.

Khi họ tỉnh lại, phát hiện xung quanh toàn là thi thể tím bầm!

Trên hố sâu, các Âm binh đang lạnh lùng đánh giá họ, tựa hồ trào phúng lại tựa hồ đùa cợt.

Còn đối diện họ, con Mao Cương với thân hình vĩ đại kia đang hứng thú nhìn họ. "Không tệ!

Vừa mới trở thành cương thi đã là Lục Cương, xem ra có liên quan đến thứ bên trong cơ thể các ngươi!" Lý Trường Sinh và Vương Hồng nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ phức tạp khó tả.

Bởi vì nguyên nhân từ lão tổ tông, họ đã giữ lại được thần trí, ký ức và nhân cách, thậm chí vừa mới trở thành cương thi đã là Lục Cương sơ kỳ!

Ban đầu vì lão tổ tông ký sinh trong cơ thể họ mà tuổi thọ của họ giảm đi đáng kể, nhưng không ngờ bây giờ lại vì lão tổ tông mà gặp họa được phúc!

Tình yêu của lão tổ tông thật sự quá nặng nề!

Để cứu họ mà lão tổ tông đã tan thành mây khói!

Lý Dịch thấy hai người vẫn giữ được linh trí, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: "Không tệ!

Vậy mà vẫn còn linh trí, tiềm năng trưởng thành chắc chắn sẽ rất lớn!

Nói không chừng sau này tôi có thể bồi dưỡng các ngươi thành cương thi vương!" Lý Trường Sinh và Vương Hồng cung kính nói với Lý Dịch: "Đa tạ chủ nhân tái tạo chi ân!" Bởi vì họ đã bị gen của Lý Dịch lây nhiễm, nên đã trở thành phụ thuộc của Lý Dịch!

Vì có khóa gen, họ không thể phản bội Lý Dịch.

Lý Dịch cười nói: "Tốt!" Sau khi an trí ổn thỏa Lý Trường Sinh và những người khác, Lý Dịch bắt tay vào cải tạo ngôi mộ Tây Vương Mẫu này!

Những người này quả không hổ là người của đạo mộ thế gia, sau khi chết đã cung cấp cho Lý Dịch một lượng lớn điểm tích lũy!

Trọn vẹn một vạn điểm!

Lý Dịch có cảm giác, đợt này nhất định sẽ rút trúng giải lớn! "Hệ thống!

Rút thưởng!" [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm Huyết Tủy!] [Ting!

Chương 181

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm một sao Sát Quỷ Ngọc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm chín sao Quỷ Ngọc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm bảy sao Dưỡng Thi Hoàn!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm một sao Cương Thi Mặc Ngọc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp sử thi một sao Âm Dương Ma Huyết!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm hai sao Hán Đại Kim Ngân Cưu Trượng Thủ!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm một sao Hán Đại Thủy Tinh Đái Câu!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm hai sao Huyết Tủy Ngọc!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm một sao "Nữ Sử Châm Đồ"!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp hiếm một sao Dịch Huyền Liêu Đại Tam Thải La Cẩu!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm hai sao Linh Mị Châu!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm Tín

Ngưỡng Chi Chủng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảo vật cấp siêu phàm ba sao Danh Đao Diêm Ma Đao!] Cấp sử thi!

Âm Dương Ma Huyết!

Lý Dịch nóng lòng mở giới thiệu về Âm Dương Ma Huyết: [Âm Dương Ma Huyết, máu của ma tộc cổ xưa bị trấn áp trong Thiên Uyên Đế Quốc!] [Vì bị sức mạnh Thiên Uyên Đế Diện xâm thực, đã xảy ra dị biến, có sức mạnh nghịch loạn âm dương!] [Dung hợp máu này, có thể nhận được huyết mạch thiên phú: Trảm Nghịch!] [Trảm Nghịch: Trong vòng hai mươi bốn giờ chỉ có thể sử dụng một lần kỹ năng luật nhân quả, tạo thành áp chế cấp bậc, có thể chém giết mọi kẻ địch ở Cầm Tâm Cảnh trở xuống!

Kỹ năng này có thể thăng cấp theo cấp bậc của Túc chủ!] [Nhắc nhở thân thiện, dung hợp máu này có một tỷ lệ nhất định sẽ bị Âm Dương Ma Huyết thôn phệ, đồng thời sẽ tăng tốc độ bị Thiên Uyên Đế Diện xâm thực!] Kỹ năng này hơi bị mạnh đấy!

Vậy mà lại là kỹ năng cấp luật nhân quả!

Chỉ cần là kẻ địch thấp hơn Thanh Tâm Cảnh đều có thể bị giết chết!

Nếu có đại năng thượng cổ đến hiện tại, vì bị quy tắc áp chế mà chỉ có cấp Cầm Tâm Cảnh, cho dù có thêm bí pháp, Lý Dịch vẫn sẽ miểu sát!

Còn về các vật phẩm khác, thì có vẻ hơi bình thường.

Sát Quỷ Ngọc và Quỷ Ngọc tổng cộng có mười mấy viên, đều dùng cho quỷ, đối với tôi thì tác dụng không lớn.

Dùng cho Minh Hổ La Sát và Anh Vũ Đao Vũ thì khá tốt.

Dưỡng Thi Hoàn, Cương Thi Mặc Ngọc, Huyết Tủy Ngọc dùng cho cương thi, chỉ là cấp bậc hiện tại của Lý Dịch quá cao, hoặc nói cách khác là nền tảng quá vững chắc, những thứ này đối với Lý Dịch cũng không còn tác dụng lớn nữa.

Dùng cho Lý Trường Sinh và họ thì khá tốt.

Cũng không biết tư chất của họ thế nào, nếu tư chất quá kém, tốt nhất là bỏ cuộc sớm để tránh lãng phí tài nguyên.

Dưỡng Thi Hoàn trong tay Lý Dịch có rất nhiều, cả chục viên.

Tuy nhiên, Lý Trường Sinh và họ hiện tại mới là Lục Cương sơ kỳ, trước tiên cứ cho vài viên xem hiệu quả thế nào rồi tính.

Nếu họ chỉ dùng một viên Dưỡng Thi Hoàn đã đạp vào Lục Cương sơ kỳ, điều đó chứng tỏ tư chất quá kém, cứ để họ đi canh cửa cổ mộ là được.

Lý Trường Sinh và Vương Hồng nhận lấy Dưỡng Thi Hoàn đen sì, không chút do dự trực tiếp nuốt vào.

Năng lượng khổng lồ tuôn trào từ bụng, chiếu sáng toàn thân hai người thành màu xanh u ám.

Lý Trường Sinh vui mừng khôn xiết, luồng năng lượng này rất mạnh mẽ, vừa tiến vào cơ thể đã bắt đầu cường hóa cơ thể anh ta!

Chỉ trong chốc lát, tế bào cương thi của anh ta đã trở nên cứng rắn như thép!

Lý Dịch thấy hai con cương thi tiểu đệ bắt đầu hấp thu dược lực, hơn nữa không có dấu hiệu đột phá, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Quả nhiên những kẻ có thể chịu được sự lây nhiễm nước bọt của mình thì không phải cương thi tầm thường!

Còn về Diêm Ma Đao, tôi đã có Bách Tịch Đao được cường hóa,

đương nhiên không cần dùng đến.

Huống hồ Bách Tịch Đao sau khi được huyết tẩy của Nhân Diện Điểu đã đạt đến cấp siêu phàm bảy sao!

Lại một đợt nữa!

Lý Dịch triệu hoán Minh Hổ La Sát và Anh Vũ Đao Vũ ra, lấy Sát Quỷ Ngọc và Quỷ Ngọc đưa cho hai con quỷ.

Minh Hổ La Sát "ngao ô" một tiếng, một ngụm nuốt chửng Sát Quỷ Ngọc, sau đó bị năng lượng khổng lồ của Sát Quỷ Ngọc làm cho căng trướng, vội vàng quay về Quỷ Tỳ tu luyện.

Anh Vũ Đao Vũ cung kính nhận lấy Sát Quỷ Ngọc, trong đôi mắt phượng lộ ra một tia kích động!

Có viên Quỷ Ngọc này, cô ta cuối cùng cũng có thể đạp vào Hồng Lệ Quỷ!

Anh Vũ Đao Vũ hành lễ, đang chuẩn bị đi vào Quỷ Tỳ tu luyện thì Lý Dịch gọi cô ta lại, lấy Diêm Ma Đao đưa cho cô ta.

Anh Vũ Đao Vũ nhìn Diêm Ma Đao trong tay Lý Dịch, ánh mắt không thể rời đi được nữa.

Chỉ thấy lưỡi đao thon dài tuyệt đẹp, hoa văn màu đỏ sẫm như hoa bỉ ngạn nở rộ, rực rỡ mà bi tráng.

Lưỡi đao sắc lạnh tỏa ra sát khí bén nhọn, đây tuyệt đối là một thanh ma đao vô cùng lợi hại!

Nhất thời, Anh Vũ Đao Vũ hơi do dự: "Chủ nhân, thanh đao này thật sự là cho thuộc hạ sao?" Lý Dịch nhàn nhạt gật đầu: "Đương nhiên!

Thanh đại thái đao trong tay cô uy lực bình thường, có thanh Diêm Ma Đao này, cô có thể phát huy tối đa thực lực của mình!" "Thực lực

thuộc hạ nhỏ bé, e rằng không xứng với thanh đao này.

Chủ nhân vẫn nên tặng bảo đao này cho người khác thì hơn!" Trong mắt Anh Vũ Đao Vũ không nghi ngờ gì là rất muốn thanh đao này, chỉ là cảm thấy mình hơi không xứng.

Lý Dịch tùy tay nhét Diêm Ma Đao vào lòng Anh Vũ Đao Vũ, nhàn nhạt nói: "Tôi tặng cho cô, cô không có quyền từ chối!" Trái tim Anh Vũ Đao Vũ rung động, chỉ cảm thấy vị chủ nhân cường ngạnh bá đạo như vậy mang theo một mị lực khó cưỡng.

Anh Vũ Đao Vũ cúi đầu, má ửng hồng: "Tạ ơn Chủ nhân ban thưởng!" "Hãy tu luyện thật tốt đi!

Tư chất của cô không tệ, chắc sẽ rất nhanh đột phá thành Hồng Lệ Quỷ." Lý Dịch khuyến khích một câu. "Vâng!" Anh Vũ Đao Vũ hành lễ, sau đó mới quay về Quỷ Tỳ tu luyện.

Lý Dịch lấy ra một viên Thất Thải Lưu Ly Châu, ánh sáng tỏa ra từ nó ấm áp mà mê hoặc, khiến người ta không khỏi đắm chìm vào đó, không thể tự thoát ra.

Ánh mắt Trương Vô Nhiễm mê ly, trong lòng vậy mà sinh ra chấp niệm muốn có được viên châu này!

Chỉ là vì có Tín Ngưỡng Chi Chủng áp chế, cô ta mới tỉnh táo lại, nhìn viên Thất Thải Lưu Ly Châu với ánh mắt mang theo một tia kinh hãi.

Bệ hạ lấy ra linh châu này rốt cuộc là bảo vật gì?

Cô ta vậy mà chỉ nhìn một cái đã bị mê hoặc rồi!

Mà Bệ hạ vẫn luôn mân mê viên châu này, lại không có chút phản ứng nào, định lực của ngài rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Trương Vô Nhiễm khó mà tưởng tượng được!

Linh Mị Châu!

Thứ này đúng là đồ tốt!

Có thể tạo ra ảo cảnh, khiến người ta nhìn thấy những thứ mình muốn nhất.

Đưa cho Tiểu Hắc, con Ảnh Mị chi hồ, thì đúng là như hổ thêm cánh.

Lý Dịch vẫn luôn muốn Tiểu Hắc khôi phục thực lực, để nó đắm chìm... vạch trần góc áo của tương lai.

Còn Hán Đại Kim Ngân Cưu Trượng Thủ và những thứ tương tự thì là những di vật quý giá, đối với Lý Dịch thì tác dụng không lớn.

Tuy nhiên, nói chung, thu hoạch lần này rất lớn!

Trong thế giới tinh thần của Lý Dịch, hai màu đen trắng của Âm Dương Ma Huyết đang lơ lửng quanh linh hồn thể của Lý Dịch.

Giọt Âm Dương Ma Huyết này phóng ra khí tức cuồng bạo mà chết chóc, khuấy động sóng gió kinh hoàng trong thế giới tinh thần của Lý Dịch!

Nếu không phải linh hồn Lý Dịch có Tiên Thiên Nhất Khí hộ thể, e rằng sẽ bị Âm Dương Ma Huyết này xâm thực!

Chương 182

Tiên Thiên Nhất Khí tương đương với một siêu cấp buff, nâng cao toàn diện thuộc tính và năng lực của Lý Dịch.

Có nó ở đây, Lý Dịch không hề lo lắng việc dung hợp Âm Dương Ma Huyết sẽ thất bại. "Hệ thống!

Bắt đầu dung hợp Âm Dương Ma Huyết!" [Ting!

Bắt đầu dung hợp!] Giọt ma huyết hai màu đen trắng đang lưu chuyển đó đột nhiên rơi xuống từ thế giới tinh thần màu bạc, giống như sao băng đập vào xương sống của Lý Dịch!

Cơn đau kịch liệt ập đến tức thì, khiến Lý Dịch nhíu mày.

Lý Dịch vận chuyển "Dịch Thiên Đế Kinh" bắt đầu tế luyện Âm Dương Ma Huyết, nâng cao tốc độ dung hợp.

Theo sự vận chuyển của "Dịch Thiên Đế Kinh", khí tức trên người Lý Dịch cũng trở nên quỷ dị khó lường, tựa như một tôn Ma Thần tọa trấn sâu trong Cửu U!

Sau khi "Dịch Thiên Đế Kinh" vận chuyển ba tiểu chu thiên, giọt Âm Dương Ma Huyết kia cuối cùng đã hoàn toàn dung hợp với Lý Dịch!

Thiên Uyên Đế Diện chủ động hiện lên trên khuôn mặt Lý Dịch, một nửa trắng sáng thần thánh trang nghiêm, một nửa u ám tà ác khủng bố, càng tôn lên khí thế hùng vĩ của Lý Dịch!

Trong Thiên Uyên Đế Quốc, một sự khủng bố lớn không thể miêu tả đang từ từ khuếch tán trong không khí, bắt đầu từ Côn Luân, nơi khởi nguồn của vạn long, lan truyền theo sáu mạch long mạch lớn của Huyền Quốc đến toàn bộ Huyền Quốc!

Toàn bộ Huyền Quốc đang ở trong một dị biến không thể đoán trước!

Mặc dù dị biến này rất vi tế, chỉ có số ít người mới có thể nhận ra.

Trong tầm mắt của Trương Vô Nhiễm, phía sau Lý Dịch vậy mà có một hư ảnh mơ hồ to lớn xuyên suốt vạn cổ đang phủ nhìn thế giới này!

Tâm thần Trương Vô Nhiễm chấn động, chỉ có thể quỳ rạp trên đất.

May mắn thay, tất cả những điều này chỉ kéo dài vỏn vẹn vài giây.

Thiên Uyên Đế Diện giống như chất lỏng hòa vào trong cơ thể Lý Dịch, biến mất không dấu vết.

Hư ảnh vĩ đại phía sau hóa thành những đốm tinh tú, quay về chu thiên vạn vật.

Lý Dịch từ từ mở hai mắt, cảnh giới của anh ta vậy mà trực tiếp đạp vào Mao Cương trung kỳ!

Mà "Dịch Thiên Đế Kinh" cũng vì thế mà đạt đến cảnh giới viên mãn, hiệu quả của Trớ Thiên Thuật cũng nâng cao không ít.

Giá trị mà giọt Âm Dương Ma Huyết này mang lại thực sự quá lớn!

Chỉ là...

Lý Dịch sờ sờ mặt mình, luôn cảm thấy có gì đó không ổn!

Vừa rồi có thứ gì đó đã trốn thoát khỏi Thiên Uyên Đế Quốc!

Lý Dịch khẽ nhắm mắt, sử dụng Mắt Lãnh Chúa thăm dò xung quanh một chút, nhưng không phát hiện ra thứ gì.

Lúc này anh ta mới thôi.

Lý Dịch mở bảng điều khiển của mình, muốn xem hiện tại mình có bao nhiêu bộ sưu tập "ngẫu lòi" rồi: **Túc chủ:** Lý Dịch **Cấp bậc:** Mao Cương trung kỳ **Vật phẩm cấp thần thoại:** Thiên Uyên Đế Diện, Chỉ Cốt. **Năng lực đặc biệt:** Thị Huyết cấp hiếm một sao (có thể tiến hóa), Mắt Lãnh Chúa (có thể tiến hóa), Thôn Phệ, Trớ Thiên Thuật, Hỏa Miễn, Kỳ Lân Huyết Hỏa, Trảm Nghịch! **Công pháp:** "Dịch Thiên Đế Kinh" tầng thứ nhất viên mãn **Sách kỹ năng:** "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" (quyển tàn phong thủy), "Hám Long Kinh", "Bách Điểu Triều Phượng" (phổ nhạc). **Cơ quan:** Nỏ ngầm cấp phổ thông ba sao, Thiên Hỏa Quán Đỉnh cấp phổ thông ba sao, Mộ Cát Chảy cấp phổ thông năm sao, Cạm Bẫy Liên Hoa cấp phổ thông chín sao.

Binh Dũng Chiến Quốc cấp phổ thông sáu sao (mười con).

Cơ quan Huyết Sát Liên Hoa cấp hiếm chín sao, Bạo Vũ Lê Hoa.

Cơ quan nhân, Huyết Tích Tử. **Vật phẩm:** Quan tài gỗ âm trầm cấp phổ thông một sao, Mặc Lan Đồ, Mặc Trúc Đồ.

Nguyên Thanh Hoa, Ngọc Ban Chỉ.

Đỉnh đồng Chiến Quốc, Nhện Sắt.

Quỷ Thiết, Tượng Bồ Tát Tư Duy tọa thiền, Nữ Dũng mộ Vương Huệ đời Đường, một cặp bình sứ Nguyên Đại Thanh Hoa.

Nhữ Dao Tẩy.

Tượng Đại Uy Đức Kim Cương mạ vàng đồng Vĩnh Lạc đời Minh, chuỗi hạt trầm hương. "Nữ Sử Châm Đồ", Thủy Tinh Đái Câu đời Hán. **Vật phẩm đặc biệt:** Trảo Ăn Mòn.

Quỷ Vương Âm Ngọc tàn khuyết!

U Linh Mộ chi Dạ cấp siêu phàm ba sao!

Cuộn Giấy Khống Thi cấp hiếm chín sao, Lợi Xỉ Lây Nhiễm cấp hiếm năm sao.

Tín Ngưỡng Chi Chủng cấp siêu phàm ba sao.

Hạt Óc Chó có vân đá Nam Cương.

Ấn chương Trấn Quỷ Ti.

Cửu Diệu Tinh Tướng Thược Thi Ngọc Kiếm, Phồn Nhược Quỷ Tỳ.

Bách Tịch Đao.

Long Uyên Kiếm.

Hoàng Kim Trấn Hồn Tỏa Nột.

Thập Toàn Đại Bổ Hoàn và Kim Dương Phân Cân Hoàn.

Đèn Dẫn Hồn.

Găng Tay Lôi Lạc Lòng Bàn Tay.

Cửu Diệu Tinh Tướng Thược Thi Ngọc Đỉnh!

Sát Quỷ Ngọc, Quỷ Ngọc.

Dưỡng Thi Hoàn, Cương Thi Mặc Ngọc. **Quyến sủng:** Quần Thể Kiến Lửa Âm Hỏa Tử Đạn, Quần Thể Trùng Âm Hủ Hủ Tử, Quần Thể Ong Bắp Cày Thi Yêu Hổ Phong, Rắn Mào Gà Nhanh Nhẹn, Cấm Bà, Thức Thần Anh Vũ Đao Vũ!

Minh Hổ La Sát.

Ảnh Mị Hắc Hồ.

Lý Trường Sinh, Vương Hồng. **Tín đồ:** Trương Vô Nhiễm, Điển Ngọc, Trần Phong **Nhiệm vụ cao cấp:** 86/1000 Lý Dịch quyết định tu sửa lại ngôi mộ này một lượt, sau đó sẽ đi đến hai ngôi cổ mộ khác.

Đặc biệt là ngôi cổ mộ ở Đại Hạp Cốc Lăng Cách Lặc, bên trong rất có thể có bí bảo cực kỳ quan trọng!

Hai ngôi cổ mộ dưới hồ Âm Dương, và một ngôi cổ mộ ở Đại Hạp Cốc Lăng Cách Lặc.

Không biết có phải trùng hợp hay không, địa chỉ của ba ngôi cổ mộ này vừa vặn lấy nơi phát nguyên của Long Vương Mạch Côn Luân làm trung tâm.

Tuy nhiên hiện tại Lý Dịch vẫn sẽ củng cố ngôi cổ mộ của mình trước rồi mới đi các cổ mộ khác.

Quần thể Kiến Lửa Âm Hỏa Tử Đạn và những quyến sủng này chắc chắn sẽ được đưa về đây, có chúng ở đây, tôi có thể mở rộng cổ mộ của mình đến mức tối đa.

Và đúng lúc Lý Dịch đang cải tạo cổ mộ, thì bên ngoài thế giới lại xảy ra những biến đổi long trời lở đất!

Tổ đình Đạo gia Long Hổ Sơn!

Cấm địa đạo trường!

Chương 183

Ở đây treo một chiếc chuông đồng khổng lồ, trên đó khắc những phù văn cổ xưa và thần bí.

Chỉ cần nhìn một cái là đã khiến người ta cảm thấy kính sợ.

Nếu có người am hiểu về chuông đồng mà nhìn thấy chiếc chuông này, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc bởi chiếc chuông đồng cổ kính và tinh xảo này!

Bởi vì đây là Tứ Diện Huyền Chung!

Tứ Diện Huyền Chung, còn được gọi là Thiên Tử Cung Huyền.

Trong xã hội cổ đại với cấp bậc nghiêm ngặt, chỉ có Thiên Tử mới có thể sử dụng!

Đây tuyệt đối là một văn vật cấp quốc bảo!

Đông!

Một tiếng chuông hùng vĩ và trang nghiêm đột nhiên vang lên, vang vọng khắp Long Hổ Sơn!

Các nhân vật lớn trong các đạo trường như Thượng Thanh Cung, Thiên Sư Phủ, Chính Nhất Quan...

đều nghe thấy tiếng chuông vang vọng trời mây này!

Một lão già tiên phong đạo cốt, tóc trắng mặt trẻ vốn đang giảng đạo, nghe thấy tiếng chuông lớn này, đột nhiên đứng dậy, kinh ngạc bất định nói: "Ngày chuông Thiên Tử vang, khi âm dương nghịch loạn!

Chẳng lẽ, Vô Lượng Nghiệp Kiếp mà tổ sư nói sắp bắt đầu rồi sao?!" Bên dưới lão già, là thế hệ đệ tử tinh nhuệ nhất của Thiên Sư

Phủ.

Hiện tại thấy sư tổ của mình sắc mặt đại biến, ai nấy đều lộ vẻ khó hiểu.

Phải biết rằng vị lão già này là một trong những trụ cột của Thiên Sư Phủ, thực lực cường hãn, đạo tâm kiên cố.

Thế nhưng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến ông ấy cũng không nhịn được lộ ra vẻ kinh hoảng đến thế?

Lão già thở dài một tiếng, vẻ mặt bi khổ thương xót: "Không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy, chúng sinh lại sắp phải đối mặt với một trận hạo kiếp!" "Hạo kiếp?" Đại đệ tử Trương Thương của lão già lộ vẻ trầm tư, anh ta dường như đã từng nghe nói đến từ này ở đâu đó.

Chỉ là, nhất thời không nhớ ra được.

Dường như có một sức mạnh nào đó đang can thiệp vào ký ức của anh ta!

Anh ta có một dự cảm, nếu mình cố gắng tìm hiểu bí mật này, rất có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

Thế là Trương Thương ngậm chặt miệng, không dám nói bừa.

Lão già tiên phong đạo cốt kia thì lớn tiếng phân phó: "Côn Luân Đế Khư đã mở ra, trong đó ẩn chứa đại cơ duyên, không biết sẽ có bao nhiêu yêu ma quỷ quái nhân đó mà hiện thế.

Đệ tử đời thứ sáu mươi ba của Thiên Sư Phủ nghe lệnh!

Các ngươi đều có thể nhập thế, thay trời hành đạo, chém giết tà ma!" Lời lão già vừa dứt, trên Long Hổ Sơn lại có mấy đạo đạo vận khủng bố xông thẳng lên trời.

Uy thế thông thiên triệt địa đó, còn vượt xa lão già!

Hiển nhiên, những lão quái vật phong bế bản thân để kéo dài tuổi thọ kia đã nghe thấy tiếng chuông mà tỉnh lại!

Cảnh tượng này khiến lão già cũng có chút thất thần.

Chỉ có thể thầm suy đoán, chuyện xảy ra ở Côn Luân Đế Khư lần này e rằng không hề đơn giản chút nào!

Thậm chí, ông ấy còn có một dự cảm, biến số lần này không chỉ đơn giản là Vô Lượng Nghiệp Kiếp!

Tổ địa Diệp gia.

Bị Thiên Uyên Đế Diện xâm thực, nơi đây tỏa ra khí tức quỷ bí âm u khó lường.

Bên dưới tổ mộ, một ngôi mộ cổ bằng đồng với chín quan tài rồng đen bao quanh đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Xung quanh quan tài đồng, cắm ba nghìn thanh cổ kiếm.

Có lẽ cảm ứng được chủ nhân tỉnh lại, ba nghìn thanh cổ kiếm bộc phát ra tiếng kiếm minh kinh thiên, sau đó xông thẳng lên trời, xé rách sự ràng buộc của cổ mộ, ngưng tụ thành một thanh đại kiếm, chém về phía chín con rồng đen!

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, những người Diệp gia trấn giữ nơi đây đều lộ vẻ kinh hoàng.

Chỉ có vài người dẫn đầu quỳ trên mặt đất cao hô: "Cung nghênh lão tổ trở về!" Ba nghìn thanh cổ kiếm hạ xuống, chín con thi thể rồng không chết nhưng lại trở nên cứng đờ, không khí khủng bố xé toạc bầu trời, gây ra đủ loại dị tượng kinh người!

Chỉ thấy chín con rồng đen gào thét không ngừng, từng trận long ngâm chấn động màng nhĩ, như muốn lật tung trời đất!

Chín con thi thể rồng này không ngừng giãy dụa, nhưng căn bản

không thể chống đỡ được sức mạnh của ba nghìn thanh cổ kiếm, bị chém thành từng mảnh!

Thịt rồng bay tung tóe, máu tươi bắn ra, toàn bộ nơi đó bị nhuộm thành một màu đỏ thẫm! "Lão tổ!

Trở về đi!

Chúng con đã chuẩn bị sẵn dung khí tốt nhất cho ngài rồi!" Mấy người quỳ ở phía trước nhất cung kính quỳ lạy về phía chín con thi thể rồng, trong miệng thành kính cầu nguyện.

Còn trước mặt họ, thì là một cậu bé nhỏ bị dọa đến ngây người như khúc gỗ.

Nếu Lý Dịch ở đây, nhất định có thể nhận ra cậu bé này chính là tế phẩm bị đám áo trắng dâng lên cho mình!

Chỉ là, nơi đây chỉ có một mình cậu bé.

Cô bé kia không biết đang ở đâu.

Quan tài đồng bị một lực lượng khổng lồ hất tung, một bóng người gầy gò xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ông ta từ từ đứng dậy giữa những mảnh vụn của chín con thi thể rồng, động tác tuy chậm rãi nhưng mang theo một cảm giác áp bách khó tả!

Những người Diệp gia có mặt đều quỳ lạy, thấp giọng nói: "Bất hiếu tử tôn bái kiến lão tổ!" Bóng người hư ảo kia vẫy tay, ba nghìn thanh cổ kiếm co lại thành một vòng kiếm, giữa vòng khắc hai chữ lớn bá đạo: Trảm Thần!

Vòng kiếm quay về nhập vào đan điền của ông ta, một ngọn lửa nguyên khí lưu ly liền bắt đầu rèn đúc vòng kiếm.

Lửa đan điền đầy đủ, tế luyện Nguyên Anh!

Vị lão tổ Diệp gia phong ấn bản thân này, vào thời kỳ toàn thịnh vậy mà lại là một Nguyên Anh đại năng!

Lão tổ Diệp gia nhìn dung khí một cái, u u nói: "Chất lượng cũng không tệ, hẳn là có thể phát huy được một phần mười sức mạnh của bản tọa!" Những người Diệp gia đều vui mừng.

Lão tổ Diệp gia hóa thành một tia thần hà, liền dung nhập vào tổ khiếu giữa lông mày của cậu bé.

Thân thể cậu bé chấn động, khuôn mặt vốn non nớt giờ đây mang theo vài phần tang thương, ánh mắt u u: "Bản tọa cuối cùng cũng đợi được sự giáng thế trở lại của tồn tại cấm kỵ kia!" Lão tổ Diệp gia nhìn về phía những người Diệp gia, hỏi: "Không biết bây giờ là năm nào?" Gia chủ Diệp gia hiện tại khiêm tốn nói: "Lão tổ, bây giờ là năm 2025 Huyền Quốc lịch!" Đôi mắt vốn đạm mạc tang thương của lão tổ Diệp gia hơi ngưng lại, sau đó kinh ngạc nói: "Quả không hổ là hắn, vậy mà lại cưỡng ép đẩy thời gian lên trước tám mươi mốt năm!" Những người Diệp gia không biết lão tổ của mình nói là có ý gì, đành cúi đầu không nói.

Lão tổ Diệp gia u u nói: "Hiện giờ Côn Luân Đế Khư đã mở, Bách Tịch Đao của thi quan trong cổ mộ hồ Âm Dương các ngươi có mang đến không?" Ánh mắt của những người Diệp gia lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Thanh đao này đã bị Diệp Thần làm mất trong Dịch Thiên Đế Mộ rồi!

Nếu lão tổ trách tội xuống, chẳng phải họ sẽ phải chịu tội lớn sao?

Quan trọng nhất là, theo lời tiên tri, Bách Tịch Đao này chính là cơ hội để Diệp gia họ quật khởi!

Nhưng lại bị mất trong Dịch Thiên Đế Mộ, điều này thực sự

khiến họ khó chấp nhận.

Lão tổ Diệp gia đã già thành tinh, chỉ cần nhìn một cái là đã nhìn ra suy nghĩ của mọi người, nhàn nhạt nói: "Xem ra, Bách Tịch Đao đã mất rồi!" Mặc dù giọng nói của ông ta rất bình thản, nhưng lại toát ra sự bá đạo và áp bách khó tả, khiến những người Diệp gia có mặt đều run rẩy, hoảng sợ bất an! "Lão tổ bớt giận!" "Thôi được rồi!

Thời thế vận mệnh mà!" Ánh mắt lão tổ Diệp gia dần trở nên lạnh lẽo: "Ta, Diệp Thiên, quật khởi từ vi mạt, diệt chư vương, chém thần ma!

Cho dù thế giới này đối mặt với đủ loại bất lợi, bản tọa vẫn có thể đứng trên vạn vật!" "Lão tổ uy vũ!" Những người Diệp gia cao hô.

Trong một bí cảnh tuyệt đẹp.

Nơi đây núi xanh nước biếc, hoa anh đào rơi rụng đầy màu sắc, tự thân mang theo một luồng linh khí.

Cả một rừng hoa đào được bao phủ bởi một sức mạnh kỳ lạ, cách biệt với thế giới bên ngoài.

Nếu Điển Ngôn nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ vô cùng hưng phấn, bởi vì đây chính là Đào Hoa Nguyên trong truyền thuyết!

Và trong sâu thẳm rừng hoa đào đó, một nam một nữ đang đánh cờ.

Người đàn ông mặt mày lạnh lùng tuấn tú, như được đao khắc, toát ra một khí thế sắc bén, khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng kính sợ.

Chương 184

Còn người phụ nữ mặt đẹp như hoa đào, đôi mắt phượng hút hồn đoạt phách, làn da trắng như tuyết không tì vết!

Tóc bạc phất phơ, mưa bụi bay bay!

Trận cờ đen trắng đã đến thời khắc quan trọng nhất, quân đen như rồng, muốn cắn nuốt quân trắng.

Quân trắng như phượng hoàng, muốn niết bàn trùng sinh trong tuyệt cảnh!

Cuối cùng, Hắc Long nhỉnh hơn một chút, áp chế Bạch Hoàng, giành chiến thắng với cách biệt một quân cờ.

Người phụ nữ oán hận liếc nhìn người đàn ông, giọng nói quyến rũ khiến người ta rợn xương: "Hắc Long, anh không thể nhường tôi, một cô gái yếu đuối này sao?

Chẳng hiểu gì về thương hoa tiếc ngọc cả, trách nào anh độc thân bao nhiêu năm rồi!" Giọng Hắc Long lạnh lẽo, không chút cảm xúc: "Trong mắt tôi chỉ có chiến thắng!" Người phụ nữ dường như đã liệu trước, lườm Hắc Long một cái, đang chuẩn bị tiếp tục trêu chọc Hắc Long.

Bỗng thấy rừng hoa đào rực rỡ xung quanh vậy mà đang nhanh chóng khô héo!

Những bông hoa đào đen héo úa này tỏa ra âm dương ma khí nồng đậm, ăn mòn cốt tủy, xâm nhập linh hồn!

Khuôn mặt tuyệt mỹ kiều diễm của người phụ nữ đầy kinh hoàng: "Thứ này sao lại xuất hiện?

Chẳng lẽ Côn Luân Đế Khư..." "Không!

Không thể nào!

Cho dù Côn Luân Đế Khư có vấn đề, nhưng Đào Hoa Nguyên là nơi có kết giới do Tây Vương Mẫu nương nương thiết lập, sao có thể bị xâm thực được chứ?" Sắc mặt Hắc Long đờ đẫn, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng lại mang theo một tia chấn kinh và kinh hãi nồng đậm!

Cho thấy nội tâm anh ta không hề bình tĩnh. "Nếu Ti Chủ còn ở đây, nhất định sẽ biết nguyên nhân, đáng tiếc, năm đó cô ấy đi Lỗ Vương Cung sau đó thì bặt vô âm tín!

Ngay cả ấn của Ti Chủ cũng bị thất lạc rồi!" Hắc Long mím mím đôi môi mỏng, mãi lâu sau mới thốt ra câu này.

Trong mắt người phụ nữ lóe lên một tia lạnh lẽo: "Ti Chủ chắc chắn là bị ba nhà Vương Trương Lý họ hãm hại rồi, nếu không với thực lực của cô ấy, sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được chứ?!" "Bạch Hoàng!" Ánh mắt Hắc Long u lãnh: "Không có chứng cứ thì đừng nói những lời như vậy!

Vị kia của Lý gia vẫn còn sống!" "Còn sống thì sao?

Chẳng lẽ tôi lại sợ ông ta sao?" Bạch Hoàng đôi môi mềm mại khẽ hé mở, giọng nói hơi yếu, chuyển chủ đề: "Anh nói bên Côn Luân Đế Khư rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vậy mà lại khiến đại kiếp mở ra sớm!" Hắc Long nhàn nhạt nói: "Trong Côn Luân Đế Khư, có cổ mộ của hai vị đại năng là Phù Tang Đại Đế và Tây Vương Mẫu!

Truyền thuyết, hai vị đó vì trấn thủ tai ách bên trong mà đã hóa đạo.

Bây giờ xem ra, cấm kỵ bên trong đã phá vỡ phong ấn, trốn thoát rồi!" Đồng tử Bạch Hoàng khẽ ngưng lại: "Tôi nghe nói, trong đó còn có một vị đại thần cũng đã hiến tế bản thân tại..." "Không thể nói

bừa!" Giọng Hắc Long đã mang theo cảm xúc vô cùng nghiêm khắc: "Việc cấp bách của chúng ta vẫn là tìm Ti Chủ, kể từ khi cô ấy biến mất, Trấn Quỷ Ti đã phân băng ly tán!

Bây giờ đại kiếp sắp đến, Trấn Quỷ Ti lại không thể ra tay, thật sự có lỗi với vị Ti Chủ đầu tiên đã sáng lập Trấn Quỷ Ti!" Bạch Hoàng biết chấp niệm của Hắc Long, liền khẽ gật đầu, coi như đồng ý.

Trừ những đại đạo thống, đại tổ chức này ra, người bình thường cũng bị ảnh hưởng bởi sức mạnh từ Long Vương Mạch Côn Luân!

Toàn bộ Huyền Quốc đều đang trong một dị biến không thể đoán trước!

Minh Nguyệt Thiên Tỳ.

Khu phố Hạnh Phúc.

Một người phụ nữ tóc tai bù xù trốn trong góc, tay cầm điện thoại, trên mặt mang biểu cảm hoảng loạn.

Toàn thân cô ta dính đầy máu, trông có vẻ đáng sợ.

Cô ta mở điện thoại, gọi một số quen thuộc.

Rất nhanh, đối diện có người nhấc máy. "Alo!

Xin chào, tôi là bộ khoái Lục Phiến Môn, xin hỏi cô gặp vấn đề gì ạ?" "Vâng!

Tôi... tôi gặp quỷ!" Bộ khoái nghe điện thoại hơi sững sờ.

Quỷ?

Trên thế giới này có thứ gọi là quỷ sao?

Mặc dù trước đó cuộc livestream khảo cổ đó gây xôn xao, nhưng cuối cùng không phải cũng bị dẹp bỏ, nói là hiệu ứng đặc biệt của

chương trình sao?

Có thể thấy, ma quỷ gì đó đều là do con người tưởng tượng ra.

Vì vậy, bộ khoái đoán đây là người phụ nữ đang đùa mình.

Nhưng, giọng điệu của người phụ nữ này lại có vẻ quá trầm buồn thảm thiết, trong sự hoảng loạn lại mang theo một tia kinh hãi!

Cô ta cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh, nhưng lại không thể kìm nén được nỗi sợ hãi đang tràn ra!

Điều này khiến bộ khoái không khỏi nghi ngờ, người phụ nữ này thật sự đang nói dối sao?

Nếu vậy, thì kỹ năng diễn xuất của người phụ nữ này quả thực quá tốt rồi!

Để thận trọng, bộ khoái trẻ tuổi hỏi: "Cô thật sự gặp quỷ sao?" "Vâng!" Giọng người phụ nữ mang theo sự cầu xin nồng đậm: "Làm ơn hãy tin tôi!

Tôi thật sự không nói dối!

Con quỷ đã giết chồng và con trai tôi ngay trong căn nhà này!" "Cô nói là nó đã giết chồng và con trai cô?" "Vâng!

Cầu xin anh đến nhanh đi!

Tôi ở khu phố Hạnh Phúc..." Bộ khoái ghi lại địa chỉ, phát hiện những người ở nơi này đều là giàu có hoặc quý tộc, theo lý mà nói thì người sống ở đây sẽ không rảnh rỗi đến mức đùa cợt anh ta như vậy.

Mặc dù lúc này đã là hai rưỡi sáng, bộ khoái vẫn sắp xếp cho đồng nghiệp của mình một chuyến "tham quan" khu phố Hạnh Phúc. "Được rồi!

Xin cô chờ một lát, tôi đã sắp xếp đồng nghiệp của tôi đến rồi!" "Khi nào đến?

Tôi..." Bộ khoái đang định trả lời.

Đúng lúc này, đầu dây bên kia điện thoại truyền đến vài tiếng gõ cửa.

Sau đó trong điện thoại chỉ còn lại tiếng "rè rè rè" quái dị!

Bộ khoái cảm thấy sự việc dường như có gì đó không ổn, liền thông báo cho ba bộ khoái thực tập, và hai người có kinh nghiệm cùng đi.

Đương nhiên, bộ khoái không nói khu phố Hạnh Phúc có ma, mà nói rằng bên đó có người báo án, nói là xảy ra một vụ án mạng.

Thế là, năm bộ khoái liền cầm súng nhanh như chớp đến phòng 724 khu phố Hạnh Phúc!

Không biết có phải ảo giác hay không, khi các bộ khoái tiến vào gần phòng 724, họ liền cảm nhận được một ánh nhìn lén lút đầy ác ý và trầm mặc!

Khiến lông tơ của họ dựng đứng cả lên.

Nhưng, rất nhanh cảm giác bị nhìn lén này liền biến mất.

Lão bộ khoái dẫn đầu gõ cửa, phát hiện không có ai hồi đáp.

Khi bộ khoái phá cửa phòng, họ phát hiện toàn bộ đại sảnh đều bị bao phủ bởi màu đỏ chói mắt!

Nơi dính nhiều nhất phải kể đến nhà bếp!

Gạch trắng bị trát đầy máu tươi đỏ lòm, tỏa ra mùi máu tanh nồng khiến người ta choáng váng!

Ba bộ khoái thực tập suýt chút nữa thì nôn mửa!

Họ nhìn những khối thịt nát và xương vụn trên gạch trắng với vẻ mặt khó coi.

Đông đông đông!!!

Toàn bộ căn phòng truyền đến một tiếng gõ cửa có quy luật, nhưng tất cả các cửa ở đây đều mở, hơn nữa không thấy bất kỳ ai đang gõ cửa!

Mọi người bị tiếng gõ cửa này làm cho da đầu tê dại, kinh hãi toát mồ hôi lạnh!

Chương 185

Lão bộ khoái dẫn đầu nhận ra có gì đó không ổn, thấp giọng nói: "Đi ra trước đã!

Nơi này có gì đó không đúng!" Một bộ khoái khác không đồng tình nói: "Nghi phạm rất có thể đã đặt thứ gì đó như loa ở đây, tiếng gõ cửa này là do loa phát ra!

Mà nghi phạm có thể khởi động loa sau khi chúng ta đến, điều này chứng tỏ hắn ta ở gần đây!

Hoặc nói cách khác, hắn ta đang dùng mắt điện tử quan sát chúng ta!

Chúng ta phải tìm được bằng chứng phạm tội mà hắn ta để lại tại hiện trường, đây là trách nhiệm của chúng ta!" Ba bộ khoái thực tập tuy sợ hãi, nhưng vẫn lấy hết can đảm gật đầu.

Bộ khoái kia thấy mọi người đều không muốn rời đi, đành phải ở lại.

Toàn bộ căn phòng tĩnh lặng như tờ, chiếc đèn chùm pha lê trên trần nhà không ngừng nhấp nháy, dường như bị chập mạch.

Chỉ có tiếng "tí tách tí tách" phát ra từ nhà vệ sinh, dường như là do vòi nước không khóa chặt.

Nhưng, lại không giống.

Bởi vì tiếng nước nhỏ lúc nhanh lúc chậm, giống như có người đang không ngừng mở khóa vòi nước.

Các bộ khoái nhìn nhau, thầm nghĩ chẳng lẽ hung thủ đang trốn trong nhà vệ sinh, chờ đợi họ đến?

Trong đó, một bộ khoái đẩy cửa nhà vệ sinh, bên trong tối đen như mực, không thấy một tia sáng nào.

Giây tiếp theo.

Một khuôn mặt quỷ đột nhiên xuất hiện trước mắt họ, nụ cười kinh tởm mà tham lam: "Các ngươi cuối cùng cũng đến rồi..." U Đô Thị dường như thật sự trở thành một thành phố ma quỷ, liên tục có người nói rằng mình nhìn thấy quỷ!

Số người mất tích trong mấy ngày nay không ngừng tăng vọt, có người nói là phong thủy không tốt, có người nói là có kẻ có ý đồ xấu đang tung tin đồn.

Ngoại ô U Đô Thị.

Trong rừng cây nhỏ, một người phụ nữ mặc sườn xám trang điểm lộng lẫy, phong tình vạn chủng đang một mình nhảy múa điệu múa thê diễm, dưới chân cô ta là những đóa hoa rực rỡ nở ra từ máu và thịt.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, một thanh phi kiếm bạch ngọc hạ xuống, trực chỉ yếu hại của người phụ nữ sườn xám.

Người phụ nữ sườn xám đưa bàn tay ngọc ngà thon thả ra, nhẹ nhàng kẹp phi kiếm bạch ngọc vào giữa các ngón tay, khẽ cười duyên dáng: "Không biết đạo trưởng vì sao lại muốn giết tôi?" "Yêu ma quỷ quái, gây họa nhân gian, tự nhiên là phải giết!" Người nói chuyện mặc đạo bào màu xanh, chính là Vương Nguyệt, hậu bối của Vương Đằng Vân gia tộc họ Vương! "Gây họa nhân gian?

Nếu không phải bọn họ muốn hại tôi, tôi lại ra tay giết bọn họ sao?

Tôi chỉ là một cô gái nhỏ vô tội và yếu ớt, cô cũng là phụ nữ, tại sao không thể bỏ qua cho tôi chứ?" Người phụ nữ sườn xám đáng thương nhìn Vương Nguyệt.

Vương Nguyệt lạnh lùng nói: "Chồng cô chỉ là không muốn cô đến quán bar, liền bị cô phân thây!

Con trai cô chỉ vì không đạt điểm tuyệt đối, liền bị cô mổ óc!

Năm vị bộ khoái kia chỉ vì muốn cứu người, liền bị cô ăn mất hồn phách!

Còn những người dưới chân cô, chỉ là háo sắc thôi, vậy mà bị cô làm thành thịt băm!

Cô nói cô có đáng bị hồn phi phách tán không!" Người phụ nữ sườn xám cười duyên, phát ra âm thanh trong trẻo êm tai như chuông gió: "Vậy thì sao?

Tôi là Thần Tuyển Giả, thế giới này đều phải thần phục dưới sườn xám của tôi!

Trời mà nghịch tôi, tôi liền tru diệt trời!

Người mà nghịch tôi, tôi liền giết người!" Ánh mắt Vương Nguyệt lạnh băng: "Khẩu khí lớn thật!" Người phụ nữ sườn xám nhìn khuôn mặt Vương Nguyệt: "Cái túi da này của cô không tệ, tôi mượn dùng một chút!" Giây tiếp theo.

Trên người người phụ nữ sườn xám tuôn ra ma khí ngập trời, trực tiếp bao trùm Vương Nguyệt!

Vương Nguyệt tuy thi triển đạo pháp, nhưng đạo cao một thước, ma cao một trượng, cuối cùng vẫn bại trận, bị người phụ nữ sườn xám xóa sổ!

Người phụ nữ sườn xám biến hóa thành dáng vẻ của Vương Nguyệt, lẩm bẩm thì thầm: "Thần nói Côn Luân Đế Khư có sức mạnh khiến tôi trở nên mạnh mẽ hơn, xem ra phải đến Côn Luân Đế Khư tranh giành một phen rồi!" Đại học Simp (Liếm Cẩu Đại Học).

Ngôi trường này nổi tiếng vì có nhiều kẻ "simp"!

Vì vậy, cư dân mạng gọi đùa là Đại học Simp.

Nam nhiều nữ ít, khiến cho các nam sinh ở đây tìm bạn gái vô cùng khó khăn.

Do đó, nơi đây đã sản sinh ra một lượng lớn kẻ "simp"!

Bên bờ hồ Thiên Nga của Đại học Simp.

Một đám người đang vây xem cảnh một kẻ "simp" tỏ tình.

Chỉ thấy một thanh niên lôi thôi lếch thếch, tay ôm chín mươi chín đóa hồng, quỳ một gối xuống, si tình nhìn nữ thần xinh đẹp nhất khoa trước mặt: "Lâm Thanh Tuyết, hãy lấy anh đi!

Anh nguyện dùng cả đời mình để bảo vệ em, chăm sóc em, yêu em trọn đời!" Những người xung quanh thì coi như xem trò hề mà nhìn thanh niên, nhỏ giọng chế giễu. "Giang Thần đúng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!

Lâm Thanh Tuyết là hoa khôi khoa, nữ thần có hơn một triệu fan hâm mộ!

Sao có thể để mắt đến một thằng nhóc lôi thôi lếch thếch nghèo kiết xác như vậy chứ?" "Đúng đấy!

Lâm Thanh Tuyết đã từ chối Giang Thần mấy chục lần rồi, tên này da mặt sao mà dày thế, vẫn không chịu buông tha Lâm Thanh Tuyết?" "Chắc Giang Thần nghĩ chỉ cần mình tỏ tình là Lâm Thanh Tuyết nhất định sẽ chấp nhận nhỉ?" "Đây là suy nghĩ của 'phổ tín nam' (tên hay tin vào tình yêu mù quáng) sao?!

Thật đáng sợ!" "Ai mà chẳng biết Lâm Thanh Tuyết thích Diệp Phàm, tên này chẳng có chút mắt nhìn nào, cứ thích chen chân vào!" "Tỏ tình thì thôi đi, tôi nghe nói Giang Thần còn lén lút nhìn trộm và

theo dõi Lâm Thanh Tuyết nữa!" "Thật kinh tởm!" "Nếu tôi là Lâm Thanh Tuyết, tôi đã báo cảnh sát từ lâu rồi!" Giang Thần coi lời nói của mọi người như gió thoảng bên tai, trong lòng vẫn tin rằng Lâm Thanh Tuyết nhất định sẽ bị chân tâm của mình cảm động, sau đó chấp nhận tình yêu của mình, cùng mình bạc đầu giai lão, trọn đời bên nhau!

Lâm Thanh Tuyết khẽ cau mày, trực tiếp từ chối: "Giang Thần, tôi đã có người mình thích rồi, anh đừng quấn lấy tôi nữa!" Giang Thần gãi gãi đầu, cười hì hì nói: "Thanh Tuyết, đây là thử thách em dành cho anh sao?

Em yên tâm, anh nhất định sẽ không bỏ cuộc!" Lâm Thanh Tuyết hơi điên tiết, vuốt vuốt tóc, sụp đổ nói: "Giang Thần!

Tôi cầu xin anh đấy!

Buông tha cho tôi đi!

Đừng theo dõi tôi nữa!

Anh có biết không, anh đang phạm tội đấy!

Lén lút nhìn trộm, theo dõi, còn trộm đồ riêng tư của tôi!

Anh mà còn như vậy thì tin hay không tôi báo cảnh sát đấy!" Sắc mặt Giang Thần cuối cùng cũng thay đổi, có chút khó coi, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười: "Thanh Tuyết, em thích Diệp Phàm là vì gia đình anh ta có tiền đúng không?

Thực ra anh biết, em tiếp cận anh ta chỉ là để chọc tức anh, muốn thử thách chân tâm của anh dành cho em!

Em yên tâm, anh nhất định sẽ không bỏ cuộc!" Lâm Thanh Tuyết lười nói nhiều với Giang Thần, trực tiếp báo cảnh sát ngay trước mặt Giang Thần!

Giang Thần thấy Lâm Thanh Tuyết vậy mà thật sự báo cảnh sát, còn gọi bộ khoái đến bắt mình, lập tức hoảng loạn!

Bởi vì những việc hắn ta làm quả thật là phạm tội!

Nhưng, đây đều là Lâm Thanh Tuyết ngầm cho phép mà!

Chết tiệt!

Tại sao lại như vậy!!!

Tiếng chế giễu của những người xung quanh ngày càng chói tai, khiến hắn ta gần như sụp đổ!

Mà những bộ khoái từ xa chạy đến càng làm tâm lý phòng tuyến của hắn ta hoàn toàn bị phá hủy!

Và, câu nói của Lâm Thanh Tuyết: "Cảnh sát!

Tên biến thái này theo dõi tôi đấy!" đã trở thành cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà!

Hắn ta cuối cùng đã hiểu ra!

Lâm Thanh Tuyết là kẻ xấu trong đám đông, đang giăng bẫy hãm hại hắn!

Tại sao!

Hắn ta chỉ muốn nếm thử vị đắng của tình yêu, nhưng lại bị đổ cho độc tình yêu!

Hắn ta sai rồi sao?

Chương 186

Không!

Sai là thế giới này!

Hắn ta muốn thế giới này cũng nếm thử nỗi đau bị phản bội! "Giết!" "Kẻ phụ tình đều đáng chịu hình phạt vạn nhát dao ngàn nhát chém!" "Ngươi là con của thần, những phàm nhân bẩn thỉu thấp kém này căn bản không xứng với ngươi!" "Giết chết nó, dùng máu tội lỗi rửa sạch sỉ nhục!" "Đúng vậy!" Giang Thần lẩm bẩm thì thầm: "Cô ta đáng chết!" Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, phía sau Giang Thần hiện ra một đôi cánh đen, một lưỡi hái máu rơi xuống, Lâm Thanh Tuyết bị chia làm đôi!

Giang Thần tắm mình trong máu tươi, hàm răng trắng nhọn hoắt phản chiếu một tia sát ý tàn khốc dưới ánh mặt trời chói chang! "Giết người rồi!" "Giang Thần này biến dị rồi sao?" "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lâm Thanh Tuyết vậy mà bị Giang Thần giết chết rồi!" Mọi người hoảng loạn bỏ chạy, nhưng đều bị Giang Thần dễ dàng thu gặt sinh mạng! "Đừng giết tôi!

Cầu xin anh đừng giết tôi!

Tôi có thể làm bạn gái của anh!

Kỹ năng diễn xuất của tôi rất tốt!" "Tôi cũng vậy!

Chỉ cần anh không giết tôi, tôi nguyện làm bất cứ điều gì!" Trên mặt Giang Thần lộ ra nụ cười bệnh hoạn: "Quả nhiên, chỉ cần nắm giữ sức mạnh, liền nắm giữ chân lý!" Giang Thần hoàn toàn rơi vào điên loạn, theo hắn ta thấy, những kẻ đã từng chế giễu hắn ta đều

đáng chết!

Phía sau Giang Thần, đôi cánh vũ động cuồng loạn, lông vũ đỏ thẫm bay lả tả rơi xuống, che khuất bầu trời, trong nháy mắt, toàn bộ Đại học Simp dường như bắt đầu một trận mưa máu tội lỗi!

Tất cả những người bị lông vũ đỏ thẫm này chạm vào đều như trúng độc, chỉ trong chốc lát liền chết đi!

Giang Thần giẫm lên những thi thể mềm nhũn và nát bươn, khóe miệng nứt ra, nụ cười kinh tởm mà biến thái.

Cùng lúc đó, một giọng nói khác trong đầu hắn ta điên cuồng gào thét: "Thiên Đế bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm; Nhật Nguyệt vô tình, chém vực sâu giết thần ma!

Tu luyện ma công của ta, đồ sát thương cẩu!

Đánh thiên đường cao cao tại thượng xuống trần thế, để nó biết, cho dù là thần cũng có lực lượng nghịch thiên!!" Giang Thần cười điên dại: "Nói không sai!

Đã sai là thế giới này, vậy thì hãy để nó phải trả giá!

Trời mà bỏ ta, trời cũng có thể khinh, thế mà bỏ ta, thế đáng bị diệt!" Giang Thần hoàn toàn bị thần ma khống chế, đôi mắt màu nâu đen biến thành màu đỏ tím, đôi cánh đỏ thẫm phía sau càng thêm thâm trầm khủng bố như mực!

Diệp Phàm đứng trong lớp học, nhìn xuống cảnh tượng khủng bố như địa ngục trần gian, trong lòng chỉ có sự sợ hãi!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ thế giới dường như đã xảy ra biến đổi long trời lở đất!

Giang Thần nhìn về phía Diệp Phàm, cười gằn một tiếng.

Diệp Phàm thấy bất ổn, còn chưa kịp hành động, liền bị Giang Thần một quyền đánh nát đầu lâu!

Giang Thần liếm liếm đôi môi đỏ tươi, ánh mắt đầy máu.

Dường như đã nuốt đủ máu tươi, giọng nói trong đầu hắn ta lại vang lên: "Côn Luân Đế Khư đã mở ra, Cửu Diệu Tinh Tướng Thược Thi cũng sẽ xuất hiện, lấy được nó chúng ta liền có thể thống trị thế giới!

Trong Côn Luân Đế Khư còn có vô số kỳ trân dị bảo, đó là bí bảo lưu lại từ kỷ nguyên thượng cổ, chúng ta phải nhanh chóng nuốt chửng nó trước khi các thần ma khác đến!" Giang Thần thì thầm: "Côn Luân Đế Khư?

Cửu Diệu Tinh Tướng?

Bí bảo?

Những thứ này đều phải là của ta!" Ba nhà Lý Vương Trương cũng có dị động, nhưng không biết vì sao, ba nhà này lại không có nhiều hành động.

Đương nhiên, trong cuốn sổ, điều được quan tâm nhất vẫn là động thái của Tiểu Lôi Âm Tự!

Tiểu Lôi Âm Tự.

Là một thế lực tập hợp cả Phật pháp Đại thừa, Tiểu thừa và Thiền tông làm một thể, giáo lý là bao dung tất cả, luyện mình trong biển khổ, phổ độ chúng sinh!

Đại sư Ngộ Không mấy tháng trước, khi du ngoạn bên ngoài vậy mà đã tìm thấy vị Phật tử của thế hệ này!

Không!

Nói chính xác hơn, là Phật nữ!

Nghe nói vị Phật nữ này ngộ tính cực cao, đối với Phật pháp lý giải vượt xa tưởng tượng của các cao tăng Tiểu Lôi Âm Tự!

Thậm chí, trụ trì Tiểu Lôi Âm Tự còn cho rằng Phật pháp của mình không đủ, không có tư cách giảng dạy Phật pháp!

Cuối cùng, một vị cao tăng Thích Già từ trong Cổ Tỉnh Tọa Vong của Tiểu Lôi Âm Tự bước ra, dẫn Phật nữ đi tu hành!

Lúc này.

Dưới pho tượng Phật bằng vàng hùng vĩ và thần thánh, một thiếu nữ đang đoan tọa trên bồ đoàn, dung mạo thành kính, tụng kinh niệm Phật, quanh thân có ánh sáng vàng nhạt lấp lánh, từng đóa kim liên nở rộ, tôn lên vẻ đẹp như Phật Tổ lâm thế!

Thiếu nữ này ăn mặc giản dị, không hề hoa quý.

Nhưng ẩn ẩn lại toát ra một sự tôn quý khó tả!

Sự tôn quý này không phải là quý khí thế tục, mà là một loại quý khí siêu thoát chúng sinh, giống như huyết mạch vương giả vậy, nguồn xa dòng dài, trải qua năm tháng, vẫn không hề phai nhạt!

Khuôn mặt thiếu nữ điềm tĩnh, ba nghìn sợi tóc xanh được một dải lụa trắng tùy ý buộc lại, chảy xuống theo đường cong động lòng người.

Đôi khi gió nhẹ thổi qua, tóc xanh bay bay, toát ra vẻ thoát tục, tựa như tiên nữ giáng trần, có một sự không linh không thể xâm phạm.

Khí chất xuất trần của Đạo gia này thực sự không nên xuất hiện trên người Phật nữ, nhưng trớ trêu thay điều này lại không hề đột ngột, dưới ánh đèn xanh và tiếng mõ cổ này lại rất tự nhiên!

Tiếng niệm kinh phiêu diêu dư âm quanh quẩn, khiến người ta không kìm được đắm chìm vào đó!

Trong Cổ Tỉnh Tọa Vong.

Vang vọng tiếng kêu quái dị cổ xưa mà tiêu điều!

Tiếng niệm kinh bỗng dừng lại.

Tất cả mọi người trong Tiểu Lôi Âm Tự đều nhìn về phía Cổ Tỉnh Tỉnh Tọa Vong!

Cao tăng Thích Già dung mạo viên nhuận, từ bi hiền lành, đôi dái tai rủ xuống vai trông rất có phúc tướng.

Chỉ là ánh mắt của ông ấy vô cùng nghiêm túc, từ từ mở miệng nói: "Côn Luân Đế Khư đã mở ra, Vô Lượng Nghiệp Kiếp sắp đến!

Tiểu Lôi Âm Tự của chúng ta cũng nên nhập thế, đi tranh giành phần cơ duyên này!

Kính Chúc, con hãy chuẩn bị một chút, tối nay liền xuống núi đi!" Phật nữ Kính Chúc cúi đầu: "Vâng!" Ngay khi các bên đều đang tiến về Côn Luân Đế Khư, Lý Dịch đã hoàn thành việc cải tạo cổ mộ dưới đáy hồ Âm Dương!

Mà Minh Hổ La Sát, Anh Vũ Đao Vũ đã hấp thu xong Sát Quỷ Ngọc, cảnh giới đã thăng tiến cực lớn!

Minh Hổ La Sát hiện tại đã là Hồng Lệ Quỷ trung kỳ, bốn cái đuôi hổ màu đen như xúc tu không ngừng đung đưa, tựa như một mảng thiên khuyết.

Với Lục Ngô, một trong hai thần thú chuyên tuần thủ Cửu Bộ Thiên Môn của Côn Luân trong truyền thuyết, đã có vài phần tương tự!

Chỉ là Lục Ngô là thân hổ chín đuôi, Minh Hổ La Sát cách Lục Ngô còn có một khoảng cách không nhỏ.

Còn Anh Vũ Đao Vũ cuối cùng cũng đạp chân vào Hồng Lệ Quỷ

sơ kỳ, bộ hồng y lộng lẫy như ráng chiều, đẹp đến mê hồn!

Ba nghìn sợi tóc xanh đen như mực buông xõa như thác nước, rủ xuống đến eo thon, khuôn mặt tuyệt sắc đó, như tiên hoa không vướng bụi trần, tràn đầy vẻ không linh động lòng người.

Môi đỏ khẽ mím, một đường cong duyên dáng, quyến rũ chúng sinh, thế nhưng giữa hàng lông mày thanh tú lại mang theo một tia ngạo nghễ lạnh lùng, khiến cho sức quyến rũ kia càng thêm mê người!

Anh Vũ Đao Vũ lặng lẽ nhìn Lý Dịch, trong đôi mắt đẹp sâu thẳm mang theo suy tư sâu sắc, cung kính nói: "Chủ nhân!" "Ừm!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Làm tốt lắm!" "Đều là nhờ Chủ nhân, Anh Vũ Đao Vũ mới có thể tiến vào cảnh giới Hồng Lệ Quỷ!" Anh Vũ Đao Vũ mỉm cười duyên dáng.

Minh Hổ La Sát vừa xuất hiện liền dùng cái đầu hổ to lớn dụi vào ống quần Lý Dịch: "Ngao ô!" Lý Dịch xoa xoa cái đầu lớn lông xù của Minh Hổ La Sát, cười nói: "Không tệ!

Đã mọc ra bốn cái đuôi rồi!" "Ngao ô!" Minh Hổ La Sát được Lý Dịch khen thưởng, vô cùng đắc ý xoay một vòng quanh Lý Dịch.

Lý Dịch sờ cằm, thầm nghĩ hiện tại mọi chuyện gần như đã giải quyết xong, là lúc nên đi đến hai ngôi cổ mộ còn lại rồi!

Phải biết rằng, chỉ khi hai ngôi cổ mộ này được mở ra, Côn Luân Đế Khư mới thực sự giáng lâm thế gian!

Có thể nói.

Chương 187

Ba ngôi cổ mộ này chính là cánh cửa của Côn Luân Đế Khư!

Hiện tại một cánh cửa đã bị anh ta phá vỡ, chắc hẳn khí tức của Côn Luân Đế Khư đã bị tiết lộ, những đạo thống ẩn thế kia, e rằng cũng sẽ xuất thế, đến núi Côn Luân tranh đoạt cơ duyên!

Lý Dịch cảm thấy mình phải chuẩn bị trước, mới có thể ứng phó với sát cơ sắp tới!

Quan trọng nhất là, Lý Dịch luôn cảm thấy có thứ gì đó đang rình rập mình, tràn đầy ác ý, dường như muốn ăn thịt anh ta!

Mang theo Anh Vũ Đao Vũ, Minh Hổ La Sát và Trương Vô Nhiễm, Lý Dịch cùng những người khác đi đến mặt hồ Âm Dương.

Lúc này.

Chính là mười hai giờ trưa.

Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, ánh sáng trắng lóa mắt khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Mấy người đang canh giữ ở đây, chờ đợi mọi người trở về, nhìn thấy Lý Dịch và Trương Vô Nhiễm, lập tức mừng rỡ, chèo thuyền đến gần.

Lý Dịch nhàn nhạt cười: "Nói với họ, chúng ta đến bên hồ Đạm Thủy!" "Vâng!" Trương Vô Nhiễm cung kính nói.

Khi mọi người đến gần, phát hiện chỉ có Lý Dịch và Trương Vô Nhiễm, đều có chút nghi hoặc, hỏi: "Những người khác đâu?" Lý Dịch tùy ý giải thích một câu: "Họ ở dưới đó tìm thấy một lối đi khác đến một ngôi mộ khác, chúng tôi lên đây tìm các người để đến bên kia tiếp ứng họ!" "Một ngôi mộ khác?" Có người tò mò nhìn Lý Dịch, dường

như rất hứng thú với ngôi mộ khác đó. "Ừm!

Dưới đáy hồ thông với các mộ huyệt khác, chúng ta vẫn nên nhanh chóng qua đó đi!

Kẻo Lý Trường Sinh và họ đợi lâu!" "Được!" Mọi người rất nhanh đến phía đông hồ Âm Dương, bên này là hồ Đạm Thủy.

Sóng gợn lăn tăn, nước và trời hòa làm một, cực kỳ mỹ lệ!

Lý Dịch cầm Phồn Nhược Quỷ Tỳ, triệu hoán Âm binh cấp Hồng Lệ Quỷ, xuống dưới thăm dò, xem có thể tìm thấy lối vào mộ Đông Vương Công không!

Những người khác thấy những ác quỷ không sợ ánh mặt trời này xuất hiện, từng người đều kinh hãi! "Đây rốt cuộc là quỷ vật cấp bậc gì?!

Vậy mà có thể không sợ ánh mặt trời!" "Trời ạ!

Đây không phải quỷ bình thường, mà là Âm binh!

Âm binh thống lĩnh cấp Hồng Lệ Quỷ!!!" "Sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều Âm binh thống lĩnh như vậy?!" "Tôi vừa nãy hình như thấy những Âm binh thống lĩnh này là từ trong tay Lý Dịch chảy ra!" Ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về phía Lý Dịch.

Từng người đều kinh hãi khó hiểu.

Trong đó một người khó khăn nói: "Lý Dịch!

Anh..." Lời hắn ta còn chưa nói hết, liền tắt thở.

Cái đuôi phủ đầy vảy của Minh Hổ La Sát đã xuyên thủng mi tâm hắn ta, sau đó nó há to miệng nhai nuốt.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Thật đáng tiếc!

Tôi vốn muốn cứu các người!" "Tôi..." Có người còn chưa nói hết

lời, liền bị Anh Vũ Đao Vũ một đao chém bay thiên linh cái!

Óc trắng xóa bắn tung tóe, nhuộm lên thân thuyền trắng bệch một vệt đỏ quyến rũ.

Rất nhanh, những người trên thuyền này liền bị tàn sát không còn một ai!!

Và trong đầu Lý Dịch cũng vang lên một loạt tiếng nhắc nhở của hệ thống: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảy mươi điểm tích lũy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được chín mươi điểm tích lũy!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được bảy mươi điểm tích lũy!] Lại hơn một nghìn điểm tích lũy nữa vào tài khoản!

Bởi vì nơi này bị Dịch Thiên Đế Mộ bao phủ, tự nhiên cũng được coi là lãnh địa của Lý Dịch, nên những người này bị hệ thống phán định là đạo mộ tặc!

Lý Dịch phân phó Minh Hổ La Sát: "Thu thập những thi thể này lại, đây là lương thực của Kiến Lửa Âm Hỏa Tử Đạn và đồng bọn!" "Ngao ô!" Minh Hổ La Sát liếm liếm máu trên chóp mũi, vừa thu thập những thi thể này.

Còn các Âm binh thống lĩnh đã lặn xuống đáy hồ thăm dò mộ Đông Vương Công cũng cuối cùng đã trở về.

Vị Âm binh thống lĩnh cấp Hồng Lệ Quỷ đỉnh phong đó cung kính nói: "Bệ hạ, dưới đây quả thật có một ngôi cổ mộ, chỉ là nó bị một sức mạnh rất mạnh mẽ phong ấn, với thực lực của thuộc hạ căn bản không thể mở ra nó!" Lý Dịch nhớ lại những gì đã xảy ra khi anh ta đơn độc vượt phó bản trong khoảng thời gian Lý Tuấn Dân và họ hôn mê trước đó, u u nói: "Xem ra thời điểm chưa tới!" Trương Vô Nhiễm thấp giọng nói: "Bệ hạ, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Lý Dịch nhàn

nhạt nói: "Tôi muốn đến thế giới loài người để tranh đấu một phen." Lý Dịch đã rất lâu không chơi máy tính, cũng không biết hiện tại thế giới loài người có những loại game cao cấp nào.

Còn những bông hoa của Tổ Quốc đang mê mẩn loại game nào?

Với tài lực hiện tại của tôi, thu mua vài game chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ!

Sau đó lợi dụng chính thức bug/hack, hành hạ một chút những bông hoa của Tổ Quốc, để họ biết, học hành tử tế mới là chuyện lớn của đời người!

Trương Vô Nhiễm lập tức hiểu ý Lý Dịch.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Lý Dịch muốn hòa nhập vào thế giới loài người, tự mình ra tay, tìm ra điểm yếu của loài người!

Quả không hổ là Dịch Thiên Đế, tuy hiện tại đã trở thành cương thi, trở thành đối tượng bị chính đạo hô hào đánh giết, nhưng vẫn dám lấy thân thử hiểm, dũng khí này thật sự khiến Trương Vô Nhiễm vô cùng kính phục!

Phải biết rằng, những đạo thống cổ xưa như Long Hổ Sơn, Võ Đang đều có người hành tẩu nhân gian!

Thực lực thấp nhất của những người hành tẩu nhân gian này đều là Cầm Tâm Cảnh.

Thậm chí là Đằng Vân Cảnh trong truyền thuyết!

Mặc dù thực lực Lý Dịch rất mạnh, lại có nhiều thủ hạ cấp Hồng Lệ Quỷ như vậy, nhưng theo Trương Vô Nhiễm, hiện tại Lý Dịch vẫn chưa đủ mạnh.

So với những đạo thống cổ xưa kia, vẫn còn kém một chút.

Tuy nhiên, Trương Vô Nhiễm lại nhớ đến khí thế mà Lý Dịch đã phóng ra trước đó, cũng không khỏi nghi ngờ liệu người hành tẩu nhân gian cấp Đằng Vân Cảnh có thật sự là đối thủ của Lý Dịch không?

Đằng Vân Cảnh quá đỗi hư ảo, Trương Vô Nhiễm cũng chưa từng thấy qua, chỉ có thể mơ hồ ước tính, Lý Dịch hẳn không phải là đối thủ của tồn tại trong truyền thuyết đó đâu nhỉ?

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Máy tính tốt nhất hiện nay ở thế giới loài người là nhãn hiệu nào?" "Gì cơ?" Trương Vô Nhiễm vừa mới trong đầu mô phỏng trận chiến giữa Lý Dịch và Đằng Vân Cảnh, đột nhiên nghe thấy câu nói này, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Cô ta cũng không am hiểu về máy tính!

Nhưng, hiện tại thế giới loài người, máy tính là một công cụ làm việc không thể thiếu của rất nhiều người, còn quan trọng hơn cả vợ.

Chẳng lẽ Dịch Thiên Đế Bệ hạ muốn lợi dụng máy tính để khống chế thế giới loài người sao?

Điều này không phải là không thể!

Nghe nói đã có đại năng dung nhập thế giới tinh thần vào trò chơi máy tính, muốn tạo ra một thế giới game nằm giữa thực và ảo!

Thậm chí, theo suy đoán của vị lão tổ gia tộc đó, nội cảnh chính là thế giới tinh thần do các đại năng thượng cổ tạo ra!

Dùng để mở ra con đường tu luyện cho họ trong thời đại mạt pháp!

Chẳng lẽ Bệ hạ cũng muốn tạo ra một thế giới tinh thần tương tự như nội cảnh, thu nạp linh hồn của tất cả mọi người vào trong đó?

Hít!

Đúng là Bệ hạ, lại nghĩ ra kế hoạch vĩ đại như vậy!

"Bệ hạ, ngài có cách nào trà trộn vào đám đông không?" Trương Vô Nhiễm tò mò hỏi: "Tuy hiện tại có cosplay, nhưng mặt nạ của ngài là văn vật quý giá đấy!

Nếu có người nhận ra, ngài chắc chắn sẽ bị bại lộ!

Hơn nữa, những người của đạo thống có sẵn Tuệ Nhãn, chắc chắn sẽ nhận ra thân phận cương thi của ngài ngay lập tức, nếu gặp phải cũng sẽ rất phiền phức." Lý Dịch thản nhiên nói: "Ta tự có cách của mình!" Linh Mị Châu, còn được gọi là Mị La Châu.

Nó có thể mê hoặc chúng sinh, tạo ra ảo ảnh!

Cộng thêm Ảnh Mị Hắc Hồ Tiểu Hắc, tuyệt đối có thể che mắt Tuệ Nhãn!

Lý Dịch gọi Tiểu Hắc ra.

Trương Vô Nhiễm nhìn Tiểu Hắc ngốc manh vô cùng, mắt cứ đờ ra!

Con hồ ly nhỏ này sao mà đáng yêu quá vậy?

Chương 188

Ai cũng nói đáng yêu là chân lý, nếu không phải Tiểu Hắc đang trong lòng Lý Dịch, Trương Vô Nhiễm đã muốn túm lấy nó rồi!

Tuy nhiên, nếu Trương Vô Nhiễm biết Tiểu Hắc này là Ảnh Mị Hắc Hồ nuốt hồn trong truyền thuyết, e rằng cô sẽ tránh xa ngay lập tức!

Lý Dịch lấy Linh Mị Châu ra, mân mê trên đầu ngón tay.

Tiểu Hắc vốn chỉ giả vờ đáp lại cái vuốt ve của Lý Dịch, vừa nhìn thấy Linh Mị Châu, đôi mắt to ngây thơ, ngờ nghệch kia lập tức sáng rực lên!

"Anh anh anh!" Tiểu Hắc dùng đầu dụi dụi tay Lý Dịch, cố gắng lấy lòng cậu.

Lý Dịch bĩu môi: "Ha!

Hồ ly!

Để lấy được Linh Mị Châu từ tay tôi, tiếng kêu cũng thay đổi rồi!" Lý Dịch đặt Linh Mị Châu trước mắt Tiểu Hắc, cười tủm tỉm nói: "Muốn không?" Tiểu Hắc liên tục gật đầu, hai móng vuốt đặt trước mặt, không ngừng vái lạy.

Dường như đang nói: "Làm ơn, cho tôi đi!" Dáng vẻ đáng yêu này suýt chút nữa làm trái tim Trương Vô Nhiễm tan chảy!

Cô hận không thể chạy tới giật lấy Linh Mị Châu đưa cho Tiểu Hắc!

Nếu không phải cô còn giữ được lý trí, e rằng đã xông tới "tìm chết" rồi.

Lý Dịch vừa ném Linh Mị Châu cho Tiểu Hắc, tiểu gia hỏa này liền ngậm vào miệng nuốt chửng.

Ngay sau đó, Ảnh Mị Hắc Hồ bị bao phủ trong luồng sáng bảy màu, mất đúng một nén hương, luồng sáng bảy màu này mới tiêu tán!

Ảnh Mị Hắc Hồ sau khi dung hợp Linh Mị Châu đã lột xác, bộ lông ngày càng mềm mượt, trong suốt, vuốt lên mang theo cảm giác mịn màng khác lạ!

Cực kỳ sảng khoái!

"Anh anh anh!" Ảnh Mị Hắc Hồ cọ cọ đầu ngón tay Lý Dịch, dáng vẻ liếm chó không thể thoát hơn.

Lý Dịch cười ôn hòa: "Bây giờ cô có thể biến hóa ngoại hình của tôi trông giống con người một chút không?" Tiểu Hắc liên tục gật đầu.

Tuy không thể biến Lý Dịch thành người, nhưng che giấu khuôn mặt nanh vuốt của cương thi thì vẫn có thể.

Trong tầm mắt Trương Vô Nhiễm, diện mạo Lý Dịch dần dần mờ ảo, sau đó lại bắt đầu rõ nét!

Chỉ là, diện mạo đã thay đổi rất nhiều!

Biến thành một nam tử tuấn mỹ mặc huyết y yêu dị!

Chỉ là ẩn ẩn toát ra một phần tà dị, một nốt ruồi đỏ như máu tươi ở giữa lông mày càng làm cho sự tà dị này tăng lên gấp mấy lần.

Trương Vô Nhiễm không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Cái này đơn giản là đúng gu thẩm mỹ của cô mà!

Nam tử mỹ nam tà ác, lạnh lùng, đẫm máu?

Cô thích nhất kiểu này mà!

Thẩm mỹ của Tiểu Hắc này và cô đơn giản là y hệt nhau!

Lý Dịch nhìn bóng dáng tuấn mỹ phản chiếu trên mặt nước, có chút không hài lòng.

Nhìn cái này là biết đại phản diện rồi còn gì!

Đẹp trai cũng không che giấu được khí chất phản diện này!

Hơn nữa, đẹp trai thế này có phải hơi quá rồi không?

Rất dễ thu hút sự chú ý của người khác!

"Cho tôi một khuôn mặt đại chúng!

Cả quần áo cũng biến đổi giúp tôi!" Lý Dịch lấy điện thoại ra, bên trong có hình ảnh trang phục.

"Cứ dùng mấy bộ đồ thường này là được!" Ảnh Mị Hắc Hồ có chút thất vọng nhìn Lý Dịch.

Rõ ràng bộ dạng này rất đẹp trai mà!

Tại sao phải đổi chứ?

Nhưng quyền quyết định nằm trong tay Lý Dịch, nó đành phải làm theo.

Rất nhanh, trong tầm mắt Trương Vô Nhiễm, Lý Dịch biến thành một thanh niên bình thường mặc quần bò xanh trắng, áo phông trắng.

Kiểu người ném vào đám đông sẽ không tìm ra được.

Chỉ là, Trương Vô Nhiễm phát hiện, không thể nhìn chằm chằm vào mắt Lý Dịch.

Bởi vì, đôi mắt đó nhìn lâu sẽ khiến người ta có cảm giác chìm đắm trong đó không thể thoát ra được.

Lý Dịch rất hài lòng về điểm này, căn dặn: "Trương Vô Nhiễm, đưa tôi đến thế giới loài người!" "Vâng ạ!" Trương Vô Nhiễm cũng

muốn về Trương gia tranh giành, hơn nữa ở trong cổ mộ lâu cũng có cảm giác bị đè nén.

U Đô Thị.

Nơi đây không nghi ngờ gì là một địa điểm du lịch tuyệt vời!

Là một trong những tộc địa của Trương gia, nơi đây tự thân mang theo một luồng linh khí.

Lý Dịch vừa đến U Đô Thị liền bảo Trương Vô Nhiễm tìm một nhà hàng hải sản ngon nhất!

Lý Dịch từ khi xuyên không tới đây đã rất lâu không được ăn hải sản, nói thật là có chút nhớ nhung.

Trương Vô Nhiễm đương nhiên giới thiệu ngay sản nghiệp của gia đình mình: Đế Hào Đại Khách Sạn!

Đế Hào Đại Khách Sạn là khách sạn năm sao, trang trí rất xa hoa, những người đến đây tiêu phí đều là giới thượng lưu phú quý.

Lý Dịch vừa nghe nơi này là do Trương gia mở, liền quyết định sẽ bóc lột Trương Vô Nhiễm một phen!

Ông chủ không bóc lột nhân viên thì không phải là ông chủ tốt!

Trương Vô Nhiễm lập tức đặt một phòng bao tốt nhất.

Tuy nhiên, trong lòng Trương Vô Nhiễm có chút khó hiểu.

Cương thi cũng ăn hải sản sao?

Cô nhớ cương thi hình như chỉ nhạy cảm với nhân khí, khứu giác và vị giác đều không quá nhạy bén, ăn hải sản có nếm được vị tươi ngon không?

Không đúng!

Trương Vô Nhiễm cảm thấy mình vẫn còn quá nông cạn!

Dịch Thiên Đế là tồn tại bậc nào?

Sao có thể là vì ăn hải sản mà ăn hải sản!

Trương Vô Nhiễm nhớ đến việc Lý Trường Sinh và đồng bọn ăn nước bọt, lập tức bừng tỉnh!

Bệ hạ chắc chắn là muốn pha loãng nước bọt rồi tung ra thị trường thực phẩm, biến cả Huyền Quốc thành quốc độ cương thi!

Mà hiện tại, chỉ là đang làm khảo sát thị trường thôi!

Hít!

Đây chính là dã tâm của Thiên Đế sao?

Thật sự quá đáng sợ!

E rằng, Bệ hạ còn có những cân nhắc khác, chỉ là trí thông minh của mình thấp kém nên không nhìn ra được mà thôi!

Nhất thời, Hạt giống Tín ngưỡng trong cơ thể Trương Vô Nhiễm lại nảy thêm một chiếc lá nữa!

Giờ đây, Hạt giống Tín ngưỡng này đã biến thành một cây non nhỏ!

Lý Dịch cảm nhận được sự thay đổi của Hạt giống Tín ngưỡng trong cơ thể Trương Vô Nhiễm, có chút kỳ lạ nhìn đối phương.

Chương 189

Mình có làm gì đâu, sao Hạt giống Tín ngưỡng của đứa nhỏ này cứ thế mà tăng vùn vụt lên chứ? [Ting!

Phát hiện Hạt giống Tín ngưỡng đã trưởng thành thành hình thái sơ cấp, tín đồ Trương Vô Nhiễm đã trở thành tín đồ chân chính!] [Ting!

Tín đồ Trương Vô Nhiễm cung cấp cho Túc chủ một trăm điểm Tín ngưỡng!] [Ting!

Mỗi một trăm điểm Tín ngưỡng có thể đổi lấy một trăm điểm tích phân!] Lý Dịch nhìn lên đỉnh đầu Trương Vô Nhiễm, một bảng thông tin hiện ra: Tín đồ: Trương Vô Nhiễm Cấp bậc: Tín đồ sơ cấp Tín ngưỡng: Một trăm (Mỗi ngày cung cấp cho Túc chủ một trăm điểm Tín ngưỡng!) Cảnh giới: Thanh Tâm Cảnh trung kỳ Một trăm điểm mỗi ngày sao?

Hơi bị đỉnh của chóp nha!!

Đợi Trương Vô Nhiễm trở thành tín đồ cao cấp, e rằng số điểm Tín ngưỡng cung cấp sẽ còn nhiều hơn nữa.

Xem ra, phát triển tín đồ cũng là một việc rất quan trọng.

Đợi tôi tích lũy thêm chút tích phân nữa, xem có rút thăm được thêm Hạt giống Tín ngưỡng không.

"Hệ thống, nếu không có Hạt giống Tín ngưỡng, người bình thường tín ngưỡng tôi có nhận được điểm Tín ngưỡng không?" [Ting!

Có thể!

Cần trở thành Tín đồ sơ cấp mới có thể cung cấp điểm Tín

ngưỡng!] Tín đồ sơ cấp không phải là người bình thường có thể trở thành.

Tín đồ sơ cấp đã là cuồng tín đồ chân chính, sùng bái cậu ta như thần minh, có thể chết vì cậu ta!

Lý Dịch cũng từng nghĩ đến việc dùng nước bọt của mình lây nhiễm cả Huyền Quốc, nhưng Huyền Quốc nước quá sâu.

Cộng thêm cậu ta hiện tại chỉ là một tiểu cương thi thân yếu thể mềm, nếu thật sự đắc tội cao nhân đắc đạo nào đó, chẳng phải sẽ bị đánh thành tro bụi sao?

Làm vậy thực sự quá mạo hiểm.

Tuy nhiên, chuyện này cứ đợi cậu ta mạnh hơn một chút rồi làm cũng không thành vấn đề.

Ngoài ra, nhiệm vụ cao cấp cần một nghìn đạo mộ tặc để cậu ta giết, xem ra phải lừa người đến mộ Dịch Thiên Đế mà giết rồi!

Lần này đến thế giới loài người, tiện thể phát tán tin tức.

Ám tử bên Trần gia cũng có thể phát huy tác dụng của mình.

Lâu như vậy rồi, Hạt giống Tín ngưỡng đã nảy mầm, biến họ thành tín đồ trung thành!

Ngay khi Lý Dịch đang suy tư, Trương Vô Nhiễm mở một chai Khang Đế 45 năm tuổi rót vào ly rượu.

Chất lỏng đỏ sẫm như máu toát ra một mùi hương ngấm vào lòng người.

Lý Dịch không có hứng thú với rượu, phẩy tay nói: "Món ăn khi nào lên đây?" "Sắp xong rồi!" Trương Vô Nhiễm vừa dứt lời, liền nghe điện thoại reo.

Cầm lên xem, là tộc trưởng Trương Bách Nhân.

Nhìn thấy ba chữ Trương Bách Nhân, ánh mắt Trương Vô Nhiễm co rút lại, dường như rất sợ hãi ông ta.

Trương Bách Nhân không hề nhân từ, thậm chí có thể nói là một bạo chúa tàn bạo vô nhân tính!

Ở Trương gia, ông ta chính là danh từ của sự khủng bố!

Trương Vô Nhiễm vội vàng nhấc điện thoại, giọng nói hơi run rẩy: "Tộc trưởng đại nhân!" Giọng nói trầm thấp của Trương Bách Nhân truyền đến từ đầu dây bên kia: "Cô đang ở đâu?" "Tôi đã về U Đô Thị rồi." Trương Vô Nhiễm cẩn thận nói.

"Về rồi sao?

Ở Côn Luân Sơn các cô có phát hiện gì không?" Đối phương nghe Trương Vô Nhiễm về, dường như rất ngạc nhiên, chất vấn.

Trương Vô Nhiễm: "Không có!" "Những người khác đâu?" "Đều chết rồi." "Chết rồi?

Chết thế nào?" Trương Vô Nhiễm có thể cảm nhận được một nỗi tức giận bị kìm nén trong giọng nói của đối phương, yết hầu trắng như ngọc của cô khẽ nuốt xuống, đầu ngón tay nắm chặt vạt áo trắng bệch, đưa mắt nhìn Lý Dịch.

Cô không chắc những gì mình định nói có làm tổn hại đến lợi ích của Lý Dịch không.

Lý Dịch chấm đầu ngón tay vào rượu Khang Đế, sau đó viết lên mặt bàn: "Nói sự thật!" Trương Vô Nhiễm tuy không biết Lý Dịch rốt cuộc đang nghĩ gì, nhưng vẫn làm theo, môi hé mở: "Dưới hồ Âm Dương, chúng tôi đã gặp… một con quái vật rất lợi hại, chỉ có tôi liều chết chạy thoát!

Ngoài ra… Vương gia và Lý gia cũng biết có cổ mộ ở đó, chúng tôi đã cùng nhau đi vào." "Vương gia?

Lý gia?" Trương Bách Nhân không ngờ hai gia tộc này lại tham gia vào chuyện đó: "Bọn họ có lấy được thứ gì trong mộ không?" "Bọn họ đã chết trong mộ rồi, chỉ có một mình tôi chạy thoát." Nghe Trương Vô Nhiễm nói xong, Trương Bách Nhân trầm giọng: "Côn Luân Đế Khư đã mở ra, chuyện này cô có biết không?" "Côn Luân Đế Khư mở ra rồi sao?" Trương Vô Nhiễm thật sự không biết chuyện này, có chút kinh ngạc hỏi lại.

Ở tâm điểm của xoáy nước, cô lại là người chịu ảnh hưởng ít nhất.

Đương nhiên không biết có đại khủng bố từ Long Vương Mạch Côn Luân phóng xạ khắp Huyền Quốc, và Côn Luân Đế Khư cũng vì thế mà hé mở một góc!

"Đã về rồi thì ngày mai đến tìm tôi, có vài điều tôi cần dặn dò cô trực tiếp!" Trương Bách Nhân thấy Trương Vô Nhiễm thật sự không biết, liền không tiếp tục hỏi nữa.

"Vâng!" Trương Vô Nhiễm cúp điện thoại, nhìn nam tử điềm tĩnh đối diện, có chút khó hiểu hỏi: "Bệ hạ, ngài…" "Cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi!" Lý Dịch thản nhiên nói.

Trương Vô Nhiễm lập tức ngậm miệng.

Rất nhanh, bữa tiệc hải sản xa hoa liền được mang lên.

Cá quy, sò vòi voi, cá hoàng ngư hoang dã, cá ngừ đại dương vây xanh, cua hoàng đế Alaska, tôm hùm xanh, tôm hùm Úc Châu, ốc vòi voi… Mỗi loại Lý Dịch đều chỉ nếm thử một chút, sau đó nhìn lướt qua một dãy số trên thực đơn, thản nhiên nói: "Hương vị kém xa so với Yakult rồi, nhưng nhìn mấy con số trên này, vẫn khiến tâm trạng tôi vui vẻ như mọi khi!" Trương Vô Nhiễm im lặng.

Thì ra ngài không ăn hải sản, mà là ăn những con số.

Ăn xong bữa tối, Lý Dịch liền bảo Trương Vô Nhiễm đưa mình đến khu phố máy tính.

Cậu ta muốn mua số lượng lớn máy tính!

Nhân viên bán hàng vừa thấy Lý Dịch và Trương Vô Nhiễm liền biết hai vị này là khách sộp!

Không có gì khác, khí chất của Trương Vô Nhiễm tuyệt đối không phải là thứ mà một gia đình nhỏ có thể bồi dưỡng được!

Phiêu dật như chim hồng, uyển chuyển như rồng bơi, làn da trắng hơn tuyết, mỏng manh như chạm vào là vỡ, ngũ quan của cô vô cùng tinh tế.

Đôi mắt dường như ẩn chứa tinh thần đầy mê ly, rực rỡ!

Cô ấy cứ như một tiên nữ bước ra từ trong tranh vậy, khiến người ta kinh ngạc, si mê, say đắm.

Ngay cả nhân viên bán hàng, một người phụ nữ đã quen nhìn mỹ nữ, cũng không khỏi xao xuyến tâm thần, trái tim rạo rực!

Còn Lý Dịch tuy tướng mạo bình thường, nhưng rất dễ nhìn, khí chất điềm nhiên tự tại đó vừa nhìn đã biết là phong thái của bậc đại nhân vật!

Hai người này tuyệt đối là những "thượng đế" thật sự!

Nhân viên bán hàng nở một nụ cười rạng rỡ như hoa cúc: "Hai vị khách quý, xin hỏi hai vị cần gì ạ?" Lý Dịch thản nhiên nói: "Khu phố máy tính của các cô cần bao nhiêu tiền để mua lại?" Nhân viên bán hàng cứng đờ mặt.

Chẳng lẽ cô ta nhìn nhầm rồi?

Người này thực ra là vừa trốn từ bệnh viện tâm thần ra sao?

Bằng không, người bình thường sao có thể hỏi cô ta, một nhân

viên bán hàng nhỏ bé, khu phố máy tính cần bao nhiêu tiền chứ?

Nhưng là một nhân viên bán hàng đủ tiêu chuẩn, cô ta vẫn nở nụ cười lịch sự: "Cái này tôi cũng không rõ ạ." Trương Vô Nhiễm tuy không biết Lý Dịch vì sao muốn mua lại khu phố máy tính, nhưng chắc chắn là có lý do của cậu ta.

Liền sắp xếp người đi xử lý.

Là đại tiểu thư Trương gia, việc nhỏ này vẫn có thể giải quyết được.

Lúc này, một phụ nữ trung niên dẫn theo một đứa trẻ bước vào, cũng muốn mua máy tính.

Người phụ nữ trung niên ăn mặc lòe loẹt, trang điểm rất đậm, khắp người toàn đồ hiệu, nét mặt chua ngoa khắc nghiệt, dáng vẻ kiêu căng hống hách.

Vừa vào cửa liền lớn tiếng nói: "Mang tất cả những máy tính tốt nhất của các người ra đây!" Một nhân viên bán hàng khác vội vàng đi tới, cười tủm tỉm nói: "Chào cô, cô muốn nhãn hiệu gì ạ?" "Tôi chỉ cần cái đắt nhất!" Người phụ nữ trung niên ngẩng cao đầu, xoa xoa đầu con trai mình, đắc ý nói: "Con trai tôi đương nhiên phải dùng máy tính tốt nhất và đắt nhất, chỉ có máy tính như vậy mới xứng với nó!" "Vâng ạ!

Xin mời cô đi theo tôi." Nhân viên bán hàng dẫn người phụ nữ trung niên đi xem máy tính, còn cậu bé thì đứng nguyên tại chỗ, nhìn Trương Vô Nhiễm ngây người.

Có lẽ vì Trương Vô Nhiễm quá xinh đẹp, cậu bé liền chạy tới vén váy cô.

Trương Vô Nhiễm khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng tránh đi.

Trương Vô Nhiễm rất không thích cậu bé háo sắc này, khí tức khẽ

động, liền đẩy cậu ta ra.

Cậu bé có thể là quá khích động, nên đột nhiên bị khí tức này chấn động, "bịch" một tiếng liền ngã lăn ra, đau đớn khóc ré lên.

Chương 190

Người phụ nữ trung niên nghe tiếng khóc, vội vàng chạy tới, vừa an ủi con mình, vừa cau mày dựng ngược, hai tay chống nạnh, quát vào mặt Trương Vô Nhiễm: "Cô một người lớn lại còn ra tay với trẻ con, cô không biết xấu hổ sao?" Trương Vô Nhiễm thản nhiên nói: "Ồ." Người phụ nữ trung niên thấy Trương Vô Nhiễm vẻ mặt không thèm để ý, cộng thêm đối phương lại xinh đẹp như vậy, lập tức lửa giận bốc cao!

Sau đó nhìn sang Lý Dịch bên cạnh Trương Vô Nhiễm, thấy đối phương tướng mạo bình thường, nhưng trên người lại mang theo một loại quý khí của kẻ bề trên, liền tự cho là đã đoán được chân tướng.

Cười lạnh nói: "Tôi thấy cô dáng vẻ hồ ly tinh, chắc chắn là được gã đàn ông này bao nuôi phải không?" "Phì phì!

Thật không biết xấu hổ!" "Nhưng điều này cũng không trách được, loại phụ nữ vô đạo đức như cô mới đi chấp nhặt với trẻ con!" Nhân viên bán hàng có chút không chịu nổi, khẽ nói giúp Trương Vô Nhiễm một câu: "Là con nhà cô muốn vén váy cô gái kia, cô gái kia chỉ là né tránh thôi!

Chắc là con cô đứng không vững nên mới tự mình ngã xuống đất!" Người phụ nữ trung niên không buông tha: "Nếu không phải nó né tránh, con trai tôi sao có thể ngã xuống?

Chẳng phải chỉ là bị vén váy thôi sao?

Có gì to tát đâu?

Mặc đẹp như vậy chẳng phải là để người khác nhìn sao?" "Hơn nữa nó còn nhỏ biết gì đâu?

Cho nó nhìn một chút cô cũng không thiệt thòi gì!" Cậu bé thấy có người lớn chống lưng, lè lưỡi về phía Trương Vô Nhiễm, vẻ mặt đắc ý vô cùng buồn cười.

Lý Dịch cũng bị chọc cười: "Thằng bé này từ nhỏ đã được!" Trương Vô Nhiễm không nhịn được muốn ra tay giáo huấn người phụ nữ trung niên kia, Lý Dịch phẩy tay: "Quân tử động khẩu tiểu nhân động thủ!

Đừng tùy tiện ra tay!" Trương Vô Nhiễm thầm nghĩ, tôi là phụ nữ!

Rất nhỏ mọn đấy!

Nhưng Lý Dịch đã bảo cô không ra tay, cô cũng không tiện.

Người phụ nữ trung niên thấy Trương Vô Nhiễm im lặng, càng thêm kiêu ngạo, chỉ vào mũi Trương Vô Nhiễm mắng vài câu, sau đó còn nói với con trai mình: "Con trai à, con không phải muốn vén váy sao?

Bây giờ con cứ đi vén váy đi!

Mẹ xem đứa nào dám cản con!" Cậu bé vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười biến thái: "Mẹ là tốt nhất!" Nói xong, cậu ta thật sự chạy về phía Trương Vô Nhiễm.

Trương Vô Nhiễm nhìn Lý Dịch, thấy đối phương vẻ mặt bình thản, suy nghĩ một chút liền chuẩn bị ra tay giáo huấn cậu bé.

Lý Dịch cười tà dị: "Thằng bé này có tiền đồ đấy!

Vén váy nó thật sự dám làm à!

Nhân tài như vậy, không đi địa ngục phát triển thật đáng tiếc!" Người phụ nữ trung niên nghe Lý Dịch lại nguyền rủa con mình chết, lửa giận ngút trời, khuôn mặt béo tròn run lên bần bật: "Tôi có người chống lưng đấy!

Anh có tin tôi nói ba câu là khiến các người hối hận cả đời không!" Lý Dịch không thèm để ý đến người phụ nữ trung niên, nhìn sang Trương Vô Nhiễm, khó hiểu hỏi: "Người Trương gia các cô đến chậm vậy sao?

Theo kịch bản Long Vương Chuế Tế, lúc này đáng lẽ phải xuất hiện quỳ dưới chân cô, sau đó đánh thẳng vào mặt kẻ này chứ!" Trương Vô Nhiễm im lặng nửa ngày, mới nặn ra một câu: "Ngài không cho tôi ra tay, chính là đang đợi cảnh này tái hiện sao?" "Chứ cô nghĩ sao?" Lý Dịch sờ sờ cằm: "Còn một cảnh nữa cũng rất kịch tính!

Đặc biệt gây nghiện!

Đó là Thiên Đế trở về, phát hiện vợ con mình ở trong chuồng chó, mười vạn thiên binh thiên tướng lập tức nổi giận!

Sau này tôi còn định tái hiện cảnh này nữa!" Trương Vô Nhiễm: "…" Đại lão não mạch tôi không hiểu!

Khoan đã!

Bệ hạ là tồn tại bậc nào?

Sao có thể nông cạn như cô tưởng tượng?

Thiên Đế trở về?

Mười vạn thiên binh thiên tướng?

Chẳng lẽ ý của Bệ hạ là sức mạnh của cậu ta sắp khôi phục rồi, muốn dẫn dắt mười vạn thiên binh thiên tướng lần nữa thống trị thế gian?

Còn vợ con, chẳng lẽ Bệ hạ từng có quan hệ với nữ tử loài người, có con cái?

Chỉ là vì thân phận cương thi của mình, nên vợ con không được loài người chấp nhận, bị các loại hà khắc?

Đúng vậy!

Tuyệt đối là như vậy!

Trương Vô Nhiễm càng nghĩ càng cảm thấy mình đã đoán được một phần chân tướng của sự việc!

Người phụ nữ trung niên tuy không hiểu Lý Dịch và Trương Vô Nhiễm đang nói gì, nhưng thái độ phớt lờ của cả hai đã châm ngòi sự tức giận của cô ta!

Cô ta hoàn toàn mất lý trí, nhe nanh múa vuốt lao về phía Trương Vô Nhiễm, muốn dùng móng tay đủ màu sắc cào nát mặt Trương Vô Nhiễm!

Con tiện nhân này xinh đẹp như vậy, chẳng phải là muốn câu dẫn chồng người khác sao?

Đợi cô ta cào nát mặt Trương Vô Nhiễm, xem cô ta còn câu dẫn kiểu gì nữa!

Ầm!!!

Trần nhà nổ tung, một đôi cánh đỏ thẫm giáng xuống!!!

Cậu bé vì ở quá gần, lập tức bị xé nát, biến thành một vũng máu!

Đầu óc người phụ nữ trung niên ong ong, trống rỗng, quên cả suy nghĩ.

Còn nhân viên bán hàng và những khách khác đâu đã từng thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy?

Cảnh này còn thảm khốc hơn hiện trường tai nạn xe cộ gấp không biết bao nhiêu lần!

Mùi máu tanh nồng nặc kích thích mũi họ, khiến những người vốn đã sợ ngây người lập tức hoàn hồn, liều mạng chạy ra ngoài!

Kẻ đến có dung mạo yêu dị, đôi mắt đỏ như máu bá đạo, quanh thân bao phủ một luồng sương mù đỏ khó tả!

Người này chính là Giang Thần!

Giang Thần nhìn chằm chằm Lý Dịch, "hắc hắc" cười một tiếng: "Trên người cậu có khí tức thần ma, xem ra chúng ta cùng một phe, định mệnh là phải nghịch thiên mà đi!" Trương Vô Nhiễm cảnh giác nhìn Giang Thần.

Sát khí nồng nặc trên người người này khiến cô cũng cảm thấy hoảng sợ, nếu động thủ, cô không bật Kỳ Lân Văn Thân thì tuyệt đối không phải đối thủ của hắn!

Chỉ là… Trương Vô Nhiễm nhìn vũng máu đến xương cốt cũng không còn, miệng Bệ hạ chắc là đã khai quang rồi nhỉ?

Nói ai chết thì người đó chết!

Chẳng lẽ đây chính là "ngôn xuất pháp tùy" trong truyền thuyết?!

Lý Dịch hứng thú nhìn Giang Thần, nam tử tà dị trước mặt có một mùi vị đặc biệt, ăn vào nhất định sẽ rất ngon!

Nhìn làn da mọng nước này xem, dùng để hấp bánh bao là tuyệt nhất rồi!

Giang Thần thấy Lý Dịch không nói gì, tưởng rằng đối phương bị khí thế của mình dọa sợ.

Dù sao Lý Dịch cũng chỉ là một tiểu Mao Cương trung kỳ, còn hắn là Ma Thần chí cao vô thượng!

Định mệnh là phải hoàn thành đại sự đồ thiên, lưu lại một dấu ấn đậm nét trong lịch sử Ma Thần!

Với suy nghĩ muốn chăm sóc người mới, hắn khẽ thu liễm khí thế trên người, nở một nụ cười tự cho là thân thiện: "Ta tên Giang Thần,

cậu tên gì?" Lý Dịch ngại ngùng mỉm cười, vô hại nói: "Diệp Thần!" "Diệp Thần?

Tên hay đó!" Giang Thần cười ha ha: "Giống tôi, tên đều có một chữ 'Thần'!

Xem ra, đây là ý trời định…" Giang Thần rất nhanh phản ứng lại, thầm nghĩ thế giới này bị "Thiên" ảnh hưởng quá sâu rồi!

Trong tiềm thức, hắn đều cho rằng mình ở dưới Thiên, là con rối bị Thiên sắp đặt!

Điều này hoàn toàn sai!

Phải biết rằng, hắn là Ma Thần mạnh nhất định mệnh đồ Thiên!

Quân quyền Thiên thụ sẽ trở thành quá khứ!

Sau Giang Thần hắn, chính là quân quyền Thần thụ!

Lý Dịch thấy Giang Thần đột nhiên im lặng, có chút kỳ lạ hỏi: "Giang Thần ca ca, anh sao vậy?" Đôi mắt phượng của Trương Vô Nhiễm lập tức sáng rực lên.

Hai người này hình như cũng khá hợp nhau nha!

Thiếu niên lương gia và Ma Thần tà dị?

Chương 191

Khoan đã!

Bệ hạ là Dịch Thiên Đế trong truyền thuyết, thiếu niên lương gia hình như không liên quan gì đến cậu ta nhỉ?

Hơn nữa… cảnh này thật sự rất quen thuộc.

Ban đầu cô ta hình như chính là nhờ vào vẻ ngoài vô hại này, đi theo ba gia tộc Vương, Lý, Trương cùng nhau xuống mộ!

Nhưng, ai có thể ngờ, Bệ hạ lại chính là trùm cuối trong ngôi mộ cổ đó?!

Đại boss dẫn dắt họ phá đảo, điều này thật quá vô lý!

Nhìn vẻ mặt của Lý Dịch, rõ ràng là muốn lừa Giang Thần mà!

Tên này tuy trông rất tà ác và hiếu sát, nhưng đầu óc hình như không tốt lắm, càng giống một thiếu niên trung nhị lúc nào cũng miệng nói nghịch thiên!

Không chừng thật sự sẽ bị Bệ hạ lừa gạt, sau đó bị Bệ hạ dùng xong là vứt bỏ.

Nghĩ như vậy, tiểu tử này cũng khá đáng thương.

Haizz, lại một thiếu niên lầm lỡ bị Bệ hạ lừa gạt.

Giang Thần nhìn dáng vẻ vô hại, thuần khiết của thiếu niên, cộng thêm khí tức trên người đối phương khiến hắn rất yên tâm, thoải mái, có một cảm giác ấm áp như người thân, nên trong lòng hắn không có chút đề phòng nào đối với Lý Dịch.

Thế là hắn hiếm khi nở một nụ cười dịu dàng: "Không sao!" Sau đó Giang Thần quay đầu nhìn người phụ nữ trung niên đang ngây

người như khúc gỗ, lưỡi hái đỏ như máu sau lưng lóe lên hàn quang sắc bén: "Nhưng ta thấy cậu ngay cả đối với loại người này cũng không ra tay, lương thiện như vậy trong thế giới bẩn thỉu này sẽ không sống sót được đâu!

Rõ ràng là Ma Thần, nhưng vẫn giữ được sự lương thiện này, có lẽ đây chính là điểm độc đáo của cậu!

Nhưng, thế giới bây giờ đã thay đổi rồi, lương thiện như cậu rất dễ bị loài người làm hại.

Sau này cứ đi theo tôi đi, tôi sẽ bảo vệ cậu!" Trương Vô Nhiễm nội tâm điên cuồng châm chọc.

Lương thiện?

Bệ hạ trời sinh đã tuyệt duyên với cái danh từ này rồi mà!

Thật không biết ngươi đã nhìn thấy sự lương thiện của Bệ hạ ở cái xó xỉnh nào!

Chẳng lẽ đây chính là "tình nhân nhãn lý xuất Tây Thi"?

Kính lọc tình yêu sao?

Nhưng Trương Vô Nhiễm nội tâm càng thêm kinh ngạc, cô cuối cùng cũng hiểu vì sao Lý Dịch không giết người phụ nữ trung niên và cậu bé kia.

Thì ra là biết Giang Thần sẽ xuất hiện, nên vẫn luôn diễn kịch!

Trước đó cô có vài giây còn thật sự nghĩ rằng Bệ hạ làm ra chuyện đó là vì muốn tái hiện Long Vương Chuế Tế!

Haizz!

Cô thực sự quá ngu xuẩn rồi!

Căn bản không thể nào suy đoán ra được một phần vạn suy nghĩ

của Bệ hạ!

Một phút lừa gạt được một Ma Thần làm việc cho mình, Bệ hạ YYDS!

"Tôi thật sự có thể đi theo anh sao?" Lý Dịch cúi đầu, có chút không dám tin nói.

"Đương nhiên!

Chúng ta đều là Ma Thần cùng một chiến tuyến, tự nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau!" Giang Thần kiên định nói: "Thế giới này quá dơ bẩn rồi, Thiên chính là kẻ chủ mưu gây ra tất cả!

Chỉ có tiêu diệt sạch sẽ loài người và Thiên, thế giới này mới có thể trở lại bình thường!

Trước khi điều này đến, tôi sẽ bảo vệ cậu thật tốt!" A cái gì?

Trương Vô Nhiễm tuy biết Giang Thần đang coi Lý Dịch như em trai để chăm sóc, nhưng hồn hủ nữ của cô đã hoàn toàn bùng cháy rồi!

Lý Dịch nở một nụ cười thuần khiết, trong sáng rạng rỡ: "Ừm!

Cảm ơn anh!" Giang Thần nhìn nụ cười trong trẻo của Lý Dịch, thầm nghĩ thế gian này vẫn còn những điều tốt đẹp tồn tại!

Nhưng, chỉ cần Thiên chưa diệt, thứ gì đẹp đẽ đến mấy cũng sẽ bị hủy hoại!

Lý Dịch tò mò hỏi: "Giang Thần ca ca, không biết anh định giết Thiên như thế nào?" Giang Thần lạnh lùng nói: "Nó còn chưa thực sự thức tỉnh, nên ta cần phải trở nên vô cùng mạnh mẽ trong khoảng thời gian này, sau đó đợi đến ngày nó xuất hiện, chém giết nó!" "Ồ!" Lý Dịch đối với Ma Thần trung nhị này vẫn rất tò mò.

Dù sao, kẻ thù của đối phương hình như cũng là Dịch Thiên Đế.

Như vậy, mối quan hệ lợi hại hình như đã nhất quán rồi.

Chỉ là, Lý Dịch có chút băn khoăn.

Là hợp tác với Giang Thần giết Dịch Thiên Đế, rồi ăn thịt đối phương.

Hay là ăn thịt đối phương, một mình mình tiêu diệt Dịch Thiên Đế?

Hoặc là nuôi đối phương béo tốt rồi mới ăn?

Trước mắt Giang Thần đỏ như máu có một vệt sáng lóe lên, sau đó hắn nghiêm trọng nói: "Thuộc hạ của tôi vừa gửi tin nhắn nói Tam Táng Pháp Sư của Tiểu Lôi Âm Tự đã tìm được hắn, muốn dùng hắn tu luyện Hoan Hỉ Thiền!" Trương Vô Nhiễm nghe thấy bốn chữ Tam Táng Pháp Sư, sắc mặt cũng hơi biến đổi.

"Chẳng lẽ là tên Tà Phật đã phản bội Tiểu Lôi Âm Tự bảy mươi bảy năm trước?" "Nghe nói, hắn một mình đã tiêu diệt chín phần mười tăng nhân của Tiểu Lôi Âm Tự!

Chín phần chín tượng Phật đều bị đập nát!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Tên Tam Táng này thật không biết võ đức a!

Lấy lớn hiếp nhỏ, ngay cả tượng Phật bất động cũng không tha!

Xem ra hắn cũng không lợi hại lắm, chỉ có thể bắt nạt tiểu tăng cảnh giới thấp, và tượng Phật không biết động đậy!" Trương Vô Nhiễm im lặng một lát.

Thầm nghĩ Bệ hạ nhìn vấn đề vẫn thật thấu đáo, chỉ vài lời đã suy đoán ra chân tướng sự việc!

Trương Vô Nhiễm gật đầu nói: "Khi đó Tiểu Lôi Âm Tự vì tình nghĩa cũ nên không ra tay tàn nhẫn với Tam Táng, ngược lại Tam Táng hoàn toàn không nhớ ơn dưỡng dục của Tiểu Lôi Âm Tự, ngay cả tiểu sa di cũng tùy ý giết chóc!

Ngộ Không Đại Sư vì quá nhân từ, để Tam Táng chạy thoát, cuối cùng gây ra đại họa." "Tam Táng tự xưng là Táng Thiên Táng Địa Táng Chúng Sinh!

Tín ngưỡng lục đạo luân hồi, chỉ giết chóc mới có thể dừng lại!" "Vì đi theo con đường cực đoan, nên có rất nhiều người tín ngưỡng Tam Táng, trở thành thuộc hạ của hắn, cùng nhau làm ác!

Không biết có bao nhiêu người vì thế mà mất mạng, nghe nói ngay cả thai nhi trong bụng mẹ cũng khó thoát kiếp nạn!" Lý Dịch lộ ra vẻ mặt bất bình: "Tên Tam Táng này sao mà đáng ghét quá vậy?!

Lại giết nhiều người như thế!" Trương Vô Nhiễm nhìn vẻ mặt phẫn nộ tự nhiên lộ ra của Lý Dịch, trong lòng không khỏi cảm thán.

Đúng là Bệ hạ!!

Tốc độ nhập vai này cũng quá nhanh rồi!

Trực tiếp nhập vai thiếu niên hàng xóm thân yếu thể mềm dễ bị lừa, lương thiện ôn nhu ngây thơ, ngọt ngào!

Nếu không phải mình đã từng thấy Bệ hạ đại khai sát giới, thật sự sẽ bị cậu ta lừa mất!

Giang Thần nhíu mày, không vui nói: "Tên Tam Táng này đúng là ghê tởm, rõ ràng một mặt tàn sát chúng sinh, một mặt lại giương cao cờ hiệu cứu vớt chúng sinh, giả dối đến cực điểm!

Ác thì cứ ác thuần túy một chút không tốt sao?

Cứ phải làm cho người trong ngoài đều không phải người!

Tuy nhiên, thực lực của Tam Táng này quả thực lợi hại, cũng không trách có nhiều người theo hắn như vậy!" Lý Dịch hỏi: "So với đại ca anh thì ai lợi hại hơn?" "Đương nhiên là tôi!" Giang Thần không suy nghĩ mà nói: "Chỉ là dù có giết hắn, tôi cũng sẽ bị trọng

thương, cần mấy ngày mới có thể hồi phục lại!

Hiện giờ Côn Luân Đế Khư đã mở ra, gây xung đột với hắn thực sự không đáng!

Đợi tôi lấy được chìa khóa và bảo vật trong Côn Luân Đế Khư, trở nên mạnh hơn, liền thay cậu giết hắn!" Hít!

Trương Vô Nhiễm thầm hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong lòng trực hô Bệ hạ đỉnh của chóp!

Một kế ly gián tuyệt vời!

Không cần đổ máu đã khiến Tam Táng và Giang Thần trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Hiện giờ Côn Luân Đế Khư đã mở ra, Tam Táng chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, cũng sẽ đến Côn Luân tranh đoạt.

Chương 192

Theo lời Trương Bách Nhân, Côn Luân Đế Khư rất có thể chính là ngôi mộ cổ mà Bệ hạ đang ở!

Vì vậy, mục đích của mọi người hiện tại có khả năng rất cao chính là mộ cổ của Bệ hạ!

Mà Bệ hạ đã sớm dự liệu được điểm này, nên mới đến khu phố máy tính chờ đợi "chuột sa chĩnh gạo", chờ đợi Giang Thần đến!!!

Sau đó, dùng vẻ ngoài thiếu niên hàng xóm thu hút sự chú ý của Giang Thần, giành được thiện cảm của đối phương.

Thảo nào Bệ hạ trước đó lại muốn Ảnh Mị Hắc Hồ biến thành dáng vẻ ngây thơ lương thiện này, chứ không chọn vẻ ngoài tuấn mỹ tà ác u ám.

Hóa ra là có lớp cân nhắc này!

Thử tưởng tượng một chút, nếu hai người tà ác u ám gặp nhau sẽ xảy ra chuyện gì?

Đồng tính tương xích, dị tính tương hấp.

Hai người có tính cách giống hệt nhau, chắc chắn sẽ đánh nhau!

Cũng giống như những người thích khoe khoang nhất không thể chịu được người khác khoe khoang.

Nếu Bệ hạ chọn hình tượng phong cách u ám, sẽ không thể có được thiện cảm của Giang Thần, đạt được mục đích "mượn đao giết người".

Bệ hạ trước đó đã dự đoán cậu bé sẽ bị Giang Thần giết chết, còn ngăn cản mình ra tay, chứng tỏ đã sớm biết Giang Thần sẽ xuất hiện!

Dùng điều này để xây dựng hình tượng lương thiện lấy đức báo oán!

Trương Vô Nhiễm đột nhiên nhớ lại khi họ khám phá hồ Âm Dương và cổ mộ, mỗi lần Bệ hạ đều có thể dự đoán chính xác nguy hiểm, xem ra là vì Bệ hạ có mưu tính sâu xa, bày mưu lập kế, nên mới có thể biết chính xác như vậy!

Trương Vô Nhiễm càng nghĩ càng nhiều, càng nghĩ càng cảm thấy mỗi bước đi của Lý Dịch đều có những cân nhắc vô cùng sâu xa.

Nhất thời, sự sùng bái đối với Lý Dịch càng tăng lên! [Ting!

Tín đồ Trương Vô Nhiễm sùng bái ngài sâu sắc, giới hạn điểm Tín ngưỡng mỗi ngày nhận được tăng 50 điểm!] [Ting!

Tín đồ Trương Vô Nhiễm sùng bái ngài sâu sắc, giới hạn điểm Tín ngưỡng mỗi ngày nhận được tăng 50 điểm!] [Ting!

Tín đồ Trương Vô Nhiễm sùng bái ngài sâu sắc, giới hạn điểm Tín ngưỡng mỗi ngày nhận được tăng 50 điểm!] … Lý Dịch hơi ngạc nhiên.

Mình đã làm gì chứ?

Lại khiến Trương Vô Nhiễm sùng bái mình đến vậy?

Hơn nữa một lúc đã khiến giới hạn điểm Tín ngưỡng mỗi ngày nhận được tăng lên ba trăm điểm!

Chẳng lẽ là vì mị lực nhân cách của cậu ta quá mạnh, nên khi Trương Vô Nhiễm nhìn mình, liền không kìm được mà sùng bái mình sao?

Giang Thần thản nhiên nói: “Thời gian không còn nhiều, người muốn có được thứ trong Côn Luân Đế Khư quá nhiều, chúng ta vẫn nên đến Côn Luân Đế Khư trước đi!” Lý Dịch khó hiểu hỏi: “Đại ca,

thuộc hạ của anh không phải bị Tam Táng bắt đi rồi sao?

Anh không đi cứu hắn sao?" Giang Thần lắc đầu: "Đằng sau Tam Táng là một Tà Thần có lai lịch cực lớn, mà Côn Luân Đế Khư có sức hấp dẫn trí mạng đối với thần ma!

Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội Côn Luân Đế Khư mở ra lần này, đến lúc đó chúng ta ở Côn Luân Đế Khư ra tay cứu hắn là được!" Lý Dịch lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh: "Thì ra là vậy!" Giang Thần trong lòng thở dài.

Đệ đệ mà mình vừa nhận có phải quá ngây thơ, ngọt ngào rồi không?

Lại tin tưởng lời mình nói đến vậy.

Chỉ cần tìm hiểu một chút liền biết, bị Tam Táng bắt đi làm lò luyện, sao có thể còn đường sống?

Đây chẳng qua chỉ là lời nói dối của hắn mà thôi!

Xem ra, sau này phải quan tâm Diệp Thần nhiều hơn, nếu không bị người ta lừa gạt không chừng còn phải tự mình đếm tiền cho người ta nữa.

Trương Vô Nhiễm trong lòng thở dài.

Bệ hạ cũng quá giỏi diễn kịch rồi!

Theo sự hiểu biết của cô về Lý Dịch, Lý Dịch không thể có bất kỳ lòng trắc ẩn nào đối với người lạ.

Nói là đi cứu thuộc hạ của Giang Thần, không chừng là muốn dẫn đối phương đến cổ mộ để "tống nhân đầu".

Hoặc cũng có thể chỉ là thuận miệng nói ra, để củng cố hình tượng vai diễn của mình.

Đương nhiên, khả năng lớn hơn là trí thông minh của cô không đủ,

nên không thể nhìn thấu suy nghĩ của Bệ hạ.

Giang Thần thấp giọng nói: "Cẩn thận!

Có thứ gì đó đang đến gần!" Nói rồi, liền che chắn Lý Dịch ra sau lưng.

Vù vù vù!

Trên bầu trời truyền đến một trận tiếng rít chói tai, một thanh trường kiếm xanh thẫm vung lên, kiếm quang tung hoành, rắc rắc điểm điểm tinh quang!

Kiếm quang rực rỡ như sao rực kia, khiến người ta hoa mắt, như một cái lồng hoàn toàn bao phủ Giang Thần!

Giang Thần gầm nhẹ một tiếng: "Huyết Thần Ma Trảm!" Đôi cánh đỏ như máu sau lưng hắn bỗng nhiên mở ra, huyết vũ nghịch thiên, xé nát những luồng kiếm khí xanh biếc kia!

Hai bên va chạm, kích nổ ra luồng sáng chói lọi và rực rỡ, thật sự hoa lệ mà bắt mắt.

Lý Dịch khẽ nheo mắt.

Giang Thần có nương tay không?

Với tầng thứ công kích này, căn bản không xứng với hai từ "Ma Thần" cao siêu đó!

Trên bầu trời.

Người tung ra kiếm này cuối cùng cũng lộ diện.

Đó là một giai nhân cực đẹp.

Mái tóc dài bạc trắng tung bay trong gió, ở thái dương có những sợi tơ xuyên thành châu hoa, rủ xuống hai bên, che nhẹ thái dương, khiến cô càng thêm kiều diễm, duyên dáng.

Xương cốt băng cơ ngọc cốt, làn da trong suốt tinh khiết, mang một khí chất cao quý, thoát tục, nhã nhặn động lòng người, toàn thân toát ra một mị lực lạnh lùng, ngạo nghễ!

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, một bên mắt của cô màu xanh thẫm, một bên mắt màu trắng bệch.

Thiên sinh dị đồng!

Trường kiếm trong tay cô… Giang Thần thấy người này, lông mày kiếm nhíu chặt, lạnh lùng nói: "Ngươi là ai?

Lại dám chủ động tấn công ta!" Người kia không nói một lời, chỉ có kiếm lạnh như ngàn năm huyền băng!

Thân kiếm màu xanh thẫm dần chuyển sang trắng bệch, hai mặt thân kiếm.

Bùng phát ra kiếm quang tuyết trắng chói lọi khiến người ta khó mở mắt, một bên có lấp lánh như mưa sao, nhấp nháy phát sáng; một bên lại như cầu vồng trắng kinh thiên, xé rách trời xanh.

Hai loại kiếm quang rực rỡ khác nhau đan xen, uyển như phượng hoàng cùng múa, trực tiếp đánh thẳng vào giữa trán Giang Thần!

Giang Thần "a a" cười lạnh: "Nếu ngươi muốn tìm chết, ta liền thành toàn cho ngươi!" Một thanh trường thương ma khí ngút trời bắn ra từ xương sống Giang Thần, uyển như hắc long gầm thét, trực tiếp đâm về phía trái tim nữ tử!

Trương Vô Nhiễm bị dư ba do hai người giao thủ tấn công, trên làn da trắng như tuyết, Kỳ Lân Văn Thân uy nghiêm thần thánh hiện hóa!

Trong nháy mắt, khí tức của Trương Vô Nhiễm bùng nổ, ẩn ẩn hình thành thế chân vạc với khí thế của hai người Giang Thần!

Ngược lại Lý Dịch lại giống như một vũng nước ao tù, không hề dậy lên một chút gợn sóng nào.

Kiếm khí lạnh thấu xương của nữ tử hoành hành, nhưng khi đến gần Lý Dịch trong vòng nửa mét liền tự động tiêu tan.

Bị một trường lực vô hình hóa giải!

Kể từ khi Lý Dịch dung hợp Âm Dương Ma Huyết, đây là sản phẩm phụ mà cậu ta có được.

Tuy không quá mạnh, nhưng nghiền ép sinh mệnh thể dưới cảnh giới Mao Cương vẫn rất dễ dàng.

Lý Dịch đứng ở góc phòng, không hề thu hút sự chú ý của mọi người.

Cảm giác tồn tại cực thấp.

Chương 193

Giang Thần và người phụ nữ kia đồng thời hướng ánh mắt về phía Trương Vô Nhiễm.

Giang Thần có chút chán ghét nhìn Trương Vô Nhiễm, khí tức trên người cô ta khiến hắn rất khó chịu.

Còn người phụ nữ lạnh lùng kia thì nhíu mày một cái, trong đôi mắt thu thủy mang theo một tia kinh hỉ: "Đây là Kỳ Lân Văn Thân của Trương gia!" Giang Thần không đặt sự chú ý vào Trương Vô Nhiễm, mà lạnh lùng nhìn chằm chằm người phụ nữ lạnh lùng.

Huyết Ma Thương trong tay Giang Thần vung ra một đóa thương hoa rực rỡ yêu dị, đâm thẳng vào giữa trán nữ tử, muốn tiêu diệt cô ta!

Nữ tử miễn cưỡng dùng kiếm đỡ lấy một thương này của Giang Thần, nhưng áp lực cực lớn!

Theo thời gian trôi qua, cô ta càng lúc càng cố sức, có chút khó có thể chịu đựng.

Giang Thần thì càng đánh càng dũng mãnh, thương xuất như rồng, ép nữ tử liên tục lùi về sau.

Nữ tử lạnh lùng cao giọng nói: "Người Trương gia còn đang đợi gì nữa?

Mau cùng Trấn Quỷ Ti của ta tiêu diệt tà ma này đi!" Giang Thần cau mày chặt.

Đối phó với người phụ nữ này hắn không có áp lực quá lớn, nhưng nếu Trương Vô Nhiễm cũng ra tay, thì sẽ khó giải quyết!

Quan trọng là, Trương Vô Nhiễm là người bên cạnh Diệp Thần,

nếu mình giết cô ta, Diệp Thần có buồn không?

Trương Vô Nhiễm không ra tay, mà vẻ mặt nghi hoặc nhìn người phụ nữ lạnh lùng.

Trấn Quỷ Ti?

Đây lại là thế lực gì?

Có quen thân với Trương gia bọn họ không?

Trương Vô Nhiễm nhìn Lý Dịch, đây mới là chủ nhân của cô, đương nhiên phải nghe theo sự sắp xếp của cậu ta.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Không cần ra tay." Trương Vô Nhiễm gật đầu.

Giang Thần thấy Trương Vô Nhiễm nghe lời Lý Dịch như vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Còn người phụ nữ lạnh lùng kia hơi ngẩn ra, sau đó hướng ánh mắt về phía Lý Dịch.

Người đàn ông này trông rất bình thường, nhưng đôi mắt trong trẻo, sạch sẽ.

Chỉ là nhìn lâu một chút, sẽ khiến người ta có một cảm giác dễ vỡ, khiến người ta không kìm được mà muốn nâng niu trong lòng bàn tay, sợ cậu ta bị thương.

Điều này khiến người phụ nữ lạnh lùng vẻ mặt khó hiểu.

Nếu là thiếu nữ có cảm giác dễ vỡ này cô ta còn có thể lý giải, nhưng một người đàn ông lại có cảm giác dễ vỡ này, chẳng phải là nói nhảm sao!

Quan trọng là, cô ta lại thật sự có một xúc động mềm lòng!

Đơn giản là quá vô lý!

Nhưng, rất nhanh, người phụ nữ lạnh lùng cường hành áp chế loại xúc động kì lạ này.

Trong mắt trái trắng bệch của cô ta lóe lên một tia thần quang thánh khiết: "Vinh quang của Thiên Đế, che chở cho thân ta!" Khí thế của người phụ nữ lạnh lùng lại có sự thăng tiến cực lớn, áp chế cả khí thế của Giang Thần!

Giang Thần cảm nhận được thần lực cổ xưa mà đối phương phóng thích ra, ánh mắt liền biến đổi!

"Ngươi là Thiên Sứ Đồ!" Người phụ nữ lạnh lùng ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói: "Không sai!

Ta là Bạch Hoàng, là Thiên Sứ Đồ bậc nhất của Thiên Đế!

Loại ma bẩn thỉu như ngươi, căn bản không xứng sống trên thế giới này, đương nhiên phải bị kiếm của ta tiêu diệt!" "Còn ngươi nữa!" Người phụ nữ lạnh lùng chỉ kiếm vào Lý Dịch, giọng nói băng giá: "Ngươi giấu thật sâu, lại có thể che giấu Ma Huyết bí mật đến thế!

Nếu không phải ta đã mở Thiên Mục Chúc Phúc, nếu không thì thật sự đã bị ngươi lừa gạt rồi!" Lý Dịch hơi cạn lời.

Lại ăn vạ đến mình rồi sao?

Tôi chỉ đứng bên cạnh xem kịch thôi mà!

"Ma Thần đều phải chết!" Người phụ nữ lạnh lùng vung một kiếm ra, kiếm khí phù dao thẳng lên chín vạn dặm!

Kiếm khí đó như điện chớp bay đi, tiếng gió sắc bén và mảnh mai xuyên qua đường hẻm vượt qua phòng, dễ dàng xuyên thủng tầng khí quyển bị nén đến cực hạn.

Giang Thần trong lòng tràn đầy sát ý, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt,

trên mũi thương khí huyết tối tăm lượn lờ, toát ra sát khí sắc bén!

Nó dần dần chuyển hóa thành màu đỏ máu, mùi máu tanh nồng nặc khiến người ta buồn nôn, từ từ lan ra từ trong cơ thể Giang Thần, nhìn từ xa, huyết khí tràn ngập, uyển như một Tôn Huyết Ma Thần giáng thế.

"Giết!" Một tiếng gầm thét trầm thấp tràn đầy sát ý, truyền ra từ giữa cổ họng Giang Thần, thân hình hắn lóe lên liền biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, Huyết Sắc Ma Thương bùng nổ, đâm thẳng vào yết hầu trắng như ngọc của Bạch Hoàng!

Phát giác ra công kích của Giang Thần, Bạch Hoàng khẽ hừ một tiếng, ánh mắt khinh thường.

Bàn tay ngọc ngà khẽ động, liền khuấy động phong vân, kiếm xuất như sông!

Kiếm đó như phượng múa bay trời, cực kỳ hoa lệ rực rỡ, thoắt cái đã xuyên thủng luồng huyết sắc cực thịnh kia!

Hào quang huyết sắc bị áp chế dần dần tiêu tán, trường kiếm màu trắng bệch mang theo sự lạnh lẽo vô tận đâm xuyên lồng ngực Giang Thần!

Giang Thần khó tin nhìn lồng ngực mình.

Kiếp này hắn chí lớn ngút trời còn chưa thực hiện, chỉ mới giết được vài phàm nhân, lại chết trong tay một Thiên Sứ Đồ hạng bét!

Điều này khiến hắn kiêu ngạo khó chấp nhận!

Lý Dịch cũng cảm thấy hơi khó chấp nhận.

Giang Thần xuất hiện ngầu lòi, phong cách như vậy, Lý Dịch còn tưởng mình đã ôm được đùi lớn.

Vừa rồi thấy hai người giao thủ, cậu ta cũng cho rằng Giang Thần

đang ẩn giấu thực lực.

Kết quả chỉ có vậy thôi sao?

Nói muốn trở thành Ma Thần thí Thiên đâu rồi?

Hóa ra anh thật sự yếu như vậy!

Tuy nhiên, Giang Thần dù có chết, cũng phải chết trong mộ phần của mình.

Bằng không, cậu ta không lấy được nhân đầu thì tính tích phân kiểu gì?

"Cứu Giang Thần!" Giọng Lý Dịch vẫn bình thản.

Dựa vào thực lực của Giang Thần và Bạch Hoàng, Trương Vô Nhiễm đáng lẽ có thể đối phó được.

Để đề phòng vạn nhất, Lý Dịch còn bảo Anh Vũ Đao Vũ ra trận!

Có Diêm Ma Đao gia trì cho Anh Vũ Đao Vũ, đủ sức chiến đấu với tồn tại Hậu kỳ thậm chí đỉnh phong của Cầm Tâm Cảnh!

Trương Vô Nhiễm khẽ quát một tiếng, Kỳ Lân Văn Thân màu xanh biếc từ làn da trắng như ngọc của cô ta vọt ra, đạp gió đạp lửa, mang theo Thiên Chiếu Nhật Viêm màu xanh lao về phía Bạch Hoàng.

Bạch Hoàng thấy Trương Vô Nhiễm lại xông tới, muốn ra tay giết mình, không khỏi đại nộ: "Xem ra Trương gia đã phản bội Thiên Đế Bệ hạ, lại cấu kết với tà ma, ra tay với Trấn Quỷ Ti!

Năm đó Ti chủ e rằng chính là bị Trương gia các ngươi mưu hại!" Trương Vô Nhiễm chỉ thấy Bạch Hoàng nói năng kỳ lạ, cô ta ngay cả Trấn Quỷ Ti là thế lực gì cũng chưa từng nghe nói!

Tuy nhiên, điều này không ngăn cản cô ta giết Bạch Hoàng!

Con Kỳ Lân toàn thân bốc cháy ngọn lửa xanh lè kia một ngụm

cắn đứt kiếm khí mà Bạch Hoàng chém ra, phát ra một tiếng gầm thét vang dội, phun ra một quả cầu lửa xanh về phía Bạch Hoàng!

Bạch Hoàng thi triển thủ đoạn, mắt phải xanh thẫm đột nhiên sáng lên: "Đế Diệt Lãnh Tịch!" Đây là cấm thuật!

Một tia sáng xanh thẫm u ám lóe lên rồi biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Vô Nhiễm chỉ cảm thấy mình sắp bị xóa sổ mọi sinh cơ, triệt để tiêu diệt!

Lý Dịch lộ ra ánh mắt đầy hứng thú.

Chiêu này không phải là sức mạnh tự thân của Bạch Hoàng.

Chắc chắn là một loại thuật pháp thỉnh thần.

Chương 194

Nhưng, cấm thuật mà Bạch Hoàng thi triển thực sự lợi hại, không nhìn ra cô ta phải trả bất kỳ cái giá nào.

Dường như sức mạnh này đến từ hư không.

Điều này rất không khoa học.

"Anh Vũ Đao Vũ, động thủ!

Giữ lại mạng sống!" Lý Dịch tùy ý căn dặn một câu.

"Vâng!" Từ góc tối u ám, một giọng nói nhẹ nhàng, mỹ diệu như phong hoa tuyết nguyệt vang lên, chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, một thanh đại thái đao màu đỏ sẫm xuất hiện trước mặt Trương Vô Nhiễm, chặn đứng tử quang của Đế Diệt Lãnh Tịch!

Rắc!

Sức mạnh bùng phát ra từ hai bên khiến Giang Thần cảm thấy một tia tuyệt vọng.

Cái này đơn giản không giống thứ có thể xuất hiện trong thời đại này!

Ngay cả Ma Thần, cũng bị hạn chế bởi quy tắc, không thể sử dụng sức mạnh quá cường đại.

Nếu không phải Côn Luân Đế Khư hé mở một góc, những Ma Thần như họ cũng không thể giáng thế.

Nhưng… hai người này làm sao có thể bùng phát ra lực lượng kinh khủng như vậy?

Cả bầu trời bị hào quang xanh thẫm và đỏ sẫm bao phủ, sau đó hai bên không ngừng xâm nhiễm lẫn nhau, uyển như hai loại thuốc

nhuộm khác nhau đang hòa trộn!

Càng giống như một họa sĩ đang pha màu, mà bầu trời này chính là bảng màu!

Cảnh tượng này thực sự quá chấn động.

Khiến Trương Vô Nhiễm và Giang Thần tâm thần chấn động, suýt chút nữa đạo tâm không ổn định.

Giang Thần cười thảm một tiếng.

"Thì ra sức mạnh của Thiên lại cường đại như vậy sao?" Lý Dịch thấy vậy có chút sốt ruột.

Giang Thần nếu đạo tâm không ổn định, cảnh giới hạ thấp, lúc gặt hái nhân đầu điểm tích phân sẽ giảm đi!

Lý Dịch vội vàng mở miệng an ủi: "Đại ca, thắng bại là chuyện thường của binh gia, tôi tin anh sau này nhất định sẽ trở nên mạnh hơn, sau đó giết Thiên Đế!" "Thật không?" Trong đôi mắt đỏ như máu của Giang Thần tràn đầy sự mê mang và không tự tin.

Có thể khiến thiếu niên trung nhị lúc nào cũng miệng nói nghịch thiên này biến thành bộ dạng này, xem ra cảnh Anh Vũ Đao Vũ và Bạch Hoàng giao thủ thực sự đã đả kích hắn.

Lý Dịch khẳng định nói: "Nhất định sẽ có một ngày như vậy!" Đợi anh trở thành điểm tích phân của tôi rồi, tôi sẽ giữ lại nhãn cầu của anh, để anh tận mắt chứng kiến, tôi làm thế nào mà đạp trên thi cốt của đế vương cũ, trở thành tân đế!

Nghĩ như vậy, mình thật là quá lương thiện rồi.

Dùng đôi tay để thực hiện ước mơ của người khác!

Những gì người khác không thể thực hiện được, tôi giúp anh thực hiện!

Giang Thần vẻ mặt cảm động: “Ừm!

Tôi nhất định sẽ cố gắng làm được.” Lý Dịch dịu dàng khuyên bảo: “Đại ca, anh có biết tại sao Thiên Đế lại mạnh như vậy không?” “Tại sao?” Giang Thần tò mò nhìn Lý Dịch.

Lý Dịch nói từng chữ một: “Bởi vì Thiên Đế không phải một người!” Giang Thần khó hiểu: “Thiên Đế vốn dĩ không phải là người mà!” Lý Dịch im lặng một lát, giải thích: “Ý tôi là, Thiên Đế không phải chiến đấu đơn độc, dưới trướng có cả một đám sứ đồ và tín đồ chiến đấu thay cho hắn!

Anh thử nghĩ xem, anh muốn đi khiêu chiến Thiên Đế, thì phải giết các sứ đồ dưới trướng hắn trước, cho dù anh có giết đến trước mặt hắn, anh còn giữ được mấy phần thực lực?” Giang Thần lập tức hiểu ra: “Đúng là như vậy!

Ngày xưa khi tôi còn là Huyết Ma Thần chí cao vô thượng, liền một mình một thương xông vào Thiên Đình, kết quả ngay cả mặt Thiên Đế cũng chưa nhìn thấy đã bị giết rồi!” Lý Dịch: “…” Anh yếu đến vậy sao?

Tôi còn tưởng anh đại chiến ba trăm hiệp với Dịch Thiên Đế, vì thể lực không đủ, kiệt sức mà chết.

Không ngờ chân tướng sự việc lại như vậy!

Anh trước đây “khẩu hải” cũng quá nghiêm trọng rồi!

Khiến tôi còn tin anh là tồn tại ngang tài ngang sức với Thiên Đế.

Thậm chí còn cảm thấy anh hiện tại vẫn còn vài lá bài tẩy chưa dùng đến, những lá bài tẩy này một khi lật ra, liền có uy năng khủng bố vô cùng.

Kết quả… chỉ có vậy thôi sao?

Nhất thời, Lý Dịch không còn mấy hứng thú với Giang Thần nữa.

"Ừm!

Anh mau đi phát triển tín đồ đi!

Còn một khoảng thời gian nữa Côn Luân Đế Khư mới thực sự mở ra, đợi anh mạnh hơn rồi đi cũng không muộn." Giang Thần dứt khoát gật đầu: "Cậu nói đúng!" Giang Thần nghĩ nghĩ lại nói: "Cậu có muốn cùng tôi đi phát triển tín đồ không?

Như vậy tôi cũng dễ bảo vệ cậu hơn." Lý Dịch không nói gì, mà nhìn lên bầu trời, nơi Anh Vũ Đao Vũ dần lộ ra thân ảnh tuyệt mỹ trong hào quang rực rỡ.

Giang Thần hơi ngẩn người.

Mình có phải bị ghét bỏ rồi không?

Không!

Chắc là hắn cảm giác sai.

Giang Thần khẽ ho một tiếng, nói lời cáo từ, rồi rời đi.

Đợi hắn lần sau đến Côn Luân Đế Khư, nhất định có thể mang về nhiều nhân đầu hơn cho Lý Dịch.

Trên bầu trời.

Cuộc tử chiến giữa Anh Vũ Đao Vũ và Bạch Hoàng cuối cùng cũng kết thúc.

Một luồng đao quang thê diễm chém nát vạn cổ huyền băng, áp chế khí cơ của Bạch Hoàng!

Bàn tay ngọc ngà tưởng chừng yếu ớt, mềm mại của Anh Vũ Đao Vũ bùng phát ra sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, một tay siết chặt cổ ngọc của Bạch Hoàng, giống như xách một con chó chết mà

mang đến trước mặt Lý Dịch.

Nếu không phải Lý Dịch nói phải giữ lại mạng sống, e rằng Bạch Hoàng đã sớm bị Diêm Ma Đao chém giết.

Bạch Hoàng tuy bại, thần sắc vẫn cao ngạo: "Các ngươi có biết bản tọa là ai không?" "Thiên Sứ Đồ bậc nhất dưới trướng Thiên Đế, xếp thứ chín trong Thập Phương Trảm Quỷ Sứ của Trấn Quỷ Ti!" "Nếu các ngươi dám giết ta, Trấn Quỷ Ti chắc chắn sẽ truy sát các ngươi đến chân trời góc biển, không chết không ngừng!" "Bản tọa…" Bốp!

Anh Vũ Đao Vũ giơ tay tát Bạch Hoàng một bạt tai, cắt ngang lời cô ta một cách thô bạo.

Khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của Bạch Hoàng lập tức hiện lên một vết tát đỏ chót, trông có vẻ thê thảm.

Bạch Hoàng há miệng, đang chuẩn bị buông vài lời cay nghiệt.

Tay Anh Vũ Đao Vũ đã giơ cao.

Bạch Hoàng đành phải thức thời ngậm miệng.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Xếp thứ chín?

Xem ra cô và Giang Thần giống nhau, đều chỉ là nhân vật nhỏ bé mà thôi!

Từng người một rõ ràng rất yếu, lại quá tự tin, ai đã cho các người dũng khí đó?" Trong lòng Bạch Hoàng rất không phục, muốn phản bác: "Bản tọa là Thiên Sứ Đồ bậc nhất, làm sao có thể phản bội Thiên Đế…" Bốp!

Anh Vũ Đao Vũ giáng cho cô ta một bạt tai dứt khoát và mạnh mẽ.

Bạch Hoàng coi như đã hiểu, hễ mở miệng là sẽ bị đánh, đành im lặng.

Giọng Lý Dịch bình thản, nhưng khí chất trên người cậu ta đột nhiên thay đổi lớn, tối tăm sâu thẳm, uyển như nước ao tù u ám, khiến người ta nghẹt thở!

"Tôi hỏi cô, Thiên Đế mà cô hiệu trung thực lực thế nào?" Bạch Hoàng nghiến răng, cố gắng chống cự ma khí ngút trời mà Lý Dịch phóng thích ra.

Trong lòng cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Kẻ này rốt cuộc sau lưng là vị Ma Thần nào?

Ngay cả cô, trong thời đại mạt pháp cũng chỉ có thể dựa vào sức mạnh mà Thiên Đế để lại, bùng phát ra sức mạnh vượt quá Cầm Tâm Cảnh!

Nhưng, người này lại không hề có hạn chế như vậy.

Chỉ bằng vào luồng ma khí cuồn cuộn này, đã khiến cô, một cường giả Thanh Tâm Cảnh hậu kỳ, cảm thấy vô cùng kinh sợ!

Chương 195

Chẳng lẽ, Ma Thần sau lưng người này là mấy vị tồn tại cổ xưa và thần bí nhất sao?

Giọng Lý Dịch lại vang lên, uy áp càng thêm nặng nề, uyển như đế vương chí tôn vô thượng đang phủ thị những con bọ dưới đất: "Cô bây giờ không muốn mở miệng, chỉ là cô chưa trải qua sự tuyệt vọng và đau khổ thật sự!

Nhưng đợi đến khi cô bằng lòng mở miệng, cô đối với tôi đã không còn giá trị, đến lúc đó, cô ngay cả cơ hội hối hận cũng không có!" Uy áp bàng bạc ập đến, khiến Bạch Hoàng suýt chút nữa nghiến nát một hàm răng bạc, toàn thân xương cốt đều phát ra tiếng lách tách quái dị!

Bóng dáng trước mắt ngày càng hùng vĩ, cao không thể với tới!

Linh hồn cô ta từng khoảnh khắc đều đang chịu đựng sự xung kích khổng lồ không thể tưởng tượng nổi, rất nhanh, cô ta liền không chống đỡ nổi, ngất lịm đi.

Lý Dịch khẽ vuốt ve bộ lông mượt mà của Ảnh Mị Hắc Hồ, ánh mắt bình thản.

Ảnh Mị Hắc Hồ dụi dụi đầu ngón tay Lý Dịch, cảm giác ấm áp khiến nó dường như rất say mê.

Lý Dịch liếc nhìn Bạch Hoàng, người tên Bạch Hoàng này ý chí tinh thần hơi yếu ớt, ngay cả công kích tinh thần của Ảnh Mị Hắc Hồ cũng không chịu đựng nổi.

Tuy nhiên, Ảnh Mị Hắc Hồ sau khi dung hợp Linh Mị Châu, về mặt công kích tinh thần, quả thực vô cùng khủng bố.

“Bên ngoài có rất nhiều người tụ tập lại rồi!” Đao phong trong tay Anh Vũ Đao Vũ khẽ rung lên, thấp giọng nói: “Chủ nhân, có cần tôi tiêu diệt tất cả bọn họ không?” Những người này chắc hẳn là nhìn thấy dị tượng do Bạch Hoàng và Anh Vũ Đao Vũ giao thủ tạo ra, nên mới đến quay video clip.

Đương nhiên, còn có vài luồng khí tức rất mạnh mẽ, chỉ là đứng từ xa quan sát, không có ý định ra tay.

“Đem người và tất cả máy tính ở đây đi!

Đừng gây thêm chuyện!” Lý Dịch căn dặn một câu, Trương Vô Nhiễm và Anh Vũ Đao Vũ lập tức hành động.

Anh Vũ Đao Vũ một tay xách Bạch Hoàng, một tay thu gom máy tính.

Tốc độ của Trương Vô Nhiễm chậm hơn một chút, nhưng cũng mang đi một lượng lớn máy tính.

Lý Dịch bảo Ảnh Mị Hắc Hồ che giấu họ, ngăn không cho người khác nhìn thấy.

Phương pháp che giấu của Ảnh Mị Hắc Hồ tương đương với việc giảm cảm giác tồn tại của mọi người, khiến con người không thể phát hiện ra họ.

Hay nói cách khác là bỏ qua sự tồn tại của họ.

Bởi vì con người là động vật thị giác và động vật cảm xúc, nên điểm này rất dễ làm được.

Chỉ là, camera sẽ ghi lại hành động của họ.

May mắn thay trước đó khi Anh Vũ Đao Vũ và Bạch Hoàng giao thủ, đã cắt đứt nguồn điện ở đây.

Nên camera không quay được hình ảnh của họ.

Lý Dịch và những người khác tốc độ rất nhanh, ẩn mình trong bóng tối, biến mất vào màn đêm mịt mùng.

Còn bên trong Trấn Quỷ Ti thì lại nổi lên sóng to gió lớn!

Bạch Hoàng, một trong Thập Phương Trảm Quỷ Sứ, Sứ đồ cấp một.

Quyền hạn của cô ta cực lớn, địa vị cao quý, trấn thủ Đào Hoa Nguyên cùng Hắc Long, được nhiều người gọi là Hắc Bạch Ngự Sử!

Trong thời đại khan hiếm chiến lực đỉnh cao như hiện nay, một Sứ đồ cấp một ở Thanh Tâm Cảnh hậu kỳ ít đến đáng thương!

Trong số các Sứ đồ đã phục hồi ở Trấn Quỷ Ti, thực lực của Bạch Hoàng có thể xếp vào top năm!

Nhưng bây giờ, một vị đại năng như vậy lại mất liên lạc khi săn lùng ma thần ở U Đô Thị!

Chuyện này quả thực là một trận động đất lớn!

Chi nhánh Trấn Quỷ Ti U Đô Thị.

Trưởng chi nhánh toát mồ hôi hột, không ngừng điều động người đến Khu Máy Tính, nơi Bạch Hoàng từng đến trước khi mất liên lạc.

Trong miệng lẩm bẩm: "Tôn ma thần xuất hiện ở Đại học Liễm Cẩu kia rốt cuộc có lai lịch gì, mà lại có thể khiến Trảm Quỷ Sứ Bạch Hoàng rơi vào nguy hiểm?" "Thưa trưởng bộ phận!

Tình hình bên Khu Máy Tính đã được gửi về!" Một nhân viên Trấn Quỷ Ti bình thường nói.

Ở Trấn Quỷ Ti, không phải tất cả mọi người đều là dị nhân hay tu luyện giả.

Đa số đều là người thường, chỉ có số ít đến hiện trường săn bắt quỷ vật ma thần mới là dị nhân và tu luyện giả.

Bộ phận hậu cần đều là người thường.

“Mở ra!!” Trưởng chi nhánh vội vàng nói.

Rất nhanh, hình ảnh do máy bay không người lái quay được đã chiếu lên màn hình.

Trong hình ảnh, thời tiết bên đó rất đẹp, trời trong xanh không một gợn mây, đầy sao, Khu Máy Tính bên dưới không bị ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ là trần nhà và tường có dấu hiệu vỡ nát và tan chảy.

Trưởng chi nhánh mặt đầy khó hiểu: “Với thực lực của đại nhân Bạch Hoàng, sau khi ra tay hẳn phải gây ra sự phá hủy cực lớn cho môi trường xung quanh mới phải, sao lại bình yên như vậy?” Nhân viên hậu cần vội vàng đáp: “Thưa trưởng bộ phận, hiện trường lại gửi về một đoạn video nữa!” “Mau mở ra!” “Vâng!” Đoạn video này rất mờ, có lẽ được quay bằng điện thoại.

Nhưng, những hình ảnh bên trong lại khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy ngột ngạt vô cùng!

Trên bầu trời, hai luồng ánh sáng với màu sắc khác nhau như những vệt màu đang hòa quyện và ăn mòn lẫn nhau, cố gắng xóa bỏ đối phương!

Rất nhanh, ánh sáng dần tiêu tán, lộ ra hai bóng dáng tuyệt mỹ.

Sau đó, một trong hai bóng dáng đó bị đánh bại, bị một người khác kéo đi như kéo rác!

Lâu sau, trưởng chi nhánh khó khăn nói: “Thảo nào!

Theo dự báo thời tiết, khu vực này sẽ có mưa, kết quả lại trời trong xanh không một gợn mây, thì ra là vì đại nhân Bạch Hoàng và một người khác đang giao đấu!” “Người này thực lực cực mạnh,

Trấn Quỷ Ti lệnh cho anh ta nhìn thấy thì vạn lần đừng tấn công đối phương!" Những người khác im lặng.

Với cánh tay chân bé nhỏ của bọn họ, sao có thể cứng đối cứng với đại lão cấp này?

Chẳng phải đó là tự tìm đường chết sao?

"Ting ting ting!!!" Chiếc điện thoại chuyên dụng trong túi trưởng chi nhánh phát ra tiếng kêu gấp gáp.

Đó là tiếng chuông chỉ khi có cuộc gọi khẩn cấp!

Trái tim trưởng chi nhánh thắt lại, thầm nghĩ lại có vấn đề gì nữa đây?

Cầm điện thoại lên nhìn, năm chữ lớn màu đen hiển thị trên màn hình suýt chút nữa khiến ông ta mềm nhũn chân!

Trảm Quỷ Sứ Hắc Long!

Chết tiệt!

Sao cái sát thần kia lại gọi cho mình?

Chẳng lẽ là vì chuyện của Bạch Hoàng?

Nhưng, tin tức này truyền đi quá nhanh rồi thì phải?

Hắc Long là chuẩn Sứ đồ cấp hai, trưởng chi nhánh sao dám lơ là?

Với tốc độ nhanh nhất có thể nghe máy, cung kính nói: "Đại nhân Hắc Long!" "Ngươi có tin tức gì về Bạch Hoàng không?" Giọng Hắc Long rất lạnh lùng, nhưng trưởng chi nhánh vẫn nghe ra một tia sốt ruột trong đó.

Thầm nghĩ lời đồn quả nhiên không sai, mối quan hệ giữa Hắc Long và Bạch Hoàng không đơn thuần.

Chuyện này bây giờ càng khó giải quyết rồi.

Tính cách Hắc Long tuy bình thường rất trầm ổn, nhưng một khi phát điên lên thì bất chấp tất cả, sáu thân không nhận!

Ai biết Hắc Long biết Bạch Hoàng bị ma thần bắt đi sẽ làm ra chuyện gì phi lý trí?

Phải biết, ma thần đa số là những tồn tại bị dục vọng chi phối, nếu Bạch Hoàng mất trinh tiết, Hắc Long chẳng phải sẽ giết cô ta để mua vui sao?

Nghĩ đến đây.

Trưởng chi nhánh ấp úng nói: "Bẩm đại nhân Hắc Long, theo manh mối chúng ta hiện tại có được, đại nhân Bạch Hoàng đã bị một tôn ma thần bắt đi!" "Tôn ma thần ở Đại học Liếm Cẩu kia?" Hắc Long hỏi ngược lại: "Tôn ma thần đó thực lực bình thường, không phải là đối thủ của Bạch Hoàng, hẳn là ma thần khác rồi phải không?" Trưởng chi nhánh nịnh nọt nói: "Đại nhân Hắc Long tuệ nhãn như cự, quả thật không phải tôn ma thần đã đồ sát Đại học Liếm Cẩu kia, mà là một nữ ma thần!

Thực lực cực mạnh, hoàn toàn áp chế đại nhân Bạch Hoàng đang mở Thiên Đế Vinh Quang!" Đầu dây bên kia điện thoại một trận im lặng.

Thời gian trôi qua dài đến mức khiến trưởng chi nhánh cực kỳ sốt ruột, trên trán đổ ra một lớp mồ hôi lạnh dày đặc, tụ thành dòng chảy xuống, ông ta cũng không dám lau đi.

Chương 196

Lâu sau.

Bên kia cuối cùng cũng có hồi đáp: "Chuyện này ta sẽ xử lý, các ngươi cố gắng tìm kiếm manh mối về Bạch Hoàng là được." "Vâng!" Trưởng chi nhánh thở phào nhẹ nhõm, cúp điện thoại, lập tức điều động người tìm kiếm tung tích của nữ ma thần trong phạm vi toàn thành phố.

Nhưng trong lòng ông ta lại thầm cầu nguyện đừng tìm thấy.

Bởi vì một khi tung tích nữ ma thần bại lộ, chắc chắn sẽ gây ra sự tàn sát trên diện rộng.

Khi đó U Đô Thị chắc chắn sẽ thương vong thảm trọng.

Nhưng, sợ cái gì thì cái đó đến.

Khu Đông U Đô Thị.

Đôi cánh đỏ máu giang rộng, bầu trời được nhuộm một vệt ráng chiều diễm lệ!

Dưới những cơn mưa máu hoa lệ mà sắc lạnh, là một đám tín đồ đang quỳ bái trên mặt đất!

Hiển thánh trước mặt mọi người!

Giang Thần đang bồi dưỡng tín đồ của mình, chuẩn bị sau khi phát triển lên sẽ đến Côn Luân Đế Khư để tìm kiếm cơ duyên.

Trong đầu hắn, một giọng nói khác không ngừng vang vọng: "Côn Luân Đế Khư sắp mở ra rồi, đừng lãng phí thời gian vào việc này!

Tín đồ lúc nào phát triển cũng được, nhưng Côn Luân Đế Khư mở ra chỉ có vỏn vẹn một khắc!

Bỏ lỡ lần này, phải đợi ba mươi ba năm nữa!

Ba mươi ba năm sau, khi những ma thần cấp đỉnh hàng thế, chúng ta sẽ không còn cơ hội đoạt lấy bí bảo nữa!" Giang Thần lộ ra vẻ mặt giằng co.

Lý Dịch và giọng nói khác trong đầu mình nói đều đúng.

Điều này khiến hắn rất vướng mắc.

Nhưng rất nhanh, hắn không còn vướng mắc nữa.

Hắn chuẩn bị dẫn tín đồ cùng đi Côn Luân Đế Khư, có những pháo hôi này ở đó, cũng có thể giúp hắn làm lá chắn!

Thế là.

Một đám người đông đúc mua vé xe lửa đến Côn Luân!

Trưởng chi nhánh thông qua giám sát, nhìn thấy đám người này lên xe lửa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có chuyện gì xảy ra ở khu vực của ông ta là tốt rồi!

Sau đó, trưởng chi nhánh báo cáo tung tích của mọi người cho Hắc Long, để đối phương đi xử lý.

Ông ta không muốn chịu trách nhiệm!

Hơn nữa, ông ta cũng không có khả năng cứng đối cứng với ma thần.

Lý Dịch.

U Đô Thị.

Ga xe lửa U Đô Thị.

Nhà ga này là ga trực tiếp đến Côn Luân, cũng là nhà ga duy nhất ở Huyền Quốc có thể đi vào Côn Luân.

U Đô Thị giống như một cổng quỷ, chia cắt hai thế giới khác nhau.

Trương Vô Nhiễm hạ giọng: "Bệ hạ, ga xe lửa U Đô Thị vì vị trí địa lý, cộng thêm tin tức vừa gửi đến từ gia tộc, nói rằng bên Côn Luân đã xảy ra biến cố lớn, thiết bị điện tử không thể sử dụng ở đó, máy bay căn bản không thể vượt qua Long Mạch Côn Luân!

Mà những ma thần phụ thân vào cơ thể con người kia bị giới hạn bởi quy tắc, căn bản không thể bay xa, cho nên nơi đây trở thành phương tiện duy nhất có thể đến được Long Mạch Côn Luân!" Bạch Hoàng cười lạnh một tiếng: "Cô ta nói không sai, Trấn Quỷ Ti đương nhiên cũng có thể nghĩ đến điểm này, bọn họ nhất định sẽ phái người đến cứu tôi!" Lý Dịch hỏi ngược lại: "Thật sao?" "Đương nhiên là thật!

Trấn Quỷ Ti vốn dĩ không gọi là Trấn Quỷ Ti, lịch sử tồn tại của nó còn lâu đời hơn cả Huyền Quốc!

Nền tảng của nó tuyệt đối không phải một ma thần như ngươi có thể lay chuyển được!" Bạch Hoàng trừng mắt nhìn chằm chằm Lý Dịch: "Tuy tôi không biết tại sao ngươi có thể phá vỡ quy tắc, sử dụng sức mạnh vượt quá Cầm Tâm Cảnh, nhưng trước mặt những Sứ đồ đã kế thừa một tia sức mạnh Thiên Đế kia, ngươi chẳng qua chỉ là con kiến!" Bốp!

Anh Vũ Đao Vũ vả cho Bạch Hoàng một bạt tai, tiếng vang giòn tan lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Nhưng dưới sự bình định tinh thần của Ảnh Mị Hắc Hồ, những người xung quanh chỉ nhìn thoáng qua rồi vô thức bỏ qua Lý Dịch và nhóm người.

Bạch Hoàng im lặng, chỉ có ánh mắt đầy căm hận và phẫn nộ ngày càng nồng đậm.

Lý Dịch mỉm cười, không có bao nhiêu cảm xúc.

Chỉ là trong lòng đang suy nghĩ một chuyện khác.

"Hệ thống!" [Ting!

Tôi đây!

Túc chủ có gì phân phó?] "Nếu tôi cưỡng ép người bình thường vào cổ mộ, có thể coi họ là đạo mộ tặc không?" [Ting!

Cần đối phương tự nguyện tiến vào cổ mộ mới có thể bị coi là đạo mộ tặc!!] "Vậy tôi đặt họ ở lối vào cổ mộ, còn lối vào cổ mộ tôi đặt rất nhiều vàng, dụ dỗ họ vào cổ mộ để trộm số vàng đó, đây có tính là đạo mộ không?" [Ting!

Tính!] Nụ cười trên mặt Lý Dịch dần dần mở rộng và méo mó.

Thế giới này thứ không thiếu nhất chính là con người.

Đặc biệt là ở những nơi tập trung đông người như ga xe lửa.

Lý Dịch thì thầm vài câu vào tai Anh Vũ Đao Vũ và Trương Vô Nhiễm, một người một quỷ lập tức lộ ra nụ cười quỷ dị, hưng phấn chạy đi chấp hành mệnh lệnh.

Bạch Hoàng nhìn nụ cười méo mó và tà dị của Lý Dịch, đáy lòng phát lạnh.

Tên này chính là một ác ma, ai biết đối phương sẽ làm ra chuyện tàn nhẫn đến mức nào?

Trương Vô Nhiễm và Anh Vũ Đao Vũ lắp đặt rất nhiều máy tính kết nối ở những nơi đông người tại ga xe lửa, sau đó bắt đầu phát nhạc thư giãn.

Đó là bản nhạc "Love Is Blue" của Richard Clayderman, âm sắc hoa lệ, giai điệu tao nhã, tiếng đàn piano trong trẻo như ánh trăng nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt, cực kỳ duy mỹ.

Trong ga xe lửa, cảm xúc lo lắng của mọi người dần dịu đi, vô

thức ngẩng đầu nhìn màn hình máy tính đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Không khỏi cảm thấy khó hiểu, khi nào nơi này lại có máy tính thế này?

Ngay cả nhân viên cũng có sự khó hiểu tương tự, nhưng cũng không quá để ý.

Xẹt xẹt xẹt!!!

Tiếng đàn piano thư giãn đột ngột dừng lại, thay vào đó là tiếng móng tay sắc nhọn cào lên bảng đen!

Sự kích thích cực độ trái ngược mạnh mẽ này đã hành hạ màng nhĩ và thần kinh của khán giả.

Tất cả những người chờ xe lửa đều nhìn về phía màn hình máy tính.

Chỉ thấy, trên màn hình là một con Ảnh Mị Hắc Hồ ngây thơ đáng yêu.

"Đây là quảng cáo công ích bảo vệ động vật sao?" Có người nghi hoặc nhìn màn hình, tò mò hỏi.

Nhưng ngay giây tiếp theo, ánh sáng bảy màu huyền ảo từ trên người Ảnh Mị Hắc Hồ phóng ra, tạo thành một xoáy nước bảy màu lộng lẫy và bí ẩn!

Tất cả những người nhìn thấy màn hình máy tính đều bị thôi miên, bị kiểm soát tinh thần ở tầng sâu nhất!

"Động động động, nhân viên xin chú ý, chuyến tàu số 1748 từ U Đô Thị đi Côn Luân đã đến ga." "Hành khách đã mua vé chuyến tàu số 1748, xin đến phòng chờ thứ tư kiểm vé.

Sau khi kiểm vé, xin quý khách đến sân ga số 5 đến 9 để lên tàu…"

Trong loa phóng thanh, giọng nhân viên phát thanh vang lên trong sảnh chờ.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Đi thôi!

Đến lúc lên tàu rồi!" Bạch Hoàng trừng mắt nhìn chằm chằm con Ảnh Mị Hắc Hồ trong tay Lý Dịch, ánh mắt tràn ngập kinh hãi.

Ảnh Mị tộc hẳn là đã bị vị Ti Chủ kia tiêu diệt rồi mới phải!

Ngay cả huyết mạch truyền thừa cốt lõi của Ảnh Mị tộc cũng bị dùng để trấn áp Xá Lợi Tâm Ma, Ảnh Mị tộc sao có thể xuất hiện trong tay ác ma này?

Hơn nữa còn bùng phát ra sức mạnh tinh thần đáng sợ như vậy!

Chương 197

Khiến cô ta cũng cảm thấy một sự sợ hãi bị chi phối.

Điều này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của cô ta!

Trong tay ác ma này rốt cuộc còn có bao nhiêu át chủ bài?

Bạch Hoàng nhất thời có chút hoảng sợ bất an, nếu Hắc Long đến cứu mình, liệu có bị mắc kẹt trong tay ác ma này không?

Không!

Tuyệt đối không thể!

Bạch Hoàng cố gắng xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Không ngừng tự an ủi mình, Hắc Long là chuẩn Sứ đồ cấp hai của Thiên Đế, sao có thể thất bại?

Anh ta nhất định sẽ cứu mình ra, tiêu diệt ác ma này ngay từ trong trứng nước!

Bạch Hoàng thần sắc đờ đẫn, đi theo sau Lý Dịch, nhìn tất cả những người trong ga xe lửa và khu vực lân cận tiến vào chuyến tàu 1748.

Vì quá nhiều người lên tàu, khiến chuyến tàu bị tắc nghẽn một cách bất thường.

Những người này bề ngoài trông rất bình thường, chỉ là không có quá nhiều biểu cảm, trông giống như đang đeo một chiếc mặt nạ dày.

Nhưng, trong xã hội với áp lực cực lớn ngày nay, ai mà chẳng có vài chiếc mặt nạ chứ?

Lý Dịch đương nhiên không thể đi chen chúc với những người khác, mà trực tiếp đi vào phòng điều khiển xe lửa!

Anh còn chưa từng lái xe lửa bao giờ.

Đương nhiên phải trải nghiệm một lần!

Về phần tai nạn, có anh ở đây sao có thể có tai nạn được chứ?

Ngay khi Lý Dịch dẫn mọi người vào phòng điều khiển, một nhóm đệ tử mặc đạo bào màu xanh bước vào sảnh chờ ga xe lửa U Đô Thị.

Những người này chính là đệ tử Long Hổ Sơn!

Người dẫn đầu chính là đại đệ tử Long Hổ Sơn, Trương Thương!

Đoàn người Long Hổ Sơn nhìn sảnh chờ trống rỗng, ánh mắt nghi hoặc bất định.

Ngay cả người chậm chạp nhất cũng biết có điều không ổn!

U Đô Thị tuy không phải thành phố lớn, nhưng bình thường lượng người đi lại cũng rất đông.

Huống chi, sắp đến Lễ Quỷ.

Đây đối với người dân U Đô Thị là một chuyện lớn.

Bất kể là người trở về, hay người ra ngoài mua sắm vật tư đều rất nhiều.

Nhưng, ga xe lửa U Đô Thị vốn dĩ nhộn nhịp này, hôm nay lại chết chóc một cách lạ thường!

Ngay cả nhân viên cũng không nhìn thấy, cứ như là đã dừng hoạt động vậy.

Rõ ràng bọn họ vừa mới mua được vé, bay qua đây để chuyển ga!

Trên mạng cũng không có bất kỳ tin tức nào về việc U Đô Thị dừng hoạt động!

Trương Thương cau mày, trong tay xuất hiện một chiếc la bàn cổ bằng đồng cũ kỹ, một tay kết quyết, trầm giọng nói: “Thái Thượng

thần linh, tinh tú Viêm Đế.

Sông sáng sấm giật, chiếu rọi Tam Thanh.

Lửa cuốn vạn dặm, quỷ không lối thoát!" Chiếc la bàn cổ bằng đồng đột nhiên tỏa ra lửa vàng rực rỡ, thẳng tắp vọt lên mây xanh, sau đó đột ngột khuếch tán, bao trùm toàn bộ ga xe lửa!

Đây là Lưu Hỏa Hiển Hình Chú!

Nó là phiên bản đơn giản hóa của Bắc Cực Lai Ấn Chú, tuy không có sức mạnh sát quỷ trừ tà, nhưng có thể khiến yêu ma quỷ quái không nơi ẩn trốn!

Các sư đệ bên cạnh Trương Thương thấy Trương Thương lại thi triển ra Lưu Hỏa Hiển Hình Chú có phạm vi rộng lớn như vậy, từng người đều sùng bái nhìn Trương Thương.

"Đại sư huynh không hổ là đại năng chuyển thế, ngay cả Lưu Hỏa Hiển Hình Chú loại chú pháp phổ biến này cũng có thể phát huy ra hiệu quả lớn đến vậy!" "Không có chú pháp phế vật, chỉ có người thi pháp phế vật!

Trong tay cường giả cấp Đại sư huynh, dù là Lưu Hỏa Hiển Hình Chú cũng có thể sử dụng ra hiệu quả siêu phàm thoát tục!" Trương Thương nghe mọi người tâng bốc, trong lòng có chút đắc ý, nhưng rất nhanh thu liễm, dù sao hắn cũng là đại sư huynh Thiên Sư Phủ!

Hình tượng rất quan trọng!

Không kiêu không ngạo, mới có thể thể hiện được đẳng cấp của hắn!

Trương Thương cười ôn hòa: "Tôi chẳng qua là dựa vào la bàn đạo pháp mới có hiệu quả này thôi, không huyền hồ như các cậu nói đâu." Những người khác thì càng ra sức tâng bốc Trương Thương.

Trong đó có bao nhiêu chân thành, có lẽ ngay cả chính bọn họ cũng không biết.

Phòng điều khiển xe lửa.

Lý Dịch đã khống chế người điều khiển, và lý thuyết về điều khiển đã khá quen thuộc, chỉ còn lại thao tác thực tế.

Lý Dịch tự cho rằng mình là cương thi cấp Vương Giả Vực Sâu, lần đầu tiên lái xe lửa chắc chắn sẽ rất siêu phàm!

Còn về tai nạn, có anh ở đây làm sao có thể có tai nạn được chứ?

Trương Vô Nhiễm thì dùng ánh mắt lấp lánh nhìn Lý Dịch, sự sùng bái và kính ngưỡng trên mặt cô ta gần như tràn ra ngoài.

Không hổ là Bệ hạ, chỉ cần nhìn thoáng qua hướng dẫn thao tác là có thể thực hành được!

Điều khiến cô ta càng thêm kính phục là, Bệ hạ đi một bước nhìn mười bước, tư duy vượt trội!

Trước đó cô ta còn không hiểu Lý Dịch tại sao lại đến Khu Máy Tính, bây giờ mới biết, đối phương dùng máy tính là để thôi miên những con người này.

Tuy không biết Bệ hạ muốn dẫn nhiều người lên xe lửa để làm gì, nhưng nhất định là có lý do.

Chỉ là một phàm nhân ngu muội như cô ta không nghĩ ra mà thôi.

Lý Dịch thông qua kính phòng điều khiển, nhìn thấy ánh sáng vàng rực rỡ bên ngoài, khẽ cau mày.

"Đây là thuật pháp sao?" Trương Vô Nhiễm nở nụ cười, khẽ ngây người: "Đây là Lưu Hỏa Hiển Hình Chú của Long Hổ Sơn!

Chuyên dùng để dò tìm quỷ dị tà túy!" Lý Dịch: "Phạm vi cảnh giới nó kiểm tra là bao nhiêu?

Hồng Lệ Quỷ có thể kiểm tra ra được không?" Trương Vô Nhiễm gật đầu: "Có thể!

Dưới Thanh Nhiếp Quỷ đều có thể bị kiểm tra ra!

Trừ phi có bí bảo đặc biệt để bình ổn khí tức quỷ dị." Lý Dịch hiểu rõ.

Lấy ra Quỷ Tỳ, thu hồi Anh Vũ Đao Vũ.

Bạch Hoàng nhìn Quỷ Tỳ trong tay Lý Dịch, khuôn mặt vốn dĩ cố gắng duy trì bình tĩnh giờ không thể giữ được nữa!

Lộ ra thần sắc kinh hoàng và sợ hãi!

Đôi mắt phượng trợn tròn, nhìn chằm chằm Quỷ Tỳ trong tay Lý Dịch không chớp mắt.

Thân thể mềm mại run rẩy, giọng nói vì quá chấn động mà biến dạng: "Cái… cái này là Phồn Nhược… Quỷ Tỳ!" "Ngươi sao lại có được cả Nhẫn Phồn Nhược và Quỷ Tỳ?

Những thứ này đáng lẽ đã sớm bị…" Lời nói của Bạch Hoàng dường như chạm đến một điều cấm kỵ nào đó, một luồng áp lực ngột ngạt đáng sợ từ trời đất tràn đến.

Bạch Hoàng vội vàng im miệng, không dám nhắc đến nữa.

Chỉ là ánh mắt nhìn Lý Dịch tràn ngập nỗi sợ hãi, như cừu non nhìn thấy mãnh hổ!

Trong mắt Lý Dịch lộ ra ánh sáng đầy hứng thú, luồng sức mạnh vừa rồi khiến anh cũng có chút áp lực, hiển nhiên rất mạnh mẽ!

"Vừa rồi có thứ gì muốn giết cô?" Bạch Hoàng im lặng không nói, môi mím chặt, vẻ mặt thề chết không hé răng.

"Nếu cô không nói, tôi chỉ có thể dùng đến những thủ đoạn đặc biệt!" Lý Dịch vuốt ve mái tóc bạc trắng mềm mượt của Bạch Hoàng,

cảm giác tinh tế như ngọc lạnh.

Lý Dịch ghé sát tai Bạch Hoàng, giọng nói ôn hòa, không nghe ra một chút bạo lực nào, nhưng nội dung trong đó lại khiến thân thể mềm mại của Bạch Hoàng cứng đờ: "Tin tôi đi, đến lúc đó cô muốn cầu xin cái chết cũng không có cơ hội!" Bạch Hoàng cứng nhắc quay đầu, giọng trầm thấp: "Không phải tôi không muốn nói, mà là tôi còn chưa kịp nói ra thì sẽ chết!" Lý Dịch thấy đối phương không giống nói dối, an ủi: "Có tôi ở đây, cô sẽ không chết!

Chương 198

Cứ mạnh dạn nói đi, luồng sức mạnh kia xuất hiện tôi sẽ đỡ thay cô!" Bạch Hoàng im lặng.

Chưa kể Lý Dịch có đỡ nổi hay không, cho dù đỡ nổi, nếu cái giá phải trả quá lớn, e rằng đối phương cũng sẽ từ bỏ mình.

Lý Dịch mặt không cảm xúc: "Cô không tin tôi?

Tôi là người rất coi trọng lời hứa, chuyện đã hứa với người khác thì dù chết cũng sẽ hoàn thành!

Cô không tin tôi chính là sỉ nhục nhân cách của tôi!

Cô có biết điều này sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng đến mức nào không?" Bạch Hoàng nhìn Bách Tịch Đao trên cổ ngọc trắng muốt của mình, rất chân thành nói: "Tôi nói!" "Quỷ Tỳ và Phồn Nhược không phải của chúng ta…" Bạch Hoàng vừa nói ra, luồng sức mạnh đáng sợ kia lại một lần nữa xuất hiện!

Lần này.

Nó đến cực kỳ nhanh chóng!

Như thể bị khiêu khích, muốn tiêu diệt hoàn toàn kẻ đã xâm phạm sự tôn nghiêm của nó!

Khí tức đen tối không ngừng bốc ra, toàn bộ bầu trời đêm mênh mông bị bao phủ trong một màu xám loang lổ.

Đát đát đát!

Tiếng vó ngựa giòn tan vang lên trên nền đá không ngừng vang vọng bên tai mọi người, từ xa đến gần, càng lúc càng rõ.

Nhưng, những người xung quanh lại không hề phát hiện ra điều

bất thường.

Tiếng vó ngựa quỷ dị này ngay cả Trương Thương và những người ở xa cũng nghe thấy, từng người đều mặt mày quái dị, như thể trái tim bị va đập mạnh!

Trương Thương sắc mặt tái nhợt, dường như nhớ ra điều gì đó không hay.

Vội vàng thi triển Thần Hành Phù, dùng hết sức bình sinh chạy trối chết!

Các sư huynh đệ khác thấy đại sư huynh vốn dĩ điềm nhiên cũng bỏ chạy, trong lòng vô cùng chấn động.

Mọi người không dám lơ là, lần lượt chạy theo sau, điên cuồng bỏ chạy thoát thân!

Một vài cường giả ẩn nấp trong bóng tối, vẫn không lộ diện cũng lần lượt bỏ chạy.

Nhất thời, toàn bộ ga xe lửa U Đô Thị chỉ còn lại người trên chuyến tàu 1748.

Những người bị thôi miên không hề tỉnh lại, mà trong tiếng vó ngựa lại rơi vào tầng thôi miên sâu hơn!

Trên mặt lộ ra biểu cảm phức tạp, dường như đang trải qua chuyện vừa đau khổ vừa tốt đẹp.

Còn.

Bạch Hoàng, mục tiêu cuối cùng của kiếp nạn này, cảm nhận là mạnh mẽ nhất, trái tim không ngừng cộng hưởng với tiếng vó ngựa, có cảm giác bị đè nén và chóng mặt sắp vỡ tung ra!

"Cứu tôi!" Bạch Hoàng vươn tay về phía Lý Dịch, muốn nắm lấy tay anh.

Lý Dịch ánh mắt hờ hững, né sang một bên, tránh khỏi tay Bạch Hoàng.

Bạch Hoàng lập tức rơi vào vực sâu tuyệt vọng!

Quả nhiên!

Đàn ông là loại quỷ dối trá nhất!

Cô ta ngốc đến mức nào, lại thật sự tin Lý Dịch!

"Vô Nhiễm!

Đi theo tôi!" Lý Dịch thản nhiên phân phó một câu.

Trương Vô Nhiễm là bảo bối tín ngưỡng của anh, không cần cô ta làm gì, chỉ cần ở bên cạnh là có thể liên tục cung cấp giá trị tín ngưỡng.

Một người công cụ như vậy đương nhiên không thể có bất kỳ sai sót nào.

Lý Dịch còn muốn lấy hạt giống tín ngưỡng trên người Trần Phong và Điển Giác ra, cấy vào người Trương Vô Nhiễm.

Ba chủng làm một, không chừng có thể thăng cấp Trương Vô Nhiễm lên tín đồ trung cấp!

"Vâng vâng!" Trương Vô Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu, bám sát phía sau Lý Dịch.

"Đồ nam nữ chó chết!!!" Bạch Hoàng trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đôi mắt phượng càng lúc càng méo mó, đầy đau khổ và tuyệt vọng.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng dồn dập, như thiên quân vạn mã đang xung kích tàn sát!

Ngay khi Bạch Hoàng sắp không chống đỡ nổi nữa, cả thế giới rơi vào một sự tĩnh lặng quỷ dị.

Trong tầm mắt của Bạch Hoàng.

Xa xa, một làn sương mù xám mờ mịt như mãnh thú hồng hoang bao trùm tới, trong chớp mắt đã nhấn chìm toàn bộ ga xe lửa U Đô Thị!

Ánh mắt Lý Dịch ngưng lại.

Thiên Uyên Đế Quân ẩn chứa trong cơ thể anh khẽ run rẩy, dường như có oán niệm rất sâu sắc đối với làn sương mù xám này, muốn nuốt chửng nó.

Lý Dịch đè nén sự thôi thúc của Thiên Uyên Đế Quân, tiếp tục đứng một bên tĩnh lặng quan sát sự biến hóa.

Bên ngoài ga xe lửa U Đô Thị.

Những đại năng ẩn mình trong bóng tối đều sắc mặt xanh mét, hiển nhiên cực kỳ kiêng kị làn sương mù xám này.

Nếu có người kiến thức rộng rãi ở đây, sẽ biết, những người đến đây đều là những tinh anh của các thế lực lớn!

Trương Thương của Long Hổ Sơn tuy trẻ tuổi, nhưng lại là đại năng chuyển thế trọng tu.

Giang Thần, ma thần giáng thế.

Phật nữ Kính Chúc, Tam Táng Pháp Sư, đều là những cường giả cấp đỉnh cao nhất của Phật gia trong giai đoạn này!

Ngoài ra, kẻ mạnh nhất phải kể đến vị của Diệp gia kia.

Chỉ cần tùy ý đứng ở đó, đã tạo cho người ta một cảm giác áp bức như Thái Sơn!

Trừ vị của Diệp gia này.

Trong bốn đại gia tộc Nam phái, dường như cũng đã phái người đến.

Trong đó có vài bóng dáng ẩn hiện trong bóng tối, không muốn giao lưu với những người khác.

Ngao!!!

Từ xa truyền đến một tiếng rồng ngâm vang dội, trực tiếp một hư ảnh Hắc Long lóe lên rồi vụt đi, nhẹ nhàng hạ xuống.

Mọi người nhìn kỹ.

Hóa ra là Hắc Long, một trong Thập Phương Trảm Quỷ Sứ của Trấn Quỷ Ti!

Nhất thời, không ít người nhìn anh ta với ánh mắt kính sợ.

Lão tổ Diệp gia, Diệp Thiên, tùy ý lướt nhìn Hắc Long một cái, rồi không còn chú ý nữa.

Hắc Long thì đặt ánh mắt lên làn sương mù xám đặc kia.

Tình thế ở đây vì làn sương mù xám này mà quỷ dị xuất hiện một sự bình yên tạm thời.

Cần biết.

Trảm Quỷ Sứ và Ma thần vốn dĩ là tử địch!

Gặp mặt tất phân sinh tử!

Nhưng Hắc Long không hề tư sát với Giang Thần, đủ thấy sự bất thường!

Hắc Long thản nhiên nói: "Diệp Thiên, ngươi có biết làn sương mù xám này hóa giải thế nào không?" Diệp Thiên không nói, đứng tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 199

Hắc Long cau mày, một ngọn Hắc Long Thương từ từ hiện ra, sát ý sắc bén khóa chặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, khí thế bùng nổ, áp chế Hắc Long: "Ngươi nếu không động dụng sức mạnh Thiên Đế, bản tọa một ngón tay cũng có thể diệt sát ngươi mấy ngàn lần!" Hắc Long không muốn gây thêm rắc rối, đành thu lại Hắc Long Thương, ánh mắt sốt ruột nhìn vào bên trong ga xe lửa.

Theo tin tức của Trấn Quỷ Ti, Bạch Hoàng có khả năng rất lớn là ở trong ga xe lửa này!

Nếu cô ta có mệnh hệ gì… Xẹt xẹt xẹt!

Trong làn sương mù xám đó, sức mạnh tích tụ càng lúc càng hùng vĩ, ẩn ẩn có thể thấy những tia sét trắng bệch lóe lên.

Ánh sáng điện chớp lóe trong làn sương mù dày đặc, mơ hồ có thể thấy một khuôn mặt người xám xịt khổng lồ đang lơ lửng.

Bạch Hoàng quỳ trên mặt đất, ôm ngực, nghiến răng nghiến lợi, cố gắng chống đỡ để không ngất đi.

Từ xa.

Quái vật trong làn sương mù xám cuối cùng cũng xuất hiện.

Đó là một kỵ sĩ cưỡi ngựa sáu chân, thân hình cực kỳ cao lớn.

Khuôn mặt đó lớn gấp mười lần khuôn mặt người bình thường, đường nét khuôn mặt rất uy nghiêm!

Trong tay nắm chặt một ngọn trường thương xám xịt, trên người mặc bộ giáp rách nát tả tơi, khiến người ta nghi ngờ bộ giáp này liệu

có phải chỉ cần chạm nhẹ một cái là sẽ hoàn toàn phế bỏ!

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là ở vị trí trái tim của kỵ sĩ lại có một lỗ hổng khổng lồ!

Qua lỗ hổng đó, còn có thể nhìn thấy làn sương mù xám phía sau.

"Rốt cuộc đây là quái vật gì?!" Bạch Hoàng nghiến răng, con mắt trái miễn cưỡng sáng lên một tia ánh sáng, miễn cưỡng chống đỡ sự ăn mòn của làn sương mù xám.

Nhưng, cô ta biết mình không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Số lần sử dụng Màn Chúc Phúc có hạn, trước đó khi tư sát với Anh Vũ Đao Vũ, Thiên Đế Chi Lực trong đó đã tiêu hao gần hết rồi.

Nếu Màn Chúc Phúc tiêu hao hết, kết cục của cô ta chỉ có một, bị làn sương mù xám bất tường này nuốt chửng, trở thành một quái vật bất tử không có cảm xúc và tư tưởng!

Quả nhiên, rất nhanh Màn Chúc Phúc kia liền hoàn toàn ảm đạm đi.

Kỵ sĩ Vô Tâm xám xịt ra sức thúc ngựa, con ngựa sáu chân ăn ý xung kích về phía Bạch Hoàng, ngọn trường thương giơ cao trong chớp mắt đã đâm trúng giữa trán cô ta!

Sự lạnh lẽo khó tả trực tiếp công kích linh hồn cô ta, cô ta thậm chí còn không kịp phản ứng gì, liền bị đâm thủng yếu điểm.

Khi trường thương đâm sâu hơn một chút, Lý Dịch, người vẫn luôn quan sát Kỵ sĩ Vô Tâm, cuối cùng cũng ra tay.

Long Uyên Kiếm ra sau mà đến trước, đâm trúng lỗ hổng của Kỵ sĩ Vô Tâm!

Tiếng rồng ngâm trong trẻo vang lên, kiếm khí hình rồng vàng óng nuốt chửng Kỵ sĩ Vô Tâm!

Nhưng.

Điều khiến Lý Dịch hơi kinh ngạc là, Kỵ sĩ Vô Tâm này lại không hề hấn gì!

Ầm ầm ầm!!!

Làn sương mù xám không ngừng cuộn xoáy, tạo thành một cơn lốc xoáy xám xịt đổ nát.

Trên bầu trời bắt đầu rơi lất phất mưa bụi, ngọn thương của Kỵ sĩ Vô Tâm lại bốc cháy ngọn lửa bất tường!

Hoa phục màu đen kêu xào xạc, Lý Dịch nắm chặt Long Uyên Kiếm, lần đầu tiên có một cảm giác căng thẳng!

Cảm giác căng thẳng này khiến anh ở trong trạng thái hưng phấn, tất cả tế bào toàn thân đều đang vui vẻ, điên cuồng nuốt chửng làn sương mù xám bất tường!

Thiên Uyên Đế Quân đang gào thét, đang cuồng hoan, tốc độ ăn mòn Lý Dịch và cả thế giới càng nhanh hơn!

Choang!

Lửa máu kỳ lân màu xanh đen bốc cháy, bao trùm lên mũi kiếm Long Uyên Kiếm!

Giây phút này, khí tức trên người Lý Dịch được đẩy lên đỉnh phong!

Đùng đùng đùng!!!

Trái tim đã lâu không đập bắt đầu phục hồi, phát ra tiếng đập mạnh mẽ và hùng vĩ, như tiếng chuông tang của thế giới!

Long Uyên Kiếm trong tay Lý Dịch đã lột bỏ sức mạnh siêu phàm, trực tiếp bước vào Sử Thi Cấp Nhất Tinh!

Bạch Hoàng khó khăn lùi lại, kinh hãi nhìn Lý Dịch.

Cô ta có một trực giác, Lý Dịch có lẽ mới là nỗi kinh hoàng lớn nhất thế gian!

Kỵ sĩ Vô Tâm cũng cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người Lý Dịch, trong đôi mắt trắng bệch chảy ra dịch thi màu đen, không ngừng nhỏ xuống má, trông cực kỳ đáng sợ.

Môi khô héo há ra khép vào, khó nhọc phun ra hai chữ: "Ngươi là…" Lời nói của nó còn chưa dứt, Lý Dịch đã ra tay trước, chém giết nó! [Trảm Nghịch!] Kỹ năng luật nhân quả do Âm Dương Ma Huyết mang lại!

Kiếm này không có bao nhiêu ánh sáng hoa lệ, thậm chí có chút bình dị vô kỳ.

Cứ như một đứa trẻ bình thường cầm kiếm gỗ đùa nghịch, tùy ý vung vẩy.

Nhưng.

Chính là một kiếm bình thường đến như vậy, đã hoàn toàn chém diệt Kỵ sĩ Vô Tâm!

Biến thành tro bụi tiêu tán trong không khí.

Không còn khả năng phục sinh!

Trương Vô Nhiễm có chút khó hiểu, rõ ràng kiếm đó của Bệ hạ có thể giết chết đối phương, nhưng ở giữa lại đột nhiên thêm vào sức mạnh khác, có cảm giác dùng dao mổ trâu giết gà.

Mặc dù Trương Vô Nhiễm không hiểu cách làm của Lý Dịch, nhưng theo cô ta thấy, Lý Dịch nhất định là vì cân nhắc sâu xa hơn mới làm như vậy.

Bạch Hoàng cúi đầu thật sâu, không nhắc một lời về việc Lý Dịch

bán đứng cô ta.

Dường như là bị kiếm này của Lý Dịch dọa vỡ đạo tâm.

Chỉ là.

Bạch Hoàng trong lòng nghiến răng thề, nếu còn bị Lý Dịch lừa nữa, cô ta chính là chó con!

Lý Dịch quay đầu nhìn Bạch Hoàng: "Nói ra những gì cô biết đi?" Bạch Hoàng nhìn làn sương mù xám bắt đầu tiêu tán xung quanh, giọng nói trong trẻo dễ nghe như chim hoàng oanh mang theo cảm giác yếu ớt đáng thương, hoảng loạn bất an như thú non rời mẹ.

"Thật sự phải nói ra sao?

Nếu như…" "Nói!" Lý Dịch lạnh lùng nói: "Nếu không tôi chỉ có thể xâm thực thế giới tinh thần của cô, tự mình đi tìm đáp án!" Bạch Hoàng lùi lại nửa bước, vẻ mặt giằng co càng lúc càng nồng, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Phồn Nhược và Quỷ Tỳ đều là của Hậu Nghệ, vì Hậu Nghệ đã chém giết Cửu Tử Nhật Ma Thần trong trận chiến với ma thần, cho nên được Thiên Đế phong làm Thiên Tướng!

Chỉ là Hậu Nghệ tự cho mình quá cao, lại âm thầm cấu kết với Nguyệt Ma Thần, muốn lật đổ sự thống trị của Thiên Đế!

Nhưng Thiên Đế là tồn tại bậc nào?

Hậu Nghệ chẳng qua chỉ là một Thiên Tướng, đương nhiên không thể chống lại được!

Phùng Mông cầm Đào Mộc Bổng do thân thể Khoa Phụ hóa thành, chém giết Hậu Nghệ.

Phồn Nhược Quỷ Tỳ cũng vì thế mà rơi vào tay Phùng Mông.

Sau này Thiên Đế hạ lệnh, hủy diệt Phồn Nhược Quỷ Tỳ, cho nên thế gian không còn Phồn Nhược Quỷ Tỳ nữa!" "Không còn Phồn

Nhược Quỷ Tỳ?" Lý Dịch vuốt ve chiếc ngọc ban chỉ và Quỷ Tỳ trong tay mình, thản nhiên nói: "Vậy trong tay tôi đây là cái gì?

Hơn nữa câu chuyện cô kể, trong đó có khá nhiều lỗ hổng đấy!" Giọng Lý Dịch tuy bình thản, nhưng sát ý ẩn chứa trong đó lại khiến thân thể mềm mại của Bạch Hoàng run rẩy, như rơi vào hầm băng!

Bạch Hoàng nuốt nước bọt, khó khăn nói: "Có thể là vì tôi sống quá lâu, nhiều thứ đều đã quên, cho nên những chi tiết quan trọng không nhớ ra!" "Cô là một Sứ đồ, làm sao có thể quên được?" Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch cảm nhận được sát khí của chủ nhân mình, nóng lòng phát ra tiếng đao minh, muốn uống máu Sứ đồ của Thiên Đế!

Bạch Hoàng giải thích với tốc độ cực nhanh: "Bị giới hạn bởi quy tắc của Mạt Pháp Thời Đại, những tồn tại từ thượng cổ như chúng tôi muốn sống sót, thì đều phải trả giá!

Một trong số đó chính là tự chém tu vi và ký ức, để đổi lấy tuổi thọ!

Cho nên đối với chuyện thời thượng cổ, tôi cũng không hiểu biết nhiều." Lý Dịch xoay Bách Tịch Đao, ánh sáng phản chiếu từ lưỡi đao trắng như tuyết lóe qua mắt Bạch Hoàng, khiến cô ta vô thức nhắm mắt lại: "Thật sao?" Bạch Hoàng ra sức gật đầu: "Thật!" "Còn có phương pháp nào khác có thể khiến những người từ thượng cổ sống đến hiện tại không?" Lý Dịch rất hứng thú với phương pháp kéo dài tuổi thọ này.

"Còn hai loại khác!" Bạch Hoàng vẻ mặt biết gì nói nấy, không giấu giếm: "Loại thứ nhất là chuyển thế, nhưng thủ đoạn này tệ hại hơn cả việc tự chém tu vi và ký ức!

Chương 200

Sau khi chuyển thế, tu vi sẽ hoàn toàn bị xóa sạch, khi thức tỉnh túc huệ, chỉ cần một chút sai sót, ký ức cũng sẽ bị tổn hại rất lớn!

Hơn nữa, sau khi chuyển thế vì không có tu vi, rất có thể còn chưa kịp thức tỉnh túc huệ, liền vì tai nạn mà chết đi, chỉ có thể chờ đợi lần chuyển thế tiếp theo!

Vì tệ đoan của chuyển thế quá lớn, cho nên những người lựa chọn chuyển thế đa số đều là những người sống sót sắp chết!" "Loại thứ hai là tự phong ấn, đây là loại có cái giá thấp nhất, tu vi và ký ức phần lớn đều sẽ được bảo lưu lại!

Phương pháp này cũng là thủ đoạn được những người sống sót thời thượng cổ sử dụng nhiều nhất!" Lý Dịch xoa cằm, tò mò nhìn Bạch Hoàng: "Cô tại sao không lựa chọn tự phong ấn?" Bạch Hoàng cười khổ: "Tôi và Hắc Long vẫn luôn trấn thủ ở Đào Hoa Nguyên, đương nhiên không thể lựa chọn tự phong ấn." "Các cô trấn thủ thứ gì?" "Không rõ, có thể là lúc tự chém ký ức đã chém đi, cũng có thể vốn dĩ không biết chúng tôi đang canh giữ thứ gì?" Lý Dịch yên lặng nhìn Bạch Hoàng, trên mặt cô ta đầy vẻ mơ hồ, không giống giả tạo.

Nhưng, diễn xuất là thứ có thể lừa người.

Ai biết đối phương có phải ảnh hậu không?

Lý Dịch không tiếp tục truy vấn, vì trên người Bạch Hoàng đã không còn quá nhiều thông tin có thể khai thác.

Trong lòng Bạch Hoàng ngược lại có một nghi vấn, đánh liều hỏi: "Tôi có thể hỏi ngài một câu hỏi không?" Lý Dịch: "Hỏi!" "Kỵ sĩ Vô Tâm hắn…" Bạch Hoàng suy nghĩ một chút lại một lần nữa im miệng.

Có vài chuyện vẫn là không truy cứu đến tận cùng thì tốt hơn.

Lý Dịch ra tay tiêu diệt Kỵ sĩ Vô Tâm, hẳn là những gì đối phương sắp nói ra chính là cấm kỵ của Lý Dịch.

Cô ta nếu không biết điều mà truy vấn, rất có thể sẽ bị Lý Dịch xóa sổ.

Lý Dịch biết Bạch Hoàng muốn hỏi gì.

Việc tiêu diệt Kỵ sĩ Vô Tâm từ trước là vì anh đã đoán được một số điều.

Và những điều này không thể để người khác biết, đặc biệt là Trương Vô Nhiễm!

Cô ta là bảo bối tín ngưỡng của anh, nếu tín ngưỡng bị tổn hại, đối với anh sẽ là một tổn thất rất lớn.

Bạch Hoàng chuyển đề tài: "Kỵ sĩ Vô Tâm hẳn đã chết, sương mù xám cũng bắt đầu tiêu tán, những cường giả bên ngoài e rằng cũng sắp vào rồi!

Ngài định xử lý bọn họ thế nào?" Đây cũng là một trong những vấn đề Bạch Hoàng quan tâm.

Cô ta đã cảm ứng được sự đến của Hắc Long.

Trước đó cô ta rất tin tưởng Hắc Long, cho rằng anh ta có thể đánh bại Lý Dịch.

Nhưng bây giờ, cô ta không còn một chút tin tưởng nào.

Trừ phi có phép màu xảy ra, nếu không Hắc Long chắc chắn sẽ thất bại!

Lý Dịch thản nhiên nói: "Đương nhiên là bảo vệ bọn họ đến Côn Luân Đế Khư!" "Cái gì?" Bạch Hoàng vẻ mặt không dám tin, trong lòng nghi ngờ mình có phải khi bị Kỵ sĩ Vô Tâm đâm thủng giữa trán

đã làm tổn thương thần kinh não không!

Cho nên mới dẫn đến cô ta bị ảo thính!

Bảo vệ những người này đến Côn Luân Đế Khư?

Ác ma này hoàn toàn không có lý do gì để làm như vậy!

Với thực lực đối phương đã thể hiện ra, Côn Luân Đế Khư hiện tại mở ra căn bản không thể ngăn cản đối phương.

Dẫn theo mọi người qua đó hoàn toàn là thừa thãi.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng Bạch Hoàng không hỏi nhiều.

Lý Dịch đột nhiên lộ ra nụ cười ngây thơ và thuần khiết, khí chất trên người thay đổi lớn, trở thành một thiếu niên nhà bên tốt bụng và hiền lành: "Chị Bạch Hoàng, lát nữa làm phiền chị hợp tác với tôi diễn một vở kịch hay!" "Cái gì?" Bạch Hoàng đáy lòng phát lạnh, ác ma này lại muốn làm gì nữa đây?

Lý Dịch giải thích: "Lát nữa thân phận của chị là thấy tôi đáng yêu, liền nhận tôi làm em trai nuôi, là chị gái tốt, hiểu không?" Trong lòng Bạch Hoàng cứng lại.

Cô ta là loại phụ nữ thấy sắc mà nảy ý sao?

"Được!

Tôi hiểu rồi!

Có chi tiết nào tôi cần chú ý không?" Bạch Hoàng không từ chối, trực tiếp đồng ý.

Bởi vì cô ta cảm ứng được một luồng khí tức cực mạnh bên ngoài, dù đã trải qua mấy ngàn năm, cô ta vẫn có thể nhận ra chủ nhân của luồng khí tức này!

Vị của Diệp gia kia cũng đến rồi!

Côn Luân Đế Khư chôn giấu quá khứ huy hoàng của cô ta, cô ta đương nhiên không thể bỏ lỡ!

Có anh ta ở đó, có lẽ có thể áp chế Lý Dịch, giúp cô ta thoát thân!

Cho nên, bây giờ cô ta chỉ cần thuận theo Lý Dịch, để đối phương lơ là cảnh giác, sau đó tìm cơ hội thoát thân là được!

Lý Dịch cảm nhận được tâm tư của Bạch Hoàng.

Hoặc có thể nói, Lý Dịch vốn dĩ thận trọng, không thích có yếu tố nào ảnh hưởng đến kế hoạch.

Lý Dịch ghé sát tai Bạch Hoàng, giọng nói trầm thấp: "Nếu cô có ý định giở trò gì, mấy ngàn người trên chuyến tàu này sẽ phải chôn theo cô!" Sắc mặt Bạch Hoàng cứng đờ.

Trong mắt Trương Vô Nhiễm tràn ngập sự sùng bái đối với Lý Dịch, hóa ra, Bệ hạ dẫn nhiều người như vậy vào xe lửa là để uy hiếp Bạch Hoàng!

Người phụ nữ này tuy lạnh lùng, nhưng dựa theo những gì đã tiếp xúc và tìm hiểu trong thời gian qua.

Trương Vô Nhiễm biết, Bạch Hoàng là một người phụ nữ có lòng chính nghĩa quá lớn, chắc chắn sẽ không bỏ mặc sinh mạng của mấy ngàn người này!

Quả nhiên, Bạch Hoàng gật đầu nói: "Ngài yên tâm, tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời!" Lý Dịch lại lắc đầu: "Mấy ngàn sinh mạng này làm con tin để uy hiếp cô vẫn chưa đủ, cho nên, lát nữa cô phải nắm tay tôi, nếu tôi cảm nhận được điều bất thường, tuyệt đối sẽ đánh giết cô!" "Tin tôi đi, tuy tôi rất yếu, nhưng dám trước mặt những người khác miểu sát cô thì vẫn làm được!" Bạch Hoàng giận đến bốc hỏa, cô ta đã nói sẽ hợp tác rồi, anh ta cần gì phải cẩn thận đến mức này chứ?

Nhưng bề ngoài vẫn phải chiều theo Lý Dịch, gật đầu: "Tôi biết,

tôi sẽ không làm gì bất lợi cho ngài đâu!" "Ừm!" Lý Dịch nắm chặt bàn tay ngọc mềm mại của Bạch Hoàng, cảm giác cứng rắn lạnh băng và mạnh mẽ, khiến Bạch Hoàng tưởng như mình đang nắm một bàn tay máy móc bằng kim loại!

Chết tiệt!

Bạch Hoàng trong lòng thầm mắng một tiếng.

Ác ma này không thể nào làm ra chuyện thương hương tiếc ngọc, cô ta chỉ có thể cầu nguyện, hy vọng đối phương có một chút nhân tính, đừng lôi kéo những người khác trong xe lửa vào.

Làn sương mù xám bên ngoài cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tán.

Hắc Long đang sốt ruột trong lòng là người đầu tiên xông ra, Kính Chúc và những người khác theo sát phía sau.

Bọn họ muốn biết sau khi làn sương mù xám này tiêu tán, nơi đây rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì!

Nhưng, khi bọn họ nhìn thấy chiếc xe lửa bên trong, đều cau mày.

Bởi vì chiếc xe lửa này vẫn hoàn toàn nguyên vẹn, không chỉ xe lửa, ngay cả những thiết bị khác cũng không hề bị hư hại gì!

Như thể, làn sương mù xám đáng sợ và kinh hoàng kia, chỉ là một con hổ giấy, trông đáng sợ vậy thôi.

Hắc Long không ngừng nhìn xung quanh, sử dụng tất cả giác quan để tìm kiếm vị trí của Bạch Hoàng.

Nếu không phải thần thức bị quy tắc áp chế, anh ta cũng không cần phải như vậy.

Cuối cùng, anh ta cảm ứng được vị trí của Bạch Hoàng.

Trong phòng điều khiển chuyến tàu 1748!

Hắc Long gõ gõ vào vỏ kim loại của phòng điều khiển, trầm giọng nói: “Bạch Hoàng!

Cô có ở trong đó không?” Trong lòng Bạch Hoàng lỡ nhịp.

Cô ta quá quen thuộc rồi, đây là giọng của Hắc Long.

Anh ta quả nhiên đến ga xe lửa U Đô Thị để cứu mình!

Theo lý mà nói, cô ta đáng lẽ phải vui mừng.

Nhưng bây giờ cô ta chỉ có hoảng sợ!

Hắc Long tuy mạnh, nhưng trước mặt Lý Dịch có thể miểu sát Kỵ sĩ Vô Tâm, cuối cùng vẫn có một chút chênh lệch.

Bạch Hoàng nhìn về phía Lý Dịch, phát hiện đối phương ra hiệu cho mình mở cửa.

Bạch Hoàng do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định mở cửa khoang, bước ra ngoài.

Cánh cửa từ từ mở ra, Trương Thương và những người khác cũng nhìn thấy Bạch Hoàng tuyệt mỹ.

Chương 201

Trong nháy mắt liền bị vẻ ngoài xinh đẹp của cô ta thu hút!

Quả nhiên, giống hệt như những gì mình đoán!

Chiều cao của Bạch Hoàng và Trương Thương xấp xỉ nhau, rất cao, lạnh lùng diễm lệ, khí chất nữ vương đầy đủ!

Thân hình yểu điệu, khuôn mặt tinh xảo, khí chất tao nhã.

Trương Thương trong lòng không khỏi kinh thán, người phụ nữ này quả không hổ là người theo hầu của tồn tại kia!

Đẹp đến ngạt thở!

Chỉ là.

Trong tay Bạch Hoàng còn đang nắm tay một nam tử!

Điều này khiến Hắc Long và những người đàn ông khác trong lòng cực kỳ khó chịu!

Đặc biệt là Hắc Long.

Ở cùng Bạch Hoàng tại Đào Hoa Nguyên mấy ngàn năm, anh ta đã sớm coi Bạch Hoàng là người phụ nữ của mình!

Chỉ là anh ta muốn theo đuổi tình yêu tự nhiên, cho nên vẫn luôn chần chừ không tỏ tình.

Đương nhiên.

Một lý do khác anh ta không tỏ tình là vì sợ Bạch Hoàng từ chối mình, đến lúc đó ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Thế nhưng.

Bạch Hoàng chỉ mới ra khỏi Đào Hoa Nguyên một lần, lại đã đi

thân mật với người đàn ông khác như vậy sao?

Chẳng lẽ, Bạch Hoàng chỉ lạnh lùng trước mặt anh ta, còn trước mặt người đàn ông khác… Không!

Hắc Long trực tiếp phủ định, hung ác trừng mắt nhìn Lý Dịch.

Mấy ngàn năm bầu bạn, lại bị người khác hái mất quả đào, điều này làm sao anh ta có thể nhịn được?

Nhất thời.

Hắc Long giận đến bốc hỏa!

Còn những người khác hiểu biết về Bạch Hoàng, cũng chấn động nhìn Lý Dịch.

Người đàn ông này trông bình thường vô kỳ, Bạch Hoàng tại sao lại chọn anh ta?

Phải biết Bạch Hoàng nổi tiếng là kiêu ngạo cao quý!

Người phụ nữ như vậy, giống như một đóa hoa hồng, cao quý thanh lịch, nhưng lại rất lạnh lùng, rất khó tiếp cận!

Bọn họ rất tò mò, Lý Dịch rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì để chinh phục trái tim Bạch Hoàng!

Lý Dịch không thèm để ý đến ánh mắt của đám người đó.

Anh kéo bàn tay phải của Bạch Hoàng lên, sau đó nắm chặt trong lòng bàn tay.

Bạch Hoàng khuôn mặt đỏ bừng, cô ta chưa từng bị ai nắm tay.

Đặc biệt, người đàn ông này, thân phận giữa bọn họ là đối địch.

Hành vi này khiến cô ta cảm thấy xấu hổ và căng thẳng!

Mà biểu cảm này của cô ta trong mắt mọi người, lại trở thành cảnh tượng tình tứ.

Hắc Long gần như ghen đến phát điên!

Hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Bạch Hoàng và Lý Dịch, hận không thể thiêu chết đôi nam nữ chó chết này!

Anh ta thà rằng Bạch Hoàng chết trong tay Ma thần, cũng không muốn nhìn thấy cảnh này!

Toàn trường chỉ có một người nở nụ cười mẹ hiền.

Đó chính là Giang Thần!

Giang Thần lẩm bẩm: "Không hổ là tiểu đệ của tôi, lại có thể dùng tình yêu cảm hóa đối thủ!

Thật sự lợi hại!" "Ngươi cái tên khốn này, buông ra!" Hắc Long gào thét một tiếng, toàn thân bốc cháy ngọn lửa hừng hực!

Ngọn lửa đó chính là tà hỏa trong cơ thể anh ta!

Hắc Long lại vì nhìn thấy cảnh này mà đạo tâm bất ổn, tẩu hỏa nhập ma rồi!

Dưới sự thúc đẩy của luồng tà hỏa này, tốc độ của anh ta tăng lên tối đa.

Trong nháy mắt, anh ta đã vọt đến trước mặt Lý Dịch và Bạch Hoàng, một quyền đánh về phía Lý Dịch!

Lý Dịch hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, trong nháy mắt di chuyển đến phía sau Hắc Long, vươn thiết quyền, giáng vào lưng Hắc Long.

Thân thể Hắc Long chợt chấn động, khóe miệng rỉ ra máu.

Anh ta quay đầu lại, nhìn về phía Lý Dịch.

Anh ta cảm thấy xương cốt của mình dường như đều bị Lý Dịch đánh nát rồi!

Thực lực của Hắc Long khá mạnh mẽ, nhưng lại bị Lý Dịch áp chế, bị Lý Dịch đánh một trận tơi bời, kêu gào thảm thiết liên tục, mấy lần bị thương!

Hắc Long cuối cùng không chịu nổi, một chiêu thất bại rút lui, bị Lý Dịch ấn ngã xuống đất, hung hăng giẫm dưới chân!

Lý Dịch một chân hung ác đá vào bụng Hắc Long!

Phụt!

Sức mạnh của cú đá này hung mãnh đến mức nào, ngũ tạng lục phủ của Hắc Long bị giẫm nát một nửa, đau đớn vô cùng!

Anh ta ôm bụng, thống khổ vạn phần, sắc mặt đỏ bừng, hô hấp khó khăn, hai mắt phun ra ngọn lửa phẫn nộ.

Tất cả những điều này đều do Lý Dịch gây ra!

Nhưng trong lòng anh ta ngoài phẫn nộ, còn có sợ hãi!

Đối phương chỉ bằng sức mạnh thân thể, lại có thể hoàn toàn áp chế anh ta!

Hơn nữa nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng thản nhiên của đối phương, dường như căn bản không dùng hết toàn lực, cứ như đang đùa giỡn anh ta vậy.

Điều này càng khiến Hắc Long kiêu ngạo thêm oán hận!

Anh ta không kìm được muốn vận dụng sức mạnh Thiên Đế ban cho, muốn tiêu diệt Lý Dịch!

Vì sức mạnh Thiên Đế còn sót lại trong cơ thể anh ta càng dùng càng ít, cho nên không đến vạn bất đắc dĩ, Hắc Long không muốn vận dụng.

Nhưng bây giờ, anh ta đã bị cơn giận làm cho mờ mắt!

Tình yêu là một thứ độc dược, anh ta đã vô phương cứu chữa!

Lý Dịch vẫn luôn quan sát Hắc Long, khi thấy vẻ điên cuồng trong mắt Hắc Long, trong lòng mừng rỡ!

Anh muốn Hắc Long mất lý trí, mất khả năng phán đoán, sau đó một lần đoạt lấy Thiên Đế Chi Lực trong cơ thể anh ta!

"Hắc Long, bây giờ ngươi, đã không còn tư cách tranh giành Bạch Hoàng với ta, vì ngươi đã thua rồi!!!" Lý Dịch nói, lời vừa dứt, liền lại một quyền đánh tới!

Cú đấm này không mạnh, chỉ là trông rất có cảm giác áp bức.

"Tôi thua rồi?

Ha ha!

Tôi làm sao thua được?" Hắc Long điên cuồng cười lớn: "Ngươi căn bản không biết Thiên Đế Chi Lực đại biểu cho điều gì!

Đó là sức mạnh mạnh nhất thế gian!" "Tình yêu của ngươi quá nông cạn rồi, ngươi yêu không phải Bạch Hoàng, là chính ngươi!

Chương 202

Trong mắt ngươi cũng chỉ có chính ngươi!" Lý Dịch lạnh lùng quát.

"Ha ha ha ha, nông cạn sao?" Hắc Long gào thét khản cả cổ, đôi mắt đỏ ngầu vô cùng.

"Tôi bầu bạn với cô ta mấy ngàn năm, nhưng cô ta vừa ra khỏi Đào Hoa Nguyên liền dây dưa với người khác, ngươi nói tôi nông cạn!

Rõ ràng là cô ta không xứng đáng ở bên tôi!" Trong con mắt trái của Hắc Long, một phù văn vàng óng bắt đầu càng lúc càng rõ ràng, ánh sáng vàng rực rỡ lóe lên, như ánh sáng thánh khiết nhất thế gian!

Sức mạnh cổ xưa thần bí từ trong mắt trái Hắc Long bùng ra, bắt đầu đột phá sự áp chế của quy tắc Mạt Pháp Thời Đại!

Khí thế hùng vĩ to lớn kia vừa xuất hiện, liền khiến sắc mặt tất cả mọi người có mặt đều biến đổi!

Ngay cả Diệp Thiên, ánh mắt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Thiên Đế Chi Lực, chính là sức mạnh mạnh nhất thế gian!

Chí cao vô thượng!

Giây phút này, Hắc Long cuối cùng cũng đứng dậy!

Trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra nụ cười cuồng loạn dữ tợn: "Thằng nhãi!

Vừa rồi ngươi đánh rất sảng khoái phải không?

Bây giờ, cũng đến lượt ta rồi!" Lý Dịch không nói, chỉ là sâu trong con ngươi đen tịch mịch như vực sâu kia, ẩn ẩn lộ ra một tia hưng

phấn.

Thiên Đế Chi Lực, cũng nên nếm thử rồi!

Hắc Long thấy Lý Dịch không nói gì, tưởng Lý Dịch bị sức mạnh của mình chấn nhiếp, trong lòng vô cùng đắc ý!

Nhìn về phía Bạch Hoàng, châm chọc nói: "Đây chính là người đàn ông cô chọn sao?

Trước mặt Thiên Đế Chi Lực cũng chỉ là con đà điểu không dám ngẩng đầu!

Bạch Hoàng, ánh mắt của cô thật sự là quá kém rồi!

Bỏ qua một bạn đời chất lượng cao như tôi, đi chọn cái tên phế vật này, đây là tổn thất của cô!

Bây giờ, tôi cho cô một cơ hội nữa, chỉ cần cô đi theo tôi, tôi có thể bỏ qua mọi chuyện!" Bạch Hoàng nghe xong, hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn ngập sự lạnh lẽo.

Cô ta chưa từng nghĩ tới, Hắc Long lại là một người đàn ông như vậy!

Cô ta đâu phải một món đồ, chẳng lẽ còn không có quyền lựa chọn người yêu sao?

Cô ta vẫn luôn coi Hắc Long như anh trai, không ngờ Hắc Long trong lòng lại nghĩ về mình như vậy!

Điều này khiến Bạch Hoàng cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

Thậm chí còn cảm thấy Hắc Long đáng ghét hơn cả Lý Dịch!

Cô ta nghiến răng nói: "Ngươi đừng hòng!

Ngươi tưởng tôi là loại phụ nữ trăng hoa sao?

Cho dù không có Lý Dịch, tôi cũng sẽ không chọn ngươi!" Hắc

Long nghe vậy, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.

Anh ta không tin câu nói này, anh ta cho rằng Bạch Hoàng cố ý nói vậy để chọc tức.

Anh ta lạnh lùng lướt nhìn Lý Dịch.

Ánh mắt Lý Dịch hờ hững.

"Người đàn ông này, thật sự là tự mình đa tình quá!" Anh nhìn về phía Bạch Hoàng.

"Chuyện của chúng ta, cứ giao cho tôi đi!" Lý Dịch nói.

Bạch Hoàng nhìn Lý Dịch một cái, khẽ cau mày: "Chuyện này cứ bỏ qua đi!" Bạch Hoàng đã từng chứng kiến Lý Dịch ra tay.

Cho dù là Kỵ sĩ Vô Tâm, cũng không phải địch một kiếm của Lý Dịch!

Thiên Đế Chi Lực cô ta cũng từng sở hữu, đương nhiên hiểu rõ Hắc Long không thể là đối thủ của Lý Dịch.

Mặc dù Hắc Long khiến cô ta cảm thấy có chút ghê tởm, nhưng dù sao cũng là đồng đội cũ, cô ta không thể thấy chết mà không cứu.

Hắc Long cho rằng Bạch Hoàng đang lo lắng cho Lý Dịch, càng thêm oán hận!

Lòng ghen tị khiến anh ta mặt mũi biến dạng!

Anh ta không kìm được nữa, Thiên Đế Chi Lực bùng nổ, Hắc Long Thương đâm về phía yếu điểm của Lý Dịch!

Thiên Đế Chi Lực vận hành trong cơ thể Hắc Long, mang theo sức mạnh hủy diệt tất cả, quét sạch khắp nơi!

Luồng khí tức mạnh mẽ này, khiến những người xem xung quanh đều không khỏi sợ hãi, lần lượt lùi lại mấy bước.

Diệp Thiên lẩm bẩm: "Đây chính là Thiên Đế Chi Lực sao?

Quả nhiên đáng sợ!" Lý Dịch không hề do dự, trực tiếp ra tay!

Lý Dịch giơ cánh tay phải lên, ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải đặt song song, sau đó co ngón tay thành vuốt!

Anh co hai ngón tay lại, kẹp mạnh vào mũi Hắc Long Thương.

Rầm… Ngón tay Lý Dịch, giống như xương thép vậy, vững vàng kẹp chặt mũi Hắc Long Thương!

Sức mạnh xâm nhập vào cơ thể Lý Dịch trong nháy mắt bị anh nuốt chửng.

"Hả?" "Ngươi lại có thể chặn được Thiên Đế Chi Lực của ta!!" Đồng tử Hắc Long co rút, đôi mắt trợn tròn!

Đôi mắt anh ta, giống như đèn lồng, gân xanh nổi lên trên nhãn cầu, như thể muốn thoát khỏi ràng buộc.

Lý Dịch buông tay ra, Thiên Đế Chi Lực hoàn toàn bị anh nuốt chửng, Dịch Thiên Đế Kinh cũng vì thế mà đột phá tiến vào tầng thứ nhất đại viên mãn!

Cơ bắp trên mặt Hắc Long không ngừng co giật!

Một ngụm máu tươi phun ra!

Ngực anh ta phập phồng kịch liệt, sự căm hận trong mắt càng thêm cháy bỏng!

"Tên tạp chủng nhỏ bé nhà ngươi, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Hắc Long nghiến răng nguyền rủa, khuôn mặt tuấn tú méo mó, trông cực kỳ dữ tợn và đáng sợ.

Hắc Long tuy không ngừng nguyền rủa Lý Dịch, nhưng trong lòng lại tràn ngập nỗi sợ hãi đối với Lý Dịch!

Bởi vì vừa nãy, Lý Dịch chỉ dùng hai ngón tay, đã hóa giải Thiên Đế Chi Lực của mình!

Điều này khiến trong lòng Hắc Long dâng lên một cảm giác bất lực sâu sắc!

Hắc Long không cam tâm, cũng không muốn chờ chết!

Vì anh ta biết, Lý Dịch tuyệt đối không thể bỏ qua anh ta!

Thế là, Hắc Long trực tiếp đánh lén!

Đáng tiếc, Lý Dịch đã sớm phòng bị anh ta!

Thân hình Lý Dịch đột nhiên biến mất tại chỗ, giây tiếp theo, bóng dáng Lý Dịch đột nhiên xuất hiện phía sau Hắc Long!

"Chết đi!" Lý Dịch một cước đá ra, trúng ngay eo Hắc Long!

Bang!

Một tiếng động trầm đục.

Hắc Long bị đá bay đi.

Sau khi Hắc Long bị đá bay đi, vẽ ra một đường parabol trên không trung!

Ngay sau đó, Hắc Long va vào cành cây của một cây cổ thụ cao chót vót, phát ra tiếng động lớn, làm gãy ngang thân cây, đổ sập xuống đất!

Phịch ~ Hắc Long nằm sấp trên mặt đất, toàn thân co giật, máu tươi phun ra từ miệng, vẻ mặt sống không bằng chết!

Chương 203

Uy lực của cú đá này, quả thực là vô cùng đáng sợ!

Hắc Long lăn lộn bảy tám vòng trên không trung, sau đó mới dừng lại!

Anh ta khó khăn bò dậy.

Trên người anh ta đầy vết thương, quần áo rách nát, máu tươi đầm đìa, trông thật kinh hãi!

Trên mặt Hắc Long tràn ngập vẻ kinh hãi, anh ta nhìn Lý Dịch, trong lòng tràn đầy sự sợ hãi!

Lúc này, anh ta cuối cùng cũng biết mình đã chọc phải loại tồn tại gì!

Tên gia hỏa trông có vẻ vô hại trước mắt này tuyệt đối đã vượt xa anh ta rất nhiều!

"Không, tôi không thể chết, tôi còn chưa hoàn thành tâm nguyện cho Thiên Đế Bệ hạ, tuyệt đối không thể chết ở đây!" Hắc Long không ngừng suy nghĩ đối sách!

Ngay lúc này, Lý Dịch lại một lần nữa áp sát.

Anh vung lòng bàn tay ra, một tia sét tím ngưng tụ thành hình.

Trên ngón tay Lý Dịch, ánh tím lan tràn, giống như tia sét màu tím, nhanh chóng xẹt qua hư không!

"Chưởng Tâm Lôi!" Oanh!

Sét tím trên lòng bàn tay Lý Dịch, mang theo uy thế sắc bén vô cùng, gào thét đánh vào ngực Hắc Long!

Rắc!

Tiếng xương cốt vỡ vụn, truyền khắp bốn phía.

Ngực Hắc Long nứt ra!

Nhưng Lý Dịch lại không giết Hắc Long, mà là đang hành hạ đối phương!

Bạch Hoàng có chút không nỡ nhìn thảm cảnh của Hắc Long, dù sao Hắc Long cũng đã ở bên cô ấy mấy nghìn năm, tình cảm vẫn còn.

Cô ấy quay đầu đi, nhưng trong đầu vẫn không khỏi nhớ lại bộ dạng thảm hại, hài hước của Hắc Long, nhịn không được bật cười!

Phụt!

Dù tiếng cười của cô ấy không lớn, nhưng trong ga tàu vắng lặng lại trở nên vô cùng đột ngột!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Từng ánh mắt đổ dồn vào Bạch Hoàng, hiển nhiên có chút khó hiểu trước việc người phụ nữ này bỗng nhiên bật cười.

Mấy người nhà họ Ngô thân thiết với Hắc Long đều lộ vẻ không vui.

Hắc Long vượt nghìn dặm đến cứu cô, dù nói là tự mình đa tình, nhưng giờ bị đánh thành cái dạng này mà cô còn cười vui vẻ như vậy, hơi quá đáng rồi đấy?

Hắc Long đang thoi thóp thấy Bạch Hoàng dám trêu chọc mình, mặt lập tức đỏ bừng như gan heo.

Sau đó, hắn ta nghiến răng trừng Lý Dịch.

Sai lầm lớn nhất, đều là do tên này!

Nếu không phải hắn ta, Bạch Hoàng cũng không thể vô tình với mình như vậy!

Lý Dịch không định giết Hắc Long, chỉ muốn cho đối phương một bài học nhỏ nhặt thôi.

Tiện thể nuốt chửng Thiên Địa chi lực trong cơ thể đối phương, khiến tầng thứ nhất của Dịch Thiên Đế Kinh đại viên mãn.

Vì Dịch Thiên Đế Kinh đại viên mãn nên hiệu quả của Trớ Thiên Thuật cũng lên một tầm cao mới.

Lý Dịch khá quan tâm đến kỹ năng này.

Đương nhiên, cường độ nhục thân của Lý Dịch cũng mạnh hơn không ít.

Giờ thấy Bạch Hoàng bật cười, liền lấy đó làm cái cớ để Hắc Long thoát chết: "Vì Bạch Hoàng đã cầu xin cho anh rồi, vậy tôi sẽ tha cho anh lần này!" Hắc Long nhất thời không biết nên vui hay nên buồn.

Bạch Hoàng cầu xin cho mình sao?

Rõ ràng là không!

Ngược lại còn đang trêu chọc mình!

Nhưng, hắn ta dường như lại nhờ thế mà sống sót.

Diệp Thiên nhìn chằm chằm Lý Dịch một lúc lâu, anh ta cứ có cảm giác khí chất của Lý Dịch hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Nhưng, Côn Luân Đế Khư mới là chuyện quan trọng nhất.

Vì vậy anh ta không dây dưa quá nhiều vào chuyện này.

Hơn nữa, trận chiến giữa Lý Dịch và Hắc Long, xét từ kết quả hiện tại, cả hai bên đều đã tiêu hao con át chủ bài, điều này cực kỳ có lợi cho anh ta.

Hắc Long đã mất Thiên Đế chi lực, không còn uy hiếp anh ta nữa.

Lý Dịch có thể dễ dàng mượn Thiên Đế chi lực để áp chế Hắc Long, e rằng cũng đã tiêu hao không ít con át chủ bài của mình.

Chỉ là, thấy đối phương thoải mái như vậy, e rằng con át chủ bài của đối phương vẫn chưa dùng hết hoàn toàn!

Trong số những người đến tranh đoạt ở Côn Luân Đế Khư hiện tại, chỉ có Lý Dịch là có chút uy hiếp đối với anh ta.

Chỉ cần Lý Dịch gặp chuyện ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ không còn ai tranh giành bí bảo với anh ta nữa!

Diệp Thiên vừa nghĩ đến bí bảo trong Côn Luân Đế Khư, lòng có chút sốt ruột, ngữ khí lạnh nhạt: "Chúng ta là đến Côn Luân Đế Khư tranh đoạt cơ duyên, chứ không phải đến xem các người ghen tuông đánh nhau!" Lý Dịch cũng hơi chán diễn kịch rồi.

Đánh người mệt lắm chứ, không chỉ mỏi tay mà còn mỏi lòng nữa!

Quan trọng là mấy người này hình như rất thích xem người khác bị đánh tơi bời, đánh lâu như vậy mà không ai kêu dừng tay.

Càng không ai nhắc đến Côn Luân Đế Khư!

Chuyện này thật sự không hợp lẽ thường!

Phải biết rằng, những người này đến ga tàu chẳng phải là để đến Côn Luân Đế Khư giành bí bảo sao?

Bản thân anh ta còn muốn đề nghị, sau đó dẫn những người này đến cổ mộ của mình, rồi dùng cơ quan cổ mộ biến tất cả bọn họ thành điểm tích lũy.

Chỉ là, với tư cách chủ nhà, anh ta không thể chủ động mời mấy tên đạo mộ tặc này đến cổ mộ của mình được, đúng không?

Làm như vậy quá lộ liễu, tuy sẽ không có ai nghi ngờ anh ta là chủ

mộ.

Nhưng, dẫn đạo mộ tặc đi đạo mộ chính cổ mộ của mình, Lý Dịch luôn cảm thấy kỳ quái.

Vừa hưng phấn, vừa mong chờ, lại có chút quỷ dị.

Giờ Diệp Thiên đã đề xuất rồi, ngược lại lại giải quyết được mối lo của Lý Dịch.

Lý Dịch đặt tay ra phía trước, Trương Vô Nhiễm lập tức hiểu ý, cầm khăn lụa trắng tinh lau sạch vết máu trên người Lý Dịch.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Trên chuyến tàu 1748 không còn nhiều chỗ, chư vị e rằng phải chen chúc một chút rồi!" Tam Táng Pháp Sư cười lạnh một tiếng: "Chuyến tàu này lớn thế, từng này người chúng ta còn cần phải chen chúc sao?" "Hành khách không chỉ có các ngươi, còn có những người khác." "Người khác?" Tam Táng Pháp Sư di chuyển nhanh chóng, lướt như tơ liễu đến trước đầu tàu, mở cửa bước vào xem xét, chỉ thấy mỗi toa tàu đều chật kín người!

"Chật" vốn chỉ là một tính từ, một phép ẩn dụ.

Nhưng ở đây lại là một động từ.

Người bên trong thực sự quá nhiều, ngay cả chỗ để hành lý cũng có người nằm!

Tam Táng Pháp Sư nhíu chặt cặp lông mày đỏ: "Người ở đây có phải là quá nhiều không?

Người muốn đi Côn Luân có nhiều như vậy sao?

Hơn nữa, bộ dạng của những người này rõ ràng là đã mất đi ý thức!

Chẳng lẽ, những người này bị người khác khống chế?" Diệp Thiên khẳng định lời Tam Táng Pháp Sư nói, trong ánh mắt mang theo

một tia kỳ dị: "Những người này quả thật bị khống chế, có chút giống thôi miên, nhưng nhìn biểu cảm của họ, lại giống như đang mơ!

Những thứ trong mơ khiến họ vừa mê mẩn, lại vừa sợ hãi!" Tam Táng Pháp Sư cười lạnh: "Phàm nhân sống vốn là chịu khổ, chi bằng để bổn tọa đưa họ vãng sinh Cực Lạc, thoát khỏi bể khổ!" Lý Dịch quát: "Phàm nhân cũng có quyền được sống, sao anh có thể tùy tiện tước đoạt sinh mệnh của người khác?

Chương 204

Hóa ra anh còn là người xuất gia, những gì anh làm có khác gì ma đầu chứ?" Giang Thần và Tam Táng Pháp Sư vốn đã không ưa nhau, đối phương bắt tùy tùng của hắn đi làm lò luyện, đây đã là thù hận rồi.

Giờ thấy Lý Dịch và Tam Táng Pháp Sư tranh cãi, đương nhiên hắn phải đứng về phía Lý Dịch: "Huynh đệ của tôi nói không sai, anh tùy tiện tước đoạt sinh mệnh của phàm nhân là không đúng!" Mọi người có mặt đều nhìn Giang Thần với ánh mắt kỳ quái.

Nếu Lý Dịch muốn cứu những phàm nhân này, có thể nói là lòng Bồ Tát tràn đầy.

Nhưng Giang Thần, hắn ta đích thị là ma thần mà!!!

Là một ma thần mà lại đi cứu phàm nhân, điều này thật sự quá phi lý và trào phúng.

Giống như một con hổ đã no bụng nói với con sói đói rằng thỏ đáng yêu như vậy, sao có thể ăn thỏ chứ?

Tam Táng Pháp Sư dung mạo yêu dị, mái tóc đỏ huyết phất phơ, đôi mắt huyết đồng rực lửa, giữa trán một đóa Bỉ Ngạn hoa đang hé nở!

Nghe lời Giang Thần nói xong, không nhịn được mỉa mai: "Khi nào ma thần lại đi bảo vệ nhân loại?

Còn nữa!" Tam Táng Pháp Sư hướng ánh mắt về phía Lý Dịch: "Anh và ma thần xưng huynh gọi đệ, chẳng lẽ anh cũng là ma thần?" Giang Thần kiêu ngạo nói: "Diệp Thần đương nhiên là ma thần cao quý!" "Cái gì?

Ma thần?!" Những người khác nhìn Lý Dịch với ánh mắt đầy địch ý, nhìn Lý Dịch và Giang Thần như nhìn rác rưởi vậy, đầy ghét bỏ!

Tam Táng Pháp Sư ngẩn người, có chút không rõ Giang Thần nói thật hay đang lừa gạt hắn ta!

Hắn không hề cảm nhận được một tia ma khí nào trên người Lý Dịch, ngược lại, khí tức trên người đối phương trung chính bình hòa, mang theo một tia thần thánh trang nghiêm!

Người như vậy sao có thể là ma thần?

Chẳng lẽ là Giang Thần đang vu hãm Lý Dịch?

Danh tiếng của ma thần trong thế giới này rất xấu, vì mỗi lần bọn họ giáng thế đều mang đến tai ương lớn!

Bọn họ cực kỳ xảo trá, lừa gạt nhân loại là chuyện thường tình.

Vì vậy, muốn khơi dậy ác ý của mọi người đối với Lý Dịch, mượn tay mọi người loại bỏ Lý Dịch, điều này cũng rất bình thường.

Nghĩ đến đây, Tam Táng Pháp Sư lạnh lùng nói: "Diệp Thần!

Anh ngăn cản chúng tôi giết những phàm nhân này, chẳng lẽ người khống chế họ chính là anh?!

Một ma thần có thể khống chế số lượng lớn như vậy cùng lúc, đây là lần đầu tôi thấy!

Xem ra anh rất giỏi khống chế tinh thần." Tam Táng Pháp Sư tuy cho rằng Lý Dịch không phải ma thần, nhưng hắn ta muốn mượn tay mọi người, sớm loại bỏ Lý Dịch!

Càng nhiều người thì càng ít phần.

Bí bảo trong Côn Luân Đế Khư chỉ có một, người tham gia tranh đoạt đương nhiên càng ít càng tốt.

Lý Dịch không ngờ Tam Táng Pháp Sư này lại đoán trúng sự thật.

Đều tại tên Giang Thần khốn kiếp này!

Loại đại ca chuyên hãm hại tiểu đệ thế này đáng đời bị bán!

Nhưng, khi cần ngụy biện thì vẫn phải ngụy biện.

Chỉ cần không có bằng chứng xác đáng, chết cũng không thừa nhận là xong!

"Anh nói tôi là ma thần có bằng chứng gì không?

Tôi thấy anh mới là đang vu hãm tôi!" Lý Dịch khoanh tay trước ngực, tiện thể hắt nước bẩn cho người khác: "Tôi phải nói, Tam Táng Pháp Sư mới là ma thần thật sự, nếu không cũng không thể giải thích tại sao hắn ta đột nhiên tính tình đại biến, còn giết nhiều người ở Tiểu Lôi Âm Tự như vậy!" Tam Táng Pháp Sư khẽ giật giật giữa trán.

Nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ trấn tĩnh.

Hắn ta quả thật không phải người của thế giới này, mà là một sinh mệnh thể từ một tiểu thế giới khác!

Chỉ là vì bức tường ngăn cách thế giới có lỗ hổng, linh hồn không cẩn thận lén lút xuyên qua!

Tuy hắn ta không phải ma thần thật sự, nhưng linh hồn hắn ta trong quá trình xuyên qua đã dung hợp với hồn phách ma thần, vì vậy nói hắn ta là ma thần cũng không sai.

Chỉ là vì hắn ta đã để lại dấu vết linh hồn trên Trảm Ma Thạch của Trấn Quỷ Ti, rửa sạch hiềm nghi, nên mọi người đều cho rằng hắn ta không phải ma thần!

Nhưng, giờ Lý Dịch lại nói chắc như đinh đóng cột rằng hắn ta là ma thần, chẳng lẽ đối phương đã nhìn ra điều gì sao?

Tam Táng Pháp Sư quyết định chết cũng không thừa nhận!

“Hừ!

Ai mà không biết tôi đã để lại dấu vết linh hồn trên Trảm Ma Thạch của Trấn Quỷ Ti, tôi sao có thể là ma thần chứ?” Hắc Long phun ra một ngụm máu đen và những mảnh răng vụn, lạnh lùng nói: “Tam Táng Pháp Sư quả thật không phải ma thần!” Giang Thần ở bên cạnh nói: “Diệp Thần, tôi mở Ma Nhãn nhìn Tam Táng Pháp Sư một chút, phát hiện trên người hắn ta quả thật không có ma khí!

Với thực lực của tôi, ngụy trang bình thường căn bản không thể qua mặt tôi được!

Cho nên, hắn ta hẳn không phải ma thần!

Còn anh, rõ ràng là ma thần, tại sao lại nói mình không phải ma thần?

Chẳng lẽ anh sợ những người này xông lên vây đánh chúng ta sao?” Giang Thần trong tay xuất hiện một cây ma thương gớm ghiếc, kiêu ngạo nói: “Yên tâm, có đại ca ở đây, những tạp chủng này không làm hại được anh đâu!” Lý Dịch: “???

Cậu là gián điệp mà phe đối diện phái đến à?” Lý Dịch thậm chí nghi ngờ Giang Thần đang cố ý hại mình!

Ánh mắt những người khác nhìn Lý Dịch thay đổi.

Giang Thần, một ma thần lại ra sức vu khống Lý Dịch như vậy, điều đó chứng tỏ đối phương hẳn không phải ma thần.

Tuy nhiên, cũng có người muốn chiếm lấy đại nghĩa, muốn xử lý Lý Dịch như một ma thần!

Mặc dù Lý Dịch rất mạnh, nhưng trực diện chống lại Thiên Đế chi lực, tuyệt đối không thể dễ dàng như những gì Lý Dịch thể hiện!

Rất có thể anh ta đã phải trả một cái giá rất lớn, chỉ là Lý Dịch che

giấu quá tốt mà thôi.

Nghĩ đến đây, một người nhà họ Ngô không thể đứng yên nữa.

Bước ra, chính khí lẫm liệt nói: "Xác suất Diệp Thần là ma thần cực cao, tôi đề nghị ra tay tiêu diệt hắn ta!" Bạch Hoàng liếc nhìn người nhà họ Ngô một cái, thầm nghĩ: "Ngươi dám trực tiếp bước ra đối phó Lý Dịch ư, không sợ quá liều mạng sao?" Mặc dù nhà họ Ngô được xếp vào một trong Tứ Đại Gia Tộc phái Nam.

Nhưng, trong mắt nhiều người, nhà họ Ngô rất yếu, ngoài việc có chút tiền ra thì thực lực cứng rắn không cao.

Ở mảng chiến lực cao cấp càng thiếu hụt, nội tình quá mỏng yếu!

Vì vậy bị nhiều người cho rằng, nhà họ Ngô không xứng với danh hiệu một trong Tứ Đại Gia Tộc phái Nam.

Có người nhận ra người nhà họ Ngô vừa bước ra, đột nhiên kinh hô: "Ngô Trường Sinh!!" "Ngô Trường Sinh?!

Hắn chính là Ngô Trường Sinh, người khai sáng Huyết Yến Ngô Gia sao?

Hắn ta vậy mà vẫn chưa chết sao?" "Nhân vật cấp tổ tiên đã đặt nền móng cho nhà họ Ngô trở thành một trong Tứ Đại Gia Tộc phái Nam, không ngờ hắn ta cũng không chịu nổi sự dụ hoặc của Côn Luân Đế Khư, đích thân xuất hiện rồi!" "Lần này mọi chuyện càng ngày càng thú vị rồi!

Ngô Trường Sinh cộng thêm Tam Táng Pháp Sư, tôi muốn xem Diệp Thần làm sao để sống sót đây!" Lý Dịch không muốn ra tay ở đây.

Vì ra tay ở đây không thể đạt được lợi ích tối đa.

Tên Giang Thần này lớn tiếng quát: "Tiêu diệt?

Diệp Thần là huynh đệ của tôi, tôi xem ai dám giết anh ấy!" Nói rồi, Giang Thần trên người tuôn trào ma khí ngút trời.

Tam Táng Pháp Sư cười lạnh một tiếng, một chuỗi phật châu trong tay bay ra, một trăm linh tám hạt phật châu tạo thành một trận pháp, bao phủ Giang Thần.

Phật châu phóng ra ánh sáng sắc bén bá đạo, so với đó, ma khí của Giang Thần trở nên yếu thế hơn.

Rõ ràng, vết thương trước đó của Giang Thần vẫn chưa lành.

Dù sao bị Thiên Đế chi lực làm bị thương, làm sao có thể dễ dàng hồi phục được chứ?

Ngô Trường Sinh tay cầm thanh trường đao cổ xưa màu đen, xa xa chỉ vào Lý Dịch, lạnh lùng nói: "Đến chiến!" Lý Dịch bất đắc dĩ nói: "Tôi không muốn giết người!" Ngô Trường Sinh đại nộ, trong đôi mắt gần như vô sắc của hắn bùng phát một luồng sức mạnh kinh khủng!

Đồng thuật!

Bạch Sương Quốc Độ!

Phía sau Lý Dịch, Bạch Hoàng chỉ bị ảnh hưởng đã cảm thấy toàn thân bị đóng băng, khó mà nhúc nhích!

Nhất thời không khỏi cực kỳ kinh ngạc!

Chương 205

Điều khiến cô ấy sốc nhất là, Bạch Sương Quốc Độ này là một trong những tuyệt kỹ của Nga Hoàng!

Nga Hoàng, tương phi, chính là vợ của Thuấn thời thượng cổ.

Ngô Trường Sinh này làm sao có thể nắm giữ đồng thuật thời thượng cổ được?

"Đây là Bạch Sương Quốc Độ!" Phật Nữ Kính Chúc Chu Thần khẽ mở môi son, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã đẹp đến động lòng người: "Đồng thuật của Nga Hoàng thời thượng cổ, không ngờ nhà họ Ngô lại có được truyền thừa của Nga Hoàng!" Các cao thủ khác đều lộ vẻ kinh ngạc.

Trước đây bọn họ đều cho rằng nhà họ Ngô đã hết thời rồi!

Dù sao ở Dịch Thiên Đế Mộ đã tổn thất quá nhiều nhân lực, chuỗi sản nghiệp cũng chịu đả kích sâu sắc, đến nay vẫn không có tin tức gì.

Nhiều người đều đoán nhà họ Ngô có phải sẽ bị gạch tên khỏi Tứ Đại Gia Tộc đạo mộ phái Nam hay không.

Nhưng không ngờ, người đàn ông đó đã trở lại!

Ngô Trường Sinh!

Đây là một nhân vật truyền kỳ!

Một đời bất bại, tung hoành vô địch!

Bạch Sương Quốc Độ càng là đồng thuật truyền thuyết của Nga Hoàng.

Người này ra tay, Diệp Thần chắc chắn phải chết!

Lý Dịch xoa trán.

Anh ta thật sự không muốn giết người.

Tại sao cứ phải ép anh ta chứ.

Quanh Lý Dịch bùng lên một ngọn lửa xanh đậm hùng vĩ uy nghiêm, ẩn ẩn có thể thấy một con Kỳ Lân thần thánh uy vũ đang gầm thét trong đó!

Kỳ Lân Huyết Hỏa!

Bạch Sương Quốc Độ và Kỳ Lân Huyết Hỏa vốn dĩ tương khắc về thuộc tính.

Giờ đây va chạm vào nhau, cảnh tượng nhất thời có chút mất kiểm soát.

Hàn sương trắng bị áp chế, Kỳ Lân Huyết Hỏa màu xanh đậm lan tràn như cỏ dại, trong nháy mắt đã đốt cháy Ngô Trường Sinh!

Ngô Trường Sinh rên khẽ một tiếng, đồng tử gần như vô sắc của hắn đột nhiên vặn vẹo, đồng tử hình tròn đó trong nháy mắt biến thành hình bông tuyết!

Đẹp đẽ mà chết chóc!

Đôi mắt như tinh thể đó mang theo một loại sức mạnh thần bí, phóng ra hàn sương trắng, chỉ trong chốc lát đã vừa vặn ngăn chặn Kỳ Lân Huyết Hỏa!

Lý Dịch thuận thế mà làm, không tiếp tục đốt cháy Bạch Sương Quốc Độ của đối phương.

Mà là làm tan Kỳ Lân Huyết Hỏa.

Mục đích của anh ta vốn không phải là giết chóc, mà là săn lùng!

Ngô Trường Sinh thấy Lý Dịch hậu kình không đủ, cười lớn phóng túng: "Kỳ Lân Chi Hỏa cũng chỉ đến thế mà thôi, sao có thể sánh với Bạch Sương Quốc Độ của bổn tọa!" Những người xung

quanh hiểu biết về Ngô Trường Sinh đều lộ vẻ kinh ngạc, khẽ xì xào.

"Thực lực của Ngô Trường Sinh còn khủng khiếp hơn trước đây!

Không ngờ sau khi mất tích trở về, hắn ta lại còn nắm giữ Bạch Sương Quốc Độ, loại bí thuật thời thượng cổ này!" "Diệp Thần kia thực lực cũng không tệ, thủ đoạn sử dụng hẳn là Kỳ Lân Huyết Hỏa, nghe nói chỉ có huyết mạch Kỳ Lân Vương Tộc thuần khiết mới có thể kích hoạt sức mạnh bản nguyên!" "Đáng tiếc, Bạch Sương Quốc Độ là thủ đoạn của Tương Phi, Kỳ Lân dù sao cũng kém một chút!" Bạch Hoàng khẽ nhíu mày.

Thực lực của Lý Dịch cô ấy hiểu rõ hơn ai hết, mạnh đến mức hơi không hợp lẽ thường.

Ngay cả những "phế phẩm" còn sót lại từ thời thượng cổ như bọn họ cũng khó mà đối kháng!

Thủ đoạn của Ngô Trường Sinh tuy mạnh, nhưng Lý Dịch cũng không thể nhanh chóng bại trận như vậy được.

Mặt khác, Tam Táng Pháp Sư áp chế Giang Thần, một trăm linh tám hạt phật châu kết thành Phù Đồ Đại Trận, đè nén khiến Giang Thần không ngóc đầu lên được.

Tam Táng Pháp Sư cười lạnh: "Ma cuối cùng cũng là thứ thấp hèn, vĩnh viễn kém Phật một bậc, chỉ xứng sống trong bùn lầy tầng thấp nhất!

Năm xưa Ma Tu La tộc cường đại đến nhường nào, cuối cùng vẫn bị Phật môn của ta trấn áp, trở thành công cụ thu thập tín ngưỡng!

Phù Đồ Đại Trận này có thể chém thiên ma, một ma thần thấp kém như ngươi cũng vọng tưởng chống cự sao?" Phật tính của Tam Táng Pháp Sư đã ăn sâu vào tận xương tủy, cho dù linh hồn bị hoán đổi, Phật tính này cũng ngưng kết thành xá lợi tử, không ngừng ảnh

hưởng đến tâm trí và nhân cách của hắn.

Vì vậy, tư duy của hắn rất mâu thuẫn và hỗn loạn.

Giang Thần nghiến răng nghiến lợi, ma khí trên người không ngừng co rút, gần như sụp đổ!

Lý Dịch đương nhiên không thể để Giang Thần chết ở đây, trực tiếp ra tay, Kỳ Lân Huyết Hỏa cuộn quanh hai nắm đấm, một quyền đánh thẳng vào Phù Đồ Đại Trận!

Ngô Trường Sinh cười lạnh một tiếng.

"Anh còn lo không xong cho bản thân, mà còn muốn cứu tên ma đầu này sao?" Nói rồi, Bạch Sương Quốc Độ lại lần nữa khởi động!

Một đóa bông tuyết khổng lồ và tinh xảo trong nháy mắt nở rộ, bao phủ phạm vi trăm mét!

Ý lạnh thấu xương ập đến, khiến linh hồn người ta cũng phải run rẩy!

Quanh Lý Dịch bùng cháy Kỳ Lân Huyết Hỏa màu xanh đậm, hệt như một bộ giáp tuyệt đẹp, ngăn cách nhiệt độ cực thấp.

Phật châu vỡ nát, quyền phong bá đạo xé rách Phù Đồ Đại Trận tạo ra một lối đi!

Giang Thần sắp bị luyện hóa nhân cơ hội thoát khỏi hiểm cảnh, nhìn Lý Dịch với ánh mắt tràn đầy cảm kích: "Hù!

Diệp Thần lão đệ, lần này nhờ có anh, nếu không tôi toi đời rồi!" Lý Dịch không thèm để ý đến tên ma thần "trung nhị" và phế vật này.

Tên này lúc mới xuất hiện thì mồm mép tép nhảy.

Quan trọng là lúc đó Lý Dịch chưa từng gặp cường giả thật sự, còn bị đối phương dọa cho tin, tưởng đối phương là đại năng.

Kết quả...

Giang Thần cứ gặp một người là bị hành hạ một lần!

Bạch Hoàng, Tam Táng Pháp Sư đều có thể dễ dàng hành hạ hắn!

Trước đó Giang Thần còn nói muốn đánh Tam Táng Pháp Sư một trận, kết quả là thế này sao?

"Bất Thắng Ma Thần" thật đáng kính phục!

Giang Thần luôn cảm thấy ánh mắt Lý Dịch nhìn mình có cảm giác như nhìn thấu mọi thứ.

Nhưng hắn ta nhanh chóng lắc đầu.

Đây chắc là ảo giác của mình thôi.

Tam Táng Pháp Sư thấy Lý Dịch dám đánh nát một hạt phật châu của mình, sắc mặt lập tức âm trầm.

Phù Đồ Thế Thù Phật Châu, là do hắn ta đồ sát hàng nghìn đồng nam đồng nữ, vào ngày mùng 9 tháng 9 dùng bí pháp chế tác thành, sau đó dùng kế "trộm lương đổi trụ" giấu vào trong tượng Phật ở Đại Tự Miếu!

Chờ khi Phù Đồ Phật Châu hấp thụ đủ tín ngưỡng hương hỏa, mới có thể chú thành!

Nhưng, hắn ta vạn vạn không ngờ, phật châu mình thiên tân vạn khổ mới chế tác thành, lại bị Lý Dịch đánh nát!

"Ma đầu nhà ngươi, dám đánh nát Phù Đồ Thế Thù Phật Châu!" Tam Táng Pháp Sư nghiến răng nghiến lợi, hận không thể nuốt sống Lý Dịch: "Bổn tọa nhất định sẽ nghiền xương ngươi thành phật châu, dùng linh hồn và huyết nhục của ngươi chế thành hồn đăng ngày đêm thiêu đốt!" Lý Dịch chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Ngô Trường Sinh vì Bạch Sương Quốc Độ của mình không đẩy

lùi được Lý Dịch, khiến Lý Dịch cứu được Giang Thần, trong lòng giận dữ, ánh mắt tàn nhẫn: "Cùng lên, trấn sát tên tiểu tử này!" Cả hai bên đều đã bộc lộ thực lực, muốn sử dụng con át chủ bài.

Hiển nhiên, trận tử chiến này sẽ trở nên cực kỳ khủng khiếp!

Lý Dịch không muốn lãng phí thời gian vào việc này, lạnh nhạt nói: "Mục đích của chúng ta đều là Côn Luân Đế Khư, nơi đó nguy cơ trùng trùng, hà tất phải lãng phí sức mạnh ở đây?" Tam Táng Pháp Sư và Ngô Trường Sinh tuy biết Lý Dịch nói có lý, nhưng vẫn muốn tiêu diệt đối phương ở đây, giảm bớt áp lực cạnh tranh.

Lý Dịch thấy hai người vẫn còn rục rịch, trong lòng có chút bất lực.

Mình thật sự quá khó khăn rồi!

Vì cứu mạng hai người này mà tốn bao tâm huyết, nhưng hai người này lại không biết điều, một lòng muốn tìm chết.

Lý Dịch quyết định vì điểm tích lũy của mình mà đánh cược một phen nữa: "Thực lực của các người đều rất mạnh, nhưng muốn giết tôi tất nhiên phải trả giá đắt!

Chương 206

” Lý Dịch hướng ánh mắt về phía Diệp Thiên, cười cười: “Vậy thì, các người nghĩ ai sẽ là người hưởng lợi cuối cùng?” Tam Táng Pháp Sư và Ngô Trường Sinh đương nhiên biết Lý Dịch nói là có ý gì.

Nhưng, bọn họ có tính toán khác!

Bọn họ ra tay phô trương như vậy, không phải đơn thuần là tranh chấp ý khí, mà là có tính toán sâu xa hơn.

Chỉ là, tính toán này bọn họ không muốn nói ra.

Trong con ngươi trắng của Ngô Trường Sinh, bông tuyết càng lúc càng lạnh lẽo, ẩn ẩn muốn ra tay tuyệt sát Lý Dịch ở đây.

Còn Tam Táng thì lướt đến bên phải Lý Dịch, tiếp cận vị trí của Trương Vô Nhiễm và Bạch Hoàng.

Bạch Hoàng vì bị Lý Dịch đánh bại, đạo tâm bất ổn, lý trí tiêu tán.

Thêm vào đó là thời gian tồn tại quá lâu, tự mình chém đứt tu vi và ký ức, giờ đây mất đi sự áp chế của Thiên Đế chi lực, các loại di chứng bùng phát, nên hiện tại cô ấy rất yếu!

Hơn nữa trí thông minh tương đương với một cô gái mười tám tuổi bình thường, đã sớm không còn sự tính toán thâm trầm của quái vật nghìn năm.

Mà xét theo biểu hiện trước đây của Lý Dịch, dường như rất quan tâm đến Bạch Hoàng, nếu lấy Bạch Hoàng ra uy hiếp Lý Dịch, chắc chắn có thể hạ thấp cái giá phải trả để đánh giết Lý Dịch đi không ít!

Lý Dịch nào mà không biết suy nghĩ của Tam Táng Pháp Sư?

Khi đối phương tiếp cận Bạch Hoàng, anh ta đã biết tên Tam Táng

Pháp Sư này không nói võ đức, muốn dùng Bạch Hoàng uy hiếp mình.

Bạch Hoàng có chết hay không không quan trọng với anh ta.

Quan trọng là Trương Vô Nhiễm cũng ở bên cạnh, rất có thể sẽ bị liên lụy.

Vì vậy, Lý Dịch trực tiếp lớn tiếng hô: "Tam Táng!

Ngươi nếu dám làm Bạch Hoàng tổn thương một sợi lông, ta nhất định sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!" Tam Táng cười lạnh một tiếng, thân hình bạo động, một tay bóp chặt cổ ngọc của Bạch Hoàng!

Bạch Hoàng rất khó chịu.

Cổ của cô ấy dễ bóp thế sao?

Lý Dịch thích bóp thì thôi đi, tên Tam Táng này cũng đến góp vui à?

Nếu không phải hiện tại cô ấy thực lực không đủ, thật muốn một quyền đánh chết Tam Táng!

Tam Táng cười lạnh một tiếng: "Diệp Thần, nếu ngươi muốn Bạch Hoàng sống, thì hãy tự phế tay chân đi, nếu không..." Ngón tay gầy gò như củi khô của Tam Táng đột nhiên dùng sức, kéo Bạch Hoàng lại gần mặt mình, dùng chiếc lưỡi trắng bệch liếm liếm vành tai kiều diễm của Bạch Hoàng, cười quái dị: "Nếu không... bổn tọa sẽ coi cô ta là lò luyện để thải bổ!" Thân thể mềm mại của Bạch Hoàng run lên, cô ấy thật sự không ngờ tên Tam Táng này lại ghê tởm đến vậy!

Lý Dịch cũng khẽ nhíu mày.

May mà Trương Vô Nhiễm không rơi vào tay Tam Táng, nếu không tín đồ của anh ta sẽ không còn trong sạch nữa!

Còn về Bạch Hoàng.

Cô ta có chuyện gì thì liên quan gì đến Lý Dịch anh ta chứ?

Lý Dịch lộ vẻ giận dữ trên mặt, gào thét: "Tam Táng, ngươi tìm chết!" Lý Dịch một quyền nện vào đầu lâu của Tam Táng, Tam Táng cười lạnh một tiếng, kéo Bạch Hoàng chắn trước người.

Nếu Lý Dịch muốn giết hắn ta, thì nhất định phải giết Bạch Hoàng trước!

Nhưng, điều nằm ngoài dự liệu của hắn ta là, nắm đấm của Lý Dịch không những không dừng lại, mà còn tăng thêm lực độ!

Tam Táng lập tức ngây người.

Diệp Thần này không phải thích Bạch Hoàng, thậm chí còn tranh giành sống chết với Hắc Long sao?

Nhưng bây giờ là chuyện gì?!

Hoàn toàn không màng đến an nguy của Bạch Hoàng, một lòng muốn kéo cô ta cùng mình chôn thây!

Chẳng lẽ là vì mình đã liếm Bạch Hoàng một cái, nên Lý Dịch tức giận đến mức lý trí bay hơi rồi?

Chết tiệt!

Biết thế mình đã không tham lam!

Bởi vì quyền này của Lý Dịch ẩn chứa Kỳ Lân Huyết Hỏa, thêm vào đó là nhục thân của Lý Dịch đã được tôi luyện sức mạnh sau khi Dịch Thiên Đế Kinh đại viên mãn, dù Lý Dịch có thu tay lại thì cũng không phải Tam Táng có thể dễ dàng ngăn cản!

Tam Táng cảm nhận được khí thế của Lý Dịch vượt xa trước đó, trong lòng kinh hãi.

Tên tiểu tử này không phải chỉ bị tiểu Lục (ý chỉ Hắc Long) đánh một cái thôi sao!

Sao đột nhiên lại mạnh đến vậy!

Tam Táng không dám khinh suất, toàn tâm toàn ý dồn sức chú tạo một trăm linh tám hạt phật châu thành Phù Đồ Đại Trận, vọng tưởng ngăn cản quyền sắt của Lý Dịch!

Bốp!

Một trăm linh tám hạt phật châu của Tam Táng trực tiếp bị đánh nát chín mươi chín hạt!

Phật châu có liên kết với linh hồn của Tam Táng, giờ bị hủy đi quá nửa, Tam Táng cũng chịu trọng thương.

Oa!

Tam Táng thổ huyết, nhìn Lý Dịch với ánh mắt càng thêm kinh hãi.

Tên này không ổn rồi!

Rõ ràng trước đó khi giao đấu với Ngô Trường Sinh không mạnh đến mức này!

Chẳng lẽ là cố ý nhằm vào mình?

Tam Táng không khỏi chuyển ánh mắt sang một bên khác.

Giang Thần và Ngô Trường Sinh đang đánh nhau nảy lửa, nói đúng hơn, là Giang Thần bị đánh nảy lửa!

Ngô Trường Sinh cười lớn sảng khoái, đánh cái bao cát này thật sự quá đã!

Quyền quyền đến thịt, chiêu chiêu thấy máu!

Tam Táng nhe răng cười: "Ngô Trường Sinh, qua đây giúp tôi!" Ngô Trường Sinh nhíu mày: "Tam Táng, thực lực của anh yếu đến vậy sao?

Ngay cả Diệp Thần cũng không đánh lại?" Tam Táng miệng đầy

cay đắng, chỉ có thể đổi cách nói: “Tên này khắc tôi!

Thuộc tính áp chế!” “Được!” Ngô Trường Sinh không nghĩ nhiều, một cước đá Giang Thần bay đi, cùng Tam Táng hợp sức kẹp đánh Lý Dịch.

Lý Dịch thở dài, lời lẽ tốt đẹp khó khuyên kẻ muốn chết!

Hai người này đã nhất tâm cầu chết, vậy anh ta cũng chỉ có thể tiễn bọn họ xuống gặp Diêm Vương!

Nghĩ đến đây, khí tức trên người Lý Dịch đột nhiên bùng nổ!

Bách Tịch Đao trong tay, Lý Dịch đứng dựa vào đao, tóc đen tung bay, khí thế ngạo nghễ coi thường thiên hạ đè ép khiến mọi người có mặt đều tê dại da đầu, mềm nhũn đầu gối!

Tam Táng và Ngô Trường Sinh nhìn nhau, trong mắt vừa kinh hãi lại vừa mừng rỡ!

Quả nhiên, cảm ứng của thứ kia không sai, nuốt chửng Lý Dịch liền có thể phá vỡ hạn chế của quy tắc mạt pháp!

Ý tưởng thật mỹ mãn.

Tam Táng coi Lý Dịch như lò luyện, nuốt chửng nhục thân, cường hóa Kim Cương Ma Khu.

Ngô Trường Sinh luyện hóa linh hồn Lý Dịch, cường hóa nguyên thần tàn phá.

Bọn họ mỗi người lấy thứ mình cần, đều có tương lai tươi sáng.

Nhưng, vấn đề mấu chốt là, hiện tại Lý Dịch dường như đã mạnh quá mức.

Bọn họ dường như không đánh lại!

Bạch Hoàng bị Tam Táng bóp trong tay, trong lòng khẽ cảm động.

Không ngờ Lý Dịch vẫn còn quan tâm đến mình!

Chương 207

Diệp Thiên và Phật Nữ cùng những người khác cũng biến sắc.

Khí thế mà Lý Dịch bùng phát ra đã đột phá hạn chế của Cầm Tâm Cảnh, ẩn ẩn có cảm giác đã đạt đến Đằng Vân Cảnh!

Phải biết rằng, dưới sự áp chế của quy tắc mạt pháp, căn bản không thể có người thật sự đạt đến Đằng Vân Cảnh!

Nếu nói cách đây hơn ba trăm năm, sự áp chế của quy tắc mạt pháp vẫn chưa bá đạo như bây giờ, nói không chừng có người có thể lách luật mà đạt đến Đằng Vân Cảnh.

Nhưng hiện tại, dưới quy tắc mạt pháp, cho dù là ma thần thoát ra từ Thiên Uyên Đế Diện, nhập vào người Giang Thần, cũng không thể không trả một cái giá cực lớn, phân ly một phần sức mạnh, lúc đó mới có thể sống sót.

Diệp Thiên ở thời đại đó cũng được coi là bậc kỳ tài diễm diễm, nhưng giờ đây nếu không có Hoang Cổ Thánh Thể làm dung khí, cũng không dám dễ dàng xuất thế!

Nhìn một hạt mà biết cả một thùng, có thể thấy rõ!

Nhưng Lý Dịch lại có thể bỏ qua hạn chế này, điều này thật sự đã phá vỡ tam quan của mọi người!

Diệp Thiên càng nhìn chằm chằm Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch, thanh đao này rõ ràng là của anh ta!

Trước đây nghe những đứa con cháu bất hiếu nói, anh ta có một hậu bối tên Diệp Thần, làm mất đao trong Dịch Thiên Đế Mộ, thậm chí bản thân cũng bỏ mạng.

Chẳng lẽ, hậu duệ Diệp Thần của mình chưa chết?

Hay là, đối phương đang mạo danh hậu bối của mình, còn cầm đao của anh ta đi lung tung?

Ánh mắt Diệp Thiên trở nên ngưng trọng.

Lý Dịch cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của mọi người, có chút khó hiểu.

Anh ta quả thật mạnh hơn một chút, nhưng các người cũng không cần dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn mình chứ?

Tam Táng và Ngô Trường Sinh nhìn nhau, đồng thời lộ ra nụ cười mỉm mỉm.

Tam Táng buông Bạch Hoàng ra, vỗ vỗ vào mặt mình, nịnh nọt nói: "Cái đó...

Tiểu đệ có mắt không tròng, đã mạo phạm đại ca, mong đại ca lượng thứ!" Ngô Trường Sinh cũng thay đổi hình tượng cuồng ngạo lạnh lùng trước đó, chắp tay, hành một lễ rồi mới nói: "Hai chúng tôi có mắt không biết Thái Sơn, dám múa rìu qua mắt thợ, đụng chạm đến đại ca, mong đại ca thứ tội!" Lý Dịch im lặng không nói gì.

Giờ con người đều thực tế đến vậy sao?!

Đánh không lại thì gia nhập?

Đầu hàng cũng quá nhanh rồi đấy?

Biết thế trước đó anh ta đã không nương tay!

Hai người Ngô Trường Sinh thấy Lý Dịch không nói gì, tưởng Lý Dịch đang giận, nhìn nhau xong, nghiến răng nói: "Chúng tôi nguyện dâng lên đại ca một kiện bảo vật, hy vọng đại ca vui lòng nhận cho!" Lý Dịch vừa nghe đến bảo vật, lập tức có hứng thú: "Bây giờ mọi người hỏa khí lớn, động thủ là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa, mọi người đều là đàn ông đích thực, không đánh không

quen biết mà, chút chuyện nhỏ này sau này đừng nhắc lại nữa!

Còn về bảo vật, cá nhân tôi không quá hứng thú, nhưng đã các anh đã nói rồi, tôi cũng không tiện không nhìn, các anh lấy ra đi!" "Đại ca nói phải!" Ngô Trường Sinh và Tam Táng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Lý Dịch sẽ không ra tay tàn nhẫn với bọn họ nữa.

Tuy nhiên, Lý Dịch chính là chìa khóa để phá vỡ sự áp chế của quy tắc.

Nếu có cơ hội hãm hại đối phương, thì không còn gì tốt hơn.

Hơn nữa, bảo vật mà bọn họ lấy ra bây giờ cũng thực sự quý giá.

Tuy không thể tăng cường chiến lực, nhưng lại là một trong những chìa khóa của một cổ mộ!

Những người khác đều ngóng chờ, dù sao Tam Táng và Ngô Trường Sinh đều là cường giả của thế kỷ trước, nghe nói đã từng có được một tia tiên duyên tồn tại.

Ngô Trường Sinh và Tam Táng mỗi người từ trong ngực lấy ra một khối ngọc khuyết, hai mảnh hợp lại chính là một chiếc ngọc ban chỉ hoàn chỉnh!

Trên đó có hoa văn cổ xưa thần bí, trông vừa ấm áp vừa hoa lệ.

Đồng tử Lý Dịch khẽ co lại.

Ngọc ban chỉ này cực kỳ giống Phồn Nhược, chẳng lẽ thứ này có liên quan đến Hậu Nghệ?!

Những người khác thì khó hiểu nhìn Ngô Trường Sinh và Tam Táng.

Ngọc ban chỉ này trông ngoài đẹp ra thì không có gì bất thường lắm.

Nhưng Tam Táng và Ngô Trường Sinh lại lộ vẻ đau lòng trên mặt,

dường như chiếc ngọc ban chỉ này là một bảo vật rất quan trọng.

Tam Táng thấy mọi người nhìn mình khó hiểu, có chút đắc ý giải thích: "Bảo vật này là một bản sao của Phồn Nhược, là chìa khóa của một đại mộ thời thượng cổ!

Nghe nói tập hợp đủ ba chìa khóa, liền có thể mở ra tiên mộ này, có được bí mật thành tiên, có cơ hội trì hoãn sự áp chế của quy tắc mạt pháp!" Tiên!

Đây là mục tiêu cuối cùng của vô số người Huyền Quốc từ xưa đến nay!

Chỉ là nhiều người cho rằng tiên không tồn tại, chỉ là ảo tưởng hư vô phiêu miểu của người xưa.

Nhưng Tam Táng hiển nhiên sẽ không nói dối.

Chữ "tiên" vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều lộ ánh mắt rực lửa.

Ngay cả Giang Thần, tên "Bất Thắng Ma Thần" này cũng vậy!

Thực lực của Giang Thần tuy yếu, nhưng không phải vì ma thần phía sau hắn ta thật sự yếu.

Mà là do sự áp chế của quy tắc mạt pháp.

Bởi vì nguyên nhân quy tắc mạt pháp, rất nhiều tiên bí đều tan biến trong dòng sông thời gian dài.

Đáng sợ hơn là, trong cõi u minh dường như có một bàn tay vô hình, đang xóa bỏ ký ức công pháp của những "phế phẩm" thời thượng cổ như Bạch Hoàng, Hắc Long!

Thông thường, lộ tuyến công pháp và kỹ năng của tu luyện giả đã sớm khắc sâu vào DNA và linh hồn của tu luyện giả, khó mà xóa bỏ.

Nhưng dưới quy tắc mạt pháp, năng lực của bọn họ bị suy yếu

đáng kể, ngay cả trí thông minh cũng bị cưỡng ép hạ thấp.

Nhưng bây giờ, trong tiên mộ này lại có bí pháp có thể đối kháng quy tắc mạt pháp, điều này làm sao không khiến mọi người kích động hưng phấn?

Nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn chiếc ngọc ban chỉ tràn ngập sự rực lửa và tham lam!

Diệp Thiên liếm liếm môi khô, giọng nói non nớt chưa dứt hết vẻ trẻ con nhưng lại kỳ dị mang theo một tia tang thương: "Chìa khóa bí mật này hẳn là được chế tạo bằng kỹ thuật công nghệ thời thượng cổ, sẽ không phải là hàng nhái hiện đại!

Chỉ là, dùng tiên pháp đối kháng quy tắc mạt pháp, khả năng này không lớn lắm.

Rất có thể tiên mộ đó dưới sự áp chế của quy tắc mạt pháp, đã trở nên phàm tục rồi!" Tam Táng hừ lạnh một tiếng, có chút không đồng tình nói: "Diệp Thiên, anh tuy sống lâu, nhưng dù sao cũng cách thời hiện đại quá xa, e rằng không hiểu rõ thời đại bây giờ!

Tuy hiện nay quy tắc mạt pháp áp chế cực kỳ tàn nhẫn, nhưng vẫn có một số thứ có thể trì hoãn quy tắc mạt pháp, đó là Nội Cảnh!" Lý Dịch đương nhiên biết thứ này.

Thậm chí, Tiên Thiên Nhất Khí của anh ta chính là lĩnh ngộ được trong Nội Cảnh.

Nội Cảnh nằm giữa thế giới thực và thế giới hư ảo, nghe nói là thủ đoạn do một vị đại năng nào đó lưu lại.

Có thể giúp tu luyện giả thời mạt pháp đột phá Phượng Sơ Cảnh, đạt đến Cầm Tâm Cảnh.

Nếu không có Nội Cảnh, e rằng thời đại này ngay cả Cầm Tâm Cảnh cũng không thể sản sinh ra mới!

Nhưng, Nội Cảnh chỉ là thiên chướng, cho dù có người trong Nội Cảnh đột phá Cầm Tâm Cảnh, đạt đến Đằng Vân Cảnh, thậm chí là ngưng tụ Nguyên Anh, trở thành lão tổ Huy Dương Cảnh, khi trở về thế giới hiện thực, đã không thể giữ lại thực lực trong Nội Cảnh!

Lý Dịch đối với điều này có thể nghiệm sâu sắc.

Tiên Thiên Nhất Khí mà anh ta cảm ngộ được trong Nội Cảnh căn bản không thể dung nạp vào Tổ Khiếu, dường như có một gông cùm vô hình trói buộc anh ta, cho đến khi Thiên Uyên Đế Quân xuất hiện, mới phá vỡ cục diện bế tắc này.

Giờ đây Tam Táng đề xuất Nội Cảnh, khiến Lý Dịch có chút tò mò.

Không chỉ Lý Dịch, trong mắt Diệp Thiên cũng lộ ra một tia khó hiểu.

Lạnh lùng nói: "Kiếp này tôi trọng tu, từng đạt đến Huy Dương Cảnh, nhưng quy tắc mạt pháp sau khi tăng cường từ ba mươi ba năm trước, cảnh giới của tôi liền hạ thấp đáng kể.

Ngay cả ẩn thân trong Cửu Long Trấn Quan cũng không thể tránh khỏi." "Nội Cảnh nhỏ bé thì làm sao đối kháng quy tắc mạt pháp?" Khi Diệp Thiên nói câu này, ánh mắt như có như không lướt về phía Lý Dịch.

Lý Dịch có thể vô hạn tiếp cận Đằng Vân Cảnh, thậm chí, thái độ nhẹ nhàng hời hợt đó khiến Diệp Thiên cảm thấy đối phương hoàn toàn có thể đột phá tiến vào sức mạnh Đằng Vân Cảnh thật sự!

Tam Táng nghe Diệp Thiên trọng tu mà còn có thể đạt đến Huy Dương Cảnh, trong mắt lộ ra một tia kiêng kị.

Nhưng rất nhanh nghĩ đến thời đại Diệp Thiên tu luyện lại, quy tắc mạt pháp không đáng sợ như ngày nay, cũng liền thở phào nhẹ

nhõm.

Chương 208

Nếu hắn ta sinh ra ở thời đại của Diệp Thiên, hắn sẽ trấn áp tất cả, thành tựu chí cao!

Tam Táng hừ lạnh một tiếng: "Nội Cảnh chúng ta tiến vào chỉ là hình chiếu, mà bản thể của nó thì ở trong tiên mộ kia!" "Anh làm sao biết trong cổ mộ đó có bản thể Nội Cảnh?

Chẳng lẽ trong cổ mộ đó chôn cất vị tiên nhân tạo ra Nội Cảnh?" Ánh mắt Lý Dịch u tối, khuôn mặt mang vẻ yếu ớt và thân thiện đã biến mất từ lâu, thay vào đó là sự u ám tử tịch như vực sâu.

Khiến người ta nhìn vào mà sinh ra sợ hãi, da đầu tê dại.

Tam Táng cười gượng một tiếng, thầm mắng trong lòng: "Người này thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh rồi đấy chứ?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, khí chất đã trở nên đáng sợ đến vậy!" May mà trước đó mình không bị kích động, kiểu "coi sống chết như không, không phục thì làm khô máu"!

Nếu không, hắn ta bây giờ thật sự đã không còn thấy được sống chết nữa rồi.

Tam Táng cười nịnh nọt: "Đại ca, trong tiên mộ này có Nội Cảnh hay không, tôi cũng không chắc lắm.

Nhưng trên tấm bia đá kia ghi chép là như vậy.

Tấm bia đá đó cổ xưa vô cùng, hẳn là vật còn sót lại từ thời thượng cổ.

Khó mà là tác giả, hơn nữa xung quanh tiên mộ đó còn có một sát trận khủng khiếp, đủ để chứng minh tiên mộ này không tầm thường!" "Ồ?

Đại trận gì?" Lý Dịch có hứng thú, hỏi.

Tam Táng nhìn về phía Diệp Thiên, cười quái dị: "Diệp Thiên, anh sống lâu như vậy, hẳn đã từng nghe nói về Phá Quân Long Mạch Chi Trận rồi chứ?" Phá Quân Long Mạch Chi Trận?

Ánh mắt Lý Dịch khẽ động.

Trận pháp này không phải do mình sáng tạo sao?

Đó là sản phẩm do anh ta linh quang chợt lóe mà ra, sao trong tiên mộ này lại có?

Chẳng lẽ có người trong quá khứ đã đạo nhái ý tưởng của anh ta?

Lý Dịch nghĩ một lát, liền phủ định.

Bởi vì khả năng này không lớn.

Dù sao thời đại này là thời đại mạt pháp, đại năng quá khứ có lợi hại đến mấy, cũng không thể nhìn trộm thời đại này!

Thời đại này là cấm khu của chư thần!

Tam Táng lại nói chắc như đinh đóng cột rằng xung quanh tiên mộ có Phá Quân Long Mạch Chi Trận, điều đó chứng tỏ có người ở quá khứ xa xôi đã tạo ra sát trận này!

Lý Dịch lập tức càng thêm hứng thú với tiên mộ này!

Trên khuôn mặt non nớt mới tám tuổi của Diệp Thiên tràn đầy vẻ phức tạp, ánh mắt kinh ngạc nhìn Tam Táng, giọng nói trầm trọng mà khẩn đặc: "Anh nói thật sao?

Bên ngoài tiên mộ đó do Phá Quân Long Mạch Chi Trận thủ hộ?" Tam Táng gật đầu, khẳng định nói: "Đương nhiên rồi!

Ban đầu tôi và Ngô Trường Sinh dẫn theo một nhóm lớn người đi thám hiểm cổ mộ đó, kết quả cuối cùng chỉ có tôi và Ngô Trường Sinh

hai người thoát ra được!

Mà công pháp chúng tôi tu luyện, chính là từ tấm bia đá đó mà có được.” Bạch Hoàng kinh ngạc không chắc chắn nói: “Ý của anh là, Bạch Sương Quốc Độ của Nga Hoàng Tương Phi là do các anh có được từ tấm bia đá đó?” Ngô Trường Sinh chậm rãi gật đầu: “Không sai!” Lý Dịch nhìn Tam Táng, thản nhiên nói: “Nếu Ngô Trường Sinh đã có được Bạch Sương Quốc Độ, vậy anh từ tấm bia đá đó có được bí pháp thượng cổ gì?” Tam Táng lay lay chuỗi phật châu trong tay mình, giọng có chút trầm thấp: “Âm Dương Đại Thánh Ấn!

Đây là một loại bí pháp cực kỳ cường đại, có thể công có thể thủ, tạo hóa phi phàm!

Đáng tiếc, tu luyện quá khó, tôi đã lĩnh ngộ mấy chục năm, nhưng ngay cả nhập môn cũng không làm được!

Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể cắt lấy một chút biến hóa trong đó, sửa đổi đơn giản hóa rồi kết hợp với công pháp Phật môn, hình thành Phù Đồ Đại Trận!” Lý Dịch bình tĩnh nói: “Đưa Âm Dương Đại Thánh Ấn cho tôi, đương nhiên Bạch Sương Quốc Độ tôi cũng muốn!” Tam Táng và Ngô Trường Sinh nhìn nhau, ánh mắt cay đắng.

Ngay cả chìa khóa tiên mộ cũng đã đưa cho anh rồi, anh lại còn muốn cướp công pháp của bọn họ sao?

Tam Táng giải thích: “Âm Dương Đại Thánh Ấn của tôi vì quá phức tạp, đã sớm quên mất quá nửa rồi, nếu đại ca ngài muốn, tôi có thể giao Phù Đồ Đại Trận cho ngài!” Ngô Trường Sinh trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể mở miệng nói: “Đại ca, Bạch Sương Quốc Độ không chỉ là bí pháp, mà là truyền thừa, sức mạnh trong tấm bia đá đã bị tôi hấp thu, ngài căn bản không thể có được bản nguyên của Bạch Sương Quốc Độ.

Tôi cũng không thể truyền thụ nó cho ngài được.” “Cho dù đưa

công pháp tu luyện cho ngài, ngài cũng không tu luyện được đâu!" Lý Dịch theo suy nghĩ "kỹ năng nhiều không sợ", đã đòi cả Bạch Sương Quốc Độ và Phù Đồ Đại Trận.

Lời Ngô Trường Sinh nói không sai, anh ta quả thật không tu luyện được Bạch Sương Quốc Độ này.

Còn Phù Đồ Đại Trận, cũng không hợp thuộc tính của anh ta, tốc độ tu luyện gần như bằng không.

Lý Dịch không nói nhiều, chỉ ghi lại chi tiết công pháp.

Còn Diệp Thiên đối với hai môn công pháp đó cũng không để ý, điều anh ta thật sự quan tâm là Phá Quân Long Mạch Chi Trận!

Trận pháp này anh ta chỉ từng thấy một người dùng!

Chỉ là, ký ức của anh ta có chút tàn khuyết, không nhớ rõ diện mạo của người này.

Điều này không chỉ là do sự áp chế của quy tắc mạt pháp, mà còn là di chứng sau chín lần chuyển thế luân hồi!

Nhưng, Phá Quân Long Mạch Chi Trận uy lực cực lớn, ảo diệu vô cùng, nếu mình có thể đến tiên mộ tham ngộ trận pháp này, nhất định sẽ thu được lợi ích lớn!

Trương Thương lông mày khẽ giật vài cái, môi mấp máy, nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cô ấy dường như có vài suy nghĩ về Phá Quân Long Mạch Chi Trận.

Diệp Thiên tuy lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ nói một câu: "Không còn nhiều thời gian nữa!" Điểm này lập tức nhận được sự hưởng ứng của những người khác, nhao nhao mở miệng nói nên đi Côn Luân Đế Khư sớm, nếu bỏ lỡ lần khai mở này của Côn

Luân Đế Khư, e rằng không còn thọ mệnh để đón đợi lần khai mở tiếp theo của nó.

Dù sao, quy tắc mạt pháp áp chế càng ngày càng tàn nhẫn, ai có thể đảm bảo mình không bị lão tử?

Hay là bị "thiên đao mạt pháp" tước đoạt sinh mệnh?

Vì trên chuyến tàu 1748 đã có rất nhiều người rồi, nên không gian dành cho mọi người không lớn lắm.

Bọn họ cần phải chen chúc trong cùng một toa tàu mới có thể đến Côn Luân.

Hiển nhiên, có người không vui rồi.

Có người lớn tiếng nói: "Tại sao không vứt bỏ những con côn trùng thấp hèn này xuống, như vậy chúng ta sẽ không cần chen chúc trên tàu nữa!" "Đúng vậy, những người bình thường này chờ chuyến tàu tiếp theo là được, có tư cách gì mà ngồi cùng chuyến tàu với chúng ta?" Lý Dịch lạnh lùng nói: "Các người có thể không đi!" Những người này tuy có lực lượng siêu phàm, nhưng trước mặt Lý Dịch vẫn quá yếu, bị khí thế của Lý Dịch áp chế, liền không còn động tĩnh nữa.

Nói thật, Lý Dịch đối với điều này vô cùng khó hiểu.

Theo anh ta thấy, ở đây chỉ có vài người có chút thực lực.

Diệp Thiên có dáng vẻ đứa trẻ tám tuổi, Phật Nữ luôn im lặng, Trương Thương là đại năng chuyển thế giác tỉnh túc tuệ, Tam Táng thì luôn miệng hô hào Lục Đạo Luân Hồi, duy sát khả chỉ, nhưng bản thân lại sợ chết đến muốn mạng.

Ngô Trường Sinh là người khai tổ Huyết Yến Ngô Gia, Giang Thần là Bất Thắng Ma Thần, Hắc Long và Bạch Hoàng là Trảm Quỷ Sứ.

Tổng cộng tám người!

Còn những người khác hoàn toàn là đến góp mặt cho đủ số.

Thực lực yếu như vậy, mà còn dám chạy ra ngoài khoe mẽ, lẽ nào cho rằng có thể đoạt được bí bảo trước mặt nhiều cao thủ như vậy sao?

Điều này khiến Lý Dịch rất khó hiểu.

Thực lực yếu, không nên ẩn mình phát triển mà không nên khoe mẽ sao?

Lý Dịch khó hiểu thì khó hiểu, nhưng có người ngàn dặm đưa đầu đến, anh ta cũng không thể từ chối được, đúng không?

Mọi người ngồi trong cùng một toa tàu, im lặng không nói, lặng lẽ nhìn những người khác, đề phòng họ đột kích.

Tuy khả năng này không lớn, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Còn Lý Dịch thì đi đến phòng điều khiển, trải nghiệm cảm giác lái tàu bằng một tay!

Dưới kỹ năng lái tàu siêu việt của Lý Dịch, đoàn tàu đang nhanh chóng lao về phía Côn Luân.

Tuyến đường từ U Đô đến Côn Luân không xa, nhưng vì nửa sau quãng đường có rất nhiều đường hầm tối đen, điều này khiến thời gian kéo dài đáng kể.

Khoảng khi đi được hai phần ba quãng đường, con đường phía trước bị bao phủ bởi làn sương mù màu xám trắng, khu rừng bị sương mù bao phủ càng trở nên mê hoặc.

Dường như vạt váy của nữ thần đã che mắt những người có mặt, mọi vật trước mắt đều trở nên mờ ảo, nhưng lại tràn đầy vẻ đẹp và

sức hấp dẫn.

Khiến người ta không nhịn được muốn đi sâu vào, tìm hiểu rốt cuộc.

Chỉ là, trong đó có bao nhiêu yếu tố trí mạng, có lẽ chỉ những người đã từng đi sâu vào mới có thể hiểu rõ.

Phía trước lại là một đường hầm.

Chương 209

Trong toa tàu, mọi người đều cảm thấy một luồng hơi lạnh lẽo, dường như có một đôi mắt lạnh băng đầy ác ý đang rình rập bọn họ.

Điều càng khiến họ cảm thấy kinh hãi là, trong làn sương mù màu xám trắng kia, đang truyền đến từng trận gầm thét bất tường!

Tam Táng nhìn làn sương trắng bên ngoài, có chút kinh ngạc không chắc chắn nói: "Các anh có cảm thấy làn sương mù màu xám trắng này có chút giống với làn sương mù xuất hiện trước đây không?" Diệp Thiên trầm giọng nói: "Không chỉ đơn thuần là tương tự, e rằng làn sương mù màu xám trắng này là tàn dư của thứ trước đó!

Rất có thể làn sương mù xám trước đó đã ảnh hưởng đến sinh mệnh ở thế giới hiện tại, giờ đây những sinh mệnh này đang xảy ra dị biến, từ đó khiến nơi đây trở nên bất thường!" Tam Táng lắc đầu: "Không thể nào, nếu sinh vật bị sương mù xám xâm thực mà xảy ra dị biến, tại sao chúng ta vẫn luôn không phát hiện ra?

Hơn nữa... sinh vật bị sương trắng xâm thực, ngoài những người bình thường trong toa tàu, thì chỉ có Bạch Hoàng và Diệp Thần bọn họ!

Chẳng lẽ..." Tam Táng đột nhiên giật mình: "Đây là dị biến xảy ra vì Diệp Thần sao?" Diệp Thiên liếc nhìn Bạch Hoàng, đối phương rất bình thường, không có dấu hiệu dị hóa, lúc này mới mở miệng nói: "Đi tìm Diệp Thần và những người bình thường trong toa tàu gặp mặt một chút là biết ngay!" Mọi người đều thấy có lý, chia thành hai đường, một nhóm người đi đến phòng điều khiển tìm Lý Dịch, nhóm còn lại đi đến toa tàu phía sau quan sát phản ứng của những người bình thường.

Giang Thần, Hắc Long hai người lập nhóm đi đến toa tàu phía sau.

Vừa mới bước vào toa tàu kế tiếp, hai người liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì, những người bình thường này đã biến đổi!

Trên người mọc đầy lông đỏ, trông như từng con tinh tinh lông đỏ!

Hơn nữa còn tỏa ra khí tức bất tường nồng đậm!

Giang Thần chỉ vào ngực một người trong số đó, giọng khản đặc: "Ngực người này dường như có một cái lỗ rỗng!" Hắc Long im lặng.

Hắn ta nhìn những con tinh tinh lông đỏ này, đồng tử lóe lên một cái, đột nhiên, một cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Đây là cái quỷ quái gì?!

Giang Thần thầm kêu xui xẻo trong lòng!

Mà những con tinh tinh lông đỏ kia thì điên cuồng gào thét, nhào về phía Giang Thần, bộ dạng nhe nanh múa vuốt cực kỳ giống dã thú khát máu, hung sát đến tột cùng.

Mắt Hắc Long biến thành đỏ rực, trường kiếm trong tay bùng phát một luồng phong mang, một kiếm chém xuống!

"Bành!" Một cái đầu lâu bay vút lên trời, máu tươi bắn tung tóe!

Đây là lần đầu tiên hắn ta tự tay đánh giết một dị loại bất tường như vậy!

Không khỏi khiến Hắc Long cảm thấy một tia hưng phấn.

Hắn ta nắm chặt trường kiếm trong tay, chuẩn bị tiếp tục ra tay sát lục.

Nhưng, đúng lúc này, người bị hắn ta chém đứt đầu lâu kia, thân

thể vậy mà lại quỷ dị tự động tái tổ hợp lại.

"Sao lại thế này?" Hắc Long kinh ngạc nhìn người bị hắn ta chém đứt đầu lâu, sắc mặt khó coi nói.

"Nhục thể của những quái vật dị hóa này cực kỳ cường hãn, chỉ bị chém đứt một lần, vậy mà còn có thể mọc lại!" Giang Thần cũng không ngờ, nhục thể của những quái vật dị biến này lại cường hãn đến vậy.

"Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi!" Hắn ta không màng đến những quái vật dị biến đó, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài toa tàu truyền đến từng trận tiếng "tư tư tư" quái dị!

Đó là tiếng toa tàu bị xé rách chói tai!

Trong đêm tối đen như mực, âm thanh quỷ dị chói tai này khiến người ta sởn gai ốc!

Một đám quái vật dị hóa từ bên ngoài toa tàu xông vào, bao vây bọn họ, phát ra một trận tiếng thét chói tai khiến người ta sợ hãi.

"Đây là?" Giang Thần mặt trầm như nước, chăm chú nhìn những quái vật trước mắt.

Chúng mọc vảy dày đặc, như thể khoác một lớp áo giáp màu đen.

Dung mạo gớm ghiếc đáng sợ, mặt xanh nanh dài!

"Những quái vật này hình như là hậu duệ của Quỷ Lân Cương Thi!" Hắc Long dường như nghĩ đến chuyện gì đó khủng khiếp, kinh hãi kêu lên.

Giang Thần hỏi lại: "Quỷ Lân Cương Thi là cái quỷ quái gì?

Sao tôi chưa bao giờ nghe nói đến?" Hắc Long nuốt nước bọt, ngay cả một "phế phẩm" từ thời thượng cổ như hắn ta cũng không

khỏi cảm thấy kinh sợ trước Quỷ Lân Cương Thi này!

Giọng nói run rẩy: "Quỷ Lân Cương Thi là một loại quái vật cực kỳ quỷ dị, nằm giữa quỷ và cương thi, nhưng lại sở hữu một số đặc tính cường đại của côn trùng!" "Cơ bắp dưới da của chúng rất mềm mại, nhưng xương cốt lại cứng rắn, hơn nữa da của chúng cũng không phải da người, mà là áo giáp được tạo thành từ từng mảnh xương cốt dày đặc, trông như vảy!

Quỷ Lân Cương Thi thực lực cực kỳ cường hãn, mang theo cốt độc bất tường, một khi bị nhiễm, cũng sẽ trở thành một thành viên của chúng!" Giang Thần cảm thấy lạnh thấu tim, trong tầm nhìn của Ma Nhãn của hắn.

Dáng vẻ của những Quỷ Lân Cương Thi này càng thêm khủng khiếp và khát máu.

Trên đầu lâu, máu và da của chúng, có từng cái lỗ máu!

Trong lỗ máu chảy ra chất lỏng màu xanh lục.

Chất lỏng này trông rất nhớt nháp, tỏa ra một mùi tanh hôi thối!

Giang Thần ngửi thấy mùi này, liền cảm thấy dạ dày cuồn cuộn, suýt chút nữa nôn ra.

Hơn nữa, vảy đen của Quỷ Lân Cương Thi sắc bén như đao, lấp lánh hàn quang thê lương!

Những vảy này dưới ánh trăng chiếu rọi, càng trở nên chói mắt!

"Cẩn thận, vũ khí của chúng không phải kiếm, mà là từng cây cốt mâu sắc bén!" Hắc Long nhắc nhở.

Giang Thần nhìn xung quanh, phát hiện trên thân thể những Quỷ Lân Cương Thi này quả nhiên mọc ra những cốt mâu sắc bén!

Trên cốt mâu, ẩn ẩn tỏa ra một luồng khói đen, nhìn qua là biết

kịch độc!

Đồng tử Giang Thần co rút, vội vàng dùng ma khí bao bọc lấy mình, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Những cốt mâu này tuy lợi hại, nhưng lại không thể phá hủy phòng ngự của ma khí, chỉ có một số tác dụng ăn mòn.

Mà trên những cốt mâu này, còn có một số phù văn kỳ dị, Giang Thần nhìn kỹ, đây là một loại chữ viết cổ xưa và phức tạp!

Nhưng, hắn ta không đọc hiểu.

Những cốt mâu này tuy mạnh, nhưng cũng không thể chống đỡ trường kiếm trong tay Hắc Long, rất nhanh liền bị Hắc Long chém nát.

Hắc Long khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Những Quỷ Lân Cương Thi này hẳn là mới hình thành, nên vẫn chưa mạnh lắm.

Nhưng, cho chúng một chút thời gian phát triển, thì sẽ tạo thành một tai họa lớn!

"Những Quỷ Lân Cương Thi này rốt cuộc từ đâu đến, theo lý mà nói chúng hẳn đã tuyệt diệt rồi!" Hắc Long nhíu chặt mày, Quỷ Lân Cương Thi trước mắt tuy bị chém đứt cốt mâu, nhưng vẫn hung ác.

Hơn nữa, trong toa tàu này, số lượng quái vật này cũng ngày càng nhiều, hơn nữa càng chiến càng dũng mãnh.

Không lâu sau, sắc mặt Hắc Long trở nên ngưng trọng.

Những quái vật này, không chỉ sức mạnh cường đại, mà tốc độ còn nhanh đến kinh người, nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với tang thi vừa rồi.

Hơn nữa da thịt của những quái vật này cũng rất cứng rắn, ngay

cả kiếm của Hắc Long cũng chưa chắc đã làm bị thương được chúng.

Điều này khiến Hắc Long cảm thấy khó xử.

Không chỉ vậy, hắn ta còn có thể cảm nhận được tà khí trên những cốt mâu này!

"Những tà khí này phát ra từ trên người những quái vật này." Hắc Long nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia sát cơ ngoan độc.

Hắn ta biết tình cảnh hiện tại của mình vô cùng nguy hiểm, những quái vật này chính là một đám chó điên, gặp mạnh thì càng mạnh!

Chúng trông rất hung bạo, nhưng trí tuệ không cao.

Chỉ cần có thể đánh bại chúng, liền có thể dễ dàng chém giết đám quái vật này!

Ngay lập tức, hắn ta tay cầm trường kiếm, nhanh chóng lao về phía một con quái vật đang xông tới hắn ta.

"Xuy lạp!" Hắc Long vung vẩy trường kiếm, chém xuyên qua da thịt của quái vật, nhưng, lại không đủ để phá vỡ da thịt của chúng.

"Chết tiệt!" Hắc Long thầm mắng một câu, vội vàng thu tay lại, nhanh chóng rút lui!

Chương 210

Mà những quái vật này thấy vậy, cũng nhao nhao đuổi theo Hắc Long.

"Những quái vật này trí thông minh quá thấp, hoàn toàn không có bất kỳ khả năng tư duy nào, nhưng trên những cốt mâu này lại ẩn chứa một luồng âm tà chi khí, khí tức này vô cùng đáng sợ, ngay cả tôi cũng không có cách nào chống đỡ lâu được, chỉ cần bị luồng khí tức này xâm thực, dù không chết, cũng sẽ rơi vào trạng thái tê liệt!" Hắc Long biểu cảm có chút ngưng trọng, không dám khinh suất.

"Chạy!" Hắn ta quát lớn một tiếng.

"Tôi sẽ dẫn chúng đến nơi xa các anh, chờ đến khi sức mạnh của chúng tiêu hao đến một mức độ nhất định, rồi sẽ từ từ giải quyết chúng!" Hắc Long vừa nói vừa tiến lại gần Giang Thần, không quên nhắc nhở Giang Thần.

"Ừm!" Giang Thần gật đầu, nhìn những Quỷ Lân Cương Thi này, khẽ nhíu mày.

Đúng lúc Giang Thần và Hắc Long bị những Quỷ Lân Cương Thi này vây hãm, Diệp Thiên và những người khác cũng gõ cửa phòng điều khiển.

Lý Dịch thần sắc lạnh nhạt, thản nhiên nói: "Mở cửa!" Trương Vô Nhiễm gật đầu.

Cửa từ từ mở ra.

Diệp Thiên và những người khác lập tức nhìn về phía Lý Dịch đang ngồi ở ghế điều khiển.

Thấy đối phương đang thuần thục lái tàu, lông mày đều giật mạnh

một cái!

Người lái tàu vậy mà thật sự là anh ta!

Trước đó bọn họ còn tưởng Lý Dịch chỉ đứng bên cạnh nhìn người lái tàu lái, nhưng không ngờ Lý Dịch lại đích thân cầm lái!

Vạn nhất tàu trật bánh, bọn họ chắc chắn sẽ bỏ lỡ thời gian khai mở Côn Luân Đế Khư!

Nhưng, bây giờ không phải lúc để dây dưa những chuyện này.

Diệp Thiên thấy Lý Dịch biểu hiện bình thường, không có chút dị thường nào, thầm nghĩ nguồn gốc của điềm không lành này chắc không phải là Lý Dịch.

Đương nhiên, cũng có thể đối phương đã bị xâm thực quá sâu nên trông rất bình thường.

Diệp Thiên trầm giọng nói: "Diệp Thần, anh có cảm thấy gì không?" Lý Dịch lắc đầu: "Không, chỉ là trong lòng hơi hoảng.

Hình như có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra." Diệp Thiên liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, những bóng đen u ám, âm u không ngừng chớp động, như dòng mực đen chảy.

Anh biết, đó là quỷ dị đang bao vây đoàn tàu này!

Xem ra, việc Côn Luân Đế Khư mở ra đã khiến thế giới này xảy ra những biến hóa không thể lường trước!

Diệp Thiên nói nhỏ: "Có điềm không lành xuất hiện trên tàu, Giang Thần và Hắc Long đã đi rồi, chúng ta đến báo cho anh cùng đi xem." Lý Dịch dường như không nhận ra điều gì, phớt lờ cả đám người phía sau Diệp Thiên.

Nếu là báo cho tôi thì một người đến là đủ rồi, nhưng đối phương lại dẫn theo nhiều người như vậy, xem ra là đang nghi ngờ tôi.

Lý Dịch cười nhạt nói: "Tôi phải lái tàu, các anh đi giải quyết là được rồi." "Được!" Diệp Thiên gật đầu.

Diệp Thiên trực tiếp dẫn những người khác đến các toa tàu khác.

Nơi đó khí tức điềm không lành càng lúc càng nồng, e rằng có quái vật mạnh mẽ đã xuất hiện.

Phật nữ Huệ Nhãn đảo tròn như thu thủy, nhìn sâu vào Lý Dịch rồi mới rời đi.

Lý Dịch nhìn bóng lưng Diệp Thiên và những người khác rời đi, nói nhỏ: "Anh Vũ Đao Vũ, cô đi xem thử, những người bình thường đó có bị dị biến không thể đảo ngược không!" "Nhân tiện bắt vài con về đây cho tôi, tôi muốn nghiên cứu." Một bóng dáng tuyệt mỹ phiêu ra, dư âm vấn vương: "Vâng!" Trong toa tàu giữa.

Diệp Thiên và Giang Thần đã lâm vào khổ chiến.

Những Quỷ Lân Cương Thi này không biết sợ hãi, không biết đau đớn, chỉ biết tấn công!

Hoàn toàn coi họ như thức ăn.

Điều khiến hai người kinh hãi nhất là thực lực của những Quỷ Lân Cương Thi này không ngừng mạnh lên!

Mặc dù hai người dốc toàn lực ra tay có thể chém giết Quỷ Lân Cương Thi, nhưng không chống lại số lượng quái vật này quá nhiều!

Không ngừng chui vào từ những vết nứt của toa tàu, muốn đại khoái lạc một phen.

Kịch!

Giang Thần gầm lên một tiếng giận dữ, cây Huyết Ma Thương trong tay vung ra những đốm máu nhỏ, sáng rực như tinh tú, đẹp không sao tả xiết.

Mang theo cảm giác áp bách cực mạnh!

Nếu người bình thường ở đây, chắc chắn sẽ bị thương ý trong đó chấn nhiếp, sợ hãi run rẩy, không dám có chút động tác nào.

Cần biết.

Dưới sự áp chế của quy tắc mạt pháp, sát thương vật lý của họ bị suy yếu cực độ.

Cái đáng sợ thực sự đến từ sự áp chế tinh thần ở cấp độ sinh mệnh!

Nếu đối mặt với một vạn người bình thường, họ có thể dễ dàng nghiền nát.

Dễ dàng như giết gà con.

Bởi vì dưới uy áp của họ, người bình thường căn bản không có chút năng lực phản kháng nào, chỉ có thể đứng tại chỗ bị đồ sát.

Nhưng đối mặt với sự tồn tại của Quỷ Lân Cương Thi loại bỏ sự áp chế tinh thần, số lượng còn nhiều hơn họ, hiển nhiên họ đã rơi vào thế hạ phong!

Vì vậy, Giang Thần và Hắc Long chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, khổ sở chống chọi.

Huyết Ma Thương trong tay Giang Thần vung lên, kéo theo một trận thương hoa màu đỏ máu.

Khi thương hoa lướt qua không khí, không khí cũng bị xé rách thành từng vệt không gian!

Thương hoa rơi xuống đám Quỷ Lân Cương Thi, cứ như lá cây rơi trên phiến đá để lại từng dấu vết.

Nhưng những Quỷ Lân Cương Thi này hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, tiếp tục điên cuồng lao đến tấn công, liều mạng như không!

Giang Thần không biết đã đẩy lùi bao nhiêu lần Quỷ Lân Cương Thi, nhưng Quỷ Lân Cương Thi phía sau nhanh chóng bổ sung, khiến anh ta có cảm giác tuyệt vọng không nhìn thấy điểm cuối!

Cây Huyết Ma Thương của anh ta cũng sắp cầm không nổi, huống chi là các binh khí khác. "Không được rồi, cứ thế này thì sớm muộn tôi cũng kiệt sức!

Đám này rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại vô tận như vậy." Giang Thần hét lớn.

Hắc Long càng thê thảm hơn.

Vì trước đó bị Lý Dịch đánh trọng thương, vẫn chưa hồi phục, Hắc Long Thương không phát huy được ba phần thực lực như trước!

Chỉ có thể đứng sau Giang Thần gây sát thương.

Bốp!

Phía sau Hắc Long đột nhiên xuất hiện một con Quỷ Lân Cương Thi, lao tới cắn xé sau lưng anh ta!

Hắc Long tuy cảm nhận được một trận gió lạnh, nhưng cơ thể lại không kịp phản ứng.

May mắn thay Diệp Thiên và những người khác đã kịp đến, Diệp Thiên há miệng phun ra một viên Kiếm Hoàn, ba ngàn cổ kiếm triển khai, tạo thành một Kiếm Vực!

Con Quỷ Lân Cương Thi kia lập tức bị Kiếm Vực bao vây, trong vỏn vẹn mấy phần trăm giây đã bị cắt làm mấy vạn nhát!

Nhất thời hỏa quang bắn ra bốn phía, như pháo hoa tận thế!

Con Quỷ Lân Cương Thi kia tuy bị chia cắt, nhưng rất nhanh lại phục hồi!

Hắc Long nhân cơ hội lùi lại, thoát khỏi một kiếp.

Diệp Thiên cau mày chặt, nói nhỏ: "Mấy con quái vật này rốt cuộc là chuyện gì?

Lại có thể chịu đựng được sức mạnh của Trảm Thần Kiếm!" Trong đầu Bạch Hoàng hiện lên một hình ảnh mơ hồ, nhưng rất nhanh hình ảnh này đã hoàn toàn bị xóa bỏ, như con cá thoát đi, không còn nhìn thấy chút bóng dáng nào nữa.

Hắc Long nói lớn: "Đây là Quỷ Lân Cương Thi, quái vật kinh khủng nằm giữa quỷ và cương thi!" "Nghe nói là sản phẩm thí nghiệm của một tồn tại nào đó, lợi dụng quỷ và cương thi để sinh ra chủng tộc điềm không lành!" "Rất khó bị giết, có khả năng tự phục hồi kinh khủng.

Hơn nữa còn miễn dịch sự áp chế tinh thần." Giọng Diệp Thiên trầm thấp: "Quỷ Lân Cương Thi?" "Thế gian lại có loại quái vật này tồn tại!" Mọi người đều giật mình kinh hãi, Trảm Thần Kiếm Hoàn của Diệp Thiên mạnh đến mức nào, họ đều có chút nhận thức.

Nhưng không ngờ con Quỷ Lân Cương Thi này lại có thể sống sót dưới một kiếm đó!

Chương 211

Thật sự khó mà tin được!

Mọi người nhìn những Quỷ Lân Cương Thi như thủy triều tràn đến xung quanh, ai nấy đều mặt mày kinh hãi!

Lần lượt thi triển tuyệt kỹ thành danh của mình, muốn tiêu diệt chúng!

Nhưng, hiển nhiên điều này là vô ích!

Ngay lúc này, trong đám Quỷ Lân Cương Thi đột nhiên truyền đến một tiếng động lạ.

Một con Quỷ Lân Cương Thi lại đang tấn công những con cương thi khác, một ngụm cắn nát cổ đồng loại, máu xanh bắn tung tóe, trông rất ghê tởm đáng sợ!

Và thực lực của con Quỷ Lân Cương Thi này cũng bắt đầu bùng nổ! "Đáng chết!" Diệp Thiên gầm lên một tiếng giận dữ.

Anh ta không quản gì cả, lao về phía trước!

Một kiếm chém ra, bổ đôi con Quỷ Lân Cương Thi đó!

Tuy nhiên, đây chỉ là khởi đầu mà thôi!

Con Quỷ Lân Cương Thi kia dưới sự kích thích của cái chết, trở nên hung hãn hơn, không ngừng nuốt chửng đồng loại khác, không chỉ là đồng loại khác, ngay cả cơ thể Hắc Long cũng bị cắn xé một vết thương lớn, từng giọt máu tươi chảy ra từ vết thương đó, rơi xuống con Quỷ Lân Cương Thi.

Hắc Long đau đớn gào thét không ngừng, muốn chạy trốn, nhưng hai chân vô lực, dù cố gắng thế nào cũng không đứng vững được!

Con Quỷ Lân Cương Thi nhìn thấy cơ thể Hắc Long, lập tức hưng phấn lao đến.

Một móng vuốt túm lấy hai chân Hắc Long, một móng vuốt xé rách quần áo anh ta, bắt đầu cắn xé cơ thể Hắc Long! "A..." Hắc Long kêu thảm thiết.

Hắc Long tuy mạnh mẽ, nhưng gặp phải loại Quỷ Lân Cương Thi quỷ dị này, cũng chỉ có phần bị ăn thịt! "Không ổn rồi, mau nghĩ cách!" Giang Thần hét lớn một tiếng.

Những người khác đều biết vấn đề này, từng người chìm vào suy tư.

U ô ô!!!

Đoàn tàu gào thét lao vào đường hầm u ám sâu hun hút, đèn trần bị ảnh hưởng bởi khí tức điềm không lành, trở nên lúc sáng lúc tối.

Trước mắt là những Quỷ Lân Cương Thi chảy nước dãi, trên lớp vảy đen là nước thi màu xanh lá cây, tụ lại thành từng vũng nhỏ, không ngừng nhỏ giọt, phát ra tiếng tích tắc không đều.

Phía sau những Quỷ Lân Cương Thi, những quái vật lông đỏ trên ghế cũng đồng loạt mở to mắt, trừng trừng nhìn tất cả mọi người có mặt.

Ánh mắt trắng bệch thảm thương, đồng tử xanh biếc, khiến người ta rợn tóc gáy!

Nhất thời, cả toa tàu trở nên cực kỳ quỷ dị!

Ngay cả Giang Thần bị ma thần nhập thể, cũng không khỏi có cảm giác tim thắt lại, nghẹt thở.

Cổ họng dường như không thể thốt ra lời nào nữa, bởi vì anh ta có một dự cảm, một khi để lộ lưng ra, e rằng chỉ có đường chết!

“Giang Thần.....” “Hắc Long.....” “Diệp Thiên.....”.....

Miệng của những quái vật lông đỏ này như một chiếc khóa kéo bị kéo ra, vết nứt không đều, răng cưa không ngừng nghiến vào nhau, nhìn thôi đã khiến người ta rợn tóc gáy.

Và âm thanh chúng thốt ra, càng khiến những người có mặt như rơi vào hầm băng!

Sắc mặt Hắc Long trắng bệch: "Những quái vật lông đỏ này có trí tuệ!

Chúng lại có thể nói ra tên của chúng ta!" Diệp Thiên chuyển thế chín kiếp, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, cũng chưa từng thấy chuyện quỷ dị như vậy, nhất thời, trái tim anh ta cũng không ngừng thắt lại.

Và những quái vật lông đỏ này vẫn không ngừng lặp lại tên của họ, giọng nói mơ hồ mà nặng nề, như thể từ sâu thẳm địa ngục của năm tháng chậm rãi bò ra.

“Giang Thần.....” “Hắc Long.....” “Diệp Thiên.....”..... "Chạy!!!" Diệp Thiên bùng phát toàn bộ sức mạnh, sức mạnh huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể được anh ta thúc đẩy đến cực hạn, cuối cùng đã hét ra một chữ này!

Mọi người như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, kéo lê bước chân nặng nề chậm rãi rời khỏi nơi đây.

Không biết từ lúc nào, trong toa tàu xuất hiện sương mù màu xám trắng kinh khủng, không gian vốn chật hẹp, lại có cảm giác rộng lớn vô bờ.

Trái tim mọi người thắt lại, con đường phía trước không còn nhìn thấy nữa!

Họ bị mắc kẹt ở đây. "Là mê trận!

Đây là mê trận cấp độ siêu cao!" Vẻ mặt đẹp trai của Giang Thần đầy kinh hoàng, giọng nói méo mó: "Dưới sự áp chế của quy tắc mạt pháp, những quái vật này làm sao lại sử dụng được mê trận kinh khủng như vậy?

Thậm chí còn can thiệp vào cảm giác không gian của chúng ta!" Hắc Long Thương trong tay Hắc Long hơi run rẩy, điều này đối với một món đồ tàn phẩm từ thời thượng cổ mà nói, là một chuyện cực kỳ bất thường.

Điều đáng sợ hơn là con Quỷ Lân Cương Thi đang giữ anh ta cuối cùng cũng có động tĩnh.

Dường như đã tìm thấy vị trí thích hợp nhất để ra tay, đột nhiên lao tới cắn xé bụng anh ta.

Đó chính là nơi tinh hoa của Hắc Long!

Hắc Long toàn thân phát lạnh, muốn tránh né, nhưng tiếc là bị con Quỷ Lân Cương Thi biến mạnh kia giữ chặt, không thể động đậy chút nào.

Mà những người khác đương nhiên không thể đến cứu Hắc Long, từng người bắt đầu lùi lại, hy vọng thoát khỏi vòng vây của Quỷ Lân Cương Thi và Hồng Mao Quái Vật.

Dưới ánh sáng âm u, răng sắc nhọn xuyên qua da thịt Hắc Long, khí lạnh lẽo thấu xương khiến da anh ta không ngừng nổi da gà.

Anh ta sắp bị ăn thịt!

Anh ta chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết!

Kịch!

Bụng anh ta bị cắn đứt trực tiếp.

Máu tươi bắn tung tóe, nhuộm sàn tàu đen kịt thành một màu xám

mực quỷ dị.

Hắc Long không cảm thấy đau đớn nhiều, cứ như thể cơ thể này không phải của mình vậy.

Đồng thời, một cảm giác tách rời kỳ lạ ập đến, khiến ý thức của anh ta trôi rất xa rất xa.

Nhưng, anh ta lại có thể nhìn rõ biểu cảm của Giang Thần và những người khác, trừng trừng nhìn anh ta, dường như đã nhìn thấy chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng và chấn động.

Rất nhanh, những cảm giác này đều trôi đi.

Bên tai truyền đến tiếng va chạm nhẹ nhàng.

Một vệt sáng cực chói lóa lên, trong thoáng chốc kinh hoàng, một bóng dáng tuyệt mỹ đã lọt vào tầm mắt anh ta.

Sau đó, ý thức của anh ta hoàn toàn tan biến.

Hắc Long chết rồi.

Toàn thân Bạch Hoàng run rẩy từng sợi thần kinh.

Cô không hiểu.

Càng không rõ.

Chỉ có kinh hoàng!

Cô cảm nhận được một ác ý vô hình đang nhắm vào những 'tàn phẩm' như họ!

Không phải Thiên Đạo, mà là quái vật còn kinh khủng hơn cả Thiên Đạo!

Con Quỷ Lân Cương Thi toàn thân tỏa ra khí tức điềm không lành chĩa ánh mắt vào cô, lao về phía cô với tốc độ cực nhanh.

Ngay khi chiếc răng sắc nhọn sắp chạm vào cô, đao mang của Anh

Vũ Đao Vũ lại một lần nữa giáng xuống!

Đao mang màu đỏ thẫm lóe lên, như ánh bình minh rạng rỡ, giáng đòn nặng nề nhất vào bóng tối của lời nguyền điềm không lành!

Chương 212

Khoảnh khắc tiếp theo.

Con Quỷ Lân Cương Thi đó bị chia đôi, hóa thành sương mù xám trắng chậm rãi tiêu tán.

Diệp Thiên kinh ngạc nhìn con dao trong tay Anh Vũ Đao Vũ.

Con dao này còn kinh khủng hơn cả Trảm Thần Kiếm Hoàn của anh ta!

Lại có thể giết chết Quỷ Lân Cương Thi!

Quỷ Lân Cương Thi đáng sợ đến mức nào, Diệp Thiên không thể rõ hơn.

Sức phục hồi cực mạnh, tốc độ biến mạnh kinh khủng, cùng với khí tức điềm không lành miễn dịch áp chế tinh thần!

Mỗi thứ đều khiến anh ta cảm thấy một chút kinh hãi!

Những Quỷ Lân Cương Thi này anh ta không giết được.

Thế nhưng, Anh Vũ Đao Vũ yếu hơn anh ta, lại có thể dựa vào thanh trường đao quỷ dị đó, một đao liền chém giết Quỷ Lân Cương Thi!

Giang Thần đã từng gặp Anh Vũ Đao Vũ, đương nhiên biết đối phương là người của Lý Dịch.

Trước đó, Anh Vũ Đao Vũ đã cứng đối đầu với Bạch Hoàng, tiêu hao hết Thiên Đế Chi Lực của Bạch Hoàng, khiến Giang Thần cảm thấy thất vọng và chán nản lạ thường.

Giờ đây, những Quỷ Lân Cương Thi mà mình phải bó tay, lại bị Anh Vũ Đao Vũ giải quyết dễ dàng đến vậy.

Càng khiến Giang Thần bị đả kích sâu sắc.

Tam Táng và Ngô Trường Sinh nhìn nhau, cả hai đều nhận ra sự tham lam trong mắt đối phương!

Thực lực của Anh Vũ Đao Vũ không mạnh, mấu chốt là thanh đao kia!

Con dao này lại có thể tiêu diệt khí tức điềm không lành quấn quanh Quỷ Lân Cương Thi, đơn giản là kinh khủng đến cực điểm!

Nếu cướp được thanh đao này đi, họ chắc chắn có thể đánh bại Lý Dịch, đoạt lấy sức mạnh chống lại quy tắc mạt pháp trong tay Lý Dịch!

Rống rống rống!!!

Đám Quỷ Lân Cương Thi nhìn thấy thanh đao trong tay Anh Vũ Đao Vũ, lại từng con quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu, trông y như những trung thần tận tụy.

Cảnh tượng này khiến ngay cả Anh Vũ Đao Vũ cũng có chút ngẩn người.

Theo dự đoán của cô, những Quỷ Lân Cương Thi này lẽ ra phải lao đến liều mạng muốn giết cô.

Và cô thì dùng Diêm Ma Đao chém giết phần lớn Quỷ Lân Cương Thi đó.

Rồi mang một phần Quỷ Lân Cương Thi về gặp Chủ nhân.

Nhưng diễn biến hiện tại lại khiến cô có chút không kịp trở tay.

Chẳng lẽ, Chủ nhân đã sớm dự liệu được chuyện này sẽ xảy ra, nên mới bảo mình đến thu phục những Quỷ Lân Cương Thi này?

Anh Vũ Đao Vũ càng nghĩ càng thấy sự thật nhất định là như vậy!

Thanh Diêm Ma Đao này vốn là Chủ nhân ban cho cô, đương nhiên Chủ nhân biết rõ tác dụng của thanh đao này.

Không ngờ Chủ nhân lại coi trọng cô đến vậy, lại ban cho cô thanh đao quan trọng như thế này!

Cô nhất định phải thề chết trung thành với Chủ nhân, để báo đáp ân điển của Chủ nhân!

Mà, biểu cảm của những người khác lại càng khoa trương hơn.

Ngay cả Diệp Thiên vốn luôn trầm ổn, cũng như nhìn thấy chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi, mắt trừng trừng nhìn Diêm Ma Đao trong tay Anh Vũ Đao Vũ.

Con dao này lại có thể ra lệnh cho Quỷ Lân Cương Thi!

Giá trị của nó dường như đã quá cao rồi!

Anh Vũ Đao Vũ không biết những Quỷ Lân Cương Thi này có trí tuệ hay không, chỉ có thể thăm dò nói: "Các ngươi theo ta!" Vừa nói, Anh Vũ Đao Vũ liên tục bước nhẹ, đi trước đám Quỷ Lân Cương Thi.

Điều khiến mọi người rợn tóc gáy là, cả một đám Quỷ Lân Cương Thi màu xanh mực lại đi theo sau Anh Vũ Đao Vũ, cảnh tượng trông cực kỳ quỷ dị!

Ngay cả những Hồng Mao Quái Vật cũng chậm rãi theo sau Anh Vũ Đao Vũ, một đen một đỏ, xen kẽ nhau như xoắn ốc.

Bách quỷ dạ hành!

Cả toa tàu im ắng đến nỗi nghe được tiếng kim rơi, như ve sầu gặp rét!

Giang Thần nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Diệp Thần có thể sai khiến quái vật như Anh Vũ Đao Vũ, vậy anh ta là tồn tại đẳng cấp nào?

Nhất thời, Giang Thần cảm thấy Diệp Thần không phải là loại người vô hại, dễ vỡ như vẻ bề ngoài, mà đầy rẫy sự khó lường.

Mọi người đều không dám chớp mắt, căng thẳng chú ý nhìn những quái vật này tiến về phía buồng lái tàu.

Đợi sau khi tất cả Hồng Mao Quái Vật và Quỷ Lân Cương Thi rời đi, Giang Thần và những người khác mới dám thở, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

Những quái vật này tuy không mạnh lắm, nhưng dưới ảnh hưởng của khí tức điềm không lành, thực lực của họ bị suy yếu đáng kể, xa xa không phải là đối thủ của những quái vật này.

Giờ đây sau khi thoát chết, họ đều có chút kiệt sức.

Ngay cả Tam Táng, một tà Phật với bản tính sát sinh, lưng cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Giọng Diệp Thiên trầm thấp và chậm rãi, lộ ra một chút mệt mỏi và kiệt sức sâu sắc: "Bọn chúng đã đi về phía Diệp Thần..." Mọi người không trả lời.

Nhưng đều biết hàm ý trong lời nói của Diệp Thiên.

Diệp Thần e rằng không phải là người!

Buồng lái tàu.

Lý Dịch nhìn những Quỷ Lân Cương Thi và Hồng Mao Quái Vật xếp thành hàng dài ngay ngắn đi theo sau Anh Vũ Đao Vũ, trong lòng có chút ngơ ngác.

Tôi chỉ muốn Anh Vũ Đao Vũ mang vài mẫu vật về, kết quả cô lại dọn sạch cả ổ của đối phương sao? "Làm rất tốt!" Lý Dịch chậm rãi nói ra câu này.

Giọng điệu rất bình tĩnh.

Cũng rất thản nhiên.

Bởi vì anh ta là ông chủ, sao có thể vì một chút thành tích nổi bật của nhân viên mà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc chứ?

Mọi việc phải từ tốn, bình tĩnh!

Điều này mới phù hợp với khí độ của một đại boss!

Anh Vũ Đao Vũ nhìn thấy vẻ mặt Lý Dịch như thể mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, sự sùng bái trong mắt cô càng trở nên nồng đậm, suýt chút nữa là tràn ra ngoài!

Chủ nhân không hổ là Chủ nhân!

Mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của anh ấy, khả năng kiểm soát này thực sự quá lợi hại!

Anh Vũ Đao Vũ khiêm tốn nói: "Nhờ vào thanh đao Chủ nhân ban cho thuộc hạ, những quái vật này vừa nhìn thấy thanh đao Chủ nhân ban cho thuộc hạ liền quỳ rạp xuống đất, ngoan ngoãn đi theo thuộc hạ đến đây." Lý Dịch liếc nhìn Diêm Ma Đao trong tay Anh Vũ Đao Vũ, ánh mắt bình tĩnh.

Chỉ là trong lòng có chút tò mò.

Thanh đao này lợi hại đến vậy sao?

Tự động mang theo khí chất vương giả?

Lý Dịch chắp tay sau lưng: "Thanh đao này bất quá chỉ là một con dao nhỏ bình thường mà thôi, cô tuyệt đối đừng ỷ lại vào sức mạnh của nó." "Phải biết rằng, đao không quan trọng, quan trọng là người dùng đao!" Anh Vũ Đao Vũ lập tức ngây người.

Câu nói "Phải biết rằng, đao không quan trọng, quan trọng là người dùng đao!" không ngừng vang vọng trong đầu cô.

Hóa ra, trong lòng Chủ nhân, cô không phải là người vô thưởng vô

phạt, tùy thời có thể hy sinh để dò đường!

Thậm chí, ngay cả thanh Diêm Ma Đao uy lực vô cùng này cũng không bằng địa vị của cô trong lòng Chủ nhân!

Chương 213

Nhất thời, thân hình mềm mại của Anh Vũ Đao Vũ run lên vì cảm động.

Trương Vô Nhiễm nhìn thấy có chút chua xót.

Thực ra thanh đao này cô ấy cũng muốn mà!

Không phải vì nhìn trúng thanh đao này lợi hại đến mức nào, chủ yếu là bất cứ thứ gì Bệ hạ ban cho cô ấy đều thích!

Nhưng cô ấy không nói nhiều, chỉ thầm cố gắng, chỉ cần mình đi theo bước chân Bệ hạ, có thể khiến Bệ hạ bớt một phần lo lắng là tốt rồi.

Hơn nữa, bố cục của Bệ hạ cực kỳ sâu xa, làm việc luôn là đi một bước nhìn một bước, có thể khiến mình luôn ở bên cạnh người, chứng tỏ mình vẫn còn giá trị!

Chỉ cần giá trị của mình đủ lớn, nhất định có thể trở thành thị nữ số một bên cạnh Bệ hạ!

Nghĩ vậy, Hạt Giống Niềm Tin trong cơ thể Trương Vô Nhiễm lại một lần nữa sinh trưởng, mọc ra một mầm xanh non nớt! [Ting!

Tín đồ sơ cấp Trương Vô Nhiễm giá trị niềm tin tăng lên, Hạt Giống Niềm Tin lại một lần nữa trưởng thành!] [Ting!

Hạn mức giá trị niềm tin hàng ngày của tín đồ sơ cấp Trương Vô Nhiễm tăng 50 điểm!] [Ting!

Hạn mức giá trị niềm tin hàng ngày của tín đồ sơ cấp Trương Vô Nhiễm tăng 50 điểm!].....

Lý Dịch thì không ngờ, chuyện này cũng có thể khiến Trương Vô

Nhiễm càng thêm sùng bái mình.

Xem ra, thể hiện sức mạnh của bản thân cũng là một trong những bước quan trọng để bồi dưỡng tín đồ.

Chỉ là.

Lý Dịch nhìn những Quỷ Lân Cương Thi và Hồng Mao Quái Vật này, trong mắt mang theo một chút ưu sầu.

Những người bình thường này biến thành bộ dạng quỷ quái này, còn tính là kẻ trộm mộ nữa sao?

Sau khi tiến vào cổ mộ, chắc chắn là không thể cung cấp điểm tích lũy cho anh ta!

Xem ra, phải nghĩ cách để những quái vật này khôi phục nguyên dạng!

Ai mà không muốn làm người bình thường?

Nếu không phải ngoài ý muốn, ai lại muốn làm quái vật chứ!

Lý Dịch cầm Bách Tịch Đao, một đao cắt đứt cánh tay của một con Quỷ Lân Cương Thi.

Vết cắt không chảy máu, mà bốc lên khói đen cuồn cuộn, trông rất kinh khủng.

Đối phương hiển nhiên bị chọc giận, tiếng gào thét vang vọng tận mây xanh!

Vết cắt không phục hồi, nó không thể nhịn được nữa, như một con vượn nhanh nhẹn nhảy cao lên, móng vuốt sắc nhọn mang theo sát cơ vô tận vồ vào mặt Lý Dịch!

Trên móng vuốt đen thui đầy kịch độc điềm không lành, nếu bị trúng đòn, e rằng sẽ chết thảm!

Anh Vũ Đao Vũ lập tức nổi giận!

Con Quỷ Lân Cương Thi này lại dám tấn công Chủ nhân, điều này sao cô có thể nhẫn nhịn?

Diêm Ma Đao xuất vỏ, chém ra một tia đao mang rực rỡ, liền muốn hoàn toàn tiêu diệt Quỷ Lân Cương Thi!

Nhưng, điều khiến cô kinh ngạc là Lý Dịch đã ra tay, xóa đi đao mang, mặc cho Quỷ Lân Cương Thi tấn công anh ta.

Anh Vũ Đao Vũ tuy không hiểu, nhưng cũng không ra tay nữa.

Chủ nhân làm như vậy chắc chắn có tính toán riêng.

Kịch!

Móng vuốt sắc nhọn của Quỷ Lân Cương Thi đập mạnh vào mặt Lý Dịch, sau đó, phát ra tiếng vỡ vụn giòn tan!

Trực tiếp, móng vuốt sắc nhọn của Quỷ Lân Cương Thi bị gãy nát, vỡ thành bột mịn bay lơ lửng trong không khí.

Lý Dịch liếm môi, hứng thú nhìn khói đen trong không khí.

Thiên Uyên Đế Diện ẩn chứa trong cơ thể anh ta khẽ rung động, đó là sự hưng phấn!

Nó muốn nuốt chửng những khói đen điềm không lành này!

Lý Dịch không ngăn cản.

Trên mặt Lý Dịch chậm rãi hiện lên một chiếc mặt nạ uy nghiêm nửa đen nửa trắng.

Khi Quỷ Lân Cương Thi và Hồng Mao Quái Vật nhìn thấy chiếc mặt nạ này, biểu cảm đờ đẫn trên mặt chúng hoàn toàn thay đổi!

Đó là sự kính sợ vô cùng!

Xoạt xoạt!

Những quái vật này đồng loạt quỳ rạp xuống đất, mặc cho sức mạnh trong cơ thể bị Thiên Uyên Đế Diện nuốt chửng.

Một lát sau, những quái vật này lại biến trở lại thành người bình thường.

Và, Thiên Uyên Đế Diện dần dần ẩn mình vào trong cơ thể Lý Dịch.

Lý Dịch có thể cảm nhận được, khi Thiên Uyên Đế Diện nuốt chửng những khói đen điềm không lành này, Trớ Thiên Thuật của anh ta dường như trở nên mạnh hơn!

Chẳng lẽ Trớ Thiên Thuật và những quái vật này có liên hệ gì sao?

Diệp Thiên và những người khác cảm nhận được khí tức điềm không lành biến mất, suy nghĩ một chút liền đi vào toa tàu phía trước xem.

Sau đó, liền thấy một đống người nằm la liệt trên đất!

Hiển nhiên, những người này chính là những quái vật trước đó!

Mà, Lý Dịch không biết đã dùng thủ đoạn gì, khiến những quái vật này khôi phục bình thường!

Diệp Thiên há miệng, lại liếc nhìn Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch.

Mặc dù đó là đao của anh ta, nhưng anh ta lại không có dũng khí đòi lại.

Thanh đao này tồn tại từ rất xa xưa, nhưng từng bị trọng thương, thân đao tàn khuyết, vinh quang không còn.

Trong kiếp cuối cùng của anh ta, nó đã được đúc lại một lần vào thời Đại Đường.

Diệp Thiên nhớ lại thời đại máu và lửa, quyền và lực, phồn hoa

tàn tạ, trong mắt không khỏi lộ ra một tia phức tạp.

Anh ta luân hồi chín kiếp, dường như là để tìm kiếm một vật gì đó, một người nào đó.

Nhưng, dưới sự tiêu hao của năm tháng dài đằng đẵng, mục đích ban đầu đã sớm bị lãng quên.

Chỉ có thanh đao này không ngừng được luân chuyển, lần lượt cùng anh ta được đúc lại.

Không nghi ngờ gì, thanh Bách Tịch Đao này có ý nghĩa rất lớn đối với anh ta, thế nhưng, giờ đây lại bị người khác đoạt mất.

Ngay cả anh ta đã trải qua bao thăng trầm, tư vị trong lòng cũng không hề dễ chịu.

Nhưng anh ta lại chỉ có thể nhịn.

Bởi vì trực giác mách bảo anh ta, Diệp Thần quá sâu không lường được!

Không phải anh ta hiện tại có thể đối kháng được.

Trừ khi thức tỉnh túc tuệ và mệnh luân kiếp trước, mới có thể cùng đối phương chiến một trận!

Anh ta gần như đã xác định, đối phương không phải Diệp Thần thật sự, mà là giết chết hậu bối của mình, dùng tên của hậu bối mình để đổ vạ!

Đây là chuyện rất rõ ràng.

Diệp Thần thật sự sinh ra trong thời mạt pháp, cho dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể sở hữu sức mạnh kinh khủng như vậy!

Dù sao, những cấm kỵ kinh khủng gánh chịu đại đạo vẫn chưa giáng lâm.

Chương 214

Khả năng đột nhiên có được sức mạnh, trở nên dị thường cường đại là quá đỗi mong manh.

Tam Táng và những người khác dùng ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn Diêm Ma Đao trong tay Anh Vũ Đao Vũ, lòng nóng như lửa đốt.

Còn về thanh Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch, ngược lại không có bao nhiêu người chú ý.

Bách Tịch Đao tuy kiểu dáng cổ xưa, đường nét ưu mỹ, là một binh khí đại hung hiểm có!

Nhưng, trong mắt mọi người, cũng không có uy năng lớn lắm, so với Diêm Ma Đao thì không đáng nhắc đến!

Vì vậy, mọi người căn bản không coi nó là mối đe dọa.

Lý Dịch nhìn thấy sự tham lam trong mắt mọi người, trong mắt lóe lên một tia cười quỷ dị.

Chỉ là anh ta ẩn giấu cực tốt, không ai nhận ra điều bất thường.

Vẻ mặt thanh tú vô hại, đầy vẻ dễ vỡ của Lý Dịch thực sự quá có tính lừa dối!

Dường như chỉ cần anh ta cười một cái, liền có thể thay đổi nhận thức của đối phương! "Bên các anh có chuyện gì xảy ra không?" Lý Dịch cười hiền hòa, giọng điệu dịu dàng.

Bạch Hoàng vốn vì cái chết của Hắc Long còn chút đau khổ, vừa thấy nụ cười dịu dàng của Lý Dịch, lại trực tiếp được chữa lành, không còn chút bi thương nào.

Cô ta cười thản nhiên: "Không có gì, chỉ là Hắc Long chết thôi."

Hắc Long chết thôi.

Ánh mắt mọi người có chút kỳ lạ.

Rõ ràng Bạch Hoàng trước đó nhìn thấy tàn thi của Hắc Long chết rất bi thương, bây giờ lại không hề bận tâm.

Tốc độ thay đổi lòng dạ của người phụ nữ này có chút nhanh.

Diệp Thiên dường như nhận ra điều gì đó, đứng cách Lý Dịch xa hơn.

Tam Táng thu hồi ánh mắt dính vào Diêm Ma Đao, trên khuôn mặt chất phác thành thật đó đâu còn chút âm ngoan độc địa nào?

Chỉ còn lòng trắc ẩn và khổ sở.

Ai nhìn thấy cũng cảm thấy đây là một vị Phật sống từ bi.

Giọng Tam Táng càng khiến người ta như tắm gió xuân, dường như xuất phát điểm đều là suy nghĩ cho người khác, không hề suy nghĩ đến lợi ích của bản thân: "Đại ca, Quỷ Lân Cương Thi và Hồng Mao Quái Vật này kinh khủng như vậy, chúng ta căn bản không thể giết chết chúng, không ngờ ngài vừa ra tay liền tịnh hóa tất cả, thực sự khiến tiểu đệ vô cùng kính phục!" "Chỉ là....." Mọi chuyện đều sợ có khúc ngoặt.

Lý Dịch vừa nghe đến "chỉ là" này, liền biết phía sau đối phương không có lời hay ý đẹp!

Anh ta cười nhe răng: "Hiền đệ nói đùa rồi, những Quỷ Lân Cương Thi này không phải tôi loại bỏ, là tiểu thư nhà tôi ra tay mới trấn áp được chúng!" Lý Dịch vừa nói, vừa giới thiệu với mọi người: "Đây là tiểu thư nhà tôi Đao Anh Vũ!" Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Anh Vũ Đao Vũ, cô gái này không nghi ngờ gì là cực kỳ xinh đẹp.

Bộ kimono và phục sức màu anh đào lộng lẫy mà tươi tắn, làm

nổi bật thân hình cao ráo của cô, những đường cong uyển chuyển đầy trí tuệ.

Mái tóc đen dài bay lượn phía sau đầu, nhẹ nhàng phập phồng theo từng bước chân của cô, như phong cảnh đẹp nhất trần gian.

Điều khiến người ta ấn tượng sâu sắc nhất là khí chất lạnh lùng sắc bén như đao của đối phương!

Đây là một đóa hồng có gai.

Giang Thần hơi ngẩn người.

Trước đó anh ta thấy Lý Dịch tùy ý sai bảo Anh Vũ Đao Vũ, theo suy đoán của anh ta, mối quan hệ giữa hai người phải là Lý Dịch ở vị trí thượng cấp mới phải!

Nhưng, bây giờ Lý Dịch lại nói Anh Vũ Đao Vũ là tiểu thư của mình, điều này khiến Giang Thần rất không hiểu.

Anh ta đang chuẩn bị mở miệng hỏi, thì Tam Táng lại lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, cười ha hả nói: "Thì ra là vậy!" "Anh Vũ tiểu thư, chào cô!" Tam Táng đưa tay ra, muốn bắt tay với Anh Vũ Đao Vũ, nhưng Anh Vũ Đao Vũ lại lạnh nhạt, không hề động đậy, khiến Tam Táng có chút ngượng nghịu.

Giang Thần cười khẩy: "Bắt tay là lễ tiết của người hiện đại, không ngờ Tam Táng Pháp Sư lại khá tân tiến!" Tam Táng tự nhận mình là người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch, nên chỉ cười ngượng nghịu, không có quá nhiều cảm xúc. "Thi chủ quá lời rồi!" Điều này lại khiến Giang Thần không còn gì để nói.

Anh mắng đối phương không biết xấu hổ, đối phương cười nói anh ta đúng là không biết xấu hổ, anh có thể làm gì được?

Trương Thương nhìn sâu vào Anh Vũ Đao Vũ, khách khí nói: "Những vật điềm không lành này quả thực kinh khủng, nhưng Anh

Vũ tiểu thư có thể tịnh hóa chúng, chắc hẳn cũng là một đại năng còn sót lại từ thời thượng cổ phải không?" Anh Vũ Đao Vũ trầm mặc không nói, dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo.

Trương Thương thấy đối phương không đáp lời mình, không tiếp tục tự chuốc lấy sự vô vị, ngậm miệng đứng sang bên cạnh.

Thực tế, Anh Vũ Đao Vũ trong lòng đang ngơ ngác.

Chủ nhân rốt cuộc đang nghĩ gì?

Lại muốn cô làm tiểu thư của đại gia tộc!

Chỉ là đây là lệnh của Lý Dịch, cô chỉ có thể diễn tiếp.

Trong lòng có chút bất lực, Chủ nhân sao lại thích đóng vai đến vậy chứ?

Vì mọi người vốn không quen thuộc, cộng thêm Anh Vũ Đao Vũ quá lạnh lùng, nhất thời trong buồng lái tàu trở nên im lặng lạ thường.

Mọi người tự giác lùi ra khỏi buồng lái chật hẹp, ngồi trên ghế phía sau chờ đợi ga cuối.

Côn Luân!

Đây không nghi ngờ gì là một địa vực cực kỳ thần bí.

Nó được mệnh danh là tổ của vạn long, nơi khởi nguồn của những truyền thuyết thần thoại cổ xưa, cũng là đạo trường tối cao của Đạo giáo!

Vì lý do khí hậu, đoàn tàu vừa tiến vào địa phận Côn Luân, một luồng gió lạnh thấu xương đã chui vào trong tàu.

Diệp Thiên và những người khác dường như không sợ cái lạnh này, còn những người bình thường thì khác, lập tức bị lạnh mà tỉnh giấc, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Họ sao lại ở trên tàu?

Trước đó họ rõ ràng còn ở toa sau, sao vừa mở mắt đã lên tàu rồi?

Khi có người nhìn thấy cái lỗ lớn bị Quỷ Lân Cương Thi phá thủng, sắc mặt ai nấy càng tái nhợt vì sợ hãi.

Với tốc độ hiện tại của tàu, nếu rơi xuống, e rằng sẽ biến thành thịt nát! "Chết tiệt!

Chuyện gì đã xảy ra với con tàu này?

Sao trên tàu lại có cái lỗ lớn như vậy?" Có người thét lên chói tai: "Nhân viên tàu chết đi đâu hết rồi?

Trên tàu xảy ra chuyện lớn như vậy, không phải nên dừng tàu ngay lập tức sao?!" Lời nói của anh ta lập tức nhận được sự đồng tình của không ít người, mọi người la hét ầm ĩ, không ngừng thúc giục mấy nhân viên phục vụ.

Đám đông đang phấn khích la hét lớn tiếng, muốn đòi một lời giải thích. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhà ga của các anh không phải nên cho chúng tôi một lời giải thích sao?" "Con tàu này đã bị hư hại rồi, các anh lại vẫn dám tiếp tục chạy, có phải muốn hại chết chúng tôi mới thôi không?" "Quan sai đâu?

Tôi đóng nhiều thuế như vậy, không phải nên bảo vệ an toàn tính mạng của tôi sao?" "Trời ơi!

Lạnh chết cha rồi!

Sao điều hòa trên tàu lại mất rồi!" "Dừng tàu!

Mau dừng tàu cho tao!

Tao muốn đi Thượng Hải, đây không phải đường đi Thượng Hải!" "Cha tao là Dư Uy, chúng mày lại dám phớt lờ tao, tin không tao bảo cha tao giết chết chúng mày!" Các nhân viên phục vụ không

ngừng giải thích, họ cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện này.

Họ và hành khách cũng vậy, vừa tỉnh dậy đã thấy cảnh tượng kinh hoàng này.

Lời giải thích của họ hiển nhiên không thể xoa dịu cơn giận và sự lo lắng của mọi người.

Nhưng rất nhanh mọi người không truy vấn nhân viên phục vụ nữa.

Vì nhiệt độ đang nhanh chóng giảm xuống!

Gió lạnh theo vết nứt, không ngừng thổi vào trong toa tàu, tàn nhẫn nuốt chửng hơi ấm trên người mọi người.

Có người môi lạnh tái nhợt, không ngừng giậm chân, muốn tăng nhiệt độ cơ thể.

Chương 215

Nhưng, điều này là vô ích.

Chân họ đã lạnh đến tê dại.

Người có tiềm chất lãnh đạo đứng ra, lớn tiếng nói: "Chết tiệt!

Con tàu này một đường về phía tây, nhiệt độ sẽ càng ngày càng thấp, nếu chúng ta không làm gì để cứu vãn tình hình này, chúng ta e rằng sẽ chết cóng!" "Ôm nhau sưởi ấm!

Lúc này mọi người nhất định phải đoàn kết lý trí, đừng để cảm xúc lấn át, phải tin tưởng quan sai, nhất định có thể giải quyết vấn đề này!" "Giải quyết cái quái gì!" Một phụ nữ trung niên thất thanh hét lên: "Điện thoại còn không khởi động được, căn bản không liên hệ được với chính quyền!!!" "Cô ấy nói không sai!

Thiết bị điện tử trên người tôi đột nhiên mất hiệu lực, căn bản không thể sử dụng được!" Một thiếu niên trông giống học sinh cấp ba vung vẩy điện thoại, mặt đầy kích động, trong mắt mang theo sự lo lắng.

Càng ngày càng nhiều người kiểm tra điện thoại xong, phát hiện điện thoại đã tắt màn hình, căn bản không mở được! "Không chỉ điện thoại, ngay cả các linh kiện điện tử tinh xảo trên tàu cũng bị hỏng rồi!" Một người đàn ông trung niên mặt lộ vẻ kinh hãi: "Tôi là thợ điện chuyên nghiệp, vừa kiểm tra thiết bị trên tàu, phát hiện các thiết bị điện tử trên đó đều mất hiệu lực!" "Theo lý mà nói, con tàu này không thể chạy được, nhưng kỳ lạ là nó lại vẫn cứ di chuyển!" "Hơn nữa....." Người đàn ông trung niên hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Cảnh đêm đen kịt như một con quái thú nhe nanh, đang rình rập nhìn chằm chằm họ.

Thỉnh thoảng có thể thấy một con chim lớn có mặt người lướt qua!

Bốp!

Ánh sáng từ đèn trần phát ra biến thành màu xám, chiếu rọi khuôn mặt mọi người ở đó một cách thê thảm, như những xác chết thối rữa!

Không có chút sinh khí nào.

Thần kinh của mọi người lập tức căng thẳng, gần như sắp đứt!

Ngay cả người chậm chạp nhất cũng có thể nhận ra nơi này cực kỳ không ổn! "A a a!!!" Một nữ sinh mặt trái xoan đột nhiên thét lên chói tai, âm thanh sắc nhọn đó như một sợi bạc mảnh, không ngừng kéo dài vút lên bầu trời!

Sau đó, đột nhiên đứt đoạn!

Hơ hơ hơ!

Cổ họng nữ sinh không còn phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Vì ở cổ họng cô ta có một con côn trùng.

Nó đã ăn mất cổ họng cô ta!

Một lỗ máu lớn bằng ngón tay cái không ngừng bắn ra máu tươi, nhuộm sàn tàu thành màu xám tối quỷ dị.

Gam màu lạnh lẽo đó khiến tất cả mọi người có mặt đều rợn tóc gáy.

Điều khiến mọi người càng kinh khủng hơn là con côn trùng đó.

Đó là một con Nhân Diện Độc Giác Tiên có mặt người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vết máu, lộ ra một nụ cười giả tạo và quỷ quyệt.

Nó không ngừng chui vào lỗ máu, máu đỏ, xương trắng, không

ngừng lật ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng máu me tàn khốc như vậy, những người vốn chỉ là người bình thường làm sao chịu nổi?

Không ít người thét lên chói tai, liều mạng chạy trốn về phía sau.

Lý trí của mọi người đã bị tiêu hao hết, sắp mất kiểm soát!

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Bên ngoài toa tàu, không ngừng vang lên tiếng va đập quỷ dị.

Dường như có thứ gì đó muốn xé nát toa tàu, xông vào tàn sát.

Nhưng, điều này hiển nhiên là không hợp lý lắm.

Nếu đối phương thực sự muốn vào, đi qua chỗ vết nứt chẳng phải tốt hơn sao?

Mà khi những người bình thường này bị tấn công, trong toa tàu phía trước, Diệp Thiên và những người khác cũng nhận ra một số quái vật xuất hiện!

Khi tàu tiến vào địa phận Côn Luân, mọi thứ đều trở nên khác biệt!

Sự áp chế của quy tắc mạt pháp dường như đã nới lỏng một chút!

Diệp Thiên dang tay, hít một hơi thật sâu.

Sức mạnh, đang trở về!

Đây là một cảm giác kỳ diệu.

Cứ như thể đã đói khát rất lâu, cuối cùng cũng được ăn một bữa no nê vậy.

Thỏa mãn và mãn nguyện!

Có người kinh hãi nói: "Bên ngoài có quái vật!

Chúng dường như coi chúng ta là thức ăn!" Diệp Thiên cười nhạt: "Quái vật bên ngoài đều là mấy tiểu lâu la thôi, không đáng lo ngại!" Mặc dù chưa hồi phục bao nhiêu sức mạnh, nhưng điều này đã khiến Diệp Thiên lấy lại được lòng vô địch, không còn e dè rụt rè nữa.

Kịch!

Chít chít chít!

Đoàn tàu dưới sự điều khiển của Lý Dịch, dừng lại một cách êm ái.

Quái vật bên ngoài bắt đầu bay vào trong toa tàu, muốn đại khai sát giới!

Đáng tiếc.

Thực lực của Diệp Thiên và những người khác không phải người bình thường có thể sánh được, vừa mới tiến vào, liền bị đánh tan thành tro bụi.

Giang Thần cười lạnh khẩy: "Côn Luân này không hổ là tiên gia đạo trường, tiến vào có thể khiến sức mạnh của bản tôn hồi phục một chút!" Con dơi vừa rồi chính là bị Giang Thần miểu sát, hiển nhiên thực lực của Giang Thần đã có tiến bộ lớn.

Những người bình thường trong tàu thấy tàu dừng lại, liều mạng chạy trốn ra ngoài.

Con Nhân Diện Độc Giác Tiên vừa hút máu xong không hề thỏa mãn, mà tham lam nhìn chằm chằm những người bình thường đang chạy trốn xuống phía dưới.

Nó cần máu!

Nó rất nhanh đáp xuống đầu một người khác, thò ra một cái vòi sắc nhọn, cắm mạnh vào động mạch cảnh của người đó.

Rất nhanh, người đó liền biến thành xác khô, lả tả rơi xuống đất. "A a a!!!" Cảnh tượng kinh hoàng này, đã làm những người bình thường này sợ vỡ mật!

Rất nhiều người đầu gối mềm nhũn, ngay cả sức lực chạy trốn cũng không còn, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ chết.

Nhân Diện Độc Giác Tiên nhanh chóng vồ đến người khác, muốn tiếp tục hút máu.

Một tia đao mang chém qua, trực tiếp tiêu diệt Nhân Diện Độc Giác Tiên!

Người vừa được cứu sống trực tiếp ngồi bệt xuống đất, lưng ướt đẫm mồ hôi!

Khi Nhân Diện Độc Giác Tiên chạm vào cổ anh ta, cảm giác tê dại và lạnh lẽo đó, suýt chút nữa khiến anh ta ngất xỉu.

Đông đông đông!

Lý Dịch lấy ra chuông đồng, gõ ở một bên.

Tiếng chuông trầm thấp mà thanh thoát dường như có thể an ủi lòng người, không ít người đang có cảm xúc hỗn loạn đều được xoa dịu.

Ảnh Mị Hắc Hồ chui ra từ lòng Lý Dịch, bắt đầu lợi dụng ảo cảnh để khống chế những người bình thường này.

Anh Vũ Đao Vũ thì không ngừng đánh giết những quái vật xung quanh.

Thực lực của những quái vật này không mạnh.

Chương 216

Trước mặt Diệp Thiên và những người khác, đơn giản như chém rau thái dưa!

Rất nhanh, những quái vật này liền bị Diệp Thiên và những người khác giết đến sợ hãi, chỉ dám trốn ở xa, oán độc nhìn chằm chằm mọi người.

Giang Thần tay nắm Huyết Ma Thương, Huyết Ma Khí quét ngang, tiêu diệt mấy chục con độc giác tiên!

Ánh mắt anh ta kiệt ngao bất tuần: "Đám côn trùng này đúng là yếu kinh khủng!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Đây chỉ là những quái vật cấp thấp nhất, phía sau có lẽ sẽ có những con côn trùng mạnh mẽ mà anh thích." Giang Thần trầm mặc một lát, cười gượng nói: "Thực ra... côn trùng yếu một chút cũng khá đáng yêu." Những người bình thường trên toa tàu thấy mọi người đại phát thần uy, những chiêu thức thi triển ra càng thêm chấn động, dường như lập tức xuyên không đến một thế giới khác, ai nấy đều vẻ mặt phức tạp.

Vừa phấn khích vừa kinh hãi.

Xen lẫn sự may mắn thoát chết và nỗi sợ hãi.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của họ dần trở nên ảm đạm, biến thành đờ đẫn vô thần.

Dưới sự khống chế của Ảnh Mị Hắc Hồ, họ lại biến thành những con rối.

Diệp Thiên thấy vậy không khỏi nhíu mày: "Diệp Thần, anh khống chế những người bình thường này làm gì?" Lý Dịch cười nhạt: "Ở đây nguy hiểm như vậy, nếu những người này mất lý trí chạy loạn

khắp nơi, sẽ chết đấy." "Anh muốn bảo vệ họ?" Khóe miệng Diệp Thiên hơi cong lên, lộ ra một nụ cười trào phúng: "Mục đích của chúng ta là Côn Luân Đế Khư, anh đưa những người bình thường này vào, chỉ có thể khiến họ đi tìm cái chết!" Nụ cười của Lý Dịch thuần khiết: "Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức bảo toàn tính mạng của họ, hơn nữa, có lẽ vòng ngoài của Côn Luân Đế Khư không nguy hiểm thì sao?" "Tùy anh!" Diệp Thiên thản nhiên nói.

Mà những người khác thì nhìn Lý Dịch với ánh mắt kỳ quái.

Người này quả thực có chút kỳ lạ.

Dường như có chút thánh mẫu tâm quá đà.

Tam Táng và Ngô Trường Sinh nhìn nhau, thấy sự khó hiểu trong mắt đối phương.

Ngô Trường Sinh dùng ngón trỏ không ngừng gõ vào ống quần của mình, dùng ám ngữ truyền tin cho Tam Táng: "Diệp Thần người này rất không ổn!

Trước đó anh ta đã tha cho tình địch Hắc Long, còn chủ động ra tay khiêu khích chúng ta, điều này trong giới này đơn giản là không thể xảy ra!" Tam Táng cũng dùng mật ngữ chỉ có hai người mới hiểu để truyền tin: "Tôi không nghĩ Diệp Thần là người tốt bụng thánh mẫu quá đà, rất có thể là có bí mật không thể nói ra!" 'Muốn bắt thứ gì thì trước tiên phải cho đi, Diệp Thần này e rằng đang mưu tính lợi ích lớn hơn!' Ngô Trường Sinh: "Tôi đồng ý với cách nói của anh!" Mọi người đều không truy cứu tại sao Lý Dịch lại làm như vậy, cũng không ngăn cản.

Thực lực là một quy tắc rất bá đạo.

Thực lực của Anh Vũ Đao Vũ và Lý Dịch đủ để khiến những người khác không dám dễ dàng vượt qua ranh giới đó.

Huống chi, bây giờ Côn Luân Đế Khư còn chưa thực sự tiến vào, ngay cả Hắc Long - sứ đồ của Thiên Đế - cũng đã chết ở vành đai ngoài!

Nếu tiến vào vòng trong Côn Luân Đế Khư, mức độ nguy hiểm sẽ càng kinh khủng hơn!

Đáy mắt Lý Dịch hờ hững, tâm tư cấp tốc xoay chuyển.

Côn Luân là khu vực bị Thiên Uyên Đế Diện xâm thực nặng nề nhất, mà theo thông tin anh ta có được, khi Thiên Uyên Đế Diện thực sự hiện diện trước mặt anh ta, đó chính là ngày Côn Luân Đế Khư mở ra và khuếch tán nhanh chóng.

Đây là sự trùng hợp, hay có liên hệ nào khác?

Trương Thương trầm giọng nói: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi tìm lối vào vòng trong của Côn Luân Đế Khư trước đi!" Mọi người đều gật đầu.

Lý Dịch tưởng những người này biết vị trí cụ thể của Côn Luân Đế Khư, nhưng điều khiến anh ta không ngờ là, những người này cũng đang tìm kiếm.

Lý Dịch lại gần Bạch Hoàng, khó hiểu nói: "Cô không phải là sứ đồ của Thiên Đế sao?

Lại còn là đại năng còn sót lại từ thời thượng cổ, chẳng lẽ ngay cả cô cũng không biết vị trí cụ thể của Côn Luân Đế Khư?" Bạch Hoàng cười khổ: "Dù tôi từng biết, thì cũng đã quên rồi!" "Huống hồ, Côn Luân Đế Khư không phải là một ngôi cổ mộ bình thường, mà là một ngôi mộ của Thiên Đế!" "Hiện giờ cái đang mở ra có lẽ chỉ là một phần của mộ Thiên Đế, muốn tìm được vị trí cụ thể, phải tốn một khoảng thời gian." Lý Dịch khẽ gật đầu.

Trên thực tế, Lý Dịch cũng đã đoán được vị trí lần mở ra này của

Côn Luân Đế Khư ở đâu, chỉ là không có quá nhiều bằng chứng, không thể xác định.

Suy luận thực sự có tính logic, nghiêm cẩn, chặt chẽ, chứ không phải là cứ nghĩ thế nào là thế đó.

Vì vậy, Lý Dịch cần tìm thêm thông tin.

Đêm dài cuối cùng cũng qua đi, đường chân trời phía xa sáng lên một vệt màu trắng bụng cá.

Có lẽ là do ảnh hưởng của Thiên Uyên Đế Diện, bầu trời Côn Luân vốn xanh biếc trở nên cực kỳ xám xịt đổ nát, như một tấm vải đen rách nát!

Mọi người đã tìm kiếm rất lâu, nhưng hiển nhiên, không tìm thấy bằng chứng quan trọng về Côn Luân Đế Khư.

Trong tay Trương Thương xuất hiện một cái đỉnh đồng, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng tỏa ra khí tức cổ xưa trang nghiêm.

Cái đỉnh đồng này rất tàn khuyết, bên trên phủ đầy những vết nứt, dường như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Khi mọi người nhìn thấy đỉnh khí trong tay Trương Thương, ánh mắt đều hơi ngưng trọng.

Quả nhiên, vị đại năng chuyển thế đến từ Long Hổ Sơn này vẫn còn chút nội tình.

Ngô Trường Sinh nói nhỏ: "Đây là mảnh vỡ của Cửu Châu Đỉnh đúc thành, tuy không có khí vận gia trì, nhưng vẫn sở hữu uy năng khó mà tưởng tượng được!" "Nghe nói mảnh vỡ Cửu Châu Đỉnh này là từ Côn Luân bay ra, bị chi Trương gia thu được, từ đó được coi là trấn tộc chi bảo truyền lại." "Không ngờ Trương Thương lại có thể lấy ra bảo vật đẳng cấp này, xem ra Trương gia rất coi trọng Trương Thương!!" "Hiện giờ có Cửu Châu Đỉnh này, việc tìm lối vào Côn

Luân Đế Khư không còn là vấn đề!" Tam Táng ánh mắt tham lam nhìn Cửu Châu Đỉnh: "Chậc!

Không ngờ Trương gia lại còn có chiêu này, thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt a!" "Chỉ là....." Tam Táng đổi giọng, ngữ khí có chút lạnh lùng: "Trương Thương, đã vậy trong tay anh có bảo vật đẳng cấp này, tại sao không lấy ra sớm hơn để tìm Côn Luân Đế Khư?

Hại chúng tôi nhiều người ở đây loanh quanh mãi!" Phía sau Trương Thương, các đệ tử Thiên Sư Phủ đều lộ vẻ giận dữ.

Lần lượt mở miệng mắng mỏ: "Đại sư huynh nhà tôi có thể ra tay dẫn các anh cùng đi Côn Luân Đế Khư đã là ân tình lớn trời, anh không biết cảm ơn, lại còn muốn gây sự với Đại sư huynh của chúng tôi sao?" "Tôi thấy tên hòa thượng ngốc này là nhìn trúng bảo vật của Đại sư huynh, nên mới nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy!" Trương Thương thần sắc lạnh nhạt: "Tam Táng, nếu anh muốn Cửu Châu Đỉnh này, tôi cho anh là được!" Tam Táng ngẩn ra, không biết Trương Thương trong hồ lô bán thuốc gì.

Những người khác cũng khó hiểu nhìn Trương Thương.

Chỉ có Lý Dịch nhìn ra được huyền cơ trong đó.

Anh ta nhìn Tam Táng cười khẽ: "Cửu Châu Đỉnh này là bảo vật cực kỳ diệu, đã Trương Thương bằng lòng tặng cho anh, chi bằng anh cứ nhận lấy đi!" Tam Táng nhất thời lại không nắm bắt được, thầm đoán trên Cửu Châu Đỉnh này chẳng lẽ có lời nguyền gì?

Trương Thương thấy Tam Táng không dám nhận Cửu Châu Đỉnh, khinh bỉ nói: "Cho bảo vật mà anh còn không dám nhận, đúng là phế vật!" Tam Táng không bị kích động, cười ha hả nói: "Thi chủ quá lời rồi!" Lý Dịch cười nói: "Đã Tam Táng không muốn, anh chi bằng tặng Cửu Châu Đỉnh này cho tôi?" Trương Thương hai mắt hơi nheo lại.

Hơi không chắc chắn hỏi: "Anh thật sự muốn?" Lý Dịch gật đầu.

Trương Thương do dự không quyết.

Giang Thần thúc giục: "Mau chóng sử dụng Cửu Châu Đỉnh tìm được lối vào Côn Luân Đế Khư mới là chuyện lớn, ai sử dụng cái Cửu Châu Đỉnh này thì có gì khác biệt?" Trương Thương cuối cùng hạ quyết tâm: "Đã anh muốn, tôi liền cho anh!" "Nhưng, nói trước nhé, sau khi anh nhận thứ này, không thể trả lại cho tôi nữa!" Mọi người nghe Trương Thương nói câu này, đã xác định Cửu Châu Đỉnh này có vấn đề!

Tam Táng có chút may mắn, may mắn mình đã không nhận bảo vật này.

Tuy nhiên, đồng thời anh ta lại vô cùng khó hiểu, Cửu Châu Đỉnh này rốt cuộc có tệ đoan gì?

Lý Dịch gật đầu: "Được!" Lý Dịch nhận lấy Cửu Châu Đỉnh.

Tuy Cửu Châu Đỉnh này rất nhỏ, chỉ được chế tạo từ mảnh vỡ của Cửu Châu Đỉnh thật.

Nhưng khi cầm vào lại nặng trịch, rất có trọng lượng.

Giữa những vết nứt chi chít trên đó, tỏa ra một loại khí tử vong vô hình.

Những khí tử vong này mang theo lời nguyền kinh khủng, như từng sợi tơ, kết nối với những cấm kỵ bí ẩn không thể biết, không thể nói.

Nguồn gốc của cấm kỵ bí ẩn này đã không thể biết được.

Nhưng chỉ cần chạm vào Cửu Châu Đỉnh này, liền sẽ bị xâm thực.

Một khi nhiễm quá sâu, dù là Đại La Kim Tiên cũng khó cứu, hoàn toàn biến thành điềm không lành!

Không phải là vật điềm không lành bình thường như Quỷ Lân Cương Thi, mà là một đại hung vật ở tầng sâu hơn!

Ví dụ như Vô Tâm Kỵ Sĩ kia, hoặc cũng có thể là hung vật còn đáng sợ hơn loại quái vật đó.

Dường như nghĩ đến điều gì, Lý Dịch lại có cảm giác căng thẳng.

Anh ta liệu có biến thành loại quái vật cấm kỵ điềm không lành này không?

Cũng khó trách Trương Thương lại kiêng dè cái đỉnh đồng này đến vậy, nếu không phải đã tìm kiếm lâu như vậy, mọi người đã dùng hết mọi thủ đoạn cũng không thể tìm thấy Côn Luân Đế Khư, nếu không Trương Thương cũng không thể lấy cái đỉnh đồng này ra.

Tuy nhiên.

Lời nguyền cấm kỵ của Cửu Châu Đỉnh, đối với Lý Dịch mà nói cũng không quá khó khăn.

Anh ta kiêng dè cũng không phải là lời nguyền điềm không lành trên Cửu Châu Đỉnh.

Ngón tay trắng nõn của Lý Dịch vuốt ve trên Cửu Châu Đỉnh, đối diện anh ta, Trương Thương thấy đã thoát khỏi Cửu Châu Đỉnh này, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiếm thấy xuất hiện một cảm giác giải thoát như trút được gánh nặng.

Kể từ khi Cửu Châu Đỉnh này chọn anh ta, anh ta đã tìm vô số cách để thoát khỏi nó!

Nhưng không có cách nào hiệu quả!

Đem Cửu Châu Đỉnh tặng người, người đó trực tiếp chết tại chỗ, toàn thân bị bao trùm bởi lửa sương mù xám trắng.

Chương 217

Đem Cửu Châu Đỉnh vứt xuống biển sâu, nhưng chỉ trong vài phút, nó lại xuất hiện trong tay anh ta.

Hoàn toàn không thể thoát khỏi!

Giờ đây, sau khi tặng Cửu Châu Đỉnh này cho Lý Dịch, thiếu niên trông vô hại này lại không hề hấn gì.

Dường như, Cửu Châu Đỉnh này vốn là của thiếu niên này.

Mà anh ta chỉ là thay đối phương bảo quản vật phẩm này.

Thậm chí, mục đích tồn tại của anh ta chính là giao Cửu Châu Đỉnh vào tay Lý Dịch.

Điều này khiến Trương Thương có một cảm giác thất bại sâu sắc và bi ai.

Anh ta đã thức tỉnh túc tuệ, tuy không kế thừa quá nhiều ký ức quá khứ.

Nhưng từ những mảnh ký ức vụn vỡ đó, anh ta đã cảm nhận được mình trong quá khứ là một nhân vật lớn!

Không nói đến thực lực thông thiên, nhưng trong hàng ngũ cường giả cũng có thể đứng đầu!

Thế nhưng, cảnh tượng trước mắt này, thực sự khiến đạo tâm của anh ta có chút bất ổn.

Quân cờ!

Anh ta lại chỉ là một quân cờ.

Trương Thương không khỏi nhớ lại ngày đầu tiên mình gặp Cửu Châu Đỉnh.

Có lẽ, cả Trương gia cũng là quân cờ.

Lý Dịch thấy Trương Thương mặt mày xám xịt, thản nhiên nói: "Nếu anh không muốn, tôi có thể trả Cửu Châu Đỉnh này lại cho anh!" Trương Thương kinh hãi nhìn Cửu Châu Đỉnh trong tay Lý Dịch, liên tục xua tay: "Không!" Anh ta thực sự đã bị Cửu Châu Đỉnh này hành hạ không nhẹ.

Luôn phải đề phòng bị xâm thực, khiến tốc độ tu luyện của anh ta cũng giảm đi không ít.

Giờ đây thoát khỏi phiền phức này, đối với anh ta không nghi ngờ gì là một chuyện đại hảo sự.

Tam Táng nhìn Lý Dịch với ánh mắt đầy kiêng dè.

Mặc dù anh ta không hiểu Cửu Châu Đỉnh này có bí mật gì, nhưng từ biểu hiện của hai người vừa rồi, anh ta đã có được không ít thông tin.

Thấy Lý Dịch nghiên cứu Cửu Châu Đỉnh, suy nghĩ một chút nói: "Đại ca, anh có biết cách sử dụng Cửu Châu Đỉnh này không?" Lý Dịch cười cười: "Những vết nứt trên Cửu Châu Đỉnh này chính là bản đồ!" "Tôi đã biết Côn Luân Đế Khư ở đâu rồi, các anh đi theo tôi!" Bản đồ?

Mọi người nhớ lại những vết nứt trông có vẻ không theo quy luật nào trên Cửu Châu Đỉnh, đây thật sự là bản đồ sao?

Hơi không giống lắm a!

Có lẽ Cửu Châu Đỉnh này cần mật ngữ đặc biệt mới có thể giải mã được.

Mọi người chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng.

Âm Dương Hồ!

Hồ nước vốn đẹp đẽ động lòng người, trời nước một màu giờ đã biến dạng hoàn toàn.

Như một hồ nước phế thải bị nước thải công nghiệp làm ô uế!

Trên mặt hồ tràn ngập khí đen âm u, trên hồ nước ngọt phía đông, từng con chim nước màu đen đang vỗ cánh bay lượn trên không trung, lặn xuống nước sâu.

Một con chim nước ngậm trong miệng một con cá đen đầy răng sắc nhọn, con cá đó có chín cái đuôi, không ngừng vẫy vẫy, máu đen chảy ra, rơi từ trên không trung xuống, như đổ một trận mưa đen, trông quỷ dị kinh khủng.

Sắc mặt mọi người đều kinh hãi.

Diệp Thiên lẩm bẩm nói nhỏ: "Nơi đây đã bị cấm kỵ điềm không lành xâm thực rồi!

Không ngờ, nơi gần Côn Luân Đế Khư nhất, mức độ xâm thực lại sâu nhất!" "Những sinh vật này đã dị biến, những sinh vật trong Sơn Hải Kinh bắt đầu tái hiện ở thế giới hiện tại!" Ngay cả Lý Dịch cũng cảm thấy một chút kinh ngạc.

Anh ta mới có mười mấy ngày không về tổ cũ của mình, sao lại cảm thấy nơi này đã thay đổi lớn đến vậy?

Lý Dịch nhìn về phía hồ nước mặn phía tây, nói: "Côn Luân Đế Khư nằm dưới đáy hồ nước mặn này!" "Vậy thì xuống thôi!" Diệp Thiên nói ngắn gọn súc tích.

Xuống nước?

Có người sợ hãi nhìn hồ nước đen đó, chất lỏng sền sệt đó rất giống nước thải công nghiệp.

Chỉ là không tỏa ra mùi hôi nồng nặc.

Những hồ nước đen này trông quỷ dị vô cùng, nếu xuống nước, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Nhất thời, không ai dám trực tiếp xuống.

Tam Táng chắp hai tay lại, niệm một tiếng Phật hiệu: "Nam mô A Di Đà Phật!

Không biết có thí chủ nào nguyện hy sinh cái tôi nhỏ bé để thành tựu cái tôi lớn hơn, đi trước một bước không?" Trương Thương không có chút hảo cảm nào với người này, lạnh lùng nói: "Phật nói tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, không biết đại sư có niềm tin hy sinh bản thân, thay chúng tôi thử nước trước không?" Tam Táng bi mẫn nói: "Tôi chỉ là một người bình thường, sao có thể đại diện cho Phật?" "Tiểu tăng chỉ nguyện chúng sinh ai nấy đều như rồng, có thể làm chủ vận mệnh của mình!" "Mà bước đầu tiên để trở thành cường giả, chính là cần có dũng khí và quyết tâm không sợ gian nan hiểm trở, tôi thấy thí chủ có tư chất cường giả, không biết thí chủ có dám bước ra bước này không?" Trương Thương thấy Tam Táng mặt dày như vậy, dứt khoát cũng không biết xấu hổ nữa, muốn kéo đối phương xuống nước: "Đại sư quá lời rồi!

Đại sư có hoài bão lớn như vậy có thể sánh ngang với Địa Tạng Vương Bồ Tát!

Tôi đây chỉ là một đạo đồng nhỏ bé, sao có thể cùng đại sư đặt ngang hàng mà bàn luận?" "Còn về tư chất cường giả, hạ giới càng không có một chút nào!

Vẫn mong đại sư vi tại hạ dẫn lộ, nhượng tại hạ bất hội mê thất phương hướng!" Hai người bắt đầu khẩu chiến, có xu thế khẩu chiến ba ngày ba đêm.

Lý Dịch trực tiếp cắt ngang lời hai người: "Tôi nguyện ý xuống nước!" Hai người lúc này mới ngậm miệng, dừng khẩu chiến.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Dịch, hồ Âm Dương đen này cực kỳ kinh khủng, người này lại dám xuống nước trước.

Khiến họ có chút không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Giang Thần - huyết ma thần vốn liều lĩnh không có đầu óc - cũng không vội vàng xông đến, đủ thấy hồ Âm Dương đen này đáng sợ đến mức nào!

Nói trắng ra, họ cần một người xuống nước, xem có tìm được cách nào phá giải nước đen quỷ dị này không?

Người xuống nước dò đường không được quá yếu, nếu không vừa vào đã bị xâm thực, làm sao tìm được điểm đột phá?

Giang Thần thấy Lý Dịch vậy mà dám xuống nước, có chút khâm phục nói: "Huynh đệ, tôi biết cậu rất lợi hại, không ngờ cậu lại dũng cảm đến vậy!" Tam Táng chắp hai tay lại: "Đại ca uy vũ!" Lý Dịch mạo hiểm đi thử nước, mọi người tự nhiên cũng vui vẻ như vậy.

Từng người một bắt đầu thổi phồng sự dũng cảm của Lý Dịch, còn về việc khuyên can, thì chẳng có ai.

Anh Vũ Đao Vũ và Trương Vô Nhiễm thì không lo lắng nhiều.

Bởi vì nơi này chính là cổ mộ của Lý Dịch!

Trương Vô Nhiễm đôi mắt đẹp như phượng hoàng quét qua mọi người một cái, ý vị thâm trường mỉm cười.

Nếu để những người này biết Bệ hạ đã đưa họ đến cổ mộ của mình, không biết họ sẽ nghĩ gì!

Lý Dịch cầm Cửu Châu Đỉnh đổ nước hồ vào, đỉnh hơi phát nhiệt, những sợi tơ chú thuật kinh khủng quấn quanh bắt đầu đứt từng sợi một, sau đó nối liền với Thiên Uyên Đế Diện.

Thông qua Cửu Châu Đỉnh, Thiên Uyên Đế Quốc đang nuốt chửng

sức mạnh cấm kỵ khác.

Tại nơi xa xôi vô danh, một vị cấm kỵ nào đó vì sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện mà tỉnh dậy sớm!

Lý Dịch tự có cảm giác, ngón tay trắng nõn hơi run rẩy, suýt làm rơi Cửu Châu Đỉnh xuống đáy hồ.

Tam Táng thấy Lý Dịch run rẩy, tưởng rằng có thứ gì đó kinh khủng trong hồ đã thức tỉnh, lớn tiếng nói: "Diệp Thần!

Dưới này có vấn đề gì không?" Nước hồ hơi lạnh, rất dễ chịu.

Lý Dịch không cảm thấy nguy hiểm hay khó chịu gì.

Lý Dịch cất Cửu Châu Đỉnh đi, thản nhiên nói: "Hồ này không có gì nguy hiểm, mọi người xuống đi!" Mọi người thấy Lý Dịch trông có vẻ không có vấn đề gì thật, bèn chuẩn bị xuống nước.

Tam Táng cười nói: "Xem ra chúng ta lo xa rồi, nước hồ này nhìn đáng sợ thật!" Giang Thần kiệt ngạo cười nói: "Vùng chú thuật cỏn con, trước mặt bản tôn chẳng qua chỉ là tiểu đạo mà thôi!" "Mấy trò mèo vặt vãnh, khó lòng lên được đại nhã chi đường!" Nói rồi, Giang Thần liền nhảy vào hồ.

Khoảnh khắc tiếp theo, khí đen tựa như một bàn tay khổng lồ siết chặt hắn ta!

"A a a!!!" Giang Thần kêu thảm thiết, toàn thân nổi lên từng bọng máu lớn một cách quỷ dị, bọng máu vỡ ra, mủ vàng trắng không ngừng chảy ra ngoài.

Mủ đó rất đặc quánh, trên làn da trắng nõn và trong nước hồ đen kịt nó nhúc nhích như những con sên!

Cực kỳ ghê tởm!

Chương 218

Giang Thần gào thét, một mặt dùng Huyết Ma Khí chống đỡ sự xâm thực của chú thuật bất tường.

Nhưng, hiển nhiên đó là vô ích!

Mạch máu của hắn ta bắt đầu nổi cộm thành từng cục, giống như giãn tĩnh mạch nghiêm trọng!

Tam Táng nhìn Giang Thần thảm hại như vậy, một luồng khí lạnh không ngừng dâng lên dọc sống lưng, như một con rắn độc đang bò trên lưng hắn ta, dùng ánh mắt độc ác đánh giá hắn ta!

May mà hắn ta đã kiềm chế được, xúi giục Giang Thần xuống nước, nếu không thì cũng sẽ gặp phải kết cục thảm thương này!

Yên tĩnh!

Mọi người đều kinh hãi nhìn Giang Thần thảm hại như vậy.

Mà bên cạnh Giang Thần, Lý Dịch như đang tắm suối nước nóng, càng thêm chói mắt!

"Diệp Thần!

Sao cậu lại không sao?!" Diệp Thiên trừng mắt nhìn Lý Dịch, ánh mắt kinh ngạc.

Lý Dịch lắc lắc Cửu Châu Đỉnh, có chút không chắc chắn nói: "Có lẽ là vì Cửu Châu Đỉnh có thể trừ tà chăng!" Thực tế, có Thiên Uyên Đế Quân ở đây, nước đen trong hồ này cũng không thể uy hiếp Lý Dịch được.

Dù sao, Lý Dịch chỉ là về nhà thôi mà, có nguy hiểm gì chứ?

Nhưng trong mắt mọi người, Cửu Châu Đỉnh lập tức trở thành

món đồ tranh giành.

"Đại ca!

Ném Cửu Châu Đỉnh cho tôi!" Tam Táng vươn tay, vội vàng nói.

Lý Dịch mỉm cười thuần khiết: "Cậu thật sự muốn sao?

Không sợ gặp bất trắc à?

Phải biết Cửu Châu Đỉnh này không phải đồ chơi, không phải ai cũng có thể cầm được đâu!" "Vạn nhất có vấn đề gì, nói không chừng cậu sẽ không làm đàn ông được nữa đâu!" Tam Táng thấy lạnh dưới háng, cười gượng nói: "Đại ca, cậu đừng dọa tôi!" "Nếu cậu thật sự muốn, vậy tôi cho cậu đấy!" Nói rồi, Lý Dịch liền ném Cửu Châu Đỉnh về phía Tam Táng.

Tam Táng vội vàng đỡ lấy Cửu Châu Đỉnh.

Vừa vào tay, Tam Táng liền rùng mình một cái, giữa lông mày kết lại một luồng khí đen!

Tam Táng có chút hối hận khi cầm Cửu Châu Đỉnh, nghĩ ngợi rồi nói với Bạch Hoàng: "Ngài là sứ đồ Thiên Đế của Trấn Quỷ Ti, tiểu tăng thân phận ti tiện, nguyện nhường cơ hội xuống hồ này cho ngài!" Tam Táng chọn Bạch Hoàng là có tính toán.

Ngô Trường Sinh là người cùng chiến tuyến với mình, tự nhiên không thể tùy tiện hãm hại.

Diệp Thiên thực lực mạnh nhất, đấu với hắn không lại.

Yêm Ma Đao trong tay Anh Vũ Đao Vũ quá kinh khủng, kẻ ngốc mới dám đối đầu trực diện.

Còn Trương Thương, dù sao cũng là đại năng chuyển thế, trong tay chắc chắn có một số cấm thuật làm át chủ bài chưa sử dụng!

Còn Trương Vô Nhiễm, đi theo Lý Dịch và Anh Vũ Đao Vũ,

chứng tỏ ba người này là một phe, cũng không thể động vào.

Chỉ Bạch Hoàng thì khác.

Bề ngoài có vẻ đi rất gần Lý Dịch, nhưng thực chất mối quan hệ giữa hai người cực kỳ vi diệu.

Lý Dịch không hề quan tâm Bạch Hoàng đến vậy, thậm chí có thể hy sinh Bạch Hoàng bất cứ lúc nào!

Mặc dù không biết Lý Dịch vì sao lại giả vờ thân mật với Bạch Hoàng, nhưng dùng Bạch Hoàng làm vật thí nghiệm, không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất của hắn ta hiện tại.

Bạch Hoàng mặt tươi cười lạnh đi, lạnh lùng nói: "Tam Táng, chẳng lẽ ông muốn đối đầu với Trấn Quỷ Ti?" Tam Táng hắc hắc cười một tiếng: "Trấn Quỷ Ti đã không còn thực lực như năm xưa, nếu là lùi lại vài trăm năm nữa, tôi tự nhiên không dám càn rỡ như vậy." "Nhưng bây giờ thì, chiến lực cao cấp của Trấn Quỷ Ti hình như đã không còn mấy người rồi nhỉ?" "Trừ Hắc Long đã chết, còn có cô đã bị tàn phế, chỉ còn mỗi tên kia trong Cổ Hương Cư thôi." Ngô Trường Sinh cầm một thanh Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt lãnh đạm: "Bạch Hoàng đại nhân, tôi rất kính trọng ngài, năm xưa nếu không phải ngài luôn ở Đào Hoa Nguyên, tôi cũng không thể có cơ hội đến Lỗ Vương Cung để nhận truyền thừa, bước lên con đường tu tiên này!" "Nhưng tôi mong ngài vẫn ngoan ngoãn nghe lời, dù sao người thức thời mới là tuấn kiệt." Diệp Thiên và Trương Thương lạnh lùng đứng ngoài quan sát.

Mối quan hệ giữa Thiên Sư Phủ và Trấn Quỷ Ti không được tốt cho lắm, trong lịch sử thậm chí còn có vài lần xung đột quy mô lớn.

Bạch Hoàng đành phải nhìn về phía Lý Dịch, hy vọng đối phương có thể giúp mình.

Lý Dịch cười, rạng rỡ ấm áp, chỉ là chói mắt như mặt trời.

Bạch Hoàng lòng lạnh buốt.

"Được!" Bạch Hoàng nghiến răng, đỡ lấy Cửu Châu Đỉnh.

Cửu Châu Đỉnh vừa vào tay, Bạch Hoàng toàn thân run lên, bàn tay ngọc ngà như bị điện giật mà rụt lại, Cửu Châu Đỉnh lập tức rơi xuống đất, phát ra tiếng động nặng nề.

Lý Dịch dịu giọng nói: "Yên tâm đi, chú thuật trên Cửu Châu Đỉnh không mạnh lắm đâu, cứ cầm nó xuống là được." Bạch Hoàng gật đầu.

Nắm Cửu Châu Đỉnh đi vào nước hồ, chiếc váy cổ phong màu trắng nở rộ như hoa ngọc trâm, thanh lệ và tao nhã.

Bạch Hoàng thở phào nhẹ nhõm, dường như không có gì bất thường.

Mọi người mừng rỡ quá đỗi.

Tam Táng nở nụ cười: "Xem ra Cửu Châu Đỉnh này quả thật là chìa khóa để tiến vào Côn Luân Đế Khư!" Lý Dịch khóe miệng mang theo ý cười, trông hiền lành vô hại.

Ai cũng không biết chú thuật bất tường trong hồ Hắc Âm Dương đã bị Thiên Uyên Đế Quốc nuốt chửng gần hết.

Ngay cả những bọng máu và mủ trên người Giang Thần cũng bắt đầu lành lại.

Mọi người lần lượt xếp hàng, dùng Cửu Châu Đỉnh xuống nước.

"Vậy, bây giờ chúng ta xuống thôi!" Lý Dịch đi đầu mở đường, chìm xuống đáy hồ.

Mọi người đi theo sau Lý Dịch, trong lòng tràn đầy kỳ vọng vào Côn Luân Đế Khư.

Lý Dịch đi trước mở đường đột nhiên khựng lại, hai mắt khẽ nhắm, sử dụng Lãnh Chúa Chi Nhãn để kiểm tra tình hình cổ mộ của mình.

Lý Dịch tuy đã có chuẩn bị tâm lý, biết rằng Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ Nghĩ Quần, Hủ Hủ Tử Âm Trùng Chủng Quần chúng cũng sẽ biến dị, nhưng khi thật sự nhìn thấy hình dáng của chúng, Lý Dịch vẫn có chút kinh ngạc!

Sự thay đổi của chúng chẳng phải là quá lớn sao?

Ngay cả những quái vật như Cửu Đầu Xà Bách, Nhân Diện Thử, Thi Miết cũng có sự thay đổi lớn!

Hoàn toàn là sự biến đổi về chất ở tầng thứ sinh mệnh!

Tuy nhiên, Lý Dịch nghĩ đến những sinh vật bình thường dưới khí tức cấm kỵ do Thiên Uyên Đế Diện phóng ra, đều có thể dị biến đến mức hơi chống lại được cường giả Cầm Tâm Cảnh.

Những sinh vật vốn dĩ phi phàm này tự nhiên sẽ trở nên mạnh hơn!

Đặc biệt là Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ Nghĩ Quần, Hủ Hủ Tử Âm Trùng Chủng Quần, những tộc quần đã luôn theo sát hắn, khí tức vô cùng cường hãn.

Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ khoác trên mình lớp vảy đen quỷ dị, trên đầu mọc ra cốt mâu màu đỏ sẫm, công thủ kiêm bị, vô cùng kinh khủng!

Chỉ là, nó mang lại cho Lý Dịch một cảm giác quen thuộc.

Quỷ Lân Cương Thi cũng có loại cốt mâu và vảy này.

Còn Cấm Bà thì càng vượt qua một đại cảnh giới, mở ra đạo xiềng xích đầu tiên của quy tắc Mạt Pháp, trở thành Hồng Lệ Quỷ!

Hơn nữa, vì thuộc tính của Cấm Bà, nó cực kỳ tương thích với hồ nước!

Cộng thêm sự cho phép của Lý Dịch, giờ đây nó đã liên kết thành một thể với hồ Hắc Âm Dương, chỉ cần hồ Hắc Âm Dương không cạn, nó sẽ không diệt!

Vì vậy, thực lực của Cấm Bà hiện nay khá kinh khủng.

Đã ẩn ẩn có xu thế trở thành đại tướng số một dưới trướng Lý Dịch.

Nếu Anh Vũ Đao Vũ không sử dụng Yêm Ma Đao, e rằng cũng không phải đối thủ của Cấm Bà.

Điều này khiến Lý Dịch rất vui mừng.

Đi chơi một chuyến, thuộc hạ của mình bỗng nhiên mạnh lên?

Thật tốt!

Trương Vô Nhiễm thấy Lý Dịch đột nhiên dừng lại, bộ dạng như đang suy tư điều gì, lập tức hưng phấn.

Bệ hạ lại muốn bố cục sao?

Chỉ là trí thông minh của mình không đủ, không hiểu Bệ hạ muốn làm gì.

Chương 219

Diệp Thiên và những người khác cũng cho rằng Lý Dịch đã phát hiện ra điều gì đó, dừng bước, nhìn về phía Lý Dịch.

Nhân lúc mọi người đều tập trung chú ý vào Lý Dịch, Ma Thần trong cơ thể Giang Thần không còn áp chế sức mạnh của mình nữa.

Giữa lông mày Giang Thần, một vệt huyết hỏa rực cháy khẽ lóe lên, tạo thành một Huyết Diễm Ma Văn, sau đó ma văn này lập tức biến mất!

Ngô Trường Sinh tự có cảm giác, liếc nhìn ma văn của Giang Thần, hơi cau mày, nhưng không lên tiếng.

Thực tế, thực lực của mỗi người bọn họ đều có phần tăng trưởng!

Hiển nhiên, dưới sự xâm thực khí tức của Thiên Uyên Đế Quân, bọn họ đang trong cơn khoái cảm đạt được sức mạnh.

Trương Thương dùng đạo lực ép âm thành tuyến, dưới nước tạo thành một âm thanh hư ảo như sương tiên: "Diệp Thần, cậu có phát hiện ra điều gì không?" Lý Dịch chậm rãi mở hai mắt, dùng ngón tay khắc mấy chữ trên đá: "Có thứ gì đó đang đến gần!" Tâm trạng mọi người lập tức căng thẳng, hồ Hắc Âm Dương này thực sự quá cổ quái.

Quy tắc Mạt Pháp ở đây dần mất hiệu lực, ẩn ẩn có điềm báo về một quỷ bí thịnh thế sắp đến!

Cũng chính vì vậy, nếu ở đây thực sự xuất hiện đại hung nào đó, e rằng sẽ phải tốn một phen công sức!

Thậm chí, trong số họ sẽ có người vì thế mà ngã xuống!

Mạnh mẽ như Hắc Long, cho dù là đại năng thời thượng cổ, nhưng trong thời đại Mạt Pháp, cũng không phát huy được bao nhiêu sức mạnh.

Bị Quỷ Lân Cương Thi cắn đứt nửa thân dưới mà chết, ngay cả cơ hội chuyển thế trọng sinh cũng không biết có hay không.

Hồ Hắc Âm Dương này lại càng là nơi tập trung đậm đặc của khí tức cấm kỵ bất tường đó, sơ suất một chút là có thể ngã xuống hoàn toàn.

Điều này khiến họ không thể không cẩn thận.

Trương Thương tay phải cầm Lượng Thiên Xích, tay trái cầm một nắm bùa hộ mệnh lớn như đối mặt với đại địch.

Chuỗi hạt Phật của Tam Táng tuy đã vỡ, nhưng lại còn có bảo vật mạnh mẽ hơn!

Nên là xiềng xích đã được mở ra, có thể sử dụng bảo vật cổ đại tàn khuyết!

Đó là một thanh đao, một thanh đồ đao nhuốm đầy huyết sát chiến khí!

Quanh người Diệp Thiên, Tam Thiên Cổ Kiếm cùng kêu, uy thế Trảm Thần sơ hiện!

Sau lưng Bạch Hoàng có một hư ảnh phượng hoàng tuyết trắng, đang muốn dang cánh bay cao.

Giang Thần tay cầm Huyết Ma Thương, sát khí như mây, phá tan trời đất.

Lý Dịch nhướng mày, thực lực của những người này vậy mà lại mạnh lên, điểm tích lũy hắn thu được chẳng phải sẽ càng nhiều sao?

Hay là cứ nuôi mấy người này thêm một thời gian, đợi nuôi béo

rồi hãy làm thịt?

Dù sao nuôi heo dự trữ cũng khá thú vị.

Trong hồ đen sâu thẳm như vực thẳm, mọi thứ đều trở nên yên tĩnh lạ thường.

Chỉ có âm thanh của chính mình bị phóng đại vô hạn.

Tiếng máu chảy trong huyết quản, tiếng tim đập...

Mọi người nuốt nước bọt, căng thẳng nhìn xung quanh, sợ rằng trong đáy hồ đen kịt không nhìn rõ năm ngón tay này, đột nhiên vọt ra một con quái vật.

"A a a!!!" Tam Táng ôm lấy hạ bộ, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Máu tươi không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ cả một vùng nước hồ tối sẫm!

Trông cực kỳ kinh hãi!

Tam Táng nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt trắng bệch.

Đây là nỗi đau mà đàn ông không thể chịu đựng được!

Cấp độ đau đớn ngang với phụ nữ sinh con!

Tất cả đàn ông có mặt đều thấy lạnh dưới háng, đồng cảm nhìn Tam Táng.

Lý Dịch liếc xuống dưới, "gà bay trứng vỡ", Hủ Hủ Tử Âm Trùng và Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đang mỗi con một quả trứng!

Hàm dưới khổng lồ sắc bén, chỉ mấy nhát đã nghiền nát trứng của Tam Táng.

Tam Táng e rằng cả đời này sẽ phải làm thái giám.

Thật đáng thương.

Cho dù Tam Táng là cường giả Cầm Tâm Cảnh, cũng khó lòng chịu đựng nổi nỗi đau như vậy, cứng đờ đau đến ngất đi.

Mọi người nhìn hai con trùng không giảng võ đức kia, trong mắt tràn đầy kiêng kỵ và sợ hãi.

Sau đó lại nhìn về phía Lý Dịch.

Trước đó người này nói Tam Táng sẽ "gà bay trứng vỡ", giờ thì đã thành hiện thực, miệng hắn ta chắc là "linh" lắm!

"Cứu hắn!" Ngô Trường Sinh ra tay trước, một thanh Hắc Kim Cổ Đao lóe lên hàn quang sắc bén, đao mang như trăng, muốn chém giết Hủ Hủ Tử Âm Trùng.

Con Hủ Hủ Tử Âm Trùng này hiển nhiên không phải Hủ Hủ Tử Âm Trùng bình thường, mà là tinh anh trong số đó!

Bộ xương đen giáp trụ đột nhiên mở ra, nhanh chóng lùi lại, né tránh đòn tấn công của Ngô Trường Sinh.

Tốc độ nhanh nhẹn của nó khiến mọi người có mặt đều giật mình.

Tốc độ của con trùng đen quỷ dị này chẳng phải là quá nhanh sao?

Không trách được nó có thể thần không biết quỷ không hay tấn công Tam Táng.

Nếu đối tượng bị tấn công là bọn họ, e rằng cũng có thể gặp phải kết cục thái giám như Tam Táng.

Ngô Trường Sinh nghiến răng: "Đừng ™ xem kịch nữa, cùng lên đi!" Trương Thương không ra tay, Lượng Thiên Xích tinh oánh dịch thấu như ngọc đen bao bọc những điểm yếu trên cơ thể, cảnh giác nhìn xung quanh.

Ngô Trường Sinh cũng cảm nhận được điều gì đó, không còn để ý đến Tam Táng nữa, Hắc Kim Cổ Đao xoay tròn, như một nửa tấm

khiên chắn trước người mình.

Ào ào!

Dòng nước xung quanh đột nhiên chảy xiết, phát ra âm thanh nước chảy quỷ dị.

Ngay sau đó, từng đám tóc như rong biển bao trùm lấy mọi người.

Trương Thương nhìn làn sóng đen ngập trời này, trong lòng lại có cảm giác như bị lưới lớn bắt cá nhỏ.

Chỉ là, điều không hay lắm là, bọn họ là cá nhỏ, là con mồi!

"Đây lại là quái vật gì?" Kể từ khi đến Côn Luân, không, là từ khi đến ga xe lửa U Đô, nguy hiểm liên tục ập đến, khiến họ có cảm giác bất an sợ hãi.

Sơ suất một chút, là có thể đi theo vết xe đổ của Hắc Long.

Ngô Trường Sinh sắc mặt trắng bệch: "Không!

Không thể nào!" "Thực lực của Cấm Bà sao có thể kinh khủng đến vậy?" Diệp Thiên cau mày, hỏi: "Cấm Bà?

Đó là cái gì?" Cấm Bà, không phải là quỷ dị đặc biệt nổi tiếng.

Trong thời đại của Diệp Thiên, chút thực lực đó của Cấm Bà căn bản không dám lộ diện.

Còn trong thời cận đại, những kẻ yếu kém trước đây bắt đầu đi theo việc khai quật cổ mộ và bước vào tầm mắt của các Đạo mộ thế gia.

Mặc dù trong thời cổ đại, Cấm Bà không mạnh, nhưng trong thời hiện đại, nó vẫn là cơn ác mộng của nhiều đạo mộ tặc!

Khi Ngô Trường Sinh còn trẻ, lúc chưa có thực lực như bây giờ, từng gặp phải Cấm Bà, suýt nữa bị diệt đoàn!

Vì vậy, hắn ta vừa nhìn đã nhận ra mái tóc đen dài bay lượn như rong biển kia chính là Cấm Bà!

Chỉ là, thực lực của Cấm Bà này quả thực quá khoa trương.

Mái tóc đen dài đó phong tỏa nước hồ xung quanh, lan rộng nhanh chóng như cháy rừng, e rằng không đợi được mấy phút, bọn họ sẽ bị làn sóng tóc đen này nhấn chìm!

Đồng tử Ngô Trường Sinh co rút, giọng nói có chút run rẩy: "Cấm Bà, một loại quỷ hại người, ăn thịt người." "Trong số ngư dân Hải Nam, Cấm Bà đại diện cho một loại bệnh tật, tương truyền xương của nó có mùi lạ, có tác dụng khiến người ta ngủ say." "Cấm Bà là do phụ nữ bị người ta lăng nhục sau đó ném xác xuống nước, một tia oán hận không tan, hấp thụ u khí trong thi thể mà hình thành Cấm Bà, tất cả oán niệm đều ẩn chứa trong hài cốt, chỉ cần có thể phá hủy hài cốt của nó, vật này sẽ tự tan biến, nếu không nó sẽ ngày đêm hại người gần hài cốt, mỗi khi đến ngày âm lịch, nó còn lên bờ quyến rũ đàn ông giết chết rồi ném xuống nước." "Vì hài cốt chôn dưới đáy nước, khí tức của nó dần dần hòa nhập vào hồ, nếu hài cốt hòa tan hoàn toàn với hồ, trừ khi làm cạn khô cái hồ này, nếu không ai cũng không thể giết chết Cấm Bà!" Diệp Thiên cau mày càng chặt hơn: "Cấm Bà này lợi hại đến vậy sao?" Ngô Trường Sinh trầm giọng nói: "Cấm Bà vốn rất yếu, giết nó dễ như đồ chó, nhưng bây giờ con Cấm Bà này không biết đã đạt được tạo hóa gì, hài cốt vậy mà có thể hòa nhập thành một thể với hồ, điều này mới khiến nó trở nên kinh khủng đến vậy!" Diệp Thiên nhìn làn sóng tóc đen không ngừng bành trướng, muốn giam cầm bọn họ hoàn toàn, thản nhiên nói: "Cấm Bà này vậy mà còn có linh trí không thấp, biết muốn dần dần vây khốn chúng ta, xem ra phía sau nó có người!" Ngô Trường Sinh hít một hơi khí lạnh: "Ý cậu là, Cấm Bà này có người nuôi?

Chương 220

Nên mới có thể trở nên lợi hại như vậy?" Diệp Thiên gật đầu: "Rất có khả năng!

Nhưng, cũng không loại trừ nó đã đạt được nghịch thiên tạo hóa, mới xảy ra dị biến lớn đến vậy!" "Tiên hạ thủ vi cường, nhân lúc làn sóng tóc đen này chưa thực sự hình thành, cùng nhau liên thủ phá tan nó!" Mọi người đều biết thực lực của Cấm Bà rất đáng sợ, không còn giữ lại sức, lần lượt sử dụng bản lĩnh gia truyền.

Nhất thời, dưới đáy hồ vang lên từng trận oanh minh!

Đao quang kiếm ảnh, hà quang rực rỡ!

Trảm Thần Kiếm Hoàn lơ lửng trên cao, như kiếm trên trời, cuồn cuộn như sông!

Trong nháy mắt liền xé toạc một lỗ hổng trên làn sóng tóc đen, mọi người vội vàng theo sau Diệp Thiên, lao về phía lỗ hổng đó.

Lý Dịch đột nhiên mở miệng: "Phía sau lỗ hổng này nói không chừng có quái vật kinh khủng hơn, các cậu thật sự muốn đi vào sao?" "Cậu im đi!" Diệp Thiên vốn dĩ luôn giữ thái độ cực kỳ tốt cũng không nhịn được mà quát lên: "Cậu không nói không ai bảo cậu câm đâu!" "Một người tốt lành, hết lần này đến lần khác lại có cái miệng quạ!" Những người khác nhìn Lý Dịch ánh mắt cũng rất bất thiện.

Lý Dịch rất tủi thân.

Hắn chỉ là nhắc nhở những người này đừng tự tìm chết thôi mà, tại sao lại đối xử với hắn như vậy?

Mọi người không dám dừng lại, lần lượt xuyên qua khe hở của làn sóng tóc đen, chạy trốn về phía sâu hơn của hồ nước.

Ào ào!

Ụt ụt!

Một trong số đệ tử Thiên Sư Phủ đột nhiên mất khả năng nín thở, trong miệng sủi bọt khí lớn, hai mắt trợn ngược, liền ngất xỉu.

Ngô Trường Sinh mắt tinh nhanh phát hiện, trên cổ đệ tử này có một con trùng, hẳn là một loại ong trong tộc ong, toàn thân có vằn hổ, kích thước bằng ngón tay người trưởng thành, kim châm sắc bén không giống ong mật là hình móc câu, mà thẳng tắp như thương, có thể lặp lại châm vào da thịt người!

Mà đệ tử Thiên Sư Phủ này, hiển nhiên là đã trúng độc ong!

Trương Thương thầm mắng một tiếng "đáng chết", bơi qua liền nhấc Lượng Thiên Xích lên, đập về phía con Thi Yêu Hổ Phong kia!

Tốc độ của Lượng Thiên Xích trong hồ vẫn cực nhanh, mang theo một vệt hà quang, uy lực kinh khủng!

Lý Dịch tự nhiên sẽ không để Trương Thương giết chết con Thi Yêu Hổ Phong này.

Bách Tịch Đao đưa về phía trước, nhẹ nhàng chặn đứng Lượng Thiên Xích.

Trương Thương trong lòng thắt lại, tốc độ của Diệp Thần này chẳng phải là quá nhanh sao?

Vậy mà trong nháy mắt đã chặn đứng được đòn tấn công của hắn ta!

Tuy nhiên, Trương Thương trong mắt lộ ra vẻ tức giận: "Diệp Thần!

Cậu làm gì vậy?" Lý Dịch bịa đại một lý do: "Con Thi Yêu Hổ Phong này không thể giết!" Trương Thương lạnh lùng hừ một tiếng:

“Tại sao không thể giết?

Nó giết sư đệ của tôi, thì đáng chết!” “Thi Yêu Hổ Phong?” Ngô Trường Sinh lần đầu nghe thấy cái tên này, tò mò hỏi: “Đại ca, ngài biết lai lịch con ong độc này sao?” Lý Dịch gật đầu, ba hoa chích chòe: “Con Thi Yêu Hổ Phong này độc tính cực mạnh, hơn nữa sau khi bị thương chí mạng sẽ nổ tung, ô nhiễm vùng nước xung quanh!” “Độc của nó có thể không có hiệu quả với chúng ta, nhưng những người khác thì sao?” Lý Dịch nhìn về phía các đệ tử Thiên Sư Phủ khác, thở dài nói: “Trương Thương, nếu cậu thật sự giết chết con Thi Yêu Hổ Phong này, báo thù cho sư đệ cậu, e rằng các sư đệ khác của cậu đều sẽ bị độc chết!” Trương Thương phẫn nộ.

Nhưng cuối cùng vẫn hạ Lượng Thiên Xích xuống.

Hắn ta không dám đánh cược.

Nếu Lý Dịch nói là giả thì không sao, nếu là thật, hắn ta chính là tội nhân!

Lý Dịch nói: “Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây đi.” Mọi người gật đầu.

Trong chớp mắt, làn sóng tóc đen của Cấm Bà lại một lần nữa cuồn cuộn ập tới mọi người!

A a a!!!

Một đạo mộ tặc bình thường nhưng tự tin bị tóc đen trói buộc, huyết mạch chảy ngược, trực tiếp tử vong!

Tóc đen ngưng tụ thành lưỡi đao, cắt thi thể người này thành từng mảnh vụn.

Cảnh tượng tiếp theo, lại càng khiến những người có mặt đều tê dại da đầu!

Vô số côn trùng từ đáy hồ chui ra, cắn xé những mảnh vụn đó!

Đây là một bữa tiệc "tham ăn" thịnh soạn!

Và hiển nhiên bọn họ là món ăn thứ hai!

Những con côn trùng này họ đã từng thấy, Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ Nghĩ Quần, Hủ Hủ Tử Âm Trùng Chủng Quần, Thi Yêu Hổ Phong Phong Quần ba đại tộc quần!

Một người tự nhiên không đủ cho chúng ăn, không lâu sau, đã biến mất sạch.

Chúng chuyển ánh mắt về phía Diệp Thiên và những người khác, trong đôi mắt đen kịt tràn đầy tham lam.

"Đáng chết!" Ngô Trường Sinh trong tay vẫn đang đỡ Tam Táng, nhỏ giọng mắng một câu.

Hắn ta vừa tỉnh lại, liền nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi như vậy, quả thực quá thử thách khả năng chịu đựng tâm lý của hắn ta!

"Chạy!!!" Những con côn trùng này đơn lẻ đã rất kinh khủng, hình thành số lượng lớn như vậy càng là một tai họa!

Họ chạy, chúng đuổi!

Đây là một cuộc chiến truy đuổi!

Lý Dịch đột ngột mở miệng nói: "Phong thủy phía trước rất bất thường, nói không chừng đó chính là lối vào của một ngôi cổ mộ!" Diệp Thiên tuy có Trảm Thần Kiếm Hoàn bảo vệ, nhưng số lượng trùng triều này thực sự quá nhiều.

Không chừng sẽ bị chúng tiêu hao đến chết.

Vì vậy, trái tim hắn ta cũng đập rất dữ dội, thở phào một hơi mới có cơ hội nhìn xung quanh.

Rất nhanh, Diệp Thiên bắt đầu chú ý đến phong thủy xung quanh và bị dọa sợ!

Giọng điệu nặng nề nói: "Phong thủy ở đây quả thực có vấn đề lớn!" Ngô Trường Sinh và Tam Táng nhìn nhau, giọng nói cả hai đều nặng trĩu và kinh hãi, đồng thanh nói: "Phá Quân Long Mạch Chi Trận!" "Đây là Phá Quân Long Mạch Chi Trận!" Tam Táng không màng nỗi đau ở hạ bộ, âm lượng thậm chí cao hơn tiếng hét của yêu nữ: "Chạy!!

Chạy mau!

Nếu không chúng ta sẽ không thoát được!" Ngô Trường Sinh nghiến răng, một tay ôm lấy Tam Táng, liền lao về phía mặt hồ phía trên.

Phá Quân Long Mạch Chi Trận kinh khủng, hắn ta tuyệt đối không muốn trải qua lần nữa!

Lần trước, họ có thể thoát được, không phải vì thực lực của họ mạnh, mà là vì may mắn!

Bị chủ mộ chọn trúng, cố ý thả đi!

Chính vì vậy, họ mới có thể có được bảo vật và truyền thừa, trở nên mạnh mẽ như vậy!

Nhưng bây giờ, họ vậy mà lại nhìn thấy trận pháp quen thuộc này trong Côn Luân Đế Khư, làm sao có thể không khiến họ kinh hồn bạt vía?

Môi Ngô Trường Sinh tái nhợt, lẩm bẩm nói: "Xong rồi!

Hết thật rồi!" Tam Táng tuy toàn thân run rẩy, nhưng thân tàn chí kiên, vẫn muốn từng bước từng bước leo lên, cho đến khi trở thành kẻ mạnh nhất!

“Không!

Chúng ta vẫn còn cơ hội!

Đừng quên, bảo vật kia đủ để chúng ta lật ngược tình thế!” Giọng Tam Táng rất kiên định, vì hắn ta không dám không tin!

Chỉ có thể đặt cược tất cả vào bảo vật này!

Ngô Trường Sinh nắm Hắc Kim Cổ Đao tay không ngừng run rẩy, nghiến chặt răng, chậm rãi thốt ra hai chữ: “Không sai!” Cả hai đều là những kẻ kiệt xuất của thời đại này, thực lực cường hãn, lại bị thế phong thủy mạch này dọa cho kinh hồn bạt vía đến vậy, quả thực khiến những người khác có mặt vô cùng kinh ngạc!

Lý Dịch trong lòng tư lự vạn ngàn.

Hắn đã xác định, Phá Quân Long Mạch Chi Trận mà Ngô Trường Sinh và những người khác từng thấy trong tiên mộ trước đây chính là giống hệt cái hắn đã tạo ra!

Đây không phải là chuyện gì đặc biệt.

Có lẽ chỉ là trùng hợp đơn thuần.

Nhưng, cũng có thể là một âm mưu.

Lý Dịch không quá để tâm.

Vì âm mưu không bao giờ bằng dương mưu.

Chương 221

Lý Dịch khẽ ho một tiếng: "Phá Quân Long Mạch Chi Trận rốt cuộc có gì lợi hại?

Sao lại khiến các cậu sợ hãi đến vậy?" "Rõ ràng tôi không cảm thấy nguy hiểm gì cả?" Tam Táng không nói gì, chỉ mím chặt đôi môi dày, ánh mắt âm u.

Không còn một chút lòng từ bi của Phật.

Trong đồng tử trắng bệch của Ngô Trường Sinh tràn đầy sự phức tạp: "Đây là vì Phá Quân Long Mạch Chi Trận đang nuốt chửng khí vận của chúng ta, đợi đến khi sát trận hiển hiện, Long Uyên giáng lâm, chính là lúc chúng ta hồn quy Cửu U Địa Ngục!" Trương Thương có chút không tin: "Long Uyên?

Chẳng lẽ là thanh thần kiếm trong truyền thuyết?" "Nhưng thanh kiếm đó chẳng phải đã bị gãy từ lâu rồi sao?" Diệp Thiên cau mày: "Gãy?

Tôi nhớ cổ tịch ghi chép là Long Uyên bị phong ấn, sau đó thất lạc trong Thiên Uyên!" "Không đúng!" Bạch Hoàng im lặng thật lâu đột nhiên mở miệng, giọng nói mang theo nỗi bi thương khó tả, như muối không thể hòa tan hết trong nước: "Long Uyên bị..." Bạch Hoàng ngây người, nỗi bi thương trên mặt bị thay thế bằng vẻ kinh ngạc và hoang mang.

Ký ức của cô ấy đã bị cắt mất!

"Long Uyên bị làm sao?" Trên khuôn mặt thuần chân vô tà của Lý Dịch viết đầy sự tò mò, sâu trong đôi mắt sáng trong như tinh thần lưu ly, lại là một vùng đen kịt tĩnh mịch, không thấy một tia sáng nào.

Môi Bạch Hoàng mấp máy, lưỡi như bị thắt nút, rất lâu sau mới khó khăn nói ra một đoạn lời nói tàn khuyết: "Không... không biết... tôi..." Diệp Thiên trong lòng có cảm giác, nhưng ý nghĩ đó mơ hồ không rõ, khó nắm bắt.

Huống hồ, nguy hiểm vẫn chưa kết thúc.

Ở đằng xa, làn sóng tóc đen tấn công như cuồng triều đã ập đến!

Hắn ta chỉ có thể vội vàng nói: "Trước tiên đừng quản nhiều chuyện như vậy, phải nhanh chóng thoát khỏi sự truy sát của Cấm Bà!" Tam Táng nói với tốc độ cực nhanh: "Phá Quân Long Mạch Chi Trận quá mạnh, chúng ta nhất định phải tránh ra, chỉ có thể liều mạng với Cấm Bà!" "Không sai, Cấm Bà tuy mạnh, nhưng cũng không phải không có giới hạn.

Chúng ta giết không được nó lẽ nào còn không thể tiêu hao hết tinh thần lực của nó sao?" Ngô Trường Sinh phụ họa một câu, cầm Hắc Kim Cổ Đao, liền chém vào mái tóc dài của Cấm Bà.

Mái tóc đen dài mượt mà như tơ lụa, Hắc Kim Cổ Đao căn bản không thể chịu lực, trượt sang một bên.

Ngược lại bị tóc dài của Cấm Bà quấn lấy, biến thành một cục xác ướp đen kịt!

Diệp Thiên lần nữa phát động Trảm Thần Kiếm Hoàn, Tam Thiên Cổ Kiếm như trường hà cuồn cuộn không ngừng, quét ngang bát hoang, càn quét lục hợp!

Thế trận hùng vĩ!

Tóc đen của Cấm Bà bị chém đứt, chậm rãi hòa tan vào hồ đen.

Sau đó, nhiều tóc đen hơn cuồn cuộn ập tới!

Diệp Thiên biết, cứ tiếp tục như vậy hắn ta sẽ bị Cấm Bà hao

mòn đến chết!

Chỉ có thể lớn tiếng nói: "Trời không tuyệt đường người, nơi đây nhất định có cơ quan có thể tiến vào Côn Luân Đế Khư!" "Các cậu mau đi tìm cơ quan, tôi sẽ chặn Cấm Bà!" "Được!" Trương Thương đáp một tiếng, liền lấy ra la bàn cổ xưa, trong miệng niệm quyết: "Dục thức tam nguyên vạn pháp tông, tiên quan đế tái dữ thần công!" "Thiên Mệnh Thần Khải!" Trương Thương cắn rách đầu ngón trỏ, gào lớn một tiếng: "Khai!" La bàn lơ lửng trong nước hồ, phóng ra kim quang rực rỡ, chiếu sáng đáy hồ u ám quỷ bí.

Kim quang đó dường như có sinh mệnh, như tinh linh ánh sáng không ngừng lóe lên, sau đó rơi xuống một khối cự thạch.

Bản nguyên của Trương Thương bị tổn hao, sắc mặt trắng bệch, nhưng hắn ta không dám chậm trễ, vội vàng bấm quyết trong tay, suy tính một phen: "Âm Dương bản hồ Thái Cực, thị vị Đế Tái, Ngũ Hành bá vu Tứ Thời, thị vị Thần Công, nãi Tam Tài chi thống hệ, vạn vật chi bản nguyên!" "Nơi đây chính là nơi phá cục!

Mở khối cự thạch này ra, liền có thể thoát ra khỏi biển người!" Giang Thần tay cầm Huyết Ma Thương, ánh mắt như điện: "Thật sao?" "Tuyệt đối không sai!" Trương Thương khẳng định nói.

"Được!" Giang Thần toàn thân bốc cháy huyết diễm, thương xuất như rồng, một luồng huyết quang bá đạo đập vào khối cự thạch này!

Lý Dịch nhìn những vết nứt trên khối cự thạch, khẽ thở dài: "Phía sau khối cự thạch này e rằng có nguy hiểm lớn hơn, đây không phải sinh môn, e rằng là tử môn rồi!" Mọi người đều biến sắc, Trương Thương vì đốt tinh huyết nên vốn đã suy yếu, nghe Lý Dịch nói xong, từ kẽ răng nặn ra ba chữ: "Cậu im đi!" Ngay cả Giang Thần cũng không nhịn được nói: "Cậu đừng nói nữa, tôi sợ!" Lý Dịch im lặng.

Là một cương thi lương thiện, hắn ta có thể có tâm tư xấu xa gì

chứ?

Chẳng qua chỉ muốn các cậu sống thêm vài giây thôi mà!

Tại sao lại không hiểu được khổ tâm của hắn chứ?

Bên này, Diệp Thiên đã không thể chống đỡ nổi nữa.

Thôi động Trảm Thần Kiếm Hoàn nhìn có vẻ bá khí ngút trời, phá tan trời đất, nhưng thực chất cần tiêu hao lượng lớn năng lượng.

Cơ thể hắn ta sớm đã bị rút cạn.

Chỉ có thể thi triển bí pháp gắng gượng không ngã xuống mà thôi.

Cấm Bà thì không như vậy, có cả hồ Hắc Âm Dương làm chỗ dựa, cho dù thực lực cứng không bằng Diệp Thiên, nhưng hoàn toàn có thể mài chết hắn ta!

Diệp Thiên thể lực không đủ, bị cốt mâu đen của tóc Cấm Bà đâm xuyên lồng ngực, máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ cả một vùng nước hồ lớn.

Ngay lúc đó, cự thạch cuối cùng cũng vỡ nát hoàn toàn, để lộ ra khoảng trống đen ngòm phía sau.

Ào ào ào!!!

Nước hồ Hắc Âm Dương đột nhiên đổ ngược, lực hút cực lớn truyền đến, kéo xé cơ thể mọi người không ngừng.

Cơn đau kịch liệt ập đến, những đạo mộ gia tộc đến muốn "đục nước béo cò" đều trực tiếp bị lực hút mạnh mẽ này xé nát tan tành, các loại tàn chi xoay tròn dưới đáy hồ.

Bạch Hoàng nhìn bàn tay máu tươi lướt qua trước mắt mình, trong lòng hơi khó chịu.

Không phải vì cảnh máu me kinh khủng, mà là cảm giác bị "xả

nước bồn cầu" cuốn trôi này khiến cô ấy có chút chóng mặt.

Cảm giác chóng mặt này không kéo dài bao lâu, bóng tối trước mắt biến thành một sợi xích, siết chặt lấy não bộ của cô ấy, những đường nét kéo dài, mảnh mai dần sáng lên, tựa như một xoáy nước ngũ sắc.

Khi cô ấy mở mắt ra, bóng tối trước mắt đã tan biến, ánh sáng trắng lạnh lẽo chiếu sáng mộ đạo sâu thẳm.

Đây là một tòa cổ mộ.

Côn Luân Đế Khư!

Huyết mạch trong cơ thể Bạch Hoàng đều bắt đầu run rẩy, cô ấy lẩm bẩm: "Bệ hạ để lại thứ gì đó ở đây!" Bạch Hoàng đứng sững, hô hấp không thông, thần kinh run rẩy.

Trước mắt hiển nhiên đứng một bóng người cao gầy, im lặng nhìn họ.

Đó là Lý Dịch.

Chỉ là ánh mắt đối phương nhìn cô ấy thực sự có chút kinh khủng, giống như nhìn một con cừu non chờ làm thịt, mang theo sự đánh giá, suy nghĩ xem nên ra tay thế nào để đạt được lợi ích tối đa.

Những người khác cũng đã hoàn hồn, cảnh giác đánh giá xung quanh.

Mà lúc này, Lý Dịch lại khôi phục vẻ thuần chân vô tà như bình thường.

Nụ cười rạng rỡ ấm áp đó, đủ để xua tan sự âm u kinh khủng trong mộ đạo quỷ bí này, khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Con Ảnh Mị Hắc Hồ kia cũng một lần nữa nhảy vào lòng Lý Dịch, không biết vừa rồi nó đã đi làm gì.

Bạch Hoàng thầm đoán, với sự hiểu biết của cô ấy về Lý Dịch,

chuyện con Ảnh Mị Hắc Hồ đi làm e rằng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

“Mọi người sao rồi?

Còn ai chưa vào không?” Lý Dịch quan tâm hỏi một câu.

Trương Thương thở dài, trong mắt tràn ngập bi thương: “Sư đệ của tôi thiếu năm người!

Bọn họ đều là thiên kiêu có thiên phú tuyệt vời, vậy mà cứ thế chết đi!” Có thể tu luyện trong thời đại Mạt Pháp, thiên phú tự nhiên không thấp.

Nếu đặt vào quá khứ, đều là đệ tử hạch tâm của các thế lực lớn!

Đáng tiếc, trong thời đại này, bọn họ chưa kịp tỏa sáng truyền thuyết của riêng mình, đã chết dưới đáy hồ sâu không thấy đáy này, vô danh vô tính.

Lý Dịch an ủi một câu: “Có lẽ bọn họ không chết, chỉ là chưa vào thôi.” “Chỉ mong là vậy!” Trương Thương biết, đây là điều không thể.

Trong đầu Lý Dịch thì vang lên âm thanh hệ thống vui tai: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đánh giết đệ tử Thiên Sư Phủ, nhận được năm trăm tích phân!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đánh giết đệ tử Thiên Sư Phủ, nhận được bốn trăm tích phân!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đánh giết đệ tử Thiên Sư Phủ, nhận được bảy trăm tích phân!] ...

Mà đây đúng là món khai vị!

Điều thực sự khiến Lý Dịch vui mừng là ở một nơi khác.

Tục ngữ nói “thỏ khôn có ba hang”, lối vào mộ huyệt của Lý Dịch

tự nhiên không chỉ có một.

Chương 222

Trên bờ có mấy lối có thể đi vào.

Và Ảnh Mị Hắc Hồ chính là đã dẫn những người bình thường đó đến lối vào mộ động.

Cái nhìn đầu tiên của những người bình thường đó khi tỉnh dậy chính là vàng!

Khi những người bình thường này nhìn thấy vàng và cổ vật mình để bên ngoài động khẩu, đều không nhịn được muốn đi vào thám hiểm một phen.

Có người bị vàng làm cho mê mẩn, có người thì tò mò quá mức.

Tóm lại, bọn họ đều cam tâm tình nguyện đi vào!

Và chờ đợi bọn họ, tự nhiên là Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ kinh khủng!

Dưới trùng triều, một mảnh xương khô! [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đánh giết đạo mộ tặc, nhận được ba mươi điểm tích phân!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đánh giết đạo mộ tặc, nhận được hai mươi điểm tích phân!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đánh giết đạo mộ tặc, nhận được hai mươi điểm tích phân!] ...

Một loạt âm báo của hệ thống khiến mắt Lý Dịch cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Phát tài rồi!

Phát tài rồi!

Mùa màng bội thu!

Một đợt béo bở! [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ cao cấp, nhận được công pháp tầng thứ hai của 《Dịch Thiên Đế Kinh》!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân mở khóa khối rút thưởng Vinh Dự, tích phân sẽ tự động chuyển đổi thành Vinh Dự Tích Phân!] "Vinh Dự Tích Phân?

Vinh Dự Tích Phân và tích phân có gì khác biệt?

Hơn nữa khối Vinh Dự Tích Phân có tác dụng gì?" [Ting!

Mỗi một vạn tích phân có thể chuyển đổi thành một điểm Vinh Dự Tích Phân.] [Ting!

Mỗi một điểm Vinh Dự Tích Phân có thể tiến hành một lần rút thưởng, mỗi lần rút thưởng Vinh Dự đảm bảo xuất hiện phần thưởng cấp Siêu Phàm!] [Ting!

Trong bể rút thưởng Vinh Dự, xác suất xuất hiện phần thưởng phẩm chất cao sẽ được nâng cao đáng kể.] Tuyệt vời!

Vinh Dự Tích Phân này kinh khủng như vậy sao!

Lý Dịch mấp máy môi: "Hệ thống, tôi hiện tại có bao nhiêu Vinh Dự Tích Phân?" [Ting!

Bẩm Chủ nhân, ngài hiện có bảy điểm Vinh Dự Tích Phân!] "Chỉ có bảy điểm?

Ít vậy sao?" Lý Dịch có chút không vui. [Ting!

Bởi vì Vinh Dự Tích Phân là gấp một vạn lần tích phân, nên số lượng Vinh Dự Tích Phân nhìn có vẻ ít!] [Ting!

Hệ thống kiến nghị Chủ nhân sau khi tích đủ mười điểm Vinh Dự

Tích Phân hãy tiến hành Thập Liên Trừu, sẽ nhận được phần thưởng bổ sung!] "Phần thưởng bổ sung?

Phần thưởng gì?" Lý Dịch hứng thú, hăng hái hỏi một câu. [Ting!

Sau khi hoàn thành Thập Liên Trừu Vinh Dự Tích Phân, sẽ nhận được thêm một lần rút thưởng, đảm bảo nhận được đạo cụ cấp Sử Thi, có xác suất cực nhỏ nhận được cấp Truyền Thuyết và cấp Thần Thoại!] Cũng có chút thú vị đấy!

Không trách được Vinh Dự Tích Phân này cần một vạn điểm tích phân mới có thể chuyển đổi thành.

Đúng là "vật siêu sở trị".

Dựa vào tích phân để quay số, ra được cấp Truyền Thuyết và cấp Sử Thi đều cực kỳ khó!

Có thể ra được cấp Siêu Phàm đã là "Âu Hoàng" bản thể hiện thế rồi.

Tuy nhiên, ba điểm Vinh Dự Tích Phân không nghi ngờ gì là một con số thiên văn!

Phải giết hàng ngàn người xâm nhập bình thường mới có thể tích đủ.

Bây giờ hắn đang ở trong cổ mộ, làm sao có thời gian đi tìm nhiều người như vậy?

Lý Dịch cau mày, hỏi: "Hệ thống, nếu những người tiến vào cổ mộ của tôi này đều trở thành Đằng Vân Cảnh, sau đó lại thu hoạch, thì sẽ nhận được bao nhiêu tích phân?" [Ting!

Bởi vì những người này hoặc là đại năng trong quá khứ, hoặc là thiên kiêu tuyệt thế, một khi ngưng kết Kim Đan và đặt chân vào Đằng Vân Cảnh, sẽ nhận được sự nhảy vọt về chất!] [Ting!

Theo dự đoán của hệ thống, mỗi người sẽ cung cấp cho Túc chủ ít nhất một vạn tích phân!

Nếu thức tỉnh được năng lực đặc biệt, giá trị sẽ càng lớn!] Trong mắt Lý Dịch lóe lên một tia sáng vặn vẹo.

Dưới sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện, thực lực của những người này đã bắt đầu mạnh lên, đợi đến khi mức độ xâm thực gia tăng, xác suất những người này thăng cấp thành Đằng Vân Cảnh sẽ trở nên cực lớn!

Chỉ cần giam cầm bọn họ ở nơi này, không lo bọn họ không đặt chân vào Đằng Vân Cảnh.

Còn về việc sau khi đặt chân vào Đằng Vân Cảnh liệu có uy hiếp mình hay không, Lý Dịch biểu thị, hoàn toàn không áp lực!

Trước hết không nói nơi đây là nơi của Phá Quân Long Mạch Chi Trận, mình có sự gia trì của sân nhà.

Dưới kiếm Long Uyên, bách chiến bách thắng!

Hơn nữa trong tay hắn còn có Thiên Uyên Đế Kiếm và cấm kỵ chỉ cốt, cơ hội chiến thắng cực kỳ lớn!

Hơn nữa thực lực của Anh Vũ Đao Vũ và Cấm Bà cũng không tệ, cộng thêm lợi thế số lượng của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ bọn họ.

Ngay cả Diệp Thiên và những người khác thật sự dựa vào sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện, chống lại quy tắc Mạt Pháp, thăng cấp thành Đằng Vân Cảnh, cũng xa không phải đối thủ của hắn.

Hơn nữa, trong tay hắn ngoài những thứ này ra, còn có một át chủ bài vẫn chưa động đến. [Ting! 《Dịch Thiên Đế Kinh》 bắt đầu phát ra, xin Chủ nhân chú ý!] Dòng thông tin khổng lồ điên cuồng xung kích linh hồn Lý Dịch, nếu không phải Tiên Thiên Nhất Khí gia trì, hắn lại thức tỉnh hai phần mười tỷ A Lại Da Thức, e rằng sẽ bị dòng thông

tin mênh mông vô biên này xung kích đến chết!

Lý Dịch nghiến răng, âm thầm tiêu hóa 《Dịch Thiên Đế Kinh》.

Khí tức quanh thân ngày càng nồng đậm áp bức, dường như có một loại đại kinh khủng đang thai nghén trong cơ thể hắn!

Những người có mặt đều cảm nhận được khí tức kinh khủng Lý Dịch phát ra, khí thế bá đạo kiệt ngạo kia như cầu vồng đâm xuyên qua mắt mọi người, đánh thẳng vào linh hồn họ!

Ngay cả Diệp Thiên cũng bị luồng khí tức mạnh mẽ này chấn nhiếp, ngây ngốc nhìn Lý Dịch, mãi nửa ngày mới lẩm bẩm: "Tên này rốt cuộc đã làm gì?

Sao lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ đến vậy?" Trương Thương mặt đầy kinh hãi, môi có chút run rẩy nói: "Không biết!

Luồng khí tức này hoàn toàn không thuộc về Cầm Tâm Cảnh!" "Cho dù là thời đại tôi sống, cũng không có ai có thể bùng phát ra khí tức kinh khủng như vậy ở Cầm Tâm Cảnh, thậm chí còn có một tia uy áp của Đằng Vân Cảnh trung kỳ!" Bạch Hoàng cười khổ: "Tuy ký ức của tôi tàn khuyết, nhưng cũng biết ở thời thượng cổ khi Đằng Vân Cảnh đầy rẫy, cũng không thể có người nào có khí thế bá đạo như vậy ở Đằng Vân Cảnh!" Trên gương mặt tuyệt mỹ của Trương Vô Nhiễm không có một chút kinh ngạc nào, dù sao trong mắt cô ấy, chỉ cần là chuyện có liên quan đến Bệ hạ, dù có khoa trương đến đâu, cũng là bình thường.

Thiên Uyên Đế Diện không ngừng phát ra tiếng rên rỉ hưng phấn, mức độ hòa hợp với Lý Dịch ngày càng sâu.

Từng luồng khí tức cấm kỵ quỷ bí không ngừng hòa vào kinh mạch Lý Dịch, theo lộ tuyến vận hành của 《Dịch Thiên Đế Kinh》, chạy đủ chín tiểu chu thiên!

Cuối cùng, Lý Dịch vào khoảnh khắc này đã đạt được Mao Cương đỉnh phong!

Nhất thời, các loại khí vật hóa thành từ Tam Thiên Đại Đạo hiển hiện, tranh nhau quỳ phục.

Đại Đạo Kim Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân càng cúi thấp đầu ngạo mạn, tựa như súc vật được nuôi.

Tứ Cửu Thiên Đạo giáng xuống Sơn Hải Cự Đỉnh, Hắc Vẫn Thiên Kiếm, Hồng Hoang Dung Lô và các dị tượng khác, đồng loạt hiến dâng pháo hoa chúc mừng đột phá cảnh giới của Lý Dịch!

Cảnh tượng này, khiến mọi người đều tê dại da đầu!

Chương 223

Đây thật sự là chuyện mà Cầm Tâm Cảnh có thể làm được sao?

Cho dù là đại năng sắp vũ hóa thành tiên, cũng không bằng một phần vạn của dị tượng này!

Khí tức trên người Lý Dịch dần dần nội liễm, cho đến khi biến mất.

Trong mắt Bạch Hoàng và những người khác, Lý Dịch lúc này trông không khác gì người bình thường, không có chút cảm giác áp bách nào.

Nhưng, chính vì vậy, mới càng cho thấy đối phương kinh khủng!

Bọn họ vậy mà không thể nhìn ra được một chút phi phàm nào của Lý Dịch!

Khoảng cách đã lớn đến mức này rồi sao?

Diệp Thiên trong lòng không cam tâm, đời thứ nhất của hắn ít nhất cũng từng tranh giành vị trí Thiên Đế!

Nói là trấn áp kẻ địch của một đời, thiên kiêu tuyệt đại cũng không quá lời!

Nhưng bây giờ, ở cùng cảnh giới, hắn vậy mà lại bị người khác hoàn toàn nghiền ép!

Lý Dịch chỉ là Cầm Tâm Cảnh trung kỳ, vậy mà đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân, điều này khiến Diệp Thiên thực sự có chút khó chịu.

Đạo tâm bị áp chế lợi hại.

Đời trước hắn vốn dĩ đi con đường vô địch, giẫm lên vô số thiên

kiêu, dùng Tam Thiên Cổ Kiếm chém đứt đại đạo trường hà, dùng Đạo Quả vô thượng, Kim Đan hoàn mỹ đúc thành Nguyên Anh, nhờ vậy mới trở thành Nguyên Anh lão tổ tân tấn duy nhất của thời đại đó!

Nhưng, cho dù là khi hắn luyện thành Kim Đan hoàn mỹ, thanh thế của hắn cũng không mạnh bằng một phần trăm của Lý Dịch bây giờ!

Hơn nữa, Lý Dịch hiện tại vẫn chưa phải là Đằng Vân Cảnh chân chính, mà là Cầm Tâm Cảnh!

Tam Táng và Ngô Trường Sinh mặt đầy may mắn.

Chuyện đúng đắn nhất mà họ làm trong đời này, chính là trực tiếp đầu hàng Lý Dịch, chứ không phải "đập đầu vào tường" mà đối đầu trực diện với hắn!

Nếu không, bây giờ họ ngay cả cỏ trên mộ cũng đã cao một mét rồi!

Giang Thần ánh mắt phức tạp, hắn ta rốt cuộc đã nhận một thằng tiểu đệ kiểu gì?

Vậy mà lại "ngầu" đến vậy sao?

Điều này khiến hắn ta, người đang làm đại ca, cảm thấy áp lực như núi!

Hắn ta mới là tiểu đệ thì phải?

Trương Vô Nhiễm sùng bái nhìn Lý Dịch, không hổ là Bệ hạ, chỉ là đột phá một tiểu cảnh giới, vậy mà lại làm ầm ĩ như tiếng chuông tận thế vang vọng khắp thế giới, những kẻ bị trấn áp thất bại đều nhao nhao cầu xin, chỉ để có thêm một đoạn thời gian kéo dài hơi tàn.

Lý Dịch chậm rãi mở hai mắt, thấy mọi người dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn mình, hắn ngượng ngùng cười một tiếng: "Các cậu làm

gì mà nhìn tôi thế?

Chẳng lẽ là vì các cậu muốn lĩnh "cơm hộp", nên muốn nhìn tôi thêm vài lần sao?" Mọi người như nghẹn ở cổ họng, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Nếu không phải vì đánh không lại, nếu ánh mắt có thể giết người, Lý Dịch e rằng đã bị ánh mắt "đao" thành tổ ong rồi!

Diệp Thiên im lặng nửa ngày mới nói: "Diệp Thần, cậu làm thế nào được vậy?" Lý Dịch gãi gãi đầu, khó hiểu nhìn Diệp Thiên: "Cậu đang nói gì vậy?

Tôi sao mà nghe không hiểu?" Diệp Thiên thấy Lý Dịch giả ngu, đành chịu thua.

Cậu mãi mãi không thể đánh thức một người giả vờ ngủ.

Huống hồ, người giả vờ ngủ này cậu còn không đánh lại được.

Lý Dịch chỉ vào Giao Lệ Châu trên vách mộ đạo, vẻ mặt mê tiền nói: "Các cậu mau nhìn những viên châu này, đẹp quá đi!

Nếu mang ra bán lấy tiền, chẳng phải có thể trực tiếp trở thành tỷ phú sao?" Ngô Trường Sinh gật đầu: "Giao Nhân đã tuyệt chủng, Giao Lệ Châu cũng trở thành tài nguyên quý hiếm không thể tái sinh.

Vật hiếm thì quý, giá trị của Giao Lệ Châu e rằng đã đến mức không thể thêm nữa rồi!" "Hơn nữa, truyền thuyết Giao Lệ Châu còn có một tác dụng kỳ dị!" "Tác dụng gì?" Lý Dịch tò mò nhìn Ngô Trường Sinh.

"Giao Lệ Châu chính là vật dẫn của một loại bí pháp!" Ngô Trường Sinh tham lam nói: "Nghiền Giao Lệ Châu thành bột, sau đó thi triển bí pháp, liền có thể đạt được hiệu quả 'thịt trắng xương sống người chết'!" "Có Giao Lệ Châu này, tôi chỉ cần tìm được bí pháp đó, liền có thể trở thành một người đàn ông hoàn chỉnh!" Lý Dịch liếc

nhìn hạ bộ của Ngô Trường Sinh, chỉ thấy ở đó máu thịt mơ hồ, nhìn thôi đã khiến người ta rợn tóc gáy.

Đây là nỗi đau mà đàn ông không thể chịu đựng được!

Lý Dịch an ủi: "Thực ra có hay không có thứ này thì cậu cũng không phải đàn ông, cậu hà tất phải xoắn xuýt nhiều như vậy?" "Cậu là người xuất gia, không có cái thứ dư thừa này, vừa hay Lục Căn Thanh Tịnh, một lòng tham ngộ Phật Pháp, đây chính là cơ duyên vô thượng của cậu đấy!" "Nghĩ như vậy, cậu có phải dễ chịu hơn nhiều rồi không?" Cơ duyên cái M M P!!!

Cậu "tinh tinh" cái cậu "tinh tinh"!!!

Cơ duyên này tôi cho cậu được không!

Khóe mắt Tam Táng chảy lệ, đó là minh chứng rõ nhất cho sự kiệt quệ cả thể xác lẫn tinh thần.

Tam Táng nặn ra một nụ cười cực kỳ khó coi, giọng nói như bị kẹp vào kìm hồ đào, ú ớ: "Đại ca nói chí phải, tiểu đệ đã học được rồi!" Nếu không phải đánh không lại, Tam Táng thật sự muốn cầm đồ đao chém thẳng vào Lý Dịch!

Lý Dịch vỗ vỗ vai Tam Táng: "Cậu có thể nghĩ thông là tốt rồi, dù sao dục vọng của con người chính là khởi đầu của tai ương, đại ca tôi cũng sợ cậu chết trên đường tìm kiếm bí pháp!" "Ừm, nếu chết thì không sao, một đi một lèo là xong.

Chỉ sợ cậu sống không bằng chết, đau không muốn sống, mà lại không chết được!" "Vậy nên nghe đại ca khuyên một câu, nước của bí pháp này quá sâu, cậu không nắm giữ được đâu, sơ suất một chút là vạn kiếp bất phục, cậu vẫn nên an an tâm tâm làm một 'âm dương nhân' đi!" Tam Táng hoàn toàn nổi giận!

Cậu không phải đang nguyền rủa tôi không được chết tử tế sao?

Nếu là người khác nguyền rủa hắn ta còn có thể chịu đựng được, nhưng cố tình người này lại là Lý Dịch!

Miệng lưỡi của tên này cứ như được "khai quang" vậy, hắn ta thậm chí còn nghi ngờ có phải Lý Dịch là Thiên Đạo Chi Tử, nên mới có hiệu quả "ngôn xuất pháp tùy" phi lý như vậy!

Chỉ cần nói điều xấu, không có lần nào không trúng!

Điều này hắn ta có thể nhịn được sao?!

Hắn ta ít nhất cũng là thiên tài mạnh nhất của Tiểu Lôi Âm Tự trong quá khứ!

Hắn ta lại càng là người đàn ông đầu tiên tu luyện Hoan Hỷ Thiền đến viên mãn trong năm trăm năm qua!

Khi nào thì hắn ta phải chịu sỉ nhục lớn đến thế này?!

Tam Táng quyết định phải cho Lý Dịch một bài học sâu sắc, để Lý Dịch hiểu rằng, hắn ta không phải là kẻ yếu đuối ai cũng có thể tùy ý chà đạp!

Tam Táng xắn tay áo lên, quỳ xuống mà làm!

"Đại ca, cậu có thể rút lời lại không?" Tam Táng mặt mày ủ rũ: "Chỉ cần cậu rút lời lại, bảo tôi làm gì cũng được!" Lý Dịch cúi đầu nhìn Tam Táng đang quỳ dưới đất, vẻ mặt do dự.

Tam Táng liên mang nói: "Đại ca, chỉ cần tôi có thể làm được, cậu muốn yêu cầu gì tôi cũng đồng ý!" Tam Táng đã nói đến mức này, Lý Dịch cảm thấy mình mà không "hãm hại" đối phương, thì có chút có lỗi với "công cụ nhân" tự mình dâng lên cửa!

"Nghe nói cậu đã cướp Lô đỉnh của Giang Thần, có thể cho tôi xem Lô đỉnh đó trông như thế nào không?" "Cái gì?" Tam Táng có chút không dám tin nhìn Lý Dịch.

Lý Dịch cau mày.

Chẳng qua chỉ là xem một cái thôi mà!

Cậu đến mức phản ứng lớn đến vậy sao?

Tam Táng cũng nhận ra phản ứng của mình hình như quá lớn, che giấu nói: "Đại ca, tôi dùng Lô đỉnh xưa nay chỉ dùng một lần!" "Cho nên, Lô đỉnh đó đã không còn nữa rồi!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Ồ!" "Nếu đã như vậy, chúng ta cứ dọc theo mộ đạo tiếp tục đi tới đi!

Phía sau mộ đạo này nhất định có những thứ rất kích thích đang chờ chúng ta!" "Được!" Ngô Trường Sinh và những người khác gật đầu.

Tam Táng tự nhiên không thể không mang theo Giao Lệ Châu, ở đây có nhiều Giao Lệ Châu như vậy, mang đi một hai viên thì ai mà biết?

Hơn nữa, những người khác cũng đang lén lút cạy Giao Lệ Châu trên tường, sau đó nhét vào túi.

Thêm hắn ta một người cũng không nhiều, thiếu hắn ta một người cũng không ít.

Không phải là cứ vô tư mà làm!

Có lẽ là thấy phong cách táo bạo của Tam Táng, những người khác cũng nhao nhao bắt chước.

Dù sao đồ trong cổ mộ này vốn là vật vô chủ, chẳng phải ai lấy được thì là của người đó sao?

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người bắt đầu cướp giật!

Tuy trên tường đầy Giao Lệ Châu, nhưng mỗi người đều tham lam, ba lô chất đầy Giao Lệ Châu.

Họ còn muốn lấy nhiều hơn.

Lý Dịch khẽ ngân nga một câu hát: “Xin bạn đừng khua khoắng khắp nơi, không cẩn thận là không còn “khu khu” đâu!” Ngô Trường Sinh cất Giao Lệ Châu xong, từ đó lấy ra một phần nhỏ, cười gượng nói: “Đại ca, Giao Lệ Châu trong tay tôi đều dùng để hiếu kính cậu, còn mong cậu nhận cho!” Lý Dịch không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chương 224

Các cậu đều là của tôi, tôi sẽ quan tâm đến một chút Giao Lệ Châu sao?

Dù sao đến lúc đó đều là của tôi cả!

"Cậu cứ tự mình cầm mà dùng đi, chỉ sợ đến lúc đó không có mệnh mà xài." "À mà các cậu không sợ bề mặt của Giao Lệ Châu có độc sao?

Vậy mà dám dễ dàng chạm vào?" Ngô Trường Sinh ngây người, sau đó nói: "Không thể nào chứ?

Dù sao nơi đây là Côn Luân Đế Khư, Giao Lệ Châu tuy quý giá, nhưng trong mắt những tồn tại đẳng cấp đó, chẳng qua chỉ là đồ chơi dùng để chiếu sáng mà thôi!" "Hơn nữa..." Ngô Trường Sinh nhìn viên Giao Lệ Châu khảm trên gạch mộ, ngập ngừng nói: "Bề mặt viên Giao Lệ Châu này sáng bóng và trơn nhẵn, không giống như có chất độc." "Vạn nhất độc lại được bôi ở mặt sau không nhìn thấy của Giao Lệ Châu thì sao?" Lý Dịch cười như không cười nhìn Ngô Trường Sinh.

Ngô Trường Sinh cười gượng một tiếng: "Không thể nào chứ?

Thiên Đế là nhân vật cỡ nào?

Làm sao có thể dùng thủ đoạn âm độc như vậy?" Lý Dịch tựa như đang nói đùa: "Nếu nơi đây không phải Côn Luân Đế Khư chân chính, mà là Nghi Trủng thì sao?" Ngô Trường Sinh ngây người, có chút không dám tin nói: "Làm sao có thể?

Nếu nơi đây không phải Côn Luân Đế Khư, làm sao lại chịu sự xâm thực kinh khủng đến vậy?

Thậm chí có thể hóa giải một phần quy tắc Mạt Pháp!" "Ngay cả quỷ vật sơ cấp như Cấm Bà, cũng có thể trở nên kinh khủng đến vậy ở nơi này!" Lý Dịch nhún vai: "Tôi chỉ là phỏng đoán thôi." Lời nói rằng hoa văn huyền ảo trên Cửu Châu Đỉnh là bản đồ, là hắn dùng để dẫn dắt mọi người vào cổ mộ của mình để cống nạp tích phân mà thôi.

Nơi đây rõ ràng là cổ mộ của hắn, làm sao có thể là Côn Luân Đế Khư?

Kể từ khi hắn trở thành chủ mộ, hắn đã tìm kiếm lại nơi này một lượt, và không phát hiện ra điều gì bất thường.

Ngô Trường Sinh nghe Lý Dịch nói vậy, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu nơi đây là Nghi Trủng, vậy chẳng phải quá đả kích người ta sao?

Họ đã trải qua ngàn vạn khó khăn, vậy mà ngay cả diện mạo chân chính của Côn Luân Đế Khư cũng chưa được thấy.

"Khoan đã!" Tam Táng đột nhiên kinh hãi kêu lớn, một tay ném Giao Lệ Châu trong tay xuống đất, kinh khủng vạn phần: "Trên Giao Lệ Châu này, quả thật có độc!!!" "Cái gì?!" Những người đã lấy Giao Lệ Châu đều sắc mặt đại biến.

Ngô Trường Sinh trừng mắt nhìn chằm chằm Giao Lệ Châu trong tay mình, trên đó không nhìn ra bất kỳ vấn đề gì.

Chỉ khi xoay mặt khảm vào gạch mộ lại, cẩn thận quan sát, mới có thể nhìn thấy một chút thủy ngân nhàn nhạt trên đó!

Thủy ngân đó cực kỳ nhạt, thêm vào đó ánh sáng ở đây lại mờ ảo, mọi người đột nhiên nhìn thấy Giao Lệ Châu tự nhiên tâm tình kích động, làm sao có thể chú ý nhiều như vậy?

Tự nhiên là đã trúng kế!

Răng rắc!

Giao Lệ Châu trong tay mọi người rơi xuống, tại mặt đất phát ra tiếng va chạm giòn tan.

Như ngọc châu rơi trên đĩa, trong trẻo mà du dương.

Nhưng, mọi người không có tâm trạng thưởng thức âm thanh mỹ diệu này, trong lòng chỉ có sự sợ hãi!

Răng Ngô Trường Sinh đều đang va vào nhau: "Không!

Không thể nào!" "Giao Lệ Châu này không nên có độc chứ!

Nơi đây rõ ràng là Côn Luân Đế Khư, vị tồn tại chí cao đó theo lý mà nói sẽ không thèm dùng thủ đoạn âm độc như vậy mới phải!" "Trừ phi..." Trái tim mọi người đều chìm xuống.

Ngô Trường Sinh nói không sai, độc loại tiểu xảo vặt vãnh, thứ không thể đưa lên mặt bàn, những cường giả đẳng cấp đó sẽ không thèm dùng!

Chẳng lẽ, ngôi mộ này thật sự không phải Côn Luân Đế Khư?

Nhất thời, mọi người đều nghĩ đến việc thoát ra ngoài, trong lòng hối hận vạn phần.

Ầm!!!

Lối vào, cánh cửa đá vốn đã đóng chặt đảo ngược, hoàn toàn bị khóa chặt bởi mấy cánh cửa đồng!

Với thực lực hiện tại của họ, muốn dùng đao chém vỡ mấy cánh cửa đồng được gia trì bởi Phá Quân Long Mạch Chi Trận, không nghi ngờ gì là chuyện hoang đường!

Diệp Thiên bạo nộ, nhìn về phía Lý Dịch, lạnh lùng nói: "Cậu không phải nói hoa văn trên Cửu Châu Đỉnh là bản đồ, mà nơi đây chính là vị trí của Côn Luân Đế Khư sao?" Lý Dịch mặt đầy vô tội:

“Bản đồ trên Cửu Châu Đỉnh quả thật chỉ dẫn đến đây, nhưng Cửu Châu Đỉnh đâu phải tôi, nói không chừng thứ này là do người ta ngụy tạo ra, chuyên môn lừa gạt chúng ta!” “Đúng không?

Trương Thương!” Trương Thương vốn dĩ cũng vô cùng uất ức, không ngờ bây giờ còn phải “đội nồi”, lập tức không vui nói: “Cửu Châu Đỉnh tuyệt đối không phải là ngụy tạo!

Đáng lẽ là do cậu giải đọc có sai sót, nên mới dẫn chúng ta đến Nghi Trủng!” Lý Dịch lạnh lùng hừ một tiếng: “Nếu tôi giải đọc có sai sót, làm sao có thể dẫn các cậu đến Nghi Trủng?” “Điều này chứng tỏ thứ được ghi chép trên Cửu Châu Đỉnh bản thân nó đã sai rồi, cố ý lừa gạt chúng ta đến nơi này!” Một xô nước bẩn lớn hất lên người Trương Thương, khiến Trương Thương có nỗi khổ khó nói.

Mọi người nhìn Trương Thương ánh mắt trở nên có chút oán hận.

Hiển nhiên, cũng chấp nhận lời nói của Lý Dịch.

Cửu Châu Đỉnh này chính là một cái bẫy!

Và Trương Thương, kẻ đã lấy ra Cửu Châu Đỉnh, chính là kẻ đầu sỏ!

Trương Thương cười khổ: “Cửu Châu Đỉnh này được truyền lại từ mấy ngàn năm trước, cho dù có sai sót, cũng là cổ nhân muốn hại chúng ta, điều này liên quan gì đến tôi?” “Hơn nữa, lúc đó các cậu cũng đồng ý đi theo bản đồ mà!” Ánh mắt mọi người có chút lạnh lẽo, nhưng không trách cứ Trương Thương quá nhiều.

Đến nước này, trách Trương Thương cũng vô ích, chỉ lãng phí thời gian.

Thà nghĩ cách phá cục, thoát ra ngoài còn hơn.

Nhưng vừa nghĩ đến Cấm Bà đáng sợ bên ngoài, mọi người đều rợn xương sống!

Tiến thoái lưỡng nan.

Giang Thần đi đến trước cửa đồng, tuy biết có trận Phá Quân Long Mạch gia trì, nhưng anh ta vẫn ôm hy vọng, cho rằng Huyết Ma Thương của mình đã được cường hóa, hẳn là có thể một thương đâm thủng cửa!

Tam Táng trầm giọng nói: "Mọi người cùng lên, xem có mở được cánh cửa đồng này không!" Trương Thương lạnh lùng nói: "Mở ra thì sao?

Anh có chắc đối phó được Cấm Bà bên ngoài không?

Hơn nữa, độc tố trên Giao Lệ Châu e rằng đã xâm thực vào cơ thể chúng ta, nhưng kỳ lạ là đến giờ vẫn chưa có bất kỳ dị thường nào xảy ra, anh không thấy có gì đó sai sai à?" Tam Táng sao lại không biết ý Trương Thương?

Chỉ là nơi này quá đáng sợ, ông ta cố ý lờ đi chuyện này, để tránh tinh thần mình sụp đổ!

Tam Táng nhìn bàn tay trái từng chạm vào Giao Lệ Châu của mình, không hề có chút dị dạng nào.

Nhưng, càng như vậy, ông ta càng sợ hãi.

Điều này cho thấy độc tố trên Giao Lệ Châu không hề tầm thường, ngay cả ông ta cũng không thể nhìn ra độc tố này rốt cuộc sẽ gây ra hiệu quả đáng sợ gì.

Lý Dịch ánh mắt bình thản.

Thủy ngân trên Giao Lệ Châu không phải độc tố, mà là dịch nước bọt loãng của cậu ta!

Thông qua tiếp xúc, cũng có thể đạt được hiệu quả xâm thực mọi người.

Chỉ là tốc độ sẽ chậm hơn.

Nhưng, xác suất xâm thực thành công sẽ tăng lên, trong số những người này, e rằng sẽ xuất hiện càng nhiều cương thi!

Mục tiêu tạo ra cương thi quốc độ của mình lại gần hơn một bước.

"Chúng ta vẫn nên tiếp tục tiến về phía trước đi!" Lý Dịch đưa ra một phương án: "Trước hết đừng nói có phá được cửa đồng hay không, cho dù phá được thì thực lực của chúng ta cũng không bảo tồn được bao nhiêu.

Đến lúc đó rất khó đối phó với Cấm Bà có ưu thế sân nhà, mà tiếp tục tiến về phía trước thì vẫn còn một tia hy vọng sống sót!

Nơi này tuy là mộ nghi, nhưng mức độ xâm thực ở đây rất sâu, ở lại đây, thực lực của chúng ta sẽ trở nên mạnh hơn!

Không chừng có thể phá vỡ giới hạn, bước vào cảnh giới Đằng Vân cũng nên." Mọi người đều cảm thấy những gì Lý Dịch nói có lý.

Đây là giải pháp tối ưu nhất của họ lúc này!

Thế là mọi người đành đồng ý với phương án Lý Dịch đưa ra.

Trương Vô Nhiễm mắt đầy sùng bái Lý Dịch.

Xứng đáng là Bệ hạ, lợi dụng Cấm Bà canh cửa, rồi "đóng cửa đánh chó", đánh bại từng người một!

Đây là dương mưu!

Những người này căn bản không có cách nào thoát, chỉ có thể tiếp tục thám hiểm!

Tuy nhiên, Trương Vô Nhiễm có chút không hiểu là, Lý Dịch tại sao lại giữ mạng những người này, trực tiếp giết chết đối với Bệ hạ hẳn không khó mới phải chứ?

Chương 225

Có lẽ là trí thông minh của cô quá thấp, nên không thể nghĩ ra dụng ý thực sự đằng sau của Lý Dịch.

Diệp Thiên trầm giọng, trong ngữ khí mang theo một tia bất đắc dĩ: "Hy vọng phía sau ngôi mộ này có thứ gì đó giá trị." Lý Dịch ngáp một cái, theo sau Anh Vũ Đao Vũ, ra vẻ mình là thư đồng, phải hầu hạ tốt đại tiểu thư.

Anh Vũ Đao Vũ trong lòng hoảng sợ, đứng trước mặt Chủ nhân, có khi nào bị giảm tuổi thọ không?

Mọi người thì men theo mộ đạo chật hẹp u sâu, chậm rãi tiến lên.

Tí tách tí tách!

Thời gian dần trôi, con mộ đạo này vẫn chưa đi đến cuối.

Ngược lại, trên mộ đạo xuất hiện rất nhiều hoa văn xoắn ốc, nhìn khiến người ta chóng mặt hoa mắt.

Giang Thần dụi dụi mắt, những xoắn ốc sặc sỡ này khiến mắt anh ta hoa lên, làm người ta buồn ngủ, mí mắt cứ đánh nhau!

Chết tiệt!

Chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc có sở thích gì, lại để lại những hoa văn này trong mộ đạo!

Mọi người cố nhịn cơn chóng mặt, khó khăn đi trong con mộ đạo không thấy điểm cuối này.

Trảm Thần Kiếm trong đan điền Diệp Thiên vẫn không ngừng kêu bi thương, muốn dùng nó để giữ tỉnh táo.

Nhưng rõ ràng, đây chỉ là sự giãy dụa hấp hối của anh ta!

Diệp Thiên cắn chặt môi, máu tươi rỉ ra, trông vô cùng thê lương.

"Đây là huyễn thuật!

Huyễn thuật có thể thao túng ý chí tinh thần con người!" Diệp Thiên liều mạng gào thét, muốn đánh thức mình khỏi huyễn thuật.

Trương Thương mặc niệm Thanh Tâm Quyết, cố giữ cho tâm trí mình thanh tỉnh.

Đáng tiếc, ánh sáng xung quanh càng lúc càng mờ ảo, trước mắt anh ta dần tối đen.

Sau đó, đầu anh ta bị trọng kích, nặng nề ngất đi.

Lý Dịch thu hồi thủ đao của mình, lạnh nhạt quét mắt nhìn những người nằm bất động trên mặt đất, khóe miệng nhếch lên một nụ cười điên cuồng méo mó đến cực hạn.

Bào tử Nhân Diện Khuẩn lơ lửng trong không khí ngày càng nồng đậm, tiếng chuông đồng không linh huyền ảo vang vọng tận xương tủy.

Những người đã hôn mê trực tiếp chìm sâu vào thế giới tiềm thức!

Nơi đó, là nơi họ cất giấu những bí mật sâu kín nhất!

Không sai.

Con mộ đạo này là huyễn trận thôi miên mà Lý Dịch dùng để lừa mọi người!

Lý Dịch có một chứng bệnh Khuy Bí Phích nghiêm trọng, bí mật càng cấm kỵ, cậu ta càng muốn khám phá.

Huyễn trận này là Lý Dịch nghiên cứu rất lâu mới làm ra.

Coi như là một trong những át chủ bài của cậu ta.

Và thông qua huyễn trận này, cậu ta có thể nhìn thấy những ký ức

ẩn sâu trong tâm hồn những người này.

Những ký ức và bí mật này, ngay cả bản thân họ cũng có thể không biết, đã bị lãng quên trong bụi thời gian.

Lý Dịch chính là muốn có được những bí mật này!

Lý Dịch khẽ nhắm mắt, bắt đầu thâm nhập vào thế giới tiềm thức của mọi người.

Người đầu tiên cậu ta tiến vào là thế giới tiềm thức của Trương Vô Nhiễm.

Trương Vô Nhiễm dù sao cũng là "bảo bối tín ngưỡng" của mình, Lý Dịch rất tò mò tại sao cô ta lại sùng bái mình đến vậy.

Rõ ràng cậu ta chẳng làm gì, mà điểm tín ngưỡng lại cứ "vù vù" tăng lên.

Đập vào mắt là một mảng mịt mờ, như thể bị bao phủ trong sương mù dày đặc.

"Đây chính là thế giới của Trương Vô Nhiễm ư?" Lý Dịch ánh mắt hờ hững, bước một bước, muốn tìm thấy Trương Vô Nhiễm trong không gian này.

Cảnh vật trước mắt biến đổi, tựa như những dòng chảy sáng rực kéo dài vô hạn.

Đó là một căn phòng xa hoa!

Một tổng tài bá đạo với khuôn mặt không rõ, tay cầm ly pha lê chân cao đựng rượu Lafite 82 năm, ngược sáng ngẩng lên khuôn mặt góc cạnh như dao khắc.

Tổng tài bá đạo nhìn về phía thân hình kiều diễm nằm trên giường, trong mắt lộ ra ba phần châm chọc, ba phần bạc bẽo và sáu phần thờ ơ, đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười tà mị, giọng nói trầm thấp mê

người, nói: “Con mèo trộm tanh hôi dám trèo lên giường của tôi!” “À, phụ nữ cô đã thành công thu hút sự chú ý của tôi!” Thân hình mê người kia vẫn tĩnh lặng nằm trên giường, không hề nhúc nhích.

Trong mắt anh ta nhanh chóng dấy lên một cơn bão, ánh mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt lấy người phụ nữ, khẽ nhíu mày biểu lộ sự không vui, hồi lâu, anh ta khẽ cười một tiếng, trong ngữ khí mang theo một tia trêu chọc không có ý tốt: “Sao vậy?

Rõ ràng là cô tự mình bò lên giường của tôi, bây giờ lại giả vờ muốn bắt mà lại thả?” Người phụ nữ vẫn không hề nhúc nhích.

Anh ta tiến gần thêm một bước, nhẹ giọng nói: “Hay là... cô thích tôi chủ động?” Ngữ điệu hơi nhếch lên, như một chiếc bàn chải nhỏ khẽ lướt qua trái tim, vừa tê vừa dại, lại như mang theo lưỡi câu, cực kỳ dụ hoặc.

Người phụ nữ vẫn không hề nhúc nhích.

Ánh mắt anh ta đột nhiên lạnh xuống, dùng lực đặt ly pha lê kim cương trong tay lên tủ đầu giường, trong tiếng va chạm trong trẻo, rượu vang đỏ trong ly lập tức bắn ra không ít, chầm chậm chảy dọc theo thành ly.

Màu rượu đỏ tươi bắn lên đôi chân ngọc trắng như tuyết, sự đối lập cực độ giữa đỏ và trắng khiến hơi thở của tổng tài bá đạo gấp gáp hơn mấy phần.

Tổng tài bá đạo hạ đạt tối hậu tối hậu thông điệp: “Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn, cô tốt nhất nên chủ động một chút!

Nhớ kỹ, tôi không cần cô cảm thấy, tôi cần tôi cảm thấy.” Người phụ nữ đã bất động.

Chỉ là tiếng thở nhẹ nhàng kia cứ khuấy động trái tim tổng tài.

Anh ta cuối cùng không nhịn được nữa.

Anh ta giơ tay tháo cà vạt do nhà thiết kế nổi tiếng nước ngoài thiết kế, ngón tay thon dài, đốt xương rõ ràng, lộ ra một chút trắng bệch thiếu sắc máu.

Tay anh ta từ từ tiến gần người phụ nữ trên giường, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô ta, toàn bộ động tác vừa tao nhã vừa dứt khoát, khí chất cao quý tự nhiên. . . . . .

Anh ta đứng bên cạnh người phụ nữ, nhìn cô ta từ trên cao.

Người phụ nữ vì đau đớn mà nhíu mày khiến trái tim anh ta khẽ mềm nhũn, nhưng rất nhanh, ánh mắt anh ta trở nên lạnh lùng: "Trước khi tôi quay lại, hãy tắm rửa sạch sẽ và đợi tôi trên giường." Người phụ nữ cúi đầu, má ửng hồng, dường như đang hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra.

Tổng tài bá đạo thấy người phụ nữ bất động, lòng bàn tay không tự giác siết chặt, anh ta dừng lại một chút, che giấu sự tức giận trong mắt, đồng tử đen sâu thẳm, như có thể nuốt chửng một xoáy nước, trong giọng nói lại nhiều thêm mấy phần giận dữ rõ ràng: "Trời lạnh rồi, nếu không muốn Trương gia biến mất khỏi thế giới, cô tốt nhất nên làm theo, đừng ép tôi tự tay tắm cho cô." Nói xong, anh ta quay người đẩy cửa bước ra, "rầm" một tiếng đóng sập cửa, tiếng đóng cửa vang vọng trong căn phòng trống rỗng.

Bên ngoài đột nhiên tràn vào một trận gió, làm rèm cửa sổ căng phồng bay cao, như tà váy tung bay.

Cái lạnh tràn đến, khiến người phụ nữ không tự giác rụt người lại.

Trên khuôn mặt kiều diễm, vương vài giọt lệ tinh trong, trông đáng thương yếu ớt đến mức khiến người ta phải mủi lòng.

Lý Dịch im lặng không nói.

Đẩy cánh cửa mạ vàng xa hoa ra, Lý Dịch một bước bước ra khỏi phòng.

Chương 226

Ngoài cửa, là sương mù mờ ảo.

Toàn bộ hành lang chật hẹp tràn ngập sự bất an và quỷ dị, trên tường xám, treo những thi thể tàn khuyết, máu tươi như mực nhỏ giọt, tạo thành những vệt máu uốn lượn quanh co tựa như những bông hoa đen tà ác nhất thế gian, khiến người ta rợn tóc gáy!

Lý Dịch không khỏi nhíu mày, trang trí bên trong thì xa hoa tráng lệ như vậy, mà bên ngoài tông màu lại đáng sợ đến thế.

Chủ nhân căn biệt thự này e rằng có chút biến thái.

Mà nói đến đây là thế giới tiềm thức của Trương Vô Nhiễm, tất cả những gì vừa xảy ra không lẽ là trải nghiệm thực sự của cô ta ư?

Người phụ nữ trên giường chính là Trương Vô Nhiễm?

Nhưng nhìn khuôn mặt thì có vẻ không giống lắm?

Chẳng lẽ là đã phẫu thuật thẩm mỹ rồi sao?

Tí tách tí tách.

Tiếng đồng hồ vang vọng trong hành lang vắng lặng và lạnh lẽo, khiến cảm xúc người ta trở nên vô cùng căng thẳng.

Lý Dịch đi đến cuối hành lang, phát hiện đó là một cánh cửa.

Màu sắc sặc sỡ, được tạo thành từ ba màu cơ bản, những gì được miêu tả hẳn là một chiến trường cổ xưa nơi các loại quái vật bị tàn sát, thê thảm chạy trốn.

Bức bích họa trên cửa có cảnh tượng hùng vĩ, tựa như một cuộn tranh sử thi tráng lệ.

Lý Dịch hơi do dự, liền đẩy cánh cửa không biết làm từ chất liệu

gì đó ra.

Phía sau, hiển nhiên là một chiến trường!

Những sự vật trên bích họa đang diễn ra tại đây.

Tiếng hô giết chóc, tiếng xung phong, tiếng đao kiếm va chạm, các loại âm thanh hừng hực giao thoa với nhau.

Binh giáp loảng xoảng, bầu trời đổ máu.

Vô số thần thông nở rộ trên bầu trời, trong nháy mắt tựa như pháo hoa thịnh thế, rực rỡ chói lọi.

Từng ngôi sao lớn rơi xuống, các loại xiềng xích pháp tắc trật tự dựng lên hư không, toàn bộ vũ trụ bao la đều bị đánh thành mảnh vụn!

Có sinh vật hình người mình khoác giáp lửa rực, lưng mọc sáu cánh đang gào thét, giơ cao Thánh Kiếm, dưới sự giải phóng năng lượng, bầu trời bị bao trùm bởi mưa lửa!

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, ngực nó bị một cây trường thương sắc nhọn đâm xuyên, cứ thế mà ngã xuống.

Có chiến sĩ U Minh cưỡi ngựa sáu chân bay ngang hư không, giao chiến với thi thể vảy giáp quỷ dị.

Có chim khổng lồ tám cánh toàn thân mọc đầy mắt phun ra thần hỏa, đốt núi nấu biển, thiêu sống một con rắn chín đầu.

Nơi đây tựa như bầy quỷ loạn vũ, không thấy một sinh vật sống bình thường nào.

Lý Dịch trong mắt tràn đầy chấn động, tuy rằng chiến trường cổ này ẩn chứa trong thế giới tinh thần của Trương Vô Nhiễm, cảnh tượng nó hiện ra không bằng một phần vạn trong lịch sử thật sự.

Nhưng vẫn đáng sợ!

Lý Dịch lẩm bẩm: "Đây chính là chiến tranh giữa các sinh mệnh thể cấp bậc cao hơn ư?" Và đúng lúc này, một tiếng kèn Tỏa Nột vang lên trên chiến trường.

Tiếng Tỏa Nột đó hùng hồn tráng khoát, khí phách ngút trời.

Mọi sự tồn tại ở đó đều có thể cảm nhận được sự kiệt ngạo bất tuần, cuồng vọng kiêu căng, nhưng lại nghe ra cả sự bất lực và cô tịch.

Đó là sự cô tịch như tuyết của người đứng trên cao không thắng được lạnh!

Lý Dịch tìm kiếm xung quanh một lúc, nhưng không thấy người thổi Tỏa Nột.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng Tỏa Nột đột ngột ngừng bặt.

Bầu trời bay lượn mưa hoa đào, chỉ thấy một cô gái tuyệt mỹ xé rách hư không, tham gia vào trận chiến này!

Cô gái áo trắng này không nghi ngờ gì là một thiên kiêu tuyệt đại, bị bao phủ trong màn sương mịt, khiến người ta không nhìn rõ khuôn mặt cô ta.

Lưng đeo ba thước Thanh Phong, kiếm khí tung hoành trấn áp chư thần!

Giết khiến một bên trận doanh người ngã ngựa đổ, vứt mũ cởi giáp.

Những quái vật kia nhìn về phía cô gái này với ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi và oán hận.

Nhưng, trong trận doanh đó, một người đàn ông bước ra.

Khuôn mặt cũng mờ ảo không rõ, tay cầm một cây đao mạch thon dài, cuồng ngạo nói: "Để tôi đấu với cô!" Lý Dịch cứ nghĩ đây lại là

một cuộc chém giết kinh thiên động địa.

Nhưng, điều khiến cậu ta vạn lần không ngờ tới là, hai người này thà nói là đang bày tỏ tình cảm với nhau, còn hơn là chém giết!

Cảnh vật xung quanh càng lúc càng mờ nhạt, những thi thể quái vật đáng sợ biến mất.

Tiếng Tỏa Nột cũng mất, thay vào đó là tiếng đàn cầm du dương, êm ái.

Không khí càng lúc càng ái muội.

Lý Dịch trong mắt không khỏi lộ ra vẻ khó hiểu.

Cảnh tượng này dường như chuyển đổi quá nhanh?

Từ chiến tranh sang thế giới của hai người, hoàn toàn không có sự chuyển tiếp!

Cô gái kia khẽ mở môi đỏ, hơi thở như lan: "Sứ mệnh của tôi là bảo vệ thế giới này, nhưng anh lại là kẻ phá hoại, chúng ta định trước là không thể ở bên nhau!" Cô gái tuyệt mỹ ánh mắt tràn đầy ưu thương và giằng xé, cuối cùng đau khổ nhắm mắt lại.

Người đàn ông tà mị bá đạo kia thì lộ ra nụ cười ba phần lạnh lùng bảy phần dịu dàng, nói ra một lời lẽ hào hùng tráng ngữ: "Chúng ta là chân tâm yêu nhau, ai nếu ngăn cản chúng ta ở bên nhau, tôi sẽ diệt cửu tộc của kẻ đó!" "Thế còn nếu là cả thế giới thì sao?" Cô gái tuyệt mỹ mặt đầy thê lương: "Anh là kẻ thù giết cha của tôi, tôi lại yêu anh, anh bảo tôi phải đối mặt với phụ hoàng đã khuất như thế nào?" Người đàn ông tà mị nhíu mày: "Thế thì sao chứ?

Chỉ cần chúng ta chân tâm yêu nhau, những chuyện đó không phải là vấn đề nhỏ sao?" Cô gái tuyệt mỹ ánh mắt lộ vẻ giằng xé: "Nhưng mà....." "Không nhưng nhị gì hết!" Người đàn ông tà mị trực tiếp ôm cô gái vào lòng. .....

Lý Dịch mặt đầy vô ngữ.

Cậu ta xem ra đã hiểu, Trương Vô Nhiễm e rằng đọc tiểu thuyết quá nhiều, trong tiềm thức đã lẫn vào một số thứ kỳ kỳ quái quái.

Sau khi tiếng Tỏa Nột vang lên, có lẽ đó mới là nội dung quan trọng nhất của trận chiến này!

Cũng là những thứ vốn tồn tại trong lịch sử, chứ không phải Trương Vô Nhiễm tưởng tượng ra.

Nhưng trùng hợp thay, những thứ kỳ kỳ quái quái này lại che lấp mất thông tin thực sự quan trọng.

Thứ này vừa là khóa vừa là chìa.

Cũng không biết Trương Vô Nhiễm đã đọc bao nhiêu bộ tiểu thuyết loại này, mà lại để tiềm thức bị ô nhiễm thành ra như vậy.

Điều này khiến Lý Dịch nảy sinh ý muốn đánh cô ta một trận.

Tâm trạng của Lý Dịch lúc này có chút không thoải mái.

Cứ như thể đang xem video đến khoảnh khắc quan trọng nhất, một đoạn quảng cáo dài ngoẵng đột nhiên bật ra, phá hỏng sự trôi chảy của video.

Hơn nữa, thời lượng quảng cáo này còn dài hơn cả thời lượng video!

Đúng là cái quái gì không thể tả!

Hai người trước mắt cứ "anh anh em em" suốt nửa ngày, khiến Lý Dịch cũng muốn đích thân ra tay đập phá uyên ương.

Nếu không phải có người nhanh tay hơn, Lý Dịch thề, lần tới cậu ta nhất định sẽ làm vậy!

Người ra tay là một cô gái, dáng người cao ráo, da thịt trắng nõn

mịn màng như tuyết, một bộ trường bào màu trắng bao bọc lấy thân hình thướt tha, duyên dáng.

Mái tóc đen nhánh xinh đẹp được búi lên tùy ý, cố định bằng một chiếc trâm ngọc trắng, một cây trâm rủ xuống, che khuất nửa khuôn mặt tươi cười.

Phần da thịt lộ ra trắng mịn như sứ, phát ra ánh sáng tinh khiết, thổi nhẹ cũng có thể vỡ.

Cô gái trông vô cùng xinh đẹp.

Mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười đều toát lên vẻ yêu kiều mê hoặc.

Chương 227

Chỉ là trong mắt cô gái ấy lại lộ ra vẻ tang thương sâu không thấy đáy, như thể đã trải qua vô số năm tháng tôi luyện.

Khí chất của cô gái không hề giảm sút vì sự ăn mòn của thời gian, ngược lại, vì tuổi tác lớn, càng lúc càng trở nên quyến rũ động lòng người.

Cô gái này tuy trời sinh mị cốt, nhưng khuôn mặt lại đoan trang xinh đẹp, sự đối lập này càng khiến cô ta thêm phần lay động lòng người.

Lý Dịch không khỏi cảm thán một tiếng, quả nhiên ứng với câu nói kia: "Gái lớn ba nghìn tuổi, đưa bạn lên tiên!" Ngay khi cô ta xuất hiện, hai người vốn đang "anh anh em em" bỗng nhiên tan vỡ, hóa thành những điểm sáng rồi biến mất, mưa hoa hồng phấn xung quanh cũng tiêu tán.

Thế giới đột ngột thay đổi, chiến trường cổ xưa lại hiện ra!

Tiếng Tỏa Nột hùng vĩ bao la kia lại vang lên, vọng tới tận trời xanh và xuống tới hoàng tuyền!

Cát sột!

Đoạn hình ảnh này dường như bị nguyền rủa, khó mà hiện ra được.

Những vết nứt tịch diệt như mạng nhện bao phủ chặt lấy đoạn hình ảnh này, những quái vật cường hoành bá đạo kia không hề có sức kháng cự, dễ dàng bị xé nát.

Ngay cả cô gái phong hoa tuyệt đại kia cũng không thể thoát, từng chút một bị kéo ra, càng lúc càng mờ ảo.

Ánh mắt phức tạp sâu lắng của cô gái xuyên qua dòng sông thời gian, nhìn xa xăm về phía Lý Dịch.

Lý Dịch ánh mắt sâu thẳm như vực thẳm, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười ôn hòa như ngọc.

Cô gái hạ cây trâm ngọc trong tay, ngưng tụ sức mạnh cuối cùng, nhẹ nhàng lướt một cái, một luồng kiếm khí bay ra, khuấy động một chút gợn sóng nhỏ bé không đáng kể trong dòng sông thời gian.

Lý Dịch khẽ nhíu mày.

Luồng kiếm khí đó vốn rất bình thường, rất yếu ớt.

Nhưng khi vết nứt tịch diệt hoàn toàn nuốt chửng hình ảnh, biến luồng kiếm khí đó thành tro tàn, thì kiếm khí tiêu tán đột nhiên trở nên rực rỡ vô hạn.

Vô số đạo văn tự nhỏ bé mà huyền ảo từ kiếm khí tuôn ra, từng chút từng chút một thẩm thấu vào, dần dần khuếch tán, chiếm cứ toàn bộ vết nứt tịch diệt.

"Chuyện gì thế này?" Lý Dịch trong lòng kinh hãi khó hiểu, cảm giác có bí mật gì đó sắp thoát ra thông qua thế giới tiềm thức của Trương Vô Nhiễm!

Cậu ta thử cảm nhận một chút, phát hiện đó lại là một loại minh văn cực kỳ hiếm thấy!

Loại minh văn này mang theo sự huyền bí của thời thượng cổ, ngay cả Lý Dịch cũng khó mà lý giải.

Điều đáng sợ nhất là, minh văn này mang theo sát ý vô tận, muốn xóa sổ cậu ta!

Nữ đế đã sắp hoàn toàn tiêu tán kia đang nhìn chằm chằm Lý Dịch, dường như không thấy Lý Dịch chết thì thề không bỏ qua!

Lý Dịch bất đắc dĩ, cương thi tâm địa lương thiện như cậu ta mà cũng có người hận không thể giết chết.

Thế giới này còn có thể tốt đẹp được không!

Thời đại này lạnh lẽo!

Cương thi khi nào mới có thể đứng dậy đây!

Sức mạnh kiếm minh văn tăng lên dữ dội, dưới ánh sáng chói lọi rực rỡ chiếu rọi, Lý Dịch toàn thân khó chịu.

Lông Mao Cương vốn cứng rắn, nhưng dưới luồng kiếm khí đáng sợ này, lại bắt đầu mềm nhũn!

Không chống đỡ được!

Lý Dịch biết chỉ dựa vào nhục thân của mình thì không thể chống đỡ được luồng kiếm khí này.

Nữ đế phong hoa tuyệt đại thấy Lý Dịch bị kiếm khí nhấn chìm, trong mắt tuyệt mỹ lộ ra ý giải thoát.

Kiếm khí càng lúc càng đáng sợ, hòa làm một với vết nứt tịch diệt, lao về phía Lý Dịch mà cắn xé.

Lý Dịch tâm niệm vừa động, lấy ra một đốt xương ngón tay cấm kỵ, đặt lên vết nứt tịch diệt này.

Quan sát kỹ, minh văn này như những con nòng nọc nhanh chóng bơi lội, trong nháy mắt đã bò đầy đốt xương ngón tay này!

Những đường nét minh văn nhỏ xíu dày đặc đan xen vào nhau, tạo thành một loại hoa văn không thể lý giải, đó là một trận pháp huyền diệu đến cực điểm.

"Đây chẳng lẽ là một loại trận pháp truyền thừa đặc biệt, cần phải tu luyện đến cảnh giới viên mãn mới có thể lĩnh ngộ được chân lý trong đó." Lý Dịch trong lòng có một chút suy đoán.

Nữ đế nhìn thấy đốt xương ngón tay trong tay Lý Dịch, đột nhiên ngây người, sau đó cười khổ một tiếng, môi đỏ khẽ động, dường như đang than thở điều gì đó.

Đáng tiếc, dưới đòn tấn công kép của quy tắc Mạt Pháp và vết nứt tịch diệt, cô ta rốt cuộc cũng hoàn toàn tiêu tán.

Đốt xương ngón tay trong tay Lý Dịch càng lúc càng tinh khiết trong suốt, từng chút một nuốt chửng minh văn. [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Đế Âm Ấn.

Ấn này gây sát thương cực lớn cho hồn thể, và có thể hấp thụ sức mạnh hồn thể hóa thành của mình!] Trong đầu Lý Dịch xuất hiện phương pháp sử dụng Đế Âm Ấn, mắt cậu ta đột nhiên sáng bừng.

"Thứ này lại còn có công dụng như vậy!" Sức mạnh linh hồn của Lý Dịch so với nhục thân thì là một điểm yếu lớn.

Chỉ có thể nói là miễn cưỡng mạnh hơn Diệp Thiên và những người khác một chút.

Nhưng có Đế Âm Ấn này, điểm yếu lớn này sẽ được bù đắp!

Đây chỉ mới là nhập môn của Đế Âm Ấn thôi!

Cậu ta có tự tin, chỉ cần mình tu luyện Đế Âm Ấn này đến cực hạn, e rằng còn sẽ sản sinh chất biến!

Lý Dịch nhìn đốt xương ngón tay trong tay, trong lòng không khỏi dấy lên một cảm giác hân hoan không tên.

Ngay lúc này.

Một luồng sức mạnh quỷ dị đột nhiên xâm nhập vào cơ thể Lý Dịch.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Lý Dịch hơi đổi.

Luồng sức mạnh này vô cùng xa lạ, như thể đến từ một thế giới khác vậy.

Điều này khiến Lý Dịch cảnh giác mấy phần.

Luồng sức mạnh này cực kỳ tà ác, như thể là lời nguyền của ma thần!

Khói đen lan tràn, hình thành một khuôn mặt người khổng lồ nanh ác đáng sợ.

Trong cơ thể Trương Vô Nhiễm sao toàn là những thứ kỳ quái vậy?

Lý Dịch nhíu mày, tay nắm Đế Âm Ấn, ném về phía khuôn mặt người kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, khuôn mặt người đó liền bị Đế Âm Ấn đánh nát, hóa thành một luồng khói đen mờ ảo bất định.

Trong khói đen, vang lên tiếng cười quỷ quyệt mà the thé: "Ngươi không thoát được đâu!

Cuối cùng cũng sẽ giống như trước kia bị vị tồn tại chí cao kia một kiếm diệt sát, cho dù không đọa vào luân hồi, cũng vẫn không thay đổi được số mệnh của ngươi!" Lý Dịch hừ lạnh một tiếng, đánh tan hoàn toàn làn khói đen.

Cảnh vật xung quanh lại biến đổi.

Đó là một khu rừng núi hoang vu, thực vật xung quanh đã khô héo, không hề có chút sinh khí nào!

Một ngọn cô phong sừng sững, hùng vĩ tráng lệ, thẳng tắp đâm thẳng lên trời.

Trên tảng đá khổng lồ trên ngọn cô phong đó, có một người đàn ông đang ngồi khoanh chân, người đàn ông này khoác áo cà sa, đội mũ

đấu lạp, lưng đeo trường kiếm, thân thể thẳng tắp, như một bức tượng.

Người đàn ông này trông rất trẻ, dáng người cô tịch, dường như đã chết rất rất lâu rồi.

Xung quanh cơ thể anh ta bao phủ vô tận khói đen, tựa như đến từ Cửu U, khiến người ta nhìn mà sợ hãi!

Đây là một con cương thi!

Người trên cô phong từ từ mở mắt, lộ ra đôi mắt đỏ như máu, trong đồng tử đó lóe lên một ngọn lửa máu, khiến người ta không khỏi run rẩy trong lòng.

"Không ngờ đạo hữu lại nhanh chóng tìm được đến đây như vậy, thật sự khiến ta kinh ngạc." Lý Dịch nhướng mày: "Anh biết tôi?" "Biết cũng không biết!" Đối phương nói lời rất huyền ảo.

Lý Dịch chỉ lạnh lùng nói: "Anh và cô ta trốn trong tiềm thức của Trương Vô Nhiễm làm gì?" Con cương thi toàn thân tản ra Cửu U Minh Khí chắp hai tay lại, cao thâm khó đoán nói: "Đạo hữu tương lai tự sẽ biết." Con cương thi đó đang chuẩn bị nói gì nữa, Lý Dịch lười biếng nói những lời vô nghĩa này với đối phương, một kiếm chém ra, kiếm khí bá đạo tung hoành, trực tiếp chém về phía ngọn cô phong đó!

Chương 228

Ngọn cô phong đó bị một đạo kiếm mang vô hình xuyên thủng, trong nháy mắt nổ tung thành vô số mảnh!

Cương thi một ngón tay điểm ra, chống lại kiếm khí của Lý Dịch.

Trảm Nghịch!

Lý Dịch trực tiếp kích hoạt kỹ năng luật nhân quả!

Thân thể cương thi khựng lại, há miệng muốn nói, muốn Lý Dịch dừng tay.

Nhưng luồng kiếm mang đáng sợ kia đã giáng xuống, thế như chẻ tre, xuyên thủng anh ta!

Ánh mắt anh ta rơi vào ngực mình, ánh mắt khẽ ngưng đọng!

Nơi đó có một lỗ máu!

Trong lỗ máu chảy ra máu tươi đen kịt và sền sệt, máu đó có màu xanh đen, tỏa ra mùi tanh hôi nồng nặc, khiến người ta ngửi mà muốn nôn!

"Đây là?" "Đây là.... sức mạnh gì?!" Cương thi kinh hãi hỏi một câu.

Lý Dịch không trả lời.

Long Uyên Kiếm lại bùng phát, muốn san bằng đối phương thành tro bụi!

Đáng tiếc, tốc độ tiêu tán của đối phương quá nhanh, kiếm của Lý Dịch còn chưa kịp chạm tới, con cương thi đó đã hoàn toàn biến mất.

Và cảnh vật xung quanh trong nháy mắt thay đổi lớn.

Đây là một căn phòng xa hoa, bên trong bày một chiếc giường nước khổng lồ.

Trên đó nằm ba người.

Có lẽ vì Lý Dịch đã chém giết nữ đế và cương thi, nên lần này khuôn mặt xuất hiện không còn bị làm mờ.

Nhìn rất rõ ràng.

Đều là những khuôn mặt Lý Dịch quen thuộc.

Hai nam một nữ.

Dáng vẻ của hai người nam hiển nhiên chính là cậu ta!

Khuôn mặt đầy tà khí, ánh mắt lạnh lùng đó là hình dạng mà Ảnh Mị Hắc Hồ lần đầu tiên huyễn hóa ra cho cậu ta.

Người còn lại, thì là dáng vẻ hiện tại của cậu ta.

Còn cô gái kia, tự nhiên là Trương Vô Nhiễm.

Nhìn ba người nằm trên giường nước, Lý Dịch chỉ muốn nói, Trương Vô Nhiễm cô thật biết chơi!

Không ngờ cô lại là loại người này!

Lý Dịch xem ra đã hiểu.

Những gì nhìn thấy trước đó đều là Trương Vô Nhiễm đang "YY" (tưởng tượng hão huyền)!

Mà đối tượng "YY" lại chính là cậu ta.

Chuyện này đúng là hết sức phi lý.

Bề ngoài là tín đồ trung thành, sau lưng lại thèm muốn thân thể cậu ta sao?

Lý Dịch khẽ hắng giọng: "Trương Vô Nhiễm!" Trương Vô Nhiễm dường như nghe thấy điều gì đó, đột nhiên mở bừng mắt.

Rồi sau đó... liền thấy Lý Dịch đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt mang theo vẻ kỳ lạ.

Trương Vô Nhiễm trong lòng cảm thấy bất ổn, sau đó phản ứng lại, đây là tiềm thức của cô, Bệ hạ làm sao có thể chạy đến đây?

Trong lòng nghĩ chẳng lẽ mình lại tưởng tượng ra một Bệ hạ nữa?

Kệ đi, dù sao càng nhiều càng tốt.

Lý Dịch nhìn Trương Vô Nhiễm đang vội vàng lao về phía mình, hơi sững sờ.

Cô gái này e rằng có vấn đề về đầu óc?

Gặp cậu ta mà lại dám lớn gan như vậy?

Lý Dịch nhíu mày, khí thế toàn thân bạo ngược cuồng bạo, uy áp bá đạo trực tiếp khiến Trương Vô Nhiễm quỳ xuống!

Trương Vô Nhiễm cuối cùng cũng phản ứng lại.

Vị trước mắt này là Bệ hạ thật!

Trong nháy mắt, mặt cô ta từ đỏ chuyển trắng, rồi từ trắng chuyển xanh.

Yếu ớt nói: "Bệ hạ... người nghe tôi giải thích, không phải như người thấy đâu ạ!" Chuyện này có thể trách cô ta sao?

Cô ta chỉ "YY" một chút thôi, ai mà ngờ Bệ hạ lại chạy vào tiềm thức của mình chứ?

Lý Dịch thì không giận lắm.

Hỏi ai mà thiếu nữ không mơ mộng?

Cô ta chỉ phạm phải lỗi mà cô gái nào cũng mắc phải thôi.

Dù sao thì cậu ta quả thực quá đẹp trai, có khi cậu ta còn sợ mình soi gương mà chết vì đẹp trai quá.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Chuyện này không đáng bận tâm." Trương Vô Nhiễm kinh ngạc nhìn Lý Dịch.

Chuyện này của mình rõ ràng là báng bổ mà!

Lại dễ dàng tha cho mình như vậy sao?

Chẳng phải nên nhốt cô ta vào căn phòng tối, hành hạ một phen sao?

"Tạ Bệ hạ!" Những ý nghĩ "tìm chết" này Trương Vô Nhiễm tự nhiên không thể nói ra.

Lý Dịch nhớ lại Trương Vô Nhiễm là vật chứa của lão tổ Trương gia, thế là hỏi: "Lão tổ của Trương gia các cô trong cơ thể cô tên là gì?

Giới tính là gì?

Trông như thế nào?" Trương Vô Nhiễm vội vàng đáp: "Lão tổ tên Trương Ngữ Băng, nữ, rất xinh đẹp, nghe nói là một trong Tứ đại mỹ nhân của thời đại đó!" Lý Dịch thầm nghĩ, chẳng lẽ cô gái có khí phách nữ đế kia, chính là Trương Ngữ Băng?

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, trong thế giới tiềm thức của Trương Vô Nhiễm, lại ẩn giấu hai tàn hồn cường giả thượng cổ, thật sự có chút không thể tin nổi.

Thể chất cô gái này chẳng lẽ khác thường, đặc biệt thích hợp cho hồn thể cư trú?

Ngoài ra.

Trong cơ thể Trương Vô Nhiễm thật sự chỉ có hai tàn hồn này?

Liệu có còn tàn hồn nào khác không, chỉ là ẩn giấu quá sâu, huyễn trận của mình chưa mở ra được thế giới tiềm thức sâu hơn của Trương Vô Nhiễm?

Lý Dịch suy nghĩ một lát, liền quyết định trước tiên đi xem thế

giới tiềm thức của những người khác.

Bí mật của những người khác chắc chắn cũng rất thú vị.

Lý Dịch chọn người thứ hai là Diệp Thiên.

Độ sâu của thế giới tiềm thức của Diệp Thiên không hề nông cạn hơn Trương Vô Nhiễm.

Những ngọn lửa méo mó không ngừng lan tràn, vẽ lên bầu trời những đường lửa rực cháy!

Chương 229

Một người đàn ông hung thần ác sát giơ cao đồ đao, tùy ý tàn sát.

“Đại ca!

Tiểu thiếu gia Diệp gia mất tích rồi!” Bên cạnh anh ta, một người đàn ông gầy gò thấp giọng nói.

“Cái gì?” Thủ lĩnh đám người này nghe vậy, nổi giận đùng đùng: “Chúng ta đồ sát Diệp gia chính là để có được con thỏ con này, cậu lại nói với tôi là người mất tích rồi sao?” Người đàn ông gầy gò vội nói: “Đại ca, người cho tôi một chút thời gian, tôi nhất định có thể tìm thấy cậu ta!

Diệp gia dù sao cũng từng một thời huy hoàng, dưới đất nhất định có mật đạo các loại, chúng ta chỉ cần tìm được cơ quan vào mật đạo, nhất định có thể bắt được cậu ta!” “Đi!

Nhanh đi!” Người đàn ông gầm lên giận dữ: “Nếu không tìm thấy nó, tôi sẽ lấy đầu cậu tế trời!” “Vâng vâng vâng!” Người đàn ông gầy gò vội đáp.

Trong mật đạo dưới phủ đệ này, người hộ vệ ôm chặt đứa trẻ nhỏ liều mạng chạy về phía trước.

Anh ta đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, sắc mặt lập tức hoảng sợ.

Bọn thổ phỉ kia dường như đã tìm thấy mật đạo của Diệp gia!

Người hộ vệ nhìn đứa trẻ trong lòng, đối phương không khóc không quấy, đang dùng đôi mắt lưu ly thuần khiết trong veo nhìn chằm chằm anh ta.

Người hộ vệ nghiến răng, tiếp tục chạy điên cuồng.

Nhưng tốc độ của anh ta làm sao bì được với bọn thổ phỉ kia, rất nhanh đã bị đuổi kịp.

Người đàn ông gầy gò hô lớn: "Thả đứa bé đó xuống, tôi có thể tha cho anh không chết!" Người hộ vệ không do dự, liều mạng bỏ chạy.

Anh ta biết, rơi vào tay đám thổ phỉ này, chỉ có đường chết!

Người đàn ông gầy gò thấy người hộ vệ dám coi thường lời mình nói, lửa giận bốc lên tận tâm can, kéo cung lớn, bắn một mũi tên về phía người hộ vệ.

Người hộ vệ đã chết.

Đứa trẻ nhỏ rơi vào tay người đàn ông gầy gò.

"Hắc hắc hắc!!!" Người đàn ông gầy gò cười lạnh khà khà, hắn ta đã có được đứa trẻ này, tự nhiên không thể mang nó đi gặp thủ lĩnh.

Phải biết rằng, hắn ta đang cầm trong tay không phải là một sinh mệnh, mà là một đống tiền nặng trịch!

Có người đã ra một lượng lớn Kim Hồn Tệ để mua lại con thỏ con này, điều kiện là phải còn sống.

Vì không ít người sợ không cẩn thận làm chết con thỏ con này, nên khoản treo thưởng này vẫn chưa có ai hoàn thành.

Hiện giờ, chỉ có một mình hắn ta thành công!

Người đàn ông gầy gò quyết định độc chiếm tiền thưởng.

Ngay lúc này, trong mật đạo lại xuất hiện một người hộ vệ khác, hiển nhiên là đến để tiếp ứng đứa trẻ.

Người đàn ông gầy gò nhíu mày.

Nhưng hắn ta rất nhanh phản ứng lại.

Hắn ta cố gắng lộ ra nụ cười hòa nhã thân thiện, dịu dàng nhìn hộ vệ và đứa trẻ: "Tôi là tâm phúc của Diệp gia chủ, là nội gián cài vào đoàn lính đánh thuê, lần này là đặc biệt đến cứu anh!" Người hộ vệ ban đầu thấy thi thể hộ vệ trên đất, định liều mạng thì bỗng ngây người, nhất thời chần chừ không quyết.

Hỏi lại: "Anh thật sự đến cứu chúng tôi sao?

Có bằng chứng gì không?" Người đàn ông gầy gò lộ ra nụ cười bi thương, trong tay lấy ra một khối ngọc bội cổ kính: "Đây là tín vật gia chủ tặng tôi!" Người hộ vệ nhìn thấy khối ngọc bội này, trong lòng vẫn còn nghi ngờ.

Mặc dù khối ngọc bội này là khối gia chủ yêu thích nhất, nhưng đối phương nếu đã giết gia chủ, thì cũng không phải không thể chiếm làm của riêng.

Chỉ là tình thế bức bách, đối phương chiếm ưu thế, nếu thật sự muốn gây bất lợi cho họ, anh ta cũng không thể phản kháng.

Thà tin đối phương trước.

"Thì ra là vậy!" Người hộ vệ thở dài một hơi, hỏi: "Hiện giờ bên ngoài toàn là người của đoàn lính đánh thuê, không biết ngài có cách nào giúp chúng tôi sống sót rời đi không?" Người đàn ông gầy gò gật đầu: "Tự nhiên là có rồi!" "Đường mật đạo này đã không an toàn nữa, hai người nhanh chóng rời đi, tôi lát nữa sẽ ngăn chặn những người khác một khoảng thời gian." "Ra khỏi mật đạo, anh cầm khối mộc bài này đi tìm Hoa Lộng Ảnh đầu bài ở Giáo Phường Ty, cô ta tự khắc sẽ thu nhận hai người!" Hoa Lộng Ảnh.

Người hộ vệ tự nhiên biết người phụ nữ này.

Là một trong Tứ Đại Hoa Khôi của Giáo Phường Ty, cầm kỳ thư họa đều tinh thông.

Nàng có thể ca hát nhảy múa, dung mạo tuyệt sắc, thân hình thướt tha, đủ để làm điên đảo chúng sinh, mê hoặc ánh mắt của những quan lại quý tộc kia.

Nhưng, thân phận anh ta thấp hèn, làm sao có tiền mà đi gặp đầu bài Giáo Phường Ty chứ?

Người đàn ông gầy gò nhìn ra được nỗi lo của người hộ vệ, mở lời nói: "Yên tâm, chỉ cần hai người đưa mộc bài cho Quy Công, cô ta tự nhiên sẽ tiếp kiến hai người!" "Thời gian gấp rút, hai người nhanh chóng đi đi!" "Được!" Người hộ vệ gật đầu.

Đến nước này, họ chỉ có thể nghe theo sắp xếp của người đàn ông gầy gò.

Người đàn ông gầy gò nhìn bóng lưng hộ vệ và đứa trẻ rời đi, sắc mặt lập tức thay đổi, tham lam mà âm hiểm.

Tiền thưởng đều là của hắn ta rồi!

Người hộ vệ vừa ra khỏi mật đạo, đứa trẻ vẫn luôn giả vờ ngủ đột nhiên mở bừng mắt, lạnh nhạt nói: "Đừng đi Giáo Phường Ty, đi Hậu Cung Hồ ở U Đô!" Người hộ vệ lắc đầu: "Thiếu gia, bên Hậu Cung Hồ không an toàn, vẫn nên đi Giáo Phường Ty đi ạ!" "Nghe lời tôi!" Đứa trẻ trên lưng thể hiện sự lạnh lùng bá đạo không phù hợp với lứa tuổi, ngón tay lạnh lẽo lướt qua yết hầu của người hộ vệ: "Đừng để tôi nói lần thứ hai!" Người hộ vệ thức thời ngậm miệng, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Thiếu gia nhà mình bị lệ quỷ nhập hồn sao?

Sao đột nhiên lại như biến thành một người khác vậy?

Anh ta vừa nãy có một cảm giác, nếu không đồng ý, e rằng sẽ bị giết chết!

Dưới sự thúc giục của đứa trẻ, người hộ vệ liều mạng chạy, cuối

cùng sắp đến Hậu Cung Hồ!

An Đông Đô Hộ Tiết Nhân Quý đứng ở đình Tĩnh Tâm giữa Hậu Cung Hồ, thần sắc tự nhiên, bên cạnh là tâm phúc của ông ta.

Tiết Nhân Quý đặt ngón tay lên dây cung, thản nhiên nói: "Mật Tông Thổ Phồn mấy hôm nay liên tiếp có động thái lớn, nhưng mục tiêu lần này của bọn họ lại là đứa trẻ nhà Diệp gia kia, còn chỉ đích danh muốn sống, ngươi nói rốt cuộc bọn họ đang có ý đồ gì?" Tâm phúc cười khổ: "Hiện giờ Mật Tông chính là một đám điên rồ đầy lý trí, ai mà biết bọn họ muốn làm gì!

Nhưng, thế lực Thổ Phồn ngày càng lớn mạnh, khi giao chiến với Thổ Cốc Hồn do Khương tộc lập nên thì chiếm ưu thế tuyệt đối, e rằng Thổ Cốc Hồn sắp không chống đỡ nổi nữa rồi." Thánh Thượng đương kim dùng phép hoài nhu, viễn giao cận công, Thổ Phồn ở Tây Vực một mình xưng bá tự nhiên không phải chuyện tốt.

Tâm phúc suy nghĩ một chút, đầy lòng khó hiểu hỏi: "Đô Hộ, thuộc hạ có một chuyện không hiểu, không biết có nên hỏi không?" Tiết Nhân Quý khẽ cười một tiếng: "Ngươi muốn nói đứa trẻ nhà Diệp gia kia đột nhiên liên hệ với ta, muốn gặp mặt ở đây, mà ta tại sao lại đồng ý với đối phương?" Tâm phúc gật đầu mạnh: "Diệp gia không phải là gia tộc lớn gì, không có liên quan quá nhiều đến những thế lực như Quan Lũng Tập Đoàn, Sơn Đông Môn Phiệt, Giang Nam Sĩ Tộc, thuộc về gia tộc thương nhân bình thường, địa vị thấp kém." "Ngài là đại tướng quân chiến công hiển hách, địa vị cách biệt như trời vực, không thể vượt qua!

Đứa trẻ Diệp gia kia căn bản không thể tiếp xúc được với ngài mới đúng." Đây là chuyện tâm phúc khó hiểu nhất.

Tiết Nhân Quý lại nghe lời một đứa trẻ tám tuổi của gia tộc thương nhân, nửa đêm đến đây chờ đợi.

Phải biết rằng, Tiết Nhân Quý làm Đô Hộ, công việc bận rộn, bình thường đến thời gian nghỉ ngơi cũng ít ỏi đáng thương!

Nay lại đến đúng hẹn, thật sự khiến hắn ta khó hiểu.

Hơn nữa, Mật Tông Thổ Phồn cũng vô cùng coi trọng đứa trẻ Diệp gia này, không tiếc ngay cả khi Thổ Phồn đang giao chiến với Thổ Cốc Hồn, còn phái cao thủ ngầm đánh giết binh sĩ dưới trướng đại nhân Đô Hộ, để tạo điều kiện thuận lợi cho đoàn lính đánh thuê.

Điều này khiến tâm phúc có cảm giác hoang đường.

Cảm giác như trung tâm cơn xoáy lốc đêm nay chính là đứa trẻ Diệp gia này!

Tiết Nhân Quý u u nói: "Ngươi có tin trên thế giới có tiên không?" Tâm phúc ngây người: "Đô Hộ đại nhân, ngài sẽ không muốn trường sinh bất lão chứ?" Tiết Nhân Quý cười ẩn ý.

"Ngươi rất đúng giờ!" Phía sau, một giọng nói non nớt mà lại tang thương vang lên, khiến Tiết Nhân Quý và tâm phúc đều có chút kinh ngạc.

Vội vàng quay đầu lại, liền thấy một đứa trẻ tám tuổi đang bình thản tự nhiên nhìn họ.

Tim tâm phúc thắt lại, có chút căng thẳng liếm liếm môi khô khốc.

Đứa trẻ này thật sự chỉ mới tám tuổi?

Đôi mắt tang thương kia như thể đã trải qua vô số năm tháng trôi chảy, khiến hắn ta có cảm giác tự hổ thẹn như không có chỗ trốn.

"Diệp Thiên!" Tiết Nhân Quý nắm chặt danh cung Chấn Thiên Cung trong tay, cây cung này theo ông ta nhiều năm, từng lập vô số chiến công.

Năm đó, Thiên Sơn Xạ Điêu Vương Hạt Lợi Khả Hãn muốn thách

thức đế uy Thiên Triều, phái mười vạn quân Đột Quyết xâm lấn biên quan.

Hạt Lợi Khả Hãn thưởng thức nhất ba đại tướng Nguyên Long, Nguyên Hổ, Nguyên Phong dũng mãnh phi phàm, muốn phá quan nam hạ.

Mà ông ta chính là cầm cây cung này bắn, ba mũi tên liên phát, Long, Hổ, Phong ứng tiếng ngã xuống.

Lập tức, quân Đột Quyết sợ hãi hỗn loạn, lũ lượt đầu hàng.

Đại Đường giành được thắng lợi lớn, toàn quân vui mừng khôn xiết.

Sau này, "Tướng quân ba mũi tên định Thiên Sơn, chiến sĩ trường ca nhập Hán quan" trở thành ca dao được quân Đường truyền tụng lâu dài.

Chương 230

Nhưng lúc này, ngay cả khi nắm trong tay cây Chấn Thiên Cung này, ông ta cũng không dám khinh thường đứa trẻ tám tuổi này.

Đối phương chỉ đứng đó, đã mang lại cho ông ta một cảm giác áp bức cực lớn!

Loại cảm giác áp bức đáng sợ này vượt xa những đối thủ ông ta từng gặp trong những năm qua.

Tâm phúc tuy rằng căng thẳng, nhưng cảm giác không nhạy bén như Tiết Nhân Quý, ngược lại không có áp lực lớn đến vậy.

Diệp Thiên thản nhiên nói: "Diệp gia chỉ còn một mình tôi sống sót." Tiết Nhân Quý cho rằng Diệp Thiên trong lòng có oán khí, giải thích: "Tôi đã phái người qua đó, nhưng tiền tuyến bị cầm chân..." Diệp Thiên cắt ngang lời ông ta: "Ý tôi là, tôi cần tìm một nhóm bạn đời ưu tú, thay Diệp gia tôi khai chi tán diệp, nối dõi huyết mạch!" Tiết Nhân Quý trầm mặc.

Đồng thời cũng hiểu tại sao Diệp Thiên lại khoanh tay đứng nhìn, mặc cho Diệp gia bị diệt.

Sắc mặt tâm phúc của Tiết Nhân Quý có chút khó coi, trong lòng càng rợn người.

Đứa trẻ tám tuổi trước mắt này đơn giản là quá đáng sợ!

Đôi mắt tang thương hờ hững kia, đủ để nói lên rằng đối phương thật sự không hề quan tâm đến cái chết của cả gia tộc.

Theo ghi chép cổ thư, khi quốc gia không còn ra quốc gia, thiên hạ sẽ xuất hiện những yêu nghiệt như vậy họa loạn chúng sinh!

Chẳng lẽ... thiên hạ sẽ đại loạn trong tay Bệ hạ?

Mặc dù Bệ hạ anh minh thần võ, hùng tài vĩ lược, nhưng vì ngôi vị không chính đáng, giết huynh giam cha mà xưng đế.

Cho nên rất nhiều người ngầm muốn kéo Bệ hạ từ ngai rồng đó xuống!

Tiết Nhân Quý trầm giọng nói: "Những điều này đều là vấn đề nhỏ, chỉ cần những cô gái kia đồng ý, tự nhiên không có gì là không thể.

Trước đây ngươi nói ngươi có cách đẩy lùi đại quân Thổ Phồn, thu phục Tây Vực, có phải thật không?" Diệp Thiên thần sắc thản nhiên, rất có khí độ của người có mưu lược, bày binh bố trận.

"Tự nhiê..." Từ "nhiên" còn chưa kịp nói ra, sắc mặt Diệp Thiên đột nhiên biến đổi lớn, tràn đầy kinh hãi và khủng bố, nhìn chằm chằm vào bóng tối phía xa.

Tiết Nhân Quý và tâm phúc đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Diệp Thần vừa xuất hiện đã mang vẻ mặt thản nhiên, tỏ ra cực kỳ sâu sắc.

Nhưng hiện tại, cậu ta rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì, mà lại lộ ra vẻ mặt kinh hãi đến vậy?

Hai người đồng loạt nhìn theo ánh mắt Diệp Thiên, chỉ thấy bên bờ Hậu Cung Hồ nước trời một màu, có hai người đang lặng lẽ đứng.

Một nam một nữ.

Thiếu niên kia trông thanh tú, trên mặt mang nụ cười tươi sáng, thân thiện như thiếu niên nhà bên, vẻ ngoài vô hại.

Khuôn mặt tuấn tú mang cảm giác mong manh dễ vỡ, khiến người ta không khỏi muốn thương yêu quan tâm cậu ta.

Tiết Nhân Quý không cảm nhận được bất kỳ mối đe dọa nào từ

thiếu niên này, ánh mắt ông ta vượt qua thiếu niên, nhìn về phía cô gái phía sau cậu ta.

Chỉ thấy cô gái đó mặc váy dài màu vàng ngỗng, mặt như phù dung, da như ngưng chi, mày như trăng non, mắt như tinh tú, môi anh đào chúm chím kiều diễm như sắp nhỏ nước, khóe môi khẽ cong, khuôn mặt đẹp tuyệt trần.

Khoảnh khắc đó, ngay cả Tiết Nhân Quý vốn không mấy hứng thú với mỹ nữ, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh diễm.

Nhưng ông ta rất nhanh thu liễm tâm cảnh của mình, vì khí chất của cô gái này quá đỗi thanh lãnh, tựa như lưỡi đao sáng ngời của mùa thu, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ!

Cô gái này tuyệt đối không đơn giản, cũng khó trách Diệp Thiên lại cảm thấy sợ hãi cô ta.

Đợi đã.

Tiết Nhân Quý dường như nhận ra điều gì đó, mắt hổ đột nhiên trợn lớn, trên khuôn mặt chữ quốc uy nghiêm lóe lên một tia không thể tin nổi.

Bởi vì, ông ta phát hiện cô gái thần bí kia đang đứng sau thiếu niên, dáng vẻ cung kính, dường như rất kính sợ thiếu niên này.

Tất cả điều này đủ để chứng minh một điều, đó chính là thiếu niên này rất mạnh!

Mạnh đến mức phi lý!

Chỉ là thị lực của mình quá kém, không nhìn ra được thực lực của đối phương thôi.

Thân thể Tiết Nhân Quý khẽ run rẩy, một nỗi sợ hãi không tên dâng lên trong lòng.

Ông ta biết mình đã gặp phải một kẻ địch đáng sợ.

Ban đầu Diệp Thiên và vị Luân Hồi đại sư trong Mật Tông Thổ Phồn đã vô cùng đáng sợ, nay lại xuất hiện thêm một thiếu niên thần bí khó lường, điều này khiến cục diện Tây Vực trở nên càng lúc càng quỷ dị!

Tiết Nhân Quý đã dự đoán được vương triều mới sinh này sẽ đứng trước sóng gió bấp bênh!

Bão núi sắp đến, gió đã tràn khắp lầu!

Môi Diệp Thiên khẽ mấp máy, yết hầu chuyển động, như thể có xương cá mắc kẹt bên trong, khiến cậu ta mở miệng trở nên vô cùng khó khăn: "Diệp Thần, làm sao cậu có thể xuất hiện ở đây!" Đây là thế giới tiềm thức của cậu ta mà!

Người khác làm sao có thể xâm nhập vào đây?

Diệp Thần làm thế nào mà làm được?

Phải biết rằng, thế giới tiềm thức của cậu ta ký túc cửu thế luân hồi túc tuệ, có đủ loại cấm chế.

Cho dù là ở thời đại Mạt Pháp, thế giới tiềm thức của cậu ta cũng không nên như những người khác, có thể dễ dàng bị người ta mở ra, tùy ý xâm nhập!

Cảm giác bí mật bị phơi bày hoàn toàn trước mặt người khác thực sự quá khó chịu!

Điểm này, Trương Vô Nhiễm thấm thía.

Sau khi Lý Dịch nhìn thấy nội dung "YY" của cô, trong nháy mắt cô có ý muốn chết!

Nhưng, điều khiến Trương Vô Nhiễm càng không ngờ tới là.

Thế giới tiềm thức của Diệp Thiên lại đáng sợ đến vậy, chín sợi

xích trật tự khóa chặt lấy cánh cửa thế giới này, bất kỳ ngoại lực nào muốn tiến vào đều sẽ chịu trọng kích, bị quy tắc của thế giới này phản phệ.

Cô ta đã đích thân thử, nhưng không thành công.

Bởi vì sức mạnh tinh thần của Diệp Thiên vượt xa cô ta.

Trương Vô Nhiễm thậm chí không biết mình có thể thoát khỏi sự trói buộc của những xích trật tự kia không.

Cảm giác này thực sự khiến Trương Vô Nhiễm cảm thấy quá đau khổ.

Nhưng bây giờ, Bệ hạ chỉ đánh ra một dấu ấn, liền có thể dễ dàng phá bỏ giới hạn của thế giới này, tiến vào đây.

Nếu chỉ như vậy thì không tính là gì, Bệ hạ thậm chí còn dẫn cô ta cùng vào, đơn giản là đã phá vỡ nhận thức của cô ta.

Cũng chính vì lẽ đó, Trương Vô Nhiễm và Diệp Thiên đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc về việc Lý Dịch có thể xuất hiện ở đây.

Lý Dịch dường như hiểu ý của Diệp Thiên.

Lý Dịch không ngờ, Diệp Thiên lại biết cậu ta đang ở trong thế giới tinh thần của mình, chứ không phải chìm đắm trong ký ức quá khứ.

Tuy nhiên, điều khiến Lý Dịch cảm thấy có chút ngạc nhiên là.

Thế giới tiềm thức của Diệp Thiên này vô cùng hoàn chỉnh và chân thực, logic nhân quả trong đó rất chặt chẽ.

Mặc dù có chút sai lệch so với thế giới hiện thực, nhưng trong thế giới này lại có thể tự do.

Điều này hoàn toàn khác với thế giới tiềm thức của Trương Vô Nhiễm.

Thế giới tiềm thức của Trương Vô Nhiễm không biết có phải bị ô nhiễm quá nghiêm trọng hay không, cực kỳ hỗn loạn.

Diệp Thiên thấy Lý Dịch không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn mặt hồ, nhíu mày: "Diệp Thần, cậu..." Lý Dịch giơ tay cắt ngang lời Diệp Thiên, thản nhiên nói: "Cậu sẽ không có sở thích kỳ lạ gì chứ?

Mỗi lần xuất hiện đều là hình dạng đứa trẻ tám tuổi sao?" Diệp Thiên sững sờ.

Sau đó lạnh lùng nói: "Đó chỉ là trùng hợp!" Mỗi lần xuất hiện đều là hình dạng đứa trẻ tám tuổi?

Tiết Nhân Quý lặng lẽ nhai kỹ câu nói của Lý Dịch, nỗi kinh hãi trong lòng ngày càng đậm.

Diệp Thiên sẽ không thật sự không phải người chứ?

Diệp Thiên hít sâu một hơi.

Chương 231

Mặc dù thế giới này là thế giới tiềm thức của cậu ta, không liên quan đến thế giới thực.

Nhưng, nếu bị Lý Dịch phá vỡ bố cục, sẽ gây ảnh hưởng cực lớn đến hồn thể của cậu ta.

Đặc biệt là đối với tiến độ giác tỉnh A Lại Da Thức sẽ giảm mạnh!

Trong thế giới tiềm thức, suy diễn kiếp trước, nếu một phần trong đó không khớp với kiếp trước, thì sẽ giác tỉnh phần sức mạnh đó.

Năm đó cậu ta bị phong ấn trong Cửu Long Áp Quan, chính là đang làm việc này.

"Cậu rốt cuộc muốn làm gì!" Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ hỏi.

Trải qua Đế Âm Ấn tôi luyện, hồn thể Lý Dịch đặc biệt ngưng thực, cho dù đây là sân nhà của cậu ta, e rằng giao chiến cũng sẽ bất lợi cho cậu ta.

Lý Dịch lộ ra nụ cười ôn hòa: "Chỉ là vào chơi thôi." "Chơi?" Diệp Thiên dường như nghĩ đến điều gì, lạnh lùng nói: "Mục đích thực sự của cậu là muốn lấy được mảnh vỡ còn thiếu của Bách Tịch Đao phải không?" Bách Tịch Đao bị thiếu mảnh vỡ?

Chuyện này nằm ngoài dự đoán của Lý Dịch.

"Cậu biết mảnh vỡ đó ở đâu không?" Diệp Thiên cười lạnh: "Đương nhiên rồi, Bách Tịch Đao vốn dĩ là do tôi đúc tạo mà thành, mảnh vỡ kia thực chất là phần liệu thừa ra sau khi đúc tạo tiền thân của Bách Tịch Đao.

Nhưng cậu đã biết chuyện mảnh vỡ này, vậy thì cũng biết nguyên

nhân thực sự vì sao Võ Mị Nương từ một ni cô cuối cùng lại trở thành nữ hoàng đế rồi chứ!" Lý Dịch thật sự không biết điều này.

Nhưng vẫn phải giả vờ.

"Đương nhiên rồi!" Lý Dịch mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh.

Diệp Thiên thầm nghĩ, mọi chuyện quả nhiên đúng như mình suy đoán!

Đối phương đã giết hậu bối Diệp Thần của cậu ta, cướp đi Bách Tịch Đao mà cậu ta mang theo, lại còn có khả năng tiến vào tiềm thức của người khác, điều này đủ để chứng minh đối phương đã từng tiềm nhập vào thế giới tiềm thức của Diệp Thần!

Diệp Thần đã từng tiến vào cổ mộ của cậu ta, tự nhiên cũng đã nhìn thấy tượng Phật Võ Tắc Thiên, tất cả những dấu vết này đều cho thấy bí mật trong cổ mộ của cậu ta đã bị đối phương khám phá!

Nghĩ đến đây.

Diệp Thiên hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra con bài của mình: "Nếu cậu giúp tôi suy diễn ra toàn bộ quá trình của kiếp trước, tôi có thể giao mảnh vỡ Bách Tịch Đao cho cậu!

Ngoài ra, tôi có thể nợ cậu một ân tình, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cậu!" Lý Dịch cười thuần khiết: "Nghe có vẻ không tệ, nhưng cậu hiện tại hình như quá yếu rồi, căn bản không đủ tư cách để đàm phán giao dịch với tôi." Trong tay Lý Dịch, Bách Tịch Đao rung chuyển, ánh đao chói lọi đẹp như dải ngân hà: "Giao dịch cần hai bên có con bài ngang bằng, mà cậu hiển nhiên còn chưa đủ tư cách!" Diệp Thiên khẽ cười một tiếng, phía sau xuất hiện ba nghìn cổ kiếm cùng kêu, đúc thành một vầng trăng cổ màu xanh.

Trảm Thần Kiếm Hoàn lại vào khoảnh khắc này bùng phát ra sức

mạnh kinh người!

Từng vòng gợn sóng lan tỏa, bao phủ từng tấc góc trong thế giới tiềm thức này.

Thế giới tiềm thức này bị ấn nút tạm dừng, chỉ có thời gian của Lý Dịch và Diệp Thiên là vẫn trôi qua.

"Đây là thế giới tiềm thức của tôi, tôi mới là chúa tể!" Diệp Thiên lấy lại bá đạo của mình, ngạo nghễ đứng thẳng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lý Dịch.

Lý Dịch thu Bách Tịch Đao lại, nụ cười càng thêm rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng như trăng sáng: "Được, tôi đồng ý rồi!" "Hợp tác vui vẻ!" Diệp Thiên cười gật đầu, tiếp tục nói: "Võ Mị Nương lúc này bất quá chỉ là một ni cô, nhưng cô ta mang khí vận đế vương.

Theo suy đoán của tôi, kiếp trước tôi hẳn là đã dẫn cô ta đến Tây Vực, tìm được Đế Âm Ấn Thạch Khắc dưới trướng Dịch Thiên Đế, cho nên mới khiến cô ta trở thành nữ hoàng đế đầu tiên trong lịch sử Huyền Quốc!" Đế Âm Ấn?

Lý Dịch nghe thấy từ này trong lòng khẽ động.

Thứ này cậu ta cũng có mà!

Tuy nói là mỹ nữ tốt bụng lấy mạng ra tặng, nhưng đối với kết cục thì chẳng có gì thay đổi.

Nhưng Đế Âm Ấn Thạch Khắc là thứ gì?

Lý Dịch không hỏi.

Sợ lộ tẩy.

Lý Dịch nói: "Đế Âm Ấn Thạch Khắc cụ thể ở Tây Vực chỗ nào?" "Võ Tắc Thiên tin Phật, cậu hẳn phải biết chứ?" Diệp Thiên không trả lời Lý Dịch, mà lại dẫn ra một chủ đề khác.

Lý Dịch chợt nhớ đến ngôi cổ mộ mà Diệp Phàm đã tiến vào trong tiềm thức!

Thông qua Diệp Phàm, cậu ta nhìn thấy Diệp Thần tiến vào tổ mộ Diệp gia, nhìn thấy tượng Quan Âm tọa của Võ Tắc Thiên!

Võ Tắc Thiên tin Phật, tự nhận mình là Di Lặc Phật chuyển thế, đây là chuyện rất nhiều người đều biết.

Nhưng, trong tổ mộ Diệp gia đó, lại là một pho tượng Quan Âm tọa, điều này lại khiến người ta khó hiểu.

"Biết!" Lý Dịch nói ngắn gọn súc tích, không chịu tiết lộ quá nhiều thông tin, để tránh lộ ra việc mình thực ra không hề hiểu rõ đoạn lịch sử này.

Lời nói nhiều tất có sai sót.

Diệp Thiên sau khi nhận được hồi đáp của Lý Dịch, quả nhiên tiếp tục nói: "Võ Mị Nương cô ta thích nhất là khắc tượng Phật theo hình dáng của mình, thậm chí còn tự nhận mình là Di Lặc Phật chuyển thế.

Cậu có biết tại sao cô ta lại tự nhận mình là Di Lặc Phật, chứ không phải Phật khác không?" Lý Dịch thản nhiên nói: "Chẳng qua là thế nhân nhìn thấy những điều mà số mệnh cô ta đã định phải thấy thôi!" Đây là một câu trả lời "vạn kim du" (phổ biến dùng cho mọi trường hợp), nói ra mà cơ bản chẳng có gì khác biệt so với không nói!

Dù sao Lý Dịch đối với đoạn lịch sử không được ghi lại trong sử sách và cổ tịch này cũng không hiểu rõ.

Tự nhiên không thể nói quá cụ thể.

Diệp Thiên gật đầu tán thành, nói: "Không sai, cô ta tuy sau này trở thành một đại nữ đế, nhưng cô ta rốt cuộc chỉ là một quân cờ bị người khác khống chế!

Phật môn từng bịa ra một câu chuyện như thế này, truyền thuyết rất lâu về trước, Thích Ca Mâu Ni Phật dẫn chúng đệ tử ra ngoài hóa duyên, gặp một đám trẻ con.

Bọn trẻ đang chơi cát bên đường, bận rộn không ngớt, đối với Phật Tổ đại giá quang lâm thị mà không thấy.

Chỉ có một cô bé rất đáng yêu, nửa đùa nửa thật bốc một vốc cát từ dưới đất, đi đến trước mặt Thích Ca Mâu Ni, đặt cát vào bát ăn của Phật Tổ.

Thích Ca Mâu Ni khách khí chấp nhận món bố thí đặc biệt này.

Đại đệ tử Xá Lợi Phất khá tức giận, thầm nghĩ đứa trẻ con này quá đáng, dám dùng cát đùa cợt Phật Tổ!

Thế là hỏi Thích Ca Mâu Ni, Sư tôn, vừa nãy cô bé đó mạo phạm ngài như vậy, ngài sao lại không hề tức giận, ngược lại còn để mặc cô ta làm loạn?

Thích Ca Mâu Ni mỉm cười nói: Cô gái này mấy trăm năm sau, sẽ làm vua ở Đông Chấn Đán Quốc.

Bây giờ nếu ta không chấp nhận cát của cô ta, tương lai cô ta sẽ cố gắng phá hoại Phật pháp.

Ta chấp nhận cát của cô ta, để cô ta kết thiện duyên, tương lai khi làm vua sẽ hoằng dương Phật pháp.

Đông Chấn Đán Quốc, chính là chỉ Huyền Quốc; đứa trẻ con dùng cát đùa cợt Phật Tổ kia, chính là chỉ Võ Tắc Thiên.” Lý Dịch thản nhiên nói: “Chỉ là gượng ép gán ghép thôi.” Diệp Thiên cười nói: “Đúng vậy.

Nhưng Tây Vực quả thực có một cao tăng từng được truyền thừa của Dịch Thiên Đế, sau khi tọa hóa đã hình thành một ngôi Phật mộ!

Đế Âm Ấn Thạch Khắc chính là ở trong ngôi Phật mộ đó!" "Cậu định đưa Võ Mị Nương đến Tây Vực tìm ngôi Phật mộ này sao?" Lý Dịch nói: "Cậu bây giờ và Võ Tắc Thiên hẳn là không có quan hệ gì, định dùng thủ đoạn gì để đưa cô ta qua đó?" Thời gian xung quanh bắt đầu trôi chảy trở lại, Trương Vô Nhiễm và Tiết Nhân Quý đều thoát ra khỏi trạng thái đó, ngơ ngác nhìn Lý Dịch và Diệp Thiên.

Tiết Nhân Quý không có cảm giác gì nhiều, chỉ cảm thấy xung quanh có chút không hòa hợp.

Nhưng Trương Vô Nhiễm, với cảm giác tinh thần mạnh hơn ông ta, thì lại khác, khuôn mặt cô ta tái mét.

Thời gian ở đây vừa rồi bị đóng băng!

Tuy không phải thế giới thực, nhưng có thể làm được điều này, e rằng chỉ có một người!

Trương Vô Nhiễm nhìn Lý Dịch và Diệp Thiên, hai người dường như đang nói chuyện rất vui vẻ, ra vẻ huynh đệ tốt.

Nhưng trước đó lại có cảm giác ngấm ngầm đối đầu.

Trương Vô Nhiễm trong lòng khó hiểu, nhưng không nói gì thêm.

Diệp Thiên nhìn Trương Vô Nhiễm và Tiết Nhân Quý, giải thích: "Cho nên mới cần sự giúp đỡ của đại tướng quân Tiết Nhân Quý, có ông ấy ở đó, tiếp cận một ni cô sống trong chùa, tự nhiên không thành vấn đề.

Tây Vực hiện giờ do Thổ Phồn nắm giữ, với thế lực của bọn họ, chúng ta muốn tiến vào Tây Vực, e rằng cần một lượng lớn quân đội hộ tống mới được!" Lý Dịch thong thả nói: "Đương nhiên, có đại tướng quân Tiết Nhân Quý ở đây, đây cũng không phải vấn đề gì.

Mấu chốt là, cường giả bên Mật Tông, cậu có thể chống lại trong phạm vi logic hợp lý không?" Diệp Thiên tự nhiên biết Lý Dịch đang

nói gì.

Đây là thế giới tiềm thức của cậu ta, ở mức độ lớn sẽ bị tinh thần của cậu ta khống chế, từ đó có được kết cục không tồn tại trong lịch sử.

Mục đích của cậu ta là suy diễn con đường đã đi của kiếp trước, nếu dựa vào phương thức không phù hợp logic này để giết chết cường giả Mật Tông Thổ Phồn, tự nhiên sẽ không có tác dụng gì cho việc suy diễn.

Mọi thứ đều coi như công cốc.

"Ý cậu là sao?" Lý Dịch cười nói: "Rất đơn giản, chúng ta có thể liên thủ với cường giả Mật Tông!

Bọn họ e rằng cũng đang tìm Đế Âm Ấn Thạch Khắc mà Đại sư Mật Tông để lại, dù sao đó cũng là bí bảo do Dịch Thiên Đế truyền xuống, vô cùng quý giá.

Chương 232

Nhưng bọn họ hiển nhiên không biết vị trí cụ thể, nếu không cũng sẽ không giết cả gia đình cậu." Diệp Thiên vuốt cằm: "Trong thế giới thực, kiếp trước của tôi hẳn cũng làm như vậy." "Chỉ là tôi quên mất ai đã giúp tôi đến Phật Mộ, tìm thấy bí bảo Đế Âm Ấn Thạch Khắc." "Tuy nhiên, khả năng cường giả Mật Tông liên thủ với chúng ta là cực thấp.

Bởi vì ngôi mộ Phật này vốn là tổ tiên của họ để lại, làm sao có thể chia sẻ với người ngoài được?" Lý Dịch ánh mắt bình tĩnh: "Chẳng qua là lợi ích chưa đủ lớn thôi." "Võ Mị Nương đã có duyên với Phật Mộ, điều đó cho thấy việc mở Phật Mộ cần cô ta làm chìa khóa.

Chúng ta chỉ cần mang theo chìa khóa là có thể cùng họ tiến vào." "Ý cậu là, đợi sau khi vào mộ, rồi sẽ giết cường giả Mật Tông?" Diệp Thiên lập tức hiểu ý Lý Dịch: "Phật Mộ dù sao cũng là do cao tăng Mật Tông để lại, bên Mật Tông chắc chắn hiểu ngôi mộ này hơn chúng ta.

Nếu họ lợi dụng cơ quan trong mộ để đối phó chúng ta, e rằng chúng ta vẫn sẽ ở thế yếu." Diệp Thiên lộ vẻ lo lắng.

Lý Dịch cười lạnh, không vạch trần ý đồ thật của cậu ta.

Chẳng qua là muốn anh xuất thêm một phần sức lực thôi.

"Tôi đã nói sẽ giúp cậu, tự nhiên sẽ quét sạch những chướng ngại này." Lý Dịch dừng lại một chút, nụ cười dần biến mất: "Đương nhiên, có vượt quá giới hạn hay không, thì đó không phải là thứ tôi có thể kiểm soát." Diệp Thiên trầm mặc một lát, rồi nói: "Tùy cậu, cùng lắm thì khởi động lại!" Hai người nói chuyện khiến Tiết Nhân Quý và

Trương Vô Nhiễm mù tịt.

Trương Vô Nhiễm tuy biết Võ Mị Nương, nhưng Phật Mộ là cái gì?

Còn có 'khởi động lại'?

Sao toàn là những kiến thức mù mờ của cô vậy?!

Diệp Thiên nhìn Tiết Nhân Quý, trong con ngươi tinh anh, lóe lên một tia sáng: "Đưa chúng tôi đi tìm Võ Mị Nương, tôi có thể giúp ông đánh lui Thổ Phiên!" Bởi vì Diệp Thiên vì giữ sự tinh tế, nên không sử dụng nhiều sức mạnh.

Vì vậy Tiết Nhân Quý không bị tinh thần khống chế của Diệp Thiên xâm thực quá nhiều, vẫn có suy nghĩ và phán đoán của riêng mình.

"Thổ Phiên hiện tại đang chinh chiến khắp Tây Vực, còn chưa có thời gian đến xâm phạm Đại Đường chúng ta!" "Hơn nữa, Đại Đường chúng ta thực lực hùng hậu, hà cớ gì phải sợ mấy tên man di Thổ Phiên!" Diệp Thiên lạnh lùng nói: "Đại tướng quân, ông hẳn phải biết cục diện hiện tại." "Vương triều mới lập, tứ phía bất ổn, sức mạnh vốn đã phân tán khắp nơi để trấn áp phản quân." "Tề Thiện Hành dẹp loạn Liêu Nhân, loạn Bá Châu Sơn, chiến Tùng Châu, chiến tranh giữa Tây Đột Quyết Ất Tư Đốt Lục Khả Hãn và Kích Điệt Lợi Thất Khả Hãn đã tiêu hao lượng lớn tinh lực của Đại Đường." "Giờ đây đại quân Thổ Phiên thế không thể đỡ, liên tiếp diệt mấy quốc gia.

Cộng thêm việc họ rất quen thuộc với Tây Vực, Đường quân nếu tiến vào Tây Vực, e rằng sẽ bị thủy thổ bất phục, ảnh hưởng chiến lực." "Huống hồ khí hậu Tây Vực vô cùng khắc nghiệt, người chưa từng đến đó trong thời gian ngắn khó mà thích nghi, thậm chí có thể chết vì thế!" "Quan trọng nhất là tuyến tiếp tế, ba quân chưa động lương thảo đã đi trước.

Đường đi Tây Vực xa xôi, lương thảo của Đại Đường muốn theo kịp cực kỳ khó khăn." "Thổ Phiên lúc này chiếm thiên thời địa lợi, tuy tổng hợp thực lực thấp hơn Đại Đường, nhưng thực sự đánh nhau thì hươu chết về tay ai còn chưa chắc chắn." Những điều Diệp Thiên nói Tiết Nhân Quý tự nhiên đều biết, chỉ là ông ta nghi ngờ việc Diệp Thiên có thể giúp mình thắng Thổ Phiên.

"Không biết các hạ có mưu kế lợi hại nào, có thể đánh bại đại quân Thổ Phiên?" Diệp Thiên kiêu ngạo cười một tiếng: "Kế mưu chẳng qua là hành động bất đắc dĩ mà kẻ yếu mới dùng, cường giả đều trực tiếp đè bẹp!" "Cậu lẽ nào có thể một mình chống lại cả đại quân Thổ Phiên?

Sao có thể chứ!" Tiết Nhân Quý ngẩn ra.

Mặc dù Diệp Thiên có rất nhiều điều kỳ dị phi phàm, nhưng hai quân giao chiến, dưới sự xung kích của mấy chục vạn người, sức mạnh cá nhân là vô cùng yếu ớt.

Theo ông ta thấy, dù là Hạng Vũ hay Quan Vũ những nhân vật lừng danh đó, cũng không thể lấy một địch vạn!

Nếu không Hạng Vũ cũng không thể tự vẫn ở Ô Giang.

Lý Dịch thì rất tán đồng lời nói của Tiết Nhân Quý.

Dưới quy tắc mạt pháp, con người là không thể lấy một địch vạn.

Trừ khi không làm người.

Trở thành cương thi và lệ quỷ cấp cao!

Càng giết càng mạnh, mấy chục vạn đại quân chẳng qua là thức ăn!

Diệp Thiên nhàn nhạt nói: "Ông làm không được, không có nghĩa là người khác cũng làm không được!" "Đừng dùng tầm nhìn hẹp hòi

của ông mà phán đoán thế giới!" Bát canh gà độc này đổ xuống, người bình thường nói không chừng đã dao động rồi.

Lý Dịch chỉ đứng bên cạnh im lặng, muốn xem Tiết Nhân Quý phản ứng thế nào.

Theo ghi chép lịch sử, năm 670, Tiết Nhân Quý đại bại mà về, từ đó chiến tranh giữa Đại Đường và Thổ Phiên cũng bước vào thời kỳ hòa hoãn.

Sau đó một thời gian dài không bùng phát chiến tranh quy mô lớn.

Tức là, Diệp Thiên để mô phỏng mức độ tương đồng với kiếp trước cao hơn, không thể giúp Tiết Nhân Quý thắng trận chiến này.

Trong thế giới vốn dĩ hư ảo này, làm vậy hoàn toàn vô nghĩa.

Lý Dịch thầm nghĩ, Tiết Nhân Quý này dù sao cũng chỉ là sinh mệnh thể trong tiềm thức của Diệp Thiên, chứ không phải Tiết Nhân Quý thật sự, bị bát canh gà độc này làm hại cũng không phải không thể.

Nhưng điều khiến Lý Dịch hơi ngạc nhiên là, Tiết Nhân Quý lại không bị lừa.

Mà trầm giọng nói: "Trừ khi cậu chứng minh cho tôi thấy cậu có thực lực này, nếu không tôi không thể giúp cậu!" Diệp Thiên nhìn Lý Dịch, cười ha ha nói: "Diệp Thần, trình diễn cho ông ta thấy thực lực của cậu đi!" Lý Dịch trợn tròn mắt: "Cậu nói gì vậy!

Tôi chỉ là một thanh niên bình thường, có thực lực gì để mà trình diễn chứ?" Diệp Thiên ngẩn ra, bất đắc dĩ nói: "Đừng có giả vờ nữa, sớm tiến vào Phật Mộ mới là chuyện lớn!" Lý Dịch không động.

Diệp Thiên có chút lúng túng.

Tiết Nhân Quý cau mày, ngụ ý làm một cử chỉ với tâm phúc.

Tâm phúc hiểu ý, miệng phát ra một tiếng kêu the thé.

Xung quanh vang lên tiếng áo giáp xủng xoảng, từng tinh binh cường tướng trang bị đầy đủ lập tức bao vây Lý Dịch ba người.

Tiết Nhân Quý lùi ra khỏi vòng vây, mặc dù mấy ngàn người vây Lý Dịch và những người khác kín như bưng, nhưng ông ta vẫn không hề chủ quan.

Bởi vì ba người này không phải người thường, nếu họ liều mạng muốn đồng quy vu tận với ông ta, ba ngàn tinh binh này chưa chắc đã ngăn được cái chết của ông ta.

Cơ thể con người yếu ớt đến mức nào, ông ta rõ hơn ai hết.

Ông ta có thể từ một tiểu binh trở thành đại tướng quân, không chỉ dựa vào binh pháp võ lực, mà còn cả sự cẩn trọng!

Táo bạo và cẩn trọng, mới có thể thành tựu đại nghiệp.

Phía sau Tiết Nhân Quý, ba hàng cung thủ giương cung nhắm vào ba người.

Đặc biệt Lý Dịch bị tập trung chăm sóc.

Tiết Nhân Quý đã trải qua nhiều sóng gió lớn, tự nhiên nhìn ra thiếu niên trông vô hại nhất này mới là người đáng sợ nhất trong ba người!

Trên mặt Diệp Thiên hiện lên nụ cười trêu tức, nhún vai: "Xem ra ông không tin tôi!" Tiết Nhân Quý ánh mắt ngưng trọng, toát ra một tia hung ác: "Triển khai Long Môn Trận!" Tâm phúc trong lòng chấn kinh.

Long Môn Trận, là trận pháp được ghi chép trong Thiên Thư Vô Tự của Huyền Nữ Thiên Thánh, uy lực vô cùng, từng lập kỳ công trên sa trường.

Hơn nữa Long Môn Trận cần bảy vạn tinh binh mới có thể bày ra,

ít người thì không thể bày được.

Chẳng trách, đại tướng quân lại điều động nhiều lính thổi cơm đến đây, hóa ra đã sớm chuẩn bị dùng Long Môn Trận này!

Nhưng, đối phương chỉ có ba người thôi mà!

Quân lệnh như sơn.

Tâm phúc trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng không dám lơ là, giơ quân kỳ lên, bắt đầu chỉ huy bố trận.

Tiết Nhân Quý tay cầm Phương Thiên Họa Kích, mắt hổ như điện, khí thế bức người!

Diệp Thiên thấy tinh binh xung quanh ngày càng nhiều, không khỏi cau mày.

Diệp Thiên nhìn Lý Dịch: "Cậu không định ra tay sao?" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Yên tâm đi, chúng ta không cần động thủ!" "Không cần?" Diệp Thiên cười lạnh, chỉ vào Long Môn Trận đã thành hình: "Long Môn Trận này không phải người thường có thể phá giải được đâu!" Lý Dịch thản nhiên tự đắc: "Hoảng cái gì?

Tôi nói không sao là không sao." Diệp Thiên lạnh hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Cùng lắm thì khởi động lại thôi.

Tiết Nhân Quý thấy Long Môn Trận thành, tảng đá lớn trong lòng mới rơi xuống.

Có Long Môn Trận này, đối phương có mọc cánh cũng khó thoát!

"Diệp Thiên, đã nói cậu một mình có thể địch vạn quân, vậy hãy tự mình chứng minh cho tôi xem!" Không đợi Diệp Thiên trả lời, Tiết Nhân Quý quát lớn: "Giết!" Mũi tên như mưa, che khuất ánh trăng, trong nháy mắt trước mắt mọi người tối sầm lại.

Trương Vô Nhiễm khẽ nhíu mày.

Kịch bản dường như phát triển hơi nhanh thì phải!

Cô tuy là cường giả Cầm Tâm Cảnh, nhưng muốn giết xuyên qua bảy vạn tinh binh này quả thực là chuyện viễn vông!

Cô đâu phải là những tàn phẩm thượng cổ ngầu lòi nhờ sức mạnh thiên địa, hay là đại lão luân hồi chín kiếp như Diệp Thiên.

Cô chỉ là một nữ sinh nhỏ thích đọc tiểu thuyết thôi mà.....

Tại sao lại phải chịu đựng nguy hiểm như vậy?

“Bệ hạ, tôi sợ!” Trương Vô Nhiễm đến gần Lý Dịch, trợn đôi mắt to tròn long lanh, cẩn thận nói.

Thắng rồi!

Chương 233

Lý Dịch nắm chặt tay!

"Còn học tôi nữa là tôi đập lệch đầu cô bây giờ!" Mình giả vờ yếu cũng thôi đi, thuộc hạ cũng học theo anh à?

Trương Vô Nhiễm có chút tủi thân: "Tôi đây không phải muốn trở nên ưu tú hơn sao?

Nếu có được một phần tỉ thực lực của Bệ hạ, tôi cũng đã mãn nguyện rồi!" "Học được tốt đấy, sau này không được học nữa!" Lý Dịch buông nắm đấm, cầm Bách Tịch Đao nhàn nhạt nói.

Trương Vô Nhiễm thấy Lý Dịch dường như có xu hướng động đao, ngoan ngoãn nói: "Dạ biết!" Lý Dịch che Trương Vô Nhiễm phía sau, Bách Tịch Đao trong tay xoay tròn, gạt bay phần lớn mũi tên.

Nhưng vì mưa tên quá dày và nhanh, vẫn có không ít mũi tên rơi vào người anh.

Tuy nhiên, giây lát sau, chuyện khiến Tiết Nhân Quý và những người khác kinh hãi vô cùng đã xảy ra!

Mũi tên lại bắn ra tia lửa trên người Lý Dịch!

Có mũi tên thậm chí còn bị gãy!

"Sao có thể!" Tiết Nhân Quý nuốt nước bọt, Phương Thiên Họa Kích trong tay không ngừng run rẩy.

Tiết Nhân Quý từng thấy cao thủ luyện công phu hoành luyện đến đại thành, nhưng cũng không thể đỡ được mũi tên bắn ra từ cung mạnh!

Chẳng lẽ là phép che mắt?

Những thuật sĩ giang hồ lừa đảo đó có thể làm ra nhiều chuyện tưởng chừng không thể tin được, ví dụ như dùng một sợi dây thừng leo lên trời, nhưng khi chọc thủng thì cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Tiết Nhân Quý không tin điều tà, mạnh mẽ dùng sức, cơ bắp hai tay cuồn cuộn, giống như sắt thép.

"Hừ!!!" Tiết Nhân Quý gầm lên giận dữ, hai chân mạnh mẽ đạp xuống, kéo căng Chấn Thiên Cung.

Vút!!!

Mũi tên đúc từ tinh cương mang theo sức mạnh kinh thiên động địa, trong tích tắc đã bắn thẳng vào giữa trán Lý Dịch!

Nhưng.

Giây lát sau, chuyện khiến Tiết Nhân Quý càng thêm tuyệt vọng đã xảy ra.

Đầu mũi tên tinh cương do lực lớn mà trực tiếp gãy đôi, còn trán Lý Dịch không hề để lại dù chỉ một vết hằn trắng!

Tâm phúc kinh hãi kêu lớn: "Không!

Sao có thể!

Tuyệt đối không thể!" "Sao có thể có người chịu được một mũi tên của tướng quân!" Tâm phúc từng tận mắt nhìn thấy, Tiết Nhân Quý một mũi tên bắn xuyên giáp sắt!

Thân thể huyết nhục làm sao có thể đỡ được mũi tên này?

Lính thổi cơm cũng bị cảnh tượng này chấn động, từng người căng thẳng nhìn Lý Dịch.

Nhưng vì quân kỷ nghiêm minh của họ, không xảy ra xáo động nào.

Tiết Nhân Quý nghiến răng ken két, ánh mắt đầy chấn động, ông ta biết, đây tuyệt đối không phải phép che mắt.

Mà là sự thật tồn tại!

Tiết Nhân Quý từng chữ một nói: "Cậu là tiên nhân?" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Không phải, chẳng qua chỉ là một người bình thường khỏe mạnh hơn một chút thôi." Tiết Nhân Quý trầm mặc.

Diệp Thiên từ ngọn núi đá bên cạnh đi ra, nhìn ánh mắt Lý Dịch cũng hơi ngưng trọng.

Sức phòng ngự của đối phương quả thực có hơi vượt quá tiêu chuẩn rồi.

Cậu ta nhìn rất rõ, đối phương không sử dụng sức mạnh khác, mà là dùng thân thể thuần túy để đối kháng mũi tên của Tiết Nhân Quý.

Ngay cả cậu ta cũng không làm được điều này.

Lý Dịch nhìn Tiết Nhân Quý, nhàn nhạt nói: "Giờ ông có thể tin chúng tôi có khả năng rồi chứ?" Tiết Nhân Quý dùng sức gật đầu: "Tôi tin rồi!

Tôi có thể giúp các cậu!" Lý Dịch không khỏi thở dài.

Quả nhiên, võ lực vĩnh viễn là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề.

Nếu võ lực không giải quyết được, thì nhất định là võ lực bạn nắm trong tay không đủ.

Rõ ràng anh chỉ muốn dùng thủ đoạn hòa bình, tại sao lại buộc anh phải dùng võ lực chứ?

Lý Dịch nho nhã nói: "Vậy làm phiền tướng quân đưa chúng tôi đi gặp Võ Mị Nương." "Được!" Tiết Nhân Quý tỏ vẻ rất khách khí, dù sao tình thế mạnh hơn người.

Co duỗi được mới là bản sắc đàn ông!

Tiết Nhân Quý nghĩ một lát rồi nói thêm: "Nhưng Võ Mị Nương hiện đang ở Cảm Nghiệp Tự Trường An, cầu phúc cho Bệ hạ." "Bệ hạ trước đây rất sủng ái cô ta, mặc dù thời gian này ít quan tâm đến cô ta, cơ bản rất ít khi đến Cảm Nghiệp Tự thăm nom.

Tuy nhiên, dù là vậy, muốn đưa cô ta ra ngoài e rằng cũng phải tốn một phen trắc trở." Lý Dịch lộ ra nụ cười thâm sâu khó dò: "Chuyện này tôi tự có cách, Đô hộ đại nhân chỉ cần để tôi vào Cảm Nghiệp Tự là được!" "Được!" Tiết Nhân Quý không chút do dự, trực tiếp đồng ý.

Theo ông ta thấy, Lý Dịch là người có đại bản lĩnh, tự nhiên có thể làm được những việc người thường không thể.

Cảm Nghiệp Tự.

Nơi đây hương hỏa thịnh vượng, kéo dài không dứt.

Trạm trổ xà gồ, vàng son lộng lẫy, thể hiện sự hùng vĩ của Phật gia một cách trọn vẹn.

Ngôi chùa này bắt nguồn từ thời Nam Triều, do Lương Võ Đế Tiêu Diễn tự biên tự diễn, tự mình trói mình, để các đại thần lấy tiền chuộc mình về, sau đó dùng số tiền chuộc đó để xây dựng.

Chính vì có những Phật tử thành kính như Lương Võ Đế mà mới có "Nam triều tứ bách bát thập tự, bao nhiêu lầu các trong làn mưa khói." cảnh tượng thịnh vượng.

Giờ đây, một vị đế vương tương lai đang quỳ dưới tượng Phật vàng, thành kính cầu nguyện.

Người này dung mạo đoan trang tú lệ, giữa hàng mày mang vẻ quý khí tao nhã.

Người này tự nhiên chính là Võ Mị Nương!

Nhưng những ngày tháng thanh đèn cổ Phật, khô tọa trên đài sen

này, tự nhiên là vô cùng khó chịu.

Võ Chiếu không chịu nổi sự cô tịch trong lòng, liền tìm cơ hội lén lút rời chùa, xuống núi du ngoạn một phen.

Võ Mị Nương vừa xuống núi không lâu, liền gặp phải một đám lưu manh.

Đám lưu manh này thấy Võ Mị Nương xinh đẹp, lại nảy sinh ý đồ xấu, cười hì hì vây Võ Mị Nương ở giữa.

Trong đó một tên cầm đầu đưa bàn tay heo thối ra, cười hắc hắc: "Tiểu nương tử, cô thơm quá!" "Tôi vừa nhìn thấy cô đã biết, cô nhớ đàn ông rồi, hay là để các ca ca giúp cô… hắc hắc hắc!" "Đại ca, ở đây cũng không có người ngoài, hoang sơn dã lĩnh, anh em mình cùng lên thôi!" Những tên khác có chút không chờ được, thúc giục.

"Ha ha ha!

Được!

Tiểu nương tử này da dẻ thật mịn màng, chỉ chạm nhẹ một cái là tôi không chịu nổi rồi!" Cả bọn cười khoái trá, không hề kiêng dè Võ Mị Nương chút nào.

Nơi đây địa thế hẻo lánh, căn bản không cần lo lắng sẽ có người phá hỏng chuyện tốt của bọn chúng.

Võ Mị Nương mặt trắng bệch, cô chỉ muốn ra ngoài tản bộ, đâu ngờ dưới chân núi chùa lại gặp phải bọn cướp!

Nhưng cô vẫn khá bình tĩnh, đối mặt với sự quấy nhiễu của lưu manh, cô quát lớn: "Tôi là phi tử của Hoàng đế, các ngươi dám động vào tôi, không sợ liên lụy gia đình sao?" Tên lưu manh cầm đầu vẻ mặt khinh thường, cười hì hì nói: "Tiểu nương tử, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu." "Ha ha ha!" Ba tên lưu manh đều phá ra cười lớn.

“Đàn bà của Hoàng đế chơi lên chẳng phải càng thú vị sao?” “Không ngờ hôm nay chúng ta còn có thể đùa giỡn đàn bà của Hoàng đế, đây lẽ nào là mồ mả tổ tiên bốc khói xanh?” “Tôi lên trước, anh em mình điện hậu!” Võ Mị Nương không ngờ ba tên lưu manh này lại gan to đến vậy, hoàn toàn là sắc đảm bao thiên, chẳng màng gì cả!

Nghe cô là đàn bà của Hoàng đế, không những không sợ, ngược lại còn càng hưng phấn.

Lần này, Võ Mị Nương lập tức hoảng sợ, muốn bỏ chạy.

Nhưng ba tên lưu manh này khá có kinh nghiệm, tạo thành hình tam giác vây quanh, cắt đứt đường lui của cô!

“Tiểu nương tử, cô đã là đàn bà của Hoàng đế, e rằng đã khó điền đầy rồi, chi bằng cứ theo mấy huynh đệ chúng tôi đi!” Tên lưu manh cầm đầu đưa bàn tay heo thối ra, một tay giữ chặt Võ Mị Nương.

Thấy ma trảo sắp phá vỡ giới hạn, Võ Mị Nương tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nơi đây vắng vẻ, muốn có người đến cứu quả thực là điều không thể.

Đúng lúc này, từ xa bỗng truyền đến một tiếng quát trách nghiêm nghị: “Ban ngày ban mặt, dám cướp đoạt dân nữ, trong mắt các ngươi còn có vương pháp sao?!” Ba tên nhìn nhau, trong mắt đều bất chợt lộ ra vẻ khó hiểu.

Chương 234

Người bây giờ sao còn dùng màn mở đầu sáo rỗng này?

Ngay cả ông kể chuyện cũng đã đổi câu này thành câu khác rồi.

Tên lưu manh cầm đầu cau mày, chăm chú nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện từ xa.

Thiếu niên này trông rất trẻ, dáng người cao ráo, dung mạo tuấn tú, mặc áo gấm hoa lệ, mang lại cảm giác ôn văn nhĩ nhã, phong độ phi phàm.

Nhìn qua là biết trưởng tử của gia đình quý tộc thế gia.

Chỉ là, gương mặt như ngọc nhuận kia toát lên vẻ dễ vỡ như lưu ly, khiến người ta không kìm được muốn che chở, không nỡ để anh chịu dù chỉ một chút tổn thương.

Tên lưu manh cầm đầu hít một hơi khí lạnh, đối mặt với Võ Mị Nương hắn cũng chỉ có ham muốn sinh lý.

Nhưng đối mặt với thiếu niên vô hại như người và vật này, hắn lại dâng lên một xung động tâm lý mãnh liệt!

Trong một khoảnh khắc, hắn bắt đầu nghi ngờ xu hướng tính dục của mình có vấn đề hay không.

Hắn chẳng lẽ lại giống như những kẻ quyền quý kia, có tật Long Dương chi phích sao?

Bốp!

Tên lưu manh cầm đầu mạnh mẽ tự tát mình một cái, mới dập tắt được xung động này.

Nhìn ánh mắt thiếu niên lại dịu đi không ít: “Tiểu hỏa tử, muốn

anh hùng cứu mỹ nhân là một chuyện rất bình thường, nhưng cậu cũng phải tự lượng sức mình, một mình cậu sao có thể là đối thủ của ba chúng tôi?" Tên lưu manh khác liếm liếm môi, kích động nói: "Đại ca, tôi hình như có sở thích mà chỉ người quyền quý mới có!

Hay là….." "Tôi đồng ý!" Lời của hắn còn chưa nói xong, tên lưu manh khác đã rút dây thừng ra, nụ cười dị thường co rúm: "Đại ca, thiếu niên này còn mềm mại hơn cô gái kia nhiều!" Tên lưu manh cầm đầu lộ vẻ giằng co: "Chúng ta làm vậy có không tốt lắm không!" "Dù sao…." Tên lưu manh khác liền nhắc nhở: "Đại ca!

Chúng ta là Hãn Phỉ!

Không có giới hạn mới là tiêu chuẩn duy nhất của chúng ta!" Tên lưu manh cầm đầu bị thuyết phục, đi về phía Lý Dịch, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác: "Cậu yên tâm đi, mấy anh em chúng tôi sẽ chăm sóc cậu thật tốt." Lý Dịch trầm mặc.

Người thời đại này đều thích đàn ông như vậy sao?

Phong tục dân dã thật mạnh mẽ a!

Phải biết ở phương Tây cổ đại, đây là sẽ bị treo cổ đó!

Võ Mị Nương vẻ mặt sinh vô khả luyến, ban đầu còn tưởng có người đến cứu mình.

Nhưng đối phương chỉ là một tiểu thiếu gia tay không thể trói gà, đẹp trai thì có ích gì?

Lại còn tự mình rước họa vào thân!

Thấy ba tên lưu manh đi về phía mình, Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Đánh gãy ba chân của bọn chúng!" "Vâng!" Trương Vô Nhiễm có chút đồng tình nhìn ba tên lưu manh, dám có ý đồ với Bệ hạ, đây chẳng phải là thắp đèn trong nhà xí sao?!

Mọi người lúc này mới chú ý đến Trương Vô Nhiễm.

Ba tên lưu manh mắt sáng lên.

Thiếu nữ trước mắt này cũng là một mỹ nữ cực phẩm a!

Ánh mắt ba tên đồng loạt đổ dồn lên người Trương Vô Nhiễm, ánh mắt háo sắc, khiến người ta nhìn vào có chút buồn nôn.

Trương Vô Nhiễm lạnh hừ một tiếng, một cước đá ra, ba tên lưu manh kêu thảm thiết bay ra ngoài.

Nhìn lại, ba tên đều đã gãy chân, mềm oặt nằm phục trên mặt đất, như những con rắn chết.

Ba tên không ngừng rên rỉ, nhìn ánh mắt Trương Vô Nhiễm đầy kinh sợ.

"Cô rốt cuộc là ai?

Tại sao lại có võ công cao cường đến thế?" "Ba chúng tôi trên giang hồ ít nhiều gì cũng là cao thủ hạng nhất có tiếng tăm, cô lại có thể một cước đá bay ba chúng tôi, cô chẳng lẽ là Tông Sư?" Bóng người ẩn mình trong bóng tối quan sát giật mình, ba người này đều là giáo chúng có thực lực trong giáo, không ngờ, thiếu nữ trông yếu đuối này, lại có thể bộc phát ra sức mạnh kinh khủng đến vậy!

Cú đá đó ngay cả hắn cũng không nhìn rõ!

Lý Dịch lướt mắt qua bóng người ẩn mình, không vạch trần.

"Chôn sống đi!" "Được!" Trương Vô Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu, sau đó cầm đao bắt đầu đào hố.

Ba tên lưu manh kinh hãi nhìn hai người, run rẩy nói: "Tôi sai rồi!

Tôi thật sự biết lỗi rồi!" "Thực ra chúng tôi không phải Hãn Phỉ thật sự, chỉ là có người phái chúng tôi đến diễn kịch thôi!" "Đại hiệp tha mạng!" Lý Dịch đã sớm biết ba người này không phải lưu manh

côn đồ thật sự.

Dù sao võ công của bọn chúng rất lợi hại, không giống người bình thường.

Thứ hai, nếu bọn chúng muốn ra tay với Võ Mị Nương thì đã ra tay từ sớm rồi.

Chẳng qua là vẫn luôn đợi người.

Cứ mỗi ba giây, mắt bọn chúng sẽ vô thức nhìn về cùng một hướng.

Đương nhiên, cho dù không có những biểu cảm nhỏ này, Lý Dịch thông qua việc linh hồn được Đế Âm Ấn cường hóa cũng có thể cảm nhận được bóng người đang rình rập đó.

Vì vậy, Lý Dịch đã sớm phán đoán được người bọn chúng đang đợi ở đâu.

Ba người thấy Lý Dịch không nói gì, còn Trương Vô Nhiễm thì ra sức đào hố, triệt để hoảng loạn, sợ hãi mà tuôn hết mọi chuyện ra.

"Chúng tôi là người của Quang Minh Giáo, là Thánh Nữ phái chúng tôi đến diễn kịch, giả vờ động thủ với Võ Mị Nương, còn Thánh Nữ thì sẽ ra tay cứu Võ Mị Nương vào lúc nguy cấp, để lấy được thiện cảm và tín nhiệm của cô ta!" "Chuyện này hoàn toàn là do Thánh Nữ sắp xếp chúng tôi, không liên quan gì đến chúng tôi cả!" "Đại hiệp tha mạng!" Võ Mị Nương ngẩn ra.

Cô ngay cả thế lực Quang Minh Giáo này còn chưa từng nghe nói qua, tại sao họ lại muốn có được thiện cảm của cô?

Điều này khiến cô vô cùng khó hiểu!

Lý Dịch khẽ cười một tiếng: "Quang Minh Giáo Thánh Nữ e rằng chính là Trần Thạc Chân nhỉ!" Ba tên lưu manh đều lộ vẻ kinh ngạc:

“Cậu làm sao biết được?” Nữ hoàng Văn Giai Trần Thạc Chân, xét từ một góc độ nào đó, cô ta mới là nữ hoàng đế đầu tiên trong lịch sử Huyền Quốc!

Nhưng, điều Lý Dịch không ngờ là, đối phương lại sớm biết được sự phi phàm của Võ Mị Nương đến vậy, muốn tạo quan hệ tốt với cô.

Tuy nhiên, kết cục của nữ hoàng Văn Giai lại cực kỳ thảm, bị phân thây mà chết.

Đương nhiên, Trần Thạc Chân tuy xưng đế, nhưng không được bao nhiêu người thừa nhận, quy mô quân khởi nghĩa cũng không lớn, rất nhanh bị trấn áp.

Thực lực của Quang Minh Giáo dù mạnh đến đâu, trước mặt quân chính quy, chung quy vẫn còn kém quá xa.

Trần Thạc Chân thấy ba tên thuộc hạ đã bán đứng mình, ánh mắt âm ngoan, trong lòng đã nảy sinh ý muốn giết người diệt khẩu.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: “Ra đây đi, con sâu bọ trốn trong góc!” Trần Thạc Chân thấy Lý Dịch nhìn về phía mình, giật mình kinh hãi.

Chẳng lẽ đối phương thật sự đã phát giác được vị trí của mình?

Nhưng, ba người kia đâu có nói ra vị trí của cô ta!

Lý Dịch thấy Trần Thạc Chân không chịu ra, cười lạnh một tiếng: “Vô Nhiễm, bắt cô ta lại đây, nhớ kỹ, tôi muốn người sống!” “Rõ!” Trương Vô Nhiễm thoăn thoắt như kinh hồng, nhẹ nhàng như mũi tên, bàn tay nhỏ khéo léo vươn ra, lập tức bắt lấy Trần Thạc Chân!

Trần Thạc Chân còn chưa kịp phản ứng, trận chiến đã kết thúc.

Cô ta nhìn ánh mắt Trương Vô Nhiễm đầy kinh sợ, nghiến răng ken két: “Cô rốt cuộc là môn phái nào?

Tại sao tôi chưa từng thấy chiêu võ công của cô!” Trương Vô

Nhiễm không trả lời, mà nhìn Lý Dịch: “Bệ hạ, nên xử lý cô ta thế nào?” Lý Dịch ôn hòa cười: “Đương nhiên là đưa cô ta cùng chúng ta đến Phật Mộ!” Hai nữ đế, hiệu quả nhân đôi a!

Đây thật sự là niềm vui bất ngờ!

“Được!” Trương Vô Nhiễm đáp một tiếng, liền trói chặt Trần Thạc Chân.

Còn ba tên lưu manh kia thì bị trực tiếp chôn sống.

Võ Mị Nương thấy Trương Vô Nhiễm thật sự chôn sống ba người đó, mặt trắng bệch.

Cô làm sao từng thấy cảnh tượng kinh khủng đến vậy?

Thật sự quá đáng sợ.

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng rên rỉ của ba tên đó vẫn văng vẳng bên tai, như lời thì thầm từ địa ngục.

Ngay cả Trần Thạc Chân cũng không khỏi cau mày.

Nhưng hai người kia lại tỏ vẻ quen thuộc như thường, lẽ nào họ thường xuyên làm chuyện này?

Bọn họ sẽ không chôn sống cả cô ta chứ?

Chương 235

Võ Mị Nương nhất thời vô cùng hoảng sợ bất an.

Lý Dịch nhìn Võ Mị Nương: "Cô sắp tới sẽ theo chúng tôi đi một nơi." "Nơi nào?" "Mộ phần!" Võ Mị Nương há miệng, vẻ mặt đắng chát và bất lực.

Đây chính là số mệnh của kẻ yếu sao?

Chỉ có thể mặc người xẻ thịt!

Vừa thoát khỏi ma trảo của lưu manh, lại bị người ta đưa vào mộ phần!

Vận may của cô chẳng phải quá tệ sao?

Ngày sau, nếu cô nắm giữ đại quyền, nhất định sẽ đồ sát hết thảy những kẻ đã thương tổn cô!

Quyền lực!

Trong lòng Võ Mị Nương đã gieo xuống một hạt giống mang tên quyền lực!

Đây là một sự chuyển biến.

Khiến Võ Mị Nương vốn chỉ nghĩ đến việc tranh sủng, lại có thêm ham muốn quyền lực cao hơn.

Chỉ là, cô hiện tại sắp chết rồi!

Trên khuôn mặt đoan trang tú lệ của Võ Mị Nương một mảnh xám xịt, cúi đầu không nói một lời.

Lý Dịch thấy Võ Mị Nương không trả lời, trực tiếp bảo Trương Vô Nhiễm đưa Võ Mị Nương và Trần Thạc Chân rời đi, đến chỗ hẹn gặp Diệp Thiên.

Giữa đường họ tách ra vì một chút chuyện nhỏ.

Diệp Thiên nói là muốn đi một ngôi cổ mộ lấy một thứ, để tăng tỷ lệ thành công khi trộm mộ.

Lý Dịch đưa mọi người đến điểm hẹn.

Giáo Phường Tư!

Nơi đây không nghi ngờ gì là một trong những nơi náo nhiệt nhất dưới màn đêm.

Ca vũ thăng bình, đêm đêm ca hát, vô số người đắm chìm trong chốn dịu dàng này, sống mơ màng, khó mà dứt ra.

Người bên trong không muốn ra, người bên ngoài liều mạng muốn vào.

Nhưng, vị trí bên trong này chỉ có vậy thôi.

Thế là xung đột và mâu thuẫn nảy sinh!

Nếu không có quân đội trấn giữ, e rằng nơi đây sẽ xảy ra không ít võ đấu.

"Rượu!" Một người đầu trọc đột nhiên xuất hiện trong Giáo Phường Tư, lớn tiếng nói: "Rượu!

Cho tôi rượu!

Trúc Diệp Thanh ngon nhất!" "Ôi chao, đây không phải Ngộ Không đại sư sao!

Ngài cuối cùng cũng đến rồi, các cô nương nhớ ngài lắm đó!" Bà chủ mặt đầy mị tiếu, giọng nói õng ẹo, mềm nhũn dựa vào lòng tráng hán đầu trọc.

Ngộ Không dùng sức xoa xoa bầu ngực lớn đang rủ xuống của bà chủ, hắc hắc cười: "Hoa Khôi Hoa Lộng Ảnh có ở đây không?" "Có!

Tôi sẽ bảo cô ấy xuống tiếp ngài ngay!" "Được!" Bà chủ lên lầu, gọi vọng: "Hoa Lộng Ảnh, Ngộ Không đại sư đặc biệt đến gặp cô, còn không mau xuống tiếp đãi Ngộ Không đại sư!" Xung quanh xì xào bàn tán.

"Ngộ Không đại sư?

Chẳng lẽ là người được Thái tử điện hạ cung phụng?" "Chính là ông ta!

Nghe nói ông ta tu luyện Hoan Hỉ Thiền đã đạt đến cảnh giới vô sinh vô tử, là cường giả siêu nhất lưu!" "Ai!

Hoa Lộng Ảnh là một trong tứ đại Hoa Khôi, nếu tôi có thể cùng cô ấy hưởng một đêm vui, dù có giảm mười năm tuổi thọ tôi cũng cam lòng!" "Không cần giảm thọ, có tiền là được!" Giữa tiếng cười nói lả lơi, một bóng dáng uyển chuyển từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng bay lượn theo một dải lụa hồng phấn.

Mọi người liền vươn dài cổ ngóng nhìn.

Chỉ thấy trên sân khấu, đứng một tuyệt thế giai nhân!

Đôi mắt cô lộ ra phong tình vô hạn, khóe môi khẽ cong lên vẻ cười mà không phải cười, trên thân hình yểu điệu tỏa ra mùi hương thoang thoảng, phảng phất như một làn gió xuân thổi qua, lan khắp cả hội trường!

Tất cả đàn ông trong hội trường lập tức xôn xao!

Điều khiến người ta khô miệng ráo lưỡi nhất chính là vũ tư của cô, như một đóa mẫu đơn tuyệt đẹp nở rộ, đẹp không sao tả xiết!

Làn da trắng như tuyết cùng với bộ hồng y đỏ tươi như máu làm nền, khiến đại não người ta đều ong ong!

Ngộ Không đại sư cười không ngậm được miệng, nước dãi chảy

ròng ròng.

“Hay!

Hay quá!” Ngộ Không đại sư nóng lòng nói: “Mau!

Mau đưa cô ấy vào phòng tôi!” “Điều này không được!” Bà chủ còn chưa nói gì, một giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến Giáo Phường Tư đang náo nhiệt lập tức im lặng!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ tuyệt mỹ ngạo nghễ nhìn khắp hội trường, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo như lưỡi đao.

Mọi người không dám đối diện, đều cúi đầu.

Tim Ngộ Không đại sư thắt lại.

Không hiểu sao, nhìn thấy cô gái này ông ta lại có cảm giác sợ hãi không tên!

Dường như, trước mặt đối phương, ông ta chỉ là một con côn trùng!

Con côn trùng có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào!

Ông ta không dám tranh giành, cười khan một tiếng: “Nếu Hoa Khôi đã được người khác để mắt đến, vậy tại hạ sẽ không đoạt những gì người khác thích nữa!” Mọi người kinh ngạc.

Một cô gái đến Giáo Phường Tư tranh giành Hoa Khôi đã đủ kỳ lạ rồi, nhưng điều khiến họ càng kinh ngạc hơn là, Ngộ Không đại sư vốn háo sắc như mạng lại lùi bước!

Đối phương rốt cuộc có lai lịch gì?

Trong lòng mọi người không khỏi xuất hiện câu hỏi này.

“Bệ hạ, Hoa Lộng Ảnh đã tìm thấy rồi!” Trương Vô Nhiễm trầm

giọng nói.

Bệ hạ?

Tim mọi người lập tức thót lên!

Lẽ nào Hoàng đế Bệ hạ đã chạy đến Giáo Phường Tư này rồi!

Chẳng trách Ngộ Không đại sư không dám tranh giành với đối phương, hóa ra đối phương có lai lịch quá lớn!

Bà chủ có chút luống cuống xoa xoa tay.

Bệ hạ lại đến Giáo Phường Tư, đây quả thực là chuyện hiếm có trong thiên hạ!

Nếu xử lý không tốt, Giáo Phường Tư này e rằng sẽ náo loạn long trời!

"Thảo dân khấu kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Mọi người không nghi ngờ gì, một tràng sơn hô, thi nhau quỳ xuống đất nghênh đón Bệ hạ.

Lý Dịch chậm rãi bước vào, thấy mọi người quỳ bái, không có nhiều cảm xúc dao động.

Còn Võ Mị Nương và Trần Thạc Chân thì vẻ mặt kinh ngạc!

Đặc biệt là Võ Mị Nương.

Cô ta từng có giao lưu sâu sắc với đương kim Thánh thượng.

Bệ hạ trông thế nào, kích thước ra sao cô ta đều biết rõ tường tận!

Huống hồ, Lý Dịch tuổi còn quá trẻ, hoàn toàn khác biệt với Bệ hạ trong ký ức của cô ta!

Nhưng.

Chương 236

Võ Mị Nương nhìn Ngộ Không đại sư, ông ta từng gặp người này trong Dưỡng Tâm Điện, đứng bên cạnh Thái tử, địa vị rất cao!

Ngay cả người này cũng quỳ xuống đất, hô vạn tuế, lẽ nào anh ta thật sự là Bệ hạ?

Phải biết, thời đại này không có chuyện giả mạo Hoàng đế.

Vì vậy, khả năng thiếu niên trước mắt này là Hoàng đế là cực lớn.

Ngộ Không đại sư trong lòng thực ra cũng rất mơ hồ.

Bởi vì dung mạo của Lý Dịch quả thực khác xa dung mạo của Hoàng đế Bệ hạ!

Chỉ là, Ngộ Không đại sư nhìn thấy Võ Mị Nương sau đó, lập tức không dám chắc Lý Dịch có phải Hoàng đế thật hay không.

Dù sao chuyện này nếu nhận sai, có thể mất đầu!

Đừng nói là nghi ngờ, ngay cả lễ nghi cũng phải hợp quy củ!

Ngộ Không đại sư thầm nghĩ, lẽ nào Bệ hạ đã tìm được thuốc trường sinh bất lão mà ngài đã truy cầu bấy lâu, vì dùng thuốc trường sinh bất lão nên trẻ lại, vì vậy mới dung nhan đại biến?

Ngộ Không đại sư cúi đầu, lợi dụng ánh mắt liếc qua, cẩn thận đánh giá Lý Dịch một lượt, phát hiện thần sắc của Lý Dịch có vài phần tương tự Bệ hạ.

Hơn nữa trên người anh tự nhiên toát ra một cỗ bá khí đế vương cao không thể với, người bình thường không thể giả vờ ra được khí phách như vậy!

Biết đâu người này thật sự là dung mạo của Bệ hạ sau khi trẻ lại!

Nhất thời, Ngộ Không đại sư cúi đầu càng sâu hơn.

Võ Mị Nương thấy Ngộ Không đại sư đã nhận định Lý Dịch là Bệ hạ, trong lòng đại kinh, lẽ nào anh ta thật sự là vị trên triều đình kia?

Võ Mị Nương liền quỳ xuống, cao hô Bệ hạ.

Trần Thạc Chân lúc này còn chưa khởi nghĩa, không dám bộc lộ thân phận mình, cũng theo Võ Mị Nương quỳ xuống.

Nhất thời, cả Giáo Phường Tư chỉ có Lý Dịch và Trương Vô Nhiễm còn đứng.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Lý Dịch: [Ting!

Nhân viên chủ chốt lần này tiến vào Phật Mộ đã tập hợp đầy đủ, nhiệm vụ ẩn đã được kích hoạt!] [Ting!

Mục tiêu hoàn thành nhiệm vụ ẩn là nâng độ khám phá Phật Mộ lên một trăm phần trăm, và bổ sung Đế Âm Ấn!] [Ting!

Hoàn thành nhiệm vụ ẩn sẽ nhận được lượng lớn phần thưởng!

Chủ nhân có muốn nhận nhiệm vụ ẩn không?] Nhân vật chủ chốt đã tập hợp đầy đủ?

Nơi đây không có Diệp Thiên.

Mà những người đủ tư cách trở thành nhân vật chủ chốt để mở Phật Mộ, không nhiều.

Lý Dịch trong lòng đã có suy đoán, nhưng vẫn muốn xác nhận: "Hệ thống, những nhân vật chủ chốt mà cô nói là những ai?" [Ting!

Võ Mị Nương, Trần Thạc Chân, Vô Không!] Quả nhiên là ba người này.

Chỉ là, Lý Dịch có chút không nghĩ thông được, tại sao Vô Không lại có thể trở thành nhân vật chủ chốt để mở Phật Mộ.

Chỉ vì ông ta là hòa thượng tửu nhục sao?

Hay là, trên người ông ta có thứ gì đó liên quan đến Phật Mộ.

Hoan Hỉ Thiền?

Hoan Hỉ Thiền là pháp môn của Mật Tông, lẽ nào Vô Không này có liên hệ với Mật Tông?

Lý Dịch nghĩ một lát, nhàn nhạt nói với bà chủ: "Ở đây có phòng yên tĩnh nào không?

Tôi không thích bị quấy rầy!" Giọng Lý Dịch rất bình tĩnh, nhưng lại toát ra một cỗ bá khí khó tả, khiến người ta không thể từ chối.

Bà chủ liền cười nói: "Có!

Có!" "Bệ hạ, phòng tốt nhất ở đây là phòng Thiên tự nhất đẳng, xin ngài theo tôi lên lầu!" Bà chủ trong lòng nở hoa, chỉ cần hầu hạ Bệ hạ thật tốt, sau này Giáo Phường Tư này chẳng phải sẽ thăng tiến không ngừng sao?

Cô ta cũng có thể kiếm được bộn tiền!

Nghĩ đến đây, bà chủ dứt khoát đưa cả tứ đại Hoa Khôi đến phòng Thiên tự nhất đẳng.

Nhất thời, trong căn phòng yên tĩnh tao nhã này tràn ngập những làn hương thơm ngát, khiến người ta say đắm.

Bốn vị Hoa Khôi đối mặt với Lý Dịch hiển nhiên có chút gò bó, rất câu nệ.

Dù sao vị trước mắt này chính là Hoàng đế chí cao vô thượng!

Bốn vị Hoa Khôi bắt đầu biểu diễn tài nghệ, thổi kéo đàn hát đều lên sân khấu, trong phòng lập tức vang lên những khúc nhạc du dương.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Vô Không, ngươi có hứng thú làm việc cho trẫm không?" Ngộ Không trong lòng thắt lại.

Ông ta là người của Thái tử, đây là chuyện ai cũng biết.

Mà ý của Bệ hạ, là muốn đào góc tường con trai mình a!

Quan trọng là, ông ta cũng không dám từ chối!

Nếu không, chính là chết!

Ngộ Không liền quỳ xuống, phanh phanh phanh dập mấy cái đầu vang dội, bắt đầu biểu trung tâm: "Vi thần nguyện vì Bệ hạ mà chết!" "Chết thì không cần, chỉ cần thật tâm làm việc cho trẫm là được!" Lý Dịch cho đối phương một viên kẹo ngọt: "Bức họa thời Nguỵ Vũ này là của ngươi!" Lý Dịch tùy tay lấy ra một bức thủy mặc họa, đặt trước mặt Ngộ Không.

Ngộ Không cung kính hành lễ, lúc này mới chậm rãi mở bức họa ra.

Khi ông ta nhìn thấy nội dung bên trong, không kìm được kinh hô: "Đây là Lạc Thần Phú Đồ!" "Đây chẳng lẽ là chân tích?" Lý Dịch bình tĩnh nói: "Không phải, là tác phẩm lâm mô của danh gia, nhưng hiệu quả cũng không kém chân tích là bao." "Hơn nữa, bức đồ này do Cố Khải Chi ra tay nhuận sắc, cho nên, nói là chân tích cũng có thể!" Ngộ Không ngẩn ra, sau đó trên mặt dâng lên vẻ cuồng hỉ.

Nếu Bệ hạ nói là thật, vậy thì Lạc Thần Phú Đồ này e rằng giá trị không nhỏ!

Đủ để ông ta cả đời không lo ăn mặc, cho dù có ngày ngày đắm chìm trong Giáo Phường Tư, cũng không tiêu hết!

"Bệ hạ!

Bức họa này ngài thật sự muốn tặng cho tôi?" Ngộ Không có chút

do dự, đồng thời, cũng cảm thấy hoảng sợ vì Lý Dịch đột nhiên tặng mình bức họa.

Phải biết, ông ta và Hoàng đế Bệ hạ không có nhiều giao thiệp, đối phương tại sao lại muốn đầu tư nhiều thứ như vậy vào ông ta?

Nếu không hiểu rõ, thứ này không thể nhận!

Ông ta không dám nhận!

Lý Dịch lạnh lùng nói: "Thứ trẫm tặng ngươi lẽ nào còn có lý do thu hồi lại sao?" Ngộ Không trong lòng lạnh toát, thầm nghĩ suy nghĩ của Thiên tử quả thực đáng sợ.

Vừa phút trước còn cười hì hì, phút sau đã muốn ra tay tiêu diệt ông ta!

Ông ta đâu dám chần chừ, vội vàng cất kỹ bức họa, cao hô đa tạ Bệ hạ ban thưởng.

Ngoài phòng truyền đến một tràng tiếng bước chân, dưới ánh mắt kinh ngạc của tứ đại Hoa Khôi, người này ngang nhiên bước vào.

Đối mặt với Bệ hạ cũng không có nhiều cung kính, không hành lễ, mà trực tiếp nói: "Đồ vật đã có được, chỉ cần….." Lời Diệp Thiên còn chưa nói xong, đột nhiên nhìn về phía Trần Thạc Chân và Vô Không hai người.

"Hai người các cô cũng đến rồi, vậy thì đỡ tôi phải phái người đi tìm các cô rồi!" Trần Thạc Chân và Vô Không bị ánh mắt đánh giá như đồ vật của Diệp Thiên nhìn đến rợn da đầu.

Vô Không căng thẳng cười cười, ngón tay không ngừng cọ xát trên vạt áo: "Không biết các hạ là ai?" Diệp Thiên không trả lời câu hỏi của Vô Không, mà nhìn Lý Dịch, thở dài: "Ban đầu tôi tưởng cậu không biết tung tích và công dụng của hai người này, nhưng không ngờ cậu lại nhanh chóng bắt được họ!" Lý Dịch không nói.

Chẳng qua là vận may quá tốt thôi.

Hai người này tự dâng hàng đến tận cửa, không tốn chút sức nào mà hoàn thành.

Lý Dịch chỉ muốn sớm tiến vào Phật Mộ, bổ sung Đế Âm Ấn.

“Người và vật đều đã có được, nhanh chóng tiến vào Phật Mộ Tây Vực đi!” Diệp Thiên gật đầu.

Võ Mị Nương và Trần Thạc Chân đều mù tịt.

Họ chưa từng nghe nói đến Phật Mộ Tây Vực!

Chương 237

Còn Vô Không thì lộ vẻ dị sắc.

Ông ta từng nghe trụ trì đời trước nhắc đến!

Một trong những thánh địa của Mật Tông, chính là ở Tây Vực!

Mà ở Tây Vực từng xuất hiện một vị cao tăng đắc đạo, tu luyện Hoan Hỉ Thiền đến viên mãn, có sức mạnh nghịch chuyển âm dương!

Và vị cao tăng này sau khi chết, liền được táng ở một nơi tuyệt địa nào đó trong Tây Vực.

Bởi vì trong tay ông ta nắm giữ Phật pháp cường đại, cho nên rất nhiều Phật tử đã trải qua vạn khó ngàn khổ, muốn tìm được Phật pháp trong tay cao tăng!

Chỉ tiếc là, nhiều năm trôi qua, không một ai tìm được Phật Mộ!

Nhưng bây giờ, Bệ hạ lại tìm được!

Chẳng lẽ, Bệ hạ có thể có được thuốc trường sinh bất lão, chính là thông qua việc đào những ngôi mộ dị nhân này, mới trẻ lại, sống thêm một kiếp?

Nhất thời, trong lòng Vô Không có chút kích động.

Theo Bệ hạ mà húp canh, ông ta e rằng cũng có thể nhận được không ít lợi ích!

Tiết Nhân Quý vì phải trấn giữ đóng quân, tự nhiên không thể rời đi, vì vậy đã phái tâm phúc đi theo Lý Dịch và những người khác.

Tâm phúc cung kính nói với Lý Dịch: "Công tử, xe ngựa đi Tây Vực đã chuẩn bị xong, không biết khi nào khởi hành?" Lý Dịch há miệng, Hoa Lộng Ảnh hiểu ý, lập tức đưa một quả nho vào miệng Lý

Dịch.

Thịt quả mềm mịn vỡ tung, nước ép bắn ra.

Vị giác bị vị chua ngọt này kích thích, nhất thời, Lý Dịch chỉ cảm thấy thân tâm sảng khoái!

Đợi sau khi nuốt xong quả nho này, Lý Dịch mới nói: "Bây giờ liền khởi hành, nhưng vật tư rất quan trọng, bên ông đã chuẩn bị những gì?" Tâm phúc liền nói: "Nước và lương thực đều đã chuẩn bị đầy đủ, còn lạc đà là công cụ vận chuyển chính ở Tây Vực cũng đã chỉnh trang chờ lệnh ngoài thành!" "Tốt!" Lý Dịch nhìn Ngộ Không và những người khác: "Các ngươi có một canh giờ để thu dọn đồ đạc, một canh giờ sau, gặp nhau ở cửa thành!" "Nếu quá giờ, hậu quả tự chịu!" Ngộ Không ngẩn ra.

Một canh giờ có thể làm được gì?

Nhưng, quân vô hí ngôn, ông ta cũng không dám làm trái, liền quỳ xuống: "Bệ hạ, vi thần đã hiểu!" Bệ hạ?

Trong mắt Diệp Thiên lóe lên một tia kinh ngạc.

Mặc dù cậu ta từng đoán Lý Dịch là đế vương của một thời kỳ nào đó.

Nhưng không ngờ, anh ta lại là Hoàng đế Đại Đường!

Tuy nhiên, Hoàng đế thời kỳ này còn chưa chết, Vô Không dám xưng hô Lý Dịch là Bệ hạ, không sợ mất đầu sao?

Hơn nữa, Hoàng đế thời kỳ này tuổi đã rất cao, Lý Dịch hoàn toàn không giống với đối phương a!

Những người này sao lại khẳng định Lý Dịch chính là Hoàng đế?

Diệp Thiên bức âm nhập tuyến, hỏi Lý Dịch: "Cậu là vị Hoàng đế nào của Đại Đường?" "Không phải ai cả!" Lý Dịch phủ nhận: "Tôi

chỉ là một người bình thường, sao có thể là Hoàng đế?" "E rằng bọn họ nhận nhầm rồi chăng?" "Nhận nhầm?" Diệp Thiên nhìn những người cung kính Lý Dịch, răm rắp nghe lời, đây đâu phải chuyện nhận nhầm có thể giải thích được!

Võ Mị Nương và Hoàng đế là chim cùng rừng, từng gặp mặt thẳng thắn, lẽ nào ngay cả cô ta cũng không nhận ra Lý Dịch là giả mạo?

Theo quan sát của cậu ta, những người này thật sự coi Lý Dịch là Hoàng đế!

Nhưng Diệp Thiên cũng không vạch trần.

Dù sao Lý Dịch giả mạo Hoàng đế, đối với việc trộm mộ cũng sẽ có ích rất lớn.

Cậu ta nhìn về phía tứ đại Hoa Khôi, khóe môi khẽ cong: "Bốn cô cũng đi!" "Cái gì?" Tứ đại Hoa Khôi đều lộ vẻ khó tin.

Họ là những cô gái ở Giáo Phường Tư!

Ngoại trừ việc mua vui cho khách, những chuyện khác đều không thạo!

Việc xuống mộ nguy hiểm như vậy, nếu họ đi chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?

Chỉ là, Bệ hạ đã mở lời, họ cũng chỉ có thể cứng đầu đáp ứng.

Một canh giờ sau.

Mọi người chỉnh đốn hành trang, liền theo đoàn xe buôn đi Tây Vực một mạch về phía tây.

Đoàn xe này quy mô trung bình, thuê một nhóm tráng hán có võ nghệ làm bảo tiêu.

Vì có tâm phúc của Tiết Nhân Quý ở đó, đoàn xe này đối với Lý

Dịch và nhóm của anh vẫn khá khách khí.

Năm ngày sau, mọi người liền đến biên giới Tây Vực.

Vừa đến Tây Vực, mọi người liền hít một ngụm cát.

Vô Không nghi hoặc nhìn Tây Vực đầy cát vàng ngút trời, khẽ hỏi: "Tây Vực lớn như vậy, chúng ta phải tìm ngôi cổ mộ này như thế nào?" Diệp Thiên giải thích: "Đất Tây Vực cằn cỗi, đất rộng người thưa, khí hậu khắc nghiệt." "Vì vậy muốn dựa vào thủ đoạn thông thường để tìm thấy Phật Mộ trong Tây Vực rộng lớn, gần như là điều không thể." "Những Phật tử cuồng nhiệt thành kính kia đã đào bới Tây Vực ba tấc đất, muốn tìm thấy Phật Mộ." "Đáng tiếc, vị cao tăng này không muốn xương cốt của mình biến thành xá lợi tử được Phật tử cúng bái, ngôi mộ của ông ấy được xây dựng rất bí mật." "Tuy nhiên, gần đây có người thường xuyên thấy có cầu vồng xuất hiện ở bờ đông hồ Âm Dương!" "Cầu vồng này vô cùng rực rỡ, từ hồ kéo dài đến tận chân trời, trên bầu trời vạn lý không mây trông vô cùng đẹp đẽ." "Có người nói đây là dị tượng bảo vật xuất thế." "Cũng có người nói, đây là có cao tăng đắc đạo hóa thành cầu vồng!" Bạch nhật phi hồng!

Mọi người nhìn nhau.

Vô Không có chút không tin nói: "Hóa hồng này có thật không?" Diệp Thiên liếc Vô Không, nhàn nhạt nói: "Ông nói xem?" Vô Không lạnh hừ một tiếng, không nói gì.

Ông ta không biết mới hỏi!

Kết quả cậu lại đẩy vấn đề ngược lại?

Lý Dịch nghe thấy ba chữ Âm Dương Hồ, mày khẽ nhướng lên.

Âm Dương Hồ và khe núi Lăng Cách Lặc đều có một ngôi mộ.

Tổng cộng có ba ngôi mộ.

Chỉ là hiện nay chỉ có ngôi cổ mộ ở hồ Hàm Thủy phía tây xuất hiện.

Còn hai ngôi mộ khác vẫn chưa đến lúc mở ra.

"Trước tiên cứ đến Âm Dương Hồ xem sao!" Lý Dịch thì rất tò mò, liệu trong Âm Dương Hồ nghìn năm trước, có ai đã từng mở ba ngôi cổ mộ này chưa!

Sau một chặng đường ăn bụi, mọi người cuối cùng đã đến Âm Dương Hồ.

Có lẽ vì cầu vồng này, nên gần đây có không ít người đến Âm Dương Hồ này thử vận may.

Cộng thêm đây là nguồn nước duy nhất gần đó, nên ở đây đã mọc lên không ít những căn nhà thô sơ.

Âm Dương Hồ lúc này lớn hơn Âm Dương Hồ đời sau rất nhiều.

Hồ Hàm Thủy phía tây có hình dạng của một cái đỉnh đồng.

Còn hồ Đạm Thủy đối diện thì có hình dạng của một thanh kiếm đồng.

Một tối một sáng, nhìn từ xa lại có một vẻ cổ xưa thâm trầm của lịch sử và cảm giác thần bí!

Ánh mắt Lý Dịch khó hiểu.

Có lẽ, vì Âm Dương Hồ không ngừng thu hẹp, nên cổ mộ trong hồ Hàm Thủy mới lộ ra ngoài chăng?

Đây là sự trùng hợp, hay có người đã thiết kế cơ quan sẵn?

Chỉ là để đợi nghìn năm sau, có người có thể tiến vào cổ mộ chi trung.

Mà ngôi Phật Mộ này lại nằm gần Âm Dương Hồ, không biết đối

phương có biết điều gì không, nên mới chôn ở đây, để "cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt"!

"Đẹp thật!" Võ Mị Nương không kìm được tán thán một tiếng.

Lý Dịch khẽ nhắm hai mắt, sau đó chậm rãi mở ra.

Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đã ẩn mình vào lòng đất khu vực này, bắt đầu tìm kiếm theo kiểu "rải thảm"!

Nếu ở đây thật sự có Phật Mộ, nhất định khó thoát khỏi sự truy tìm của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ.

Vô Không thở dài: "Nơi đây rộng lớn như vậy, thật sự không dễ tìm chút nào!" Diệp Thiên lạnh lùng nói: "Ông là truyền nhân chính thống của Phát Khâu Thiên Quan, lẽ nào không biết xem phong thủy để tìm Phật Mộ?" Vô Không hừ một tiếng: "Tôi là người xuất gia, không phải đạo mộ tặc!" Lý Dịch liếc Ngộ Không: "Ông đã biết tìm mộ, còn không mau đi tìm!" Vô Không thấy Lý Dịch lên tiếng, lập tức không dám chần chừ.

Vô Không xoa nắn tràng hạt, mặt đầy bi mẫn: "Bệ hạ nhân từ!

Tôi thấy những thí chủ này bị Phật Mộ mê hoặc, thật sự không đành lòng!" "Chi bằng để tiểu tăng tìm và phá bỏ Phật Mộ, trả lại tự do cho những thí chủ này!" Diệp Thiên nghe vậy, liền cười nhạo: "Vô Không đạo trưởng, ông quả thật là Bồ Tát chuyển thế a!" "Không sai!" Vô Không không hề che giấu sự giả tạo của mình.

Chương 238

Ông ta hoàn toàn không bận tâm người khác nghĩ gì.

Lần này đến Tây Vực tìm Phật Mộ, là do Lý Dịch phân phó.

Đương nhiên.

Ông ta cũng có những tính toán nhỏ của riêng mình.

Lý Dịch gật đầu, sau đó nói: "Nếu đã vậy, vậy thì chuyện này giao cho ngươi!" "Được!" Vô Không dường như thật sự có manh mối về Phật Mộ, vỗ ngực, bảo đảm.

Diệp Thiên gật đầu, cậu ta cũng muốn kiến thức một phen thủ bút của Vô Không, xem Vô Không có thật sự có thể dựa vào sức mạnh của mình mà tìm thấy Phật Mộ hay không!

Thế là, một nhóm người dưới sự dẫn dắt của Vô Không hùng hổ đi về phía Âm Dương Hồ!

Ngay khi Lý Dịch và những người khác tiến gần đến lục châu Âm Dương Hồ, một nhóm người khác đã phát giác được mục đích của Lý Dịch và nhóm của anh, liền theo sau họ, chuẩn bị làm chim sẻ!

Những người này tự nhiên là người của Mật Tông Thổ Phiên!

Người của họ vẫn luôn tìm kiếm Phật Mộ, thấy lộ tuyến tiến lên của Lý Dịch và nhóm của anh, liền biết mục tiêu của Lý Dịch và nhóm của anh cũng là Phật Mộ.

Trong lòng tự nhiên cũng dấy lên cảnh giác.

Người cầm đầu Mật Tông Thổ Phiên dung mạo tuấn mỹ, khuôn mặt bi khổ, khóe mắt hẹp dài, giữa trán có ấn ký hoa sen máu, trông yêu diễm vô cùng.

Giọng nói của hắn rất âm nhu: “Trong nhóm người này có mấy cao thủ, nhìn lộ tuyến đi lại của họ gần như đường thẳng, cho thấy họ rất có thể biết vị trí cụ thể của Phật Mộ!” “Theo dõi họ, đợi tìm thấy Phật Mộ, liền xử lý bọn chúng!” “Vâng!

Đạt Lai đại nhân!” Xung quanh Âm Dương Hồ có những rặng cây lớn, che khuất ánh sáng mặt trời, vì vậy, ngay cả vào ban ngày, nơi đây vẫn vô cùng âm u đáng sợ.

Tuy nhiên, những rặng cây xung quanh Âm Dương Hồ lại khiến mắt Vô Không sáng lên.

Bởi vì rễ cây này cực kỳ kiên cố, hơn nữa, lá cây phía trên đều đã ngả một tầng màu xanh lục, dường như có linh tính vậy.

“Chư vị thí chủ, xin hãy đi theo dấu chân của bần tăng, tuyệt đối đừng đi lạc!” Vô Không dặn dò.

“Cây cối nơi đây trời sinh có linh, cộng thêm nơi này có trận pháp gia trì, rất dễ lạc đường!” “Vì vậy, bần tăng mong chư vị nhất định phải ghi nhớ!” Nói xong, Vô Không dẫn đường phía trước.

Diệp Thiên và những người khác theo sau ông ta.

Nhưng mọi người đều không cho là đúng.

Cho rằng đây chẳng qua là Vô Không nói quá lên để dọa.

Dù sao Phật Mộ còn chưa vào, xung quanh đây có nguy hiểm gì chứ?

Lý Dịch đột nhiên mở miệng nói: “Phía sau này nói không chừng sẽ gặp phải loại khô cốt, mọi người tốt nhất vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Khô cốt?

Võ Mị Nương ngọc thủ khẽ siết chặt.

Hiển nhiên đối với thứ này có chút sợ hãi.

Bởi vì thế giới tiềm thức không hoàn toàn do Diệp Thiên nắm giữ, cho nên cô ta cũng không hiểu rõ chuyện phía sau.

Thấy Lý Dịch nhắc đến, có chút nghi hoặc nói: "Khô cốt này là của ai?" Lý Dịch lắc đầu: "Chỉ là có một suy đoán không chắc chắn mà thôi." "Ơ…" Ngay khi Vô Không dẫn mọi người xuyên qua khe hở giữa những hàng cây, đi qua một vùng đầm lầy.

Một tiếng kinh ngạc vang lên.

Lý Dịch và những người khác nhìn theo tiếng, phát hiện trong đầm lầy, lại nằm một bộ xương khô!

Bộ xương khô này tỏa ra khí đen, và bộ xương này, chính là hài cốt của một tu luyện giả!

Vô Không nhìn bộ hài cốt này, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Ông ta không ngờ, nơi này, lại thật sự tồn tại xương khô!

Bệ hạ làm sao biết được?

"Cậu làm sao phát hiện?" Diệp Thiên nhìn Lý Dịch, có chút kinh ngạc nói.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Suy đoán còn chưa được xác nhận, đợi tôi tìm được thêm bằng chứng chứng minh suy đoán của tôi rồi sẽ nói cho các cậu biết." Diệp Thiên và những người khác trong lòng ngứa ngáy, nhưng Lý Dịch không nói, họ cũng không tiện truy hỏi.

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía bộ xương khô đó.

Chỉ thấy khuôn mặt bộ xương này rất dữ tợn, cứ như một người bị xé nát sống sờ sờ, sau đó dùng một cái lồng sắt khóa lại, cố định ở đây vậy.

Diệp Thiên thấy cảnh tượng này, không kìm được lắc đầu, suy đoán: "Đây sẽ không phải là Ma Thần Sứ Đồ bị chém giết đấy chứ?"

Ma Thần Sứ Đồ.

Nghe nói là những tín đồ được Ma Thần lựa chọn trong nhân loại để xâm thực hiện thế.

Ma Thần Sứ Đồ có thực lực phi thường cường đại, cho nên rất ít khi bị giết chết.

Nhưng, ở đầm lầy lục châu gần Phật Mộ, lại có một bộ hài cốt Ma Thần Sứ Đồ bị vặn vẹo, điều này quả thực có chút quỷ dị.

Lý Dịch lướt mắt qua hài cốt, trầm giọng nói: "Nhìn dáng vẻ hài cốt này, hẳn là đã chết chưa quá một năm!" "Một năm trước, Ma Thần Sứ Đồ này đã từng đến đây?" Mọi người nghe Lý Dịch nói xong, đều biến sắc mặt ngưng trọng.

"Vấn đề này tôi cũng đã nghĩ tới, nhưng lại không chắc chắn lắm.

Không biết có phải là ảo giác của tôi không, tôi luôn cảm giác hài cốt Ma Thần Sứ Đồ này có chút khác biệt so với những hài cốt khác!" Lý Dịch lắc đầu.

"Ồ?

Khác biệt thế nào?" Lời của Lý Dịch lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Trên thân thể bộ hài cốt này, tỏa ra một mùi vị vô cùng kỳ lạ, mùi vị này không giống mùi thối rữa mốc meo của những thi thể khác, mà giống như mùi hương do một loại thực vật nào đó nở hoa tạo ra, hơn nữa còn mang theo một chút mùi tanh máu và vị ngọt." "Những mùi vị này hòa quyện vào nhau, tạo thành một mùi vị kỳ lạ, mùi vị này tôi đã ngửi nhiều lần, nhưng chưa từng ngửi qua." Lý Dịch nhíu mày.

"Hơn nữa, các cô nhìn bề mặt hài cốt này trơn nhẵn dị thường, giống như mặt gương vậy!" "Nhưng ở giữa trán, lại thô ráp, nếu quan sát kỹ, còn có thể nhìn thấy những phù văn nhỏ!" Diệp Thiên liền

bước qua dùng ngón tay chạm vào giữa trán hài cốt, phát hiện sự việc quả thực như Lý Dịch đã nói!

Nhìn ánh mắt Lý Dịch lập tức trở nên kỳ lạ: "Sự khác biệt giữa hai cái này cực kỳ nhỏ, tôi dùng tay sờ còn không cảm nhận rõ ràng, cậu dùng mắt thường mà nhìn ra được?" Những người khác cũng nhìn Lý Dịch bằng ánh mắt như nhìn quái vật.

Vô Không có chút khó tin nói: "Truyền thuyết, những thần xạ thủ kia nhãn lực mới có thể đạt đến cảnh giới nhập vi như vậy, không ngờ Bệ hạ lại cũng làm được!" "Không biết Bệ hạ có biết chú văn này có ý nghĩa gì không?" Lý Dịch chỉ có thể nhìn ra một phần, nhưng chính là phần này, khiến anh cảm thấy một tia hoang đường!

Bởi vì ba chữ trên đó chính là Trớ Thiên Thuật!

Lẽ nào có người giống anh, đã tu luyện Dịch Thiên Đế Kinh, và còn dùng Trớ Thiên Thuật giết chết Ma Thần Sứ Đồ từ nghìn năm trước?

Lý Dịch lắc đầu, biểu thị mình cũng không rõ.

"Ngay cả cậu cũng không biết, xem ra, thi thể này chắc chắn không đơn giản." Diệp Thiên thở dài.

Vô Không đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía khu rừng tối tăm xa xa.

Ánh mắt lóe lên một chút: "Sương mù đã nổi lên!" "Xem ra, có lẽ là cơ quan giữ mộ ở đây đã bắt đầu vận hành rồi!" Sắc mặt mọi người đều thay đổi đột ngột.

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì họ sẽ gặp nguy hiểm rồi.

"Các cô nhìn!" Vô Không đột nhiên kinh hô một tiếng.

"Cái gì?!" Diệp Thiên và những người khác quay đầu lại, nhìn về

hướng Vô Không chỉ.

Những hàng cây ở đây đều đã bị gió quật ngã, còn nơi Vô Không chỉ, lại có một tảng đá lớn, chữ viết trên đó đã bị mài mòn đến không còn hình dạng, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một dòng chữ: Ta là kẻ giữ mộ, những kẻ đến gần mộ đều đáng chết, ta phụng mệnh chủ nhân đánh giết ngươi!

Nhìn thấy dòng chữ đó xong, sắc mặt Vô Không đại biến, liền nói: "Mọi người mau rút lui, mau đi!" Lý Dịch và những người khác vội vàng chạy lùi, nhưng vừa mới bước được vài bước, đã dừng lại, bởi vì họ đã bị bao vây bởi từng đám bóng đen do sương mù đen ngưng tụ lại.

"Mọi người cẩn thận!" Vô Không quát lớn một tiếng, liền rút ra một thanh kiếm dài xông vào giữa đám bóng đen.

Những bóng đen này đều là Ma Tộc, không phải Nhân Tộc!

Công kích của Ma Tộc quỷ dị, khiến người ta kinh sợ!

Mọi người chỉ có thể vừa chạy vừa chiến đấu!

Thân pháp của Diệp Thiên cực nhanh, mặc dù bị những bóng đen này quấn lấy, nhưng vẫn không lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

Mọi người bám sát Vô Không, chạy trốn dưới sự bảo vệ của Vô Không.

Nhưng, Võ Mị Nương và những người khác dù sao cũng là người phàm, dù đang chạy trốn cũng không thể nhanh bằng tốc độ của Ma Tộc.

Huống hồ Võ Mị Nương vốn dĩ được nuông chiều từ bé, thiếu vận động, chưa chạy được mấy bước, đã thở hổn hển.

"Xoẹt ~" Một trận gió âm thổi qua, cơ thể Võ Mị Nương trực tiếp

bị hất bay.

Chương 239

“Phụt!” Ngực Võ Mị Nương bị Ma Tộc đâm xuyên một lỗ lớn, máu tươi chảy ròng, cơ thể vạch ra một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung rồi rơi xuống đất, cứng đờ không động đậy.

Sắc mặt Diệp Thiên và những người khác đều đột nhiên đại biến, Vô Không vội vàng quay đầu lại, phát hiện Võ Mị Nương lại cứ thế mà chết!

Lý Dịch có chút không tin.

Võ Mị Nương là một trong những chìa khóa để mở Phật Mộ, làm sao có thể chết nhanh như vậy được?

Xung quanh, những bóng ma chồng chất lớp lớp, cứ như một tấm lưới khổng lồ giăng kín vây hãm mọi người.

Từng cây gai đen nhọn hoắt từ bốn phương tám hướng lao tới, đâm thẳng vào đám người.

Mọi người vội vàng giơ đao đỡ, nhưng không ngờ, trên lưỡi đao lại dính phải một giọt nước đen!

Nước đen văng tứ tung, rơi trúng cổ tay một binh sĩ quân bếp! "A!" Người lính đó thảm thiết kêu lên một tiếng, cánh tay phải đang cầm đại đao của anh ta bị cắt đứt ngay lập tức.

Một mảng máu tươi văng ra, nhanh chóng chuyển sang màu đen!

Từng giọt máu đen không ngừng rơi xuống đất, tụ lại thành một vũng máu đặc quánh!

Điều kỳ dị hơn nữa là vũng máu này bắt đầu nhúc nhích, trông như một con giun đất.

Nhưng rất nhanh, nó liền hiện ra một mặt dữ tợn đáng sợ!

Nó mọc ra từng xúc tu đen kịt, đầu xúc tu lại là những móc câu sắc bén.

Những xúc tu mềm mại, linh hoạt này bộc phát tốc độ kinh hoàng, chỉ trong chốc lát đã quấn quanh người lính kia!

Gai nhọn xuyên qua da thịt người lính, điên cuồng chui vào trong máu thịt.

Khi đã chui vào bên trong, trên xúc tu liền há ra từng cái miệng lớn!

Từng cái miệng đầy răng nhọn chi chít nhìn thôi đã thấy rợn tóc gáy!

Điều máu tanh hơn là những cái miệng răng nhọn đó không ngừng gặm nuốt máu thịt của người lính.

Mỗi lần nhai nuốt, người lính lại đau đớn kêu la một tiếng, cho đến cuối cùng, anh ta mất đi ý thức, đổ ầm xuống đất!

Không bao lâu sau, máu thịt của người lính này đã bị gặm nuốt sạch sành sanh!

Tất cả những điều này diễn ra trong chớp nhoáng, Trần Thạc Chân và những người khác thậm chí còn không kịp phản ứng. "Rốt cuộc đây là cái thứ quỷ quái gì vậy?!" Hoa Lộng Ảnh hét lên chói tai, liên tục lùi lại.

Diệp Thiên nhìn vũng máu đen dường như có ý thức kia, vẻ mặt khó coi. "Cái thứ này rốt cuộc là cái gì, mà lại có thể nuốt chửng máu người, thật đáng sợ!" Diệp Thiên tái mặt nói. "Đây không phải máu bình thường, tên của nó là 'Thi Kiếp Huyết'." Giọng Lý Dịch ẩn chứa vài phần khác thường.

Vẻ mặt Vô Không cũng có chút khó coi, hiển nhiên là đã từng nghe nói đến thứ này. "Thi Kiếp Huyết?!" Diệp Thiên sững sờ, vội vàng hỏi: "Đây là máu của thi thể à?" "Đương nhiên không phải.

Thi Kiếp Huyết, là máu trong cơ thể cương thi độ kiếp, được gọi là một loại tồn tại vô cùng tà ác!" "Thứ này vào thời thượng cổ bị coi là cấm kỵ, ngay cả Thiên Đạo cũng cực kỳ căm ghét!" "Loại này có sức ăn mòn cực mạnh, một khi bị dính vào, sẽ xảy ra dị biến không thể lường trước!" Ánh mắt Vô Không lộ rõ vẻ sợ hãi, chậm rãi nói: "Bệ hạ nói không sai, tôi tuy chưa từng thấy, nhưng đã đọc thấy ghi chép liên quan trong 《Cổ Tà Lục》." "Tương truyền Thi Kiếp Huyết chính là khởi đầu của đại kiếp thượng cổ, vô số tu luyện giả cường đại vì thế mà dị hóa, trở thành thi khôi!" "Cái này... cái này cũng quá tà môn rồi!" Diệp Thiên nuốt một ngụm nước bọt, dù anh ta đã trải qua chín kiếp luân hồi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hiện tại anh ta mạnh như kiếp trước.

Thậm chí ký ức cũng không đầy đủ.

Thứ này quá tà môn rồi! "Nếu loại này là bản hoàn chỉnh, ngay cả thần gặp cũng sẽ đọa hóa." "Thì ra là vậy..." Diệp Thiên gật đầu, sau đó ánh mắt rơi trên thi thể Võ Mị Nương.

Dù cô ấy đã chết, trên người vẫn không ngừng chảy ra máu đen từ lỗ máu lớn.

Nhưng vẫn có thể thấy được, cô ấy là một mỹ nữ cực phẩm, thân hình mềm mại quyến rũ, lồi lõm có duyên, mặc một bộ y sam lụa mỏng, lộ ra đường cong hấp dẫn.

Cơ thể tuyệt đẹp này đầy rẫy mùi vị cám dỗ, nhưng Diệp Thiên lúc này lại không có tâm tư thưởng thức, mà là nhìn bộ xương của người lính quân bếp bị thương kia, cau mày nói: "Thi Kiếp Huyết này

ăn xong người lính đó hình như không động nữa, lẽ nào nó no rồi?" Những giọt máu này có màu đen như mực, còn tỏa ra một mùi tanh nồng nặc.

Trương Vô Nhiễm chau chặt mày.

Cô ấy luôn cảm giác khí tức của Thi Kiếp Huyết này rất giống với Bệ hạ.

Nhưng, lại có chút khác biệt.

Khí tức của Bệ hạ dường như thuần túy hơn.

Điều khiến Trương Vô Nhiễm cảm thấy khó hiểu nhất là, nơi đây rõ ràng chỉ là thế giới tiềm thức của Diệp Thiên.

Nhưng nó chân thực như một bản sao của những năm tháng đã qua, khiến người ta khó phân biệt được sự khác biệt giữa hiện thực và ký ức.

Dù sao đi nữa, chuyện đạo mộ trong thế giới tiềm thức quả thực có chút kỳ quái.

Khiến Trương Vô Nhiễm liên tưởng đến một bộ phim tên là《Đạo Mộng Không Gian》. "Dù sao đi nữa, thứ này quả thực quá tà môn, chúng ta phải rời đi ngay lập tức, nếu không một khi con quái vật này tiêu hóa xong, chúng ta e rằng sẽ chết ở đây." Vô Không nói. "Cũng được, chúng ta mau đi thôi!" Diệp Thiên vội vàng thúc giục. "Ừ!" Mọi người gật đầu, vội vàng đi theo Diệp Thiên, lao về phía trước.

Phía sau họ, những người của Mật Tông Thổ Phiên đều kinh hãi.

Rõ ràng, sự xuất hiện của vũng máu đen này khiến họ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ánh mắt Đạt Lạt cuồng nhiệt: "Đây mới là sức mạnh siêu phàm

thực sự, nếu như có thể đạt được..." Lời của hắn còn chưa nói dứt, vũng máu đen đã tiêu hóa người lính kia bỗng bật dậy, với lực bật đáng sợ trong chớp mắt đã phủ kín mặt Đạt Lạt! "Đạt Lạt đại nhân!" Những người Mật Tông khác kinh hoàng nhìn Đạt Lạt, trong tầm mắt của họ, Đạt Lạt đang dần dần tan chảy, sau đó lại định hình lại...

Đầm lầy Hắc Thủy.

Khu vực lục địa xung quanh hồ Âm Dương do lượng nước và thực vật thối rữa tích tụ mà hình thành một đầm lầy khổng lồ.

Số lượng quái vật ở nơi này vô cùng lớn, không chỉ là một con mà là cả một đàn quái vật!

Từng con quái vật thân hình gầy yếu, toàn thân đen kịt không ngừng vung vẩy xúc tu, điên cuồng tấn công mọi thứ xung quanh. "Ầm ầm ầm!" Từng trận va chạm dữ dội vang lên, đất cát trên mặt đất bay tung tóe, từng xúc tu càng không ngừng quét về phía mọi người, khiến Diệp Thiên và những người khác không kịp phòng bị.

Liên tục né tránh xúc tu, nhưng tốc độ của mọi người lại càng lúc càng chậm. "Những xúc tu này lợi hại quá, đơn giản là như vô khổng bất nhập." Diệp Thiên nói với vẻ mặt vô cùng khó coi. "Trên những xúc tu này có một chút thi khí và sát khí, bất kể ai bị dính những thi khí này, đều sẽ chịu tổn thương nghiêm trọng." Vô Không vội vàng nói: "Không những thế, những thi khí và sát khí này còn ẩn chứa một tia ma khí, nếu bị những thi khí này tấn công, linh hồn của các vị cũng sẽ dần trở nên khát máu, luân hãm thành cương thi, vĩnh viễn không thể siêu sinh!" Mọi người nghe vậy, đều sợ đến tái mét mặt mày.

Những con quái vật này quả nhiên lợi hại, một khi chạm phải, sẽ phải chịu đòn tấn công cực mạnh.

Không ít người bị tấn công mà trực tiếp hóa thành xương trắng.

Diệp Thiên và Hoa Lộng Ảnh phản ứng vẫn khá nhanh, dù chịu nhiều đòn tấn công, nhưng vẫn bình an vô sự! "Gầm gừ gừ..." Từng tiếng gầm giận dữ vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, thấy phía trước xuất hiện từng mảng quái vật!

Diệp Thiên nhìn kỹ một cái, đồng tử lập tức co rút!

Xuất hiện trước mặt họ, lại có hơn chục con Ma tộc!

Những Ma tộc này mặc giáp đen, lưng mọc đôi cánh, đầu mọc sừng độc, trông hung tợn bạo ngược, từng con đều tỏa ra luồng khí đen đậm đặc!

Những quái vật không rõ biến dị từ đâu tới này nhìn Diệp Thiên và nhóm người, tất cả đều lộ ra ánh mắt tham lam. "Gầm gừ gừ..." Từng tiếng gầm liên tiếp vang lên, sau đó những quái vật này liền xông về phía Diệp Thiên và nhóm người. "Giết!" Vô Không lạnh lùng hừ một tiếng, dẫn đầu xông lên, tay cầm trường kiếm chém về phía một con quái vật.

Chương 240

Diệp Thiên cũng theo sát phía sau.

Lý Dịch và những người khác cũng rút vũ khí ra, nghênh chiến lũ quái vật phía trước.

Dù số lượng quái vật rất lớn, nhưng thực lực đều bình thường, căn bản không có bất kỳ mối đe dọa nào.

Chỉ trong một nén hương, Diệp Thiên và những người khác đã giết chết gần một trăm con quái vật.

Và thi thể của những con quái vật này cũng biến thành một đống xác như núi nhỏ, nằm rải rác khắp nơi.

Những thi thể này tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, Hoa Lộng Ảnh và những người khác ngửi thấy mùi này, lập tức nôn ọe, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Diệp Thiên biết, máu ở đây và máu của quái vật đều có kịch độc, nếu họ dính phải máu này, e rằng sẽ rất nhanh biến thành cương thi. "Máu này ghê tởm quá, chúng ta quay lại đi!" Hoa Lộng Ảnh cau mày nói, sau đó nhìn về phía Lý Dịch: "Bệ hạ..." "Tiếp tục tiến lên!" Lý Dịch đạp lên những thi thể đó, ánh mắt hờ hững.

Một đống "tiểu khả ái" này có gì mà phải làm quá lên chứ? "Đi thôi!

Chúng ta tiếp tục tiến lên." Diệp Thiên thấy Lý Dịch thản nhiên như không, không muốn hạ thấp thân phận, liền nhàn nhạt nói, bước chân khẽ động, liền tiếp tục lên đường về phía trước.

Suốt quãng đường này, Diệp Thiên và Vô Không liên thủ đối phó những con quái vật đã biến dị sau khi bị Thi Kiếp Huyết xâm thực.

Hai người họ là lực lượng chủ chốt, liều mạng chém giết, toàn thân đẫm máu tươi, trông vô cùng thê thảm. "Rầm!

Rầm!

Rầm..." Diệp Thiên và những người khác không ngừng vung vẩy binh khí trong tay, hết lần này đến lần khác đánh trúng những con quái vật, hết lần này đến lần khác đánh bay chúng. "A..." Đột nhiên, một tiếng gào thét thê lương vang lên, chỉ thấy con quái vật bị đánh bay kia, lớp vảy trên người đột ngột vỡ ra, lộ ra lớp da đen bên trong.

Cảnh tượng này lập tức khiến trái tim mọi người nhảy dựng. "Không hay rồi, trong cơ thể con quái vật này có thi khí!" Vô Không hét lớn một tiếng, vẻ mặt ngưng trọng.

Mọi người lập tức kinh hãi.

Họ không ngờ, trên người những con quái vật này lại có thi khí, đây là một tồn tại còn đáng sợ hơn cả ôn dịch, một khi người bị nhiễm thi khí, về cơ bản là không thể cứu vãn.

Trừ khi tìm được cách đẩy thi khí ra khỏi cơ thể, nếu không thì kết cục cuối cùng chỉ có một chữ, chết! "Nhanh lên, chúng ta cùng ra tay, giải quyết nó!" Diệp Thiên trầm giọng hô, ngay lập tức, anh ta dẫn đầu thi triển Cửu Long Diệt Hồn Ấn, đột nhiên vỗ mạnh về phía con quái vật kia.

Thực lực của Diệp Thiên rất mạnh.

Một chưởng vỗ xuống, lập tức gây ra sóng lớn ngập trời, cả không gian đều đang rung chuyển, như thể tận thế đang đến vậy.

Con quái vật nhìn chín con kim long hư ảo đang vỗ về phía nó, lập tức cảm thấy một trận nghẹt thở và áp bức, vội vàng vung vẩy xương nhọn chém tới. "Rầm!" Hai bên va chạm vào nhau, bắn ra một cụm tia lửa chói mắt, một tiếng trầm đục vang vọng khắp bầu trời, cả không

gian đều được chiếu sáng, vô số khói đen và thi khí đều bị bốc hơi thành khói bụi, bay lơ lửng trên không trung!

Diệp Thiên và con quái vật này cứng đối cứng một chiêu, lập tức bị đánh bay ra ngoài, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi, thân thể vẽ một đường cong tuyệt đẹp trong không trung, sau đó rơi xuống đất, thân thể lắc lư vài cái rồi đứng vững. "Thực lực thật cường hãn!" Diệp Thiên đầy vẻ ngưng trọng, trong lòng thầm kêu khổ, không ngờ con quái vật gặp phải lần này, thực lực lại mạnh hơn anh ta.

Loại quái vật này, anh ta chưa từng thấy bao giờ, cũng không rõ loại quái vật này thuộc chủng loại gì, rốt cuộc có những đặc tính gì.

Tuy nhiên, nhìn từ lực tấn công vừa rồi của đối phương, tuyệt đối đáng sợ và thậm chí mạnh hơn những con quái vật đã gặp trước đây. "Không được, tôi phải giải quyết nó càng sớm càng tốt!" Vẻ mặt Diệp Thiên vô cùng ngưng trọng.

Vừa nghĩ đến đây, vẻ mặt Diệp Thiên liền lạnh đi, cổ tay khẽ lật, Trảm Thần Kiếm Hoàn đã nằm trong tay. "Ong!" Thân kiếm hơi rung, lập tức phóng ra vạn trượng kim quang. "Đi!" Diệp Thiên hét lớn một tiếng, một kiếm đâm ra, kim quang lập tức khuếch đại, hóa thành một luồng sao băng vàng rực, hung hăng bổ về phía con quái vật ở đằng xa, nơi nó đi qua, lá cây vỡ tan, tạo thành từng gợn sóng không khí. "Rầm!" Kiếm này trực tiếp đánh trúng đầu con quái vật. "Phụt!" Một tiếng giòn tan, đầu con quái vật nổ tung ngay tại chỗ, máu thịt văng tung tóe, máu tươi bắn lên không, trông cực kỳ đáng sợ, cứ như một đứa con nít bị ném từ trên trời xuống vậy. "Gào!" Con quái vật phát ra một tiếng kêu rên, lông trên người nhanh chóng thối rữa, lộ ra máu thịt và nội tạng bên trong. "Rầm!" Cùng với một tiếng động kinh thiên động địa, cơ thể con quái vật lập tức nổ tung, hóa thành màn sương máu bay khắp trời.

Làn sương máu này vô cùng tà môn, một khi dính vào máu thịt, lập tức ăn mòn máu bên trong, khiến những máu này nhanh chóng tan chảy.

Chỉ trong chốc lát, con quái vật đã biến thành một vũng nước đặc.

Nhưng, điều đáng sợ hơn đã xảy ra!

Những con quái vật khác trở nên cực kỳ hưng phấn, nuốt sạch vũng nước đặc màu xanh đen đó! "Gầm gừ gừ!!!" Tiếng gầm giận dữ vang dội khắp Đầm Lầy Hắc Thủy.

Ba con quái vật uống vũng nước đặc đã xảy ra biến hóa lớn.

Chúng giống như chất lỏng hợp thành một thể, biến thành một con quái vật khổng lồ ba đầu mười hai chân!

Diệp Thiên vung trường kiếm trong tay, một luồng kiếm quang bay nhanh như chớp về phía con quái vật kia, luồng kiếm quang này vô cùng đáng sợ, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, trực tiếp lao về phía con quái vật biến dị đó.

Con quái vật biến dị nhìn luồng kiếm quang đang lao tới, đồng tử đột nhiên co rút, ngay sau đó trong đôi mắt bắn ra một tia sáng tinh rực, há miệng phát ra một tiếng gào thét chói tai, một luồng thi khí đậm đặc lập tức tràn ra, hóa thành một cơn lốc quét quanh bốn phía, từng vòng gợn sóng khuếch tán ra, bao trùm toàn bộ quái vật xung quanh.

Kiếm quang của Diệp Thiên vừa chạm vào luồng thi khí tỏa ra từ cơ thể con quái vật biến dị, liền trực tiếp bị nuốt chửng, căn bản không thể gây tổn thương cho con quái vật biến dị một chút nào. "Phòng ngự thật mạnh mẽ!" Diệp Thiên thầm tặc lưỡi trong lòng, ngay sau đó thân hình khẽ động, lại một lần nữa vung ra một luồng kiếm quang.

Kiếm quang vẫn sắc bén không sai sót, một kiếm chém xuống, lập tức phát ra một tiếng nổ lớn rung động đến mức muốn nứt màng tai, không khí cũng bị xé rách, tạo ra một tiếng nổ âm thanh cực lớn!

Tốc độ của Diệp Thiên vô cùng nhanh, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt con quái vật biến dị, thần kiếm trong tay lại một lần nữa bổ ra, lần tấn công này, còn cuồng bạo hơn, còn hung mãnh hơn lúc nãy!

Con quái vật biến dị dường như cũng cảm nhận được mối đe dọa của Diệp Thiên, thân thể mạnh mẽ xoay một cái, tránh được luồng kiếm quang đáng sợ này, sau đó lại há miệng phun ra một làn sương máu, bao phủ về phía Diệp Thiên. "Hừ!

Loại tấn công cấp độ này, còn muốn ngăn cản tôi ư?

Đơn giản là nằm mơ!" Diệp Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, thân thể khẽ lắc, liền tránh được đòn tấn công của làn sương máu này. "Vù!

Vù!

Vù!" Lúc này, Vô Không phía sau Diệp Thiên cũng đã phản ứng lại, lần lượt thi triển các loại bí thuật, nhanh chóng lao về phía con quái vật biến dị kia, muốn giải quyết nó. "Gào!" Con quái vật biến dị phát ra một tiếng gào thét giận dữ, thân thể mạnh mẽ lắc lư một cái, trở nên cao lớn hơn, toàn thân bốc ra luồng khí xanh đậm đặc, che kín cả bầu trời, che khuất tầm nhìn, khiến người ta không thể nhìn rõ. "Rầm!" "Rầm!

Rầm!"...

Đòn tấn công của Diệp Thiên và Vô Không không ngừng oanh kích lên người con quái vật biến dị này, phát ra từng tiếng nổ kịch liệt. "Gào!" Con quái vật biến dị kêu to một tiếng đau đớn, thân thể không

ngừng vặn vẹo, từng vết nứt lan rộng trên cơ thể nó, rất nhanh đã bao phủ toàn thân. "Đáng chết!" Con quái vật biến dị đau đớn gầm lên, giọng nói khàn đặc, tràn ngập đau khổ và không cam lòng. "Giết chết tên này!" Vô Không nhìn Diệp Thiên lớn tiếng hô.

Diệp Thiên nghe vậy, sắc mặt vui mừng, lập tức ra tay lần nữa, phát ra từng đòn tấn công đáng sợ về phía con quái vật biến dị. "Bùm bùm bùm..." Một loạt tấn công dồn dập, từng luồng kiếm quang đáng sợ không ngừng bổ lên người con quái vật biến dị, phát ra tiếng "tích ba" loảng xoảng, lớp vảy xanh trên người con quái vật biến dị không ngừng vỡ nát, máu tươi phun ra, nhuộm đỏ lớp da trên người nó, trông vô cùng thê thảm.

Tuy nhiên, con quái vật này quả thực quá đáng sợ, dù bị trọng thương, nhưng lại không bị đánh chết. "Gào gào gào..." Con quái vật biến dị đau đớn gầm thét, thân thể khổng lồ không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự ràng buộc của Diệp Thiên và những người khác.

Chương 241

Ánh mắt Lý Dịch lạnh nhạt.

Loại quái vật này quả thực quá yếu.

Căn bản không có tư cách tiến vào cổ mộ của tôi, trở thành công cụ thủ mộ trong mộ của tôi.

Ban đầu tôi còn nghĩ, nể tình khí tức của đối phương có chút tương tự với tôi, sẽ dẫn nó đến Dịch Thiên Đế Mộ của tôi để trở nên mạnh hơn.

Nhưng không ngờ, tên này ngay cả Diệp Thiên chưa mượn sức mạnh tiềm thức cũng không đánh lại.

Lúc này, con quái vật biến dị đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ, sóng âm cuồn cuộn, truyền đi ngàn mét, chấn động đến nỗi màng nhĩ mọi người ong ong, tai đau nhức mơ hồ.

Mức độ cường hãn của sóng âm này, quả thật đáng kinh ngạc!

Cơ thể mọi người bị chấn động không ngừng lùi lại, ai nấy đều bịt tai, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên trán rịn ra mồ hôi li ti, trông vô cùng thảm hại.

Lúc này, lớp vảy trên người con quái vật biến dị đã hoàn toàn vỡ nát, lộ ra từng vết máu dữ tợn, máu thịt văng tung tóe, nhìn mà ghê rợn.

Nó lại một lần nữa phân liệt, trở thành ba con quái vật.

Diệp Thiên cau mày, cảm nhận được sự suy yếu của con quái vật biến dị này. "Mau tranh thủ ra tay đi!" Lúc này, Diệp Thiên nhắc nhở. "Tôi hiểu rồi!" Vô Không hít sâu một hơi, ánh mắt quét nhìn bốn phía, cuối cùng khóa mục tiêu vào hai con quái vật biến dị khác, chúng đang

chuẩn bị liên hợp tấn công con quái vật biến dị này.

Thân ảnh Diệp Thiên khẽ động, lao về phía hai con quái vật biến dị kia, một quyền oanh ra, một luồng kiếm quang bạc rực rỡ chói mắt quét về phía hai con quái vật.

Hai con quái vật nhìn luồng kiếm quang bạc đang lao tới, đồng tử mạnh mẽ co rút, trên mặt lộ ra một tia hoảng loạn. "Rầm!" "Rầm!" Hai con quái vật lần lượt lùi mạnh, trên cơ thể xuất hiện từng vết kiếm lớn, máu tươi không ngừng chảy xuống, tí tách tí tách rơi vào bùn đất, nhuộm đỏ một mảng bùn đất lớn.

Vết thương của quái vật biến dị rất nghiêm trọng, một khi chịu đòn chí mạng, rất có thể sẽ mất đi sức chiến đấu ngay lập tức, trở thành một con yêu thú bình thường.

Lúc này, con quái vật biến dị cảm nhận được nguy hiểm, không còn tiếp tục dây dưa với Diệp Thiên nữa, quay người bỏ chạy. "Muốn chạy, làm gì dễ vậy!" Diệp Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, bước chân sải ra, cả người như tia chớp, tốc độ nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt đã đuổi kịp. "Rầm!" Một tiếng trầm đục, Diệp Thiên một quyền hung hăng giáng xuống cơ thể con quái vật biến dị, sức mạnh cực lớn, khiến cơ thể nó rung lên, suýt nữa bị đánh bay.

Cơ thể con quái vật này cứng rắn, sức mạnh cực kỳ đáng sợ, lực phòng ngự cực kỳ kinh người, nhưng Diệp Thiên lại một quyền đánh trúng, xuyên thủng lồng ngực con quái vật biến dị này.

Cơ thể con quái vật biến dị run rẩy kịch liệt một cái, máu tươi phun xối xả.

Một con quái vật biến dị khác phát ra một tiếng gào thét thê lương, toàn thân phóng ra khí tức đáng sợ, từng luồng khí xanh đậm đặc bao quanh bề mặt cơ thể nó, điên cuồng vặn vẹo, hình thành từng con rắn độc dữ tợn đáng sợ, lao về phía Diệp Thiên.

Con quái vật biến dị ra lệnh một tiếng, hàng chục con rắn độc biến dị xung quanh thân thể lần lượt bay vút lên trời, điên cuồng cắn xé về phía Diệp Thiên, từng luồng khí xanh đậm đặc tụ lại với nhau, giống như từng quả cầu xanh lá cây, che kín bầu trời, che khuất ánh nắng mặt trời, khiến tầm nhìn của người ta hoàn toàn mất đi tiêu cự.

Đòn tấn công của rắn độc biến dị quả thực quá đáng sợ, trên bề mặt cơ thể Diệp Thiên, lập tức hiện lên một lớp áo giáp màu xanh dày đặc, bảo vệ anh ta bên trong, ngăn chặn những con rắn độc biến dị này tấn công.

Đây chính là Bất Diệt Thánh Khải, một trong những kỹ năng thiên phú của Hoang Cổ Thánh Thể!

Dù Bất Diệt Thánh Khải đã chặn được đòn tấn công của con ma xà biến dị này, nhưng sắc mặt Diệp Thiên lại trở nên vô cùng khó coi.

Không vì lẽ gì khác.

Bởi vì Hoang Cổ Thánh Thể không phải thứ mà anh ta ở thời kỳ này sở hữu!

Mà là phẩm vật cúng tế mà hậu nhân của anh ta sẽ tìm thấy ngàn năm sau!

Bây giờ anh ta đã sử dụng sức mạnh của Hoang Cổ Thánh Thể, cũng có nghĩa là anh ta đã vượt quá giới hạn!

Cuộc hành trình tái hiện lại trải nghiệm kiếp trước này đã thất bại một nửa!

Nghĩ đến đây, ánh mắt anh ta càng thêm lạnh lẽo.

Nắm đấm từ từ siết chặt, phát ra tiếng nứt gãy giòn tan!

Anh ta hận!

Không chỉ hận những con quái vật này tại sao lại mạnh mẽ đến

vậy.

Mà càng hận Lý Dịch hơn!

Rõ ràng anh ta đã đồng ý ra tay, nhưng lại cứ chây ì, còn giả bộ đáng thương với vẻ mặt "tôi sợ quá"!

Nhìn thôi đã thấy buồn nôn!

Rõ ràng là một người đàn ông, nhưng lại khiến cả anh ta cũng không nhịn được mà động lòng!

Thật đáng chết!!!

Diệp Thiên hít sâu một hơi, nhân lúc con ma xà biến dị tấn công, anh ta quát lớn về phía Lý Dịch: "Diệp Thần, anh còn không ra tay?!" "Đừng quên giao dịch giữa chúng ta!!!" Lý Dịch vẻ mặt vô tội, trên khuôn mặt thanh tú, vẻ mong manh dễ vỡ khiến người ta nghẹt thở càng thêm sâu sắc: "Tôi chỉ là một người bình thường, anh lại bảo tôi đối phó loại quái vật này ư?" Chỉ là Thiên Uyên Đế Diện ẩn giấu dưới mặt Lý Dịch khẽ rung động, những gợn sóng vô hình khuếch tán, với tốc độ không thể nhìn thấy mà xâm thực thế giới tiềm thức này.

Ngay cả Hoa Lộng Ảnh, một người phụ nữ đã trải qua nhiều sóng gió, cũng bị vẻ ngoài của Lý Dịch làm động lòng, không nhịn được muốn bảo vệ Lý Dịch: "Bệ hạ là Cửu Ngũ Chí Tôn, loại chuyện đánh đấm chém giết này sao ngài có thể làm?" Vô Không vốn dĩ trung thành với Lý Dịch, tự nhiên phải nói đỡ cho Lý Dịch: "Bệ hạ là Vạn Kim Chi Khu, sao có thể dính vào chuyện này?" "Loại chuyện nguy hiểm này, đương nhiên vẫn phải để chúng tôi làm!" Diệp Thiên tức giận.

Bảo vệ sao?

Các ngươi nghĩ vậy sao!

Anh ta mới là tồn tại nguy hiểm nhất, đáng sợ nhất trong số chúng ta!

Đây chẳng lẽ là sự ngụy trang của kẻ mạnh sao?

Diệp Thiên chỉ có thể bất lực thở dài!

Tâm phúc của Tiết Nhân Quý im lặng.

Anh ta đã từng thấy Lý Dịch ra tay rồi!

Dưới làn mưa tên không hề hấn gì đã đành, còn dùng chỗ hiểm giữa trán đỡ một mũi tên của đại tướng quân!

Đó là mũi tên bắn ra từ Trấn Thiên Cung!

Có khả năng xuyên kim liệt thạch!

Diệp Thiên thấy mọi người đều nói giúp Lý Dịch, ánh mắt lạnh lẽo.

Thầm nghĩ đại sự không ổn thì khởi động lại!

Nơi này là thế giới tiềm thức của anh ta!

Anh ta có lợi thế rất lớn.

Nhưng trước khi khởi động lại, anh ta phải tiêu diệt hết những con quái vật này!

Nếu không thì ý niệm không thuận! "Đây là các ngươi tự tìm chết, không trách tôi được!" Khí tức của Diệp Thiên trực tiếp bùng nổ, Tam Thiên Trảm Thần Cổ Kiếm như sông đổ ngược, bao quanh người anh ta, làm nổi bật vẻ anh minh thần võ của anh ta! "Giết!!!" "Hỗn Nguyên Vô Cực, Hoang Cổ Bất Diệt!" Một tia kim quang rực cháy bốc lên, tựa như một vầng mặt trời rực rỡ!

Bất kể là những con quái vật này hay cây cối hoa cỏ xung quanh, đều bị kim quang đốt cháy thành than đen!

Một tia điện kim quang khổng lồ từ trên trời giáng xuống!

Trong tích tắc, nó đã bổ gãy một nhánh cây to dài hàng chục mét!

"Gầm!!!" Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trời xanh.

Tất cả quái vật đều bị luồng kim quang đó đánh bay!

Diệp Thiên sắc mặt trầm xuống, tiếp tục thi triển sát chiêu! "Hỗn Nguyên Bất Diệt, Trảm!" Một thanh đại kiếm vàng rực rỡ, dường như vượt qua không gian, từ thời hoang cổ xuyên việt đến, chém về phía con quái vật ở đằng xa! "Phụt!" Đầu con quái vật bị chém đứt.

Máu tươi văng tứ tung!

Chương 242

Dù con ma xà biến dị này đã chết.

Nhưng sắc mặt Diệp Thiên lại trở nên cực kỳ tái nhợt.

Không biết tại sao, trong lòng anh ta luôn có một cảm giác bất an.

Dường như có thứ gì đó sắp thoát khỏi sự kiểm soát!

Trán Diệp Thiên rịn mồ hôi!

Một nỗi sợ hãi không tên bao trùm toàn thân.

Anh ta muốn ngăn chặn nỗi sợ hãi này.

Nhưng cơ thể anh ta không nghe theo sự điều khiển của anh ta!

Lúc này, con ma xà biến dị bị anh ta chém đứt đầu toàn thân tỏa ra khí đen quỷ dị, chiếc đầu bị đứt lìa mọc lại!

Trên cái đầu đó mọc ra một khối u lớn, tràn ngập sự bất tường và quỷ dị!

Khiến người ta nghẹt thở!

Đồng tử Diệp Thiên co rút.

Con ma xà biến dị này muốn nghịch thiên sao?

Lại có thể sống sót dưới sự tấn công kép của Trảm Thần Kiếm Hoàn và Hoang Cổ Thánh Thể!

Hơn nữa còn trở nên mạnh mẽ hơn, có xu hướng hóa rồng!

Con ma xà biến dị dựng cơ thể lên, không ngừng gào thét, điên cuồng lao về phía Diệp Thiên!

Tốc độ của nó cực nhanh, còn nhanh hơn cả kiếm pháp của Diệp Thiên!

Diệp Thiên bất đắc dĩ, chỉ có thể một lần nữa phóng ra Hoang Cổ Thánh Thể, nâng cao phòng ngự của mình đến cực hạn! "Ầm ầm ầm!!!" Lần va chạm này, Diệp Thiên cuối cùng cũng không chịu nổi nữa!

Cả người anh ta ngã rạp xuống đất!

Miệng há ra.

Phun ra một ngụm máu đen!

Còn cánh tay phải của anh ta thì vô lực buông thõng.

Cho thấy trạng thái hiện tại của anh ta cực kỳ tồi tệ!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc!

Hoa Lộng Ảnh siết chặt vạt áo, vốn dĩ cho rằng Diệp Thiên đã rất lợi hại, lần này họ đã an toàn rồi.

Nhưng không ngờ lại có chuyện bất ngờ, con ma xà biến dị này lại còn dũng mãnh hơn cả Diệp Thiên!

Diệp Thiên nghiến răng, trực tiếp cắt đứt cánh tay phải!

Ánh mắt lạnh lùng, ý niệm khẽ động, liền nhấn nút khởi động lại!

Ma xà biến dị ư?

Dù có lợi hại đến mấy cũng chỉ là con kiến hôi ký sinh trong thế giới tiềm thức của tôi mà thôi!

Anh ta đã trải qua chín kiếp luân hồi, nội tình cực sâu, sao có thể bị lũ sâu bọ nhỏ bé đánh bại?

Chỉ là.

Diệp Thiên nhìn về phía Lý Dịch, lạnh lùng nói: "Anh không tuân thủ giao ước giữa chúng ta, đóng vai trò đưa tôi vào cổ mộ trong lịch

sử, ân tình này tôi nhất định sẽ trả lại cho anh!" Lý Dịch ánh mắt lạnh nhạt sâu thẳm, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ sợ hãi: "Tôi... tôi sợ quá..." Nói rồi, liền một đao chém về phía đầu Diệp Thiên!

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng. "Nơi này là thế giới tiềm thức của bản tọa, bản tọa chính là chúa tể duy nhất!" "Khởi động lại!" Thế giới tiềm thức rung chuyển dữ dội, từng mảnh vỡ bạc không đều bắt đầu tách ra!

Cả khung cảnh rực rỡ lộng lẫy khác thường, đẹp đến nao lòng.

Bá Tịch Đao của Lý Dịch lướt qua, chém nát một đạo tàn ảnh!

Còn bản thân Diệp Thiên thì đã ẩn vào trong mảnh vụn của thế giới tiềm thức, từng chút một bắt đầu tiêu tan.

Chỉ là, ánh mắt anh ta nhìn Lý Dịch tràn ngập sự oán hận! "Tam Thiên Mạch Thương, Vạn Quỷ Kiếp Khởi!" Đây là đòn mạnh nhất mà Diệp Thiên hiện tại có thể sử dụng!

Ánh sáng tím u ám tràn ra, vô số ác quỷ gào thét, muốn nghiền nát Lý Dịch! "Ai!

Không phải chỉ là không qua được màn thôi sao?

Đến mức phải tức giận đến vậy ư?" Lý Dịch nhún nhún vai, giọng điệu thờ ơ, thậm chí còn thu hồi Bá Tịch Đao trong tay.

Diệp Thiên thấy vậy sững sờ.

Anh ta biết rõ chiêu này của mình mạnh đến mức nào, ngay cả bản tôn Hoang Cổ Thánh Thể ở thế giới hiện tại, cũng xa xa không phải đối thủ của chiêu này!

Bởi vì đây là chiêu đã được cường hóa qua tiềm thức!

Hơn nữa, đây còn là cấm thuật thượng cổ!

Là một kiếp số quỷ bí mà vô số tu sĩ khao khát, nhưng cũng phải

kính sợ!

Thế mà Lý Dịch lại dám buông Bá Tịch Đao, dùng thân thể cứng đối cứng với đòn tấn công này, quả thực khiến anh ta không hiểu.

Bành!

Ngay khi vô số ác quỷ sắp nuốt chửng Lý Dịch, một bóng đen chợt lóe qua!

Khi anh ta nhìn thấy cái bóng đen khổng lồ đó, đồng tử đột nhiên co rút!

Ngay khi vô số ác quỷ sắp nuốt chửng Lý Dịch, một bóng đen chợt lóe qua!

Khi anh ta nhìn thấy cái bóng đen khổng lồ đó, đồng tử đột nhiên co rút!

Đó là ma xà biến dị!

Con ma xà đã dị hóa trọng sinh này há cái miệng to như chậu máu, tham lam nuốt chửng vạn quỷ, kiên cố bảo vệ Lý Dịch phía sau.

Cảnh tượng này khiến mọi người rợn tóc gáy.

Thân ảnh mảnh khảnh của Lý Dịch so với con ma xà biến dị, giống như con kiến.

Trong mắt họ, con ma xà biến dị này đã coi Lý Dịch như thức ăn!

Nhất thời, Vô Không và những người khác nhìn Lý Dịch với ánh mắt đầy lo lắng.

Trương Vô Nhiễm thì lại khá bình tĩnh.

Hoảng cái gì mà hoảng?

Không thấy Bệ hạ vẻ mặt bình tĩnh sợ hãi đó sao?

Diệp Thiên trừng mắt nhìn chằm chằm con ma xà biến dị này, ánh

mắt kinh hãi.

Con ma xà biến dị này rốt cuộc có lai lịch gì, lại có thể một ngụm xé nát Vạn Quỷ Phệ Hồn!

Đơn giản là mạnh đến đáng sợ!

Diệp Thiên không muốn dây dưa với con ma xà biến dị này, liền tăng nhanh tốc độ khởi động lại.

Chương 243

Mí mắt anh ta giật liên hồi, lòng bất an.

Luôn cảm thấy có tai ương gì đó sắp giáng xuống đầu anh ta!

Lần khởi động lại này có vẻ hơi lâu.

Nhưng, vấn đề không lớn.

Vì con ma xà biến dị này đáng sợ như vậy, chắc chắn Lý Dịch sẽ chết không nghi ngờ gì!

Diệp Thiên lạnh lùng nhìn Lý Dịch, ánh mắt thương hại: "Các người cứ chết trong bụng con ma xà này đi!

Bản tọa sẽ đi trước đây!" Nói rồi, liền chuẩn bị hoàn toàn ẩn mình vào bức tường của thế giới tiềm thức!

Rầm!

Bức tường nghiêm ngặt, lại trực tiếp đẩy anh ta bật ra! "Chuyện gì vậy?!" Diệp Thiên kinh ngạc bất định nhìn bức tường, "Cường độ của thứ này sao đột nhiên lại mạnh đến thế?" Lý Dịch cười khẽ một tiếng, mày cong cong: "Đại nhân Diệp Thiên vô địch, anh không phải muốn khởi động lại sao?

Sao còn chưa đi?" Diệp Thiên chế giễu nhìn Lý Dịch: "Tôi dù không thể khởi động lại, nhưng trốn thoát thì vẫn có thể. " "Nhưng các người thì e rằng sắp trở thành bữa ăn trong bụng con ma xà này rồi!" Sắc mặt Vô Không và những người khác khó coi.

Thực lực của Diệp Thiên mạnh đến mức nào họ đều tận mắt chứng kiến, nhưng trước mặt ma xà biến dị vẫn chưa đủ!

Mà họ còn yếu hơn Diệp Thiên rất nhiều, sao có thể đối kháng với

con ma xà biến dị này?

Lý Dịch mỉm cười, nụ cười nhạt nhẽo ẩn chứa vài phần trêu tức.

Anh ta vỗ vỗ đầu con ma xà biến dị bằng lòng bàn tay thon dài của mình.

Con ma xà biến dị khiêm tốn cúi thấp thân thể, để Lý Dịch đứng trên đầu nó.

Đợi Lý Dịch chậm rãi bước lên chiếc đầu lâu khổng lồ của con ma xà biến dị, nó mới cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu lên, không dám có chút bất kính nào.

Đây là sự áp chế tuyệt đối ở cấp độ sinh mệnh!

Không thể vượt qua!

Cảnh tượng trước mắt này trực tiếp phá vỡ tam quan của mọi người!

Đôi mắt đẹp của Hoa Lộng Ảnh tràn ngập sự kinh ngạc: "Cái này...

Bệ hạ làm sao làm được vậy?

Chẳng lẽ là vì Bệ hạ là Tử Vi Đế Tinh giáng thế, cho nên con rắn lớn đáng sợ này mới cúi đầu xưng thần sao?" Trần Thạc Chân nuốt nước bọt, những ngón tay mạnh mẽ không ngừng run rẩy, hàm răng siết chặt bờ môi đỏ mọng, không chắc chắn nói: "Tương truyền các đế vương cổ đại đều có liên quan đến rắn, ví dụ như Hán Cao Tổ chém bạch xà, lại như có khai quốc đế vương chính là con của hắc xà!" "Hoặc có lẽ, con hắc xà này có liên quan gì đó đến Bệ hạ chăng?" Vô Không dường như nghĩ ra điều gì đó, há miệng muốn nói, sau đó kinh hãi bịt miệng lại.

Anh ta dùng lực rất mạnh, đến mức cả khuôn mặt đều vặn vẹo

biến dạng.

Thấy Lý Dịch không chú ý đến mình, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Có những lời không thể nói ra, nếu không thì trong cõi u minh sẽ bị nguyền rủa!

Trong 《Cổ Quỷ Lục》, có ghi chép một đoạn lịch sử không biết thật giả.

Tương truyền có một vị Đại La Kim Tiên, vì buông lời cuồng ngôn mà chiêu cảm cấm kỵ bất tường, nguyên thần và kim thân đều bị nguyền rủa, toàn thân mọc đầy vảy và lông đen, cuối cùng trở thành thi nô không có tư tưởng!

Diệp Thiên ánh mắt kinh hãi, vô cớ nhìn Lý Dịch: "Con quái vật này đột nhiên mạnh lên là vì..." Lý Dịch cười như không cười nhìn Diệp Thiên, vẻ mong manh dễ vỡ trên mặt biến mất, thay vào đó là một vẻ lạnh lùng bá đạo khó tả!

Giống như thần linh cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, ánh mắt vô ý quét qua những con kiến hôi không đáng kể.

Bởi vì sự chênh lệch cấp độ sinh mệnh.

Một hành động vô ý cũng có thể mang đến tai họa diệt tộc cho bầy kiến!

Cổ họng Diệp Thiên như bị nhét một nắm bông, không thể nói ra lời nào, chỉ có thể sợ hãi nhìn Lý Dịch.

Đôi mắt đen thẳm của Lý Dịch khẽ động: "Thật ra tôi không mấy hứng thú với cái gọi là Phật Mộ, điều thực sự khiến tôi hứng thú lại là anh!" "Tôi?" Môi Diệp Thiên khó khăn cử động: "Anh muốn có được gì từ tôi?" "Anh bây giờ không có tư cách để biết!" Giọng Lý Dịch rất bình thản, như thể chỉ đang nói ra một sự thật không đáng

chú ý. "Tuy nhiên, Phật Mộ tôi cũng phải mở, thời gian không còn nhiều, nếu anh muốn sống, thì chỉ có thể đi theo trẫm!" Trong tầm nhìn của Diệp Thiên, Lý Dịch chậm rãi xé toạc một mảng bức tường vỡ nát của thế giới tiềm thức, sau đó xoa nó thành những mảnh vụn.

Những mảnh vụn bạc bay lượn trong gió, rực rỡ chói mắt như bầu trời đầy sao.

Cảnh tượng này rất đẹp, đẹp đến nghẹt thở!

Diệp Thiên càng bị vẻ đẹp này chấn động, toàn thân lạnh toát!

Rốt cuộc Lý Dịch có nhục thân mạnh mẽ đến mức nào, mới có thể dùng bàn tay mà xé nát bức tường thế giới này?

Diệp Thiên hiểu, đây là Lý Dịch đang khoe cơ bắp.

Giống như các cường quốc thường xuyên tổ chức một cuộc diễu binh vậy.

Để thể hiện sức mạnh của mình, đả kích niềm tin của đối phương.

Và Lý Dịch chính là muốn anh ta khuất phục dưới sức mạnh đó!

Diệp Thiên trừng mắt nhìn chằm chằm đôi mắt đen thẳm như vực sâu của Lý Dịch, rất lâu sau, mới thở dài một tiếng: "Anh ngay từ đầu đã xâm thực thế giới tiềm thức của tôi, chính là để chinh phục tôi?" Giọng Diệp Thiên đầy bất lực, hiển nhiên là không ngờ mình lại dẫn sói vào nhà!

Lý Dịch mỉm cười: "Coi như vậy đi!

Nếu bây giờ anh bằng lòng đi theo tôi, không lâu sau tôi sẽ ban cho anh một đại lễ!" "Được!" Diệp Thiên thuận thế đồng ý.

Kiếp trước anh ta có bá đạo đến mấy, kiếp này bị quy tắc mạt pháp áp chế, chỉ mới thức tỉnh một phần vạn của A Lại Da Thức, còn

chưa thực sự trưởng thành.

Nhưng đợi đến cái ngày anh ta thực sự trưởng thành, anh ta liệu có thực sự đối phó được với Lý Dịch không?

Người đàn ông trước mắt này quá giỏi ngụy trang, thực lực thâm bất khả trắc, trong chốc lát, ngay cả Diệp Thiên với đạo tâm kiên cố cũng không khỏi rơi vào hoài nghi sâu sắc.

Lý Dịch vỗ vỗ đầu con ma xà biến dị, giọng điệu hờ hững: "Vậy thì chúng ta vào Phật Mộ thôi!" "Vô Không, ở đây đã không còn ma thú biến dị cản đường nữa, anh có thể tìm được vị trí cụ thể của Phật Mộ không?" Vô Không trầm ngâm một lát, cẩn thận lựa lời.

Áp lực mà người đàn ông trước mắt mang lại cho anh ta thực sự quá lớn, khiến anh ta rất câu nệ, sợ nói sai lời.

Một lát sau, Vô Không mới nói: "Có thể!

Nhưng cần phải phối hợp sử dụng Đạo gia Vọng Khí Quyết và 《Hám Long Kinh》 mới có thể tìm thấy Phật Mộ này!" "Nghe sư tôn tôi nói, Phật Mộ này thực ra là do đại năng của Phật Đạo hai nhà tạo ra, vị cao tăng Mật Tông kia đã nhận được truyền thừa của Thiên Đế có thực lực cực cao, rất thâm sâu về Phật Đạo, vi thần cũng không biết chút đạo hạnh nhỏ bé này của mình có thể phá giải được không!" Lý Dịch nhìn ra sự lo ngại của Vô Không, nhàn nhạt nói: "Cứ mạnh dạn làm đi!" Lúc này Vô Không mới chắp hai tay lại, niệm một tiếng Phật hiệu: "A Di Đà Phật!" Trong tay Vô Không xuất hiện một cây Phật Duyên Kim Cương Chử, anh ta dùng Đạo Pháp Nhiên Mộc đốt cháy đầu nhọn Kim Cương Chử.

Trên đó, một đóa sen cổ xưa nở rộ, tỏa ra từng trận dị hương! "Đây là Phật Duyên Kim Cương Chử!

Tuy không có lực tấn công, nhưng có thể tìm kiếm cơ duyên Phật

gia, hơn nữa dị hương có thể chém đứt tà ma!" "Chỉ là hương liệu cất giấu trong hoa sen của Kim Cương Chử quá quý hiếm, khó mà phối đủ, cho nên bây giờ dùng một lần là thiếu một lần!" "Nguyên liệu của nó là gì?" Lý Dịch tò mò hỏi một câu. "Xương Hắc Hồ Cấm Bà, xương Tỏa Cốt Bồ Tát!

Hai thứ này nếu có được một trong hai thì được!" "Nhưng..." Vô Không cười khổ nói: "Tỏa Cốt Bồ Tát cần ba trăm năm mới giáng thế một lần!

Từ lần Tỏa Cốt Bồ Tát xuất hiện gần nhất đến nay, mới chỉ hơn ba mươi năm!" "Cho nên, con đường Tỏa Cốt Bồ Tát này gần như là không thể. " "Còn về Hắc Hồ Cấm Bà thì càng lợi hại, Cấm Bà vốn dĩ chỉ là quỷ quái bình thường, mùi hương kỳ dị của nó có tác dụng mê hoặc người, có thể giúp tu sĩ chúng ta tu hành!" "Còn Hắc Hồ Cấm Bà thì lại cần Cấm Bà có được cơ duyên nghịch thiên, khế ước với một hồ lớn trong một bảo địa phong thủy!" "Hồ nước này nhất định phải là hồ âm, như vậy mới có thể phát huy tối đa tiềm lực của Cấm Bà." "Nếu dùng xương Hắc Hồ Cấm Bà chế tác thành Phật Duyên Hương, hiệu quả sẽ có sự biến đổi về chất, có khả năng tru tà chém ma!" "Đáng tiếc, Hắc Hồ Cấm Bà gần như chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Trong 《Cổ Quỷ Lục》 tuy có ghi chép về Hắc Hồ Cấm Bà, nhưng tôi sống lâu năm như vậy, cũng chưa từng nghe nói đến!" "Phật Duyên Hương trong tay tôi chỉ là dùng xương Tỏa Cốt Bồ Tát nghiền thành, cho nên hiệu quả không lợi hại bằng Hắc Hồ Cấm Bà." "Sau khi hương này đốt lên, trong vòng một canh giờ phải tìm được Phật Mộ, nếu không thì hương sẽ tắt!" Lý Dịch sờ sờ cằm.

Hắc Hồ Cấm Bà hình như anh ta có!

Lấy được công thức của Phật Duyên Hương, nói không chừng sau này có thể dùng được.

Lý Dịch cầm lấy công thức của Phật Duyên Hương, gật đầu nói: "Được, bây giờ chúng ta đi tìm Phật Mộ này thôi!" Dù Diệp Thiên cảm xúc không tốt, nhưng vừa nghĩ đến việc có thể giải khóa túc huệ kiếp trước, liền cố gắng vực dậy tinh thần, cùng mọi người theo sau mùi hương thánh khiết dị thường đó.

Mọi người đi theo mùi hương của Phật Duyên Hương khoảng nửa canh giờ, khi đến góc phía bắc của Đầm Lầy Hắc Thủy, Phật Duyên Hương đột nhiên chìm xuống sâu bên trong Đầm Lầy Hắc Thủy!

Vô Không vui mừng khôn xiết: "Phật Mộ này ở dưới đầm lầy!

Đầm Lầy Hắc Thủy này chính là một rào cản tự nhiên, ngăn cản đạo mộ giả tiến vào cổ mộ của cao tăng!" "Đầm Lầy Hắc Thủy này quá lớn, làm sao xác định vị trí cụ thể?" Diệp Thiên nhìn Phật Duyên Hương đang chìm xuống, giọng trầm thấp: "Vị trí khói xanh chìm xuống quá rộng, khó mà biết được rốt cuộc là chỗ nào là vị trí cụ thể!" Vô Không nói: "Điều này phải dựa vào việc sử dụng 《Hám Long Kinh》 để mở ra con đường đi vào Phật Mộ!" "Hám Long Kinh..." Diệp Thiên lạnh lùng hừ một tiếng: "Vậy anh còn không mau làm pháp!" Vô Không cau mày, nhưng nể mặt Lý Dịch, cũng không nói thêm lời nào.

Vô Không giẫm chân theo Thất Tinh bộ, một tay cầm la bàn, một tay cầm phù lục, miệng lẩm nhẩm niệm chú: "La tinh yếu tại la thành ngoại, thử dữ hỏa tinh thường tác đối.

Hỏa tinh long thủy hữu la tinh, nhược thị la tinh bất cư nội.

Chương 244

Cư nội danh vi bão dưỡng quan, hựu vi bệnh nhãn đọa thai sơn.

La tinh nhược sinh la thành khẩu, thành khẩu giai vi ngọc duẩn ban." Đợi anh ta nói xong, la bàn đồng vàng trong tay phóng ra một tia u quang, sau đó trực tiếp rơi xuống!

Bụp!

U quang dường như không thể chịu đựng được khí tức quỷ dị ở đây, lại trực tiếp tiêu tán!

Cạch!

Kim chỉ nam trên la bàn đồng vàng cũng đứt gãy ngay lập tức! "Chuyện gì vậy?!" Ngón tay Vô Không run rẩy, suýt chút nữa ném cái la bàn trong tay đi: "Trường khí phong thủy ở đây sao đột nhiên lại trở nên quỷ dị đến thế?" "La bàn trong tay tôi là chí bảo của Mạc Kim Giáo Úy một mạch, vậy mà lại không thể tìm thấy Phật Mộ này?" Diệp Thiên thi triển hết mọi thủ đoạn của Vô Không, nhưng cũng không có tác dụng.

Lập tức có chút sốt ruột.

Cái Phật Mộ này rốt cuộc có mở được không vậy?!

Anh ta còn đang chờ giải khóa túc huệ kia mà! "La bàn chỉ là ngoại vật, rốt cuộc cũng khó địch lại đại thế thiên địa!" Lý Dịch u u nói: "Hám Long Kinh tuy lợi hại, nhưng đối phó với long mạch dị hóa này, đương nhiên là không có cách nào!" "Bệ hạ, chẳng lẽ ngài có cách sao?" Vô Không thấy Lý Dịch nói có lý, trong mắt lộ ra vẻ mong chờ. "Quỷ lực loạn thần, đều có thể dùng lực bình định!" Lý Dịch nhìn về phía ma xà biến dị, phân phó: "Dọn dẹp toàn bộ đầm lầy gần Phật

Duyên Hương đi!" Ma xà biến dị rít lên trầm thấp, trong đôi mắt hình tam giác tràn ngập vẻ ôn thuận, ngoan ngoãn như một chú thỏ con.

Nghe thấy lời Lý Dịch nói xong, lập tức bắt tay vào làm! "Gầm!" Ma xà biến dị phun ra một cục nước bọt ăn mòn lớn, ăn mòn một khoảng trống lớn ở góc đầm lầy!

Diệp Thiên thấy nước bọt của ma xà biến dị lại có tính ăn mòn đáng sợ đến vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Con ma xà biến dị này dường như trở nên mạnh hơn!

Điều này khiến Diệp Thiên có chút mất cân bằng.

Mọi người đều vất vả tu luyện, còn phải trải qua tam tai ngũ kiếp cửu nạn.

Mà con hắc xà này chẳng qua chỉ tình cờ gặp được Lý Dịch, liền như được mở hack, thuận buồm xuôi gió trưởng thành đến cảnh giới đáng sợ như vậy!

Đơn giản là quá khiến người ta ghen tị rồi!

Tuy nhiên, lúc này sự chú ý của mọi người đều bị cái lỗ trống thu hút.

Diệp Thiên rất nhanh điều chỉnh tâm thái, đưa ánh mắt xuống dưới cái lỗ trống.

Đó là một cái hộp, đúc bằng đồng xanh, trên đó khắc rất nhiều phù hiệu cổ xưa.

Trong đó một cái nổi bật nhất chính là một con mắt!

Con mắt này tà dị khác thường, bất kể nhìn từ góc độ nào, cũng có một cảm giác bất an như bị rình rập!

Đồ đằng con mắt?

Đây là cái gì?

Vô Không đều mù mịt.

Trong Phật Mộ sao lại xuất hiện loại thứ kỳ lạ này?

Diệp Thiên cau mày, trong mắt lộ ra vẻ ghét bỏ.

Con mắt này quả thực quá ghê tởm, khiến anh ta không nhịn được muốn tránh xa. "Mở cái hộp này ra xem thử!" Lý Dịch phân phó một câu.

Vô Không gật đầu.

Cẩn thận từng li từng tí nắm lấy cái hộp, sau đó dùng sức.

Điều khiến Vô Không kinh ngạc là, cái hộp này khít khao, không có ổ khóa hay thứ gì tương tự.

Nhưng, lại cực kỳ kiên cố, ngay cả khi anh ta dùng hết sức cũng không thể mở ra!

Lý Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, Bá Tịch Đao trong tay chém ra, một đao cắt mở cái hộp này!

Bên trong trống rỗng.

Mọi người chỉ cảm thấy mình bị lừa.

Khó khăn lắm mới tìm được một bảo hộp, nhưng bên trong lại không có gì, điều này cũng quá thất vọng rồi.

Lý Dịch khẽ nhắm hai mắt.

Cái hộp này ban đầu là có đồ vật đặt bên trong.

Từ vết lõm dưới hộp có thể thấy được.

Chỉ là đã bị người khác mang đi.

Vậy rốt cuộc là ai đã đến Phật Mộ trước, lấy đi thứ quan trọng trong bảo hộp này?

Anh ta không biết.

Bây giờ cũng không phải lúc để suy nghĩ chuyện này.

Lý Dịch chỉ vào phiến đá phía sau cái hộp, nhàn nhạt nói: "Mở phiến đá này ra, bên dưới chắc hẳn chính là Phật Mộ!" Diệp Thiên tay cầm Tam Thiên Cổ Kiếm, hung hăng chém xuống, muốn đập nát phiến đá!

Phiến đá màu xanh nhìn có vẻ bình thường, nhưng ngay khi Trảm Thần Kiếm Hoàn rơi xuống, nó lại bùng phát ra ánh sáng phù văn rực rỡ!

Phù văn đó cổ xưa huyền ảo khác thường, khó mà lý giải.

Kiếm khí của Diệp Thiên vừa chạm vào liền lập tức tiêu tán.

Diệp Thiên sắc mặt khó coi, giọng trầm thấp: "Phiến đá này rốt cuộc là cái gì?

Lại có thể chặn được kiếm này của tôi!" Lý Dịch u u nói: "Không phải vì anh yếu sao?

Ngay cả một phiến đá tàn phá cũng không mở ra được, đúng là vô dụng!" "Hừ!" Diệp Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, nếu không phải không phải đối thủ của Lý Dịch, anh ta thật sự muốn một kiếm chém chết Lý Dịch!

Thế sự vô thường, đại tràng bao tiểu tràng, tiểu tràng quán tả dược.

Lần này anh ta chỉ có thể cố nhịn.

Để khỏi phun máu!

Ánh mắt Vô Không không rời khỏi phù văn trên phiến đá màu xanh dù chỉ một khắc, theo bản năng sờ sờ cằm, lộ ra vẻ suy tư. "Phù văn này hơi quen mắt, hình như đã thấy ở đâu đó rồi?" Lý Dịch nhàn nhạt

nói: "Quan tâm nhiều đến vậy làm gì?

Cứ dùng sức mạnh mà phá ra là được!" "Diệp Thiên, anh là người sở hữu Hoang Cổ Thánh Thể, sẽ không đến mức ngay cả một phiến đá cũng không làm gì được chứ?" "Anh yếu kém như vậy, có tư cách gì mà giao dịch với tôi?" "Huống chi, đây mới chỉ là viên gạch lát cửa để vào Phật Mộ, anh còn không hạ gục được, thì sau này anh càng không làm được gì!" Sắc mặt Diệp Thiên trở nên cực kỳ khó coi.

Mấu chốt là anh ta còn không thể phản bác!

Phiến đá này mới là lối vào, nếu anh ta còn không thể đi vào, thì Phật Mộ phía sau cũng khỏi cần nói đến!

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên quyết định sử dụng chiêu bài cuối cùng của mình!

Ngón tay Diệp Thiên nhẹ nhàng vuốt qua thân kiếm sáng chói, giọng trầm thấp như tiếng sấm rền: "Hoang Cổ Lục Hợp, Vẫn Tinh Trảm Thần!" Lần này, anh ta hoàn toàn buông bỏ!

Uy năng của Hoang Cổ Thánh Thể được anh ta giải phóng, dưới sự gia trì của tiềm thức, anh ta cứng rắn sử dụng bí thuật thiên phú thể chất của mình!

Vào thời thượng cổ, chiêu này không biết đã diệt sát bao nhiêu thiên kiêu có thể chất siêu phàm!

Giờ đây, dưới tay Diệp Thiên đã trải qua chín kiếp luân hồi, nội tình cực sâu, càng bộc phát ra sức mạnh vô cùng đáng sợ!

Trảm Thần Kiếm Hoàn như một ngôi sao lớn rơi xuống, vệt sáng thẳng tắp mang theo thiên uy cuồn cuộn mà đến, khoảnh khắc tiếp theo liền đánh nát phiến đá này!

Diệp Thiên đánh vỡ phiến đá xong, trong lòng sảng khoái: "Cũng chỉ có vậy thôi!" Vô Không chợt tỉnh ngộ nói: "Tôi đột nhiên nhớ ra

rồi, phiến đá này thực ra là một phong ấn, phù văn đó chính là chữ ‘Hoang’!

Chỉ có bí thuật thiên phú của Hoang Cổ Thánh Thể mới có thể mở ra!" "Không ngờ, trong đội ngũ của chúng ta lại thật sự có một Thánh Thể vạn người có một!

Chương 245

Đơn giản là không thể tin nổi!" Hoang Cổ Thánh Thể mới có thể giải?

Diệp Thiên thầm nghĩ, cái này có quá trùng hợp không?

Mấu chốt là, Lý Dịch vừa nãy cố ý nhắc đến Hoang Cổ Thánh Thể, dường như chính là để kích anh ta ra tay.

Lẽ nào, Lý Dịch là cố ý?

Không!

Điều này không thể nào!

Lý Dịch làm sao có thể biết phiến đá này?

Vô Không nếu không phải có một sư phụ giỏi, may mắn có được truyền thừa thượng cổ, tuyệt đối không thể biết được bí mật đằng sau phiến đá này.

Còn Lý Dịch, tuy thâm bất khả trắc.

Nhưng nếu thật sự là một tàn thứ phẩm còn sót lại từ thời thượng cổ, ký ức đáng lẽ đã bị xóa bỏ rồi mới phải.

Ngay cả Hắc Long Bạch Hoàng, những sứ đồ của Thiên Đế, có lực lượng Thiên Đế hộ trì, vẫn phải tự chém tu vi và ký ức dưới quy tắc mạt pháp.

Lý Dịch không thể nào chưa từng tự chém!

Tất cả, đều là trùng hợp!

Chỉ là anh ta quá giỏi liên tưởng mà thôi!

Diệp Thiên tự an ủi mình một câu.

Nhưng trong lòng vẫn có chút bất an.

Kể từ khi gặp Lý Dịch, vết nứt trong đạo tâm của anh ta không ngừng khuếch đại!

Cảm giác bị phân tách này, quả thực khiến anh ta khó chịu. "Phong ấn?

Bên dưới phong ấn cái gì?" Trương Vô Nhiễm có chút tò mò hỏi. "Không rõ." Vô Không lắc lắc đầu, trên mặt cũng lộ ra vẻ hoang mang. "Xuống đi!" Lý Dịch nhàn nhạt nói.

Không ai nhìn thấy, trong đôi mắt đen thẳm của Lý Dịch, một nụ cười vặn vẹo bệnh hoạn đang dần dần khuếch đại.

Mọi người nghe Lý Dịch nói, liền đi theo sau Lý Dịch, bước vào trong Phật Mộ này.

Phật Mộ này không có mộ đạo, vừa bước vào đã là một mộ thất khổng lồ, giữa mộ thất bày một cỗ quan tài!

Hiển nhiên, cổ mộ này không được xây dựng theo phong tục thăng long.

Nhưng, loại cách trực tiếp bày quan tài ra trước mặt mọi người thế này, quả thực khiến mọi người có chút khó hiểu.

Trong số những người có mặt, trừ Lý Dịch và Trương Vô Nhiễm có chút hiểu biết về cổ mộ, những người khác hoàn toàn không biết gì.

Thời cổ đại, đạo mộ đa phần là một hành vi hạ cấp.

Ngay cả Hoa Lộng Ảnh, hoa khôi lầu xanh cũng có thái độ khinh bỉ đối với đạo mộ.

Cho nên, nhóm đạo mộ thường là những người có quan hệ huyết thống truyền lại.

Nếu những người trong gia tộc đạo mộ đều chết hết trong cổ mộ, nghề này liền thất truyền.

Chính vì vậy, nhiều kỹ thuật đạo mộ cổ đại đã sớm thất truyền.

Vô Không thấp giọng nói: "Thi thể của vị cao tăng đó e rằng nằm trong quan tài gỗ đàn hương này, Bệ hạ, có muốn vi thần đi mở nó không?" Lý Dịch gật đầu: "Có thể!" Diệp Thiên há miệng, muốn ngăn cản Vô Không.

Anh ta có một cảm giác bất an.

Cảm giác bất an này sau khi nhìn thấy quan tài càng thêm mãnh liệt!

Chiếc quan tài này được làm từ gỗ đàn hương lá to bình thường, nhìn qua không có gì đặc biệt.

Nhưng, trong hầm mộ u ám này, chiếc quan tài màu đỏ đậm trông thật đáng sợ.

Giống như máu người đang chảy!

Nhưng, cổ họng anh ta lại nghẹn ứ nghiêm trọng.

Lời ngăn cản hoàn toàn không nói ra được.

Có một ánh mắt cực ác cực tà đang nhìn chằm chằm anh ta, khiến anh ta có chút khó thở.

Anh ta ngẩng đầu lên, liền thấy Lý Dịch đang nhìn anh ta với vẻ đầy ẩn ý.

Diệp Thiên vội vàng cúi đầu, trong lòng kinh hãi.

Tên này rốt cuộc có lai lịch gì?

Sao lại tà tính đến thế?!

Vô Không nhận được lệnh của Lý Dịch, hưng phấn đi đến trước

quan tài gỗ tử đàn, eo và chân hợp nhất, dùng sức mở chiếc quan tài gỗ tử đàn ra!

Mọi người vội vàng đổ dồn ánh mắt vào bên trong quan tài.

Đó là một bộ xương khô, trên đó đeo hổ phách lưu ly trong thất bảo của Phật giáo.

Toàn mắt là màu vàng kim, nhìn qua khá tục tĩu.

Diệp Thiên có chút thất vọng: "Vị cao tăng này sao lại ham tài đến thế?

Chết rồi còn đeo nhiều vật tục thế như vậy?" Đôi mắt của Hoa Lộng Ảnh đều nheo lại thành một khe hẹp.

Những thứ này Lý Dịch và Diệp Thiên không thèm để ý, nhưng cô ấy thì lại rất thích!

Phụ nữ luôn không có nhiều sức kháng cự đối với những thứ lấp lánh chói mắt.

Hoa Lộng Ảnh không nhịn được vươn bàn tay ngọc ngà thon thả, đeo một chuỗi mặt dây chuyền hổ phách lên cổ, nụ cười trên khuôn mặt rạng rỡ, quay sang một hoa khôi vô danh khác bên cạnh cười nói: "Chị em tốt, em xem mặt dây chuyền hổ phách này đeo trên người tôi có đẹp không?" "Đẹp lắm!

Em gái cô có căn bản tốt, đeo cái gì cũng đẹp!" Đối phương qua loa đáp một câu, liền cũng cầm lấy một chuỗi vòng tay lưu ly mà nghịch.

Lý Dịch không ngăn cản điều này.

Diệp Thiên hơi nhíu mày kiếm khó nhận ra.

Nhưng, cũng không nói thêm gì.

Mà là nhìn về phía Lý Dịch, ngữ khí nghi hoặc: "Trong Phật Mộ

này thật sự giản dị như vậy sao?" "Liệu trên quan tài này có cơ quan gì không, Phật Mộ thực sự có phải ở bên dưới không?" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Dịch bộ xương khô này ra, xem bên dưới có cơ quan gì không?" Vô Không gật đầu, thô bạo lôi hết bộ xương ra, để lộ đáy quan tài bên dưới.

Cỗ quan tài đó lại không hề có bất kỳ dị thường nào.

Hay nói cách khác, chính cỗ quan tài này mới là bình thường!

Mọi người sờ soạng trên cỗ quan tài nửa ngày trời cũng chẳng tìm ra được thứ gì.

Diệp Thiên nhíu mày càng sâu: “Mộ Phật này nằm giữa nhiều quỷ dị như vậy, sao có thể đơn sơ đến thế?

Vật phẩm chôn cất chỉ có hổ phách và lưu ly thôi sao?

Cao tăng đều có Xá Lợi Tử kết ra, Xá Lợi Tử của ông ta lại đi đâu rồi?” Lý Dịch quét mắt khắp mộ thất, đột nhiên cười nói: “Thánh nhân đối với dân chúng, Kỳ Lân đối với thú chạy, Phượng Hoàng đối với chim bay, cũng là cùng loại.” “Trong đám Cương Thi, cần phải chọn lấy kẻ có xương cốt thanh tú, thần khí tuấn nhã khác biệt với số đông mới là chính thống.” “Vị Phật này cũng chia làm tam lưu cửu đẳng, nếu tôi không đoán sai, vị trí thật sự của mộ Phật là ở đây!” Lý Dịch vươn ngón tay, chỉ vào cầu thang mà họ vừa đi qua khi mới vào.

Mọi người lộ vẻ khó hiểu.

Cầu thang này sao có thể là lối vào mộ Phật được?

Rõ ràng là không thể!

Diệp Thiên nhíu mày: “Mộ Phật ở chỗ cầu thang?

Chương 246

Cậu có chứng cứ gì không?" Lý Dịch thản nhiên nói: "Phật cầu nhân quả luân hồi, cho nên cao tăng Mật Tông giấu Xá Lợi Tử khi tọa hóa vào trong cầu thang, có vấn đề gì sao?" Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng: "Nói nhiều vô ích, mở ra là biết!" Nói rồi, liền một kiếm chém xuống bậc đá!

Bậc đá nổ tung, mảnh vụn bay tán loạn.

Một vật thể màu trắng như ngọc từ đó bay ra!

Diệp Thiên cứng mặt.

Chuyện này Lý Dịch nói đúng thật sao?

Chỉ là, tất cả chuyện này dường như quá dễ dàng rồi thì phải?

Ngoại trừ quái vật đáng sợ gặp phải lúc đến, trong cổ mộ này ngược lại không hề gặp phải chút uy hiếp nào.

Diệp Thiên muốn nhặt vật thể màu trắng đó lên, nhưng vì ngẩn người trong chốc lát mà bị Lý Dịch nhanh chân đoạt lấy.

Lý Dịch cất kỹ vật thể màu trắng đó, rồi nói: "Chúng ta về thôi!" Diệp Thiên hừ lạnh: "Về ư?

Bảo vật này là do chúng ta cùng nhau trải qua muôn vàn gian khổ mới có được, dựa vào đâu mà một mình cậu độc chiếm?" Lý Dịch liếc xéo Diệp Thiên một cái.

Giọng Diệp Thiên lập tức nhỏ dần: "Cho dù cậu muốn mang đi, thì ít nhất cũng phải cho tôi xem một chút chứ?" Lý Dịch cười cười: "Vì cậu muốn xem, tôi sẽ cho cậu xem cho đủ!" "Nhưng mà các cậu đừng có hối hận!" "Hối hận?" Diệp Thiên lạnh lùng nói: "Tôi Diệp Thiên chưa từng hối hận!" Lý Dịch giơ ngón cái lên: "Hay!

Cậu giỏi!

Cậu ghê gớm thật!" Nói rồi, Lý Dịch liền lấy vật thể đó ra.

Mọi người vội vàng đổ dồn ánh mắt hiếu kỳ về phía nó.

Chỉ thấy đó là một đoạn xương ngón tay màu trắng, bên trên quấn quanh những đường vân màu đen, trông có vẻ tà dị.

"Xá Lợi Tử?!" Diệp Thiên và Vô Không đều kinh hô một tiếng, nhìn chằm chằm đoạn xương ngón tay trong tay Lý Dịch với vẻ tham lam cháy bỏng.

Diệp Thiên liếm liếm môi khô khốc, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch.

Trong mắt anh ta chỉ có đoạn xương ngón tay này!

Nếu luyện hóa nó, có lẽ anh ta có thể đột phá tiến vào cảnh giới tiếp theo!

Diệp Thiên vươn tay muốn đoạt lấy Xá Lợi Tử xương ngón tay trong tay Lý Dịch, còn Vô Không bên cạnh sao nhịn được, một thanh Phá Giới Đao chém ra, muốn chém đứt tay Diệp Thiên!

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, liền rút Trảm Thần Kiếm Hoàn ra, giao chiến với Vô Không.

Vô Không dường như không phải đối thủ của Diệp Thiên, vài chiêu liền bị đánh thổ huyết, yếu ớt nằm vật ra đất.

Ánh mắt Diệp Thiên rực sáng, nhìn chằm chằm Xá Lợi Tử trong tay Lý Dịch: "Nó là của tôi!" "Thật sao?" Lý Dịch cười nhẹ: "Nếu cậu muốn, tôi sẽ cho cậu!" Nói rồi, Lý Dịch liền ném Xá Lợi Tử về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên vừa cầm được Xá Lợi Tử, Hoa Lộng Ảnh và những người khác liền xông về phía anh ta, muốn cướp Xá Lợi Tử.

Ánh mắt Diệp Thiên khinh thường, đang chuẩn bị ra tay tàn sát.

Khóe mắt anh ta chợt thấy một con ma xà khổng lồ đang phun ra một ngụm nước bọt về phía mình!

Ngụm nước bọt đó mang màu đen kịt, vừa nhìn đã biết là kịch độc.

Diệp Thiên không dám lơ là, vội vàng lùi lại né tránh.

Chỉ là anh ta không thấy, bàn tay đang nắm Xá Lợi Tử đã bị nhiễm thành màu đen!

Trên Xá Lợi Tử xương ngón tay màu trắng, những đường vân màu đen ngày càng sâu, ngày càng lớn, dần dần bắt đầu thay thế màu trắng bên trên!

Cả hội trường chỉ có một mình Lý Dịch nhìn ra được sự dị thường của Xá Lợi Tử xương ngón tay này.

Trong lòng thầm nghi hoặc.

Xá Lợi Tử xương ngón tay này, vậy mà lại cực kỳ giống với Tâm Ma Xá Lợi trong mộ Tào Tháo.

Chỉ là vẫn chưa tiếp nhận sự tế tự quỳ bái của tín đồ, nên sự hắc hóa chưa nghiêm trọng.

Nhưng, ảnh hưởng đối với con người tuyệt nhiên không yếu, ngay cả Diệp Thiên cũng bị Xá Lợi Tử xương ngón tay này xâm thực, điên cuồng tấn công ma xà biến dị.

Lý Dịch sờ sờ mặt mình, cảm thấy lạnh buốt.

Không biết từ lúc nào, vẻ mặt Thiên Uyên Đế Diện đó đã không còn thu lại nữa.

Cuộc chém giết phía trước nhanh chóng hạ màn.

Diệp Thiên bại trận, Xá Lợi Tử xương ngón tay bị lưỡi của ma xà biến dị cuốn vào bụng.

Lý Dịch liếc ma xà biến dị một cái, ngữ khí lạnh lẽo: "Phun ra!" Ma xà biến dị run rẩy toàn thân, vậy mà không dám làm trái mệnh lệnh của Lý Dịch, ngoan ngoãn phun Xá Lợi Tử xương ngón tay xuống chân Lý Dịch.

Diệp Thiên tuy bị thương, nhưng ánh mắt vẫn không rời Xá Lợi Tử xương ngón tay, thấy Xá Lợi Tử xương ngón tay nằm dưới chân Lý Dịch, không nhịn được mở lời đàm phán: "Diệp Thần!

Tuy anh có lai lịch bất phàm, nhưng tôi luân hồi chín kiếp, nội tình sâu xa là điều anh khó có thể tưởng tượng được!

Quy tắc Mạt Pháp đã bắt đầu nới lỏng, nếu anh nguyện ý giao Xá Lợi Tử xương ngón tay này cho tôi, tương lai thiên tai tận thế giáng xuống, tôi có thể bảo toàn cho anh bình an!

Nếu anh không giao ra, bản tọa nhất định sẽ khiến anh thiên đao vạn quả!" Lý Dịch một cước giẫm đầu Diệp Thiên xuống đất, cảm giác thô ráp cọ xát không ngừng theo dây thần kinh trên mặt thấm vào não Diệp Thiên, khiến anh ta cảm thấy vô cùng sỉ nhục!

Tên Diệp Thần này vậy mà dám đối xử với anh ta như vậy!

Lý Dịch u u nói: "Cậu bị Xá Lợi ảnh hưởng rồi, vậy mà dám nói chuyện với tôi như thế!" Trong cổ họng Diệp Thiên phát ra một tiếng gầm nhẹ: "Diệp Thần!

Cậu tìm chết!" Hoang Cổ Thánh Thể phát ra Đại Đạo chi âm, sức mạnh vô tận từ Thánh Thể cổ xưa này bùng nổ.

Thế giới tiềm thức cũng bắt đầu run rẩy vì Diệp Thiên bùng nổ toàn lực!

Lý Dịch lạnh lùng cười, Bách Tịch Đao trực tiếp đâm vào gáy

Diệp Thiên.

Phụt!

Diệp Thiên chỉ cảm thấy gáy lạnh toát, lập tức tỉnh táo lại, kinh hãi nhìn Lý Dịch.

Tên này thật sự muốn giết anh ta!

Lý Dịch thấy Diệp Thiên tỉnh táo lại, thản nhiên nói: "Đã nói các cậu không thể nhìn Tâm Ma Xá Lợi rồi, cậu vẫn không tin!" Diệp Thiên nghiến răng, không nói thêm gì.

Lý Dịch nhìn Trần Thạc Chân và Hoa Lộng Ảnh, ngữ khí mang theo một chút mê hoặc: "Các cô có muốn trở thành Thiên Cổ Nhất Đế không?" Hoa Lộng Ảnh hé miệng nhỏ, vẻ mặt không thể tin được: "Sao có thể chứ!

Bệ hạ đừng đùa nữa!

Phụ nữ sao có thể làm hoàng đế?" Trần Thạc Chân thì nói thẳng: "Tôi muốn!" "Nữ Đế chỉ có thể có một người!" Lý Dịch mân mê Xá Lợi Tử trong tay, viên Xá Lợi này quá giống với cái trong mộ Tào Tháo rồi.

Khiến Lý Dịch có cảm giác cả hai đều đến từ cùng một người!

Chẳng lẽ mộ Phật này chỉ là một trong những nơi chôn cất xương ngón tay sao?

Còn tám đốt xương ngón tay nữa chôn cất ở những nơi khác?

Xá Lợi Tử xương ngón tay này là có nguồn gốc từ vị cao tăng này, hay vị cao tăng này có được Xá Lợi Tử xương ngón tay rồi mới trở thành cao tăng đắc đạo thì không thể biết được.

Nhưng, bây giờ quan trọng nhất vẫn là bổ sung Đế Âm Ấn, để nhận được phần thưởng hệ thống.

Lời của Lý Dịch khiến mọi người sững sờ.

Nữ Đế chỉ có một người, điều này quả thực không sai.

Nhưng, người muốn trở thành Nữ Đế thì không chỉ có một!

Hoa Lộng Ảnh tuy miệng nói không dám, nhưng trong lòng tự nhiên là muốn.

Trừ cô ấy ra, ba hoa khôi khác làm sao lại không có ý nghĩ đó!

Chỉ là Lý Dịch không nhắc đến họ, nên họ không nói nhiều, chỉ ghen tị nhìn Hoa Lộng Ảnh và Trần Thạc Chân.

Hoa Lộng Ảnh nở nụ cười quyến rũ: "Bệ hạ, ý của ngài là sao?" Lý Dịch cười khó dò: "Đại Đường này nên đổi người làm hoàng đế!" Hoa Lộng Ảnh có chút bối rối nói: "Ngài không phải Hoàng đế Đại Đường sao?

Chúng tôi sao có thể đi làm Nữ Đế?" "Ai nói với các cô tôi là Hoàng đế Đại Đường?" Lý Dịch cười hòa nhã.

"Ngài không phải Hoàng đế Đại Đường?

Chương 247

Vậy ngài là ai?" Vô Không ngơ ngác, cảm tình là anh ta đã đoán sai!

Từ trước đến nay, anh ta vẫn cho rằng Lý Dịch là Hoàng đế Đại Đường, cho nên mới cung kính đối phương như vậy.

Nhưng không ngờ, anh ta không phải!

Nhưng nếu Lý Dịch không phải Hoàng đế Đại Đường, Võ Mị Nương vì sao cũng xưng Lý Dịch là Bệ hạ?

Điều này thực sự khiến Vô Không khó hiểu.

Lý Dịch tiện tay ném Xá Lợi Tử xương ngón tay xuống đất, u u nói: "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là các cô có muốn làm Nữ Đế không?" Choang!

Ánh mắt mọi người đều bị đoạn xương ngón tay ngày càng đen kịt trên mặt đất hấp dẫn, dục vọng trong mắt ngày càng sâu.

"Tôi muốn!" Trần Thạc Chân vội vàng nói: "Nhưng thánh thượng đương kim nắm binh quyền, ai có thể lật đổ bà ta?" Lý Dịch cười ôn hòa: "Bà ta sống không được mấy ngày nữa đâu!" Lời này vừa dứt, sắc mặt mọi người đều đại biến!

Cho dù nơi này là mộ Phật tuyệt mật, nhưng khắp thiên hạ không nơi nào không phải đất của vua.

Khắp đất đai đều là thần dân của vua!

Ai có thể đảm bảo không ai tiết lộ bí mật?

Nếu vách có tai, tố cáo họ thì đó là tội tru di cửu tộc!

Thêm vào đó, từ xưa đến nay, hoàng quyền đã tẩy não họ, khiến

họ kính sợ hoàng quyền vô cùng, làm sao dám tạo phản?

Cũng chỉ có loại người như Trần Thạc Chân, từ nhỏ đã bị Quang Minh Giáo nhồi nhét tư tưởng phản nghịch hoàng đế đương kim, báo thù cho Tùy Dương Đế mới dám mưu phản!

Ngay cả Vô Không cũng nghe đến da đầu tê dại.

Anh ta tuy là dị nhân, có một số năng lực kỳ lạ.

Nhưng dưới đại quân tinh nhuệ của Đại Đường, thân thể bằng xương bằng thịt có thể kiên trì được bao lâu?

Hơn nữa, anh ta vốn dĩ trung thành với Đại Đường, sao lại chịu đi theo Lý Dịch?

Chỉ là tình thế hiện tại mạnh hơn người, thực lực của Lý Dịch quá mạnh, nếu anh ta dám chống đối, e rằng sẽ bị con ma xà biến dị kia ăn sạch không còn một mảnh!

Nhất thời, ngôi mộ Phật này chìm vào im lặng chết chóc.

Diệp Thiên nghiến răng nghiến lợi, vô cùng căm hận Lý Dịch.

Viên Xá Lợi Tử xương ngón tay đó, theo diễn biến lịch sử, đáng lẽ phải là của anh ta!

Xoẹt xoẹt xoẹt!!!

Ngoài mộ đột nhiên truyền đến từng trận tiếng cười rợn người, mọi người nghe thấy da đầu căng thẳng, vội vàng nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy ở chỗ phiến đá vỡ nát, một bóng người đang yên lặng đứng đó!

Nhưng, quỷ dị là, người này vậy mà mọc ra sáu cánh tay, trong tay cầm các loại vũ khí như đao, thương, kiếm, kích, dung mạo dữ tợn đáng sợ, toàn thân bao phủ bởi vảy đen!

Đây không nghi ngờ gì là một con quái vật!

“Đây là...

Tu La?!” Vô Không kinh hãi đến tột độ, Tu La được ghi chép trong Cẩu Kinh vậy mà lại xuất hiện ở đây sao?

Hoa Lộng Ảnh run rẩy: “Đây chẳng lẽ là báo ứng?

Chúng ta trộm mộ Phật, nên Phật Tổ giáng xuống trừng phạt?” Diệp Thiên dưới chân Lý Dịch cười quái dị: “Diệp Thần, Tu La này là quái vật trong địa ngục, càng đánh càng mạnh, lần này e rằng cậu phải chết trong mộ Phật này rồi!” Lý Dịch cười nhẹ, chân dùng sức, nghiền mạnh mặt Diệp Thiên trên mặt đất.

“Đã bị tôi giẫm xuống đất rồi, sao cậu vẫn còn nhiều lời thế?” Ánh mắt Diệp Thiên oán độc, nhưng không dám nói thêm, để tránh phải chịu thêm sỉ nhục.

Xì xì xì!

Ma xà biến dị thè lưỡi, chằm chằm nhìn Lục Tí Tu La, ánh mắt tham lam khát máu.

Lục Tí Tu La cũng hướng ánh mắt về phía ma xà biến dị, cả hai đều muốn nuốt chửng đối phương.

Đại chiến sắp bùng nổ!

Lục Tí Tu La VS Ma xà biến dị!

“Đồ súc sinh nhà ngươi, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết triệt để!” Lục Tí Tu La hai mắt đỏ ngầu, thân thể bỗng nhiên trương phình, một bước đạp ra, liền đến bên cạnh ma xà biến dị, vung sáu thanh trường nhận đen kịt, hung hăng chém xuống.

Ma xà biến dị tốc độ cực nhanh, lập tức né tránh.

Lục Tí Tu La một kích không trúng, lập tức thi triển thân pháp,

thân như quỷ mị, từng đao từng đao chém xuống như cuồng phong bão táp.

Mỗi lần sáu cánh tay vung lên, liền có một đạo đao mang giáng xuống, trực chỉ ma xà biến dị.

Ma xà biến dị tuy tốc độ không tệ, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng né tránh, không thể hoàn toàn chống đỡ.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Sáu thanh trường nhận không ngừng chém xuống, mỗi đao đều để lại một vết nứt sâu trên vảy của ma xà biến dị.

"A!!!" Ma xà biến dị đau đớn rên rỉ, vảy trên người không ngừng vỡ vụn, máu tươi chảy ra, vết thương chồng chất.

Ma xà biến dị gầm lên giận dữ về phía Lục Tí Tu La, không ngừng phun ra độc vụ màu mực tím.

"Hừ!

Con kiến hôi cũng dám gầm thét với thần minh sao?!" Lục Tí Tu La hừ lạnh một tiếng, một luồng uy áp vô cùng khủng bố lập tức giáng xuống đầu ma xà biến dị.

Đồng tử ma xà biến dị co rút, vô số vết nứt xuất hiện trên cơ thể.

Tuy Lục Tí Tu La không nhắm vào những người khác, nhưng Vô Không và những người còn lại đã mềm nhũn chân, đổ sụp xuống đất.

Sắc mặt Diệp Thiên khó coi, Lục Tí Tu La này thực sự quá mạnh mẽ!

Lý Dịch mặt mày bình thản, dường như uy áp của Lục Tí Tu La không có tác dụng gì với anh ta.

Lục Tí Tu La thấy Lý Dịch bình tĩnh như vậy, càng thêm bạo nộ.

Nó chính là Thiên Thần!

Tự cho mình không tầm thường, khí phách cao hơn trời!

Nhưng đối phương vậy mà dám nguyền rủa nó, thậm chí còn coi thường nó!

Điều này khiến Lục Tí Tu La, kẻ từng là Đạt Lạt được vạn người truy phủng, cảm thấy vô cùng xấu hổ và phẫn nộ.

"Giết!" "Bản tọa muốn giết chết tất cả các ngươi!" Lục Tí Tu La nhảy vọt lên, thân hình hóa thành một đạo hư ảnh, mạnh mẽ lao về phía Lý Dịch.

Trên sáu cánh tay, một luồng khí đen phun trào ra, hóa thành một tấm lưới khổng lồ, bao trùm về phía Lý Dịch.

Trong luồng khí đen đó, xen lẫn vô tận khí tức tử vong.

Luồng khí tức này tràn ngập cả không gian, khiến người ta không thở nổi.

Diệp Thiên kinh ngạc nhìn Lục Tí Tu La này, kinh hãi nói: "Chuẩn Đẳng Vân Cảnh, đây là Tu La Chuẩn Đẳng Vân Cảnh!" Mọi người nghe vậy, đều kinh khủng nhìn Lục Tí Tu La.

Ngay cả Trương Vô Nhiễm cũng không khỏi nhíu mày.

Bệ hạ tuy mạnh, nhưng Lục Tí Tu La này dường như cũng rất mạnh!

Tu La tử khí như tên, lao thẳng lên trời, rơi xuống như sao băng, mục tiêu chính là Lý Dịch!

Tốc độ của tử khí đó nhanh đến nghẹt thở!

Mọi người không khỏi căng thẳng nhìn Lý Dịch.

Chương 248

Nếu Lý Dịch chết, họ cũng chỉ có thể chịu cảnh diệt vong.

Lý Dịch khóe môi khẽ nhếch, một tia sét đen phóng ra, xua tan luồng khí đen đó.

Tia sét rơi xuống người Lục Tí Tu La, lập tức đốt cháy từng luồng khí âm u đó!

"A a a!!!" Lục Tí Tu La kêu thảm một tiếng, toàn thân run rẩy, chảy ra thứ nước thi huyết màu xám trắng!

"Thứ đồ như ngươi cũng xứng gọi là thần sao?

Chắc không phải là tự phong ngụy thần chứ?" Vô Không nghe vậy đại hỉ, không nhịn được cười ha hả, trào phúng Lục Tí Tu La: "Con kiến hôi ti tiện nhà ngươi, làm sao có thể so sánh với Bệ hạ của chúng ta?" Tuy Vô Không không biết lai lịch thật sự của Lý Dịch, nhưng đối phương sở hữu sức mạnh cường đại như vậy, đủ để khiến anh ta cảm thấy kính sợ!

"Chưởng Tâm Lôi?!" Lục Tí Tu La nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Dịch, hàm răng dữ tợn không ngừng cọ xát, lóe lên hàn quang của lưỡi đao: "Ngươi vậy mà lại biết Chưởng Tâm Lôi?

Ngươi chẳng lẽ là truyền nhân của hắn?" Lý Dịch thu găng tay Chưởng Tâm Lôi ra sau lưng, hỏi ngược lại: "Rõ ràng là ngươi khoe khoang liên miên đến nỗi trời cũng không chịu nổi nữa, nên mới bị sét đánh, liên quan gì đến tôi?" Sắc mặt Lục Tí Tu La khó coi, cứ như ăn phải phân vậy.

Đồ khốn nạn!

Ta đã thấy ngươi giấu tay ra sau lưng rồi, vậy mà ngươi còn mở

mắt nói dối sao?

"Được!

Tốt lắm!

Tốt lắm!" Lục Tí Tu La toàn thân bùng cháy lửa chiến ý, đó là ác niệm cực hạn đến từ địa ngục!

Sát lục, tàn bạo!

Vết thương trên người Lục Tí Tu La lành lại, sáu thanh trường nhận lóe lên ánh lửa đỏ sẫm, "Ngươi có tư cách để ta sử dụng sức mạnh thật sự!" Lục Tí Tu La lao về phía Lý Dịch, gầm lên: "Phù Đồ Địa Ngục!" U u u!!

Tiếng tù và bi tráng vang lên, những người có mặt đều cảm thấy tâm trí biến hóa, dường như thấy được một chiến trường cổ xưa tàn khốc!

Tiếng binh giáp va chạm, khói lửa ngút trời!

Tiếng chém giết từ xa vọng lại gần, chấn động đến điếc tai!

Nước hồ một đen một trắng cũng dần bị màu máu xâm thực, dưới ánh chiều tà, nước hồ và giáp trụ đều phủ lên một lớp màu cam đỏ.

Nhưng dưới màu cam đỏ rực rỡ, máu đỏ không ngừng tuôn ra, như suối phun vậy.

Đao quang kiếm ảnh, thương dài tên bay.

Từng đợt người ngã xuống, máu dơ bẩn chảy ra.

Những người đến sau đều đỏ mắt sát phạt, giẫm lên thi thể đồng đội hoặc kẻ địch mà tiến lên tấn công.

Tiếng chém giết ngày càng thấp, khàn khàn, rất lâu sau, từ trong núi thây, một bóng dáng như ác quỷ bò ra!

Đó chính là...

Tu La!

Não bộ mọi người đông cứng, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Chỉ là nhìn ánh mắt Tu La đó dị thường kinh khủng.

Trương Vô Nhiễm không khỏi siết chặt nắm tay ngọc, một đạo Hoàng Phù trượt vào tay, muốn liều mạng với đối phương.

Đạo Hoàng Phù này là Nhật Nguyệt Càn Khôn Phù tổ truyền của Trương gia, là bùa bảo mệnh trong tay cô.

Khí thế mà Tu La này thể hiện ra quá mạnh, vậy mà đã đạt đến Cầm Tâm Cảnh!

Đây là cảnh giới mà ngay cả Diệp Thiên trong thế giới tiềm thức cũng không thể đạt tới!

Trương Vô Nhiễm không dám lơ là, vừa ra tay đã là chiêu sát thủ mạnh nhất!

Cô miệng niệm pháp chú, tay ngọc kết ấn: "Nhật nguyệt phi ngã hình, âm dương tự thành chất, càn khôn tạo hóa trung, lục hợp giai quy nhất, đàn ngao vi cung, mông chi hựu mông, nhất tuần phương nhất hậu, nhất mộc hựu hoàn mông, sổ túc tự linh thánh, càn khôn xử xử thông!" Hoàng Phù tự nhiên bốc cháy không cần lửa, phát ra kim quang rực rỡ, chiếu rọi dung nhan kiều diễm của cô như một nữ thần thánh khiết!

Trương Vô Nhiễm một ngón tay điểm ra, một luồng khí tức vàng kim lập tức tràn ra, bao phủ cả bầu trời.

Vào khoảnh khắc này, linh khí giữa trời đất lập tức được điều động, hóa thành một luồng hồng lưu màu vàng kim, tuôn vào tay Trương Vô Nhiễm!

Y phục trên người cô không gió tự lay động, mái tóc dài tung bay cuồng loạn trong không trung, hệt như nữ thần giáng lâm phàm trần!

Kiếm chỉ chém xuống, kiếm ảnh vàng kim đồng thời rơi xuống đầu Tu La.

Tu La cảm ứng được nguy cơ sinh tử, vội vàng giơ sáu thanh trường nhận lên, dùng Phù Đồ Địa Ngục để chống lại đại kiếm vàng kim!

Rắc!

Một luồng hồng lưu càn quét.

Sắc mặt Trương Vô Nhiễm trắng bệch, chỉ thấy Tu La vậy mà xé nát kiếm ảnh vàng kim, mang theo vô tận luyện ngục mà lao tới!

Tu La cười nhe nanh: "Nếu ngươi muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Thấy lưỡi đao ngày càng gần, Trương Vô Nhiễm đã bị Hoàng Phù rút cạn tinh khí thần chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết.

Xẹt xẹt xẹt!

Lưỡi đao lướt qua, vẩy lên một loạt tia lửa rực rỡ.

Trương Vô Nhiễm mở to đôi mắt đẹp, chỉ thấy sáu lưỡi đao bị Bách Tịch Đao thân dài trong tay Lý Dịch chặn đứng!

Lý Dịch trêu chọc nói: "Đao của ngươi hơi giòn đấy nhỉ!" "Cái gì?" Tu La không hiểu Lý Dịch nói là có ý gì.

Nhưng, giây tiếp theo nó liền hiểu ra!

Chỉ thấy Lý Dịch cổ tay khẽ rung, sáu lưỡi đao cổ xưa liền vỡ vụn khắp đất!

Sau lưng Tu La, Phù Đồ Địa Ngục vô biên lập tức ảo diệt!

"Không!!!" Tu La gào thét.

Trong giọng nói tràn đầy không cam lòng: “Ta là Thiên Tuyển Chi Tử, là chiến sĩ được Phật ta chọn!

Ta làm sao có thể bại trong tay ngươi chứ?!!!” Niềm tin của Tu La đang sụp đổ.

Nó là Đạt Lạt Mật Tông, tồn tại được vạn người kính ngưỡng.

Vì được Phật chọn, mới có được sức mạnh cường đại như vậy.

Làm sao có thể chết ở đây?

Làm sao có thể bị một con kiến hôi đánh bại chứ?!

Lý Dịch lạnh lùng nhìn Tu La: “Thiên Tuyển Chi Tử?

Chỉ ngươi cũng xứng sao?” “Dưới đồ đao của Trẫm, nghịch thần đều định trước phải ngã xuống!!!” Lý Dịch một bước đạp ra, trực tiếp đến trước mặt Tu La.

Lần này, không có bất kỳ xảo nào, Lý Dịch trực tiếp vung Bách Tịch Đao trong tay, hung hăng chém vào ngực Tu La.

Phanh!

Một luồng huyết vụ bắn ra!

Tu La mặc giáp trụ dày nặng, vậy mà vẫn không cản được Bách Tịch Đao của Lý Dịch, trực tiếp bị chém ra một lỗ hổng lớn!

Nhát đao này xuống, trực tiếp phá hủy lồng ngực nó, máu tươi không ngừng phun ra.

Tu La kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất!

Bỗng nhiên, Tu La phát ra một tiếng gào thét thê lương.

Tiếng gào thét này, vừa như tiếng gầm giận dữ của thú, lại vừa như đang cầu xin tha thứ.

Ánh mắt Lý Dịch lạnh lẽo, không chút động lòng, phế phẩm không

chịu sự kiểm soát của mình thì giữ lại làm gì?

Bách Tịch Đao lại một lần nữa giáng xuống, chém đứt đầu Tu La!

Cái đầu to lớn lăn lóc, vừa hay đối mặt với Diệp Thiên.

Chương 249

Đôi mắt oán độc không cam lòng chằm chằm nhìn Diệp Thiên, khiến tim Diệp Thiên thắt lại.

Lại không phải tôi giết ngươi, làm gì mà dùng ánh mắt đó nhìn tôi?

Có bản lĩnh thì đi tìm Lý Dịch báo thù đi chứ?

Quả nhiên, ngay cả Tu La cũng từ trong xương cốt toát ra bản tính bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh!

Ánh mắt Diệp Thiên dần trở nên lạnh lẽo, tôi không đánh lại Lý Dịch, chẳng lẽ còn không giết được cái đầu chết tiệt này của ngươi?

Trảm Thần Kiếm Hoàn mang theo Thánh Uy của Hoang Cổ Thánh Thể, với thế sét đánh vạn quân đâm thủng đầu Tu La!

Lập tức, cái đầu đó vỡ nát, phóng thích ra cuồn cuộn khói đen!

Trong làn khói đen đó ẩn chứa vô số tử khí, khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy.

Hoa Lộng Ảnh và ba hoa khôi khác không cẩn thận bị tử khí xâm thực, trên người lập tức bắt đầu xuất hiện những đường vân màu đỏ sẫm yêu dị quỷ dị!

"Không hay rồi!" Vô Không đại kinh thất sắc: "Họ đã nhiễm tử khí, e rằng sẽ biến thành Tu La Nữ!" "Tu La Nữ?" Bốn người Hoa Lộng Ảnh đều lộ ra ánh mắt kinh sợ: "Chúng tôi sẽ biến thành quái vật sao?" Ánh mắt Vô Không ngưng trọng: "Đúng vậy!" Diệp Thiên nhìn bốn người còn chưa thật sự biến thành Tu La Nữ, lạnh lùng nói: "Nếu đã muốn biến thành Tu La Nữ, chi bằng giết chết trước, đỡ tốn công sau này!" Nói rồi, Diệp Thiên nhấc đao đi về phía bốn người.

"Ái!" Vô Không niệm một tiếng Phật hiệu: "A Di Đà Phật!

Bần tăng không thể thấy máu, càng không thể thấy có người chịu khổ!" Diệp Thiên nhíu mày: "Vô Không, cậu..." Diệp Thiên còn chưa nói xong, Vô Không đã quay lưng lại: "Thí chủ, bây giờ được rồi!" Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng: "Bịt tai trộm chuông!" Vô Không không nói gì nhiều, chỉ cười cười.

Diệp Thiên cầm kiếm, chậm rãi đi về phía bốn người Hoa Lộng Ảnh.

Kiếm mang lóe sáng, như hoa quỳnh nở chớp nhoáng.

Bốn người Hoa Lộng Ảnh kinh sợ vạn phần, liên tục lùi lại, nhưng họ làm sao có thể nhanh hơn kiếm của Diệp Thiên?

Trực tiếp bị kiếm mang của Diệp Thiên khóa chặt, nhìn thấy đầu người sắp lìa khỏi cổ!

Một đạo đao quang sáng rực như ánh bình minh lóe lên, mạnh mẽ xóa tan kiếm mang đó.

Diệp Thiên nhìn Bách Tịch Đao đang chắn trước mặt mình, đồng tử co rút: "Lý Dịch, cậu có ý gì?" Lý Dịch mặt mày ôn hòa: "Trời có đức hiếu sinh, cho dù họ biến thành Tu La Nữ, cũng không đáng chết!" Diệp Thiên cười lạnh: "Cất cái lòng từ bi đáng thương của cậu đi, một khi họ biến thành Tu La Nữ, sẽ không còn là những hoa khôi yểu điệu trước kia nữa, mà là ma quỷ tàn nhẫn khát máu!" Lý Dịch lắc đầu: "Biết đâu họ vẫn có thể giữ lại ý thức của mình thì sao?" Diệp Thiên đang chuẩn bị phản bác, liền thấy Lý Dịch tiện tay ném ra một vật thể màu trắng!

Vật thể màu trắng đó bay ra, với một quỹ đạo quỷ dị xuyên qua cả bốn người!

Diệp Thiên đồng tử co rút, đó là một đốt xương ngón tay đen trắng, mạnh mẽ xuyên qua ấn đường của bốn người!

Điều khiến người ta rợn tóc gáy là, đốt xương ngón tay này giống như chất lỏng vậy, hòa tan vào não của bốn người.

Các đường vân đen trên da bốn người dần dần tiêu tán, chỉ còn lại một phù văn quỷ dị nhỏ ở ấn đường!

Khi Diệp Thiên và Vô Không nhìn thấy phù văn đó, sắc mặt đều trở nên cực kỳ xanh mét.

Lý Dịch cũng nhận ra phù văn này, chính là phù văn chỉ có trong tổ mộ Diệp gia được cấu trúc từ thế giới ký ức của Diệp Phàm!

Lý Dịch nhớ, trên gạch mộ trong tổ mộ Diệp gia, còn khắc hình mười hai con giáp!

Mà phù văn trên ấn đường của bốn người này, chính là rắn trong mười hai con giáp!

Bốn phù văn giống hệt nhau, trong mộ huyệt tối tăm, trông có vẻ tà dị.

Ban đầu Lý Dịch chỉ muốn dùng Xá Lợi Tử xương ngón tay này để nuốt chửng tử khí trong cơ thể Hoa Lộng Ảnh và họ mà thôi!

Nhưng ai có thể ngờ, Xá Lợi Tử xương ngón tay vậy mà lại hòa hợp với tử khí, còn để lại dấu rắn trên người họ?

Những người có mặt đều im lặng một lúc.

Còn bốn người Hoa Lộng Ảnh thì sờ sờ cơ thể mình, sắc mặt có chút u ám nhìn trán đối phương.

Rất nhanh, họ liền biết ở ấn đường của mình có một phù văn quỷ dị!

Diệp Thiên trầm giọng nói: "Phù văn này rốt cuộc có lai lịch gì?

Chẳng lẽ trong Xá Lợi Tử xương ngón tay ẩn chứa phù văn?" Vô Không lắc đầu không nói, rõ ràng là không hiểu về phù văn này.

Hoa Lộng Ảnh vội vàng nói: "Phù văn này sẽ không gây ra ảnh hưởng gì cho chúng tôi chứ?" Lý Dịch thản nhiên nói: "Không sao!

Nhìn dáng vẻ các cô thì chắc không có tác dụng phụ gì đâu!" Sau khi nghe lời Lý Dịch, bốn người Hoa Lộng Ảnh mới thở phào nhẹ nhõm một chút.

Diệp Thiên hướng ánh mắt về phía Lý Dịch.

Nhìn dáng vẻ Lý Dịch, hẳn là rất hiểu về phù văn này, liền hỏi: "Lý Dịch, cậu có biết phù văn này là thứ gì không?" Lý Dịch không hề hiểu về phù văn này, liền nói thẳng: "Tôi không biết!" Không biết?

Diệp Thiên làm sao có thể tin được?

Thứ này chính là do cậu làm ra, bây giờ lại nói không biết, lừa ai chứ?

Diệp Thiên đang chuẩn bị bức hỏi, Lý Dịch đột nhiên hướng ánh mắt về phía mộ đạo bị vỡ nát.

"Sao vậy?" Diệp Thiên không nhịn được hỏi.

"Xuống xem thử!" Lý Dịch không nói rõ nguyên nhân cụ thể.

Mọi người thấy vậy, cũng không hỏi nhiều.

Để tránh khiến Lý Dịch không vui.

Trong thông đạo bị vỡ nát, vậy mà còn ẩn giấu một mật thất!

Chỉ là bị đá che khuất, nên những người có nhãn lực kém một chút đều không phát hiện ra.

Ngay cả Diệp Thiên cũng không chú ý tới nơi này lại có một mật thất.

Nhất thời, trong lòng anh ta nảy sinh không ít cảm giác thất bại.

Đẩy mật thất ra, bên trong chỉ có một pho tượng cao bằng người

thật.

Khi mọi người nhìn thấy pho tượng này, đều sững sờ.

Pho tượng này vậy mà là khắc theo dáng vẻ của Võ Mị Nương!

Lý Dịch chợt giật mình, pho tượng này anh ta đã thấy qua rồi!

Hay nói cách khác, đã thấy hình dáng phóng đại của nó!

Trong tổ mộ Diệp gia, cũng có một pho tượng Phật như vậy.

Lý Dịch không để lại dấu vết nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nhưng lại thấy đối phương dường như không hề biết về pho tượng này.

Lập tức có chút mê hoặc.

Theo suy đoán của anh ta, trong tổ mộ Diệp gia chôn cất chính là Diệp Thiên.

Nhưng, vì sao Diệp Thiên lại không hề hay biết gì về điều này chứ?

Lý Dịch không hỏi.

Rắc!

Ngay lúc này, pho tượng này bắt đầu rung động.

Lý Dịch dường như cảm nhận được điều gì đó, lớn tiếng nói: "Nhanh!

Nhanh rút lui ra ngoài!" Nói rồi, anh ta liền là người đầu tiên rời khỏi mật thất, những người khác nhanh chóng theo sau.

Diệp Thiên trước khi đi, dùng Trảm Thần Kiếm Hoàn kéo mạnh pho tượng Phật bằng đá được dát vàng đó rời khỏi mật thất.

Mọi người vừa ra khỏi mật thất, liền thấy một bóng người đang đứng ở lối ra mộ, ánh mắt ngây dại cười với họ.

Khóe miệng người đó nứt toác, mạnh mẽ xé toạc cả đầu, có thể

nhìn thấy não của cô ta!

Cảnh tượng đó cực kỳ kinh khủng.

Hoa Lộng Ảnh và những người khác tại chỗ sợ đến tái mét mặt mày, suýt chút nữa ngất xỉu.

“Giở trò thần quỷ!” Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, Trảm Thần Kiếm Hoàn bay ra, như đại hà cuộn ngược mà tới, muốn chém giết con quái vật quỷ dị đó!

Chương 250

Lý Dịch đồng tử co rút, vội vàng cản Diệp Thiên lại, lớn tiếng nói: "Không thể giết!

Cô ta là Võ Mị Nương!" "Cái gì?" Diệp Thiên kinh hãi, có chút không thể tin được nhìn Lý Dịch: "Võ Mị Nương?

Cô ta sao lại biến thành bộ dạng này?" Con quái vật hình người trước mắt hoàn toàn không nhìn ra một chút bóng dáng nào của Võ Mị Nương, y phục rách nát, bị máu đen nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Làn da vốn trắng nõn, giờ đây trở nên cực kỳ bẩn thỉu.

Điều khiến người ta cảm thấy kinh khủng nhất là, cái miệng rộng như một chiếc khóa kéo xé toạc cả não ra!

Mị Nương không hề tấn công Lý Dịch và họ, miệng lẩm bẩm không rõ đang nói gì, từng bước từng bước đi về phía mọi người.

"Chẳng lẽ là bị những hắc khí kia xâm thực, nên mới xảy ra dị biến?" Vô Không dường như nghĩ đến điều gì đó, kinh nghi bất định nói.

"Có thể lắm!" Diệp Thiên thần sắc ngưng trọng: "Nghe nói những dị nhân xuất hiện sớm nhất chính là do bị các loại khí tức đáng sợ xâm thực mà tạo ra!

Một số loài người sau khi bị khí tức bất tường xâm thực, không mất đi tư duy và ký ức, sống sót, còn sinh sôi ra hậu duệ.

Những hậu duệ này chính là dị nhân đời đầu!

Nói cách khác, bây giờ Võ Mị Nương rất có thể cũng đã biến thành dị nhân!" Lý Dịch liếc nhìn Hoa Lộng Ảnh và những người khác: "Không chỉ Võ Mị Nương, mà Hoa Lộng Ảnh và họ cũng đã biến

thành dị nhân!" Diệp Thiên linh quang chợt lóe, dường như đã nắm được manh mối quan trọng nào đó, trầm giọng nói: "Diệp Thần, trước đây anh nói để họ lựa chọn có làm Nữ Đế hay không, tại sao anh lại hỏi như vậy?

Chẳng lẽ anh sớm đã biết Võ Mị Nương sau khi bị khí tức này xâm thực sẽ biến thành dị nhân, sau này nhờ vào năng lực đã thức tỉnh của cô ta, mới trở thành Nữ Đế?" Ý của Lý Dịch trước đó thực ra là muốn để Hoa Lộng Ảnh và họ thay thế Võ Mị Nương.

Dù sao thì chỉ cần có người lấy thân phận Võ Mị Nương trở thành Nữ Đế là được, quản chi cụ thể là ai?

Nhưng, điều Lý Dịch không ngờ tới là.

Võ Mị Nương không hổ là Thiên Mệnh Chi Nữ, vậy mà lại chống chọi được!

Nhưng.

Lý Dịch nhìn sâu vào Võ Mị Nương nửa ngày không nói được một câu hoàn chỉnh, u u nói: "Nữ Đế chỉ có một người, mà Xá Lợi Tử xương ngón tay cũng chỉ có một cái!" "Ý gì vậy?" Hoa Lộng Ảnh vẫn chưa hiểu rõ tình hình, mặt đầy ngơ ngác nhìn Lý Dịch.

Trần Thạc Chân nhìn pho tượng Phật hình Võ Mị Nương kia, mặt đầy ghen tị!

Tại sao người trở thành Nữ Đế không phải là cô ta?

Chẳng lẽ, cô ta phải mang một khuôn mặt khác, một cái tên khác để hoàn thành đại nghiệp nghìn năm này sao?

Người định thắng trời!

Cô ta không tin mệnh!

Người trở thành Nữ Đế nhất định phải là Trần Thạc Chân!

Nghĩ đến đây, Trần Thạc Chân đột nhiên ra tay!

Bảo đao trong tay vung lên, tuy là võ học phàm nhân, nhưng vẫn mang theo khí thế xông tới không gì cản nổi!

Không ngoài ý muốn, nhát đao này chém trúng đầu Võ Mị Nương!

Rắc!

Bảo đao gãy đôi!

Trần Thạc Chân mặt mày xám xịt nhìn chuôi đao trong tay mình, chẳng lẽ thiên mệnh thật sự không thể trái nghịch sao?

Lý Dịch thấy Trần Thạc Chân lại ra tay, ôn hòa cười: "Giết người cần một thanh binh khí thuận tay!" Nói rồi, anh ta liền nhét Bách Tịch Đao vào tay Trần Thạc Chân: "Dùng cái này, chắc chắn có thể giết chết Võ Mị Nương!" "Được!" Trần Thạc Chân nổi điên, vồ lấy Bách Tịch Đao liền chém thẳng vào đầu Võ Mị Nương.

Lần này, quả nhiên chém đứt đầu Võ Mị Nương!

Một đạo khí mạch màu vàng sẫm lập tức đứt lìa, sau đó bị Bách Tịch Đao nuốt chửng!

Còn đạo khí mạch màu vàng nhạt sau lưng Trần Thạc Chân thì trực tiếp vỡ nát, phần lớn đều bị Bách Tịch Đao nuốt chửng.

Hiển nhiên.

Đây là một cuộc tàn sát lưỡng bại câu thương!

Tuy Trần Thạc Chân và Võ Mị Nương quen biết chưa được mấy ngày, cũng không có thù hận sâu sắc gì, nhưng Trần Thạc Chân đối xử với thi thể Võ Mị Nương lại dị thường điên cuồng!

Nhát đao nối tiếp nhát đao, cho đến khi băm Võ Mị Nương thành thịt nát!

Lý Dịch không ngăn cản, chỉ mỉm cười nhìn.

Cảnh tượng kinh hoàng này, khiến những người có mặt đều da đầu tê dại.

Ánh mắt Diệp Thiên lóe lên một cái, nhìn về phía Lý Dịch với ánh mắt tràn đầy kính sợ.

Người này mới là kẻ điên biến thái thật sự!

Anh ta hoàn toàn không hiểu Lý Dịch tại sao lại làm như vậy!

Chẳng lẽ, nhìn thấy thi thể vỡ nát đối với Lý Dịch mà nói, là một chuyện vô cùng vui vẻ sao?

"Chỉ giết Võ Mị Nương thôi vẫn chưa đủ!" Lý Dịch cúi người, thì thầm bên tai Trần Thạc Chân: "Bên kia còn có bốn người đang chờ trở thành thế thân của Võ Mị Nương kìa?" Bốn người Hoa Lộng Ảnh đồng tử chợt co rút, kinh khủng vạn phần nhìn Lý Dịch.

"Bệ hạ... xin tha cho chúng tôi đi!" Trần Thạc Chân lẩm bẩm thì thầm: "Nữ Đế!

Tôi muốn trở thành Nữ Đế!" Vừa nói, vừa giơ đồ đao lên!

Dưới sự thúc đẩy của dục vọng cầu sinh, Hoa Lộng Ảnh lăn lê bò lết, quỳ dưới chân Lý Dịch: "Bệ hạ!

Tôi nguyện ý làm bất cứ điều gì cho ngài, xin ngài hãy tha cho tôi!" Lý Dịch trên khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười ôn hòa: "Cô thấy cô có giá trị lợi dụng không?" Phụt!

Trần Thạc Chân đã giết chết một trong các hoa khôi, máu tươi bắn tung tóe, dính đầy mặt cô ta.

Chất lỏng ấm nóng mang theo mùi máu tanh, khiến cô ta hai mắt tối sầm, suýt chút nữa ngất đi!

Cô ta chỉ có thể liều mạng nhịn xuống, vội vàng nói: "Có!

Có!

Tôi có thể làm việc cho ngài!

Ngài muốn tôi làm gì cũng được!" Trên khuôn mặt kiều diễm của Hoa Lộng Ảnh đầy vẻ cầu xin, khóc đến lê hoa đái vũ, khiến người ta thương xót.

Đáng tiếc, người đứng đối diện cô ta không phải là người, mà là một cương thi.

Một quái vật đáng sợ trong mắt chỉ có lợi ích, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn!

Lý Dịch cười nói: "Tôi có thể cho cô một cơ hội, chỉ cần cô..." Lý Dịch cúi người, thì thầm bên tai Hoa Lộng Ảnh một lúc.

Sắc mặt Hoa Lộng Ảnh đại biến, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Một bên khác, Trần Thạc Chân đã giết chết ba hoa khôi còn lại, đang cầm đao ác độc nhìn Hoa Lộng Ảnh.

Lý Dịch tiện tay thu hồi Bách Tịch Đao, ngữ khí nhạt nhẽo: "Đủ rồi!" "Không đủ!" Trần Thạc Chân mắt đỏ ngầu, vậy mà còn muốn đoạt đao trong tay Lý Dịch.

Lý Dịch tiện tay một bạt tai liền đánh Trần Thạc Chân bay đi.

Sau đó, anh ta nhìn về phía Diệp Thiên: "Cậu không phải muốn tái hiện những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước sao?

Tôi lại có một ý này!" "Nói đi!" Diệp Thiên trầm giọng nói.

"Võ Mị Nương và Diệp gia của cậu có liên hệ, nên cô ta là nhân vật rất quan trọng.

Nhưng Võ Mị Nương vốn đã chết rồi, nên bây giờ chỉ có thể dùng Hoa Lộng Ảnh thay thế cô ta." Lời của Lý Dịch khiến Diệp Thiên rơi vào im lặng chốc lát: "Có thể thì có thể, nhưng một hoa khôi có thể

ngồi vững ngôi hoàng đế sao?" "Vậy nên mới cần sự hỗ trợ của cậu!" Lý Dịch cười nói: "Cậu không phải muốn kiến lập gia tộc sao?

Vừa hay để gia tộc bên này luôn ủng hộ Hoa Lộng Ảnh!" Diệp Thiên nghĩ nghĩ rồi nói: "Được!" Lý Dịch đi đến trước mặt Hoa Lộng Ảnh, Bách Tịch Đao vung ra điểm vào ấn đường của Hoa Lộng Ảnh.

Trực tiếp dùng lưỡi đao xóa đi phù văn đó!

Máu tươi lập tức chảy ra.

Sức mạnh của Xá Lợi Tử xương ngón tay theo máu tươi hội tụ trên Bách Tịch Đao, cuối cùng hòa nhập vào trong Bách Tịch Đao.

Chương 251

Nữ Đế khí mạch, Xá Lợi Tử xương ngón tay chưa ngưng tụ tâm ma, cả hai giao hòa trên Bách Tịch Đao!

Tuy nơi này là thế giới tiềm thức của Diệp Thiên, chứ không phải thế giới thật.

Nhưng, Diệp Thiên luân hồi chín kiếp, thế giới tiềm thức của anh ta vậy mà có cảm giác chân thực cực lớn!

Có một số thứ, đủ để ảnh hưởng đến hiện thế! 【Ting!

Chúc mừng Chủ nhân hoàn thành khám phá mộ Phật, và nhận được một tia Nữ Đế khí mạch! 】【Ting!

Nhiệm vụ hoàn thành, bắt đầu phát thưởng! 】【Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được Đế Âm Ấn hoàn chỉnh! 】【Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được một Hạt Giống Hệ Thống! 】Đế Âm Ấn được bổ sung, lập tức có một luồng thông tin khổng lồ tuôn vào não hải Lý Dịch.

Rất nhanh, Lý Dịch liền biết được tác dụng của phiên bản hoàn chỉnh Đế Âm Ấn: hóa dương thành âm, âm dương nghịch chuyển!

Nói một cách dễ hiểu, chính là có thể khiến sinh vật giống đực biến thành sinh vật giống cái!

Và có một tỷ lệ nhất định khiến đối phương yêu thích người thi pháp!

Có kỹ năng này, mẹ không cần lo lắng tôi không có bạn gái nữa rồi!

Lý Dịch cảm thấy người tạo ra kỹ năng này tuyệt đối là một thiên tài quỷ dị!

Dịch Thiên Đế ngươi quả thực là bò cái phóng pháo, đỉnh của chóp luôn!

Sau này thấy ai không vừa mắt thì trực tiếp biến hắn thành cô ta!

Đương nhiên, điều khiến Lý Dịch càng thêm mong đợi chính là Hạt Giống Hệ Thống!

"Hệ thống, Hạt Giống Hệ Thống này là thứ gì?" 【Ting!

Bẩm Chủ nhân, Hạt Giống Hệ Thống là hạt giống được hệ thống phân tách ra, có thể tự động tìm kiếm Túc chủ! 】 【Khi Hạt Giống Hệ Thống hoàn thành ràng buộc trong cơ thể Túc chủ, nó sẽ cùng Túc chủ trưởng thành, dần dần thay đổi đối phương một cách tiềm ẩn, từ đó hoàn thành tẩy não, kể từ đó trở thành tín đồ trung thành của Chủ nhân! 】 【Và phần thưởng mà Túc chủ của Hạt Giống Hệ Thống nhận được sẽ được hoàn trả gấp trăm lần cho Chủ nhân! 】 Mắt Lý Dịch sáng lên.

Hạt Giống Hệ Thống này tuyệt đối là thứ tốt!

Hoàn toàn là công cụ tạo ra tín đồ!

Hơn nữa phần thưởng mà Túc chủ của Hạt Giống Hệ Thống nhận được anh ta sẽ nhận được gấp trăm lần!

Nói cách khác, Túc chủ của Hạt Giống Hệ Thống hoàn toàn chính là người làm công cho anh ta!

Giọng nói của hệ thống lại vang lên: 【Hạt Giống Hệ Thống chia thành bốn cấp độ: Siêu Phàm cấp, Sử Thi cấp, Truyền Thuyết cấp, Thần Thoại cấp! 】 【Xác suất xuất hiện Hạt Giống Hệ Thống lần này hoàn toàn ngẫu nhiên, Chủ nhân có muốn bắt đầu rút Hạt Giống Hệ Thống không? 】 "Có!" Trước mắt Lý Dịch xuất hiện một bánh xe

khổng lồ, trong đó là đủ loại hệ thống khác nhau!

Hệ Thống Tiên Đế, Hệ Thống Thần Hào, Hệ Thống Chính Nghĩa, Hệ Thống Tà Ác, Hệ Thống Liếm Chó, Hệ Thống Sát Lục, Hệ Thống Thần Kinh, Hệ Thống Tiêu Hóa, Hệ Thống Cưỡi Quỷ...

Chỉ có điều bạn không thể nghĩ ra, chứ không có cái gì ở đây không có!

Đơn giản là kinh khủng đến thế!

Kẻ không biết còn tưởng anh ta là chuyên gia chế tạo hệ thống!

Những hệ thống này màu sắc khác nhau, hoặc đậm hoặc nhạt, hiển nhiên là đại diện cho các cấp độ khác nhau.

Cấp độ Thần Thoại cao nhất là màu mực tím, chiếm vị trí nhỏ nhất.

Còn cấp Siêu Phàm màu xanh lam thì nhiều nhất!

Một kim chỉ cực mảnh trên bánh xe khổng lồ này xoay tròn tốc độ cao, tốc độ ngày càng chậm lại.

Cuối cùng dừng lại ở khu Sử Thi màu đỏ!【Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được Hệ Thống Bi Kịch cấp Sử Thi!】Hệ Thống Bi Kịch?

Cái tên này nghe có vẻ không được thân thiện lắm nhỉ!

"Hệ Thống Bi Kịch này có tác dụng gì?"【Ting!

Hạt Giống Hệ Thống này thuộc về hệ thống kiểu mới dạng mạng lưới phản ứng dây chuyền, có khả năng truyền bá cực mạnh, Chủ nhân có thể ngẫu nhiên phóng Hạt Giống Hệ Thống lên bất kỳ Túc chủ nào!】【Sau đó, Hệ Thống Bi Kịch này sẽ như virus không ngừng tăng trưởng, nhanh chóng lây nhiễm các sinh mệnh thể khác, tự động chọn Túc chủ, lặp lại quá trình trên!】Lý Dịch đột nhiên cảm

thấy Hệ Thống Bi Kịch này có chút đáng sợ!

“Bi kịch quả nhiên có thể lây lan sao?

Nếu tốc độ truyền bá của nó đủ nhanh, chẳng phải có thể đưa cả thế giới vào mạng lưới Hệ Thống Bi Kịch sao?

Túc chủ mà nó lựa chọn có cần phải đáp ứng yêu cầu gì không?” 【Ting!

Giá trị bi kịch đạt 60 là có thể bị lây nhiễm, người bình thường là 40! 】【Ting!

Chủ nhân có muốn ngẫu nhiên phóng Hệ Thống Bi Kịch không? 】“Có!” Lý Dịch nói thẳng. 【Ting!

Bắt đầu phóng! 】【Phóng hoàn thành! 】Trước mắt Lý Dịch xuất hiện một màn sáng màu lam nhạt, màn sáng này chỉ có một mình Lý Dịch có thể nhìn thấy.

Trong màn sáng, ánh sáng yếu ớt tụ tập thành hình ảnh!

U Đô Thị.

Một tòa chung cư cao cấp.

Nơi này địa thế hẻo lánh, giao thông bất tiện, lúc ban đầu tòa nhà này được xây dựng, không biết bao nhiêu người đã nói rằng tòa nhà này sẽ không bán được.

Nhưng, ngày mở bán lại cực kỳ sôi động.

Rất nhiều ông chủ lớn đều đặt mua căn hộ ở đây.

Điều khiến người ta cảm thấy nghi hoặc là, trong tòa nhà này hầu như không có bao nhiêu người đến ở, cứ đến tối là tối đen một mảng lớn.

Dường như những ông chủ lớn này mua tòa nhà này chỉ để chơi.

Ở góc phía tây tầng mười bảy, ánh đèn vàng nhạt xuyên qua rèm cửa màu vàng ngà, nhuộm cho màn đêm lạnh lẽo một màu ấm áp.

Chương 252

Tách!

Người đàn ông châm một điếu thuốc, khoan khoái hít một hơi sâu.

Rất lâu sau, mới chậm rãi thở ra.

Khói thuốc lượn lờ, gương mặt người đàn ông dị thường thư thái, mang theo vẻ mệt mỏi hài lòng.

Người đàn ông dùng ánh mắt soi mói đánh giá mỹ nhân trước mặt, hệt như một nhà ẩm thực kén chọn đang đánh giá món ăn của đầu bếp.

Anh ta là quản lý cấp trung của một công ty lớn, tuy chức vụ không đặc biệt cao, nhưng bổng lộc rất hậu hĩnh, những năm này cũng kiếm được không ít tiền.

Người ta đều nói đàn ông có tiền sẽ trở nên hư hỏng, anh ta cũng không thoát khỏi lẽ đời.

Mang theo một chai nước, lái xe sang dừng ở cổng trường đại học, đưa giai nhân trước mắt này đến tòa chung cư ngoại ô kia.

Không thể không nói, cô gái trước mắt này rất đẹp.

Làn da trắng nõn mịn màng, thân hình hơi đầy đặn, sờ rất thích tay.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đeo kính gọng đen, toát ra một chút khí chất tri thức quyến rũ.

Cho dù anh ta đã nhìn quen mỹ nữ, cũng vẫn có chút rung động với cô gái trước mắt này.

Nhưng, anh ta cũng biết, chuyện như thế này không thể để lộ ra

ánh sáng.

Bằng không đời này của anh ta sẽ hủy hoại.

Cho nên, chuyện này anh ta làm rất kín đáo, không ra ngoài tìm khách sạn, mà tự mình mua một căn hộ.

Cộng thêm vị trí địa lý ưu việt ở đây, là nơi thư giãn hoàn hảo.

Mỹ nữ lười biếng nằm trên giường, đôi mắt phượng chứa đựng ánh sáng vừa quyến rũ vừa thanh thuần.

Có lẽ thấy không khí trong phòng hơi trầm mặc, người đàn ông bắt đầu chủ động tìm chuyện để nói: "Em làm nghề này vì sao vậy?" Mỹ nữ cắn môi, cười khổ nói: "Còn không phải vì lý do gia đình!

Ba em là một kẻ cờ bạc khốn nạn, đốt hết tiền trong nhà!

Thua cờ thì uống rượu, uống xong rượu thì bắt đầu đánh người!

Mẹ em vì làm thêm giờ quá độ, cộng thêm bị ba em bạo hành, cơ thể suy sụp, mắc bệnh nặng cần tiền chữa trị!

Em gái em còn nhỏ, đi học lại tốn một khoản tiền lớn!

Em không còn cách nào, chỉ có thể ra ngoài... làm việc!" Mỹ nữ mắt đẫm lệ, khiến người đàn ông tâm thần dao động, dập tắt điếu thuốc, đi qua an ủi cô.

Đau lòng nói: "Sau này anh nuôi em!" Mỹ nữ tựa vào vai anh ta, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, giọng nói mềm mại: "Cảm ơn ông chủ!" "Gọi là chồng!" "Ừm ừm, chồng ơi!" 【Ding!

Hệ Thống Bi Kịch ràng buộc hoàn thành! 】 "Tiếng gì vậy?!" Trong đầu mỹ nữ đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng, dọa cô ta run lên!

"Tiếng gì, tiếng gì vậy?" Người đàn ông khó hiểu nhìn cô gái.

“Không có gì?

Có lẽ anh quá lợi hại, em hơi không chịu nổi, bị ảo thanh thôi!” Mỹ nữ tìm một lý do để qua loa.

Đàn ông ai cũng muốn được phụ nữ khen lợi hại, vừa nghe lời này, anh ta lập tức nở nụ cười. 【Ding!

Nhiệm vụ khởi đầu đang được phát! 】 【Nhiệm vụ phát phóng hoàn thành! 】 【Túc chủ cần phải tạo ra bi kịch trong vòng bảy ngày, để nhận được giá trị bi kịch! 】 【Nhiệm vụ thành công, thưởng 20 vạn tiền mặt!

Nhiệm vụ thất bại, trừ 10 vạn 3 ngàn 2 trăm 2 mươi lăm tệ! 】 Mỹ nữ trừng to đôi mắt đẹp.

Lần này, cô ta thực sự nghe thấy giọng nói xuất hiện trong đầu!

Cô ta dùng khóe mắt liếc nhìn người đàn ông, phát hiện đối phương đã ngủ rồi, dường như không hề hay biết gì về chuyện này.

Giọng nói trong đầu là thật sao?

Cô ta có chút hoài nghi.

Nhưng, số tiền bị khấu trừ khi nhiệm vụ thất bại chính là toàn bộ số tiền cô ta đang có!

Có lẽ là cảm nhận được sự hoài nghi của cô ta, giọng nói trong đầu tiếp tục: 【Ding!

Túc chủ có muốn mở gói quà tân thủ không? 】 Mỹ nữ do dự một lát, có chút không chắc chắn có nên mở hay không.

Rất lâu sau, sự tò mò thúc đẩy cô ta nói: “Mở!” 【Ding!

Mở hoàn thành! 】 【Chúc mừng Túc chủ nhận được một viên Mỹ Nhan Hoàn, uống viên thuốc này có thể tăng cường độ mịn màng của da, hiệu quả mạnh mẽ loại bỏ mụn và mụn đầu đen! 】 Trong tay

mỹ nữ không trung xuất hiện một viên thuốc màu đen, dọa cô ta suýt chút nữa ngã xuống giường!

Viên thuốc truyền đến cảm giác tinh tế, đang nhắc nhở cô ta rằng hệ thống trong đầu là thật sự tồn tại!

Vậy, viên thuốc này thật sự có thể làm đẹp sao?

Với tâm lý muốn thử xem sao, cô ta liền trực tiếp uống viên thuốc.

Vừa uống xong, trong bụng liền dâng lên một luồng ấm áp!

Rất nhanh, luồng ấm áp này biến mất.

Cô ta cầm gương lên nhìn má trái mình, cô ta nhớ trên mặt có một nốt mụn nhỏ.

Nếu Mỹ Nhan Hoàn này là thật, chắc chắn có thể loại bỏ mụn đó!

Khoảnh khắc tiếp theo, điều khiến cô ta mừng như điên đã xảy ra.

Làn da trên mặt cô ta dị thường mịn màng, hoàn hảo không tì vết!

Đừng nói là mụn, ngay cả lỗ chân lông cũng trở nên rất nhỏ!

Đây đơn giản là làn da hoàn hảo tự nhiên mà vô số phụ nữ mơ ước!

Chỉ là một viên Mỹ Nhan Hoàn, mà đã có hiệu quả kinh người như vậy.

Phần thưởng phía sau của Hệ Thống Bi Kịch này sẽ hậu hĩnh đến mức nào?

Hơn nữa 20 vạn tiền thưởng cũng chỉ là nhiệm vụ khởi đầu mà thôi, phần thưởng của các nhiệm vụ sau này có ưu việt hơn không?

Người phụ nữ không dám nghĩ nữa.

Trong lòng tràn đầy kích động và cuồng hỉ!

Có lẽ, dựa vào Hệ Thống Bi Kịch này, cô ta sẽ bước lên đỉnh cao

cuộc đời!

Người phụ nữ liếc nhìn người đàn ông, vẻ khinh miệt trong mắt ngày càng đậm.

Với nhan sắc hiện tại của cô ta, cho dù là những ngôi sao lớn quốc tế cũng chỉ có thể xách giày cho cô ta!

Người đàn ông này quá tầm thường, trừ việc có chút tiền nhỏ, căn bản không xứng với cô ta!

Chương 253

Hiện tại cô ta đã có hệ thống, là Thiên Mệnh Chi Nữ, loại phàm phu tục tử này ngay cả xách giày cho cô ta cũng khiến cô ta chướng mắt!

Tuy người phụ nữ không hiểu nhiều về công nghệ, nhưng công nghệ loài người hiện tại muốn trực tiếp truyền âm thanh vào não người rõ ràng là không thể.

Ngoài ra, còn có viên Mỹ Nhan Hoàn này, hiệu quả không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với những bệnh viện thẩm mỹ lớn kia!

Cho dù là trình độ khoa học kỹ thuật của các quốc gia tiên tiến đi đầu thế giới, cũng không thể làm được điều này.

Nhìn một đốm sáng trong ống tre, có thể thấy một phần!

Hệ thống này tuyệt đối được tạo ra bằng công nghệ đen mà loài người khó có thể hiểu được!

Cũng có nghĩa là, cô ta hoàn toàn có thể dựa vào hệ thống này, dễ dàng trở thành người giàu nhất thế giới!

Ngay khi người phụ nữ đang vạch ra tương lai, điện thoại của người đàn ông reo lên.

Người đàn ông đứng dậy bắt máy, khi nhìn thấy ghi chú trên đó, thần thái lập tức trở nên cung kính: "Alo, Vương tổng!" "Tiểu Trần à!

Biểu hiện của cậu ở công ty ai cũng thấy rõ, lần này lại giành được dự án mới, nên công ty quyết định để cậu đảm nhiệm chức quản lý dự án mới!

Cậu cố gắng làm tốt, tranh thủ hoàn thành dự án này một cách hoàn hảo nhé!" Trên mặt người đàn ông tràn đầy cuồng hỉ: "Vâng

vâng!

Đa tạ Vương tổng đề bạt!" "Ừm!" Người đàn ông và đối phương hàn huyên vài câu, sau đó đối phương cúp điện thoại.

Người đàn ông mày râu vui vẻ, nắm chặt nắm đấm nói: "Tốt quá rồi!

Tốt quá rồi!!!" Người phụ nữ nhíu mày thanh tú.

Trong mũi hừ nhẹ, chẳng qua chỉ là làm một chức quản lý dự án nhỏ, mà đã tự mãn đến thế, thật nực cười!

Người đàn ông ôm chặt người phụ nữ, đang chuẩn bị thân mật một chút.

Người phụ nữ vốn yểu điệu nép vào anh ta lại đẩy anh ta ra, ngữ khí khinh miệt: "Xin lỗi, em có việc gấp, đi trước đây." Người đàn ông mặt đầy kinh ngạc nhìn người phụ nữ, lúc này, anh ta từ sự cuồng hỉ của việc thăng chức tăng lương đã hơi bình tĩnh lại, đã phát hiện ra sự thay đổi lớn trên người phụ nữ!

Người phụ nữ trước đây rất đẹp, nhưng vẫn trong phạm vi anh ta có thể chấp nhận được.

Nhưng bây giờ, yêu vật trước mắt này thực sự quá đẹp!

Trên người cô ta tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, như một làn gió xuân thổi qua, lan khắp toàn thân, trong đôi mắt cô ta lưu chuyển ánh sáng quyến rũ vô tận, trên người cô ta mang theo sức hấp dẫn vô cùng, khiến người ta không nhịn được muốn ôm cô ta vào lòng, yêu thương chiều chuộng một phen!

Chỉ là, ánh mắt đối phương nhìn anh ta không còn là nịnh nọt, mà là khinh miệt, coi thường!

Người đàn ông đầu óc hơi không kịp phản ứng, trong thời gian

ngắn ngủi vài phút, người phụ nữ này sao lại có sự thay đổi lớn đến thế?

Trong mắt người đàn ông dâng lên ngọn lửa vô tận, dường như muốn đốt cháy người phụ nữ.

Người phụ nữ cảm nhận được ánh mắt xâm lược của đối phương, có chút không vui.

Thầm nghĩ, vừa hay nhiệm vụ khởi đầu của hệ thống là khiến người ta biến thành bi kịch!

Trước đây cô ta còn lo không tìm được mục tiêu, bây giờ thì là anh ta tự tìm đến!

Nghĩ đến đây, trong mắt người phụ nữ lộ ra ánh sáng quyến rũ động lòng người, bắt đầu chiều theo người đàn ông, để lại bằng chứng.

Đàn ông đa số đều là động vật nửa dưới.

Hay nói cách khác, bất kể là phụ nữ hay đàn ông, đều không thể thoát khỏi sự khống chế của cơ thể.

Mây mưa mờ mịt, cuốn theo sớm tối.

Soi gương thấy tiều tụy, ngày tháng năm trôi qua không còn bao nhiêu, trong càn khôn lục hợp vô tình, lật mây đổ mưa, trực tiếp bị tiêu hao.

Ngay khi hai người đang tận hưởng khoảng thời gian tốt đẹp, điện thoại của người phụ nữ reo lên.

Người phụ nữ cúi đầu nhìn một cái: Bạn trai số 7!

Người phụ nữ nhíu mày, đang chuẩn bị tắt đi, nhưng lại thấy bên trên xuất hiện một lượng lớn tin nhắn như thể đang spam: “Em yêu, hôm nay có nhớ anh không?

Em yêu, hôm nay anh đi câu cá rồi câu được cá gì?

Yêu em đến chết không đổi lòng.

Em yêu, anh đi học rồi, học môn gì?

Mỗi khoảnh khắc nhớ em.

Em yêu, hôm nay anh đi làm rồi, làm ca gì?

Anh yêu em không tầm thường.

Em yêu, anh đi đọc sách rồi, sách gì?

Cam tâm nhận thua trước em.

Em yêu, hôm nay anh đi ăn mì rồi, ăn mì gì?

Đột nhiên muốn gặp em một lần.

Sao không trả lời tin nhắn của anh?

Có phải có việc gấp bị trì hoãn rồi không?

Đây là tiền sinh hoạt một tháng của anh, em cầm đi bồi bổ cơ thể, mấy hôm nay anh thấy em gầy đi rồi, anh đau lòng chết mất!

Ô ô ô!

Sao không trả lời tin nhắn của anh?

Hôm nay ở cổng trường anh thấy em lên một chiếc xe sang, các bạn học đều nói em bị bao nuôi, nhưng anh không tin, em có thể giải thích cho anh một chút không?

Có đó không?

Em không giải thích cũng không sao, chỉ cần em cần anh, anh sẽ có mặt ngay.

Em có phải đang ở cùng hắn không?

Vậy anh không làm phiền em, nhớ làm tốt biện pháp bảo hộ, đừng

để mình bị thương nhé.” Người phụ nữ im lặng một chút, tùy ý trả lời một câu: “Đang tắm.” Bạn trai số 7 trả lời tin nhắn ngay lập tức: “Em đang tắm mà còn nhớ trả lời tin nhắn cho anh, anh cảm động quá!” Bên dưới lại một đống tin nhắn như ong vỡ tổ ùa đến: “Hắn ta có đối xử tốt với em không, nếu không tốt anh sẽ đi nói chuyện với hắn ta!

Bây giờ đã muộn thế này rồi, tối qua em có đói không, có muốn anh gọi đồ ăn khuya đưa qua không? ...” Người phụ nữ trực tiếp tắt thông báo tin nhắn, ném điện thoại sang một bên.

Người đàn ông trên mặt mang theo nụ cười cổ quái: “Bạn trai em à?” “Không phải!” Người phụ nữ trực tiếp phủ nhận.

Người đàn ông không nói gì, chỉ vùi đầu làm việc.

Ngày hôm sau.

Người phụ nữ nhìn đoạn video quay tối qua, nghĩ nghĩ rồi gửi một tin nhắn cho Bạn trai số 7: “Ô ô ô!

Em bị bắt nạt.” Đối phương quả nhiên trả lời ngay lập tức: “Ai?

Anh đi liều mạng với hắn!” Người phụ nữ gửi video qua: “Anh có cách nào giúp em báo thù không?

Tuyệt đối đừng báo cảnh sát, em không muốn người khác biết.

Chuyện này em chỉ nói với anh, anh không được nói cho người khác.” Đối phương gửi đến một biểu tượng cảm xúc cảm động: “Em cuối cùng cũng nhớ đến anh, anh cảm động quá!

Em yêu, anh càng ngày càng yêu em!” “Ừ ừ!

Nhân phẩm của anh em cứ yên tâm!” “Em muốn trả thù hắn thế nào?” Người phụ nữ: “Em muốn gửi đoạn video này cho gia đình và công ty hắn!

Em muốn khiến hắn thân bại danh liệt!

Anh không phải biết máy tính sao?

Có thể giúp em không?" Bạn trai số 7: "Được!

Anh giúp em!

Chương 254

Anh đã gửi rồi.” Người phụ nữ: “Cảm ơn!” Vì thăng chức tăng lương, nên người đàn ông hôm nay rất vui, thần thanh khí sảng trở về nhà, thậm chí còn lâu rồi mới mua một bó hoa hồng, muốn tạo bất ngờ cho vợ.

Vừa bước vào nhà, anh ta liền thấy vợ đang cầm dao thái dưa chuột.

Người vợ dường như có thâm thù đại hận với quả dưa chuột này, mỗi lần nhát dao hạ xuống đều rất mạnh, phát ra tiếng “đông đông đông” trên thớt.

Người đàn ông nhíu mày, nhanh chóng lướt nhìn thân hình đã biến dạng, phát phì và khuôn mặt vàng vọt không chút sức sống của vợ.

Sau khi so sánh với người phụ nữ quyến rũ động lòng người, vạn phần phong tình đêm qua, niềm vui vì được thăng chức tăng lương trong lòng anh ta lập tức tan biến hơn nửa.

Trong mắt không thể kiềm chế được sự chán ghét đối với vợ.

Người đàn ông hít sâu một hơi, kìm nén sự chán ghét trong lòng, tiện tay ném bó hoa hồng lên bàn ăn, nói một cách hờ hững: “Tôi về rồi.” Người vợ vuốt vuốt mái tóc dài hơi rối bời, mắt sưng đỏ, giọng khàn đến đáng sợ: “Ừm, cơm sắp xong rồi.” Người đàn ông hơi nghi hoặc nhìn vợ, trong giọng nói mang theo một chút lạnh nhạt giấu kín rất sâu: “Có chuyện gì vậy?

Em không khỏe à?” “Không có gì.” Người vợ ánh mắt hướng về đóa hồng rực rỡ trên bàn ăn, khóe môi giật giật: “Đây là tặng cho ai?” “Đương nhiên là tặng cho em!” Người đàn ông thói quen nói lời ngọt ngào, y như những lời tình tứ anh ta từng nói khi theo đuổi người vợ

xinh đẹp như hoa năm xưa: “Một đóa hồng đại diện cho tấm lòng son sắt, hy vọng em thích.” Trên mặt người vợ nở nụ cười, nhưng trong mắt lại ngấn lệ, từ từ cầm lấy đóa hồng đã hơi úa vàng, đưa gần mũi, hít sâu một hơi hương thơm, rồi mới khàn giọng nói: "Em rất thích!" Người đàn ông cứ nghĩ vợ quá cảm động nên mới khóc, cũng không để tâm.

Người vợ cắm đóa hồng vào bình hoa, rồi mới vào bếp tiếp tục bận rộn.

Người đàn ông vừa chờ cơm, vừa mở điện thoại.

Đập vào mắt là hàng trăm tin nhắn chưa đọc!

Những con số đỏ chói làm nhức mắt anh ta, khiến anh ta có cảm giác chẳng lành.

Anh ta mở tin nhắn đã ghim.

Tổng giám Vương: “Trần Trí!

Thằng nhóc cậu đang làm cái quái gì vậy?

Dám ra ngoài lăng nhăng, còn bị người ta quay video tung lên group công ty!

Bên đối tác cũng biết chuyện 'huy hoàng' của cậu rồi, giờ cả công ty thành trò cười hết cả!

Cậu có biết bên hội đồng quản trị đánh giá tôi thế nào không?!

Theo hợp đồng, lần này tổn thất của công ty cậu phải bồi thường hết!

Trần Trí!

Cậu bị đuổi việc rồi!!!” Video?!

Lòng Trần Trí thắt lại, vội vàng mở group công ty, quả nhiên thấy

trong mục tài liệu của group có một video!

Tim anh ta ngừng đập, trong chớp mắt, cả người cứng đờ.

Anh ta nhìn thấy, video đó chính là cảnh anh ta và người phụ nữ kia ân ái đêm qua, hơn nữa, video rất rõ nét.

Thậm chí có thể nhìn rõ hai người quần áo xộc xệch quấn lấy nhau.

Đây là thật!

Khoảnh khắc này, trái tim anh ta hoàn toàn hoảng loạn.

Chết tiệt!

Xong đời rồi!

Cuộc đời anh ta hoàn toàn bị hủy hoại!

Không chỉ mất việc ở công ty, mà anh ta còn bị người khác phơi bày đoạn tai tiếng này, đời này e là không cách nào ngóc đầu lên được nữa.

Hiện tại, anh ta chẳng còn chút hy vọng nào!

Không được, anh ta nhất định phải tìm người cứu mình.

Nếu không, anh ta nhất định sẽ bị người ta đùa giỡn đến chết!

Sắc mặt Trần Trí u ám vô cùng, cả người tràn đầy sát khí và bạo ngược.

Anh ta thật sự không thể hiểu nổi, video giữa mình và cô ta làm sao lại bị lộ ra ngoài?

Chẳng lẽ là cô ta tung ra?

Nhưng cô ta muốn gì chứ!

Tiền ư?

Nhưng đối phương lẽ ra không nên tung video trước, mà phải đòi tiền trước, rồi dùng video uy hiếp anh ta chứ?

Trần Trí nghĩ mãi không ra.

Người vợ nhìn Trần Trí mặt mày tái mét, không nói nhiều lời.

Chỉ im lặng bưng các món ăn lên bàn.

Trần Trí nhìn người vợ mắt sưng đỏ, lập tức phản ứng lại.

"Em… cũng biết rồi?" Người vợ gật đầu.

Trần Trí cảm thấy đắng chát trong miệng.

Nhưng trong lòng lại có chút ấm áp.

Ít nhất gia đình vẫn còn.

Vợ và con trai anh ta sẽ không rời bỏ anh ta!

Điện thoại Trần Trí reo, anh ta nhìn lướt qua tin nhắn trên màn hình, mắt lập tức trợn tròn!

Một luồng lửa giận tràn ngập lồng ngực anh ta, gần như muốn nổ tung!

Trần Trí mắt đỏ ngầu, cả người như dã thú phát điên, chộp lấy chiếc gạt tàn bên cạnh, ném mạnh xuống đất.

Choang!

Tiếng thủy tinh vỡ vang lên, chiếc gạt tàn lập tức vỡ tan tành!

Những mảnh vỡ rơi xuống đất, va vào sàn nhà phát ra tiếng kêu sắc lẻm, trong phòng khách tĩnh mịch rộng lớn nghe càng chói tai.

Trên mặt anh ta lộ vẻ điên cuồng và hung tợn.

Người vợ giật mình, có chút sợ hãi nhìn anh ta.

Trần Trí hít sâu một hơi, nặn ra từng chữ qua kẽ răng: "Tiểu Dạ

không phải con trai tôi?" Người vợ hé miệng, không phủ nhận.

Trần Trí cười thảm một tiếng, vạn niệm câu hôi.

Kẻ lừa dối người, người ắt sẽ lừa dối lại!

Câu này quả nhiên không sai.

Bây giờ, nhà anh ta mất rồi, tiền cũng mất rồi!

Đúng là báo ứng! "Ha ha ha…" Trần Trí đổ sụp xuống đất, miệng phát ra tiếng cười thê lương. [Ting!

Hệ thống Bi kịch đã ràng buộc thành công!] “Tiếng gì vậy?” Trần Trí giật mình vì giọng nói không chút cảm xúc này, liên tục nhìn quanh.

Người vợ thấy anh ta thần kinh rối loạn, có chút thương hại nói: "Nếu rảnh, anh vẫn nên đi gặp bác sĩ tâm lý đi!" Trần Trí gào lên: "Tôi không bệnh!" [Ting!

Gói quà tân thủ đã phát, Túc chủ có muốn mở gói quà tân thủ không?] “Gói quà tân thủ?” Trần Trí thăm dò hỏi: “Mở ra sẽ xảy ra chuyện gì?!” [Ting!

Túc chủ sẽ nhận được thứ mà Túc chủ đang khao khát nhất!] “Mở ra xem!” Trần Trí nghiến răng, tình hình của anh ta bây giờ đã không thể tệ hơn được nữa, chi bằng thử một lần! [Ting!

Chương 255

Chúc mừng Túc chủ nhận được một bản giám định huyết thống!] Nghe thấy bốn chữ "giám định huyết thống", mặt Trần Trí xanh lè!

Khoảnh khắc tiếp theo, trong túi anh ta bỗng nhiên xuất hiện một tờ giấy.

Anh ta mở ra xem.

Chỉ thấy trên đó, người có quan hệ huyết thống với Trần Dạ hóa ra là Vương Dần!

Sếp của anh ta, bạn học đại học Vương Dần!

Chết tiệt!

Trần Trí nghiến răng.

Năm xưa Vương Dần cũng là một trong số những người theo đuổi vợ anh ta, nhưng anh ta vạn vạn không ngờ, đối phương lại dám "lên giường"!

Ngay cả khi còn học cấp ba!

Khốn kiếp!

Trần Trí không ngừng chửi thề, lửa giận bốc cao!

Khoảnh khắc này, anh ta chỉ muốn giết chết Vương Dần! [Ting!

Phát hiện Túc chủ có yêu cầu, phát nhiệm vụ khởi đầu: Biến Vương Dần thành bi kịch!] [Hoàn thành nhiệm vụ, sẽ nhận được phần thưởng: Một bản chứng minh tác giả video!] Mắt Trần Trí sáng lên.

Nếu có thể chứng minh video là giả, vậy cuộc đời anh ta vẫn còn đường cứu vãn!

Chỉ là… làm thế nào mới có thể biến Vương Dần thành bi kịch? [Ting!

Gợi ý thân thiện!

Người Vương Dần yêu nhất là vợ của Túc chủ, giết cô ta, Vương Dần sẽ trở thành nhân vật bi kịch!] Trần Trí ngây người, sau đó rơi vào giằng xé nội tâm. *** Đại học Cẩu Liếm Thành U.

Hội trưởng hội sinh viên Trần Dạ đang đứng trên bục giảng phát biểu.

Dưới khán đài, các cô gái xinh đẹp la hét chói tai, làn sóng hâm mộ trỗi dậy từng đợt, cao hơn từng đợt!

"Hội trưởng đại nhân đẹp trai quá, em trực tiếp quỳ xuống sưởi ấm!" "Hội trưởng đại nhân vừa nãy còn nhìn em, huhu!

Em hạnh phúc quá!" "Hội trưởng đại nhân..." Trần Dạ mỉm cười, giơ micro lên cao giọng nói: "Để cuộc sống đại học thêm phong phú đa sắc, tôi cá nhân mạnh mẽ đề nghị các bạn nữ sinh đều mặc tất đen hoặc tất trắng khi vào khuôn viên trường!" "Hội trưởng đại nhân!

Nhưng người ta không biết mặc tất đen đẹp hơn hay tất trắng đẹp hơn, ngài có thể đến phòng em chỉ đạo một chút không?" Dưới khán đài, một nữ sinh mặt đỏ bừng ngượng ngùng, nhìn chằm chằm vào Trần Dạ nói.

Trần Dạ liếm liếm môi, lặng lẽ nhìn cô nữ sinh này.

Cô ấy không nghi ngờ gì là một mỹ nữ.

Làn da trắng nõn mịn màng, thân hình hơi đầy đặn, là một trong những kiểu con gái đàn ông thích nhất.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đeo kính gọng đen, toát ra vẻ tri thức cuốn hút.

Làn da trắng sữa kết hợp với kính gọng đen càng làm cô ấy trở nên thanh thuần đáng yêu.

Tim Trần Dạ không kìm được đập vài cái: “Bất kể là tất đen hay tất trắng, miễn là kéo được sợi tơ thì đều là tơ tốt!” Trên khuôn mặt thanh thuần của cô gái hiện lên một ráng hồng, càng thêm quyến rũ.

Dưới ánh mắt ghen tị, đố kỵ, hận thù của mọi người, Trần Dạ dẫn nữ thần về phòng mình… Ngay khi Trần Dạ chuẩn bị tiến xa hơn một bước, cả căn phòng vang vọng tiếng gầm giận dữ: "Trần Dạ!!!

Ngủ gật trong giờ học thì thôi đi, còn phát ra loại âm thanh này, thật quá kinh tởm rồi!” Đi kèm với tiếng gầm này, đầu Trần Dạ bị một vật thể không rõ ném trúng, giật mình tỉnh ngủ ngay lập tức!

Trần Dạ mắt còn ngái ngủ nhìn thầy giáo toán Chu Bái Bì trên bục giảng, trong lòng hậm hực nghĩ, không thể đợi anh ta mơ xong rồi mới đánh thức sao?

Suýt nữa thì có thể "kéo sợi" được rồi!

Khốn nạn!!

Theo đuổi nữ thần lâu như vậy, hôm nay cuối cùng cũng sắp thực hiện được ước mơ trong mộng, kết quả lại bị Chu Bái Bì phá hỏng!

Chậc!

Thật là lỗ nặng!!!

Các bạn học xung quanh bắt đầu thì thầm: “Chậc chậc chậc, không ngờ Trần Dạ mơ cũng đang theo đuổi hoa khôi Lăng Hương Vũ Điệp, đúng là cẩu liếm chân chính!” “Trần Dạ cũng quá đê tiện rồi phải không?

Dám phát ra loại âm thanh đó ngay trong lớp học!” “Cẩu liếm thì vẫn là cẩu liếm thôi, hiện thực không có được, chỉ đành mơ thôi!”

“Tôi đã ghi âm lại tiếng vừa nãy rồi, lát nữa sẽ đăng lên mạng trường, cho Trần Dạ ‘chết xã hội’!” “Không trách Trần Dạ mơ kiểu này, làm hội trưởng hội sinh viên, theo đuổi đôi chân đẹp của hoa khôi, chuyện như vậy tôi cũng muốn làm một lần mà!!” “Ha ha ha!

Lén nói cho cậu biết, thật ra tôi cũng muốn, nhưng cũng không thể làm trong lớp học được chứ?” Trần Dạ nghe thấy lời các bạn học khác nói, mặt lập tức đỏ bừng!

Trần Dạ dùng chân đạp mạnh một cái vào người bạn cùng bàn kiêm bạn thân: “Mày ™sao không đánh thức tao sớm hơn?” Thằng bạn thân Vương Sinh nháy mắt ra hiệu, cười hắc hắc: “Hắc hắc hắc!

Tao thấy mày mơ sướng quá, không đành lòng phá đám mày!” Trần Dạ biết Vương Sinh cũng có ý tốt.

Dù sao nếu thật sự bị Vương Sinh cắt ngang giấc mơ đẹp như vậy, anh ta cũng chỉ có thể cắn răng “hiến tế bạn bè” thôi.

“Người ta nói ‘xuân mộng không dấu vết’, mày bây giờ còn nhớ nội dung cụ thể không?

Kể ra cho tao mở mang tầm mắt với!” Vương Sinh vẻ mặt tò mò nhìn Trần Dạ, đầy ham muốn cầu tri.

Trần Dạ hừ một tiếng: “Nhớ cái quái gì!

Đến lúc quan trọng thì bị phá đám rồi!

Khốn kiếp!” Thấy Trần Dạ vẫn còn nói chuyện và làm trò bên dưới, Chu Bái Bì mặt đầy lửa giận, chỉ vào cửa lớp gầm lên: “Trần Dạ!

Cậu cút ra ngoài cho tôi!” “Đúng là một con chuột làm hỏng cả nồi cháo!

Tôi dạy học mấy chục năm rồi, lần đầu tiên gặp phải loại học sinh

như cậu!" Trần Dạ ngoan ngoãn ra khỏi cửa lớp, phía sau vọng đến tiếng thầy Chu Bái Bì tận tình khuyên nhủ: "Khóa các cậu là khóa tệ nhất tôi từng dạy, lần thi toán này cả lớp không ai đạt giải thưởng nào cả!

Nếu các cậu dồn tinh thần 'cẩu liếm' vào môn toán, thì đã sớm trở thành nhà toán học rồi!

Tình yêu sẽ lừa dối các cậu, treo các cậu lủng lẳng, toán học có làm vậy không?" Trần Dạ cảm thấy Chu Bái Bì nói không sai, toán học sẽ không lừa dối anh ta, bởi vì không biết toán thì chính là không biết.

Nhưng, nếu không phải lún quá sâu, khó mà dứt ra, ai lại cứ mãi "cẩu liếm" chứ?

Trần Dạ cũng biết mình đối với Lăng Hương Vũ Điệp không phải là tình yêu.

Ban đầu chỉ là "thấy sắc nảy lòng tham", nhưng không ngờ nữ thần lại thật sự hồi đáp anh ta!

Quan tâm hỏi một câu: "Cậu có bệnh không?

Có bệnh thì đi bệnh viện khám bác sĩ đi, đừng có lề mề!" Cảm giác được người khác quan tâm đó đã khiến anh ta hưng phấn cả ngày!

Anh ta từ nhỏ đã sống trong bạo lực lạnh của gia đình.

Mẹ anh ta là một người phụ nữ hiền lành, chịu đựng, còn người đàn ông kia thì sau khi có tiền liền ngày ngày không về nhà.

Mặc dù về vật chất chưa từng thiếu thốn mẹ con họ, nhưng chưa bao giờ dành tâm sức cho gia đình.

Gia đình đối với người đàn ông đó mà nói, chỉ là một khách sạn,

một nơi để ngủ và ăn.

Trần Dạ lớn lên trong hoàn cảnh gia đình như vậy, trong xương cốt đều toát ra sự tự ti.

Khát vọng được yêu, khát vọng sự cống hiến được đền đáp, nhưng lại sợ bị tổn thương.

Từ lần đầu tiên "cống hiến", đêm khuya tặng hoa hồng cho nữ thần, anh ta đã khó thoát khỏi cái vũng lầy mang tên "cẩu liếm" này.

Phát triển đến bây giờ, anh ta một ngày không đi "liếm" một lần là toàn thân khó chịu, xương cốt ngứa ngáy!

Cho nên, khi anh ta nhìn thấy đoạn video người đàn ông kia làm chuyện đó với nữ thần, trong lòng cực kỳ phẫn nộ và oán hận!

Anh ta muốn hủy hoại người đàn ông đó!

Anh ta muốn nữ thần được hạnh phúc!

Chương 256

Thế là, anh ta đã gửi đoạn video đó vào group công ty của người đàn ông kia.

Chắc hẳn, giờ phút này người đàn ông kia đang chìm trong sự hối hận vô bờ bến phải không?

Nghĩ đến đây, Trần Dạ vội vàng gửi một tin nhắn cho Lăng Hương Vũ Điệp: "Bảo bối, em đã làm theo lời chị nói, khiến Trần Trí thân bại danh liệt rồi!" Lăng Hương Vũ Điệp nhìn lướt qua tin nhắn trên điện thoại, là Trần Dạ gửi đến.

Cô ta đương nhiên biết Trần Dạ đã thành công.

Bởi vì Hệ thống Bi kịch đã phát thưởng!

Đó là một đống vàng!

Trị giá hai mươi vạn vàng!

Gọn gàng, thật sự bày ra trước mặt cô ta!

Ánh sáng vàng chói chang là hào quang của hạnh phúc!

Đống vàng này như có ma lực, thúc đẩy Lăng Hương Vũ Điệp, khiến cô ta cam tâm tình nguyện lao xuống ngọn núi dục vọng!

Cô ta muốn tạo ra càng nhiều bi kịch hơn!

Trần Dạ không nghi ngờ gì là một công cụ không tồi.

Thế là, Lăng Hương Vũ Điệp nhanh chóng gửi tin nhắn: “Cảm ơn em, nếu không có em, chị cũng không biết phải làm sao nữa!” Trần Dạ: “Đó là điều em nên làm!

Chỉ cần chị có nhu cầu, bảo em làm gì cũng được!” Lăng Hương Vũ Điệp: “Thật sao?” Trần Dạ: “Đương nhiên là thật!

Em thề với trời!" Lăng Hương Vũ Điệp: "Em có thể vì chị mà đi giết người không?" Trần Dạ: "Đương nhiên!" Lăng Hương Vũ Điệp: "Được!

Bảy giờ tối nay đến quán ăn bình dân gặp mặt!" Trần Dạ: "Vâng vâng!" Trần Dạ rất phấn khích.

Anh ta đã vượt qua khảo nghiệm của nữ thần, sắp trở thành bạn trai của nữ thần rồi sao?

Tốt quá rồi!

Quả nhiên, trước đây nữ thần lạnh nhạt với anh ta như vậy, chỉ là vì muốn thử xem anh ta có thật lòng không!

May mà, anh ta đã kiên trì được! "Tích tích tích!!!" Ngay khi Trần Dạ đang vô cùng kích động, điện thoại của anh ta reo lên.

Anh ta giơ tay nhìn: Trần Trí!

Trần Dạ có chút không hiểu, Trần Trí tìm mình làm gì?

"Alo?" Trần Dạ tuy không hiểu, nhưng vẫn bắt máy. "Mẹ mày chết rồi!" Giọng nói bên kia rất bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại khiến Trần Dạ cảm thấy vô cùng nặng nề! "Anh đang nói cái gì?" Trần Dạ không dám tin hỏi lại. "Mẹ mày chết rồi!" Bên kia lặp lại một lần nữa.

Trần Dạ lần này nghe rõ.

Bốp!

Điện thoại rơi xuống, màn hình vỡ tan tành.

Nỗi bi thương khổng lồ như tảng băng lấp đầy toàn bộ dạ dày, Trần Dạ chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa nặng.

Thậm chí có chút khó thở. [Ting!

Hệ thống Bi kịch đã ràng buộc thành công!] [Túc chủ có muốn mở gói quà tân thủ không?] Hệ thống?

Khóe môi Trần Dạ giật giật, ánh mắt đờ đẫn.

Hôm nay thật đúng là một ngày đẹp trời mà!

Nữ thần hẹn anh ta đi ăn quán bình dân, bây giờ lại có hệ thống tự tìm đến.

Rõ ràng là muốn bước đến đỉnh cao nhân sinh đây mà!

Nhưng… trái tim anh ta lại trống rỗng.

Đau đến lợi hại. [Ting!

Túc chủ có muốn mở gói quà tân thủ không?] Giọng nói lạnh lùng của hệ thống lại vang lên trong đầu anh ta.

Trần Dạ hít sâu một hơi, thăm dò hỏi: "Hệ thống, ngươi có thể hồi sinh mẹ ta không?" [Ting!

Chỉ cần tiêu hao một lượng Bi kịch Trị nhất định là có thể hồi sinh!] "Thật sao?" Trần Dạ lập tức mừng rỡ như điên, vội vàng hỏi: "Bi kịch Trị làm sao có được?" [Ting!

Chỉ cần biến cuộc đời người khác thành bi kịch là được!] "Chế tạo bi kịch ư?" Trần Dạ cười lạnh khẩy: "Xem ra rất nhanh sẽ thu hoạch đủ Bi kịch Trị rồi!" [Ting!

Túc chủ có muốn mở gói quà tân thủ không?] "Có!" Trần Dạ rất mong chờ, dựa theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết của anh ta, gói quà tân thủ của hệ thống đều rất *wow*! [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được một đoạn video không mấy tốt đẹp!] Video?

Cái đó thì có tác dụng gì?

Trong đầu Trần Dạ tự động xuất hiện một đoạn video.

Khi anh ta xem xong đoạn video đó, trong mắt tràn đầy sát ý và lửa giận!

“Trần Trí!

Đồ súc sinh!

Dám giết mẹ tao!” “Tao nhất định phải giết chết mày!” *** Không sai, đoạn video này chính là video Trần Trí giết vợ!

Chỉ là, Trần Trí đã ngụy trang thành tai nạn, không bị ai phát hiện tội ác của anh ta.

Lý Dịch thông qua tầm nhìn, nhìn Trần Dạ đầy oán hận, Trần Trí đã chứng minh video là giả và trở lại công ty, Lăng Hương Vũ Điệp dựa vào sắc đẹp để giao du với các ông chủ lớn, khóe môi anh ta nhếch lên một độ cong quỷ dị.

Trong đôi mắt đen đó tràn đầy ý cười vặn vẹo bệnh hoạn.

Hạt giống bi kịch đã nảy mầm!

Nếu để Trần Trí biết vợ mình không hề phản bội, Trần Dạ là con trai ruột của anh ta, còn tờ giám định huyết thống kia chỉ là do Lý Dịch ngụy tạo, anh ta có phát điên không?

Viên mỹ nhan mà Lăng Hương Vũ Điệp đã uống thực chất là độc dược được pha chế từ dịch tiết nước bọt của anh ta, da đẹp lên cũng chỉ là hồi quang phản chiếu.

Chỉ là, độ pha loãng quá cao, tỷ lệ là một phần mười vạn, cho nên Lăng Hương Vũ Điệp tạm thời không xuất hiện dấu hiệu cương thi.

Nếu không tiếp tục uống dịch tiết nước bọt pha loãng của anh ta, sẽ bị phản tác dụng!

Cuối cùng sẽ biến thành quái vật nửa cương thi nửa người xấu xí!

Đến khi ngày đó đến, sự đau khổ và tuyệt vọng trên khuôn mặt Lăng Hương Vũ Điệp nhất định sẽ rất thú vị!

Còn Trần Dạ, với tư cách là một "cẩu liếm", định trước sẽ chẳng có gì.

Sau khi bị Lăng Hương Vũ Điệp vắt kiệt giá trị còn lại, sẽ trở thành một bi kịch hoàn toàn!

Dù sao, thứ ký sinh trong cơ thể bọn họ là Hệ thống Bi kịch, làm sao có thể để bọn họ có một kết cục đại đoàn viên được chứ?

Còn Lý Dịch, chỉ thông qua phần thưởng và gói quà tân thủ đã đẩy ba người này xuống vực sâu.

Lý Dịch mỉm cười nho nhã, hòa nhã nói: “Bi kịch và khó khăn là mảnh đất tốt nhất cho tín ngưỡng, ba người này chỉ là khởi đầu, đợi đến khi Hệ thống Bi kịch triệt để phát tán ra ngoài, khoảng cách để tôi tạo ra đế quốc cương thi sẽ lại gần thêm một bước!” "Bệnh viện không nghi ngờ gì là một trong những nơi tụ tập bi kịch, nếu để ba người này đến bệnh viện, tốc độ khuếch tán của Hệ thống Bi kịch sẽ nhanh hơn!" Lý Dịch càng giống như là nguồn gốc của mạng lưới mà Hệ thống Bi kịch cấu trúc, có thể tùy ý phát nhiệm vụ, thậm chí cả phần thưởng cũng do Lý Dịch cung cấp.

Số vàng trong tay Lăng Hương Vũ Điệp chính là từ trong ngôi mộ mà Lý Dịch đã đào ban đầu.

Chương 257

Đương nhiên.

Phần thưởng cũng vô cùng hậu hĩnh!

Phần lớn Bi kịch Trị được tạo ra từ bi kịch của những người này đều sẽ bị Lý Dịch thu về.

Tỷ lệ thu về là một trăm so với một!

Cũng chính là phần thưởng gấp trăm lần mà hệ thống đã nói.

Bất kể những người này thu được bao nhiêu Bi kịch Trị, Bi kịch Trị mà Lý Dịch nhận được đều là gấp trăm lần của bọn họ! [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được mười điểm Bi kịch Trị!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được mười điểm Bi kịch Trị!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được mười điểm Bi kịch Trị!]...

Tiếng hệ thống gần như không ngừng.

Bởi vì chỉ mới nửa ngày trôi qua, Hệ thống Bi kịch trên người ba người này đã bắt đầu phân liệt.

Chỉ cần độ bi kịch trên người đủ, bất kể bi kịch đó có phải do Túc chủ tạo ra hay không, Hệ thống Bi kịch đều sẽ phân liệt ký sinh!

Hiện tại, đã có hơn bốn mươi người bị Hệ thống Bi kịch chi phối.

Có cảm giác "một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật".

Lý Dịch đã hạ đạt mệnh lệnh mới nhất cho những người này: “Đi đến bệnh viện gần nhất!” Trong cơ thể những người này, tiếng Hệ thống Bi kịch đồng thời vang lên: [Ting!

Phát nhiệm vụ cưỡng chế có thời hạn!] [Ting!

Trong vòng nửa giờ phải vào bệnh viện gần nhất, nhiệm vụ thất bại, diệt sát!!!] Lăng Hương Vũ Điệp đang nằm trong lòng ông chủ lớn, đôi mắt đẹp trợn tròn, diệt sát?

Cô ta có chút không tin lắm.

Nhưng cô ta không dám đánh cược.

Năng lực mà hệ thống sở hữu thật sự quá đỗi thần bí khôn lường!

Lăng Hương Vũ Điệp nghĩ nghĩ, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Ông chủ lớn béo mập, bợt bạt nhíu mày: "Cô đi đâu?

Đã nói tối nay sẽ ở bên tôi mà!" Lăng Hương Vũ Điệp liếc nhìn người đàn ông xấu xí này, cố gắng thuyết phục bản thân nở nụ cười quyến rũ.

Nếu không phải đối phương đồng ý cho cô ta đóng vai nữ chính, dẫn cô ta đi gặp thiếu gia cấp cao, làm sao cô ta có thể ở cùng đối phương chứ?

Sau khi có hệ thống, cô ta mới phát hiện năng lực của hệ thống không phải là vạn năng, cô ta không thể bỏ qua tất cả mà muốn làm gì thì làm.

Hoặc có thể nói, cô ta cần tạo ra một lượng lớn bi kịch mới có thể nhận được phần thưởng từ hệ thống.

Chỉ có như vậy mới có thể trở nên mạnh hơn!

Cửa hàng hệ thống đã mở, đồ bên trong đều cần rất nhiều Bi kịch Trị mới có thể mua!

Ví dụ như Mỹ Nhan Đan, có thể giúp tăng 100% mị lực!

Nhưng cần một trăm Bi kịch Trị mới có thể đổi!

Lại còn có một con Thi Yêu Hổ Phong, lại cần hai ngàn Bi kịch

Trị!

Nhưng xem giới thiệu, Thi Yêu Hổ Phong sở hữu sức mạnh cường đại, đủ để cô ta tùy ý giết chết bất kỳ ai ở Thành U!

Thậm chí còn có dịch vụ giết người có thời hạn, đồ bên trong đều rất tốt, chỉ là quá đắt!

Cho nên, cô ta nhất định phải trong tình huống đảm bảo an toàn cho bản thân mà tạo ra một lượng lớn bi kịch, từ đó thu được nhiều Bi kịch Trị, rồi trở thành người đứng trên vạn người!

Mà tất cả những điều này đều cần có sự ủng hộ của các nhân vật lớn!

Rất nhiều bi kịch trên thế gian này chính là do các nhân vật lớn tạo ra để hưởng thụ!

Và việc phân phối tài nguyên có cấu trúc kim tự tháp.

Điều này khiến cho chăm chỉ cũng không nhất định sẽ giàu có, thời gian chưa chắc có thể đổi lấy tiền bạc.

Có những người càng chăm chỉ, cuộc sống của họ lại càng nghèo khó, đến nỗi người ta thay họ mắng chửi Chúa bất công.

Nhưng nguyên nhân thực sự lại đơn giản và tàn khốc đến vậy, họ chẳng qua là bị đặt vào một khâu phân công lao động đã định sẵn là phải tạo ra tài sản cho người khác, hoàn toàn không liên quan gì đến sự thiên vị của Chúa.

Những người đứng ở tầng giữa và thượng tầng của kim tự tháp, lợi dụng lợi thế trời ban của mình, có thể dùng thông tin thật để hoàn thành bước nhảy vọt lớn về tài sản.

Họ lấy tài sản và quan hệ làm của hồi môn để kết thông gia, kết hợp sâu sắc, củng cố liên minh, có điều kiện hỗ trợ nhau cung cấp

những ý tưởng tuyệt vời, tiến hành vận hành vốn thành công, rồi sau một đêm liền trở thành tỷ phú.

Nhưng những người đứng ở tầng đáy lại thiếu thốn những điều kiện và yếu tố cần thiết hùng hậu này.

Cho nên nếu người ta bắt chước họ, cũng đi làm như vậy, thì có thể bị thông tin sai lệch dẫn đường, bị những cạm bẫy vô hình giăng mắc, cho dù họ có cùng quyết tâm, tài năng và ý chí, cũng chỉ có thể đi theo hướng ngược lại với vận mệnh.

Họ càng nỗ lực, cuộc sống càng bi thảm!

Tầm quan trọng của các mối quan hệ là điều không cần nói cũng hiểu.

Lăng Hương Vũ Điệp hiểu rằng, mình muốn leo lên trên, đoạn đường ban đầu mới là gian nan nhất.

Chỉ khi tích lũy đủ vốn liếng, mới có thể thuận buồm xuôi gió.

Mà hiện tại, cô ta hiển nhiên không có tư cách mà ra vẻ với gã đàn ông béo mập, xấu xí này.

Lăng Hương Vũ Điệp cười nói: "Tổng giám Lưu, bên tôi có chút việc gấp, lần sau được không?" "Việc gấp?" Gã béo lạnh lùng cười: "Có việc gì gấp hơn chuyện của chúng ta sao?" "Quần tôi còn cởi ra rồi, cô lại chơi trò này với tôi?" Sắc mặt Lăng Hương Vũ Điệp cứng đờ.

Nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói: "Tổng giám Lưu, tôi..." Gã béo ánh mắt dâm đãng, không ngừng đánh giá thân hình kiều diễm của Lăng Hương Vũ Điệp: "Nếu không phải thấy cô có vài phần nhan sắc, tôi càng không thể cho cô cơ hội này!" "Cơ hội chỉ có một lần, qua cái làng này thì không còn cái quán này nữa đâu, cô tự mình suy nghĩ cho kỹ đi!" Lăng Hương Vũ Điệp nghiến răng.

Nhiệm vụ cưỡng chế mà hệ thống phát ra cô ta không thể không làm.

Nếu không, hậu quả khó lường.

Nhưng, gã béo này là đối tượng cô ta khó khăn lắm mới "câu" được, cô ta cũng không muốn từ bỏ.

Ở Thành U, vì giấc mộng làm minh tinh, không biết bao nhiêu mỹ nữ đã chen chúc muốn bò lên giường gã béo chết tiệt này!

Trước đây, cô ta còn tưởng mình đủ xinh đẹp.

Nhưng, sau khi bước vào giới này, cô ta mới phát hiện, phụ nữ xinh đẹp trong giới này quá nhiều!

Những ngôi sao leo lên đỉnh kim tự tháp thường không phải là những người đẹp nhất, bởi vì những người đẹp nhất đã bị các nhà tư bản nắm giữ chặt chẽ, coi như đồ chơi khó thoát.

Gã béo thấy Lăng Hương Vũ Điệp do dự, ghé sát mặt cô ta, phả ra một hơi nóng: "Nhanh lên!" [Ting!

Túc chủ còn hai mươi phút để đến bệnh viện, xét thấy khoảng cách của cô đến bệnh viện, thời gian của cô đã không còn nhiều, một phút sau không xuất phát sẽ bị hệ thống trực tiếp phán định nhiệm vụ thất bại!] Giọng hệ thống lạnh lùng bất thường, không hề quan tâm đến sống chết của cô ta.

Lăng Hương Vũ Điệp lập tức đưa ra quyết định!

Cô ta mạnh bạo hất tay gã béo ra, nhanh chóng lao ra ngoài, chặn một chiếc xe và chạy thẳng đến bệnh viện.

Mặt khác, Trần Dạ, người muốn tìm Trần Trí báo thù, cũng từ bỏ ý định này, quyết định đi bệnh viện trước.

Bệnh viện Số Một Thành U.

Đây là bệnh viện lớn nhất Thành U.

Cả bệnh viện tràn ngập mùi nước khử trùng nồng nặc, khiến người ta khó chịu.

Điều khiến người ta tuyệt vọng hơn cả là sinh ly tử biệt.

Trong phòng phẫu thuật, một thi thể không còn hơi thở được đẩy ra, trong tiếng khóc gào của người nhà, từ từ được đẩy về phía nhà xác.

Chuyện như vậy, ở bệnh viện đã là chuyện thường tình.

Chương 258

Trước phòng phẫu thuật, những người vốn không tin thần thánh cũng đang cầu nguyện, hy vọng người thân của mình vượt qua kiếp nạn.

Những tín đồ thành kính nhất thường không ở nhà thờ, mà ở bệnh viện.

Bệnh viện đã lắng nghe nhiều lời cầu nguyện thành kính hơn cả nhà thờ.

Lăng Hương Vũ Điệp và những người khác vừa bước vào bệnh viện, liền có một lượng lớn người được ràng buộc Hệ thống Bi kịch!

Trong đầu Lý Dịch, tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên: [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được hai trăm Bi kịch Trị!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được ba trăm Bi kịch Trị!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được ba trăm Bi kịch Trị!]... [Ting!

Số lượng Hệ thống Bi kịch đã cấy ghép vượt quá ba ngàn người, Bi kịch Trị tích lũy đã tự động chuyển hóa thành Điểm Vinh Dự!] [Chủ nhân nhận được ba điểm Điểm Vinh Dự, Điểm Vinh Dự tích lũy của Chủ nhân là mười điểm, có thể tiến hành rút mười lượt Vinh Dự liên tiếp!] [Ting!

Chủ nhân có muốn tiến hành rút mười lượt Vinh Dự liên tiếp không?] Lý Dịch từ từ thở ra một hơi đục, sau khi điều chỉnh tâm trạng, mới bắt đầu nói: “Bắt đầu!” [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được vật phẩm cấp Lục Tinh Siêu Phàm: Thẻ Triệu Hồi Tồn Tại Từ Thế Giới Ảo!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được vật phẩm cấp Nhất Tinh Sử Thi: Dị Hóa Phá Cực Đan!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được phần thưởng đặc biệt: Quán Đỉnh Nhập Môn tầng thứ hai của 《Dịch Thiên Đế Kinh》!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được vật phẩm cấp Tứ Tinh Siêu Phàm: Ngọc Thi Đan!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được vật phẩm cấp Cửu Tinh Siêu Phàm: Thi Vương Đan!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được vật phẩm cấp Tứ Tinh Siêu Phàm: Hoàng Tuyền Tửu Dịch!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được vật phẩm cấp Ngũ Tinh Siêu Phàm: Thẻ Triệu Hồi Nhân Vật Ngẫu Nhiên!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được vật phẩm cấp Cửu Tinh Siêu Phàm: Bản Cường Hóa của U Linh Mộ Chi Dạ!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được vật phẩm cấp Thất Tinh Siêu Phàm: 《Quỷ Tu Lục》!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được vật phẩm cấp Tứ Tinh Siêu Phàm: Sát Thi Đan!] Lý Dịch nhìn những bảo vật này, mắt đều phát sáng!

Phá Cực Đan, có thể phá vỡ giới hạn, dùng để đột phá đại cảnh giới.

Thi Vương Đan, Kim Đan Thi Vương, ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Phá Cực Đan và Thi Vương Đan hẳn là dùng để giúp anh ta bước

vào Phi Cương.

Dù sao dưới sự áp chế của quy tắc mạt pháp, tài nguyên mà anh ta cần là vô cùng lớn!

Hai thứ này hẳn có thể trợ giúp mình thành công bước vào Phi Cương, trở thành Thi Vương!

Còn công pháp tầng thứ hai của 《Dịch Thiên Đế Kinh》 nhập môn, đây cũng là một phần thưởng không tồi.

Bởi vì tầng thứ hai của 《Dịch Thiên Đế Kinh》 quá huyền ảo khó hiểu, ngay cả Lý Dịch muốn nhập môn cũng cần khoảng ba tuần.

Mà hiện tại, đã rút ngắn thời gian được khoảng một tuần!

Vật phẩm cấp Lục Tinh Siêu Phàm Thẻ Triệu Hồi Tồn Tại Từ Thế Giới Ảo và vật phẩm cấp Ngũ Tinh Siêu Phàm Thẻ Triệu Hồi Nhân Vật Ngẫu Nhiên, sự khác biệt giữa hai cái này là, một cái là triệu hồi sinh mệnh thể từ thế giới ảo tưởng giả lập.

Cái còn lại là triệu hồi từ thế giới hiện thực đến không gian này.

Đều là đạo cụ "hên xui".

Còn Ngọc Thi Đan, đây là thứ dành cho Ngọc Thi chưa hoàn toàn biến hóa, có thể giúp Ngọc Thi đẩy nhanh tốc độ lột xác, rút ngắn thời gian biến thành Ngọc Thi viên mãn.

Vừa hay, Ngọc Thi trong ngọc vũng đã hoàn thành lần lột xác đầu tiên, đợi sau khi hiến tế đám người hiện tại, Ngọc Thi hẳn có thể tiến hành lột xác lần thứ hai!

Vật phẩm cấp Tứ Tinh Siêu Phàm Hoàng Tuyền Tửu Dịch, thứ này vì là nguyên chất, nên cần pha loãng rồi mới dùng.

Có thể tăng mạnh tinh thần lực của sinh mệnh thể quỷ dị!

Thậm chí, có xác suất thức tỉnh túc tuệ, mở ra A Lại Da Thức!

Bản Cường Hóa của U Linh Mộ Chi Dạ cấp Cửu Tinh Siêu Phàm, có thể mở rộng phạm vi di chuyển của cổ mộ, và rút ngắn CD (thời gian hồi chiêu), thời gian hồi chiêu chỉ còn một ngày!

Lộ liễu, không!

Cách du lịch tốt nhất!

Còn 《Quỷ Tu Lục》, là công pháp dành cho quỷ dị tu luyện.

Vừa đúng lúc, công pháp tu luyện của Minh Hổ La Sát bọn họ không hiệu quả lắm, dùng công pháp này có thể tăng mạnh tốc độ tu luyện.

Sát Thi Đan không có tác dụng với Lý Dịch, nhưng có thể cho Lý Trường Sinh bọn họ sử dụng.

Đợt này có thể nói là bội thu lớn!

Cái này cũng nhờ Hệ thống Bi kịch, đã thu thập đủ Điểm Vinh Dự trước thời hạn. [Ting!

Chủ nhân có muốn bắt đầu Quán Đỉnh tầng thứ hai của 《Dịch Thiên Đế Kinh》 không?] "Có!" [Ting!

Bắt đầu Quán Đỉnh!] Một luồng sức mạnh huyền ảo vô cùng bỗng nhiên xuất hiện từ Tổ Khiếu của Lý Dịch!

Sau đó, cuồng bạo xông rửa thân thể Lý Dịch, thắp sáng một huyệt đạo của Lý Dịch!

Đó là Thần Khuyết Huyệt!

Trong huyệt đạo này, một tia u quang đang không ngừng mở rộng, giống như ánh sáng bình minh trước lúc rạng đông!

Rắc rắc!

Xương cốt toàn thân Lý Dịch đều phát ra tiếng nứt gãy giòn tan, đó

là âm thanh xương cốt tái tạo!

Sau một khắc, Lý Dịch hoàn thành lần quán đỉnh này, tu vi càng thêm tinh tiến!

Thân thể này trở nên kiên cố bất hoại!

Như rồng ẩn vực sâu, tích tụ sức mạnh khủng khiếp!

“Cũng không tệ lắm!” Lý Dịch siết chặt nắm đấm, bình thản nhận xét một câu.

Lý Dịch thu lại sự chú ý khỏi bên Hệ thống Bi kịch, hướng ánh mắt về Diệp Thiên.

Kể từ khi Lý Dịch có được Hệ thống Bi kịch, Diệp Thiên vẫn luôn ngồi khoanh chân tại chỗ, dường như đang cảm ngộ điều gì đó.

Lý Dịch nhìn về phía Hoa Lộng Ảnh, lúc này dáng vẻ Hoa Lộng Ảnh đã thay đổi lớn.

Vì nguyên nhân Chỉ Cốt Xá Lợi, cô ta lại bắt đầu biến thành dáng vẻ Võ Mị Nương!

Cũng không biết là Võ Mị Nương mượn thân thể này để trọng sinh, hay là Hoa Lộng Ảnh khống chế túc tuệ tiền thế của Võ Mị Nương.

Bất kể nói thế nào, hai bên giờ đã dung hợp lại, trở thành vị Võ Tắc Thiên xưng đế trong lịch sử! *** Tại một thời điểm đặc biệt nhưng lại bình thường nào đó.

Diệp Thiên đang khô tọa cuối cùng cũng động đậy!

Khí tức trên người anh ta bùng nổ, với một thế không thể cản phá xông thẳng lên trời cao, xé tan mây gió!

Ánh mắt Lý Dịch lạnh nhạt, ẩn chứa một tia vui mừng. "Bảo bối kinh nghiệm" xem ra sắp mạnh lên rồi!

Cảm giác nuôi dưỡng thế này cũng khá tốt.

Chương 259

Trong tầm nhìn của Lý Dịch, Diệp Thiên quanh thân bao bọc ba ngàn cổ kiếm, khí cơ sắc bén đâm xuyên bầu trời, thật sự là bá đạo.

Thế giới tiềm thức bắt đầu sụp đổ, ảo ảnh tiêu tan, Lý Dịch và những người khác trực tiếp trở về hiện thực.

Trên bầu trời hiện thực, có sấm sét đang hình thành, đó là Tứ Cửu Thiên Kiếp của Đằng Vân Cảnh!

Rắc!

Bên ngoài cổ mộ, sấm sét rền vang, tiếng sấm sét khủng bố cực kỳ xuyên thấu, lại còn xuyên qua cổ mộ mà đâm thẳng vào thần kinh của mọi người!

Giang Thần, Trương Thương và những người khác lập tức thoát khỏi thế giới tiềm thức, hoang mang nhìn xung quanh.

Chìm đắm lâu trong thế giới tiềm thức khiến họ có chút không phân biệt được hiện thực và ảo ảnh.

Nhưng, cảnh tượng tiếp theo khiến tất cả bọn họ đều cảm thấy vô cùng chấn động!

Diệp Thiên ngồi đoan chính trên mặt đất, tướng mạo trang nghiêm, hai tay kết ấn, một phù văn cổ kiếm huyền ảo ở giữa ấn đường đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt!

Trương Thương, với tư cách là chuyển thế của đại năng thượng cổ, liếc mắt liền nhìn ra Diệp Thiên đang thức tỉnh A Lại Da Thức, chuẩn bị xông phá Đằng Vân Cảnh Chất Cốc! "Diệp Thiên không hổ là tuyệt thế thiên kiêu luân hồi chín đời, dám là người đầu tiên xông phá Đằng Vân Cảnh, muốn phá vỡ sự ràng buộc của quy tắc mạt

pháp!" Giang Thần cười lạnh, giễu cợt nói: "Đâu có dễ dàng như vậy?

Tôi thấy khí tức hắn tuy mạnh, nhưng hậu kình không đủ, e rằng căn bản không thể vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, ngưng kết Kim Đan!" Trương Thương tuy không có nhiều giao tình với Diệp Thiên, nhưng cùng là nhân tộc, đương nhiên không muốn thấy một ma thần chỉ trỏ đồng tộc!

Lạnh lùng liếc nhìn Giang Thần, liền muốn phản bác.

Đúng lúc này, khí tức của Diệp Thiên thay đổi lớn, như bươm bướm phá kén, một tia sáng yếu ớt mờ nhạt dần dần phóng đại, từ trong Đan Điền của anh ta nhanh chóng trưởng thành!

Rất nhanh, tia sáng yếu ớt đó liền biến thành mặt trời mới mọc chói chang, rực rỡ không thể nhìn thẳng!

Bên ngoài cổ mộ, trên bầu trời.

Kiếp vân do Tứ Cửu Thiên Kiếp hình thành càng thêm cuồng bạo, bùng phát ra uy áp khủng bố, ngay cả khi mọi người trốn trong cổ mộ dưới hồ sâu, cũng bị thiên uy hùng vĩ này trấn nhiếp.

Diệp Thiên đột nhiên mở bừng hai mắt, bắn ra hai đạo thần quang, quanh thân ba ngàn cổ kiếm bao quanh, tôn lên anh ta như một thần tướng càng chiến càng dũng mãnh!

Diệp Thiên rống dài một tiếng, với tốc độ khó tưởng tượng xông ra ngoài, phá vỡ sự trói buộc của Âm Dương Hồ, đến trên mặt hồ Âm Dương!

Khí thế của anh ta quá kinh người, ngay cả Cấm Bà cũng không dám ló đầu, chỉ có thể trốn ở góc hồ Âm Dương.

Trương Thương và những người khác nghiến răng, do dự một lát sau cũng theo đó xông ra!

Họ muốn biết Diệp Thiên rốt cuộc có thể chém tan thiên kiếp, trở thành người đầu tiên bước vào Đằng Vân Cảnh trong thời đại mạt pháp, phá vỡ Chất Cốc mạt pháp hay không!

Ầm ầm ầm!!!

Trương Thương và những người khác vừa ra khỏi mặt hồ, liền thấy trên bầu trời kiếp vân giáng xuống một tia sét tím hồng như trường mâu dài!

Lôi mâu dũng động, mang theo sát ý vô tận đâm thẳng vào ấn đường của Diệp Thiên!

Diệp Thiên chắp tay sau lưng đứng thẳng, bạch y phấp phới, khí chất thoát tục, uyển như tiên nhân giáng trần!

"Chẳng qua chỉ là Tứ Cửu Thiên Kiếp bé nhỏ, nếu dám nghịch ta, trong kỷ nguyên do bổn tọa khai sáng, sẽ không còn Tứ Cửu nữa!" Diệp Thiên ngữ khí rất bình tĩnh, phảng phất đang thuật lại một sự thật.

Tứ Cửu Thiên Kiếp khiến Trương Thương và những người khác cảm thấy sợ hãi, dường như trước mặt anh ta thật sự không đáng nhắc tới vậy.

Lý Dịch tùy ý liếc nhìn Diệp Thiên đang đứng trên mặt hồ, muốn chém thiên kiếp lập nên vô địch tâm, trong ánh mắt lộ ra một tia thương hại.

Diệp Thiên ba ngàn cổ kiếm quanh thân hội tụ, hóa thành Trảm Thần Kiếm Hoàn, nhẹ nhàng vung lên, liền chém đứt Lôi Mâu tím điện!

Trương Thương siết chặt nắm đấm, cảm thán nói: "Không hổ là Diệp Thiên, thiên kiêu gần nhất với Thiên Đế quả vị trong thời đại đó!" Tam Táng và Ngô Trường Sinh nhìn nhau, sắc mặt khó coi.

Diệp Thiên càng mạnh, càng bất lợi cho bọn họ!

Trong lòng bọn họ không khỏi dâng lên sự ghen tị nồng nặc.

Diệp Thiên lưng tựa trời xanh, kiếm chỉ bầu trời, ngữ khí lạnh nhạt: "Kế tiếp!" Nhưng ngay khi Lôi Mâu tím điện tiêu tán, một tia ý chí cực tử như sợi tóc lướt qua!

Đồng tử Diệp Thiên co rút, đang chuẩn bị giơ kiếm đỡ thì đã không kịp nữa!

Bởi vì tia ý chí cực tử đó mới là chiêu sát thủ thực sự của thiên kiếp!

Diệp Thiên trong lòng bi phẫn, thiên kiếp mạt pháp này cũng quá đỗi khủng bố, lại còn biết dùng chiến thuật "kỳ nhược dẫn hư"!

Nếu không, anh ta cũng không thể bại nhanh như vậy. "Không!!!" Diệp Thiên rống lên một tiếng chói tai, liền thấy tia ý chí cực tử đó đâm mạnh vào cơ thể anh ta!

Đan Điền vỡ nát, anh ta trực tiếp trở thành một phế nhân!

Trảm Thần Kiếm Hoàn tuột tay, phát ra một tiếng bi minh cắm vào mặt đất cháy đen.

Tất cả những điều này đến thật quá nhanh.

Vừa lúc trước còn Diệp Thiên ngạo khí vô cùng, khoảnh khắc tiếp theo liền như chó chết nằm trên đất, trở thành một phế nhân!

Trương Thương mắt lộ vẻ bi lương: "Đây chính là mạt pháp thiên kiếp sao?

Cũng quá khủng bố, hoàn toàn không cho người ta một chút đường sống nào!" Trương Thương nhìn rất rõ, tia ý chí cực tử đó hoàn toàn không phải là thứ mà Đằng Vân Cảnh có thể chống lại.

Ngay cả Diệp Thiên là người luân hồi chín đời, lại còn sở hữu

thần khí như Trảm Thần Kiếm Hoàn!

Nhưng, cho dù tia ý chí cực tử này cường hãn đến vậy, có thể trực tiếp đánh bại Diệp Thiên.

Nhưng thiên kiếp lại còn chơi chiến thuật "bẩn", quả thực khiến người ta rợn tóc gáy!

Tam Táng và Ngô Trường Sinh trong lòng không khỏi có chút bi ai cho đồng loại.

Trước đây bọn họ còn ghen tị với sự cường đại của Diệp Thiên, bây giờ thì lại cảm thấy tuyệt vọng về việc tương lai làm sao đột phá Đằng Vân Cảnh!

Chẳng lẽ tương lai bọn họ chỉ có thể tuyệt vọng chết già dưới sự xâm thực của thời gian sao?

Giang Thần thì cười điên cuồng: "Cái gì mà thiên kiêu mạnh nhất, gần nhất với Thiên Đế, cũng chỉ có vậy thôi!" "Khoan đã!

Kiếp vân trên trời sao vẫn chưa tiêu tán?" Trong đôi mắt đẹp của Bạch Hoàng lộ ra một tia kinh hãi, ngẩn người nhìn kiếp vân đen kịt trên bầu trời.

Mọi người đột nhiên ngẩng đầu, quả nhiên thấy kiếp vân đó đang tích tụ sức mạnh, uy thế càng lúc càng khủng bố!

Cả bầu trời đều bao phủ trong một màu xám xịt thảm đạm!

"Cái này..." Trương Thương há hốc mồm, như một con cá sắp chết khát vì thiếu nước: "Chẳng lẽ thiên kiếp này muốn diệt sát Diệp Thiên hoàn toàn sao?" "Không đúng!" Giang Thần đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lý Dịch: "Là hắn muốn độ kiếp!" Lý Dịch đã uống Phá Cực Đan và Thi Vương Đan, khí thế trên người đang không ngừng tăng vọt, muốn so tài cao thấp với bầu trời!

Trương Thương vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lý Dịch: “Anh cũng muốn độ kiếp sao?

Chẳng lẽ anh không thấy kết cục của Diệp Thiên sao?” Trong góc, Diệp Thiên nằm trên đất, toàn thân bốc khói đen, hơi thở thoi thóp, xem chừng sắp không sống nổi rồi.

Sau khi nhìn thấy thiên kiếp biến thái như vậy, Trương Thương hoàn toàn không hiểu vì sao Lý Dịch vẫn muốn cố chấp làm theo ý mình!

Lý Dịch bình thản nói: “Không phải tôi độ kiếp, mà là kiếp độ tôi!” Trương Thương đang chuẩn bị phản bác, nhưng lại thấy Lý Dịch từ từ rút Bách Tịch Đao ra, với một tư thế bình thường hiếm thấy mà chém ra!

Nhát đao này không hề có kỹ xảo nào đáng nói, chỉ là một nhát chém bình thường!

Ngay cả người bình thường không luyện đao cũng có thể làm được!

Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác. "Phản phác quy chân!" Trương Thương nhìn chằm chằm nhát đao Lý Dịch tùy tay vung ra, lẩm bẩm: “Lại có người thật sự có thể đạt đến cảnh giới quên đi tất cả đao pháp, chỉ dựa vào bản năng chiến đấu mà vung đao!” Nhát đao này không nghi ngờ gì là một nhát đao bình thường.

Nhưng, dưới sự gia trì của sức mạnh thân thể biến thái đến cực hạn của Lý Dịch, nhát đao này liền không còn bình thường nữa!

Ngay khi tiếp xúc với ý chí cực tử, đao mang lóe sáng, uyển như sao băng xé ngang bầu trời đêm, chiếu sáng bóng tối!

Rắc!

Ý chí cực tử trực tiếp bị xóa sổ!

“Mạnh quá!” Trương Thương siết chặt Tam Xích Thanh Phong trong tay, ngẩn người.

Kiếp vân trên bầu trời không ngừng gào thét, như một con mãnh thú khổng lồ hung tợn, phủ phục trên đỉnh thế giới, lạnh lùng nhìn xuống nhân gian bé nhỏ!

Chương 260

Rắc!!!

Một tia sét đen kịt lan ra, như cây thế giới mọc tùy ý.

Một bóng người mờ ảo ẩn hiện trong tia sét, như ngọn trường thương ngạo đời thà gãy chứ không cong!

Khi mọi người nhìn thấy khuôn mặt của bóng người này, đều cảm thấy cực độ không thể tin được!

Khuôn mặt đó rõ ràng là của một đứa trẻ tám tuổi!

Đó là khuôn mặt của Diệp Thiên!

Đây là Tứ Cửu Thiên Kiếp của Diệp Thiên!

“Anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?” Trương Thương trừng lớn mắt, đầy vẻ khó hiểu nhìn Lý Dịch.

“Diệp Thiên vốn là tuyệt thế thiên kiêu, thiên kiếp của anh ta tất nhiên vô cùng khủng bố, nhưng Lý Dịch lại dám cùng lúc độ hai đại thiên kiếp của mình và Diệp Thiên!” “Chẳng lẽ, Lý Dịch không sợ dưới mạt pháp thiên kiếp mà thân tử đạo tiêu sao?!” "Khụ khụ khụ!!" Diệp Thiên không hổ là người sở hữu Hoang Cổ Thánh Thể, thêm vào nội tình luân hồi chín đời, cho dù Đan Điền bị phế, vẫn không chết đi.

Sau khi ho ra vài cục máu, Diệp Thiên nhìn chằm chằm bóng lưng bất động như núi của Lý Dịch, đắng chát nói: “Thì ra, anh muốn mượn thiên kiếp của tôi, để đúc thành Kim Đan hoàn mỹ sao?” “Nhưng, thiên kiếp của thời đại này không dễ vượt qua như vậy đâu!” “Thà nói là thiên kiếp, không bằng nói là thiên khiển!

Mười phần chết, không một phần sống!” Ánh mắt Lý Dịch bình thản, nhìn thẳng "Diệp Thiên" hiện ra từ trong Cây Thế Giới Sấm Sét.

Ánh mắt đối phương lạnh lùng, uyển như lưỡi đao vô tình. "Diệp Thiên" đưa tay ra, nắm chặt khoảng đất cháy đen, thanh Trảm Thần Kiếm Hoàn kia lại chủ động bay ra, vững vàng rơi vào tay "Diệp Thiên".

“Chuyện gì vậy?!” Diệp Thiên nhìn một Diệp Thiên khác dưới Cây Thế Giới Sấm Sét, ánh mắt kinh hãi.

Trảm Thần Kiếm Hoàn đã nhận chủ, theo lý mà nói không thể bị người khác khống chế.

Nhưng, sinh linh sinh ra trong thiên kiếp này, làm sao làm được điều đó?

Chẳng lẽ, đối phương có liên hệ gì với mình?

Diệp Thiên có chút mơ hồ.

“Trảm!

Hoang Lôi Tịch Diệt!” "Diệp Thiên" nhẹ vuốt Trảm Thần Kiếm Hoàn, sấm sét đen gào thét, hình thành từng mảng biển sét rộng lớn, một tia sét lấp lánh trôi nổi, như một chiếc thuyền độc mộc từ nơi sâu thẳm bóng tối lao ra, trấn áp về phía Lý Dịch!

Kiếm này rất mạnh!

Lý Dịch cũng có thể cảm nhận được một áp lực khủng bố.

Hít sâu một hơi, Bách Tịch Đao lại một lần nữa chém ra.

Vẫn là một nhát bổ chém bình thường, chỉ là thêm một phần khí lực!

Đao mang thô mộc không hoa lệ va chạm với lôi quang màu vàng kim, trong chớp mắt điện phân từng mảng không khí rộng lớn, quang hoa ngũ sắc rực rỡ nở rộ trong hư không, như cây lửa bạc hoa!

Lần va chạm này, cả hai bên đều không chiếm ưu thế, chỉ là thăm

dò ban đầu. "Diệp Thiên" biểu cảm thờ ơ, không có một chút cảm xúc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn có chút bầu bĩnh trẻ con giờ lại toát ra từng đợt hàn ý lạnh lẽo, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ!

Sấm sét vô tận đổ xuống, che trời lấp đất, như một biển sét, bao phủ toàn bộ hư không.

Những tia sét này tuy uy thế kinh người, nhưng Lý Dịch lại không hề sợ hãi.

Chỉ thấy anh ta cổ tay lật chuyển, Bách Tịch Đao hóa thành một dải lụa trắng bạc, nghênh đón sấm sét đầy trời.

Bùm bùm bùm!!!

Một loạt tiếng nổ vang lên, sấm sét và Bách Tịch Đao va chạm vào nhau, bùng nổ ra từng đóa pháo hoa rực rỡ.

Những đóa pháo hoa này trong đêm tối đặc biệt nổi bật, như từng ngôi sao chói lọi.

Bạch Hoàng mặt trắng bệch, dường như nhớ lại những hiện tượng kỳ quái bí ẩn đã thấy trong thế giới tiềm thức trước đó.

Ánh mắt nhìn Lý Dịch đầy sợ hãi. "Cái tên Lý Dịch này rốt cuộc là yêu nghiệt gì vậy?!

Lại có thể chống đỡ được tầng thứ công kích này!" Trương Thương ở xa nhìn cảnh tượng này, kinh hãi thất sắc.

Lời nói của Trương Thương vừa dứt, sấm sét trong khoảng hư không đó đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó bùng nổ dữ dội, đánh úp về phía Lý Dịch.

Lý Dịch không hoảng không loạn, thân thể thẳng tắp như cây tùng bách, hai mắt ngưng trọng nhìn tia sét cuồng bạo kia.

Lửa máu kỳ lân màu xanh đen bao phủ quanh thân, hòa quyện với

sấm sét đen, tạo thành một cảnh tượng quỷ dị khó tả!

Diệp Thiên im lặng, mắt đầy vẻ đắng chát.

Cái "chính mình" do thiên kiếp hình thành kia, mạnh hơn anh ta hiện tại quá nhiều.

Nếu không phải Lý Dịch thay anh ta độ kiếp, e rằng anh ta chỉ có thể có một kết cục là thân tử đạo tiêu!

Trận chiến giữa Lý Dịch và "Diệp Thiên" càng lúc càng kịch liệt.

Lý Dịch từ trước đến nay chưa từng gặp đối thủ mạnh đến vậy, trận chiến này khiến anh ta có một cảm giác sảng khoái tột độ! "Nên kết thúc rồi!" Lý Dịch tay phải dùng Bách Tịch Đao chặn Trảm Thần Kiếm Hoàn của "Diệp Thiên", tay trái lật một cái, đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm cổ xưa thần bí.

Một hư ảnh hắc long khủng bố quanh quẩn quanh Lý Dịch, ngửa mặt lên trời rống dài!

Long Uyên Kiếm! "Diệp Thiên" không kịp phản ứng, liền bị Lý Dịch chém giết, thân thể từ đầu bị chém làm đôi!

Hóa thành sấm sét đen từ từ biến thành năng lượng thuần túy!

Những năng lượng thuần túy và cường đại này tự động dung nhập vào thân thể Lý Dịch, dọc theo lộ tuyến vận hành của 《Dịch Thiên Đế Kinh》 không ngừng tẩy rửa thân thể Lý Dịch!

Sấm sét có thể hủy diệt, cũng có thể sáng tạo!

Dưới tác dụng của sấm sét đen này, Lý Dịch phát hiện thân thể mình càng thêm cường đại!

Máu huyết cuồn cuộn, như đại hà!

Gân cốt đồng vang, như tiếng trống trận dồn dập!

Trong Thần Khuyết Huyệt, tia u quang kia càng thêm u ám, như vực sâu tăm tối, dường như đang ấp ủ một loại sức mạnh thần bí cực hạn!

Cảm giác mạnh lên này khiến Lý Dịch khó mà dứt ra được.

Lý Dịch từ từ thở ra một hơi đục, khóe môi nhếch lên, kiếm chỉ bầu trời: "Lại đến!" Mạt pháp thiên kiếp dường như chịu sự khiêu khích cực lớn, lại có chút phẫn nộ nhân tính hóa!

Rắc!

Sấm sét nổi lớn, phảng phất muốn xé rách bầu trời, san phẳng khu vực ngàn mét vuông này!

Khoảnh khắc này, tim Lý Dịch đập dữ dội, hơi thở càng lúc càng dồn dập!

Trong những tia sét này ẩn chứa một luồng khí tức bất tường khủng bố.

Dường như, ngay cả thiên kiếp này cũng bị nhiễm phải lực lượng bất tường từ Thiên Uyên Đế Diện!

Trương Thương và những người khác ôm ngực, chỉ cảm thấy áp lực đến đáng sợ.

Thiên kiếp như vậy, vốn không nên tồn tại trên đời!

Trương Thương cười khổ.

Có thiên kiếp này chắn ngang con đường tu luyện, ai có thể vượt qua?

Trong khoảnh khắc, anh ta có cảm giác bi lương về một tương lai mịt mờ. "Dưới kiếm của Trẫm, không ai có thể nghịch!" Lý Dịch hai mắt bắn ra một đạo quang mang sắc bén.

Chương 261

Ầm ầm ầm!!!

Một con rồng sét dài trăm trượng từ bầu trời lao ra, gầm thét vồ lấy Lý Dịch.

Lý Dịch giơ cao Bách Tịch Đao trong tay, mạnh mẽ chém xuống một nhát!

Một đường cong đen kịt vắt ngang trời, chém tia sét làm đôi.

Sấm sét vỡ nát, hóa thành từng mảng mưa sét, như những hạt mưa rơi xuống đất.

Ngay khi Lý Dịch độ thiên kiếp, toàn bộ Trấn Quỷ Ti đều đang trong biến cố lớn!

Phân bộ Thành U.

Trưởng bộ phận chi nhánh dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, nhìn hình ảnh vệ tinh truyền về mà kinh sợ.

"Chuyện gì...

đã xảy ra ở Côn Luân vậy?!" Thuộc hạ đắc lực của ông ta, Lâm Chiến, hạ giọng nói: "Bạch Hoàng đại nhân và những người khác hiện đang ở Côn Luân, chắc sẽ không có bất ngờ gì đâu ạ." "Hy vọng là vậy!" Trưởng bộ phận chi nhánh mồ hôi đầm đìa, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không ổn, trầm ngâm nói: "Bên Cổ Hương Cư...

An Lan đại nhân có rảnh không?" Lâm Chiến lắc đầu: "An Lan đại nhân và mọi người vẫn đang truy tìm Tam Đại Tà Đao mà Hạ Kiệt để lại, chuẩn bị đối phó với Đại Khủng Bố trong lời tiên tri!" Nghe thấy ba chữ "Đại Khủng Bố", cơ mặt của trưởng bộ phận chi nhánh giật giật, sau đó lại nghĩ đến địa điểm được nhắc đến trong lời tiên tri

chính là Côn Luân!

Ông ta không khỏi nói: "Anh nói xem, liệu lời tiên tri có sai không, thời gian bị đẩy lên sớm một tuần?" Lâm Chiến nhìn bản đồ vệ tinh đã phóng to, ở đó là một vùng đen kịt, Cây Thế Giới Sấm Sét khổng lồ hoang dã chiếm trọn toàn bộ khung hình.

Một con Rồng Sấm Sét to lớn đang cuộn mình trên Cây Thế Giới, giữa những đợt phun ra nuốt vào là vạn vạn sấm sét.

Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện trong Cây Thế Giới Sấm Sét, có một bóng người đang không ngừng vung kiếm, chém đứt Rồng Sấm Sét!

Cảnh tượng này thực sự quá đỗi chấn động, khiến anh ta khó lòng chấp nhận.

Lâm Chiến nuốt nước bọt, giọng trầm xuống: "Dù An Lan đại nhân chưa chắc có thời gian hồi đáp, nhưng vẫn... cứ báo cho An Lan đại nhân một tiếng đi ạ!" Trưởng bộ phận chi nhánh U Đô Thị gật đầu, cảm thấy chuyện này đã vượt quá phạm vi năng lực của mình.

Hiện tại Thập Phương Trảm Quỷ Sứ chỉ có ba vị ở thế gian, thực lực của Trấn Quỷ Ti vẫn còn quá yếu.

Tại Tỏa Long Tỉnh.

An Lan mí mắt đột nhiên giật một cái, luôn cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra.

Nhưng chuyện trước mắt đã không cho phép cô phân tâm, bởi vì kẻ địch của họ là một con rồng!

Đây là đại mộ nơi cất giữ Long Nha, một trong Tam Đại Tà Đao thời Hạ Kiệt!

Thanh tà đao này có uy thế hung hãn, nếu có thể mang đi, tuyệt đối có thể tiêu diệt nguồn gốc của khủng bố và quỷ dị trong lời tiên tri!

Trước đây, họ đã từng vào cổ mộ này một lần.

Đáng tiếc, tổn thất nặng nề!

Ngay cả khi có sợi dây Đồng Ngư Mi Xà, cô cũng không có cách nào điều tra sâu hơn.

"Bắn!" An Lan bình tĩnh ra lệnh.

Bên cạnh, một nhóm người đang cầm vũ khí công nghệ cao, điên cuồng tấn công con Ứng Long non trẻ này!

Những viên đạn đặc biệt chứa chất thải hạt nhân găm mạnh vào cơ thể Ứng Long, không ngừng làm ô nhiễm máu của nó.

Vết thương trước đó đã bắt đầu mưng mủ, giờ lại bị trọng thương một lần nữa, khiến nó không ngừng kêu gào, phát ra từng trận bi minh.

An Lan mặt đầy sát khí, con Ứng Long này nhất định phải chết!

Dưới sự áp chế của quy tắc Mạt Pháp và vũ khí hiện đại, con Ứng Long non trẻ vẫn luôn ngủ say này cuối cùng cũng không trụ nổi, bị nhân loại tiêu diệt!

An Lan lập tức tiến lên, lấy ra Long Nha tà đao từ bên trong cơ thể Ứng Long non trẻ!

Long Nha tà đao, thân đao đen như mực, bao quanh bởi lớp vảy rồng mịn, mũi đao như lưỡi rắn thè ra, sắc bén vô cùng!

An Lan cầm thanh tà đao này lên, khẽ rung nhẹ một cái, sương đen trên lưỡi đao tỏa ra một luồng khí âm hàn, khiến người ta dựng tóc gáy.

"Đao tà ác thật, ma tính bá đạo thật!" An Lan cảm thán một tiếng.

"Tuyệt vời quá, cuối cùng cũng tiêu diệt được con Ứng Long này!"
"Ba lần rồi!

Để giết con Ứng Long này, chúng ta đã vào Tỏa Long Tỉnh những ba lần!

Cuối cùng cũng mài chết được nó!" "Có thanh Long Nha đao này, chuyến đi Côn Luân lần này của chúng ta sẽ có cơ hội chiến thắng cực kỳ lớn!" Ngay lúc mọi người đang hân hoan nhảy cẫng lên, điện thoại vệ tinh của An Lan đột nhiên reo.

An Lan nhìn số điện thoại hiển thị, lập tức nghe máy: "Có chuyện gì khẩn cấp sao?" "An Lan đại nhân, Côn Luân đã xảy ra biến cố lớn, nghi ngờ có người đang độ kiếp!" "Độ kiếp?!" Giọng An Lan đột nhiên cao vút, có chút khó tin nói: "Theo lời tiên tri, lần độ kiếp đầu tiên trong thời đại Mạt Pháp phải là một tuần sau chứ!" "Làm sao bây giờ lại có người độ kiếp được?

Chẳng lẽ là con cương thi trong Dịch Thiên Đế Mộ?" Cổ Hương Cư vẫn luôn giám sát Dịch Thiên Đế Mộ, đã xác định con cương thi bên trong đó chính là tồn tại được nhắc đến trong lời tiên tri sẽ phá vỡ sự áp chế của thời đại Mạt Pháp!

Và việc họ lấy đi Long Nha cũng là để giết chết đối phương sau khi độ kiếp phá vỡ quy tắc áp chế của Mạt Pháp.

Trưởng bộ phận chi nhánh khó khăn nói: "Không rõ lắm, có lẽ chúng tôi đã phán đoán sai.

Video tôi đã gửi cho ngài rồi, ngài kiến thức rộng rãi, liệu có thể giải thích một chút không?" An Lan vội vàng mở video, khi cô nhìn thấy Cây Thế Giới Sấm Sét đó, mắt cô lập tức tối sầm!

Lời tiên tri lại sai thời gian rồi!

Chết tiệt!

Đó là lời được viết trên xương cốt của Cổ Thần, làm sao có thể sai sót được?

Trừ khi có người đã thay đổi nội dung lời tiên tri!

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, liền bị An Lan trực tiếp dập tắt.

Bởi vì An Lan thực sự không dám nghĩ đến.

Nếu thực sự có tồn tại nào đó có thể thay đổi lời tiên tri trên xương cốt Cổ Thần mà không bị ai phát hiện manh mối, thì thực lực của loại tồn tại đó phải khủng bố đến mức nào?

An Lan toàn thân lạnh toát, nhìn bóng người ẩn hiện trong video, trấn tĩnh lại tinh thần: "Thời gian quả thật đã bị đẩy lên sớm, hãy chuẩn bị máy bay nhanh nhất có thể, tôi muốn đưa người đến Côn Luân!" Trưởng bộ phận chi nhánh thở dài: "An Lan đại nhân, theo quan sát của chúng tôi, thiết bị điện tử chỉ cần đi vào khu vực Côn Luân là sẽ mất tác dụng, e rằng đợi ngài và mọi người vào được Côn Luân thì đã không kịp nữa rồi!" An Lan sững sờ.

Cô chỉ cảm thấy có một bàn tay khổng lồ đang khuấy đảo mọi thứ, khiến cô cảm thấy sợ hãi vô tận.

Chẳng lẽ, nhân tộc không phải là nhân vật chính của thời đại này sao?

Nếu thực sự để con cương thi đó sống sót, trở thành kẻ kết thúc thời đại Mạt Pháp, e rằng toàn bộ tộc cương thi sẽ trở thành chủng tộc được trời ưu ái!

Nhân tộc sẽ bị áp chế!

Đã từng có lịch sử cương thi trở thành chủng tộc được trời ưu ái, đó là thời đại đen tối nhất của nhân tộc!

Chuyện này tuyệt đối không được phép lặp lại!

Bất kể cái giá nào, nhất định phải chém giết con cương thi đó!

Ngay cả khi quy tắc Mạt Pháp vẫn còn, ngay cả khi họ sẽ vì thế

mà chết già, cũng phải ngăn cản con cương thi đó!

“Nhân tộc mới là chủng tộc được trời ưu ái!

Con cương thi đó nhất định phải chết!” An Lan từng chữ từng chữ nói: “Tôi không cần biết cô có cách gì, tôi muốn đến Côn Luân nhanh nhất có thể!” “Vâng!” Trưởng bộ phận chi nhánh cũng biết tình huống khẩn cấp, vội vàng đáp.

Ngay lúc An Lan và Trấn Quỷ Ti đang điên cuồng hành động.

Mạt Pháp Thiên Kiếp đã bước vào hồi cuối.

Cây Thế Giới Sấm Sét tan biến, kiếp vân cũng bắt đầu nhạt dần.

Trương Thương và những người khác kinh hãi nhìn Lý Dịch.

Trương Thương lẩm bẩm: “Diệp Thần, hắn ta lại thật sự độ qua thiên kiếp rồi!

Lại còn là thiên kiếp chồng chất của hai người!” Trương Vô Nhiễm thở phào một hơi nặng nề, trận chiến sinh tử này quá đỗi khốc liệt, xem mà cô kinh hồn bạt vía.

May mắn thay, Bệ hạ đã thành công.

Cây Thế Giới Sấm Sét tan biến hóa thành năng lượng tinh thuần đổ vào cơ thể Lý Dịch, không ngừng thanh tẩy kinh mạch huyệt đạo của Lý Dịch, tựa như đang nói thiên kiếp đã kết thúc!

Chương 262

Lý Dịch lại không hề thả lỏng, vẫn nắm chặt Bách Tịch Đao và Long Uyên Kiếm.

Trên bầu trời, kiếp vân đã hoàn toàn tan biến.

Nhưng, đúng lúc mọi người chuẩn bị tiếp cận Lý Dịch thì dị biến đột ngột xảy ra!

Một bóng người hư ảo xuất hiện giữa không trung, lao về phía Lý Dịch với tốc độ không thể tin nổi!

Lý Dịch đã đề phòng từ trước, Bách Tịch Đao và Long Uyên Kiếm chém chéo ra, chặn đứng đối phương!

Khi nhìn rõ bóng người đối diện, đồng tử Lý Dịch co lại.

Đây là một con cương thi!

Diện mạo hung tợn đáng sợ, thân hình cao lớn, trong tay cầm một thanh trường đao và một thanh trường kiếm!

Hình dáng giống hệt Lý Dịch!

Chỉ là, Lý Dịch có ảo thuật Ảnh Mị Hắc Hồ che giấu diện mạo thật, nên mọi người mới không nhìn thấy dung mạo thật của Lý Dịch!

"Giết!" Con Thiên Kiếp Thi giống hệt Lý Dịch đó lạnh lùng thốt ra một chữ, đao kiếm cùng lúc phát sáng, bùng nổ ra ánh sáng rực rỡ chói mắt!

Lý Dịch không hề sợ hãi, cổ tay khẽ rung, Long Uyên Kiếm đón đầu khó khăn mà lao lên, tử chiến với nó!

Trận tử chiến giữa hai bên không có quá nhiều chiêu thức hoa mỹ, chỉ đơn thuần là sức mạnh đối chọi!

Nhưng, cảnh tượng lại dị thường đáng sợ!

Mọi người nhìn hai người đang tử chiến, đều sững sờ.

Mạt Pháp Thiên Kiếp này lại âm hiểm đến vậy sao?

Cố ý làm cho kiếp vân tan đi, lấy đó mê hoặc người độ kiếp!

Nếu là họ, e rằng đã trúng chiêu rồi!

Trương Thương mặt tái mét: "Đây...

đây là Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân!

Truyền thuyết kể rằng, Thiên Kiếp để biến một số người độ kiếp mạnh mẽ vượt quá lẽ thường thành của mình, liền tạo ra thân thể này trong thiên kiếp, để người độ kiếp hóa đạo, trở thành một phần của thiên kiếp!" "Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân được chia thành cửu phẩm từ thấp đến cao, nhất phẩm thấp nhất, cửu phẩm cao nhất!" "Mà Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân trước mắt này lại không có phẩm giai!" Diệp Thiên nghe vậy, đồng tử đột nhiên co lại.

Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân của mình trước đây mạnh mẽ như vậy, lẽ nào là vì anh ta đã từng ở một kiếp nào đó trở thành một phần của Thiên Kiếp sao?

"Không có phẩm giai là ý gì?" Ngô Trường Sinh nghe ra tin tức kinh người trong lời Trương Thương, không kìm được hỏi.

"Điều này có nghĩa là Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân trên cửu phẩm!" Trương Thương từng chữ từng chữ nói: "Quả không hổ là Mạt Pháp Thiên Kiếp, mức độ khủng bố của nó vượt xa tưởng tượng của chúng ta!" Trên bầu trời, hai đạo lưu quang không ngừng lóe lên, khí thế bàng bạc, như thái sơn áp đỉnh!

Ảnh Mị Hắc Hồ đang ẩn trong lòng Lý Dịch bị dư chấn từ cuộc giao thủ của hai bên làm bị thương, khó duy trì ảo thuật, lộ ra dung

mạo thật của Lý Dịch!

Một khuôn mặt xanh xao, răng nanh sắc nhọn, giống hệt con Thiên Kiếp Thi đối diện, dị thường đáng sợ!

Mắt Trương Thương và những người khác suýt nữa lồi ra, đầu óc ù đi.

Trương Thương mặt đầy vẻ không tin nổi: "Làm sao có thể!!!

Diệp Thần làm sao có thể là cương thi?" "Tôi có Âm Dương Nhãn bẩm sinh, có thể phân biệt âm dương, nhìn rõ tà ma, nếu hắn ta thật sự là cương thi, không thể nào thoát khỏi sự dò xét của tôi được!" Giọng Trương Thương pha lẫn vài phần sát ý lạnh thấu xương: "Diệp Thần đã là cương thi, vậy nếu hắn ta chưa độ qua thiên kiếp thì không sao, nếu đã độ qua rồi, chúng ta nhất định phải diệt trừ hắn!" Hai hàng lông mày kiếm của Giang Thần nhíu chặt vào nhau, chỉ cảm thấy ba quan đều như muốn vỡ nát!

Hắn vẫn luôn cho rằng Lý Dịch là Ma Thần, nhưng không ngờ lại là một con cương thi hèn mọn!

Người càng không thể chấp nhận sự thật này chính là Diệp Thiên!

Anh ta không thể chống lại thiên kiếp, Lý Dịch lại chống đỡ được, vậy chẳng phải anh ta còn không bằng một con cương thi sao?

Tuy nhiên, dù họ có không tin đến mấy, cũng không thể thay đổi sự thật Lý Dịch là cương thi.

Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân xuất hiện dưới ánh sáng thiên kiếp được thiết lập dựa trên người độ kiếp, trước đây Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân của Diệp Thiên giống hệt Diệp Thiên.

Lý Dịch đương nhiên không thể ngoại lệ.

Điều này đã chứng minh Lý Dịch là cương thi, chỉ là trước đây họ

chưa từng nghĩ đến tầng này mà thôi!

Phật Nữ, người vẫn luôn trầm mặc ít lời, cảm giác tồn tại cực kỳ yếu ớt, chỉ cúi đầu, trong đôi mắt đẹp lưu chuyển một tia suy tư.

Lý Dịch đâu có tâm trạng để ý đến suy nghĩ của mọi người, đối thủ của hắn là một tồn tại cũng "hack" giống hệt hắn!

Không chỉ chiêu thức giống hệt, ngay cả trang bị sử dụng cũng tương đồng!

Giọng nói của hệ thống có vẻ gấp gáp: [Ting!

Phát hành nhiệm vụ giới hạn thời gian, trong mười phút đánh bại Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân!

Nhiệm vụ thất bại, Chủ nhân sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn!] Lý Dịch không nói thêm gì, hoặc do cường độ tấn công liên tục khiến cổ tay hắn hơi run, dưới đòn tấn công cuồng bạo của đối phương, Long Uyên Kiếm trong chốc lát đã tuột khỏi tay!

Đối phương chớp lấy sơ hở của Lý Dịch, một đao chém thẳng vào đầu Lý Dịch!

Lúc nguy cấp, bàn tay trái của Lý Dịch sáng lên một phù văn huyền ảo!

Đế Âm Ấn!

Phù văn này lập tức đánh vào bên trong Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân, giây tiếp theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, con cương thi hung tợn đáng sợ này lại biến thành một người phụ nữ!

Một người phụ nữ tuyệt mỹ!

Bất kỳ từ ngữ hoa lệ nào cũng không thể hình dung được người phụ nữ này, đẹp không tì vết, phong hoa tuyệt đại, diễm áp chư thiên!

Trong khoảnh khắc, trời đất mất đi sắc màu, một màu xám trắng

bao trùm!

Trước mắt mọi người chỉ còn lại bóng dáng tuyệt sắc đến nghẹt thở này!

Nụ cười trên mặt Lý Dịch càng trở nên vặn vẹo và biến thái: "Hahaha..." "Thật thú vị!

Thiên Kiếp này lại có nhân cách và tư duy độc lập, tôi rất tò mò, rốt cuộc Thiên Kiếp này do ai tạo ra!" Đế Âm Ấn, chỉ có thể sử dụng đối với những thể có tư tưởng và ý thức tồn tại.

Nếu Thiên Kiếp không có tư tưởng và ý thức, Đế Âm Ấn sẽ không thể có hiệu lực.

Bóng dáng tuyệt sắc trước mắt này lơ lửng giữa hư không, đôi mắt đẹp như hồng thu câu hồn đoạt phách, lay động lòng người.

Ngay cả trái tim vĩnh cửu bất biến của Lý Dịch cũng khẽ dao động, nhưng rất nhanh đã trở lại bình lặng như nước chết, không chút sinh khí!

Hưu!

Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân này hóa thành một đạo u quang đen kịt nhập vào Thần Khuyết Huyệt của Lý Dịch.

Ngay sau đó, thiên kiếp hoàn toàn tan biến, từng luồng sức mạnh trật tự thiên đạo từ từ rót vào cơ thể Lý Dịch.

"Dịch Thiên Đế Kinh" vận chuyển điên cuồng, sau chín đại chu thiên, đạo u quang trong Thần Khuyết Huyệt hoàn toàn chìm xuống, một cánh cửa lớn khắc vô số phù văn cổ xưa huyền diệu từ từ hiện lên!

Khi Lý Dịch nhìn rõ hình dáng của nó, đồng tử đột nhiên vặn vẹo.

Cánh cửa đó lại có bảy phần tương tự với cánh cổng đồng phong

ấn Cửu Diệu Tinh Tương!

Không biết cánh cửa của mình là mô phỏng cánh cổng đồng kia, hay đối phương đã mô phỏng cánh cửa trong Thần Khuyết Huyệt của mình mà tạo ra!

Tuy nhiên, có lẽ cánh cửa này hẳn là có một loại năng lực đặc biệt nào đó.

Lý Dịch không kịp nghiên cứu kỹ lưỡng cánh cổng đồng bí ẩn cổ xưa này, bởi vì thân thể hắn bắt đầu xảy ra dị biến cực lớn!

Lông đen dài không ngừng rụng xuống, vảy rồng mịn bắt đầu mọc lên điên cuồng!

Rất nhanh, một bộ giáp vảy rồng uy nghiêm bá khí đã xuất hiện trên người hắn!

Bộ giáp này vừa vặn lạ thường, mỗi một góc cạnh đều được chạm khắc hoàn mỹ không tì vết, tràn đầy vẻ đẹp của sức mạnh!

Khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng kính sợ!

Sau đó, Lý Dịch sau lưng mọc ra một đôi cánh rồng, khẽ chấn động một cái, liền mang Lý Dịch trực tiếp lao thẳng lên trời.

Long Uyên Kiếm và Bách Tịch Đao hộ vệ quanh Lý Dịch, một con hắc long thần võ ẩn hiện!

Chương 263

Trong hư không vô tận, chín ngôi sao lấp lánh không ngừng rung chuyển, sau đó, ma tinh La Hầu đột nhiên tắt lịm, rơi xuống màn đêm!

Ngay lúc ma tinh La Hầu rơi xuống, trong chín lỗ tròn trên cánh cổng đồng trong Thần Khuyết Huyệt của Lý Dịch, một viên ma tinh màu tím đen hình thành một xoáy nước khủng bố, hấp thụ sức mạnh từ khắp chu thiên!

Nhưng, sức mạnh của ma tinh La Hầu rốt cuộc vẫn thoát ra ngoài một phần, chỉ có chín phần mười trở về cánh cổng đồng này.

Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân đứng thẳng tắp trước cánh cổng đồng, tự nguyện trở thành một người gác cổng! [Ting!

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ giới hạn thời gian, nhận được đạo cụ quan trọng Phù Tang Mộc!] Lý Dịch còn chưa kịp tiêu hóa hết những gì xảy ra dưới thiên kiếp lần này, một thanh kiếm gỗ đào khắc đầy phù lục đạo gia đột nhiên chém tới hắn!

Đạo quang sắc bén đó khiến người ta ớn lạnh, khiến Lý Dịch không hề nghi ngờ, đối phương muốn triệt để tru sát hắn!

Lý Dịch ngón tay khẽ động, với một tư thế đỡ đòn thông thường dùng hai ngón tay kẹp chặt thanh kiếm gỗ đào này, khẽ dùng lực liền bóp nát nó.

Sau lưng Lý Dịch, một vết nứt màu đen từ từ mở ra, với một tốc độ ổn định bắt đầu lan rộng ra xung quanh!

Tựa như một con mắt dọc đang nhắm chặt từ từ mở ra!

Lý Dịch cúi đầu nhìn Trương Thương dưới đất, thản nhiên nói: "Ngươi muốn giết ta?" Ánh mắt Trương Thương lạnh băng, sát ý sục

sôi.

Hắn vạn vạn không ngờ, con cương thi này lại thật sự độ qua Mạt Pháp Thiên Kiếp, còn biến đổi cả Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân!

Loại thủ đoạn quỷ dị này, hắn chưa từng nghe thấy!

Nếu để con cương thi này thật sự trưởng thành, sẽ là tai họa diệt vong của toàn bộ nhân tộc!

Trương Thương nghiến răng, lướt nhìn vết nứt đen kịt sau lưng Lý Dịch, sát ý và nỗi sợ hãi trong mắt càng thêm nồng đậm.

Trương Thương không đáp lại Lý Dịch, mà nhìn sang những người khác, giọng điệu đầy tính kích động: "Chư vị, hiện nay, Mạt Pháp sụp đổ, Thiên Đạo mới sinh.

Con cương thi này chính là cha của Thiên Đạo mới sinh, giết chết nó sẽ thu được tạo hóa lớn đến nhường nào, chư vị hẳn là không không biết chứ?" Ngô Trường Sinh và Tam Táng nhìn nhau, nghiêm nghị nói: "Diệt trừ tà ma, chúng ta nghĩa bất dung từ!" Trương Thương hướng ánh mắt về phía Phật Nữ: "Phật gia lấy việc trừ ma vệ đạo, cứu vớt chúng sinh làm tín ngưỡng, hẳn là sẽ không vì con cương thi này quá mạnh mà lùi bước chứ?" Ánh mắt Phật Nữ hơi ngưng lại: "Được!" Trương Thương nhìn Diệp Thiên: "Hoang Cổ Thánh Thể bách kiếp bất diệt, đan điền tuy phá, cũng có thể tu luyện lại!" "Nếu như do ngươi hoàn thành đòn cuối cùng, đánh giết con cương thi này, chắc chắn sẽ nhận được Thiên Hận, đến lúc đó thành tựu của ngươi tuyệt đối có thể vượt qua mấy kiếp trước!" Cửu thế luân hồi đối với Diệp Thiên mà nói, là nội tình, cũng là gông cùm.

Thực lực của hắn kiếp này không bằng kiếp trước, điều này khiến hắn càng ngày càng mất tự tin.

Trương Thương nói không sai, dưới sự gia trì của Thiên Đạo,

tiềm lực của hắn sẽ càng thêm khủng bố!

"Được!" Diệp Thiên trực tiếp đồng ý.

Trương Thương nghe thấy Diệp Thiên đồng ý, hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì thái độ của Diệp Thiên đã cho thấy, Diệp Thiên muốn động dụng nội tình Cửu Thế Luân Hồi!

Đây là một đại sát chiêu.

Đương nhiên, cái giá phải trả cũng cực lớn.

Sẽ tiêu hao rất nhiều tiềm năng của Diệp Thiên!

Nhưng, nếu như nhận được Thiên Hận, tất cả đều đáng giá!

Ánh mắt Lý Dịch bình thản, mặc cho những người này thảo luận cách đối phó với mình.

Trong Thần Khuyết Huyệt, Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân đang đứng trước cánh cổng đồng đột nhiên mở miệng: "Thiên Chi Ngân đã mở ra, e rằng ngày phục sinh đã đến!" Lý Dịch còn chưa kịp hiểu ý của Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân, trong đầu hắn liền xuất hiện giọng nói của hệ thống: [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân đã kích hoạt nhiệm vụ ẩn: Khai Khải Khủng Bố Phục Tô, trở thành Chủ nhân của quỷ dị và khủng bố!!!] [Ting!

Chủ nhân có muốn nhận nhiệm vụ không?] "Khai Khải Khủng Bố Phục Tô?" Lý Dịch có chút không hiểu: "Tôi làm sao khai khải?" [Ting!

Túc chủ chưa hoàn toàn trở thành Phi Cương, nên cần mượn Phù Tang Mộc để Khai Khải Hắc Nhật, thắp sáng Thiên Chi Ngân!] Trong tay Lý Dịch xuất hiện một đoạn gỗ khô trông có vẻ bình thường.

Đây chính là Phù Tang Mộc!

Cây Phù Tang, thần thụ trong truyền thuyết cổ đại.

"Sơn Hải Kinh.

Hải Ngoại Đông Kinh" ghi: "Thang Cốc thượng hữu Phù Tang, thập nhật sở dục, tại Hắc Xỉ Bắc." Cây Phù Tang được tạo thành từ hai cây dâu lớn tương trợ lẫn nhau.

Nữ thần mặt trời Hi Hòa và Đại Thần đã lái xe cho con trai mình là Kim Ô từ nơi đây bay lên.

Tương truyền, cây Phù Tang cũng là cánh cổng liên thông Thần Giới, Nhân Gian và Minh Giới, chỉ là Đại Nghệ đứng trên đó bắn mặt trời, chặt đứt nó, nên Nhân, Thần, Minh Tam Giới mới khó liên lạc.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một truyền thuyết.

Nhật xuất Phù Tang, Phù Tang tê ô!

Bởi vậy, trong Phù Tang Mộc ẩn chứa sức mạnh của mặt trời!!

Lý Dịch suy nghĩ một chút, đầu ngón tay đốt cháy ra một tia lửa máu Kỳ Lân.

Nhưng, điều khiến Lý Dịch kinh ngạc là, Phù Tang Mộc này lại có thể chịu đựng được nhiệt độ khủng bố của lửa máu Kỳ Lân, không hề nhúc nhích!

Lý Dịch cau mày.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lấy Phồn Nhược Ban Chỉ đeo vào tay.

Phồn Nhược vừa chạm vào Phù Tang Mộc, cây Phù Tang Mộc này lại lập tức tự bốc cháy!

Ánh sáng vàng rực rỡ lóe lên, hình thành một con đường ánh sáng

thẳng tắp lên trời, trùng hợp với vết nứt đen kịt đang mở rộng!

Lý Dịch nhếch môi, đôi cánh rồng sau lưng vỗ mạnh, liền đẩy hắn dọc theo con đường ánh sáng này không ngừng bay lên.

Khi hắn giao thoa với vết nứt đen kịt, Phù Tang Mộc lập tức tắt lịm, phần còn lại nhỏ bằng ngón tay cái vẫn chưa cháy hết.

Lý Dịch dang rộng hai tay, Long Uyên và Bách Tịch giao nhau, cánh rồng sau lưng duỗi thẳng tắp, khiến toàn bộ cơ thể Lý Dịch tạo thành một hình chữ thập màu đen hoàn mỹ!

Ánh sáng vàng rực rỡ kia trong nháy mắt bị xâm thực, biến thành đen kịt như mực!

Đây là một con mắt dọc, đồng tử lạnh lẽo chết chóc chính là cơ thể Lý Dịch, còn mí mắt chính là vết nứt màu đen!

Nó lạnh lùng nhìn xuống thế giới này, như thể đang quan sát con mồi đã săn từ lâu.

"Chết tiệt!" Môi Trương Thương run rẩy: "Con cương thi này trong tay lại có Phù Tang Mộc trong truyền thuyết!" "Kể từ khi Đại Nghệ chặt đứt cây Phù Tang, thứ này đã thất truyền, con cương thi này làm sao có được Phù Tang Mộc!" Diệp Thiên cũng cảm thấy chấn động: "Con mắt dọc này lại đang xé nát quy tắc Mạt Pháp!" Nhưng, điều khiến họ càng thêm kinh ngạc còn ở phía sau!

Quỷ Tỳ Phồn Nhược ở trong tay, từng Âm Binh thống lĩnh cấp độ Hồng Lệ Quỷ bay ra từ đó, với tư thái khủng bố bao vây mọi người!

Trong chốc lát, nơi đây gió lạnh thổi từng đợt, lạnh thấu xương!

Linh hồn Lý Dịch sau khi được "Dịch Thiên Đế Kinh", Đế Âm Ấn và thiên kiếp dung luyện, trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, giờ đây thôi động Quỷ Tỳ, tựa hồ triệu hoán ra càng nhiều âm binh mạnh mẽ hơn!

Mọi người nhìn xung quanh những âm binh, ánh mắt khó coi.

Trương Thương nhìn chằm chằm vào Quỷ Tỳ trong tay Lý Dịch, mặt tái xanh: "Đây là thứ của Tông Bố Thần, ngươi làm sao có được?" "Chẳng lẽ ngươi có liên hệ gì với hắn ta?" Bạch Hoàng vẫn im lặng từ nãy giờ lạnh lùng nói: "Tông Bố Thần chẳng qua chỉ là một kẻ phản bội đáng ghê tởm mà thôi, có gì mà phải nói!" "Giết chết con cương thi này, để trời đất trở lại trật tự!" Ánh mắt Bạch Hoàng lạnh nhạt, khiến mọi người có chút khó hiểu, trước đây thái độ của cô ta đối với Lý Dịch đâu có như vậy.

Cũng không biết cô ta đã nhìn thấy gì trong thế giới tiềm thức, lại đột nhiên tỉnh táo lại, địch ý đối với Lý Dịch cực kỳ nặng nề.

Tuy nhiên.

Thủ đoạn của Lý Dịch quả thực khiến họ kinh ngạc.

Bảo vật như thế này, thực sự là một biến số lớn!

Họ không muốn dây dưa nữa, sớm để con cương thi này tan thành mây khói mới có thể yên lòng!

"Được!" Ngô Trường Sinh gào lên một tiếng: "Cùng lên!" Lý Dịch u u nói: "Giết!" Hàng trăm âm binh cấp độ Hồng Lệ Quỷ dàn trận, xung kích về phía mọi người!

Khí thế của chúng mạnh đến mức khiến người ta tâm thần chấn động!

Ánh mắt Trương Thương nặng nề, lớn tiếng nói: "Chư vị sư đệ, kết Chước Long Trận!" Nghe thấy lời Trương Thương, các đệ tử khác của Long Hổ Sơn đều hơi sững sờ.

Chước Long Trận này không phải là trận pháp bình thường!

Chước Long Trận là một loại trận pháp tự hủy hoại, hiến tế Sơn

Hà Chi Linh, cùng với đốt cháy tinh khí thần của bản thân.

Cái gọi là Sơn Hà Chi Linh, chính là tổng xưng của dương khí hoặc âm khí trong tự nhiên, núi là dương thì nước là âm.

Bởi vì trận pháp này là hành động nghịch thiên, đi ngược lại nhân hòa, nên những người sử dụng trận pháp này đều không có kết cục tốt đẹp.

Chương 264

"Trương Thương sư huynh..." Có người không muốn hiến tế Sơn Hà Chi Linh, đốt cháy bản thân, nên muốn khuyên nhủ Trương Thương.

Trương Thương quát lên: "Con cương thi này đã thành khí hậu rồi, nếu không dốc toàn lực, các ngươi sẽ không có một đường sống nào!" Các đệ tử Long Hổ Sơn đều hiểu, thời gian gấp gáp, không chần chừ gì nữa, đều bắt đầu niệm pháp quyết!

Trong tay Trương Thương xuất hiện chín tòa trấn đài, lần lượt là "Giám Lâm Đài", "Định Lạc Đài", "Tinh Duyên Đài", "Khôn Tổ Đài", "Chân Tiên Đài", "Hợp Trượng Đài", "Không Tháp Đài", "Không Cự Đài" và "Toại Môn Đài".

Chín tòa trấn đài này có thể điều động Sơn Hà Chi Linh cưỡng chế hiến tế!

Chúng có năng lực thần quỷ khó lường, là bí bảo của Long Hổ Sơn, truyền thừa từ Chân Võ Đại Đế!

Chỉ là nơi này là Côn Luân, được mệnh danh là Vạn Long Chi Tổ!

Hiến tế Sơn Hà Chi Linh ở đây có rủi ro cực lớn, nhưng Trương Thương lúc này cũng không thể quan tâm nhiều đến vậy.

Trên bầu trời, con mắt dọc kia quá đỗi quỷ dị, đang nuốt chửng hắc quang, tựa như đang phác họa một phù văn.

Dù Trương Thương không biết phù văn này là gì, nhưng những đám mây đen tụ tập càng lúc càng dày đặc và thấp hơn, ẩn ẩn có một thứ gì đó quỷ bí đang hình thành!

Điều này khiến hắn cực kỳ bất an.

Diệp Thiên nhìn thấy con mắt dọc và những đám mây đen dày đặc kia, một tia sáng lóe lên trong đầu, một phần ký ức bắt đầu phục hồi.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh hãi: "Đây là điềm báo của Khủng Bố Phục Tô!

Vào thời đại tộc cương thi trở thành chủng tộc được trời ưu ái trước đây, đã từng xuất hiện một lần Khủng Bố Phục Tô quy mô nhỏ!" "Với mức độ hiện tại đang biểu hiện, quy mô so với trận Khủng Bố Phục Tô năm đó mạnh hơn nhiều!" "Khủng Bố Phục Tô?" Sắc mặt Trương Thương thay đổi, giọng nói càng thêm lạnh lẽo, mang theo một tia run rẩy khó kìm nén: "Con cương thi này nhất định phải chết!" Diệp Thiên gật đầu đồng tình: "Đúng vậy!

Tranh thủ bây giờ hắn còn chưa trở thành Thi Vương thật sự, cộng thêm lúc Khai Khải Khủng Bố Phục Tô hắn không thể di chuyển, đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta giết chết hắn!" Trương Thương gật đầu: "Chư vị, ra tay!" Mọi người đều thi triển thần thông, tung ra sát chiêu mạnh nhất của mình, muốn tiêu diệt Lý Dịch!

Sau lưng Phật Nữ xuất hiện một vạn tự vàng rực, phạm âm lan tỏa, tẩy rửa tâm linh, khiến người ta không kìm được muốn quy y.

Chước Long Trận do Trương Thương và những người khác thúc đẩy cuối cùng cũng thành hình, rút ra một tia Sơn Hà Chi Linh của Côn Luân, chín tòa trấn đài ngưng tụ, hóa thành một thần thú đầu rồng thân người!

"Tru ma!

Trảm tà!" Giọng Trương Thương tràn đầy chính khí hạo nhiên, kiếm chỉ Lý Dịch: "Bản tọa hôm nay sẽ chém đầu nguồn của Khủng Bố Phục Tô này!" "Hống!" Quái vật đầu rồng thân người tung ra một quyền, không khí nổ tung, âm thanh như sấm chấn!

Nắm đấm và ấn Phật vạn tự giao nhau, trong chốc lát liền giáng xuống trước Lý Dịch!

"Không hay rồi!" Trương Vô Nhiễm kinh hãi kêu lên.

Ngô Trường Sinh và Tam Táng cười lạnh khà khà: "Cô bé con, cô vẫn nên tự lo cho bản thân thì hơn!" Hai người không ngừng quấn lấy Trương Vô Nhiễm, ngăn không cho cô cứu Lý Dịch.

Các âm binh được phóng ra từ Quỷ Tỳ thì bị Chước Long Trận áp chế, thực lực mất đi chín phần, khó lòng chi viện Lý Dịch.

Ánh mắt Lý Dịch hờ hững, tựa như không hề cảm thấy gì trước ấn Phật và nắm đấm khủng bố kia, chỉ không ngừng thúc đẩy "Dịch Thiên Đế Kinh", dùng cánh cổng đồng trong Thần Khuyết Huyệt không ngừng thôn phệ quy tắc Mạt Pháp, cường hóa bản thân và con mắt quỷ bí khủng bố kia!

Hắn hôm nay nhất định sẽ trở thành Thi Vương!

Ngay lúc này, từ trong cổ mộ xông ra một đạo đao mang màu đỏ cam sắc bén, hung hăng đánh sập ấn Phật và nắm đấm đó!!

Ba bên đối chọi, phát ra tiếng nổ vang trời.

Khói bụi mù mịt, lòng mọi người lập tức trùng xuống.

"Là ai?!!" Trương Thương nhíu chặt mày, nhìn về phía Âm Dương Hồ.

Một bóng dáng yểu điệu ẩn hiện trong khói bụi, giây tiếp theo liền biến mất!

Đao mang lạnh lẽo lóe lên, sau lưng Trương Thương lạnh toát, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đầu mũi bao quanh bởi khí mục nát nồng nặc!

Đó là mùi chết chóc.

Mùi vị rất giống mùi rắn chết đã mục nát từ lâu.

Trương Thương không dám lơ là, thúc giục Chước Long Trận đến cực hạn, quái vật đầu rồng thân người vung quyền, trấn áp về phía đạo đao mang đó.

Anh Vũ Đao Vũ nhẹ nhàng nâng tay ngọc, Yểm Ma Đao vung lên một đóa đao hoa vô cùng lộng lẫy, cứng rắn chém đứt nắm đấm của quái vật đầu rồng thân người!

Điều khiến Trương Thương càng thêm kinh hãi là, thanh đao này như Bào Đinh giải trâu, tràn đầy vẻ đẹp và tiết tấu, xoay tròn với độ cong như linh dương quải giác, cắt xẻ.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, thần thú đầu rồng thân người liền bị cắt thành từng mảnh vỡ!

Rắc!

Chín tòa trấn đài trong tay Trương Thương vỡ tan tành, rơi lả tả xuống đất!

"Không!!!" Trương Thương mắt đỏ ngầu, rít lên: "Không thể nào!!

Sao lại có người có thể dễ dàng chém giết Sơn Hà Chi Linh đến vậy?" Anh Vũ Đao Vũ không nói gì, kẻ này dám ra tay với Chủ nhân, liền đã bị cô liệt vào danh sách phải giết.

Đao mang chói mắt nuốt chửng, muốn tuyệt sát Trương Thương.

Ngay lúc này, dị biến bất ngờ xảy ra!

Bùm bùm!!!

Hai tiếng nổ vang lên, sau đó bên tai mọi người vang vọng một tràng cười điên cuồng đến cực điểm: "Thú vị!

Thật là thú vị!" Phụ họa với nó là một loạt tiếng cười kiều diễm

trong trẻo như tiếng chuông gió: "Lâu lắm rồi, thiếp thân cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi!" Mọi người nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên thi thể nát bươm của Ngô Trường Sinh và Tam Táng lại sừng sững đứng một người phụ nữ!

Trương Vô Nhiễm nhanh chóng hoàn hồn, lau vết máu trên mặt mình, nhíu mày: "Vương Nguyệt?" "Tôi không phải Vương Nguyệt!" Người phụ nữ mặc sườn xám lộng lẫy kia nhếch đôi môi đỏ như lửa, tuy là động tác bình thường, nhưng lại phong tình vạn chủng, khơi dậy lửa nóng trong lòng người.

Nhưng giây tiếp theo, hành động mà cô ta làm ra lại khiến mọi người da đầu tê dại!

Bởi vì cô ta trực tiếp xé lớp da mặt xuống, một khuôn mặt không có ngũ quan đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người!

"Ngươi rốt cuộc là quái vật gì!" Mọi người trong nhất thời đều quên mất việc đối phó Lý Dịch, đều ngây người nhìn người phụ nữ không mặt này.

Người phụ nữ không mặt tham lam nhìn Lý Dịch trên bầu trời: "Bản tọa là một phần Âm Dương Ma Thần đã tách ra!" "Nếu không phải hắn ta mở ra một phần quy tắc Mạt Pháp, ta cũng không thể nhanh chóng xuất hiện ở thế gian này." Mọi người lúc này mới hiểu ra, một phần của Âm Dương Ma Thần này lại vẫn luôn ký sinh trong cơ thể Tam Táng và Ngô Trường Sinh!

Chỉ là họ vẫn không hề hay biết mà thôi.

Giang Thần điên cuồng nói: "Hahahahaha!!!" "Thời gian vừa đúng lúc!

Giết chết hắn, thế giới này sẽ là sân săn của một mình bản tọa!" "Đúng vậy!

Thế giới này nên do ta thống trị!" Người phụ nữ mặc sườn xám mở miệng.

Cả hai lại đang từ từ dung hợp, tụ hợp thành một thể!

Âm cốt dương huyết, Ma Thần hợp nhất!

Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Giang Thần và người phụ nữ mặc sườn xám hoàn toàn dung hợp thành một thể.

Biến thành một quái vật khủng bố toàn thân mọc đầy xương gai trắng bệch, mặc ma khải màu máu!

Khí thế của nó đã sánh ngang Đằng Vân Cảnh!

"Chết tiệt!" Ánh mắt Trương Thương tối sầm.

Giang Thần này lại mới là đại boss cuối cùng!

Con cương thi lơ lửng trên không tuy mạnh, nhưng dù sao cũng đang khai khải Khủng Bố Phục Tô, hiện tại chính là một bia thịt sống!

Phật Nữ hạ giọng nói: "Ngươi đã là đại năng chuyển thế, chẳng lẽ cũng không có cách nào đối phó với Ma Thần này sao?" Trương Thương cười khổ: "Nếu có thì cũng không thể không dùng!" Mọi người im lặng.

Giang Thần bị Ma Thần hoàn toàn xâm thực, thanh Huyết Ma Thương trong tay hoàn toàn dị biến, hóa thành một cây cốt mâu nhuốm máu, khí thế như hồng, trực bức Lý Dịch!

Anh Vũ Đao Vũ đứng chắn giữa Giang Thần và Lý Dịch, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương.

Cả hai đều không nói lời thừa, trực tiếp bắt đầu tử chiến.

Anh Vũ Đao Vũ vạch ra từng đường đao mang trên bầu trời, chém đến mức không khí nổ tung, phát ra âm thanh bạo liệt vang trời!

Giang Thần không nói một lời, ánh mắt hắn vẫn luôn chăm chú vào Anh Vũ Đao Vũ, bình tĩnh vung cốt mâu chống đỡ với cô ta, không ngừng quan sát những sơ hở của Anh Vũ Đao Vũ, tìm kiếm đột phá khẩu.

Cảnh giới của Anh Vũ Đao Vũ rốt cuộc vẫn kém hơn vài phần, tuy dựa vào sức mạnh của Yểm Ma Đao để bù đắp chênh lệch cảnh giới giữa hai bên, nhưng theo thời gian trôi đi, thế yếu ngày càng rõ ràng!

Nhược điểm hậu kình không đủ nhanh chóng bị lộ ra.

Chương 265

Anh Vũ Đao Vũ liều mạng chém giết, mỗi một đòn đều mang theo một vận luật kỳ diệu, hoa anh đào và lá phong bay lượn, tựa như một con hồ điệp nhẹ nhàng.

Giang Thần cũng không cam chịu yếu thế, hắn đạp một bước, mặt đất dưới chân nứt toác, xuất hiện từng vết nứt khổng lồ.

Trường thương xoay chuyển, sức mạnh bá đạo bùng nổ, lại trực tiếp đánh bay Yểm Ma Đao trong tay Anh Vũ Đao Vũ!

Hổ khẩu của Anh Vũ Đao Vũ nứt toác, quỷ khí màu đen thoát ra, trông cực kỳ khủng bố.

Anh Vũ Đao Vũ cắn chặt môi, dốc hết sức lực mới có thể áp chế được luồng quỷ khí thoát ra.

Nhưng, cô ta cũng biết, cô ta đã bại rồi!

Gương mặt tươi cười của Trương Vô Nhiễm tái nhợt, đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng.

Trương Thương và những người khác trở thành khán giả, bất kể phe Lý Dịch thất bại hay phe Giang Thần thắng lợi, đối với họ đều là ác mộng!

"Hahahaha!!!" Giang Thần điên cuồng cười lớn, sau lưng xé toạc ra một vết rách hình cánh bướm, máu tươi trong nháy mắt bắn ra, tạo thành hai đôi cánh máu lộng lẫy!

Giang Thần bay lên không trung, Huyết Ma Cốt Thương trong tay đang chuẩn bị phóng ra, muốn đập nát trái tim Lý Dịch.

Ánh mắt Lý Dịch sắc bén, trên mặt hiện ra một chiếc mặt nạ đồng nửa đen nửa trắng, lạnh lùng nói: "Giang Thần, ngươi lẽ nào muốn

phản bội trẫm?!" Giang Thần nhìn thấy chiếc mặt nạ đồng đó, tâm thần chấn động, linh hồn run rẩy!

Nguồn gốc của chiếc mặt nạ này, hắn rõ ràng hơn ai hết.

Thiên Uyên Đế Diện!

Lý Dịch lại là chủ nhân của Thiên Uyên Đế Diện!

Bây giờ, thân phận của hắn đã gần như lộ rõ!

Giang Thần thở dốc, đầu gối mềm nhũn, suýt nữa đã quỳ xuống.

Nhưng, hắn miễn cưỡng chống đỡ để thần cách của mình không bị sụp đổ.

Giang Thần nghiến răng nghiến lợi, gào thét hung tợn: "Đại trượng phu sống giữa trời đất, sao có thể uất ức sống dưới người khác mãi được!" "Bản tọa là Ma Thần đầu tiên thoát ra khỏi Thiên Uyên Đế Diện, sao có thể quỳ!" "Ngươi bây giờ căn bản không thể hành động, chỉ có thể thúc đẩy Khủng Bố Phục Tô, nói trắng ra chỉ là một bia thịt sống, bản tọa sợ gì hắn?" "Hôm nay, bản tọa sẽ giết ngươi để chứng đạo!" Giang Thần nói ra lời lẽ tàn nhẫn, không ngừng tự cổ vũ mình.

Nhưng hắn nhìn thấy vẻ mặt Lý Dịch bình thản điềm nhiên, lại có chút chột dạ.

Vị này sẽ không có lưu lại hậu thủ chứ?

Chắc là không đâu nhỉ?

Nhưng, cuối cùng hắn vẫn không thể vượt qua rào cản trong lòng, không dám ra tay, mà quay đầu nhìn Trương Thương và Diệp Thiên: "Hai vị, chi bằng chúng ta ba người liên thủ, tiêu diệt con... cương thi này!" Giang Thần suýt chút nữa đã nói ra tên thật của Lý Dịch, nhưng để tránh hậu họa, hắn đã cố gắng nhịn xuống.

Trương Thương cau mày, trong lòng không hiểu.

Giang Thần rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, tại sao lại muốn liên thủ với họ?

Diệp Thiên tuy có sức chiến đấu, nhưng với sự hiểu biết của Trương Thương về Diệp Thiên, hắn ta không thể dễ dàng sử dụng nội tình Cửu Thế Luân Hồi!

Hoàn toàn là một kẻ không thấy thỏ không thả diều hâu!

Còn bản thân hắn, tuy là chuyển thế của một đại năng nào đó, nhưng hiện tại vì bị quy tắc Mạt Pháp áp chế, căn bản không biết những chiêu thức khủng bố kia!

Mà chín tòa trấn đài đã nứt vỡ, muốn phục hồi cần một lượng lớn năng lượng.

Nói trắng ra, trong trận chiến cấp độ này hắn hoàn toàn không thể xen vào được!

Giang Thần thấy Diệp Thiên và Trương Thương không đáp, đáy mắt lóe lên một tia hung ác.

Nếu không phải hắn có chút chột dạ, làm sao có thể kéo hai tên tép riu này liên thủ được?!

Giang Thần biết, nếu mình không lấy ra chút gì đó, hai người này sẽ không giúp đỡ.

Thế là hắn mở miệng nói: "Trong tay ta có bí pháp kích phát túc tuệ kiếp trước, nếu các ngươi nguyện ý liên thủ với ta, ta có thể vô thường truyền cho các ngươi!" Diệp Thiên chỉ thản nhiên lướt nhìn Giang Thần, không nói gì.

Chỉ cần không gặp phải việc truy tìm nguồn gốc, gây tổn hại đến sức mạnh bản nguyên, ví dụ như Mạt Pháp Thiên Kiếp, hắn đều

không sợ!

Không đánh lại thì cùng lắm tự sát, luân hồi trùng sinh, kiếp sau lại bắt đầu lại.

Hắn đã sống nhiều kiếp như vậy, sớm đã rèn luyện được tâm thái kiên cường bất khuất, điềm tĩnh ung dung.

Thất bại một hai lần thì có sao?

Những kẻ địch mạnh mẽ đó sớm đã chôn vùi trong bụi trần lịch sử, chỉ có hắn vẫn luôn tồn tại!

Sống sót mới có thể có được tất cả!

Lòng Trương Thương khẽ động, rõ ràng đã động tâm.

Nhưng giao dịch với Ma Thần, không nghi ngờ gì là hổ mưu bì!

Hắn không khỏi có chút do dự.

Ngay lúc này, Lý Dịch đeo Thiên Uyên Đế Diện đã xảy ra dị biến cực lớn!

Quỷ vụ màu đen khiến người ta sợ hãi từ cơ thể Lý Dịch lan ra, che khuất trời đất, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, liền bao phủ khu vực Âm Dương Hồ này!

Sắc mặt Trương Thương tái nhợt, môi khẽ run, nhìn chằm chằm vào Lý Dịch: "Trận hắc vụ trước đó tạo ra Quỷ Lân Cương Thi và Hồng Mao Quái Vật là do ngươi tạo ra sao?!" Lý Dịch không trả lời, nụ cười dần dần vặn vẹo và biến thái: "Gia nhập ta, mới có thể siêu thoát!" "Siêu thoát cái quần què nhà ngươi!" Trương Thương không kìm được chửi thề.

Biến thành loại quái vật không có tư tưởng, chỉ biết chém giết, ai mà nguyện ý?

Nếu nhân tộc đều bị hắc vụ quỷ dị này xâm thực, biến thành loại

quái vật như Quỷ Lân Cương Thi, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ!

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!

Trương Thương không còn do dự nữa: "Giang Thần!

Ta đồng ý với ngươi!" Giang Thần đại hỉ: "Tốt!" Sau đó, Giang Thần búng ngón tay, một tia u quang liền rơi vào giữa lông mày Trương Thương.

Khi Trương Thương tiêu hóa xong nội dung trong đó, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Giang Thần không lừa hắn, đây quả thật là bí pháp có thể thức tỉnh túc tuệ kiếp trước.

Hơn nữa không có tác dụng phụ.

Đương nhiên, cũng có thể là đoạn tin tức này của Giang Thần không đề cập đến.

Nhưng, lúc này hắn đã không thể do dự nữa rồi.

Hắn không phải Diệp Thiên, bản nguyên bất diệt, liền có thể luân hồi trùng sinh vô hạn!

Cái chết lần này, hắn có thể tiến vào luân hồi hay không vẫn là một ẩn số.

Bởi vậy, trận chiến này hắn nhất định phải dốc toàn lực!

Theo bí pháp Giang Thần nói, Trương Thương trực tiếp niệm khẩu quyết, thức tỉnh túc tuệ!

"Vạn bàn nhân quả giai gia gia ngô thân!" Một luồng sức mạnh huyền diệu từ hư không mà đến, hội tụ vào cơ thể Trương Thương.

Ngay sau đó, giữa lông mày hắn thắp sáng một phù văn huyền ảo!

"Đây chính là sức mạnh mà kiếp trước ta sở hữu?" Trương

Thương lẩm bẩm, trong lòng có chút bành trướng!

“Hahahahaha!

Tốt!

Tốt!

Thật là quá tốt!” “Ra tay, cùng lên!

Giết chết con cương thi này!” Giang Thần thúc giục.

Hắn bây giờ chỉ muốn giết chết Lý Dịch, kết thúc tất cả.

Nếu không, đợi Lý Dịch hoàn toàn bước ra bước đó, trở thành Thi Vương, khai khải Khủng Bố Phục Tô, chú tạo Hắc Thiên Đạo, hắn sẽ trở thành người đầu tiên bị Lý Dịch thanh toán!

Chương 266

"Được!" Trương Thương ngẩng đầu, nhìn phù văn trong mắt dọc đã phác họa được một phần tư, biết thời gian gấp gáp!

Hai người đồng thời ra tay, sức mạnh cuồng bạo áp chế bầu trời, khiến người ta kinh hãi.

Lý Dịch hít sâu một hơi, gấp rút thúc đẩy "Dịch Thiên Đế Kinh", nhanh chóng Khai Khải Khủng Bố Phục Tô.

Chỉ cần hắn trở thành Thi Vương, những người này sẽ không còn là uy hiếp!

Lý Dịch nhìn bảng hệ thống, thanh tiến độ: hai mươi bảy phần trăm!

Hắn vẫn còn át chủ bài chưa sử dụng, đối phó Giang Thần và Trương Thương hẳn là đủ rồi!

Chỉ cần không có bất ngờ nào khác.

Lý Dịch nhìn cổ mộ dưới Âm Dương Hồ, ý niệm vừa động, Âm Dương Huyết Yến, Phá Quân Sát Trận đều được khởi động, không ngừng thôn phệ khí để cung cấp năng lượng cho hắn.

Và quần thể Ngụy Ngụy Tử Âm Trùng Hỏa Tử Đạn, quần thể Trùng Hủ Hủ Tử Âm, quần thể Thi Yêu Hổ Phong từ trong cổ mộ nhanh chóng lan ra, chỉ trong chốc lát, liền hình thành một làn sóng côn trùng khủng bố quy mô lớn!

"Những quái vật giữ mộ này quả nhiên là do ngươi điều khiển!" Trương Thương nhìn làn sóng côn trùng khổng lồ chặn trước mặt mình, bảo vệ Lý Dịch phía sau, ánh mắt không khỏi trở nên kinh hãi, nhìn chằm chằm Lý Dịch: "Ngươi lẽ nào chính là chủ nhân của ngôi

cổ mộ này?" Lý Dịch với đôi mắt đen sâu thẳm bình tĩnh nhìn Trương Thương và Giang Thần: "Trẫm có thể cho các ngươi cơ hội cuối cùng, thần phục trẫm, trong kỷ nguyên khủng bố mà trẫm khai sáng, các ngươi sẽ có phong địa thuộc về mình!" Trương Thương còn chưa kịp trả lời, Giang Thần đã gầm lên giận dữ: "Tuyệt đối không thể!" "Trương Thương!

Đừng tin hắn!

Hôm nay nếu ngươi và ta không giết sạch hắn, ngày sau sẽ là ngày giỗ của chúng ta!" Trương Thương chậm rãi gật đầu: "Ta biết!" Lý Dịch thấy hai người đều không chịu thần phục, thản nhiên nói: "Vậy thì hãy trở thành thức ăn cho sủng vật của ta đi!" "Ông ông ông!!!" Làn sóng côn trùng phát ra âm thanh cộng hưởng sóng âm tương tự, dùng cách này để gây nhiễu loạn tế bào của Trương Thương và Giang Thần.

Trương Thương hừ lạnh một tiếng, thấp giọng quát: "Uy dung hách dịch Thái Âm Quân, liệt túc hư nguy phân tú khí." Lời vừa dứt, sau lưng Trương Thương liền xuất hiện một thanh cự kiếm vàng rực rỡ hoa lệ!

Thanh kiếm đó như núi non rộng lớn, mang theo thánh uy vô thượng giáng xuống!

Chỉ một kiếm, liền đè ép mọi người có mặt đều phải cúi đầu!

Làn sóng côn trùng tuy bị ảnh hưởng bởi Khủng Bố Phục Tô và Thiên Uyên Đế Diện, thực lực có sự đề thăng cực lớn, nhưng cũng khó lòng đối kháng với một kiếm này!

Cứng rắn bị chặt mất ba phần, hóa thành từng đốm tro đen tiêu tán vào không khí.

Nếu có người có thể quan sát ở chiều không gian cao hơn, liền có

thể phát hiện năng lượng sinh ra sau khi những làn sóng côn trùng này chết đi đã bị con mắt dọc trên bầu trời thôn phệ.

Phản phệ!

Trương Thương thấy những làn sóng côn trùng này dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, những làn sóng côn trùng này cũng chỉ trông đáng sợ mà thôi.

Giang Thần thấp giọng quát một tiếng: "Đừng dây dưa nữa, trực tiếp giết chết con cương thi này, tránh đêm dài lắm mộng!" "Bản tọa biết, không cần ngươi nhắc nhở!" Trương Thương hừ lạnh một tiếng, cực kỳ bất mãn với ngữ khí ra lệnh của Giang Thần.

Giang Thần không nói nhiều nữa, trong lòng thầm nghĩ, đợi giết chết Lý Dịch, liền nuốt ngươi!

Huyết Ma Cốt Thương không tự giác thu lại vài phần lực, muốn để Trương Thương xuất thêm lực, đợi Lý Dịch bị giải quyết chi sau, hắn liền có thể nhân cơ hội chém giết Trương Thương.

Lý Dịch trong lòng cười lạnh.

Đã đến lúc này rồi, hai người này vẫn còn đấu đá lẫn nhau, thật sự thú vị.

Tuy nhiên, đối với hắn mà nói cũng là chuyện tốt.

Trương Thương kiếm chỉ niết quyết, miệng niệm chân ngôn: "Song tình xế điện phục quần ma, vạn kỵ như vân uy cửu địa!" Sau lưng Trương Thương xuất hiện một hư ảnh khổng lồ, đó là Pháp Tướng Thiên Địa!

Cũng là Pháp Thỉnh Thần!

Chỉ là, Trương Thương thỉnh chính là thần uy kiếp trước của

mình!

Chỉ thấy hư ảnh đó phóng ra hai đạo thần quang rực rỡ chói mắt, như hai cây trường mâu vô kiên bất tồi xuyên thủng làn sóng côn trùng, trực tiếp đâm trúng Lý Dịch!

Rắc!

Vảy rồng trên người Lý Dịch vỡ vụn, máu đen chảy ròng ròng!

Có lẽ cảm nhận được thương thế của Lý Dịch, Thiên Đạo mới sinh bắt đầu nổi giận, sấm sét đen kịt không ngừng gầm thét.

Hắc vụ và hắc vân che khuất khu vực gần Âm Dương Hồ, mọi thứ đều hiện ra vẻ cực kỳ áp bức và quỷ dị!

"Thì ra ngươi cũng sẽ bị thương!" Ánh mắt Giang Thần hưng phấn tột độ, ngược lại không hề để ý đến Thiên Đạo mới sinh, ánh mắt trêu tức nhìn Lý Dịch.

Nói cho cùng, đây chẳng qua chỉ là mầm non Thiên Đạo, linh trí còn chưa mở, chỉ có thể hành động theo bản năng.

Ai mà biết lúc nào sẽ yểu mệnh!

Nếu hắn có thể thí thiên, đảo ngược cũng có thể trở thành Thí Thiên Ma Thần cấp độ cao hơn!

Điều thực sự khiến hắn kiêng dè vẫn là Lý Dịch.

Lý Dịch không chết, lòng hắn khó yên!

Lý Dịch nhếch môi, không hề để ý đến vết máu trên ngực mình.

Ngược lại, Trương Vô Nhiễm và những người khác vô cùng căng thẳng.

Hiện tại thực lực Trương Thương quá mạnh rồi, kim quang phụ thể, thần uy hiển hách!

Có sự áp chế cực lớn đối với vật quỷ bí, Minh Hổ La Sát bọn họ đều không dám lại gần!

Giang Thần phát hiện công kích của mình không có tác dụng quá lớn đối với Lý Dịch, mà công kích của Trương Thương lại có thể khiến Lý Dịch phá phòng, cười quái dị nói: "Kiếp trước của ngươi e rằng không đơn giản, hẳn là tồn tại chuyên khắc chế tà túy, nhiệm vụ giết con cương thi này cứ giao cho ngươi đó!" Trương Thương kiêu ngạo gật đầu.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh kiếp trước đang trở về, tự tin không ngừng bành trướng, cho rằng Giang Thần và những người khác căn bản không xứng làm đối thủ của mình.

Nhưng ngay lúc Trương Thương chuẩn bị sử dụng đòn mạnh nhất để kết thúc Lý Dịch.

Tốc độ phác họa phù văn của con mắt dọc đen kịt đáng sợ kia ngày càng nhanh, lại đã hoàn thành một nửa phù văn!

Chỉ cần năm phút nữa, e rằng có thể hoàn thành triệt để!

Hống!!!

Lý Dịch phát ra một tiếng gầm nhẹ, nuốt chửng nhật nguyệt âm dương, hóa thân thành Hắc Nhật, không ngừng xâm thực chu thiên.

Nơi đây là Côn Luân, Vạn Long Chi Tổ!

Là nơi khí tức nồng đậm nhất.

Ba đường Chủ Long Mạch đều phát nguyên từ nơi đây.

Hiện nay, bị Lý Dịch xâm thực, khí tức vàng rực hạo nhiên uy nghiêm ban đầu lại bắt đầu biến thành màu đen!

Dưới tác dụng của Phá Quân Sát Trận và Âm Dương Huyết Yến, ba con hắc long từ Chủ Long Mạch thoát ly ra, dung nhập vào Thần

Khuyết Huyệt của Lý Dịch!

Rầm rầm rầm!!!

Trương Thương trong lòng chấn động, chỉ thấy hình dáng Lý Dịch bắt đầu biến dị!

Vảy rồng càng thêm tinh xảo, như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất thế giới, mỗi một vảy đều tràn đầy vẻ đẹp của sức mạnh!

Trong Thần Khuyết Huyệt, một viên Thi Đan do ba con hắc long quấn quýt vào nhau tạo thành cuối cùng cũng hoàn thành!

Thời đại Mạt Pháp, Thi Vương đầu tiên đã ra đời!

Mà lần ảnh hưởng này mới chỉ là sự bắt đầu!

Bị Lý Dịch xâm thực chính là ba đường Chủ Long Mạch!

Từ Côn Luân phóng xạ ra toàn bộ Huyền Quốc, không biết có bao nhiêu quỷ dị được cường hóa bởi luồng khí đen này, từ trạng thái ngủ say mà tỉnh lại.

Mà những quỷ dị mới sinh đó, tuy thực lực yếu ớt, nhưng dưới tác dụng của quỷ khí màu đen, cảnh giới lại nhanh chóng đề thăng!

Và một số hung mộ tuyệt thế cũng đều có động tĩnh, ẩn ẩn có điềm báo hiện thế!

Tây Vực.

Nơi đây là khu vực bị ảnh hưởng nghiêm trọng nhất bởi Khủng Bố Phục Tô lần này.

Về phía Tây ba trăm dặm, hàng trăm cây cột đá mười người ôm không xuể từ dưới đất mọc lên, một tòa cổ thành cổ kính bí ẩn xuất hiện trên bản đồ vệ tinh!

Chương 267

Đông Hải, một vệt hào quang ngũ sắc lộng lẫy xông thẳng lên trời, điều khiến người ta kinh ngạc là.

Lần xuất hiện ảo ảnh thành phố trên biển này có chút quá mức rõ ràng.

Mọi người có thể nhìn thấy trong hào quang ngũ sắc, có một tòa lầu gác cao lớn khí thế hùng vĩ sừng sững.

Tòa lầu gác này độc đáo trang nhã, hai cây cổ thụ không rõ tên màu xanh vươn cao ngút trời, như hai thanh bảo kiếm thu hút ánh nhìn.

Khiến những người gần đó đua nhau lấy điện thoại chụp ảnh đăng lên mạng xã hội, thậm chí có người còn livestream.

Chuyện này đã gây sóng gió lớn trên mạng, bên Trấn Quỷ Ti đương nhiên cũng nhận được tin tức.

Nhưng, điều thực sự khiến Trấn Quỷ Ti kinh ngạc là, quỷ dị ở Huyền Quốc đột nhiên bắt đầu tăng lên!

Một số u hồn vô hại lại bắt đầu hóa thành Lệ Quỷ, thực lực bạo tăng.

Thậm chí, ngay cả Thức Thần Quỷ Vật của Anh Hoa Quốc cũng bắt đầu hội tụ về Huyền Quốc, dường như là vì cùng một mục đích mà đến!

Trấn Quỷ Ti Tổng Bộ ở Đế Kinh.

Trên hàng trăm màn hình điện tử khổng lồ, là những quỷ dị đột nhiên mạnh lên ở khắp nơi đang di chuyển điên cuồng!

Tổng bộ trưởng ánh mắt nghiêm túc, trầm giọng đầy uy lực nói:

“Phân tích cho tôi những quỷ dị này đang đi đâu?!!” Nhân viên phân tích kỹ thuật nhanh chóng đưa ra kết luận, giọng điệu nặng nề: “Phân tích dữ liệu lớn cho thấy, mục đích của chúng giống với hướng mà An Lan đại nhân và mọi người đang đi đến Côn Luân!” “Hơn nữa, dựa trên bản đồ vệ tinh mới nhất truyền về từ Côn Luân, ở đó đã xảy ra biến cố cực lớn!” Nhân viên phân tích kỹ thuật đặt một bản đồ vệ tinh vào giữa màn hình.

Mọi người ở Tổng Bộ Trấn Quỷ Ti lập tức hướng ánh mắt về phía đó.

Trong bản đồ vệ tinh là một con mắt dọc khổng lồ, vắt ngang trên bầu trời, như thần linh lạnh lùng nhìn xuống chúng sinh.

Và ở trung tâm của con mắt dọc, đồng tử đó rõ ràng là một người đang dang đôi cánh đen vàng lộng lẫy!

“Đó là... hắn ta!” Giọng Tổng bộ trưởng có chút run rẩy, im lặng một lát sau mới áp chế nỗi sợ hãi trong lòng: “An Lan đại nhân và mọi người khi nào có thể đến Côn Luân?” Người của bộ phận kỹ thuật nhanh chóng đưa ra câu trả lời: “Mười phút nữa!” “Không kịp rồi!” Tổng bộ trưởng nghiến răng nói: “Gửi bản đồ vệ tinh cho An Lan đại nhân, để cô ấy quyết định có phóng Chúc Long hay không!” Nghe thấy hai chữ “Chúc Long”, các nhân viên bộ phận kỹ thuật đều lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Đó là vũ khí tối thượng mạnh nhất của nhân loại hiện nay!

“Vâng!” Bộ phận thông tin liên lạc lập tức bắt đầu liên hệ.

An Lan và những người khác đang ngồi máy bay bay về phía Âm Dương Hồ Côn Luân, theo kế hoạch của họ, đợi đến khi tiếp xúc với khu vực Côn Luân nơi công nghệ cao mất tác dụng, liền dùng dù lượn nguyên thủy để bay vào Âm Dương Hồ Côn Luân.

Sau đó, sử dụng Long Nha, một trong Tam Đại Tà Đao do Hạ Kiệt chế tạo để chém giết con cương thi kia.

Nhưng, kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Khi máy bay tiếp cận Côn Luân, họ mới phát hiện khu vực này rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Quỷ vụ dày đặc như vực sâu che khuất ngọn núi hùng vĩ này, lúc này, Côn Luân như một con hắc long đang tiềm phục trong vực sâu tích lũy sức mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động một đòn diệt thế!

An Lan trong lòng sinh ra cảm giác không lành, luôn cảm thấy đây là điềm báo bất tường.

An Lan nhìn Long Nha tà đao trong tay mình, tà khí lẫm liệt, sát khí ngút trời, trong ánh mắt lộ ra một tia mê mang.

Chẳng lẽ, thanh đao trong truyền thuyết này cũng không thể chém giết con cương thi đó sao?

Không!

Điều này tuyệt đối không thể!

An Lan nhanh chóng xua tan ý nghĩ này.

Hạ Kiệt là bạo quân đầu tiên trong lịch sử Huyền Quốc dám trảm thần, nếu không phải niên đại quá xa xưa, cộng thêm lịch sử bị sửa đổi, danh tiếng của ông ta chưa chắc đã yếu hơn Trụ Vương Đế Tân và Thủy Hoàng Doanh Chính!

Tam Đại Tà Đao do ông ta rèn đúc, uy năng có thể tưởng tượng được.

Tuy thanh đao trong tay cô chỉ là đao được đúc từ mảnh vỡ Long Nha, nhưng uy năng của nó vẫn khó lường.

Chém giết một con cương thi vừa mới độ kiếp, chưa kịp củng cố cảnh giới, hẳn là không khó.

Ngay lúc An Lan đang suy nghĩ, thuộc hạ của cô đột nhiên hạ giọng nói: "An Lan đại nhân, bên Tổng Bộ trưởng truyền tin tức đến, nói là xin phép phóng Chúc Long để tiêu diệt con cương thi kia!" "Cái gì?" An Lan nhíu mày, cảm thấy bên Tổng Bộ có chút làm quá.

Dùng Chúc Long để oanh kích một con cương thi nhỏ bé, không nghi ngờ gì là dùng pháo cao xạ bắn muỗi!

"Ngài cứ xem bản đồ vệ tinh họ gửi đến trước đã." Thuộc hạ thấy An Lan có vẻ không vui, vội vàng truyền bản đồ vệ tinh cho An Lan.

Khi An Lan nhìn thấy bản đồ vệ tinh này, sắc mặt cô ta kịch biến!

Chỉ thấy trong bản đồ vệ tinh siêu nét, trên bầu trời, sừng sững một con mắt dọc khổng lồ, ở giữa đồng tử là một sinh vật hình người đang dang đôi cánh rồng lộng lẫy.

Và trên vài bản đồ vệ tinh khác thì là dị biến xảy ra ở khu vực Huyền Quốc gần ba đường Chủ Long Mạch, quỷ dị lại dưới sự bảo vệ của hắc vũ, ngang nhiên xuất hiện trước mặt nhân loại dưới ánh sáng ban ngày!

Điều này trước đây là tuyệt đối không thể xảy ra!

Dưới sự trấn áp mạnh mẽ của Trấn Quỷ Ti, quỷ dị sớm đã trở thành truyền thuyết đô thị.

Thậm chí xuất hiện rất nhiều người "Diệp Công hảo long", hưng phấn muốn tìm bằng chứng tồn tại của quỷ dị.

Nhưng hiện tại, những quỷ dị này lại đang tiến về cùng một mục đích, cảnh tượng quỷ dị khủng bố đó khiến An Lan, người đã trải qua nhiều sóng gió, cũng cảm thấy da đầu tê dại!

Ngay cả quỷ dị của Anh Hoa Quốc cũng bị quấy nhiễu, không ngừng xâm nhập từ vị trí đầu Long Mạch trung ương!

An Lan không khỏi nhớ đến đường Long Mạch bị Anh Hoa Quốc phá hủy đó, sau khi đường Long Mạch đó được phục hồi, khí mà Anh Hoa Quốc đã cướp đoạt trước đó liền trở về Long Mạch trung ương.

Nhưng hiện tại, những quỷ dị này không hề được khí cung cấp dinh dưỡng, lại vọng tưởng dọc theo Long Mạch trung ương tiến về Côn Luân!

Nếu là trước đây, Trấn Quỷ Ti đương nhiên có thể dễ dàng tiêu diệt chúng.

Nhưng, đó là trước khi trận hắc vũ đó giáng xuống!

An Lan phóng to bản đồ vệ tinh, từng khuôn mặt quỷ dị vặn vẹo biến dạng, máu chảy đầm đìa cũng dần dần hiện rõ trong mắt cô.

"Hoàng Hiệt Quỷ!" An Lan thấp giọng nói: "Những quỷ dị bị trận hắc vũ đó làm ướt thấp nhất cũng là Hoàng Hiệt Quỷ!" An Lan không khỏi có chút hối hận, lẽ nào suy nghĩ trước đây của cô đã sai?

Nhưng, lợi dụng con cương thi này để sơ bộ phá vỡ sự áp chế của quy tắc Mạt Pháp, lấy đó đổi lấy sự trường sinh, thì có gì là sai?

Cô chỉ là không muốn chết già mà thôi.

Rất khó khăn mới sống sót sau trận chiến diệt thần thời thượng cổ, nỗi sợ hãi cái chết của cô đã ăn sâu vào xương tủy.

Đó là nỗi sợ khắc sâu trong linh hồn!

Cô tuyệt đối không cho phép mình chết!

"Tôi không sai!!!" An Lan đột nhiên mở to mắt, gầm nhẹ trong lòng.

Nhưng, trong đầu cô không khỏi nhớ lại lần đối thoại đầu tiên với

Lý Dịch.

Cô hỏi đối phương có phải Tiêu Trần không, đối phương lại mô phỏng giọng Tiêu Trần để đáp lại là phải!

Cương thi bình thường làm sao có thể có linh trí cao như vậy?

Kể từ khoảnh khắc đó, An Lan biết Lý Dịch chính là con cương thi mà cô đang tìm kiếm để phá vỡ quy tắc Mạt Pháp.

Bởi vậy, cô vẫn luôn âm thầm bảo vệ Lý Dịch, thậm chí chủ động đưa cho Lý Dịch một số đối thủ yếu hơn vào trong cổ mộ, ví dụ như Âm Dương Sư của Anh Hoa Quốc, để Lý Dịch nhanh chóng trưởng thành.

Ban đầu, Lý Dịch phá vỡ quy tắc Mạt Pháp, khai khải Khủng Bố Phục Tô vào khoảnh khắc này, cô đã vô cùng mong đợi.

Nhưng hiện tại, trong lòng cô lại có một chút hối hận và sợ hãi.

Tốc độ trưởng thành của Lý Dịch có vẻ hơi quá nhanh rồi!

Thậm chí, cô phát hiện Lý Dịch cũng đang sắp đặt cục diện.

Cổ Hương Cư của cô vẫn luôn giám sát Lý Dịch, đương nhiên biết đường Long Mạch ở vị trí đầu Long Mạch trung ương là do Lý Dịch phục hồi.

Nói thật, thủ đoạn phục hồi Long Mạch này khiến An Lan cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng, lúc đó cô cũng không quá để tâm.

Dù sao, sức mạnh cô đang nắm giữ đủ để đảm bảo áp chế con cương thi này.

Chương 268

Giờ đây hồi tưởng lại.

An Lan lúc này mới phát hiện Lý Dịch đã khôi phục long mạch của Huyền Quốc, thậm chí là vì muốn quỷ dị của Anh Hoa Quốc tiến vào Huyền Quốc, làm lớn mạnh sức mạnh của quỷ dị Huyền Quốc!

Không khí có âm có dương, có tà có chính, có sinh có tử!

Mà bây giờ, dưới sự xâm thực của Lý Dịch, chủ long mạch của Huyền Quốc đã biến thành hắc âm tử mạch!

Có thể nói, nếu không phải Lý Dịch đang ở Côn Luân – Tổ của vạn long – mở ra Khủng bố phục tô kinh khủng, phong bế long mạch trước, khiến không khí không còn thoát ra ngoài, thì tình hình đã không nghiêm trọng đến mức này.

Trán An Lan đã rịn mồ hôi.

Thủ đoạn của đối phương thật sự quá đáng sợ, khiến ông không khỏi suy đoán, Lý Dịch có phải là chuyển thế của một vị chủ tể thượng cổ nào đó không!

"An Lan đại nhân!" Giọng nói của thuộc hạ kéo tâm trí An Lan trở về: "Bộ trưởng hỏi ngài có phóng Chúc Long không!" An Lan có chút do dự.

Chúc Long.

Đó là một trụ siêu hợp kim dài mười mét, đường kính một mét.

Nguyên lý thiết kế tham khảo Thượng Đế chi trượng của Thiên Cơ vũ khí.

Tuy nhiên, nó được tinh chế hơn, năng lượng giải phóng ra cũng

kinh khủng hơn nhiều!

Hệ thống phóng Chúc Long bao gồm ba vệ tinh trên quỹ đạo thấp ngoài không gian, ba vệ tinh này bao phủ Địa Cầu bằng chuyển động ba thể.

Sử dụng siêu máy tính Thiên Khải hệ thống để tính toán quỹ đạo tấn công, phạm vi tấn công có thể chính xác đến năm mươi mét!

Chúc Long có tổng cộng năm lớp, lớp ngoài cùng nhất được làm từ vật liệu composite gốm sứ carbon silic chịu nhiệt độ cao và các vật liệu khác, để chống lại nhiệt năng khổng lồ sinh ra do ma sát tốc độ cao khi rơi tự do.

Lớp thứ hai là hợp kim Cobalt-60!

Lớp thứ ba là dung dịch làm mát, ngăn nhiệt độ bên trong quá cao dẫn đến ngòi nổ bên trong phát nổ, kích nổ bom hạt nhân sớm.

Lớp thứ tư chứa bột răng của Chúc Long!

Đúng vậy, vũ khí tối thượng này sở dĩ có tên là Chúc Long, chính là vì trong đó có lẫn 1,3 gam bột răng Chúc Long!

Và lớp thứ năm, cũng là vị trí cốt lõi nhất, chính là bom nhiệt hạch hạng nhẹ!

Sử dụng lực đẩy từ tên lửa nhỏ và động năng khổng lồ từ việc rơi tự do, Chúc Long – vật mang sức mạnh mạnh nhất của nhân loại ở giai đoạn hiện tại – sẽ lao xuống mục tiêu với tốc độ 39.000 km/h như một thiên thạch.

Sau đó, bom nhiệt hạch phát nổ, trong khoảnh khắc đó, ánh sáng và nhiệt độ nó giải phóng đủ để vượt qua lõi Mặt Trời!

Dưới sự thúc đẩy của năng lượng khủng khiếp này, sóng xung kích khổng lồ sinh ra sẽ trở nên vô cùng kinh hoàng.

Nó có thể khiến Cobalt-60 và bột răng Chúc Long lan rộng ngay lập tức, bao phủ phạm vi một nghìn bảy trăm km!

Nói cách khác, tất cả sinh vật trong phạm vi này đều sẽ chịu đòn hủy diệt!

Ban đầu, mục tiêu của vũ khí tối thượng này là các vị thần cùng với thần quốc của đối phương sẽ giáng lâm Huyền Quốc trong tương lai.

Nó là một vũ khí chiến lược dùng để giết thần.

Nhưng không ngờ, giờ lại phải dùng lên người con cương thi này!

Việc này thực sự có chút lãng phí.

An Lan hỏi ngược lại: “Dùng bom hạt nhân không được sao?

Nhất thiết phải dùng vũ khí này?

Ngài phải biết, một khi Chúc Long được sử dụng, Côn Luân Đạo Trường sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!” “Ngài có biết điều này sẽ khiến bao nhiêu người chết không?!” Thuộc hạ cười khổ: “An Lan đại nhân, Côn Luân bây giờ không còn là Côn Luân trước kia, bất kỳ thiết bị điện tử nào tiến vào đây đều sẽ mất tác dụng!” “Sử dụng Chúc Long cũng là bất đắc dĩ, dù sao thì phạm vi của nó đủ lớn, không cần tấn công quá chính xác.” “Nếu là bom hạt nhân, nếu con cương thi đó không ở điểm nổ hạt nhân cốt lõi, chỉ bị chiếu xạ hạt nhân thôi thì chắc sẽ không chết.” “Dù sao, theo các thí nghiệm chúng ta đã làm trước đây, cương thi có khả năng kháng bức xạ hạt nhân nhất định.

Con thi vương này e rằng khả năng kháng cự còn mạnh hơn nhiều so với cương thi thông thường!” An Lan hít sâu một hơi.

Trong lòng ông, mối đe dọa từ Lý Dịch vẫn chưa đủ để phải dùng đến Chúc Long.

Vũ khí tối thượng này đã tiêu tốn hàng vạn tỷ kinh phí, kéo dài ba mươi năm.

Vì điều kiện thí nghiệm quá khắc nghiệt, đã khiến hàng trăm tinh anh vật lý phải bỏ mạng mới chế tạo thành công!

An Lan nhất thời rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Côn Luân.

Âm Dương Hồ!

Những người ở đây vẫn chưa biết nơi này có thể sẽ phải chịu đòn hủy diệt.

Mối đe dọa lớn nhất đối với họ vẫn là Lý Dịch.

Trương Thương và Giang Thần lại lần nữa áp sát Lý Dịch, lúc này Lý Dịch đã không còn Hộ Đạo Giả, hoàn toàn lộ ra dưới đòn tấn công của cả hai.

Hắc Thiên Đạo phía sau Lý Dịch cũng bắt đầu lo lắng.

Mạt Pháp băng hoại, Thiên Đạo mới sinh.

Cô ấy (nó) chỉ là một đứa trẻ, căn bản không thể tùy tiện thay đổi quy tắc, càng không thể trực tiếp ra tay.

Mà Lý Dịch lại là một xác chết biết đi, bị mắc kẹt trong Thiên Chi Ngân, không thể di chuyển.

Trương Thương quát nhẹ, niệm tụng chân ngôn bí pháp: "Tử bào kim đái bội thần phong, thương quy cự xà phủng thánh túc!" Hư ảnh phía sau hắn càng thêm ngưng thực, dần dần lộ ra diện mạo thật sự của nó!

Đó là một tồn tại vô cùng vĩ ngạn, tóc bay chân trần, mặc huyền bào, kim giáp ngọc đai, tay cầm kiếm trợn mắt, chân đạp quy xà, đỉnh đầu hào quang viên mãn, quả thực là vô cùng bá khí!

Chỉ thấy nó khẩu hàm thiên hiến, lời nói theo pháp: "Cửu Thiên Đãng Ma, Xích Tiêu Huyền Vũ!" Trên chín tầng trời, một tia sét đỏ giáng xuống, đó là một thanh kiếm!

Xích Tiêu Kiếm!

Huyền Vũ dưới chân nó gầm thét, hai con đại xà lóe lên thần quang tinh hồng bắn ra, muốn nuốt chửng đầu Lý Dịch!

Giang Thần lại lần nữa ném ra Huyết Ma Cốt Thương, uy thế yếu hơn nhiều so với hư ảnh phía sau Trương Thương.

Cứ như năm xưa trong trận chiến đó, hắn chỉ muốn giữ lại thực lực để kiếm chác.

Trong mắt Giang Thần, Lý Dịch đã không còn đáng sợ.

Ngược lại, Diệp Thiên mới là người hắn cần đề phòng nhất.

Trương Thương đã sử dụng bí thuật của mình, đã có thể loại bỏ mối đe dọa của hắn.

Giang Thần nhìn Trương Thương thi triển Xích Tiêu Huyền Vũ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh tàn khốc.

Thi Vương đầu tiên sinh ra dưới quy tắc Mạt Pháp thì sao chứ?

Chẳng phải vẫn chỉ có thể ngã xuống dưới sự tính toán của hắn sao?

Hắc Thiên Đạo hoàn toàn lo lắng, Lý Dịch và cô ấy là chiến hữu cùng chiến tuyến.

Không đúng, còn thân mật hơn cả chiến hữu.

Nếu không phải Lý Dịch mở Thiên Chi Ngân, cô ấy căn bản sẽ không ra đời.

Vì vậy, Lý Dịch có thể coi là cha của cô ấy.

Cả hai cùng vinh cùng tổn!

Để bảo vệ Lý Dịch, Hắc Thiên Đạo thậm chí còn trực tiếp ngưng tụ thành thực thể, muốn tiến vào Thần Khuyết Huyệt của Lý Dịch.

Lý Dịch trực tiếp mở rộng cửa, cho phép Hắc Thiên Đạo hóa thành lưu quang tiến vào.

Sau khi Hắc Thiên Đạo tiến vào, liền trực tiếp xông vào giữa trán của Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân.

Cơ thể này đối với Hắc Thiên Đạo mà nói, không nghi ngờ gì là đạo thân hoàn mỹ nhất!

Cơ thể đạo thân này phóng ra khí tức quỷ dị kinh khủng, thực lực của nó thậm chí còn tăng lên Đẳng Vân Cảnh sơ kỳ!

Cùng cảnh giới với Lý Dịch!

Chương 269

Lý Dịch nhìn Hắc Thiên Đạo từ Thần Khuyết Huyệt của mình xông ra, tay cầm bản sao Long Uyên Bách Tịch chắn trước người, khóe miệng khẽ nhếch.

Quả nhiên.

Chỉ khi ở thời điểm tuyệt vọng và sợ hãi nhất, mới có thể ép ra tất cả giá trị của một người.

Điều này đối với Thiên Đạo cũng không ngoại lệ.

Mặc dù Lý Dịch và Hắc Thiên Đạo hiện tại đang ở cùng chiến tuyến, thậm chí bản thân tôi còn là cha của Hắc Thiên Đạo.

Nhưng, xác suất con gái này phản bội giết cha là cực kỳ lớn.

Biết đâu sau này phát triển lớn mạnh, vì muốn bổ sung năm mươi Thiên Đạo của bản thân, liền muốn nuốt chửng tôi!

Điểm này không thể không đề phòng!

Vì vậy, Lý Dịch đang nắm giữ át chủ bài, tự nhiên lựa chọn ép Hắc Thiên Đạo, khiến cô ấy nhập trụ vào Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân, trở thành một tồn tại hữu hình, hữu chất, hữu tình cảm!

Chỉ có như vậy, sau này hắn mới dễ đối phó với Hắc Thiên Đạo!

Lý Dịch nghĩ rất xa.

Hắc Thiên Đạo nuốt chửng hắn có thể trở nên hoàn mỹ không tì vết, nhưng hắn sao lại không thể nuốt chửng Hắc Thiên Đạo để trở nên mạnh hơn?

Con gái gì đó, chẳng phải là dùng để lợi dụng sao?

Sự xuất hiện của Hắc Thiên Đạo khiến Trương Thương và những

người khác có chút trở tay không kịp!

Chỉ thấy Hắc Thiên Đạo một kiếm chém ra, kiếm khí hắc long từ Long Uyên bay vọt, cắn đứt Xích Tiêu Kiếm!

Trương Thương bị phản phệ, khóe miệng rỉ ra một vệt máu đỏ.

Tình thế trận chiến đột nhiên đảo ngược!

Giang Thần cau mày thật chặt.

Cái Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân này sao đột nhiên lại trở nên mạnh như vậy?

Hơn nữa, nó không phải ký sinh trong Thần Khuyết Huyệt của Lý Dịch sao?

Sao nó lại thoát ra được!

Biến số quá nhiều, khiến lòng Giang Thần lập tức chùng xuống.

Trương Thương hừ lạnh một tiếng, hắn chìm đắm trong sức mạnh nên không hề sợ hãi!

Tiền thế của hắn đương nhiên là vô địch!

Lại lần nữa thúc đẩy bí pháp mà Giang Thần đã đưa cho hắn.

Hư ảnh phía sau càng thêm vĩ ngạn bá khí, trong khoảnh khắc nào đó, mắt hắn đột nhiên mở ra!

Hai đạo thần quang rực rỡ chiếu rọi trời đất, tà ma đều phải thoái lui!

"Vì thiết lập căn cơ vạn đời cho nhân tộc, bản tọa nguyện hiến tế tất cả!" Trương Thương nghe câu nói này, mí mắt đột nhiên giật mạnh.

Hiến tế tất cả?

Có ý gì?

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền hiểu ra ý nghĩa của câu nói này.

Đạo hư ảnh vĩ ngạn trầm giọng nói: "Chư vị, đại kiếp của nhân tộc sắp đến, có nguyện hiến tế bản thân, cùng bản tọa diệt ma không?!" Các sư đệ của Trương Thương bị giọng nói tràn đầy chính khí hào hùng này cảm nhiễm, thậm chí còn lớn tiếng đáp lại: "Chúng tôi nguyện ý!" "Chúng tôi tu đạo chính là để bảo vệ nhân tộc, vì diệt tà trảm ma mà chết, đó là vinh quang của chúng tôi!" Nói xong, liền chủ động giải tán tu vi của bản thân, truyền vào cơ thể Trương Thương!

Tu vi tiêu tán, da đầu Trương Thương tê dại, hắn cuối cùng đã biết cái giá của việc đánh thức túc tuệ là gì!

Túc tuệ thức tỉnh, hắn sẽ bị tiền thế thay thế!

"Không!

Tuyệt đối không được!" Hắn điên cuồng gào thét trong sâu thẳm nội tâm, nhưng môi lại mím chặt, không phát ra một tiếng động nào.

Ánh mắt Trương Thương tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn tuy nguyện ý diệt tà trảm ma, nhưng không có nghĩa là hắn phải hiến tế bản thân!

Hắn còn muốn thành thánh lập tổ, viết nên truyền thuyết huy hoàng!

Làm sao có thể chết ở đây!

Nhưng, hắn không có quyền phản kháng.

Phàm là đạt được một thứ gì đó đều cần phải trả giá.

Chỉ là cái giá lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Hơn nữa, cái giá này không hề công bằng.

Qua một đêm trở nên giàu có, cái giá phải trả là không thể sống

với tâm thái của người bình thường được nữa.

Bệnh nặng sắp chết, cái giá phải trả là sinh mệnh.

Trương Thương cụp mi mắt, sự giằng xé trong mắt biến mất, thay vào đó là chính khí thuần túy hào hùng!

Chỉ thấy hắn khẽ nâng tay, trong nháy mắt gió nổi mây vần.

"Hám động đế chung thiên địa chấn, Xích Tiêu Huyền Vũ quỷ thần sầu!" Đông đông đông!!!

Cấm địa Long Hổ Sơn.

Chuông đồng cổ lão kia không ngừng phát ra tiếng bi minh, tựa như đang tiễn biệt vị Đại Đế đạo quả sắp tự thiêu bản thân, hiến tế vì nhân tộc!

Thượng Thanh Cung.

Một lão giả đang tế bái Chân Võ Đại Đế, khi ông nghe thấy tiếng chuông đồng bi minh này, nhất thời lòng sinh bi ai.

Chậm rãi ngẩng đầu, liền thấy khóe mắt pho tượng Chân Võ Đại Đế chảy ra lệ thủy tinh hồng!

Trong Thượng Thanh Cung, nguyện lực hương hỏa tích lũy ngàn năm không ngừng bay ra từ pho tượng Chân Võ Đại Đế, hóa thành trường hồng hội tụ về Côn Luân!

Đạo hư ảnh phía sau Trương Thương hấp thu nguyện lực hương hỏa này, thân thể không ngừng tăng cao.

Mười trượng, trăm trượng, nghìn trượng!

Đạo hư ảnh cao ngất trời này, không giận mà uy, chỉ đứng yên ở đó thôi, liền tản mát ra một cảm giác áp bách khó tả!

Ngay cả An Lan và những người khác ở cách xa vài dặm, cũng

đều biến sắc.

Khi An Lan nhìn rõ đạo hư ảnh này, trong mắt lộ ra vẻ cuồng hỉ: "Trương Thương của Long Hổ Sơn lại ở đây!

Có vẻ như hắn đã thức tỉnh túc tuệ rồi, với sức mạnh tiền thế của hắn, hẳn có thể tiêu diệt con cương thi đó!" Các thuộc hạ của An Lan nghe vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu phóng Chúc Long ở đây, họ cũng không thể sống sót!

Vũ khí tối thượng quy mô như vậy, bất kể là đối với kẻ địch hay đồng minh, đều là một đòn giáng cực lớn!

Ánh mắt Lý Dịch hờ hững, tùy ý đánh giá đạo hư ảnh vĩ ngạn này.

Khi nhìn thấy sinh mệnh và linh hồn của Trương Thương và những người khác đều bị nó nuốt chửng, đồng tử của Lý Dịch và Giang Thần đồng thời vặn vẹo.

Nụ cười nham hiểm giống như nụ cười ma quỷ khi âm mưu độc ác thành công!

"Thật là tế phẩm không tồi mà!" Nội tâm Lý Dịch không quá vui mừng, chỉ có một cảm giác nhàm chán khi nắm giữ mọi thứ.

Còn Giang Thần thì cuồng hỉ.

Trương Thương sắp sửa tự thiêu tất cả sức mạnh tiền thế kim sinh của mình, vung ra một kiếm vượt qua Đằng Vân Cảnh sơ kỳ trong thời đại Mạt Pháp!

Đến lúc đó, Lý Dịch và Trương Thương đều sẽ chết, không còn ai có thể ngăn cản hắn thao túng thế giới này!

Chương 270

Cả Địa Cầu đều sẽ trở thành sân chơi của một mình hắn!

Chỉ nghĩ đến thôi đã đủ khiến người ta hưng phấn rồi!

Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Trương Thương và những người khác hoàn toàn tiêu tán, biến thành những đốm sáng vàng nhạt hội tụ trên lòng bàn tay phải của hư ảnh, một thanh cự kiếm lơ lửng hiện ra!

Cự kiếm vừa hiện, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm mạnh, tựa hồ muốn đóng băng cả thế giới!

Đây chính là toàn lực nhất kích của hắn!

Cũng là sức mạnh hắn đã tích lũy ngàn năm.

"Oanh long!" Một cỗ áp bách khổng lồ ập đến mọi người, đè nén khiến họ khó thở!

"Thanh kiếm này rốt cuộc có lai lịch gì?

Chưa rơi xuống mà tôi đã cảm thấy linh hồn run rẩy!" "Chạy đi!

Nếu không chúng ta đều sẽ bị tiêu diệt!" Nhất thời, các loại tiếng kêu gào vang lên.

Những người này đều muốn đến đây để kiếm chác, ôm ấp những ảo tưởng viển vông, cho rằng mình là Thiên Mệnh chi tử, có thể đoạt được bí bảo trong Côn Luân Đế Khư từ tay những cường giả này.

Nhưng bây giờ, họ còn chưa nhìn thấy Côn Luân Đế Khư thật sự, đã sắp trở thành tế phẩm trong cuộc tàn sát của cường giả!

Sắc mặt bọn họ cũng càng lúc càng khó coi, thân thể run rẩy, trên trán rịn ra mồ hôi lạnh.

Đây là nỗi sợ hãi cái chết.

Chiêu này của Trương Thương đã vượt qua giới hạn mà một cường giả Cầm Tâm Cảnh có thể chịu đựng.

Chiêu này đủ để san bằng vùng núi này thành bình địa, ngay cả Hắc Thiên Đạo đã nhập chủ Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân cũng cảm thấy áp lực cực lớn!

Đồng tử u thâm của Hắc Thiên Đạo bùng phát ra một tia thiên quang rực rỡ, Long Uyên Bách Tịch lấy hình thức chữ thập ngang chắn trước Lý Dịch, muốn thay Lý Dịch đỡ lấy kiếm này!

"Thế giới này không cần Thi Vương giáng thế!" Giọng hư ảnh trang nghiêm, cự kiếm đột nhiên hạ xuống, chém thẳng vào lớp sương mù đen trong lãnh địa Âm Dương Hồ của Côn Luân, trơn tru như dao nóng cắt bơ!

Hắc Thiên Đạo nghiến chặt răng, dốc sức gào thét: "Thiên Phạt!!" Long Uyên Bách Tịch chém ra một chữ thập đen, giao nhau với kiếm khí khổng lồ mà hư ảnh chém ra!

Nhưng, Hắc Thiên Đạo bất quá chỉ là Đằng Vân Cảnh sơ kỳ, mà hư ảnh đốt cháy túc tuệ tiền thế, nhân quả kim sinh, cùng với hiến tế nguyện lực hương hỏa tích lũy ngàn năm, đã nâng cảnh giới lên Đằng Vân Cảnh trung kỳ!

Hai bên tuy chỉ cách nhau một tiểu cảnh giới, nhưng dưới sự áp chế của quy tắc Mạt Pháp, một tiểu cảnh giới giống như một khe núi không thể vượt qua!

Kiếm mang Thiên Phạt do Hắc Thiên Đạo chém ra bị xóa sổ trực tiếp, thế kiếm của cự kiếm không hề giảm, thẳng tắp hạ xuống.

Hắc Thiên Đạo tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, khoảnh khắc này, cô ấy chỉ có thể chờ chết.

Dù trong lòng có vạn phần không cam tâm, thì có thể làm gì được đây?

Vận mệnh vô thường, nửa điểm không do con người quyết định!

Ngay cả Thiên Đạo cũng khó thoát khỏi sự khống chế của vận mệnh.

Cảm giác xé rách ập đến, mài mòn thân thể Hắc Thiên Đạo từng chút một!

Lý Dịch cúi đầu nhìn hư ảnh Chân Võ Đại Đế, u u nói: "Thiện thi của Chân Võ Đại Đế, Trẫm xin nhận!" Cạch!

Một đoạn xương ngón tay như ngọc xuất hiện trong miệng Lý Dịch.

Lý Dịch khẽ động đầu, đoạn xương ngón tay kia liền bùng phát ra kiếm mang rực rỡ vô cùng!

Sát khí lạnh lẽo tức thì tràn ngập vòm trời này.

"Trảm Nghịch!" Lý Dịch giọng lạnh băng, chậm rãi thốt ra hai chữ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hư ảnh Chân Võ Đại Đế bị chia làm hai, tan rã như núi lở!

Rất nhanh biến thành năng lượng thuần túy, bị Lý Dịch vận chuyển 《Dịch Thiên Đế Kinh》 nuốt chửng.

Lý Dịch nhìn bảng hệ thống, tiến độ hiện tại chín mươi phần trăm!

Một phút!

Chỉ cần một phút nữa thôi, hắn liền có thể mở ra thời đại Khủng bố!

“Làm sao có thể?!” Giang Thần kinh hãi nhìn Lý Dịch: “Ngươi đáng lẽ không thể ra tay chứ!

Dù có ra tay, cũng không thể tiêu diệt một kiếm mà Chân Võ Đại Đế đã hiến tế tất cả để đổi lấy!” Lý Dịch hờ hững quét mắt nhìn Giang Thần: “Bây giờ đầu hàng, Trẫm còn có thể tha cho ngươi một mạng!” Trong mắt Giang Thần lộ ra vẻ bi thương.

Với tính cách của vị này, hắn đầu hàng kết cục còn không bằng chết!

Chờ đã.

Nếu Lý Dịch chiếm thế thượng phong, làm sao có thể cho phép đầu hàng?

Chẳng lẽ việc sử dụng kiếm này Lý Dịch đã phải trả cái giá rất lớn, bây giờ căn bản không còn sức lực để đối phó với mình?

Giang Thần càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Ngẩng đầu, hắn liền thấy khí tức Lý Dịch đột nhiên ngừng trệ một chút, khóe miệng rỉ ra một vệt máu đen.

“Quả nhiên!” Giang Thần cười điên dại: “Ngươi đã sử dụng một kiếm kinh khủng như vậy, chắc hẳn cũng đã hao phí cái giá cực lớn!” “Người cười cuối cùng rốt cuộc vẫn là ta!” Huyết Ma Cốt Thương trong tay, Giang Thần lấy lại tự tin, kiêu ngạo nhìn Lý Dịch.

Ánh mắt Hắc Thiên Đạo tối sầm, cuối cùng cũng chỉ có thể đi đến bước này sao?

Cô ấy áy náy nhìn Lý Dịch: “Xin lỗi, đều là tôi đã làm liên lụy anh.” Lý Dịch lắc đầu: “Em không sao là tốt rồi.” Hắc Thiên Đạo cười khổ.

Thân thể cô ấy bị kiếm của hư ảnh Chân Võ Đại Đế chém trúng,

tuy chưa chết, nhưng cũng bị thương rất nặng, trong thời gian ngắn là không thể hồi phục.

Điều càng khiến cô ấy khó chấp nhận là, theo ý tưởng ban đầu của cô ấy, sau khi bảo vệ Lý Dịch, sẽ thoát khỏi sự ràng buộc của cơ thể này.

Nhưng không ngờ, bây giờ bị Chân Võ Đại Đế làm bị thương, ý chí Thiên Đạo và Thiên Kiếp Hóa Đạo Thân lại dung hợp sâu hơn, đã khó có thể tách rời, e rằng không có cách nào rời khỏi cơ thể này.

Tuy nhiên, bây giờ họ có thể sống sót hay không vẫn là một ẩn số.

Việc có thể thoát khỏi sự ràng buộc của cơ thể hay không ngược lại không phải là chuyện quan trọng gì.

Lý Dịch dường như nhìn thấu nỗi phiền muộn của Hắc Thiên Đạo.

Thực tế, hắn cố ý đợi Hắc Thiên Đạo bị thương mới ra tay.

Tất cả chỉ là sự tính toán của hắn mà thôi.

Cấm kỵ chỉ cốt sử dụng Trảm Nghịch chỉ có thể dùng một lần trong thời gian ngắn, nhưng hắn trong tay vẫn còn át chủ bài.

Giang Thần trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một con hề nhảy nhót mà thôi.

Tấm thẻ triệu hồi nhân vật thế giới ảo kia hắn vẫn luôn nắm giữ trong tay mà chưa sử dụng!

Bây giờ tiến độ Khủng bố phục tô đã đạt chín mươi phần trăm, khí vận của hắn cũng đã tăng lên không ít.

Tấm thẻ triệu hồi dựa vào vận khí này cũng nên được dùng đi thôi!

Nhưng.

Lý Dịch cũng có những điều không tính toán được.

Xa xa.

An Lan, nhìn thấy Lý Dịch một kiếm chém giết hư ảnh Chân Võ Đại Đế, cuối cùng cũng hoàn hồn.

Nỗi sợ hãi trong mắt An Lan đặc quánh không tan, trong lòng chỉ có một ý niệm.

Con cương thi đó sao đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ đến vậy?

Ngay cả cường giả Đằng Vân Cảnh trung kỳ cũng vì thế mà thân tử đạo tiêu!

An Lan hít sâu một hơi, gào thét: "Hãy để tổng bộ phóng Chúc Long!

Tôi muốn cùng con cương thi này chôn vùi tại Côn Luân!" Ông tuyệt đối không thể để Lý Dịch sống!

Chương 271

Nếu không, ông sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của nhân tộc, bị vĩnh viễn đóng đinh trên cột sỉ nhục!

"Vâng!" Thuộc hạ khó khăn nuốt nước bọt, kiên định nói.

Ai cũng không muốn chết.

Nhưng, họ phải hy sinh.

Tổng bộ bộ trưởng nghe An Lan trả lời xong, liền vội vàng nói với một vị trưởng lão bộ phận kỹ thuật: "Trần lão, Chúc Long cần bao lâu nữa mới đến Côn Luân?" Trần lão nhìn bức ảnh trước mặt mình, tâm tư phức tạp.

Đó là một con mắt thẳng đứng, giống hệt trên bản đồ vệ tinh.

Chỉ là thiếu bối cảnh, trông có vẻ tái nhợt, không có cảm giác áp bách quá lớn.

Đây chính là bức ảnh đồ án hài cốt cổ thần.

Trên bức ảnh, cạnh con mắt thẳng đứng là vài hàng chữ nhỏ.

Cửu Thái Âm, Hắc Nhật Huyết Nguyệt!

Mạt Pháp Băng Phôi, Thiên Đạo Tân Sinh!

Thi Vương Hàng Thế, Vạn Quỷ Lai Triều!

Long Nha Phá Kiếp, Tam Túc Đỉnh Lập!

Câu đầu tiên thực ra nói về thời gian, nhưng ngày trong lời tiên tri lại là một tuần sau.

Thời gian đã bị đẩy nhanh!

Điều này không nghi ngờ gì là biến số lớn nhất.

Trần lão vẫn luôn là phe diệt thi kiên định, muốn giáng đòn nặng nề nhất cho con cương thi đó khi nó còn yếu.

Tuy nhiên, ông chỉ là một người làm kỹ thuật.

Quyền quyết sách vẫn luôn nằm trong tay An Lan và những người khác.

Ông tự nhiên không thể can thiệp.

Chỉ có thể cầu nguyện mọi sự thuận lợi.

Nhưng, không ngờ ngày sử dụng Chúc Long lại đến nhanh như vậy.

"Chúc Long đã sớm chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng!" "Theo tốc độ của Chúc Long, ba mươi giây là có thể đến Côn Luân!" Nghe giọng nói kiên định của Trần lão, tổng bộ bộ trưởng thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí trang nghiêm: "Lập tức phóng!" "Vâng!" Bộ phận kỹ thuật nhập mật mã mà An Lan gửi đến.

Ngoài không gian, vệ tinh chở Chúc Long nhanh chóng mở ra một vết nứt khổng lồ.

Một thanh kim loại đen kịt dưới sự đẩy của tên lửa nhỏ, với gia tốc kinh khủng lao thẳng vào tầng khí quyển!

Tất cả mọi người ở tổng bộ Trấn Quỷ Ti đều chăm chú nhìn màn hình, dưới sự dõi theo của họ, Chúc Long nhẹ nhàng tiến vào tầng bình lưu.

Côn Luân.

Lý Dịch và những người khác vẫn không biết nơi đây sắp sửa phải chịu đòn hủy diệt.

Giang Thần cười điên dại: "Chết đi!" Lý Dịch nhìn Giang Thần đang cười điên dại, nhàn nhạt nói: "Cười vui vẻ như vậy, không sợ

trên trời rơi đồ vật xuống đập chết ngươi sao!" Giang Thần cho rằng Lý Dịch chỉ đang khẩu chiến, không để ý quá nhiều.

Dồn toàn thân sức mạnh vào Huyết Ma Cốt Thương, đột nhiên ném ra.

Mục tiêu chính là trái tim của Lý Dịch!

Trong lòng Lý Dịch cảnh báo lớn, luôn cảm thấy có một loại uy hiếp khổng lồ đang không ngừng áp sát.

Nguồn gốc không phải Giang Thần, mà là từ trên không trung!

Lý Dịch ngẩng đầu, liền thấy một vệt lửa yếu ớt đang từ trên trời rơi xuống.

Sao băng?

Hay là thiên thạch?

Lý Dịch liếm môi khô khốc, chăm chú nhìn vệt lửa kia.

Trái tim không ngừng đập điên cuồng.

Đông đông đông!!!

Lý Dịch kìm nén sự sợ hãi trong lòng, trầm giọng nói: "Hệ thống!

Sử dụng thẻ triệu hồi nhân vật thế giới ảo!" 【Ting!

Bắt đầu triệu hồi!】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang vọng trong thế giới tinh thần của Lý Dịch, một màn hình hư ảo xuất hiện trước linh hồn Lý Dịch.

Vô số hư ảnh không ngừng lóe lên, kim chỉ vận mệnh chậm rãi di chuyển. .....

Tuy những hư ảnh này lóe lên rất nhanh, nhưng thị giác động của Lý Dịch rất mạnh, rất dễ dàng bắt được thông tin của chúng.

Những người này hoặc mạnh hoặc yếu.

Nhưng, tên thật của họ không nghi ngờ gì là vô cùng nổi tiếng.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Âm Thiên Tử, Đế Thích Thiên, Thấp Bà, Vũ Trí Ba, Nhất Hộ, Kim Mộc, Kỳ Ngọc. .....

Chúng đến từ các thế giới ảo lớn, dưới sự áp chế của quy tắc Mạt Pháp, đang ở trạng thái như thật như ảo.

Rất nhanh, kim chỉ vận mệnh dừng lại, khi Lý Dịch nhìn thấy nhân vật trên thẻ bài, ánh mắt hơi kỳ lạ.

Artoria, tên của cô ấy.

Mặc giáp trụ tinh xảo màu tím đen, tay cầm Thệ Ước Chi Kiếm, trên gương mặt tuyệt mỹ toát lên vẻ lạnh lùng lý trí, chỉ đứng yên thôi đã đủ mang lại cảm giác áp bách cực lớn cho người khác.

Hắc Hóa Arthur King!【Ting!

Phát hiện nhân vật này có thực lực quá yếu trong thế giới này, đã cường hóa gấp mười lần!】 Giọng nói của hệ thống vừa dứt, màu đen trên người Artoria được triệu hồi càng thêm đậm đặc.

Khí tức Đẳng Vân Cảnh trung kỳ tức thì quét ngang toàn trường!

“Giết Giang Thần!” Lý Dịch ra lệnh.

“Vâng!” Artoria giọng lạnh lùng, tựa như một cỗ máy giết chóc không có tình cảm.

Thanh đại kiếm màu đen lóe lên ánh sáng chói mắt, dưới sự điều khiển của cô ấy xông về phía Giang Thần.

Thanh đại kiếm màu đen này dường như có thể chém nát mọi thứ, mang theo khí tức hủy diệt.

Giang Thần tay cầm trường kiếm nghênh đón.

Oanh long một tiếng.

Hai thanh kiếm va chạm mạnh vào nhau.

Artoria tay nắm trường kiếm, thân thể không hề lay động, mà cả người Giang Thần lại bay lên, đập mạnh xuống đất.

"Làm sao có thể!" Giang Thần mặt đầy khó tin, nhìn chằm chằm Lý Dịch, sắc mặt xám ngắt: "Ngươi lại vẫn còn át chủ bài?" Giang Thần không nhìn thấy, khi Artoria vung trường kiếm tấn công, giữa trán Lý Dịch, một luồng kim mang lóe lên, sau đó kim quang tiêu tán, biến thành ngọn lửa vô tận.

Artoria là thể năng lượng thuộc tính hỏa, nhưng ngọn lửa này lại là một tồn tại kinh khủng hơn lửa của cô ấy, ngay cả thánh nhân bị nhiễm phải, e rằng cũng lành ít dữ nhiều, ngay cả thánh nhân cũng khó thoát khỏi cái chết.

"Tôi có át chủ bài gì không quan trọng, quan trọng là, ngươi sẽ chết dưới tay tôi!" Lý Dịch nhàn nhạt nói.

Artoria mạnh mẽ vung cánh tay về phía trước, đại kiếm màu đen bùng phát ra kiếm quang chói lòa, hung hăng đâm về phía Giang Thần.

"Không hay rồi!" Giang Thần cảm nhận được uy năng kinh khủng mà thanh đại kiếm màu đen mang theo, trong lòng thầm kêu không ổn, lập tức rút lui.

Chương 272

Đáng tiếc, hắn đã bị Artoria khóa chặt, căn bản không có cách nào chạy thoát.

Thanh đại kiếm màu đen mạnh mẽ xuyên thủng trái tim Giang Thần, máu đen phun xối xả, để lại trên người Giang Thần một vết thương ghê rợn.

"A!" Giang Thần đau đớn kêu lên một tiếng, gương mặt dữ tợn nhìn Artoria: "Tên khốn đáng chết!

Dám làm bị thương ta?!

Ngươi biết ta là ai không?

Ta là ma thần thượng vị đầu tiên thoát ra từ Thiên Uyên Đế Diện!

Ngươi có tin không, đến ngày thần quốc của bản tọa giáng lâm, chính là lúc ngươi quỳ dưới chân bản tọa khóc lóc thảm thiết!" Artoria không nói lời nào, thanh đại kiếm màu đen trong tay vung lên, áp chế Giang Thần đến chết.

Giang Thần tuy miệng lưỡi có thắng.

Nhưng về mặt thực chiến sao có thể là đối thủ của Artoria?

Artoria dường như có thể không ngừng phóng ra kiếm khí năng lượng cuồng bạo, kiếm mang màu đen quét ngang, chém Giang Thần trực tiếp thành hai nửa!

Giang Thần không hổ là âm dương ma thần, lại biến thành hai đạo thân thể tàn phá chạy trốn về phía đông và tây.

Artoria không chút do dự, trực tiếp truy kích!

Đúng lúc này, một tia kiếm ý cực hạn xuyên phá bầu trời, hung

hăng đâm trúng trái tim Lý Dịch!

Diệp Thiên đã ra tay!

Giang Thần nhìn thấy cảnh này, cười điên dại: "Hay!

Diệp Thiên!

Ngươi làm tốt lắm!" Nhưng, rất nhanh, nụ cười của hắn đông cứng lại.

Bởi vì trước ngực Lý Dịch lại là một đoạn xương ngón tay!

Mềm mại như ngọc, tựa như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất thế gian.

Nó tự nhiên chặn đứng mũi kiếm của Diệp Thiên, khó có thể tiến thêm một tấc.

Lúc này, trong mắt Giang Thần và Diệp Thiên lại hiện lên vẻ đáng ghét, xấu xí, chướng mắt!

Diệp Thiên cười thảm: "Không ngờ ngươi lại có loại cấm kỵ chi vật này, lần này bản tọa thua rồi!" Hắn vẫn luôn chờ đợi một cơ hội, muốn giết Lý Dịch để đoạt lấy Thiên Hận.

Nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn công cốc!

Giọng Diệp Thiên đột nhiên cao vút, gào thét: "Nhưng, Diệp Thần ngươi đừng tưởng ngươi đã thắng!" "Cửu vi cực số, phá cực sinh biến!

Kiếp sau ta nhất định sẽ chém ngươi!" Lý Dịch thương hại liếc nhìn Diệp Thiên, bình tĩnh nói: "Đại Đạo tranh phong, duy Trẫm độc tôn!

Dù ngươi có trùng sinh bao nhiêu lần, vẫn chỉ có thể bị Trẫm trấn sát!" Ánh mắt Diệp Thiên lạnh băng, cười lạnh một tiếng: "Vậy thì để ta xem, có phải như ngươi nói không!" Nói rồi, liền một chưởng đập

nát đầu của chính mình!

Giang Thần tuyệt vọng.

Hắn đã thua hoàn toàn!

Bây giờ, hắn chỉ có thể hy vọng mình có thể thoát khỏi sự truy sát của Artoria.

Ánh mắt Hắc Thiên Đạo sùng bái nhìn Lý Dịch.

Không hổ là người tạo ra cô ấy, át chủ bài tầng tầng lớp lớp, cứng rắn giữa mặt nhiều đại năng thượng cổ vẫn mở ra một con đường chiến thắng!

Bây giờ, chỉ cần hoàn thành một trăm phần trăm tiến độ Khủng bố phục tô, cô ấy liền có thể thay thế Thiên Đạo Mạt Pháp, mở ra Hắc Kỷ Nguyên của mình!

Lý Dịch vốn đại thắng toàn diện lại không có nhiều hỉ duyệt.

Luôn có một cảm giác nguy cơ nặng nề vương vấn trong lòng hắn.

Ngẩng nhìn bầu trời, vệt lửa kia càng lúc càng rực rỡ, càng lúc càng gần!

Tiến độ Khủng bố phục tô đã bước vào đếm ngược: chín mươi lăm phần trăm, chín mươi sáu phần trăm.....

Chỉ cần cho hắn mười giây nữa là đủ rồi.

Khi Lý Dịch đang đếm ngược.

Tổng bộ Trấn Quỷ Ti ở Đế Kinh cũng bước vào đếm ngược Chúc Long bùng nổ!

"Mười!

Chín!

Tám!....." Người của bộ phận kỹ thuật đều vô cùng hưng phấn, vì

họ sắp chứng kiến lịch sử!

Chúc Long!

Vũ khí tối thượng đại diện cho trình độ khoa học kỹ thuật cao nhất của nhân loại sắp sửa đồ sát Thi Vương!【Ting!

Cảnh báo!

Có nguồn năng lượng mạnh mẽ đang tiếp cận, xin Chủ nhân nhanh chóng thoát ly!】 Lý Dịch lập tức phản ứng, gầm lên với Trương Vô Nhiễm và những người khác: "Mau trở về mộ!" "Artoria, lại đây giúp tôi xé rách ràng buộc của Thiên Chi Ngân!" Artoria lập tức từ bỏ truy sát Giang Thần, tay cầm Hắc Hóa Thệ Ước Chi Kiếm bay vút lên trời.

Hắc Hóa Thệ Ước Chi Kiếm tản phát ra sát khí kinh khủng vô cùng, dường như có thể nuốt chửng trời đất!

Một kiếm đâm ra, không khí chấn động, phát ra tiếng nổ siêu thanh chói tai!

Lý Dịch dồn toàn thân sức lực, 《Dịch Thiên Đế Kinh》 vận chuyển điên cuồng, gân cốt tề minh, tựa như hổ gầm rồng rống!

Trương Vô Nhiễm và những người khác tuy không biết Lý Dịch tại sao lại muốn họ quay về mộ, nhưng họ vẫn luôn nghe lời Lý Dịch, nên trực tiếp quay về mộ.

Còn Giang Thần thì một đầu mờ mịt, tuy nhiên Artoria không truy sát hắn ngược lại là chuyện tốt.

Lý Dịch liều mạng giãy dụa, những lớp vảy bị xé toạc khỏi cơ thể mắc kẹt trong xiềng xích của Thiên Chi Ngân, máu sền sệt như dầu đổ ra, trong nháy mắt tựa như mưa đen trời khóc.

Cảm giác áp bách khiến người ta sợ hãi kia càng lúc càng mãnh

liệt, gần như sắp xé nát hệ thần kinh của Lý Dịch!

“Artoria!

Chém đứt Thiên Chi Ngân!!!” Lý Dịch gào thét, đôi cánh rồng dài phía sau điên cuồng vặn vẹo, như hai thanh trường đao sắc bén!

Sắc mặt Artoria lạnh lùng, Hắc Sắc Thệ Ước Chi Kiếm bùng cháy dữ dội, kiếm mang đen kịt lóe sáng đêm tối!

Oanh!!!

Dưới ánh mắt kinh hoàng của An Lan và những người khác, thanh Thệ Ước Chi Kiếm đã được hệ thống cường hóa cứng rắn xé rách Thiên Chi Ngân, giải cứu thân thể tàn phá của Lý Dịch ra!

Lý Dịch gầm nhẹ: “Về mộ!” Giọng Lý Dịch rất yếu ớt.

Cưỡng ép thoát khỏi Thiên Chi Ngân, kết thúc Khủng bố phục tô, đã mang lại cho hắn vết thương cực lớn.

Nhưng, hắn phải kết thúc.

Nếu không đợi ánh lửa trên bầu trời giáng xuống, dù có mở ra thời đại Khủng bố, cũng chẳng liên quan gì đến Lý Dịch!

Hắn sẽ trở thành tế phẩm của thời đại này!

Artoria cõng Lý Dịch mềm nhũn, nhanh chóng bay về phía Dịch Thiên Đế Mộ.

Rất nhanh, cả hai liền tiến vào Dịch Thiên Đế Mộ.

Lý Dịch trực tiếp phát động U Linh Mộ Chi Dạ!

An Lan nhìn thấy cảnh này, ánh mắt kinh hãi.

Ông thực sự không ngờ Lý Dịch lại ngoan độc đến thế, cứng rắn xé rách bản thân, từ đó kết thúc Khủng bố phục tô.

Nhưng, điều càng khiến An Lan kinh ngạc hơn là tại sao Lý Dịch

lại phải làm như vậy?

Chương 273

Chẳng lẽ hắn biết Chúc Long đang giáng xuống?

An Lan lập tức đưa ra quyết định: "Gửi tin tức về tổng bộ, điều chỉnh lại phạm vi giáng xuống của Chúc Long, nhất định phải khiến khu vực nổ hạt nhân cốt lõi bao phủ Thi Vương!" "Vâng!" Thuộc hạ ngắn gọn đáp.

Tổng bộ rất nhanh nhận được tin tức từ An Lan gửi tới.

Trần lão nhìn Chúc Long sắp phát nổ, trầm giọng nói: "Để đề phòng trường hợp thiết bị điện tử mất tác dụng, một trong những phương thức kích nổ của Chúc Long là phản ứng đốt cháy nguyên thủy!" "Vì vậy, nó không thể thay đổi phạm vi nổ thông qua thao tác từ xa." "Thậm chí, vì không phận trên Côn Luân có thể cách ly thiết bị điện tử, nên Chúc Long không thể tiến hành điều chỉnh hướng tinh tế trên không trung, phạm vi tấn công của nó cũng không đủ chính xác." An Lan không hiểu sao, trong lòng luôn có cảm giác bất an.

Lời Trần lão vừa dứt, Chúc Long đã đến Côn Luân và tức thì phát nổ!

Chúc Long.

Thần núi Chung Sơn, tên là Chúc Âm, mắt mở là ngày, mắt nhắm là đêm, thổi là đông, hô là hạ, không uống, không ăn, không thở, hơi thở chính là gió.

Khi nó phát nổ, tất cả mọi người của Trấn Quỷ Ti giám sát Côn Luân qua vệ tinh đều không khỏi nhớ lại đoạn văn này!

Thì ra.

Thần thú mà người xưa nói không hoàn toàn là tưởng tượng.

Ánh sáng cực hạn bùng nổ mặt đất, xé rách đêm tối, trong khoảnh khắc cả Côn Luân còn sáng hơn ban ngày!

Ánh sáng chói mắt kia tức thì đốt cháy võng mạc của An Lan và những người khác, khiến họ rơi vào bóng tối vĩnh cửu.

Nhiệt độ trung tâm của nó vượt xa lõi Mặt Trời, trực tiếp thăng hoa núi tuyết Côn Luân.

Nước hồ Âm Dương Hồ bị bốc hơi thành hơi nước, khói trắng lan tỏa, sóng xung kích sau đó thì lại cắt ngang đám khói này.

Sức mạnh cường đại quét ngang tất cả, Giang Thần, An Lan và những người khác còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp bị năng lượng kinh khủng này thăng hoa thành khí thái!

Lý Dịch tuy đã phát động U Linh Mộ Chi Dạ trước, nhưng bức xạ hạt nhân kinh khủng đó dưới tác dụng của sóng xung kích, trong khoảng cách ngắn lại vượt xa tốc độ của U Linh Mộ Chi Dạ.

Trong vỏn vẹn 0,3 giây, toàn bộ Dịch Thiên Đế Mộ tràn ngập dưới bức xạ hạt nhân nồng độ cao.

Điều chí mạng nhất vẫn là trong đó mang theo một chút bột răng Chúc Long yếu ớt!

Tuy số lượng cực ít, nhưng đối với những quỷ dị như họ lại có tính phá hoại chí mạng.

Làn da Trương Vô Nhiễm vốn trắng nõn không tì vết như ngọc dương bắt đầu hoại tử, những vết thi ban màu xanh lục thối rữa không ngừng lan rộng, trông ghê rợn đến kinh hãi.

Thi thủy màu đen và mủ máu vàng trắng lẫn lộn, hội tụ vào nhau.

Thi Yêu Hổ Phong, Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ và những quyến sủng khác thì rơi vào trạng thái cuồng loạn, không ngừng vặn vẹo thân thể,

gào thét liều mạng, muốn phát tiết nỗi đau đớn thể xác.

Lại có những kẻ không chịu nổi, thân thể trực tiếp nổ tung, máu thịt văng tung tóe!

Thân thể Hắc Thiên Đạo không ngừng run rẩy, từng vết nứt khó tả bò khắp thân thể cô ấy, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ bị va đập phá hoại!

"Khái khái khái!!!" Lý Dịch ho kịch liệt, vảy không ngừng bong ra, máu đen vàng không ngừng chảy ra.

Với cơ thể cường tráng của Lý Dịch, thông thường mà nói, vết thương do thoát khỏi Thiên Chi Ngân gây ra, hẳn không cần bao lâu sẽ có thể lành lại.

Nhưng dưới bức xạ của Chúc Long này, khả năng tự lành bị hạn chế rất nhiều, những vết thương chi chít đang không ngừng lan rộng.

Lý Dịch chỉ có thể liều mạng vận chuyển 《Dịch Thiên Đế Kinh》, muốn ức chế trạng thái tồi tệ này.

Nhưng, trước mắt hắn không ngừng tối sầm, ý thức cuối cùng cũng tán loạn, nặng nề ngã xuống đất.

Thiên Uyên Địa Diện không ngừng chấn động, xuất hiện một vết nứt khó có thể phát hiện.

Ba đạo khí tức huyền ảo từ đó thoát ra ngoài. .....

Ngày này định sẵn là một ngày khó quên đối với thế giới này!

Chúc Long và sự phục tô kinh khủng còn dang dở đã mang lại ảnh hưởng đủ để thay đổi lịch sử thế giới này.

Trên ba điều chủ long mạch.

Những quỷ dị đang trên đường hành hương đến Côn Luân đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, nỗi bi thương nặng nề tràn ngập

trong lòng chúng, khiến chúng không hẹn mà cùng dừng bước.

Không khí trên ba con đường này áp bức đến đáng sợ, âm khí nồng đặc như thực chất, lạnh thấu xương!

Một con phi đầu quỷ cấp độ Hồng Lệ Quỷ nhìn màn sương đen đã dừng lại, khàn giọng nói: "Vương.....

đã ngã xuống rồi!" Tổng bộ Trấn Quỷ Ti Đế Kinh.

Sau khi Chúc Long phát nổ, những người vốn hưng phấn trong lòng giờ chỉ còn lại bi ai và hoang mang, cùng với nỗi sợ hãi sâu sắc.

Bởi vì sức mạnh mà Chúc Long phát ra quá kinh khủng!

Trong vòng chín trăm km, trực tiếp biến thành khu vực cấm sự sống!

Trong vòng một nghìn bảy trăm km, tuyệt đại đa số sinh vật đã chết, một số ít còn sống sót thì bị biến đổi gen do bức xạ hạt nhân.

Đỉnh Châu Mục Lãng Mã bị cắt đi hai mươi phần trăm.

Cả mảng kiến tạo châu Á dịch chuyển bảy centimet về phía đông!

Hơn ba mươi triệu người chết dưới Chúc Long!

Những con số này không chỉ là con số!

Mà là hiện thực lạnh lẽo.

Trần Chung, bộ trưởng tổng bộ, còn có những lo lắng sâu xa hơn.

An Lan, Bạch Hoàng đều chết dưới Chúc Long, Thập Phương Trảm Quỷ Sứ đã có ba vị hy sinh!

Bảy vị còn lại hoặc là trấn thủ ở cấm địa, hoặc là đang ngủ đông.

Dưới Thập Phương Trảm Quỷ Sứ, là ba mươi vị Trấn Quỷ Sứ đặc cấp.

Một phần đi theo An Lan chết ở Côn Luân.

Một phần chết dưới móng vuốt của con trai Ứng Long.

Bây giờ chỉ còn lại chín vị.

Sức mạnh cốt lõi của Trấn Quỷ Ti đã mất đi quá nửa.

Hiện tại, những quỷ dị kia đang tụ tập trên ba đại chủ long mạch, Thi Vương đã chết, vạn quỷ vô chủ, tất nhiên sẽ tàn sát nhân loại.

Tất cả những điều này đều cần nhân lực để duy trì hòa bình.

Trần Chung cười khổ một tiếng, ánh mắt dần trở nên sắc bén, ra lệnh: "Phái tất cả Trấn Quỷ Sứ cấp ba trở lên đến chủ long mạch để tiêu diệt quỷ dị!

Hãy nhớ, mọi việc đều phải lấy việc giảm thiểu tình hình xuống mức thấp nhất làm mục tiêu cao nhất!" "Vâng!" Bên cạnh Trần Chung, một đạo hư ảnh phiêu diêu không ngừng lóe lên, giọng nói phiêu hốt bất định.

"Là anh ta?" Có một Trấn Quỷ Sứ cấp một nhận ra đạo hư ảnh này, nội tâm chấn động không thôi.

Đạo hư ảnh này là một tồn tại khá đặc biệt trong Trấn Quỷ Sứ.

Thực lực cực mạnh, có thể sánh ngang với Trấn Quỷ Sứ đặc cấp!

Từng chém giết một con quỷ hai đầu biến dị cấp độ Hồng Lệ Quỷ, giải cứu hàng chục triệu người dân thành phố U Đô, uy chấn một phương!

Nhưng anh ta từ trước đến nay chưa bao giờ lộ diện, vẫn luôn chỉ nghe lệnh Trần Chung.

Theo lý mà nói đây là chuyện rất bất thường, Trấn Quỷ Sứ đặc cấp, với tư cách là tồn tại chỉ thấp hơn Ti chủ và Thập Phương Trảm Quỷ Sứ.

Về quyền hạn chức vụ ngang cấp với bộ trưởng tổng bộ!

Nhưng người này lại cam tâm tình nguyện làm việc dưới trướng Trần Chung, điều này thực sự khiến người ta khó hiểu.

Tuy nhiên, họ lại không ngờ, Trần Chung lại phái vị này ra, hẳn là lần này sự việc thực sự quá khó giải quyết rồi.

Trần Chung thấy hư ảnh rời đi, bắt đầu bố trí một loạt biện pháp.

Chương 274

Hiện tại thực lực Trấn Quỷ Ti đã suy yếu rất nhiều, uy hiếp lực không còn như trước.

Tám đại đạo mộ thế gia nam bắc, Long Hổ Sơn, Võ Đang, Tiểu Linh Sơn Tự và các thế lực lớn khác vì mâu thuẫn sâu sắc với Trấn Quỷ Ti, đã sớm không còn qua lại.

Ngay cả bây giờ Khủng bố phục tô, khả năng hợp tác của họ vẫn cực kỳ thấp.

Vì vậy, lần này thanh lý quỷ dị họ không có quá nhiều sự giúp đỡ.

Toàn bộ Trấn Quỷ Ti dưới sự lãnh đạo của Trần Chung bắt đầu vận hành tốc độ cao, xử lý có trật tự các sự kiện quỷ dị xuất hiện ở khắp nơi.

Đương nhiên, đối với họ mà nói, điều thực sự cấp bách còn có một chuyện!

Đó chính là ngũ thải hà quang đột nhiên xuất hiện ở Đông Hải.

Mặc dù Khủng bố phục tô bị gián đoạn, nhưng đạo hà quang rực rỡ này vẫn bùng phát ra, một trang sách cổ cũ kỹ úa vàng chậm rãi mở ra, phía trên chễm chệ bốn chữ lớn: Hán Quang Đế Mộ!

Không biết có phải là ngẫu nhiên hay không, vị trí của Hán Quang Đế Mộ vừa hay là nơi đầu rồng của trung long mạch chỉ thẳng về phía Đông Hải.

Đông Hải vào thời thượng cổ vốn là nơi tu luyện của tiên gia, Bồng Lai Tiên Đảo tương truyền cũng ở đây.

Mà nơi ngũ thải hà quang này xuất hiện lại chính là Hán Quang Đế Chi Mộ!

Điều này khiến tất cả mọi người trong Trấn Quỷ Ti đều cảm thấy một tia không hiểu và hoang mang.

Hán Quang Đế tuy là một minh quân, nhưng với tiên gia lẽ ra không nên có quá nhiều liên quan.

Nhưng bất kể thế nào, ngôi cổ mộ này là ngôi mộ đầu tiên xuất hiện sau Khủng bố phục tô, đáng để họ coi trọng.

Đương nhiên.

Ngoài ngôi cổ mộ này, bên Côn Luân vốn cũng có một ngôi cổ mộ cùng lúc hiện thế, chỉ là dưới Chúc Long, ngôi cổ mộ đó dường như không còn tin tức gì nữa.

Cộng thêm Côn Luân hiện tại là khu vực cấm sự sống, dưới bức xạ chí tử, ai dám đặt chân đến?

Vì vậy, họ chỉ có thể đặt ánh mắt vào Đông Hải.

Để ngăn chặn những kẻ có ý đồ xấu tiến vào, họ bắt đầu phong tỏa thông tin về Hán Quang Đế Mộ.

Nhưng.

Trong thời đại mạng lưới phát triển như ngày nay, tin tức Hán Quang Đế Mộ xuất hiện như mọc cánh, nhanh chóng lan truyền khắp Huyền Quốc, thậm chí ngay cả nước ngoài cũng biết.

Trên mạng bàn tán xôn xao, rất nhiều người đều muốn đi máy bay đến tận nơi để chứng kiến cảnh tượng ngũ thải hà quang rực rỡ kia.【Mẹ nó, tôi đến Đông Hải du lịch, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng thần dị như vậy!

Biết đâu vận may cả đời tôi đã dùng hết vào việc này rồi!】【Anh ở trên lầu, tôi nghe nói bên Đông Hải bị không ít quỷ dị Anh Hoa Quốc xâm nhập vào, buổi tối cẩn thận bị những quỷ dị đó ăn thịt

đấy!】【Yên tâm, chủ lầu đi vào buổi trưa!】【Hán Quang Đế Lưu Tú trỗi dậy trong loạn thế cuối Tân Mãng, tiêu diệt cát cứ, khôi phục Hán thất, đề xướng Nho học, không giết công thần, có thể nói là một đời minh quân!】【Lăng Quang Vũ Đế ở Kinh, tên gọi cũ là Nguyên Lăng, địa phương còn gọi là "Hán Lăng", tục gọi "mộ Lưu Tú", là lăng mộ hợp táng của hoàng đế khai quốc Đông Hán Lưu Tú và Quang Liệt Hoàng Hậu Âm Lệ Hoa, theo chuyên gia nói, lẽ ra phải ở phía nam Đại Hà.

Sao lại xuất hiện ở Đông Hải?】【Có thể Hán Quang Đế Mộ này không phải cùng một mộ với Lăng Quang Vũ Đế!】【Đây là Đế mộ đó!

Tùy tiện lấy ra một món văn vật từ bên trong, đời này cũng không lo ăn mặc!

Nếu tìm được một kiện tiên gia bí bảo từ bên trong, cuộc đời trực tiếp cất cánh luôn chứ!】【Tiên gia bí bảo?

Anh xem tiểu thuyết nhiều quá rồi phải không?】【Phương thức Hán Quang Đế Mộ hiện thế hoa lệ chẳng khác gì cảnh người đắc đạo vũ hóa đăng tiên, bên trong không có bảo vật tiên gia, anh tin không?】【Các anh còn muốn vào Hán Quang Đế Mộ?

Đừng nằm mơ nữa, bên đó đều bị quan phương phong tỏa rồi, nói là khu vực này cực kỳ nguy hiểm, không được lại gần!】【Quan phương đã ra tay rồi, Hán Quang Đế Mộ này e rằng thật sự có chút gì đó!】【Mẹ kiếp, tôi còn tưởng hiệu ứng xuất hiện của Hán Quang Đế Mộ này là kỹ xảo đặc biệt do máy tính tạo ra chứ!

Hóa ra lại là thật!】【Haha, vừa nãy tôi gửi video này cho người nước ngoài, họ trực hô WC!】Sự việc này náo động rất lớn.

Tám đại đạo mộ thế gia tự nhiên cũng biết về Hán Quang Đế Mộ, trong đó, nhà Trương hoạt động tích cực nhất, dường như là vì trong

đó có dấu vết tổ tiên của họ để lại.

Đất tộc Trương, Kỳ Lân Cổ Lâu.

Trương Bách Nhân mở cửa cổ lâu, bước trên một con đường ánh sáng u ám, xuyên qua làn sương lạnh lẽo, chậm rãi đi đến trước một quan tài đá ngọc.

Trên quan tài đá ngọc này khắc rất nhiều hoa văn quỷ dị, nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện những hoa văn này đang kể một câu chuyện.

Trên đại địa u ám hỗn loạn, một con Kỳ Lân bị thương ngửa mặt lên trời gầm thét, trong mắt lửa giận ngút trời, giẫm đạp lên vô số thi thể tà ma, vết thương nứt toác, máu xanh đen chảy ra.

Một người quỳ dưới chân Kỳ Lân, tắm trong máu Kỳ Lân ngước nhìn trời cao, miệng lẩm bẩm, trên mặt lộ ra vẻ thành kính sùng bái, dường như đang cầu nguyện.

Điều này không khỏi khiến người ta nghi hoặc, trên bầu trời rốt cuộc có gì?

Khiến Kỳ Lân phẫn hận đến thế.

Khiến người đàn ông tắm trong máu Kỳ Lân này kính sợ sùng bái đến vậy!

Trương Bách Nhân rất tò mò về chuyện này, nhưng hắn biết, đây đã là một vụ án không đầu không cuối, là bí mật bị chôn vùi trong bụi trần quá khứ.

Kiếp này, hắn vô duyên tìm hiểu.

Thế là, hắn dứt khoát bỏ qua, đặt sự chú ý vào những thứ dễ đạt được hơn.

Ví dụ như..... trường sinh bất lão!

Máu Kỳ Lân có thể làm chậm quá trình lão hóa tế bào cơ thể người

rất nhiều, nhưng máu Kỳ Lân của Trương gia càng ngày càng tạp loạn, người có thể trường sinh ngoài lão tổ được phong ấn trong quan tài đá ngọc ra, chỉ có một người có thể làm được!

Trương Bách Nhân đặt ánh mắt về phía bên cạnh quan tài đá ngọc.

Đó là một huyết trì khổng lồ, trung tâm huyết trì, trên một phiến đá khắc phù văn đặc biệt yên tĩnh nằm một người.

Đó là một trong những bí mật lớn nhất của Trương gia.

Huyết Nô!

Là người có nồng độ máu Kỳ Lân cao nhất trong Trương gia ngoài lão tổ ra!

Và huyết trì này, cũng là để máu Huyết Nô không ngừng tẩm bổ lão tổ, kéo dài sự tử vong của lão tổ.

Dưới quy tắc Mạt Pháp, dù cường đại như lão tổ, cũng không thể không rơi vào trạng thái ngủ đông.

Ánh mắt Trương Bách Nhân u u, nhìn thân ảnh Huyết Nô chậm rãi nói: "Tôi già rồi!" "Hôm nay thức dậy đếm, lại thêm ba sợi tóc bạc!" "Năm tháng không tha người mà!

Lão tổ!" "Tôi cũng muốn trường sinh!

Máu Huyết Nô này ngài đã dùng quá nhiều rồi, cũng nên để hậu bối hưởng thụ một chút!" Nói rồi, liền bước nhanh, bước trên bậc đá đi đến trước Huyết Nô.

Đây là lần đầu tiên hắn quan sát Huyết Nô gần như vậy.

Công cụ trước mắt này quả thật rất tuấn mỹ.

Gương mặt của hắn hoàn hảo như được điêu khắc bởi một bậc thầy, ngũ quan rõ ràng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng như lưỡi dao.

Vì quanh năm không thấy mặt trời, làn da lạnh như tuyết, tựa như ngọc sứ mềm mại cực phẩm.

Trương Bách Nhân cười nhạo một tiếng: "Nếu là trước kia, nhất định sẽ luân làm vật chơi trong lòng các quan lại quý tộc!" Ánh mắt Trương Bách Nhân dần trở nên nóng bỏng, có máu Huyết Nô này, hắn nhất định có thể sống sót đến Khủng bố phục tô, ngày Mạt Pháp giải cấm!

Lần này, tất cả đều tại đám người Trấn Quỷ Ti kia, nếu không Thi Vương đó nhất định có thể thực sự mở ra Khủng bố phục tô.

Với tư chất của hắn, cộng thêm nội tình của Trương gia, truy đuổi thăng long, hùng bá thiên hạ lại có gì khó?

Trương Vô Nhiễm!

Trương Bách Nhân không khỏi nghĩ đến cái tên này, có chút mệt mỏi xoa xoa giữa trán.

Cô ấy e rằng đã chết ở Côn Luân rồi.

Trấn Quỷ Ti đáng chết thật!

Dám ném Chúc Long loại đại sát khí này xuống.

Trương Bách Nhân chậm rãi thở ra một hơi trọc khí, khoái cảm khi có được Huyết Nô cũng giảm đi không ít.

Ra khỏi cổ lâu, Trương Bách Nhân lập tức sắp xếp người chăm sóc tốt nhất cho Huyết Nô, cố gắng để hắn có thể cung cấp thêm máu Kỳ Lân cho mình.

Rất nhanh, Huyết Nô mở mắt, dùng ánh mắt mờ mịt, bối rối đánh giá thế giới xa lạ này.

Chương 275

Hắn thậm chí không biết nói chuyện, càng không có ký ức.

Dường như mắc chứng mất hồn vậy, hoàn toàn là một tờ giấy trắng tinh khôi.

Nhìn Huyết Nô miệng không ngừng phát ra những âm thanh lẩm bẩm không rõ, Trương Bách Nhân cũng không khỏi cảm thấy bi ai cho hắn.

Nhân viên y tế im lặng chăm sóc Huyết Nô, họ rất cẩn thận.

Bởi vì Trương Bách Nhân đặc biệt dặn dò, đây là một công cụ cực kỳ quan trọng.

Rất nhanh, công việc chăm sóc hoàn thành, họ thức thời rời đi.

Bên cạnh Trương Bách Nhân, một người đàn ông trung niên lúc này mới mở miệng: "Đại ca, Huyết Nô là dùng để cung cấp hoạt huyết cho lão tổ, chúng ta tự ý sử dụng có nên không....." "Tôi là gia chủ!" Trương Bách Nhân lạnh lùng nói: "Tôi biết mình đang làm gì!" Người đàn ông trung niên đối diện với ánh mắt lạnh lẽo sát khí của Trương Bách Nhân, lập tức cúi đầu, không dám đối mặt.

Trương Bách Nhân trầm giọng nói: "Trong Hán Quang Đế Mộ có bí bảo mà lão tổ năm xưa cũng muốn tranh giành, chúng ta nhất định phải đoạt lấy!" "Là Đế mộ, trong đó không thể thiếu vật quỷ dị canh giữ, máu Kỳ Lân của Huyết Nô chính là chìa khóa để Trương gia chúng ta mở Đế mộ!" "Đại ca anh minh!" Giọng người đàn ông trung niên lại nhỏ đi một chút.

Trương Bách Nhân phất tay: "Ngươi cứ xuống trước đi, chuẩn bị kỹ càng một chút, lần này Trương gia chúng ta sẽ hạ Hán Quang Đế

Mộ!" "Vâng!" Chờ người đàn ông trung niên rời đi, Trương Bách Nhân nóng lòng rút máu Kỳ Lân từ cơ thể Huyết Nô ra, tiêm vào cơ thể mình.

Rất nhanh, hắn liền cảm thấy một luồng sức mạnh ấm áp lưu chuyển trong cơ thể!

Hắn soi gương, phát hiện vết chân chim trên mặt mình đều mờ đi không ít!

"Tốt!" Trương Bách Nhân cuồng hỉ: "Tốt quá!

Không hổ là Huyết Nô, có hắn ở đây, tôi chí ít có thể sống thêm vài chục năm nữa!" Thế giới bên ngoài.

Ngoài Hán Quang Đế Mộ tạo nên một làn sóng lớn trên Địa Cầu, sự kiện Chúc Long phát nổ cũng là tâm điểm chú ý của các thế lực lớn!

Bởi vì.

Rất nhiều khu vực xung quanh Côn Luân đều chịu đòn hủy diệt!

Thương vong vô số!

Đám mây bức xạ hạt nhân kinh khủng không ngừng khuếch trương, che khuất cả ánh nắng mặt trời, trong vòng một nghìn bảy trăm km, đều ở trong trạng thái tối tăm chết chóc.

Vệ tinh của Phiêu Lượng Quốc giám sát được cảnh này, lập tức gửi lên Bộ phận liên quan PRI khu đặc biệt số 7!

Phản ứng đầu tiên của Phiêu Lượng Quốc là liệu Huyền Quốc có bị người ngoài hành tinh tấn công không, chứ không phải Huyền Quốc tự mình phóng Chúc Long.

Bởi vì uy lực của Chúc Long đã vượt xa phạm trù vũ khí hạt nhân!

Hơn nữa, mặc dù điểm nổ trung tâm nằm trong lãnh thổ Huyền

Quốc, nhưng diện tích ảnh hưởng quá rộng, các khu vực lân cận cũng không tránh khỏi tai họa.

Cộng thêm các video về số lượng lớn quỷ vật xuất hiện trong lãnh thổ Huyền Quốc, khiến Phiêu Lượng Quốc từng nghi ngờ là người ngoài hành tinh đang chuẩn bị chiếm lĩnh hoàn toàn Huyền Quốc.

Thế là, số lượng lớn đặc công của Phiêu Lượng Quốc thâm nhập Huyền Quốc, muốn điều tra sự thật của sự việc này.

Anh Hoa Quốc.

Cao Thiên Nguyên.

Khu vực Xuất Vân.

Các Âm Dương Đại Doãn tụ tập lại một chỗ, triệu tập hội nghị âm dương sư lần này.

Nội dung hội nghị đương nhiên là việc số lượng lớn quỷ dị trong nước Anh Hoa Quốc đã thất thoát sang Huyền Quốc, đây là một sự việc cực kỳ nghiêm trọng.

Bởi vì âm dương sư cần khế ước quỷ vật mới có thể trở nên mạnh hơn, những quỷ vật này đều đi đến Huyền Quốc, đối với các âm dương sư mà nói là một đòn chí mạng.

Điều càng khiến họ hoang mang bất an là, những thức thần mà họ khế ước ở bên ngoài cũng đã đi đến Huyền Quốc!

Sau khi những thức thần này đi đến Huyền Quốc, lại biến mất một cách bí ẩn!

Điều này, càng khiến họ hoảng sợ hơn.

Cổ Thành Huân, Điền Tỉnh Dã Nhã hai vị Âm Dương Đại Doãn này liền tổ chức hội nghị lần này, và liên hợp với các Âm Dương Đại Doãn khác thỉnh cầu vị Đại Âm Dương Sư chí cao kia chỉ thị!

Chỉ là, vị Đại Âm Dương Sư kia vẫn luôn không hồi âm, chắc hẳn vẫn còn đang bế quan.

Cổ Thành Huân nhìn đồng hồ, giọng trầm trọng nói: "Lần này sự việc xảy ra ở Huyền Quốc tuyệt đối không tầm thường, chúng ta phải chuẩn bị trước!" "Theo báo cáo của các điệp viên tiềm phục ở Huyền Quốc, là do một vị Thi Vương giáng thế gây ra!" Điền Tỉnh Dã Nhã lấy ra một xấp tài liệu dày cộp, đặt nó lên bàn gỗ hồng mộc, hai tay khoanh lại đặt dưới cằm, chậm rãi nói: "Thi Vương đã mở ra Khủng bố phục tô ở Long Vương Mạch của Côn Luân, vì vậy những quỷ dị bị ảnh hưởng bởi không khí của Long Vương Mạch đều sẽ đến đó triều bái!" Điền Tỉnh Dã Nhã lấy ra bản đồ, chỉ vào vị trí đầu rồng của trung long mạch, nghiêm túc nói: "Trước đây chúng ta ở đây nhờ tử long mạch, dẫn không khí của Huyền Quốc vào nội bộ Đế quốc, nhờ những không khí này, lô thức thần lúc đó có chất lượng cực tốt!" "Tuy nhiên, phàm là có lợi có hại, những quỷ dị đã nhận được sự ban tặng của không khí đều bị đánh dấu ấn!" "Vì sự kiểm soát của dấu ấn này, nên quỷ vật của Đế quốc mới hàng loạt đi đến Huyền Quốc!" "Thì ra là vậy!" Một lão già tóc bạc phơ, run rẩy, mở tài liệu xem xong, run run nói: "Nếu tôi không đoán sai, việc tử long mạch gần Dịch Thiên Đế Mộ được khôi phục, e rằng cũng không thể thoát khỏi mối liên hệ với Thi Vương này phải không?" "Tôi cũng có suy đoán này!" Điền Tỉnh Dã Nhã gật đầu nói.

Lão già cười ha ha nói: "Thi Vương này có thể phá vỡ quy tắc Mạt Pháp, cứng rắn mở ra Khủng bố phục tô, thực lực của hắn cực mạnh, nếu có thể kéo hắn vào phe Anh Hoa Quốc chúng ta, đối với chúng ta mà nói sẽ là một trợ lực lớn!" "Đáng tiếc là, Thi Vương đã bị Trấn Quỷ Ti tiêu diệt rồi." Điền Tỉnh Dã Nhã u u nói: "Huyền Quốc đã phóng Chúc Long, làm một trận ngọc thạch câu phần!" "Nghe nói, để giết Thi Vương, ngay cả An Lan cũng đã chết dưới Chúc Long!" "Cái

gì?

An Lan chết rồi?!" Những Âm Dương Đại Doãn già nua này đều lộ ra vẻ kinh ngạc, đầy nghi ngờ nhìn Điền Tỉnh Dã Nhã.

Điền Tỉnh Dã Nhã nhún vai: "Đúng vậy!

Anh ta chết rồi!

Kéo theo rất nhiều Trấn Quỷ Sứ đặc cấp cũng chết ở Côn Luân!" "Vì vậy, hiện tại chiến lực cao cấp của Huyền Quốc đang ở thời kỳ yếu kém!" Lão già lên tiếng trước trầm mặc nửa ngày, mới tiêu hóa được tin tức kinh người này.

Ông ta chậm rãi nói: "Sao cậu biết những tin tức này?

Trấn Quỷ Ti kiên cố như bàn thạch, chúng tôi nỗ lực bao năm cũng không thể thâm nhập!

Mà những gì cậu nói bây giờ đều là tuyệt mật!" Điền Tỉnh Dã Nhã cười thần bí: "Đó tự nhiên là bí mật không thể nói!" Những người có mặt đều trầm mặc.

Họ không hề nghi ngờ tính chân thực trong lời Điền Tỉnh Dã Nhã nói, chỉ là Điền Tỉnh Dã Nhã thể hiện quá chói mắt.

Điền Tỉnh Dã Nhã là người trẻ nhất trong số các Âm Dương Đại Doãn có mặt, chưa đầy năm mươi tuổi.

Khuôn mặt như ngọc, phong thái phi phàm.

Ở tuổi này mà đã thành Âm Dương Đại Doãn, quả thực khiến người ta vừa hâm mộ, vừa ghen ghét.

Khiến những lão già hủ lậu kia không khỏi cảm thán, thiên phú như thứ này thật sự khiến người ta bất lực.

Giờ đây, Điền Tỉnh Dã Nhã còn có thể thâm nhập vào cả Trấn Quỷ Ti, đủ thấy năng lực của anh ta mạnh đến mức nào.

Điều này thực sự khiến những người có mặt cảm thấy khó chịu.

Cổ Thành Huân cũng kinh ngạc nhìn Điền Tỉnh Dã Nhã.

Cổ Thành Huân có vẻ ngoài yêu diễm tuấn mỹ, dù là đàn ông nhưng lại đẹp đến mức khiến phụ nữ cũng phải tự ti xấu hổ.

Giọng nói mềm mại ngọt ngào, nhẹ nhàng đến mức khiến người ta ngứa ngáy trong lòng: "Dã Nhã quân đừng giấu giếm làm gì nữa, mau nói cho chúng tôi biết đi mà!" Điền Tỉnh Dã Nhã mím chặt môi, chỉ cảm thấy Cổ Thành Huân này tuyệt đối là một yêu tinh!

Nhưng nghĩ đến tuổi tác của Cổ Thành Huân, cũng như việc anh ta dùng da thiếu nữ để bảo dưỡng khuôn mặt kiều diễm kia, anh ta liền mất hết hứng thú, chỉ còn lại sự rợn người.

Điền Tỉnh Dã Nhã chuyển chủ đề: "Ở Biển Đông xuất hiện một lăng mộ, tên là Lăng mộ Hán Quang!" "Lăng mộ này có lẽ là lăng mộ do tiên gia và đế vương giao lưu để lại, bên trong nhất định có phương pháp tu tiên!" "Nếu có thể tiến vào lăng mộ, có được bí bảo tiên gia, đối với chúng ta sẽ là một đại may mắn!" "Đủ để xóa bỏ ảnh hưởng của việc số lượng lớn quỷ vật bị thất lạc!" "Được!" Lăng mộ Hán Quang này không phải là bí mật gì, những người có mặt đều đã từng nghe nói.

Cổ Thành Hổ cười mị mị nói: "Dã Nhã quân, chi bằng lần này để hai chúng ta cùng đi?" Điền Tỉnh Dã Nhã gật đầu: "Được!" U Đô Thị.

Lúc này, U Đô Thị đang trong một trận đại kiếp!

Mặc dù chính quyền đã thực hiện lệnh giới nghiêm, nhưng là một thành phố không ngủ, rất nhiều thanh niên có thói quen đêm khuya không về nhà tự nhiên sẽ không ngoan ngoãn nghe lời ở nhà, mà là đi đến các câu lạc bộ tư nhân để ăn chơi nhảy múa thâu đêm!

Khu Tây U Đô Thị.

Đây là nơi vui chơi cuối tuần của các công tử nhà giàu.

Hôm nay, họ đã tìm thấy một con mồi khá thú vị.

Đó là một cô gái xinh đẹp, sinh viên ưu tú của một trường đại học danh tiếng, mang đậm khí chất thư sinh, toát ra sức hút trí tuệ.

Lý Khuyết liếm liếm đôi môi khô khốc, khó khăn nuốt nước bọt.

Từ khi cô gái này bước vào, mắt anh ta đã dính chặt vào người cô.

Làn da trắng nõn như tuyết, đôi môi đỏ mọng kiều diễm, đôi mắt trong veo như nước, tất cả đều thật hoàn hảo!

“Anh Lý!

Em gái này không tệ chứ?” Trần Bằng, bạn bè của Lý Khuyết, cười hắc hắc, vẻ mặt dâm đãng.

Lý Khuyết gật đầu mạnh: “Cô ấy, tôi muốn!” Trần Bằng nhún vai, tiếc nuối nói: “Tiếc là không có cơ hội!

Cô ấy là do Trần Phong dẫn đến!” “Trần Phong của Trần gia chính thống?” Lý Khuyết cũng lăn lộn trong giới nên tự nhiên đã nghe nói đến cái tên Trần Phong.

Chương 276

Khác với những công tử nhà giàu chỉ biết giao lưu để duy trì quan hệ giữa các gia tộc như bọn họ, Trần Phong là thiếu chủ của Trần gia!

Thân phận thiếu chủ, mỗi gia tộc chỉ có một, và chỉ có thể có một.

Anh ta đại diện cho gia chủ Trần gia tương lai!

Nếu là phụ nữ do Trần Phong dẫn đến, vậy thì chỉ có thể từ bỏ.

Tuy nhiên.

Lý Khuyết hơi khó hiểu nói: "Trần Phong là thiên chi kiêu tử như vậy chắc sẽ không tham gia mấy buổi tiệc nhỏ của chúng ta chứ?" Lý Khuyết tự biết mình, bọn họ và Trần Phong không phải người cùng một giới.

Đối phương đột nhiên xuất hiện trong vũ hội do bọn họ tổ chức, tuyệt đối có nguyên nhân khác thường.

Mặc dù Lý Khuyết và những người khác bị loại khỏi vòng quyền lực gia tộc, nhưng không có nghĩa là họ ngu ngốc.

Chỉ là không đủ xuất sắc mà thôi.

Trần Bằng nhún vai: "Không rõ, chuyện này tôi sao có thể biết nguyên nhân?

Có lẽ Trần Phong muốn buông thả một chút cũng không chừng." Rất nhanh, bọn họ liền biết nguyên nhân là gì.

Côn Luân.

Dịch Thiên Đế Mộ.

Bức xạ trắng xóa nồng đậm không ngừng lan tràn, dần dần kéo

dài ra những quầng sáng lốm đốm màu xanh lá cây u ám.

Mặc dù đã thoát khỏi vùng bức xạ nặng, nhưng vì nơi đây từng là khu vực bị quét qua bởi tâm chấn vụ nổ Chúc Long, nên bức xạ còn sót lại vẫn vượt quá tiêu chuẩn, mang tính chất gây chết người cực mạnh.

Khuôn mặt tinh xảo của Artoria vẫn lạnh lùng, nhưng đôi mắt màu tím cao quý lạnh lùng kia lại gợn sóng, cho thấy cô không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Bằng thực lực Đằng Vân Cảnh trung kỳ và bảo vật, cô đã cố gắng khống chế tổn hại bức xạ này trong phạm vi có thể kiểm soát được.

Trước mặt cô là một bộ xương thối rữa.

Những sợi thịt mỏng manh vương trên xương trắng bệch, gió âm thổi qua, trông vô cùng kinh khủng.

"Chủ nhân..." Giọng Artoria khàn khàn, mang theo một chút nghẹn ngào.

Cô chậm rãi rút ra một bao kiếm từ trong cơ thể.

Đó là… Dao Viễn Đích Lý Tưởng Hương!

Nguồn gốc từ bảo vật Avalon của tiên nữ an ủi vua Arthur.

Người sở hữu sẽ được chữa lành mọi vết thương, thậm chí cả quá trình lão hóa cũng sẽ dừng lại.

Những hoa văn đen bao quanh, khiến bao kiếm tinh xảo này thêm vài phần tà khí.

Vì có hệ thống cường hóa gấp mười lần, nên sức mạnh của nó cũng tăng cường thêm một bước.

Bao kiếm bị hắc hóa đã phát triển kỹ năng mới: Hiến Tế!

Cống hiến đủ tế phẩm, liền có thể đảo ngược mọi vết thương, thậm chí có thể phục sinh!

Ma lực trong cơ thể Artoria không ngừng tuôn trào, điên cuồng rót vào bao kiếm.

Lúc này, Lý Dịch đã chỉ còn lại bộ xương khô, xương trắng như ngọc thậm chí đã bắt đầu mục rữa, toát ra tử khí nồng đậm!

Trên xương mặt, Thiên Uyên Đế Diện nửa đen nửa trắng khẽ rung chuyển, dường như đang chống lại sự xâm thực của Chúc Long.

Mặc dù Lý Dịch đã mất ý thức, nhưng 《Dịch Thiên Đế Kinh》 vẫn theo bản năng, không ngừng thôn phệ không khí xung quanh, áp chế bột Chúc Long Chi Nha và tổn hại bức xạ hạt nhân.

Chỉ là, tất cả những hiệu quả này dường như đều không đáng kể.

Ngay cả Dao Viễn Đích Lý Tưởng Hương bị hắc hóa cũng chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế sự xâm thực của Chúc Long Chi Nha và bức xạ hạt nhân.

Nhưng vết thương của Lý Dịch quá nặng, muốn hoàn toàn hồi phục, e rằng còn cần rất nhiều thời gian.

Nếu ở trong trạng thái mất cân bằng này lâu dài, không chừng Lý Dịch sẽ thực sự chết. [Ting!

Phát hiện lượng lớn tín ngưỡng chi lực đang hình thành, có chấp nhận không?!] Giọng hệ thống dồn dập vang lên trong đầu Lý Dịch, đánh thức Lý Dịch đang chìm vào giấc ngủ sâu.

Lý Dịch miễn cưỡng khôi phục một chút thần trí, ra lệnh sâu trong nội tâm: “Chấp nhận vào Dao Viễn Đích Lý Tưởng Hương!” Tín ngưỡng chi lực tuyệt đối không thể dùng bản thân để gánh chịu, mặc dù cách này có thể nâng cao thực lực đáng kể, nhưng cái giá phải trả quá lớn.

Rất có thể sẽ bị tín ngưỡng chi lực do tín đồ sản sinh thay đổi nhân cách!

Vì vậy, Lý Dịch không thể làm như vậy.

Hơn nữa, gia trì tín ngưỡng chi lực lên Dao Viễn Đích Lý Tưởng Hương, hiệu quả chữa lành của nó sẽ mạnh hơn!

Chỉ là.

Thời gian hệ thống bi kịch được tung ra không lâu, ngay cả khi cộng thêm sự thức tỉnh kinh hoàng mang đến mưa đen, số người và quỷ dị tín ngưỡng anh ta cũng không nhiều.

Anh ta phải khiến Trần Phong và những người khác đẩy nhanh kế hoạch bồi dưỡng tín đồ!

Tiệc tùng vẫn tiếp diễn, phồn hoa rực rỡ, đèn lồng rực rỡ.

Dưới ánh mắt chú ý của Lý Khuyết và những người khác, Trần Phong chậm rãi bước lên sân khấu, nở nụ cười thanh lịch và đúng mực: "Chư vị!

Các vị có muốn gây dựng sự nghiệp bá quyền không?" Câu nói này của Trần Phong khiến những người có mặt lập tức xôn xao.

Đây là nơi câu lạc bộ phú nhị đại của bọn họ tổ chức tiệc tùng, anh lại đến nói với chúng tôi về sự nghiệp bá quyền ư?

Có người hừ lạnh một tiếng, không nhịn được mỉa mai: "Trần Phong!

Tôi biết anh là thiếu chủ Trần gia, địa vị cao, quan hệ rộng!

Nhưng cũng không cần phải đến chế giễu bọn tôi là những kẻ ăn bám chờ chết chứ?" "Đúng vậy!

Chúng tôi chẳng qua là bị loại khỏi vòng quyền lực gia tộc, anh có cần thiết phải đặc biệt đến đây khoe khoang tư bản của mình không?"

Những người có mặt đều đồng loạt chỉ trích Trần Phong, cho rằng đối phương đang chế giễu họ.

Giọng Trần Phong kiên định, át cả giọng nói của những người có mặt: "Các vị nghĩ tôi sẽ nhàm chán đến mức đặc biệt chạy đến đây để chế giễu các vị sao?" "Vậy anh đến đây muốn làm gì?" Có người không nhịn được hỏi một câu.

"Tôi đương nhiên là đến để mang đến cho các vị một cơ duyên!" Trần Phong ăn nói rất tốt, vừa mở miệng đã bắt đầu tẩy não những người có mặt: "Tôi biết, các vị vẫn luôn muốn làm nên một sự nghiệp lớn, muốn chứng minh bản thân với gia tộc!

Đáng tiếc, các vị không có năng lực này, cho nên không được gia tộc trọng dụng, chỉ có thể dưới bóng râm của gia tộc mà ngày ngày chìm đắm trong tửu sắc, sống mơ mơ màng màng!

Nhưng bây giờ, cơ hội này đã đến rồi!" "Cơ hội gì?" Vì thân phận của Trần Phong ở đó, mọi người cũng cảm thấy đối phương không nên nói đùa kiểu này với họ, nên có người đã ra hỏi một câu.

"Thi vương giáng thế, vạn quỷ triều bái, khủng bố thức tỉnh." Trần Phong nói từng chữ một: "Hiện tại, các thế lực lớn sắp đối mặt với sự thanh trừng, đây là cơ duyên của chúng ta, cũng là nguy cơ của chúng ta!" "Trần gia ở trong một ngôi cổ mộ đã tìm thấy một loại bí dược!

Loại bí dược này có thể cường hóa thiên phú của con người, bước lên con đường tu đạo!" "Cái gì?!" Những người có mặt đều điên cuồng, ánh mắt sáng rực nhìn Trần Phong.

Con đường tu đạo!

Đây là điều bao nhiêu người mơ ước cầu mong!

Đáng tiếc, đa số mọi người đều không có thiên phú này, càng

không có cửa!

Thời mạt pháp, tu đạo khó khăn biết bao?

Những kẻ ăn bám chờ chết như bọn họ, không những không có thiên phú tu đạo, ngay cả thiên phú đạo mộ và kinh doanh cũng không có!

Trong đại gia tộc, không có năng lực đồng nghĩa với việc hoàn toàn không được trọng dụng!

Bởi vì nếu kẻ bất tài mà nắm quyền, đối với gia tộc sẽ là một đòn hủy diệt.

Cho nên, gia tộc thà nuôi dưỡng bọn họ, cũng không muốn dùng bọn họ.

Nhưng.

Nếu có thể tu đạo, tiến vào các thế lực lớn như Long Hổ Sơn để tu đạo, thì kết quả sẽ rất khác.

Địa vị trong gia tộc sẽ được nâng cao đáng kể!

Chương 277

“Anh Phong!

Anh nói thật sao?” Người được Trần Phong sắp xếp trong đám đông lên tiếng hỏi.

Trần Phong gật đầu: “Đó là tự nhiên!” Trần Phong lấy ra dung dịch pha loãng nước bọt của Lý Dịch, cuồng nhiệt nói: “Đây chính là bí dược thượng cổ, chỉ cần một giọt, liền có thể thay đổi tư chất của con người!” “Nếu các vị không tin, có thể lên thử!” “Tôi đến!” Mặc dù nhiều người cho rằng bí dược này bị Trần Phong thổi phồng quá mức.

Dù sao nếu bí dược này thực sự hiệu quả, Trần Phong hà cớ gì phải lấy ra chia sẻ?

Nếu là họ, chắc chắn sẽ giấu thật kỹ!

Nhưng, sức hấp dẫn của việc tu đạo quá lớn!

Sức mạnh, trường sinh!

Đây chắc chắn là hai thứ con người mong muốn nhất!

Vì vậy, có người sẵn sàng mạo hiểm.

Trần Phong nhỏ một giọt dung dịch pha loãng nước bọt vào chai nước khoáng, đưa cho đối phương: “Uống nó, liền có thể thoát phàm!” “Được!” Người đàn ông đầu tiên bước ra gật đầu, một hơi uống cạn chai nước khoáng!

Sau đó, anh ta liền cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo quay cuồng trong cơ thể, ngưng tụ trong đan điền của mình!

Người đàn ông đấm mạnh một quyền vào bức tường.

Rầm rầm!

Bức tường vậy mà trực tiếp bị đấm thủng một lỗ!

Người đàn ông hơi không thể tin nhìn nắm đấm của mình, anh ta có mạnh đến vậy sao?

Hơn nữa, anh ta cảm thấy "anh em" vẫn luôn yếu ớt của mình cũng trở nên tràn đầy sức sống, điều này khiến anh ta vô cùng kích động!

"Cái này... cái này là gian lận rồi!" "Quá giả dối!

Bí dược gì mà hiệu quả tốt như vậy!" "Tôi biết người đàn ông này là ai, Vương Kỳ!

Một kẻ bệnh tật, cả ngày chìm đắm trong tửu sắc, không biết kiềm chế, cơ thể sớm đã suy sụp!

Không ngờ uống một giọt bí dược, vậy mà lại trở nên mạnh mẽ như vậy!" "Tôi!

Cho tôi một giọt bí dược!" "Tôi cũng muốn!" Mọi người vây quanh Trần Phong ở giữa, sợ rằng chậm một bước sẽ không còn bí dược!

Trần Phong mỉm cười, chia bí dược cho mọi người.

Lý Khuyết nhìn những người uống bí dược, trong lòng cũng rục rịch.

Nhưng trực giác mách bảo anh ta, bí dược này tuyệt đối có vấn đề!

Trên đời này làm gì có bữa trưa miễn phí?

Thứ tốt như vậy, Trần Phong lại sẵn lòng lấy ra tặng người, thật sự quá bất thường!

Nhưng, những người uống bí dược kia từng người đều tràn đầy sinh lực, trông rất tốt.

Trần Phong mỉm cười: "Bí dược này rất quý giá, cho nên tôi không thể tặng miễn phí cho các vị." "Người uống bí dược cần phải góp vốn vào công ty Dịch Thiên Tập đoàn mới thành lập của Trần gia!" Lý Khuyết ngẩn ra.

Hóa ra Trần Phong muốn kéo bọn họ góp vốn!

Nhưng, cái giá này rõ ràng không tương xứng.

"Góp vốn?

Quyền lực của chúng tôi không đủ, không có tư cách thuyết phục gia tộc cùng góp vốn." "Đúng vậy!

Anh Phong, chúng tôi cá nhân góp vốn được không?" Có người nhận ra ý đồ của Trần Phong, nhưng vì đã uống bí dược, nên cũng không tiện trở mặt.

Trần Phong cười nói: "Được!" "Nhưng các vị phải nghĩ kỹ, Dịch Thiên Tập đoàn có tiềm năng rất lớn, lĩnh vực bao phủ cực rộng, đặc biệt là về y dược, đã đạt được những đột phá lớn!

Thuốc mà các vị đã dùng, chính là bản sao của bí dược thượng cổ!" "Cái gì!" Mọi người nghe Trần Phong nói xong, lập tức kinh ngạc trợn tròn mắt, cả căn phòng vang lên tiếng bàn tán ồn ào.

"Trần gia vậy mà đã nghiên cứu ra bản sao bí dược thượng cổ!

Chẳng trách Trần Phong lại hào phóng như vậy." "Trần Phong người này đáng tin, có đồ tốt anh ta thực sự lấy ra chia sẻ!" "Nhưng, cho dù đã nghiên cứu ra bản sao bí dược thượng cổ, thông thường cũng sẽ không lấy ra chia sẻ chứ?

Trần gia không sợ bị người khác bao vây sao?" "Bản sao lấy ra

chắc chắn không phải thứ tốt, thứ tốt thực sự chỉ có nội bộ Trần gia mới có thể sử dụng, chỉ cần nói tin tức này cho các cấp cao trong gia tộc, tôi sẽ là công thần của gia tộc!" Có người bắt đầu tính toán nhỏ, quyết định nói chuyện này cho gia tộc, cùng nhau bao vây Trần gia, diệt Trần gia đi, những thứ này chẳng phải đều là của bọn họ sao?

Cũng có người nghĩ đến những điều sâu xa hơn, thì thầm bàn tán.

Lý Khuyết thì thầm với Trần Bằng: "Trần gia của các cậu thực sự đã nghiên cứu ra bí dược thượng cổ sao?" Trần Bằng cười khổ: "Cậu nghĩ chuyện này tôi là một người ở rìa chi mạch sẽ biết sao?" Lý Khuyết nghĩ cũng phải, nhìn những ánh mắt muốn bao vây Trần gia, ánh lên một tia thương hại: "Trần gia đã dám lấy thứ tốt như vậy ra chia sẻ, chắc hẳn là có chỗ dựa của họ!" "Nếu trực tiếp bao vây Trần gia, e rằng sẽ chịu thiệt lớn!" Trần Bằng: "Lý Khuyết, cậu không uống bí dược này sao?" Lý Khuyết trong lòng cũng vô cùng do dự, dù sao sức hấp dẫn của bí dược này thực sự quá lớn.

Lý Khuyết nhất thời không nhịn được, cũng tiến lên uống một chai, để gia tộc phân tích thành phần trong nước này, anh ta còn cố ý giấu một ít nước.

Động tác của anh ta vô cùng bí mật, hẳn là sẽ không có ai biết.

Ngay cả Trần Phong cũng chỉ mỉm cười nhìn xuống sân khấu.

"Ai muốn gia nhập Dịch Thiên Tập đoàn thì ở lại, những người khác nếu không muốn gia nhập, Trần Phong tôi cũng sẽ không ép giữ!" "Nhưng, các vị phải viết rõ ràng, bí dược này chỉ là sản phẩm thử nghiệm mà Dịch Thiên Tập đoàn chúng ta đưa ra, bí dược mạnh mẽ thực sự chỉ có cổ đông cấp cao mới có thể hưởng thụ!" Người được Trần Phong sắp xếp trong đám đông lập tức cuồng nhiệt hét lên: "Anh Phong!

Tôi nguyện ý góp vốn!" "Tôi cũng nguyện ý đi theo Anh Phong làm

việc!" "Người sống trên đời, cơ duyên vốn không nhiều, bây giờ thật khó khăn mới có một cơ duyên bày ra trước mắt tôi, Trương Tam tôi tuyệt đối không thể bỏ lỡ!" Con người đều mù quáng theo số đông.

Những người xung quanh thấy có người nguyện ý góp vốn, dưới sự dụ dỗ của bí dược, cũng có không ít người đồng ý góp vốn.

Đương nhiên, vẫn còn một bộ phận không góp vốn, mà chuẩn bị quay người rời đi, muốn báo cáo chuyện này cho gia tộc.

"Chuyện gì thế!!

Điện thoại vệ tinh của tôi sao lại không có tín hiệu?!" Có người phát hiện điều bất thường, kinh ngạc nói.

Người bên cạnh nghe thấy lời anh ta, cũng nhìn điện thoại, phát hiện tín hiệu vốn đầy vạch, không biết từ lúc nào đã trở thành trống rỗng.

"Có lẽ là do sự thức tỉnh kinh hoàng, cho nên mới dẫn đến tín hiệu kém!" Có người giải thích một câu, cũng không quá để ý.

Còn những người không muốn góp vốn bắt đầu đi ra ngoài, dù sao Trần Phong đột nhiên lấy ra thứ tốt như vậy cho họ, luôn khiến họ có cảm giác không an toàn.

Đương nhiên, bọn họ đã lấy đồ rồi còn muốn đi, nào có dễ dàng như vậy?!

Trần Phong đột nhiên ra tay, lạnh lùng nói: "Anh Vũ Đao Vũ, chặn bọn họ lại!" Một bóng người uyển chuyển đột nhiên bay ra, âm khí lạnh lẽo phù động, khiến khuôn mặt của các công tử nhà giàu có mặt đều tái nhợt, ánh lên màu xanh lục kỳ dị.

Lý Khuyết cảm thấy bụng mình cồn cào, toàn thân khó chịu.

Là một tay chơi lão luyện thường xuyên đi săn gái, cơ thể anh ta

vốn đã suy kiệt dương khí nghiêm trọng.

Nhưng, anh ta vạn vạn không ngờ rằng, người đẹp quyến rũ trước đó, vậy mà lại có thể phóng thích âm khí kinh khủng đến vậy!

Hoàn toàn có thể sánh ngang với quỷ vật.

Nhưng, đối phương tuyệt đối không thể là quỷ.

Quỷ không thể có bóng!

Những người có mặt đều hiểu rằng, có Anh Vũ Đao Vũ ở đây, hôm nay bọn họ muốn rời đi e rằng không dễ dàng như vậy.

"Trần Phong!

Anh!

Anh đây là ý gì!" Có người cố nén sự hoảng sợ trong lòng, lớn tiếng chất vấn.

Trần Phong u u nói: "Ban đầu tôi muốn giao lưu văn minh thân thiện với các vị, đáng tiếc, cho các vị cơ hội mà các vị không trân trọng à!" "Vậy thì, tôi đành dùng biện pháp mạnh!" Lý Khuyết và những người khác lúc này mới hiểu ra, Trần Phong ngay từ đầu đã có mưu đồ.

Chỉ là thu móng vuốt già nua lại, lặng lẽ chờ đợi con mồi rơi vào bẫy.

Có người lấy ra phù chú do tiền bối gia tộc vẽ, hy vọng có thể đối phó với Anh Vũ Đao Vũ.

Nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, bụng bọn họ đột nhiên quặn đau, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng, cơn đau kịch liệt do dạ dày co thắt khiến bọn họ thậm chí không thể đứng vững.

"Trần Phong...

Chương 278

bí dược anh cho chúng tôi uống có vấn đề!" Có người cuối cùng cũng phản ứng lại, nhưng trước mắt tối sầm, bọn họ đã rơi vào bẫy của thợ săn.

Mơ mơ màng màng, bọn họ nghe thấy giọng Trần Phong lạnh lẽo vang vọng trong căn phòng xa hoa: "Đem tất cả bọn chúng nhốt vào phòng tẩy não, để các thôi miên đại sư chuyên nghiệp tiến hành thôi miên ám thị bọn chúng, bồi dưỡng tín ngưỡng của bọn chúng đối với Tôn chủ!" "Vâng!" Anh Vũ Đao Vũ yểu điệu đáp lời.

Trong lòng cô tràn đầy kích động, không ngờ cô lại có cơ hội tiếp xúc với đại nhân vật như Trần Phong!

Chẳng phải cái này tốt hơn những kẻ béo mập dầu mỡ kia sao?

Hơn nữa, vị đại nhân này lại là nô bộc hệ thống của Tôn chủ, quý giá hơn nhiều so với những nhân viên ngoại biên được nuôi thả như bọn họ.

Càng tiếp cận với vòng quyền lực do Tôn chủ thành lập!

Còn về phòng tẩy não, đó là một căn phòng tối khổng lồ, bên trong có những thành quả nghiên cứu cao nhất của nhân loại về não bộ.

Thông qua video, thuốc men, lời nói, thôi miên, âm thanh, v.v., để hoàn toàn thao túng não bộ của một người!

Chỉ cần người nào bước vào đó đều sẽ sản sinh sự sùng kính vô hạn đối với Tôn chủ, trở thành nô bộc trung thành nhất của Tôn chủ.

Cam nguyện cống hiến tất cả cho Tôn chủ.

Nghe nói, để xây dựng căn phòng tẩy não này, Dịch Thiên Tập đoàn đã chi ra hàng chục tỷ vốn!

Tuy nhiên, hàng chục tỷ vốn đối với một doanh nghiệp lớn như Dịch Thiên Tập đoàn thì cũng chẳng đáng là bao.

Ánh mắt Trần Phong u ám, anh ta vừa thông qua Tín Ngưỡng Chi Chủng nhận được thánh chỉ của Tôn chủ, cần anh ta chế tạo ra nhiều tín đồ hơn.

Hiển nhiên, số tín đồ này vẫn chưa đủ.

Hơn nữa, Tôn chủ còn truyền thụ cho anh ta phương pháp thu thập tín đồ nhanh chóng.

Đó chính là thao túng ngành giải trí!

Đương nhiên, y dược cũng là trọng điểm.

Trần Phong suy tư một lát, tiêu hóa một chút tin tức Lý Dịch truyền cho anh ta, sau đó lấy điện thoại ra, gọi một số, nhàn nhạt nói: "Tình hình những quỷ dị đầu hàng Dịch Thiên Tập đoàn thực hiện nhiệm vụ thế nào rồi?" Đầu dây bên kia, một giọng nói âm trầm đáp lại: "Những quỷ dị này rất nghe lời, rất nhiều đã bắt đầu ráo riết bắt giữ người thường, cũng bắt đầu chế tạo tín đồ và quỷ dị mới!

Chỉ là, thực lực của Trấn Quỷ Ti bên đó không thể xem thường, rất nhiều quỷ dị lộ diện quá rõ ràng đều đã bị đánh chết!" Trần Phong nhíu mày chặt lại, tạo thành một chữ xuyên: "Tôn chủ hiện giờ cần lượng lớn tín ngưỡng chi lực, chúng ta phải chế tạo ra lượng lớn tín đồ!" "Truyền lệnh xuống, bảo những quỷ dị trên Con đường Triều Thánh dốc toàn lực tạo ra hỗn loạn, thu hút sự chú ý của Trấn Quỷ Ti, nếu tình hình cho phép, hãy bồi dưỡng tín đồ!" "Rõ!" Đối phương đáp một câu rồi cúp điện thoại.

Khóe môi mỏng như lưỡi dao của Trần Phong nhếch lên một tia cuồng nhiệt: "Tôn chủ, tôi nhất định sẽ khiến thế nhân đều tắm mình trong vinh quang của Ngài!" "Có những quỷ dị này thu hút sự chú ý

của Trấn Quỷ Ti, thuốc men do Dịch Thiên Tập đoàn sản xuất cũng nên ra thị trường!" "Chỉ cần để dung dịch pha loãng thánh thủy của Tôn chủ hoàn toàn khuếch tán, cho dù Trấn Quỷ Ti có mạnh đến mấy, cũng không thể tung vũ khí hạt nhân diện rộng, đối kháng với hàng trăm triệu nhân loại đã bị thi hóa!" Ngày hôm sau.

Dịch Thiên Tập đoàn tổ chức họp báo, nói rằng đã nghiên cứu thành công loại thuốc chống lão hóa, và đặt tên nó là Vĩnh Hằng Sát Na!

Sau đó, Dịch Thiên Tập đoàn dùng sức mạnh của vốn tư bản đẩy mạnh sự việc này lên vị trí số một trên bảng xếp hạng tìm kiếm nóng.

Tiếp theo, mời nữ thần quốc dân, Ảnh hậu Trần Nguyệt Vũ năm nay, livestream.

Trần Nguyệt Vũ tuy không có nhiều kỹ năng diễn xuất, nhưng có rất nhiều fan cuồng, nên ngay trong ngày đã có lượng lớn fan đổ xô vào phòng livestream.

Nếu phòng livestream không phải do chính Dịch Thiên Tập đoàn tạo ra, có máy chủ đạt tiêu chuẩn hàng đầu thế giới, thì e rằng theo nền tảng livestream thông thường, máy chủ sớm đã tê liệt rồi!

Trần Nguyệt Vũ trang điểm đậm, mặt trắng môi hồng, mê hoặc và yêu diễm, làm say đắm không biết bao nhiêu fan.

Vừa mở miệng, giọng nói ngọt ngào quyến rũ đã khiến người ta say mê không thôi: "Các vị thân mến, cảm ơn mọi người đã đến xem livestream của Nguyệt Vũ!" Trần Nguyệt Vũ vừa xuất hiện, đã có lượng lớn quà tặng bay đầy trời.

Mở livestream chưa đầy một phút, số tiền thưởng quà tặng đã vượt mười triệu!

Mặc dù, trong đó có rất nhiều là do Dịch Thiên Tập đoàn sắp xếp,

nhưng vẫn có hơn ba triệu lợi nhuận thuần túy ở trong đó!

Cái này thật sự quá khoa trương!

Một phút, ba triệu lợi nhuận thuần túy!

Ngay cả Trần Phong cũng cảm thấy thời đại giải trí đến chết này thật sự còn quỷ dị hơn cả quỷ dị!

Thầm nghĩ, không hổ là Tôn chủ, sớm đã nhìn thấu tất cả, cho nên mới để anh ta tiến vào ngành giải trí!

Trần Nguyệt Vũ hàn huyên với fan một lúc, lại hát một bài hát, sau đó mới vào chủ đề chính: "Để tri ân khách hàng, và tạo uy tín, Dịch Thiên Tập đoàn quyết định mỗi người có thể dùng thử miễn phí một chai thuốc Vĩnh Hằng Sát Na!" "Thuốc Vĩnh Hằng Sát Na chứa đựng nhị giáp song qua." "Những người thân mến đã tìm hiểu về thuốc chống lão hóa chắc hẳn biết, nhị giáp song qua này có thể thông qua việc giảm sản xuất oxy hoạt tính bằng cách dòng điện tử ngược, thông qua ức chế enzyme telomerase để cải thiện tổn thương DNA và tế bào, từ đó giảm căng thẳng oxy hóa." "Nhị giáp song qua có thể hạn chế tác động tiêu cực của lão hóa thần kinh, ngăn chặn lão hóa tế bào cơ, và cải thiện sức khỏe tổng thể của mô." "Vì vậy, hiệu quả của Vĩnh Hằng Sát Na của chúng tôi rất tốt.

Mọi người có thể dùng thử miễn phí một chai, nếu hiệu quả tốt, có thể mua thêm!" "Hơn nữa, hoạt động lần này của chúng tôi không cần phí vận chuyển, chỉ cần bấm 666 trong phòng livestream là có thể nhận được nha!" "Các vị thân mến, mau cầm điện thoại lên bấm vào giỏ hàng màu hồng phía dưới đi!" Thủy quân trong phòng livestream lập tức theo sau. [Tôi đã dùng thêm một lần thuốc Vĩnh Hằng Sát Na này, hiệu quả cực tốt!

Dịch Thiên Tập đoàn không hổ là một doanh nghiệp lớn với hàng trăm tỷ vốn, thật đáng tin cậy!] [Các chị em ơi, mau đi tích trữ một lô

đi, không thì sau này sẽ không giành được đâu!]...

Dưới sự tẩy não của thủy quân và tư bản, rất nhiều người thấy thứ này không cần tốn tiền, liền tải lên địa chỉ nhận hàng.

Trần Phong nhìn số lượng đơn hàng một trăm ba mươi triệu, rơi vào trầm tư.

Đại ca của anh ta, gia chủ Trần gia Trần Bố Y, nhíu mày đi vào: "Trần Phong, nghe nói cậu miễn phí tặng thuốc cho người khác?" Trần Phong gật đầu: "Đúng vậy!" "Đã tặng bao nhiêu rồi?" Trần Bố Y tiếp tục hỏi.

"Tổng cộng một trăm ba mươi triệu đơn hàng!" "Cái gì!

Nhiều vậy sao?" Trần Bố Y bị con số này dọa giật mình: "Đầu tư nhiều tiền như vậy, cậu không sợ đổ sông đổ bể sao?" Trần Bố Y là một người rất tiết kiệm và bảo thủ.

Nghe Trần Phong nói xong, hận không thể lập tức hủy bỏ những đơn hàng này.

Trần Phong nhàn nhạt nói: "Đại ca, anh có biết kinh tế Internet không?" Trần Bố Y lắc đầu.

Anh ta một lòng chỉ muốn bảo vệ Trần gia, bất kể là về tư tưởng hay hành động, đều rất giống người cổ đại, đối với những thứ này không hề hiểu rõ.

Cũng không có thời gian và tinh lực để tìm hiểu.

"Mấy ngày nay cậu vẫn luôn nghiên cứu mấy thứ này sao?" Trần Phong trầm mặc một lát.

Trước khi gặp Lý Dịch, anh ta vẫn luôn tu đạo, muốn lĩnh ngộ đạo tâm thấu triệt.

Làm sao có thể nghiên cứu mấy thứ mà anh ta từng cho là vô

dụng?

Anh ta hiểu cái quái gì về kinh tế học!

Nếu không phải mệnh lệnh của Tôn chủ và ký ức được truyền đến, anh ta đâu có thể thao túng thị trường?

Nhưng, bây giờ anh ta hoàn toàn có thể giả vờ.

Từ trước đến nay, anh ta vẫn luôn muốn được đại ca hoàn toàn công nhận.

Hơn nữa, vượt qua thành tựu mà đại ca đã tạo ra!

Bây giờ, dưới sự lãnh đạo của Tôn chủ, anh ta nghiễm nhiên đã làm được.

Trần Phong ngẩng đầu lên, cười nói: "Đại ca, anh và những người khác đều giống nhau, chỉ nhìn thấy bề mặt!" "Một trăm ba mươi triệu đơn hàng, nhìn thì có vẻ chỉ là chi tiêu, nhưng thực chất cũng có thể kiếm tiền!" "Thứ nhất, số lượng đơn hàng lớn như vậy, đủ để công ty con chuyển phát nhanh mới thành lập của chúng ta đi vào quỹ đạo!" "Thứ hai, uy tín của Dịch Thiên Tập đoàn được xây dựng, thu hút lượng lớn khách hàng quay lại!" "Thứ ba, lợi nhuận thu được từ buổi livestream này, đủ để bù đắp chi phí của những đơn hàng này!" "Hơn nữa, Trần Nguyệt Vũ vốn là người Trần gia chúng ta, cô ấy sau buổi livestream này, địa vị cũng đã tăng lên không ít, đối với chúng ta có lợi mà không có hại." Điều quan trọng nhất là, sức mạnh của Tôn chủ đang thâm nhập!

Câu nói này anh ta không nói ra, nhưng Trần Bố Y nghe Trần Phong nói xong, cảm thán một câu: "Thời đại đã thay đổi rồi!

Tôi đã không theo kịp bước chân của thời đại!

Không ngờ, còn có thể kiếm tiền như vậy!" Trần Phong khẽ cười: "Đại ca, chuyện trên thương trường cứ giao cho em đi, mấy năm nay

anh đã quá mệt mỏi rồi, nên nghỉ ngơi nhiều hơn mới phải.” Trần Bố Y vỗ vai Trần Phong, vui mừng cười nói: “Vậy tốt!” Trần Phong nhìn hướng Trần Bố Y rời đi, kiên định nói: “Đại ca, Trần gia sẽ dưới sự dẫn dắt của em mà đạt được độ cao chưa từng có!” Sau đó, Trần Phong gửi một tin nhắn cho cấp dưới của mình: “Việc thu mua công ty đồ uống thế nào rồi?” “Thưa Trần Tổng, chúng tôi đã thu mua vài công ty đồ uống cỡ trung, sản phẩm đồ uống mới Thanh Vũ Điệp đã ra mắt thị trường.” “Để Trần Nguyệt Vũ làm người đại diện, và tổ chức một chương trình giải trí, quảng cáo cho những đồ uống này!

Ngoài ra, nhớ chăm sóc fan của Trần Nguyệt Vũ nhiều hơn, để họ chịu chi tiền nhiều hơn!” “Rõ!

Trần Tổng, tôi đi làm ngay!” “À đúng rồi, tặng mỗi người đã xem livestream lần này một chai Thanh Vũ Điệp!

Cứ nói là cảm ơn họ đã ủng hộ Trần Nguyệt Vũ.” “Vâng!” Dưới sự sắp xếp của Trần Phong, xe chuyển phát nhanh của Dịch Thiên Tập đoàn đang hướng về khắp nơi.

Chuyện này không hề thu hút sự chú ý của Trấn Quỷ Ti, bởi vì các quỷ dị càng trở nên cuồng bạo, điên cuồng tấn công nhân loại, U Đô Thị ẩn ẩn có xu thế biến thành một vùng quỷ vực!

Một trường đại học Liếm Cẩu nào đó ở U Đô Thị.

Một tiểu đội gồm một Tam cấp Trấn Quỷ Sứ dẫn đầu và bảy Tứ cấp Trấn Quỷ Sứ đang chuẩn bị thâm nhập vào để điều tra quỷ dị.

Người đàn ông cao gầy dẫn đầu tay cầm một la bàn bằng đồng, la bàn này trông rất cổ kính, nhưng thực tế lại là công nghệ cao cấp!

Là sản phẩm mô phỏng la bàn cổ.

Bề mặt la bàn còn có nhiều phù văn đặc biệt, có thể phát hiện sự tồn tại của quỷ dị, và phán đoán cấp độ của quỷ dị.

Xì xì xì!

Kim chỉ trên la bàn không ngừng nhấp nháy, con số trên đó trực tiếp tăng vọt đến màu vàng đậm!

Chương 279

"Hoàng Hiệt Quỷ đỉnh phong?" Người đàn ông cao gầy nhíu mày chặt lại: "Chuyện có chút khó giải quyết!" Tuy nhiên, anh ta cũng không có nhiều sợ hãi.

Trong Trấn Quỷ Ti, Trấn Quỷ Sứ được chia thành sáu cấp độ.

Từ thấp đến cao, Ngũ cấp đến Nhất cấp, và cấp cao nhất là Đặc cấp!

Ngũ cấp tương ứng với Hôi Tâm Quỷ, Tứ cấp tương ứng với Bạch Y Quỷ, Tam cấp tương ứng với Hoàng Hiệt Quỷ.

Nhị cấp tương ứng với Hắc Ảnh Quỷ, Nhất cấp tương ứng với Hồng Lệ Quỷ tiền trung kỳ.

Còn Đặc cấp, chính là Hồng Lệ Quỷ hậu kỳ!

Là một Tam cấp Trấn Quỷ Sứ, cộng thêm rất nhiều Tứ cấp Trấn Quỷ Sứ mang theo vũ khí diệt quỷ công nghệ cao, một Hoàng Hiệt Quỷ đỉnh phong không đáng sợ!

Cùng lắm thì tốn một chút công sức thôi.

"Đồ Nha, tốc độ của cậu nhanh nhất, mang kính âm khí đi trinh sát một vòng, có tình huống lập tức thông báo cho chúng tôi!" "Vâng!

Đội trưởng!" Một người đàn ông lùn khỏe mạnh gật đầu, đeo chiếc kính xanh lục u ám, như một con mèo linh hoạt lao ra.

Tốc độ kinh khủng đó, tuyệt đối không phải con người có thể đạt được.

Trong tầm nhìn của Đồ Nha, không có quỷ dị nào xuất hiện.

Ngược lại, từng hàng người chỉnh tề, mặc đồng phục học sinh,

cầm các loại vũ khí chặn trước mặt anh ta.

Đồ Nha nhíu mày chặt lại, những người này hẳn là học sinh của trường đại học này.

Trên mặt họ toát ra sự hoảng sợ bất an vô cùng, tay cầm ống thép không ngừng run rẩy, dường như đang chịu đựng nỗi sợ hãi cực lớn.

Đồ Nha dừng bước, cảnh giác nhìn những sinh viên đại học này: "Các cậu là ai?" "Cứu tôi!" Một trong số các sinh viên khóc lóc thảm thiết, môi tái nhợt, giọng nói nghẹn ngào khiến Đồ Nha nhận ra điều không ổn!

Những người này rất có thể đã bị quỷ dị khống chế!

Bây giờ quỷ dị đã xảo quyệt đến mức này rồi sao?

Đồ Nha nhớ trước đây quỷ dị đều rất hung hãn, không hiểu chiến lược, chỉ biết xông tới chém giết.

Từ khi thi vương kia mở ra sự thức tỉnh kinh hoàng, mọi thứ dường như đã thay đổi.

"Các cậu hãy đặt vũ khí xuống, chúng tôi là nhân viên chuyên nghiệp đối phó quỷ dị, chỉ cần các cậu làm theo những gì chúng tôi nói, các cậu đều có thể sống sót!" "Thật không?" Một nữ sinh kinh ngạc nhìn Đồ Nha, khuôn mặt non nớt xinh đẹp, nhưng vì sợ hãi mà trở nên tái nhợt, như thể được làm từ giấy.

"Đương nhiên là thật!" Đồ Nha vừa an ủi mọi người, vừa gửi tin nhắn cho đội trưởng của mình: "Khu giảng đường số 1 khu Tây, phát hiện lượng lớn con tin bị quỷ dị khống chế!

Xin hãy nhanh chóng đến chi viện!" "Đã nhận!" Người đàn ông cao gầy nắm chặt một thanh Trảm Mã Đao trong tay, hạ lệnh nhỏ giọng: "Tiến hành bao vây hình cánh quạt, nếu những sinh viên này bị quỷ dị xâm thực, trở thành một phần của quỷ dị, lập tức tiêu diệt!"

“Vâng!” Những người có mặt đều là lão luyện, tự nhiên hiểu rõ hậu quả của việc do dự không dứt khoát.

Đội ngũ này lập tức thay đổi sang hộp đạn đặc chế chống quỷ vật.

Loại đạn này được chế tạo từ dược liệu tổng hợp phế liệu hạt nhân, một khi bắn trúng mục tiêu sẽ phát nổ, khiến phế liệu hạt nhân bên trong khuếch tán, bao vây mục tiêu hoàn toàn!

Bức xạ hạt nhân có sức sát thương cực cao đối với quỷ dị, liều lượng chiếu xạ vượt quá 100Gy, ngay cả Hoàng Hiệt Quỷ cũng khó sống sót!

Điều này còn lợi hại hơn nhiều so với kiếm gỗ đào, móng lừa đen.

Dù sao những thứ đó không được đại sư đắc đạo khai quang, cùng lắm chỉ đối phó được với Hôi Tâm Quỷ, ngay cả Bạch Y Quỷ cũng hơi khó khăn.

Đương nhiên, tác dụng phụ của nó cũng rất rõ ràng.

Ảnh hưởng đến môi trường rất lớn, hơn nữa còn có thể vô tình làm bị thương người của mình.

Chỉ là, bây giờ quỷ dị quá mức điên cuồng.

Rất nhiều quỷ dị tấn công tự sát, đã khiến Trấn Quỷ Ti tổn thất nặng nề, nhân lực thiếu nghiêm trọng.

Người đàn ông cao gầy hít sâu một hơi, giơ súng đến bên cạnh Đồ Nha, nhìn những hàng học sinh đã hạ vũ khí, nhỏ giọng nói: “Những người này có gì bất thường không?” Đồ Nha lắc đầu: “Không giống như bị quỷ dị nhập, kính âm khí trên người họ không nhìn ra vấn đề gì.” Nữ sinh lên tiếng trước chớp chớp đôi mắt sưng húp, giọng nói mang theo sự khóc lóc và bất lực, khiến người ta đau lòng: “Chú ơi, bây giờ có thể cứu chúng cháu được không?” Đồ Nha áy náy cười cười: “Cô bé, cháu có thể nói cho chú biết các cháu đã gặp phải

chuyện gì không?" Cô nữ sinh này dường như hồi ức lại những thứ kinh khủng, thân hình run rẩy, ấp úng nói: "Là quỷ!

Quỷ lì xì!

Ban đầu khi nó vào nhóm lớp, chúng cháu không để ý, cứ nghĩ là tài khoản phụ của bạn nào đó." "Nó ra tay rất hào phóng, lì xì tùy tiện phát ra đều là mấy nghìn trở lên.

Mọi người đều rất phấn khích, cháu cũng giành được một cái lì xì." "Nhưng, chuyện kinh khủng đã xảy ra, nó nói tất cả những người giành được lì xì của nó đều sẽ bị nó nguyền rủa, chỉ khi hoàn thành chín chín tám mươi mốt nhiệm vụ mới có thể thoát ra." "Lúc đó chúng cháu không tin, nhưng bạn thân của cháu là người may mắn nhất lúc đó." "Vì cô ấy không hoàn thành nhiệm vụ mà nó phát ra, vậy mà lại bị xé nát ngay trước mắt chúng cháu, máu tươi và nội tạng bắn tung tóe khắp nơi!" "Chúng cháu đều sợ hãi phát khiếp, biết quỷ lì xì nói thật!

Nhưng trò chơi đã bắt đầu, chúng cháu không thể không chơi tiếp.

Bởi vì không chơi thì sẽ chết!" "Oa oa oa!

Cháu sợ quá!" Nữ sinh càng ngày càng kích động, ẩn ẩn có dấu hiệu thoát khỏi thôi miên.

Tiểu Tán vội vàng hỏi: "Vậy nhiệm vụ mà quỷ lì xì lần này phát ra là gì?" Nữ sinh nói một câu không rõ ràng.

Tiểu Tán không nghe rõ, liền đến gần một chút.

Phụt!

Trong tay nữ sinh không biết từ lúc nào xuất hiện một con dao găm, đâm mạnh vào tim Tiểu Tán!

Nếu là thành viên khác, có lẽ có thời gian phản ứng để né tránh.

Nhưng thể chất của Tiểu Tán không cao, cộng thêm sự hung tợn và tốc độ mà nữ sinh này thể hiện hoàn toàn không giống người thường.

Vì vậy Tiểu Tán bị giết chết ngay lập tức.

Tim ngừng đập!

Rầm rầm!!!

Quả bom hẹn giờ được cài trong tim Tiểu Tán phát hiện tim cô ngừng đập, lập tức phát nổ!

Bức xạ hạt nhân tức thì khuếch tán, trực tiếp bao trùm những người ở gần!

Sắc mặt người đàn ông cao gầy tái nhợt: "Nhanh!

Nhanh tránh ra!" Nhưng, đã quá muộn.

Bị chiếu xạ bởi liều lượng bức xạ hạt nhân siêu cấp, khiến hơi thở của bọn họ trở nên gấp gáp.

Người đàn ông cao gầy chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân mệt mỏi, dạ dày một trận buồn nôn, trực tiếp nôn hết bữa sáng ra ngoài!

Người đàn ông cao gầy nhìn nữ sinh đang cười điên cuồng, và những học sinh đang lao về phía họ, anh ta lập tức hiểu ra.

Những học sinh này hoàn toàn bị quỷ dị khống chế!

Chỉ là, kiểu khống chế này không phải dùng âm khí, mà là dùng tẩy não!

Cho nên, kính âm khí mới không phát hiện ra.

Nhìn dáng vẻ của những sinh viên đại học này, dường như là biết bọn họ có cài bom hạt nhân phế liệu có thể đồng quy vu tận.

Và đã chọn Tiểu Tán có thân thể tương đối yếu ớt làm mục tiêu, lợi dụng cơ hội khi bọn họ tụ tập lại để muốn biết sự thật, kích nổ bom, gây thương tích nặng cho bọn họ!

Kế hoạch này hoàn toàn khớp nối với nhau, khiến người đàn ông cao gầy toàn thân lạnh toát, trí thông minh của những quỷ dị này dường như quá mức vượt trội rồi!

Bọn họ làm sao biết tim bọn họ có cài bom?

Chẳng lẽ là có nội gián?

Hay là, những quỷ dị này đã săn lùng các Trấn Quỷ Sứ khác, cho nên mới biết được bí mật này?

Bất kể là kết quả nào, đều sẽ mang đến tai họa lớn!

Người đàn ông cao gầy dường như đã nhìn thấy một đám mây âm u nặng nề bao trùm cả U Đô Thị, mạng lưới giăng ra, từng chút một thu hẹp lại, tiêu diệt những Trấn Quỷ Sứ đã xâm nhập vào!

Anh ta muốn phản kháng, nhưng cơ thể đã không cho phép.

Là một Tam cấp Trấn Quỷ Sứ, thực lực của anh ta không yếu.

Chỉ là.

Người đàn ông cao gầy nhìn lồng ngực của mình, ở đó có một mảnh đạn vỡ.

Chương 280

Ngay cả khi anh ta có tất cả dị năng, nhưng dưới mảnh đạn được gia trì bức xạ hạt nhân này, cũng chẳng đáng là bao.

Anh ta chết rồi.

Sau đó cơ thể nổ tung.

Trong khoảnh khắc ý thức tiêu tán, mơ hồ nhìn thấy những sinh viên đại học kia cũng vỡ vụn cùng anh ta.

Bên tai vang lên tiếng reo hò cuồng nhiệt: "Dâng lên tế phẩm máu tươi cho Vương chí cao vô thượng!" Sắc mặt Đồ Nha tái nhợt.

Vương?

Chẳng lẽ Thi vương Côn Luân chưa chết?!

Không!

Không thể nào!

Đồ Nha lập tức phủ nhận suy đoán này.

Đó là Chúc Long!

Trong phạm vi một nghìn bảy trăm kilomet đều bị bức xạ hạt nhân bao phủ, chín trăm kilomet là khu vực cấm sự sống!

Đừng nói là thi vương, ngay cả những tảng đá cứng rắn cũng bị thăng hoa trong khu vực tâm chấn vụ nổ Chúc Long!

Tuyết trên đỉnh Everest cũng tan chảy hơn một nửa.

Đủ thấy năng lượng mà Chúc Long phóng thích ra rốt cuộc kinh khủng đến mức nào!

Đồ Nha liều mạng phủ nhận suy đoán này, bởi vì nếu thi vương

thực sự sống sót, ý nghĩa đằng sau đó quá đáng sợ!

Một thi vương có thể chống lại Chúc Long rốt cuộc kinh khủng đến mức nào, không ai biết!

Trong một khoảnh khắc, lòng Đồ Nha rối như tơ vò.

Nhưng, anh ta dù sao cũng là người chuyên nghiệp, rất nhanh bình tĩnh lại, chuẩn bị lấy thiết bị liên lạc ra để gửi tin tức ở đây đi.

Chỉ là, anh ta vừa lấy thiết bị liên lạc ra, ánh mắt liếc thấy một học sinh nhặt khẩu súng trường bắn tỉa của đội trưởng, nhắm vào anh ta!

Bùm!

Đầu anh ta nổ tung!

Bữa tiệc giết chóc chính thức mở màn từ đây.

Các thành viên khác liều mạng chiến đấu, với thực lực của bọn họ để đối phó với những sinh viên đại học đang rơi vào điên cuồng này tự nhiên không quá khó khăn.

Chỉ là, một luồng khí tức kinh khủng khóa chặt bọn họ.

Lạnh thấu xương, khiến cơ thể bọn họ đều sắp cứng đờ.

Đó là thực lực mà chỉ Hoàng Hiệt Quỷ đỉnh phong mới có!

Trước mắt trắng xóa rực rỡ, sau đó chính là bóng tối quay cuồng trời đất!

Bọn họ cuối cùng cũng chỉ là Tứ cấp Trấn Quỷ Sứ dựa vào vũ khí hiện đại.

Đối phó với Hoàng Hiệt Quỷ còn kém rất nhiều kinh nghiệm.

Cộng thêm bọn họ bị thương, làm sao có thể là đối thủ của đối phương?

Trực tiếp trúng ảo thuật của đối phương, khó lòng thoát ra.

Bọn họ đã chết.

Bị nhóm thanh niên này dùng súng giết chết mà không hề đau đớn.

Hoàng Hiệt Quỷ nấp trong bóng tối, lặng lẽ nhìn tất cả, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng.

Sự điên cuồng đó tương tự Lý Dịch, méo mó và bệnh hoạn, như thể được đúc ra từ một khuôn mẫu.

"Vương vĩ đại!

Đây là bữa tiệc máu giết chóc mà tôi dâng lên cho Ngài!" Hoàng Hiệt Quỷ cười điên cuồng, chỉ huy những thanh niên này cầm vũ khí, gia nhập vào hàng ngũ quỷ dị.

Trụ sở Trấn Quỷ Ti Đế Đô.

"Cảnh báo!

Tiểu đội thứ mười bảy đã bị tiêu diệt hoàn toàn khi trinh sát Đại học Liếm Cẩu!" "Cảnh báo!

Vị trí tiểu đội thứ chín hiện không xác định, bom trong cơ thể đã được kích hoạt!" "Cảnh báo!

Tại vị trí Long Đầu Trung Long Mạch, Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ Trương Thâm bị ba Hồng Lệ Quỷ vây công, cần chi viện khẩn cấp!" ...

Tình hình hỗn loạn do quỷ dị gây ra không chỉ có một nơi.

Các thành phố gần ba Long Mạch chính đều bị quỷ dị âm thầm tấn công.

Điều khiển Bộ trưởng Trấn Quỷ Ti Trần Chung đau đầu là, những quỷ dị này vừa phô trương lại vừa kín đáo.

Phô trương lên tiếng, để Trấn Quỷ Ti biết vị trí của bọn chúng.

Kín đáo phát triển, không ai biết rốt cuộc bọn chúng đã thu phục được bao nhiêu nhân tâm, quy mô rốt cuộc lớn đến mức nào.

Dường như, có người đang kiểm soát bọn chúng, khiến bọn chúng trở thành một tổ chức tinh vi, đang mưu đồ hướng tới cùng một mục tiêu.

Cảm giác này khiến Trần Chung vô cùng đau đầu, hoảng loạn bất an.

"Tập trung lực lượng, điều động các Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ rảnh rỗi giải cứu Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ Trương Thâm!" Trần Chung trầm giọng nói: "Mỗi một Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ đều là lực lượng nòng cốt của Trấn Quỷ Ti, tuyệt đối không thể có chuyện gì!" Mặc dù các khu vực khác cũng có mức độ tai họa quỷ dị khác nhau xảy ra, nhưng vị trí Long Đầu Trung Long Mạch quá đặc biệt.

Nơi đó là nơi quỷ dị của Anh Hoa Quốc xâm nhập!

Cũng là... nơi xa Côn Luân nhất.

Trần Chung nhìn Côn Luân một cái, xoa xoa thái dương, thầm mắng một tiếng.

Cái tên thi vương chết tiệt kia, chết rồi mà vẫn còn gây ra nhiều chuyện đến vậy!

Nếu không phải hắn, những quỷ dị Anh Hoa Quốc này cũng không thể theo Long Mạch mà đến Huyền Quốc triều bái!

Mà quỷ dị cầm đầu, chính là Tửu Thôn Đồng Tử nổi danh lẫy lừng!

Ngoài Tửu Thôn Đồng Tử, còn có Tuyết Nữ và Vũ Nữ xuất hiện ở đây!

Ba Hồng Lệ Quỷ lớn đồng loạt ra tay, tiểu đội mà Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ Trương Thâm dẫn theo e rằng không thể chống đỡ được bao lâu.

Chuyện này, phải giải quyết càng sớm càng tốt!

"Bộ trưởng, các nơi khác căn bản không có Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ nào có thể điều động đến!" Thư ký của Trần Chung sắc mặt khó coi: "Vị trí Long Đầu Trung Long Mạch có bảy nơi đều xuất hiện quỷ dị cảnh giới Hồng Lệ Quỷ hậu kỳ trở lên, nghi ngờ là di chuyển từ các nơi khác đến." "Cậu nói những quỷ dị này tự phát tiến đến vị trí Long Đầu Trung Long Mạch sao?" Sắc mặt Trần Chung đại biến: "Mục đích của những quỷ dị này là Lăng mộ Hán Quang?

Hay là thực sự có tổ chức và âm mưu?" Trần Chung cắn răng nói: "Đi cầu cứu Long Hổ Sơn và các đạo thống khác, bọn họ sẽ không ngồi yên nhìn đâu!" Ba mươi ba năm trước, Trấn Quỷ Ti và các đạo thống không biết đã xảy ra chuyện gì, tạo thành sự chia rẽ lớn, cho nên những năm nay quan hệ vẫn không được hòa hợp.

Mặc dù gần đây, dưới sự nỗ lực của anh ta, có phần hòa hoãn, nhưng vẫn có chút lạnh nhạt.

Bây giờ, nếu không phải tình hình nghiêm trọng, anh ta tuyệt đối sẽ không đi cầu xin các đạo thống.

Thư ký bộ trưởng gật đầu, vừa gửi tin nhắn cho cấp dưới, vừa hỏi: "Thiên Niên Cổ Sát Tiểu Linh Sơn Tự, Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia những thế lực này có cần cầu cứu không?" "Cần!" Trần Chung lúc này ôm tâm lý thử vận may, hy vọng có thể cầu thêm viện trợ đến.

Chỉ cần chờ đợi trong số Thập Phương Trấn Quỷ Sứ, có người thoát khỏi trạng thái ngủ say, Trấn Quỷ Ti tuyệt đối sẽ không bị động như bây giờ.

Huống hồ, trong tay bọn họ còn có không ít vũ khí sát thương quy mô lớn, thực sự đến lúc diệt vong, cùng lắm thì cá chết lưới rách, ngọc đá cùng tan!

Ánh mắt Trần Chung lóe lên một tia ngoan lệ, hy vọng tình hình không phát triển đến bước đó.

Rất nhanh, Long Hổ Sơn và các thế lực khác liền nhận được tin tức từ Trấn Quỷ Ti.

Chương 281

Long Hổ Sơn Thượng Thanh Cung.

Một lão giả tóc bạc da trẻ ngồi khoanh chân trên đất, đang nhìn một pho tượng xuất thần.

Khóe mắt pho tượng rỉ máu, trên thân có một vết nứt lớn, trông ghê rợn.

"Thương nhi!" Lão giả cười khổ một tiếng, trong giọng nói đã mang theo một tia bi ai cực độ: "Con vô cùng xứng đáng với thiện thi của Chân Võ Đại Đế, vì chính đạo nhân gian, cam nguyện từ bỏ đạo quả kiếp trước, hiến tế bản thân!" "Sư tôn!" Ngoài cửa, một trung niên nhân mặc đạo bào xanh thấp giọng nói: "Trấn Quỷ Ti gửi tin tức, vị trí Long Đầu Trung Long Mạch có tà ma quấy phá, hy vọng Long Hổ Sơn chúng ta ra tay tương trợ, ngài thấy chúng ta có nên ra tay không?" "Nhân gian có nạn, tu sĩ chúng ta tự đương nhiên phải đứng ra!" Giọng lão giả không còn bi thống, mà mạnh mẽ dứt khoát: "Trừ người trấn thủ ở nơi dược thi kia ra, những người khác đều cùng ta xuống núi, trảm tà trừ ma!" "Vâng!" Trong mắt trung niên nhân lộ ra vẻ sùng kính, lưng thẳng tắp, cao giọng nói.

Không chỉ Long Hổ Sơn, các đạo phái lớn nhỏ khác cũng đều phái người đến khu vực Long Đầu Trung Long Mạch.

Thiên Niên Cổ Sát Tiểu Linh Sơn Tự.

Trong giếng Bi Khổ, vang lên tiếng Phật hiệu u u: "Ý chỉ Phật tổ, tất cả đều lấy việc tìm kiếm Phật nữ kế nhiệm làm trọng!" "Vâng!" Tự chủ hiện nhiệm Không Nan thấp giọng đáp một câu.

Nhưng, Trấn Quỷ Ti thỉnh cầu, xuất phát từ đại nghĩa, Tiểu Linh Sơn Tự không thể không phái người xuống, thế là Không Nan liền

phái thế hệ trẻ tuổi như Tuệ Ngô và những người khác đi chi viện.

Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia tự nhiên cũng cử người, nhưng đều là xuất công không xuất lực.

Rõ ràng là muốn độc thiện kỳ thân.

Khu vực Long Đầu Trung Long Mạch.

Nơi đây âm khí cực nặng, gió lạnh từng trận, quỷ khóc sói gào, như Sâm La Địa Ngục!

Tửu Thôn Đồng Tử đang dẫn Tuyết Nữ và Vũ Nữ, vây công Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ Trương Thâm!

Thực lực của Trương Thâm không yếu, ba thước thanh phong trong tay sáng tắt, chém đứt quỷ khí.

Đáng tiếc, trước mặt anh ta có ba đầu Hồng Lệ Quỷ!

Tửu Thôn Đồng Tử chỉ là chủ công, hai vị kia thì phụ trợ.

Thời gian kéo dài, anh ta chắc chắn phải chết!

Tuyết Nữ khẽ phất tay ngọc, tuyết trắng tái nhợt bay lượn, trong nháy mắt, hàn ý thấu xương liền bao trùm trong lòng Trương Thâm.

Vũ Nữ kết ấn ngón ngọc trắng nõn, mưa lớn như trút nước đổ xuống, mỗi giọt nước mưa đều có thể sánh ngang với đạn!

Đây là mưa đạn thực sự!

Trương Thâm cắn răng, liều chết chống cự.

Ngay cả anh ta cũng không dám tin, dưới tay ba vị Hồng Lệ Quỷ, anh ta vậy mà có thể chống cự lâu đến vậy.

Viện trợ của Long Hổ Sơn và các đạo thống khác, với sự giúp đỡ của công nghệ cao của Trấn Quỷ Ti, rất nhanh đã đến nơi này.

Vừa nhìn thấy Tửu Thôn Đồng Tử, một lão đạo sĩ từ Long Hổ

Sơn bước ra, không nói hai lời, hai tay kết ấn, miệng niệm chú ngữ, một ấn lớn rực rỡ liền trấn áp xuống đối phương.

Đó là Cửu Lão Tiên Đô Ấn!

Khi Tửu Thôn Đồng Tử nhìn thấy người của đạo thống đến, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Con mồi đã cắn câu!

Bọn chúng vẫn luôn không giết Trương Thâm, chẳng phải là muốn đợi những người này đến sao?

"Giết!" Tửu Thôn Đồng Tử rút ra một thanh đại thái đao, đao quang lóe lên, quỷ khí sâm la lan tràn, chia đôi với Cửu Lão Tiên Đô Ấn!

"Trận chiến này, chúng ta nhất định thắng!" Những tín đồ nhân loại ẩn nấp xung quanh xuất hiện, tay cầm vũ khí chế tác của Trấn Quỷ Ti bắn về phía lão đạo sĩ và những người khác!

"Cái này là!" Đồng tử lão giả co rút.

Những vũ khí này là của Trấn Quỷ Ti!

Chẳng lẽ Trấn Quỷ Ti cấu kết với quỷ dị, lấy một Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ làm cái giá, muốn thanh trừ bọn họ đạo thống?

Lý Ngọc, Nhất cấp Trấn Quỷ Sứ đi cùng lão giả, sắc mặt biến đổi, anh ta tự nhiên biết suy nghĩ của lão giả và những người khác, vội vàng giải thích: "Trương Thiên Sư, những vũ khí này là do quỷ dị khống chế con người mà cướp được!

Hiện giờ quỷ dị khác với trước đây, bọn chúng đã hình thành tổ chức, lực lượng chấp hành và lực lượng đoàn kết đều vô cùng đáng sợ!" "Còn có chuyện này sao?" Trương Thiên Sư ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Không sai!” Lý Ngọc liều mạng giải thích một câu, sợ lão Thiên Sư không tin.

Trương Thiên Sư khẽ gật đầu, tay nắm Cửu Lão Tiên Đô Ấn, cứng rắn chặn những viên đạn này bên ngoài.

Một chiêu đã áp chế thế đao của Tửu Thôn Đồng Tử, thậm chí ngay cả Tuyết Nữ và Vũ Nữ cũng bị ảnh hưởng.

Vừa rồi một kích kia Trương Thiên Sư chỉ là thăm dò, bây giờ thực sự phát lực, Tửu Thôn Đồng Tử liền khó lòng chống đỡ, quỷ khu chao đảo hư ảo, hiển nhiên đã bị trọng thương cực nặng.

Thấy lão Thiên Sư đại phát thần uy, kiểm soát được cục diện, Trương Thâm thở phào nhẹ nhõm.

Tửu Thôn Đồng Tử tuy bị trọng thương, vẫn điên cuồng cười nói: “Hôm nay, các ngươi đều phải chết ở đây!” “Nói khoác không biết ngượng!” Trương Thiên Sư đứng trên đỉnh núi, kim quang hộ thể, khí thế như cầu vồng!

Chỉ thấy ông ta lấy ra một phương pháp ấn, tay áo lớn vung lên, pháp ấn liền nặng nề giáng xuống, muốn diệt sát Tửu Thôn Đồng Tử tại chỗ!

Sắc mặt Tửu Thôn Đồng Tử đại biến.

Thực lực của lão già này quá mức kinh khủng!

Nó muốn bỏ chạy, nhưng lại phát hiện cơ thể căn bản không thể động đậy!

Nó đâu biết, Trương Thiên Sư lấy ra chính là Dương Bình Trị Đô Công Ấn!

Do sơ đại Thiên Sư Trương Đạo Lăng để lại!

Bây giờ Trương Thiên Sư lấy ấn này ra, chính là muốn hoàn toàn

tiêu diệt nó!

Nhìn Dương Bình Trị Đô Công Ấn càng ngày càng gần, Tửu Thôn Đồng Tử không những không sợ hãi, ngược lại còn điên cuồng gào thét: "Vương nhất định sẽ báo thù cho ta, đồ sát các ngươi!" "Vì Vương mà chết, là vinh dự cả đời của ta!" Trương Thiên Sư lạnh lùng nhìn Tửu Thôn Đồng Tử, pháp ấn lại giáng xuống, xóa sạch cơ thể Tửu Thôn Đồng Tử!

"Hay lắm!" Trương Thâm thấy Tửu Thôn Đồng Tử chết đi, vỗ tay hoan hô: "Không hổ là lão Thiên Sư, một thân tu vi công lực đạt tới trình độ tạo hóa, một ấn liền tru sát Tửu Thôn Đồng Tử!" Trương Thiên Sư đang chuẩn bị thu hồi pháp ấn, một tia lửa đạn bay đến, với tốc độ không thể tin được đã bắn trúng huyệt thái dương của Trương Thiên Sư!

Rắc!

Kim quang hộ thể của Trương Thiên Sư khẽ rung động, xuất hiện một vết nứt.

Bụp!

Trên mặt đất rơi xuống một viên đạn bắn tỉa dài hai mươi centimet!

Qua vết nứt của viên đạn, Lý Ngọc nhìn thấy phế liệu hạt nhân bên trong!

"Đây là đạn chuyên dụng M99 mà Trấn Quỷ Ti dùng để bắn chết Hồng Lệ Quỷ!" Khẩu súng bắn tỉa chống khí tài M99, thông qua những năm cải tiến không ngừng của Trấn Quỷ Ti, uy lực đủ sức xuyên thủng tấm thép dày một mét!

Cộng thêm chất thải hạt nhân bên trong, cho dù là Hồng Lệ Quỷ bị bắn trúng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Khuyết điểm duy nhất là, trong tình huống bình thường thì căn bản không thể bắn trúng Hồng Lệ Quỷ.

Bởi vì Hồng Lệ Quỷ quá nhanh, quá hư vô mờ ảo!

Nhưng, để đối phó với con người, thì lại rất dễ dàng.

Ngay cả một Trấn Quỷ Sứ cấp đặc biệt trúng phải phát đạn này cũng chỉ có thể ôm hận mà chết ngay tại chỗ!

Thế nhưng, điều khiến hắn không ngờ là, Lão Thiên Sư vậy mà cứng rắn đỡ được!

Đây rốt cuộc là loại quái vật hình người nào!

Lão Thiên Sư liếc nhìn về phía xa, không truy kích.

Lúc này, từ xa mới truyền đến một tiếng súng.

Trương Thâm sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Đây tuyệt đối là một vụ ám sát có chuẩn bị, có kế hoạch!

Hắn chẳng qua chỉ là mồi nhử, mục đích thực sự e là muốn giết Lão Thiên Sư!

Chỉ là đối phương không ngờ rằng, ngay cả khi hy sinh Tửu Thôn Đồng Tử cũng không thể phá vỡ Kim Quang Chú của Lão Thiên Sư!

May mà Lão Thiên Sư không sao, nếu không, mối thù này coi như đã kết.

Chương 282

Dù sao thì việc giết Lão Thiên Sư bằng khẩu M99 của Trấn Quỷ Ti, bảo rằng không liên quan đến Trấn Quỷ Ti thì chính hắn cũng có chút không tin.

Phải biết rằng, khẩu M99 chuyên dùng để tiêu diệt Hồng Lệ Quỷ, ngay cả trong Trấn Quỷ Ti cũng là vũ khí được quản lý cực kỳ nghiêm ngặt!

Thế nhưng bây giờ lại bị quỷ dị lợi dụng, điều này rất khó khiến người ta không nghi ngờ liệu Trấn Quỷ Ti có nội gián hay không!

Hơn nữa, tính theo độ lệch giữa tiếng súng và lúc viên đạn bắn trúng Lão Thiên Sư, đối phương cách đây khoảng hơn hai nghìn mét!

Hiện tại súng M99 có tầm bắn hiệu quả chỉ một nghìn năm trăm mét.

Trừ khi là BIGSHOT số 7 vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm!

Chỉ có BIGSHOT số 7 mới có thể từ hơn hai nghìn mét xa, bắn trúng huyệt thái dương của Lão Thiên Sư một cách chuẩn xác!

Đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể lấy được cả vũ khí trong giai đoạn thử nghiệm?

Điều này khiến Trương Thâm cảm thấy một loại bất lực.

Lão Thiên Sư ngược lại ánh mắt bình thản, dáng vẻ cao thâm khó dò, khiến Trương Thâm không hiểu rốt cuộc đối phương đang nghĩ gì.

"Lão Thiên Sư, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Trương Thâm hiểu rõ vị trí của mình, mặc dù là Trấn Quỷ Sứ đặc cấp, nhưng trước mặt vị Lão Thiên Sư của Long Hổ Sơn này, rốt cuộc vẫn không đủ sức.

Ngay cả nhân vật dẫn đầu phái Võ Đang đến cũng không nói gì, hắn tính là gì?

Nhưng hắn cũng không ngờ rằng, lần này Long Hổ Sơn lại xuất động cả Lão Thiên Sư, xem ra sự kiện lần này tuyệt đối không đơn giản.

Ngay cả hắn có ngu ngốc đến đâu cũng đã ngửi thấy mùi âm mưu.

Lão Thiên Sư nhàn nhạt nói: "Điều đáng sợ không phải là những quỷ dị này, mà là lòng người!" Trương Thâm giật mình kinh hãi.

Lão Thiên Sư đây là có ý gì sâu xa!

"Trấn Quỷ Ti…" "Trước hết hãy giải quyết phiền phức trước mắt đi!" Ánh mắt Lão Thiên Sư dần trở nên sắc bén, quét khắp cả trường.

Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên vầng sáng trắng bụng cá dần ló dạng ở phía đông.

"Hắc hắc hắc!!!" Trong ánh sáng ngược, một con ác quỷ hung tợn với mái tóc đỏ rực bò ra từ dưới đất, trong tay nắm chặt một cái đầu lâu to lớn.

Máu tươi nhỏ giọt, trong ánh bình minh mờ ảo này phát ra tiếng tí tách đầy nhịp điệu.

Như thể tiếng chuông tang đã vang lên cho tất cả mọi người có mặt.

Lại như đếm ngược trước khi tận thế đến.

"Hồ Yêu Quỷ!!!" Lại có người nhận ra thân phận của kẻ đến, kinh hãi kêu lên.

Trương Thâm nuốt nước bọt: "Thiên niên Hồ Yêu Quỷ?

Hồng Lệ Quỷ viên mãn!" "Hắc hắc hắc hắc!" Hồ Yêu Quỷ cười điên cuồng, dáng vẻ bệnh hoạn méo mó đó, cực kỳ giống Lý Dịch,

hiển nhiên, nó đã bị Thiên Uyên Đế Diện xâm thực rất nghiêm trọng.

Trận mưa đen khiến tất cả quỷ dị dưới ba long mạch chính trở nên mạnh hơn, là món quà của Lý Dịch, cũng là lời nguyền của Thiên Uyên!

Hồ Yêu Quỷ liếm đi vết máu tươi trên đầu lâu, cười quái dị nói: "Không ngờ đã qua nhiều năm như vậy, vậy mà vẫn có người nhớ đến ta!" Bởi vì máu trên đầu lâu bị Hồ Yêu Quỷ liếm sạch, nên mọi người tự nhiên nhìn rõ khuôn mặt đó.

Là… Trần lão!

Trương Thâm hai mắt đỏ ngầu, nghiến răng ken két: "Ngươi!

Ngươi vậy mà đã giết Trần lão!" Hồ Yêu Quỷ một ngụm nuốt chửng thẳng đầu lâu của Trần lão, nhai ngấu nghiến, miệng lẩm bẩm không rõ: "Đại não của người thông minh này đúng là có lực cắn!

Đáng tiếc, ông ta đã đưa ra lựa chọn sai lầm nhất trong đời!

Thế nên ông ta chết!" Thật ra, ngay cả Hồ Yêu Quỷ cũng có chút khâm phục lão già này.

Phải biết rằng, chúng đã phải trả một cái giá cực lớn, bí mật bắt cóc Trần lão đi, muốn Trần lão làm việc cho chúng.

Dù sao thì, loại nhân tài có kỹ thuật tiên tiến như vậy mà vì Vương hiệu lực, thì sức mạnh của chúng sẽ bành trướng nhanh hơn!

Thế nhưng, điều khiến nó và Trần Phong đều không ngờ là, Trần lão vậy mà lại chống cự được tẩy não trong hắc thất!

Điều này đơn giản là không thể.

Người có lực chấp hành càng mạnh càng dễ bị tẩy não.

Ngược lại, người có tính lười biếng càng mạnh càng khó bị tẩy não.

Luôn có người cho rằng lười biếng là thói xấu, nhưng bất cứ việc gì cũng có hai mặt.

Có lẽ tổ tiên loài người từng đối mặt với tai nạn do tẩy não gây ra, nên đã tiến hóa ra gen lười biếng.

Nhưng, Trần lão rõ ràng là một người có lực chấp hành rất mạnh.

Thế nhưng, đối phương lại chống cự được tẩy não trong hắc thất.

Cuối cùng, sống sượng bị nhốt đến chết!

Trương Thâm và những người khác nhìn thấy Hồ Yêu Quỷ nuốt chửng đầu lâu của Trần lão, trong lòng bi thống vạn phần.

Nếu không phải Trần lão mấy chục năm qua cần cù chịu khó, Chúc Long liền không thể được nghiên cứu thành công!

Vị Thi Vương họa loạn Huyền Quốc đó cũng không thể vì thế mà bị tiêu diệt!

Có thể nói, Trần lão là anh hùng đã cứu Huyền Quốc.

Nay lại rơi vào kết cục bi thảm như vậy.

Bọn họ làm sao có thể không tức giận, không đau buồn!

Hồ Yêu Quỷ thấy vẻ mặt oán hận bi phẫn của Trương Thâm và những người khác, cực kỳ vui vẻ, vươn móng vuốt dài ngoẵng, gạt những sợi thịt dính ở kẽ răng ra.

Ngón tay cong lại, mạnh mẽ bắn vào mặt Trương Thâm và những người khác.

Trương Thâm và những người khác triệt để bị chọc giận, liền muốn xông tới liều mạng với Hồ Yêu Quỷ.

Lão Thiên Sư ghét bỏ liếc nhìn Hồ Yêu Quỷ, trầm giọng nói: "Đừng qua đó!

Bên dưới có mai phục!" "Mọi người bình tĩnh một chút, đừng trúng kế khích tướng của Hồ Yêu Quỷ!" Giọng Lão Thiên Sư ẩn chứa đạo pháp, những người vốn đang bị lửa giận che mờ đầu óc lập tức bình tĩnh lại, trong lòng còn thấy may mắn khi nhìn Hồ Yêu Quỷ.

Không hổ là Hồ Yêu Quỷ có thể sống sót dưới thiết kỵ của Thái Võ Đế!

Thật sự quá xảo trá!

Nếu không phải Lão Thiên Sư nhắc nhở, bọn họ e là đã trúng kế rồi.

Hồ Yêu Quỷ dang tay ra: "Lão Thiên Sư, ông càng sống càng vô dụng rồi, ta chỉ có một con quỷ đứng ở đây, mà các ngươi cũng không dám lên?" Lão Thiên Sư lạnh lùng nói: "Ngươi không phải kẻ đứng sau màn, chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi!

Ai sai khiến ngươi ở đây hấp dẫn sự chú ý của chúng ta?" Hồ Yêu Quỷ hắc hắc cười một tiếng: "Không hổ là Lão Thiên Sư, vậy mà một ánh mắt đã đoán ra chúng ta đang điều hổ ly sơn!" "Nhưng mà, biết thì sao?

Tính thời gian, cũng sắp đến lúc rồi!" Trương Thâm trong lòng lộp bộp một tiếng, liền cảm giác được ở đầu rồng của trung long mạch đột nhiên bùng phát một cỗ sát cơ sắc bén!

Phá Quân Sát Trận!

Lý Dịch để lại ở đây, dùng để sửa chữa trận pháp long mạch!

Một tiếng rồng ngâm vang vọng xuyên thủng trời xanh, khí tức bá tuyệt lập tức bao trùm toàn trường!

"Đây là… Phá Quân Sát Trận!" Ánh mắt Lão Thiên Sư kinh ngạc, đồng tử phóng đại: "Các ngươi làm sao có thể có trận pháp này!" Trương Thâm và những người khác mặc dù chưa từng nghe nói về

Phá Quân Sát Trận, nhưng nghe Lão Thiên Sư có vẻ mặt kinh ngạc như vậy, cũng biết Phá Quân Sát Trận này lai lịch phi phàm!

Nếu trước đó bọn họ không nghe Lão Thiên Sư dừng lại, e là đã thân thủ dị xứ rồi!

Hồ Yêu Quỷ lại không trả lời, ngược lại lại chuyển chủ đề: "Lão Thiên Sư, ta khuyên ông vẫn nên nhanh chóng động thủ giết ta thì hơn, dù sao thì trước khi chết kéo ta theo chôn cùng cũng là một giao dịch không tệ!" Lão Thiên Sư hừ lạnh một tiếng: "Hôm nay, ta muốn xem xem các ngươi đám tà túy này rốt cuộc đang bày trò quỷ gì!" Hồ Yêu Quỷ cười điên cuồng, chín cái đầu lâu xương sọ trên ngực nó không ngừng rung chuyển, phát ra tiếng kêu giòn tan: "Trò quỷ?

Ngươi sẽ biết ngay thôi!" Trương Thâm không kìm được nói: "Lão Thiên Sư, hay là bây giờ chúng ta cứ xông tới giết, nói không chừng đối phương chỉ là giả vờ thôi?" Nhân vật dẫn đầu Võ Đang nhíu mày: "Lão Thiên Sư không động thủ tự nhiên có cái lý của ông ấy, cậu tiểu bối này đừng nhiều lời!" Trương Thâm đành cười xòa, im lặng không nói gì.

Ngay khi Hồ Yêu Quỷ đang kéo dài thời gian với mọi người, trên ba long mạch chính, có một nhóm người đang điên cuồng săn lùng.

Bọn họ có quỷ dị, có con người.

Mục đích của bọn họ chỉ có một, cố gắng hết sức đưa người về hắc thất gần đó!

Chương 283

Trong mắt bọn họ tràn đầy cuồng nhiệt, ngay cả khi cơ thể đối mặt với nguy cơ đột tử vì không ngừng nghỉ trong thời gian dài, vẫn đang tự thiêu đốt mình vì chủ nhân.

Những tín đồ cuồng nhiệt cầm công cụ chuyên nghiệp, giống như những kẻ buôn người, đầu tiên dùng thuốc làm người ta ngất đi, sau đó trực tiếp nhét vào xe.

Bọn họ quét sạch từng khu dân cư một, thề sẽ biến tất cả mọi người trong thành phố này thành những tín đồ giống như bọn họ!

Hiệu suất của quỷ dị nhanh hơn nhiều so với con người, trực tiếp nhập hồn, chủ động đi vào xe.

Dưới hiệu suất khủng bố này, phần lớn người dân ở U Đô Thị đã bị tẩy não, trở thành tín đồ của Lý Dịch.

Và các khu vực khác cũng đang đối mặt với nguy cơ bị thất thủ.

Bởi vì thời gian hắc thất biến người thành tín đồ quá ngắn, cho dù có người báo án, khi người mất tích trở về, vụ án này tự nhiên không thành lập.

Cộng thêm người của Trấn Quỷ Ti bị thu hút bởi những quỷ dị gây tai họa điên cuồng, trong một thời gian, những quỷ dị cấp thấp và tín đồ là người thường này không gây ra sự chú ý.

Côn Luân.

"Diêu Viễn Đích Lý Tưởng Hương" ở nơi xa xôi đang điên cuồng hấp thụ sức mạnh tín ngưỡng khổng lồ, sau đó tái tạo nhục thân cho Lý Dịch. [Ting!

Chúc mừng chủ nhân nhận được ba mươi điểm tín ngưỡng lực!]

[Ting!

Chúc mừng chủ nhân nhận được bốn mươi điểm tín ngưỡng lực!] [Ting!

Chúc mừng chủ nhân nhận được hai mươi điểm tín ngưỡng lực!] ... [Ting!

Chúc mừng chủ nhân tích lũy điểm tín ngưỡng đã đột phá mốc một triệu, có cơ hội ngưng tụ thần cách!] [Ting!

Chủ nhân có ngưng tụ thần cách không?] Mặc dù điểm tín ngưỡng mà người thường cung cấp không nhiều, nhưng tích tiểu thành đại, dưới số lượng cơ sở khổng lồ, điểm tín ngưỡng mà Lý Dịch nhận được trở nên cực kỳ đáng sợ.

Nếu không phải thời gian quá ngắn, số lượng người tín ngưỡng Lý Dịch sẽ trở nên đáng sợ hơn nữa!

Lý Dịch bình tĩnh nói: "Không!

Hãy ban cơ hội ngưng tụ thần cách cho Diêu Viễn Đích Lý Tưởng Hương!" Lý Dịch không có hứng thú trở thành một vị thần được tín ngưỡng.

Loại thần linh dựa vào tín ngưỡng để mạnh lên này có quá nhiều hạn chế, hơn nữa tác dụng phụ quá lớn.

Hắn không muốn trở thành một vị thần rác rưởi bị tín đồ trói buộc.

Để "Diêu Viễn Đích Lý Tưởng Hương" trở thành thần, không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Đến lúc đó, có bảo vật thần cách hóa này, khí tức Chúc Long còn sót lại trên người hắn sẽ đủ để bị xóa bỏ. [Ting!

Diêu Viễn Đích Lý Tưởng Hương bắt đầu thần cách hóa!] [Ting!

Xin chủ nhân ban cho nó thần cách chân danh!] "Chúa Tể Của

Khủng Hoảng Và Quỷ Dị!" Lý Dịch tùy ý ban cái thần danh này cho "Diêu Viễn Đích Lý Tưởng Hương".

Dường như, cái tên này đối với hắn chẳng đáng nhắc tới. [Ting!

Ban thần danh thành công!] Vỏ kiếm màu tím đen càng trở nên đen kịt hơn, những hoa văn rực rỡ trên đó bắt đầu méo mó, phóng thích ra khí tức khủng bố và quỷ dị.

Sau đó, nó tan chảy thành mực đen bao quanh ngón trỏ tay phải của Lý Dịch, tạo thành một phù văn huyền ảo xen kẽ.

Khí tức Chúc Long trong cơ thể Lý Dịch triệt để bị thanh trừ, trên bộ xương trắng bệch, huyết nhục tái sinh, vảy giáp sắc bén!

Đôi cánh rồng tàn phá mở ra, tạo thành một hình chữ thập hoàn mỹ!

Thi Vương tái sinh, khủng bố lại giáng lâm!

Lý Dịch điên cuồng thúc đẩy "Dịch Thiên Đế Kinh", tham lam nuốt chửng năng lượng xung quanh.

Ngay cả bức xạ hạt nhân xen lẫn khí tức Chúc Long, hắn cũng không buông tha! [Ting!

Chủ nhân phá rồi lại lập, đạt được Thi Vương Lãnh Địa Phệ Diệt Vực Sâu!] Thi Vương, tự nhiên là có lãnh địa của chính mình.

Chỉ là Lý Dịch trước đây vừa mới trở thành Thi Vương, chưa lĩnh ngộ ra.

Giờ đây Phệ Diệt Vực Sâu triển khai, như thể một hắc động lạnh lẽo chết chóc giáng lâm thế gian, điên cuồng nuốt chửng năng lượng của thế giới này.

Không khí của ba long mạch chính bị hắc động này hút vào, không ngừng chảy ngược về Côn Luân! [Ting!

Chủ nhân có bảo vật thần cách hóa, có thể thông qua Diêu Viễn Đích Lý Tưởng Hương điều khiển từ xa tín đồ của mình, giáng hạ sức mạnh của mình!] [Ting!

Sức mạnh giáng hạ có liên quan đến mức độ tín ngưỡng và cường độ nhục thân của tín đồ!] Đây đúng là một kỹ năng không tồi.

Sau này có thể lợi dụng tín đồ để làm không ít chuyện.

Tại vị trí đầu rồng của trung long mạch.

Những người vốn đang im lặng bỗng giật mình kinh hãi.

Bọn họ phát hiện, không biết từ lúc nào, không khí long mạch này vậy mà lại đang chảy ngược!

Hồ Yêu Quỷ thấy vậy, cười điên cuồng: "Đã đến lúc rồi!

Giờ khắc này cuối cùng cũng đến!" Mọi người chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác áp bức nghẹt thở bao trùm toàn thân, khiến máu trong người bọn họ đều lạnh lẽo ngưng trệ lại.

Bầu trời biến thành màu đỏ!

Như một tấm vải máu đỏ tươi rực rỡ!

"Trời khóc ra máu, có hung vật họa thế ra đời rồi!" Lão Thiên Sư thở dài ngao ngán: "Đại kiếp tận thế đã bắt đầu rồi!" Trương Thâm kinh hãi nói: "Lão Thiên Sư, chẳng lẽ việc này chúng ta không ngăn cản được sao?" Lão Thiên Sư cười khổ: "Thương nhi vốn là thiện thi chuyển thế của Chân Võ Đại Đế, đã hiến tế đạo quả tiền thế, vẫn không thể nghịch chuyển!

Vũ khí tối thượng Chúc Long, lại càng có sự gia trì của nanh Chúc Long, dưới sự tấn công như vậy, vị Thi Vương đó vẫn có thể sống sót.

Lão già bình thường như ta lại có thể ngăn cản được sao?" "Cái

gì?!" Trương Thâm và những người khác trợn tròn mắt kinh hãi, kêu lên: "Thi Vương vẫn còn sống?" Hồ Yêu Quỷ cười điên cuồng: "Không hổ là Lão Thiên Sư, vậy mà lại có thể đoán được tin tức Vương vẫn còn sống!" Lão Thiên Sư liếc nhìn Phá Quân Sát Trận trước mặt Hồ Yêu Quỷ, u u nói: "Trận pháp này chính là do Thi Vương trước đó bố trí phải không?

Không hổ là tồn tại có thể khai mở thời đại khủng bố, lại có nghiên cứu lớn về trận pháp đến vậy!" "Nếu chúng ta bước vào, e là sẽ tổn thất phần lớn, đạo thống cũng sẽ vì thế mà suy tàn!" Hồ Yêu Quỷ cuồng nhiệt gật đầu, cười khẩy nói: "Lão Thiên Sư, hôm nay ông nếu không giết ta, ngày sau, e là sẽ không còn cơ hội nữa!" Lão Thiên Sư im lặng không nói.

Một tồn tại có thể khiến một con ác quỷ ích kỷ như Hồ Yêu Quỷ cam tâm tình nguyện hiến tế, nghĩ đến thôi cũng khiến ông cảm thấy một tia lo sợ!

Trương Thâm và những người khác thì không ngờ Phá Quân Sát Trận lại hung hiểm đến vậy, ngay cả Lão Thiên Sư cũng rơi vào do dự.

"Đây là một cái gai!" Lão Thiên Sư u u nói: "Tổng phải nhổ nó đi!" Hồ Yêu Quỷ gào thét: "Đến đây!

Tìm chết!" Trong tay Lão Thiên Sư xuất hiện một thanh kiếm đồng cổ kính, chuôi kiếm là năm đoạn liên hoàn, thân kiếm ẩn hiện khắc phù văn bí pháp cùng với nhật nguyệt tinh thần, kiếm nặng tám mươi mốt lạng, tượng trưng cho tám mươi mốt hóa của Thái Thượng Lão Quân.

Trương Thâm đồng tử co rút, trong lòng thầm nghĩ, đây chính là Ngũ Trảm Tà Hùng Kiếm sao?

Tương truyền Ngũ Trảm Tà Thư Hùng Kiếm là hai thanh thần

kiếm, kiếm thư bị trấn ở giếng quỷ tại Hạc Minh Sơn giới, dùng để trấn nhiếp yêu tinh tà quái nhân gian, còn kiếm hùng thì là vật tín truyền thừa của các đời Thiên Sư.

Nay xem ra, lời đồn không sai!

Lão Thiên Sư ngay cả Ngũ Trảm Tà Hùng Kiếm truyền thừa của Thiên Sư cũng đã lấy ra, e là muốn ra tay thật sự rồi.

Giọng Lão Thiên Sư như sấm sét: "Chinh linh triệu khí, chế ngự sơn xuyên, địch đãng khí uế, ngũ lôi chính thiên!" Ngũ Trảm Tà Hùng Kiếm vung lên trời, một tia sáng chói lọi, bao quanh bởi kiếm mang màu tím lôi đình liền từ trên trời giáng xuống.

Ánh sáng rực rỡ đến cực hạn đó che lấp ánh bình minh, khiến trong mắt Hồ Yêu Quỷ cũng lộ ra một tia kinh sợ!

Kiếm này quá mạnh mẽ, khiến Trương Thâm và những người khác cảm thấy một sự nhỏ bé.

Ngay cả cư dân ở xa cũng bị kiếm mang này thu hút, nhìn về phía này.

Khi nhìn thấy bầu trời đỏ máu và kiếm mang lôi đình này, đều trực hô không thể tin nổi!

Dường như lấy điện thoại ra bắt đầu quay video đăng lên vòng bạn bè.

Chương 284

Hồ Yêu Quỷ trực diện với kiếm này cảm xúc rõ ràng nhất, kiếm này không nhanh, thậm chí rất chậm.

Nhưng nó khóa chặt nó lại, chỉ có thể trơ mắt đứng yên chờ chết.

Phá Quân Sát Trận là do vị tồn tại chí cao kia để lại, nó căn bản không thể sử dụng, chỉ có thể giả vờ hù dọa.

Bây giờ, Lão Thiên Sư toàn lực xuất thủ, muốn tiêu diệt nó, nó tự nhiên không thể chống cự.

Chỉ có thể cầu xin Vương rủ lòng thương!

Hồ Yêu Quỷ nhắm mắt lại, bị kiếm mang màu tím bao phủ.

Một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng.

Lý Dịch là lần đầu tiên tiến vào cơ thể tín đồ, nên có chút lúng túng.

Nhưng rất nhanh liền trở nên thông suốt, bởi vì hắn cưỡng hành bá đạo trực tiếp tiến vào, áp bức ý thức của Hồ Yêu Quỷ vào một góc.

Hồ Yêu Quỷ ngước nhìn trong thế giới tinh thần của mình, cái thân thể vĩ đại không rõ mặt, mênh mông như vực thẳm kia, trong lòng chỉ có sự sùng bái cuồng nhiệt thuần túy!

Ngón trỏ của Lý Dịch điểm một cái, Phá Quân Sát Trận đột nhiên phát động, một thanh bảo đao đầu rồng ngưng tụ từ sát khí hiện ra, va chạm với kiếm mang lôi đình!

Sóng xung kích lan tỏa, xé rách hư không, tiếng nổ lớn khuếch tán, khiến mọi người đau nhức đầu óc, máu đỏ tươi chảy ra từ tai.

Lão Thiên Sư bị cỗ sát khí khủng bố này phản phệ, suýt chút nữa

không nắm vững Ngũ Trảm Tà Hùng Kiếm trong tay!

Cưỡng ép áp xuống máu nghịch trong lồng ngực, đôi mắt phượng uy nghiêm của Lão Thiên Sư bỗng nhiên mở ra, nhìn chằm chằm Hồ Yêu Quỷ.

Giờ khắc này.

Tia sáng trắng bụng cá ở phía đông càng lúc càng sáng, một vầng mặt trời đỏ rực từ từ mọc lên, chiếu sáng đại địa.

Còn con Hồ Yêu Quỷ hung ác kia đứng dưới ánh mặt trời chói chang, chắp tay sau lưng, vẻ mặt bệnh hoạn méo mó điên cuồng biến mất, thay vào đó là sự tĩnh lặng chết chóc và bình tĩnh như vực sâu!

Ngay cả Lão Thiên Sư nhìn thấy cũng có chút da đầu tê dại.

Con Hồ Yêu Quỷ này đã thay đổi!

Trương Thâm khó khăn nuốt nước bọt, tim suýt chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn tuy nhãn lực không bằng Lão Thiên Sư, nhưng cũng có thể nhìn ra con Hồ Yêu Quỷ này không ổn!

Rất không ổn.

Dù quỷ vật có lợi hại đến đâu, chỉ cần chưa trở thành Thanh Nhiếp Quỷ, tất nhiên sẽ sợ ánh nắng mặt trời.

Ngay cả Hồng Lệ Quỷ cũng cần dùng Sâm La Quỷ Khí để che chắn ánh nắng, tránh cho bản thể bị ánh nắng chiếu xạ.

Thế nhưng, con Hồ Yêu Quỷ trước mắt này lại dám đứng dưới ánh nắng mặt trời, vẻ mặt lãnh đạm bình tĩnh đó khiến người ta nhìn mà linh hồn cũng run rẩy!

"Ngươi!

Ngươi rốt cuộc là ai!" Trương Thâm kinh hãi nói: "Ngươi tuyệt đối không thể là Hồ Yêu Quỷ!

Nó không mạnh như vậy!" Lý Dịch xuyên qua ánh mắt của Hồ Yêu Quỷ, ánh mắt lạnh lẽo quét qua khuôn mặt của tất cả những người có mặt.

Nụ cười trầm thấp, như thể vua của vạn thú đang đánh giá con mồi.

"Thật thú vị, người của đạo thống vậy mà đến đông như vậy!

Các ngươi đều muốn giết ta sao?" Lão Thiên Sư nhẹ nhàng vuốt Ngũ Trảm Tà Hùng Kiếm, ngữ khí trang nghiêm: "Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Lý Dịch không nói, Phá Quân Sát Trận triệt để kích hoạt, không khí bốc hơi, rồng ngâm cửu thiên!

Thanh bảo đao đầu rồng treo lơ lửng trên bầu trời máu, thẳng tắp giáng xuống!

Trương Thiên Sư mí mắt giật giật, không dám tự mãn: "Kết Độc Lân Trận!" Người dẫn đầu Mao Sơn nhíu mày, nhưng không nói gì nhiều, lớn tiếng nói với môn nhân: "Nghe Lão Thiên Sư!" "Vâng!" Đệ tử môn phái đáp lời.

Trương Thâm có chút hiểu biết về Độc Lân Trận.

Độc Lân Trận là cấm trận của Mao Sơn, trận pháp này được ghi chép trong tàng thư trai của Càn Nguyên Quan.

Tương truyền là trước khi nhà Thanh nhập quan, chưởng giáo Cao Vân Khúc và Chân Nhân Trần Kính Xương của Long Hổ Sơn liên thủ phát minh.

Chỉ có những đệ tử có thiên phú dị bẩm trong hai phái Long Hổ Sơn và Mao Sơn mới tu luyện!

Thuật trận pháp Mao Sơn chia làm "ngoại trận" và "nội trận".

"Ngoại trận" là trận pháp lợi dụng địa lý địa thế và dược liệu thi pháp tác động ra bên ngoài, còn "nội trận" thì là trận pháp bố trí trên người, Độc Lân Trận này chính là một loại nội trận.

Nguyên lý của nó là đầu tiên dùng thanh sắt nung đỏ đốt cháy bảy mạch của cơ thể người, sau đó cấy một loại vảy cá tên là "Tỳ Bà Ngư" vào thịt đốt cháy của bảy mạch, đợi vết thương lành thì vảy cá và da thịt hợp thành một thể, nên loại trận pháp này còn được gọi là "Tỳ Bà Ngư Trận".

Loại "Tỳ Bà Ngư" này vốn sinh trưởng ở biển sâu, âm khí của nó nặng hơn nhiều so với các loài cá khác, sau khi vảy của nó cấy vào bảy mạch, theo nguyên lý âm dương tương hấp, có thể làm chậm chu kỳ dương khí của bảy mạch, làm rối loạn khí mạch âm dương bình thường của cơ thể người.

Như vậy có thể khiến lớp da ngoài xung quanh các huyệt vị bảy mạch của cơ thể người nhanh chóng tiến vào trạng thái "hoại tử" trong y học, từ đó nhanh chóng "sừng hóa", không sợ đao thương, và bùng phát ra sức mạnh kinh khủng!

Thứ hai là có thể ngăn chặn hồn phách dễ dàng xuất khiếu, ngăn chặn hiệu quả tình trạng hôn mê tạm thời của cơ thể người, những binh sĩ được thi triển Độc Lân Trận, không khác gì thân kim cương bất hoại, "dù biến thành vảy giáp mà dũng khí không giảm"!

Đương nhiên, điểm đáng sợ nhất của trận pháp này là nó có thể liên kết sức mạnh của tất cả mọi người, hội tụ vào một người!

Âm dương nghịch chuyển, bách quỷ đều bị chém!

Trương Thâm thở gấp, ngây người nhìn các đệ tử Mao Sơn và Long Hổ Sơn đang kết trận.

Chỉ cảm thấy mình thật ba sinh hữu hạnh, vậy mà lại có thể chứng kiến trận pháp khủng bố đã thất truyền từ lâu này!

Lý Dịch cũng nhận ra sự bất thường của Độc Lân Trận, vậy mà lại có thể nghịch chuyển âm dương!

Phá vỡ âm dương trong cơ thể người, từ đó đổi lấy sức mạnh cường đại.

Chỉ là, tác dụng phụ này e là hơi lớn.

Lão Thiên Sư một tay vẽ phù, một tay cầm kiếm, tiếp dẫn sức mạnh của mọi người trong Độc Lân Trận.

Lão Thiên Sư tắm mình dưới ánh mặt trời chói chang, toàn thân kim quang bừng bừng, Hạo Nhiên Chính Khí hóa thành hai con bạch long hộ vệ quanh thân.

"Đây chính là 'Nhị Thập Tứ Phẩm Bí Lục'?" Trương Thâm nhìn Lão Thiên Sư sử dụng phù lục huyền diệu, trong lòng nóng như lửa đốt: "Không hổ là một trong Tam Bảo truyền thừa của Thiên Sư, quả nhiên danh bất hư truyền!" Lý Dịch ánh mắt bình tĩnh, thanh bảo đao đầu rồng và hai con bạch long giao chiến với nhau, phát ra từng trận gầm gừ.

Lão Thiên Sư hít sâu một hơi, vận khí đan điền, sức mạnh của cảnh giới Cầm Tâm viên mãn triệt để bùng phát ra, ẩn ẩn có khí thế đạt đến cảnh giới Chuẩn Đẳng Vân!

"Minh đồ lộ dẫn, Nhị Thập Tứ Ngục khai!" Toàn bộ bầu trời trong khoảnh khắc tối sầm lại, một cánh cửa địa ngục âm khí sâm sâm chậm rãi hiện ra.

"Đây là…" Nụ cười trên mặt Lý Dịch dần trở nên méo mó, đáng tiếc, hắn đang mượn cơ thể của Hồ Yêu Quỷ.

Chỉ có thể phát huy ra một phần mười thực lực.

Trên người càng không có Quỷ Tỳ rườm rà, nếu không cánh cửa địa ngục này liền có thể bị hắn sử dụng!

Tuy nhiên, giết Lão Thiên Sư, cướp lấy "Nhị Thập Tứ Phẩm Bí Lục" này, cũng không tệ!

Tương truyền, "Nhị Thập Tứ Phẩm Bí Lục" này vốn có ba mươi ba giai, chỉ là chín giai lợi hại nhất cuối cùng đã tiêu tan trong bụi trần lịch sử.

Cánh cửa địa ngục vừa xuất hiện, bảo đao đầu rồng liền không chống đỡ nổi, phát ra tiếng kêu giòn tan, vỡ thành mảnh vụn rơi xuống đất.

"Hay!" Trương Thâm ha ha cười lớn, uất khí luôn bị kìm nén trong lòng cũng tan biến, chỉ cảm thấy sảng khoái vô cùng.

"Không hổ là Lão Thiên Sư, vừa ra tay liền trấn áp tà túy này!" Phe đạo thống bên này cũng chấn phấn, hô lớn: "Giết chết con Hồ Yêu Quỷ này, trả lại Huyền Quốc một bầu trời trong sáng!" Duy chỉ có sự lo lắng trong mắt Lão Thiên Sư càng lúc càng sâu.

Uy lực của Phá Quân Sát Trận tuyệt đối sẽ không chỉ có như vậy.

Huống hồ, ánh mắt đối phương quá mức bình tĩnh, khiến ông rất bất an.

Lý Dịch nghiêng đầu, mái tóc đỏ rực đang tung bay trong gió bắt đầu dần dần bị nhuộm đen.

Ánh mặt trời chói chang đỏ rực dần dần tối sầm lại, như thể tấm vải máu đỏ tươi bị mực đen nhuộm đen trong khoảnh khắc.

Nụ cười trên mặt Trương Thâm lập tức đông cứng, từ xương cụt một cỗ hàn ý dâng lên, thẳng tắp xông lên đỉnh đầu!

"Con Hồ Yêu Quỷ này rốt cuộc bị quái vật gì khống chế, vậy mà

lại có thể bùng phát ra sức mạnh khủng bố đến vậy!" Có người kinh hô, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Ở xa.

Chương 285

Những người cầm điện thoại quay video trực tiếp cũng bị cảnh tượng này chấn động.

Có người điện thoại còn cầm không vững, màn hình vỡ tan tành!

"Má nó!

Vãi chưởng!

Cái quái gì thế này!" Một streamer ngoài trời nói năng lộn xộn với fan trong livestream: "Các lão thiết ơi, mọi người thấy không, trời bỗng tối sầm lại, ngay cả mặt trời cũng bị che khuất rồi!" "Đêm máu trước đó đã đủ đáng sợ rồi, không ngờ điều đáng sợ hơn còn ở phía sau!" Khán giả trong livestream cũng cảm thấy vô cùng phấn khích và hiếu kỳ. [Streamer, nhanh lại gần một chút quay đi, tôi cảm giác cậu sắp nổi tiếng rồi!] [Chỉ cần streamer lại đó quay, tôi sẽ tặng cậu đại bảo kiếm!] [Đêm máu vốn là điềm chẳng lành, nay lại xuất hiện ngày đen tối, năm nay e là một năm nhiều tai ương!] [Tầng trên nói cái gì phong kiến mê tín, thiết quyền chủ nghĩa duy vật không tin những thứ lộn xộn này!

Streamer, chết nhát thì chết đói, gan to thì mau lên!

Tôi tặng cậu đại bảo kiếm!] "Được thôi!" Streamer ngoài trời này vừa nghe có thưởng, như thể được tiêm máu gà, xông về phía nguồn gốc của ngày đen tối.

Khi hắn đến gần hơn một nghìn mét, liền cảm thấy xương cốt lạnh mềm nhũn, đầu gối không vững, lập tức quỵ xuống đất. [Streamer, tối qua cậu có tập bài thể dục chim ưng bay buổi tối không?

Sao lại yếu thế!] [Cậu trai trẻ, tuổi còn nhỏ phải biết tiết chế nha, đi bộ thôi mà cũng quỵ xuống đất!] [Thế nào là quỵ xuống đất giữa đường, hôm nay tôi coi như đã được chứng kiến.] [Streamer ngã thì không sao, đừng làm rung ống kính nha!

Nhìn mà chóng mặt!] Streamer ngoài trời không để ý đến khán giả trong livestream, mà há to miệng, như thể con cá sắp chết khát: "Đây rốt cuộc là cái thứ gì!" Trong đồng tử của hắn, phản chiếu một cánh cổng đen kịt.

Trước cánh cổng, một bóng lưng cao gầy đen kịt đứng lơ lửng giữa không trung, bóng tối sâu thẳm như vực thẳm không ngừng khuếch tán ra từ bóng lưng đó.

Như thể mực quỷ ô nhiễm xâm thực tất cả, khủng bố hung tợn, lan tràn khắp nơi, biến tất cả màu sắc trên thế gian thành một màu đen đơn điệu!

Khán giả trong livestream cũng thông qua điện thoại, nhìn thấy cảnh tượng này.

Đồng loạt hét lên, đạn mạc như đạn Gatling điên cuồng tuôn ra. [Đây là có người đang bay trên trời sao?!] [Thần tiên!!

Không trách streamer đột nhiên quỳ xuống!] [Gần đầu rồng của trung long mạch rốt cuộc là phong thủy bảo địa gì, đầu tiên là có đế mộ của Kinh Quang Vũ Đế xuất hiện, bây giờ lại có thần tiên giáng thế!] [Thần tiên này nhìn sao mà tà khí sâm sâm thế, không lẽ là quỷ tiên sao?] Trong khoảnh khắc, livestream của hắn lập tức nóng rực lên.

Nhiệt độ cực đoan tăng vọt, trực tiếp đẩy streamer nhan sắc đứng đầu bảng nhiệt độ xuống!

Lượng lớn khán giả đổ xô vào livestream của hắn, khiến mặt hắn

đỏ bừng một lúc.

Hắn sắp nổi tiếng rồi!

Nhưng.

Giây tiếp theo, livestream tối sầm lại.

Hai dòng chữ đen lạnh lẽo vô tình hiện ra trước mắt hắn: Livestream của bạn không phù hợp với quy định của nền tảng, hiện đã bị phong sát!

Thời gian phong sát kết thúc vào năm 2099!

Khốn kiếp!

Phong sát hơn bảy mươi năm, hắn chôn dưới đất rồi cũng chưa được giải phong!

Streamer ngoài trời lẩm bẩm chửi một câu, nhưng ngay giây tiếp theo, hắn liền không chửi nổi nữa.

Bởi vì… hắn chết rồi!

Vực sâu màu mực khuếch tán, một tia khí tức nhấn chìm hắn, biến hắn thành bộ xương trắng bệch.

Trước khi chết, hắn nhìn thấy lại có một bóng người nữa lao lên bầu trời… Trương Thiên Sư nhìn chằm chằm Lý Dịch trong ánh sáng ngược, vực sâu đang lan tràn khiến ông cực kỳ bất an.

Giờ phút này, ông chỉ muốn tốc chiến tốc thắng!

Để tránh đêm dài lắm mộng.

"Minh đồ vô quy, Nhị Thập Tứ Ngục!" Cánh cửa địa ngục chậm rãi mở ra, xuyên qua khe hở đó, có thể nhìn thấy vô số xương cốt trắng bệch rộng lớn vô tận đang xoắn vặn lăn lộn trong Hoàng Tuyền.

U quang chợt lóe, muốn nuốt chửng Lý Dịch, trấn áp hắn vào vô

tận địa ngục!

Lý Dịch cười lạnh một tiếng, con ngươi đen như vực thẳm bùng phát ra thần quang rực rỡ, đang định triển khai Thi Vương Lãnh Địa Phệ Diệt Vực Sâu.

Thân thể Hồ Yêu Quỷ lại chịu không nổi trước tiên, nứt ra từng vết nứt sắc bén.

Trên làn da trắng nõn mịn màng như sứ, những vết nứt màu đen trông cực kỳ đáng sợ.

Điều này khiến Lão Thiên Sư hơi sững sờ.

Mình còn chưa thực sự ra tay, cánh cửa địa ngục còn chưa mở hoàn toàn, đối phương vậy mà đã nứt ra rồi sao?

Trương Thâm và những người khác không hiểu tại sao, tưởng rằng Lão Thiên Sư ra tay, làm Lý Dịch bị thương, đồng loạt hô lớn: "Thiên Sư uy vũ!" "Lão Thiên Sư không hổ là cường giả đỉnh cao của đạo thống, vừa ra tay liền trấn áp Hồ Yêu Quỷ này!" Lý Dịch nhìn Tuyết Nữ và Vũ Nữ, nhàn nhạt nói: "Hai cô lại đây với tôi!" "Vâng!" Hai bóng dáng tuyệt mỹ phiêu dật, mang theo một đường cong hút hồn đoạt phách, thẳng tắp đáp xuống bên cạnh Lý Dịch.

Lý Dịch vươn hai tay, trực tiếp ấn lên đỉnh đầu hai người, chuyển tổn thương của cơ thể này sang cho bọn họ.

Làn da ngọc ngà của bọn họ trong khoảnh khắc nứt toác, như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ bị tàn phá vô tình!

Rất nhanh, bọn họ liền hóa thành mảnh vụn, tiêu tán trong không khí, bị Lý Dịch nuốt chửng.

Những vết nứt trên người Lý Dịch lập tức dừng lại.

Cảnh tượng này khiến tất cả những người có mặt đều rợn tóc gáy.

Hai nữ quỷ này hoàn toàn không phản kháng, ngược lại trước khi chết còn lộ ra vẻ vui mừng cuồng nhiệt, dường như có thể chết vì Lý Dịch là vinh dự tối cao.

"Ngươi rốt cuộc là quỷ gì?!" Lão Thiên Sư cũng chỉ cảm thấy tim thắt lại, có thể khiến Hồng Lệ Quỷ chấp niệm sâu nặng cam tâm tình nguyện chết vì mình, thủ đoạn như vậy ngay cả ông, người đã kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng nghe nói đến!

Điều này khiến ông cảm thấy một cảm giác thoát ly khỏi tầm kiểm soát.

Lần hạ sơn này, mục đích của ông chính là dẹp yên tà túy thế gian, khôi phục thái bình nhân gian.

Thế nhưng, đây mới là trận chiến đầu tiên vừa xuống núi, đã gặp phải cường địch khủng bố như vậy, khiến ông không khỏi có chút tuyệt vọng.

Chẳng lẽ, thời đại này thật sự là thời đại của khủng bố và quỷ dị.

Nhân tộc, đã không còn được Thiên Đạo chiếu cố nữa sao?

Ánh mắt Lão Thiên Sư dần trở nên kiên nghị: "Nếu thời đại này không thuộc về nhân loại, vậy thì để ta khai mở một con đường sống cho thế nhân!" Ánh mắt ông sắc bén như tên, thẳng tắp chỉ vào bầu trời đen tối đó, như một thanh lợi kiếm đã tuốt khỏi vỏ.

Lý Dịch nhàn nhạt cười.

Cơ thể Hồ Yêu Quỷ đã ổn định khỏi sự sụp đổ, nhưng vẫn không thể phóng thích các kỹ năng mà bản thể hắn sở hữu.

Dù sao, phần lớn kỹ năng của hắn đều cần có một nhục thân cường đại đã trải qua ngàn vạn tôi luyện mới có thể phóng thích.

Bằng không, hắn cũng không thể chống lại khí tức Chúc Long lâu

đến vậy.

Hắn hiện tại có thể điều động sức mạnh chủ yếu đến từ Phá Quân Sát Trận.

Trận pháp này không phải là hoàn chỉnh, Phá Quân Sát Trận thực sự nằm trong cổ mộ của hắn.

Cái ở đây chỉ là một phần tàn khuyết không hoàn chỉnh còn sót lại.

Sức mạnh phát huy ra quả thực có hạn.

Huống hồ đối thủ còn là Thiên Sư Long Hổ Sơn, một tồn tại có nội tình sâu xa như vậy.

Trận chiến này nếu dựa vào võ lực, muốn thắng rất khó.

Tuy nhiên.

Thông qua Chúc Long, Lý Dịch đã hiểu ra một điều.

Nếu võ lực không đánh thắng đối phương, vậy thì dùng trí lực!

Chỉ cần có thể sống sót đến cuối cùng, chỉ cần có thể thắng, bất kể dùng thủ đoạn gì, bất kể phải trả giá nào cũng được!

Nụ cười trên mặt Lý Dịch dần trở nên méo mó bệnh hoạn, ánh mắt như dao: "Lão Thiên Sư, ông thật sự muốn nhốt ta vào Nhị Thập Tứ Địa Ngục sao?" Lão Thiên Sư nhìn Lý Dịch với nụ cười quỷ dị, trong lòng thót lại.

Cái đồ quỷ quái này lại bày trò gì nữa?

Chương 286

Nhưng, rất nhanh.

Ông liền hiểu ra.

Bởi vì.

Sau lưng Lý Dịch, đám đông như sóng triều đang đổ xô về phía này.

Còn phía sau bọn họ, lại là từng con quỷ dị hung tợn đáng sợ!

Những thi thể không đầu, thủy quỷ toàn thân mọc đầy lông xanh, yêu mị họa bì quỷ… Bởi vì Lý Dịch, bình minh của ngày hôm nay đã triệt để chết.

Không có sự hạn chế của ánh nắng mặt trời, những quỷ dị này vậy mà lại nghênh ngang đi ra vào ban ngày.

Như thể chăn cừu chăn bò, chúng xua đuổi loài người đến đây, dùng thân thể của bọn họ tạo thành một bức tường!

Một bức tường ngăn chặn cánh cửa địa ngục!

Hoàng Tuyền âm khí khuếch tán, nhấn chìm mấy người ở tuyến đầu.

Huyết nhục tan chảy, trong chớp mắt, liền hóa thành xương cốt trắng bệch thê lương!

Trương Thiên Sư dường như đã nhìn thấu ý đồ của Lý Dịch, tức đến mức ngón tay cũng run rẩy, chỉ vào Lý Dịch giận dữ nói: “Ti tiện!

Vô sỉ!

Dám lấy kẻ yếu làm lá chắn!” Cánh cửa địa ngục vốn đang chậm rãi mở ra liền đóng lại.

Bởi vì Trương Thiên Sư nhìn thấy, một tia Hoàng Tuyền âm khí từ trong cánh cửa địa ngục rò rỉ ra, suýt chút nữa nhấn chìm một bé gái!

Bị Hoàng Tuyền âm khí xâm thực, kết cục của người thường chỉ có một!

Đó chính là chết!

Lý Dịch nhìn cánh cửa địa ngục đã đóng lại, cười méo mó: "Thì ra Lão Thiên Sư ông cũng là một 'nhan cẩu' a!" Lý Dịch nhìn rất rõ ràng, bé gái không phải là người đầu tiên bị Hoàng Tuyền âm khí xâm thực.

Mấy người trước đó bị Hoàng Tuyền âm khí nuốt chửng, Lão Thiên Sư cũng có thể đóng cánh cửa địa ngục lại.

Nhưng đối phương lại không làm như vậy.

Lý do là gì không quan trọng.

Nhưng, nhìn thấy bé gái này thì dừng tay, đó lại là sự thật.

Lão Thiên Sư khóe miệng giật giật, không nói gì thêm.

Lý Dịch lại đi đến bên cạnh bé gái, nhàn nhạt cười nói: "Cô bé sợ không?" Bé gái hiển nhiên sợ cực kỳ, không ngừng lùi lại, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng nổi lên một tầng sương nước, che giấu nỗi sợ hãi tột độ.

Đôi môi hồng hào mím chặt, dường như đang cố gắng hết sức nhịn lại, không để mình khóc ra, gây phiền phức cho người khác.

Dáng vẻ hiểu chuyện như vậy, quả thực khiến người ta xót xa.

"Cầu xin ngài, xin hãy tha cho chúng tôi!" Cha mẹ bé gái lạch bạch quỳ xuống, không ngừng dập đầu.

Lý Dịch lại không nhìn bọn họ, u u nói: "Bé gái này quả thực rất đáng yêu, rất được lòng người.

Lão Thiên Sư động lòng trắc ẩn, đóng cửa địa ngục lại cũng là lẽ thường tình.

Nhưng mà…" Lý Dịch dừng lại một chút, giễu cợt nói: "Ông làm vậy có xứng đáng với đại nghĩa thương sinh không?" "Ông có biết vì một bé gái mà tương lai sẽ có bao nhiêu người chết không?" "Nếu ông để cánh cửa địa ngục nuốt chửng ta, có thể cứu được nhiều người hơn, đáng tiếc, ông đã không làm như vậy!" Lão Thiên Sư mặt cứng lại, nhưng không nói gì.

Người trung niên bên cạnh Lão Thiên Sư gào thét: "Tà túy!

Đừng ở đây mà mê hoặc lòng người!

Rõ ràng là ngươi dùng những người thường này làm lá chắn, sao lại nói sư tôn ta không đúng nữa!" Người dẫn đầu Mao Sơn ánh mắt sắc bén, nghĩa chính từ nghiêm: "Tà túy chính là tà túy, lại còn vọng tưởng bôi nhọ Lão Thiên Sư!" "Chúng ta phải chém giết tà túy này, trả lại Huyền Quốc một bầu trời trong sáng!" Những người khác cũng đồng loạt gào thét, lên án Lý Dịch.

Nhưng.

Hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống.

Có người vì Lão Thiên Sư thường ngày đức cao vọng trọng, tự nhiên không dám nói thẳng trong hoàn cảnh này.

Nhưng.

Sẽ luôn có người trong lòng khinh thường Lão Thiên Sư.

Chỉ chờ khi Lão Thiên Sư lộ ra điểm yếu, sẽ giáng đá xuống giếng.

Đó chính là nhân tính!

Lý Dịch quét mắt qua khuôn mặt của tất cả những người có mặt,

không ít người ánh mắt trở nên u ám khó hiểu.

Hiển nhiên, đã có ý kiến về Lão Thiên Sư.

Dù sao thì, Long Hổ Sơn và Mao Sơn liên thủ, chiếm giữ vị trí quan trọng trong đạo thống.

Long Hổ Sơn, Mao Sơn, Võ Đang Sơn, ba chân kiềng.

Lợi ích mà các đạo thống khác có thể chia sẻ tự nhiên sẽ ít đi.

Huống hồ, lần thảo phạt hắn này, không chỉ có đạo thống.

Bát đại đạo mộ thế gia, thiên niên cổ sát Tiểu Linh Sơn Tự cũng có người đến.

Tranh chấp Phật Đạo, tàn khốc nhất.

Đằng sau ẩn chứa bóng tối, khó mà nhìn thẳng.

Lý Dịch nhẹ nhàng vuốt ve đầu bé gái, ngữ khí mang theo ba phần trào phúng bảy phần thương hại: "Một đòn rơi vạn vật sinh!" "Lão Thiên Sư, ông nên chết đi!" Lão Thiên Sư hít sâu một hơi, tâm như gương sáng, thần sắc đạm nhiên: "Hiện tại ngươi không thể ra tay, hoặc nói, ngươi là mượn cơ thể Hồ Yêu Quỷ mới có thể đối thoại với ta!" "Ngươi một lòng cầu chết, chỉ là muốn để cánh cửa địa ngục mở lớn, dẫn Hoàng Tuyền âm khí vào thế giới hiện thực!" "Huống hồ, ở đây không phải bản thể của ngươi, Hồ Yêu Quỷ bị Nhị Thập Tứ Ngục nuốt chửng, đối với ngươi không có bao nhiêu ảnh hưởng!" "Mà những người này!" Lão Thiên Sư rủ mắt xuống, trong đôi đồng tử già nua trong trẻo phản chiếu biển người đó.

Từng khuôn mặt hoảng sợ bất an, đâm chọc vào đạo tâm của ông, tu tâm nhiều năm, gần như không vững.

"Những người này là bức tường bảo vệ của ngươi, cũng là tế phẩm của Nhị Thập Tứ Ngục!" "Bất kể ta có mở Nhị Thập Tứ Ngục

hay không, đối với ngươi mà nói, đều có lợi!" Dương mưu!

Đây không nghi ngờ gì là dương mưu.

Những người có mặt sau lời giải thích của Lão Thiên Sư, chỉ cảm thấy bóng người đang vuốt ve đầu bé gái kia quá mức khủng bố!

Ngay cả người dẫn đầu Mao Sơn, nhìn Lý Dịch ánh mắt cũng mang theo một tia kinh hãi run rẩy.

"Ngươi!

Ngươi làm sao biết Lão Thiên Sư có bí pháp Nhị Thập Tứ Ngục trong tay?" Lý Dịch chỉ cười cười: "Tôi không hề biết trong tay ông ấy có Nhị Thập Tứ Ngục." "Chẳng qua tôi là người thích nhất làm là chừa đường lui cho mình, chừa đường cùng cho người khác!" "Để phòng vạn nhất, tôi tự nhiên phải chừa thêm mấy lá bài tẩy." "Không ngờ, vô tình đụng phải, phá giải được Nhị Thập Tứ Ngục của Lão Thiên Sư, cũng coi như tôi may mắn." May mắn?

Những người có mặt tự nhiên sẽ không cho rằng Lý Dịch làm được điều đó nhờ may mắn.

Chỉ riêng việc điều khiển Hồ Yêu Quỷ, một quỷ vật cấp bậc Hồng Lệ Quỷ viên mãn đã rất khủng bố, nhưng, đối phương vậy mà lại sai khiến số lượng quỷ dị như vậy, xua hàng vạn người đến đây như chăn dê hai chân, càng khiến bọn họ cảm thấy kinh khủng!

Đặc biệt là thông qua ánh mắt của Trương Thâm, nhìn thấy cảnh tượng này ở Trấn Quỷ Ti!

Trần Chung siết chặt phù tay, thở dồn dập.

Chuyện hắn lo lắng bấy lâu cuối cùng cũng xảy ra rồi!

Quỷ dị đã hình thành tổ chức, lại còn tôn Lý Dịch, quái vật có trí thông minh cao, ẩn mình cực hạn này làm Vương!

Theo sức mạnh mà Lý Dịch bùng phát ra khi điều khiển Hồ Yêu Quỷ, thực lực của Lý Dịch rất có khả năng có thể nghiền ép Lão Thiên Sư.

Thế nhưng, đối phương lại không hiện thân, mà là điều khiển cấp dưới liều mạng.

Điều này khiến Trần Chung vô cùng uất ức!

Nếu Lý Dịch xuất hiện, hắn tuyệt đối sẽ phóng tên lửa hạt nhân, tiến hành tấn công chính xác, triệt để tiêu diệt vị Thi Vương khủng bố này!

Trần Chung không tin, dưới khí tức Chúc Long, Lý Dịch sẽ không bị thương!

Vì đang trong trạng thái trọng thương, hắn liền có cơ hội thao tác.

Lão Thiên Sư trầm giọng nói: "Ngươi muốn thế nào mới chịu buông tha cho những người này?" Lý Dịch cười nhẹ, chậm rãi thốt ra hai chữ: "Hòa bình!" "Cái gì?!" Lão Thiên Sư vẻ mặt khó hiểu nhìn Lý Dịch.

Chương 287

Đối phương bày ra trận địa lớn như vậy, vậy mà lại muốn cầu hòa?

Điều này có thể sao?

Tất cả những người có mặt đều lộ ra ánh mắt nghi ngờ, giữ thái độ không tin tưởng lớn đối với lời Lý Dịch nói.

Lý Dịch giải thích: "Tôi chỉ muốn hòa bình!

Chỉ cần phe nhân loại các ngươi cam kết, chia Côn Luân vốn đã trở thành vùng cấm sinh mệnh thành lãnh thổ của tôi, tôi sẽ để tất cả những quỷ dị này theo tôi trở về Côn Luân, sẽ không còn xuất hiện trong thế giới của loài người nữa!" "Không thể nào!" Lão Thiên Sư còn chưa nói, người dẫn đầu Mao Sơn đã gào thét phủ quyết: "Côn Luân là tổ của vạn long, sao có thể để ngươi một con tà túy làm ô uế!" "Võ Đang ta cũng không đồng ý!" "Tiểu Linh Sơn Tự ta cũng không đồng ý!"… Tất cả các thế lực có mặt đều ôm thái độ thù địch lớn đối với Lý Dịch, không hề đồng ý Lý Dịch cầu hòa.

Lý Dịch sớm đã dự liệu được.

Nếu bọn họ đồng ý cầu hòa, điều đó mới khiến Lý Dịch cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì đây là vấn đề lập trường.

Nếu có một bên đồng ý cầu hòa, sẽ bị các thế lực khác cô lập!

Lão Thiên Sư có chút hiếu kỳ nhìn Lý Dịch: "Ngươi vì sao lại muốn cầu hòa?" "Hiện tại ngươi không hề ở thế yếu, theo ta được biết, những quỷ dị không ngừng tấn công các phân bộ của Trấn Quỷ Ti gần ba đại chủ long mạch kia hẳn là trung thành với ngươi phải

không?" "Dưới thế lực tổ chức khổng lồ như vậy, cho dù Trấn Quỷ Ti có nắm giữ đại sát khí tương tự Chúc Long, cũng không phát huy được tác dụng bao nhiêu, bởi vì Trấn Quỷ Ti tổng không thể cho nổ loại vũ khí tối thượng khủng bố này ở đế đô được!" "Do đó, ngươi thực chất vẫn chiếm ưu thế!" Lý Dịch không trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi lại: "Lão Thiên Sư, ông có biết mỗi ngày có bao nhiêu loài sinh vật bị diệt chủng vì loài người không?" Lão Thiên Sư nhíu mày: "Ngươi muốn nói gì?" Lý Dịch tự nói tự nghe: "Vì loài người mà có hơn một triệu loài sinh vật đang trên bờ vực tuyệt chủng, còn mỗi ngày có ít nhất bảy mươi lăm loài sinh vật bị diệt chủng vì loài người!" "Chúng có những loài chỉ vì lòng hư vinh của con người, thậm chí có loài chỉ vì con người vứt rác bừa bãi." "Điều thú vị nhất là, phần lớn loài người hoàn toàn không biết gì về điều này, bởi vì việc diệt chủng những sinh vật này chỉ vì một hành động rất nhỏ của con người!" Lão Thiên Sư nhíu mày: "Ngươi muốn nói là, loài người là loài hại trùng của thế giới này, ngươi muốn báo thù cho những sinh vật đã tuyệt chủng này, nên mới muốn tiêu diệt loài người sao?" Lý Dịch nghiêng đầu, trong mắt mang theo một tia thất vọng: "Tư duy của ông nông cạn đến vậy sao?" "Một chủng tộc cường đại muốn tồn tại trên đời, tất nhiên cần những sinh vật khác trở thành bậc thang!

Tôi muốn nói là, loài người rất mạnh, nhưng nếu một ngày nào đó có sinh vật cường đại hơn xuất hiện thì sao?" "Chúng cao cao tại thượng, một hành động tùy ý của chúng cũng có thể diệt vong loài người, ví dụ như một lần hít thở, một cái hắt hơi." "Trong mắt chúng, sự hủy diệt của hành tinh này cũng chẳng đáng kể gì." "Thậm chí, lý do chúng hủy diệt hành tinh này chỉ đơn giản là chúng hoàn thành một lần hít thở, đúng lúc hành tinh này bị hủy diệt khi chúng hít thở mà thôi." Lão Thiên Sư nhất thời có chút không theo kịp tư duy của Lý Dịch, có chút bối rối nói: "Ngươi đây chẳng phải là lo bò trắng răng sao?

Cho dù xuất hiện tồn tại như vậy, chúng ta lại có thể làm gì?

Hơn nữa, điều này có liên quan gì đến việc ngươi cầu hòa?" Lý Dịch lãnh đạm nói: "Đương nhiên có!

Tôi muốn dẫn dắt loài người tiến hóa, trở thành nền tảng của đế quốc cương thi mà tôi xây dựng!" Khi Lý Dịch nói ra câu này, ánh mắt trở nên sắc bén và bá đạo, khiến người ta nhìn mà phải kính sợ.

"Cầu hòa, chỉ là trẫm rủ lòng thương với các ngươi, các ngươi hoàn toàn có thể từ chối.

Nhưng trong tương lai, các ngươi sẽ quỳ xuống đất cầu xin được gia nhập đế quốc cương thi của trẫm!" Có lẽ là vì khí thế của Lý Dịch quá mạnh mẽ, rất lâu sau mới có người cất lời phản bác: "Buồn cười!

Một con cương thi lại ở đây nói năng huênh hoang, múa rìu qua mắt thợ!

Thật sự cho rằng giải cấm mạt pháp quy tắc, liền có thể thống trị loài người sao?!" "Cần gì phải nhiều lời với nó, chẳng qua chỉ là mấy vạn người, liền cùng con Hồ Yêu Quỷ này giết sạch là được!" "Khi Chúc Long giáng xuống, có mấy chục triệu người bị tiêu diệt, bây giờ chúng ta chẳng qua chỉ giết mấy vạn người, thì tính là gì!" "Một tướng công thành vạn cốt khô, công lao vĩ đại này tự nhiên cần có người đến lấp đầy!" "Giết chết Thi Vương này, đặt nền tảng vạn thế cho nhân tộc ta!" "Thi Vương trước đó nói không sai, mấy vạn người này không chết, ngày sau chỉ càng hy sinh lớn hơn!" "Hai bên đều bị tổn hại thì chọn cái nhẹ hơn, chư vị chúng ta cùng nhau động thủ, tiêu diệt Thi Vương này!" "Lão Thiên Sư, ngài là lãnh tụ đạo thống, xin ngài ra mệnh lệnh!" Có người trực tiếp ném khó khăn cho Lão Thiên Sư.

Bất kể Lão Thiên Sư lựa chọn thế nào, đều định sẽ mang tiếng xấu.

Còn bọn họ, thì là anh hùng cứu nhân tộc!

Ánh mắt Lão Thiên Sư kiên nghị, sáng chói như tinh thần: "Giết!

Tiêu diệt Thi Vương này và đám quỷ dị này toàn bộ!" Lý Dịch cười nhẹ, vuốt ve đầu bé gái: "Bé gái đáng yêu như vậy mà các ngươi cũng xuống tay được sao?" Bé gái nhìn những người mặt đầy sát khí, sợ hãi nhắm mắt lại.

Lý Dịch trực tiếp điều động sức mạnh của Phá Quân Sát Trận.

Chỉ thấy tấm màn trời đen tối kia, kịch liệt rung chuyển, vô số luồng khí đen kịt từ bên trong phun trào ra, nổ tung như pháo hoa!

Vô số luồng khí đen kịt tạo thành một xoáy nước khổng lồ trên không trung.

Xoáy nước càng quay càng nhanh, cảnh vật xung quanh cũng thay đổi nhanh chóng.

Từ trên cao nhìn xuống, toàn bộ khung cảnh đã hoàn toàn biến thành một xoáy nước đen kịt vô cùng tận, giống như một hắc động khổng lồ, có thể nuốt chửng vạn vật thế gian!

"Ầm ầm ầm!" Từ trong xoáy nước truyền đến một tiếng trầm đục, ngay sau đó, liền thấy một thanh bảo đao đầu rồng khổng lồ bay ra, mạnh mẽ giáng xuống!

Bất kể là thế lực đạo thống và thiên niên cổ sát, hay là quỷ dị và loài người được dùng làm bức tường bảo vệ đều bị bao trùm trong đó!

Lão Thiên Sư lạnh lùng nói: "Chư vị, kết Thanh Long Xích Huyết Trận!" "Vâng!" Người của thiên niên cổ sát và Bát đại đạo mộ thế gia thì hơi lùi lại nửa bước, hiển nhiên không muốn tham gia kết trận.

Không có gì khác.

Thanh Long Xích Huyết Trận tuy cường hãn, lợi hại hơn Độc Lân Trận mấy phần.

Nhưng tác dụng phụ cực lớn.

Thanh Long Xích Huyết Trận, là đại trận càn khôn cải âm thành dương!

Đảo lộn nhật nguyệt, sông ngòi chảy ngược.

Cần phải hy sinh tuổi thọ của con người mới có thể sử dụng!

Lão Thiên Sư thấy có người lùi bước, không nói gì nhiều, bình tĩnh niệm ra pháp chú: "Thanh Long xuất hải, thiên địa tầm tung, càn quang hùng dũng, bá tà vong mệnh!" Một tia kim quang sắc bén xông thẳng lên trời, phù văn sáng tắt, tạo thành một thanh đại kiếm vàng rực!

Ngay giây tiếp theo, đao kiếm va chạm!

"Rầm!" Mặt đất kịch liệt rung chuyển, một cái hố sâu khổng lồ hiện ra, một làn sóng trong suốt quét ngang.

Người thường làm sao chịu nổi dư chấn khủng bố như vậy, đồng loạt thất khiếu chảy máu, ngã xuống không dậy nổi.

Toàn bộ đại não đều biến thành tương hồ, không còn chút hơi thở nào.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ mặt đất đều là thi thể đen kịt, tử khí trầm trọng, kinh hãi đến rợn người!

Ngay cả quỷ dị cũng khó thoát khỏi cái chết, biến thành hư vô.

Những con mạnh hơn một chút, ví dụ như Họa Bì Quỷ, cả khuôn mặt đều lõm sâu vào, xương cốt trắng bệch, sợi thịt bay phấp phới, máu lệ không ngừng chảy ra từ hốc mắt trống rỗng, trông cực kỳ khủng bố.

Tuy không chết, nhưng cũng trọng thương.

Còn phe đạo thống cũng không dễ chịu gì, đồng loạt thổ huyết.

Những tu sĩ đã hiến tế tuổi thọ, tóc càng trắng bệch, mặt xám xịt, hiển nhiên đạo cơ bị tổn thương nghiêm trọng.

Ngay cả Lão Thiên Sư, cũng chịu không ít thương thế.

Kim quang hộ thể ảm đạm không sáng, như ngọn nến tàn trong gió.

Trên bầu trời, một bóng đen cao gầy thẳng tắp rơi xuống.

Người dẫn đầu Mao Sơn đại hỉ: "Thi Vương bại rồi!" Bóng đen đó rơi xuống hố sâu, vậy mà lại một lần nữa đứng dậy, ngạo nghễ đứng trên mặt đất như một ma thần.

Toàn thân hắn dính đầy máu tươi, mái tóc đen kịt bị gió thổi bay loạn xạ, như một lá cờ bất khuất!

Hắn ta bao quanh bởi sương mù đen, giống như u minh quỷ mị.

"Kiệt kiệt kiệt…" Hắn ngẩng đầu, hé miệng rộng ra một nụ cười quỷ dị, chậm rãi thốt ra bốn chữ: "Âm Dương Huyết Yến!" "Không hay rồi!" Lão Thiên Sư kinh hãi nói: "Rút lui nhanh!" Nhưng, đã không kịp nữa rồi!

Chỗ đầu rồng của trung long mạch này còn sót lại tự nhiên sẽ không chỉ có Phá Quân Sát Trận, trận Âm Dương Huyết Yến phối hợp với nó tự nhiên cũng ở đó.

Giờ đây, có hàng vạn người và quỷ dị tế sống ở đây, năng lượng ẩn chứa trong đó có thể tưởng tượng được!

Những năng lượng này cuồn cuộn trào ra, hội tụ trên thân thể Hồ Yêu Quỷ.

Sức mạnh cuồng bạo trong khoảnh khắc tràn đầy cơ thể này,

khiến Lý Dịch có chút say mê.

Thân thể Hồ Yêu Quỷ biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, tay phải của Lý Dịch liền che lên mặt Lão Thiên Sư!

Đế Âm Ấn!

Thân thể Hồ Yêu Quỷ được cường hóa đủ sức chống đỡ Lý Dịch sử dụng bí kỹ này!

Lão Thiên Sư tránh né không kịp, trực tiếp bị trúng chiêu.

Ngay giây tiếp theo, thân thể Hồ Yêu Quỷ liền triệt để tiêu tán.

Ý thức Lý Dịch trở về bản thể.

Lý Dịch không hề bận tâm.

Bởi vì Lão Thiên Sư đã trúng Đế Âm Ấn của hắn!

"Nhị Thập Tứ Bí Pháp" là của hắn rồi!

Lý Dịch thầm nghĩ.

Nếu không phải đây là lần đầu tiên hắn tiến vào cơ thể người khác, không có kinh nghiệm, nếu không thì cũng không thể chỉ duy trì được thời gian ngắn như vậy.

Chương 288

Lần tiếp theo, thời gian chắc chắn sẽ không kết thúc nhanh như vậy.

Hơn nữa, sau lần thử nghiệm này, hắn kiểm soát sức mạnh càng thêm tinh tế.

Thử nghiệm vài lần nữa, nói không chừng có thể phóng thích kỹ năng, sau khi giáng lâm vào cơ thể tín đồ sẽ phát huy ra sức mạnh cường đại hơn nữa!

Các quỷ dị thấy Hồ Yêu Quỷ tiêu tán, đồng loạt bỏ chạy.

Còn phe đạo thống bên này thì triệt để hỗn loạn!

Bởi vì bọn họ phát hiện, Lão Thiên Sư đã đổi giới tính!

Khuôn mặt đó rõ ràng là khuôn mặt phụ nữ!

Người dẫn đầu Mao Sơn nuốt nước bọt, có chút khó mở lời: "Ngài thật sự là Lão Thiên Sư sao?" Lão Thiên Sư tự nhiên cũng nhận ra sự thay đổi của cơ thể mình, thật sự là hai 'sát khí' to lớn trước ngực quá chướng mắt.

Lão Thiên Sư ánh mắt đờ đẫn, cười khổ một tiếng: "Là ta!" Giọng nói đó cũng biến thành giọng phụ nữ, mang theo một tia thanh lãnh, như trăng sáng rạng đông.

Mọi người ồ lên.

"Lão Thiên Sư vậy mà thật sự biến thành phụ nữ rồi!" "Phụ nữ làm sao có thể dẫn dắt chúng ta?

Tôi thấy Lão Thiên Sư đã không ổn rồi, hay là đổi người khác đi!" "Xì!

Lão Thiên Sư như vậy hẳn là có thời hạn, không bao lâu nữa sẽ khôi phục nguyên dạng!" "Thi Vương này rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì, vậy mà lại khiến Lão Thiên Sư biến thành phụ nữ!" "Quá đáng sợ rồi!

Tôi vừa thấy Thi Vương dùng tay phải chạm vào Lão Thiên Sư, Lão Thiên Sư liền đổi giới tính!" "Chạm ai người đó đổi giới tính?

Điều này cũng quá biến thái rồi!" Lão Thiên Sư dường như trong lòng u ám, không nói một lời, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Người trung niên vội vàng đi theo, bất kể sư tôn biến thành dạng gì, hắn cũng sẽ hiếu kính đối phương!

Đệ tử Long Hổ Sơn cũng vội vàng đi theo, mặc dù giới tính của Lão Thiên Sư đã thay đổi, nhưng trong lòng bọn họ, vẫn là Lão Thiên Sư!

Lão Thiên Sư vừa đi, Mao Sơn và Võ Đang Sơn cũng theo đó rời đi.

Những người còn lại thấy ba trụ cột của đạo thống không còn ở đây, liền tự mình kết bạn rời đi, khi chỉ còn lại thế lực của mình, liền nói năng không kiêng nể gì.

Các loại âm thanh khó nghe đều có, mặc dù hạ thấp giọng, nhưng tiếng cười khẩy trong đó lại cực kỳ sắc nhọn.

"Không ngờ Lão Thiên Sư biến thành phụ nữ xong, vẫn khá 'có da có thịt', ha ha ha!" "Khí tức của Lão Thiên Sư dường như yếu đi rất nhiều, chắc hẳn là sau khi biến thành phụ nữ còn chưa thích nghi với cơ thể này!

Khoảng thời gian này, chính là cơ hội của chúng ta!" "Vị Thi Vương đó nói không sai, Lão Thiên Sư nên chết đi!" "Nhưng mà, thực lực của Thi Vương này dường như cũng có chút khủng bố, chỉ riêng

một nhà chúng ta e là khó ngăn cản." "Thi Vương không phải muốn cầu hòa sao?

Cùng lắm thì chúng ta đầu hàng là được." "Đầu hàng?

Ngươi không sợ Thi Vương biến ngươi thành phụ nữ sao?" "Tổng cộng cũng tốt hơn chết chứ!" Trụ sở chính Trấn Quỷ Ti.

Trần Chung cũng không ngờ Lão Thiên Sư vậy mà lại biến thành phụ nữ!

Thế nhưng bây giờ mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết a!

Đầu rồng của trung long mạch chẳng qua chỉ là một trong số nhiều địa điểm bị quỷ dị vây công.

Đã có mấy Trấn Quỷ Sứ đặc cấp bị quỷ dị vây giết!

Trận mưa đen đó đã cường hóa quỷ dị quá lớn!

Huống hồ, trong những cổ mộ cổ xưa kia, cũng bò ra không ít tà túy ngàn năm, kết quả sau khi được mưa đen tẩy lễ, thực lực lại trở nên càng khủng bố hơn.

Vì vậy, Trấn Quỷ Ti bắt buộc phải mượn sức mạnh của Lão Thiên Sư và bọn họ mới có thể vượt qua khó khăn lần này.

Thế nhưng, bây giờ Lão Thiên Sư không còn ở đây, trong đạo thống không ai phục ai.

Thiên niên cổ sát Tiểu Linh Sơn Tự, Bát đại đạo mộ thế gia càng tham vọng bừng bừng, chỉ muốn trong loạn thế này giành lấy lợi ích lớn hơn, tự nhiên sẽ không từ bỏ cạnh tranh quyền lãnh đạo!

Chỉ là ai có tư cách lãnh đạo đám người này?

Đến lúc đó, quỷ dị còn chưa đánh tới cửa, đám người này chính mình đã bắt đầu đánh nhau rồi!

Chết tiệt!

Đều là lỗi của Thi Vương đó!

Trần Chung bực bội xoa xoa thái dương, chỉ cảm thấy gánh nặng trên vai càng ngày càng nặng, đè nén khiến anh ta không thở nổi.

Hiện giờ, đây là bước ngoặt lớn trong lịch sử nhân loại.

Nhìn dã tâm mà Thi Vương đã thể hiện, đối phương muốn nô dịch toàn bộ nhân tộc, xây dựng đế quốc quỷ dị của mình.

Nếu Trấn Quỷ Ti suy bại trong tay anh ta, anh ta có thể tưởng tượng được, tương lai anh ta sẽ bị đóng đinh lên cột sỉ nhục, mang tiếng xấu muôn đời!

Lúc này, Thi Vương đang bị toàn bộ Trấn Quỷ Ti nguyền rủa, lại đang bố trí kế hoạch tiếp theo.

Côn Luân.

Đế Mộ.

Bên dưới Phệ Diệt Vực Sâu trong lãnh địa của Thi Vương Lý Dịch, hiện tại trong Dịch Thiên Đế Mộ không còn chút khí tức Chúc Long và phóng xạ hạt nhân nào.

Hắc Thiên Đạo, người đã phong ấn bản thân để chống lại khí tức Chúc Long, từ từ mở mắt, trên cơ thể hoàn mỹ của cô, những vết nứt dày đặc bắt đầu lành lại.

Cô nhìn Lý Dịch.

Trương Vô Nhiễm thì không sao, chỉ bị dư chấn của Chúc Long làm cho bất tỉnh.

Điều này khiến Lý Dịch có chút nghi hoặc.

Trương Vô Nhiễm lại miễn nhiễm với khí tức Chúc Long?

Máu Kỳ Lân mà nói không nên có hiệu quả này.

Chẳng lẽ là vì cô ta?

Trong đầu Lý Dịch hiện lên hình ảnh vị Nữ Đế mà anh đã gặp khi đi sâu vào thế giới tinh thần của Trương Vô Nhiễm.

Xem ra.

Tín đồ này của mình ẩn chứa bí mật rất sâu.

Arthurlia nhờ vào thực lực Đằng Vân Cảnh trung kỳ mà cứng rắn chống đỡ được, không bị thương nhiều.

Điều khiến Lý Dịch cảm thấy bất ngờ nhất là, Phật Nữ lại cũng theo anh tiến vào Đế Mộ.

Chỉ là, tư thái của cô khác với người thường, không phải thân thể bằng xương bằng thịt.

Mà là Kim thân Phật quả!

Toàn thân cô rực rỡ như lưu ly hoàng kim, sau đầu là một vầng sáng vàng nhạt của Phật hoàn, càng làm tôn lên vẻ thánh khiết của cô.

"Kim thân Phật quả?" Lý Dịch khẽ cười: "Thật thú vị." "Ngày đó khi tôi lần đầu gặp cô và cô ấy, tôi đã cảm thấy hai người các cô không tầm thường, giờ xem ra quả đúng là vậy." "Dưới áp lực của khí tức Chúc Long, lại có thể thức tỉnh Phật luân kim thân giai đoạn đầu!" "Vừa hay, Bách Tịch Đao vẫn luôn thiếu một đao linh, cứ lấy cô để bổ sung vào!" Đao là bá binh, hung sát đến cực điểm!

Bách Tịch Đao, vì sát khí quá nặng, dính quá nhiều máu, nên có thuộc tính ẩn phệ chủ.

Chỉ là thực lực của Lý Dịch quá mạnh, đã trấn áp được ma tính của Bách Tịch Đao.

Tuy nhiên, nếu nuốt chửng Kim thân Phật quả, dung hợp vào Bách

Tịch Đao, hóa Phật linh thành đao linh.

Sức mạnh của Bách Tịch Đao sẽ càng mạnh mẽ, nói không chừng có thể thăng cấp thành bảo vật sử thi cấp ba sao!

Nghĩ đến đây, Lý Dịch đã cắm Bách Tịch Đao vào tim Kim thân Phật quả!

Rắc!

Kim thân Phật quả đứt đoạn, Phệ Diệt Vực Sâu phát động, cứng rắn nuốt chửng nó!

Trên Bách Tịch Đao hiện lên từng lớp Phạn văn màu vàng kim tinh xảo, Phật quang phổ chiếu, Phạn âm vang trời! 【Ting!

Chương 289

Bách Tịch Đao dung hợp Phật linh, đúc thành đao linh mới, cấp bậc thăng lên sử thi cấp bốn sao!】【Ting!

Bách Tịch Đao thăng cấp hoàn thành, nhận được kỹ năng Ngũ Âm Xí Thịnh Khổ!】Ngũ Âm Xí Thịnh Khổ?

Kỹ năng này nghe có vẻ hơi lợi hại.

Chắc là lấy từ Bát Khổ của Phật giáo.

Tám nỗi khổ của nhân sinh, tức là: khổ vì sinh, khổ vì già, khổ vì bệnh, khổ vì chết, khổ vì chia ly, khổ vì oán ghét gặp gỡ, khổ vì mong cầu không được, khổ vì ngũ âm xí thịnh.

Ngũ âm tức là ngũ uẩn, ngũ âm tụ tập thành thân, như lửa cháy hừng hực, bảy nỗi khổ trước đều từ đó mà sinh ra.

Lý Dịch mở giới thiệu Ngũ Âm Xí Thịnh Khổ: Ngũ âm tức là sắc âm, thụ âm, tưởng âm, hành âm, thức âm năm tầng lớn!

Sắc âm xí thịnh, tứ đại không điều hòa, mà có bệnh tật khổ.

Thụ âm xí thịnh, tiếp nhận phân biệt, khiến khổ gia đình chuyển thành khổ bản thân.

Tưởng âm xí thịnh, tưởng niệm truy cầu, mà có khổ vì ái biệt ly, oán tăng hội, cầu bất đắc.

Hành âm xí thịnh, khởi tạo gia nghiệp, lại là người được báo sau này, hơn nữa vì hành động mà trôi chảy không ngừng, mà có khổ vì già suy.

Thức âm xí thịnh, khởi hoặc tạo nghiệp, ba đời lưu chuyển, mà có khổ vì sinh tử.

Hiện tại, kỹ năng mà Bách Tịch Đao kích hoạt chính là sắc âm trong Ngũ Âm Xí Thịnh Khổ!

Bệnh khổ!

Bị Bách Tịch Đao làm thương, sẽ tứ đại không điều hòa, dẫn phát bệnh nan y, cuối cùng chết trong đau đớn!

Lý Dịch nhếch môi, nụ cười bệnh hoạn.

Đây là thêm buff bệnh chết cho Bách Tịch Đao! !

Đây vẫn là loại yếu nhất trong Ngũ Âm Xí Thịnh Khổ, hơn nữa còn chưa triệt để thức tỉnh, mà đã có uy năng như vậy, nếu như các âm sau được mở ra, thì không biết còn mạnh đến mức nào!

Sắc âm chia bốn giai đoạn, mà Bách Tịch Đao của Lý Dịch đang ở giai đoạn đầu.

Đợi khi sắc âm của bệnh khổ bước vào giai đoạn thứ hai, hiệu quả e rằng còn kinh khủng hơn.

Quan trọng nhất là, khả năng trưởng thành của Bách Tịch Đao trở nên mạnh hơn.

Bên trong Bách Tịch Đao, một đóa Kim Liên Phật giáo mười hai phẩm đang hàm bao chờ nở, tản mát ra Phật quang mênh mông rực rỡ, khiến người ta kính sợ.

Trong Thần Khuyết Huyệt của Lý Dịch, trên cánh cửa đồng xanh kia, La Hầu Ma Tinh màu tím u ám bùng nổ khí tức kinh khủng, ma khí ngút trời, mênh mông vô vết!

Rõ ràng, La Hầu Ma Tinh này đã cảm nhận được khí tức Phật đạo thuần khiết, muốn diệt Phật tính!

Hắc Thiên Đạo ánh mắt ngưng trọng, khí tức đột nhiên bùng phát từ Lý Dịch quá đỗi đáng sợ, ma tính sâu nặng, trong khoảnh khắc đã

muốn hủy diệt thế gian!

Ngọn lửa ma tím u ám như bùng lên từ Địa ngục Cửu U không ngừng bốc lên, nó không mang lại chút ánh sáng và hơi ấm nào, chỉ có sự lạnh lẽo chết chóc!

Giống như vực sâu vô tận trong vũ trụ bao la, lại như lửa của sao chết cháy vĩnh hằng!

Cơ thể mềm mại của Hắc Thiên Đạo hơi run rẩy, những ngón tay ngọc ngà không ngừng siết chặt thanh kiếm Long Uyên Kiếm bản sao.

Cảm giác thô ráp từ chuôi kiếm không khiến cô cảm thấy chút an tâm nào.

Ngược lại càng khiến cô thêm kinh sợ.

Thanh kiếm này là bản sao của Long Uyên Kiếm.

Liệu Lý Dịch có vì thế mà nổi giận với cô không?

Thái độ của cô đối với Lý Dịch vừa kính sợ vừa thân cận, kính sợ vì sức mạnh kinh khủng và mưu kế quỷ quyệt của Lý Dịch.

Thân cận vì Lý Dịch, theo một ý nghĩa nào đó, là cha của cô.

Khát vọng được yêu, lại sợ bị tổn thương!

Hắc Thiên Đạo rụt rè nhìn Lý Dịch, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng lộ ra vẻ yếu ớt nào đó.

Giống như một cô con gái làm sai chuyện, sợ hãi nhìn người cha đang tức giận.

Lý Dịch không để ý đến cô, ý niệm khẽ động, đang chuẩn bị phát động Phệ Diệt Vực Sâu để trấn áp La Hầu Ma Tinh này, dập tắt ngọn lửa ma Cửu U này, ngăn Phật đạo kim liên trong Bách Tịch Đao bị phá hủy.

Nhưng giây tiếp theo, lại thấy Cửu Diệu Tinh Tướng Thược Thi, thanh ngọc kiếm tinh xảo kia lại tự động bay ra, dung nhập vào Thần Khuyết Huyệt của Lý Dịch!

La Hầu Ma Tinh dường như gặp phải thiên địch, kịch liệt run rẩy, ngoan ngoãn nằm yên trên cánh cửa đồng xanh, dường như đã chấp nhận thân phận đồ trang sức của mình.

Lý Dịch có chút kinh ngạc nhìn La Hầu Ma Tinh đang ngoan ngoãn, thầm nghĩ quả nhiên là một vật khắc một vật!

Cửu Diệu Tinh Tướng Thược Thi này lại có thể trấn áp được La Hầu Ma Tinh!

Không biết thanh ngọc kiếm này rốt cuộc có lai lịch gì.

Tuy nhiên, Lý Dịch thấy ngọc kiếm không có hại cho mình, cũng không bài xích quá nhiều, mặc kệ nó lẳng lặng lơ lửng trong Thần Khuyết Huyệt.

Cổ tay Lý Dịch khẽ động, ngọn lửa ma Cửu U vốn đang cháy trên người Lý Dịch bị Phệ Diệt Vực Sâu nuốt chửng và nén lại, dọc theo Bách Tịch Đao tạo thành từng đạo ma văn vặn vẹo điên cuồng!

Một bên Phật quang, một bên ma hỏa!

Phật và ma, đều trên lưỡi đao! 【Ting!

Chúc mừng Chủ nhân đã thăng cấp bệnh khổ thành hoại tử!】【Sau khi bị Bách Tịch Đao làm thương, người bị thương sẽ kích hoạt hoại tử, vết thương không thể lành, sẽ liên tục thôn phệ sức mạnh của người bị thương, cho đến khi tử vong!】【Trừ khi người bị thương sở hữu áo nghĩa Phật ma cao cấp hơn, nếu không không thể giải trừ hiệu ứng hoại tử!】 Nghe thấy âm thanh của hệ thống, Lý Dịch thầm nghĩ, bây giờ Bách Tịch Đao chẳng phải là đụng ai người đó chết sao?

Sau khi thăng cấp Bách Tịch Đao, tâm trạng Lý Dịch rất tốt.

Hắc Thiên Đạo cúi đầu, ánh mắt liếc trộm cẩn thận Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch.

Thanh đao này vừa rồi dường như đã hoàn thành một lần lột xác lớn, sức mạnh ẩn chứa trong đó khiến ngay cả một cường giả Đẳng Vân Cảnh như cô cũng cảm thấy sợ hãi.

Lý Dịch dường như cảm nhận được sự sợ hãi của Hắc Thiên Đạo, khẽ xoa đầu cô, nụ cười ôn hòa như ngọc: "Đừng sợ, thanh đao này sẽ không làm cô bị thương đâu." Tay Lý Dịch rất lạnh, như băng huyền ngàn năm.

Nhưng Hắc Thiên Đạo lại cảm thấy một tia ấm áp, nỗi sợ hãi trong lòng cô hơi dịu đi.

Thậm chí, cô còn có chút tham luyến hành động thân mật này của Lý Dịch.

"Vâng!" Hắc Thiên Đạo ít nói.

Bởi vì cô không biết phải giao lưu với Lý Dịch như thế nào.

Lý Dịch ôn nhu nói: "Tôi có một việc rất quan trọng muốn giao cho cô làm, trong lòng tôi, cô là người duy nhất có thể đảm nhiệm việc này." Hắc Thiên Đạo lập tức nói: "Chỉ cần ngài giao việc cho tôi, tôi nhất định sẽ làm tốt!" "U Đô thị đã bị Dịch Thiên Tập đoàn kiểm soát, phần lớn nhân loại đều bị tẩy não, trở thành tín đồ tin ngưỡng tôi!" "Tuy nhiên, tôi không muốn họ tin ngưỡng Dịch Thiên Đế, mà muốn mở ra một thân phận mới!" "Thân phận mới?" Hắc Thiên Đạo có chút nghi hoặc nhìn Lý Dịch.

"Thi Thiên Giáo!" Lý Dịch nói từng chữ một: "Đây là thần giáo tồn tại trong bóng tối!" "Tín ngưỡng tối cao của nó chính là Thi Thiên Đế!" Hắc Thiên Đạo có chút không hiểu: "Tôi không hiểu?" "Dịch

Thiên Đế cũng tốt, Thi Thiên Đế cũng được, lực lượng tín ngưỡng mà họ sản sinh đều sẽ bị ngài hấp thu, việc tạo ra một đế hiệu mới chỉ làm phân tán lực lượng tín ngưỡng, rõ ràng đây là một việc vô nghĩa." Lý Dịch cười bí hiểm: "Kẻ ác cũng cần chúa cứu thế, cũng cần tín ngưỡng!" "Thi Thiên Đế, chính là vị thần linh được đúc tạo cho mặt tối!" Lý Dịch thấy Hắc Thiên Đạo vẫn còn chút hoang mang, nhẹ nhàng nói: "Bây giờ cô không hiểu không sao cả, sau này sẽ hiểu!" "Vâng!" Hắc Thiên Đạo cúi đầu, cung kính đáp.

Ánh mắt Lý Dịch lộ ra vẻ suy tư.

Lực lượng tín ngưỡng có tác dụng rất lớn đối với anh.

Tuy nhiên, tín đồ sinh ra trong Hắc Thất quá kém cỏi, là phế phẩm.

Nếu không phải thời gian có hạn, anh không thể sử dụng phương thức lãng phí nhân lực như vậy để tẩy não triệt để nhân loại.

Bởi vì, bản chất của lực lượng tín ngưỡng là dục vọng!

Những người bị Hắc Thất tẩy não, dục vọng sẽ giảm đi rất nhiều.

Tất cả đều lấy tín ngưỡng Dịch Thiên Đế làm mục tiêu cuối cùng, bỏ qua nhu cầu của chính mình.

Phải biết.

Con người sở dĩ tin ngưỡng thần minh, là vì thần minh sẽ thỏa mãn mong muốn của nhân loại!

Có người muốn cầu tài, có người muốn cầu con, có người muốn sức khỏe, có người muốn tình yêu.....

Chương 290

Chính vì những nhu cầu này, mà lực lượng tín ngưỡng mới trở nên mạnh mẽ hơn.

Vì vậy, những phế phẩm này không cung cấp cho Lý Dịch nhiều giá trị tín ngưỡng hơn.

Ngay từ đầu, giá trị tín ngưỡng của họ đã cố định, không có không gian trưởng thành.

Vì vậy, Lý Dịch mới quyết định từ bỏ Hắc Thất, xây dựng chiến lược và kế hoạch mới.

Thông qua hạt giống tín ngưỡng, Lý Dịch một lần nữa liên hệ với Trần Phong.

Sau khi Trần Phong nhận được tin tức của Lý Dịch, anh ta cung kính dùng ý niệm hồi đáp: "Tôn chủ!

Ngài có phân phó gì ạ?" Lý Dịch nhẹ nhàng nói: "Phần lớn Hắc Thất có thể dừng lại." Trần Phong ngẩn người, lòng đầy khó hiểu.

Phải biết rằng việc xây dựng Hắc Thất đã tiêu tốn rất nhiều tiền bạc và nhân lực của Dịch Thiên Tập đoàn, giờ dừng lại, tất cả nguồn lực đã đầu tư trước đó đều đổ sông đổ biển!

Hơn nữa, kế hoạch này ban đầu là do Tôn chủ đề xuất, cộng thêm nhìn lại bây giờ, hiệu quả tẩy não của Hắc Thất đơn giản là tuyệt vời!

Chỉ cần bước vào Hắc Thất, sẽ thành kính tin ngưỡng Tôn chủ, tuyệt đối không có hai lòng!

Trần Phong thật sự không hiểu tại sao Tôn chủ lại muốn dừng kế hoạch Hắc Thất.

Tuy nhiên, vì đây là mệnh lệnh của Lý Dịch, anh ta tự nhiên sẽ không trái lời.

"Vâng!" Trần Phong do dự một chút, cẩn thận hỏi: "Tôn chủ vĩ đại, tôi quá vô tri, thật sự không thể lý giải được mưu đồ sâu xa của ngài, ngài có thể giải đáp cho linh hồn ngu muội ti tiện của tôi không?" Lý Dịch không giải thích.

Bởi vì để thao túng tín đồ cần hai điểm quan trọng.

Cảm giác thần bí và cảm giác khoảng cách!

Vì vậy, Lý Dịch không thể có quá nhiều tiếp xúc với Trần Phong.

"Ngươi chỉ cần nghe theo ý chỉ của ta là được!" Lý Dịch nói xong câu này, Trần Phong lập tức không dám hỏi thêm.

Lý Dịch tiếp tục nói: "Vài ngày nữa sẽ có người đến tìm ngươi, phát triển tân thần giáo Thi Thiên Giáo!" "Nhiệm vụ của ngươi là âm thầm phụ trợ cô ấy, nhớ kỹ, đừng để lộ mối quan hệ giữa Dịch Thiên Giáo và Thi Thiên Giáo!" "Vâng!" Trần Phong cung kính và khiêm tốn đáp lại, đầu vùi sâu xuống đất.

Lý Dịch suy nghĩ một chút, hiện tại có hai quỷ vật cấp bậc Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn ở bên ngoài.

Một ở vị trí long mạch phía Bắc, một ở vị trí long mạch phía Nam.

Con quỷ vật ở long mạch phía Bắc cũng nên phát huy tác dụng của nó.

Sau khi Lý Dịch báo cho Trần Phong kế hoạch tiếp theo, liền cắt đứt liên lạc với Trần Phong.

Trần Phong tuy không hiểu Lý Dịch rốt cuộc muốn làm gì.

Tuy nhiên, nghe nói Tôn chủ muốn thành lập thần giáo mới, hơn nữa sẽ phái người đến, liền vội vàng sắp xếp người đi đón tiếp sứ giả

của Tôn chủ.

Đồng thời, âm thầm liên hệ với quỷ vật ở vị trí long mạch phía Bắc.

Trần Phong lẩm bẩm: "Theo kế hoạch của Tôn chủ, là muốn phủng sát Trần Chung sao?" "Không đúng!

Ngài ấy muốn trở thành sự cứu chuộc và hy vọng duy nhất của nhân tộc!" Trong mắt Trần Phong lộ ra sự kính phục cuồng nhiệt, không hổ là Tôn chủ, lại có thể nghĩ ra cách này để thu thập tín đồ!

Lý Dịch đứng dựa đao, ánh mắt nhìn về phía ngọc thi.

Theo ý nghĩ ban đầu của Lý Dịch, là muốn lợi dụng Huyết Yến Âm Dương Trận để thúc đẩy nó, trở thành một ngọc thi hoàn chỉnh.

Nhưng hiện tại khí tức Chúc Long và phóng xạ hạt nhân xâm nhập Dịch Thiên Đế Mộ, khiến ngọc thi cũng bị ăn mòn rất lớn.

Trên chiếc quan tài đồng xanh cổ kính kia, vết rỉ màu xanh khổng tước lấp lánh ánh sáng u ám, tản ra khí tức quỷ dị bất tường.

Lý Trường Sinh và Vương Hồng canh giữ bên cạnh quan tài đồng xanh chỉ còn lại xương khô, tuy nhiên dưới thi huyết của Lý Dịch, họ lại lần nữa bừng tỉnh sinh cơ, thực lực nhanh chóng tăng vọt, thẳng đến Lục Cương Viên Mãn mới dừng lại!

Lý Dịch không khỏi cảm thán.

Ngay cả khi anh bật hack, tốc độ tu luyện cũng không nhanh đến thế!

Anh đây là trở thành vật ngoại trang của người khác sao?

Lý Trường Sinh và Vương Hồng thấy Lý Dịch đứng trước mặt họ, liền vội vàng quỳ xuống, hô lớn: "Bệ hạ!" Lý Dịch không đáp lại họ, mà thu ánh mắt lại, lẳng lặng nhìn chiếc quan tài đồng xanh.

Ngọc thi đang thoi thóp trong đó, có thể chết bất cứ lúc nào.

Nhưng, Lý Dịch lại không có bất kỳ động tác nào.

Nếu ngọc thi cứ thế chết đi, chứng tỏ đối phương không có giá trị bồi dưỡng, tiềm năng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lý Dịch đang nuôi cổ.

Chỉ có sống đến cuối cùng, mới có thể trở thành thức ăn của anh!

"Rít rít rít!!!" Sâu trong Dịch Thiên Đế Mộ.

Từng trận âm thanh hỗn loạn đang thức tỉnh.

Đó là âm thanh của trùng tộc đón chào sự tái sinh!

Khả năng thích nghi và sinh mệnh lực của trùng tộc cực kỳ mạnh, ngay cả dưới sự đe dọa của khí tức Chúc Long và phóng xạ hạt nhân, chúng vẫn chọn lọc được một số cá thể trùng tộc có sức đề kháng cao từ số lượng khổng lồ!

Cộng thêm sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện và sự biến đổi kép của phóng xạ hạt nhân, xác suất biến dị gen của chúng đã tăng lên trên chín mươi phần trăm!

Trong điều kiện này, ba đại trùng tộc là Bọn Kiến Đạn Lửa Âm Hỏa, Bọn Trùng Cánh Hủ Hóa Ảnh Sí và Bọn Ong Hổ Thi Yêu lại có sự tiến hóa vượt bậc!

Trở nên mạnh mẽ hơn, tốc độ và độc tính đều vô cùng kinh khủng!【Ting!

Tộc thuộc hạ của ngài là Bọn Kiến Đạn Lửa Âm Hỏa, Bọn Trùng Cánh Hủ Hóa Ảnh Sí, Bọn Ong Hổ Thi Yêu đã khởi động tiến hóa, diễn sinh ra gen cao cấp hơn!】 Dưới cảm ứng của Mắt Lãnh Chúa, hình dáng của ba đại trùng tộc đều thu vào mắt Lý Dịch.

Kiến đạn lửa âm hỏa trên người bao phủ lớp vảy giáp tinh xảo,

cánh côn trùng được tạo thành từ vảy giáp lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo, như vũ khí tối cao được đúc thành từ nền văn minh cơ khí!

Cánh của trùng cánh hủ hóa ảnh sí mỗi lần vỗ, đều mang theo từng trận âm phong lạnh lẽo chết chóc, tính ăn mòn mãnh liệt khiến đá cũng bắt đầu tan chảy, bốc ra khói trắng!

Ong hổ thi yêu thì khác, hai loại trước kích thước không thay đổi, còn ong hổ thi yêu lại lớn bằng đầu người, kim đuôi như thương, tạo cho người ta cảm giác vô cùng sắc bén và chói mắt.

Số lượng ba đại trùng tộc tuy giảm mạnh, nhưng sự biến đổi về chất không nghi ngờ gì đã bù đắp cho sự yếu thế về số lượng.

Bách Xà Chín Đầu và Thi Miết, Chuột Mặt Người cũng đã có sự tiến hóa lớn, khiến Lý Dịch vô cùng hài lòng.

Tuy nhiên, trọng điểm hiện tại vẫn nằm ở Trấn Quỷ Ti.

"Cảnh báo!

Vị trí long mạch phía Bắc xuất hiện Tà Túy cấp Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn!" Hệ thống Thiên Khải vẫn đang vận hành, không biết mệt mỏi, âm thanh máy móc lạnh lùng lý trí cắt ngang suy nghĩ của Trần Chung.

Trần Chung sau lưng nổi lên một lớp mồ hôi lạnh rịn, mùi tanh nồng nặc không ngừng vương vấn nơi chóp mũi, như có mấy ngàn con nhện đang bò lổm ngổm trên lưng anh ta.

"Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn?

Tại sao tà túy cấp độ này lại xuất hiện liên tiếp?

Lần này lại còn xuất hiện ở Đế Kinh!" Người của bộ phận kỹ thuật thất thanh, đưa mắt nhìn Trần Chung.

Trần Chung chỉ biết cười khổ.

Trong số Đặc Cấp Trấn Quỷ Sứ, chỉ có một người có thể sánh ngang với Hồng Lệ Quỷ đỉnh phong!

Những người khác thì chỉ có thực lực Hồng Lệ Quỷ hậu kỳ.

Còn về Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn, thì đó là một ranh giới khó vượt qua.

Ngoại trừ những nhân vật lão làng có đạo pháp thâm sâu như Lão Thiên Sư, mới có thể đối địch với nó.

Nhưng.

Hiện tại Lão Thiên Sư đã biến thành phụ nữ, đạo tâm bị tổn thương, cộng thêm liên tục sử dụng cấm thuật như Độc Lân Trận và Thanh Long Xích Huyết Trận, e rằng không còn lại bao nhiêu thực lực.

Còn về Mao Sơn và Võ Đang Sơn, tình hình tuy tốt hơn một chút, nhưng cũng bị trọng thương trong trận chiến với Thi Vương!

Chương 291

Thanh Long Xích Huyết Trận đã rút đi lượng lớn tuổi thọ của họ, huống hồ, dù họ có ở thời kỳ toàn thịnh, không có Lão Thiên Sư làm trận nhãn của Thanh Long Xích Huyết Trận, những người này cũng khó lòng đối kháng với tà túy cấp Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn.

Có thể nói.

Trận chiến với Thi Vương này, phe nhân loại tổn thất chiến tranh cực lớn!

Mà đối phương chỉ xuất hiện bằng thân thể hồ yêu quỷ, bản thể e rằng vẫn còn ở Côn Luân.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Trần Chung càng thêm nặng nề.

"Tà túy xuất hiện ở Đế Kinh có lai lịch gì?" Nghe Trần Chung hỏi, người của bộ phận kỹ thuật im lặng một lúc mới nói: "Cảnh Thái Đế Chu Kỳ Ngọc!" "Là hắn!" Trần Chung hơi sững sờ.

Tháng Giêng năm Thái Bát, Minh Anh Tông phục vị, cải niên hiệu thành Thiên Thuận, Chu Kỳ Ngọc bị phế và giam lỏng.

Sau đó bị hạ độc chết, sau khi chết vì Chu Kỳ Trấn cứng rắn, phế bỏ đế hiệu, táng theo lễ Vương ở Kim Sơn Khẩu đối diện Ngọc Tuyền Sơn thuộc Hải Điến.

Vì vậy Cảnh Thái Đế Chu Kỳ Ngọc không hề nhập Minh Thập Tam Lăng!

Cũng chính vì vậy, Chu Kỳ Ngọc mới có thể phục sinh!

"Điều vệ tinh đồ ra đây!" Trần Chung bình tĩnh nói.

"Vâng!" Vệ tinh đồ lóe lên vài cái, rồi xuất hiện trên màn hình.

Điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị là, Chu Kỳ Ngọc không hề đại sát lục, đồ thành để phát tiết oán khí trong lòng, mà lại đang đứng trên Kim Sơn Khẩu, chắp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn về phía Cố Cung.

Nếu không phải khí quỷ phía sau hắn như đám mây đen quá mức kinh khủng và nổi bật, thì ai cũng không thể ngờ, thanh niên trông có vẻ phong độ và tuấn tú này lại là một quỷ vật!

Trần Chung siết chặt nắm đấm, trong lòng không ngừng mưu tính.

Đế Kinh nằm ở vị trí long mạch phía Bắc, mật độ dân số quá lớn.

Không như Côn Luân đất rộng người thưa, có thể thả loại sát khí lớn như Chúc Long.

Cộng thêm tổng bộ Trấn Quỷ Ti được đặt ở đây, những cấm kỵ bí mật hàng ngàn năm đều ẩn chứa ở nơi này.

Ở đây mà thả vũ khí hạt nhân, chẳng khác nào tự hủy căn cơ!

Các chưởng môn của Võ Đang Sơn và Mao Sơn hiện tại đều đang bế tử quan, không thể xuất hiện.

Muốn giết chết hắn, chỉ có thể đánh thức một trong Thập Phương Trảm Quỷ Sứ.

Chỉ là, đây tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng.

Cái giá phải trả phía sau quá lớn, Thập Phương Trảm Quỷ Sứ bị cưỡng ép đánh thức, đạo cơ không ổn định, còn sẽ để lại rất nhiều di chứng.

Vì vậy, Trần Chung rất sợ điều này.

Sợ điều đầu tiên mà Trảm Quỷ Sứ tỉnh dậy không phải là giết quỷ, mà là giết anh ta!

Nhưng, sự việc đã đến nước này, anh ta cũng không còn nhiều

quyền lựa chọn.

“Chuẩn bị mở mật thất số sáu!” Giọng Trần Chung nặng nề.

“Bộ trưởng, Trần gia thiếu chủ Trần Phong có việc quan trọng cầu kiến!” Trần Phong?

Ánh mắt Trần Chung nghi hoặc.

Anh ta và Trần gia có chút duyên phận, nhưng quan hệ không sâu.

Vào lúc này, Trần gia thiếu chủ đến tìm mình lại vì chuyện gì?

“Anh ấy nói có cách có thể tiêu diệt tà túy cấp Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn!!” Thư ký Trần Chung dường như đã nhìn ra sự nghi hoặc của Trần Chung, mở lời giải thích một câu.

Chỉ là, không ai nhìn thấy, trong đôi mắt đẹp quyến rũ của cô ẩn chứa một sự điên cuồng cực độ, vặn vẹo và bệnh hoạn.

Mỗi lần nhắm mở mắt, tất cả những gì xảy ra trong căn phòng tối tăm kia lại hiện ra, ký ức như một dấu ấn khắc sâu vào tâm trí cô.

Cô bị giam cầm trên chiếc ghế đặc chế, toàn thân không có chỗ nào có thể cử động, ngay cả mí mắt cũng bị chống đỡ, không thể chớp mắt, càng không thể chuyển động nhãn cầu.

Chỉ có thể đau khổ và tuyệt vọng nhìn một bức họa.

Đó là một con mắt cây.

Trong con mắt cây đó, lại là một sinh vật hình người hoàn mỹ không tì vết.

Sải đôi cánh rồng dài và sắc bén, tạo thành một hình chữ thập vàng đen có tỉ lệ hoàn hảo.

Khí tức quỷ dị và kinh khủng không ngừng tràn ra, triệt để xâm thực và ô nhiễm thế giới tinh thần của cô.

Trần Chung nghe thấy câu này, trực tiếp đứng dậy: "Cậu ấy nói thật sao?" Thư ký Trần Chung gật đầu: "Tôi nghĩ Trần gia thiếu chủ không nên nói đùa về chuyện này!" "Cho cậu ấy đến phòng tiếp khách chờ tôi!" "Vâng!" Thư ký Trần Chung sải bước đôi chân dài trắng nõn, nhanh chóng biến mất trước mặt Trần Chung.

Phòng tiếp khách.

Trần Chung đánh giá thanh niên tuấn tú trước mặt, trầm giọng nói: "Trần Phong, cậu nói cậu có thể tiêu diệt tà túy cấp Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn?" Trần Phong gật đầu, tự tin nói: "Đúng vậy!" Trần Phong đi thẳng vào vấn đề, lấy ra một lọ chất lỏng màu đen sẫm đặt lên bàn.

"Đây là?" Chất lỏng tối tăm và sâu thẳm dao động trong ống nghiệm, dần dần trở nên tĩnh lặng, như vực sâu chết chóc, khiến người ta kinh sợ.

Trần Chung không khỏi nhớ đến một câu nói.

Khi anh nhìn chằm chằm vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chằm chằm vào anh.

Thấy Trần Chung không chớp mắt nhìn chằm chằm vào chất lỏng đen kịt, Trần Phong nhếch mép cười kiêu ngạo, từ từ nói ra bốn chữ: "Cổ đại bí dược!" Trần Chung ngẩn người.

Trấn Quỷ Ti cũng từng khai quật những cổ mộ hung hiểm.

Ví dụ như Tỏa Long Tỉnh mà An Lan đã dẫn đội vào.

Còn tìm được cả Long Nha Đao của Hạ Kiệt trong đó.

Nhưng, cổ đại bí dược dường như khó bảo quản, dưới sự ăn mòn của thời gian đều đã biến mất.

Hơn nữa, An Lan và những phế phẩm sống sót từ thời cổ đại, vì ký ức không đầy đủ, cũng không thể viết ra phương thuốc cổ đại bí

dược.

Huống hồ, dù có phương thuốc, với thế giới hiện tại, cũng không có nguyên liệu để chế tạo cổ đại bí dược!

Vì vậy, ngay cả Trấn Quỷ Ti cũng không có cổ đại bí dược trong tay!

Nếu, đây thật sự là cổ đại bí dược, giá trị của nó sẽ quá lớn!

Hô hấp của Trần Chung trở nên dồn dập, không kìm được hỏi: "Đây thật sự là cổ đại bí dược?" Trần Phong hỏi ngược lại: "Bộ trưởng Đế Kinh của Trấn Quỷ Ti!

Vào lúc này, ngài nghĩ tôi rảnh rỗi đến mức chạy đến đây lừa ngài sao?" "Cậu lấy cổ đại bí dược này từ đâu?" Trong lòng Trần Chung đã tin lời Trần Phong đến tám chín phần, vì vậy rất tò mò Trần Phong đã lấy được bảo vật quý hiếm này từ đâu!

Trần Phong cười bí ẩn: "Đó tự nhiên là bí mật!" Trần Chung không hỏi nhiều, hạ giọng nói: "Vậy cổ đại bí dược này có tác dụng gì?" Trần Phong nói từng chữ một: "Cường hóa thiên phú nhân loại, và có thể tiêu diệt quỷ vật!" "Cái gì?!!" Trần Chung mắt đầy vẻ khó tin: "Ý cậu là đây là di vật do các bậc tiền hiền nhân tộc thời cổ đại để lại?" Ngoài lý do này, Trần Chung không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Nếu không, tại sao cổ đại bí dược này chỉ có lợi cho nhân loại?

Ánh mắt Trần Phong đầy vẻ đùa cợt.

Đây là thánh thủy mà Tôn chủ ban tặng.

Tuy rằng chỉ là dung dịch pha loãng từ nước bọt của Tôn chủ, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh cường đại.

Chỉ là, điều này chẳng liên quan gì đến các bậc tiền hiền nhân loại.

Tuy nhiên, đối phương đã nói như vậy, anh ta tự nhiên cũng sẽ không vạch trần.

Giả vờ thần bí nói: “Không sai!

Vị Thiên Đế kia ngài biết chứ?” “Chẳng lẽ. ….” Ánh mắt Trần Chung rực lửa: “Cậu nói đến vị tồn tại chí cao kia?” Trần Phong cũng không biết Trần Chung đang tự tưởng tượng ra vị Thiên Đế nào, chỉ thuận theo ý anh ta, mỉm cười, không phủ nhận cũng không gật đầu.

Thật sự là ngài ấy sao?

Trần Chung nhìn thấy thái độ này của Trần Phong, trong lòng chấn động không tên.

Anh ta nuốt nước bọt một cái thật mạnh, ánh mắt nhìn Trần Phong mang theo sự đố kỵ và ghen tị.

Chương 292

"Cậu muốn tặng cổ đại bí dược này cho tôi?" Trần Chung có chút không chắc chắn hỏi.

Hiệu quả của cổ đại bí dược này anh ta vẫn chưa xác định, nhưng thứ này nhìn đã thấy cực kỳ phi phàm, chắc hẳn hiệu quả cũng không tồi.

Trần Phong mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy!" "Tại sao?" Sau khi Trần Chung xác định Trần Phong muốn tặng cổ đại bí dược cho mình, sự rực lửa trong mắt anh ta lại biến mất, ánh mắt trở nên bình tĩnh: "Cổ đại bí dược quý giá như vậy, tại sao cậu lại muốn tặng cho tôi?

Lại muốn đổi lấy thứ gì từ tôi?" Trần Chung không tin chuyện "trời cho".

Món quà của vận mệnh đã sớm có giá niêm yết, đầu tư bây giờ chẳng qua là đang chờ ngày thu lợi tức mà thôi!

Trần Phong đối với mình tuyệt đối là có mưu cầu!

Trần Phong chậm rãi mở lời: "Bộ trưởng đại nhân, ngài ngồi vào vị trí Bộ trưởng Đế Kinh của Trấn Quỷ Ti đã hơn ba mươi hai năm rồi phải không?" Năm nay chính là năm cuối cùng anh ta đảm nhiệm vị trí Bộ trưởng Đế Kinh của Trấn Quỷ Ti!

Trần Chung không cần Trần Phong nhắc nhở, cũng có thể nghĩ đến điểm này.

Nội tâm anh ta rất gấp gáp về điều này, nhưng lại không biểu lộ ra.

Từ khi Trần Phong vừa vào cửa, cuộc đấu trí đã bắt đầu!

Ai không giữ được bình tĩnh, người đó sẽ thất bại!

“Rồi sao?” Trần Chung nét mặt bình tĩnh, hỏi ngược lại.

“Dịch Thiên Tập đoàn chúng tôi muốn ủng hộ ngài tiếp tục ngồi vào vị trí này, đương nhiên, đổi lại, hy vọng ngài có thể che chở cho Dịch Thiên Tập đoàn!” Trần Phong cười khổ: “Ngài cũng biết đấy, Trần gia chúng tôi chỉ là xuất thân từ tầng lớp thấp kém, ở Đế Kinh không thể đứng vững gót chân.” “Mà Dịch Thiên Tập đoàn, cũng chỉ là một nhóm người yếu thế có chút tiền nhỏ, nếu ngài không che chở cho chúng tôi, e rằng sẽ bị các đại gia tộc kia thôn tính mất!” Trần Chung khóe miệng giật giật.

Nhóm người yếu thế?

Anh có nhầm lẫn gì về nhóm người yếu thế không!

Thật sự nghĩ chúng tôi không nghiên cứu về Dịch Thiên Tập đoàn sao?

Dưới sự giám sát và suy đoán dữ liệu lớn của hệ thống Thiên Khải, những việc Dịch Thiên Tập đoàn làm căn bản không thể che giấu!

Mỗi phút Dịch Thiên Tập đoàn luân chuyển hàng trăm tỷ!

Phạm vi ảnh hưởng càng rộng lớn khiến Trần Chung đau đầu.

Ngành giải trí, dược phẩm sinh học, dược liệu phân tử, ngành xây dựng, ngành ăn uống.....

Số người làm việc cho Dịch Thiên Tập đoàn đã vượt quá một triệu người, tốc độ mở rộng này quả thực quá nhanh!

Những thế lực đối đầu với Dịch Thiên Tập đoàn, hoặc là bị Dịch Thiên Tập đoàn thu mua, hoặc là đột nhiên xuất hiện đủ loại vấn đề.

Chuỗi vốn đứt gãy, nhân viên cấp trung và cao cấp tập thể từ chức, thiên tai nhân họa v.v.!

Nếu không phải không điều tra ra Dịch Thiên Tập đoàn không liên quan đến sản xuất vũ khí, nếu không Trấn Quỷ Ti đã phải ra tay chỉnh đốn Dịch Thiên Tập đoàn ngay lập tức.

Cộng thêm Trấn Quỷ Ti hiện tại quá bận rộn, bị quỷ vật tấn công làm cho mệt mỏi rã rời, thật sự không có thời gian để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Nếu không, cũng không thể để Dịch Thiên Tập đoàn bỗng chốc làm lớn đến vậy.

Trần Chung cười khan một tiếng: "Thế lực do Trần gia thiếu chủ gây dựng, nếu còn yếu thế, thì trên thế giới này không còn thế lực nào mạnh nữa rồi." "Hơn nữa, nghe nói tổ tiên của Trần gia chính là Trần Bá Tiên cái loại người mạnh mẽ kia, không thể coi là xuất thân thấp kém được." Trần Phong cười cười: "Không biết Bộ trưởng có nguyện ý giúp đỡ Dịch Thiên Tập đoàn này, một doanh nghiệp mới nổi, để kinh tế Huyền Quốc có sự phát triển lớn hơn không?" "Xem ra Trần thiếu chủ rất tự tin vào doanh nghiệp của mình!" Trần Chung nhướng mày: "Đây là muốn phát động chiến tranh kinh tế với các đế quốc tư bản kia sao?" Trần Phong cười nói: "Bộ trưởng đại nhân nói đùa rồi, Dịch Thiên Tập đoàn chúng tôi không có thực lực đó." Trong lòng Trần Phong thầm nghĩ, Trần Chung này quả không hổ là lão hồ ly đảm nhiệm chức Bộ trưởng Đế Kinh của Trấn Quỷ Ti mấy chục năm, hiện tại bị Chu Kỳ Ngọc dồn đến mức cháy mày cháy mặt, vậy mà vẫn còn tâm trạng đấu trí với anh ta ở đây!

Thậm chí còn có thể nhận ra một trong những mục đích của Tôn chủ.

Trần Chung cau chặt mày.

Nhìn bộ dạng Trần Phong này thật sự muốn châm ngòi chiến tranh kinh tế sao?

Chiến tranh kinh tế cũng được coi là một loại trong chiến tranh lạnh.

Cũng được gọi là chiến tranh không khói súng!

Nhưng mức độ nguy hiểm và sức sát thương, không hề thua kém các chiến dịch vũ khí nóng quy mô lớn!

Trước khi Trần Chung trở thành Bộ trưởng tổng bộ Trấn Quỷ Ti Đế Kinh, anh ta là chuyên gia quản lý kinh tế học.

Đương nhiên hiểu chiến tranh kinh tế một khi bùng nổ, sẽ có ý nghĩa gì.

Ngay cả các quốc gia phát triển, một khi bị chế tài và nghiền nát trong chiến tranh kinh tế, đời sống người dân sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Mức sống tổng thể rất có thể sẽ lùi lại vài chục năm!

Trần Chung nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy dã tâm của Dịch Thiên Tập đoàn thực sự quá lớn.

Lại vọng tưởng thông qua chiến tranh kinh tế để phát triển thế lực!

Trần Chung liếc nhìn ống nghiệm đen kịt, chất lỏng tối tăm và sâu thẳm ấy phóng thích ra sự mê hoặc vô tận.

Nhưng anh ta vẫn dựa vào ý chí mạnh mẽ mà kiềm chế, nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi, tôi từ chối!" Từ chối?

Trần Phong nghe thấy lời Trần Chung, ánh mắt ôn hòa ban đầu chợt trở nên sắc bén.

Anh ta không ngại để Trấn Quỷ Ti thay một Bộ trưởng Đế Kinh khác!

Trần Chung cảm nhận được khí tức sắc bén từ Trần Phong, chợt giật mình.

Người này sẽ không định ra tay với mình ở đây chứ?

Đây là tổng bộ Trấn Quỷ Ti!

Đương nhiên sẽ có Đặc Cấp Trấn Quỷ Sứ trấn giữ, cùng với vũ khí công nghệ cao tiên tiến nhất thời đại này!

Trần Chung không tin Trần Phong sẽ làm ra hành vi mất trí như vậy, giết chết mình!

Bởi vì Trần Phong không phải là người không lý trí như thế.

Chỉ là, khí tức trên người Trần Phong càng ngày càng mạnh, áp suất trong phòng tiếp khách càng ngày càng thấp, khiến Trần Chung đã không kìm được, muốn gọi người đến trấn áp.

Đúng lúc này, thư ký Trần Chung bưng cà phê bước vào, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng: "Bộ trưởng, cà phê của ngài đến rồi!" Nhiệt độ trong phòng tiếp khách từ từ tăng lên, khiến Trần Chung thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Trần Phong lóe lên một tia e dè.

Tên này dường như có chút không lý trí.

Thậm chí có một vẻ điên cuồng trong đó.

Có vẻ hơi giống với những quỷ y cuồng tín Thi Vương, nhưng lại có chút khác biệt.

Trần Chung nhận lấy cà phê, gượng cười nói: "Đây là bạn cũ tặng tôi, là loại cà phê độc quyền của bên ông ấy, mỗi năm chỉ sản xuất được ba cân!" "Cậu nếm thử xem, nếu thích, tôi tặng cậu một ít." Trần Phong chỉ lạnh lùng nhìn Trần Chung: "Bộ trưởng đại nhân, hiện tại hồn ma Chu Kỳ Ngọc đang ở bên ngoài, nói không chừng toàn bộ Đế Kinh đều có thể bị hắn lật đổ, ngài lại còn có tâm trạng uống cà phê sao?" Nụ cười trên mặt Trần Chung càng thêm gượng gạo.

Thư ký Trần Chung giải vây: "Bộ trưởng mấy ngày nay vẫn chưa

nghỉ ngơi, uống cà phê là để tỉnh táo đầu óc." Trần Chung gật đầu, bưng tách sứ thanh hoa tinh xảo lên miệng.

Lý Dịch, người vẫn luôn quan sát mọi việc thông qua đôi mắt của Trần Phong, đã ra tay, bá đạo tước đoạt quyền kiểm soát cơ thể của Trần Phong.

Chỉ trong tích tắc, Trần Chung đã nhạy bén nhận ra thanh niên trước mặt mình đã thay đổi!

Đó là sự thay đổi về bản chất!

Toàn bộ khí tràng của người đó trở nên nội liễm và sâu thẳm, như vực sâu vô tận!

Trần Chung nuốt nước bọt, nhất thời cảm thấy khô khốc cổ họng, căng thẳng như lần đầu tiên đi phỏng vấn vào Trấn Quỷ Ti năm xưa!

Đây là sự áp chế tuyệt đối của kẻ bề trên đối với kẻ bề dưới!

Lý Dịch u u nói: "Cà phê loại này thực sự quá hại não, Bộ trưởng đại nhân vẫn nên uống ít thì hơn." "Vâng!

Vâng!

Vâng!" Trần Chung không ngừng lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt căng thẳng.

Lý Dịch không ngờ sự xuất hiện của mình lại khiến người này luống cuống bất an đến vậy.

Có lẽ là do anh vừa trấn áp La Hầu Ma Tinh nên khí tức ma đạo trên người quá nồng đậm.

Ngay cả khi giao tiếp với Trần Chung thông qua thân thể của Trần Phong, Trần Chung vẫn không chịu nổi.

Nếu không phải Trần Phong hiểu sai ý anh, muốn dùng nước bọt của mình để khống chế Trần Chung, anh cũng không thể xuất hiện.

Ý định ban đầu của anh là, từng chút một kéo Trần Chung vào phe phái của mình, và giữ nguyên lý trí và tư duy ban đầu, khiến người khác không nhận ra Trần Chung bị mình kiểm soát.

Chương 293

Dù sao, thế lực tồn tại hàng ngàn năm như Trấn Quỷ Ti, nội tình cực kỳ sâu sắc, những gì hiện ra bây giờ chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm.

Thực lực thực sự rất có thể vẫn chưa lộ ra.

Sau sự kiện Chúc Long, phong cách hành sự của Lý Dịch thận trọng hơn rất nhiều, sợ lật thuyền!

Lý Dịch nhẹ nhàng nói: "Bộ trưởng đại nhân, nếu ngài không muốn hợp tác với Dịch Thiên Tập đoàn, tôi cũng sẽ không ép ngài." "Tục ngữ có câu, giao dịch không thành tình nghĩa còn!

"Nếu ngài thay đổi ý định, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi." Trần Chung chỉ muốn tiễn đối phương rời đi.

Khí tràng trước mặt thật sự quá mạnh mẽ!

Khiến Trần Chung không khỏi nhớ đến một truyền thuyết trong Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia.

Tương truyền, Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia thờ cúng linh hồn của tiền bối, phong ấn chúng trong minh khí.

Đợi khi trong thế hệ sau xuất hiện vật chứa thích hợp, sẽ phong tồn linh hồn tiền bối vào trong cơ thể thế hệ sau.

Nếu thực lực và thiên phú của thế hệ sau quá mạnh, linh hồn tiền bối sẽ trở thành chất dinh dưỡng của thế hệ sau.

Còn nếu thế hệ sau không bằng tiền bối, sẽ bị linh hồn tiền bối nuốt chửng, triệt để biến thành tiền bối!

Tương đương với một dạng đoạt xá khác.

Phương pháp dưỡng cổ này, theo truyền thuyết là do Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia cùng nhau mang ra từ một cổ mộ.

Chỉ là không biết Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì bên trong.

Dù sao thì, sau lần đó, Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia liền triệt để chia rẽ, quan hệ giữa hai phái Nam Bắc ngày càng căng thẳng, thù hận càng sâu!

Mà Trần Phong trước mặt, sự khác biệt trước sau quá lớn, không thể không khiến Trần Chung nghĩ đến phương pháp dưỡng cổ này.

Trần Chung nói qua loa: "Được, nếu có nhu cầu, tôi nhất định sẽ tìm cậu!" Trần Chung như ngồi trên đống lửa, trong lòng cầu khẩn, ngài mau mau rời đi đi!

Lý Dịch cảm nhận được suy nghĩ của Trần Chung, nụ cười ôn hòa nhã nhặn, nhưng giọng nói lại mang theo một tia quỷ bí và thâm ý: "Trời sắp biến rồi!" "Ngài đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" "Cái gì?" Trần Chung còn chưa hiểu ý Lý Dịch, toàn bộ tòa nhà tổng bộ Trấn Quỷ Ti đột nhiên rung chuyển!

Rầm rầm rầm!!!

Sau trận rung lắc kịch liệt, một tia sét lớn xẹt qua bầu trời, chiếu sáng đêm tối!

Trong khoảnh khắc.

Khuôn mặt Lý Dịch dưới ánh chớp càng thêm u ám khó lường, một nửa sáng, một nửa tối, cảm giác phân liệt mạnh mẽ khiến Trần Chung cực kỳ bất an.

"Bộ trưởng!!

Không hay rồi!" Người của bộ phận kỹ thuật xông vào, khẩn cấp

hét lên: “Chu Kỳ Ngọc đã tiến vào Tử Cấm Thành!

Đang đi dọc theo Đông Đồng Tử Giáp Đạo đến Khôn Ninh Cung!” “Khôn Ninh Cung?!!” Mặt Trần Chung cứng lại, đồng tử chợt co rút, tràn ngập nỗi sợ hãi tột độ.

“Hắn!

Tại sao hắn lại đến nơi đó!” “Bộ trưởng!” Người của bộ phận kỹ thuật vã mồ hôi hột: “Dưới Khôn Ninh Cung chôn giấu đại hung chi vật, hơn nữa còn là nơi vị đại nhân kia ngủ say, nếu làm kinh động ngài ấy, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì!” Khôn Ninh Cung?

Lý Dịch nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, ánh mắt lóe lên một tia hứng thú.

Anh chỉ sắp xếp Chu Kỳ Ngọc thu hút sự chú ý của Trấn Quỷ Ti, tiện cho việc phát triển của Dịch Thiên Tập đoàn.

Không ngờ đối phương lại đi đến nơi này.

Tử Cấm Thành có một khu vực khá lớn không hề mở cửa cho du khách.

Những khu vực bị giấu kín này, diện tích chiếm hơn một nửa toàn bộ Cố Cung, chúng bị xích sắt khóa chặt, bị treo biển “du khách dừng bước”, thậm chí còn có quân đội đồn trú.

Chúng đã là cấm địa kể từ khi Tử Cấm Thành được xây dựng xong, và chưa từng lộ diện trước thế nhân.

Mà Khôn Ninh Cung chính là một trong số đó.

Chắc hẳn thứ dưới Khôn Ninh Cung rất quan trọng đối với Trấn Quỷ Ti, nên mới khiến những người này căng thẳng đến vậy.

Điều này khiến Lý Dịch không khỏi cảm thấy tò mò, muốn đến đó tìm hiểu rốt cuộc.

Trần Chung thở dài nặng nề, không ngừng xoa ngón trỏ tay trái, giọng nói lại lạnh lẽo khác thường: "Cho Thủ Dạ Cảm Tử Đội mang theo Z77 tiến vào trước cổng Khôn Ninh Cung, chặn Chu Kỳ Ngọc ở bên ngoài, tuyệt đối không được để hắn vào Khôn Ninh Cung!" Người của bộ phận kỹ thuật nghe thấy Thủ Dạ Cảm Tử Đội và Z77, ánh mắt biến đổi.

Nhưng vẫn nhanh chóng đáp: "Vâng!" Thủ Dạ Cảm Tử Đội, do Ti Chủ Trấn Quỷ Ti thành lập, các thành viên cốt lõi của họ phần lớn đã ngủ đông.

Hiện tại những người đang hoạt động bên ngoài đều là thế hệ mới được bồi dưỡng, thực lực tuy có khoảng cách với thế hệ trước, nhưng vũ khí công nghệ cao đã xóa nhòa đi không ít khoảng cách này.

Còn Z77, thì là loạt vũ khí mới nhất mà Trấn Quỷ Ti nghiên cứu để đối phó với quỷ vật, còn được gọi là Xuân Lôi!

Tượng trưng cho tiếng sấm đầu tiên của mùa xuân, khí chính nghĩa hào hùng, trảm tà trừ ma!

Xuân Lôi hiện tại vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, nhưng theo kết quả thử nghiệm ban đầu, uy lực rất lớn!

Đối phó Hoàng Hiệt Quỷ hoàn toàn không thành vấn đề, ngay cả Hồng Lệ Quỷ trung kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của Z77.

Tuy nhiên, đối phó Chu Kỳ Ngọc rốt cuộc là Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn, liệu có thể tiêu diệt đối phương hay không, vẫn còn phải dè dặt.

Sâu trong đáy mắt Trần Chung ẩn chứa sự lo lắng sâu sắc, nhưng anh ta che giấu rất tốt, bề ngoài không thể nhìn ra.

Nhưng khả năng động sát của Lý Dịch đã vượt xa phạm trù con người, đương nhiên cảm nhận được sự bất an của Trần Chung.

Xem ra, anh ta không đủ tự tin vào Xuân Lôi này.

Lý Dịch nhìn bóng lưng vội vã rời đi của người bộ phận kỹ thuật, nhàn nhạt nói: "Bộ trưởng đại nhân, có cần Trần gia chúng tôi ra tay giúp đỡ không?" Trần Chung lập tức lắc đầu: "Không cần." "Tôi nghĩ vẫn nên có thì tốt hơn, dù sao chuyện này không phải là chuyện của riêng Trấn Quỷ Ti các ngài!

"Nếu để Chu Kỳ Ngọc gây ra tai họa không thể lường trước, đi vào tầm mắt của đại chúng, tốc độ phục hồi của khủng bố e rằng sẽ tăng nhanh không ít." "Người chết không nói về quỷ thần hỗn loạn, thứ này càng nhiều người tin, càng đáng sợ!" Giọng Lý Dịch bình thản, nhưng những lời nói ra lại khiến Trần Chung do dự.

Bởi vì những gì Lý Dịch nói, từng câu từng chữ đều hợp lý.

Nhưng anh ta lại có lý do tuyệt đối không thể đồng ý.

Thứ được chôn dưới Khôn Ninh Cung, quá mức quan trọng.

Nguồn gốc của nó thậm chí phải truy ngược về thời kỳ Kinh Quang Vũ Đế!

Tương truyền, Lưu Tú có thể thuận lợi đánh bại Vương Mãng, chính là nhờ vào sức mạnh của bảo vật này.

Tuy không biết là thật hay giả, nhưng nếu là thật, sức mạnh mà bảo vật này sở hữu, không thua kém vũ khí hạt nhân.

Hơn nữa còn dễ kiểm soát hơn.

Lực ô nhiễm cũng nhỏ hơn.

Huống hồ, ngay cả Thủ Dạ Cảm Tử Đội không địch lại Chu Kỳ Ngọc, trong tay họ vẫn còn vũ khí mạnh hơn, cùng lắm là xóa sổ hoàn toàn Khôn Ninh Cung, chỉ cần tiếp tục chôn vùi vũ khí đó dưới Khôn Ninh Cung.

Vị tồn tại kia không thức tỉnh từ trạng thái ngủ đông là được!

Trần Chung kiên quyết nói: “Không cần!

Chuyện này Trấn Quỷ Ti chúng tôi sẽ tự xử lý!” “Xem ra Bộ trưởng có kế hoạch riêng của mình, nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, nếu bây giờ đột nhiên xuất hiện một tai họa, làm rối loạn bố cục của ngài thì sao?” “Ý gì?” Trong lòng Trần Chung đột nhiên dâng lên nỗi bất an tột độ, trừng mắt nhìn Lý Dịch chằm chằm.

Lý Dịch lại không đáp, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua ô cửa sổ nhỏ bé này, có thể nhìn thấy một góc thế giới.

Bầu trời u ám mịt mờ, gió âm từng trận, vô cùng đáng sợ.

Nhìn thế giới kinh khủng do chính mình tạo ra này, Lý Dịch trong lòng không có nhiều cảm xúc.

Từ khi mang Thiên Uyên Đế Diện, cảm xúc của anh đã trở nên vô cùng nhạt nhẽo, dường như một vị thần linh cao cao tại thượng nhìn xuống thế gian, không thể khuấy động một chút sóng gió nào.

Anh chỉ quan tâm đến sự tồn tại của bản thân.

Chỉ cần không đạt đến chí cao, sẽ luôn phải đối mặt với mối đe dọa tử vong.

Mục đích của anh chỉ có một, từng bước từng bước đi đến chí cao, đạp tất cả các tồn tại dưới chân, không còn bất kỳ tồn tại nào đe dọa đến sự sống còn của anh.

Giữa những đám mây đen, tia sét trắng bệch vô thanh vô tức bùng nổ, chiếu sáng cả bầu trời và khuôn mặt Lý Dịch.

Chương 294

Trần Chung há miệng, nhìn chằm chằm khuôn mặt u ám khó lường của Lý Dịch, như một con cá sắp chết đuối tiếp tục hỏi: "Biến hóa mà cậu nói là gì?" "Chuyện ngoài ý muốn!" Lý Dịch cúi đầu, nhìn tách cà phê trên bàn: "Theo nhận thức của ngài, thứ ảnh hưởng đến tách cà phê này chỉ có con người." "Nhưng, phá vỡ nó không chỉ có con người, ví dụ như một trận động đất, một viên thiên thạch." Trần Chung còn chưa hiểu lời Lý Dịch, toàn bộ tòa nhà Trấn Quỷ Ti đã rung chuyển dữ dội!

Kèm theo tiếng tách cà phê vỡ tan, tiếng còi báo động chói tai đồng thời vang lên: "Cảnh báo!

Khu vực Đế Kinh xảy ra động đất cường độ 8!

"Xin tất cả nhân viên Trấn Quỷ Ti nhanh chóng di chuyển đến khu vực phòng không để lánh nạn!" "Cảnh báo!

Khu vực Đế Kinh xảy ra động đất cường độ 8....." Tiếng còi báo động không ngừng vang vọng, khiến nhân viên tổng bộ Trấn Quỷ Ti nhanh chóng đưa ra phương án ứng phó, tháo chạy về khu vực phòng không.

Trần Chung không động đậy, trừng mắt nhìn Lý Dịch chằm chằm, đầy vẻ khó tin nói: "Làm sao cậu biết sẽ xảy ra động đất?

Chẳng lẽ cậu có khả năng dự đoán tương lai!" "Bộ trưởng đại nhân!

Nhanh!

Nhanh rời khỏi đây!" Thư ký Trần Chung khẩn cấp hô lớn: "Nơi này quá nguy hiểm rồi!

Tòa nhà này có thể đổ sập bất cứ lúc nào!" Trần Chung vẫn không động đậy, bởi vì Lý Dịch không động đậy!

Trần Chung biết, thanh niên trước mặt này sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, ở bên cạnh anh ta có lẽ là phương án tốt nhất.

Trần Chung nhìn thư ký, lạnh lùng nói: "Tiếp tục công việc!

Thông báo cho bộ phận kỹ thuật, nhanh chóng tìm ra nguyên nhân xảy ra động đất!" Có lẽ bị khí tràng bình tĩnh của Trần Chung ảnh hưởng, hoặc có lẽ vì Lý Dịch ở đây, thư ký rất nhanh bình tĩnh lại, gật đầu: "Vâng!

Tôi sẽ lập tức thông báo cho bộ phận kỹ thuật, để họ sử dụng hệ thống Thiên Khải để giám sát địa chất!" Rất nhanh, người của bộ phận kỹ thuật đã hồi đáp: "Trận động đất này hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào, hơn nữa đây là sóng bề mặt của động đất, theo lý mà nói hệ thống Thiên Khải lẽ ra phải có thể phát hiện trước được!" "Nhưng, hệ thống Thiên Khải không hề có bất kỳ hiển thị nào trước khi động đất xảy ra." "Ngoài ra, các loài động vật trong sở thú cũng rất bình tĩnh, hoàn toàn không giống có điềm báo động đất!" "Điều khiến chúng tôi khó hiểu nhất là, tuy Đế Kinh nằm trong vành đai động đất của Hoa Bắc bình nguyên, nhưng trận động đất lớn đặc biệt cấp độ này vẫn là lần đầu tiên xuất hiện!" "Trận động đất lớn đặc biệt này, không giống như tự nhiên xảy ra, ngược lại giống như một loại sức mạnh thần bí nào đó đang can thiệp vào thế giới hiện tại!" "Hơn nữa, các robot vi mô đang thăm dò trong lớp vỏ địa chất vừa truyền về hình ảnh tương tự vụ nổ hạt nhân!" Vụ nổ hạt nhân?

Dưới lớp vỏ địa chất Đế Kinh lại có thể xảy ra vụ nổ hạt nhân?

Chẳng lẽ có người muốn hủy diệt Đế Kinh và Trấn Quỷ Ti?!

Lòng Trần Chung lập tức nặng trĩu.

Ngay cả Lý Dịch cũng hơi kinh ngạc, trận động đất này lại còn liên quan đến vụ nổ hạt nhân?

Anh chỉ tùy tiện nói một câu, việc xảy ra động đất lớn đặc biệt hoàn toàn là trùng hợp.

Nhưng bây giờ, trận động đất lớn đặc biệt này dường như còn có ẩn tình khác.

Trần Chung mở tấm hình đó.

Đó là một quả cầu lửa khổng lồ và sáng chói, ánh sáng trắng chói mắt khiến người ta kinh sợ.

Trần Chung trầm giọng nói: "Anh xác định đây là do vụ nổ hạt nhân tạo ra?" Người của bộ phận kỹ thuật nhanh chóng trả lời: "Robot vi mô của chúng tôi đã phát hiện quặng uranium dưới lòng đất, trên quặng uranium này có dấu vết của phản ứng dây chuyền phân hạch hạt nhân quy mô lớn vừa xảy ra." Trần Chung lập tức im lặng, đáy lòng lạnh toát.

Có người đã chôn một quả bom hạt nhân dưới Đế Kinh, mà họ lại hoàn toàn không hay biết!

Trần Chung ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Lý Dịch chằm chằm: "Quả bom hạt nhân này là do cậu chôn dưới lớp vỏ địa chất sao?" Ngoài Lý Dịch, anh ta không nghĩ ra người nào khác.

Lý Dịch vừa nói sẽ có động đất, động đất liền xảy ra.

Trên thế giới làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Nếu không phải là đại thần thông loại dự ngôn, thì sự thật chỉ có một.

Đó chính là Lý Dịch là kẻ đứng sau màn thao túng tất cả những chuyện này!

Đương nhiên.

Thanh niên trước mặt này cũng có thể chỉ là người phát ngôn được kẻ đứng sau đẩy ra.

Dù là khả năng nào, cũng khiến Trần Chung cảm thấy vô cùng kinh sợ!

Một thế lực khổng lồ, đã bắt đầu bố trí từ nhiều năm trước, nhắm vào Trấn Quỷ Ti, muốn Trấn Quỷ Ti diệt vong!

Trong khoảnh khắc, anh ta thậm chí còn cảm thấy việc Trấn Quỷ Ti bị Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia, Đạo Thống và các thế lực khác cô lập, cũng là kiệt tác của thế lực ẩn mình trong bóng tối này!

Nghĩ đến đây.

Nỗi sợ hãi trong lòng Trần Chung lại tăng thêm vài phần.

Trần Chung chỉ vào mũi Lý Dịch, như trút sự sợ hãi trong lòng, gầm nhẹ: "Mục đích của các người rốt cuộc là gì?

Lại dám kích nổ bom hạt nhân ở Đế Kinh!" Lý Dịch cau mày, không trực tiếp trả lời.

Anh thà rằng quả bom hạt nhân này là do anh kích nổ.

Nếu anh kiểm soát được vũ khí hạt nhân, khẳng định sẽ ném hàng trăm quả bom hạt nhân để "rửa mặt" cho hành tinh này!

Tiếc thay anh không có.

Hơn nữa, việc kích nổ quả bom hạt nhân này, cũng làm rối loạn kế hoạch của anh!

Trớ Thiên Thuật vì anh thăng cấp Thi Vương, đã được cường hóa thêm một lần.

Nhưng hiệu quả không nên mạnh đến mức có thể dẫn dắt một vũ

khí hạt nhân đột nhiên phát nổ!

Huống hồ, theo kế hoạch của Lý Dịch, Chu Kỳ Ngọc với thực lực Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn sẽ áp đảo Trấn Quỷ Ti hiện tại.

Trong tình thế vạn phần nguy cấp, anh sẽ lấy nước bọt của mình ra đánh bại Chu Kỳ Ngọc, thiết lập hình tượng huy hoàng của mình!

Đồng thời khiến Trần Chung sinh ra sự ỷ lại vào anh.

Khiến người của Trấn Quỷ Ti coi nước bọt của mình là chí bảo, lưu thông rộng rãi trong hệ thống Trấn Quỷ Ti!

Nhưng bây giờ, diễn biến sự việc rõ ràng có sự thay đổi rất lớn!

Lý Dịch nhìn khí quỷ âm u bị vụ nổ hạt nhân xua tan, rõ ràng, vị trí của Chu Kỳ Ngọc quá gần vụ nổ hạt nhân, đã bị trọng thương.

Đối đầu với người của Trấn Quỷ Ti, e rằng sẽ ở thế bất lợi.

Không biết vì sao, luôn đến lúc sắp thành công, lại có đủ loại yếu tố xuất hiện quấy nhiễu mình.

Dường như trong cõi vô hình, có một đôi mắt lạnh lùng tàn khốc đang nhìn chằm chằm vào anh.

Chúc Long trước đó đã cắt ngang sự phục hồi kinh khủng của anh, bây giờ lại xuất hiện một quả bom hạt nhân, trực tiếp cắt ngang kế hoạch xâm nhập Trấn Quỷ Ti của anh.

Tuy nói vì Chúc Long, anh đã thức tỉnh lãnh địa Thi Vương Phệ Diệt Vực Sâu, các tộc thuộc hạ trong Dịch Thiên Đế Mộ đều đã tiến hóa.

Bất kể là trùng tộc, hay tộc điển giác, thậm chí cả Bách Xà Chín Đầu và Chuột Mặt Người cũng đã xảy ra biến dị lớn.

Thực lực đột nhiên tăng vọt!

Tuy nhiên, nếu sự phục hồi kinh khủng thật sự hoàn thành, nói không chừng anh sẽ mở ra một con đường khác.

Bản thể Lý Dịch không ngừng nghịch mảnh gỗ Phù Tang còn chưa dùng hết, ánh mắt u thâm.

Cảm giác hư vô không biết kẻ địch rốt cuộc là ai này là đáng sợ nhất.

Nếu biết kẻ địch là ai, anh cũng sẽ không bị động như vậy.

Tuy nhiên, hiện tại điều quan trọng nhất vẫn là xâm nhập vào Trấn Quỷ Ti!

Lý Dịch điều khiển thân thể Trần Phong trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trần Chung theo ánh mắt Lý Dịch cũng nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng bên ngoài!

Bên ngoài, đám mây hình nấm đen kịt không ngừng bốc lên từ mặt đất nứt vỡ, thăng lên và khuếch tán, tro bụi dày đặc che phủ bầu trời, khiến toàn bộ Đế Kinh chìm trong bóng tối!

Điều này còn kinh khủng hơn nhiều so với khí quỷ âm u quỷ quyệt của Chu Kỳ Ngọc!

Vụ nổ hạt nhân dưới lớp vỏ địa chất, sóng năng lượng sản sinh cuối cùng cũng đến mặt đất, mang đến tai họa thực sự!

Na một dãy nhà cao tầng sang trọng đổ sập như rơm rạ, những người may mắn thoát khỏi tòa nhà cũng không sống sót, mà bị bê tông rơi xuống đập trúng, trong tích tắc biến thành thịt nát!

Những người sống sót than khóc, cuộn mình với cơ thể bị thương, mở to đôi mắt hoảng loạn, khắp nơi tìm kiếm nơi ẩn náu.

Nhất thời, toàn bộ Đế Kinh đều rơi vào tình trạng hỗn loạn tột độ.

Chương 295

Nhìn thấy đám mây hình nấm đen kịt đó, Trần Chung trong lòng không còn chút may mắn nào.

Dưới lớp vỏ địa chất Đế Kinh, quả thật có chôn một quả bom hạt nhân!

Hơn nữa đương lượng rất lớn!

Nhất thời, anh ta nhìn Lý Dịch ánh mắt càng thêm kinh sợ.

Đám mây hình nấm đen kịt, thật sự là do vũ khí hạt nhân do nhân loại hiện đại chế tạo mà thành sao?

Đúng lúc này, người của bộ phận kỹ thuật gửi đến con số chính xác.

Tâm điểm vụ nổ hạt nhân này là ở dưới lòng đất khoảng 3000 mét!

Điều này khiến Trần Chung vô cùng kinh ngạc!

Bán kính Trái Đất là 6371.393 km, còn nơi sâu nhất mà nhân loại đạt đến dưới lòng đất là 12262 mét, xuống sâu hơn nữa thì khó mà tiếp tục.

Mà 3000 mét, nghe có vẻ không sâu, nhưng đây là Đế Kinh, được hệ thống Thiên Khải giám sát 24/7!

Có người đã đi xuống 3000 mét dưới Đế Kinh, chôn một quả bom hạt nhân có đương lượng cực lớn, mà Trấn Quỷ Ti của họ lại hoàn toàn không hay biết, điều này quả thực quá sức tưởng tượng!

Chẳng lẽ, thế lực vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối này, nghiên cứu về công nghệ cao đã đạt đến trình độ này rồi sao?

Ngay cả bộ phận kỹ thuật của Trấn Quỷ Ti, vốn đi đầu thế giới, cũng không thể địch lại sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Chung càng thêm kinh khủng.

Lý Dịch liếc nhìn Trần Chung, phát hiện người này đang kinh hãi nhìn mình chằm chằm, lập tức hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Nhàn nhạt nói: "Ngài nói có khả năng nào, quả bom hạt nhân này đã được chôn dưới Đế Kinh từ rất lâu rồi không?" Trần Chung kinh ngạc: "Cậu sẽ không định nói là thời cổ đại đã có vũ khí hạt nhân chứ?" "Không phải là không có khả năng này." Điều khiến Trần Chung không ngờ tới là, người của bộ phận kỹ thuật trên màn hình đột nhiên mở lời nói.

"Cái gì?" Trần Chung có chút không tin nói: "Trình độ khoa học kỹ thuật thời cổ đại làm sao có thể cao đến vậy?" Người của bộ phận kỹ thuật đẩy gọng kính, trầm giọng nói: "Dựa theo những dấu vết mà chúng tôi hiện tại đã phát hiện khi khảo cổ các di tích, ở thời cổ đại xa xưa, nhân loại rất có thể đã trải qua chiến tranh hạt nhân!" "Ví dụ như ở sa mạc Iraq và sa mạc Sahara đều từng phát hiện các tầng địa chất hóa thủy tinh màu xanh lá cây do nhiệt độ cao gây ra." "Ở di tích Cabardicia và di tích Arughlia, cũng từng phát hiện các khối đá kỳ lạ hình thành do nhiệt độ cao phá hủy; ở mỏ quặng Ochre thuộc Tây Á, thậm chí từng phát hiện dấu vết của phản ứng dây chuyền phân hạch hạt nhân quy mô lớn đã xảy ra trên quặng uranium." "Vào năm Thiên Khải của Huyền Quốc, Tử Cấm Thành cũng từng xuất hiện một đám mây hình nấm đen kịt giống hệt như bây giờ!" "Các dấu hiệu cho thấy, trong lịch sử nhân loại rất có thể đã từng xuất hiện sức mạnh tương tự vũ khí hạt nhân!" Trần Chung mắt đầy vẻ khó tin: "Ý anh là, dưới Đế Kinh từ rất lâu rồi đã chôn một quả bom hạt nhân?" "Không loại trừ khả năng này." Người của bộ phận kỹ thuật chuyển ánh mắt nhìn Lý Dịch.

Những gì anh ta nói đều là tuyệt mật, chỉ những nhân viên cốt cán tiến hành khảo cổ trong Trấn Quỷ Ti mới biết.

Nhưng Lý Dịch dường như cũng biết những thứ này, điều này khiến người ta cảm thấy khó tin.

Ngay cả những người trong Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia, lẽ ra cũng không nên hiểu rõ về những thứ này.

Dù sao, những thứ này không có quá nhiều liên hệ với Bát Đại Đạo Mộ Thế Gia, thuộc về hai đường thẳng song song không giao nhau.

Rầm rầm!!!

Trần Chung đang định hỏi thêm chi tiết, thì tòa nhà Trấn Quỷ Ti này cuối cùng không chịu nổi dư chấn động đất, bắt đầu sụp đổ.

Tòa nhà nghiêng hẳn, Trần Chung đứng không vững, bị hất văng ra xa.

Lúc nguy cấp, Lý Dịch xách cổ anh ta, bắt đầu di chuyển đến khu vực an toàn.

Gió rít bên tai khiến Trần Chung không thể mở mắt, chỉ cảm nhận lờ mờ cơ thể mình đang bị đối phương xách trên tay, liên tục nhảy vọt.

Quả nhiên, ở cạnh người này rất an toàn.

"Được rồi!" Lý Dịch tiện tay ném Trần Chung xuống đất, nhàn nhạt nói: "Chu Kỳ Ngọc chắc hẳn bị trọng thương, bây giờ là thời điểm tốt nhất để tiêu diệt cô ta!" Trần Chung gật đầu mạnh: "Được!

Tôi lập tức phái Đội cảm tử Thủ Dạ đi tiêu diệt cô ta!" Trần Chung vừa liên lạc được với người của bộ phận kỹ thuật, thì được báo rằng Đội cảm tử Thủ Dạ do ở quá gần đám mây hình nấm đen, bị

phóng xạ hạt nhân cường độ cao chiếu trúng, đã toàn quân bị diệt!

Nghe tin không may này, Trần Chung như bị sét đánh, môi run rẩy!

Lý Dịch mặt không biểu cảm, nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên một nụ cười điên cuồng méo mó.

Chu Kỳ Ngọc bị trọng thương, mà Trấn Quỷ Ti cũng chịu tổn thất nặng nề dưới quả bom hạt nhân này.

Khi cả hai bên đều chịu tổn thất nặng nề, vậy thì mọi thứ đều quay về điểm ban đầu!

Kế hoạch của anh ta dường như lại có thể thực hiện được.

Lý Dịch sốt ruột nói: "Đội cảm tử Thủ Dạ đều hy sinh rồi?

Vậy ai sẽ đi đối phó Chu Kỳ Ngọc đây?" Trần Chung còn chưa kịp mở miệng, thì từ xa, thứ Sâm La quỷ khí kia đã bốc lên, hóa thành đám mây đen đặc che kín bầu trời.

Đế Đô vốn đã u ám, giờ càng trở nên tối tăm hơn!

Cuộc tàn sát bắt đầu!

Chu Kỳ Ngọc, kẻ trước đó không ra tay tàn sát người thường, giờ đây cặp mắt quỷ lạnh lẽo, tàn khốc quét qua phía dưới.

Những người may mắn sống sót sau trận động đất, bị cặp mắt quỷ ấy quét qua, lập tức toàn thân lạnh toát.

Muốn trốn thoát, nhưng cơ thể tàn phế căn bản không thể chống đỡ để họ chạy đi, chỉ có thể bị Chu Kỳ Ngọc nuốt chửng linh hồn, hóa thành vật nuôi dưỡng.

Trần Chung nhìn hình ảnh vệ tinh do bộ phận kỹ thuật gửi tới, mắt lập tức đỏ ngầu!

Thế nào là xích địa thiên lý, máu chảy thành sông?

Đây chính là nó!

Đế Đô có mật độ dân số cực lớn, tùy tiện ném một hòn đá từ trên trời xuống cũng có thể trúng người!

Tay chân tàn phế treo trên bê tông đổ nát, máu tươi chói mắt không ngừng chảy, tụ thành dòng suối nhỏ.

Cả cảnh tượng khiến người ta buồn nôn, gần như phát điên!

Những người chưa chết, đang thở dốc khó khăn thì không ngừng gọi điện cầu cứu, đáng tiếc, cả Đế Đô đã loạn thành một đoàn, căn bản không có ai đáp lại họ.

Chờ đợi họ chỉ có Chu Kỳ Ngọc tàn sát vô tình!

Bàn tay quỷ trắng bệch vung lên, liền có hàng trăm sinh mạng bị thu hoạch, biến thành những bộ xương khô đáng sợ.

Trần Chung rống lên: "Mau!

Mau triệu hồi các Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ đã phái ra ngoài về phòng thủ!" "Còn nữa, các Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ trấn thủ tại tổng bộ Trấn Quỷ Ti đâu?!

Mau ra đối phó Chu Kỳ Ngọc đi!" Người của bộ phận kỹ thuật cười khổ: "Bộ trưởng đại nhân, ngài quên rồi sao, các Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ đều đã ra ngoài trấn áp quỷ dị nổi lên khắp nơi, tổng bộ Trấn Quỷ Ti chỉ còn lại bảy Nhất cấp Trấn Quỷ Sứ." "Vừa nãy, một người trong số họ do bị nhiễm phóng xạ hạt nhân quá mức trở nên cực kỳ suy yếu, đã bị Chu Kỳ Ngọc nuốt chửng." "Sáu người còn lại... dù có cùng lên, cũng không thể là đối thủ của Chu Kỳ Ngọc cấp Hồng Lệ Quỷ viên mãn được!" Người của bộ phận kỹ thuật còn một câu chưa nói.

Ngay cả khi có Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ ở đây, cũng không có cách nào đối phó với Chu Kỳ Ngọc cấp Hồng Lệ Quỷ viên mãn.

Chỉ có thể dựa vào Xuân Lôi!

Nhưng thật trùng hợp, sức mạnh của vụ nổ hạt nhân lại vừa hay phá hủy kho vũ khí của Trấn Quỷ Ti!

Từ xa, các Trấn Quỷ Sứ đã kịp tới bắt đầu tấn công Chu Kỳ Ngọc, nhưng rõ ràng, những người này chỉ là bia đỡ đạn.

Bị đối phương dễ dàng tiêu diệt, trở thành vật nuôi dưỡng của cô ta.

Phịch!

Nhìn thấy cảnh các Trấn Quỷ Sứ liên tiếp xông lên chịu chết, Trần Chung lập tức quỳ sụp xuống đất, bi thương gào lớn: "Đây là trời muốn diệt nhân tộc ta sao!" Tuyệt cảnh!

Toàn bộ Trấn Quỷ Ti đã rơi vào tuyệt cảnh!

Lý Dịch ánh mắt u ám sâu thẳm.

Lúc này, cuối cùng cũng đến lúc anh ta xuất hiện để cứu rỗi nhân tộc.

Mặc dù quá trình khá quanh co khúc khuỷu, nhưng kết quả cuối cùng vẫn gần giống với dự đoán của anh ta.

Lý Dịch đứng ra, vẻ mặt kiên nghị, lời nói dứt khoát: "Bộ trưởng, nhân tộc chúng ta vẫn chưa đến lúc diệt vong!" "Đừng quên, trong tay chúng ta vẫn còn Thượng Cổ Bí Dược do vị tồn tại chí cao kia để lại!

Đó là thủ đoạn duy nhất để chúng ta đối kháng với quỷ dị!" "Thượng Cổ Bí Dược dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể có tác dụng với Hồng Lệ Quỷ viên mãn chứ?" Trần Chung có chút không tin nhìn Lý Dịch.

Chu Kỳ Ngọc tuy bị phóng xạ hạt nhân chiếu trúng, rơi vào trạng thái suy yếu.

Nhưng, thông qua việc nuốt chửng một lượng lớn linh hồn nhân tộc, cô ta đã khôi phục được vài phần nguyên khí.

Lý Dịch nghiêm túc nhìn Trần Chung, kiên định nói: “Anh phải tin một chân lý, đó là chính nghĩa tất thắng!” “Nhân tộc chúng ta nhất định sẽ thắng!” Trần Chung bị cảm xúc kiên định của Lý Dịch lay động, gật đầu mạnh: “TMD!

Chương 296

Cứ liều chết thử xem!" Lý Dịch lấy ra một ống nghiệm, đặt vào tay Trần Chung: "Đổ chất lỏng trong ống nghiệm này vào đạn xuyên giáp, chỉ cần bắn trúng Chu Kỳ Ngọc, sẽ biết hiệu quả của nó thế nào." "Được!" Trần Chung giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tin tưởng Lý Dịch mà liều một phen.

Viên đạn xuyên giáp nhanh chóng được bắn ra, mang theo nước bọt của Lý Dịch mà hung hăng chui vào cơ thể Chu Kỳ Ngọc!

Chu Kỳ Ngọc thảm thiết kêu lên một tiếng, quỷ thể lập tức mờ đi không ít.

Ở chỗ vết thương tiếp xúc với nước bọt của Lý Dịch, quỷ thể của cô ta đang dung hợp với nước bọt, và được tái tạo!

Chu Kỳ Ngọc biết, mình đã trở nên mạnh hơn!

Nhưng, cô ta phải phối hợp diễn kịch với Tôn Chủ.

Giống như một con chim non gãy cánh, Chu Kỳ Ngọc thẳng tắp rơi xuống đất, sau đó điên cuồng chạy trốn xa.

Trần Chung thấy Chu Kỳ Ngọc bỏ chạy, không khỏi vui mừng khôn xiết!

Thượng Cổ Bí Dược này vậy mà lại có thể trọng thương tà túy cấp Hồng Lệ Quỷ viên mãn!

"Cảm ơn!

Cảm ơn anh!" Trần Chung nắm lấy tay Lý Dịch, không ngừng bày tỏ lòng biết ơn: "Nếu không phải có anh, Đế Đô e rằng sẽ bị con Hồng Lệ Quỷ này chiếm lĩnh mất!" Lý Dịch cười ôn hòa: "Đây đều là việc tôi nên làm." Lý Dịch đáp lời Trần Chung, nhưng ánh mắt liếc về phía

Côn Ninh Cung.

Quả bom hạt nhân kia dường như đã làm nổ tung thứ gì đó bên dưới Côn Ninh Cung.

Một luồng khí tức cực mạnh đang rục rịch, nhưng lại bị đè nén chặt chẽ, như một con rắn độc tĩnh lặng chờ đợi con mồi tự chui đầu vào rọ.

Quả nhiên, nội tình của Trấn Quỷ Ti quá sâu.

Sức mạnh chân chính vẫn còn ẩn giấu trong bóng tối, căn bản chưa hề lộ diện.

Lý Dịch không khỏi cảm thán một tiếng.

Thế giới này quả thực quá nguy hiểm.

Bỗng dưng có thể gặp phải nổ hạt nhân.

May mà mình ở xa trung tâm vụ nổ, nếu không cơ thể Trần Phong chẳng phải đã thăng thiên rồi sao?

Dùng thân thể tín đồ có cái tốt này, cứ thoải mái mà làm càn, sẽ không chết.

Xem ra, sau này mình phải dùng thân thể tín đồ nhiều hơn để ra ngoài nhìn thế giới.

Còn bản thể thì cứ ngoan ngoãn trốn trong Dịch Thiên Đế Mộ, âm thầm phát triển, đợi có đủ thực lực tự vệ rồi mới xuất hiện.

Có lẽ vì uy lực của vụ nổ hạt nhân quá khủng khiếp, để lại chút ám ảnh trong lòng Lý Dịch.

Vị Thi Vương đầu tiên phá vỡ gông xiềng Mạt Pháp này, lại quyết định ẩn mình ở phía sau.

Trần Chung từ sự phấn khích vì đánh lui Chu Kỳ Ngọc mà tỉnh lại,

nhìn những tay chân cụt và máu tươi lênh láng xung quanh, lòng lập tức nguội lạnh đi một nửa!

Thảm họa kinh hoàng do vụ nổ hạt nhân gây ra đã khiến toàn bộ Đế Đô chịu tổn thương nặng nề!

"Bộ trưởng, Hán Quang Đế Mộ xảy ra dị biến lớn!!" Nhân viên giám sát của bộ phận kỹ thuật đột nhiên gửi tin: "Ở vị trí Long Đầu của Long Mạch trung tâm, Hán Quang Đế Mộ chắc hẳn đã bị ảnh hưởng bởi vụ nổ hạt nhân, cánh cửa vàng khắc hoa văn Phù Tang Mộc kia lại xuất hiện ba lỗ khóa!" Lòng Trần Chung thịch một tiếng, vội vàng mở bức ảnh đối phương gửi tới.

Bối cảnh bức ảnh là một khe biển sâu thăm thẳm, nước biển xung quanh không ngừng đổ vào khe biển, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ!

Vì vụ nổ hạt nhân đã đẩy nhanh tốc độ vận động của vỏ trái đất, dẫn đến đới chấn động cực kỳ hoạt động, khiến Biển Đông xuất hiện khe biển khổng lồ này!

Trong khe nứt khổng lồ, ẩn hiện một cánh cửa vàng khổng lồ tráng lệ, huy hoàng, hoa văn Phù Tang Mộc rực rỡ quấn quanh trên cánh cửa vàng, cùng với các loại phù văn huyền diệu tạo thành một bức tranh tráng lệ.

Ba lỗ khóa được bố trí theo hình tam giác đều với tỷ lệ vàng, ba lỗ khóa có hình dạng không giống nhau.

Một cái hình trụ, một cái hình tam giác, cái cuối cùng là hình vuông.

Ánh mắt Lý Dịch dừng lại trên lỗ hình trụ.

Hình dạng lỗ khóa này rất giống với Phù Tang Mộc trong tay bản thể anh ta.

Thêm vào đó, trên cánh cửa vàng này lại quấn quanh hoa văn Phù

Tang Mộc, khiến Lý Dịch khó mà không liên tưởng đến, đoạn Phù Tang Mộc chưa cháy hết trong tay mình chính là một trong những chìa khóa mở cánh cửa vàng này!

Hệ thống cũng từng nói, Phù Tang Mộc là đạo cụ then chốt.

Chỉ là, Phù Tang Mộc này lại có quan hệ gì với hệ thống này?

Nếu mình thật sự đã triệt để mở ra khủng bố phục tô, thì Phù Tang Mộc sẽ không còn sót lại.

Vậy thì cánh cửa vàng này lại phải mở thế nào?

Lý Dịch vừa nghĩ đến Chúc Long đột nhiên giáng lâm Côn Luân, lông mày liền hơi nhíu lại.

Dường như có một bàn tay vô hình đang thao túng tất cả những điều này trong bóng tối.

Đối kháng với loại thứ vô hình vô chất này mới là đáng sợ nhất.

Nếu có mục tiêu rõ ràng, cho dù là chân thần, cũng có thể bị đồ sát.

Chỉ sợ loại thứ không thể biết trước, tương tự như vận mệnh thiên đạo này.

Giữa trán Lý Dịch hơi nhói, dường như là một loại cảnh cáo.

Lý Dịch từ bỏ việc tiếp tục suy nghĩ về những thứ không thể biết này, chuyển tầm mắt về hiện tại.

"Muốn mở Hán Quang Đế Mộ, e rằng phải thu thập đủ ba chìa khóa trên cánh cửa vàng!" Lý Dịch giọng điệu bình tĩnh: "Bộ trưởng, anh có cái nhìn gì về cánh cửa vàng này không?" Trần Chung nhìn cánh cửa vàng thất thần, tác phẩm nghệ thuật đột nhiên xuất hiện trong khe biển này quả thực quá đẹp!

Đẹp đến nghẹt thở.

Nghe Lý Dịch nói xong, Trần Chung mới định thần lại, mở miệng nói: “Tôi không hiểu nhiều về Hán Quang Đế, nhưng mà...

đế lăng của ông ta lại có trận địa lớn như vậy, điều này thực sự khiến tôi bất ngờ.” Lý Dịch thấy Trần Chung toàn nói những lời vô ích, không hỏi thêm nữa, mà chuyển đề tài: “Hán Quang Đế Mộ khai mở e rằng còn cần một khoảng thời gian, hiện tại việc cấp bách vẫn là an trí nhân viên trong Đế Đô.” Trần Chung gật đầu.

Anh ta cũng biết Đế Đô hiện tại loạn thành một đống, thực sự muốn cứu tất cả mọi người, Trấn Quỷ Ti chỉ có thể sắp xếp các bộ phận khác bắt đầu cứu viện.

Mà lời ám chỉ của Lý Dịch, hiển nhiên là muốn ra tay cứu viện.

Dịch Thiên Tập đoàn có thể cung cấp viện trợ, vậy thì còn gì tốt hơn.

Chỉ là, để tránh hiềm nghi, phải do anh ta mời Lý Dịch tham gia vào.

“Hiện nay chính là lúc nguy cấp, không biết Trần thiếu chủ có nguyện ý giúp đỡ Trấn Quỷ Ti không?” Lý Dịch ánh mắt nghiêm nghị: “Quốc gia hữu nạn, thất phu hữu trách!” “Trần mỗ bất tài, nguyện trợ quân một cánh tay lực!” “Tốt!

Trần thiếu chủ cao nghĩa!” Trần Chung vỗ vỗ vai Lý Dịch, cảm giác tín nhiệm đối với Lý Dịch tăng lên không ít.

Lý Dịch vẻ mặt sốt ruột: “Tình thế khẩn cấp, tôi về trước điều động nhân viên tới, mỗi một giây chậm trễ lại có người chết.” Trần Chung thấy Lý Dịch chính trực như vậy, tâm hệ chúng sinh, trong lòng lại đánh giá Lý Dịch cao thêm vài phần.

Xem ra những thế gia hủ bại này không phải tất cả đều tự tư tự lợi.

“Được!

Có khó khăn gì cứ tùy lúc nói với tôi, chỉ cần tôi làm được nhất định sẽ giúp anh!” Lý Dịch nhận được lời hứa của Trần Chung, nụ cười sâu trong đáy mắt càng trở nên méo mó bệnh hoạn, trên mặt lại mang vẻ mặt chân thành và cảm động.

“Được!

Mọi người đều vì cứu người, tôi tự nhiên sẽ không khách sáo với Trần đại ca.” “Phong đệ, tôi...” Trần Chung mặt già đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói: “Cái đó...

Thượng Cổ Bí Dược trong tay cậu còn không?” Lý Dịch trong lòng cười lạnh.

Trần Chung này ở Trấn Quỷ Ti lâu như vậy, Hậu Hắc Học e rằng đã thâm nhập vào tận xương tủy, da mặt dày đến mức có thể gọi là Kim Cương Bất Hoại!

Làm sao có thể ngượng ngùng được?

Đây chính là sự khác biệt giữa “không biết xấu hổ” cấp đại thần và “không biết xấu hổ” cấp bình thường.

Người bình thường không biết xấu hổ, là mặt không cần họ.

Còn cấp đại thần không biết xấu hổ, là bản thân họ thật sự không cần mặt mũi, nhưng mặt lại cứ phải sáp lại.

Tuy nhiên, Lý Dịch cũng không vạch trần Trần Chung.

Một số điều mọi người đều biết thì tốt rồi, một khi vạch trần sẽ không có lợi cho ai cả.

Chương 297

Huống hồ, anh ta trước tiên đã đổi cách xưng hô thân thiết hơn là "Trần đại ca", mà Trần Chung cũng "đánh rắn theo gậy", xưng mình là "Phong đệ", điều này tương đương với việc ngầm thừa nhận sự hợp tác giữa Dịch Thiên Tập đoàn và Trấn Quỷ Ti!

Trong tay Lý Dịch tuy còn rất nhiều dung dịch nước bọt pha loãng, nhưng anh ta không lấy ra, vì "hàng hiếm có thể tích trữ"!

Thứ tốt đến mấy, một khi bắt đầu tràn lan, thì có nghĩa là không còn đáng giá nữa.

Càng không được người ta trân trọng.

Lý Dịch khó xử nói: "Trần đại ca, với mối quan hệ giữa anh và tôi, Thượng Cổ Bí Dược này dù có tặng anh thêm một bình cũng không phải không được." "Chỉ là, anh cũng biết, sự quý giá của thứ này.

Nếu không phải lần này cần trấn áp Chu Kỳ Ngọc, tôi cũng không thể lấy thứ quan trọng như vậy ra." Trần Chung liên tục gật đầu: "Phong đệ nói đúng!" Trong lòng thì thầm mắng mình đúng là tiện cốt!

Trước đây Thượng Cổ Bí Dược người ta mang đến tận cửa lại không nhận, bây giờ còn phải dày mặt đi xin!

Nhưng, điều này cũng không thể trách anh ta.

Ai có thể nghĩ rằng Thượng Cổ Bí Dược này lại có hiệu quả mạnh đến vậy?

Viên đạn xuyên giáp kia chỉ là đạn xuyên giáp thông thường, căn bản không thể công kích được quỷ thể.

Nhưng sau khi được nạp Thượng Cổ Bí Dược, lại có thể đánh cho Chu Kỳ Ngọc ở cảnh giới Hồng Lệ Quỷ viên mãn phải bỏ chạy thục

mạng, có thể thấy hiệu quả của nó đáng sợ đến mức nào!

Thượng Cổ Bí Dược này, anh ta bằng mọi giá cũng phải có được.

Nếu để người của bộ phận kỹ thuật nghiên cứu ra được thứ gì đó từ nó, thì ý nghĩa đối với nhân tộc sẽ quá lớn!

Trần Chung cười nói: "Phong đệ, không biết Thượng Cổ Bí Dược của cậu làm thế nào mới có thể bán cho tôi?" Lý Dịch mắt hơi híp lại, như một con cáo xảo quyệt: "Trần đại ca, anh nói đùa rồi!

Thượng Cổ Bí Dược há lại có thể dùng tiền mà đo lường được?" "Huống hồ, Dịch Thiên Tập đoàn cũng không thiếu tiền!" Trần Chung trầm mặc một lát: "Vậy không biết Phong đệ muốn giao dịch bằng cái gì?" Lý Dịch nhíu mày, có chút không vui nói: "Giao dịch?

Trần đại ca có phải quá coi thường tôi rồi không?" "Trần Phong tôi tuy không phải là người cao thượng thanh liêm, nhưng cũng không thể làm ra chuyện lợi dụng lúc quốc gia gặp nạn để trục lợi bất nghĩa!" Lý Dịch biểu cảm vô cùng nghiêm nghị, đầy chính khí, ai thấy cũng sẽ không nghĩ rằng người chính phái như vậy lại là kẻ thao túng thực sự phía sau.

Trần Chung hơi sững sờ, bị vẻ mặt chính khí lẫm liệt của Lý Dịch làm cho có chút áy náy.

Hóa ra mình đã hiểu lầm đối phương.

Trần Chung áy náy nói: "Phong đệ, là anh đã hiểu sai ý, mong cậu thứ lỗi!" Lý Dịch lắc đầu: "Không trách Trần đại ca, là tôi chưa nói rõ." "Thượng Cổ Bí Dược tôi có thể tặng miễn phí cho Trấn Quỷ Ti, để Trấn Quỷ Ti nghiên cứu.

Tuy nhiên, tôi hy vọng Trần đại ca có thể đồng ý cho Dịch Thiên Tập đoàn được tiến vào bộ phận kỹ thuật của Trấn Quỷ Ti, tham gia vào đó.

Như vậy tốc độ nghiên cứu cũng có thể đẩy nhanh hơn.” Trần Chung có chút do dự.

Bộ phận kỹ thuật tuy không tham gia vào việc ra quyết sách, nhưng họ lại nắm giữ các loại vũ khí mà Huyền Quốc đã tích lũy trong những năm qua, cũng như các tài liệu tuyệt mật.

Lý Dịch thấy Trần Chung do dự, lại đổ thêm dầu vào lửa: “Dịch Thiên Tập đoàn đã đạt được tiến triển mang tính đột phá trong nghiên cứu Thượng Cổ Bí Dược, có thể chế tạo ra sản phẩm thử nghiệm với tác dụng phụ nhỏ hơn, ôn hòa hơn đối với cơ thể con người!” “Huống hồ, nhân viên kỹ thuật của chúng tôi đều là sinh viên ưu tú tốt nghiệp từ các trường đại học danh tiếng, trong lĩnh vực khoa học tiên tiến, họ mới là chuyên gia!” “Tôi tin rằng, có những nhân viên kỹ thuật này gia nhập, bộ phận kỹ thuật của Trấn Quỷ Ti sẽ được bơm thêm sức sống và máu tươi mới!” Lý Dịch cố ý gắn kết nhân viên kỹ thuật với các trường đại học danh tiếng, đồng thời làm giảm nhẹ ảnh hưởng của Dịch Thiên Tập đoàn đối với những nhân viên kỹ thuật này.

Đây là đang ám chỉ Trần Chung, những nhân viên kỹ thuật này anh có thể dùng, thậm chí có thể chiêu phản!

Quả nhiên, Trần Chung do dự một lát rồi nói: “Được!” “Bên cậu khi nào có thể gửi Thượng Cổ Bí Dược qua?” Tâm trí Trần Chung đã hoàn toàn đặt lên Thượng Cổ Bí Dược.

Có thể đánh giết quỷ dị chỉ là một trong các công năng của Thượng Cổ Bí Dược.

Giúp nhân tộc trở nên mạnh mẽ, đó mới là điểm hấp dẫn nhất đối với anh ta.

Trần Chung chỉ là một người bình thường, dù ở vị trí cao, nhưng vẫn không tránh khỏi nỗi khổ sinh lão bệnh tử.

Nếu Thượng Cổ Bí Dược này có thể khiến anh ta bước lên con đường tu đạo, thì còn gì tốt hơn!

Lý Dịch xuất hiện, không nghi ngờ gì đã mở ra một cánh cửa cho anh ta.

Khi nhìn thấy cảnh tượng sau cánh cửa, Trần Chung như phát điên mà muốn tiến vào.

Trần Chung nhớ lại cảnh Lý Dịch trước đó dẫn mình thoát khỏi tòa nhà Trấn Quỷ Ti, thật nhẹ nhàng tự tại, tiêu sái sảng khoái biết bao!

Đại trượng phu sống phải như vậy!

Ý niệm thông suốt, tiêu dao thế gian!

Chắc hẳn, Lý Dịch có thể có thân thủ khủng bố như vậy, đi lại tự do giữa tòa nhà đổ nát, e rằng cũng là do Thượng Cổ Bí Dược này ảnh hưởng.

Con đường tu đạo, Trần Chung anh ta nhất định sẽ khai mở!

Lý Dịch bất đắc dĩ nói: "Phải đợi vài ngày mới được, dù sao Thượng Cổ Bí Dược cần được lấy ra từ một nơi đặc biệt, quá trình này cần thời gian." Trần Chung không truy vấn, vì anh ta biết Lý Dịch sẽ không nói ra những bí mật cấp cao như vậy!

Chỉ là trong lòng đang ngứa ngáy.

Nơi đặc biệt?

Đó là nơi nào?

Trần Chung không nhịn được nói: "Vài ngày?

Có thể có một thời gian cụ thể không?" Hấp tấp rồi!

Cuối cùng anh ta cũng hấp tấp rồi!

Lý Dịch nhìn Trần Chung sốt ruột không chịu nổi, muốn lập tức thấy Thượng Cổ Bí Dược, thầm nghĩ trong lòng.

Cá đã cắn câu rồi!

Anh ta tự nhiên không thể nói cho Trần Chung thời gian cụ thể, anh ta muốn Trần Chung phải chờ đợi trong khoảng thời gian không xác định, không ngừng, liên tục đầu tư thời gian và tinh lực của mình!

Trong vài ngày ngắn ngủi nhưng dài đằng đẵng này, sự ỷ lại của Trần Chung vào anh ta sẽ trở nên mạnh hơn.

Mà để có được Thượng Cổ Bí Dược, Trần Chung tự nhiên sẽ không thể từ chối một số yêu cầu nhỏ không gây hại gì của anh ta.

Đợi Trần Chung đầu tư quá nhiều, sẽ lún sâu vào đó khó mà thoát ra được.

Lý Dịch lắc đầu: "Cái này không phải người có thể kiểm soát, đợi đến lúc tôi sẽ thông báo cho anh." "Được thôi!" Trần Chung chỉ có thể gật đầu.

"Trần đại ca, tôi đi trước sắp xếp người đến Đế Đô cứu nạn, đợi khi nào rảnh nói chuyện tiếp." "Được!" ...

Dưới một phế tích ở Đế Đô.

Lý Dịch ẩn mình trong bóng tối, bên chân là một thanh niên tuấn tú.

"Chuyện này cậu làm rất tốt!" Lý Dịch nhàn nhạt khen một câu.

Chu Kỳ Ngọc cúi người thấp hơn nữa, cung kính nói: "Vì Tôn Chủ hiệu lực, là vinh dự của tôi!" "Tiếp theo, cô dẫn dắt quỷ dị ở Long Mạch trung tâm ẩn mình trong nhân tộc, tốt nhất là phải triệt để thâm nhập vào!" "Nhớ kỹ!

Không có lệnh của trẫm, tuyệt đối không được gây ra bất kỳ hỗn

loạn nào!" Lý Dịch giọng nói lạnh lẽo dị thường, như khí hàn Sâm La lan tỏa ra từ địa ngục sâu thẳm, khiến cơ thể Chu Kỳ Ngọc run rẩy.

"Vâng!" Chu Kỳ Ngọc không dám ngẩng đầu, vùi sâu trán xuống đất.

"Lui xuống đi!" Nghe thấy ba chữ nhẹ bẫng đó, Chu Kỳ Ngọc như trút được gánh nặng, khom người, nhanh chóng và khiêm tốn rời đi.

Lý Dịch lẩm bẩm: "Muốn lấy của ai, tất phải cho người đó trước." "Sự thái bình mà các ngươi muốn, trẫm sẽ thay các ngươi tô điểm!" Lý Dịch liếc nhìn điện thoại trong tay mình, trên đó in hình nhật nguyệt giao ánh.

Rõ ràng, đây là điện thoại do nội bộ Dịch Thiên Tập đoàn sản xuất, chắc là sẽ không bị nghe lén.

Sau khi kiểm tra điện thoại, Lý Dịch mở ứng dụng, đập vào mắt là rất nhiều bài hot search liên quan đến huyết dạ, hắc trú và trận động đất lớn ở Đế Đô.

Đặc biệt là trận động đất lớn ở Đế Đô, trực tiếp chiếm vị trí đầu bảng hot search!

Lý Dịch lướt xuống, vào khu bình luận: "Huyết dạ và hắc trú tuyệt đối là điềm báo chẳng lành!

Nói không chừng chính là dự báo Đế Đô sẽ xảy ra trận động đất lớn!" "Clip huyết dạ tôi đã xem rồi, cả bầu trời đỏ như máu, nhìn mà sợ!

Lại còn hắc trú nữa, rõ ràng là ban ngày, vạn dặm không mây, vậy mà trời cứ đen như bị nhuộm mực vậy!" "Năm nay định là một năm nhiều tai ương rồi!" "Lúc trận động đất lớn ở Đế Đô xảy ra, tôi đã quay video từ xa, các bạn có thể xem video của tôi sẽ biết chuyện này không hề đơn giản!" "Cậu nói là đám mây hình nấm đen phải không?

TMD một trận động đất mà lại tạo ra hiệu ứng bom nguyên tử, thật quá đáng!" "Đám mây hình nấm đen?

Video này chắc không phải là Photoshop chứ?" ...

Lý Dịch nhíu mày.

Chuyện huyết dạ, hắc trú và trận động đất lớn ở Đế Đô vậy mà lại có người quay video, còn đăng lên mạng.

Xem ra, nhất định phải dẫn dắt dư luận sang các lĩnh vực khác.

Chương 298

Ví dụ như tin đồn sao.

Lý Dịch liên lạc với thư ký của Trần Phong, bắt đầu dặn dò những việc mới nhất.

Thư ký của Trần Phong rất năng nổ, phần lớn việc lặt vặt của Dịch Thiên Tập đoàn đều do cô ấy xử lý, coi như là tâm phúc của Trần Phong.

Hơn nữa cô ấy cũng là tín đồ của Lý Dịch, nên Lý Dịch thông báo một phần nhỏ kế hoạch cho cô ấy cũng không sao.

"Thiếu chủ, có gì phân phó?" Giọng nói gọn gàng, súc tích truyền từ đầu dây bên kia.

Lý Dịch trực tiếp ra lệnh: "Có ba mệnh lệnh!" "Một!

Từ khắp các nơi trên cả nước trưng tập tình nguyện viên đến Đế Đô làm công việc nặng nhọc, giúp Trấn Quỷ Ti khôi phục trật tự Đế Đô, bí mật cài cắm người của chúng ta vào, thu thập tình báo!" "Hai!

Dàn dựng để đối thủ của Dịch Thiên Tập đoàn tung ra tin đồn thất thiệt về Trần Nguyệt Vũ, đồng thời tìm người dùng góc độ khoa học giải thích nguyên nhân của huyết dạ, hắc trú và trận động đất lớn ở Đế Đô!" "Ba, đem tất cả dược phẩm mới sản xuất của Dịch Thiên Tập đoàn gửi đến Đế Đô, đồng thời để truyền thông đưa tin, Dịch Thiên Tập đoàn vì cứu nạn đã dốc sạch chín phần gia sản!" "Tôi muốn dùng việc này để độc quyền thị trường y dược của Huyền Quốc!" Thư ký của Trần Phong nghe lệnh của Lý Dịch xong, hơi ngạc nhiên.

Điểm thứ nhất thì dễ xử lý, chỉ cần trả phí đi lại, bao ăn ở, rồi nói

chuyện lý tưởng nhân sinh gì đó, chắc sẽ có không ít lao động miễn phí nguyện ý đến Đế Đô.

Cái thứ hai cũng dễ nói, vừa hay có một công ty truyền thông muốn chèn ép Trần Nguyệt Vũ, muốn đạp lên vị nữ thần quốc dân này để nâng đỡ minh tinh của mình lên vị trí cao.

Còn việc dùng việc này để che đậy huyết dạ, hắc trú và trận động đất lớn ở Đế Đô thì hơi khó khăn.

Nhưng cũng chỉ là một chút khó khăn mà thôi.

Có chuyên gia ra mặt giải thích, đủ để đa số người dân tin phục.

Sau đó giới hạn lưu lượng, phong tỏa những video này, độ hot rất nhanh sẽ giảm xuống.

Chủ yếu là cái thứ ba.

Dốc sạch chín phần gia sản, điều này đương nhiên là giả.

Lợi nhuận của dược phẩm lớn đến mức nào, cô ấy rất rõ.

Thuốc chỉ tốn một hào, giá của nó có thể là vài chục, vài trăm, vài nghìn đều có!

Quyên tặng những dược phẩm này đến Đế Đô, đối với Dịch Thiên Tập đoàn mà nói, căn bản không thấm vào đâu.

Tuy nhiên, làm việc tốt để lại tiếng thơm mà, hơi khoa trương một chút không phải rất bình thường sao?

Lợi dụng sự cố lần này, tuyệt đối có thể tạo dựng danh tiếng cho Dịch Thiên Tập đoàn, đến lúc đó, người đến Dịch Thiên Tập đoàn mua thuốc tự nhiên sẽ rất nhiều.

Với nguồn vốn của Dịch Thiên Tập đoàn, dần dần nuốt chửng các doanh nghiệp y dược khác, chắc không cần bao lâu.

Cô ấy hiện tại dường như đã nhìn thấy cảnh Dịch Thiên Tập đoàn độc quyền thị trường y dược!

Điều cô ấy thực sự kinh ngạc là, Thiếu chủ nhà mình vậy mà lại có thể nghĩ ra cách tuyệt diệu như vậy!

Cô ấy biết, để tránh Trần Phong bị xã hội vũng lầy này làm ô nhiễm, từ nhỏ đã lớn lên trong rừng nguyên sinh, hoàn toàn chưa từng học qua phương diện này.

Huống hồ, thủ đoạn này đơn giản là sự đùa giỡn tàn khốc nhất đối với nhân tính, chỉ có những quái vật già nua thực sự nhìn thấu nhân tính mới có thể nghĩ ra!

Thiếu chủ trông không giống loại người này.

Tuy nhiên, cô ấy không nghi ngờ nhiều, nói khẽ: "Vâng!

Tôi lập tức đi làm." Lý Dịch cúp điện thoại, sau đó rời khỏi nhục thân Trần Phong.

Côn Luân.

Lý Dịch cảm thấy vận khí gần đây của mình không tệ, quyết định chơi một ván tất tay, sử dụng tấm Thẻ Triệu Hoán Ngẫu Nhiên Thế Giới này.

"Hệ thống!

Bắt đầu sử dụng Thẻ Triệu Hoán!" [Ting!

Cần biết trước khi triệu hoán: Thẻ triệu hoán này sẽ ngẫu nhiên triệu hồi một tồn tại của thế giới này, Chủ nhân có ba quyền hạn mệnh lệnh tuyệt đối, sau khi sử dụng hết mệnh lệnh tuyệt đối, tồn tại đó sẽ thoát khỏi ràng buộc của Chủ nhân!] [Ting!

Hỏi có tiếp tục triệu hoán không?] "Có!" [Ting!

Bắt đầu triệu hoán!] Một màn sáng màu bạc xuất hiện trước mắt

Lý Dịch....

Trong một giảng đường đại học.

Nữ sinh vốn đang nằm ngủ gục trên bàn đột nhiên tỉnh dậy, gào lớn: "Nhân tộc thề chết không hàng!" Các bạn học xung quanh đều nhìn cô gái này bằng ánh mắt kỳ lạ.

Cô bạn thân bên cạnh càng bụm mặt, ra vẻ tôi không quen cô ta.

Thầy giáo trên bục giảng ho khan một tiếng: "Em học sinh này, mời ngồi xuống ngủ ngoan, đừng ảnh hưởng đến người khác nghe giảng." Xung quanh truyền đến tiếng cười bị kìm nén, rõ ràng là đang cố gắng nhịn cười.

"Lâm Tư Tiên tối qua chắc xem phim nhiều quá, nên hơi bị nhập vai rồi!" "Hahaha!

Cười chết tôi, đứa bé này nhập vai sâu quá, hết cứu rồi." Nữ sinh này có chút mơ màng nhìn xung quanh, mọi thứ trước mắt đều khiến cô cảm thấy vô cùng xa lạ mà lại quen thuộc.

Cô như phát điên chạy ra ngoài giảng đường, tham lam hít thở không khí trong lành, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong sáng.

Cùng với mặt trời ấm áp!

Khoảnh khắc này, cô không thể nhịn được nữa, ôm đầu khóc nức nở.

Các học sinh đang học xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, nhưng cô một chút cũng không để tâm, chỉ muốn khóc một trận thật đã đời.

Cho dù đối mặt với Tà Thần, cho dù đồng bào bị đồ sát, từng người từng người chết thảm trong tay quỷ dị, cho dù... cô cuối cùng chết dưới chân Diệp Thần, cô cũng không khóc.

Rất lâu sau, Lâm Tư Tiên mới dừng lại.

Trước mắt xuất hiện một tờ khăn giấy trắng tinh, cô bạn thân của cô đang chán ghét nhìn cô: "Khóc đủ rồi à?

Mau lau sạch nước mũi đi!" "Ừm!" Lâm Tư Tiên nhận lấy khăn giấy, cẩn thận lau chùi.

Chỉ là, ánh mắt cô nhìn cô bạn thân lại mang theo nỗi bi thương nồng đậm.

Đêm khủng bố phục tô đó, cô ấy vì cứu mình mà bị một con điếu tử quỷ treo sống đến chết.

"Thiên Đế Thi Vương!!!" Lâm Tư Tiên hận đến phát cuồng, không ngừng gào thét trong sâu thẳm nội tâm, lặp lại cái tên vĩnh viễn không thể quên này.

Kẻ đã mở ra thời đại khủng bố, tàn sát toàn bộ nhân tộc chỉ còn lại một trăm triệu dân số, một tồn tại khủng bố!

Nhưng, tất cả những điều này sẽ thay đổi!

Cô vừa nhìn thời gian, còn ba ngày nữa Thi Thiên Đế mới mở ra khủng bố phục tô, trở thành Thi Vương.

Nghĩa là, cô chỉ cần tìm được cha mình, thuyết phục ông ấy ném Chúc Long, tiến hành đả kích hủy diệt Côn Luân, nhất định có thể ngăn cản Thi Vương mở ra khủng bố phục tô!

Kiếp trước.

Dựa trên mô hình dữ liệu do người của bộ phận kỹ thuật Trấn Quỷ Ti xây dựng, sức mạnh của Chúc Long đủ để xóa sổ Thi Vương.

Hơn nữa, theo phỏng đoán của vị thứ tư trong Thập Phương Trảm Quỷ Sứ, Long Nha trong lời tiên tri không phải là thanh kiếm trong tay Hạ Kiệt.

Mà là bột răng của Chúc Long!

Đáng tiếc.

Họ đã bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời này.

Đến nỗi sau này dù có ném Chúc Long, nhưng Thi Thiên Đế đã trưởng thành căn bản không sợ Chúc Long, cứng rắn dựa vào nhục thân cường hãn, một ngụm nuốt chửng Chúc Long!

Nghĩ đến đây, Lâm Tư Tiên nói với cô bạn thân của mình: "Tôi có việc phải ra ngoài một chuyến, mấy ngày này cậu tự chăm sóc bản thân cho tốt nhé." "Được rồi!

Cậu mau cút đi!

Bà đây đến chỗ cố vấn xin nghỉ cho cậu!" Cô bạn thân không hề có ý tốt nói: "Bà đây là ai, còn cần cậu phải lo lắng sao?" "Ừm!" Lâm Tư Tiên ôm chặt cô bạn thân, khẽ thì thầm: "Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi." Cô bạn thân dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô: "Xin lỗi, tôi là gái thẳng!" Lâm Tư Tiên thật muốn cho cô ta hai quyền bôm bốp, mình cũng là gái thẳng mà!

Nhưng thời gian gấp gáp, Lâm Tư Tiên không nói nhiều, nhanh chóng rời đi.

Cô ấy trước tiên gọi điện cho cha mình.

Chương 299

Nhưng, bên kia không có ai nghe máy.

Điều này khiến Lâm Tư Tiên rất nghi hoặc.

Cha mình bề ngoài là một tài xế bình thường, thân phận thật sự là cao tầng của Trấn Quỷ Ti, thực lực sánh ngang với Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ, có thể nói là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Theo ký ức của cô, mấy ngày nay ông ấy hẳn là rất nhàn rỗi mới đúng, tuyệt đối có thời gian nghe điện thoại của mình.

Nhưng, vì sao nửa ngày không có ai nghe máy?

Chẳng lẽ là vì mình trọng sinh, nên đã khiến dòng thời gian của thế giới này thay đổi sao? [Ting tong!

Hệ thống Chúa Cứu Thế đã hoàn tất cài đặt, Túc chủ có muốn ràng buộc không?] Ngay lúc Lâm Tư Tiên cảm thấy nghi hoặc về điều này, trong đầu cô đột nhiên vang lên một giọng nói máy móc lạnh lẽo.

"Ai!" Lâm Tư Tiên giật mình, rống lên: "Ngươi rốt cuộc là thứ gì?

Dám xâm nhập vào đại não của ta!" Đối phương nhanh chóng đáp lại: [Ting tong!

Do Thi Thiên Đế và Thập Tôn Chi Trụ cấp Tà Thần khai chiến, dẫn đến Trái Đất triệt để sụp đổ.] [Trước khi Trái Đất hoàn toàn sụp đổ, ý chí Trái Đất đã tạo ra ta, đồng thời nén ngươi và ta thành dòng thông tin, truyền tải đến thời không này!] "Nghĩa là, ngươi là ý chí Trái Đất phái tới để cứu rỗi thế giới này?" Lâm Tư Tiên không nghi ngờ nhiều về giọng nói này, dù sao mình còn trọng sinh, có một hệ thống đi theo xuyên việt qua, chẳng phải cũng là chuyện rất hợp lý sao? [Ting tong!

Đúng vậy!] Nghe thấy hệ thống trả lời khẳng định, Lâm Tư Tiên lập tức hỏi: "Vậy xin hỏi ngươi có tác dụng gì không?" [Ting tong!

Hoàn thành nhiệm vụ hệ thống phát ra là có thể nhận được phần thưởng phong phú!] [Ting tong!

Hiện tại phát ra nhiệm vụ cuối cùng, săn giết Thi Thiên Đế chưa trưởng thành!] [Ting tong!

Phát hiện tình trạng hiện tại của Túc chủ, bắt đầu phát ra nhiệm vụ sơ cấp, đi đến tổng bộ Trấn Quỷ Ti, giúp Trấn Quỷ Ti chống lại quỷ dị xâm nhập, có được sự tín nhiệm của Bộ trưởng tổng bộ Trấn Quỷ Ti!] Lâm Tư Tiên hiện tại cũng nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, cô phải liên lạc được với cha mình mới được.

Nếu không, với mối quan hệ hiện tại của cô, căn bản không thể tiếp xúc được với nhân vật lớn như Bộ trưởng tổng bộ Trấn Quỷ Ti! [Ting tong!

Túc chủ có muốn mở gói quà tân thủ không?] Lại còn có gói quà tân thủ tốt như vậy sao?

Lâm Tư Tiên có chút kích động nói: "Mở!" [Ting tong!

Mở hoàn tất!] [Chúc mừng Túc chủ nhận được siêu phàm cấp ngũ tinh bảo vật Băng Phách Hoàng Đao!, một Khôi Lỗi Thế Tử, siêu phàm cấp ngũ tinh đao pháp 《Băng Phách Trảm》, một Hạt Giống Đại Đạo Thương Sinh, một bộ công pháp 《Thương Sinh Kinh》!] Lâm Tư Tiên nghe thấy nhiều bảo vật như vậy, mắt đều đờ đẫn.

Băng Phách Hoàng Đao, đây là bảo vật siêu phàm cấp ngũ tinh!

Ngay cả ở hậu thế, cũng là bảo vật vô cùng quý giá.

Lại còn có Hạt Giống Đạo và 《Thương Sinh Kinh》, vừa nghe tên đã biết vô cùng cao cấp rồi!

Có những bảo vật này, kiếp này cô sẽ đi xa hơn nữa!

Kiếp trước, cô ngay cả mặt Thi Thiên Đế cũng chưa từng thấy, đã chết thảm dưới thi triều.

Nhưng kiếp này, Thi Thiên Đế tính là gì?

Trước khi hắn trưởng thành, diệt sát hắn đi là được.

Chỉ vậy thôi, mà còn có thể trở thành nhiệm vụ cuối cùng do hệ thống phát ra, khiến Lâm Tư Tiên cảm thấy có chút khinh thường. [Ting tong!

Túc chủ có muốn dung hợp Hạt Giống Đại Đạo Thương Sinh, tu luyện 《Thương Sinh Kinh》 không?] "Có!" Lâm Tư Tiên lại không phải kẻ ngốc, tự nhiên không thể từ chối.

Lời vừa dứt, trên người Lâm Tư Tiên liền truyền ra một luồng khí tức huyền diệu khó lường, khí chất cả người lập tức trở nên lạnh lùng và xuất chúng.

"Sức mạnh này..." Trong mắt Lâm Tư Tiên lộ ra một tia si mê, nhìn đôi tay mình lẩm bẩm: "Sức mạnh của hệ thống này chẳng phải quá mạnh rồi sao?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đã khiến thực lực của tôi trở nên cường hãn như vậy!" Lý Dịch xuyên qua màn sáng bạc, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Lâm Tư Tiên khí chất thay đổi lớn, cùng với đám ánh sáng màu xanh méo mó trong đại não cô ấy.

Đám ánh sáng màu xanh kia vô cùng rực rỡ và bao la, tỏa ra khí tức lạnh lẽo cao ngạo.

Nếu có người xuyên qua lớp che chắn của đám ánh sáng màu xanh này, liền có thể thấy một bóng người đang ngồi ngay ngắn bên trong!

Hóa ra, cái gọi là Hệ thống Chúa Cứu Thế này, chẳng qua chỉ là

một sinh mệnh thể ở tầng thứ cao hơn đang giả dạng mà thôi.

Lý Dịch u u nói: "Những sinh mệnh thể tầng thứ cao này thật lợi hại, lặng lẽ không một tiếng động đã xâm thực linh hồn của người ta, mà Túc chủ bị ký sinh lại chẳng hay biết gì, còn tưởng rằng những lựa chọn đưa ra đều là ý chí của chính mình." "Tuy nhiên..." Lý Dịch chạm vào Thiên Uyên Đế Diện, trong lòng có chút khó hiểu.

Thiên Uyên Đế Diện này rốt cuộc có lai lịch gì, lại có thể phong ấn một tồn tại khủng bố như vậy.

Ánh sáng màu xanh trong đại não Lâm Tư Tiên, có dấu vết bị Thiên Uyên Đế Diện xâm thực rõ ràng.

Loại méo mó điên cuồng độc đáo đó, là không thể xóa bỏ.

Trước đây có ba luồng khí tức thoát khỏi Thiên Uyên Đế Diện mà đi mất, chắc hẳn đám ánh sáng màu xanh này chính là một trong số đó.

"Hệ thống!

Ngươi và Hệ thống Chúa Cứu Thế này có gì khác biệt không?" Lý Dịch giọng nói nhạt nhẽo, ánh mắt tối tăm.

Hệ thống không hề phản ứng, mà là im lặng như chết.

Lý Dịch không hỏi nữa.

Mà là hạ đạt mệnh lệnh tuyệt đối đầu tiên: "Lâm Tư Tiên không được làm bất cứ điều gì gây hại cho ta!" Trong màn sáng bạc, thân thể mềm mại của Lâm Tư Tiên run lên, cô phát hiện ký ức trong đại não mình dường như bị mơ hồ đi không ít.

Tuy nhiên, cô vẫn chìm đắm trong niềm vui sướng vì có được hệ thống, không nghĩ nhiều.

Chỉ là vô thức cho rằng, là do mình trọng sinh mới dẫn đến ký ức bị thiếu sót.

Bây giờ, cô không cần có cha làm cầu nối, cũng có thể trực tiếp đi tìm Trần Chung.

Vì, sức mạnh mà cô nắm giữ đủ để thuyết phục Trần Chung!

Cầm Tâm cảnh đỉnh phong!

Môi Lâm Tư Tiên hơi cong lên, hiện tại Đặc cấp Trấn Quỷ Sứ mạnh nhất của Trấn Quỷ Ti cũng chỉ là Cầm Tâm cảnh hậu kỳ, kém xa mình.

Tại thời điểm này, đây là chiến lực mạnh nhất, trừ một số ít người như Thiên Sư Long Hổ Sơn ra.

Thêm vào đó, bảo vật siêu phàm cấp ngũ tinh Băng Phách Hoàng Đao, phối hợp với Đại Đạo Thương Sinh, dưới trời này, cô đương nhiên là số một!

Cô tin rằng, chỉ cần mình ra mặt, nhất định có thể thuyết phục Trần Chung ném Chúc Long xuống Côn Luân.

Huống hồ, trong tay cô còn không ít thông tin siêu việt đến từ tương lai, lợi dụng chênh lệch thông tin tuyệt đối có thể có được lợi ích mà trước đây không biết.

Đặc biệt là Hán Quang Đế Mộ sẽ khai mở vào tháng sau!

Đó là một Đế Mộ!

Trong đó chôn giấu những bí bảo đủ để khiến nhân tộc quật khởi trong thời gian ngắn.

Đặc biệt là ba loại bí bảo trong đó, khiến vô số người thèm thuồng.

Ngay cả Tà Thần, cũng vô cùng khao khát điều này.

Bí bảo thứ nhất chính là Thái Quang Vẫn Tinh, có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt, trở về tiên thiên.

Kiện bí bảo này ở kiếp trước, bị Thi Vương dẫn theo tám trăm Hồng Lệ Quỷ đoạt được.

Sau mười tháng bế quan, trực tiếp đột phá Phi Cương, trở thành Du Thi trong truyền thuyết có thể tiêu dao du hành thiên địa!

Có thể nói, không có Thái Quang Vẫn Tinh, Thi Vương tuyệt đối không thể trưởng thành nhanh như vậy trong thời gian ngắn.

Cuối cùng thậm chí còn dám khai chiến với Tà Thần cấp Thập Tôn Chi Trụ!

Mặc dù Lâm Tư Tiên cực kỳ hận Thi Thiên Đế này, nhưng không thể không nói, sở dĩ nhân tộc không bị Tà Thần diệt tuyệt, Thi Thiên Đế vẫn đóng vai trò quyết định.

Bởi vì Thi Thiên Đế có lẽ trưởng thành quá nhanh, tính cách càng trở nên bá đạo cuồng vọng, lại một mình Thi Vương độc chiến phe Tà Thần và phe nhân tộc.

Chương 300

Phe nhân tộc vốn dĩ là phe yếu nhất, phe Tà Thần căn bản không đặt họ vào mắt, cho nên trong cuộc chiến này, phe nhân tộc chỉ là đi cho đủ số.

Bị kẹp giữa hai bên mà thoi thóp tồn tại, hy vọng vào việc Thượng Cổ Di Dân có thể thức tỉnh từ giấc ngủ say, dẫn dắt họ đi đến quật khởi.

Đáng tiếc, cho đến khi Lâm Tư Tiên chết, cũng không nhìn thấy ngày này.

Nhưng kiếp này, tất cả đều sẽ khác.

Thi Thiên Đế, chẳng qua chỉ là một hòn đá lót đường trên con đường tu đạo của Lâm Tư Tiên cô mà thôi.

Hai kiện bí bảo còn lại tuy xuất thân không bằng Thái Quang Vẫn Tinh này, nhưng tác dụng cực lớn.

Kiện thứ hai là một trong những chìa khóa cổng đồng Cửu Diệu Tinh Tướng, bởi vì Thi Vương và các tồn tại tầng thứ cao khác đều đang tranh đoạt Thái Quang Vẫn Tinh, nên khi kiện bí bảo này xuất thế, không gây ra quá nhiều sự chú ý.

Tranh đoạt kiện bí bảo này đều là những cường giả thực lực tầng trung và cao, cô nhớ kiện bí bảo này cuối cùng bị một nữ anh bí ẩn cướp đi.

Mà kiện cuối cùng, thì là quốc chi trọng khí Cửu Châu Đỉnh – Ký Đỉnh!

Kiện bảo vật này xuất hiện muộn nhất, bị Thi Vương đã có được Thái Quang Vẫn Tinh cướp đi.

Chính vì nhân tộc mất đi bảo vật trấn giữ khí vận quan trọng này, mà trong các cuộc chiến tranh tiếp theo càng trở nên bị động.

Tranh đoạt khí vận, chỉ cần sơ suất một chút là vạn kiếp bất phục!

Lần này, cô nhất định phải đoạt lại Ký Đỉnh, đặt nền móng khí vận cho nhân tộc!

Lâm Tư Tiên hít sâu một hơi, ánh mắt càng trở nên kiên định.

Cô gọi điện thoại riêng cho Trần Chung, nói thẳng: "Tôi là Lâm Tư Tiên, con gái của Lâm Lan!" Trần Chung hơi sững sờ, có chút không dám tin nói: "Sao cô biết số điện thoại của tôi?

Chẳng lẽ Lâm Lan đã nói hết mọi chuyện cho cô nghe?" "Ừm!" Trong mắt Lâm Tư Tiên lộ ra một tia ai thương.

Từ trước đến nay, cô vẫn luôn nghĩ cha mình chỉ là một tài xế bình thường, nhưng không ngờ lại là anh hùng bảo vệ Huyền Quốc.

Ông ấy gánh vác thực sự quá nhiều rồi.

Chỉ là, cô biết quá muộn.

Lâm Lan trước khi chết, mới nói ra những bí mật đó.

Con muốn phụng dưỡng mà cha mẹ không còn.

Nỗi đau khổ này, cô không muốn trải qua một lần nào nữa.

Kiếp này, tất cả đều sẽ khác!

Cô sẽ tự tay cứu ông ấy!

Trần Chung trầm mặc nửa buổi, mới chậm rãi nói: "Cháu tìm chú Trần có việc gì không?

Chỉ cần chú làm được, đều có thể giúp cháu." "Trong điện thoại nói không rõ, gặp mặt nói chuyện đi!" Trần Chung: "Được!

Cháu có biết khu số bảy Trấn Quỷ Ti không?

Chú ở đó đợi cháu." "Được!" Thiếu nữ quý từ như vàng, nhưng một chữ "được" đó, lượng thông tin ẩn chứa quả thực khiến tâm trạng Trần Chung rất nặng nề.

Vị đồng nghiệp cũ của mình đây là đã dặn dò hậu sự từ sớm rồi a!

Khu số bảy Trấn Quỷ Ti.

Đây là khu phòng không.

Nằm ở vị trí cách mặt đất bốn trăm mét.

Chỉ là, nơi này rất nhiều chỗ đã bị hư hại, chịu tổn thương lớn.

Thép trong bê tông đã bắt đầu rỉ sét, trông như những cục máu đông đặc lại.

Dù sao, ai cũng không nghĩ tới, bom hạt nhân lại nổ ở vị trí cách mặt đất ba nghìn mét, hơn nữa điểm nổ lại còn nằm trên đới chấn động!

Ngay cả khu phòng thủ của Trấn Quỷ Ti còn chịu ảnh hưởng lớn, các kiến trúc trên mặt đất càng không thể tưởng tượng nổi.

Trong đống đổ nát, chôn vùi những thi hài thịt nát xương tan.

Lâm Tư Tiên từ một thành phố khác đến Đế Đô, bị cảnh tượng này hoàn toàn chấn động!

Đế Đô sao lại biến thành thế này?

Kiếp trước, Đế Đô đâu có chịu trận động đất lớn như vậy!

Chẳng lẽ tất cả đều là vì cô trọng sinh đến thế giới này, mới dẫn đến thảm họa lớn này sao?

Trong nhất thời, đạo tâm của cô đều đang lay động. [Ting tong!

Mời Túc chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, cứu rỗi thế giới này!] Đạo tâm lay động của Lâm Tư Tiên lập tức khôi phục, trở nên

kiên định hơn.

Không sai!

Chỉ có cô mới có thể cứu rỗi thế giới này!

Cô làm sao có thể ở đây mà suy sút không tiến lên?

Trong đại não Lâm Tư Tiên không khỏi hồi tưởng lại khuôn mặt bị cương thi xé nát của Lâm Lan, nỗi thù hận trong nội tâm càng thêm sâu sắc.

Dựa theo ký ức kiếp trước, Lâm Tư Tiên rất nhanh tìm thấy lối vào khu số bảy Trấn Quỷ Ti.

Trần Chung đã đợi ở đó, trên tay áo quấn một dải vải trắng chói mắt.

Thấy cô đến, Trần Chung há miệng, muốn nói lại thôi.

Tuy nhiên cô ấy đã không còn thời gian để suy nghĩ những chi tiết này.

Thời gian Thi Vương mở ra khủng bố phục tô ngày càng gần rồi!

"Trần Bộ trưởng, tôi biết chuyện tôi sắp nói bây giờ sẽ khiến ngài rất khó hiểu, nhưng xin ngài nhất định phải nghe tôi nói hết được không?" Trần Chung gật đầu, trên khuôn mặt nghiêm nghị miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Đương nhiên rồi." "Tôi là người trọng sinh, đến từ tương lai!" "Ừm!" Phản ứng của Trần Chung không mãnh liệt như Lâm Tư Tiên tưởng tượng, ngược lại rất bình tĩnh nhìn Lâm Tư Tiên, vẻ mặt như thể "tôi tin cô".

Trong mắt Trần Chung, Lâm Tư Tiên hẳn là đã biết cha mình đã chết, nên không thể chấp nhận được đả kích tàn khốc này, mới xuất hiện loại ảo tưởng này.

Tự thuyết phục mình từ tương lai trở về quá khứ, để thay đổi quá

khứ.

Trần Chung trong lòng thở dài, biết mình tuyệt đối không thể phá vỡ ảo tưởng của cô ấy sớm như vậy, bèn thuận theo lời đối phương mà nói: "Vậy, ở tương lai kết cục của tôi là gì?" Lâm Tư Tiên cười khổ: "Chết trong thi triều." Lâm Tư Tiên sở dĩ tìm Trần Chung, không chỉ vì Trần Chung có quan hệ tốt với cha cô, mà còn vì Trần Chung là phái tử chiến, kiên quyết không đầu hàng.

Một người như vậy, không thể nào phản bội nhân tộc!

Cần biết rằng, khi nhân tộc bị Thi Thiên Đế đồ sát lúc bấy giờ, dưới sự tuyệt vọng và khủng bố tột cùng, rất nhiều người đều bắt đầu sùng bái Thi Thiên Đế, coi hắn là chân thần.

Cho rằng tất cả tai nạn này đều là thử thách mà thần ban cho họ, chỉ cần kiên trì vượt qua thử thách, là có thể được Thi Thiên Đế chọn trúng, trở thành Thi tộc cao quý!

Dưới loại tư tưởng cực đoan này, không biết bao nhiêu người đã phản bội, khiến tình cảnh nhân tộc càng thêm khó khăn.

Đáng tiếc, Trần Chung cuối cùng vẫn kiên thủ trong địa bảo, thề chết chống cự, bị thi triều nhấn chìm.

Một người như vậy đáng để cô tôn kính.

Trần Chung chỉ cười cười: "Nghe có vẻ cũng đáng sợ đấy, cháu còn biết những chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai nữa không?" Lâm Tư Tiên không ngờ mọi chuyện lại diễn ra thuận lợi như vậy, Trần Chung lại chủ động nhắc đến chuyện tương lai với mình!

Lâm Tư Tiên nghiêm túc nói: "Sử dụng Chúc Long, tiến hành đả kích hủy diệt Côn Luân, nếu không toàn bộ nhân tộc đều sẽ bị Thi Vương đẩy vào đường chết!" Trần Chung kinh ngạc nhìn Lâm Tư Tiên: "Những điều này là Lâm Lan nói cho cháu biết sao?" Lâm Tư

Tiên nhíu mày: “Trần Bộ trưởng, ngài vẫn không tin tôi đến từ tương lai phải không?” “Được!

Tôi bây giờ sẽ nói một chuyện sắp xảy ra!” “Tối nay chín giờ, U Đô sẽ xuất hiện kỳ quan huyết dạ, đây không phải là cái gọi là tán xạ ánh sáng, mà là bị thi khí của Thi Vương nhuộm đỏ!” “Đây là dị tượng khủng bố do Thi Vương tu luyện một loại công pháp đáng sợ mà gây ra!” Biểu cảm của Trần Chung càng trở nên kỳ dị.

Chuyện huyết dạ này đã náo động quá lớn, muốn giấu cũng không giấu được.

Người quay video quá nhiều, Lâm Tư Tiên biết cũng rất bình thường.

Tuy nhiên, cô ấy lại nhầm lẫn thời gian và địa điểm rồi.

Lâm Tư Tiên thấy Trần Chung vẫn im lặng, đang định nói ra thêm nhiều thông tin tiên tri khác để đối phương tin phục.

Chương 301

Nhưng, câu nói tiếp theo của Trần Chung khiến cô như rơi vào hầm băng!

"Chúc Long đã được phóng rồi, Thi Vương không chết!" "Làm sao có thể?!!" Lâm Tư Tiên chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ, niềm tin trong một khoảnh khắc tan vỡ!

Giọng nói của cô ấy đều méo mó, có chút điên cuồng nhìn Trần Chung: "Rõ ràng Chúc Long chính là khắc tinh của Thi Vương mà!" "Ngay cả Tứ Trảm Quỷ Sứ cũng từng nói, Chúc Long mới là chìa khóa giải trừ đại kiếp diệt tộc của nhân tộc!" "Tại sao!

Tại sao?!!" Cô vẫn luôn cho rằng, khó khăn lớn nhất sau khi trọng sinh là thuyết phục Trần Chung phóng Chúc Long.

Nhưng không ngờ, Chúc Long lại không thể giết chết Thi Vương!

Lâm Tư Tiên trong tiềm thức bắt đầu phủ định khả năng này, gắt gao nhìn chằm chằm Trần Chung, khí thế Cầm Tâm cảnh đỉnh phong toàn thân xông thẳng lên trời, áp bách khiến Trần Chung trực tiếp ngồi sụp xuống đất!

"Tôi biết ngài là Bộ trưởng tổng bộ Trấn Quỷ Ti, có quyền lực phóng Chúc Long, chỉ là sợ gánh trách nhiệm, nên mới bịa đặt lời nói dối này để lừa dối tôi phải không?" Trần Chung kinh hoàng nhìn Lâm Tư Tiên, thực lực đối phương thể hiện ra tuyệt đối không phải là Lâm Tư Tiên mà anh ta quen biết có thể sở hữu.

Ngay cả cha của Lâm Tư Tiên là Lâm Lan, cũng chỉ có thực lực Cầm Tâm cảnh hậu kỳ.

Chẳng lẽ, cô ấy thật sự là người trọng sinh?!

Hoặc có lẽ, cô ấy thật sự có thể đối kháng với Thi Vương!

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, lại bị anh ta phủ định.

Cầm Tâm cảnh đỉnh phong, tương ứng với Hồng Lệ Quỷ đỉnh phong.

Mà bên Thi Vương, đã xuất hiện hai cường giả tầng thứ Hồng Lệ Quỷ viên mãn.

Ngay cả Tông sư một phái như Lão Thiên Sư, cũng phải nhờ pháp trận mới có thể đối kháng với họ.

Huống hồ là một Cầm Tâm cảnh đỉnh phong?

Trong cuộc chiến tranh cấp độ này, còn không bằng vũ khí kiểu mới do bộ phận kỹ thuật nghiên cứu ra dễ dùng hơn.

Hiện tại, quan trọng nhất vẫn là Lý Dịch đã đồng ý cho anh ta Thượng Cổ Bí Dược.

Thứ này nếu có trong tay, ngay cả Hồng Lệ Quỷ viên mãn cũng phải bị trấn áp!

Lâm Tư Tiên thấy Trần Chung không đáp, tưởng đối phương là ngầm thừa nhận, không nhịn được gầm nhẹ: "Ngài có biết vì sự do dự của ngài, sau này sẽ có bao nhiêu người chết không?" "Hiện tại phóng Chúc Long, chỉ có hơn ba mươi triệu người chết, đợi Thi Vương triệt để quật khởi, biến thành Thi Thiên Đế, mỗi lần tàn sát nhân tộc đều tính bằng hàng trăm triệu!" Lý Dịch thông qua màn sáng bạc nghe thấy câu này, không nhịn được nhíu mày.

Anh ta có tàn khốc khát máu như vậy sao?

Anh ta từ trước đến nay không dễ dàng giết người có được không?

Không vắt kiệt giá trị thặng dư của người khác mà đã giết người,

điều này sẽ tạo thành lãng phí lớn đến mức nào cô có biết không?

Lại còn tàn sát hàng trăm triệu.

Đầu tôi có bệnh mới bỏ mặc những tài nguyên này không đi lợi dụng, mà lại trực tiếp giết chết.

Ngay cả là trực tiếp ném vào phòng đen, biến thành tín đồ phế phẩm với dục vọng thấp cũng còn hơn là giết đi chứ?

Không thấy anh ta hiện tại đều đang ước thúc thuộc hạ không đi tàn sát nhân tộc sao?

Ngay cả khi cần dựa vào hiến tế nhân tộc để nâng cao thực lực cho đàn em, anh ta cũng phải bố trí Âm Dương Huyết Yến Trận trước, để tối đa hóa hiệu quả.

Vu khống!

Đây hoàn toàn là vu khống có được không!

Những người chết trong tay mình, hiện tại cộng lại còn chưa tới vạn người.

Lại còn hàng trăm triệu?

Một cương thi thiện lương như mình, vậy mà lại phải chịu sự phỉ báng như vậy, xã hội này còn cho cương thi sống yên ổn nữa không?

Trong màn sáng bạc.

Trần Chung bị khí thế của Lâm Tư Tiên áp bách đến mồ hôi lạnh đầy đầu, khó khăn nói: "Đây là thật!" "Ba ngày trước, chúng ta đã phóng Chúc Long, cắt đứt khủng bố phục tô do Thi Vương mở ra!" Nghe thấy khủng bố phục tô do Thi Vương mở ra bị cắt đứt, sắc mặt Lâm Tư Tiên hơi dịu đi.

Nhưng vừa nghĩ đến thời gian Thi Vương mở ra khủng bố phục tô lại bị đẩy sớm hơn một tuần, ánh mắt cô vẫn băng giá, như huyền

băng vạn năm, khiến linh hồn Trần Chung cũng run rẩy.

"Khủng bố phục tô đã bị cắt đứt, vậy làm sao các người xác định Thi Vương không chết?" "Theo tôi được biết, phạm vi bao phủ của Chúc Long cực kỳ rộng, các người không thể nào làm được việc rà soát tận nơi, tìm thấy Thi Vương đang bị trọng thương!" Trong mắt Lâm Tư Tiên, Thi Vương bị Chúc Long trọng thương, làm sao còn dám chạy ra gây chuyện?

Chắc chắn là đang trốn trong góc nào đó dưỡng thương chứ!

Trần Chung cười khổ: "Trận khủng bố phục tô đó tuy không hoàn thành triệt để, nhưng cán cân này đã nghiêng về phía quỷ dị." "Cách đây không lâu, Long Mạch trung tâm xuất hiện một hồ yêu quỷ cấp Hồng Lệ Quỷ viên mãn, con hồ yêu quỷ này chính là do Thi Vương thao túng." "Hơn nữa, hồ yêu quỷ còn đánh tàn đạo thống do Lão Thiên Sư dẫn dắt, nghe nói Lão Thiên Sư còn bị Thi Vương biến thành phụ nữ." "Cái gì?" Lâm Tư Tiên đầy mặt kinh hãi: "Thực lực của Thi Vương sao lại trở nên mạnh như vậy?" "Lại còn con hồ yêu quỷ cấp Hồng Lệ Quỷ viên mãn kia nữa, vào lúc này sao lại xuất hiện một tà túy mạnh đến vậy?" "Khoan đã!" Lâm Tư Tiên đột nhiên phản ứng lại: "Ngài vừa nói Lão Thiên Sư biến thành phụ nữ sao?" Trần Chung cười cay đắng: "Đúng vậy!" "Biến thành thế nào?" Lòng Lâm Tư Tiên phát lạnh, Thi Vương đã có thể khiến đàn ông biến thành phụ nữ, vậy có thể khiến phụ nữ biến thành đàn ông không?

Trần Chung: "Chỉ cần chạm tay một cái, Lão Thiên Sư liền biến thành phụ nữ!" Lâm Tư Tiên chưa từng nghe nói qua thủ đoạn như vậy, gắt gao mím môi, không nói một lời.

Lượng thông tin quá lớn, cô nhất thời có chút không tiếp nhận được.

Vốn dĩ, thân phận người trọng sinh của cô đáng lẽ ra phải nắm

giữ tiên cơ, có thể lợi dụng chênh lệch thông tin để hoàn toàn áp đảo Trần Chung.

Nhưng không ngờ, hiện tại, thông tin cô nắm giữ dường như không nhiều hơn Trần Chung là bao.

Trần Chung lấy ra video nổ Chúc Long, đặt trước mặt Lâm Tư Tiên.

Nhìn thấy bằng chứng sắt đá này, Lâm Tư Tiên chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

"Cha tôi đâu rồi?" Lâm Tư Tiên đã lâu không nhìn thấy ông ấy, không khỏi có chút nhớ ông.

Trước đây, khi ông còn ở đó, cô không có quá nhiều cảm xúc.

Đợi đến khi ông không còn nữa, cô mới hiểu ông ấy quan trọng với cô đến mức nào.

Bản chất con người có lẽ là tiện, chỉ khi mất đi rồi, mới biết trân trọng.

Trần Chung không biết có nên nói ra chuyện Lâm Lan đã chết trong tay quỷ dị hay không.

"Sao?

Ông ấy đang thực hiện nhiệm vụ sao?" "Không phải!" Trần Chung hít sâu một hơi, lấy ra một cái hộp gỗ đưa cho Lâm Tư Tiên: "Đây là hộp tro cốt và huy chương của ông ấy!" Thân thể Lâm Tư Tiên đột nhiên run lên, mắt phượng gắt gao nhìn chằm chằm Trần Chung, cảm giác áp bách cực lớn ập đến, khiến cô lại quỳ sụp xuống.

"Ngài nói là thật sao?" "Phải..." Trần Chung khó khăn thốt ra một chữ.

Lúc này, anh ta mới rõ ràng hiểu được khoảng cách giữa người

thường và những tu đạo giả kia rốt cuộc lớn đến mức nào!

Hoàn toàn không ở cùng một tầng thứ sinh mệnh!

Một ánh mắt, liền có thể khiến người ta sinh ra tuyệt vọng!

Điều này khiến anh ta càng thêm kiên định niềm tin muốn hợp tác với Lý Dịch.

Anh ta nhất định phải tu đạo trở nên mạnh hơn, trường sinh bất lão!

Lâm Tư Tiên dường như cũng nhận ra phản ứng của mình hơi quá khích, nhưng điều này cũng không trách cô được.

Vừa mới tu luyện 《Thương Sinh Kinh》 và dung hợp Hạt Giống Đại Đạo Thương Sinh, cô chưa thành thạo việc kiểm soát sức mạnh.

Tuy nhiên, cô đã kiểm soát cảm xúc rất tốt.

Nỗi bi thương nồng đậm đó, vậy mà lại hóa thành năng lượng nhạt nhẽo bị Hạt Giống Đại Đạo Thương Sinh nuốt chửng, cuối cùng biến mất không còn dấu vết.

Hiện tại cô không cảm thấy quá nhiều bi thương, chỉ là trong lòng trống rỗng.

Nhưng, rất nhanh liền bị hận ý lấp đầy.

Thi Vương!

Thi Thiên Đế!

Kiếp này, ta nhất định phải giết ngươi!

Hận ý rất nhanh tan biến, thay vào đó là một loại thờ ơ cao ngạo.

Như thần linh nhìn xuống đại địa, nô dịch chúng sinh!

Lâm Tư Tiên nhàn nhạt nói: "Trần Bộ trưởng, hiện tại ngài có việc gì cần tôi giúp không?

Đối phó quỷ dị tôi vẫn khá thành thạo.” Trần Chung sững sờ, nghe nói cha mình chết rồi, phản ứng của cô ấy lại bình thản như vậy sao?

Chương 302

Chẳng lẽ không nên hỏi Lâm Lan chết như thế nào sao?

Hay là nói, vì quá bi thương, nên mới không biểu hiện ra ngoài?

"Có!" Trần Chung cảm thấy nên tìm việc gì đó cho Lâm Tư Tiên làm, để phân tán sự chú ý của đối phương: "Vị trí phía sau Long Đầu của Long Mạch trung tâm, cũng chính là vị trí của Ngũ Dương Trấn, đã xuất hiện biến cố lớn!" "Ngũ Dương Trấn?" Lâm Tư Tiên luôn cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, nhưng không biết có phải là di chứng do trọng sinh mang lại hay không mà rất nhiều ký ức trở nên mơ hồ.

Điều này khiến cô chỉ tiềm thức cho rằng nơi này rất quan trọng.

Cô hỏi: "Nơi này có gì bất thường không?" Trần Chung u ám nói: "Rất bất thường!" "Ngũ Dương Trấn nằm ở vị trí râu rồng của Trung Long Mạch, theo lý mà nói là nơi tụ tập linh khí trời đất, nhưng người ở đó đều mắc chứng lùn, cao nhất cũng không quá một mét hai." "Hơn nữa, âm thịnh dương suy.

Vì rất ít người ngoài vào Ngũ Dương Trấn, nên nơi đó đến bây giờ vẫn thực hiện chế độ một vợ nhiều chồng." "Không lâu trước đây, khi Thi Vương bắt đầu hồi sinh kinh hoàng, nơi này đã xảy ra một sự cố nghiêm trọng." "Toàn bộ hàng nghìn cư dân trong trấn đều biến mất, hầu hết những người do Trấn Quỷ Ti phái đi điều tra đều bặt vô âm tín." "Vì vậy, tôi hy vọng cô có thể đến đó điều tra một phen.

Đương nhiên, nếu cô cảm thấy chuyện quá nguy hiểm, tôi có thể đổi người khác." [Ting!

Túc chủ kích hoạt nhiệm vụ phụ tuyến, thám hiểm bí mật ẩn giấu

của Ngũ Dương Trấn!

Có chấp nhận nhiệm vụ không!] Lâm Tư Tiên không nghĩ ngợi, trực tiếp trong não hải đáp lại: "Chấp nhận!" [Nhiệm vụ chấp nhận hoàn thành!

Xin Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ trong ba ngày, nếu không sẽ bị phán định nhiệm vụ thất bại.] Lâm Tư Tiên nhàn nhạt liếc Trần Chung: "Không cần, cứ cái này đi." "Được!" Trần Chung gật đầu: "Tôi sẽ sắp xếp người đưa cô vào Ngũ Dương Trấn." Lâm Tư Tiên không từ chối.

Thời gian là thứ cô đang thiếu nhất lúc này.

Một chiếc máy bay nhanh chóng khởi hành, đưa Lâm Tư Tiên đến Ngũ Dương Trấn.

Để Lâm Tư Tiên thuận lợi hơn khi làm nhiệm vụ, Trần Chung đặc biệt sắp xếp một tiểu đội do một Trấn Quỷ Sứ cấp hai dẫn đầu đi theo, hỗ trợ Lâm Tư Tiên.

Lâm Tư Tiên lấy điện thoại ra, dựa theo ký ức kiếp trước, vượt tường lửa đăng nhập vào ám võng, bắt đầu tìm kiếm thông tin về Ngũ Dương Trấn.

Dựa vào bản đồ vệ tinh, vị trí của Ngũ Dương Trấn nằm ở phía nam của Trung Long Mạch, có mối liên hệ mật thiết với Nam Long Mạch.

Hoặc có thể nói, đó chính là nơi giao giới giữa râu rồng của Nam Long Mạch và râu rồng của Trung Long Mạch.

Theo lý mà nói, sau khi xuất Côn Luân, các long mạch chủ khó có thể giao hội.

Nhưng giờ đây, song long giao hội, dương cực sinh.

Đó là Ngũ Dương!

Chỉ là cô không thể hiểu nổi, vì sao một nơi dương khí sung túc như Ngũ Dương Trấn lại xuất hiện tình trạng âm thịnh dương suy.

Hơn nữa, cảnh tượng kỳ lạ như vậy lại được tạo ra như thế nào?

Cô tiếp tục tìm kiếm, phát hiện những sự kiện lớn nhất gần đây ở Trung Long Mạch chỉ có hai: một là mộ Hán Quang Đế xuất hiện, hai là nhân vật thần bí ra tay, cứu sống long mạch chết của Trung Long Mạch!

Trung Long Mạch, từng bị chặt đứt hai lần.

Vị trí đầu rồng bị chặt đứt được cho là vào thời Tần Thủy Hoàng, có người nói Tần Thủy Hoàng làm vậy để độc chiếm khí vận thiên hạ.

Nhưng nguyên nhân thực sự thì không ai rõ.

Thế nhưng bây giờ, có người đã cứu sống long mạch chết ở vị trí đầu rồng của Trung Long Mạch, dẫn đến khí vận rò rỉ, giao hội với râu rồng của Nam Long Mạch, khiến vị trí địa lý của Ngũ Dương Trấn trở nên cực kỳ đặc biệt.

Lâm Tư Tiên xoa xoa vầng trán nhức mỏi, chỉ cảm thấy từ khi trọng sinh đến nay, cô chưa từng có chuyện gì thuận lợi.

Nhiệm vụ tưởng chừng đơn giản, phía sau lại ẩn giấu tranh chấp long mạch!

Hơn nữa, cô đột nhiên giật mình nhận ra, nhiệm vụ cuối cùng mà hệ thống ban bố là săn giết Thi Thiên Đế, chứ không phải Thi Vương.

Điều đó có nghĩa là Thi Vương lúc này đã có hình thái sơ khai của Thi Thiên Đế!

Ngoài ra, cô vẫn luôn cho rằng việc cô trọng sinh đã dẫn đến hàng

loạt biến cố này, nhưng sau khi tìm hiểu sâu hơn, cô mới phát hiện việc cô trọng sinh dường như chỉ là sản phẩm bị ảnh hưởng bởi một sự kiện thần bí nào đó!

Cảm giác chênh lệch to lớn này khiến cô có chút thất vọng.

Trong thế giới tinh thần của Lâm Tư Tiên, hạt giống Đại Đạo Chúng Sinh u u sáng nhấp nháy, như đang hô hấp.

Mỗi lần chấn động đều cắm rễ sâu hơn vào thế giới tinh thần của Lâm Tư Tiên, nuốt chửng cảm xúc của đối phương.

Lâm Tư Tiên hoàn toàn không biết điều này, trong lòng thầm nguyền rủa một câu.

Chết tiệt!

Hy vọng sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, phần thưởng mà hệ thống ban cho đủ mạnh, nếu không cô rất khó là đối thủ của Thi Thiên Đế.

Ngoài ra, nhiệm vụ sơ cấp mà hệ thống đưa ra, chiếm được lòng tin của Trần Chung, cũng chưa hiển thị hoàn thành.

Chẳng lẽ Trần Chung vẫn còn nghi ngờ cô?

Vừa nghĩ đến một con kiến hôi có thể bóp chết tùy ý, lại dám không tin mình, trong lòng cô bỗng dâng lên một sự bực bội.

Thôi bỏ đi.

Nếu không phải nể tình hắn có liên quan đến phụ thân, cô đã sớm tiêu diệt hắn rồi.

Lâm Tư Tiên liếc nhìn tiểu đội Trần Chung sắp xếp bên cạnh mình, phát hiện đám người này cũng đang dò xét cô.

Nói là hỗ trợ cô hành động, thì đúng hơn là một kiểu giám sát.

Quả nhiên, Trần Chung vẫn nghi ngờ cô.

Đội trưởng tiểu đội, Anna, chủ động bắt chuyện: "Xin chào, tôi tên Anna, là đội trưởng tiểu đội này." Lâm Tư Tiên nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn không để Anna vào mắt.

Sự coi thường này, không nghi ngờ gì nữa, đã chọc giận tất cả những người có mặt.

Anna trong lòng không khỏi có lửa, tự nhiên sẽ không lấy mặt nóng dán mông lạnh, quay đầu cùng tiểu đội của mình thảo luận kế hoạch tác chiến.

Rất nhanh, đoàn người liền đến Ngũ Dương Trấn.

Lý Dịch, người giám sát tất cả những điều này, cũng liên lạc với Bạch Hồ Quỷ, một Hồng Lệ Quỷ viên mãn ở Nam Long Mạch!

Bạch Hồ Quỷ khi còn sống là một con hồ ly trắng, bị thợ săn lột da, xác chết bị vứt bỏ ở vùng hoang dã, ngày đêm bị các loại kền kền ăn thịt.

Bởi vì khi nó chết, những con hồ ly con trong bụng đã thành hình, nên oán khí cực lớn, ngưng tụ không tan.

Thêm vào đó, nơi nó chết lại là đầu rồng của Nam Long Mạch, tại nơi giao tiếp với chi long mạch chết của Trung Long Mạch.

Vì đầu rồng của Trung Long Mạch bị chặt, long oán khí cực nặng, nên chết ở đây rất dễ hóa quỷ.

Sau hàng nghìn năm được long oán khí nuôi dưỡng, thực lực của Bạch Hồ Quỷ cực mạnh.

Giờ đây lại được Lý Dịch dùng Hắc Vũ tẩy lễ, trực tiếp phá vỡ xiềng xích đỉnh phong của Hồng Lệ Quỷ, bước vào cảnh giới Hồng Lệ Quỷ viên mãn!

Bạch Hồ Quỷ bản tính tàn bạo, khát máu, bị khóa dưới long mạch hàng nghìn năm.

Do bị quy tắc Mạt Pháp áp chế, cùng với long mạch phong tỏa linh hồn, khiến nó không thể rời khỏi nơi chết, oán khí không được giải tỏa, sát khí càng thêm cuồng bạo.

Nếu không phải vì mệnh lệnh của Lý Dịch, nó đã sớm ra ngoài đại khai sát giới rồi.

Giờ đây nhận được mệnh lệnh mới của Lý Dịch, tự nhiên vô cùng hoan hỉ.

Giết người.

Đó là điều nó thích nhất.

Lý Dịch cảm giác được sát ý của Bạch Hồ Quỷ, cảnh cáo: "Cô cứ theo dõi đám người này, nếu có bảo vật nào thì cướp lấy, đừng làm chuyện vô ích!" Bạch Hồ Quỷ vừa nghe xong, đôi tai lông xù lập tức cụp xuống.

Lý Dịch cảnh cáo Bạch Hồ Quỷ xong, liền cắt đứt màn ánh sáng bạc.

Hiện tại hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Côn Luân.

Dịch Thiên Đế Mộ.

Bởi vì đã tiến hóa một lần, tốc độ sinh sản của trùng tộc dưới trướng Lý Dịch cực nhanh.

Chỉ trong vỏn vẹn một ngày, số lượng đã tăng gấp mấy lần!

Đặc biệt là Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ.

Chương 303

Dây chuyền sản xuất được hình thành từ mười ấu trùng hậu khiến Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ trở thành trùng tộc có số lượng nhiều nhất trong tay Lý Dịch.

Còn về thức ăn, thì do Cửu Đầu Xà Bách cung cấp.

Cửu Đầu Xà Bách chịu ảnh hưởng của Chúc Long Chi Tức và phóng xạ hạt nhân, cùng với sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện, hình dạng đã thay đổi lớn!

Từng rễ cây phủ đầy vảy mịn chắc khỏe như móng rồng, điên cuồng cắm sâu xuống, hấp thụ dinh dưỡng trong đất.

Mất đi sự áp chế của Thiên Tâm Nham, tốc độ sinh trưởng của nó trở nên cực nhanh.

Chỉ trong mười giờ ngắn ngủi, những rễ cây cứng cáp của nó đã bao phủ Dịch Thiên Đế Mộ, tạo thành những bức tường phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ!

Để làm phong phú thêm thực đơn của tộc quần, Nhân Diện Thử và Thi Miết có khả năng sinh sản kinh người tương tự, cũng bị Lý Dịch xua đuổi ra rìa ngoài cùng của Dịch Thiên Đế Mộ.

Không gian ở đây rất lớn, dùng làm trường nuôi dưỡng thì không gì thích hợp hơn.

Dịch Thiên Đế Mộ được chia thành bốn khu vực lớn: rìa ngoài, rìa trong, lõi và lõi sâu.

Được tạo thành bởi hệ thống rễ của Cửu Đầu Xà Bách.

Ngay cả khi có người đột phá bức tường phòng ngự do Cửu Đầu Xà Bách tạo thành, xâm nhập vào rìa ngoài, Nhân Diện Thử và Thi

Miết đã biến dị cũng có thể tiêu diệt phần lớn những kẻ xâm nhập.

Nếu đối phương có thực lực mạnh hơn, không sợ Nhân Diện Thử và Thi Miết, tiến vào rìa trong, dưới triều trùng khổng lồ do ba loại trùng tộc tạo thành, e rằng cũng không có mấy người có thể chống đỡ được.

Ngoài ra, Kê Quan Xà đã biến dị ẩn mình trong bóng tối, sẵn sàng phát động những đòn tấn công bất ngờ chí mạng bất cứ lúc nào.

Mối liên hệ giữa rắn và Chúc Long mật thiết hơn nhiều so với trùng tộc, nên chúng chịu ảnh hưởng lớn nhất từ Chúc Long Chi Tức.

Gen bị thay đổi mạnh mẽ, thậm chí xuất hiện một chút dấu hiệu phản tổ.

Thể hình của Kê Quan Xà trở nên lớn hơn, gần bằng rắn hổ mang thông thường, nhưng mật độ cơ bắp vượt xa rắn hổ mang.

Mỗi lần phát động tấn công bất ngờ, tốc độ nhanh như chớp!

Một khi bị độc tố của Kê Quan Xà xâm thực, cho dù là quỷ dị hay sinh vật khác, đều sẽ chết ngay lập tức!

Thêm vào đó, Âm Binh trong Quỷ Tỳ cũng đóng quân tại đây.

Âm Binh và triều trùng cùng lúc đối phó kẻ địch, có lẽ cũng coi là an toàn.

Nhưng nếu kẻ đến quá mạnh mẽ, triều trùng và Âm Binh cũng thất bại, kẻ xâm nhập tiến vào lõi, thì sẽ gặp phải sự vây giết của A Nhĩ Thác Lỵ Nhã và Hắc Thiên Đạo, hai người có thực lực Đẳng Vân Cảnh.

Nếu cả hai người họ cũng thất bại, kẻ xâm nhập sẽ nhìn thấy ngọc thi nằm trong quan tài đồng cổ, nhầm hắn là chủ nhân mộ.

Còn bản thân mình, thì sẽ phát động U Linh Mộ Chi Dạ để trốn

thoát ở khu vực lõi sâu.

Đơn giản là hoàn hảo!

Hơn nữa, ngôi mộ cổ của mình nằm ở vị trí năm trăm mét dưới lòng đất, bom hạt nhân từ trên trời rơi xuống hoàn toàn không có tác dụng với hắn!

Phối hợp với Phệ Diệt Vực Sâu của Thi Vương, phóng xạ hạt nhân đối với hắn chỉ là bổ phẩm!

Nếu nhân loại lại sử dụng vũ khí tương tự Chúc Long tấn công hắn, hắn hoàn toàn không sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Lý Dịch hơi cảm thấy một chút yên tâm.

Nhưng, vụ nổ hạt nhân dưới Đế Kinh khiến hắn không thể hoàn toàn yên tâm.

Vạn nhất bên dưới mộ của mình lúc nào đó cũng xuất hiện một quả bom hạt nhân, chẳng phải sẽ triệt để lành lạnh sao?

Lý Dịch cảm thấy mình cần phải phát triển thêm, bản thân hiện tại vẫn còn quá yếu, chỉ có thể không chết nếu không ở trong tâm chấn của vụ nổ hạt nhân.

Vừa hay, ngay trên đầu mình có một ngôi mộ cổ, đến một nơi mới, vào thăm hàng xóm là một truyền thống tốt đẹp.

Lý Dịch dẫn theo A Nhĩ Thác Lỵ Nhã và Hắc Thiên Đạo rời khỏi Dịch Thiên Đế Mộ, rất nhanh liền ra khỏi lòng đất, đến mặt đất Côn Luân.

Côn Luân lúc này đã thay đổi lớn, không còn thánh khiết và tốt đẹp nữa.

Bầu trời xanh lam ban đầu bị bao phủ bởi lớp bụi xám dày đặc, trở nên xám xịt và tàn tạ, giống như một bức tranh bị xé rách bởi ô

nhiễm.

Tuyết lông ngỗng đen không ngừng rơi xuống, khi đến một khoảng cách nhất định với Lý Dịch và những người khác, lập tức tan chảy, hóa thành dòng nước đen chảy xiết.

Lý Dịch đặt ánh mắt lên những cột đá xung quanh, những cột đá này có hình dáng cổ kính, đơn giản, tổng cộng mười hai cột.

Mỗi cột đá đều có cùng một đồ đằng.

Đó là một con mắt.

Con mắt đen.

Vị trí đồng tử trung tâm là một thập tự tỷ lệ vàng, nếu nhìn lâu một chút, liền có thể thấy, thập tự đen hoàn mỹ đó là một hình người!

Một sinh vật hình người dang hai tay hai cánh!

Những phù văn quỷ bí và huyền ảo bao quanh phần tròng trắng của đồ đằng con mắt này, giao thoa với thập tự trong đồng tử, mang một vẻ đẹp kinh khủng khó tả!

Hắc Thiên Đạo nhìn thấy đồ đằng con mắt này, không nhịn được đưa ánh mắt về phía Lý Dịch.

Điều này… dường như rất giống với bộ dạng khi phụ hoàng (Lý Dịch) khai mở hồi sinh kinh hoàng.

Lý Dịch tự nhiên cũng cảm nhận được.

Ánh mắt lộ ra vẻ suy tư, chẳng lẽ ở thời cổ đại, cũng có người đã làm chuyện tương tự với mình sao?

Ngoài ra, những cột đá này dường như có tác dụng hình thành lãnh địa, cách ly những phóng xạ hạt nhân bên ngoài.

Thiết bị kiểm soát trường lực phóng xạ hạt nhân này đơn giản là

công nghệ đen!

Ít nhất, ở giai đoạn hiện tại hắn chưa từng thấy đế quốc nào chế tạo được thứ này!

Điều tra sâu một chút, liền biết ý nghĩa mà thiết bị này đại diện lớn đến mức nào!

Lý Dịch cuối cùng cũng hiểu được, vì sao Phệ Diệt Vực Sâu của mình lại nuốt chửng sạch sẽ phóng xạ hạt nhân trong Dịch Thiên Đế Mộ.

Bởi vì Dịch Thiên Đế Mộ nằm ngay bên dưới mười hai cột đá này, phóng xạ hạt nhân bên ngoài đế mộ không thể lọt vào!

Lý Dịch nhìn tuyết đen bay đầy trời, mỉm cười nhàn nhạt nói: "Phóng xạ hạt nhân ẩn chứa trong tuyết này chắc chắn đủ lớn, sau này sẽ cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ chúng nó ăn hằng ngày!!" Hắc Thiên Đạo và A Nhĩ Thác Lỵ Nhã đều không phải người nhiều lời, đều không biết phải đáp lời thế nào, chỉ có thể gật đầu biểu thị ủng hộ.

Lý Dịch thì đặt sự chú ý lên những cột đá này: "Bên dưới những cột đá này chắc hẳn có một ngôi mộ cổ khổng lồ, hay nói đúng hơn là một thành phố được chôn vùi!" Theo suy đoán của hắn, thành phố này nằm ngay trên Dịch Thiên Đế Mộ.

U Linh Mộ Chi Dạ đã di chuyển Dịch Thiên Đế Mộ xuống bên dưới ngôi mộ cổ này.

Muốn tiến vào một ngôi mộ cổ đầy công nghệ đen như vậy, tự nhiên cần phải dùng một số thủ đoạn.

Lý Dịch lấy ra Bách Tịch Đao, vừa chuẩn bị dùng đao mở ra một con đường, dị biến đột ngột xảy ra!

U u u!!!

Tiếng tù và cổ xưa vang lên, từ đồ đằng con mắt trên cột đá, chất lỏng đen kịt chảy ra, nhỏ xuống mặt đất.

Rất nhanh, những chất lỏng đen kịt này ngưng tụ thành từng tiểu nhân nhỏ bằng ngón tay cái, đôi mắt đen kịt không ngừng chuyển động, ánh mắt tràn đầy ác ý như lưỡi dao dò xét Lý Dịch và những người khác.

"Đây là cái gì?" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã nhíu mày anh khí, ngữ khí chán ghét: "Cảm giác giống như một hỗn hợp rác rưởi, tràn đầy tà ác!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Bắt một con lại đây, cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ nhà ta nếm thử trước!" Thân thể A Nhĩ Thác Lỵ Nhã hơi cứng lại, để cô chạm vào quái vật bẩn thỉu như vậy, thật sự khiến cô có chút không thích ứng.

Nhưng, mệnh lệnh của Lý Dịch đối với cô là tuyệt đối.

A Nhĩ Thác Lỵ Nhã trực tiếp hóa thành một tàn ảnh, lao về phía tiểu nhân màu đen đó.

Vì không rõ chi tiết của tiểu nhân màu đen này, nên A Nhĩ Thác Lỵ Nhã quyết định dùng Hắc Hóa Thệ Ước Chi Kiếm chém giết một con thử xem sao.

Kiếm quang màu tím đen quét ngang qua, để lại dấu vết sâu trên mặt đất.

Một tiểu nhân màu đen trực tiếp bị chém giết, hóa thành hư vô.

Vì mục tiêu của A Nhĩ Thác Lỵ Nhã chỉ có tiểu nhân màu đen này, nên những tiểu nhân màu đen khác không bị thương.

Nhưng, tận mắt chứng kiến đồng bào của mình chết ngay lập tức, sự tuyệt vọng khi sắp sửa bước vào vết xe đổ của đồng bào, khiến ánh mắt chúng nhìn A Nhĩ Thác Lỵ Nhã tràn đầy kinh hoàng.

Phịch!

Chương 304

Một tiểu nhân màu đen trực tiếp quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu, dường như đang cầu xin lòng thương xót.

Trong lòng bàn tay Lý Dịch, Nam Cương Thạch không ngừng xoay chuyển, phát ra tiếng kêu thanh thúy dễ nghe.

Những tiểu nhân màu đen này dường như hơi yếu.

Tuy nhiên, dùng chúng làm thức ăn cho trùng tộc thì chắc không thành vấn đề.

Dù sao, tốc độ sinh sản của trùng tộc quá nhanh, Cửu Đầu Xà Bách và Nhân Diện Thử đang phải đối mặt với áp lực khá lớn.

Hy vọng những tiểu nhân màu đen này có thể mang lại cho hắn một số bất ngờ.

Lý Dịch nhìn những cột đá không ngừng tuôn ra tiểu nhân màu đen, trong lòng có chút chờ mong.

Dưới sự điều khiển của Lý Dịch, từng đàn Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đỏ sẫm đang điên cuồng lao tới.

Triều trùng đỏ sẫm phủ kín trời đất, bao trùm mười hai cột đá, điên cuồng gặm nhấm những tiểu nhân màu đen.

Thể hình của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ lớn hơn tiểu nhân màu đen mấy lần, bất kể về số lượng hay chất lượng đều chiếm ưu thế tuyệt đối.

Những tiểu nhân màu đen đau đớn kêu la, hai tay quơ loạn xạ, muốn chống cự lại những Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ này.

Nhưng, kết quả đã quá rõ ràng!

Những tiểu nhân màu đen bị đàn Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ nuốt chửng trực tiếp.

Những tiểu nhân màu đen vừa từ cột đá rơi xuống, còn chưa kịp hoàn toàn thành hình đã bị Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ ăn sạch sành sanh.

Cảnh tượng tranh giành thức ăn điên cuồng đó, khiến Lý Dịch hơi nhíu mày.

Lý Dịch thở dài: "Ai!

Đáng thương quá!

Từ khi theo ta, chưa bao giờ được ăn no." Lời Lý Dịch vừa dứt, lại thấy trong cột đá xám trắng lóe lên một tia u quang.

"Cẩn thận!" Hắc Thiên Đạo hung hăng chém ra một đạo đao mang về phía tia u quang đó, hào quang rực rỡ lấp lánh, mang theo thiên uy hùng hồn không thể nhìn thẳng!

Rắc!

Tia u quang bị đánh rơi.

Lý Dịch nhàn nhạt liếc nhìn.

Đó là một phù văn tàn phá.

Được làm bằng Bí Ngân, hơi giống với văn tự Tây Vực thời Tây Kinh Hoàng Triều.

Tuy nhiên Lý Dịch không hiểu rõ lắm về văn tự Tây Vực, cũng không nhận ra văn tự này có ý nghĩa gì.

Những cột đá khác cũng lần lượt bắn ra phù văn Bí Ngân, tất cả đều bị Hắc Thiên Đạo chặn lại.

Uy lực của những phù văn Bí Ngân này rất lớn, nếu người bình thường tiến vào, e rằng sẽ bị xóa sổ ngay lập tức.

Đương nhiên, người bình thường cũng không thể cản được những tiểu nhân màu đen kia.

A Nhĩ Thác Lỵ Nhã ghép mười hai phù văn này lại với nhau, phát hiện đây là một phù văn hoàn chỉnh.

Phù văn này dị thường vặn vẹo xấu xí, lại tràn đầy mâu thuẫn, giống như một khuôn mặt khóc lóc lộ ra nụ cười giả tạo, hoàn toàn đi ngược lại thẩm mỹ của loài người.

Lý Dịch chau mày: "Chủ nhân ngôi mộ cổ này có gu thẩm mỹ hơi tệ, vậy mà lại dùng thứ này để làm người ta ghê tởm!" Tuy nhiên, điều này càng khơi dậy sự tò mò của Lý Dịch.

Bởi vì mười hai cột đá và phù văn này, đều thể hiện sức mạnh công nghệ vượt trội so với thời đại này.

Khiến Lý Dịch không khỏi muốn biết chủ nhân ngôi mộ cổ này ban đầu làm thế nào mà có được công nghệ đen mạnh mẽ như vậy.

Và làm thế nào mà thất bại mà chết, chỉ có thể chôn vùi trong sa mạc vô tận.

Lý Dịch sờ sờ cằm, nhìn vị trí phân bố của cột đá suy tư một lát.

Đột nhiên, mắt Lý Dịch sáng lên, hơi điều chỉnh Bách Tịch Đao trong tay, giọng trầm thấp: "Nếu ta không lầm, mười hai cột đá này được bố trí theo vị trí của Thiên Không Thập Nhị Thứ!" "Thiên Không Thập Nhị Thứ?" Hắc Thiên Đạo im lặng nghiền ngẫm từ này.

Cô là Thiên Đạo mới sinh, đối với nhân quả luân hồi quá khứ hiểu không thấu triệt, như nhìn hoa trong sương mù.

Tuy nhiên, Thiên Không Thập Nhị Thứ cô dường như có chút ấn tượng.

Chỉ là, ấn tượng này rất mơ hồ, dường như đến từ tương lai xa

xôi.

Khao khát tri thức về điều chưa biết này, khiến Hắc Thiên Đạo không nhịn được mở miệng hỏi: "Phụ hoàng, ngài có thể giải thích cho con Thiên Không Thập Nhị Thứ là gì không?" Ánh mắt Lý Dịch đạm mạc, ngữ khí ôn hòa vài phần: "Thiên Không Thập Nhị Thứ, thực tế đại biểu cho mười hai vị Thái Tuế Thần Chủ!" "Tức là Khốn Đôn, Xích Phấn Nhược, Nhiếp Đề Cách, Đan Át, Chấp Từ, Đại Hoang Lạc, Đôn Tang, Hiệp Hiệp, Thôn Than, Tác Ngạc, Yêm Mậu, Đại Uyên Hiến!" "Ghi chép sớm nhất về mười hai vị Thái Tuế Thần Chủ này đến từ các ngôi mộ thời Chiến Quốc." "Trong ngôi mộ thời Chiến Quốc được khai quật ở vùng Ba Thục, người ta đã tìm thấy một cây qua đồng, trên đó có phù điêu hai vị thần nhân, đầu cắm lông chim, tai đeo hai con rắn, thắt lưng quấn hai con rắn, tay cầm rồng, nghê, chân đạp nhật nguyệt, dưới háng có một con rồng." "Và trên cây qua đồng này có bốn chữ, chính là Thái Tuế Thần Chủ!" "Theo ghi chép cổ, Thiên Không Thập Nhị Thứ chia vũ trụ thiên không thành mười hai vực, mỗi vực cai trị một thần vực, đồng thời cũng chia thời gian thành mười hai thời thần." Hắc Thiên Đạo: "Thái Tuế Thần Chủ rất lợi hại sao?" Lý Dịch ngữ khí tùy ý: "Không rõ, có lẽ là do người xưa hư cấu ra, cũng có thể là tồn tại nắm giữ sức mạnh khó hiểu đối với loài người, nên mới bị thần hóa." Hắc Thiên Đạo còn định hỏi gì nữa, Lý Dịch thản nhiên nói: "A Nhĩ Thác Lỵ Nhã, đặt các phù văn trở lại các cột đá theo thứ tự ta nói!" "Khối đầu tiên đặt vào cột thứ tư!"… Lý Dịch nói rất nhanh, còn thân hình A Nhĩ Thác Lỵ Nhã cũng nhanh không kém.

Chỉ trong vài giây, mười hai cột đá đã được khảm lại phù văn.

Hắc Thiên Đạo nhìn mà mù mịt, hoàn toàn không biết Lý Dịch dựa theo quy luật nào để điền vào.

Mặt đất đột nhiên rung chuyển, sau đó, mười hai cột đá chậm rãi

chìm xuống.

Bởi vì nơi này là sa mạc, cột đá chìm xuống, thêm vào đó bên dưới có cơ quan mộ dạng cát lún, khiến ba người Lý Dịch trực tiếp rơi thẳng xuống!

A Nhĩ Thác Lỵ Nhã và Hắc Thiên Đạo muốn dựa vào sức mạnh của mình để bay ra, nhưng một cỗ sức mạnh cường đại đến mức khó có thể chống cự trực tiếp kéo họ xuống!

Bóng tối như thủy triều, trong nháy mắt bao trùm tầm nhìn của họ.

Cát lún cuốn theo họ điên cuồng lao xuống lòng đất, A Nhĩ Thác Lỵ Nhã muốn mở kiếm vực, để ngăn chặn sự xâm nhập của cát lún.

Nhưng, cô phát hiện thực lực của mình lại đang giảm nhanh chóng!

Mất đi sức mạnh, A Nhĩ Thác Lỵ Nhã trong trạng thái thiếu dưỡng khí, rất nhanh đã ngất đi.

Đến khi tỉnh lại, cô phát hiện xung quanh đang cháy những ngọn lửa xanh đen lạnh lẽo.

Ngọn lửa vặn vẹo điên cuồng nhảy múa, như đang khiêu vũ một khúc ai ca chia lìa thế gian.

Lờ mờ giữa đó, có thể nhìn thấy một bóng người cao gầy.

Đó là Kỳ Lân Huyết Hỏa!

Đó là Tôn Chủ!

Nhìn thấy Lý Dịch, tâm A Nhĩ Thác Lỵ Nhã hơi an định, mở miệng nhắc nhở: “Tôn chủ, ở đây có thứ có thể áp chế sức mạnh của tôi.” Lý Dịch gật đầu: “Bên trong ngôi mộ cổ này quả thực có hiệu quả áp chế, hơi giống với quy tắc Mạt Pháp.” “Bây giờ cô cảm thấy thế nào?” A Nhĩ Thác Lỵ Nhã yếu ớt thở hắt ra, trên khuôn mặt tuyệt mỹ

hiện lên vẻ tái nhợt đau lòng: "Không được tốt lắm, hiệu quả áp chế ở đây quá mạnh!" Lý Dịch đối với điều này lại không cảm thấy nhiều, chỉ là có thể cảm nhận được hiệu quả áp chế đó.

Lý Dịch: "Cô cứ nghỉ ngơi ở đây, lát nữa bầy Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ sẽ đến đón cô về Dịch Thiên Đế Mộ." Cát lún sụp đổ, Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ cũng bị cuốn vào trong.

Tuy nhiên, Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ dường như không bị áp chế quá mạnh.

Còn thông qua thông tin giữa các chủng tộc, liên hệ được với quần thể chủ tộc trong Dịch Thiên Đế Mộ.

Với hiệu suất vận chuyển của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ, chắc không cần lâu nữa là có thể đả thông nơi này.

A Nhĩ Thác Lỵ Nhã cúi đầu, cụp mắt, ngoan ngoãn "Ừm" một tiếng.

Lý Dịch quan sát xung quanh, mượn ánh sáng của Kỳ Lân Huyết Hỏa, một phần diện mạo của ngôi mộ cổ này hiện ra trước mặt Lý Dịch.

Từ bề mặt mà nói, đây là ngôi mộ cổ được xây dựng bằng cách lợi dụng một hang động dưới lòng đất.

Những cột thạch nhũ treo ngược nhọn hoắt như thương, mang lại một cảm giác căng thẳng khó tả.

Hơn nữa, địa hình bên trong hang động này phức tạp chằng chịt, nếu lạc đường, e rằng cả đời sẽ bị mắc kẹt ở đây.

Tuy nhiên có Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ ở đó, mê cung phức tạp như vậy cũng không thể giam cầm Lý Dịch.

Chỉ là, Lý Dịch không thấy bóng dáng Hắc Thiên Đạo.

Theo lý mà nói, ba người họ cùng nhau đi vào, hẳn là phải ở cùng một chỗ mới phải.

Nhưng trên đường hắn đi xuống, liền phát hiện Hắc Thiên Đạo đã biến mất, hiển nhiên là có biến cố gì đó xảy ra.

Lý Dịch khẽ nhắm hai mắt, cẩn thận quan sát hang động khổng lồ và trống trải này.

Những thạch nhũ trong hang động này đan xen chằng chịt, như răng của một loại quái vật khổng lồ nào đó.

Chương 305

Không khí lạnh lẽo thấu xương không ngừng lưu chuyển, giống như một vật thể khổng lồ này đang hô hấp, bóng tối theo sự lưu chuyển của không khí không ngừng lay động, lờ mờ, như quần ma loạn vũ.

Những lời thì thầm bị bóp méo, áp bức điên cuồng vang vọng bên tai Lý Dịch, cố gắng khơi gợi nỗi sợ hãi sâu thẳm trong lòng Lý Dịch.

Cảm giác áp bách cực lớn ập đến, khiến Lý Dịch trong lòng ẩn ẩn có chút hưng phấn.

Đó là phản ứng bản năng mà cơ thể này sản sinh khi cảm nhận được nguy hiểm.

Ngay cả một đế vương cũng có một trái tim muốn khiêu vũ trên đầu lưỡi dao.

Du ly trên sinh tử, đao kiếm loạn vũ!

Bách Tịch Đao sáng lên một tia hào quang vàng rực rỡ chói mắt, phật quang phổ chiếu, bóng tối đều tan biến!

Xì xì xì… Tiếng vang chói tai tương tự như thiết bị hỏng hóc, lại như móng tay cào vào kính, vang vọng trong hang động này.

Một cặp móng vuốt lạnh lẽo độc ác từ trong ánh sáng đột kích tới, nhằm vào gáy Lý Dịch.

Trực giác của Lý Dịch nhạy bén đến nhường nào?

Hắn đột nhiên quay người, cổ tay khẽ rung, Bách Tịch Đao chém ra một đường cong cực kỳ quỷ dị, cứng rắn cắt đứt móng vuốt này!

“A a a!!!” Chủ nhân của móng vuốt kêu thảm thiết chói tai, hàng

trăm đôi huyết đồng quỷ dị mở ra, chết chóc nhìn chằm chằm Lý Dịch, trong đó tràn đầy sự thù hận cuồng bạo.

"Tê tê tê!!!" Lý Dịch cuối cùng cũng nhìn rõ quái vật trước mắt này.

Đây là một sinh vật sống mà Lý Dịch chưa từng thấy qua.

Phần đầu nhìn hơi giống thằn lằn Komodo khổng lồ, chỉ là duy trì tư thế đứng thẳng đi lại.

Hai cái móng vuốt phía trước đã bị Lý Dịch chặt đứt một cái, từ từ chảy ra máu tươi đỏ rực, cái còn lại bị nó thu lại vào lòng, dường như sợ Lý Dịch chặt đứt nó.

Trên làn da xám nhăn nheo mọc đầy những huyết đồng chi chít, khiến người ta rợn tóc gáy.

Lý Dịch không nhịn được nhíu mày, tiểu quái vật này lớn lên thật sự quá ghê tởm.

Đừng nói là dục vọng muốn ăn thịt, ngay cả dục vọng muốn giết nó Lý Dịch cũng không có!

Thậm chí, Lý Dịch còn ghét máu của nó làm bẩn Bách Tịch Đao.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lý Dịch đã muốn vứt Bách Tịch Đao đi.

Bách Tịch Đao dường như cảm nhận được sự ghét bỏ của Lý Dịch, phát ra một tiếng ai oán, tỏ vẻ có chút tủi thân.

Lý Dịch quay người, quay lưng lại với thứ ghê tởm này.

Lạnh lùng nói: "Nuốt nó đi, không sót một giọt nào!" "Đừng để nó tiếp tục làm bẩn mắt trẫm!" Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ nhận được mệnh lệnh của Lý Dịch, như thủy triều lửa ập đến, tấn mãnh bá đạo!

Con quái vật không rõ tên tuổi đó muốn dựa vào đôi chân sau cường tráng để bỏ chạy, nhưng vết thương trên móng vuốt phía trước

bị Bách Tịch Đao chém ra không ngừng biến chứng, như tế bào ung thư tùy tiện khuếch tán.

Chỉ trong vài giây, tứ chi của nó bắt đầu hóa mủ, chảy ra dịch mủ vàng trắng!

Động tác bỏ chạy của con quái vật đột nhiên ngừng lại, bị Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ bao phủ, chỉ có thể bất lực phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Từng con mắt đầy sợi máu không ngừng run rẩy, đồng thời đưa ánh mắt ác ý về phía Lý Dịch.

Ánh mắt đó như có thực chất, sắc bén như dao.

Khiến Lý Dịch cảm thấy một chút khó chịu.

Vừa nghĩ đến bị loại quái vật xấu xí vặn vẹo này nhìn chằm chằm, hắn liền cảm thấy từng trận buồn nôn!

"Rốt cuộc là loại rác rưởi nào mới tạo ra thứ cặn bã ghê tởm này?" Lý Dịch trong lòng thầm nghĩ, "Đừng để ta biết là ai!

Nếu không, ta nhất định sẽ ném ngươi vào hang ổ của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ, ngày đêm hưởng thụ nỗi đau bị vạn kiến gặm nhấm!" Chậc chậc chậc!!!

Tiếng gặm nhấm của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ không ngừng truyền đến, khiến Lý Dịch hơi cảm thấy một chút thống khoái.

Rất nhanh nuốt chửng con quái vật này sạch sẽ, rồi lùi lại cảnh giới xung quanh, đề phòng có quái vật tấn công lén Lý Dịch.

Lý Dịch đưa ánh mắt về phía A Nhĩ Thác Lỵ Nhã.

Sắc mặt cô rất khó coi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ phủ đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên đang chịu đựng nỗi đau cực lớn.

Lý Dịch tuy cảm nhận được lực áp chế, nhưng lực áp chế này rất

yếu, lẽ ra không nên gây ra ảnh hưởng lớn như vậy đối với A Nhĩ Thác Lỵ Nhã.

Hay là, lực áp chế này là chuyên môn nhắm vào những tồn tại không thuộc về thế giới này?

Lý Dịch cúi người, đưa ngón trỏ thon dài mạnh mẽ, nhẹ nhàng chạm vào vầng trán mịn màng của A Nhĩ Thác Lỵ Nhã.

Lý Tưởng Hương xa xôi.

Không!

Hoặc có thể nói là Chủ nhân của Kinh khủng và Quỷ dị chậm rãi bay ra khỏi đầu ngón tay Lý Dịch, từng chút một thẩm thấu vào giữa trán A Nhĩ Thác Lỵ Nhã, in sâu một phù văn đen kịt huyền ảo lên trán cô!

"Ừm…" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã khẽ rên một tiếng, một cỗ sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng nổi đang dũng mãnh tràn vào cơ thể cô, nhanh chóng cải biến cấu tạo thân thể cô!

Trong tầm mắt Lý Dịch, thân thể A Nhĩ Thác Lỵ Nhã đang ở trong một trạng thái kỳ diệu khó tả.

Cô đang trở nên mạnh hơn!

Bản chất đang dần nghiêng về phía quỷ dị!

Quá trình này không kéo dài bao lâu, một đôi mắt đẹp màu tím đen từ từ mở ra, chói lọi như thủy tinh tím!

Một cỗ khí tức cường thịnh bốc lên, mạnh mẽ đẩy cảnh giới của A Nhĩ Thác Lỵ Nhã lên hậu kỳ Đằng Vân Cảnh!

A Nhĩ Thác Lỵ Nhã mắt tràn ngập kinh hỉ, cô có thể cảm nhận được, Lý Tưởng Hương xa xôi đã phát sinh chất biến khó tả, kéo theo cô cũng thăng cấp theo.

Và tất cả những điều này đều bắt nguồn từ Lý Dịch.

"Tạ Tôn Chủ ban thưởng!" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã quỳ một gối, cung kính mà khiêm tốn.

Đôi mắt đẹp như thủy tinh tím tràn đầy sự sùng bái đối với Lý Dịch.

Lý Dịch mỉm cười ôn hòa: "Chuyện nhỏ thôi, chỉ cần cô không sao là tốt rồi." A Nhĩ Thác Lỵ Nhã trong lòng cảm động.

Giá trị của bảo vật này cô còn rõ hơn ai hết, nhưng Tôn Chủ lại nguyện ý ban cho cô, xem ra mình trong lòng Tôn Chủ vẫn có địa vị!

Lý Dịch nhìn về phía bóng tối phía trước, u u nói: "Mở đường phía sau ra, để đại quân trùng tộc của trẫm tiến vào ngôi mộ cổ này!" "Trẫm muốn triệt để san bằng nơi đây!" "Vâng!" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã rút Ám Miện Thệ Ước Chi Kiếm ra.

Thanh kiếm này vì Chủ nhân của Kinh khủng và Quỷ dị mà phát sinh biến hóa không thể tưởng tượng nổi, vừa xuất hiện đã phóng thích ra cảm giác áp bách đáng sợ!

Khẽ chém một nhát, một luồng kiếm mang u ám chí uyên lướt qua.

Với khí thế như chẻ tre, nó cắt mở tầng đất!

Nhát kiếm này hoàn toàn mở ra con đường thông đến Dịch Thiên Đế Mộ.

Đại quân trùng tộc sẽ không hề trở ngại tràn vào, quét sạch mọi chướng ngại trước mắt Lý Dịch.

Lý Dịch từ khi trở thành Thi Vương, liền chưa từng dốc toàn lực ra tay.

Dù sao cũng là một vị vương, khí thế tự nhiên là phải có.

Tuy nhiên, đại quân trùng tộc vẫn cần một chút thời gian mới có

thể đến.

Lý Dịch quyết định dẫn theo A Nhĩ Thác Lỵ Nhã và Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đi trước một bước.

Con đường phía trước càng ngày càng hẹp, luồng không khí âm hàn lưu động càng ngày càng nhanh, gió mạnh thổi tung mái tóc đen dài của Lý Dịch, khiến vị Thi Vương uy nghiêm khoanh tay đứng đó càng thêm tà khí bá đạo.

Đi khoảng một khắc hương, Lý Dịch phát hiện phía trước xuất hiện mấy cái bình gốm.

Những cái bình này là bình gốm, hoa văn trên đó là đồ đằng con mắt giống hệt trên cột đá, cùng với mấy chữ vặn vẹo kỳ dị.

Phật quang màu vàng chiếu rọi, khiến đồ đằng con mắt màu đen đó trở nên cực kỳ quỷ bí.

Khiến Lý Dịch không nhịn được nhíu mày.

Chương 306

Mỗi lần Lý Dịch nhìn thấy đồ đằng con mắt này, luôn có một cảm giác sai lệch.

Dường như trong quá khứ xa xôi, có người đang làm những việc tương tự với mình.

Mặc dù lịch sử vốn là một vở kịch chẳng có gì mới lạ, mỗi lần luân hồi chỉ là thay người diễn.

Nhưng, cảm giác tương tự này thực sự quá mạnh mẽ, khiến Lý Dịch khó có thể đứng ngoài cuộc.

Lý Dịch lắc lắc đầu, mạnh mẽ áp chế ý nghĩ này, đặt sự chú ý lên ba chữ Tây Vực vặn vẹo đó.

Khi Lý Dịch nhìn rõ mấy chữ Tây Vực này, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Ba chữ này hắn từng thấy ở kiếp trước!

Hoặc có thể nói, là trong phim ảnh.

Đây là văn tự của Tinh Tuyệt Cổ Quốc!

Cũng được gọi là Quỷ Động Văn!

Trong lịch sử tuy đúng là tồn tại Tinh Tuyệt Cổ Quốc, nhưng theo lý mà nói, nó hẳn là không liên quan gì đến Thiên Chi Ngân chỉ mở ra khi hồi sinh kinh hoàng mới được kích hoạt.

Huống hồ, Thiên Chi Ngân khai mở cần phải đốt Phù Tang Thần Mộc.

Loại cây này đã tuyệt tích.

Ngay cả bản thân hắn, cũng là thông qua hoàn thành nhiệm vụ hệ

thống mới có được.

Đối phương lại từ đâu mà có được?

Lý Dịch nhặt một cái bình gốm lên cẩn thận xoa xoa.

Cái bình gốm cổ này cao khoảng 30 cm, miệng rộng và mở, đường kính khoảng 9 cm, chỗ dày nhất có đường kính hơn 18 cm, đáy nhọn và hình chóp.

Từ vẻ ngoài mà nói, toàn thân màu trắng hơi ửng hồng nhạt, cảm giác cầm bình gốm thô ráp, cho thấy chất lượng cốt gốm rất kém.

Hiển nhiên, đây là bình gốm từ trước thời Hán.

Bởi vì thời kỳ đầu đất sét chưa được nghiền nát, rửa sạch cũng không kỹ, nhiệt độ nung chỉ khoảng 800 độ C, nên đất sét tạp chất nhiều, xốp, tỷ lệ hút nước cao, cường độ kém.

Bình gốm thời Hán, hoặc có thể nói là trước Đông Kinh, nhưng văn tự trên đó lại là văn tự độc đáo của Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Điều này đã nói lên một vấn đề rất lớn.

Văn tự của Tinh Tuyệt Cổ Quốc còn được gọi là Quỷ Động Văn, tên học thuật là Khư Lư Văn.

Lý Dịch không hiểu sâu về loại văn tự này, cũng không thể giải mã được ý nghĩa của Quỷ Động Văn trên bình gốm.

Chỉ có thể thu thập một phần những bình gốm này vào không gian hệ thống, đợi sau khi ra ngoài, tìm chuyên gia khảo cổ để nghiên cứu.

Tuy nhiên, trên thế giới này, nghiên cứu về Quỷ Động Văn cũng cực kỳ ít.

Mình hẳn là người đầu tiên tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Quốc, nếu thật sự muốn nghiên cứu, e rằng cũng không có ai có thể giúp mình.

Xung quanh những bình gốm này, mặt đất phủ đầy bột trắng.

Lý Dịch khẽ dùng ngón tay quệt một cái, phát hiện những bột trắng này là cốt phấn!

Đây là cốt phấn của sinh vật gì?

Lại bị nghiền nát mịn đến vậy!

Tác dụng của nó là gì?

Khi nghi vấn này vừa nảy ra trong lòng Lý Dịch, A Nhĩ Thác Lỵ Nhã thấp giọng nói: "Tôn chủ, có thứ gì đó đang đến gần!" "Ừm." Lý Dịch nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Dịch nghiêng mắt, nhìn về phía không xa, sau cột thạch nhũ treo ngược như thương.

Ở đó ẩn giấu từng đôi mắt, đang tràn đầy ác ý lén lút nhìn trộm mình.

Hắn sớm đã cảm nhận được, chỉ là chưa ra tay đối phó những thứ này mà thôi.

Dù sao, hắn hiện tại còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Nhưng hắn không ngờ tới là, những quái vật ẩn mình trong bóng tối này lại dám ra tay trước với mình.

Chí chí chí!!!

Trong tiếng kêu chói tai, mặt đất đột nhiên rung chuyển.

Những cột thạch nhũ trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống, như những ngọn thương từ trời bắn về phía Lý Dịch và A Nhĩ Thác Lỵ Nhã.

A Nhĩ Thác Lỵ Nhã vung kiếm, kiếm mang sắc bén rực rỡ xé toạc không khí, chém đứt những cột thạch nhũ một cách mượt mà.

Trong phạm vi của Hắc Hóa Thệ Ước Chi Kiếm, tất cả đều hóa thành bụi phấn.

Đó là từng con thằn lằn người đứng bằng hai chân, toàn thân mọc đầy huyết đồng dữ tợn, giống hệt con quái vật đã tấn công Lý Dịch trước đó.

Cũng ghê tởm như vậy, khiến người ta buồn nôn.

Lý Dịch bực bội nói: "Nuốt hết những thứ ghê tởm này đi!" Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ nghe thấy mệnh lệnh của Lý Dịch, hoàn toàn rơi vào điên cuồng.

Triều trùng huyết hồng hùng dũng, nuốt chửng những thằn lằn người này.

Mặc dù những thằn lằn người này da dày thịt béo, nhưng những con mắt chi chít khắp thân thể rõ ràng là điểm yếu.

Rất nhanh bị Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ đột phá, độc Âm Hỏa xâm nhập vào cơ thể, nỗi đau dữ dội ập đến, khiến những thằn lằn người này không ngừng lăn lộn, đau đớn kêu la.

Lý Dịch không quá để tâm đến những thằn lằn người này, tiếp tục chuyên chú quan sát Quỷ Động Văn và những bình gốm này.

Có lẽ là cực hạn đau đớn, khiến những thằn lằn người này không còn giữ lại, trong miệng gầm gừ những từ ngữ quái dị.

Đó là một loại ngôn ngữ.

Lý Dịch nhíu mày.

Chẳng lẽ những thằn lằn người này biết Quỷ Động Văn?

"Bắt một con thằn lằn người lại đây!" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã gật đầu, cánh tay mềm mại trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng vươn ra, với thế tấn công nhanh như chớp trực tiếp nắm lấy cổ một con thằn lằn

người, nhấc nó đến trước mặt Lý Dịch.

Thằn lằn người muốn phản kháng, bị A Nhĩ Thác Lỵ Nhã chặt đứt thành gậy.

Máu lục lam thảm thiết chảy ra từ tứ chi bị đứt rời, trông rất ghê tởm.

"Ngươi có biết nói tiếng người không?" Lý Dịch nhàn nhạt hỏi một câu.

"&@@&##¿¡……" Thằn lằn người đầy mắt độc ác nhìn Lý Dịch, trong miệng lảm nhảm.

Lý Dịch biết những từ ngữ này tuyệt đối không phải từ gì tốt đẹp.

Lạnh lùng nói: "Móc hết mắt của nó ra!" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã khẽ run lên.

Con thằn lằn người này khắp thân đều là mắt, móc từng cái một, không biết phải đợi bao lâu mới móc xong?

Hơn nữa, điều này cũng quá ghê tởm rồi chứ?

Không chỉ Lý Dịch cảm thấy con thằn lằn người này ghê tởm, ngay cả A Nhĩ Thác Lỵ Nhã cũng vậy.

Tuy nhiên, mệnh lệnh của Lý Dịch đối với A Nhĩ Thác Lỵ Nhã là tuyệt đối.

Bất cứ là mệnh lệnh gì của Lý Dịch, cô đều sẽ vô điều kiện chấp hành.

A Nhĩ Thác Lỵ Nhã đưa ngón tay ra, nhanh chóng móc ra một con mắt đỏ tươi như ngọc bích.

Điều khiến cô kinh ngạc là, con mắt này chạm vào rất ấm áp mềm mại, giống như một khối ngọc ấm.

Lý Dịch nghe thấy lời của A Nhĩ Thác Lỵ Nhã xong, cũng nhặt một con mắt lên cẩn thận quan sát.

Phát hiện con mắt này thật sự là ngọc, phẩm chất cực tốt, giá trị không hề nhỏ!

Chương 307

Lý Dịch trong lòng phát lạnh.

Con thằn lằn người này sẽ không phải là do một số tồn tại cổ đại bồi dưỡng ra, chuyên dùng để sản ngọc đó chứ?

"Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, lam điền nhật noãn ngọc sinh yên." Giao nhân có lệ, có thể thành trân châu.

Con mắt của thằn lằn người móc ra biến thành mỹ ngọc, dường như cũng không quá khó để người ta chấp nhận.

Hơn nữa những thằn lằn người này chiến lực cũng không tệ, dùng làm vật canh giữ cổng mộ cổ cũng là một lựa chọn không tồi.

Lý Dịch đối với tiền bạc không cảm thấy hứng thú, nhưng đối với việc kiếm tiền, vẫn có chút hứng thú.

Kinh tế và văn hóa, vẫn luôn là một trong những yếu tố then chốt để Lý Dịch xây dựng cương thi đế quốc!

Chỉ cần nhân loại sống tốt hơn dưới sự thống trị của mình, ai còn sẽ phản bội mình?

Nô dịch, tẩy não, kiểm soát kép từ thể xác và tinh thần, nhân loại sẽ hoàn toàn bị mình thuần hóa!

Vì vậy, Lý Dịch trực tiếp lấy ra Quỷ Tỳ sinh sản, triệu hồi ra hàng nghìn Âm Binh.

Trong chốc lát, cả hang động trở nên càng thêm âm hàn.

Gió âm lạnh thấu xương cuồng vũ, phía sau Lý Dịch hình thành từng đạo quỷ ảnh dày đặc thê lương mà u ám!

Khí tức quỷ dị đáng sợ xé toạc không khí, phát ra tiếng kêu chói

tai, khiến ánh mắt của những thằn lằn người kinh hãi, liên tục mềm nhũn trên mặt đất, hoàn toàn từ bỏ chống cự.

Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ điên cuồng gặm nhấm những thằn lằn người, cắn từng con mắt như ngọc huyết xuống, chất thành đống dưới chân Lý Dịch như dây chuyền sản xuất.

Chẳng mấy chốc, một ngọn núi nhỏ ngọc huyết châu đã chất đống dưới chân Lý Dịch.

Lý Dịch khẽ nhếch khóe môi mỏng như lưỡi dao, mỉm cười quỷ dị: "Những con thằn lằn người này thực ra cũng khá đáng yêu, xấu lạ xấu lùng." Lý Dịch nghiêng đầu nhìn A Nhĩ Thác Lỵ Nhã, dùng ngữ khí dò hỏi nói: "Hay là cô nuôi thử mấy con xem sao?" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã thật sự không nhìn ra điểm đáng yêu của sinh vật xấu xí này, trong lòng trừ ghê tởm vẫn là ghê tởm.

Nhưng, đã là Lý Dịch muốn nuôi, cô tự nhiên biểu thị ủng hộ: "Cũng đáng yêu thật, Tôn Chủ có ánh mắt thật tinh tường!" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã bổ sung một câu: "Để Hắc Thiên Đạo nuôi đi, cô ấy chắc chắn thích!" "Thật sao?" "Vâng!" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã gật đầu mạnh: "Cô ấy thích nhất mấy sinh vật kỳ hình quái trạng này." "Có lẽ gu thẩm mỹ của cô ấy hơi dị thường." Lý Dịch không đào sâu quá nhiều, ra lệnh Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ áp chế những thằn lằn người đã sợ hãi mất đi khả năng phản kháng, đợi sau khi khám phá xong di tích cổ mộ Tinh Tuyệt Cổ Thành này, liền mang về Dịch Thiên Đế Mộ nuôi dưỡng.

Nếu có thể tìm được chìa khóa sinh sản nhanh chóng của thằn lằn người, nói không chừng có thể giải quyết được khủng hoảng lương thực của trùng tộc.

Còn những tiểu nhân màu đen kia, nguyên lý chế tạo của chúng Lý Dịch cũng chưa hiểu rõ.

Nhưng đã liên quan đến Thái Tuế Thần Chủ, nói không chừng sẽ liên quan đến pháp tắc thời gian.

Ngay lúc này, phía sau Lý Dịch truyền đến tiếng xì xào xào xạc.

Đó là tiếng Thi Yêu Hổ Phong và Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng, Kê Quan Xà cùng các tộc quần khác đi theo đến.

Lý Dịch rất coi trọng ngôi mộ cổ này, liền kéo gần như tất cả cường giả trong Dịch Thiên Đế Mộ vào.

Dù sao Côn Luân vì nguyên nhân của Chúc Long, đã biến thành cấm địa sinh mệnh, trong thời gian ngắn là không thể có sinh vật sống tiến vào.

Trừ khi tất cả các cột đá đều có trường lực phòng ngự phóng xạ hạt nhân, hoặc giống như Lý Dịch, có thân thể cường đại chống lại sự phá hoại của phóng xạ hạt nhân.

Những tồn tại thỏa mãn hai điều kiện này, ít đến đáng thương.

Ít nhất với công nghệ hiện có của nhân loại không thể làm được điều này.

Dù sao phóng xạ hạt nhân bao trùm Côn Luân khác với phóng xạ hạt nhân thông thường, đó là phóng xạ hạt nhân đặc biệt đã bị Chúc Long Chi Tức xâm thực qua!

Trương Vô Nhiễm, Anh Vũ Đao Vũ và Minh Hổ La Sát cũng đi theo đến.

Trong chốc lát, ngôi mộ cổ đã tịch mịch hàng nghìn năm này bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Khi Lý Dịch nhìn thấy sắc mặt Anh Vũ Đao Vũ trở nên cực kỳ tệ, liền nhíu mày.

Nơi này quả nhiên có sức mạnh áp chế những kẻ đến từ dị giới!

Anh Vũ Đao Vũ và A Nhĩ Thác Lỵ Nhã đều là hệ thống triệu hoán từ thế giới khác đến, không thuộc về thế giới này, nên mới bị áp chế.

Cảnh giới sụt giảm, sức mạnh suy yếu, trong thời gian ngắn liền trở nên yếu hơn người bình thường.

Tuy nhiên, linh hồn của mình cũng đến từ thế giới khác, vì sao lại không bị suy yếu?

Chẳng lẽ nói, là vì sức mạnh linh hồn của mình quá cường đại, vượt quá giới hạn của sức mạnh áp chế những kẻ đến từ dị giới này?

Trương Vô Nhiễm đỡ thân thể ngày càng hư ảo của Anh Vũ Đao Vũ, giọng có chút lo lắng: "Bệ hạ, cô ấy dường như sắp không ổn rồi!" Lý Dịch ra lệnh cho A Nhĩ Thác Lỵ Nhã: "Truyền sức mạnh của Chủ nhân của Kinh khủng và Quỷ dị vào cơ thể Anh Vũ Đao Vũ!" "Vâng!" A Nhĩ Thác Lỵ Nhã cung kính gật đầu, từ giữa trán trắng nõn mịn màng của cô, một tia hắc quang u ám sâu thẳm lóe lên, phù văn huyền ảo khảm vào đó bay ra, phóng thích ra sức mạnh cường thịnh!

Hắc quang bao phủ Anh Vũ Đao Vũ, sức mạnh tín ngưỡng to lớn đang từng chút một cải tạo thân thể Anh Vũ Đao Vũ, đồng hóa cô, triệt để hòa nhập vào quy tắc của thế giới này!

Rất nhanh, thân thể mềm mại của Anh Vũ Đao Vũ liền không còn nhạt đi, mà trở nên càng thêm ngưng thực cường đại!

Lý Dịch sờ sờ cằm, quả nhiên, sức mạnh tín ngưỡng do người của thế giới này cung cấp có rất nhiều tác dụng.

Không chỉ có thể tăng cường thực lực, còn có thể hóa giải phản ứng bài xích dị giới!

Hơn nữa, sự suy yếu của Anh Vũ Đao Vũ, cũng khiến Lý Dịch xác định được một sự thật.

Ngôi mộ cổ này rất có thể là thủ đoạn mà đại tế tư, hoặc lãnh đạo

của Tinh Tuyệt Cổ Quốc dùng để đối kháng những kẻ đến từ dị giới.

Hoặc có lẽ, hàng nghìn năm trước, Tinh Tuyệt Cổ Quốc đã có được công nghệ đen của nền văn minh không rõ, và nắm giữ phương pháp thao tác công nghệ đen này, dùng nó vào việc đối kháng những kẻ đến từ dị giới.

Ngay lúc này, Trương Vô Nhiễm đột nhiên chỉ vào bình gốm kinh hô: "Đây là Khư Lư Văn chỉ có ở di chỉ Ni Nhã!" Lý Dịch nhướng mày: "Cô biết Khư Lư Văn sao?" Trương Vô Nhiễm gật đầu mạnh: "Trong đội khảo cổ thám hiểm di chỉ Ni Nhã năm xưa, có cả tiền bối của Trương gia chúng tôi!" "Ông ấy đã mang những tấm gỗ khắc Khư Lư Văn về Trương gia, còn cho chúng tôi học tập và giải mã, nên người Trương gia chúng tôi đều có một sự hiểu biết nhất định về Khư Lư Văn." Ánh mắt Lý Dịch lóe lên một tia kinh hỉ.

Có người biết loại văn tự này thì dễ xử lý rồi.

"Cô có thể giải mã những chữ trên chiếc bình gốm này không?" Trương Vô Nhiễm cẩn thận nhìn một lượt mới nói: "Những chữ Khư Lư Văn trên chiếc bình gốm này được dịch là Đạt Phổ Quỷ Trùng!" Đạt Phổ Quỷ Trùng?

Lý Dịch nhớ loại trùng này uy năng rất lớn.

Đó là một loại bọ rùa nhỏ trong suốt kỳ hình quái trạng, ngoại hình tương tự bọ rùa bảy sao, toàn thân trong suốt, nhỏ hơn cả móng tay một chút.

Nó có hai hình thái, "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" và "Vô Cùng Thần Băng", đây là hai loại sức mạnh tà ác có thể nghiền nát linh hồn người thường, ngoài việc tác dụng lên vật thể sống, còn có thể tác dụng lên các vật thể khác.

Điểm đáng sợ nhất của chúng là, bất kể là hỏa trùng hay băng

trùng, trừ khi dùng điểm yếu của quỷ trùng để tiêu diệt chúng, nếu sử dụng phương pháp khác tấn công, quỷ trùng sẽ chỉ càng biến nhiều hơn.

Dùng loại trùng tộc đáng sợ này đặt ở đây, nếu có đạo mộ tặc nào đó làm vỡ bình gốm này, e rằng khó thoát khỏi cái chết!

Ngay cả Lý Dịch, cũng không tự tin dùng thân thể cứng rắn chống đỡ.

Dù sao, ai biết uy lực của Đạt Phổ Quỷ Trùng này lớn đến mức nào?

Đối mặt với điều chưa biết, Lý Dịch luôn giữ sự thận trọng.

Lý Dịch lấy ra một cái bình gốm, ra lệnh cho Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng bôi dịch thể kịch độc lên bình gốm.

Dịch thể của Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng có tính ăn mòn cực mạnh, độ axit có thể sánh ngang với axit sunfuric.

Bình gốm vừa tiếp xúc với dịch thể của Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng, liền phát ra tiếng "xì xì xì" quái dị.

Chẳng mấy chốc, nó liền bị ăn mòn thành dung dịch đen.

Ngay sau đó, trong dung dịch đen đó lóe lên một tia lửa màu cam đỏ.

Nhưng, tia lửa đó nhanh chóng tắt lịm, bị dịch thể của Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng ăn mòn sạch sẽ!

Lý Dịch bỗng nhiên hiểu ra.

Loại hỏa bọ rùa này sợ nước, mà dịch thể của Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng tự nhiên chứa nước.

Tự nhiên sẽ bị tiêu diệt.

Xem ra, phải đổi một cách khác.

Tuy nhiên, loại hỏa bọ rùa này ngay cả bình gốm cũng không thể phá hủy, hẳn là không thể gây ra quá nhiều thương tổn cho thân thể mình.

Lý Dịch cho Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ mở một cái bình gốm, bên trong nhanh chóng bay ra một tia lửa màu cam đỏ.

Sau đó, tia lửa đó trong nháy mắt thiêu đốt Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ, khiến Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ bùng cháy dữ dội.

Ngay sau đó, số lượng hỏa bọ rùa bắt đầu tăng nhanh chóng!

Lý Dịch dùng tóc của mình khẽ chạm vào thân của hỏa bọ rùa.

Chương 308

Ngay sau đó, tóc của hắn liền bị ngọn lửa nóng rực chiếu sáng đỏ rực.

Nhưng, không hề bốc cháy.

Hiển nhiên, hỏa bọ rùa quả thật không thể gây ra quá nhiều thương tổn cho hắn.

Điều này khiến Lý Dịch thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nảy sinh ý định nuôi dưỡng hỏa bọ rùa.

Nếu dẫn hỏa bọ rùa vào Dịch Thiên Đế Mộ, tuyệt đối là một vũ khí sát thủ đối với đạo mộ tặc!

Lý Dịch lấy ra Bách Tịch Đao, cổ tay khẽ động, lưỡi đao sắc bén liền ép hàng chục con hỏa bọ rùa trở lại bình gốm.

Thu hoạch hỏa bọ rùa, tâm trạng Lý Dịch rất tốt.

Có loại sinh vật siêu nhiên có thể nhanh chóng sinh sản như hỏa bọ rùa này, trùng tộc của hắn sẽ không còn phải lo lắng về thức ăn nữa.

Lý Dịch đưa ánh mắt về phía hành lang hẹp phía trước.

Con đường này được xây dựng rất hẹp, chỉ có thể vừa một người đi qua.

Hai bên đường là những cột đá cao lớn, rìa sắc bén như dao, khiến con đường này trông như một cánh cửa chông gai!

Trên cột đá khắc từng đồ đằng con mắt, được nhuộm bằng thuốc màu đặc biệt, tạo thành từng con mắt đen kịt và quỷ bí.

Đồ đằng của Tinh Tuyệt Cổ Quốc chính là con mắt!

Hiển nhiên, tồn tại muốn khai mở hồi sinh kinh hoàng năm xưa, đã được Tinh Tuyệt Cổ Quốc tín ngưỡng.

Mặc dù đã trải qua nhiều năm, nhưng tín ngưỡng này vẫn không hề mai một, trái lại đã lắng đọng vào cốt tủy, được khắc sâu vào gen!

Chỉ là, Lý Dịch không khỏi có chút tò mò, tồn tại được Tinh Tuyệt Cổ Thành tín ngưỡng này, đã khai mở hồi sinh kinh hoàng lần thứ mấy?

Lần thứ nhất hay lần thứ hai?

Trước khi mình khai mở hồi sinh kinh hoàng, còn có bao nhiêu người đã khai mở qua?

Lý Dịch chỉ vào Khư Lư Văn trên cột đá: "Trương Vô Nhiễm, cô có thể giải mã những chữ này không?" Trương Vô Nhiễm nhìn một lượt rồi nói: "Đại ý của những chữ trên đây là 'kẻ đến sau dừng bước, tiến vào con đường này sẽ gặp bất trắc, bị Thiên Đạo nguyền rủa, cuộc đời còn lại sẽ vô cùng bi thảm!'" "Dòng chữ khác thì nói rằng bên trong phong ấn một ác ma khủng khiếp, ác ma này vì mạo phạm thần linh, cố gắng mang tai họa đến thế gian, nên bị thần linh phong ấn!" "Nếu có người tiến vào, rất có thể sẽ mở phong ấn, thả ác ma bên trong ra!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Mấy thứ này chỉ là dọa người thôi, không cần để ý." Đoàn người tiến vào con đường hẹp này, nhiệt độ đột nhiên tăng trở lại, không khí nóng ẩm dị thường ngột ngạt, khiến tất cả những con quỷ có mặt đều rất khó chịu.

Quỷ vật thích môi trường âm lạnh băng hàn, trong môi trường nóng ẩm như thế này, chúng rất khó chịu.

Chất lỏng sền sệt không ngừng nhỏ xuống từ trên đầu, mang theo mùi tanh hôi nồng nặc, khiến Trương Vô Nhiễm và những người khác liên tục né tránh.

Anh Vũ Đao Vũ rút đao, Diêm Ma Đao sáng lên một đạo đao mang rực rỡ chói mắt, cắt không khí, xé toạc tầng tầng âm bạo, trực tiếp phá vỡ vách đá phía trên!

Trong nháy mắt, khí lạnh bên ngoài ùa vào, cuốn vào căn phòng hầm nóng bức này.

Ngay sau đó, một loạt âm thanh trầm đục từ bốn phía truyền đến.

Đó là tiếng vật nặng rơi xuống.

Bách Tịch Đao sáng lên phật quang rực rỡ, mượn ánh sáng phật quang màu vàng, mọi người nhìn rõ những vật nặng này rốt cuộc là gì.

Đó là từng cái bao tải màu đỏ lớn!

Màu đỏ chói mắt, khiến mắt mọi người đau nhức.

Những bao tải này rất chắc chắn, độ kín tốt.

Chỉ có số ít bị hư hỏng, không ngừng chảy ra dịch thể màu đen từ bên ngoài.

Quan trọng hơn, trong môi trường nóng ẩm như vậy, chúng lại có thể giữ không bị phân hủy, cho thấy tính ổn định hóa học rất tốt.

Lý Dịch mở một cái bao tải ra, phát hiện bên trong lại là một thi thể được bảo tồn khá hoàn hảo!

Cơ bắp trên mặt có tính đàn hồi, thư giãn, dung mạo bình tĩnh an lành, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

Theo lý mà nói, nơi này nóng ẩm như vậy, thi thể không thể bảo quản lâu được mới phải, vì sao thi thể này lại được bảo quản tốt đến vậy?

Với sự hiểu biết của Lý Dịch về thi thể, thời gian chết của những thi thể này không quá một ngày!

Nhưng điều này hiển nhiên là không thể.

Bởi vì ngôi mộ cổ này trước khi Lý Dịch tiến vào, vẫn luôn bị phong bế.

Huống hồ, ngôi mộ cổ này xuất hiện khi Lý Dịch khai mở hồi sinh kinh hoàng, do cảm ứng mà xuất hiện.

Làm sao có thể là hôm nay lại đặt vào số lượng thi thể lớn như vậy!?

Lý Dịch đếm một lượt, phát hiện thi thể ở đây có đến vài trăm bộ, đa số được bảo quản khá hoàn hảo.

Chỉ có số ít bị thối rữa khá nghiêm trọng, bắt đầu chảy ra thi thủy màu đen.

Trương Vô Nhiễm hạ giọng: "Bệ hạ, những thi thể này có thể sẽ biến thành cương thi không?" Lý Dịch lắc đầu: "Không thể nào, những thi thể này chỉ là thi thể bình thường, làm sao có thể biến thành cương thi?

Trừ phi ở đây có trận pháp có thể tụ tập âm khí nhập thể!" Lời Lý Dịch vừa dứt, mọi người liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống.

Khí Trương Vô Nhiễm thở ra đều biến thành màu trắng nhợt nhạt, băng tinh bay lượn, trông có chút duy mỹ.

Và những thi thể đó đang nhanh chóng thối rữa và hóa đen, răng nanh bật ra, móng tay dài ra, lóe lên hàn quang đen kịt u lạnh.

Thi biến!

Khóe miệng Lý Dịch giật giật.

Mình chỉ nói bâng quơ, không ngờ nơi đây thật sự có trận pháp dẫn đến thi biến?

Ánh mắt Lý Dịch liếc qua, tro cốt bên ngoài hành lang đang chảy vào bên trong.

Chân đứng không vững, cả ngôi mộ cổ dường như đang nghiêng đổ!

Những thi thể đó bắt đầu đứng dậy, loạng choạng lao về phía Lý Dịch và những người khác, muốn xé nát những kẻ xâm nhập này!

Lý Dịch lạnh lùng nói: "Những thi thể này dám xâm phạm mộ cổ của trẫm, ăn thịt chúng!" Đám trùng tộc của hắn đã sớm đói khát khó nhịn, nhận được mệnh lệnh của Lý Dịch, điên cuồng dũng mãnh lao vào, nuốt chửng những thi thể này.

Gầm!!!

Một thi thể màu đỏ phát ra tiếng kêu chói tai, trên thân phủ đầy vảy màu đỏ sẫm, cách ly những đòn tấn công của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ.

Bộ giáp nặng nề được tạo thành từ vảy này rất lợi hại, hoàn toàn cách ly thi thể màu đỏ này khỏi Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ.

Trương Vô Nhiễm nhìn thấy thi thể màu đỏ này, kinh hãi nói: "Đây là Huyết Hãn Yêu Thi!" Huyết Hãn Yêu Thi?

Lý Dịch từng nghe nói về Hãn Thi, nhưng loại sinh vật Huyết Hãn Yêu Thi này thì hắn mới thấy lần đầu.

Ngay cả trong "Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật" cũng không đề cập đến loại quái vật này.

Lý Dịch lần đầu tiên cảm thấy kiến thức của mình có chút nông cạn, xem ra phải đi cướp thêm vài gia tộc đạo mộ, đoạt lấy toàn bộ bí tàng của họ!

Sách.

Chia nhân loại thành hai giai cấp khó có thể vượt qua.

Quyền lực và sức mạnh, chính là con đường tắt để vượt qua giai cấp này!

Những Huyết Hãn Yêu Thi này từ thân thể thấm ra huyết hãn đỏ tươi như ngọc bích, không ngừng tụ lại và nhỏ giọt xuống mặt đất, tạo thành từng vũng máu loãng.

Anh Vũ Đao Vũ ra tay, đao mang vạn trượng, chói lọi rực rỡ!

Lưỡi đao nóng bỏng lướt qua, trên thân Huyết Hãn Yêu Thi kéo ra từng đốm lửa nhỏ.

"Cơ thể thật cứng rắn!" Ánh mắt Anh Vũ Đao Vũ kinh ngạc.

Từ khi cô có được Diêm Ma Đao, cô rất ít khi gặp đối thủ.

Thế nhưng bây giờ, Huyết Hãn Yêu Thi này lại có thể chống lại Diêm Ma Đao!

Ngay cả ánh mắt Lý Dịch cũng trở nên nghiêm túc.

Diêm Ma Đao là bảo vật cấp siêu phàm rút từ hệ thống, có thuộc tính chém đứt, vậy mà cũng không thể phá vỡ phòng ngự của con Huyết Hãn Yêu Thi này.

Chương 309

Hơn nữa, vảy giáp của đối phương cực kỳ giống cương thi vảy quỷ!

Chỉ có điều, lực phòng ngự mạnh hơn rất nhiều.

"Gầm!" Huyết Hãn Yêu Thi gào lên một tiếng giận dữ, sát khí âm u bùng phát trên người, mang theo khói đen cuồn cuộn vung một chưởng đánh tới mặt Anh Vũ Đao Vũ.

Ánh mắt Anh Vũ Đao Vũ biến đổi, sắc mặt tái nhợt.

Con Huyết Hãn Yêu Thi này đã đạt đến cảnh giới Phi Cương!

Cô làm sao có thể đỡ được?

Arutorija ra tay nhanh như chớp, Thệ Ước Chi Kiếm vung ra, một luồng kiếm mang màu đen cuồng bạo chiếu sáng toàn bộ hang động u ám!

Huyết Hãn Yêu Thi bị đánh lùi, trên ngực là một vết thương gớm ghiếc!

Miệng Huyết Hãn Yêu Thi phát ra những âm tiết quỷ dị, tựa như lời nguyền rủa từ địa ngục!

Lý Dịch biết, đó là một loại ngôn ngữ.

Lý Dịch nhìn về phía Trương Vô Nhiễm, thấy cô ấy cũng có vẻ mặt khó hiểu.

"Cô có biết ngôn ngữ Quỷ Động Văn không?" Trương Vô Nhiễm lắc đầu: "Không biết!

Tôi có thể giải thích một chút về Quỷ Động Văn, nhưng làm sao để đọc nó ra thì khác, không ai biết." Trở ngại giao tiếp.

Lý Dịch chỉ có thể lùi một bước, trong tay sáng lên một vệt sáng mờ ảo, đó là một đạo phù văn huyền diệu vô cùng – Đế Âm Ấn!

Huyết Hãn Yêu Thi bị Đế Âm Ấn đánh trúng, thần sắc lập tức đờ đẫn, cơ thể đang nhanh chóng biến đổi.

Lý Dịch thầm nghĩ, quả nhiên mình không sai, con Huyết Hãn Yêu Thi này đã có ý thức độc lập, tự nhiên có thể bị Đế Âm Ấn thao túng.

Rất nhanh, đường cong cơ thể của Huyết Hãn Yêu Thi này biến thành hình chữ S quyến rũ, khiến Trương Vô Nhiễm đầy vẻ ngưỡng mộ.

Dáng người này, cô ấy nằm mơ cũng muốn có!

Bây giờ, chỉ cần bị Lý Dịch sờ một cái là có thể có được, đơn giản là đường tắt tốt nhất!

Trương Vô Nhiễm có chút ngượng ngùng nhìn Lý Dịch, ấp úng nói: "Bệ hạ, cái kia… tôi… tôi có thể bị ngài sờ một cái không?" Lý Dịch khó hiểu nhìn Trương Vô Nhiễm, không hiểu ý cô ấy là gì.

"Chính là…" Trương Vô Nhiễm cũng không biết phải giải thích thế nào, đành dùng hai tay vẽ hình quả dưa hấu trước ngực mình.

Lý Dịch hiểu ra ngay.

Cô gái này sợ sau này đói con.

Nhưng chuyện này hắn cũng lực bất tòng tâm.

Đế Âm Ấn chỉ có thể thay đổi giới tính, chứ đâu có nói là có thể làm tăng kích thước đường cong cơ thể.

Cái ngực phẳng lì của cô mà làm thước đo cân bằng còn được, chỉ có thể ăn thêm đu đủ mà thôi.

Lý Dịch khẽ ho một tiếng: "Hiện tại trẫm còn có việc cần làm, sau này hãy nói." Trương Vô Nhiễm chỉ đành thất vọng gật đầu.

Con gái ám ảnh về hình cầu, cũng giống như đàn ông ám ảnh về khí lượng của mình vậy.

Huyết Hãn Yêu Thi im lặng đứng yên tại chỗ, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn Lý Dịch với ánh mắt rất không đúng lúc.

Lý Dịch đi thẳng vào vấn đề, dùng sức mạnh linh hồn giao tiếp với Huyết Hãn Yêu Thi: "Ngươi vừa nói là Quỷ Động Văn sao?" Huyết Hãn Yãn Thi trợn tròn mắt, rất kinh ngạc trước âm thanh xuất hiện trong đầu mình.

"Ngươi chỉ cần trả lời có hay không là được." Âm thanh được tạo thành từ sức mạnh linh hồn khác với việc phát ra từ cổ họng, có thể bỏ qua sự khác biệt về ngôn ngữ và văn tự, Lý Dịch không lo Huyết Hãn Yêu Thi không hiểu.

Chỉ có điều, thủ đoạn này có giới hạn, phải thẩm thấu sức mạnh linh hồn vào thế giới tinh thần của đối phương mới được.

Mà cách làm này khá nguy hiểm, dù sao nếu linh hồn bị tổn thương thì sẽ gây ra tổn hại rất lớn cho linh hồn.

Vì vậy, cách giao tiếp gọi là Hồn Giao này Lý Dịch thường sẽ không sử dụng.

Huyết Hãn Yêu Thi gật đầu, thầm niệm trong lòng: "Vâng!" "Ngươi vì sao trấn giữ nơi đây?

Ai đã tạo ra các ngươi?" Lý Dịch liếc nhìn những chiếc quan tài khác, bên trong e rằng cũng có Huyết Hãn Yêu Thi!

Số lượng lớn như vậy, không thể nào tự nhiên xuất hiện, chỉ có thể nói là do con người tạo ra.

Huống hồ, nơi đây còn ẩn chứa một loại trận pháp đặc biệt, khiến những con Huyết Hãn Yêu Thi này tăng tốc lột xác.

Cực kỳ bất phàm.

Khiến Lý Dịch lòng nhiệt huyết, muốn phá giải loại trận pháp này, biến nó thành của mình.

Huyết Hãn Yêu Thi ngơ ngác nhìn Lý Dịch, không hiểu câu hỏi của Lý Dịch lắm: "Không biết." Lý Dịch thấy không hỏi được thông tin gì, đành thôi.

Xem ra, những con Huyết Hãn Yêu Thi này đã mất phần lớn ký ức, hơn nữa trí thông minh cũng giảm sút nghiêm trọng.

Lý Dịch đành từ bỏ việc tra hỏi Huyết Hãn Yêu Thi, thay đổi phương pháp thành giải phẫu!

Lý Dịch muốn giải phẫu Huyết Hãn Yêu Thi, tìm ra nguyên nhân những thi thể này lột xác thành Huyết Hãn Yêu Thi.

Bách Tịch Đao nhẹ nhàng cắt mở lồng ngực Huyết Hãn Yêu Thi, từng chiếc xương sườn được tháo ra, lộ ra nội tạng màu đỏ tươi bên trong.

Đó là trái tim của Huyết Hãn Yêu Thi!

Khác với cương thi bình thường là trái tim này vẫn đang đập, mạnh mẽ và đầy sức sống!

Trương Vô Nhiễm và những người khác rất yên tĩnh đứng một bên, sợ làm phiền Lý Dịch.

Chỉ có điều, thủ pháp giải phẫu thuần thục và tinh chuẩn của Lý Dịch khiến họ rợn tóc gáy.

Nếu người bị giải phẫu là họ, sẽ đau khổ đến mức nào?

Tuy nhiên, Huyết Hãn Yêu Thi không có cảm giác đau, chỉ đờ đẫn nằm trên đất, mặc cho Lý Dịch đùa nghịch nội tạng của nó.

Lý Dịch phát hiện nội tạng của Huyết Hãn Yêu Thi rất thú vị,

trong trái tim ẩn chứa một viên Thi Đan màu đỏ máu, tỏa ra sát khí nồng đậm, nếu hấp thu thì đối với Lý Dịch cũng có lợi ích không nhỏ.

Lý Dịch lấy Thi Đan ra, trực tiếp nuốt vào miệng.

Sát khí khổng lồ và tinh thuần hóa ra, sau đó bị 《Dịch Thiên Đế Kinh》 nuốt chửng.

Sức mạnh mạnh mẽ như kẹo nổ tung trong miệng Lý Dịch, sau đó khuếch tán khắp toàn thân, mang lại cho Lý Dịch một khoái cảm tê dại.

Sắp rồi!

Lý Dịch có thể cảm nhận được, mình đang ngày càng gần Phi Cương trung kỳ!

Mà xung quanh toàn là Huyết Hãn Yêu Thi, đối với hắn mà nói, nơi đây nghiễm nhiên là một kho báu!

"Mở một phần quan tài ra!" Nghe mệnh lệnh của Lý Dịch, Arutorija giải phong hai chiếc quan tài, lộ ra những thi thể trắng bệch bên trong.

Hai thi thể này được bảo quản tốt hơn thi thể đầu tiên, da thịt trắng nõn mịn màng, trơn bóng như ngọc.

Rõ ràng, đây là hai nữ cương thi.

"Gầm!!!" Trận pháp ẩn dưới lòng đất vận hành, cung cấp năng lượng cho hai cương thi, rất nhanh, hai cương thi xảy ra dị biến.

Trên người bao phủ vảy đỏ tươi, tạo thành một bộ áo giáp tinh xảo, tóc máu bay phất phới, lại mang theo một vẻ đẹp yêu dị!

Lý Dịch liếm liếm đôi môi khô khốc.

Bảo bối kinh nghiệm này trông thật đẹp mắt!

Bách Tịch Đao thẳng thừng đâm vào, một con Huyết Hãn Yêu Thi thậm chí còn chưa kịp phản kháng đã bị xuyên tim.

Lưỡi Bách Tịch Đao lóe lên, một viên Thi Đan đỏ tươi liền bị Lý Dịch đào ra.

Lý Dịch nuốt chửng Thi Đan, sau đó nhìn về phía con Huyết Hãn Yêu Thi còn lại.

Con Huyết Hãn Yêu Thi kia sợ hãi nhìn Lý Dịch, hiển nhiên, linh trí của nó không hề thấp, không phải là cương thi cấp thấp không biết sợ hãi là gì.

Chương 310

"Gầm!" Nó gầm lên một tiếng thấp, quay đầu bỏ chạy.

Tốc độ của nó không chậm, tạo thành một chuỗi tàn ảnh, điên cuồng chạy sâu hơn vào bên trong.

Hiển nhiên, nó biết mình không phải đối thủ của Lý Dịch, muốn sống sót.

Bản năng chạy trốn này khiến Lý Dịch có chút kinh ngạc.

Biết chạy trốn, chứng tỏ trí thông minh của đối phương rất cao.

Chỉ có kẻ ngốc mới đối mặt với kẻ địch mạnh hơn mình mà không chạy trốn.

Nếu có một ngày Lý Dịch gặp phải kẻ địch mạnh hơn mình, hắn chỉ làm một việc, đó là không từ thủ đoạn sống sót.

Chỉ có sống mới có vô hạn khả năng.

Chạy trốn không đáng hổ thẹn, đáng hổ thẹn là biết rõ không thể địch lại, còn muốn đi chịu chết.

Đáng tiếc.

Chạy trốn là một nghệ thuật, không phải ai cũng tinh thông.

Con cương thi này rõ ràng chỉ là một tay mơ, khi chạy trốn lại chạy thẳng hàng!

Hơn nữa tốc độ của nó trong mắt Lý Dịch, thực sự là quá chậm.

Lý Dịch cổ tay lật một cái, âm lôi ngưng tụ, tia chớp đen bùng nổ, xuyên thẳng qua đầu lâu của nó trong nháy mắt!

Âm lôi.

Đó là cực âm lôi đình của Phủ Cực Thái Lai!

Cực kỳ hữu dụng để đối phó với tà ma và những người tu đạo có dương khí dồi dào.

Huống hồ, Lý Dịch còn đeo găng tay Lôi Chưởng, phần thưởng rút được từ hệ thống, phối hợp với một tia Mạt Pháp Lôi Đình mà tế bào cơ thể Lý Dịch nhiễm phải sau khi trải qua Mạt Pháp Thiên Kiếp, uy lực của nó không thể tưởng tượng nổi!

Lý Dịch phá vỡ trái tim của con Huyết Hãn Yêu Thi này, lấy Thi Đan ra, nuốt chửng.

Sát khí tinh thuần bị Lý Dịch nuốt chửng, nạp vào Thần Khuyết Huyệt.

Bên cạnh cánh cửa đồng Cửu Diệu Tinh Tướng, là một viên Thi Đan hắc động rực rỡ chói mắt.

Đó chính là Thi Đan của Lý Dịch!

Thi Đan của Lý Dịch thực sự hoàn toàn khác với Thi Đan bình thường, không ngừng xoay tròn, không ngừng nuốt chửng tất cả năng lượng xung quanh.

Tham lam như một con Thao Thiết!

Khí tức trên người Lý Dịch ngày càng sâu nặng và u ám, khiến ánh mắt Lý Dịch mừng rỡ.

Nơi đây có ít nhất vài trăm con Huyết Hãn Yêu Thi, sau khi nuốt chửng toàn bộ, hắn không tin mình không thể đạt đến Phi Cương trung kỳ!

Công việc tiếp theo thật đơn điệu mà lại vui vẻ.

Arutorija giải phong quan tài, Lý Dịch thì thuần thục phá tim lấy đan.

Ba canh giờ sau, nơi đây chỉ còn lại ba chiếc quan tài chưa mở.

Những con Huyết Hãn Yêu Thi khác đều đã trở thành một phần cơ thể của Lý Dịch.

Cũng chính lúc này, khí tức trên người Lý Dịch đột nhiên tăng vọt.

Rắc!

Một tiếng vang giòn tan vọng khắp hang động, đó là tiếng xương cốt toàn thân Lý Dịch nứt vỡ!

Toàn thân Lý Dịch ấm áp, như đang ngâm mình trong suối nước nóng, rất dễ chịu.

Viên Thi Đan thần bí như vực sâu hắc động kia lớn hơn một vòng, trên đó lưu chuyển ánh sáng u ám sâu thẳm và huyền diệu.

Điều khiến Lý Dịch cảm thấy kinh ngạc nhất là nhục thân của mình trở nên mạnh mẽ và kiên cố hơn.

Ánh sáng rực rỡ xoay tròn trên bề mặt cơ thể, tạo thành từng hoa văn lộng lẫy như tinh vân!

Lý Dịch nắm chặt quyền, tùy ý đấm một quyền về phía bức tường đá phía trước.

Không khí bị nén lại, lập tức tạo thành một quả pháo không khí!

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ bức tường đá bị đánh thủng một lỗ lớn ngay lập tức, bên trong chảy ra lượng lớn thi thủy màu đen.

Ánh mắt Lý Dịch hơi híp lại.

Xem ra, xung quanh ngôi mộ cổ này bị thi thủy màu đen bao phủ, khó trách những con Huyết Hãn Yêu Thi này có thể bảo quản tốt như vậy, chắc hẳn có liên quan đến loại thi thủy đặc chế này.

Lý Trường Sinh hiện giờ đã là cương thi Lục Cương viên mãn, nhìn thấy thi thủy này hai mắt sáng rực, đó là sự tham lam đến từ bản năng cương thi!

Lý Trường Sinh liếm liếm môi, đi đến bên cạnh Lý Dịch, cung kính nói: "Bệ hạ, thi thủy này có thể ban thưởng cho tôi không?" Lý Dịch chỉ quét mắt nhìn hắn một cái, giọng điệu lạnh nhạt: "Lui xuống!" Sắc mặt Lý Trường Sinh cứng đờ, ánh mắt hoảng sợ bất an, không biết mình rốt cuộc đã làm gì khiến Lý Dịch tức giận.

Lý Dịch cười lạnh, một tên nô bộc chưa hề có cống hiến gì cho mình, lại dám đến xin thưởng, thật là không biết sống chết.

Lý Dịch tùy tay ném một chiếc quan tài chứa Huyết Hãn Yêu Thi vào trong thi thủy.

Ùng ục ùng ục.

Thi thủy đột nhiên sôi sục lên, chiếc quan tài bị xé rách, một thi thể màu đỏ máu bò ra từ bên trong, há mồm nuốt chửng thi thủy màu đen.

Cảnh tượng kinh khủng và ghê tởm đó, khiến người ta rợn tóc gáy.

Rất nhanh, vảy giáp trên người con Huyết Hãn Yêu Thi kia mọc ra những sợi lông dài màu máu dài đến một mét.

Mỗi sợi lông đều cứng và sắc bén như giáo dài, lấp lánh hàn quang sắc lạnh.

Trương Vô Nhiễm lòng thắt lại, không kìm được nói: "Bệ hạ, con Huyết Hãn Yêu Thi này đã hoàn toàn viên mãn, thực lực của nó e rằng…" Lý Dịch đương nhiên biết con Huyết Hãn Yêu Thi này rất mạnh, nhưng hắn không mấy để tâm.

Huống hồ, sau khi hắn đạt đến Phi Cương trung kỳ, Thi Đan của Huyết Hãn Yêu Thi bình thường đã không còn tác dụng với hắn nữa.

Con Huyết Hãn Yêu Thi nuốt chửng lượng lớn thi thủy này có lẽ có thể khiến thực lực của hắn mạnh hơn một chút.

Tuy nhiên, điều khiến Lý Dịch không ngờ tới là, phản ứng đầu tiên của con Huyết Hãn Yêu Thi này sau khi ngừng nuốt thi thủy lại là chạy trốn!

Trương Vô Nhiễm kinh ngạc che miệng lại, Huyết Hãn Yêu Thi trong ký ức của các trưởng lão trong tộc được coi là đại tai ách, gặp là bất lành, chạm vào là chết!

Thế mà bây giờ, nó lại nhìn thấy Bệ hạ liền bỏ chạy, dường như cũng không kinh khủng như những gì được ghi lại trong ký ức.

Lý Dịch nhíu mày.

Hắn đã coi Huyết Hãn Yêu Thi là bữa tối của mình, làm sao có thể bỏ qua được?

Bách Tịch Đao bay ra, lướt qua một tia sáng đỏ rực.

Huyết Hãn Yêu Thi phản ứng cực nhanh, những cây giáo dài trên người nó khuếch tán tụ lại, tập trung vào một điểm đạt đến cực hạn, cứng rắn chặn đứng nhát đao Lý Dịch bắn ra!

Rắc!

Trên Bách Tịch Đao, Phật quang rực rỡ, áp chế Huyết Hãn Yêu Thi trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Huyết Hãn Yêu Thi gầm lên một tiếng thấp, những sợi lông dài màu máu đột nhiên đứt gãy, trực tiếp tự chặt tay để cầu sống!

Cánh tay phải nổ tung, Huyết Hãn Yêu Thi trực tiếp lọt vào một đường hầm u ám.

Đường hầm đó sau khi Huyết Hãn Yêu Thi đi qua liền đột ngột đóng lại.

Lý Dịch nhìn bức tường đá đã đóng lại, như có điều suy nghĩ.

Con Huyết Hãn Yêu Thi này lại bảo toàn được ký ức khi còn sống, cứng rắn dựa vào cơ quan của mộ cổ mà chạy thoát khỏi tay mình.

Chương 311

Arutorija mò mẫm hồi lâu, cũng không tìm thấy cơ quan, cúi đầu thấp: "Tôn chủ, thuộc hạ vô năng!" Lý Dịch nhướn mày, nhìn bức tường đá bình thường kia đột nhiên mở miệng nói: "Bức tường đá này sau khi đóng lại thì khít khao không một kẽ hở, từ bên ngoài căn bản không nhìn ra phía sau có đường hầm, các cô nói xem, người Tinh Tuyệt Cổ Quốc đã khống chế thủ đoạn tinh vi như vậy bằng cách nào?" Trương Vô Nhiễm dường như nghĩ ra điều gì đó, môi khẽ mở: "Trong 《Hán Thư Tây Vực Truyện》, từng ghi chép thông tin về Tinh Tuyệt Quốc." "Tinh Tuyệt Quốc, vương trị Tinh Tuyệt Thành, cách Trường An tám ngàn tám trăm hai mươi dặm, hộ bốn trăm tám mươi, khẩu ba ngàn ba trăm sáu mươi, binh lính năm trăm người." "Tinh Tuyệt Đô Úy, Tả Hữu Tướng, Dịch Trường mỗi người một.

Phía bắc đến đô hộ trị sở hai ngàn bảy trăm hai mươi ba dặm, phía nam đến Thú Lư Quốc bốn ngày, đi trên đất không, phía tây thông đến Ư Di bốn trăm sáu mươi dặm." "Mà ở đây xuất hiện thi thể vừa đúng năm trăm, chẳng lẽ Tinh Tuyệt Quốc đã dùng toàn bộ quân đội này để luyện chế Huyết Hãn Yêu Thi?" Lý Dịch vuốt cằm: "Có khả năng này.

Cô rất quen thuộc với Tinh Tuyệt Quốc, có biết cách mở cơ quan bức tường đá này không?" Trước đó Huyết Hãn Yêu Thi không hề làm động tác gì, bức tường đá kia liền tự động mở ra, khiến Lý Dịch cũng có chút kinh ngạc.

Bức tường đá này phía sau chẳng lẽ có người canh gác sao?

Trương Vô Nhiễm trầm tư một lát, lắc đầu: "Không rõ, các trưởng lão trong tộc chỉ từng đến di chỉ Ni Nhã, không rõ về vương thành Tinh Tuyệt Cổ Quốc." Lý Dịch nghe vậy, chỉ đành thở dài.

“Cơ quan không giải được, chỉ có thể dùng đao mở ra thôi!” Nói rồi, Lý Dịch giơ đao chậm rãi hạ xuống.

Nhát đao này rất bình đạm, cũng rất kinh khủng.

Như dao nóng cắt bơ, bức tường đá kia bị cắt mở một vết cắt phẳng lì.

Lý Dịch trực tiếp bước vào trong.

Khi hắn nhìn thấy cảnh tượng bên trong, không khỏi sững sờ.

Đó là một tòa tháp trắng bệch.

Một tòa cốt tháp chín tầng hùng vĩ!

Không biết do xương cốt của sinh vật khủng bố nào xây dựng nên, sừng sững ở đây, chờ đợi hậu thế chứng kiến.

Lý Dịch thực sự không ngờ, nơi đây lại có kiến trúc khủng bố như vậy, mí mắt giật điên cuồng, tâm tư phức tạp.

Ngay cả hắn, khi nhìn thấy tòa cốt tháp cao lớn và âm u này, trái tim cũng không khỏi co thắt lại.

Trương Vô Nhiễm và những người khác khi nhìn thấy Cửu Tầng Cốt Tháp này lần đầu, suýt chút nữa ngất xỉu!

Không có gì khác, Cửu Tầng Cốt Tháp này thực sự quá kinh khủng.

Những tiếng lẩm bẩm hỗn loạn không ngừng vang vọng bên tai, kéo linh hồn vào sự run rẩy, từng chút một bắt đầu đọa lạc.

Trên cốt tháp trắng bệch, khắc đầy những phù văn lộn xộn không có quy luật, những phù văn này ý nghĩa không rõ ràng, dường như có sinh mệnh, không ngừng di chuyển trên cốt tháp.

Chỉ cần nhìn thấy lần đầu tiên, liền khiến người ta không kìm

được cảm thấy một nỗi kinh hoàng khó tả.

Trương Vô Nhiễm thân thể mảnh mai run lên, môi tái mét, dưới cơn nguy hiểm sinh tử, khiến cô ấy không ngừng lùi lại, nếu không phải Lý Dịch ở bên cạnh, cô ấy e rằng đã quay đầu bỏ chạy rồi.

Hiện tại, cô ấy chỉ cố gắng kìm nén xung động chạy trốn, hai chân cứng đờ đứng yên tại chỗ.

"Bệ hạ, đây rốt cuộc là thứ gì?" Giọng Lý Dịch trầm thấp: "Xương cốt tà thần!" "Tòa cốt tháp này do bản thể của một Tà Thần tạo thành, có thể dụ dỗ người ta đọa lạc, hoàn toàn trở thành nô bộc của tà thần." Ánh mắt xinh đẹp của Trương Vô Nhiễm lộ ra vẻ kinh hoàng khó kiềm chế: "Xương cốt tà thần đã khủng bố như vậy, nếu là tà thần còn sống, thì sẽ mạnh đến mức nào?" Lý Dịch không trả lời, vì hắn chưa từng gặp tà thần thật sự.

Giang Thần loại người bị tà thần khống chế tuy mạnh, nhưng trước mặt Lý Dịch căn bản không thể gây ra sóng gió gì.

Nhưng, khi tà thần thật sự giáng lâm, nhất định sẽ gây ra sóng gió ngút trời!

May mắn thay, nơi đây chỉ là xương cốt tà thần.

Chỉ là.

Điều Lý Dịch không thể hiểu là, Tinh Tuyệt Cổ Quốc chẳng qua chỉ là một quốc gia nhỏ, làm sao lại trấn áp xương cốt tà thần ở đây?

Lý Dịch sở dĩ dùng từ trấn áp, là vì Lý Dịch phát hiện, tòa cốt tháp làm từ xương cốt tà thần này chính là trận nhãn!

Phong Thần Tuyệt Thiên Chi Trận!

Truyền thuyết kể rằng, đây là trận pháp nghịch thiên mà Hoàng Đế đã sử dụng khi chém giết chư thiên đại thần, thành tựu Thiên Đế.

Cũng có người nói trận pháp này là trận pháp mà Xi Vưu đã sử dụng để tranh giành ngôi vị Thiên Đế, nhưng đã bị Hoàng Đế phá giải, sau này được Hoàng Đế sử dụng.

Bất kể là khả năng nào, uy năng của trận pháp này cực kỳ khủng bố.

Ngay cả Lý Dịch, nếu bị trận pháp này trấn áp, e rằng cũng cần phải trả một cái giá không nhỏ mới có thể thoát ra.

"Sử dụng mỗi bộ hài cốt tà thần, cộng thêm Phong Thần Tuyệt Thiên Chi Trận, thứ bị trấn áp bên dưới e rằng không hề đơn giản!" Lý Dịch cảm thán một tiếng, trong lòng tràn đầy tò mò.

Trương Vô Nhiễm há miệng định nói, muốn khuyên Lý Dịch rời đi.

Dù sao nơi đây cũng quá nguy hiểm.

Lý Dịch nắm Long Uyên Bách Tịch, phía sau mở ra đôi long dực lộng lẫy, chuẩn bị tiến vào Cửu Tầng Cốt Tháp được tạo thành từ xương cốt tà thần này.

Cửu Tầng Cốt Tháp cách cửa động nơi Lý Dịch đang đứng một khoảng.

Chính xác mà nói, Cửu Tầng Cốt Tháp nằm trong khoảng không dưới lòng đất.

Cũng không biết con Huyết Hãn Yêu Thi kia đã chạy đi đâu, Lý Dịch sau khi tiến vào đây, vẫn không cảm nhận được khí tức của đối phương.

Huyết Hãn Yêu Thi là con mồi của hắn, Lý Dịch sẽ không dễ dàng từ bỏ con mồi đã đến miệng.

"Đi xuống, nơi đây tuy có chút nguy hiểm nhỏ, nhưng nguy hiểm

và cơ duyên cùng tồn tại, tôi có thể cảm nhận được, bên dưới có đại cơ duyên!" Nghe Lý Dịch nói vậy, Trương Vô Nhiễm cũng không tiện khuyên can, đành đi theo sau Lý Dịch.

Arutorija ánh mắt u ám, cũng lê bước theo sau lưng Lý Dịch.

Do vị trí địa lý đặc biệt của Cửu Tầng Cốt Tháp, mọi người muốn đến được mặt đất bên dưới cốt tháp, phải từ tầng cao nhất của cốt tháp đi xuống từng tầng một.

Lý Dịch và những người khác đến tầng cao nhất của Cửu Tầng Cốt Tháp, liền cảm giác được một luồng uy áp kinh khủng từ trong cốt tháp xông ra.

"Kẻ nào quấy rầy giấc ngủ của Nữ Vương Bệ Hạ, giết không tha!!!" Âm thanh cổ Hán ngữ chính tông vang vọng khắp khoảng không, khiến ánh mắt Lý Dịch hơi biến đổi.

Người bên trong đây biết nói cổ Hán ngữ?

Tuy nói Tinh Tuyệt Quốc thời cổ đại nằm trên Con Đường Tơ Lụa, lại là phụ thuộc quốc của Đại Hán Hoàng Triều, biết nói cổ Hán ngữ là chuyện rất bình thường.

Nhưng, điều Lý Dịch đang cảm thấy kinh ngạc là, trong âm thanh này nhắc đến Nữ Vương!

Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Thực lực của cô ta thế nào?

Lý Dịch phát hiện bên cạnh cốt tháp có một lối vào giống như cửa sổ trời, dùng sức mở ra, một luồng gió lạnh thấu xương từ trong cốt tháp phun ra, khiến Lý Dịch cũng không kìm được lùi lại nửa bước.

"Giết!!!" Âm thanh phát ra từ bên trong càng lúc càng lạnh lẽo, sát khí sôi sục!

Lý Dịch không sợ hãi, toàn thân cháy rực lửa máu kỳ lân màu xanh đen, âm lôi vây quanh, tôn lên vẻ như thần như ma của hắn!

Hắn có rất nhiều thủ đoạn bảo mệnh, cho dù không địch lại, chạy thoát cũng là chuyện vô cùng đơn giản.

Tuy nhiên, cốt tháp này quá quỷ dị, Lý Dịch cũng sẽ không dùng mạng mình để đánh cược.

Trực tiếp ra lệnh cho trùng tộc tiến vào trước.

Thi Yêu Hổ Phong điên cuồng tràn vào, mang lại cho Lý Dịch tầm nhìn bên trong Cửu Tầng Cốt Tháp.

Bên trong trống rỗng, chỉ có một bóng người hư ảo không ngừng phiêu diêu trong ánh sáng mờ ảo.

Keng!!

Kiếm ra khỏi vỏ, một tia kiếm khí bá đạo lóe lên, chém giết những trùng tộc xuất hiện đầu tiên trước mặt.

"Kẻ nào đặt chân lên Tà Thần Cốt Tháp, chết!" Lý Dịch trong mắt lóe lên một tia châm chọc, nói một cách chính nghĩa và nghiêm trang: "Người này xâm nhập vào mộ cổ của trẫm, còn chiếm đoạt Tà Thần Cổ Tháp của trẫm, tội đáng chết!" "Giết!

Đánh cho kẻ này hồn bay phách tán!" Bóng người kia hơi cứng đờ.

Chỉ cảm thấy Lý Dịch thật không biết xấu hổ.

Nơi này rõ ràng là mộ cổ của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, khi nào thì thành của ngươi rồi?

Ngay cả Trương Vô Nhiễm cũng có chút ngại ngùng, không hiểu Bệ hạ sao lại mở mắt nói dối trắng trợn như vậy.

"Tiểu bối ranh con, đáng chết!" Một luồng kiếm khí bá đạo chém ra, xé rách không gian, thẳng đến đầu lâu Lý Dịch.

Lý Dịch cười lạnh một tiếng, Long Uyên Kiếm lướt qua không gian, một con hắc long uy nghiêm bá khí gầm thét xông ra, một ngụm cắn nát luồng kiếm khí này.

Chương 312

"Làm sao có thể?!" Giọng điệu của bóng người kia tràn đầy kinh ngạc: "Ngươi rốt cuộc là ai?

Lại có thể phá được Diệt Kiếm Tức của bản tọa!" Lý Dịch không trả lời, giọng điệu nhạt nhẽo: "Kẻ nào cản ta thì chết!" Quân đoàn trùng tộc có tính tổ chức cao, nghe Lý Dịch hạ lệnh, Thi Yêu Hổ Phong và Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng trên không trung tạo thành một chiếc ngự giá hùng vĩ dài mấy chục mét.

Chín con Kê Quan Xà gầm thét, thân thể khổng lồ sánh ngang với giao long âm u lao tới với tốc độ cực nhanh.

Trong Phồn Nhược Quỷ Tỳ, những âm binh lờ mờ khuếch tán ra, bao vây chặt chẽ Tà Thần Cổ Tháp này.

Khi bóng người kia nhìn thấy những âm binh này, giọng điệu càng thêm chấn động: "Toàn bộ đều là âm binh Hồng Lệ Quỷ viên mãn, ngươi rốt cuộc là ai?!

Vì sao Tông Bố Thần Phồn Nhược Quỷ Tỳ lại ở trong tay ngươi?!" Lý Dịch không đáp, hỏi ngược lại: "Ngươi lại là ai?

Vì sao lại cản đường trẫm?" "Bản tọa là người thủ hộ ngôi mộ cổ này!" Bóng người kia lạnh lùng nói: "Nếu ngươi bây giờ rời đi, ta có thể bỏ qua mọi chuyện, nếu còn tiến thêm một bước, ta nhất định sẽ giết ngươi!" "Đại nhân Thủ Tháp Giả, tên này đã giết chết toàn bộ năm trăm huynh đệ của chúng ta, ngài không thể tha cho hắn a!" Con Huyết Hãn Yêu Thi kia lao ra, vẻ mặt oán độc nhìn Lý Dịch, giọng nói the thé.

"Im miệng!" Bóng người hư ảo kia lạnh lùng quét mắt nhìn Huyết Hãn Yêu Thi một cái, một ngón tay điểm, một luồng sáng trắng bệch

đánh bay nó.

Vảy giáp trên người Huyết Hãn Yêu Thi vỡ nát, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Nhưng nó không dám oán trách chút nào với bóng người kia, chỉ có thể oán độc nhìn Lý Dịch.

Bóng người ngẩng đầu, trong con ngươi trắng xóa nở rộ ánh sáng thần thánh rực rỡ: "Bây giờ rời đi, ngươi còn có cơ hội sống sót!" Ánh mắt Lý Dịch lạnh nhạt, thực lực của bóng người này vẫn tạm được, đúng là có tư cách kiểm nghiệm cường độ nhục thân của mình.

Hắn đã lâu không gặp đối thủ, không thể mài dũa bản năng chiến đấu, sẽ khiến thần kinh của mình trở nên chậm chạp.

Lý Dịch thu Long Uyên Bách Tịch lại, chỉ bình đạm vung một quyền.

Quyền này thoạt nhìn đơn giản, nhưng chỉ có bóng người đối mặt trực tiếp với quyền này mới biết, quyền này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Sức mạnh thuần túy bị nén đến cực hạn, chỉ riêng quyền phong đã mang theo áp lực đủ để xé nát thép!

Bóng người không dám lơ là, hắn vẫn luôn khuyên Lý Dịch rời đi, chính là vì đối phương mang lại cho hắn uy hiếp thực sự quá lớn.

Tuy hắn có tự tin có thể đánh bại Lý Dịch.

Nhưng hắn không dám đánh cược.

Chỉ có điều, bây giờ Lý Dịch ra tay trước, hắn cũng không thể không chiến.

Phải biết rằng, thứ bị trấn áp bên dưới Cửu Tầng Cốt Tháp này, chính là đại khủng bố đại tai ách có thể lật đổ hiện thế!

Nếu bị Lý Dịch thả ra, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Bóng người trắng xóa này nghênh ngang xông lên, kiếm chỉ niết quyết, ba ngàn kiếm mang nghịch lưu thành sông, cuộn trào về phía Lý Dịch.

Kiếm mang đi qua đâu, không gian đều bị cắt nát, để lại từng vết nứt sâu hun hút đen kịt, khiến người ta rùng mình.

"Hừ!" Lý Dịch khinh thường cười lạnh một tiếng, trên bề mặt cơ thể hắn, vô số vảy đen kịt hiện lên, dày đặc, như thể là giáp trụ làm bằng kim loại, bảo vệ Lý Dịch kín kẽ.

Ba ngàn kiếm mang và nhục thân Lý Dịch va chạm mạnh vào nhau, tiếng nổ vang lên, lửa bắn tứ tung, kiếm mang tan vỡ.

Bóng người lùi lại mấy bước mới đứng vững được.

Còn Lý Dịch thì trực tiếp bị đánh bay, va mạnh vào bức tường đá.

Rầm!

Bức tường đá nổ tung, lộ ra một cái hố lớn.

Huyết Hãn Yêu Thi mừng rỡ điên cuồng, mối thù lớn được báo, khiến nó vô cùng sảng khoái.

Huyết Hãn Yêu Thi cười lạnh liên tục: "Trước mặt đại nhân Thủ Tháp Giả, ngươi chẳng qua chỉ là một con côn trùng nhỏ bé mà thôi!" Trong mắt Trương Vô Nhiễm và những người khác lộ ra vẻ lo lắng.

Bóng người hư ảo này thực sự quá mạnh mẽ, khí tức như cầu vồng, dưới uy áp khủng bố, khiến họ thậm chí không thể ngẩng đầu lên!

Thủ Tháp Giả ánh mắt khinh miệt: "Chỉ có vậy thôi!" Hắn tưởng rằng thực lực của Lý Dịch không tệ, có thể đánh một trận với hắn, không ngờ lại không chịu nổi một đòn như vậy.

Xem ra, trực giác đôi khi cũng lừa dối hắn.

Lời hắn vừa dứt, cái hố lớn kia đột nhiên rung chuyển.

Một bóng người đen kịt từ trong đó bay ra, đôi long dực đen kịt hùng mạnh mở rộng, mang theo sát khí vô tận xé rách hư không, trấn áp đỉnh cấp!

Bóng người thon dài đen kịt đó chính là Lý Dịch!

Thủ Tháp Giả ngẩng đầu, liền thấy trên người Lý Dịch không hề có vết thương nào, dường như nhát kiếm vừa rồi của hắn căn bản không gây ra một chút tổn hại nào cho đối phương.

"Chết đi!" Điều này khiến hắn sinh ra một cỗ phẫn nộ bạo ngược, toàn thân tản ra vô số bạch quang, hóa thành một lưỡi kiếm khổng lồ dài trăm mét, lơ lửng giữa không trung, chém xuống về phía Lý Dịch.

Lý Dịch ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vật thể do bạch quang hóa thành, chính là một thanh cự kiếm khổng lồ hội tụ từ vạn ngàn kiếm khí, mũi nhọn sắc bén, dường như có thể xuyên thủng mọi thứ!

"Đây chính là thủ đoạn thật sự của đại nhân Thủ Tháp Giả sao?" Huyết Hãn Yêu Thi vẻ mặt chấn động, siết chặt hai nắm đấm, trong lòng tràn đầy kỳ vọng.

Theo nó thấy, dưới nhát kiếm này, Lý Dịch chắc chắn phải chết!

Khóe miệng Lý Dịch nhếch lên, hắn lại muốn thử xem, nhục thân của mình rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Thực lực của Thủ Tháp Giả cũng tạm được, hắn là có thể cho hắn chơi thêm một lúc.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Lưỡi kiếm khổng lồ kia va chạm mạnh vào huyệt Bách Hội của Lý Dịch.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Đầu lâu Lý Dịch va chạm với lưỡi kiếm khổng lồ, sau đó lưỡi kiếm khổng lồ nổ tung, nhưng lại không làm tổn thương hắn một chút nào.

Cảnh tượng này khiến Thủ Tháp Giả nhíu chặt mày, nhục thân của Lý Dịch rốt cuộc đã được tôi luyện như thế nào, lại lợi hại đến vậy.

Sắc mặt Huyết Hãn Yêu Thi tái xanh, không ngờ thực lực của đối phương lại mạnh đến thế, lại cứng rắn dựa vào nhục thể mà đỡ được một nhát kiếm của Thủ Tháp Giả!

May mắn thay mình lúc đó chạy nhanh, nếu không thì đã chết trong tay đối phương rồi.

Mặc dù Huyết Hãn Yêu Thi vẫn có niềm tin vào Thủ Tháp Giả, nhưng bản năng cơ thể khiến nó chạy xuống tầng tiếp theo của Cửu Tầng Cốt Tháp.

Thủ Tháp Giả không để ý đến hành động nhỏ của Huyết Hãn Yêu Thi.

Hai tay hắn kết ấn, miệng niệm chú ngữ.

Lập tức, từ trong cơ thể hắn dâng lên một cỗ khí thế vô cùng rộng lớn, vô cùng hùng vĩ, vô cùng mạnh mẽ, khí thế này như biển cả mênh mông, lan tràn về bốn phương tám hướng.

Nơi nào đi qua, tất cả đều hóa thành tro bụi, ngay cả những tảng đá cứng rắn cũng không thể chịu đựng nổi.

“A!!!” Trương Vô Nhiễm cảm nhận được cỗ khí thế này, không

kìm được rên lên một tiếng, có chút không chịu nổi, bị áp bức đến mức khó thở.

Trương Vô Nhiễm chẳng qua chỉ là Tầm Tâm Cảnh, làm sao có thể chống lại Thủ Tháp Giả có thực lực Đẳng Vân Cảnh này?

Ngay cả uy áp cũng khiến cô ấy cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Tuy nhiên, Trương Vô Nhiễm vẫn có niềm tin vào Lý Dịch.

Đôi mắt đẹp chăm chú nhìn vào bóng lưng Lý Dịch.

Thủ Tháp Giả gào thét: "Ấn này tên là Nhiếp Thiên, là thần kỹ do Thái Tuế Thần Chủ tối cao ban tặng, có thể chết dưới chiêu này, cũng coi như là vinh hạnh của ngươi!" Nhiếp Thiên Ấn hạ xuống, toàn bộ Cửu Tầng Cốt Tháp đều rung chuyển nhẹ, không khí bị xé rách, phát ra âm thanh bùng nổ chói tai.

Lý Dịch nhận ra uy năng của Nhiếp Thiên Ấn, khóe miệng nhếch lên một độ cong quỷ dị.

Nắm đấm đầy vảy rồng gớm ghiếc vung ra, mang theo thế sét đánh vạn quân, lao về phía Nhiếp Thiên Ấn.

Thủ Tháp Giả thấy Lý Dịch lại dám dùng nhục thân trực tiếp đối đầu cứng rắn với Nhiếp Thiên Ấn, không khỏi lộ ra một nụ cười tàn khốc.

"Con kiến không biết trời cao đất rộng, thật là tìm chết!" "Thần kỹ mà Thái Tuế Thần Chủ để lại, cũng dám cứng rắn đón đỡ!" Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, mắt hắn trợn trừng, vẻ mặt không thể tin nổi, như thể chứng kiến chuyện đã phá vỡ tam quan của hắn.

Chỉ thấy nắm đấm của Lý Dịch mạnh mẽ đánh nát Nhiếp Thiên Ấn, quyền phong gào thét, như một cơn lốc xoáy!

Chương 313

Sức mạnh khổng lồ trực tiếp cuốn hắn thành tro bụi!

Ở phía xa, Huyết Hãn Yêu Thi đã sớm chạy thoát khỏi rìa ngoài Cửu Tầng Cốt Tháp, tiến vào tầng thứ nhất của Cửu Tầng Cốt Tháp, dường như có cảm giác, quay đầu nhìn một cái.

Nhưng, chính cái nhìn đó, khiến nó gan mật vỡ vụn!

Đây là một quyền khủng bố đến mức nào, lại đánh ra một tầng quyền ấn trên bề mặt Cửu Tầng Cốt Tháp!

Vị đại nhân Thủ Tháp Giả cao không thể với tới kia, thậm chí còn không có cơ hội kêu thảm, trực tiếp hóa thành tro bụi!

Huyết Hãn Yêu Thi vẫn còn sợ hãi, may mắn thay mình chạy nhanh, nếu không e rằng chỉ có thể đi theo vết xe đổ của Thủ Tháp Giả.

Huyết Hãn Yêu Thi lau mồ hôi đỏ tươi li ti trên trán, ánh mắt giãy giụa mà oán độc.

Thực lực của Lý Dịch quá khủng bố, nó muốn báo thù thực sự quá khó khăn.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt nó liền kiên định lại.

Bên dưới Cửu Tầng Cốt Tháp, còn có rất nhiều quái vật mạnh hơn cả Thủ Tháp Giả!

Những quái vật này, mới là sự tồn tại khủng bố thật sự trong Cửu Tầng Cốt Tháp.

Chỉ cần Lý Dịch dám đi xuống, chắc chắn phải chết!

Đánh giết Thủ Tháp Giả, ánh mắt Lý Dịch bình đạm, không có

biểu cảm gì nhiều.

Chỉ nhìn vào nắm đấm của mình với ánh mắt u ám.

Nhục thân của hắn dường như quá mạnh mẽ rồi, đã phát sinh rất nhiều tệ hại.

Không thể hoàn hảo khống chế sức mạnh.

Ban đầu, theo ý nghĩ của Lý Dịch, quyền này đáng lẽ chỉ có thể đánh tàn Thủ Tháp Giả.

Sau đó hắn sẽ đến sử dụng Phệ Diệt Vực Sâu nuốt chửng sức mạnh của đối phương, nhưng không ngờ quyền này lại trực tiếp giết chết đối phương.

Lý Dịch thở dài: "Xem ra, phải tìm thêm vài tồn tại mạnh mẽ để luyện tập tay thôi." Trương Vô Nhiễm và những người khác thì dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lý Dịch.

Trương Vô Nhiễm nắm chặt nắm đấm nhỏ, trong lòng thầm nghĩ, không hổ là Bệ hạ, nhẹ nhàng như vậy liền miểu sát một cường giả Đằng Vân Cảnh!

"Bên dưới hẳn là còn có sinh vật mạnh mẽ hơn, vừa vặn có thể dùng làm thức ăn cho trùng tộc." Giọng Lý Dịch mang theo một tia chờ mong, nếu tìm được chủng tộc có tốc độ sinh sản nhanh, nhiệt lượng cao ở bên dưới, trùng tộc của hắn sẽ không còn phải lo lắng về thức ăn, tiến vào giai đoạn phát triển nhanh chóng.

Tầng tiếp theo của Cửu Tầng Cốt Tháp, cũng chính là tầng thứ nhất từ trên xuống.

Muốn tiến vào tầng này, phải tìm được cơ quan mở tầng thứ nhất của Cửu Tầng Cốt Tháp.

Cấu trúc Cửu Tầng Cốt Tháp vô cùng tinh vi, nếu quan sát kỹ, còn

có thể phát hiện những phù văn dày đặc trên cốt tháp thực chất là kinh mạch!

Những phù văn này tạo thành một trận pháp khổng lồ, khiến người ta khó có thể tiếp cận, chỉ có thể đứng trên đỉnh tháp.

Vì bề mặt Cửu Tầng Cốt Tháp khít khao không một kẽ hở, muốn tìm được cơ quan của nó rất khó khăn.

Ngay cả thiên tài xuất thân từ gia tộc đạo mộ như Trương Vô Nhiễm, cũng không có cách nào tìm được cơ quan, chỉ có thể sốt ruột.

Trương Vô Nhiễm mò mẫm hồi lâu, giọng điệu nặng nề: "Cốt tháp này hẳn là được chế tác theo trận pháp kết hợp Thiên Can Địa Chi, nhưng vì chủ thể là xương cốt tà thần, dẫn đến cốt tháp này rất cứng rắn, khó bị phá hủy." "Nếu muốn mở cửa tiến vào cốt tháp, thì phải tìm được trận nhãn!" Lý Dịch vuốt cằm, suy tư một lát: "Đỉnh nhọn của cốt tháp có mười hai cung khắc độ, e rằng không chỉ dùng nguyên lý Thiên Can Địa Chi, mà còn liên quan đến Mười Hai Thứ trên bầu trời." "Người xưa để quan sát tình hình vận hành của mặt trời, mặt trăng, ngũ tinh và sự biến đổi của khí tiết, đã chia chu thiên thành mười hai phần bằng nhau, gọi là Mười Hai Thứ." "Họ sử dụng phương pháp là chia đai hoàng đạo thiên khu từ tây sang đông thành mười hai phần, và lần lượt đặt tên là Tinh Kỷ, Huyền Hiêu, Cư Tí, Hàng Lâu, Đại Lương, Thất Thẩm, Thuần Thủ, Thuần Hỏa, Thuần Vĩ, Thọ Tinh, Đại Hỏa, Tích Mộc." "Mười Hai Thứ này thực chất là một trong những quyền hành của Mười Hai Thái Tuế Thần Chủ." "Nghe nói, trận pháp được tạo ra từ đó có thể nghịch chuyển thời gian, truy nguyên quá khứ!" "Thậm chí, có thể khiến thời gian đứng yên, khiến sinh mệnh thể tồn tại trong quá khứ không còn lão hóa, bị quy tắc mạt pháp xâm thực." Sắc mặt Trương Vô Nhiễm hơi biến đổi, không kìm được nói: "Kẻ khiến thời gian đứng yên sao?

Thế chẳng phải tương đương với trường sinh bất tử sao?" Ánh mắt Lý Dịch lóe lên một tia châm chọc: "Trường sinh bất tử là không thể tồn tại, ngay cả vũ trụ, cũng chẳng qua chỉ là thang đo thời gian tương đối chậm mà thôi." "Trên thế giới này, sự vật vĩnh hằng không tồn tại, vạn vật cuối cùng đều đến ngày hủy diệt." "Trên thi thể của kẻ trước, lại sẽ sinh ra sự vật mới, tuần hoàn trở lại, luân hồi không ngừng." Trương Vô Nhiễm như có điều suy nghĩ: "Vậy thời gian đứng yên là có thật sao?" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Có lẽ vậy, dù sao tôi cũng chưa từng thấy." Trương Vô Nhiễm tò mò hỏi: "Bệ hạ, vậy ngài có biết cách phá giải cơ quan cốt tháp này không?" Lý Dịch xoay xoay chuôi Bách Tịch Đao, giọng trầm thấp: "Có!" "Cách nào?" "Bạo lực phá giải!" Dưới sự chú ý của Trương Vô Nhiễm, Lý Dịch chậm rãi giơ Bách Tịch Đao lên, sau đó đột ngột hạ xuống.

Đao mang lóe lên, xé rách mọi chướng ngại vật trên đường đi.

Rầm rầm rầm!!!

Cốt tháp bị cắt ra một vết nứt nhỏ, sau đó trận pháp Mười Hai Thứ trên bầu trời kích hoạt, một tia sáng bạc chiếu sáng toàn bộ khoảng không dưới lòng đất u ám.

Cửu Tầng Cốt Tháp hùng vĩ dưới ánh sáng này chiếu rọi, hiện ra vô cùng thánh khiết.

Vết nứt kia lập tức phục hồi, dường như nhát đao vừa rồi của Lý Dịch căn bản không có tác dụng.

"Hồi tố thời gian!" Trong mắt Lý Dịch, lóe lên một tia tinh quang, cực kỳ hứng thú với trận pháp này.

Nếu khắc trận pháp này lên Bách Tịch Đao, hoặc trong Dịch Thiên Đế Mộ, tuyệt đối có thể chống lại tuyệt đại đa số sát thương!

Trương Vô Nhiễm há hốc miệng, cảnh tượng trước mắt thực sự

khiến người ta vô cùng chấn động.

Trận pháp trên Cửu Tầng Cốt Tháp này quả nhiên đúng như Lý Dịch nói, có thể hồi tố thời gian!

Lý Dịch cười nói: "Hồi tố thời gian hẳn là không có giới hạn, chỉ cần trẫm tấn công đủ số lần, liền đủ sức phá hủy nó!" "Thời gian, đôi khi căn bản không có ý nghĩa gì!" Nói rồi, Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch lại chém ra.

Sau đó, trên Cửu Tầng Cốt Tháp lộ ra một vết nứt đen kịt.

Khoảnh khắc tiếp theo, vết nứt phục hồi, mọi thứ trở lại như cũ.

Lý Dịch mặt không biểu cảm, Bách Tịch Đao vung lên.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Cuối cùng, sau khi Lý Dịch chém phá Cửu Tầng Cốt Tháp lần thứ mười vạn, nó cuối cùng không còn phục hồi nữa.

Con Huyết Hãn Yêu Thi đang trốn trong Cửu Tầng Cốt Tháp nuốt nước bọt, mắt tràn đầy sợ hãi.

Đây rốt cuộc là quái vật gì, lại có thể đánh nát phòng ngự của Cửu Tầng Cốt Tháp!

Không được!

Nơi này không an toàn.

Nó phải chạy xuống dưới!

Bên cạnh Huyết Hãn Yêu Thi, là một con quái vật gớm ghiếc khủng khiếp, nước dãi đen kịt chảy xuống, tham lam nhìn Lý Dịch.

Lý Dịch nhìn vết nứt đen kịt đó, ánh mắt nhạt nhẽo, một bước bước vào.

Trương Vô Nhiễm và những người khác theo sát phía sau.

Quân đoàn trùng tộc bảo vệ xung quanh Lý Dịch, không ngừng lan tràn ra bốn phía.

Arutorija đột nhiên mở miệng, Thệ Ước Chi Kiếm trong tay rên rỉ không ngừng: "Tôn chủ, kia… là cái gì?" Theo mũi kiếm của Arutorija, mọi người nhìn thấy một con quái vật mọc đầy răng nhọn!

Con quái vật này đại khái trông hơi giống nhím, nhưng thân hình lớn hơn, tứ chi mảnh dài, bao phủ đầy gai ngược đỏ tươi.

Hai chiếc răng nanh chiếm một nửa chiều dài cơ thể lấp lánh hàn quang lạnh lẽo, hai khối quỷ hỏa trên răng nanh yên tĩnh cháy, khiến người ta không rét mà run.

Con quái vật này ngay cả Lý Dịch cũng chưa từng nghe nói đến, nhất thời, Lý Dịch không khỏi cảm thán sách dùng đến mới biết ít.

Bí mật trên thế gian này thực sự quá nhiều.

Nhưng, điều này cũng khiến Lý Dịch càng thêm hứng thú với ngôi mộ cổ này.

Tòa Cửu Tầng Cốt Tháp này dường như là một bãi thí nghiệm của một loại sinh vật khủng bố nào đó, không ngừng xuất hiện những sinh mệnh thể mà bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy.

Gầm!!!

Con quái vật kia gầm lên một tiếng giận dữ, nước dãi ở khóe miệng nhỏ xuống, chất lỏng màu đen ăn mòn mặt đất, phát ra tiếng kêu xì xì quái dị.

Con quái vật kia lao tới, Arutorija nhanh chóng rút kiếm, giao tranh với nó.

Sau khi được Cố Hương Viễn Vọng cường hóa, thực lực của Arutorija không tồi, mỗi lần vung Thệ Ước Chi Kiếm, đều mang theo

áp lực kiếm kinh khủng.

Con quái vật kia tuy lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn bị Arutorija một kiếm chém giết.

Máu đen kịt đặc quánh như dầu mỏ không ngừng chảy ra, tụ thành con suối nhỏ, khiến người ta buồn nôn.

Lý Dịch ra lệnh cho trùng tộc nuốt chửng nó, sau đó trực tiếp xuống tầng thứ hai của Cửu Tầng Cốt Tháp.

Tầng thứ hai của Cửu Tầng Cốt Tháp khác với tầng trước, nơi đây là một mộ thất kim loại khổng lồ, bốn bức tường mộ thất khảm vô số vàng bạc châu báu.

Dưới ánh sáng của những vàng bạc châu báu này chiếu rọi, toàn bộ mộ thất kim loại khổng lồ hiện ra vô cùng phú quý tráng lệ.

Chương 314

Mỗi viên đá quý màu vàng đều vô cùng lộng lẫy, giá trị không nhỏ.

Lý Dịch cẩn thận đánh giá mộ thất này, trong mộ thất có một chiếc giường lớn, còn có một bức tranh cuộn, trên bức tranh vẽ một con quái vật gớm ghiếc khủng khiếp.

Con quái vật cao trăm mét, có bốn chi, có cánh, sau lưng mọc mười sáu đôi vũ dực, trên đỉnh đầu mọc ba xúc giác sắc nhọn, sừng trên đầu màu đỏ tía, mắt màu xanh lam lục, răng nanh màu đen đỏ, trong miệng còn có một chiếc lưỡi rắn khổng lồ.

Và bên dưới con cự thú này, thì vẽ vô số sinh vật dị dạng.

Rắn chín đầu, hồ ly chín đuôi, cóc ba chân, chó ba đầu, trâu một chân… "Hình tượng những quái vật này dường như có chút quen thuộc?" "Hình như đã gặp ở đâu đó." Một hình ảnh lướt qua trong đầu Lý Dịch, lập tức hắn phản ứng lại, trong mộ Tây Chu phía sau Lỗ Vương Cung, đã vẽ những quái vật thần bí này!

Phồn Nhược Quỷ Tỳ trong tay hắn cũng là từ đó mà có được.

Không ngờ, trong Tinh Tuyệt Cổ Quốc này, cũng có bóng dáng những quái vật này.

Mà Tông Bố Thần Hậu Nghệ và Tây Vương Mẫu có mối liên hệ rất sâu sắc.

Bây giờ xem ra, ngôi mộ cổ Tinh Tuyệt này dường như cũng có bóng dáng của Tây Vương Mẫu tồn tại.

Chỉ không biết là, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tây Vương Mẫu, giữa hai người này rốt cuộc có mối quan hệ gì?

Hơn nữa, Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như có quan hệ không

tầm thường với Mười Hai Thái Tuế Thần Chủ.

Tòa Cửu Tầng Cốt Tháp này thậm chí còn có trận pháp của Mười Hai Thái Tuế Thần Chủ.

Cộng thêm, Thủ Tháp Giả bị hắn giết trước đó, lại còn biết Tông Bố Thần và Phồn Nhược Quỷ Tỳ, kỹ thuật công phạt mà hắn sử dụng, cũng đến từ Thái Tuế Thần Chủ.

Chỉ là, không biết ngôi mộ cổ Tinh Tuyệt này là địa bàn của vị Thái Tuế Thần Chủ nào.

Nghĩ đến đây.

Lý Dịch càng ngày càng hứng thú với ngôi mộ cổ này.

Mang theo sự tò mò vô tận, Lý Dịch dẫn trùng tộc và mọi người tiến vào tầng cốt tháp tiếp theo.

Tầng thứ ba là một tế đàn khổng lồ, trên tế đàn khắc họa một số phù văn phức tạp, bên trong phù văn ẩn chứa khí tức cực mạnh, dường như ẩn chứa khí thế hủy diệt tất cả.

Xung quanh tế đàn có một vòng xích sắt, đầu kia của xích sắt nối với một cánh cửa.

Trên cánh cửa điêu khắc rất nhiều phù hiệu quỷ dị.

Những phù hiệu này thoạt nhìn lộn xộn, thực chất lại ẩn chứa một quy luật nào đó, Lý Dịch nhất thời cũng không thể hiểu rõ đây là thứ gì.

"Bên trong cánh cửa sắt khổng lồ này rốt cuộc có gì?" Lý Dịch tự hỏi trong lòng.

Lý Dịch tiến đến gần cánh cửa sắt nhìn, phát hiện cánh cửa sắt này được chế tạo bằng vẫn thiết.

Bề mặt nhẵn bóng như gương, lửa máu kỳ lân bay lượn, dưới ánh

sáng u ám, bóng dáng mọi người trên cánh cửa vẫn thiết không ngừng lắc lư, như bóng dáng địa ngục.

Phù văn trên cánh cửa sắt lúc sáng lúc tắt, ẩn hiện, trong khoảnh khắc Trương Vô Nhiễm chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, trong đầu lóe lên từng hình ảnh hư ảo.

Bức cuối cùng, là về Lý Dịch.

Chỉ thấy Lý Dịch lưng đeo vực sâu, dưới chân là biển máu núi xác vô tận.

Hắn chậm rãi vươn ngón trỏ tay phải, một đạo bạch quang rực rỡ lóe lên, đánh nát khung cảnh.

Khoảnh khắc khung cảnh vỡ nát, những mảnh vỡ bạc bay lượn, một con mắt thú lạnh lùng và rộng lớn xuyên qua mảnh vỡ khóa chặt cô ấy.

Bên ngoài thế giới, một tà thần không thể nhìn thấy đang nhìn chằm chằm vào bức tường thế giới đang hé ra một kẽ hở nhỏ… Trương Vô Nhiễm mắt đầy tơ máu, cảnh vật trước mắt xuất hiện từng lớp trùng ảnh, khiến cô ấy không phân biệt được thực tại và hư ảo.

Cô ấy dường như không phải Trương Vô Nhiễm… cô ấy rốt cuộc là ai?

Cô ấy ngơ ngác nhìn Lý Dịch, ánh mắt bàng hoàng vô trợ.

Lý Dịch nhận ra ánh mắt của Trương Vô Nhiễm, khẽ nhíu mày.

Trong thế giới tinh thần của đối phương, ẩn chứa một linh hồn cực kỳ mạnh mẽ.

Ngay cả hắn, muốn xóa sổ đối phương cũng cực kỳ khó khăn.

Bây giờ xem ra, Trương Vô Nhiễm dường như đã bắt đầu bị xâm

thực.

Nhưng Lý Dịch lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Sự hiểu biết của Lý Dịch về thế giới tinh thần rất nông cạn.

Đây cũng là lý do tại sao Lý Dịch luôn khám phá thế giới tinh thần, luôn nghiên cứu nội cảnh và thôi miên.

Xem ra, hắn phải đẩy nhanh tốc độ tu luyện linh hồn rồi.

Linh hồn là căn bản, trú ngụ nguồn gốc của mọi sức mạnh.

Nhục thể, chẳng qua chỉ là vỏ bọc của linh hồn.

Nhưng, cách tu luyện linh hồn lại quá khó.

Trong 《Dịch Thiên Đế Kinh》 tuy có phương pháp tu luyện linh hồn, nhưng công pháp này chủ yếu là luyện thể.

Tôi luyện thân thể này đến mức kiên cố bất hoại, không thể địch nổi.

Nhưng, nếu có người đoạt xá hắn, linh hồn của hắn có thể chống lại không?

Trong lòng Lý Dịch không khỏi dâng lên một cảm giác khủng hoảng.

Nhục thân của hắn quá mạnh mẽ, nhưng linh hồn lại quá yếu ớt.

Luôn cho hắn một cảm giác làm áo cưới cho người khác.

Lý Dịch không an ủi Trương Vô Nhiễm, cũng không đưa ra bất kỳ lời hứa nào.

Bởi vì những thứ này đều quá hư vô, không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào.

Hắn chỉ bình đạm hỏi: "Cô đã nhìn thấy gì trên cánh cửa này?" Trương Vô Nhiễm há miệng, nhưng không biết phải nói thế nào.

Nói rằng cô ấy đã nhìn thấy hình ảnh không biết là quá khứ hay tương lai, nhìn thấy Lý Dịch ra tay đánh nát thế giới đang rình mò… hoặc giả, người kia căn bản không phải Bệ hạ?

"Tôi…" Trương Vô Nhiễm im lặng nửa ngày, cổ họng khô khốc đáng sợ, như thể bị tắc nghẽn bởi cát nóng, không thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

Lý Dịch không miễn cưỡng Trương Vô Nhiễm: "Không nói ra được, thì không cần nói nữa.

Một số thứ, nói ra sẽ bị lời nguyền từ quá khứ." Trương Vô Nhiễm gật đầu lia lịa, nhưng ánh mắt vẫn bàng hoàng và mơ màng, cả người lung lay sắp đổ, chỉ có thể đặt tay lên cánh cửa vẫn thiết để chống đỡ cơ thể.

Lý Dịch một lần nữa đặt ánh mắt lên cánh cửa sắt.

"A!" Trương Vô Nhiễm đột nhiên kinh hô một tiếng, Lý Dịch vội vàng nhìn qua.

Liền thấy tay Trương Vô Nhiễm bị mặt gương của cánh cửa vẫn thiết cắt rách, từ cổ tay chảy ra máu đỏ tươi chói mắt, không ngừng bị cánh cửa vẫn thiết đen kịt nuốt chửng.

Cánh cửa vẫn thiết cao mười mét này toàn thân tỏa ra hàn khí lạnh lẽo thấu xương, trên mặt gương, có mười hai phù văn thần bí đang nhấp nháy.

Dưới sự chú ý của mọi người, cánh cửa vẫn thiết chậm rãi mở ra… "Xoẹt xoẹt xoẹt…" Phía sau cánh cửa, truyền đến tiếng kêu quái dị.

Bốp!!!

Một bàn tay trắng bệch, đầy vảy đột nhiên đánh mạnh vào cánh cửa vẫn thiết, sau đó là bàn tay tiếp theo.

Bốp!

Bốp!!

Bốp!!!

Từng bàn tay trắng bệch từ phía sau cánh cửa vươn ra, như muốn nắm lấy ánh sáng và tự do cuối cùng, điên cuồng chạy trốn từ nơi sâu thẳm của bóng tối!

Lý Dịch nhíu mày, phía sau cánh cửa vẫn thiết này, dường như đang giam giữ một số quái vật khủng khiếp.

Trương Vô Nhiễm lùi lại nửa bước, chỗ cổ tay trắng nõn, vết đỏ chói mắt đã bắt đầu khô cạn, biến thành màu đen đỏ như rỉ sắt.

Chương 315

Cô ấy dường như không cảm nhận được nỗi đau nhức nhối đó, trong đầu tràn đầy hình ảnh đã thấy trước đó, vội vàng nói: "Bệ hạ, nhanh!

Nhanh chạy đi!

Nơi đó là…" Lời cô ấy còn chưa nói xong, từ trong cánh cửa vẫn thiết, truyền đến từng trận tiếng bước chân điên cuồng, khiến người ta rợn tóc gáy, và tiếng nhai nuốt.

Dưới ánh mắt kinh hãi tột độ của mọi người, một con quái vật toàn thân mọc đầy cánh tay bò ra từ bên trong.

Nó toàn thân đầy máu, trong miệng đang há to nuốt chửng những khối thịt ghê tởm, mỗi cánh tay cường tráng và mạnh mẽ đều nắm chặt thức ăn.

Đầu lâu khổng lồ đó mọc đầy lông màu nâu, trông như một con sư tử uy nghiêm và đáng sợ.

"Cuối cùng… cũng ra rồi!" Lời nó nói là cổ Hán ngữ, chỉ có điều có lẽ vì quá lâu không nói chuyện, giọng nói khó nghe khàn khàn, như tiếng kèn vỡ.

Lý Dịch nắm chặt Bách Tịch, ánh mắt lạnh nhạt như tuyết: "Ngươi là thứ gì?" "Hậu duệ Huyết Ma… Bách Thủ Ma Vương!" Quái vật không nói gì, người mở miệng giải đáp cho Lý Dịch là Trương Vô Nhiễm.

Trương Vô Nhiễm thần sắc căng thẳng: "Bệ hạ, những cánh tay trên người con quái vật này đều là đoạt từ những cường giả, mỗi cánh tay đều ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của những anh hùng đã

chết!" "Hơn nữa, là hậu duệ Huyết Ma Thần, nó có thể thao túng huyết dịch!" Bách Thủ Ma Vương ánh mắt kinh ngạc, đã qua nhiều năm như vậy, vậy mà vẫn có người nhớ đến nó sao?

Bách Thủ Ma Vương chậm rãi nhìn về phía Trương Vô Nhiễm, khi nó nhìn rõ mặt Trương Vô Nhiễm, như bị sét đánh, ngây như phỗng!

"Là ngươi!!!" Mắt Bách Thủ Ma Vương lập tức biến thành đỏ máu bạo ngược, gào thét một tiếng, bàn tay trắng bệch vỗ về phía Trương Vô Nhiễm!

Quyền phong sắc bén thổi qua khiến mặt Trương Vô Nhiễm đau nhức, nhưng cô ấy nhanh chóng phản ứng, cúi người muốn tránh đòn tấn công của Bách Thủ Ma Vương.

Nhưng, bàn tay của Bách Thủ Ma Vương dường như mang theo một loại ma lực nào đó, lại khiến cô ấy tại chỗ cứng đờ, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay càng ngày càng gần đầu lâu mình!

Nếu bị bàn tay lớn hơn cả cơ thể cô ấy này đánh trúng, e rằng sẽ biến thành thịt nát ngay tại chỗ!

Ngàn cân treo sợi tóc, Lý Dịch ra đao không chút do dự.

Không có bất kỳ chiêu thức đao pháp hoa mỹ nào, chỉ có một nhát chém đơn giản!

Nhưng, trong mắt Bách Thủ Ma Vương.

Nhát đao này của Lý Dịch như mãnh thú hồng hoang, mang theo sức mạnh kinh khủng!

Bách Thủ Ma Vương chủ động lùi ba bước, tránh nhát đao của Lý Dịch.

Nhưng, đao khí sắc bén bá đạo vẫn cứ cắt ra một đường máu

mỏng trên ngực nó.

"Đao tốt!" Bách Thủ Ma Vương tán thán một tiếng, siết chặt nắm đấm đánh về phía đầu lâu Lý Dịch.

Lý Dịch lại vung Bách Tịch Đao.

Đao mang và quyền phong va chạm, kích khởi từng vòng sóng gợn, dư ba khuếch tán, ép Trương Vô Nhiễm và những người khác liên tục lùi lại.

Ánh mắt Lý Dịch lạnh lùng, con quái vật Bách Thủ này quả thực rất mạnh.

Lại có thể đỡ được Bách Tịch Đao của mình.

Trong lòng Bách Thủ Ma Vương càng thêm chấn động, thu cánh tay về phía sau, để tránh biên độ rung động quá lớn, bị Lý Dịch phát hiện.

Nắm đấm của nó đều đã trải qua ngàn lần rèn luyện, đặc biệt là trong cánh cửa vẫn thiết, không biết đã đánh giết bao nhiêu đồng tộc, mới rèn giũa nắm đấm này đến mức kiên cố bất hoại!

Nhưng, không ngờ, khi cứng rắn đối đầu với Lý Dịch vừa rồi, lại ở thế hạ phong!

"Giết!" Bách Thủ Ma Vương lạnh lùng thốt ra một chữ, mấy trăm nắm đấm đồng thời vung lên, như cuồng phong bão táp ập đến Lý Dịch.

Nó muốn dùng tư thái áp đảo tuyệt đối đánh giết Lý Dịch, mới không làm mất uy danh của hậu duệ Huyết Ma Thần!

Lý Dịch nhẹ nhàng vuốt thân đao, ma quang tà dị và Phật quang thánh khiết đồng thời sáng lên trên lưỡi đao, tiếng ma âm máu tanh và Phạm âm đại đạo vang vọng bên tai Bách Thủ Ma Vương.

Sau đó, nó liền mất đi thị giác, chỉ cảm giác trời đất quay cuồng.

Khoảnh khắc cuối cùng mất đi ý thức, nó loáng thoáng nhớ lại ma quang này và sức mạnh của Ma Tổ La Hầu cực kỳ tương tự.

Là hắn đã trở lại!

Lý Dịch mặt không biểu cảm, mặc cho trùng tộc nhanh chóng nuốt chửng Bách Thủ Ma Vương.

Và từ trong cánh cửa vẫn thiết, ẩn ẩn truyền đến tiếng xì xào.

Hiển nhiên, bên trong còn có quái vật mạnh mẽ tồn tại.

Bách Thủ Ma Vương chẳng qua chỉ là tiên phong mà thôi.

"Vết thương khắc cốt này, sâu như vực biển, tội lỗi đỏ máu này, đến chết mới thôi!" Phía sau cánh cửa vẫn thiết, truyền đến một giọng nói hùng vĩ và uy nghiêm: "Ngươi, tội lỗi và cái ác đã gánh, hôm nay liền phải trả!" Lý Dịch còn chưa kịp phản ứng, một đạo lưu quang lướt qua, va chạm mạnh vào ngực hắn.

Bốp!

Lý Dịch bị đánh bay ra ngoài, va mạnh vào bức tường cốt tháp.

"Tôn chủ!" Arutorija cấp giọng kêu lên một tiếng, rút Thệ Ước Chi Kiếm chắn trước Lý Dịch.

"Ha ha ha!!!" Lý Dịch cười điên cuồng sảng khoái, kiêu ngạo đứng thẳng.

Trên lồng ngực, chỗ bị lưu quang đánh trúng chỉ để lại một vết bạc không đáng kể.

Dưới chân, là một đoạn xương tên trắng gãy lìa.

Sau cánh cửa vẫn thiết, một thân ảnh thon dài chậm rãi bước ra.

Đó là một mỹ nhân mặc áo giáp trắng đỏ, giới tính khó phân biệt.

Ấn tượng đầu tiên mà cô ấy mang lại, chính là một vẻ đẹp gần như yêu dị.

Môi hồng mặt trắng, quyến rũ chúng sinh.

Chỉ có điều đôi mắt phượng đơn kia lại toát lên khí chất sắc lạnh, trong tay cầm một cây cốt cung trắng bệch, nhìn về phía Lý Dịch với ánh mắt phức tạp khó hiểu.

"Tự Dịch, năm xưa bản vương tin tưởng ngươi như vậy, ngươi lại dám phản bội bản vương!" Giọng nói lạnh lẽo như gió đông quét qua tầng mộ thất này, khiến người ta rùng mình.

Lý Dịch khẽ nhíu mày.

Tự Dịch?

Chẳng lẽ người này coi hắn là người khác?

Lý Dịch còn chưa nói gì, phía sau mỹ nhân khó phân biệt giới tính kia, xuất hiện một thân ảnh mảnh mai khác, vừa nhìn thấy Lý Dịch, liền lộ ra ánh mắt hận thù tột độ: "Nói với hắn làm gì!

Chúng ta bị hắn phong ấn ở đây mấy ngàn năm, toàn bộ Bất Hủ tộc đều vì hắn mà suýt bị đồ sát sạch!

"Mối thù này, hôm nay bản tọa nhất định phải báo!" "Có lẽ hắn có nỗi khổ tâm nào đó thì sao?" Mỹ nhân khó phân biệt giới tính kia có chút do dự: "Dù sao bây giờ hắn cũng đã thả chúng ta ra." "Khổ tâm?" Người kia cười lạnh một tiếng: "Hai chữ đó dễ dàng xóa bỏ mọi tội lỗi và hận thù sao?" "Hiên Viên Lan!

Ngươi đừng quên!

Năm xưa hắn chính là vì người phụ nữ này, mới đồ sát tộc ta sạch sẽ!" Người kia nhìn về phía Trương Vô Nhiễm với ánh mắt tràn ngập cực độ phẫn hận, ngọn lửa phẫn nộ ngút trời đó như địa ngục hồng

liên, muốn nuốt chửng tất cả.

Lý Dịch nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, tâm tư nhanh chóng chuyển động.

Thực lực của hai người này không tồi, nếu thực sự đối đầu cứng rắn, tuy hắn có mười phần chắc chắn sẽ thắng, nhưng e rằng sẽ liên lụy đến những người khác.

Đặc biệt là Anh Vũ Đao Vũ và Trương Vô Nhiễm, thực lực bình thường, nếu bị dư ba đánh trúng, e rằng ngay cả tro tàn cũng không còn.

Hơn nữa, dùng trí cũng không phải là không có lối thoát.

Một kế hoạch nổi lên trong lòng, trong mắt Lý Dịch lộ ra vạn cổ nhu tình, ánh mắt chứa chan tình ý, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

"Ngươi đây là ý gì?" Hiên Viên Lan nhíu mày: "Chẳng lẽ, năm xưa ngươi phạm phải tội lớn như vậy, thật sự có ẩn tình?" Lý Dịch im lặng không nói, chỉ ai oán nhìn Hiên Viên Lan.

Lúc này nói càng nhiều, càng lộ ra nhiều sơ hở.

Đại âm hi thanh, không nói gì mới là vô giải khả kích!

Người kia nhìn thấy vẻ mặt Lý Dịch như vậy, cũng không kìm được có chút nghi ngờ, năm xưa có phải thật sự có ẩn tình hay không.

Có lẽ, hắn không phải chủ mưu, phong ấn bọn họ trong cánh cửa vẫn thiết, là để cứu bọn họ?

Chương 316

"Ngươi nói chuyện đi!!" Giọng Hiên Viên Lan cấp thiết: "Chỉ cần ngươi chịu giải thích, ta…" Thấy Hiên Viên Lan như vậy, Trương Vô Nhiễm có chút trầm mặc cúi đầu.

Luôn cảm thấy Bệ hạ giống như một tên tra đế trong tiểu thuyết vậy.

Yêu đương sao?

Là loại giết cả tộc nhà ngươi đó!

Lý Dịch nhìn Hiên Viên Lan sốt ruột như vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

Đứa trẻ này đã bị Tự Dịch tẩy não rồi.

Tình yêu, tẩy não, lại thêm một từ đồng nghĩa.

Ngươi cho rằng thích một người là vì sắc đẹp, nhưng liếm chó đâu phải chỉ vì nhan sắc mà thành?

Chẳng qua là bị đối phương từng chút từng chút kéo vào cái bẫy được xây dựng tỉ mỉ, dù cuối cùng ngươi có nhận ra cũng khó thoát được.

Chi phí đầu tư khổng lồ khiến ngươi chỉ có thể đánh cược, kỳ vọng có thể gỡ vốn, kết quả lại chỉ càng lún càng sâu.

Đây chính là lý thuyết hố đen của những kẻ cờ bạc nổi tiếng.

Nó giống như một hố đen, dù ngươi chỉ thử thăm dò lại gần một chút, cũng sẽ không tự chủ mà lún sâu hơn, tăng tốc lao xuống, chỉ cần thấu hiểu nó, ngươi sẽ thấu hiểu bản chất đẫm máu của tình yêu.

Cũng khó trách qua hàng ngàn năm, trên đời vẫn tồn tại những kẻ

sùng bái Tự Dịch.

Có thủ đoạn tẩy não kinh khủng như vậy, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Hiểu rõ điểm này, Lý Dịch đã nắm chắc phần thắng.

Trên gương mặt tuấn mỹ đầy vẻ dễ vỡ, Lý Dịch lộ ra biểu cảm cực kỳ bi thương, khiến trái tim Hiên Viên Lan đau nhói.

"Gặp nhau thì sao?

Nếu cô hận tôi, thì giết tôi đi, còn hơn là tôi cứ tiếp tục sống trên đời này chịu khổ!" "Được!" Hiên Viên Lan nhẹ nhàng bước lại gần Lý Dịch, cây thương xương trong tay phóng ra hai luồng đao phong, hung hăng chém xuống đầu Lý Dịch.

Đồng tử Arthorlia co lại, nếu không phải Lý Dịch ngầm ra hiệu cô đừng ra tay, chỉ cần tích lũy thế lực, thì cô đã rút kiếm chém giết Hiên Viên Lan rồi!

Trương Vô Nhiễm căng thẳng nhìn cảnh này.

Thầm nghĩ Bệ hạ sẽ không chơi quá đà chứ?

"Đợi một chút!!" Người còn lại đi cùng Hiên Viên Lan đột nhiên lên tiếng, ngăn cản Hiên Viên Lan.

Cây thương xương trong tay Hiên Viên Lan dừng lại ổn định ở cổ Lý Dịch, lưỡi đao sắc bén lóe lên hàn quang thê lương.

Chỉ cần xuống thêm nửa tấc, là có thể chặt đầu Lý Dịch.

Lý Dịch bề ngoài vững như chó già, nội tâm cũng vững như chó già.

Hai người này quả nhiên đều thích Tự Dịch.

Nếu người này thật sự hận không thể cho Tự Dịch chết, căn bản

sẽ không nói nhiều lời như vậy.

So với việc khuyên Hiên Viên Lan buông tha, chi bằng nói là khuyên chính mình.

Hơn nữa, ánh mắt người này nhìn mình không hề có bao nhiêu hận ý.

Ngược lại, đối với Trương Vô Nhiễm thì hận ý mười phần.

Chậc.

Tự Dịch đã đồ sát cả tộc hai người này, mà hai người này vẫn yêu Tự Dịch đến chết đi sống lại.

Nếu kiếp trước hắn có thủ đoạn tán gái này, đâu đến nỗi mẫu thai độc thân?

Không thể không nói, Tự Dịch thật biết chơi!

Vừa nhìn đã biết là đại sư "sưu tập thẻ".

Hai người này trông giống hệt nhau, chỉ có khí chất hơi khác biệt.

Hiên Viên Lan vừa loli vừa ngự tỷ, mang theo một loại khí chất nữ vương, nhưng ánh mắt nhìn mình lại thêm vài phần dịu dàng.

Còn người kia, Lý Dịch không biết tên, thì là kiểu mỹ nhân băng sơn, ngoài lạnh trong nóng.

Hiên Viên Lan u u nói: "Hiên Viên Mộ, người trước đó kêu giết hắn là cô, bây giờ người bảo tôi dừng tay cũng là cô!" "Tôi chỉ muốn biết sự thật năm xưa thôi!" Hiên Viên Mộ ánh mắt lạnh nhạt, biểu cảm cứng ngắc.

Lý Dịch không nói gì, mà bước lên một bước, muốn dùng cổ mình để cứng đối cứng với thương xương.

Cảnh này khiến hai nữ giật mình.

Hắn thật sự một lòng cầu chết!

Trong lòng Hiên Viên Lan nảy ra ý nghĩ này, thân thể nhanh chóng phản ứng, điều chuyển thương xương, vứt xuống đất.

Đúng lúc này, Lý Dịch dùng sức ôm Hiên Viên Lan vào lòng.

Hiên Viên Lan tham lam hít thở không khí bên Lý Dịch, đại não trống rỗng, có chút không dám tin hành động thân mật đột ngột của Lý Dịch.

Góc mắt Lý Dịch mang theo nụ cười điên cuồng méo mó, Vương Giả Lãnh Địa: Vực Sâu Hủy Diệt đã phát động!

Cô ta còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị nuốt chửng mất một nửa!

Ban đầu, Hiên Viên Mộ thấy Lý Dịch ôm Hiên Viên Lan có chút ghen tỵ, nhưng giờ cô ta trợn tròn mắt, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức ngay cả cô ta cũng không kịp ứng phó!

Tuy nhiên, cô ta rất nhanh đưa ra lựa chọn tối ưu nhất hiện tại!

Sau lưng cô ta, một thanh trường kiếm vàng rực tức thì xé rách hư không, mang theo uy năng kinh khủng chém về phía đầu Lý Dịch.

Ánh mắt Lý Dịch lạnh nhạt, dùng Hiên Viên Lan làm lá chắn che trước người.

Hiên Viên Mộ không ngờ Lý Dịch lại làm ra hành động hèn hạ như vậy, chỉ đành liều mạng thu kiếm thế lại.

Kiếm này là đòn tấn công toàn lực của cô ta, làm sao có thể thu phóng tự nhiên?

Cưỡng ép thu kiếm thế khiến thân thể cô ta chịu phản phệ cực lớn, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi!

Lúc này, Hiên Viên Lan đã bị nuốt chửng chỉ còn lại nửa bên thân

thể!

Thêm vài giây nữa, e rằng sẽ hoàn toàn biến mất.

Thời gian đã không cho phép Hiên Viên Mộ do dự!

"Âm Dương Nghịch Chuyển, Đại Đạo Vô Cực!!" Hiên Viên Mộ gào thét, thanh trường kiếm vàng rực đó bùng nổ thần diễm ngút trời, quyết tâm tạo ra một đợt sóng huy hoàng trong dòng sông thời gian.

"Chết!" Mục đích của kiếm này không phải để giết địch, mà là muốn phá vỡ Vực Sâu Hủy Diệt của Lý Dịch, cứu Hiên Viên Lan.

Hiên Viên Lan liều mạng giãy giụa, trên gương mặt kiều diễm tuyệt mỹ tràn đầy hận thù và không cam lòng.

Nhưng, cánh tay Lý Dịch giống như gông xiềng nặng nhất thế gian, khiến lồng ngực cô ta bắt đầu bị ép đến biến dạng, xương cốt vỡ từng cái một.

Không thể lay chuyển!

Hiên Viên Lan chỉ đành tuyệt vọng chờ đợi cái chết.

Bị người mình yêu nhất giết chết!

Do mệnh lệnh của Lý Dịch, Arthorlia vẫn luôn tích lực bỗng nhiên ra tay.

Thanh Thệ Ước Chi Kiếm màu đen tuyền bùng nổ kiếm mang màu tím đen chói lọi rực rỡ, kiếm mang huy hoàng như tinh vân bùng nổ!

Oành!

Kiếm lớn màu vàng và Thệ Ước Chi Kiếm màu đen va chạm, kiếm khí tung hoành, xé rách không khí, phát ra từng trận âm bạo chói tai.

Tà Thần Cốt Tháp cũng nứt ra từng vết nhỏ.

Chương 317

Khụ khụ khụ!!!

Hiên Viên Mộ vốn đã không ở trạng thái tốt nhất, làm sao có thể là đối thủ của Arthorlia?

Chỉ mới giao đấu lần đầu tiên, cô ta đã ho ra máu, nội tạng chịu trọng thương cực kỳ nặng.

"Giết!" Hiên Viên Mộ nghiến chặt răng, ngậm máu tươi, lạnh lùng phun ra một chữ.

Lý Dịch phải chết!

Yêu càng sâu, hận càng khắc cốt!

Hiên Viên Mộ kết ấn bằng hai tay, ánh mắt điên cuồng.

Cô ta muốn phóng thích tất cả quái vật vong hồn trong Vẫn Thiết Môn, báo thù thế giới đầy lừa dối và bẩn thỉu này!

Trên Vẫn Thiết Môn, mười hai phù văn càng trở nên sáng rực, nuốt chửng sinh mệnh lực của Hiên Viên Mộ.

Bởi vì sinh mệnh lực của Hiên Viên Mộ được truyền vào, Vẫn Thiết Môn vẫn luôn nuốt chửng sinh mệnh lực của cô ta, phong ấn bên trong bắt đầu lung lay.

Đằng sau Vẫn Thiết Môn, tất cả quái vật vong hồn bị phong ấn ở đây hoàn toàn bạo tẩu!

Một cơn thủy triều trắng bệch điên cuồng lao ra khỏi Vẫn Thiết Môn, xông về phía Lý Dịch.

Hiên Viên Mộ cười điên cuồng: "Những vong hồn này trong Vẫn Thiết Môn không ngừng luân hồi, không thể hoàn toàn hủy diệt, chỉ có

thể điên cuồng tự sát trong địa ngục cô độc vô tận, thực lực đã sớm khác xưa.” “Hãy cảm nhận thật kỹ mối hận thù của chúng đối với ngươi đi!” Lý Dịch cười lạnh.

Đội quân trùng tộc lan tràn như lửa rừng, Cửu Đầu Kê Quan Xà lướt qua, nhuộm đỏ vòm trời như một dòng sông máu.

Vạn nghìn âm binh được phóng ra từ Quỷ Tỳ thổi kèn hiệu, phát động xung kích chí mạng trong tiếng kèn bi tráng thê lương!

Những vong hồn kia yếu ớt như băng mỏng, bị sức mạnh cường hãn bá đạo này xé nát!

Chỉ đành đau khổ rên rỉ, ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có.

Khí quỷ trắng bệch tiêu tán, bị trùng tộc hấp thụ.

Cảnh này thực sự quá kinh khủng và đáng sợ, khiến trái tim Hiên Viên Mộ đập thình thịch, ánh mắt chấn động: “Tự Dịch!

Sao ngươi có thể thao túng quái vật kinh khủng như vậy?!” Hiên Viên Lan dốc hết sức lực cuối cùng, gào về phía Hiên Viên Mộ: “Chạy!

Mau chạy đi!” Lý Dịch u u nói: “Tôi làm như vậy đều là vì tốt cho các cô, nếu cô bỏ chạy, tôi sẽ đau lòng đến mức nào chứ!” Hiên Viên Mộ đáy lòng lạnh lẽo, đối mặt với thủ đoạn cường thế của Lý Dịch, cô ta đã biết mình ngoài chạy trốn ra không còn đường thứ hai!

Hiên Viên Mộ lấy ra một miếng ngọc bội trắng, đột nhiên bóp nát!

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo bạch quang sáng chói mắt hiện lên quanh thân cô ta.

Không gian nổi lên từng gợn sóng, lan rộng như hoa văn gợn nước.

Lý Dịch nhíu mày.

Miếng ngọc bội này lại khắc ghi pháp tắc không gian, có thể truyền tống người đi!

Một đạo cụ quý giá như vậy, Hiên Viên Mộ làm sao có được?

Lý Dịch buông Hiên Viên Lan ra, đột nhiên vồ lấy Hiên Viên Mộ!

Vực Sâu Hủy Diệt bùng nổ, nuốt chửng ánh sáng trên người Hiên Viên Mộ!

Đáng tiếc, pháp tắc không gian trên ngọc bội đã có hiệu lực.

Vực Sâu Hủy Diệt của Lý Dịch chỉ có thể nuốt chửng một phần thân thể của Hiên Viên Mộ.

Đối với cường giả cấp bậc Hiên Viên Mộ, chỉ cần không chết, thân thể sẽ phục hồi.

Nhìn thấy Hiên Viên Mộ bỏ chạy, Hiên Viên Lan cười điên dại: "Tự Dịch!

Sẽ có một ngày, ngươi sẽ chết trong tay Mộ!" Lý Dịch xoay xoay cán Bách Tịch Đao, nụ cười tà khí lạnh lẽo: "Cô ta có ngọc bội không gian, chẳng lẽ trong tay cô không có ngọc bội không gian sao?" Sắc mặt Hiên Viên Lan cứng đờ.

"Xem ra vận khí của cô không tốt bằng cô ta rồi!" Lý Dịch ánh mắt mang theo một tia trêu chọc: "Mị lực của cô cũng không bằng cô ta, có lẽ ngọc bội không gian này là do một kẻ theo đuổi ái mộ cô ta tặng cũng không chừng." "Ngươi!" Đáy mắt Hiên Viên Lan một mảnh u ám.

Mặc dù cô ta cực kỳ hận Lý Dịch, nhưng nói không yêu, thì cũng không thể.

Bây giờ nghe Lý Dịch nói Hiên Viên Mộ có mị lực lớn hơn cô ta, trong lòng tự nhiên không phải là tư vị.

Lý Dịch vươn tay, hoàn toàn nuốt chửng Hiên Viên Lan.

Năng lượng khổng lồ hội tụ trong cơ thể Lý Dịch.

Sức mạnh huyết mạch của Hiên Viên Lan không tầm thường, khiến nhục thân Lý Dịch trở nên cường hãn hơn, nhuộm một tia vàng thánh khiết lên bộ giáp vảy rồng đen tuyền.

Hơn nữa, cảnh giới của Lý Dịch trực tiếp đột phá đến Phi Cương hậu kỳ!

Thân thể của Hiên Viên Lan và Hiên Viên Mộ đối với hắn mà nói quả thực là đại bổ! [Ting!

Chúc mừng chủ nhân dung hợp huyết mạch Hiên Viên, nhận được thiên phú huyết mạch: Hoàng Uy!] [Hoàng Uy!

Áp chế những tồn tại có cảnh giới tinh thần thấp hơn mình, làm suy yếu đáng kể chiến lực của đối phương, và có một tỷ lệ nhất định khiến đối phương thần phục mình!] Giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Lý Dịch, khiến nụ cười trên mặt Lý Dịch càng thêm đậm.

Xem ra, thu hoạch của trận chiến này rất lớn a!

Đây vẫn mới là tầng thứ ba của Cửu Tầng Cốt Tháp.

Phía dưới sẽ gặp phải cái gì?

Điều này khiến Lý Dịch tràn đầy kỳ vọng.

Trương Vô Nhiễm nhìn khoảng trống nơi Hiên Viên Lan biến mất với vẻ thương hại.

Thật đáng thương, chết cũng không được yên.

Tầng tiếp theo của Cửu Tầng Cốt Tháp, Huyết Hãn Yêu Thi vẫn luôn quan sát mọi chuyện, càng trở nên kinh khủng hơn.

Người này rốt cuộc là quái vật gì?

Lại có thể cứng đối cứng với những tồn tại thoát ra từ Vẫn Thiết Môn!

Phải biết rằng, bên trong đó phong ấn chính là Nhân Đạo Hoàng Tộc!

Hơn nữa, nhìn phản ứng của Hiên Viên Lan và những người khác, người này là tồn tại cùng thời đại với họ!

Thậm chí còn mai táng cả Nhân Đạo Hoàng Tộc!

Thực lực chân chính của người này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Khó mà tưởng tượng!

Huyết Hãn Yêu Thi khó khăn lắm mới đưa ánh mắt về phía ba tầng dưới.

Là kẻ giữ mộ, phạm vi hoạt động của nó chỉ có sáu tầng.

Ba tầng trên là nơi của những kẻ giữ tháp.

Còn ba tầng giữa, không có kẻ giữ tháp, chỉ có một số bảo vật.

Chỉ có ba tầng dưới, đó mới là nơi kinh khủng thật sự!

Nhưng, nó lại không thể đạt tới.

Chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết ở ba tầng giữa này.

Nó sẽ không ảo tưởng, Lý Dịch sau khi phát hiện ra nó sẽ tha cho nó!

Nhưng ba tầng giữa này lớn như vậy, nó có thể chạy đi đâu?

Một bên khác.

Chương 318

Hiên Viên Mộ, người đã trốn thoát nhờ ngọc bội không gian, đột nhiên rơi xuống một thung lũng, trượt xuống sườn núi.

Cô ta chỉ còn lại một cái đầu xinh đẹp động lòng người, ba nghìn sợi tóc xanh như thác nước, rối bời khi cái đầu lăn xuống.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cái đầu vốn xinh đẹp này đã trải qua sự rửa tội của bùn lầy, trở nên dơ bẩn không chịu nổi.

Duy chỉ có đôi mắt sáng ngời vẫn lấp lánh, mang theo tình yêu và hận thù khắc cốt.

Cô ta thực sự không ngờ, điều đầu tiên Tự Dịch làm sau khi phóng thích họ, chính là nuốt chửng Hiên Viên Hoàng Huyết trong cơ thể họ!

Vùng cốt lõi của Hiên Viên Hoàng Huyết nằm ở cột sống, đó là nguồn gốc không ngừng sản sinh Hiên Viên Hoàng Huyết.

Mà giờ khắc này, cột sống của cô ta đã bị Lý Dịch nuốt chửng, Hiên Viên Hoàng Huyết trong đầu đã mỏng manh đến mức có thể bỏ qua.

Nghĩ đến đây, hận ý trong lòng cô ta càng thêm mãnh liệt.

Nhưng.

Cô ta lại nghĩ đến thủ đoạn của Lý Dịch, da đầu đều phát run, cô ta thật sự có cơ hội đối kháng với Lý Dịch sao?

Lý Dịch đầu tiên là khống chế Hiên Viên Lan, người mạnh nhất trong số họ, khiến họ không thể liên thủ, phóng thích chiêu sát thủ thật sự.

Đó là kỹ năng hợp kích mà họ đã tôi luyện ngàn năm trong Vẫn

Thiết Môn, chỉ để tiêu diệt Tự Dịch sau khi hắn xuất hiện!

Nhưng không ngờ, lần gặp mặt này, họ thậm chí còn không có cơ hội phóng thích chiêu đó.

Điều càng khiến cô ta oán hận hơn là, mục đích Lý Dịch phóng thích họ dường như chỉ là để nuốt chửng Hiên Viên Hoàng Huyết của họ.

Việc phong ấn họ trong Vẫn Thiết Môn, thì là để họ không ngừng tu luyện, khiến Hiên Viên Hoàng Huyết trở nên thuần khiết hơn.

Và hôm nay chính là lúc thu hoạch trái ngọt.

Điều khiến cô ta kinh hoàng nhất là, chiêu thức cuối cùng Lý Dịch sử dụng lại có thể xé rách trường vực do ngọc bội không gian tạo thành, cứng rắn nuốt chửng phần lớn nhục thân của cô ta!

Với sự thể hiện biến thái của chiêu này, cho dù cô ta và Hiên Viên Lan có phóng thích kỹ năng hợp kích, cũng không thể là đối thủ của Lý Dịch.

Hiên Viên Mộ lộ ra một nụ cười khổ.

Chẳng lẽ kiếp này cô ta báo thù vô vọng rồi sao?

Không!

Hiên Viên Mộ không cam lòng gào thét, cô ta muốn báo thù!

Nhưng cái đầu của cô ta lại hoàn toàn chìm vào vũng bùn, từ từ lún xuống, như một ác quỷ sa vào địa ngục bẩn thỉu!

"Ngươi cuối cùng cũng nghĩ thông rồi!" Trong thế giới tinh thần của Hiên Viên Mộ vang lên một giọng nói uy nghiêm và rộng lớn, hư không vỡ nát, một con mắt cây từ từ mở ra, lặng lẽ đối diện với linh hồn Hiên Viên Mộ.

Nếu Trương Vô Nhiễm nhìn thấy con mắt cây này, sẽ lập tức

nhận ra, đây chính là con mắt cây xuất hiện trong mảnh vỡ hình ảnh cuối cùng cô ta nhìn thấy.

"Là ngươi!" Hiên Viên Mộ nhìn thấy con mắt cây này, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Con mắt cây này chính là tồn tại đã đưa cho cô ta ngọc bội không gian.

Cô ta là thần.

Điều này không thể nghi ngờ.

"Gia nhập phe của ta, ta ban cho ngươi sức mạnh!" Giọng điệu của đối phương bình tĩnh mà mạnh mẽ, mang theo một sức mạnh lay động tâm hồn.

Chỉ là, điều khiến cô ta vẫn luôn không nghĩ thông là, tại sao đối phương lại luôn muốn mình đầu quân vào phe của hắn?

Có phải vì mình là hậu duệ Hiên Viên?

Nhưng, bây giờ, Hiên Viên Hoàng Huyết trên người cô ta đã mỏng manh đến mức có thể bỏ qua.

Giá trị lợi dụng của cô ta đáng lẽ đã không còn.

"Tại sao lại chọn tôi?" Hiên Viên Mộ không tin đối phương sẽ vô duyên vô cớ giúp mình.

Yêu cũng được, hận cũng thế, đều có lý do.

"Ngươi sau này sẽ biết!" Đối phương không giải thích, chỉ bình thản nói: "Ngươi bây giờ chỉ cần đưa ra lựa chọn!" Trên mặt Hiên Viên Mộ lộ ra vẻ do dự.

Gia nhập phe của con mắt cây này chắc chắn là "mưu với hổ lột da".

Phải biết rằng, tác dụng đồng hóa tín đồ của tà thần là vô cùng kinh khủng.

Đến cuối cùng, những tín đồ bị đồng hóa hoàn toàn có thể được coi là phân thân của thần linh, mất đi quyền tự chủ về tư tưởng và nhân cách!

Đây chính là điều đáng sợ của thần linh.

Hoàn toàn thao túng một người ở cấp độ tinh thần.

Hơn nữa, trong đầu cô ta đột nhiên vang lên câu nói mà Lý Dịch đã nói, rằng hắn làm như vậy đều là vì tốt cho họ.

Cô ta không nhìn thấy Tự Dịch đích thân giết chết Hiên Viên Lan, có lẽ Hiên Viên Lan không thật sự chết.

Tự Dịch làm như vậy có lẽ thật sự là để bảo vệ họ.

Nếu không, với uy lực của Vực Sâu Hủy Diệt, hắn không thể nào vừa vặn giữ lại một cái đầu.

Con mắt cây dường như cảm nhận được suy nghĩ của Hiên Viên Mộ, có chút tức giận gầm lên: "Ngươi cho rằng điều đó có thể sao?

Hắn đã đồ sát cả tộc ngươi, ngươi còn cho rằng hắn có nỗi khổ riêng ư?!" "Ngươi bị bệnh rồi!

Cần phải chữa trị!" Điều khiến con mắt cây thực sự tức giận không phải là Hiên Viên Mộ một lòng một dạ với Lý Dịch, mà là thủ đoạn thao túng lòng người của hắn lại không bằng Lý Dịch!

Nếu không phải bản thể của nó cách thế giới này quá xa, cộng thêm vực sâu thiên uy trải dài chiều không gian đó, thì một tia thần uy thôi cũng có thể đồng hóa tất cả sinh vật trên hành tinh này!

Đáng chết!

Thật đáng chết!

Nó đã chờ đợi bao nhiêu năm, vẫn khó mà đột phá.

Ngay cả vì Trương Vô Nhiễm cuối cùng cũng tìm thấy điểm neo của thế giới này, nó cũng không thể thực sự giáng lâm.

Tuy nhiên, Thiên Đạo Mạt Pháp đã bắt đầu xuất hiện vết nứt, ngày nó thực sự giáng lâm đã không còn xa nữa.

Hiên Viên Mộ cười tự giễu.

Cô ta cũng biết mình đang vọng tưởng.

Chỉ là, nhỡ đâu... nhỡ đâu là thật thì sao?

"Thật cái quần!" Con mắt cây không thể giữ được hình tượng tà thần cao ngạo lạnh lùng nữa, trực tiếp chửi tục: "Ngươi *éo gì là một con liếm chó chết tiệt!

Không!

Thậm chí còn không bằng liếm chó!" "Vừa nãy còn nói muốn báo thù, khoảnh khắc sau đã bắt đầu ảo tưởng được song túc song phi với kẻ thù diệt tộc!" "Đừng quên, tộc Hiên Viên bây giờ chỉ còn lại một mình ngươi!" Sắc mặt Hiên Viên Mộ đột nhiên tái nhợt, sau đó cười khẩy: "Rồi sao?

Chỉ vì vậy, là phải cam tâm tình nguyện trở thành công cụ của ngươi sao?" Con mắt cây im lặng.

Con liếm chó chết tiệt này tuy ngáo, nhưng chỉ cần không liên quan đến Lý Dịch, chỉ số IQ vẫn còn.

"Chúng ta có thể ký kết khế ước bình đẳng!" Ngay khi con mắt cây nghĩ rằng mọi chuyện không thể cứu vãn, Hiên Viên Mộ đột nhiên đưa ra một đề nghị.

Khế ước bình đẳng?

Con mắt cây cười lạnh trong lòng, làm sao có thứ như vậy tồn tại.

“Được!” Một người một mắt nhanh chóng ký kết khế ước, mắt phải của Hiên Viên Mộ biến thành trùng đồng, tà dị mà quỷ bí.

“Dịch!

Chương 319

Nếu ta không có được trái tim ngươi, có được người của ngươi cũng tốt!" "Ha ha ha….." Nụ cười của Hiên Viên Mộ dần méo mó, ánh mắt tràn đầy vẻ bệnh hoạn.

Con mắt cây: "……" Trên người Hiên Viên Mộ bùng cháy ngọn lửa màu bạc trắng, cả cái đầu trông vô cùng thánh khiết.

Sau đó, cái đầu này bay lên trời, thắp sáng cả màn đêm.

Xa xa, Lâm Tư Tiên, đang tìm kiếm bảo tàng bí mật của Ngũ Dương Trấn, nhìn thấy luồng sáng bạc này, ký ức vốn bị phong ấn do lệnh của Lý Dịch tức thì ùa về trong tâm trí.

"Là Tín Đồ Thần Tử dưới thần tọa của Tà Thần!" Trong thời đại trước khi cô ta trọng sinh, thế lực thế giới đại khái có thể chia thành ba phe.

Một là phe nhân loại, trong đó phe nhân loại lại chia thành nhiều phe nhỏ.

Ba phe lớn nhất là Dịch Thiên Đế Giáo, Cực Lạc Cổ Sát và Vô Thượng Đạo Thống.

Hai là phe Quỷ Dị và Khủng Bố, tập đoàn lớn nhất của phe này chính là Thi Thiên Đế Giáo do Thi Thiên Đế thống ngự!

Thứ ba, chính là phe Tà Thần.

Phe này được tạo ra bởi mười hai vị Tà Thần cấp Trụ Cột.

Trong đó, một vị Tà Thần cấp Trụ Cột chính là Hư Không Thần Nhãn Thần!

Vị Tà Thần này thực lực cực mạnh, là Tà Thần đầu tiên xâm nhập

vào Huyền Quốc.

Không ngờ, hôm nay lại gặp phải ở đây. [Ting!

Phát hiện tung tích Tà Thần, kích hoạt nhiệm vụ hệ thống!] [Săn lùng Tín Đồ Tà Thần Hiên Viên Mộ, sẽ nhận được phần thưởng Hiên Viên Hoàng Huyết và bản sao Hiên Viên Kiếm, và có cơ hội kích hoạt hiệu quả thưởng đặc biệt, kết thành Kim Đan hoàn mỹ!] Lâm Tư Tiên nghe xong phần thưởng của hệ thống, sát khí trên mặt càng thêm lạnh lẽo.

Giết chết tín đồ tà thần này, cô ta sẽ thực sự quật khởi!

Sẽ có những quân cờ lớn hơn trong tận thế kinh hoàng của tương lai!

Hiên Viên Mộ, chẳng qua chỉ là đá lót đường của cô ta mà thôi.

Ngay khi Lâm Tư Tiên cầm Băng Hoàng Kiếm, muốn nhân lúc thân thể Hiên Viên Mộ chưa hoàn toàn mọc ra để giết chết cô ta.

Mặt đất đột nhiên rung chuyển, cả Ngũ Dương Trấn vốn đã bao phủ trong sương mù, nay càng trở nên trắng bệch như xương.

Lâm Tư Tiên nhíu chặt mày, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: "Quan tài đá trong Ngũ Dương Trấn sắp xuất thế!" Ký ức của cô ta về Ngũ Dương Trấn đã hoàn toàn tỉnh lại.

Nơi đây chính là mộ của Quán Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh!

Lý do thực sự Hoắc Khứ Bệnh được chôn cất ở đây đã không thể biết được.

Ngũ Dương Trấn được người dân địa phương gọi là Thạch Lĩnh Tử, vị trí hẻo lánh.

Dù nơi đây xuất hiện dị tượng, cũng không có nhiều người biết đến.

Bây giờ, chỉ cần cô ta có được Chiến Cương hình thành sau ngàn năm Hoắc Khứ Bệnh chết, giai đoạn đầu sẽ vô địch thủ!

Dù có gặp Thi Thiên Đế, cũng có một sức mạnh để chiến đấu!

Nghĩ đến đây, Lâm Tư Tiên trực tiếp rút kiếm, chém tan băng trần, những bông tuyết sắc bén và rực rỡ rơi xuống trần thế, trong nháy mắt đã rơi xuống mi tâm của Hiên Viên Mộ.

Trong mắt phải của Hiên Viên Mộ, con ngươi quỷ dị và uy nghiêm đó từ từ tách ra, biến thành hai.

Đế Vương Trùng Đồng!

Lâm Tư Tiên nhíu chặt lông mày, trong lòng dâng lên cảm giác không lành.

Tín Đồ Thần Tử này lại sở hữu Đế Vương Trùng Đồng!

Người có Trùng Đồng, trời sinh là Đế Vương.

Mặc dù Hiên Viên Mộ chỉ có một Trùng Đồng, nhưng cũng sở hữu uy năng khó mà tưởng tượng được.

Bông tuyết xinh đẹp và chết chóc đó vừa rơi xuống, đã bị phân giải, biến mất không còn tăm tích.

"Ngươi muốn giết ta?" Hiên Viên Mộ cười tà mị, khiến Lâm Tư Tiên cực kỳ không thích.

Cô ta là người trọng sinh, sở hữu trọng bảo như hệ thống, xứng đáng là thiên mệnh chi nữ.

Người này dù có Trùng Đồng thì sao?

Cô ta mới là người chiến thắng cuối cùng!

"Thương Sinh!

Tụ Hợp!" Lâm Tư Tiên lạnh lùng phun ra bốn chữ, lưng tựa vào

trời xanh, kiếm khí như cầu vồng!

Vô số luồng sáng lộn xộn hội tụ thành một đường, tạo thành một thanh Thương Sinh Phượng Kiếm!

Trong tiếng phượng hoàng hót vang lanh lảnh, kiếm rơi phong không vết!

Uy áp kinh khủng khiến Bạch Hồ Quỷ đang ẩn mình quan chiến trong bóng tối vô cùng kinh hãi.

Đây là sức mạnh mà cường giả Tầm Tâm Cảnh đỉnh phong mới có thể bùng nổ sao?

Còn kinh khủng hơn cả Hồng Lệ Quỷ viên mãn như nó!

Thân thể Hiên Viên Mộ lúc này đã hồi phục phần lớn, hai tay kết ấn, sử dụng chính là chiêu thức lúc đầu tấn công Lý Dịch.

"Âm Dương Nghịch Chuyển, Đại Đạo Vô Cực!!" Một ấn lớn đen trắng sáng lấp lánh nặng nề rơi xuống, tựa như sao băng.

Thương Sinh Phượng Kiếm và đại ấn đen trắng va chạm vào nhau, kích thích ra ánh sáng rực rỡ vô cùng.

Cả hai đều không chiếm được lợi thế, đang chuẩn bị sử dụng át chủ bài mạnh hơn thì.

Núi đá đột nhiên nứt ra, lộ ra một con đường mộ sâu hun hút và tử tịch!

Mộ của Quán Quân Hầu mở!

Hai nữ đồng loạt dừng tay, ăn ý đưa mắt nhìn về phía đường mộ.

Trực giác của họ khá nhạy bén, đã cảm nhận được trong cổ mộ này e rằng có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Hô hô hô!!!

Gió mạnh gào thét, những đám mây đen âm u không ngừng bay ra từ con đường mộ sâu hun hút đó, che kín trời đất, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

"Đây là…..

Phá Quân Sát Đạo!" Lâm Tư Tiên liếm liếm đôi môi đỏ quyến rũ, hai loại khí chất lạnh lùng và kiều mị hòa quyện hoàn hảo trên người cô ta.

Hiên Viên Mộ khẽ nhíu mày, bản sao Hiên Viên Kiếm trong tay cô ta lóe lên khí chất bá đạo của vương giả.

Sát khí trong cổ mộ này quá kinh khủng, khiến cả hai nữ không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Bạch Hồ Quỷ ở đằng xa trái tim đập thình thịch, lập tức truyền hình ảnh nơi đây cho Lý Dịch.

Những chuyện xảy ra ở đây đã vượt quá phạm vi năng lực của nó, chỉ có Tôn Chủ mới có thể giải quyết.

Tinh Tuyệt Cổ Mộ.

Cửu Tầng Cốt Tháp.

Lý Dịch đang chuẩn bị xuống ba tầng giữa, liền nhận được hình ảnh Bạch Hồ Quỷ gửi đến.

Hắn nhíu mày, bởi vì Thiên Đạo Mạt Pháp xuất hiện vết nứt, những cổ mộ ẩn chứa đại hung đều bắt đầu phục sinh.

Hán Quang Đế Mộ và Tinh Tuyệt Cổ Mộ chỉ là khởi đầu.

Đương nhiên, là khởi đầu, ý nghĩa của hai cổ mộ này tự nhiên phi phàm.

Hán Quang Đế Mộ chưa thực sự mở ra, nhưng những dị tượng mà nó tạo ra đã khiến người ta khao khát.

Chương 320

Dù là hào quang ngũ sắc như ảo ảnh, hay phản ứng dây chuyền do nổ hạt nhân gây ra, khiến rãnh biển đột nhiên nứt mở lộ ra cổng vàng, đều cho thấy sự phi phàm của cổ mộ này.

Còn Tinh Tuyệt Cổ Mộ tuy không có nhiều dị tượng như vậy.

Nhưng, mười hai cây trụ đá có thể chống lại hơi thở của Chúc Long, đủ để chứng minh rằng chiến tranh hạt nhân đã xảy ra từ thời cổ đại, và người cổ đại đã phát minh ra công nghệ đen để đối phó với vũ khí hạt nhân!

Cộng thêm Cửu Tầng Cốt Tháp được chế tạo từ xương cốt tà thần này, giam giữ Vẫn Thiết Môn của huyết mạch Hiên Viên Hoàng Tộc, đủ thấy những bí mật ẩn chứa trong Tinh Tuyệt Cổ Mộ sẽ không ít!

Và cổ mộ xuất hiện ở Ngũ Dương Trấn, nhìn dị tượng này cũng không đơn giản.

Chỉ là bản thể của mình hiện đang ở Tinh Tuyệt Cổ Mộ, chỉ có thể dùng thân thể Bạch Hồ Quỷ để tiến vào cổ mộ Ngũ Dương Trấn này thôi.

Chuyện đời quả nhiên vô thường, khó mà được con người lên kế hoạch.

Cũng không biết sự xuất hiện của cổ mộ Ngũ Dương Trấn sẽ mang lại biến số gì.

Lý Dịch nhìn Cửu Tầng Cốt Tháp trắng bệch, dẫn mọi người trực tiếp tiến vào ba tầng giữa.

Ba tầng giữa của Cửu Tầng Cốt Tháp không có bất kỳ kẻ bảo vệ

nào.

Chỉ có vô số hài cốt chất đống trong cốt tháp.

Những hài cốt này đều giữ tư thế quỳ bái, như thể trước khi chết đang tế bái cầu nguyện, cầu xin thần linh che chở.

Trên tường khắc ghi những lời cầu nguyện khi những hài cốt này còn sống, những chữ này Lý Dịch nhận ra.

Đó là văn tự Tây Vực.

Chắc hẳn là loại văn tự thông dụng nội bộ của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, không lưu hành bên ngoài.

Tuy nói vị trí địa lý của Tinh Tuyệt Cổ Quốc nằm trên Con đường tơ lụa, nhưng cổ quốc văn minh này theo một nghĩa nào đó vẫn giữ được sự bí ẩn đậm đà.

Lý Dịch kiểm tra cấu trúc khung xương một chút, rồi mới nói: "Những hài cốt này chắc đều là của phụ nữ." "Nhiều hài cốt như vậy, phải có bao nhiêu phụ nữ chết ở đây chứ?" Trương Vô Nhiễm ánh mắt kinh ngạc: "Rốt cuộc là ai có thù hận sâu sắc đến vậy với họ, lại phải giết sạch họ, bỏ đói họ đến chết sống sờ sờ ở đây!" Trương Vô Nhiễm chỉ liếc mắt đã nhận ra những hài cốt này là bị bỏ đói đến chết sống sờ sờ, bởi vì trên xương của họ dính mỡ máu khô cứng.

Chỉ là, những người này rõ ràng bị chết đói, nhưng vẫn thành kính giữ tư thế quỳ, không ngừng cầu nguyện, sự cuồng nhiệt đối với tín ngưỡng này khiến Trương Vô Nhiễm cảm thấy một chút kính phục.

Lý Dịch thản nhiên hỏi ngược lại: "Ai nói với cô họ là phi tự nguyện chết đói!" "Cái gì?" Sự kính phục trong mắt Trương Vô Nhiễm đã biến mất, chỉ còn lại kinh hãi: "Bệ hạ, ý của ngài là, họ là….." "Chẳng qua là một nghi thức tế tự nào đó thôi!" Lý Dịch nói bình thản, nhưng ngay cả Lệ Quỷ Anh Vũ Đao Vũ đã chết hàng trăm

năm cũng chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Hài cốt ở đây ít nhất cũng vạn người, chất đống chỉnh tề, quỳ lạy về cùng một hướng, nhìn vào thật kinh hoàng, khiến người ta tê dại da đầu.

Mọi người đi chưa được vài chục mét, liền nhìn thấy vị trí trung tâm của những hài cốt quỳ lạy này là một thần đàn đồng cổ xưa!

Sự tinh xảo trong chế tác, sự phức tạp trong tạo hình, nếu bị thế giới bên ngoài phát hiện, đủ để kinh diễm toàn thế giới!

Thần đàn đồng này toàn thân tỏa ra khí tức cổ xưa thần bí, cao khoảng 85mm, rộng khoảng 50mm.

Tổng thể hiện ra hình dạng khối lập phương, tỷ lệ hoàn hảo, cho thấy người chế tạo ra nó có trình độ toán học cực cao.

Phần đáy của nó là một bệ ba tầng cao khoảng 30mm, tầng thứ hai là hoa văn hình mây câu, tầng thứ ba là hoa văn chạm rỗng.

Trên bệ tạo thành một mặt phẳng, mặt đất phủ đầy hoa văn.

Bốn góc của mặt phẳng, mỗi góc có một người nhỏ quỳ ngồi hai tay nắm hờ hướng ra ngoài, trên mặt họ mang nụ cười cuồng nhiệt, giữa trán là một con mắt cây.

Ở giữa một mặt của mặt phẳng, lại có một người nhỏ bằng đồng hai tay hướng xuống, năm ngón tay xòe ra, trong tư thế vũ đạo.

Người nhỏ này là tạo hình mà giới khảo cổ chưa từng phát hiện, không phải hình tượng quen thuộc của nhân vật thời đồ đồng, tức là mắt lồi ngang hoặc mắt lồi lớn.

Mắt của nó chỉ hơi lồi ra một chút, trông rất tròn trịa.

Trên thân nó có những sợi đồng nhỏ, chắc hẳn tượng trưng cho dải lụa bay múa.

Điều kỳ lạ nhất là nó còn chải tóc kiểu đại bối đầu.

Kiểu tóc này rõ ràng không thể xuất hiện vào thời Hán.

Và ở hai bên của người nhỏ vũ đạo, lại có ba người đồng hình thể cao lớn giẫm trên bệ cao 5mm.

Cao hơn nữa, có những người quỳ ngồi vác vật hình cán trên vai, trên cán nối với một tầng mặt phẳng nữa, trên mặt phẳng đó là một thần thú đồng cao hơn 20mm.

Điều thú vị là, trên cổ thần thú đồng này có sợi dây đồng xoắn lại, giống như xiềng xích cho chó con.

Dưới chân thần thú còn có một người quỳ, trên đùi có hình xăm vân mây câu, hình xăm vân mây câu này rất giống với dị tượng Lý Dịch tạo ra sau khi Hiên Viên Mộ sử dụng ngọc bội không gian.

Và trên lưng thần thú, lại có ba người quỳ.

Trên ba người đó, thì là một bóng người thon dài đứng.

Phong cách tổng thể của người này có sự khác biệt rõ rệt so với mười hai người kia, mang theo cảm giác rạn nứt mạnh mẽ.

Ngoài ra, Lý Dịch còn phát hiện, bóng người này chỉ có lưng, không có mặt chính diện.

Mặt chính diện của nó bị một con mắt cây khổng lồ che khuất, dường như cách ly dòng sông thời gian, bao phủ mọi thứ trong hư ảo và sương mù.

Toàn bộ thần đàn đồng tổng cộng có mười ba người, trừ người cuối cùng ra, những người khác đều quỳ, như thể đang cầu xin điều gì đó.

Lý Dịch nhìn con mắt cây khổng lồ này, trái tim khẽ đập thình thịch.

Con mắt cây này khác với con mắt cây có vết nứt trên trời sinh ra khi mình kích hoạt Khủng Bố Phục Sinh, khắp nơi đều toát ra vẻ tà dị và điên cuồng.

Mặc dù chỉ là một thần đàn đồng, nhưng nhìn chằm chằm lâu, lại khiến người ta có cảm giác sợ hãi như sắp rơi vào vực sâu.

Trương Vô Nhiễm liếm liếm đôi môi khô khốc, khó khăn lắm mới nuốt một ngụm nước bọt: "Tinh Tuyệt Cổ Quốc này sẽ không phải đang tế tự tà thần chứ?

Tôi nhớ trong di chỉ Niya đã từng khai quật được một cái đỉnh đồng khắc hình tượng mắt." "Tà thần được tế tự là một con mắt?" Lý Dịch tiện tay nhặt một cái đầu lâu trên mặt đất, gần thần đàn đồng nhất, lẩm bẩm thì thầm.

"Thần đàn đồng này nhận được số lượng tín đồ hiến tế lớn như vậy, e rằng đã từng phóng thích ra sức mạnh kinh khủng!" "Có lẽ, việc Tinh Tuyệt Cổ Quốc đột nhiên biến mất, cũng có liên quan đến điều này!" Trên thiên linh cái của cái đầu lâu trong tay Lý Dịch, vẽ một con mắt cây màu sắc tươi tắn, hình thái cực kỳ sống động, rất giống với phong cách hội họa tả thực hiện đại.

Sự kiểm soát tinh tế về ánh sáng và bóng tối, khiến con mắt cây này sống động như thật, mang lại cho người ta một cảm giác bất an cực kỳ khó chịu, dường như con mắt cây này đang chằm chằm nhìn bạn.

Ở kiếp trước, hắn quả thực đã nghe nói Tinh Tuyệt Cổ Quốc cực kỳ sùng bái mắt, thậm chí coi nó là totem.

Có truyền thuyết nói rằng Nữ Vương Tinh Tuyệt là nữ yêu, cô ta là ma nữ bò ra từ động quỷ dưới lòng đất, người Tinh Tuyệt tự xưng là tộc động quỷ, ai nấy đều giỏi chiến đấu, Nữ Vương Tinh Tuyệt càng có sức mạnh thần bí, mắt của cô ta có thể khiến người ta biến

mất, đi đến không gian thần bí không biết, còn có thể khống chế quái vật rắn.

Bây giờ xem ra, sức mạnh của Nữ Vương Tinh Tuyệt rất có khả năng đến từ tà thần.

Tuy nhiên, món thần đàn đồng này tuyệt đối là văn vật cấp quốc bảo, nếu bị các nhà khảo cổ học bên ngoài nhìn thấy, e rằng sẽ hoàn toàn phát điên.

Ngay cả Lý Dịch cũng có dục vọng chiếm hữu đối với thần đàn đồng này.

Chỉ là, Lý Dịch biết, thần đàn đồng này tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài tĩnh lặng của nó.

Trốn ở đằng xa, Huyết Hãn Yêu Thi đang căng thẳng nhìn Lý Dịch và những người khác, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Những người này đã tiến vào ba tầng giữa, nó e rằng sắp hoàn toàn biến mất!

Dưới sự kinh hãi này, thân thể nó run rẩy như sàng.

Hoàn toàn không nhận ra cái bóng phía sau mình đang từ từ tiến đến gần nó…..

Có lẽ là không khí trong Cửu Tầng Cốt Tháp quá loãng, dẫn đến sự oxy hóa của thần đàn đồng không rõ rệt.

Có lẽ là vì có những vị khách không mời như Lý Dịch đến, cùng với gió âm cuộn thổi, thần đàn đồng khẽ rung lên, phát ra tiếng rên rỉ quỷ dị bi thương.

Tiếng rên rỉ đó như tiếng ngựa chiến hí, lại như tiếng khóc thê lương của nữ quỷ oán hận.

Lý Dịch nhận ra điều bất thường, lùi lại nửa bước.

Thần đàn đồng này đã nhận được số lượng tín đồ cuồng tín hiến tế lớn như vậy, e rằng đã trở thành Tế Thần Khí!

Tế Thần Khí, thường sở hữu năng lực tương tự quy tắc.

Ví dụ như Tế Thần Khí Chủ Tể Khủng Bố và Quỷ Dị do Lý Dịch chế tạo, có thể phục sinh những tồn tại thuộc phe quỷ dị!

Chỉ cần không hoàn toàn tiêu vong, trong phạm vi quy tắc cho phép, có thể xóa bỏ bất kỳ vết thương nào!

Tác dụng của Tế Thần Khí trước mắt vẫn chưa rõ ràng, Lý Dịch cũng không dám hành động khinh suất.

Chương 321

"Ai!" Lý Dịch đột nhiên đặt Bách Tịch Đao ngang ngực, cảnh giác nhìn xung quanh.

Ngay vừa rồi, hắn mơ hồ cảm nhận được một luồng khí tức ẩn giấu đang lưu chuyển.

Tốc độ của hắn cực nhanh, ngay cả Anh Vũ Đao Vũ và những người khác cũng không nhận ra.

Thệ Ước Chi Kiếm trong tay Arthorlia lóe lên một luồng kiếm mang sáng chói, ánh mắt lạnh lẽo như thủy tinh: "Tôn Chủ, luồng sức mạnh này rất tà ác, e rằng là Ám Hắc Anh Linh sinh ra sau tà tế!" Lý Dịch không trả lời.

Không khí xung quanh dần ngưng trệ, như băng huyền bị đóng băng.

Khụ khụ khụ!!!

Trương Vô Nhiễm ho sặc sụa dữ dội, sau lưng nổi lên một luồng khí lạnh, như một con rắn độc đang bò lên dọc theo cột sống, khiến làn da mềm mại của cô nổi lên từng lớp da gà.

Cổ họng không ngừng truyền đến từng trận ngứa ngáy, khiến cô không ngừng ho.

Nhưng trực giác của cô mách bảo.

Có thứ gì đó phía sau!

Có một loại quái vật đầy ác ý đang chằm chằm nhìn lưng cô.

Trong hoàn cảnh cực kỳ căng thẳng này, nhịp tim của cô không ngừng tăng lên, nhiệt độ cơ thể vượt qua giới hạn của con người, đạt

đến mức cực kỳ nguy hiểm.

Trên ngón tay thon dài của cô lóe lên sấm sét âm đen tuyền vụn vỡ, hình xăm Kỳ Lân Phần Phong Đạp Hỏa từ từ hiện ra, khiến khí chất vốn lạnh lùng trở nên có chút tà mị.

Ngay khi Trương Vô Nhiễm và Arthorlia cùng những người khác đang nghiêm túc đề phòng.

Khóe môi Lý Dịch cong lên một nụ cười quỷ dị, u u nói: "Không phải Ám Hắc Anh Linh, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ không nghe lời, cần tình yêu thương và dạy dỗ thôi!" Lời Lý Dịch vừa dứt, một tiếng âm bạo thê lương vang lên bên tai Lý Dịch.

Sau đó, chính là một cú đá roi sắc bén bá đạo!

Đường cong trắng bệch như tuyết như sấm sét giận dữ.

Trong nháy mắt đã đột phá phòng tuyến của Lý Dịch, trực tiếp đá Lý Dịch bay đi, đập mạnh vào Cửu Tầng Cốt Tháp!

Rắc!

Cửu Tầng Cốt Tháp trực tiếp bị đập lõm xuống, khói bụi bốc lên tứ phía!

"Tôn Chủ!" Arthorlia trực tiếp chắn trước Lý Dịch, cảnh giác nhìn hư ảnh không ngừng lóe lên xung quanh.

Tốc độ của đối phương quá nhanh.

Đơn giản là vượt qua thị lực của cô ấy gấp mấy lần!

Oành!

Arthorlia hoàn toàn bị đánh bất ngờ, trực tiếp bị đối phương đập trúng má trái, cũng như Lý Dịch bị đánh bay ra ngoài.

Chưa đầy hai giây, hai người mạnh nhất tại chỗ đã bại thảm hại

đến vậy.

Anh Vũ Đao Vũ chỉ vừa mới tạo thế múa đao, đã bị đánh bay.

Lòng bàn tay Trương Vô Nhiễm đầy mồ hôi.

Người tiếp theo e rằng chính là cô rồi.

Đám trùng tộc xung quanh đang hội tụ về phía cô, tạo thành một bức tường kín mít.

Nhưng, bóng dáng không thể nhìn rõ kia giống như khí thể, khó mà nắm bắt, không thể bị ngăn cách.

Minh Hổ La Sát gầm nhẹ một tiếng, ba cái đuôi đầy vảy điên cuồng vẫy, che chắn nó và Trương Vô Nhiễm ở giữa.

Trương Vô Nhiễm đột nhiên cảm thấy hàn ý sau lưng càng thêm nồng đậm, nhanh chóng quay người, bàn tay ngọc thon dài mang theo cơn thịnh nộ của sấm sét vỗ tới.

Bành!

Trương Vô Nhiễm liên tục lùi lại, khó khăn lắm mới miễn cưỡng ổn định thân thể.

Luồng sức mạnh vô hình đó lại một lần nữa ập đến.

Lần này, mục tiêu chính là đầu của cô!

Nhưng.

Rất nhanh, cô ta liền phát hiện có điều không đúng.

Bởi vì không khí xung quanh bắt đầu rung chuyển!

Tỏa ra sự kinh hãi rõ rệt!

Sau đó, một tiếng kèn Tỏa Nạp chói tai khó tả xé toạc sự ràng buộc áp lực thấp!

Trương Vô Nhiễm quay đầu lại, liền nhìn thấy Lý Dịch đang cầm

một cây Tỏa Nạp vàng đang tấu.

"A a a!!!" Trong không khí, tồn tại vô hình vô chất đó nghe thấy tiếng Tỏa Nạp quỷ dị chói tai này, không nhịn được phát ra tiếng gào thét đau khổ.

Đám trùng tộc không ngừng bay múa theo nhịp điệu Lý Dịch tấu, dường như đang nhảy múa phụ họa cho Lý Dịch.

Trương Vô Nhiễm nheo mắt lại, vẻ mặt hưởng thụ.

Ánh mắt nhìn Lý Dịch mang theo sự sùng bái nồng đậm.

Không ngờ Bệ hạ ngoài thực lực cường đại, bày mưu tính kế, còn có trình độ cao như vậy trong âm nhạc.

Lại có thể tấu ra một bản nhạc tuyệt vời đến thế!

"Dừng lại!

Mau dừng lại!

Trên thế giới này làm sao lại có âm thanh khó nghe đến vậy!" Trong không khí, tồn tại vô hình vô chất đó không ngừng gào thét, giọng nói oán hận vang vọng trong tầng cốt tháp này, tiếng vọng từng trận, khiến người ta tuyệt vọng.

Lý Dịch tự mình tấu nhạc, nhập vào trạng thái quên mình.

Virus âm nhạc trong cơ thể hắn đã bước vào thời kỳ tăng trưởng hoang dã!

Trong không khí, tồn tại vô hình vô chất đó hoàn toàn phát điên, sau một tiếng gào thét đau khổ, hoàn toàn tiêu tán.

Trương Vô Nhiễm kích động nhìn Lý Dịch: "Bệ hạ, khúc nhạc ngài tấu thật hay, không biết tên là gì?" Lý Dịch cất Tỏa Nạp Trấn Hồn vàng, vẻ mặt hài lòng.

Quả nhiên, không phải hắn không có tế bào âm nhạc, chỉ là không có ai biết thưởng thức bản nhạc hắn tấu thôi.

Bây giờ, cuối cùng cũng có người có thể hiểu được vẻ đẹp của khúc nhạc hắn thổi!

Anh Vũ Đao Vũ và Arthorlia bị đánh bay không bị thương, luồng sức mạnh này tuy quỷ dị, nhưng không mạnh.

Dường như chỉ là ngăn cản người khác đến gần thần đàn đồng.

Lý Dịch vươn bàn tay phủ đầy vảy rồng cứng cáp, chuẩn bị chạm vào thần đàn đồng được chế tác tinh xảo này.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, một lực cản khổng lồ ập đến, khiến Lý Dịch trực tiếp bay ngược ra!

Sau lưng Lý Dịch, một đôi cánh rồng dữ tợn kinh khủng mở ra, cứng rắn chặn lại thân ảnh đang bay ngược.

Ánh mắt lạnh nhạt lướt qua thần đàn đồng này, khóe miệng mang theo nụ cười: "Năng lực mà thần đàn đồng này sở hữu hẳn là cách ly!" "Cách ly mọi thứ tiếp cận nó ra bên ngoài, không thể xâm phạm!" Trương Vô Nhiễm vuốt cằm, lộ ra vẻ mặt suy tư: "Vậy thì thần đàn đồng này chẳng phải không thể mang đi sao?" Một Tế Thần Khí lợi hại như vậy, Lý Dịch tự nhiên không thể nào để nó ở lại đây!

Tuy nhiên, muốn mang đi chắc cũng cần một số thủ đoạn.

Lý Dịch suy nghĩ một lát, liền đưa mắt nhìn xung quanh thần đàn đồng.

Trên các bức tường xung quanh vẽ những bức bích họa thần bí và quái dị.

Những bức bích họa trên tường được vẽ bằng màu sắc tươi tắn, dù đã qua ngàn năm, vẫn sáng đẹp như mới.

Nội dung trên bích họa cho thấy, đại tế ti tế tự thần linh nhận được lời tiên tri, Tinh Tuyệt Cổ Quốc sẽ gặp phải một kiếp nạn lớn, đối mặt với họa diệt quốc.

Chương 322

Để ngăn Tinh Tuyệt Cổ Quốc bị diệt vong, Nữ Vương Tinh Tuyệt đã đi đến Côn Luân tìm cách giải cứu.

Cuối cùng, Nữ Vương Tinh Tuyệt mang về một loại bí thuật, nói rằng có thể giúp Tinh Tuyệt Cổ Quốc thoát khỏi vận mệnh diệt quốc.

Lý Dịch đưa mắt nhìn Nữ Vương Tinh Tuyệt trên bích họa, người phụ nữ này đội vương miện lộng lẫy và quý phái, mặt bị một lớp mạng che mặt vàng che khuất, không nhìn rõ.

Và trong tay cô ta đang nắm một khúc gỗ!

Khúc gỗ đó giống hệt với Phù Tang Mộc trong tay Lý Dịch!

Chỉ là Phù Tang Mộc trong tay Lý Dịch vì đã bị đốt cháy một lần, nên chỉ có phần chóp và vân gỗ của Phù Tang Mộc này giống hệt nhau.

Nhưng, chính là thông tin mà phần chóp này tiết lộ lại khiến đồng tử Lý Dịch co rút.

Trước đây Lý Dịch không hề để ý, phần chóp của Phù Tang Mộc này có một chữ khắc nhỏ.

Chỉ là vì chữ khắc này quá trùng khớp với vân gỗ Phù Tang Mộc, căn bản khó mà phát hiện đây là một văn tự.

Chỉ trên bức bích họa này, thông qua việc so sánh với ngón tay của Nữ Vương Tinh Tuyệt mới có thể phát hiện ra.

Khúc Phù Tang Mộc này, đã từng là vật của Nữ Vương Tinh Tuyệt?

Lý Dịch rất không hiểu.

Nữ Vương Tinh Tuyệt làm sao có được Phù Tang Mộc này?

Khúc Phù Tang Mộc này tại sao lại rơi vào tay hệ thống, và trở thành đạo cụ then chốt của Khủng Bố Phục Sinh?

Và thông qua những manh mối hiện có, có vẻ như trước thời đại của Nữ Vương Tinh Tuyệt, đã có người từng kích hoạt Khủng Bố Phục Sinh, chỉ là thất bại.

Vậy ai đã ngăn cản những người này kích hoạt Khủng Bố Phục Sinh?

Mười hai cây trụ đá đã cho thấy chiến tranh hạt nhân đã xảy ra trong thời cổ đại, chẳng lẽ trong thời cổ đại, có người đã dùng vũ khí hạt nhân để ngăn chặn Khủng Bố Phục Sinh này?

Từng bí ẩn một hiện lên trong đầu Lý Dịch, khiến hắn cảm thấy một âm mưu khổng lồ khác đang bao trùm lấy hắn.

Hắn, có lẽ chính là người kế nhiệm của một kế hoạch động trời nào đó!

Trương Vô Nhiễm thấy Lý Dịch nhìn khúc Phù Tang Mộc lâu đến nỗi không nói lời nào, không nhịn được cũng nhìn kỹ khúc Phù Tang Mộc này vài lần.

Khi cô ta phát hiện ra văn tự trên khúc Phù Tang Mộc đó, mặt cười khẽ biến sắc: "Đào?" Đào!

Đây chính là ý nghĩa mà văn tự hình thành từ vân gỗ tự nhiên của Phù Tang Mộc đại diện?

Đào?

Tại sao phải đào?

Đào đến đâu?

Lý Dịch có chút không hiểu.

Nữ Vương Tinh Tuyệt là một bên tham gia Khủng Bố Phục Sinh, hay là một bên ngăn chặn Khủng Bố Phục Sinh?

Lý Dịch trầm giọng nói: "Vô Nhiễm, cô nói văn tự này có nghĩa là đào?" Trương Vô Nhiễm dùng lực gật mạnh đầu, khẳng định nói: "Không sai!" "Cô nhận ra loại minh văn này sao?

Học được loại văn tự này từ đâu?" Lý Dịch hơi tò mò, Trương Vô Nhiễm dường như biết quá nhiều thứ.

Ngay cả hắn, đối với loại minh văn cổ này cũng không hiểu rõ lắm.

Chỉ là ở kiếp trước đã nhìn thấy những văn tự tương tự trong giáp cốt văn và chung đỉnh văn, nên mới phỏng đoán vân gỗ tự nhiên của Phù Tang Mộc là một loại chữ viết nào đó.

Nhưng muốn giải mã ra, thì có chút khó khăn.

Ánh mắt Trương Vô Nhiễm có chút mơ hồ: "Không rõ, hình như tự nhiên nó xuất hiện trong não tôi vậy." Lý Dịch nhíu mày, không tiếp tục truy hỏi.

Bởi vì hắn biết, bản thân Trương Vô Nhiễm cũng không rõ.

Ánh mắt Lý Dịch chuyển dời, như một ngọn thương sắc bén ghim vào một góc trên bích họa.

Đó là một mặt trời, đỏ như máu, chỉ là trung tâm lại mang theo một tia u ám.

Một chút đen tuyền này không quá nổi bật, chỉ là Lý Dịch với tư cách Phi Cương, thị giới động sát đã đạt đến mức vi tế, sự biến hóa nhỏ này tự nhiên khó thoát khỏi mắt hắn.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Anh Vũ Đao Vũ, dùng Diêm Ma Đao đâm thủng mặt trời này!" Anh Vũ Đao Vũ lập tức phản ứng, cổ tay khẽ

động, lưỡi đao thon dài sáng như tuyết liền đâm thủng mặt trời trên bích họa.

Đinh!

Ở điểm u ám đó, phát ra tiếng kim loại va chạm giòn giã.

Sau đó, từng lớp gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan rộng, toàn bộ bích họa cùng với sóng âm bắt đầu bong tróc, lộ ra sự kinh khủng đằng sau nó!

Đó là một khuôn mặt quỷ!

Không!

Chính xác mà nói, là một khuôn mặt rắn!

Đây là một khuôn mặt rắn vô cùng nhân tính hóa, giữa trán là một con mắt cây, phóng ra ánh sáng xám bạc u ám sâu thẳm.

Ngay cả Lý Dịch, một tồn tại đại hung như vậy, cũng không khỏi có chút rùng mình, muốn đào con mắt cây đó ra làm vật sưu tầm.

Xì xì xì!!!

Mặt rắn không ngừng thè lưỡi, mùi tanh nồng nặc xộc thẳng vào mặt, khiến Trương Vô Nhiễm và những người khác buồn nôn.

Sau lưng Lý Dịch, chín con Cửu Đầu Kê Quan Xà tuy có thân hình khổng lồ, lớn hơn một vòng so với rắn bình thường.

Nhưng so với con rắn khổng lồ có cả khuôn mặt khảm vào tường này, thì có vẻ hơi nhỏ bé.

Thân hình cao lớn thon dài của Lý Dịch, cũng chỉ bằng kích thước đồng tử của đối phương.

Khuôn mặt rắn khổng lồ này, giống như một vị thần linh cao cao tại thượng, dùng ánh mắt lạnh lẽo vô tình đánh giá những người đã

xúc phạm thần uy của nó.

Trương Vô Nhiễm đáy lòng lạnh lẽo, không nhịn được lùi lại một bước, sấm sét âm trong tay lóe lên ánh sáng u ám và yếu ớt.

"Đừng sợ!" Lý Dịch u u nói phía sau cô ta: "Mặc dù con rắn này rất lớn, một bữa ăn không hết, thực phẩm để lâu sẽ không tươi ngon." Trương Vô Nhiễm nở một nụ cười khó coi.

Não bộ của Bệ hạ thật sự trong trẻo thoát tục.

Cô ta sợ không ăn hết một bữa sao?

Tuy nhiên, nhờ câu nói của Lý Dịch, cô ta cũng không còn căng thẳng như vậy nữa.

Khuôn mặt rắn khổng lồ đó dường như không có bất kỳ lực sát thương nào, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm họ.

Lý Dịch không giết đối phương, mà là chuẩn bị tạo cho đối phương một vết cắt nhỏ không đáng kể.

Bách Tịch Đao chém ra một luồng ma quang khát máu, nhẹ nhàng cắt mở vảy rắn, máu tươi màu xanh đen cuồn cuộn chảy ra.

Dưới sự ám hiệu của Lý Dịch, đại quân trùng tộc ùn ùn kéo đến, men theo vết cắt nhỏ này liều mạng chui vào bên trong.

Nỗi đau do vạn kiến cắn xé khó tả thành lời, rắn khổng lồ gầm thét giận dữ, con mắt cây lạnh lẽo nhìn Lý Dịch tràn đầy oán hận.

Dưới sự cắn xé của trùng tộc, con rắn khổng lồ kinh khủng như thần linh này lại thể hiện ra một mặt yếu ớt lạ thường.

Lý Dịch tiện tay mở rộng vết thương của rắn khổng lồ, cắt một miếng thịt rắn trắng nõn tươi mềm thật lớn, nụ cười thuần khiết mà lãng mạn: "Xem ra, tối nay chúng ta có tiệc rắn toàn tập rồi!" Trương Vô Nhiễm nuốt nước bọt.

Kẹo kéo cổ họng người da người mà Lý Dịch làm trước đây rất ngon, khiến cô ta nhớ mãi không quên.

Bây giờ thịt rắn của con rắn quái này chắc chắn cũng rất tuyệt vời.

Thấy Lý Dịch lại đem thịt của mình đặt lên giá nướng, con rắn quái gầm thét giận dữ, bên trong tường cốt tháp vang lên tiếng kim loại ma sát lạch cạch.

Cùng với sự giận dữ của rắn quái, con mắt cây màu xám bạc kia đột nhiên sáng lên.

Trên thần đàn đồng, con mắt cây tương tự giao hòa với nó, hai luồng ánh sáng hội tụ tại đây, trong Cửu Tầng Cốt Tháp, cánh cổng cốt chất dẫn vào tầng tiếp theo từ từ mở ra!

Chương 323

"Đây là….." Trương Vô Nhiễm nhìn thấy vật thể phía sau cánh cổng cốt chất, đồng tử đột nhiên co lại.

Đó dường như là một bông hoa!

Yêu diễm vô cùng, toát ra vẻ hồng bệnh hoạn!

Lý Dịch không màng đến cánh cổng cốt chất này, mà lặng lẽ nhìn chằm chằm vào con mắt cây kia, đôi mắt đen lóe lên tinh quang: "Khảm con mắt này lên cán Bách Tịch Đao, nhất định sẽ rất ngầu!" Rắn quái gầm lên giận dữ, thân thể bị khảm vào tường cốt không ngừng vặn vẹo, cuối cùng xé toạc xiềng xích mục nát, mang theo gió mạnh sắc bén lao về phía đầu Lý Dịch để cắn xé.

Động năng kinh khủng mà thân thể khổng lồ giải phóng ra đã áp bức Trương Vô Nhiễm liên tục lùi lại, đứng không vững.

Lý Dịch khẽ vuốt thân đao, Phật quang thánh khiết xua tan bóng tối, căn phòng mộ này tức thì trở nên sáng bừng.

Rắn quái đột nhiên bị ánh sáng mạnh này chiếu vào, mắt đau nhói, càng trở nên cuồng bạo hung tàn.

Hai chiếc răng nanh như lưỡi hái xé rách không khí, tiếng âm bạo chói tai liên miên không dứt!

Anh Vũ Đao Vũ sắc mặt đại biến, nhưng nhìn thấy Lý Dịch vẻ mặt vân đạm phong khinh, sự kinh hoàng trong lòng cô ta liền dịu đi đôi chút.

Chỉ thấy Lý Dịch tùy ý giơ đao, hung hăng chém xuống đầu rắn quái.

Xoẹt!

Đầu rắn quái tức thì bị xé toạc, máu tươi văng tung tóe, lộ ra xương đầu rắn trắng bệch!

Đám trùng tộc đói khát đã lâu tắm mình trong máu rắn, bản năng khát máu càng trở nên mãnh liệt!

Rắn quái tuy có thân hình khổng lồ, nhưng trước mặt đám trùng tộc số lượng lớn này, cuối cùng vẫn quá nhỏ bé, chỉ đành trở thành thức ăn.

Con mắt cây giữa trán rắn quái lại lóe lên một luồng sáng bạc, như tia laser quét về phía trùng tộc và Lý Dịch.

Nhiệt độ cực nóng làm tan chảy cốt tháp, tất cả trùng tộc bị tia sáng chiếu trúng đều hóa thành khí thể màu đỏ rực.

Rõ ràng là bị trực tiếp khí hóa!

"Tia laser lợi hại quá!

Nhiệt độ của tia laser này rốt cuộc là bao nhiêu?

Tại sao lại khảm trên trán rắn quái?!" Trương Vô Nhiễm không khỏi kêu lên kinh ngạc: "Tia laser này chẳng lẽ là một loại công nghệ đen sao?" Lý Dịch càng ngày càng hứng thú với con mắt cây này.

Năng lượng của con mắt cây này hẳn là đến từ cảm xúc của rắn quái.

Rắn quái càng giận dữ, sức mạnh mà con mắt cây này bùng phát ra càng mạnh.

Tuy nhiên, vẫn là câu nói đó.

Kẻ vĩ đại chưa chắc là đối thủ của kẻ nhỏ bé.

Thân hình của trùng tộc so với rắn quái mà nói, thực sự quá nhỏ bé không đáng kể.

Đến nỗi tia laser muốn giết chết âm hỏa tử đạn nghĩ bọn chúng, thì trước tiên phải phá hủy thân thể rắn quái đang che chắn trước mặt chúng!

Rắn quái mà thật sự làm như vậy, thì chính là giết địch một trăm, tự tổn một ngàn!

Rõ ràng, rắn quái cũng đã phát hiện ra điểm này, chỉ có thể cuồng nộ bất lực.

Con mắt cây lại một lần nữa bùng phát ra ánh sáng trắng, khác với trước đây là, luồng ánh sáng này không phải để đối phó với trùng tộc.

Ánh sáng trắng sữa như nước nhỏ xuống vết thương của rắn quái, muốn phục hồi thân thể rắn quái.

Chỉ là đáng tiếc.

Vết thương mà Lý Dịch cắt trên rắn quái không hề lành lại, ngược lại còn có xu hướng hoại tử lan rộng.

Đây chính là hiệu quả đặc biệt mà Bách Tịch Đao mang lại khi lấy Kim Liên Phật Linh làm đao linh: hoại tử!

Nhân sinh bát khổ.

Khổ sinh, khổ lão, khổ bệnh, khổ tử, khổ ái biệt ly, khổ oán tăng hội, khổ cầu bất đắc, khổ ngũ âm xí thịnh.

Ngũ âm tụ tập thành thân, như lửa cháy hừng hực, bảy nỗi khổ trước đều từ đó mà sinh.

Bách Tịch Đao tuy chỉ mới thức tỉnh nỗi khổ bệnh, nhưng sự hoại tử được thăng cấp từ nỗi khổ bệnh, lại có hiệu quả cực kỳ kinh khủng.

Vết thương do Bách Tịch Đao gây ra cực kỳ khó lành, sẽ không ngừng thối rữa, cuối cùng dẫn đến hoại tử tổ chức chủ thể!

Thân thể rắn quái đang tan chảy biến dạng, một mùi hôi thối tử khí lan tràn, khiến các mô tế bào của nó trở nên càng thêm xấu xí.

Xì xì xì!!!

Rắn quái đau khổ gào thét, nhưng không có cách nào, chỉ có thể vặn vẹo thân thể khổng lồ, từng chút từng chút chờ chết.

Lý Dịch khẽ cắn một miếng thịt rắn, hương thơm lan tỏa, vương vấn nơi đầu lưỡi, khiến người ta nhớ mãi không quên.

"Quả nhiên, nguyên liệu cao cấp chỉ cần chế biến đơn giản, liền có thể tỏa ra hương vị khiến vị giác say đắm." Lý Dịch đi đến trước mặt rắn quái, một đao đánh rơi con mắt cây kia.

Con mắt cây như bảo thạch rơi vào tay, mang theo cảm giác ấm áp như ngọc. [Ting!

Chúc mừng chủ nhân nhận được kết tinh văn minh cơ giới: Thần Nộ Chi Nhãn!] [Văn minh cổ xưa đã biến mất trong dòng chảy thời gian không thể kể xiết, chỉ để lại những mảnh vỡ khiến người đời sau sinh ra vô hạn tưởng tượng!] [Thần Nộ Chi Nhãn, một linh kiện trên một món vũ khí cổ xưa, sở hữu sức mạnh biến sự phẫn nộ thành năng lượng!] [Nó sở hữu hai loại năng lực, Phá Hủy Tử Quang, Trị Liệu Thánh Quang!] [Phá Hủy Tử Quang, có thể tác động lên vật thể thăng hoa.] [Trị Liệu Thánh Quang, có thể phục hồi mô tế bào sinh mệnh thể.] Hiệu quả của Trị Liệu Thánh Quang Lý Dịch không rõ, ít nhất là không thể phục hồi vết thương do Bách Tịch Đao gây ra.

Còn Phá Hủy Tử Quang thì khá tốt, uy lực rất lớn.

Chỉ là làm sao để khảm Thần Nộ Chi Nhãn này lên Bách Tịch Đao, đó mới là một vấn đề lớn.

Đương nhiên, cho dù không khảm lên Bách Tịch Đao, cũng có thể dùng để giữ mộ.

Chỉ là, phẫn nộ làm năng lượng, điều kiện này hạn chế chức năng của nó.

Ít nhất thì mình không phải là một người dễ nổi giận.

Xem ra, phải tìm một chiến binh điên cuồng làm chủ nhân của nó thôi.

Ví dụ như Điển Chử?

Lý Dịch cất Thần Nộ Chi Nhãn đi, hứng thú nhìn con rắn quái đang không ngừng bị trùng tộc cắn xé: "Ngươi có muốn làm vật nuôi của ta không?" Xì xì xì!!!

Rắn quái gào thét giận dữ, rõ ràng là không muốn.

Lý Dịch chỉ hỏi tượng trưng một câu.

Một vật phẩm tốt như vậy, dù là để nuôi trùng tộc, hay nuôi chính mình, đều là lựa chọn không tồi.

Lý Dịch làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Bách Tịch Đao xoay chuyển, hung hăng chém xuống cổ tay mình.

Xì xì xì!

Tia lửa bắn ra tung tóe, trên vảy rồng dày đặc cứng rắn chỉ có một vết xước mờ nhạt.

Muốn hoàn toàn phá hủy nó, e rằng còn phải tốn một chút công phu.

Lý Dịch khẽ thở dài.

Cường độ thân thể quá lớn, đôi khi cũng là một loại phiền não.

Bách Tịch Đao qua lại ma sát, loay hoay mãi mới mài mỏng được lớp vảy, cuối cùng phá vỡ vảy rồng, máu đen tuyền như dầu nguyên chất chảy ra.

Máu đen đó u ám thần bí như vực sâu, từ từ nhỏ xuống vết thương của rắn quái.

Rắn quái như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, điên cuồng vặn vẹo thân thể.

Bốp!

Hứa là nó quá đau khổ, cái đuôi rắn khổng lồ lại hung hăng đập vào thần đàn đồng!

Chương 324

Kỹ năng đặc biệt của Đàn tế thần bằng đồng, "Cách ly", được kích hoạt tức thì, một luồng sức mạnh không thể chống lại đã ngay lập tức đánh văng con rắn quái đi.

Rầm rầm!

Tháp xương nhờ chất liệu cứng cáp đã kiên cường chịu đựng được cú va đập của con mãng xà.

Nhưng cả tòa tháp xương chín tầng cũng vì thế mà rung chuyển một chút.

Lý Dịch cau mày.

Nếu con rắn quái này không phải trước đó bị khảm sâu vào tường tháp xương, bị tôi xem như bia sống mà phá vỡ lớp phòng ngự, rồi lại bị trùng tộc trọng thương, thì thật sự rất khó đối phó.

Tuy nhiên, sau khi bị máu của tôi xâm thực, nó sẽ chỉ biến thành quyến thuộc của tôi!

Quả nhiên.

Vảy của con rắn quái bắt đầu bong ra từng mảng, để lộ ra lớp thịt đỏ trắng.

Sau đó, các mô thịt của nó bắt đầu biến dị điên cuồng, mọc ra những chiếc vảy dày đặc, toàn bộ cơ thể to lớn hơn một vòng, trên đầu lộ ra những chiếc sừng gớm ghiếc, nó thậm chí còn đột phá bước cuối cùng, biến thành một con giao long!

Hống!

Con rắn quái gầm lên giận dữ, cung kính bò phục dưới chân Lý

Dịch, trông rất ngoan ngoãn.

Lý Dịch hài lòng gật đầu.

Có con rắn khổng lồ này uy dưỡng trùng tộc, trong thời gian ngắn trùng tộc sẽ không chết đói.

Lý Dịch đi đến trước Đàn tế thần bằng đồng, ra lệnh cho trùng tộc xếp hàng tấn công đàn tế thần này.

Anh muốn dùng số lượng để tiêu hao hết năng lượng dự trữ của đàn tế thần này!

Mỗi lần lại có một con kiến đạn âm hỏa chạm vào kết giới của Đàn tế thần bằng đồng, con này nối tiếp con kia.

Cho đến lần thứ mười vạn!

Số lần sử dụng của Đàn tế thần bằng đồng cuối cùng cũng hết, vô lực tại sử dụng kết giới.

Lý Dịch trực tiếp thu Đàn tế thần bằng đồng vào không gian hệ thống. [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được khí cụ tế thần Đàn tế thần bằng đồng!] [Vì khí cụ tế thần này đã cạn năng lượng, cần tín đồ sạc lại!] [Sau khi tín đồ của Chủ nhân sạc lại, khí cụ tế thần này sẽ hoàn toàn do Chủ nhân nắm giữ!] Lý Dịch nhếch mép cười.

Hiệu quả của khí cụ tế thần này khá mạnh mẽ.

Cách ly!

Có thể cách ly những tồn tại khác ra bên ngoài.

Tương đương với một kết giới bảo vệ không tồi!

Đặt nó trong Mộ Dịch Thiên Đế, sau này nếu có đạo mộ tặc sử dụng ngọc bội không gian, cũng có thể cách ly ra bên ngoài, không thể

trực tiếp tiến vào Mộ Dịch Thiên Đế!

Tuy nhiên, Lý Dịch cảm thấy việc khí cụ tế thần này xuất hiện trong cổ mộ Tinh Tuyệt không phải là ngẫu nhiên.

Giống như mười hai cột đá dùng để cách ly phóng xạ hạt nhân, còn khí cụ tế thần này, chính là dùng để cách ly các đạo cụ không gian như ngọc bội không gian.

Điều đó có nghĩa là, tồn tại đã tạo ra khí cụ tế thần này, từng chịu thiệt thòi từ người nắm giữ ngọc bội không gian!

Lý Dịch thu Đàn tế thần bằng đồng lại, suy nghĩ một chút, rồi trực tiếp dẫn mọi người đi vào cánh cửa lớn bằng xương.

Sau cánh cửa.

Bông hoa yêu dị và khổng lồ kia đang uốn lượn đầy quyến rũ, tỏa ra một mùi hương làm người ta say đắm.

Ánh mắt Trương Vô Nhiễm dần trở nên mê mẩn, ngẩn người nhìn bông hoa khổng lồ này.

Arltoria và những người khác thì không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ thấy bông hoa này rất đẹp.

Trương Vô Nhiễm lẩm bẩm: "Bông hoa này đẹp thật!

Đáng tiếc…" "Có gì đáng tiếc à?" Arltoria và Trương Vô Nhiễm có mối quan hệ bình thường, nhưng nghe thấy lời Trương Vô Nhiễm nói, cô ấy không nhịn được hỏi.

Trương Vô Nhiễm chỉ lắc đầu mỉm cười, trên gương mặt tuyệt mỹ lạnh lùng của cô ấy mang theo một chút ưu tư.

Dường như vì đã nhìn thấy hình ảnh trước đó, nên cô ấy đã liên tưởng đến điều gì đó.

Nếu hình ảnh đó đến từ tương lai, khi Bệ hạ đập tan con mắt cây

quỷ kia, vì sao phía sau cô ấy ngoài trùng tộc ra lại không một bóng người?

Cô ấy chỉ có thể một mình đứng trong vực sâu tăm tối, bị tà thần nhìn chằm chằm.

Nếu hình ảnh đó đến từ quá khứ, nhưng Bệ hạ thật sự có tiền kiếp sao?

Trương Vô Nhiễm không khỏi nhớ lại bức tranh đã nhìn thấy trên hồ Âm Dương, trong cỗ máy cổ hủ kia.

Phía sau cô ấy là cánh cổng đồng chậm rãi mở ra, còn cô ấy thì bị một loại hoa gai góc trói buộc.

Mà bông hoa yêu dị trước mắt này, tuy lớn hơn rất nhiều so với bông hoa gai góc kia, nhưng hình dáng lại có sự tương đồng lớn.

Điều này không nghi ngờ gì khiến Trương Vô Nhiễm có cảm giác cấp bách.

Góc tương lai đã được hé mở đã sắp đến rồi!

Lý Dịch không chú ý đến biểu cảm trên mặt Trương Vô Nhiễm, mà nhìn vào giữa những cánh hoa đang che phủ.

Đó là nhụy hoa, những cánh hoa chưa hoàn toàn nở rộ đang bao bọc chặt chẽ lấy nó.

Bông hoa này thật sự quá lớn, thân hình cao lớn của Lý Dịch chỉ bằng một phần tư cánh hoa của nó.

Điều này cũng khiến người ta rất tò mò về thứ được bao bọc bên trong cánh hoa.

Lý Dịch không trực tiếp phá giải bằng vũ lực, dùng Bách Tịch Đao chém nát cánh hoa, mà bình thản nói: "Bông hoa này vẫn chưa trưởng thành, thứ bên trong không thể hoàn toàn được giải phóng." Trương

Vô Nhiễm mím môi, không biết có nên nói ra phương pháp thúc chín hay không.

Arltoria có chút ghét bỏ nhìn bông hoa khổng lồ và yêu dị này, mùi hương của nó thật sự quá nồng, khiến cô ấy có chút buồn nôn.

"Tôn chủ, bông hoa này có lai lịch gì?

Vì sao lại thơm như vậy?" Lại nghe Lý Dịch mở miệng nói: "Bông hoa này tên là Thi Hương Ma Dụ, còn gọi là Hoa Ác Quỷ, muốn thúc chín, nhất định phải bón bằng thi thể!" "Bệ hạ, ngài biết lai lịch của bông hoa này sao?" Trương Vô Nhiễm kinh ngạc nhìn Lý Dịch, sở dĩ cô ấy biết những thứ này là vì những mảnh ký ức không ngừng hiện lên trong đầu cô ấy.

Mặc dù Trương Vô Nhiễm không biết những mảnh ký ức này từ đâu đến, nhưng không nghi ngờ gì, những điều này là có thật.

Lý Dịch liếc nhìn Trương Vô Nhiễm.

Anh có thể cảm nhận được, tín đồ này của mình dường như đang giấu mình điều gì đó.

Vì vậy anh không giải thích quá nhiều: "Có nghe nói qua." Đó là một cỗ quan tài ngọc cổ xưa, trên đó phủ đầy dấu vết của thời gian.

Trên quan tài được chạm khắc mười hai phù văn phức tạp, những phù văn này đều đại diện cho một loại sức mạnh khác nhau.

Quan tài ngọc gồm thân quan tài và nắp quan tài, mặt ngoài được dán đầy những phiến ngọc, Trương Vô Nhiễm đếm sơ qua liền kinh ngạc phát hiện số phiến ngọc gắn trên đó lên đến 2095 phiến!

Những phiến ngọc này kết hợp thành những hoa văn hình học tinh xảo, có ý nghĩa sâu xa trong việc dẫn dắt linh hồn.

Toàn bộ họa tiết trên mặt bên dường như giống một con đường

hơn, tổng thể trông rất lộng lẫy, quý phái vô cùng.

Thời cổ đại, quan tài ngọc được ghép bên trong và bên ngoài rất hiếm, hơn nữa những hoa văn tinh xảo như vậy lại càng hiếm thấy.

Quan tài ngọc này tỏa ra một dao động sinh mệnh cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ là, đây là một điều rất không hợp lý.

Lý Dịch cau mày: "Đã là quan tài ngọc lộng lẫy, tốn kém khổng lồ, ngay cả các vương quốc chư hầu và triều đại Hán cũng khó có thể chịu đựng được, vì vậy không phải mỗi quân chủ đều sẽ có quan tài ngọc ghép bên trong để chôn cất." "Vì vậy vào thời Đông Kinh đã dần từ bỏ phương thức mai táng xa hoa này." "Cổ quốc Tinh Tuyệt chẳng qua là một trong ba mươi sáu nước Tây Vực, làm sao có thể có quốc lực như vậy để chế tạo quan tài ngọc ghép bên trong?" Arltoria và Anh Vũ Đao Vũ ngơ ngác nhìn Lý Dịch.

Với tư cách là những người ít hiểu biết về lịch sử, điều này thực sự đã chạm đến vùng mù của họ.

Chỉ có Trương Vô Nhiễm hiểu ý Lý Dịch.

Chương 325

Cổ quốc Tinh Tuyệt chỉ là một nước phụ thuộc của Đại Hán, không nên có quy cách tang lễ như thế này!

Đại Hán hoàng triều có thể hùng cứ ở Thăng Long, khiến bát phương triều bái, tự nhiên là có nền tảng và chỗ dựa.

Ngay cả khi Đại Hán hoàng triều đang suy tàn, họ cũng đã từ bỏ quy cách tang lễ cực kỳ xa hoa này, vậy mà cổ quốc Tinh Tuyệt lại dám lén lút thực hiện.

Vấn đề ở đây rất lớn.

Một mặt cho thấy quyền kiểm soát của Đại Hán hoàng triều đối với cổ quốc Tinh Tuyệt đã giảm sút.

Mặt khác cũng cho thấy cổ quốc Tinh Tuyệt e rằng vẫn luôn dương phụng âm vi (ngoài mặt vâng lời nhưng trong lòng chống đối) với Đại Hán hoàng triều!

Trương Vô Nhiễm có chút nghi ngờ nói: "Bệ hạ, thật ra tôi vẫn có một điểm không hiểu." "Nói đi!" Lý Dịch thật ra đã đoán được Trương Vô Nhiễm muốn nói gì.

Trương Vô Nhiễm chỉ vào tòa tháp xương chín tầng này nói: "Ngài nói tòa tháp xương chín tầng này được tạo thành từ xương của tà thần, chẳng lẽ thời cổ đại, có tà thần vẫn lạc ở Tây Vực sao?" "Nếu tà thần vẫn lạc ở đây, vậy thì ai đã giết chết ông ta?" "Huống hồ, nếu cổ quốc Tinh Tuyệt có sức mạnh giết thần, làm sao có thể dễ dàng thần phục Đại Hán hoàng triều?" "Nếu người giết thần đến từ Đại Hán hoàng triều thì sao?" Lý Dịch chỉ vào quan tài ngọc ghép bên trong, ngữ khí đầy vẻ thú vị: "Công nghệ tinh xảo như thế này, không phải là thứ mà cổ thành Tinh Tuyệt thời đó có thể nắm giữ." "Tuy nói

ở thời thượng cổ xa xôi từng xảy ra chiến tranh hạt nhân, nhưng không có nghĩa là cổ quốc Tinh Tuyệt nắm giữ vũ khí hạt nhân, cũng không có nghĩa là họ hiểu được nguyên lý hoạt động của mười hai cột đá bên ngoài kia." "Xét theo những manh mối hiện có, họ đã phát hiện ra những tàn tích công nghệ từ thời thượng cổ.

Mặc dù không hiểu nguyên lý, nhưng lại nắm giữ một phần phương pháp sử dụng!" "Ví dụ như con rắn quái kia!

Chính là sức mạnh mà Tinh Tuyệt Nữ Vương đã khiến người khác biến mất không dấu vết!" "Chỉ cần bị tia laser từ mắt cây quỷ bắn trúng, sẽ bị khí hóa, tự nhiên biến mất không dấu vết." "Và Tinh Tuyệt Nữ Vương, người chưa hoàn toàn nắm giữ công nghệ đen của thời thượng cổ, tự nhiên không dám đối đầu cứng rắn với Đại Hán hoàng triều." "Thậm chí, đối với sứ thần của Đại Hán hoàng triều còn vô cùng cung kính!" Trương Vô Nhiễm hiểu được ẩn ý trong lời Lý Dịch, sau một hồi do dự nói: "Bệ hạ, ý của ngài là những người cai trị Đại Hán hoàng triều cũng nắm giữ công nghệ đen từ thời thượng cổ còn sót lại sao?" Lý Dịch khẽ gật đầu: "Việc Mộ Hán Quang Đế xuất hiện ở phía Đông Hải chính là minh chứng, đừng quên, trong rãnh biển đột nhiên nứt ra kia còn có một cánh cổng vàng!" "Hiệu quả mà cánh cổng vàng đó tạo ra có chút tương tự với Đàn tế thần bằng đồng, đều có thể cách ly vật thể xung quanh!" "Chỉ có điều hiệu quả mà cánh cổng vàng đó mang lại mạnh hơn Đàn tế thần bằng đồng rất nhiều, thậm chí còn cách ly nước biển trong rãnh biển sâu vài nghìn mét, tạo thành một vực sâu không đáy!" Ánh mắt Trương Vô Nhiễm lóe lên ánh sáng mờ: "Vậy Bệ hạ sẽ đi Mộ Hán Quang Đế chứ?" "Sẽ đi!" Nhận được câu trả lời khẳng định của Lý Dịch, trong mắt Trương Vô Nhiễm mang theo chút mong đợi: "Nếu… tôi nói là nếu, tôi sẽ chết vì điều đó, Bệ hạ sau này có nhớ đến tôi không?" "Không!" Ngữ khí Lý Dịch vẫn bình thản, ánh mắt sâu thẳm như vực thẳm, không có một

chút cảm xúc: “Sinh mệnh đã mất không có bất kỳ giá trị nào, không đáng để tôi lãng phí thời gian và sức lực.” “Ồ!” Ánh mắt vốn sáng ngời của Trương Vô Nhiễm trở nên u ám, không nói rõ là thất vọng hay điều gì khác, chỉ phát ra tiếng thì thầm cuối cùng: “Con đường lên đỉnh cao, cuối cùng vẫn là sự cuồng hoan của một người sao?” Lý Dịch không dành quá nhiều thời gian cho việc này, dặn dò Anh Vũ Đao Vũ và Arltoria: “Cùng với trùng tộc, mang tất cả xương cốt ở tầng tháp xương trên xuống đây, tôi muốn dùng những bột xương này làm dưỡng liệu để thúc chín Thi Hương Ma Dụ!” Arltoria có chút do dự nói: “Bệ hạ, ngài không thấy mọi chuyện có chút trùng hợp sao?” “Cô muốn nói là tại sao thứ dùng để thúc chín lại trùng hợp đến thế, vừa hay lại xuất hiện ở tầng trên?” Lý Dịch nhìn ra sự do dự của Arltoria, hỏi ngược lại một câu.

Arltoria gật đầu mạnh.

Không thể không nói, điều này quả thật quá trùng hợp.

Nếu đối phương muốn thúc chín Thi Hương Ma Dụ, vì sao không dùng những bột xương này trực tiếp làm dưỡng liệu tưới vào?

Mà lại để những tín đồ cuồng tín này ở tầng trên, chờ đợi người đến sau sử dụng?

Điểm này quả thực quá cố ý.

Gây cho người ta một cảm giác bất an có chủ đích.

Lý Dịch chỉ bình thản nói: “Suy xét những điều này thực ra không có bất kỳ ý nghĩa nào, con cờ sở dĩ là con cờ, chẳng qua là không có đủ sức mạnh để lật đổ bàn cờ mà thôi.” Ánh mắt Trương Vô Nhiễm kính phục nhìn Lý Dịch.

Quả không hổ là Bệ hạ, dù đã nhận ra bàn tay thúc đẩy phía sau, vẫn phong vân đạm khinh.

Dưới sự vận chuyển của trùng tộc, những bột xương này nhanh chóng được đưa đến tầng này.

Lượng lớn bột xương chất thành núi, vùi lấp bông Thi Hương Ma Dụ khổng lồ.

Khoảng một khắc sau, bông hoa khổng lồ yêu dị vô cùng này cuối cùng cũng nở rộ hoàn toàn.

Một mùi hương không rõ là thơm hay thối ngay lập tức tràn ngập trong tòa tháp xương này.

Lần này, không chỉ Trương Vô Nhiễm bị mùi hương này làm cho mê mẩn, ngay cả ánh mắt Arltoria cũng trở nên mơ màng, trước mắt cô ấy là một khoảng hoảng hốt.

Ký ức của cô ấy không ngừng ùa về theo ảo giác.

Đó là tất cả những gì cô ấy khao khát có được, từ bỏ vương tọa, bắt đầu lại từ đầu.

Cô ấy nhấc đôi chân dài miên man của mình, bước về phía bông Thi Hương Ma Dụ đẹp đến nao lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hoặc là do nhận thấy Trương Vô Nhiễm và những người khác cũng đang tiến về phía Thi Hương Ma Dụ, Arltoria thậm chí còn trực tiếp giương Thệ Ước Chi Kiếm, chém ra một luồng kiếm quang chói mắt, muốn chém giết Trương Vô Nhiễm và những người khác!

Trương Vô Nhiễm và Anh Vũ Đao Vũ tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, liền hỗn chiến với Arltoria.

Ánh mắt Lý Dịch bình tĩnh, lấy ra ống sáo Trấn Hồn vàng, khí trầm đan điền, liền bắt đầu tấu nhạc.

Âm nhạc khó tả vang vọng trong tháp xương, nỗi kinh hoàng ẩn

chứa trong đó khiến người ta đầu óc muốn nổ tung.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Trương Vô Nhiễm và những người khác liền tỉnh táo lại, quên cả bản thân mà lắng nghe khúc nhạc của Lý Dịch.

Bông Thi Hương Ma Dụ nhanh chóng tàn úa, dưới những cánh hoa khô héo, là một cỗ thi thể tuyệt đẹp vô cùng!

Tại vị trí trái tim của thi thể này, đang kết ra một quả màu đen to bằng nắm tay.

Quả Thi Hương Ma Dụ!

Lý Dịch liếm môi khô khốc, ánh mắt lộ ra vẻ nóng bỏng.

Thi Hương Ma Dụ không phải là kỳ vật lợi hại gì.

Thứ thật sự quý hiếm là quả của nó.

Thi Hương Ma Dụ rất khó kết quả, nó sinh sản nhờ giâm cành từ hệ rễ!

Chỉ cần cắt đoạn hệ rễ của nó, cắm vào thi thể là có thể sống sót.

Chỉ có điều, nó muốn trưởng thành và kết quả thì lại cực kỳ khó.

Bởi vì điều này không chỉ cần thời gian, mà còn cần một lượng lớn thi thể để nuôi dưỡng, cũng như cơ thể mẹ là Xà Minh Âm Thể trong truyền thuyết!

Xà Minh Âm Thể, nghe nói thể chất này đến từ địa ngục U Minh, bên trong ẩn chứa âm khí khủng khiếp!

Thể chất này sinh ra đã có thể điều khiển tộc rắn, cực kỳ thích hợp để tu luyện.

Hơn nữa sau khi giác tỉnh, sẽ sở hữu tất cả các kỹ năng thiên phú!

Nếu có đại năng chuyển thế, dùng Xà Minh Âm Thể làm lô đỉnh,

thì có thể giác tỉnh tiền thế túc tuệ, khai mở A Lại Da Thức!

Chính vì thế, không biết có bao nhiêu người muốn có được Xà Minh Âm Thể.

Ví dụ như Diệp Thiên, nếu để hắn ta biết sự tồn tại của Xà Minh Âm Thể, e rằng hy sinh thanh Kiếm Trảm Thần đó hắn ta cũng cam lòng!

Có thể nói, dùng Xà Minh Âm Thể để trồng Thi Hương Ma Dụ, không nghi ngờ gì là bạo điễn thiên vật (lãng phí của trời)!

Nhưng, điều Lý Dịch không ngờ tới là, có người thật sự đã làm như vậy!

Điều này giống như dùng ngọc trai biển sâu để đổi lấy ngọc trai nước ngọt vậy!

Lý Dịch thật sự có chút không hiểu, tại sao lại có người làm chuyện như vậy.

Theo Lý Dịch thấy, Thi Hương Ma Dụ sau khi trưởng thành, chỉ cần lộ ra thứ phía sau, khẳng định sẽ không kết quả.

Nhưng, điều không ngờ tới là, nó lại kết quả!

Điều này đơn giản là một bất ngờ thú vị.

Lý Dịch cẩn thận hái xuống quả màu đen có hoa văn vảy rắn này, âm báo của hệ thống lập tức vang lên trong đầu anh: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Quả Thi Hương Ma Dụ!] [Sử dụng quả này có thể nhận được năng lực thiên phú đặc biệt Minh Hư Đồng!] [Minh Hư Đồng LV1: Nhìn thấu hư vọng, chỉ thấy chân đạo!

Sao chép năng lực của đối phương để sử dụng cho mình, khi người sử dụng cảnh giới cao hơn người bị sao chép, năng lực này sẽ được cường hóa mạnh!] [Khi người sử dụng cảnh giới thấp hơn

người bị sao chép, hiệu quả của kỹ năng này sẽ bị giảm tùy theo chênh lệch cảnh giới.] [Minh Hư Đồng đối với mỗi tồn tại chỉ có thể sử dụng một lần, có thể chỉ định kỹ năng cụ thể của tồn tại đó, thời gian hồi chiêu một ngày!] Lý Dịch nhìn thấy giới thiệu về Minh Hư Đồng này, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Anh dường như đã đánh giá thấp hiệu quả của quả Thi Hương Ma Dụ, năng lực Minh Hư Đồng này rất lợi hại!

Hơn nữa, kỹ năng này có thể thăng cấp.

Sức mạnh về sau sẽ trở nên mạnh hơn nữa!

Ngoài ra.

Lý Dịch hướng ánh mắt về phía Xà Minh Âm Thể, mặc dù đây là một cỗ thi thể, nhưng lại là dược liệu tốt để chế tạo cương thi!

Sau khi được Thi Hương Ma Dụ cùng tồn tại nuôi dưỡng nghìn năm, Xà Minh Âm Thể cũng đã phát sinh biến hóa, từ chút khí tức tối tăm ban đầu dần biến thành màu đen như mực bây giờ, và còn tỏa ra mùi tanh nồng nặc, trông cực kỳ kinh khủng và rùng rợn.

Điều này giống như làn da của loài bò sát biến thành màu mực, những vân rễ màu đen này giống như vảy rắn, dày đặc nối liền thành một mảng, vô cùng đáng sợ!

Cỗ thi thể này trông rất đáng sợ, nhưng đối với Lý Dịch mà nói, lại là một vật thí nghiệm quý giá.

Anh muốn thử xem, dùng máu của mình xâm thực Xà Minh Âm Thể này, sẽ tạo ra một con quái vật mạnh mẽ như thế nào.

Muốn làm thì làm, Lý Dịch không hề do dự.

Anh trực tiếp đưa tay nắm lấy một đường vân vảy rắn màu đen, sau đó bôi máu tươi của mình lên Xà Minh Âm Thể.

Máu tươi sâu thẳm như vực thẳm dường như có ý thức riêng, từng chút từng chút một chui vào kinh mạch của Xà Minh Âm Thể.

Chương 326

Lý Dịch có thể cảm nhận được, sau khi Xà Minh Âm Thể hấp thu máu tươi của anh, Xà Minh Âm Thể này lại bắt đầu phát triển nhanh chóng, làn da vốn đã biến thành màu mực cũng ngày càng đen hơn, hơn nữa còn tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng quyến rũ!

Điều này khiến Lý Dịch rất hài lòng, Xà Minh Âm Thể này, tuyệt đối là một vật thí nghiệm hiếm có.

Dưới sự chú ý của Lý Dịch, Xà Minh Âm Thể này bắt đầu dần dần phát sinh thuế biến.

Làn da vốn đã biến thành đen như mực, giống như lớp da mực, đang chậm rãi bong ra, và ngay khoảnh khắc lớp da bong ra, toàn bộ Xà Minh Âm Thể đều bắt đầu phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Làn da của nó trở nên trong suốt sáng bóng, ngay cả bề mặt như mực kia cũng trở nên mịn màng tinh tế, hơn nữa những vân mực kia cũng bắt đầu trở nên sáng hơn, trở nên thần bí hơn, giống như những tấm phù chú thần kỳ, lướt trên bề mặt cơ thể nó, tỏa ra ánh sáng thần thánh và rộng lớn, mang lại cho người ta một ảo giác không dám mạo phạm.

"Đây còn là cương thi sao?!" Nhìn thấy thân thể tuyệt đẹp này, ngay cả Trương Vô Nhiễm cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ý niệm này không khỏi nảy sinh trong đầu Trương Vô Nhiễm.

Trương Vô Nhiễm thầm nghĩ, quả không hổ là Bệ hạ, lại có thể chế tạo ra cương thi có vẻ ngoài gần như không khác gì người sống!

Xà Minh Âm Thể chậm rãi mở mắt, lộ ra đôi mắt băng màu xanh lục.

Đôi mắt băng này lấp lánh hàn quang kinh người, dưới ánh nhìn như vậy, khiến người ta cảm thấy vô cùng nghẹt thở và kính sợ.

Lý Dịch không khỏi cau mày.

Mọi chuyện dường như thực sự quá trùng hợp.

Ban đầu anh cứ nghĩ Xà Minh Âm Thể và Thi Hương Ma Dụ cộng sinh, là một cuộc trao đổi không cân sức.

Nhưng bây giờ xem ra, Xà Minh Âm Thể này dường như cố ý bị dùng để thúc sinh quả Thi Hương Ma Dụ!

"Xì xì!

Xì xì!" Đột nhiên, một tiếng rắn phun lưỡi truyền đến.

Ngay sau đó.

Một con rắn nhỏ toàn thân đen kịt, chậm rãi từ trong quan tài ngọc bò về phía Lý Dịch, thân rắn dài đến năm mươi ly, toàn thân là hoa văn đen như mực, trong miệng rắn phun ra lưỡi đỏ tươi, trông vô cùng đáng sợ, hơn nữa trong đôi mắt nó lóe lên vẻ hung ác tàn nhẫn, giống như đang dò xét con mồi, chằm chằm nhìn Lý Dịch.

Lý Dịch nhìn con rắn này, trong khoảnh khắc hoảng hốt, trước mắt anh là một màn đen kịt, dường như đang ở trong vực sâu vạn trượng.

Con rắn này lại phát ra một nụ cười quỷ dị, trong đôi đồng tử rắn màu xanh lục kia, bắn ra mấy luồng sáng xanh lục, những luồng sáng này đều chiếu vào cơ thể Lý Dịch, xuyên qua da thịt anh, xâm nhập vào cơ bắp anh.

Điều khiến Lý Dịch kinh ngạc là, những luồng sáng xanh lục này tuy vô hiệu với nhục thân của anh, nhưng lại trực tiếp tấn công linh hồn của anh!

Mắt đen của Lý Dịch đột nhiên lóe lên một tia sáng xanh như u minh, một luồng sức mạnh quỷ dị khó lường từ linh hồn anh bùng phát, ngay khoảnh khắc đó, con rắn đen kịt này, liền như thể gặp phải sấm sét, thân thể run lên, miệng rắn há ra, lưỡi rắn phun ra, thân rắn mềm nhũn, lại từ trong quan tài ngọc rơi xuống đất.

Xà Minh Âm Thể đột nhiên động đậy, một tay tóm lấy con rắn quái bò ra từ trong quan tài ngọc, trực tiếp nhét vào huyết quản của mình!

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, huyết quản uốn lượn thắt nút, giống như những con giun đất bị bệnh!

Nhưng Lý Dịch lại không hề cảm thấy sợ hãi.

"Phì phì!

Phì phì!" Những huyết nhục này đang nhuyễn động, lại bắt đầu biến hóa thành từng chiếc vảy rắn màu đen, trên người chúng, còn mang theo từng luồng hồ quang điện xanh lục u ám, nhấp nháy không ngừng, vô cùng đáng sợ.

"Rầm!" Đột nhiên, một tiếng nổ lớn từ trong quan tài ngọc truyền đến!

Một luồng khí bão tố cuồng bạo ngay lập tức bùng nổ!

Trương Vô Nhiễm và những người khác vội vàng tránh né, nhưng những sóng xung kích của luồng khí bão tố cuồng bạo này vẫn khiến cô ấy bị thương.

"Ầm!" Quan tài ngọc nổ tung, vô số mảnh đá văng tứ tung.

Quần áo của Trương Vô Nhiễm bị mảnh đá cứa rách, trên người cũng dính một ít bụi bẩn, gương mặt cũng trở nên lấm lem.

Lý Dịch toàn thân bùng cháy huyết hỏa Kỳ Lân màu xanh đen, lại

không hề hấn gì.

Sau khi quan tài ngọc nổ tung, một bóng đen từ sàn nhà đầy đá văng bò ra, nhìn thấy Lý Dịch trên sàn nhà, đôi mắt nó đột nhiên bắn ra hai luồng sáng sắc bén, trong luồng sáng này tràn ngập sự lạnh lẽo, tà ác, sát lục, khát máu, và sự căm ghét sâu sắc đối với Lý Dịch.

Lý Dịch chăm chú nhìn bóng đen này.

Bóng đen này, có lẽ không phải là chủ nhân thật sự của quan tài ngọc!

Mà là thú trấn mộ bảo vệ chủ nhân quan tài ngọc bên ngoài!

Thú trấn mộ thông thường đều là vật chết, không ngờ lần này lại xuất hiện vật sống!

Điều này khiến Lý Dịch cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa, thân thể của thú trấn mộ cũng vô cùng kiên cố, ngay cả huyết hỏa Kỳ Lân của Lý Dịch cũng không thể thiêu đốt được thân thể nó.

Nhục thể của thú trấn mộ này được tinh luyện từ các loại khoáng thạch, khoáng tinh, độ cứng chắc được mệnh danh là kim cương bất hoại, người thường căn bản không thể đánh vỡ!

Trương Vô Nhiễm trừng lớn mắt, cố gắng hết sức làm đồng tử giãn ra, để tiếp nhận nhiều ánh sáng hơn, để nhìn rõ bóng tối trong bóng đêm.

Cô ấy từ nhỏ đã được huấn luyện đôi mắt nhìn đêm, đây là một trong những tuyệt kỹ của Trương gia.

Tiện lợi cho người Trương gia có thể nhìn rõ vật trong cổ mộ, phát hiện nguy hiểm trước.

Cuối cùng.

Sau khi đồng tử của cô ấy giãn ra đến cực hạn, cuối cùng cũng nhìn rõ hình dáng của bóng đen trong bóng tối.

Đó là một con Hắc Kim Kỳ Lân!

Toàn thân đen kịt, vảy đen tỏa ra ánh kim loại u ám quỷ bí.

Tuy không đủ nửa mét, nhưng khí thế bàng bạc, khí tức cổ xưa hoang vắng ập đến, khiến người ta kính sợ!

Huyết mạch trong cơ thể Trương Vô Nhiễm run rẩy bất an, tim đập kịch liệt co rút, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên, hình xăm Kỳ Lân màu xanh đen chậm rãi hiện ra, trên làn da trắng như tuyết, trông càng thêm yêu dị và quỷ bí!

Hắc Kim Kỳ Lân nhìn thấy Trương Vô Nhiễm, lại từ bỏ tấn công Lý Dịch, trực tiếp lao về phía Trương Vô Nhiễm.

Trương Vô Nhiễm nắm Âm Lôi, chậm rãi thở ra một hơi khí đục, sau đó hít mạnh một hơi, cơ bắp ở eo bùng nổ, quyền thế như triều dâng!

Âm Lôi lóe sáng, phản chiếu trên vảy đen trầm của Hắc Kim Kỳ Lân, phản xạ ra những tia sáng đen tối vặn vẹo!

Rắc!

Trương Vô Nhiễm lùi lại nửa bước, còn Hắc Kim Kỳ Lân hào phát vô tổn.

Lý Dịch bình thản nói: "Chất liệu chế tạo Hắc Kim Kỳ Lân này không đơn giản, muốn đánh nát, phải dùng xảo kình!" "Xảo kình?" Trương Vô Nhiễm ngẩn ra, lập tức hiểu ra, Lý Dịch đang chỉ điểm mình.

Nếu không, với thực lực của Bệ hạ, e rằng một đao đã chém chết nó rồi.

Chỉ có điều, xảo kình nói thì dễ, làm thì khó!

Điểm này, ngay cả bản thân Lý Dịch cũng không biết.

Lý Dịch chưa từng học đao pháp, thuần túy là dùng một lực phá vạn pháp!

Bất kể nó là cái gì, chỉ cần một đao là đủ!

Nhưng Âm Lôi của Trương Vô Nhiễm dường như không đạt được hiệu quả như vậy, chỉ có thể dùng cách khéo léo.

May mắn là, Hắc Kim Kỳ Lân tuy cứng rắn, nhưng tốc độ không nhanh, trong thời gian ngắn, Trương Vô Nhiễm vẫn chưa bị đánh bại.

Nhưng nếu thời gian kéo dài, một khi bị Hắc Kim Kỳ Lân nắm được sơ hở, Trương Vô Nhiễm chắc chắn sẽ thua!

Trương Vô Nhiễm không muốn thất bại trước mặt Lý Dịch, cắn chặt răng, khổ sở suy nghĩ.

"Mọi thứ đều có lỗ hổng, lỗ hổng của Hắc Kim Kỳ Lân này chính là cô!" Giọng nói phong vân đạm khinh của Lý Dịch bay vào tai Trương Vô Nhiễm, khiến cô ấy rất khó hiểu.

Cô ấy là lỗ hổng của Hắc Kim Kỳ Lân sao?

Tuy Trương Vô Nhiễm không hiểu, nhưng cô ấy tin Lý Dịch tuyệt đối đúng.

Cô ấy hồi tưởng lại những gì vừa xảy ra, Hắc Kim Kỳ Lân vừa nhìn thấy cô ấy đã từ bỏ tấn công Bệ hạ.

Chương 327

Hơn nữa huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể cô ấy tự động bùng phát, điều này không nghi ngờ gì cho thấy, Hắc Kim Kỳ Lân này có liên hệ rất lớn với Trương gia của họ!

Trương gia có ba chi mạch lớn.

Trong đó chi mạch thần bí nhất nằm ở Côn Luân!

Chẳng lẽ họ có liên hệ rất lớn với cổ quốc Tinh Tuyệt sao?

Huyết Kỳ Lân!

Trương Vô Nhiễm quyết định thử một lần.

Trương Vô Nhiễm làm chậm bước chân, ra vẻ yếu thế.

Hắc Kim Kỳ Lân vốn chỉ là thú trấn mộ được chế tạo bằng bí pháp, trí thông minh không cao, trực tiếp lao về phía Trương Vô Nhiễm.

Ánh mắt Trương Vô Nhiễm lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Lật con dao găm một cái, cổ tay trắng nõn bị cứa một vết máu dài mỏng, máu tươi như những hạt châu đứt dây rơi vãi, tất cả đều nhỏ lên thân Hắc Kim Kỳ Lân.

Hắc Kim Kỳ Lân hấp thu những giọt máu Kỳ Lân này, lập tức đứng yên tại chỗ, bất động.

Trương Vô Nhiễm thần sắc đại hỉ, quả nhiên, máu của cô ấy chính là lỗ hổng đối phó với Hắc Kim Kỳ Lân này!

So với Bệ hạ, cô ấy vẫn còn quá ngu ngốc, bây giờ mới phản ứng lại.

Rắc!

Hắc Kim Kỳ Lân nứt ra, để lộ ra một chiếc hộp bạc cổ xưa!

Hộp bạc có đường kính 15 ly, cao 12 ly, bề mặt chạm khắc những cánh hoa lấp lánh phát sáng, trông thần bí và quý phái.

Toàn bộ hộp bạc liền mạch, rất khó tưởng tượng, thời cổ đại lại có công nghệ như vậy!

Lý Dịch bình thản nói: "Xem ra, Hắc Kim Kỳ Lân này là do tổ tiên Trương gia của cô chế tạo ra." "Tuy nhiên, để có thể chế tạo ra thú trấn mộ cường hãn như vậy, tổ tiên của cô e rằng đã có được một trong hai cuốn sách «Lỗ Ban Thư» và «Kỳ Môn Độn Giáp»!" Lý Dịch có hiểu biết về Kỳ Môn Độn Giáp, công nghệ mà thú trấn mộ này sử dụng không phù hợp với Kỳ Môn Độn Giáp.

Mà lại rất giống với một số công nghệ chồng xếp được ghi lại trong quyển thượng của Lỗ Ban Thư.

Quyển hạ của Lỗ Ban Thư đã thất truyền từ lâu, e rằng chiếc hộp bạc này được chế tạo bằng công nghệ trong quyển hạ.

Nên mới có hiệu quả tinh xảo tuyệt vời như vậy.

Tuy nhiên, hoa văn trên hộp bạc này không giống những gì Đại Kinh sở hữu, càng không giống những gì cổ quốc Tinh Tuyệt sở hữu.

Trương Vô Nhiễm cũng không ngờ, máu của mình lại là chìa khóa mở ra Hắc Kim Kỳ Lân này.

Tuy nói Trương gia có một phân nhánh hoạt động ở Côn Luân, nhưng phân nhánh này với Trương gia đạo mộ của họ hoàn toàn không có nhiều liên hệ, trở nên vô cùng thần bí.

Vì vậy, Trương Vô Nhiễm cũng rất ít hiểu biết về Trương gia Côn Luân.

"Trương gia Côn Luân ngay cả mộ của cổ quốc Tinh Tuyệt cũng

có ảnh hưởng lớn đến vậy, chẳng lẽ họ cũng có giao thiệp rất sâu với đế vương thời đó sao?" "Ngoài ra, họ lại để lại gì trong chiếc hộp bạc này?" Trong đầu Trương Vô Nhiễm hiện lên từng nghi vấn, cô ấy vươn tay cầm chiếc hộp bạc trong tay.

Hộp bạc cầm trong tay, lạnh buốt thấu xương, những đường vân cánh hoa Bỉ Ngạn không ngừng vặn vẹo, mang lại cho người ta cảm giác yêu dị quỷ bí.

Trương Vô Nhiễm như bị rắn độc cắn, nhanh chóng ném chiếc hộp bạc đi.

"Cái… cái hộp này có vấn đề!" Trương Vô Nhiễm ôm lấy lòng bàn tay mình, cau mày chặt.

"Đưa tay cho tôi xem!" Lý Dịch cũng nhận ra chiếc hộp bạc này không tầm thường.

Sau khi ăn quả Thi Hương Ma Dụ, thị lực của anh trở nên càng thêm nhạy bén.

Khi Trương Vô Nhiễm chạm vào chiếc hộp bạc này, có một vầng hào quang màu tím đã tuôn vào cơ thể Trương Vô Nhiễm!

Lòng bàn tay Trương Vô Nhiễm nhói đau, nghe thấy lời Lý Dịch liền vội vàng đưa tay cho Lý Dịch.

Chỉ thấy trên lòng bàn tay mềm mại của cô ấy, chình ình là một bông hoa Bỉ Ngạn màu tím yêu dã vô cùng!

Khi Trương Vô Nhiễm nhìn thấy bông hoa Bỉ Ngạn màu tím này, đồng tử co rút mạnh, ngay lập tức nhớ đến bức tranh đã nhìn thấy trong cỗ máy cổ hủ trước đó.

Bông hoa trên đó cực kỳ giống với bông hoa này!

"Cô có cảm thấy không thoải mái không?" Lý Dịch cau mày.

Trương Vô Nhiễm lắc đầu: "Trước đó còn hơi đau, bây giờ đã không còn cảm giác gì nữa." Ánh mắt Trương Vô Nhiễm mang theo chút lo lắng: "Bệ hạ, tôi có chết không?" "Không!" Mặc dù Lý Dịch cũng không biết bông hoa Bỉ Ngạn màu tím này sẽ mang lại điều gì, nhưng rõ ràng sẽ không lấy mạng Trương Vô Nhiễm.

Bởi vì khí tức của Trương Vô Nhiễm đang trở nên hùng hậu hơn, bông hoa Bỉ Ngạn này dường như đang âm thầm khiến Trương Vô Nhiễm trở nên mạnh hơn!

"Tạm thời đừng bận tâm đến nó." Lý Dịch suy nghĩ một chút rồi nói: "Thật sự không được, tôi sẽ chặt tay cô." Trương Vô Nhiễm: "…" "Đùa thôi mà!" Nụ cười của Lý Dịch vẫn bình thản: "Thấy cô lo lắng như vậy, hoạt náo không khí một chút." Trương Vô Nhiễm không biết nên tiếp lời thế nào.

Trò đùa này không hề buồn cười.

"Trước hết hãy mở chiếc hộp bạc này ra xem sao, biết đâu bên trong có manh mối gì đó." "Được!" Trương Vô Nhiễm không dám chạm vào hộp bạc, có chút do dự nói: "Bệ hạ, chỉ là chiếc hộp bạc này căn bản không có khe hở, làm sao mở ra?

Trực tiếp phá hủy nó sao?" "Chiếc hộp bạc này cần sử dụng kỹ năng mở khóa đặc biệt mới có thể mở ra!" Lý Dịch chỉ vào hoa văn Bỉ Ngạn trên đó: "Những hoa văn này bị lệch, cần ghép lại thành một bông hoa Bỉ Ngạn hoàn chỉnh thì mới được, đây chắc là khóa mật mã!" "Khóa mật mã?" Trương Vô Nhiễm có chút không tin: "Người cổ đại sao lại chế tạo ra thứ này?" "Cô biết Mặc Phương không?

Thứ này chắc có chút tương tự với Mặc Phương, nhưng tinh xảo hơn!" Lý Dịch giải thích một câu.

Trương Vô Nhiễm nhìn kỹ chiếc hộp bạc, phát hiện những cánh hoa Bỉ Ngạn này quả thật bị lệch, nên trước đó mới trông rất quỷ dị.

Nhưng chiếc hộp bạc lại không có khe hở, làm sao xoay chuyển để ghép lại?

Lý Dịch dường như đã nhận ra sự nghi hoặc của Trương Vô Nhiễm, khẽ cười: "Thực ra đây chỉ là một trò ảo ảnh thôi." Nói đoạn, Lý Dịch nhẹ nhàng dùng móng tay cào mở lớp khe hở bị sơn phủ!

"Cổ ngân tạc bì?" Trương Vô Nhiễm lập tức phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Khó trách chiếc hộp bạc này không có khe hở, hóa ra là dùng cổ ngân tạc bì để che phủ!" "Nếu là đạo mộ tặc bình thường, tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, càng không thể phá hủy lớp cổ ngân tạc bì giá trị liên thành này!" "Nghĩa là, chiếc hộp bạc này dù có bị người khác lấy được, cũng không thể bị mở ra!" "Dù sao thì chỉ có người như Bệ hạ không màng tiền tài mới dám cào mở lớp cổ ngân tạc bì này!" "Trí tuệ của người cổ đại thật đáng sợ, lại có thể nghĩ ra nhiều điều như vậy!" Lý Dịch cười: "Chỉ là một cơ quan nhỏ thôi." Nói đoạn, Lý Dịch cầm chiếc hộp bạc lên, bắt đầu xoay chuyển.

Tốc độ tay anh rất nhanh, Trương Vô Nhiễm chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh của những ngón tay đang múa.

Không quá vài giây, chiếc hộp bạc này liền trở về vị trí ban đầu!

Trên mặt hộp, bông hoa Bỉ Ngạn màu tím u ám kia trông vô cùng thần bí quý phái, tựa như hoa của đế vương!

Rắc!

Những thứ đẹp đẽ luôn ngắn ngủi.

Bông hoa Bỉ Ngạn thần bí quý phái này ngay lập tức héo tàn, toàn bộ hộp bạc nhanh chóng bị oxy hóa mục nát, để lộ vật thể bên trong.

Đó là một chiếc hộp được chạm khắc từ gỗ trầm.

Lý Dịch mở ra.

Bên trong là một tấm gấm lộng lẫy!

Tấm gấm này màu sắc rực rỡ, hoa văn quỷ bí, dù trải qua hàng nghìn năm, vẫn sáng bóng như mới!

Công nghệ dệt của nó vô cùng phức tạp, đại diện cho kỹ thuật dệt gấm cao nhất của thời đại đó.

Trên đó thêu hoa văn mây khí, chim thú, Tịch Tà và các họa tiết khác, giữa tấm gấm có thêu 8 chữ Hán cổ: "Ngũ tinh xuất Đông Phương Lợi Huyền quốc!" Trương Vô Nhiễm nhìn thấy tám chữ lớn này, thân thể nhỏ nhắn khẽ run lên: "Mỗi lần Ngũ tinh liên châu xuất hiện, Huyền quốc đều tất nhiên sẽ xảy ra một sự kiện kinh thiên động địa!" "Khi Hạ Kiệt tại vị, liền xuất hiện Ngũ tinh liên châu, không lâu sau liền bị Thang diệt đi, kiến lập Thương triều." "Khi Tề Hoàn Công xưng bá, cũng xuất hiện Ngũ tinh liên châu." "Tần Nhị Thế diệt vong, khi Hán Cao Tổ kế vị, liền xuất hiện Ngũ tinh liên châu!

Ngoài ra Kinh Vũ Đế chinh chiến Hán Nô, Kinh Quang Vũ Đế tranh bá thiên hạ, đều xuất hiện Ngũ tinh liên châu!

Có thể nói, Đại Hán hoàng triều là hoàng triều xuất hiện Ngũ tinh liên châu nhiều nhất." "Mà lần Ngũ tinh liên châu gần đây nhất của Huyền quốc, xảy ra vào thời Võ Tắc Thiên xưng đế!" Lý Dịch liếc nhìn Trương Vô Nhiễm nói: "Ngũ tinh liên châu, còn gọi là "Ngũ tinh tụ", tức là năm hành tinh Thủy, Kim, Hỏa, Mộc, Thổ đồng thời xuất hiện ở cùng một phương trời, chẳng qua chỉ là một hiện tượng thiên văn không thường thấy mà thôi." "Một cương thi như tôi còn không tin những điều này, cô đang mê tín phong kiến đó biết không?" Trương Vô Nhiễm im lặng, nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào.

Lý Dịch cầm tấm gấm lên, lật mặt sau.

So với mặt trước lộng lẫy, phong cách mặt sau lại khá quỷ bí và kinh hãi.

Một nửa đen, một nửa trắng.

Phần màu đen, phác họa những bóng quỷ trùng trùng điệp điệp, vạn quỷ dạ hành!

Những bóng quỷ kỳ dị này vươn hai tay, cố gắng nắm lấy điều gì đó trên không.

Trên những bóng quỷ dày đặc, là một con mắt cây cổ xưa và thần bí!

Con mắt cây đó lại giống hệt với thứ hiện ra sau khi Mạt Pháp Thiên Đạo nứt ra một vết nứt thiên chi ngân khi Lý Dịch kích hoạt khả năng khủng bố phục hồi!

Chương 328

Còn phần màu trắng, là vô số người quỳ dưới Đàn tế thần bằng đồng, thành kính cầu nguyện.

Vì khuôn mặt của những người này bị làm mờ, trông giống như những con quỷ không mặt!

Trương Vô Nhiễm chỉ nhìn một cái liền cảm thấy đau đầu dữ dội, linh hồn dường như cũng bị ô nhiễm, vội vàng quay mặt đi.

Lý Dịch phát hiện, dưới tấm gấm này, cư nhiên còn có một phong thư và một viên đan dược!

Lý Dịch mở phong thư, đập vào mắt là những nét chữ thanh tú.

Rõ ràng, người viết phong thư này là một nữ tử.

Khi Lý Dịch đọc xong phong thư này, tim anh đập mạnh một cái.

Anh nhìn về phía quan tài ngọc bên trong với ánh mắt đã thay đổi, đôi mắt sâu thẳm đen kịt tràn đầy sát ý.

Trương Vô Nhiễm nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt Lý Dịch, trong lòng nghi hoặc.

Lý Dịch trước nay vẫn luôn tỏ vẻ phong vân đạm khinh, ngoại trừ lần suýt bị Chúc Long đánh nát, anh vẫn luôn thể hiện sự bình tĩnh.

Nhưng bây giờ, chỉ đọc một phong thư, phản ứng lại lớn đến vậy.

Điều này không khỏi khiến Trương Vô Nhiễm vô cùng tò mò, rốt cuộc trên thư viết gì.

Lý Dịch nắm chặt Bách Tịch Đao, một đao chém nát quan tài ngọc này.

Trong mắt Lý Dịch, cỗ quan tài ngọc vốn đủ để vô số người tôn

làm vô giá chi bảo, giờ phút này lại như phân tro.

Độ cứng của quan tài ngọc không lớn, trực tiếp bị cắt một vết lớn, để lộ ra người nằm bên trong.

Đó là một nữ tử.

Nàng mặc vương phục hoa lệ, bên hông treo năm viên bảo châu màu sắc khác nhau, ẩn hiện một vẻ tôn quý ngạo nghễ giữa trời đất.

Vẻ tôn quý này không phải là khí chất quý tộc phàm tục, mà là một khí chất siêu phàm thoát tục, như huyết mạch vương giả, trải qua trăm kiếp năm tháng, vẫn ngang dương bất diệt.

Gương mặt nàng tuy tuyệt mỹ như tiên, nhưng so với khí chất tôn quý này, lại rất dễ bị người ta bỏ qua.

Ngực nàng… Khi Trương Vô Nhiễm nhìn rõ gương mặt này, cô ấy suýt chút nữa đứng không vững!

Điều cô ấy lo lắng nhất đã không xảy ra.

Nhưng, lại xảy ra điều còn khủng khiếp đáng sợ hơn mà cô ấy lo lắng nhất!

Số phận đã trêu đùa cô ấy một trò đùa lớn!

Gương mặt uy nghiêm mà diễm lệ kia, giống hệt cô ấy!

Ngoại trừ khí chất khác nhau, hoàn toàn là đúc từ một khuôn!

Trương Vô Nhiễm ôm miệng, mắt đẹp ảm đạm, tràn đầy vẻ không thể tin được.

Arltoria và Anh Vũ Đao Vũ cũng kinh ngạc.

Ai có thể ngờ, dưới tòa tháp xương chín tầng này, trong quan tài ngọc nghìn năm này, người cai trị cổ quốc Tinh Tuyệt được mai táng lại có dung mạo giống hệt Trương Vô Nhiễm?

Đây là trùng hợp hay âm mưu?

Không ai đưa ra câu trả lời cụ thể.

"Dịch ca ca, cuối cùng em cũng đợi được anh rồi!" Trong quan tài ngọc, Tinh Tuyệt Nữ Vương tuyệt mỹ vô song mở mắt phượng, kinh ngạc nhìn Lý Dịch.

Khoảnh khắc này, nàng không còn là nữ vương cao cao tại thượng, mà là cô gái đang chờ đợi ý trung nhân trở về.

Nàng cẩn thận nắm lấy tay Lý Dịch, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ dễ vỡ.

Lý Dịch khóe mắt mang theo nụ cười, dịu dàng như nước, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ trầm luân trong đó, không thể tự thoát ra.

Cô gái nào chẳng ôm ấp xuân tình?

Nụ cười ôn nhuận như ngọc, tuấn tú tiêu sái này, đơn giản là sát thủ thiếu nữ!

Nhìn thấy Lý Dịch đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương lộ ra nụ cười như vậy, Trương Vô Nhiễm lập tức mặt không còn chút máu, ánh mắt u ám.

Từ trước đến nay, cô ấy vẫn luôn cho rằng mình đặc biệt trong lòng Lý Dịch.

Ít nhất, so với cách đối xử với những người khác, anh ấy vẫn luôn giữ một phần dịu dàng.

Bây giờ xem ra, những dịu dàng vô ý kia, chẳng qua chỉ là yêu ai yêu cả đường đi.

Nếu không phải mang gương mặt giống cô ấy, Bệ hạ còn sẽ cưng chiều cô ấy như vậy sao?

Trương Vô Nhiễm chỉ cảm thấy hô hấp không thông, dạ dày từng

cơn co thắt, khó chịu đến mức khủng khiếp.

Trong tầm nhìn mơ hồ của cô ấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương nhẹ nhàng dựa vào Lý Dịch, vùi đầu vào lòng anh, ánh mắt đầy lưu luyến và mệt mỏi, như một con thú non tìm được chỗ dựa.

Ánh mắt Lý Dịch vẫn dịu dàng như nước, chỉ là thanh hung khí dài mảnh mai kia đã tàn nhẫn đâm vào trái tim Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Máu tươi bắn tung tóe lên mặt Trương Vô Nhiễm, cảm giác lạnh lẽo khiến cô ấy giật mình.

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương chậm rãi ngã xuống, cô ấy ngây người.

Mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh!

Lý Dịch đưa tay, lau đi giọt máu trên má Trương Vô Nhiễm.

Tuy vô ngôn, nhưng đôi khi một hành động còn hơn ngàn vạn lời nói.

Trương Vô Nhiễm đột nhiên cười.

Rắc!

Một viên châu ở ngực Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên nứt ra, hóa thành tro bụi tan biến vào không khí.

Chuyện quỷ dị đã xảy ra!

Trên bộ vương phục hoa lệ tôn quý, vết máu như vân khí bắt đầu chảy ngược vào vết thương, vết thương nhanh chóng hồi phục, dường như mọi thứ đã được nhấn nút tua ngược!

Đồng tử Trương Vô Nhiễm co rút, môi khẽ hé: "Thời gian… nghịch lưu!" Lý Dịch cau mày, nhưng rất nhanh mày anh giãn ra, cười lạnh một tiếng: "Dưới Mạt Pháp Thiên Đạo, làm sao có thể có tồn tại can thiệp thời gian?

Thậm chí còn đảo ngược nó!" "Giống như khả năng tự hồi phục của tháp xương chín tầng trước đó, chẳng qua chỉ là một trò ảo ảnh mà thôi!" Lý Dịch giờ đây đã phát hiện ra sơ hở từ khả năng tự hồi phục của tháp xương chín tầng trước đó.

Ban đầu, anh cứ nghĩ rằng cánh cửa tiến vào tầng dưới của tháp xương chín tầng là sự đảo ngược thời gian, nên mới hồi phục.

Thực tế, ngay cả khi không lợi dụng đảo ngược thời gian, cũng có thể đạt được tốc độ tự hồi phục này.

Ví dụ như nhục thân của Lý Dịch, hoàn toàn có thể làm được điều này!

Tháp xương chín tầng vốn là xương cốt của một tà thần, khả năng tự hồi phục nhanh hơn một chút chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?

Còn về việc người chết sống lại, cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Trương Vô Nhiễm nghe Lý Dịch nói vậy, thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút bối rối nói: "Bệ hạ, ngài không phải nói cổ quốc Tinh Tuyệt có liên hệ rất sâu với Thái Tuế Thần Chủ sao?

Thái Tuế Thần Chủ đã có quyền năng là thời gian, vậy có bảo vật đảo ngược thời gian thì cũng phải rất bình thường chứ?" Ánh mắt Lý Dịch thờ ơ, tĩnh lặng nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương đã hồi phục, ngữ khí trào phúng: "Điều này cũng được coi là một trong những ứng dụng của pháp tắc thời gian, nhưng không phải đảo ngược thời gian, mà là lợi dụng pháp tắc thời gian, đẩy nhanh dòng chảy thời gian, nhờ đó đạt được hiệu quả vết thương nhanh chóng lành lại!" "Nhưng mà…" Lời của Lý Dịch còn chưa nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương mở mắt phượng, ánh mắt oán hận nhìn Lý Dịch: "Dịch ca ca, em đợi anh nghìn năm, chỉ đợi được nhát đao này thôi sao?" Lý Dịch chưa kịp

nói, nàng ta tự mình nói: "Nếu anh có thể vui vẻ, em chịu nhát đao này cũng đáng." Nụ cười của nàng bi thương mà tuyệt mỹ, như một đóa quỳnh hoa nở rộ một mình trong đêm khuya.

Lý Dịch không nói gì, chỉ giơ Bách Tịch Đao lên, ánh mắt bình tĩnh sâu thẳm như một vũng nước đọng.

Phụt!

Điều Lý Dịch hoàn toàn không ngờ tới là, nàng ta lại chủ động lao vào Bách Tịch Đao, mặc cho lưỡi dao lạnh lẽo xuyên thủng trái tim.

Màu đỏ rực rỡ nhuộm đầy người Lý Dịch, khiến anh có chút không thích.

Bách Tịch Đao không ngừng xoay chuyển, lưỡi dao lạnh lẽo cắt nát trái tim đã vỡ vụn kia.

Lý Dịch mạnh mẽ vung Bách Tịch Đao, một luồng đao quang sáng rực và chói chang lóe lên, chém Tinh Tuyệt Nữ Vương thành hai nửa.

Chương 329

Nhìn thân thể tàn tạ không chịu nổi, nụ cười của Lý Dịch mang theo vài phần quỷ bí khó dò: "Cô nói xem, cô ta bây giờ cần bao lâu mới có thể hồi phục?" Trương Vô Nhiễm lắc đầu.

Kiểu vết thương này muốn hồi phục, e rằng cần một chút thời gian.

Cô ấy không thể nói chắc.

Nhưng, điều khiến Trương Vô Nhiễm không ngờ tới là, cỗ thi thể này bất động, vẫn giữ trạng thái chết lặng.

Bốn viên bảo thạch không ngừng rung chuyển, vỡ nát từng viên một, nhưng lần này những viên châu chứa pháp tắc thời gian lại không mang lại hiệu quả đáng có.

Chuyện này là sao?

Trong lòng Trương Vô Nhiễm bối rối, chỉ có thể đoán đây là do Bệ hạ.

"Bệ hạ, chẳng lẽ ngài cũng biết pháp tắc thời gian sao?" "Đương nhiên không phải!" Lý Dịch bình thản nói: "Chẳng qua là hiệu ứng đặc biệt đi kèm của Bách Tịch Đao đã phát động mà thôi!" "Tôi đã nói rồi, thời gian đôi khi căn bản không thể thay đổi được điều gì." "Ngay cả khi mọi thứ bắt đầu lại, những việc ta muốn làm vẫn không thay đổi, cũng sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi!" "Bất kể dùng thủ đoạn gì, bất kể cái giá nào, ta cũng phải lên đến đỉnh cao nhất, thành tựu chí cao vô thượng độc nhất!" Lý Dịch cắm Bách Tịch Đao vào hộp sọ Tinh Tuyệt Nữ Vương, Vực Sâu Phệ Diệt phát động, nuốt chửng nàng ta sạch sẽ, hoàn toàn cắt đứt khả năng nàng ta sống lại.

Một luồng sức mạnh pháp tắc thuần túy tuôn vào cơ thể Lý Dịch, cuối cùng chìm vào Thần Khuyết Huyệt, án ngữ trước Cổng đồng Cửu Diệu Tinh Tướng.

Thanh ngọc kiếm kia phát ra một tiếng kêu vang, dường như đang chào đón người mới gia nhập đại gia đình này.

Sức mạnh của Ma tinh La Hầu không ngừng co rút, tạo thành một bông hoa sen đen, chiếm cứ một góc Thần Khuyết Huyệt.

Ánh sáng ma quỷ không ngừng tỏa ra khí tức tịch diệt, dường như đang tuyên bố chủ quyền của mình.

Pháp châu thời gian của Đại Uyên Hiến tùy ý chiếm một góc, tĩnh lặng ở đó, trông như một thiếu niên tự kỷ.

Lý Dịch vuốt vuốt cằm.

Những thứ trong Thần Khuyết Huyệt của mình dường như hơi nhiều thì phải!

Ngọc kiếm, vốn là chìa khóa của Cổng đồng Cửu Diệu Tinh Tướng, không biết vì sao, khi anh tu luyện tầng thứ hai của «Dịch Thiên Đế Kinh» lại tiến vào cơ thể anh.

Còn Cổng đồng Cửu Diệu Tinh Tướng kia, nghi ngờ là bản sao của Mộ Tây Chu.

Đương nhiên, cũng có thể cổng đồng trong Mộ Tây Chu là sao chép từ thứ được tạo ra trong Thần Khuyết Huyệt của mình, điều này ai có thể nói chắc được?

Còn Ma tinh La Hầu, thì là khi anh kích hoạt khả năng khủng bố phục hồi thì vẫn lạc, tiến vào Thần Khuyết Huyệt của mình.

Giờ đây, lại có thêm một pháp châu thời gian của Đại Uyên Hiến!

Đều có thể gom lại chơi mạt chược rồi!

Những thứ này rốt cuộc có tác dụng gì, Lý Dịch cũng không biết.

Có lẽ, chỉ đến ngày bí ẩn được giải đáp, mới có thể làm sáng tỏ.

Lý Dịch đầu ngón tay nhóm lên một đóa huyết hỏa màu xanh đen, đốt cháy phong thư kia.

Trong ngọn lửa thần bí, Trương Vô Nhiễm lờ mờ nhìn thấy vài chữ: Tự Dịch, phục hồi, thiên vẫn, tinh mộ… [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nuốt chửng mảnh vỡ pháp châu thời gian do Thái Tuế Thần Chủ Đại Uyên Hiến để lại, lĩnh ngộ pháp tắc thời gian!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được kỹ năng năm sao cấp sử thi, Thời gian gia tốc!] [Thời gian gia tốc: Có thể tăng tốc thời gian của bản thân lên gấp đôi, không có thời gian hồi chiêu, nhưng sẽ gây gánh nặng nhất định cho linh hồn của Túc chủ, không thể sử dụng liên tục trong thời gian dài!] Lý Dịch rất hứng thú với Thời gian gia tốc này, búng tay một cái, một bước đạp ra, với tốc độ kinh hoàng đâm sầm vào tòa tháp xương chín tầng!

Rắc!

Kèm theo tiếng nổ siêu thanh chói tai, tòa tháp xương chín tầng nứt ra từng vết.

Sắc mặt Lý Dịch bình tĩnh, cũng không cảm thấy xấu hổ vì mình đã không kiểm soát được lực độ mà đâm vào tường.

Trương Vô Nhiễm cũng không chú ý đến việc Lý Dịch đâm vào tường, mà chỉ vào vạt áo đang bốc cháy của Lý Dịch, kinh ngạc nói: "Bệ hạ, tốc độ của ngài vừa rồi e rằng đã vượt qua cả tốc độ sao băng!" Lý Dịch bình tĩnh phủi phủi vạt áo, dập tắt ngọn lửa trên đó.

Lý Dịch bả mục quang phóng tại na khỏa đan dược, dĩ cập toái liệt đích ngọc quan quan tài bản thượng.

Trong chiếc hộp bạc, có một viên đan dược cổ xưa, lai lịch bất phàm.

Trên tấm ván quan tài ngọc có khắc lai lịch của viên đan dược này.

Trên đó là một bức bích họa, chạm khắc vô cùng tinh xảo, rất dễ khiến người ta hiểu được.

Viên đan dược này và chiếc hộp bạc đã thông qua hành lang Hà Tây, con đường tơ lụa mà đến Tây Vực, thuộc về vật phẩm ngoại nhập.

Đan dược có nguồn gốc từ đế quốc Ba Tư, còn người luyện chế nó thì không ai biết.

Viên đan dược này là do quốc vương đế quốc Ba Tư bỏ ra trọng kim cầu mua, làm lễ vật tặng Kinh Vũ Đế, thể hiện sự hữu hảo.

Tuy nhiên, viên đan dược này khi đi qua cổ thành Tinh Tuyệt, đã bị người ta giữ lại.

Người này chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Không ai biết nàng ta vì sao lại làm vậy.

Càng không ai biết nàng ta vì sao dám làm vậy!

Phải biết Kinh Vũ Đế thời đó đang ở độ tuổi sung mãn, đầy hùng tâm tráng chí.

Tuy nói Kinh Vũ Đế về cuối đời đa nghi, nhưng sự tự tin đến từ thực lực, lúc này ông ta không có những e ngại đó.

Dưới trướng có Vệ Thanh, Lý Quảng, Hoắc Khứ Bệnh và một loạt danh tướng, dùng võ lực cường hãn mà đánh cho Hán Nô khiếp sợ.

Vì sau khi Trương Khiên về nước đã kể cho Kinh Vũ Đế nghe những gì mắt thấy tai nghe trên đường đi, muốn cắm cờ Đại Kinh

khắp thế giới, Kinh Vũ Đế đã động lòng!

Một kế hoạch vĩ đại dần thành hình.

Kinh Vũ Đế muốn mở thông hành lang Hà Tây, muốn thông qua La Mã mở ra một tuyến giao thông không đi qua Hán Nô mà đến Đại Kinh.

Chỉ là trước đó vì Hán Nô và các nước Tây Vực không có nhiều kính sợ đối với Đại Kinh, thậm chí vì Đại Kinh liên tục hòa thân với Hán Nô, các nước Tây Vực mang thái độ khinh miệt đối với Đại Kinh, nên không thành công.

Nhưng, xét theo thời gian ghi lại trên quan tài ngọc, chính là thời điểm quân Hán đánh bại Hán Nô, giành được khu vực hành lang Hà Tây, mở thông con đường giữa Tây Kinh và Tây Vực!

Phải biết rằng sau khi Hoắc Khứ Bệnh đại phá Hán Nô ở Kỳ Liên Sơn, Trương Khiên liền kiến nghị Kinh Vũ Đế liên lạc với cường quốc Ô Tôn ở Tây Vực, để chặt đứt cánh tay phải của Hán Nô.

Nhưng, lúc này các nước Tây Vực vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Hán Nô, các nước Lâu Lan, Xa Sư dưới sự xúi giục của Hán Nô, thường xuyên cướp bóc sứ thần và đoàn thương nhân Tây Kinh phái đến Tây Vực.

Để đảm bảo thông đạo Tây Vực, năm Nguyên Phong thứ ba, Hán tướng Vương Khôi dẫn kỵ binh đánh bại Lâu Lan, Triệu Phá Nô suất quân đánh bại Xa Sư.

Năm Nguyên Phong thứ sáu, Tây Kinh lại hòa thân với Ô Tôn vương, liên hợp kiềm chế Hán Nô.

Đồng thời để phá vỡ sự kiểm soát của Hán Nô đối với Đại Uyển và giành được giống ngựa ưu tú Hãn Huyết Mã của Đại Uyển, Kinh Vũ Đế phái Lý Quảng Lợi dẫn binh nhiều lần tấn công Đại Uyển, sau

khi trả giá đắt, công phá đô thành Đại Uyển, khiến uy tín của Tây Kinh ở Tây Vực đại chấn, đảm bảo an toàn cho thông đạo Tây Vực.

Cũng chính trong giai đoạn này, thông qua "Con đường tơ lụa" Tây Vực, đế quốc Ba Tư và Đại Kinh có giao lưu.

Điều đó có nghĩa là, trong thời kỳ này, các nước Tây Vực phải vô cùng kính sợ Tây Kinh.

Có thể thấy từ việc Đại Kinh ban tặng hộ tín cho cổ quốc Tinh Tuyệt.

Ngũ tinh xuất Đông Phương Lợi Huyền quốc.

Điều này là đang ép buộc cổ quốc Tinh Tuyệt liên thủ với Đại Kinh, tấn công Khương Vu!

Và cổ quốc Tinh Tuyệt không có quyền từ chối, cuối cùng vẫn xuất binh viện trợ Tây Kinh.

Sức trấn nhiếp của Tây Kinh đối với các nước Tây Vực có thể thấy rõ!

Vì vậy, điều khiến Lý Dịch vô cùng tò mò là, cổ quốc Tinh Tuyệt với tư cách là nước phụ thuộc của Đại Kinh, làm sao dám giữ lại viên đan dược mà đế quốc Ba Tư cống nạp cho Kinh Vũ Đế?

Câu trả lời cho vấn đề này, e rằng chỉ có chính Tinh Tuyệt Nữ Vương mới biết.

Lý Dịch có chút hối hận, biết thế đã không giết Tinh Tuyệt Nữ Vương trước, đợi sau khi vắt kiệt giá trị của đối phương rồi giết cũng không muộn.

Tuy nhiên, bây giờ nói điều này cũng đã muộn rồi.

Hơn nữa, đây dù sao cũng là vương mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nếu đối phương biết mình không phải là Tự Dịch thật sự, e

rằng lại phải tốn thêm một phen công sức.

Anh thì không có vấn đề gì, sau khi nuốt chửng Chúc Long và Thiên Kiếp, nhục thân của anh đã cường hãn đến mức đáng sợ.

Nhục thân vô song, thế không thể cản!

Chương 330

Ngay cả con mắt cây được khảm trên đầu con mãng xà khổng lồ bảo vệ quan tài ngọc kia cũng không thể làm tổn thương anh một chút nào.

Quan trọng là một khi giao chiến sẽ làm Trương Vô Nhiễm và họ bị thương.

Đương nhiên, anh vẫn rất kính phục thủ đoạn tán gái của Tự Dịch.

Bất kể là hai chị em tộc Hiên Viên, hay Tinh Tuyệt Nữ Vương, đều một lòng một dạ với Tự Dịch.

Ba cô gái này cũng thật mù quáng, lại nhầm anh thành Tự Dịch.

Vậy thì không thể trách anh đã nhân lúc họ chưa kịp phản ứng, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai mà chém giết họ.

Trương Vô Nhiễm thấy Lý Dịch nhìn chằm chằm viên đan dược này, không nhịn được mở miệng hỏi: "Bệ hạ, viên đan dược này là đan dược gì?" Lý Dịch lắc đầu: "Không rõ!" "Trên quan tài ngọc không có ghi chép, Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi có được viên đan dược này vẫn luôn phong tồn trong hộp bạc, có lẽ là vì viên đan dược này có vấn đề, nên mới không ăn chăng?" "Dù sao thì, số lượng hoàng đế chết vì đan dược trong lịch sử không phải là ít." "Ồ!" Trương Vô Nhiễm nghe Lý Dịch giải thích, gật đầu, môi khẽ hé: "Đan dược dùng để tu tiên thời cổ đại đa phần chứa thủy ngân, có kịch độc!

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng biết viên đan dược này có độc, nên mới không sử dụng?" Lý Dịch không bình luận.

Các đế vương có sự cuồng nhiệt khó tưởng tượng đối với việc

trường sinh bất lão.

Tinh Tuyệt Nữ Vương e rằng cũng không ngoại lệ.

Hồng nhan dễ phai, tuổi xuân không còn.

Đối với mỗi người phụ nữ yêu cái đẹp đều là nỗi đau vô cùng.

Chỉ có điều, dưới sự áp chế của Mạt Pháp Thiên Đạo, muốn tu tiên trường sinh khó khăn đến mức nào?

Ngay cả khi Tinh Tuyệt Nữ Vương là tín đồ của Đại Uyên Hiến, cũng không thể thay đổi dấu vết thời gian để lại trên cơ thể nàng.

Chỉ có thể bằng cách phong ấn trong tháp xương chín tầng, để dung nhan trường trú!

Có lẽ, nàng ta vì trường sinh, nên mới giữ lại viên đan dược mà đế quốc Ba Tư cống nạp cho Kinh Vũ Đế.

Mà sở dĩ nhiều hoàng đế lại khao khát thủy ngân như vậy, chính là ẩn dụ cho việc tu tiên của Đạo gia!

Trong Đạo Tàng ghi chép, duyên là cha mẹ của trời đất, là nền tảng của âm dương.

Thánh nhân thu cái gốc của trời đất, cha mẹ, mà làm cơ sở đại dược.

Thu tinh hoa thuần túy của âm dương, mà làm chất liệu đại đan.

Chứ không phải vật thường tạo ra.

Hồng có tính thích bay, ngộ duyên nãi kết.

Thực tế, thủy ngân, duyên ở đây không phải là kim loại thật, mà là… chẳng qua là nhân tâm dễ đổi, linh tính dễ đổi, năng lượng dễ đổi, hơi nước thủy ngân, quỷ ẩn long nặc không biết tồn tại ở đâu.

Viên đan dược này là độc dược chết người, cũng có thể là thuốc

thật sự có thể kéo dài tuổi thọ.

Tuy nhiên, đối với Lý Dịch thì ý nghĩa không lớn.

Anh là cương thi, chỉ cần không bị thiên khiển tiêu diệt khi độ kiếp, tự nhiên là không thể chết già.

Lý Dịch thu đan dược vào không gian hệ thống, liền đi về phía tầng tiếp theo của tháp xương chín tầng.

Anh không nhìn thấy rằng, bên trong viên đan dược kia, có một đôi mắt vô hình đang chằm chằm nhìn anh.

Trong đó ẩn chứa dục vọng chiếm hữu bệnh hoạn và một loại điên cuồng khó tả.

Lý Dịch hoàn toàn không biết điều này.

Tinh thần lực vẫn luôn là điểm yếu của anh.

Linh hồn của anh có lẽ vì xuyên việt, cũng có thể vì nguyên nhân khác, cường độ cực lớn, cực kỳ vững chắc, cực khó bị hủy diệt.

Ngay cả khi ký túc trên nhục thân cương thi, cũng có thể hoàn mỹ nắm giữ, không có một chút trở ngại.

Nhưng, cường độ tinh thần lực được sử dụng lại không theo kịp.

Phạm vi thần thức bao phủ rất nhỏ, chỉ có thể hoàn mỹ bao phủ nhục thân của mình.

Hơn nữa, 《Dịch Thiên Đế Kinh》 chủ yếu tu luyện nhục thân, điều này cũng khiến tinh thần lực của tôi không tăng trưởng đáng kể.

Huống hồ, Lý Dịch lúc này có một nghi hoặc trong lòng.

Đây là vương mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, theo lý mà nói, mộ thất của cô ta phải là tầng cuối cùng.

Nhưng, quan tài ngọc của cô ta lại được đặt ở tầng thứ ba của

Cửu Tầng Cốt Tháp!

Tức là, những thứ ở hai tầng dưới còn quan trọng hơn cả Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Lúc này, Xà Minh Âm Thể cuối cùng cũng đã thôn phệ xong con rắn quái dị kia, mạch máu xẹp xuống, không còn phồng lên nữa.

Trên người cô ta bùng phát ra một luồng khí tức âm lãnh tà ác, ngọn lửa xanh uốn cong không khí, khiến cho toàn bộ khí chất của cô ta trở nên tà mị.

Cộng thêm làn da trắng như tuyết, đôi mắt đẹp như tranh vẽ, nhìn qua vô cùng quyến rũ.

Chỉ là, ánh mắt cô ta rất trống rỗng, giống như một cỗ máy không có cảm xúc.

Cô ta ngây ngốc nhìn Lý Dịch, dường như đang chờ đợi mệnh lệnh của anh.

Cảm giác tồn tại của cô ta rất thấp, nếu không phải cảnh giới đã đột phá trở thành Phi Cương, Lý Dịch cũng không thể nào chú ý tới cô ta.

Thông thường, để trở thành Phi Cương thì cần phải độ kiếp.

Nhưng nơi này lại ở bên trong Cửu Tầng Cốt Tháp, cũng nằm trong phạm vi của Dịch Thiên Đế Mộ.

Đây là khu vực bị Thiên Uyên Đế Diện xâm thực nghiêm trọng nhất, luồng sức mạnh thần bí và méo mó này đã san bằng thiên kiếp.

Chỉ khi ra khỏi lãnh địa này, cô ta mới bị Mạt Pháp Thiên Đạo cảm tri.

Mà thế giới bây giờ vẫn do Mạt Pháp Thiên Đạo làm chủ đạo, vào thời điểm này mà muốn vượt qua Phi Cương thiên kiếp là vô cùng khó

khăn.

Ví dụ như thiên kiếp của Lý Dịch, dưới sự thúc đẩy của Mạt Pháp Thiên Đạo, thậm chí ngay cả Chúc Long cũng bị phóng thích ra!

Điều này cũng dẫn đến sự thay đổi cực lớn về khí hậu và các mảng kiến tạo của toàn bộ Địa Cầu.

Việc thời tiết cực đoan và vận động mảng kiến tạo gia tăng có liên hệ mật thiết với Chúc Long.

Lý Dịch nhìn Xà Minh Âm Thể một cái, khẽ cười: "Mới vừa trở thành cương thi đã là Phi Cương, quả không hổ là Âm Thể cộng sinh ngàn năm với Thi Hương Ma Dụ!" Xà Minh Âm Thể mím chặt môi, chỉ ngây ngốc nhìn Lý Dịch, hai ngón tay như ngọc khẽ đan vào nhau.

Dưới vẻ ngoài lạnh lùng quyến rũ là một khoảng trống rỗng, một sự mờ mịt vô định.

Lý Dịch nghiêng đầu, mỉm cười ôn hòa: "Vì cô là quyến thuộc của tôi, cũng nên có một cái tên." "Tiểu Bạch thì sao?" Lý Dịch giơ Tiểu Hắc lên, lắc lư trước mặt Xà Minh Âm Thể.

Ảnh Mị Hắc Hồ lộ ra nụ cười vừa lấy lòng vừa bất đắc dĩ, đôi mắt linh động chớp chớp, khiến cho đôi mắt trống rỗng của Xà Minh Âm Thể có thêm chút ánh sáng.

Con gái đối với những vật đáng yêu thì luôn không có sức chống cự lớn.

Lý Dịch nhét Ảnh Mị Hắc Hồ vào tay Xà Minh Âm Thể: "Sau này cô giúp tôi nuôi nó cho tốt." Xà Minh Âm Thể ngây người gật đầu, ngón tay khẽ vuốt ve bộ lông mềm mượt.

Cảm giác mềm mại như tơ lụa ấy khiến người ta mê mẩn.

Đây là lần đầu tiên cô ta có được cảm xúc vui vẻ.

Lý Dịch vươn vai, giọng lười nhác: “Vào tầng tiếp theo thôi!

Theo kế hoạch của tôi, thời gian không còn nhiều nữa!” Trương Vô Nhiễm gật đầu.

Tầng thứ hai!

Việc tiến vào tầng này khá dễ dàng, dường như có người đã mở thông đường đi giúp Lý Dịch vậy.

Tầng này không có nhiều chỗ kỳ lạ, chỉ có rất nhiều đồ đồng vỡ nát, bị vứt lung tung trên mặt đất.

Chẳng hạn như Phương Lôi Vân Phượng Văn, Phương Lôi Vân Long Văn, v.v., có thể thấy những đồ đồng này vô cùng tinh xảo, là kết tinh trí tuệ của thời đại đó!

Trương Vô Nhiễm lộ ra vẻ đau lòng trên mặt: “Những đồ đồng này đều là cổ vật quý giá, vậy mà lại bị đối xử thô bạo như vậy!” Lý Dịch nhặt một mảnh vỡ Phương Lôi Vân Long Văn lên, thờ ơ nói: “Vết nứt trên mảnh vỡ này còn rất mới, rất có thể kẻ phá hoại những đồ đồng này vẫn còn ở tầng này!” “Cho dù đã rời khỏi tầng này, cũng sẽ không đi quá xa!” Trương Vô Nhiễm siết chặt nắm đấm: “Người này phá hoại cổ vật trắng trợn như vậy, không thể tha cho hắn!” Lý Dịch không nói gì.

Chương 331

Trong mắt tôi, những đồ đồng này giá trị không lớn.

So với tượng Thần Đàn bằng đồng kia thì có thể bỏ qua.

Phải biết, tượng Thần Đàn bằng đồng kia là Tế Thần Khí!

Sau khi tôi dùng hết lực lượng tín ngưỡng trong đó, Tế Thần Khí này có thể do tôi sử dụng!

Lý Dịch vốn định dùng Viễn Xứ Lý Tưởng Hương để chứa đựng Thần danh của Chủ Nhân Khủng Bố và Quỷ Dị, đồng thời thu thập lực lượng tín ngưỡng của hai phe nhân loại và quỷ dị.

Nhưng bây giờ xem ra, có Tế Thần Khí bằng đồng này, tín ngưỡng của phe nhân loại có thể ký gửi lên đó.

Lý Dịch dự định đặt Tế Thần Khí này vào Dịch Thiên Đế Mộ, chỉ cần lực lượng tín ngưỡng đủ, Thần kỹ đặc biệt "Cách Tuyệt" của nó sẽ là phòng ngự tốt nhất!

Lý Dịch chuẩn bị sau khi ra khỏi Cửu Tầng Cốt Tháp, sẽ gửi ảnh của những tượng Thần Đàn bằng đồng này cho Trần Phong, bảo anh ta làm ra các bản sao rồi phân phát cho những tín đồ tin tưởng mình.

Con đường từ tầng thứ hai đi vào tầng thứ nhất rất bình tĩnh, không có nhiều cạm bẫy và cơ quan canh giữ.

Nhưng sự bình tĩnh này ngược lại khiến người ta bất an.

Đây là tầng cuối cùng, quái vật ẩn giấu trong đó có lẽ là cường giả đáng sợ hơn cả Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trương Vô Nhiễm trong tay lóe ra ánh sáng âm u của lôi điện.

Cô ta có một cảm giác cấp bách.

Ở đây, thực lực của cô ta không nghi ngờ gì là thấp nhất, chỉ ở Cầm Tâm Cảnh trung kỳ.

Anh Vũ Đao Vũ và Minh Hổ La Sát đều đã đạt đến cảnh giới Hồng Lệ Quỷ viên mãn, chỉ cần vượt qua ngưỡng cửa đó là có thể trở thành Thanh Nhiếp Quỷ!

Đó là cảnh giới Quỷ Vương!

Một khi quỷ vật bước vào cảnh giới Thanh Nhiếp Quỷ, sẽ thức tỉnh quỷ vực, thực lực sẽ có một bước nhảy vọt về chất!

Còn cô ta, không biết bao giờ mới có thể ngưng kết Kim Đan, đặt chân vào Đằng Vân Cảnh.

Con đường này, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Rất nhanh, Lý Dịch và đoàn người liền tiến vào tầng cuối cùng của Cửu Tầng Cốt Tháp.

Tầng này không có cửa chắn, mọi người vừa bước vào, xung quanh liền tự động thắp lên những ngọn lửa leo lét.

Ngọn lửa xanh thẫm mang màu lạnh lẽo, toát ra vài phần quỷ dị và âm hiểm.

Hô hô hô!

Không khí ở đây không ngừng gào thét, dường như đang lưu thông với bên ngoài.

Lý Dịch nhíu mày.

Chẳng lẽ đáy của Cửu Tầng Cốt Tháp này lại thông với thế giới bên ngoài?

"Tôn chủ cẩn thận!" Trực giác vốn nhạy bén của Altolia đột nhiên ra tay, Thệ Ước Chi Kiếm chém ra một đạo kiếm mang đen tối, chặn đứng con dao chết chóc phía trước Lý Dịch!

Vì lực đạo quá lớn, tốc độ quá nhanh, khi đao kiếm giao nhau, thậm chí còn có một loạt tia lửa trắng chói mắt bắn ra!

Lý Dịch sắc mặt bình tĩnh: "Xem ra, cô đã bước vào thời kỳ phản nghịch rồi!" Trước mặt mọi người, một bóng đen cao gầy đang đứng.

Khí thế lăng lệ bá đạo không ngừng tăng lên, phía sau là thiên lôi cuồn cuộn, mái tóc đen điên cuồng vung vẩy, như một lá cờ nhuốm máu tung bay!

Trên khuôn mặt lạnh lùng kiều diễm, chỉ có một mảnh sát khí đằng đằng!

Đôi tay ngọc trắng nõn mạnh mẽ nắm chặt bản sao của Long Uyên Kiếm và Bách Tịch Đao, với tốc độ quỷ dị chém về phía cổ Lý Dịch!

"Thiên Cương Bộ?" Lý Dịch tuy không biết thân pháp, nhưng ít nhiều cũng đã đọc không ít sách, vẫn có thể nhận ra bộ pháp mà Hắc Thiên Đạo đang sử dụng.

Thiên Cương Bộ, thuộc loại bộ pháp siêu việt.

Giống như vận mệnh vô thường, không thể nắm bắt.

Ngay cả Lý Dịch, muốn tránh né đòn đánh lén của đối phương cũng có chút khó khăn.

Chỉ có những tồn tại với trực giác cực mạnh như Altolia mới có thể dự đoán quỹ tích tấn công của Hắc Thiên Đạo.

Thế nhưng.

Thực lực của Hắc Thiên Đạo hiển nhiên đã được cường hóa quá nhiều, cảnh giới thậm chí đã tăng vọt đến Đằng Vân Cảnh hậu kỳ!

Altolia hiển nhiên bị áp chế, Thệ Ước Chi Kiếm bị Long Uyên Kiếm đánh bay, Bách Tịch Đao trực chỉ yếu điểm, đao mang chói mắt

như sừng linh dương không để lại dấu vết!

Bùm!

Altolia bay ngược ra, trượt mấy chục mét mới dừng lại được.

Altolia ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía trước.

Hắc Thiên Đạo với tư thái quỷ dị và sát khí đằng đằng siết chặt bản sao của Bách Tịch Đao và Long Uyên Kiếm, toàn thân vặn vẹo thành hình xoắn ốc, một đao một kiếm đan xen, mang theo vẻ thần bí không thể nhìn thẳng!

Thiên uy ngút trời, không thể ngăn cản!

Trong Cửu Tầng Cốt Tháp trống trải và tối đen, chỉ có tiếng tim đập hỗn loạn của mọi người đang đập mạnh vào không khí u ám.

Thình!

Thình!!

Thình!!!

Trương Vô Nhiễm chỉ cảm thấy không khí áp bức đáng sợ, thực lực của Hắc Thiên Đạo đột nhiên tăng vọt, thậm chí cùng cảnh giới với Bệ hạ!

Hơn nữa, còn nắm giữ một loại bí thuật khủng bố không thể lý giải!

"Đại Tịch Diệt!

Thiên Khung Thánh Tài!" Sau lưng Hắc Thiên Đạo, một đôi cánh rồng đen tuyền mở ra, tạo thành một chữ thập hoàn mỹ trên đỉnh trời!

Đòn đánh này, thậm chí là đang mô phỏng Lý Dịch!

Altolia chỉ cảm thấy toàn thân bị áp lực vô hình khống chế, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Cơ bắp vặn vẹo biến dạng, sau đó bị xé rách tức thì, cuối cùng ngay cả xương cốt cũng bắt đầu vỡ vụn từng tấc một.

Cơn đau kịch liệt ập đến, khiến Altolia gần như ngất đi.

Nhưng cô ta vẫn cắn răng kiên trì.

Hắc Thiên Đạo hai tay rung động, mạnh mẽ vung Long Uyên Kiếm và Bách Tịch Đao.

Ánh sáng chữ thập đen tuyền chia cắt hư không, khoảnh khắc tiếp theo rơi xuống như sao băng!

Rắc!

Altolia chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bên tai gió lạnh buốt, sau đó là một khoảng lặng chết chóc.

Khi cô ta mở mắt ra lần nữa, liền thấy Lý Dịch đang nắm chặt luồng ánh sáng chữ thập kia trong tay.

Xì xì xì!!!

Luồng ánh sáng chữ thập đó không nghi ngờ gì là rất mạnh mẽ, không ngừng vặn vẹo, cố gắng xoay tròn, xé rách lòng bàn tay Lý Dịch.

Nhưng, Lý Dịch vẫn luôn nắm chặt luồng ánh sáng chữ thập này.

Bàn tay nhìn qua thon dài trắng nõn ấy, lúc này đang từng chút một ép lại, mang theo sự bá đạo không thể địch nổi!

Bùm!

Luồng ánh sáng chữ thập bị Lý Dịch nghiền nát một cách thô bạo, điều khiến Hắc Thiên Đạo cảm thấy bất an là, trên lòng bàn tay đối phương, ngay cả một vết xước nhỏ cũng không có.

Chương 332

Cường độ nhục thân này e rằng quá mức khủng bố rồi!

Hắc Thiên Đạo hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

Cô ta đang nắm giữ bí pháp thượng cổ 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》 trong tay, tuy thời gian tu luyện quá ngắn, không thể thật sự phát huy toàn bộ sức mạnh của Hỗn Độn Bất Diệt Thể, nhưng chém giết Lý Dịch thì chắc hẳn có thể làm được!

Lý Dịch nhìn Hắc Thiên Đạo đầy hứng thú: "Xem ra, con gái cưng của tôi đã lớn rồi, muốn giết cha cướp vị." "Hắc Thiên Đạo" đôi mắt phượng lăng lệ, thần quang rực rỡ, miệng ngậm Thiên Khiển: "Ai là con gái của ngươi!

Bản tọa là Hỗn Độn Kiếm Tôn!" Hỗn Độn Kiếm Tôn?

Sắc mặt Lý Dịch cứng đờ.

Diễn biến này khiến anh có chút trở tay không kịp.

Sao ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc lại có thứ này?

Ban đầu, theo suy đoán của Lý Dịch, là có ý thức tà thần hoặc thứ gì đó do Thái Tuế Thần Chủ để lại đã ảnh hưởng đến Hắc Thiên Đạo.

Khiến cô ta bước vào thời kỳ phản nghịch, đánh một trận là xong.

Nhưng bây giờ, Hắc Thiên Đạo rõ ràng là bị đoạt xá!

Hắc Thiên Đạo tuy chưa phải là Thiên Đạo thật sự, nhưng dù sao cũng là do tôi khai mở sự khủng bố sống lại, từ trong quy tắc của Mạt Pháp Thiên Đạo mà tách ra một tia quy tắc Thiên Đạo hóa hình!

Chẳng lẽ là vì từ quy tắc vô hình biến thành thực thể hữu hình,

dẫn đến thực lực của Hắc Thiên Đạo giảm sút nghiêm trọng, nên mới bị đoạt xá?

Nhưng dù sao đi nữa, tồn tại tự xưng là Hỗn Độn Kiếm Tôn này, có thể đoạt xá nhục thân của Hắc Thiên Đạo, đủ thấy tinh thần lực của nó mạnh mẽ đến mức nào!

Mà phương diện này, lại chính là điểm yếu của Lý Dịch.

Hy vọng nhục thân của tôi có thể ngăn cản sự xâm thực tinh thần của đối phương.

Đương nhiên, sau khi giết chết đối phương, nếu có thể có được phương pháp tu luyện tinh thần lực thì còn gì bằng.

Dưới cơ bắp trên mặt Lý Dịch, Thiên Uyên Đế Diện khẽ chấn động, ẩn ẩn phóng thích ra lực xâm thực khủng bố, không ngừng phá hoại những quy tắc do Mạt Pháp Thiên Đạo đặt ra.

Hỗn Độn Kiếm Tôn thấy Lý Dịch không nói gì, tưởng rằng Lý Dịch đã bị danh xưng của mình làm cho chấn động, lạnh lùng nói: "Tiểu tử, cường độ nhục thân của ngươi không tồi, nếu bái ta làm sư phụ, ta có thể đưa ngươi đến vinh quang vô thượng, trường sinh bất tử, vạn kiếp bất diệt!" Lý Dịch thầm cười lạnh, người này xem ra đã để mắt đến thân thể của tôi.

Còn bái ngươi làm sư phụ à, với cái trình độ tàn hồn hiện giờ của ngươi, thật sự nghĩ có thể tạo ra uy hiếp lớn đến mức nào cho tôi sao?

Phồn Nhược Quỷ Tỳ phóng thích ra Sâm La Quỷ Khí, từng lớp quỷ ảnh từ trong đó khuếch tán ra, từng con Hồng Lệ Quỷ hung tàn bò ra!

Thi Vương ra lệnh, vạn quỷ dạ hành!

Tim Hỗn Độn Kiếm Tôn đập thình thịch.

Tuy nói những con Hồng Lệ Quỷ này cảnh giới rất thấp, nó có thể tùy tay tiêu diệt, nhưng lượng biến dẫn đến chất biến!

Những con Hồng Lệ Quỷ tinh thông chiến trận này tụ tập lại một chỗ, đủ để lay chuyển kiếm thế của nó!

Lý Dịch búng tay.

Đại quân trùng tộc đổ ập đến, bầy Âm Hỏa Tử Đạn Kiến, bầy Hủ Hủ Tử Âm Trùng, bầy Thi Yêu Hổ Phong, ba đại tộc quần mang theo khí thế khủng bố, khiến Hỗn Độn Kiếm Tôn hoàn toàn im lặng.

Mãi lâu sau mới nói: "Mọi người đều là người có thể diện, có thể cho một cơ hội đơn đấu không?" "Giết!" Lý Dịch chỉ lạnh nhạt nói.

Kèm theo mệnh lệnh của Lý Dịch, đại quân âm binh cùng với trùng triều phối hợp xung kích về phía Hỗn Độn Kiếm Tôn.

Hỗn Độn Kiếm Tôn hoàn toàn hoảng sợ.

Luận đơn đấu, nó không ngán bất kỳ ai có mặt ở đây!

Nhưng số lượng trùng triều và đại quân âm binh này thực sự quá nhiều!

Cho dù nó mỗi lần vung kiếm đều có thể giết chết một đám, nhưng đối với cơ số khổng lồ ấy, cũng chỉ như hạt muối bỏ bể!

Cứ tiếp tục như vậy, kết cục của nó chỉ có một, bị hao mòn đến chết!

Bốp!

Bản sao của Bách Tịch Đao rơi xuống đất, nó thật sự không thể kiên trì nổi nữa, tay mềm nhũn vô lực, ngay cả đao cũng không cầm vững.

"Giết ta, cô ta cũng sẽ chết!" Không còn cách nào khác, nó chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng.

Lý Dịch thờ ơ nói: "Không sao, tôi sẽ biến thi thể cô ta thành cương thi, sẽ không lãng phí tài nguyên!" Sắc mặt Hỗn Độn Kiếm Tôn cứng đờ, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lý Dịch.

Đây vẫn là lời một người cha già nói ra sao?

Dựa trên thông tin nó tra xét từ ký ức của Hắc Thiên Đạo, Lý Dịch đáng lẽ phải là một người cha tốt, yêu thương con gái mới phải chứ!

Đúng!

Chắc chắn đối phương đang lừa mình!

Nó tuyệt đối không thể mắc lừa.

Lý Dịch nói với giọng điệu bình thản: "Cũng nhờ ngươi mà nhục thân này mới trở nên mạnh mẽ đến vậy, sau này cương thi được tạo ra cũng sẽ càng mạnh hơn." "Ngươi nói thật sao?" Hỗn Độn Kiếm Tôn nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Lý Dịch, có chút hoảng sợ.

Lý Dịch không đáp, trùng triều và đại quân âm binh tấn công càng thêm mãnh liệt.

Long Uyên Kiếm di chuyển linh hoạt, nhưng cũng sắp không chống đỡ nổi nữa.

Kiếm khí trong cơ thể đã cạn kiệt, chỉ có thể dựa vào Hỗn Độn Bất Diệt Thể để chống đỡ.

Nhưng nó vừa mới tu luyện 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》, nhục thân này vẫn chưa thật sự là Hỗn Độn Bất Diệt Thể, chỉ có thể coi là một bán thành phẩm.

Làm sao có thể chống lại trùng triều và đại quân âm binh điên cuồng?

Vừa nghĩ đến nhục thân mình khó khăn lắm mới luyện ra lại biến

thành một cỗ cương thi, nó liền hoảng sợ không thôi.

Chẳng lẽ nó cũng quá xui xẻo rồi sao?

Ban đầu lần đầu tiên sống lại, liền bị một người tự xưng là Dịch Thiên Đế lừa đến đây giữ mộ.

Khó khăn lắm mới sống lại, vậy mà lại bị người ta truy sát!

Nó nghiến răng nghiến lợi, quyết định nghe theo chỉ dẫn từ sâu thẳm nội tâm, lớn tiếng nói: “Khoan đã!

Ba ba!

Con sai rồi!” Hỗn Độn Kiếm Tôn khóc lóc gào thét: “Ba ba!

Con thật sự biết lỗi rồi!

Con sẽ không bao giờ phản nghịch nữa!” Tôn nghiêm?

Ngạo khí của Hỗn Độn Kiếm Tôn?

Đều là rắm chó!

Sống mới là quan trọng nhất!

Nó bị phong ấn ở cái nơi quỷ quái này cả ngàn năm!

Ai biết nó đã chịu đựng như thế nào?

Cái nơi rách nát này ngoại trừ bóng tối thì chỉ có sự chết chóc!

Nó là một tàn hồn, chỉ có thể chịu đựng sự cô độc và trống rỗng vô tận, không một chút hy vọng chờ đợi có người mở Cửu Tầng Cốt Tháp, để từ đó có được cơ hội đoạt xá trọng sinh.

Nhưng, ai có thể hiểu được nỗi đau đớn và giày vò tột cùng này?

Nếu không phải bị nhốt chết trong hồn trạc dưới Thần Đàn bằng đồng, không thể tự kết liễu, thì e rằng nó đã sớm không chịu nổi nữa rồi.

Những năm qua, nó vẫn luôn nguyền rủa Tự Dịch không được chết tử tế, lại còn lừa gạt nó, một cô bé mới bước chân vào đời, khiến nguyên thần của nó phải sống qua ngày trong bóng tối vô biên này!

Mục đích chỉ để bảo vệ những thứ bị trấn áp dưới Cửu Tầng Cốt Tháp này!

Chương 333

Sự thù hận này, thuần túy đến tột cùng.

Cũng khiến nó sợ hãi cái chết đến tột cùng.

Nó nhất định phải tìm thấy Tự Dịch, giày vò hắn đến chết, để hắn hiểu được nỗi đau mà nó phải chịu đựng bấy nhiêu năm!

Trước đó, nó không dám chết, cũng không muốn chết!

Lý Dịch nghe đối phương cầu xin tha thứ, không chút thương hại nào, mặt không biểu cảm nói: "Tôi không tin ngươi!" "Tại sao?" Hỗn Độn Kiếm Tôn ngây người: "Con ngay cả ba ba cũng gọi rồi, thành ý còn chưa đủ sao?" Lý Dịch nghiêng đầu, nhìn Hỗn Độn Kiếm Tôn bằng ánh mắt nhìn đồ ngốc: "Tôi phát hiện ngươi không chỉ là trung nhị, mà còn là nhân nhị nữa!" "Tôi gọi ngươi một tiếng con gái, chẳng lẽ còn phải chuẩn bị của hồi môn cho ngươi sao?" "Muốn nhận giặc làm cha...

à không, muốn nhận Trẫm làm cha, thế nào cũng phải đưa cho tôi chút phí đổi giọng và lễ bái cha chứ?" Hỗn Độn Kiếm Tôn tuy không biết trung nhị và nhân nhị là có ý gì, nhưng nghe giọng điệu của Lý Dịch tuyệt đối không phải lời hay ý đẹp.

Ánh mắt lập tức có chút âm trầm, nhưng lại không tiện nói gì nhiều.

Là một bậc thầy quản lý biểu cảm, trên mặt Hỗn Độn Kiếm Tôn lộ ra nụ cười thuần khiết đáng yêu, nhưng đôi mắt phượng lại toát lên vài phần yêu mị lạnh lùng, vô cùng câu dẫn.

Nếu đổi lại là người đàn ông khác, e rằng đã sớm bị câu mất hồn phách.

Đáng tiếc, trước mặt nó là Lý Dịch.

Ôm em gái trong lòng mà giết, dùng đao kiếm chém nữ thần đều là những người đàn ông "cơ bắp".

Lý Dịch chỉ thờ ơ nhìn Hỗn Độn Kiếm Tôn, không nói một lời.

Không khí lập tức chìm xuống.

Xung quanh, trùng tộc và đại quân âm binh không ngừng áp sát, bao vây Hỗn Độn Kiếm Tôn.

Đã có Âm Hỏa Tử Đạn Kiến bò lên thân hình mềm mại của Hỗn Độn Kiếm Tôn, men theo tai, chuẩn bị chui vào cơ thể nó.

Hỗn Độn Kiếm Tôn hoàn toàn hoảng sợ, vội vàng nói: “Ba ba, con gái bị trấn áp dưới Cửu Tầng Cốt Tháp này nhiều năm như vậy, làm gì còn bảo vật gì nữa?

Lễ bái cha có thể miễn cho con được không?” Lý Dịch đứng ở đằng xa, lặng lẽ nhìn Hỗn Độn Kiếm Tôn: “Ngươi đã đoạt xá Hắc Thiên Đạo như thế nào?

Còn nhục thân này, ngươi đã cường hóa ra sao?” Hỗn Độn Kiếm Tôn ngây người.

Thầm mắng không thôi.

Người này đúng là dầu muối không ăn, hơn nữa lại cẩn thận đáng sợ.

Rõ ràng thực lực không yếu, lại cứ phái trùng triều và đại quân âm binh đi chịu chết.

Làm sao nó biết được, Lý Dịch vẫn luôn lo lắng về lượng thức ăn của trùng tộc.

Tốc độ sinh sản của trùng tộc quá nhanh, trước khủng hoảng lương thực, chỉ có thể mượn tay Hỗn Độn Kiếm Tôn để giảm bớt số

lượng trùng tộc.

Trong tay nó quả thật có một chiêu bí thuật, có thể bộc phát ra lực lượng Đằng Vân Cảnh đỉnh phong, đủ để đánh chết con cương thi trước mắt này!

Ngay cả trùng triều và đại quân âm binh này cũng có thể tiêu diệt trong nháy mắt!

Chỉ là, Lý Dịch đứng cách nó quá xa.

Cứ như là biết trong tay nó đang nắm giữ át chủ bài vậy!

Điều này khó đảm bảo chiêu đó không thể tuyệt sát Lý Dịch.

Nếu Lý Dịch không chết, thì kẻ chết chính là nó.

Cho nên, điều nó muốn làm nhất lúc này chính là kéo gần khoảng cách với Lý Dịch.

Hỗn Độn Kiếm Tôn hít sâu một hơi, trùng triều xung quanh ngày càng dày đặc, điên cuồng muốn chui vào cơ thể nó.

Hộ thể kiếm khí không chống đỡ được bao lâu, nếu Hỗn Độn Kiếm Khí tiêu hao hết, điều chờ đợi nó sẽ là sống không bằng chết.

Nó chỉ có thể thỏa hiệp trước!

"《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》!" Hỗn Độn Kiếm Tôn u u mở lời: "Đây là công pháp ta tu luyện!

Không chỉ là một bộ công pháp luyện thể, mà còn có thể tu luyện linh hồn!" "Nếu đại thành, linh hồn sẽ bất diệt, một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí có thể chém tận hư vô!" "Bộ công pháp này ta có thể truyền thụ cho ngươi, coi như lễ bái cha!" "Nói!" Lý Dịch thờ ơ nói.

"Hỗn Độn Đại Đạo là một trong Thiên Cấm Đại Đạo, không thể để người khác biết!" Hỗn Độn Kiếm Tôn liếc nhìn Trương Vô Nhiễm và những người khác: "Một khi biết bộ công pháp này, sẽ phải chịu

Thiên Khiển, vạn kiếp bất phục!" Lý Dịch không hề bận tâm.

Mạt Pháp Thiên Đạo sớm đã muốn giết tôi.

"Nói!

Không nói nữa, liền chết!" Lý Dịch giọng điệu rất bình thản, nhưng mang theo ý vị bá đạo không thể nghi ngờ.

Hỗn Độn Kiếm Tôn biết, nếu mình không nói nữa, thì thật sự sẽ không còn cơ hội.

Nó thầm nghĩ, mình chỉ có thể tìm cơ hội đánh lén Lý Dịch.

Hỗn Độn Kiếm Tôn chậm rãi nói: "Khí hình chất cụ nhi vị tương ly, cố viết Hỗn Luân.

Hỗn Luân giả, ngôn vạn vật tương Hỗn Luân nhi vị tương ly dã.

Thị chi bất kiến, thính chi bất văn, tuần chi bất đắc, cố viết Dịch dã.

Dịch vô hình phù, Dịch biến nhi vi nhất, nhất biến nhi vi thất, thất biến nhi vi cửu.

Cửu biến giả, cứu dã, nãi phục biến nhi vi nhất. ....." [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》!

Có muốn dung hợp nó vào 《Dịch Thiên Đế Kinh》 không!] "Là!" Lý Dịch chủ tu 《Dịch Thiên Đế Kinh》, đương nhiên không thể tùy tiện thay đổi công pháp. [Ting!

Dung hợp hoàn thành!

Chúc mừng Chủ nhân 《Dịch Thiên Đế Kinh》 tu luyện đến tầng thứ hai đại thành!

Trớ Thiên Thuật nhận được cường hóa, khi nguyền rủa trên một trăm người, có thể tiến giai!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được Hỗn Độn Chi Khí, do Tiên Thiên Nhất Khí và Hỗn Độn Chi Khí xảy ra xung đột, bắt đầu điều hòa!] [Ting!

Điều hòa thành công!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Hỗn Độn Nhị Khí!] Hỗn Độn Nhị Khí?

Nghe tên thì có vẻ lợi hại đấy.

Lý Dịch mở giới thiệu Hỗn Độn Nhị Khí ra: [Hỗn Độn Nhị Khí, vô thủy vô chung, vô sinh vô tử, vô hình vô chất, vĩnh hằng bất diệt!] [Hỗn Độn Nhị Khí sẽ không ngừng ôn dưỡng hồn phách của ngài, khiến nó trở nên cực kỳ mạnh mẽ!] [Hồn phách mạnh mẽ sẽ mang lại một số tác dụng phụ.

Ví dụ như vì Hỗn Độn Nhị Khí quá mạnh mẽ, sẽ hủy hoại kênh kết nối giữa nhục thân và nguyên tố thần bí của ngài!

Ngài sẽ không thể tu luyện thuật pháp, thần thông thông thường!] [Ting!

Năng lực ngài hiện có thể sử dụng chỉ giới hạn ở Trớ Thiên Thuật, Minh Hư Đồng, Đế Âm Ấn, Hoàng Uy, Phệ Diệt Vực Sâu!] Không thể tu luyện thuật pháp, thần thông thông thường?

Có vấn đề gì sao?

Hoàn toàn không có vấn đề!

Một lực phá vạn pháp!

Võ lực tuyệt đối, chân lý tuyệt đối!

Lý Dịch cảm nhận linh hồn mình càng thêm mạnh mẽ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói vì phạm vi thần thức không lớn, nhưng với cường độ linh

hồn hiện tại của tôi, nếu có người tiến vào thức hải đoạt xá tôi, chắc chắn sẽ bị linh hồn tôi nuốt chửng một cách thô bạo!

Chỉ thấy sâu trong thức hải, một thân ảnh ngưng thực giống hệt Lý Dịch đang tọa trấn hư không, cắt ngang Thiên Uyên!

Hỗn Độn Nhị Khí đen trắng không ngừng lưu chuyển, như hai con chân long quấn quanh linh hồn Lý Dịch!

Chương 334

Theo sự gia trì và ôn dưỡng của Hỗn Độn Nhị Khí, linh hồn Lý Dịch nhanh chóng lớn mạnh, trở nên càng thêm ngưng thực, từng điểm huy quang rơi xuống, như ngân hà đảo ngược, lặng lẽ chảy dưới chân Lý Dịch, như một dòng sông thời gian rực rỡ không thể nhìn thẳng!

Đôi mắt đen u ám kia nuốt chửng hư không, hình thành từng vực sâu vô tận đáng sợ!

Hỗn Độn nuốt chửng tất cả, đồng thời cũng ươm mầm tất cả!

Bên ngoài.

Hỗn Độn Kiếm Tôn đã nói toàn bộ nội dung trong 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》 ra, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Lý Dịch và những người khác.

Bộ công pháp này là công pháp cấp thần thoại, chỉ có người được công pháp chọn trúng mới có thể tu luyện, há nào những người này có thể lĩnh ngộ ra được?

Huống hồ, mỗi kỷ nguyên chỉ có một người được 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》 chọn trúng, mà kỷ nguyên này chỉ có nó đang tu luyện!

Cho nên, những người này không thể tu luyện thành công được.

Chính vì lẽ đó, nó mới dễ dàng nói ra bộ công pháp này như vậy.

Khi nó nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác, mờ mịt của Trương Vô Nhiễm và những người khác, nó không hề biết rằng họ căn bản không thể hiểu được!

Còn về Lý Dịch, dáng vẻ trầm tư của anh, phỏng chừng là nghĩ rằng anh tự mình lĩnh ngộ ra điều gì đó.

Trên thực tế, tất cả đều là ảo giác!

Tương truyền bộ công pháp này được một viên vẫn thạch mang đến thế giới này.

Viên vẫn thạch này rơi xuống Côn Luân Chi Địa, tạo thành một hố sâu khổng lồ, thu hút rất nhiều người đến xem.

Và sau khi vẫn thạch nứt ra, lộ ra một tấm bia đá hùng vĩ.

Trên bia đá, liền khắc bộ công pháp này!

Tất cả những người đã từng thấy bộ công pháp này đều phát điên, cả ngày chìm đắm vào tu luyện, cuối cùng biến thành bộ dạng không ra người không ra quỷ, hoàn toàn trở thành Kinh Nô!

Cái gọi là Kinh Nô, chính là nô lệ của 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》, tuy có thể tu luyện một phần áo nghĩa của 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》, nhưng lại mất đi ý thức tự chủ, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》.

Không sai, 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》 thực chất là một bộ công pháp có ý thức tự chủ.

Chỉ cần hiểu được một chút áo nghĩa của bộ công pháp này, liền sẽ trở thành Kinh Nô.

Nếu tu luyện đến cảnh giới cao thâm, sẽ bị nó hoàn toàn khống chế.

Nếu không phải vì đã tu luyện bộ công pháp này, và đã thành công tu luyện đến tầng thứ hai, nó đã nghĩ mình là Kinh Nô rồi!

Mà hiện tại, những triệu chứng Lý Dịch biểu hiện ra rất rõ ràng là đang chuyển biến sang tình trạng Kinh Nô!

Đợi Lý Dịch biến thành Kinh Nô, chẳng phải nó sẽ được tự do sao?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hỗn Độn Kiếm Tôn không khỏi nhếch lên.

Trong thức hải của Lý Dịch.

Hư vô thống trị thế giới đen kịt rộng lớn không vết tích này.

Chết chóc, trống rỗng.

Không nhìn thấy một tia hy vọng.

Đây là thế giới hắc ám hủy diệt hơn cả vực sâu!

Sâu trong đó, một linh hồn trông giống hệt người bình thường đang tọa trấn giữa hư vô, Hỗn Độn Nhị Khí ngày càng ảm đạm.

Từng ngôi sao tinh thần tịch diệt thành những tinh thể chết chóc, dòng sông thời gian cũng hoàn toàn khô cạn.

Một vệt kiếm mang rực rỡ đến cực hạn từ trong dòng sông thời gian khô cạn lao ra, xuyên thủng đại đạo, với một tư thái không thể nhìn thẳng, không thể lý giải, mạnh mẽ chém trúng linh hồn Lý Dịch!

Khi ánh sáng cực hạn xuất hiện, thế giới sẽ chìm vào hỗn độn ban sơ!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chuyện khiến người ta kinh hãi tột độ đã xảy ra.

Linh hồn trông rất bình thường kia ngay cả xu thế run rẩy cũng không có.

Lý Dịch vốn đang tu luyện 《Dịch Thiên Đế Kinh》 bị đòn này đánh gãy, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thẳng vào tận cùng dòng sông thời gian.

Đó là một bóng đen xám xịt.

Nhưng thanh kiếm trong tay lại vô cùng rực rỡ, dường như có thể

chém đứt mọi thứ trên đời.

"Vĩnh Hằng Trớ Chú?!" Bóng đen kia kinh hãi nhìn Lý Dịch: "Linh hồn của ngươi... lại bị hạ Vĩnh Hằng Trớ Chú!" "Ngươi rốt cuộc đã làm gì?

Lại có thể bị người ta hạ một lời nguyền đáng sợ đến thế?" "Vĩnh Hằng Trớ Chú?" Lý Dịch ánh mắt thờ ơ, xoa xoa trán mình, nơi đó có một đạo Hỗn Độn Kiếm Ý bản nguyên nhất do vệt kiếm mang rực rỡ đến cực hạn kia để lại. [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân thu được một đạo Bản Nguyên Hỗn Độn Kiếm Ý, có muốn dung hợp không?] "Là!" Thứ này vừa nghe đã biết là đồ tốt, Lý Dịch đương nhiên sẽ không từ chối. [Ting!

Phát hiện nhục thân Chủ nhân không thể chịu đựng Hỗn Độn Kiếm Ý, đã dung hợp nó vào Cấm Kỵ Chỉ Cốt!] [Ting!

Trảm Nghịch đã hoàn thành thăng cấp!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được kỹ năng Chân Diệt!] Lý Dịch mở giới thiệu kỹ năng Chân Diệt ra: [Chân Diệt: Đối với tồn tại không cao hơn ngươi một đại cảnh giới, tiến hành một lần chém giết, có thể tạo thành hiệu ứng đặc biệt diệt sát nhân quả 100%, bị kỹ năng này giết chết, sẽ không thể phục sinh, không thể trọng sinh, không thể luân hồi!

Kỹ năng này có thời gian hồi chiêu hai mươi bốn giờ.] Lý Dịch thấy kỹ năng này, không khỏi có chút kinh ngạc.

Đây tuyệt đối là thần kỹ chém giết kẻ địch!

Chỉ cần kẻ địch không cao hơn tôi một đại cảnh giới, đều có thể tùy ý chém giết!

Chỉ có thể nói là đỉnh của chóp!

Nhưng mà, nói đi thì cũng phải nói lại, Vĩnh Hằng Trớ Chú rốt cuộc là gì? [Ting!

Vĩnh Hằng Trớ Chú: Linh hồn bị lời nguyền này vây lấy sẽ không thể bị hủy diệt, vĩnh viễn duy trì trạng thái bị nguyền rủa!] [Do Vĩnh Hằng Trớ Chú trên người ngài đã xảy ra dị biến không thể dự đoán, nên linh hồn ngài có thể đạt được sự tăng trưởng sức mạnh cực kỳ chậm chạp!] Nghe hệ thống giải thích.

Lý Dịch coi như đã hiểu, sức mạnh linh hồn của tôi sở dĩ luôn tăng trưởng rất chậm, không phải do 《Dịch Thiên Đế Kinh》, mà là do bị nguyền rủa!

Chỉ là, không thể bị hủy diệt, đây thật sự là lời nguyền sao?

Cùng lắm thì tôi chuyên tu nhục thân là được!

Nhục thân vô địch, linh hồn lại không thể bị đoạt xá, chẳng phải vẫn mạnh đến bùng nổ sao!

Cứ như lão già cứng đầu trước mắt này, tuy rất ngầu, chém ra một kiếm ở đầu bên kia dòng sông thời gian, thanh thế hùng vĩ, không thể địch nổi!

Nhưng chẳng có tác dụng gì, không tạo thành dù chỉ một vết thương nhỏ cho linh hồn tôi.

Bóng xám thu kiếm, nhìn Lý Dịch thật sâu: "Nếu có cơ hội, trong tương lai chúng ta có thể hợp tác!" "Hợp tác?

Ngươi có thể cung cấp cho tôi những giá trị gì?" Lý Dịch thờ ơ nói.

"Điều thứ nhất, cẩn thận những tồn tại thân cận nhất của ngươi!" Đối phương nói xong câu này, liền biến mất.

Dòng sông thời gian khô cạn trước mắt Lý Dịch hoàn toàn biến

mất, hiển nhiên là vì tuyến nhân quả này đã bị đối phương chặt đứt.

Trước khi hoàn toàn biến mất, Lý Dịch nhìn thấy, một con mắt to lớn đang chết chóc nhìn chằm chằm vào anh!

Loại dục vọng chiếm hữu mãnh liệt và sự điên cuồng đó khiến người ta nghẹt thở!

Lý Dịch nhíu nhíu mày.

Chương 335

Nhưng cũng không quá đặt nặng trong lòng.

Còn về bóng xám kia.

Ừm.

Rất mạnh.

Nhưng, dường như vẫn chưa đủ mạnh.

Khao khát trong lòng Lý Dịch là không thể.

Hóa ra, sinh mệnh đơn thể lại có thể mạnh mẽ đến mức độ này!

Chỉ một bộ công pháp, lại có thể dùng làm mốc, lấy đó làm tọa độ vượt qua dòng sông thời gian để đoạt xá tôi!

Thủ đoạn này quả thực khó mà tưởng tượng!

Nhưng mà, lần này cũng không phải không có thu hoạch.

Lý Dịch cẩn thận cảm ngộ đạo Bản Nguyên Hỗn Độn Kiếm Ý trong Cấm Kỵ Chỉ Cốt. 《Dịch Thiên Đế Kinh》 không ngừng vận chuyển, hấp thu sức mạnh trong đó, không ngừng cường hóa nhục thân.

Bên ngoài.

Ánh mắt Hỗn Độn Kiếm Tôn đột nhiên trở nên kinh hoàng và chấn động.

Bởi vì khí tức của Lý Dịch đang không ngừng tăng vọt!

Giống như một hằng tinh hoàn toàn bùng nổ, từng chút một bước vào khoảnh khắc tráng lệ hùng vĩ khi nó tàn lụi!

"Đây là... dấu hiệu bước vào tầng thứ hai của 《Hỗn Độn Bất

Diệt Kinh》!" "Không đúng!" Hỗn Độn Kiếm Tôn không nhịn được lùi lại nửa bước, khí tức trên người Lý Dịch ngày càng ảm đạm, ngày càng yếu ớt, cuối cùng biến mất, tựa như một tảng đá bình thường!

"Đây là điềm báo đại thành tầng thứ ba!

Hỗn Độn Vô Ngã, Tịch Diệt Quy Nhất!" "Nhưng làm sao có thể!" Hỗn Độn Kiếm Tôn chỉ cảm thấy niềm tin của mình bị đánh tan! 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》 rốt cuộc khó luyện đến mức nào, nó là người rõ nhất.

Ngay cả với tư chất của nó, tu luyện đến tầng thứ hai của 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》 cũng đã mất mấy ngàn năm!

Nhưng bây giờ, người trước mắt này chỉ nghe nó thuật lại công pháp một lần, liền bước chân vào tầng thứ ba mà nó hằng mơ ước!

Cú sốc này, suýt chút nữa đã làm vỡ nát đạo tâm của nó!

"Ngươi!

Ngươi rốt cuộc là chuyển thế của ai?!" Hỗn Độn Kiếm Tôn gào thét trong lòng, đôi mắt phượng đầy lửa đố kỵ.

Tầng thứ ba của 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》, là thứ mà nó khát khao mấy ngàn năm.

Ban đầu, nếu nó đột phá đến tầng thứ ba, cũng sẽ không đến nỗi bị giam cầm ở nơi này lâu đến vậy!

Nghĩ đến đây, lòng Hỗn Độn Kiếm Tôn càng thêm mất cân bằng.

Làm sao trên đời lại có người có thiên phú đáng sợ đến thế?

Chỉ cần nghe 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》 một lần, liền có thể tu luyện thành công sao?

Dục vọng chiếm hữu và lửa đố kỵ trong mắt Hỗn Độn Kiếm Tôn ngày càng mãnh liệt, nếu có thể đoạt xá nhục thân của Lý Dịch, nó

cũng có thể đứng vững gót chân trong đại thế rực rỡ này!

Phải biết.

Lực khống chế của Mạt Pháp Thiên Đạo đã bắt đầu giảm xuống, lực uy hiếp của khoa học kỹ thuật cơ giới sẽ không ngừng giảm.

Đợi đến khi thần bí hoàn toàn sống lại, những tà thần cổ xưa kia sẽ từ nơi phong ấn trọng sinh, nghịch bách kiếp mà chiến!

Hoàn toàn mở ra kỷ nguyên Thần Cũ!

Với chút thực lực hiện tại của nó trên Địa Cầu căn bản không đáng kể!

Ngoài ra, theo thông tin Tự Dịch nhắc đến, ngoài Cổ Thần ra, còn có Ngoại Thần sẽ giáng lâm Địa Cầu.

Khi đó, Địa Cầu sẽ chìm vào một mảnh hỗn loạn, chỉ có cường giả mới có thể tồn tại.

Kẻ yếu chỉ có thể trở thành nô lệ của thần!

Dù là về mặt tinh thần hay thể xác, đều không có chút khả năng phản kháng nào.

Hỗn Độn Kiếm Tôn hít sâu một hơi, nó biết, cơ hội nó có thể nắm bắt chỉ có một lần!

Nhất định phải nhất kích tất sát!

Nếu không giết được linh hồn Lý Dịch, không đoạt xá được nhục thân đã được Hỗn Độn Nhị Khí cường hóa này, nó chắc chắn sẽ bị Lý Dịch giết chết.

Điều này là không thể nghi ngờ.

Trong mắt nó, chỉ cần Lý Dịch thoát khỏi trạng thái đốn ngộ, giá trị lợi dụng của anh ta đã hết.

Kết cục của nó ngoài cái chết ra không còn con đường thứ hai.

Nó phải ra tay trước!

Một luồng năng lượng ẩn chứa bắt đầu hội tụ ở đầu ngón tay nó.

Tuy không có chút ánh sáng nào, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó đủ để hủy diệt một ngọn núi lớn!

Đây chính là Hỗn Độn Kiếm Ý!

Hỗn loạn cực hạn, mang đến hư vô cuối cùng!

Mà tu luyện Hỗn Độn Kiếm Ý đến đại thành, liền có thể chém đứt tất cả, ngay cả dòng sông thời gian cũng sẽ vì thế mà khô cạn đứt đoạn!

Tuy nó chưa đạt đến tầng thứ đó, nhưng giết chết linh hồn một người, không nghi ngờ gì là một chuyện cực kỳ đơn giản.

Nhìn Lý Dịch không chút phòng bị, khóe miệng nó khẽ nhếch lên.

Đoạt được nhục thân này, nó sẽ bước lên đại đạo nhục thân thành thánh!

Đầu ngón tay trắng nõn chậm rãi điểm ra, với thế sét đánh không kịp bưng tai, điểm vào giữa trán Lý Dịch.

Rắc!

Một tia máu tươi như mực chảy ra.

Trên trán Lý Dịch, lại xuất hiện một vết nứt nhỏ, máu tươi chảy ra!

Máu tươi nhỏ xuống đất, lập tức biến mất, dường như bị một loại trường lực nào đó truyền đi.

Lòng Hỗn Độn Kiếm Tôn càng thêm kinh hãi.

Nhục thân của người này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Trong trạng thái không hề phòng bị, lại có thể chịu được đòn mạnh nhất của nó!

Chỉ là rách da, chảy một giọt máu!

May mắn thay, kiếm này chủ yếu tấn công linh hồn!

Nó có thể cảm nhận được, linh hồn Lý Dịch không hề mạnh, kiếm này đủ để tiêu diệt linh hồn anh ta!

Ầm!

Trong thức hải của Lý Dịch.

Chương 336

Kiếm này vượt qua hư vô đen tối nặng nề, liền tiêu hao mất hơn nửa, chạm vào linh hồn Lý Dịch một cách mềm yếu vô lực, phát ra một tiếng rắc không chịu nổi, liền tan thành mây khói.

Hỗn Độn Kiếm Tôn cảm thấy một kiếm của mình đã thất bại, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ khí tức của nó suy yếu không còn chút sức lực, kinh hãi tột độ nhìn Lý Dịch.

Linh hồn của người này rõ ràng nhìn qua không mạnh, tại sao thức hải lại rộng lớn vô tận đến vậy, đồng thời lại tràn ngập sự chết chóc và bóng tối!

Ngay cả Hỗn Độn, nếu rơi vào đó cũng sẽ bị tiêu diệt!

Tiền thế của người này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Mới khiến đời này trở nên biến thái như vậy?

Hỗn Độn Kiếm Tôn không dám tin!

Altolia thoát khỏi trạng thái mơ màng. 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》 quả thật là một bộ công pháp vô cùng lợi hại, chỉ cần nghe một lần, cô ta liền chìm vào trong đó, khó lòng tự thoát ra.

Cứ như là đã lĩnh ngộ được điều gì đó, nhưng lại chẳng lĩnh ngộ được gì cả.

Nếu không phải Viễn Xứ Lý Tưởng Hương mang theo lượng lớn lực lượng tín ngưỡng mà đánh thức cô ta, e rằng cô ta sẽ tiếp tục chìm đắm trong đó.

Cô ta vừa thoát khỏi sự khống chế của 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》, liền thấy Hỗn Độn Kiếm Tôn tấn công Lý Dịch.

Altolia lập tức phản ứng lại, Hắc Hóa Thệ Ước Chi Kiếm chém ra một vệt kiếm mang màu tím đen lăng lệ mà thê diễm.

Hỗn Độn Kiếm Tôn lúc này đang trong cơn chấn kinh, căn bản không phản ứng kịp, trực tiếp bị một đòn này chém phá nhục thân!

Nửa thân trên và nửa thân dưới tách rời, chỉ còn lại một lớp da mỏng manh nối liền.

Các loại nội tạng lóc cóc rơi ra ngoài, vương vãi khắp nơi!

Yêu Trảm!

"Ngươi tìm chết!" Hỗn Độn Kiếm Tôn quay đầu lại, ánh mắt oán độc nhìn Altolia.

Đôi mắt đen kia chậm rãi tách ra, lại hình thành hai đồng tử!

Cảnh tượng này quỷ dị mà kinh hoàng, nếu có người gan nhỏ nhìn thấy, e rằng sẽ sợ đến phát bệnh tim!

Hô hô hô!

Dưới Cửu Tầng Cốt Tháp này, yêu phong từng trận thổi đến, trên những bức tường tháp bằng xương cốt vang lên những tiếng rít kéo dài sắc nhọn!

Tựa như bách quỷ dạ tiếu, vô cùng đáng sợ!

Altolia siết chặt Thệ Ước Chi Kiếm, bày ra tư thế phòng ngự của kỵ sĩ.

Kiếm thuật của cô ta khá tinh xảo, cương chính đại khí, tràn đầy sự điềm tĩnh và áp bức của vương giả.

Hỗn Độn Kiếm Tôn sau khi bị Yêu Trảm, thực lực giảm mạnh, chỉ có thể dùng Trùng Đồng Bí Thuật để đối kháng Altolia.

"Tốn Tự!

Phong Âm Bát Trọng Trảm!" Tám luồng âm phong ập đến, bao vây Altolia vào trong đó.

Tiếng nổ âm thanh chói tai liên miên không dứt, khiến Trương Vô Nhiễm và những người khác giật mình tỉnh dậy, kinh hãi nhìn cảnh tượng này.

Tám luồng âm phong đó tựa như vật chất, hình thành những cơn lốc xoáy nước đen, chết chóc áp chế Altolia.

"Đây là...

Phong Hậu Kỳ Môn!" Trương Vô Nhiễm kiến thức rộng rãi, một lời đã nói rõ lai lịch chiêu thức này của Hỗn Độn Kiếm Tôn.

Hỗn Độn Kiếm Tôn cười lạnh một tiếng: "Phong Hậu Kỳ Môn?

Chẳng qua chỉ là sao chép vài chiêu từ Trùng Đồng Bí Thuật, giản lược một phần, để người thường cũng có thể sử dụng sơ cấp đạo pháp mà thôi!" "Thứ này, cũng xứng để so sánh với Trùng Đồng Bí Thuật của bản tôn sao?" Lời Hỗn Độn Kiếm Tôn vừa dứt, trên ngón tay Altolia, Viễn Xứ Lý Tưởng Hương hóa thành chiếc nhẫn phóng thích ra uy áp khủng bố.

Thừa kế Thần danh của Chủ Nhân Khủng Bố và Quỷ Dị, lại hấp thu lượng lớn lực lượng tín ngưỡng, khiến Viễn Xứ Lý Tưởng Hương trở thành Tế Thần Khí!

Mà thần tích đi kèm của Viễn Xứ Lý Tưởng Hương chính là Phục Nguyên!

Bất kể bị thương nặng đến đâu, đều có thể phục nguyên!

Altolia không hề màng đến tám cơn lốc nước đen tuyền kia, gần như là với tư thế liều mạng, từ trên xuống dưới, chém ra một kiếm mạnh nhất!

Vệt kiếm mang vô cùng rực rỡ, tựa như ngân hà đảo ngược!

Đồng tử Hỗn Độn Kiếm Tôn co lớn.

Nó thật sự không ngờ rằng mình lại chết trong tay Altolia!

Mặc dù nó vì muốn chém ra Hỗn Độn Kiếm Ý, đoạt lấy nhục thân Lý Dịch, đã tiêu hao lượng lớn năng lượng.

Nhưng, Trùng Đồng Bí Thuật lẽ ra đủ để đối phó thiếu nữ này chứ!

Nhưng không ngờ, thiếu nữ nhìn qua yếu ớt trước mắt này, phong cách hành sự lại cực đoan đến vậy.

Không hề màng đến vết thương khủng khiếp do Phong Âm Bát Trọng Trảm của mình gây ra, liều mạng cũng muốn chém giết mình!

Kiếm này rất mạnh, nhưng đối với thời kỳ toàn thịnh của nó thì không đáng kể.

Đáng tiếc.

Giờ đây nó chỉ có thể nhắm mắt chờ chết!

Xì xì xì!!!

Tiếng đầu lâu bị chặt đứt không hề đến như dự kiến.

Một bàn tay to lớn phủ đầy vảy rồng đen siết chặt Thệ Ước Chi Kiếm.

Tất cả kiếm mang lập tức ảm đạm, mất đi ánh sáng.

"Là ngươi!" Hỗn Độn Kiếm Tôn kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt.

Đôi mắt đen lạnh lẽo chết chóc kia không mang chút tình cảm nào, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào nó, dường như đang suy nghĩ giá trị của nó là bao nhiêu.

Lý Dịch giọng điệu bình thản như nước: “Tên của ngươi từ đâu mà có?” “Cái gì?” Hỗn Độn Kiếm Tôn kinh ngạc nhìn Lý Dịch.

Cứu mình ra chỉ để hỏi tên mình sao?

“Nói!” Giọng điệu Lý Dịch vẫn bình thản, nhưng uy áp trên người không ngừng tăng lên.

Hoàng Uy như ngục, trấn áp chư vương!

Ầm!

Não Hỗn Độn Kiếm Tôn lập tức rơi vào khoảng trống, nửa thân thể bị nghiền nát mạnh mẽ đập xuống đất.

Nếu mặt đất này chỉ là mặt đất bình thường, e rằng sẽ lún sâu.

Chỉ là, đây là Cửu Tầng Cốt Tháp được chế tạo từ xương cốt tà thần, cực kỳ cứng rắn.

Mảnh xương của Hỗn Độn Kiếm Tôn chỉ vừa chui vào mặt đất vài centimet, sau đó liền hoàn toàn vỡ nát!

“Tê!” Hỗn Độn Kiếm Tôn đau đến hít một ngụm khí lạnh, trán đầy mồ hôi lạnh rịn ra.

“Là Tự Dịch đặt cho ta!” Nó chỉ có thể nói ra sự thật: “Hắn nói cái tôn danh này rất phong cách, vô cùng hợp với ta.” “Ta cũng thấy cái tên này rất có khí chất, liền đồng ý.” “Tự Dịch?” Trên mặt Lý Dịch hiện lên một nụ cười quỷ dị: “Không ngờ, người này còn có chút bệnh trung nhị.” “Bệnh trung nhị?” Hỗn Độn Kiếm Tôn mắt đầy khó hiểu, không biết đây là có ý gì.

Lý Dịch thì lại hiểu.

Cái từ "Hỗn Độn Kiếm Tôn" này, không thể xuất hiện vào thời đại đó.

Bởi vì đây là sản phẩm của thời đại này!

Tự Dịch.

Chương 337

Hắn tuyệt đối không phải là kẻ giả mạo Dịch Thiên Đế vong quốc chi quân trong lời các chuyên gia!

Huống hồ.

Vong quốc chi quân, phần lớn không đến nỗi tệ như sử sách ghi lại.

Trúc Khuynh Cung, Sức Dao Đài, Tác Quỳnh Thất, Lập Ngọc Môn Hạ Kiệt.

Tửu Trì Nhục Lâm, Pháo Lạc Chi Hình, Tận Kê Ti Thần Trụ Vương Đế Tân.

Phong Hỏa Hí Chư Hầu Chu U Vương.

Ba vị này, đều là bạo quân bị sử sách xuyên tạc.

Ai có chút kiến thức đều biết những điểm bôi nhọ họ không phù hợp với tình hình thực tế thời bấy giờ.

Theo sử sách ghi lại, Hạ Kiệt từ khắp nơi sưu tầm mỹ nữ, giấu trong hậu cung, ngày đêm cùng Muội Hỷ và cung nữ uống rượu vui chơi.

Hồ rượu xây rất lớn có thể cho thuyền đi lại, chuyện say rượu chết đuối thường xuyên xảy ra.

Điểm này có chút tương tự với Chu U Vương, đều đổ nguyên nhân vua không lo việc triều chính lên đầu mỹ nhân.

Mà trên thực tế, với tình hình bấy giờ, những việc Hạ Kiệt và Đế Tân làm rất giống nhau, là vì giải phóng nô lệ, bị Thành Thang khởi binh phản loạn giết chết!

Lịch sử cứ thế tuần hoàn mà tiến về phía trước.

Thành Thang tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, người kế thừa mình sẽ có một ngày, cũng vì cùng một nguyên nhân mà bị tập đoàn quý tộc lật đổ.

Chuyện Chu U Vương "phong hỏa hí chư hầu" càng là chuyện vô căn cứ.

Phong hỏa sớm nhất xuất hiện vào thời Hán Triều, ở Đại Chu, làm sao có thể xuất hiện sớm như vậy?

Huống chi, với trình độ khoa học kỹ thuật thời bấy giờ, làm sao các quốc quân chư hầu lại cùng xuất hiện ở một chỗ?

Điều này chỉ có một khả năng, các quốc quân chư hầu cùng nhau phản loạn, hẹn nhau cùng lật đổ Chu U Vương!

So sánh ba vị vong quốc chi quân này, ngươi sẽ phát hiện, những điểm bôi nhọ họ đều cực kỳ tương tự!

Muội Hỷ của Hạ Kiệt, Bao Tự của Chu U, Đát Kỷ của Trụ Vương.

Mà Tự Dịch, với tư cách là tiền bối của tôi, e rằng trên con đường đoạt lấy chân danh Dịch Thiên Đế, đã đi được một quãng đường khá dài!

Đến mức hậu thế vẫn còn lưu truyền tín đồ của hắn!

Giờ đây nhìn lại, Lý Dịch phát hiện Tự Dịch hoàn toàn không giống như các chuyên gia nói tệ hại đến vậy!

Quả nhiên, lúc đó tôi cũng hồ đồ rồi, lại tin lời chuyên gia, bỏ qua tính hợp lý trong đó!

Nếu Tự Dịch thật sự chỉ là một vong quốc chi quân của một tiểu quốc, vậy làm sao có thể để lại tín đồ truyền thừa đến tận bây giờ?

Mấy ngàn năm tháng, đủ để xóa nhòa quá nhiều dấu vết!

Tín ngưỡng đáng lẽ đã bị chôn vùi trong dòng sông thời gian.

Nhưng, tín đồ của hắn lại không!

Lý Dịch thậm chí nghi ngờ, những bạch bào chúng kia chỉ là tín đồ bình thường trên mặt nổi.

Những tín đồ thật sự vẫn còn ẩn giấu trong bóng tối, nằm phục, chờ đợi thời cơ!

Theo giáo nghĩa của Dịch Thiên Đế, âm và dương, đen và trắng, sáng và tối đều là quyền hạn của Dịch Thiên Đế.

Bạch bào chúng đáng lẽ chỉ là một phần nhỏ trong đó!

Trấn Quỷ Ti có lẽ cũng có liên hệ khá lớn với Tự Dịch này.

Người sáng lập đầu tiên của Dịch Thiên Đế đã không còn rõ, nhưng không nghi ngờ gì, hắn đã để lại rất nhiều di tích.

Ít nhất, trong những cổ mộ mà Lý Dịch khám phá, đều ít nhiều để lại dấu vết của tín đồ hắn!

Chẳng lẽ, những ngôi mộ tôi chiếm đoạt, đều là đối với một người mà "vặt lông cừu"?

Tuy nói điều này hơi không có đạo đức, nhưng tôi dường như không có thứ gọi là đạo đức.

Nên cũng không có gánh nặng tâm lý nào.

Lý Dịch nghiêng đầu, mũi Bách Tịch Đao móc vào cằm Hỗn Độn Kiếm Tôn: “Ngươi cũng là tiểu công chúa bị hắn tẩy não yêu đương sao?” Hỗn Độn Kiếm Tôn ngẩng đầu lên, mũi đao trên cằm lóe lên hàn quang sắc bén, chỉ cần sơ sẩy một chút, đầu nó liền sẽ bị xuyên thủng!

“Tẩy não gì?” Nó khó hiểu nhìn Lý Dịch, cẩn thận hỏi.

“Ngươi thích Tự Dịch à?” Lý Dịch hỏi.

“Làm sao có thể!” Trên mặt Hỗn Độn Kiếm Tôn hiện lên một tia hận ý cực sâu: “Ta hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn!” “Khi ta vừa mới sống lại, ta xem hắn là người thân cận nhất, cưng chiều hắn như em trai, kết quả hắn lừa ta đến đây làm công cụ giữ mộ!” “Ngươi có biết ta đã ở cái nơi quỷ quái này bao lâu rồi không?” “Mấy ngàn năm!

Mấy ngàn năm đó!” “Nguyên thần không ngừng lang thang trong bóng tối này, ta chỉ có thể hết lần này đến lần khác nguyền rủa Tự Dịch, để sống qua ngày trong đau khổ!” “Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ giày vò hắn đến chết!” “Linh hồn thì lấy đi thắp đèn hồn, nhục thân thì luyện dầu rút xương nấu canh!” Lý Dịch thờ ơ nói: “Trước kia, hai chị em Hiên Viên cũng nói như vậy, kết quả vẫn là không quên được hắn! ” “Ngươi nói ngươi hận hắn, có bằng chứng gì không?” “Bằng chứng?” Hỗn Độn Kiếm Tôn có chút không hiểu, mình hận một người, lại còn phải chứng minh sao?

Nhưng, ánh mắt sát khí đằng đằng của Lý Dịch nói cho nó biết.

Nếu không lấy ra được, e rằng sẽ không chỉ đơn giản là Yêu Trảm nữa.

Nhưng.

Hận một người, muốn đưa ra bằng chứng là rất khó.

Đây vốn dĩ là một loại cảm xúc, không phải vật thể có thật.

“Không có bằng chứng sao?” Bách Tịch Đao trong tay Lý Dịch dần dần nâng lên, lưỡi đao lạnh lẽo khiến da thịt Hỗn Độn Kiếm Tôn không ngừng co rút run rẩy.

Hỗn Độn Kiếm Tôn khó khăn nuốt nước bọt, đồng tử co rút, vội

vàng nói: “Có!

Ta có!

Ta có thể thả quái vật mà Tự Dịch phong ấn ở bên dưới này ra, để chứng minh lời ta nói là thật!” Lý Dịch thu đao: “Bên dưới phong ấn là gì?” “Không rõ!” Hỗn Độn Kiếm Tôn do dự một lát rồi nói: “Chuyện này ngoài Tự Dịch ra, không ai biết.” Lý Dịch thờ ơ nói: “Chân danh của ngươi?” “Cơ Như Vân!” Cơ Như Vân thổ lộ chân danh của mình.

“Cửu Nghi tân hề tịnh nghênh, Linh Chi lai hề như vân.” Lý Dịch mỉm cười ôn hòa, trong mắt đen không có một tia điên cuồng bệnh hoạn.

“Đúng là một cái tên hay.” “Cảm ơn đã khen!” Cơ Như Vân miễn cưỡng cười một tiếng.

Người đàn ông hỉ nộ vô thường trước mắt này, tuyệt đối là một tồn tại không thể trêu chọc.

Cơ Như Vân nghĩ một lát, vẫn nói ra nghi vấn trong lòng: “Ngươi và Tự Dịch cũng có thù sao?” Lý Dịch dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lưỡi Bách Tịch Đao đang lóe lên ma quang, giọng điệu đột ngột lạnh đi: “Coi như là thù giết vợ.” Cơ Như Vân giật mình: “Hắn giết vợ ngươi sao?” “Không!” Lý Dịch chậm rãi nói: “Là tôi giết hai người vợ của hắn.” Lý Dịch nghĩ một lát, lại bổ sung thêm một câu: “Trong đó một người còn là chị gái sinh đôi.” Cơ Như Vân ngây người.

Không nói gì thêm.

“Còn một vấn đề nữa.” Lý Dịch nhìn thẳng vào mặt Cơ Như Vân, trong giọng nói mang theo một tia quỷ dị khó tả.

“Vấn đề gì?” Tim Cơ Như Vân thắt lại, nó thật sự không ngờ, Lý Dịch lại khó đối phó đến thế.

“Ngươi có cảm thấy, tôi và Tự Dịch rất giống nhau không?” “Cái gì?” Thần kinh não của Cơ Như Vân đều đang điên cuồng run rẩy, nhìn chằm chằm vào mặt Lý Dịch.

Với khuôn mặt trong ký ức của nó không hề phù hợp.

Chẳng lẽ ký ức của nó đã sai sót?

Không!

Khuôn mặt này đích xác không phải Tự Dịch.

Nhưng, đôi mắt đen kia, dường như đã từng quen, đều sở hữu sự điên cuồng và lạnh tĩnh tột cùng, sự tàn khốc vô tình thấu xương!

Dường như coi mọi thứ trên đời đều là quân cờ, vì đạt được mục đích mà bất chấp tất cả!

“Ngươi là Tự Dịch?” Toàn bộ cơ thể Cơ Như Vân mềm nhũn trên mặt đất, tâm thần hoàn toàn sụp đổ.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Long Uyên Kiếm trong tay Lý Dịch lập tức chém ra.

Chương 338

"Hỗn Độn Kiếm Ý!" Một kiếm này, chém chính là linh hồn!

Linh hồn Cơ Như Vân!

Phụt!

Linh hồn Cơ Như Vân bị đẩy ra khỏi thân thể Hắc Thiên Đạo, linh hồn ảm đạm vô quang, vô cùng tàn tạ, tản mát ra khí tức u ám tang thương.

"Ngươi rốt cuộc là ai!" Linh hồn đầy vết sẹo bị thời gian xâm thực này phát ra tiếng gầm giận dữ không chịu nổi, chỉ để làm rõ nghi vấn trong lòng.

Lý Dịch không đáp, thu linh hồn này vào không gian hệ thống.

Linh hồn này vẫn còn giá trị đối với tôi.

Thân thể Hắc Thiên Đạo dưới sự cứu chữa của Viễn Xứ Lý Tưởng Hương, chậm rãi phục hồi.

Linh hồn Hắc Thiên Đạo quả không hổ là do ý chí Thiên Đạo hóa thành, tuy bị Cơ Như Vân đoạt xá, nhưng không hoàn toàn tiêu diệt, chỉ là ẩn giấu trong một góc thức hải mà thôi.

Giờ đây Cơ Như Vân đã bại chạy, cô ta cũng giành lại quyền kiểm soát nhục thân này.

"Phụ hoàng!" Hắc Thiên Đạo mở đôi mắt phượng sáng ngời, ngây người nhìn Lý Dịch, như có gì đó nghẹn ở cổ họng, mãi lâu sau mới nói: "Con xin lỗi, con..." Lý Dịch xoa xoa đầu Hắc Thiên Đạo, mái tóc mềm mượt như tơ lụa chạm vào tay rất thích.

Giọng nói của anh dịu dàng như nước, khiến lòng Hắc Thiên Đạo

ấm áp: “Không cần nói xin lỗi, chỉ là sau này con tuyệt đối đừng sơ ý, đừng để bị đoạt xá nữa, ta không muốn nhìn thấy con bị thương đâu.” “Vâng vâng!” Hắc Thiên Đạo ngoan ngoãn gật đầu, cẩn thận tựa vào bên cạnh Lý Dịch.

Trên khuôn mặt sáng ngời kia, toát ra vài phần đáng thương.

Đôi lông mày sắc bén đầy sát khí ban đầu, cũng trở nên dịu dàng.

Ánh mắt Lý Dịch chuyển động, nhìn về phía đáy Cửu Tầng Cốt Tháp, nơi bị xương cốt của Cơ Như Vân phá vỡ.

Ở đó, đang có một tia khí tức quỷ dị điên cuồng lan tràn, một đóa Bỉ Ngạn Hoa màu tím đen đang lặng lẽ nở rộ dọc theo vết nứt.

Vẻ đẹp ấy, kinh tâm động phách!

Bên dưới này, quả thật như Cơ Như Vân đã nói, phong ấn một loại quái vật.

Sắc mặt Trương Vô Nhiễm hơi đổi, lùi lại nửa bước, nhìn chằm chằm đóa Bỉ Ngạn Hoa màu tím đen, mãi lâu sau không nói nên lời.

“Đừng sợ!” Lý Dịch khác thường ngày, dịu giọng an ủi Trương Vô Nhiễm: “Có tôi ở đây!” “Vâng.” Trương Vô Nhiễm cúi đầu, đầu ngón tay nhóm lên một đóa âm lôi màu tím đen.

Đóa âm lôi yêu dã ấy, như Bỉ Ngạn Hoa nở rộ, thê diễm tuyệt mỹ.

Cô ta vẫn căng thẳng, chỉ là thân hình mềm mại không tự chủ được mà tựa vào Lý Dịch.

Lý Dịch nắm lấy bàn tay mềm mại của cô ta, âm lôi trên đó tiêu tán.

Lý Dịch đùa nói: “Nói không chừng thứ ở bên dưới là một nguyên liệu rất ngon thì sao?” Trên mặt Trương Vô Nhiễm ửng lên một vệt hồng hà xinh đẹp, nuốt nước bọt: “Vậy nếu một người ăn không đủ

thì sao?" Lý Dịch trầm mặc một lát: "Cứ xuống xem thử đã." Đóa Bỉ Ngạn Hoa màu tím đen kia hiển nhiên là phong ấn.

Lý Dịch dùng Bách Tịch Đao chọc chọc, phong ấn đó vẫn kiên cố, dường như thuộc về một loại quy tắc nào đó.

"Vô Nhiễm, cô thử xem." Trương Vô Nhiễm ngây người, có chút không muốn tiếp xúc đóa Bỉ Ngạn Hoa màu tím đen này.

Nhưng, cô ta không muốn Lý Dịch thất vọng, liền vươn ngón tay trắng nõn nắm lấy đóa Bỉ Ngạn Hoa.

Trong nháy mắt.

Bỉ Ngạn Hoa khô héo, một hạt giống màu tím đen chìm vào lòng bàn tay Trương Vô Nhiễm.

Phong ấn hoàn toàn biến mất!

Lý Dịch thầm nghĩ.

Bí mật trên người Trương Vô Nhiễm dường như có chút quá mức nặng nề rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tiếng cười khúc khích quỷ dị từ bên dưới truyền đến.

"Hi hi hi!" "Ca ca!

Ca ca!

Đến chơi với em đi!" "Bọn họ đều nói anh là quái vật, muốn giết anh, chỉ có em mới có thể bảo vệ anh thôi!" "Ca ca, em không muốn để người khác giết anh, cho nên anh chỉ có thể chết trong tay em thôi!" Âm thanh dần dần trầm xuống, như lời thì thầm đến từ vực sâu.

Lý Dịch nghe mà nhíu chặt mày, đây là biến thái từ đâu ra vậy?

"Ca ca..." Bên dưới xích sắt va chạm loảng xoảng, sau đó một

luồng sát khí ngút trời từ trong hố đen sâu không thấy đáy phía dưới lao ra!!!

Uy áp khủng bố đó, cùng với luồng khí đen cuồn cuộn, khiến Trương Vô Nhiễm và những người khác đều nhíu chặt mày.

Khí tức trên người Lý Dịch không ngừng tăng vọt, như rồng ẩn dưới vực sâu, tích tụ đủ sức mạnh, đang bay vút lên bầu trời.

Trên Bách Tịch Đao, phóng ra ánh Phật quang vàng rực rỡ chói mắt.

Âm thanh Phạm Âm hùng vĩ che phủ toàn bộ đáy Cửu Tầng Cốt Tháp, đối kháng với lời thì thầm hỗn loạn điên cuồng.

Mọi người dưới sự che chở của Lý Dịch, không hề bị luồng sức mạnh hắc ám tà ác này xâm thực.

Ầm!!!

Quái vật bên dưới cảm nhận được sự phản kháng của Lý Dịch, lập tức trở nên hung hăng mà vùng lên.

Vù vù vù!!!

Tiếng xé gió xuyên thủng hư không, một luồng khí tức cường đại tuyệt đối lập tức bao trùm toàn trường!

Lần này, Lý Dịch cuối cùng cũng nhìn rõ quái vật bị phong ấn bên dưới rốt cuộc là gì!

Đó là một sợi tóc đen dài mảnh.

Như một cây trường mâu vô kiên bất tồi, đâm xuyên bầu trời, mang theo uy năng vô thượng! [Ting!

Phát hiện Chủ nhân tiếp xúc với lông mi do một vị Cổ Thần để lại, mở ra tùy chọn nhiệm vụ chi tuyến!] [Tùy chọn một: Hủy diệt lông mi này, nhận được lời nguyền thù hận của Cổ Thần!] [Ting!

Lời nguyền thù hận Cổ Thần: Bạn bị lời nguyền của Cổ Thần đang ngủ say, khí vận giảm 10%.

Vì bạn là kẻ thù truyền kiếp của Thiên Đạo Mạt Pháp, khí vận của bạn là 0, nên hiệu quả này vô hiệu đối với bạn!] [Nhưng bạn sẽ phải đối mặt với sự thù địch từ phe Cổ Thần này.

Những kẻ thân cận mà Cổ Thần để lại trên Địa Cầu vẫn tồn tại, chỉ là đã chuyển sang hoạt động trong bóng tối.

Xin hãy cẩn thận!] [Tùy chọn hai: Kéo sợi lông mi Cổ Thần vào phe mình, tẩy não và biến nó thành thuộc hạ!] [Bạn sẽ nhận được sự ưu ái của Cổ Thần, khí vận tăng 10%.

Nhưng vì bạn bị Thiên Đạo Mạt Pháp nguyền rủa, khí vận là 0, nên hiệu quả này không thể phát huy tác dụng.] [Đồng thời, bạn sẽ được tộc nhân Cổ Thần tôn làm khách quý, có toàn quyền điều động binh lực của tộc!] "Lông mi?" Lý Dịch nhìn sợi lông mi dài mười mét này, rơi vào trầm tư.

Một bộ xương tà thần được dùng để tạo thành tháp xương chín tầng, lại còn được gia cố thêm vô số phong ấn.

Thậm chí, nơi đây còn có mười hai Thái Tuế Thần Chủ từng xâm nhiễm, để lại vật phẩm mang khí tức của họ làm trận nhãn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, huyết mạch hoàng tộc Hiên Viên, Vẫn Thiết Môn, Xà Minh Âm Thể, Thi Hương Ma Dụ cùng rất nhiều tồn tại khác đã cùng nhau kiến tạo nên nơi phong ấn này, vậy mà chỉ để phong ấn một sợi lông mi?

Qua một lỗ nhỏ nhìn thấy cả con báo, chỉ một sợi lông mi đã mạnh đến thế, vậy bản thể Cổ Thần sẽ mạnh đến mức nào?

Thật khó tưởng tượng!

Lý Dịch đột nhiên thấy sống lưng lạnh toát, sợi lông mi đó bắn ra

nhanh như chớp, mang theo khí tức uy nghiêm hùng vĩ của Cổ Thần, những sợi xiềng xích trật tự như mạng nhện bao trùm, khóa chặt Lý Dịch.

Á Nhĩ Thác Lỵ Nhã ánh mắt ngưng trọng, kiếm mang bị áp chế chặt chẽ, căn bản không thể chém ra.

Thực lực Đẳng Vân Cảnh trung kỳ cũng không thể chống lại sợi lông mi Cổ Thần này!

Mà đây, vẫn là kết quả khi sợi lông mi đã bị suy yếu.

Bị phong ấn bao nhiêu năm như vậy, thần lực trong cơ thể nó đã sớm bị khí tức của Thái Tuế Thần Chủ tiêu hao gần hết, chỉ còn lại rất ít.

Nhưng, dù chỉ là một tia thần lực này, cũng là một đại tai biến mà phàm nhân khó lòng chống lại!

Chương 339

Dưới thần lực hùng vĩ này, linh hồn Lý Dịch vẫn không hề rung chuyển, kiên cố như vực thẳm đen tối bất biến của vũ trụ vĩnh hằng.

Nhưng, nhục thân Lý Dịch lại bắt đầu lún xuống.

Thân thể này đã được tạo ra bằng vô số bí pháp, cường độ của nó đã mạnh hơn nhiều so với bộ xương tà thần mục nát kia.

Ô ô ô!!!

Như tiếng tù và xung trận, cùng với sự va chạm của sợi lông mi Cổ Thần, không khí bị xé rách, phát ra tiếng nổ trầm đục!

Tư thái cuồng bạo đó, tựa như Chúc Long từ trời giáng xuống, mang theo uy thế diệt thế hùng vĩ!

Lý Dịch thầm chửi một tiếng, sợi lông mi này không biết lên cơn gì, vừa gặp đã muốn giết chết mình!

Tẩy não cái gì, tẩy trắng tinh sạch sẽ thì có!

Chỉ còn cách giết chết đối phương thôi!

Lý Dịch đấm ra một quyền, không có bất kỳ kỹ xảo hoa lệ nào, chỉ có sự bùng nổ thuần túy của sức mạnh!

Khí thế trong khoảnh khắc đó, trực tiếp đột phá đến Phi Cương đỉnh phong!

Thân thể mảnh dài của sợi lông mi uốn cong, giống như một cái lò xo, tích trữ sức mạnh.

Ngay sau đó, đầu nhọn của sợi lông mi đột nhiên đâm ra!

Kéo theo từng trận tàn ảnh khiến người ta hoa mắt chóng mặt!

Hai bên không ngừng đối chọi, nắm đấm và đầu lông mi va chạm tóe ra những tia lửa khủng khiếp, nhiệt độ toàn bộ tháp xương chín tầng đều bắt đầu tăng lên dữ dội!

"Khái khái khái!!!" Á Nhĩ Thác Lỵ Nhã ho ra một tia máu tươi, ánh mắt kinh hãi: "Trận chiến cấp bậc này, sự phá hoại mà nó gây ra cho xung quanh thật sự quá khủng khiếp!" Xà Minh Âm Thể và những người khác cũng căng thẳng nhìn về phía xa, cuộc chiến giữa một cương thi và một sợi lông mi dần trở nên ác liệt.

Gió âm chết chóc không ngừng thổi, để lại những vết cắt không đều trên tháp xương chín tầng.

Lý Dịch rút Bách Tịch Đao ra, bảo vệ xung quanh mình.

Sau khi vừa giao thủ, anh đã đại khái nắm rõ được thực lực của đối phương.

Mạnh hơn anh!

Ít nhất là về mặt nhục thân!

Dù đối phương bị phong ấn bao nhiêu năm, vẫn mạnh đến đáng sợ!

Rắc!

Ý thức chiến đấu của sợi lông mi Cổ Thần vô cùng đáng sợ, mỗi lần công kích đều đạt đến mức hoàn hảo, không lãng phí một tia thần lực nào.

Lý Dịch dần dần không chống đỡ nổi, bị sợi lông mi Cổ Thần đột phá phòng tuyến.

Sợi lông mi mảnh dài xuyên ngang hư không, đâm xuyên lồng ngực Lý Dịch!

Tí tách!

Vảy rồng dày đặc vỡ vụn, máu tươi màu đen chảy ra cuồn cuộn.

“Không!” Trương Vô Nhiễm kinh hô một tiếng, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Suốt chặng đường đi, đây là lần đầu tiên cô thấy Lý Dịch bị thương nặng đến vậy.

Ngay cả Cơ Như Vân, dưới đòn tấn công toàn lực, cũng chỉ có thể phá vỡ lớp da bên ngoài của Lý Dịch.

Nhưng sợi lông mi này, lại trực tiếp xuyên phá phòng ngự Long Lân Ma Khải của Lý Dịch, đâm xuyên trái tim anh.

Trái tim mạnh mẽ đó lộ ra trong không khí, co bóp mạnh mẽ.

Lực phục hồi khủng khiếp khiến những huyết nhục bị sợi lông mi phá vỡ bắt đầu lành lại.

Chỉ là, sợi lông mi bùng phát ra những gợn sóng thần lực như mặt nước, cứng rắn chấn nát những huyết nhục đang phục hồi!

Cơn đau dữ dội ập đến, Lý Dịch không có nhiều biểu cảm, chỉ là sát ý trong mắt càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Sợi lông mi tuy không có miệng, nhưng khi rung động, lại có thể phát ra âm thanh thông qua cộng hưởng không khí!

Đây là một kỹ thuật phát âm siêu phàm!

Chỉ là trong tháp xương chín tầng u ám này, nó lại càng trở nên kinh dị quỷ dị.

“Hắc hắc hắc!

Ca ca!

Tim của anh là của em rồi!” Sợi lông mi lao thẳng vào, không ngừng xoay tròn, nhân đó mở rộng vết thương ở lồng ngực Lý Dịch,

trái tim dưới sức phá hoại khủng khiếp này đã ngừng đập.

Lý Dịch chỉ cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo đầy sát ý.

Tay trái anh nắm chặt lấy sợi lông mi, một vệt phù văn u quang quỷ dị đang sáng lên trên đó!

Sợi lông mi không hề nhận ra nguy cơ sinh tử, vẫn không ngừng giằng co, muốn thoát khỏi sự kiềm kẹp của tay trái Lý Dịch.

Nhưng lần này, nó đã tính sai.

Vì nó cảm thấy sức mạnh của mình đang suy yếu!

Dưới tác dụng của Đế Âm Ấn, thân thể nó đang xảy ra những biến đổi quỷ dị!

Phốc xuy!

Thân thể mảnh dài của nó không ngừng rút ngắn lại, còn đường kính thì bắt đầu mở rộng!

Vết thương ở lồng ngực Lý Dịch trực tiếp nứt toác ra!

Trương Vô Nhiễm ôm miệng, cảm thấy kinh hãi và chấn động trước cảnh tượng trước mắt!

Chỉ thấy ở lồng ngực Lý Dịch, đang cắm một cô loli tóc trắng mắt đỏ nhỏ nhắn đáng yêu!

Máu tươi từ vết thương của Lý Dịch phun ra, rơi xuống đất như mưa.

Trên mặt đất, ánh sáng đen mờ ảo nhấp nháy, trực tiếp nuốt chửng những dòng máu này.

Lý Dịch tuy nhận thấy cảnh tượng quỷ dị này, nhưng trước mắt, vẫn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải xử lý, đành bỏ qua.

Loli tóc trắng mắt đỏ nở nụ cười tà dị bệnh hoạn, cái miệng nhỏ

anh đào há lớn, phát ra những tiếng lảm nhảm điên cuồng không phù hợp với cơ thể mình: "Thú vị!

Thật sự thú vị!

Thì ra anh cố ý để tôi đâm, chính là để cận thân phát động chiêu này!" "Nhưng, anh lại có thể biến cơ thể tôi thành hình người, năng lực này thật sự khiến tôi mê mẩn!" "Ca ca, anh có thể cho tôi phân giải anh, sau đó hoàn toàn ăn thịt anh được không?" Nó vừa nói, vừa cắn về phía trái tim Lý Dịch.

Lý Dịch cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng hếu ghê rợn, cổ tay khẽ rung, Bách Tịch Đao trực tiếp đâm vào miệng đối phương, ghì chặt lấy cổ họng nó.

Cảm giác dị vật mạnh mẽ khiến loli tóc trắng mắt đỏ vô cùng khó chịu, hàm răng lấp lánh như lưỡi đao lạnh lẽo nghiến mạnh vào Bách Tịch Đao.

Dưới sự cắn xé của cả hai, tóe ra những tia lửa rực rỡ.

Lý Dịch cười lạnh, Long Uyên Kiếm điểm ra.

Vạn trượng hàn mang, Sâm La như ngục!

Một tiếng rồng ngâm, vang vọng cửu tiêu.

Một hư ảnh hắc long từ Long Uyên Kiếm bay ra, điên cuồng cắn xé loli tóc trắng mắt đỏ.

Làn da trắng như tuyết vỡ vụn, máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Thần huyết đỏ thẫm và thi huyết đen kịt hòa quyện vào nhau, xâm thực và biến dị lẫn nhau!

Đông!

Chương 340

Đông đông!!

Đông đông đông!!!

Tiếng tim đập của Lý Dịch ngày càng nặng nề, như tiếng chuông tang mạt thế!

Lại như tiếng chuông thần trống chiều, Đại Đạo Hoàng Lữ!

Nhưng rất nhanh, tiếng tim đập trầm muộn này trở nên cuồng bạo và vang vọng hơn, như tiếng trống sấm cổ xưa!

Tựa hồ có một loại cấm kỵ nào đó đang bị đột phá!

Loli tóc trắng mắt đỏ nhận ra sự thay đổi của Lý Dịch, ánh mắt hơi kinh ngạc, sau đó lại nở nụ cười quỷ dị và tà ác: "Bị thần huyết của ta xâm thực, thì cứ chờ mà biến thành tộc nhân của ta đi!" Lý Dịch thần sắc thờ ơ.

Những vảy rồng nặng nề bao phủ quanh thân đan xen vào nhau, phát ra tiếng cười tà dị kiêu ngạo bất tuân.

Loli tóc trắng mắt đỏ chú ý đến bộ Thi Vương Ma Khải được tạo thành từ nhục thân Lý Dịch, đôi lông mày đáng yêu không khỏi nhíu lại.

Bộ ma khải này thật sự quá uy nghiêm lạnh lẽo, mỗi một chỗ đều toát ra sát khí nồng đậm!

Đây là một cỗ máy giết chóc hoàn hảo, trời sinh đã giáng lâm thế gian vì sự hủy diệt!

Giờ khắc này, sức mạnh của bộ ma khải không ngừng thăng tiến, không ngừng tăng cường, cho đến cuối cùng đạt đến trình độ khủng

khiếp, thậm chí ẩn ước có thể nhìn thấy dòng máu đen như mực đang cuồn cuộn chảy.

Ma khí ngút trời, hỗn độn u tối!

Mỗi một mảnh vảy đều phát ra vẻ đẹp dữ tợn và đáng sợ!

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, ma khải đột nhiên nổ tung, máu tươi đầm đìa!

Nước máu như suối nhỏ chảy trên Long Lân Ma Khải, không ngừng nhỏ giọt xuống mặt đất, trong nháy mắt đã bị một loại sức mạnh thần bí nào đó nuốt chửng hết.

Sắc mặt Lý Dịch ngày càng tái nhợt, đôi mắt sâu thẳm u tối, như nước chết, luôn không hề lay động chút nào.

"Haha!" Loli tóc trắng mắt đỏ tùy ý cười lớn, nói: "Ngươi cuối cùng vẫn không thể chống lại sự xâm nhiễm của thần huyết của ta!

Thần huyết của ta, bất tử bất diệt, là một dấu ấn vĩnh viễn không thể xóa bỏ!" "Ngươi triệt để trở thành tộc nhân của ta, ta sẽ ban cho ngươi vinh quang ngày xưa!" Oanh long long!

Oanh long long!!

Oanh long long!!!

Trên thân thể loli tóc trắng mắt đỏ, đột nhiên bùng phát ra từng đoàn ngọn lửa trắng.

Trong ngọn lửa trắng đó, hiện lên một bức tranh hùng vĩ cuồn cuộn sóng biển!

Rồng ngâm, hổ gầm, chim ưng kêu, phượng hót...

Vô số âm thanh vang vọng trong không trung, tạo thành một bức tranh kinh người.

Một con hổ đen khổng lồ vô cùng, một con gấu người toàn thân bốc cháy huyết diễm, một con chim lớn trắng như tuyết, một con rắn khổng lồ một sừng dài hàng trăm mét, và một đám sinh vật hình người có cánh...

Những sinh vật này bay lượn trên không, gầm thét, nhe nanh múa vuốt, uy phong lẫm liệt.

Trương Vô Nhiễm sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm: "Bách Sinh Hội Quyển!" "Bách Sinh Hội Quyển?" Á Nhĩ Thác Lỵ Nhã tai thính, sau khi nghe Trương Vô Nhiễm nói, không kìm được hỏi: "Cô đã biết đây là Bách Sinh Hội Quyển, vậy có biết làm thế nào để đối phó với nó không?" Trương Vô Nhiễm lắc đầu: "Các sinh vật trong Bách Sinh Hội Quyển đều từng tồn tại trên đời, nhưng đã bị người ta phong ấn trong ngọn lửa trắng này, nhìn bề ngoài là một bức tranh, kỳ thực lại là một loại kết giới bí thuật!" "Một khi triển khai, các hồn phách sinh vật bên trong sẽ ồ ạt xông ra, săn lùng và giết chết kẻ địch!" "Loại bí thuật cấp Sử Thi này, căn bản không phải tôi có thể giải trừ!" Loli tóc trắng mắt đỏ liếc nhìn Trương Vô Nhiễm, nở nụ cười bệnh hoạn: "Cô lại là người kiến thức rộng, lại có thể nhận ra Bách Sinh Hội Quyển của tôi!" Đột nhiên, loli tóc trắng mắt đỏ nghiêng đầu.

Một bàn tay to lớn mạnh mẽ siết chặt gáy nó, sau đó kéo nó ra khỏi lồng ngực Lý Dịch!

Vì Lý Dịch rút ra với lực quá mạnh, máu tươi phun ra như thủy triều.

Thi vương chi huyết và Cổ Thần chi huyết hỗn tạp, phóng ra khí tức cực kỳ quỷ bí.

Chỉ là, rất nhanh đã bị mặt đất nuốt chửng, biến mất không dấu vết.

Loli tóc trắng mắt đỏ khẽ nhíu mày, ôm lấy cánh tay Lý Dịch cắn

xé hung hăng.

Chỉ là, vì sự chênh lệch thể hình, kiểu cắn xé này trông lại có vẻ đáng yêu một cách kỳ lạ.

Ngọn lửa trắng quanh thân loli tóc trắng vặn vẹo kịch liệt, các sinh vật quỷ dị bên trong thoát khỏi trói buộc, xông về phía Lý Dịch tấn công!

"Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" Lý Dịch chém ra một kiếm, chém ngang lưng con hổ đen khổng lồ đó!

Điều quỷ dị là, máu tươi chảy ra từ con hổ đen này lại có màu trắng bệch.

Lý Dịch không sợ hãi, Long Uyên Kiếm liên tục chém ra, đánh nát con gấu khổng lồ đó.

Sau đó là những con quái vật khác!

Suốt đường chém giết, máu tươi đầm đìa, máu chảy thành sông.

Thân thể của những thứ này, tuy đồ sộ, nhưng đối với Lý Dịch hiện tại mà nói, căn bản chỉ là những tồn tại không đáng kể, những tên này trong mắt anh giống như đậu phụ, căn bản không cản nổi thế công của anh.

Bóng dáng Lý Dịch bay nhảy tung hoành trong không trung, tay vung kiếm chém, tiêu diệt toàn bộ những tên đó, máu đỏ tươi bắn ra khắp nơi, nhất thời toàn bộ khu vực chiến đấu tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Dưới một kiếm của Lý Dịch, những con quái thú hung ác này đều hóa thành tro bụi, biến mất không dấu vết.

Thấy vậy, loli tóc trắng mắt đỏ há miệng cười điên cuồng, đôi mắt đỏ thẫm tràn đầy hưng phấn.

Nó dường như đang hưởng thụ niềm vui của sự giết chóc tột độ này.

Dù kẻ chết là quái vật trong phe nó!

Cảm giác khoái lạc biến thái vặn vẹo này khiến người ta sởn tóc gáy.

Ngay khi loli tóc trắng mắt đỏ cười lớn, những sinh vật bị Lý Dịch tàn sát kia, lại biến mất không trung.

Cứ như thể, những con quái thú đó chưa từng tồn tại, chưa từng xuất hiện, dường như tất cả chỉ là ảo ảnh.

Tuy nhiên, những sinh vật này thực sự đã tồn tại, dòng máu trắng bệch của chúng đang âm thầm chảy về phía lồng ngực Lý Dịch, từng chút một thẩm thấu vào trái tim anh.

Lý Dịch nhíu mày, toàn lực vận chuyển 《Dịch Thiên Đế Kinh》, hỗn độn nhị khí lưu chuyển.

Âm và Dương, Sinh và Tử, Đen và Trắng, Hủy diệt và Sáng tạo!

Lồng ngực tan nát của Lý Dịch bắt đầu tái tổ chức, nhanh chóng lành lại.

Thấy lồng ngực Lý Dịch lại cực tốc lành lại, trên mặt loli tóc trắng mắt đỏ hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, nó nở nụ cười điên cuồng như người thần kinh, tựa như lời lẩm nhẩm của ác quỷ: "Thật lợi hại, không ngờ anh lại còn tu luyện 《Hỗn Độn Bất Diệt Thể》 của hắn, thậm chí đến tầng thứ ba rồi mà vẫn chưa bị hắn đồng hóa!" "Ca ca, anh thật sự khiến tôi ngày càng thích anh rồi!" Miệng thì nói thích, nhưng tay nó lại không hề lưu tình chút nào.

Hai nắm đấm trông có vẻ mềm yếu mỗi lần vung lên, đều mang

theo một luồng quyền phong sắc bén bá đạo, thổi đến mức Trương Vô Nhiễm ở xa cũng cảm thấy má mình đau rát!

Lý Dịch ánh mắt thờ ơ, tròng mắt đen như vực sâu.

Tay trái Long Uyên, tay phải Bách Tịch, với tư thái cực kỳ cuồng dã bá đạo nghênh chiến nắm đấm của đối phương!

Hai con quái vật triệt để điên cuồng, bất tử bất hưu!

Rất lâu sau.

Nhục thân của cả hai đều biến thành một khối mơ hồ, gần như không nhìn rõ hình người, hỗn độn xoắn vào nhau trong một hình thái vặn vẹo.

Thần huyết và thi huyết không ngừng nhúc nhích, tựa hồ có ý thức của riêng mình.

Linh hồn Lý Dịch tuy ổn định, nhưng lực khống chế đối với nhục thân không ngừng giảm xuống, gần như sắp thoát ly khỏi nhục thân.

Gần như tan nát!

Tình hình của loli tóc trắng mắt đỏ cũng chẳng khá hơn là bao, bị Lý Dịch chém thành thịt nát, dính chặt trên thân thể Lý Dịch đã bị đánh nát như một khối thịt.

Trương Vô Nhiễm và những người khác há hốc mồm, cảm thấy vô cùng chấn động trước cái kết thảm liệt này!

Đây chính là cuộc đối quyết cấp bậc Đằng Vân Cảnh đỉnh phong sao?

Ngay cả khi nhục thân đã bị đánh thành ra bộ dạng này, vẫn còn có sinh cơ.

Ngay cả máu cũng bị ý thức chủ thể lây nhiễm, muốn cắn xé kẻ địch!

Chương 341

Trong khung cảnh quỷ dị và kinh tởm này, hệ thống phát ra tiếng cảnh báo chói tai và dồn dập: [Ting!

Cảnh báo!

Cảnh báo!!

Cảnh báo!!!] [Nhục thân của bạn đã bị hủy hoại, trái tim bị xâm thực, có khả năng trở thành tộc nhân của Cổ Thần!] [Ting!

Mười giây sau, nhục thân của bạn có 50% khả năng bị đối phương đồng hóa!] Nhục thân Lý Dịch đã bị hủy hoại không còn hình dạng, xương vụn trắng bệch và thi huyết đen kịt trộn lẫn vào nhau, tạo thành một bức tượng quỷ dị và đáng sợ!

Thêm vào sự xâm thực của huyết khu Cổ Thần, khiến bức tượng vặn vẹo biến dạng này toát lên cảm giác quỷ bí âm u khắp nơi.

Không thể nhìn thẳng!

"A Tỳ Tội Ngục!

Sâm La Vạn Tượng!" Thần hồn loli tóc trắng mắt đỏ lạnh lùng phun ra tám chữ, trên bức tượng này, lập tức cắm đầy những thanh đại kiếm trắng bệch!

Trong nháy mắt, nó biến thành một tòa kiếm mộ!

Mùi máu tanh lẫn tạp chất ô nhiễm tinh thần khiến Trương Vô Nhiễm và những người khác suýt chút nữa ngất đi, liên tục lùi lại, chỉ có thể dùng ánh mắt kinh hãi đánh giá bức tượng quỷ bí này.

Đôi mắt của Lý Dịch vùi sâu trong xương cốt và huyết nhục chậm rãi mở ra, một vệt phù văn rực rỡ sáng lên: "Minh Hư Đồng!" "A Tỳ

Tội Ngục!

Sâm La Vạn Tượng!" Những thanh đại kiếm trắng bệch không ngừng hiện ra, hung hăng cắm vào bức tượng, làm suy yếu hơn nữa huyết nhục của loli tóc trắng mắt đỏ.

Chiêu này giống hệt kỹ năng mà loli tóc trắng mắt đỏ đã sử dụng!

Loli tóc trắng mắt đỏ trong lòng chấn động.

Đối phương lại có thể sao chép năng lực của nó!

Chiêu này là kỹ năng Sử Thi cấp ba sao!

Đối phương làm sao có thể sao chép được?

Loli tóc trắng mắt đỏ không dám lơ là, tung ra từng chiêu kỹ năng khủng khiếp, hòng nghiền nát hoàn toàn nhục thân Lý Dịch.

Lý Dịch từng bước chống trả, nhục thân của cả hai ngày càng tan nát, từng chút một hòa nhập vào nhau.

Đây là "trong ngươi có ta, trong ta có ngươi" thực sự.

Thần kinh của cả hai căng thẳng như dây cung sắp đứt, không biết lúc nào sẽ đột nhiên đứt rời!

Đây là cuộc chiến của ý chí tinh thần, ai buông lỏng trước, người đó sẽ bị đối phương hoàn toàn nuốt chửng!

Linh hồn Lý Dịch tuy ổn định, nhưng lực khống chế đối với nhục thân không ngừng giảm xuống, gần như sắp thoát ly khỏi nhục thân.

Tình hình của loli tóc trắng mắt đỏ cũng không khả quan hơn là bao, đầu hồn thể đã thoát ly ra ngoài.

Hồn thể ảm đạm trông thật đáng thương.

Vẻ điên cuồng trên hồn thể loli tóc trắng mắt đỏ tiêu tan, nhìn về phía Lý Dịch với ánh mắt mang vài phần cầu xin, giọng nói mềm mại:

“Ca ca tốt, em sai rồi, chỉ cần anh tha cho em, em có thể làm bất cứ điều gì cho anh!” “Thật sao?” Lý Dịch hỏi lại một câu, khuôn mặt hồn thể lộ ra vẻ hứng thú.

“Đương nhiên là... ” Loli tóc trắng mắt đỏ nhận thấy thế công của Lý Dịch chậm lại, nắm lấy khe hở này, đột nhiên phát động tấn công lén!

Hồn thể Lý Dịch trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, loli tóc trắng mắt đỏ triệt để chiếm cứ nhục thân này.

Tuy nhục thân này đã vặn vẹo biến dạng không thành hình, nhưng nếu có thể dung hợp sức mạnh khổng lồ phức tạp bên trong, đủ để rèn đúc ra một nhục thân cường đại quét ngang bát hoang!

Trương Vô Nhiễm thấy hồn thể Lý Dịch bị ép ra, lòng lập tức thắt lại.

Bệ hạ làm sao có thể bại?

Đây nhất định là mưu kế của Bệ hạ, lấy lui làm tiến, giả yếu để dẫn dụ.

Cô chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Nhưng, sau khi loli tóc trắng mắt đỏ chiếm cứ nhục thân, khí tức của nó không ngừng tăng vọt, cảm giác áp bách khổng lồ ập đến trong lòng, khiến sắc mặt cô tái nhợt.

“Hahahaha!!!” Loli tóc trắng mắt đỏ cười điên cuồng, trên mặt mang theo sự châm chọc nồng đậm: “Không ngờ anh lại ngốc nghếch đáng yêu đến thế, dễ dàng tin lời nói dối của tôi như vậy!” “Nhưng điều này cũng không thể trách anh, ai bảo tôi xinh đẹp đến thế chứ!” “Phệ Diệt Vực Sâu!” Lý Dịch chỉ nhàn nhạt giơ tay phải lên, chậm rãi nắm chặt về phía nhục thân này!

Một nỗi sợ hãi khó tả trong khoảnh khắc đã nắm lấy trái tim loli

tóc trắng mắt đỏ.

Nụ cười trên mặt nó trong nháy mắt đông cứng, theo sau là sự tuyệt vọng và phẫn hận vặn vẹo!

"Anh cố ý rời khỏi nhục thân?!" Lý Dịch không trả lời.

Phệ Diệt Vực Sâu không thể nuốt chửng nhục thân của chính mình.

Nhưng, sau khi hồn thể anh rời đi, nó sẽ phán định nhục thân này không còn thuộc về mình.

Cảm nhận được hồn thể và nhục thân của mình từng chút một bị nuốt chửng, loli tóc trắng mắt đỏ hoàn toàn hoảng loạn.

"Ca ca tốt, lần này em thật sự biết mình sai rồi!" "Chỉ cần anh nói một câu, muốn em làm gì cũng được!" "Chết có được không?" Giọng Lý Dịch thờ ơ đến cực điểm, vô tình đến tột cùng!

Ngữ khí lạnh lẽo đầy sát ý, khiến loli tóc trắng mắt đỏ hoàn toàn từ bỏ con đường cầu xin tha thứ.

"Hắc hắc hắc!!!" Loli tóc trắng mắt đỏ cười khẩy một tiếng, điên cuồng gào thét: "Nếu anh muốn nuốt chửng tôi, thì đừng trách tôi hủy hoại nhục thân này!" "Tôi không có được, ai cũng đừng hòng có được!" "Thật sao?" Trên mặt Lý Dịch hiện lên một nụ cười tà dị quỷ bí: "Chẳng lẽ cô không nhận ra, nhục thân này có chỗ nào kỳ lạ sao?" "Cái gì?" Loli tóc trắng mắt đỏ không hiểu rốt cuộc Lý Dịch đang nói gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, bên trong nhục thân phát ra một loại cộng hưởng khó tả!

Một chiếc mặt nạ nửa đen nửa trắng đang phóng ra khí tức không thể ngăn cản, không ngừng xâm thực thần hồn loli tóc trắng mắt đỏ!

“Thiên Uyên Đế Diện!!!” Loli tóc trắng mắt đỏ hét lên chói tai, trong giọng nói toát ra sự kinh hoàng và kính sợ vô tận.

“Tại sao trong tay anh lại có thứ này!” Lý Dịch chỉ nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn tất cả những điều này.

Thần hồn loli tóc trắng mắt đỏ từng chút một sa vào Thiên Uyên Đế Diện, biến thành một con rối mất đi ý thức tự chủ.

Lý Dịch đột nhiên cười.

Nụ cười thuần khiết và tươi sáng, như một thiếu niên hàng xóm ấm áp ánh dương.

Nếu bỏ qua khung cảnh âm u đáng sợ trước mắt, khuôn mặt tươi cười này đủ để mê hoặc vạn ngàn thiếu nữ.

Đáng tiếc, loại nụ cười tưởng chừng tươi đẹp này, đặt trong nơi quỷ bí này, lại càng trở nên đáng sợ.

Cách để phán đoán sự bất thường, thường là nhìn vào môi trường xung quanh.

Nếu là một người tâm thần, đặt trong xã hội người bình thường, thì anh ta là bất thường.

Nếu là một người bình thường, đặt trong xã hội người tâm thần, thì anh ta cũng là bất thường.

Hiển nhiên, ở nơi này, nụ cười của Lý Dịch quá đỗi bất thường.

Ngay cả Trương Vô Nhiễm cũng không khỏi rùng mình, một luồng khí lạnh trực tiếp xông thẳng lên đỉnh đầu.

Linh hồn Lý Dịch trở về nhục thân.

Trong Thần Khuyết Huyệt, Cửu Diệu Tinh Tương Thanh Đồng Môn không ngừng rung chuyển, tựa hồ đang cung nghênh Tôn chủ trở về.

Cửu Diệu Tinh Tương Thược Thi Ngọc Đỉnh cũng bay ra từ không gian hệ thống, chìm vào Thần Khuyết Huyệt, cùng Cửu Diệu Tinh Tương Thược Thi Ngọc Kiếm lơ lửng trong góc.

Sức mạnh của Ma Tổ La Hầu Chi Tinh lúc sáng lúc tối, cũng trốn ở một góc.

Còn thần hồn loli tóc trắng mắt đỏ, thì chiếm cứ góc cuối cùng.

Bốn tồn tại thần bí đáng sợ, đều có thể tụ hội rồi.

Lý Dịch liếc nhìn loli tóc trắng mắt đỏ, ánh mắt đối phương cực kỳ đờ đẫn, như thể mất đi thần thái, biến thành một con búp bê tinh xảo đáng yêu.

Nhưng, đây dù sao cũng là sợi lông mi Cổ Thần.

Hơn nữa, Thiên Uyên Đế Diện vốn dĩ đang ở trạng thái phong ấn.

Chương 342

Lý Dịch không chắc Thiên Uyên Đế Diện có hoàn toàn xâm thực nó, biến nó thành nô lệ của mình hay không.

Thêm vào đó, Thiên Uyên Đế Diện là một thanh kiếm hai lưỡi, không ngừng đối kháng Thiên Đạo Mạt Pháp, khiến tốc độ tăng cường thực lực của anh trở nên nhanh hơn, đồng thời lại không ngừng xâm thực hồn thể của anh.

Tuy có nguyên nhân từ Lời nguyền vĩnh hằng, tốc độ hồn thể anh bị xâm thực cực kỳ chậm, nhưng cuối cùng vẫn dẫn dụ ra một số thứ không tốt.

Lý Dịch có rất nhiều nghi hoặc về Tinh Tuyệt Cổ Mộ này, vừa hay có sợi lông mi Cổ Thần ở đây, có thể hỏi nó.

Lý Dịch kéo thần hồn loli tóc trắng mắt đỏ ra khỏi Thần Khuyết Huyệt, nhàn nhạt nói: "Ai đã phong ấn cô ở bên dưới này?" Giọng loli tóc trắng mắt đỏ máy móc và lạnh lẽo, như một cỗ máy không có cảm xúc: "Tự Dịch!" "Với thực lực của cô, làm sao lại bị hắn phong ấn?" Lý Dịch không khỏi có chút tò mò, phải biết rằng, hiện tại là khi Thiên Đạo Mạt Pháp bị chính mình khởi động "khủng bố phục tô", bị xé rách một góc, nên mới có người có thể đột phá tiến vào thực lực Đằng Vân Cảnh.

Còn trong quá khứ, sự áp chế của Thiên Đạo Mạt Pháp cực kỳ mạnh, không nên có ai sở hữu sức mạnh chống lại sợi lông mi Cổ Thần mới phải.

Trừ phi, có người giống anh, khởi động khủng bố phục tô, tạm thời triệt tiêu sự áp chế của Thiên Đạo Mạt Pháp.

Chỉ là, cho dù như vậy.

Sức mạnh của sợi lông mi Cổ Thần cũng sẽ tăng lên.

Cả hai bên cùng lúc cường hóa, tương đương với không tăng lên.

Ngay cả bản thân anh, cũng đã sử dụng rất nhiều "cheat", cuối cùng vẫn là kéo sợi lông mi Cổ Thần vào nhục thân của mình, mượn sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện mới khống chế được nó.

Chẳng lẽ Tự Dịch cũng có loại đạo cụ cấp Thần Thoại như Thiên Uyên Đế Diện?

Nếu thật sự có, vậy thực lực của đối phương sẽ hoàn toàn vượt xa dự đoán của anh!

Ánh mắt loli tóc trắng mắt đỏ đột nhiên có một tia dao động, ngữ khí vẫn lạnh lẽo máy móc: "Trong tay hắn có một kiện Tế Thần Khí, cực kỳ khắc chế tôi!" "Tế Thần Khí gì?" "Phệ Thần Giả Chi Hỏa!" Đề cập đến Tế Thần Khí này, những gợn sóng trong mắt loli tóc trắng mắt đỏ ngày càng lớn.

Lý Dịch không kìm được nhíu mày.

Đối phương lại thật sự chống lại sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện?

Không!

Sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện căn bản khó lòng chống cự, trạng thái của đối phương e rằng là mức độ xâm thực đã sâu hơn, bắt đầu sinh ra ý thức mới.

Ngoài ra, Phệ Thần Giả Chi Hỏa, cái tên này nghe có vẻ rất "ngầu" đấy chứ!

"Kiện Tế Thần Khí này hiện giờ đang ở đâu?" "Ở bên dưới!" Loli tóc trắng mắt đỏ chỉ vào cái hố đen trước đó nó chui ra từ dưới lòng đất, u u nói.

Cái hố đen lúc này ngày càng u ám, khí đen kịt không ngừng thoát ra, trông rất thần bí âm u.

Lý Dịch đang chuẩn bị đi xuống xem, âm thanh hệ thống lại vang lên: [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân đã nuốt chửng lông mi Cổ Thần, nhục thân được cường hóa hơn nữa!] [Ting!

Vì Chủ nhân lần đầu tiên đánh bại Cổ Thần, chúc mừng Chủ nhân nhận được danh hiệu Sơ cấp "Cổ Thần Chung Kết Giả"!

Phần thưởng: Hư Không Tự Liệt Thần Lực Chủng Tử!] [Ting!

Có rút Hư Không Tự Liệt Thần Lực Chủng Tử không?] "Hư Không hệ liệt Thần Lực Chủng Tử?" Lý Dịch có chút tò mò: "Cái này có tác dụng gì?" [Ting!

Có thể cho phép người sở hữu sử dụng thần lực trước khi nhóm lên thần hỏa, đúc thành thần cốt!] [Ting!

Sử dụng thần lực cần nhục thân cường đại để chống đỡ, mỗi lần sử dụng thần lực đều sẽ gây gánh nặng lớn cho nhục thân!] [Ting!

Cường độ nhục thân của Chủ nhân thỏa mãn yêu cầu, có thể sử dụng thần lực hệ Hư Không không giới hạn!] "Thần lực phân cấp do Hư Không hệ liệt Thần Lực Chủng Tử mang lại là ngẫu nhiên sao?" Lý Dịch lại đưa ra một vấn đề. [Thần lực hệ Hư Không tổng cộng có mười ba phân cấp!

Cao nhất là phân cấp Zero, thấp nhất là phân cấp Mười Hai!] [Phân cấp càng cao, thần lực Hư Không càng thuần khiết, uy lực càng mạnh!

Nhưng đồng thời, cái giá phải trả để sử dụng thần lực cũng càng lớn!] [Cảnh báo!

Phân cấp Mười trở lên, sẽ thu hút sự chú ý của Cổ Thần loại Hư Không, xin Chủ nhân cẩn thận ứng phó!] [Ting!

Chủ nhân có bắt đầu rút không?] "Bắt đầu!" Lý Dịch đương nhiên sẽ không từ chối.

Thần lực Hư Không nghe đã thấy rất "khủng" rồi được không! [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Hư Không Thần Lực phân cấp Zero!] [Vì thần lực này quá mạnh mẽ, nhục thân của Chủ nhân không thể chịu đựng được, đã khắc nó vào linh hồn của Chủ nhân!] [Ting!

Cường độ linh hồn của Chủ nhân quá lớn, hệ thống hiện tại chỉ có thể khắc 1% Hư Không Thần Lực phân cấp Zero!] [Ting!

Khắc họa hoàn thành!] 1%?

Lý Dịch cảm nhận được một tia sáng trắng bạc lóe lên trong mắt trái của linh hồn mình, có chút bất lực.

Linh hồn quá kiên cố, đôi khi cũng không phải là chuyện tốt.

Nhưng, 1% sức mạnh này cũng đủ rồi.

Thần lực Hư Không bắt đầu lan truyền khắp cơ thể theo sự điều động của Lý Dịch, nhục thân được gia trì thần lực Hư Không càng thêm đáng sợ!

Không gian xung quanh ẩn ẩn bị vặn vẹo, trông cực kỳ u tối lạnh lẽo!

Ý thức khác của loli tóc trắng mắt đỏ hoàn toàn thức tỉnh, liền nhìn thấy Lý Dịch sử dụng thần lực Hư Không, khuôn mặt lập tức trở nên trắng bệch.

"Đây là hiệu quả mà thần lực Hư Không phân cấp ba trở lên mới có!" Loli tóc trắng mắt đỏ kinh hô: "Hiện giờ dưới sự áp chế của

Thiên Đạo Mạt Pháp, thần lực Hư Không bị suy yếu rất nhiều, quy tắc vật lý là quy tắc tối cao!

Ngay cả tôi cũng không thể vặn vẹo không gian!" "Rốt cuộc anh làm sao có được thần lực Hư Không phân cấp ba trở lên!" Loli tóc trắng mắt đỏ còn một câu chưa nói, thần lực Hư Không của nó chỉ là phân cấp Bảy!

Ngay cả bản thể của nó, cũng chỉ là phân cấp Năm!

Nhưng thần lực Hư Không của Lý Dịch, lại cao đến phân cấp Ba!

Tuy lượng cực nhỏ, nhưng vì chất lượng quá cao, sức phá hoại có thể bùng phát ra, sẽ khủng khiếp khó lường!

Lý Dịch liếc nhìn loli tóc trắng mắt đỏ, thấy ý thức của đối phương dường như không có thay đổi quá lớn so với trước, không kìm được nhíu mày.

Trạng thái này của đối phương chỉ xuất hiện trong một tình huống!

Đó là đối phương đã bị Thiên Uyên Đế Diện xâm thực!

Cho nên ý thức không thay đổi nhiều.

Hoặc có thể nói, nhìn từ bề ngoài, không thay đổi nhiều!

Trước đó nhìn thái độ của đối phương khi thấy Thiên Uyên Đế Diện, hẳn là đã có hiểu biết về Thiên Uyên Đế Diện.

"Cô trước đây đã từng thấy Thiên Uyên Đế Diện?" Trong mắt loli tóc trắng mắt đỏ lộ ra sự sợ hãi sâu sắc, toàn thân run rẩy, lẩm bẩm: "Chết rồi!

Đều chết rồi!" "Tất cả các vị thần đều chết rồi!" "Cái gì?" Lý Dịch bị câu nói vô đầu vô đuôi này làm cho có chút khó hiểu, không kìm được hỏi: "Chết thế nào?" "Hắc hắc hắc!!!" Loli tóc trắng mắt đỏ

lại khôi phục nụ cười bệnh hoạn, điên cuồng cười lớn, chỉ là không tấn công nữa.

Lý Dịch nhìn chằm chằm đôi mắt đỏ của đối phương dần trở nên đục ngầu, mơ hồ đã biết vì sao đối phương không thể nói ra sự thật.

"Phệ Thần Giả Chi Hỏa?" Lý Dịch đặt tầm mắt lên cái hố đen u ám đó, nhàn nhạt nói: "Chúng ta xuống xem!" Bên dưới hố đen.

Nhiệt độ cực thấp.

Không khí Trương Vô Nhiễm thở ra trong nháy mắt bị ngưng kết thành băng, rơi xuống đất, phát ra âm thanh trong trẻo.

Khí mù xung quanh không ngừng bốc lên, vặn vẹo dữ tợn như ác mộng.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Trương Vô Nhiễm và những người khác đều sởn tóc gáy.

"Chủ nhân!" "Chủ nhân của tôi, cuối cùng ngài cũng trở về!" Ngay lúc này, một trận tiếng kêu hưng phấn vang lên.

Âm thanh rất nhanh đã đến gần.

Bên tai Lý Dịch xuất hiện một đôi cánh hai màu đen trắng!

Đó là cánh Hồ Vũ Điệp, đẹp như tranh mực.

Đôi cánh đó màu sắc rất kỳ lạ, có chút trong suốt.

Chương 343

Đôi cánh của nó khi xòe ra, đại khái chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức đáng sợ.

Hoa văn trên cánh vô cùng tinh xảo, nhưng lại rất rõ ràng, dường như có thể nhìn thấy một loại quy luật kỳ dị ẩn chứa bên trong, khiến người ta chỉ cần liếc mắt một cái là không thể rời đi.

Mỗi một đường hoa văn trên cánh, đều đại diện cho một loại lực lượng trật tự, dường như có một quy luật thần bí nào đó, có thể khiến người ta sản sinh một loại ảo giác kinh hãi!

Đồng tử Lý Dịch đột nhiên co rút.

Hoa văn trên đôi cánh này cực kỳ giống với hoa văn trên Thiên Uyên Đế Diện!

Điều anh lo lắng nhất trong sâu thẳm nội tâm cuối cùng vẫn xảy ra!

Phỏng đoán của anh quả nhiên đã ứng nghiệm!

Hoa văn trên đôi cánh này là hoa văn mang tính biểu tượng của Thiên Uyên Đế Diện!

Chỉ là, hoa văn trên Thiên Uyên Đế Diện càng nội liễm hơn, dường như bị một loại sức mạnh cấm kỵ thần bí nào đó phong ấn!

Còn hoa văn trên đôi cánh của đối phương thì là một mảng đen trắng hòa quyện, tựa như hố đen!

Trong sự đen trắng đan xen này, ẩn ẩn toát ra từng luồng năng lượng thần bí, khiến người ta không rét mà run.

Điều này cho thấy sinh linh kỳ dị này được chế tạo bởi chủ nhân

đời trước của Thiên Uyên Đế Diện.

Tự Dịch!

Người này tuyệt đối chính là kẻ chủ mưu khởi động "khủng bố phục tô" lần trước!

Thậm chí, còn gây ra cuộc chiến tranh hạt nhân lần trước!

Đằng sau uy năng khủng khiếp của vũ khí hạt nhân, là Thiên Đạo Mạt Pháp đang tiếp tay.

Tự Dịch, e rằng đã chết dưới sự tính toán của Thiên Đạo Mạt Pháp.

Nhưng, vì sao đối phương lại gọi mình là Chủ nhân?

Là vì mình hiện tại là người đeo Thiên Uyên Đế Diện?

Hay là, có nguyên nhân nào khác?

Lý Dịch trầm tư.

Suy nghĩ kỹ càng, Tinh Tuyệt Nữ Vương và chị em song sinh Hiên Viên, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã xem mình là Tự Dịch.

Còn Cơ Như Vân thì không, thậm chí chỉ nghi ngờ mình là Tự Dịch.

Còn sợi lông mi Cổ Thần, khi nhìn thấy Thiên Uyên Đế Diện trong cơ thể mình thì lại lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Hiển nhiên, nó cũng không rõ mình và Tự Dịch có liên hệ gì hay không.

Hơn nữa, Trương Vô Nhiễm và Tinh Tuyệt Nữ Vương lại giống nhau như đúc, điều này tuyệt đối không phải trùng hợp.

Nhìn biểu cảm của Trương Vô Nhiễm, dường như cô biết mình là bản sao.

Thêm vào đó, những manh mối Lý Dịch tìm thấy trước đây ở Lỗ Vương Cung, Tào Tháo Mộ, đều có thể nhìn thấy dấu vết do Tự Dịch để lại!

Tự Dịch, rốt cuộc đã mai phục bao nhiêu nước cờ hậu trong mấy ngàn năm trước?

Ngay cả khi tính toán đến mức này, hắn vẫn thất bại.

Đối thủ của hắn lại là ai?

Từng mối nghi hoặc nối tiếp nhau nổi lên trong đầu Lý Dịch.

Ngay lúc này, con hồ vũ điệp đen trắng khổng lồ đó vỗ cánh bay lên.

Trên đôi cánh của nó mọc đầy những đóa hoa màu đen.

Những đóa hoa màu đen này không có lá, mà cứ lặng lẽ nở rộ trên đôi cánh.

Chúng tỏa ra khí tức tử vong và hủy diệt nồng nặc!

"Đây là...

Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp!" Loli tóc trắng mắt đỏ dường như nhớ ra điều gì đó, lông mày nhíu chặt, đôi mắt đỏ thẫm rực rỡ như bảo thạch tràn đầy kinh hãi: "Đây là một loại sinh mệnh thể vô cùng hiếm có, cực kỳ ít gặp, một khi trưởng thành, liền có thể hóa thành đại hung thực sự, sở hữu chiến lực siêu phàm!" "Rất lợi hại sao?" Lý Dịch đưa ngón tay ra, Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp rất vui vẻ đậu trên đó.

Cánh bướm khẽ rung động, dường như rất hưởng thụ sự vinh dự và bình yên hiếm có này.

Trương Vô Nhiễm cũng cảm thấy con hồ vũ điệp này trông cũng chẳng có gì lợi hại, nhưng nghe ý của loli tóc trắng mắt đỏ, thì tiểu

gia hỏa này lại lợi hại cực kỳ.

Thể trưởng thành ngay cả nó cũng có chút kiêng kỵ.

Loli tóc trắng mắt đỏ dùng sức gật đầu: "Đương nhiên!

Thứ này chính là dùng để trấn áp trận nhãn của tôi!" Đề cập đến điểm này, ánh mắt loli tóc trắng mắt đỏ ẩn ẩn mang theo một tia sát ý sắc lạnh.

"Trận nhãn?" Lý Dịch lẩm bẩm, ngẩng mắt, quét nhìn xung quanh.

Dưới sự gia trì của Minh Hư Đồng, vạn vật trước mắt biến đổi, từng hạt năng lượng quỷ dị và bá đạo đang lơ lửng trong không khí, không ngừng xoay tròn, tạo thành hai xoáy nước lộng lẫy như tinh vân!

Hai xoáy nước tựa như hai con cá âm dương, duy trì sự cân bằng vi diệu.

Và trung tâm của một trong hai xoáy nước, chính là con Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp này!

Mỗi lần Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp vỗ cánh, liền có một lượng lớn hạt năng lượng thần bí dung nhập vào cơ thể nó!

Trận nhãn khác của đại trận, thì là một điểm châu quang, bốc cháy ngọn lửa Thiên Chi Viêm trắng sáng.

Thần văn bên trong đan xen, trông cực kỳ thần bí và huyền diệu.

Cả hai một tĩnh một động, một sinh một tử, hoàn hảo khảm đại trận này vào long mạch dưới tháp xương chín tầng!

Lý Dịch mang theo 《Hám Long Kinh》, tự nhiên nhìn ra long mạch dưới đại trận này chính là Côn Luân Tổ Mạch!

Đại trận này không ngừng hấp thụ không khí, mục đích chính là để ôn dưỡng con Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp và viên châu kia!

“Đại trận này là ai chế tạo?” Lý Dịch trong lòng khẽ động, đầu ngón tay khẽ chạm vào Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp, hỏi: “Nó rốt cuộc có gì đặc biệt?” Loli tóc trắng mắt đỏ ánh mắt ngưng trọng, hạ giọng nói: “Đừng chạm vào Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp này, bột phấn trên người nó có chứa kịch độc, chạm vào là chết ngay!” “Ừm.” Lý Dịch nhàn nhạt nói: “Cô vẫn chưa trả lời tôi, đại trận này có tác dụng gì?” Loli tóc trắng mắt đỏ không trả lời trực tiếp, mà chỉ vào khuôn mặt Lý Dịch, u u nói: “Anh hiểu bao nhiêu về chiếc mặt nạ này?” Giọng Lý Dịch mang theo một tia lạnh lẽo: “Không nhiều.” Lý Dịch liếc nhìn loli tóc trắng mắt đỏ: “Cô rất hiểu về nó?” Loli tóc trắng mắt đỏ lắc đầu: “Lai lịch của nó cực kỳ thần bí.” “Ngay cả tôi cũng không hiểu sâu về nó, chỉ biết, mỗi lần nó xuất hiện, Thiên Đạo Mạt Pháp đều sẽ rơi vào một giai đoạn suy yếu!” “Và trong khoảng thời gian này, thế giới sẽ rơi vào hỗn loạn tột độ!” “Tất cả các tà thần bị Thiên Đạo Mạt Pháp áp chế đều sẽ xuất hiện, lựa chọn người đại diện của mình, xây dựng hệ thống tín đồ khổng lồ thuộc về mình!” Loli tóc trắng mắt đỏ nhìn chằm chằm vào mắt Lý Dịch, từng chữ từng câu nói: “Và những tà thần này, đều là từ Thiên Uyên Đế Diện mà thoát ra!” “Cái gì?!” Lý Dịch thật sự giật mình.

Tà thần loạn thế là từ Thiên Uyên Đế Diện thoát ra sao?

“Vậy...

đa số tà thần thoát ra trước đây, có kết cục gì?” Đây là vấn đề Lý Dịch quan tâm nhất.

Loli tóc trắng mắt đỏ trầm mặc một lát, mới nói: “Có kẻ giống tôi, bị phong ấn lại làm nguồn năng lượng luyện bảo.” “Còn có kẻ thì thoát ra khỏi Địa Cầu, đi đến các vị diện khác để thành lập thần quốc.” “Chỉ có số ít, vẫn sống lay lắt, phát triển thế lực của mình trong bóng tối.” Lý Dịch nhíu mày.

Trước đó hệ thống cũng từng nói, sợi lông mi này trên thế giới này còn có tộc nhân.

Hiện tại xem ra, trừ tiểu loli này, còn có các thần linh khác đã để lại tín đồ.

Lý Dịch đưa ánh mắt về phía viên châu trắng sáng kia, nhàn nhạt nói: "Thần lực ẩn chứa trong viên châu này hẳn là thần lực Hư Không phải không?" Loli tóc trắng mắt đỏ gật đầu: "Không sai, bên trong đây là thần lực Hư Không bị rút ra từ tôi!" "Nếu không phải thần lực của tôi sắp cạn kiệt, nếu không anh tuyệt đối không phải đối thủ của tôi!" Loli tóc trắng mắt đỏ dường như nghĩ ra điều gì đó, lại bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, tiền đề là anh không sử dụng Thiên Uyên Đế Diện!" Loli tóc trắng mắt đỏ nhìn chằm chằm vào mắt Lý Dịch, trong giọng nói mang theo một sự kính sợ: "Anh và Tự Dịch rất giống nhau, trên người đều sở hữu một lượng lớn bí bảo!" "Còn phong cách hành sự, vì đạt mục đích mà bất chấp tất cả!" "Nói thật, tôi còn hơi nghi ngờ anh có phải là Tự Dịch chuyển thế hay không!" Lý Dịch ngữ khí lạnh nhạt: "Tại sao các cô luôn cho rằng một người lợi hại, thì nhất định là một người khác chuyển thế?" "Chỉ dựa vào mấy điểm tương đồng này, liền đem hai người vốn dĩ không có nhiều quan hệ liên hệ với nhau sao?" Loli tóc trắng mắt đỏ chỉ cười nhẹ, nụ cười bệnh hoạn và vặn vẹo, mang theo một tia trào phúng: "Món quà của vận mệnh đã sớm đánh dấu giá cả trong bóng tối, chỉ chờ ngày cả gốc lẫn lãi được đòi lại!" Lý Dịch không trả lời, tròng mắt đen thờ ơ không nhìn ra một tia dao động. [Ting!

Phát hiện Chủ nhân tiếp xúc với Hư Không Cầu Thể của chìa khóa Tam Tương Kỷ Hà Hoàng Kim Môn!] [Có thu dung vào không gian hệ thống không?] Hư Không Cầu Thể?

Tam Tương Kỷ Hà Hoàng Kim Môn?

Trong đầu Lý Dịch lập tức hiện ra Hoàng Kim Môn tránh khỏi Hải Uyên dưới Đại Hải Câu!

Hoàng Kim Môn nằm gần Hán Quang Đế Mộ kia hóa ra có tên là Tam Tương Kỷ Hà Hoàng Kim Môn!

Còn dưới Tinh Tuyệt Cổ Mộ, thứ vẫn luôn được luyện chế lại là chìa khóa của nó!

Tự Dịch, tưởng chừng là một kẻ thất bại, lại bố trí một nước cờ then chốt ở nơi này!

Mình đến tòa cổ mộ này, tuyệt đối không phải trùng hợp, mà là một âm mưu!

Chương 344

Lý Dịch hồi tưởng lại những cổ mộ mình đã thám hiểm, hầu như đều có liên quan đến Tự Dịch.

U Linh Mộ di chuyển vào ban đêm tưởng chừng là ngẫu nhiên, nhưng thực chất đích đến đã sớm được định sẵn.

"Thu dung!" Lý Dịch không có lựa chọn nào khác, Hư Không Cầu Thể này cực kỳ quan trọng. [Ting!

Bắt đầu thu dung!] [Túc chủ thu dung thành công!] Một luồng lực hấp dẫn khổng lồ vô cùng đột nhiên sinh ra, bao trùm toàn bộ không gian.

"Oanh long long!" Mặt đất rung chuyển, như thể động đất.

Loli tóc trắng mắt đỏ và những người khác đều giật mình, nhìn về bốn phía.

"Rắc!" Xung quanh viên châu thần bí huyền diệu kia lại nứt ra một vết nứt!

"Hoa lạp lạp!" Từng vết nứt nhỏ như mạng nhện lan rộng trong hư không, nhanh chóng khuếch tán đến không gian mà Lý Dịch và loli tóc trắng mắt đỏ đang đứng!

"Không hay rồi!" Loli tóc trắng mắt đỏ kêu lên một tiếng, một đôi cánh màu đỏ máu đột nhiên xòe ra.

"Sâm La Vạn Tượng, Vô Tướng Kiếm Ngục!" Đằng sau nó hiện lên từng thanh trường kiếm lạnh lẽo uy nghiêm, bảo vệ nó ở giữa.

Lý Dịch không động, trực tiếp dùng nhục thân cứng rắn chống đỡ.

Sau khi tu luyện 《Hỗn Độn Bất Diệt Thể》, nuốt chửng Cổ Thần

chi khu, nhục thân này mạnh mẽ đến đáng sợ.

Vảy rồng trên người anh hiện ra hỗn độn hư không đen kịt, không ngừng có luồng sáng lấp lánh như minh văn!

Vảy rồng dày đặc tạo thành một bộ áo giáp uy nghiêm bá khí, bảo vệ Lý Dịch chặt chẽ.

Ngay cả khi cứng rắn chống đỡ lực lượng hư không, vẫn không hề hấn gì!

Những vết nứt như mạng nhện kia trong nháy mắt biến mất, toàn bộ thiên địa lại khôi phục bình thường!

Và viên Hư Không Cầu Thể kia cũng biến mất không thấy đâu!

"Thủ đoạn thật đáng sợ!" Loli tóc trắng mắt đỏ kinh thán, đây là lần đầu tiên nó gặp cảnh tượng quỷ dị như vậy!

"Viên Hư Không Cầu Thể này lại có thể xé rách hư không, trốn thoát!" Lý Dịch không nói là mình đã thu dung Hư Không Cầu Thể.

Dù sao thì chuyện hệ thống anh cũng không muốn công khai.

Sau khi Hư Không Cầu Thể được thu dung, mặt đất lại rung chuyển.

Một cánh cổng khổng lồ đen kịt uy nghiêm chậm rãi nổi lên từ dưới lòng đất, tựa như một con cự thú đáng sợ dữ tợn!

"Đây là... " Trương Vô Nhiễm kinh hãi nhìn cánh cổng lớn màu đen này.

Cánh cổng lớn này trông rất quen mắt, rất giống với Vẫn Thiết Môn đã thấy trước đây.

Lý Dịch nheo mắt, so với cánh cổng này, Vẫn Thiết Môn trước đó giống như một sản phẩm nhái thô kệch.

Trên cánh cổng này có mười hai lỗ khóa vô cùng tinh xảo, hẳn là dùng để đặt chìa khóa. [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân đã phát hiện Thập Nhị Thiên Thần Hắc Vẫn Môn!] [Ting!

Bắt đầu trích xuất một phần Pháp tắc Thời Gian bên trong!

Chúc mừng Chủ nhân kỹ năng Thời Gian Gia Tốc thăng cấp lên LV2!

Cường độ sẽ tăng gấp đôi!] [Thời Gian Gia Tốc LV2: Tốc độ thời gian của bạn sẽ tăng gấp hai mươi lần so với môi trường xung quanh!

Kéo dài một phút.] Lý Dịch khẽ nhíu mày.

Chỉ cần nhìn một cái Thập Nhị Thiên Thần Hắc Vẫn Môn này, lại có thể khiến Thời Gian Gia Tốc của anh thăng cấp sao?

Điều này đơn giản là quá không thể tin nổi!

Nói đi cũng phải nói lại.

Thập Nhị Thiên Thần Hắc Vẫn Môn, Cửu Diệu Tinh Tương Thanh Đồng Môn, Tam Tương Kỷ Hà Hoàng Kim Môn, ba cánh cổng này rất khó mà không có liên hệ.

Dù sao thì, bên cạnh Thập Nhị Thiên Thần Hắc Vẫn Môn, chính là chìa khóa của Tam Tương Kỷ Hà Hoàng Kim Môn!

Lý Dịch hơi hồi ức lại vị trí địa lý của ba cánh cổng, đột nhiên kinh ngạc nhận ra.

Ba cánh cổng này lại nằm trên một đường thẳng, như một sợi chỉ chết, xuyên qua và cắt đôi bản đồ khối Huyền Quốc, chia thành hai phần!

Ba đường long mạch lại bị ba cánh cổng này cắt ngang!

Trong lòng Lý Dịch đột nhiên hiện lên một phỏng đoán đáng sợ.

Các đế vương nổi tiếng trong lịch sử, có lẽ đều là người thực hiện kế hoạch này!

Kẻ đứng sau rốt cuộc muốn làm gì?!

Ngay khi trong đầu Lý Dịch lóe lên một tia sáng, sắp chạm đến một số cấm kỵ ẩn giấu, âm thanh lạnh lẽo hùng vĩ của hệ thống vang lên, trực tiếp cắt ngang suy nghĩ của anh: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Mộ!] [Ting!

Bạn sẽ nhận được mười cơ hội Rút Thưởng Vinh Quang, có mở Rút Thưởng không?] Lý Dịch nhìn sâu vào Thập Nhị Thiên Thần Hắc Vẫn Môn hùng vĩ, trên cánh Vẫn Thiết Môn này, mười hai lỗ khóa hình thái khác nhau, được sắp xếp theo hình vòng cung đặc biệt, như thể chia bầu trời thành mười hai phần!

Tòa mộ này vẫn chưa thám hiểm xong.

Nhưng anh chỉ có thể thám hiểm đến đây.

Khi Lý Dịch đang chuẩn bị rút thưởng, khóe mắt đột nhiên liếc thấy, trên mặt đất của Thập Nhị Thiên Thần Hắc Vẫn Môn lại có một quyển sách!

Lý Dịch nhặt lên xem.

Trên đó rõ ràng là sáu chữ lớn: Cẩm Nang Nuôi Dưỡng Quái Vật!

Chữ trên bìa sách vặn vẹo, tựa như ác thú biến dị, khiến người ta vừa nhìn thấy đã nảy sinh ghê tởm và sợ hãi.

Chất liệu sách lại nhẵn mịn như được làm từ da của một loại sinh vật nào đó.

Lý Dịch lật xem, rất nhiều quái vật trong đó đều là những thứ anh

quen thuộc.

Người thằn lằn toàn thân mọc đầy mắt, tiểu nhân đen, hồ ly chín đuôi, bò một chân, rắn chín đầu, cương thi vảy quỷ...

Ngoài ra, còn rất nhiều quái vật mà anh không rõ, cũng nằm trong đó.

Phương pháp chế tạo và điểm yếu của những quái vật này, quyển sách này cũng ghi chép chi tiết.

Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp trên đầu ngón tay Lý Dịch nhẹ nhàng bay lượn, đậu trên vai Lý Dịch.

Ảnh Mị Hắc Hồ trong lòng Lý Dịch lập tức xù lông, cảnh giác nhìn Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp.

Tiểu hồ vũ điệp này nhan sắc quá cao, rất có khả năng sẽ uy hiếp đến địa vị thú cưng của nó.

"Meo meo meo!!!" Ảnh Mị Hắc Hồ vươn móng vuốt, vung về phía Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp, muốn đuổi đối phương đi.

Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp như không nhận ra, vẫn lẳng lặng đậu trên vai Lý Dịch.

Thái độ phớt lờ này, triệt để khiến Ảnh Mị Hắc Hồ xù lông.

Lửa hồ ly màu đen bùng cháy, vặn vẹo bay lượn như bóng tối, hình thành từng xúc tu lao về phía Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp tấn công.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Dừng tay!" Ảnh Mị Hắc Hồ vội vàng thu hồi xúc tu, khẽ gọi vài tiếng, mở to đôi mắt long lanh, ra vẻ "tôi sai rồi, tôi rất tủi thân".

Trương Vô Nhiễm trầm mặc.

Cô cứ có cảm giác con hồ ly này ở lâu với Bệ hạ, mùi trà xanh

cũng trở nên nồng hơn.

Chương 345

Bây giờ lại còn biết tranh giành ghen tuông, thậm chí làm sai còn muốn lừa gạt cho qua.

Lý Dịch không để ý đến Ảnh Mị Hắc Hồ.

Chỉ nhàn nhạt nói: "Thời gian cũng sắp đến rồi, đã đến lúc mở ra giai đoạn tiếp theo." Thông tin trong cổ mộ này quá nhiều, Lý Dịch cần một khoảng thời gian để tiêu hóa.

Tương tự, bên ngoài, những chuyện kia cũng đã tích tụ không ít, cần anh đi xử lý. [Ting!

Chủ nhân có mở Rút Thưởng Vinh Quang không?] Hệ thống lại thúc giục.

Lý Dịch cười lạnh: "Mở." [Ting!

Bắt đầu rút thưởng!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được kỹ năng bị động cấp Thần Thoại bảy sao "Quần Ẩu Chính Nghĩa"!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được công pháp tu luyện tầng thứ ba của 《Dịch Thiên Đế Kinh》!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được bí pháp cấp Sử Thi năm sao "Thiên Cổ Thuật"!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được bảo vật cấp Sử Thi một sao "Vé Vào Cửa Hán Quang Đế Mộ"!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được bảo vật cấp Siêu Phàm chín sao "Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan"!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được bảo vật cấp Siêu Phàm chín sao

“Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan”!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được bảo vật cấp Siêu Phàm chín sao “Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan”!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được Minh Khí cấp Sử Thi một sao “Huyết Chiếu Dạ Yêu Đao”!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được bảo vật cấp Thần Thoại năm sao “Thiên Đế Thánh Chỉ tàn khuyết”!] [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được bảo vật cấp Siêu Phàm một sao “Một hồ Âm Ngọc”!] Lý Dịch nhìn kỹ năng đầu tiên, “Quần Ẩu Chính Nghĩa”: Mỗi khi phe của bạn có thêm một đơn vị so với địch, toàn bộ thuộc tính, hiệu ứng buff gia tăng 1%, hiệu quả này có thể cộng dồn vô hạn!

Hít!

Lý Dịch trực tiếp hít một hơi khí lạnh, kỹ năng này chắc chắn không phải là chuẩn bị cho Trùng Tộc và Âm Binh Đại Quân sao?

Trùng Tộc nhiều nhất là gì?

Đương nhiên là số lượng rồi!

Lượng biến dẫn đến chất biến, cần phải có số lượng cơ bản khổng lồ mới được.

Nhưng, với “Quần Ẩu Chính Nghĩa” này, chất biến do lượng biến gây ra sẽ vô cùng đáng sợ!

Giả sử đối phương chỉ có một người, mà mình có nhiều hơn đối phương hàng ức con trùng, hiệu quả gia tăng sẽ nhân lên bao nhiêu lần?

Ngay cả tà thần có đến, cũng phải bị quần ẩu đến chết chứ?

Quần Ẩu Chính Nghĩa, đáng sợ đến thế! [Ting!

Chủ nhân có bắt đầu tu luyện tầng thứ ba của 《Dịch Thiên Đế Kinh》 không!] "Bắt đầu!" Lý Dịch rất tò mò về hiệu quả mà tầng thứ ba của 《Dịch Thiên Đế Kinh》 mang lại, trực tiếp nói. [Ting!

Bắt đầu tu luyện!] Một luồng thông tin khổng lồ trực tiếp tràn vào linh hồn Lý Dịch, nếu không phải cường độ linh hồn anh cực lớn, đổi lại là người khác, e rằng sẽ trực tiếp bị luồng thông tin này xé nát thành tro bụi, hoàn toàn biến mất!

Rất nhanh, tại Bách Hội Huyệt của Lý Dịch, vô số dòng tinh hà rực rỡ đổ xuống, tựa như Tam Thiên Đại Đạo Thần Liên giáng lâm thế gian, vì Lý Dịch tẩy tủy phạt gân!

Cảnh tượng này quá đỗi kinh người, khiến ngay cả lông mi Cổ Thần cũng cảm thấy hoảng sợ, ngây ngốc nhìn Lý Dịch, rất lâu không nói nên lời!

Dị tượng tu luyện đẳng cấp này, ngay cả chân thân của nó cũng chưa từng có!

Tuy dị tượng này không có lực phá hoại quá lớn, nhưng sự chấn động đối với sinh mệnh thể là khó tưởng tượng.

Ảnh Mị Hắc Hồ sợ đến mức trực tiếp rơi xuống đất, rụt rè lùi lại, nhìn về phía Lý Dịch với ánh mắt tràn đầy kính sợ.

Tư thái ưu nhã trầm tĩnh của Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp không còn nữa, vội vàng vỗ đôi cánh bướm hoa lệ, với tốc độ kinh khủng thoát ly khỏi xung quanh Lý Dịch.

Cơn gió mạnh mẽ do cánh bướm nó tạo ra, lại trực tiếp xé rách tháp xương chín tầng tạo thành những vết lằn giống như chấm trúc.

Dị tượng khủng khiếp này mới chỉ là bắt đầu.

Bên ngoài Tinh Tuyệt Cổ Mộ.

Trên không Côn Luân, một đám mây xoáy lộng lẫy bay lên, một cánh cổng khổng lồ chậm rãi xuất hiện, trong khoảnh khắc cánh cổng này xuất hiện, toàn bộ thiên địa dường như đều chìm vào u tối, uy thế thiên địa cuồn cuộn tràn ra, khiến toàn bộ bầu trời ảm đạm mất sắc!

Ngay lúc này, trên không trung đột nhiên truyền đến một tiếng chuông xa xăm, tiếng chuông đó dường như có thể xuyên qua hư không vô tận, trực tiếp đến tận màng nhĩ con người.

"Đông!

Đông!

Đông!" Tiếng chuông đó tựa như tiếng sấm nổ, từng vòng sóng âm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, khiến trên không trung xuất hiện vô số vết nứt nhỏ li ti.

Âm thanh này giống như một đạo lôi đình đánh xuống giữa thiên địa!

Những người trong vòng mấy ngàn dặm quanh Côn Luân đều nhao nhao dừng công việc đang làm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời đó, một cánh cổng vàng đồ sộ hùng vĩ chậm rãi xuất hiện, cánh cổng thiên môn này có hình vòm tròn, cao vạn trượng, tựa như một cây cột chống trời khổng lồ, sừng sững giữa thiên địa, tỏa ra khí thế vô cùng rộng lớn hùng vĩ, giống như một ma thần cái thế, lạnh lùng nhìn xuống chúng sinh.

"Mẹ kiếp!

Cái quái gì thế này!" "Là ảo ảnh?

Trông cũng không giống lắm!" "Đây không phải là Thiên Môn trong truyền thuyết đấy chứ?" "Côn Luân là vạn long chi tổ, chắc hẳn có người muốn vượt Thiên Môn, mong muốn thành thánh làm tổ!" Ở xa, những người nhìn thấy kỳ quan này xôn xao bàn tán, lấy điện thoại

ra quay video đăng lên vòng bạn bè, trên mặt phản chiếu ánh sáng đỏ hưng phấn.

Trên cánh cổng vàng khổng lồ này có từng phù văn cổ xưa và khó hiểu, lấp lánh ánh sáng thần bí, từ xa hô ứng với Lý Dịch dưới Tinh Tuyệt Cổ Mộ, cùng cộng hưởng.

Bách Hội Huyệt của Lý Dịch không ngừng nuốt và hấp thụ năng lượng ám ẩn thần bí, chậm rãi dung nạp hình chiếu của Hoàng Kim Môn vào Bách Hội Huyệt.

Và tất cả những điều này, tự nhiên đã bị Trấn Quỷ Ti Côn Luân vẫn luôn giám sát chặt chẽ phát hiện.

Trạm không gian lạnh lẽo uy nghiêm chậm rãi lơ lửng trên không Côn Luân, kính viễn vọng điện tử tinh xảo đã truyền cảnh tượng chấn động trước mắt này về tổng bộ Trấn Quỷ Ti ở Kinh Đô!

Quan sát viên của Trấn Quỷ Ti nhìn cảnh tượng lộng lẫy và hùng vĩ đó, rất lâu không nói nên lời.

Cuối cùng, há to miệng, lẩm bẩm: "Rốt cuộc đây là cái gì?!" "Mau!

Mau báo cáo cho Bộ trưởng!" Có người lớn tiếng hô.

Điều này đã không phải vấn đề mà cấp bậc của họ có thể xử lý được nữa. [Cảnh báo!

Côn Luân xảy ra biến cố lớn, biến cố này không thể dự đoán, xin tất cả nhân viên Trấn Quỷ Sứ cấp Một trở lên, nhanh chóng đến tổng bộ phòng không dưới lòng đất của Trấn Quỷ Ti để họp!] Trần Chung bị tiếng cảnh báo dồn dập của hệ thống Thiên Khải của Trấn Quỷ Ti đánh thức.

Hệ thống Thiên Khải là trí tuệ nhân tạo, có quyền tự chủ cao độ.

Đương nhiên, hiện tại nó không có trí tuệ, cũng không có cảm xúc, chỉ có thể dựa vào chương trình do con người biên soạn để vận hành.

Nghe thấy câu nói này, phản ứng đầu tiên của Trần Chung chính là rụt rè một chút: Côn Luân làm sao lại xảy ra chuyện lớn nữa rồi!

Thi Vương chính là giáng thế ở Côn Luân, ngay cả Chúc Long cũng không thể xóa sổ.

Một đạo hình chiếu, liền khiến Đạo Thống kết thúc thảm đạm, ngay cả Lão Thiên Sư của Thiên Sư Phủ cũng vì thế mà thay đổi tính cách, trốn trong Thiên Sư Phủ tĩnh tu, ngay cả đạo hội lớn như La Thiên Đại Tiếu sắp khai mạc, cũng chỉ phái nhị đệ tử Trương Hoành đến chủ trì.

Côn Luân, rốt cuộc còn có những gì mà mình không biết?

Trần Chung không dám chậm trễ, trực tiếp mở kênh thông tin.

"Trần Chung đại nhân, có chuyện gì sao?" Đây là nhóm chat video, tất cả Trấn Quỷ Sứ cấp Một trở lên đều sẽ nhận được.

Chương 346

Trần Chung nói ngắn gọn: “Có sự kiện khẩn cấp, mời các vị nhanh chóng đến một chuyến, nhanh lên!” “Vâng!” “Tách!” Trần Chung ngắt liên lạc, hỏa tốc đi đến phòng họp dưới lòng đất của Trấn Quỷ Ti.

Lúc này.

Hình chiếu của Hoàng Kim Môn xuất hiện trên bầu trời đã hoàn toàn được Bách Hội Huyệt của Lý Dịch dung nạp.

Theo ý thức Lý Dịch khẽ động, Hư Không Thần Lực trong cơ thể hắn không ngừng tuôn vào huyệt Bách Hội.

Ong ~ Một đồ án huyền ảo vô cùng bỗng nhiên xuất hiện phía trên đầu Lý Dịch, từng đồ án thần bí lóe ra ánh sáng rực rỡ, tựa như những con thần long giương nanh múa vuốt bơi lượn trong huyệt Bách Hội của Lý Dịch.

Thân thể Lý Dịch run lên, chỉ cảm thấy trong cơ thể mình có thêm thứ gì đó!

Cảm giác này vô cùng vi diệu.

Hắn thậm chí có một loại ảo giác mình đã biến thành một người khác!

Và khoảnh khắc này, trong huyệt Bách Hội của Lý Dịch. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Từng luồng năng lượng cuồng bạo không gì sánh được, dũng mãnh tuôn trào như thủy triều!

Trong chớp mắt, cường độ nhục thân của Lý Dịch liền tăng vọt

đến trạng thái đỉnh phong, tốc độ lưu thông máu trong cơ thể tăng mạnh, cuồn cuộn như dung nham sôi trào.

Trên da thịt hắn nổi lên từng đường vân, như những Long Mạch uốn lượn, quanh co. "Đây...

đây là cái gì!" Loli tóc trắng mắt đỏ kinh hãi nhìn chằm chằm Lý Dịch, đôi mắt trừng to tròn xoe!

Chỉ thấy trên thân đối phương dũng động phù văn năng lượng, tựa như những sinh vật sống bơi lượn, theo huyết quản, kinh mạch, chảy khắp toàn thân.

Tẩy kinh phạt tủy, dung luyện tinh kim!

Một tòa Kim Môn khôi hoành vàng rực chậm rãi hiện ra trong huyệt Bách Hội của Lý Dịch, vắt ngang vạn cổ, vĩnh hằng bất diệt!

Đây là hình chiếu của Tam Tướng Kỷ Hà Hoàng Kim Môn!

Và đúng vào lúc Tam Tướng Kỷ Hà Hoàng Kim Môn này xuất hiện trong huyệt Bách Hội của Lý Dịch, bầu trời Côn Luân lập tức biến thành màu huyết sắc!

Ngay sau đó, màu huyết sắc lan tràn, nhuộm cả mặt trời thành đỏ thẫm!

Huyết khung!

Đây là Huyết khung chân chính!

Ngay khi Lý Dịch dung hợp Tam Tướng Kỷ Hà Hoàng Kim Môn vào huyệt Bách Hội, một địa điểm khác cũng xảy ra kịch biến!

Tại vị trí đầu Long Mạch Bắc.

Tử Cấm Thành.

Dưới Tỏa Long Tỉnh.

Nơi đây trấn áp chín chiếc quan tài với kiểu dáng khác nhau.

Quan tài đồng cổ, quan tài đá vẫn thiết, quan tài ngọc phỉ thúy, quan tài vàng minh...

Mỗi chiếc quan tài đều tản ra khí tức cổ xưa thần bí, tựa như đã bị trấn áp ở đây rất nhiều năm.

Trong số đó, một chiếc quan tài đá vẫn thiết đột nhiên rung động, ba rãnh máu trên đó đột nhiên tràn ra từng dòng máu.

Máu đen xoắn vặn như bóng tối, tràn ngập khí tức hỗn độn và hư không mạnh mẽ, không ngừng nuốt chửng ánh sáng u tối xung quanh.

Cây đèn trường sinh đã cháy mấy nghìn năm triệt để tắt ngấm, một làn khói xanh lững lờ bay đi.

Oanh!!!

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng nổ lớn xé rách lăng mộ đen tối tĩnh mịch này.

Chiếc quan tài đá vẫn thiết chậm rãi mở ra, một bóng đen cao gầy từ trong đó bay ra, trong tay hiện lên một vệt u quang.

Điều kỳ dị đã xảy ra, vệt u quang kia lại đỡ ba khối huyết dịch lẳng lặng lơ lửng giữa không trung!

Bóng người đó nhìn ba khối huyết dịch trong tay mình, khóe miệng không ngừng giãn ra, trong cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn như sắt gỉ ma sát: “Ba nghìn năm!

Ba nghìn năm!” “Ba nghìn năm!

Chúng ta đã mưu đồ lâu như vậy, cuối cùng cũng có được Hỗn Độn Hư Không Chi Huyết!” “Tôn chủ!

Ta nhất định sẽ phục sinh ngài!” Giọng nói của bóng người đen dần trở nên trầm thấp: “Thời gian không còn nhiều, đã đến lúc khởi

động Kế hoạch Thâu Thiên rồi!" Phòng họp Trấn Quỷ Ti.

Trần Chung chết lặng nhìn chằm chằm hình ảnh vệ tinh gửi về.

Chỉ thấy bầu trời Côn Luân đã hoàn toàn biến đổi!

Mặc dù Kim Môn khôi hoành và mênh mông kia đã biến mất, nhưng từng đám mây hình nấm khổng lồ đỏ thẫm che kín bầu trời, bao vây mặt trời đỏ rực ở giữa!

Dù chỉ cách qua màn hình kỹ thuật số, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cực nóng đó.

Giọng nói kinh hãi của nhân viên kỹ thuật không ngừng vang lên bên tai ông ta: "Bộ trưởng!

Theo tin tức từ Cục Giám Quản Nam Cực, núi băng ở cực điểm vậy mà đã bắt đầu tan chảy!" "Vòng xoáy cực Bắc nứt vỡ, miền Bắc Huyền Quốc có thể sẽ gặp phải nhiệt độ thấp kỷ lục từ thời sáng thế." "Áp cao cận nhiệt đới dịch chuyển về phía Bắc, khu vực phía nam sông lớn rất có thể sẽ đón nhận trận hồng thủy kỷ lục từ thời sáng thế!" "Do ảnh hưởng của đợt lạnh, khu vực nhiệt đới vậy mà xuất hiện tuyết rơi vào tháng bảy." "Khu vực miền Trung Huyền Quốc xuất hiện siêu nhiệt độ cao, nhiệt độ mặt đất đạt tới 78 độ C!" ...

Lông mày Trần Chung giật giật, trong lòng lập tức lạnh toát, cảm thấy một luồng không khí vô cùng nguy hiểm, từng trận hàn ý từ lòng bàn chân dâng lên, khiến ông ta không nhịn được rùng mình.

"Mình có đang nằm mơ không?!" Ông ta thầm niệm trong lòng, không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy trước mắt.

Không khí trong phòng họp ngột ngạt đến cực điểm.

Các Trấn Quỷ Sứ cấp một trở lên, cùng với những bậc thầy của Bộ Kỹ thuật đều mặt mày tái mét.

Kể từ khi Côn Luân Thi Vương giáng thế, Trái Đất liền thường xuyên xuất hiện những hiện tượng thời tiết cực đoan hiếm thấy trong mấy chục năm qua!

Tình huống này quả thực quá đỗi bất thường.

Giờ đây Côn Luân xuất hiện Huyết khung, e rằng lại không thể thoát khỏi liên quan đến Thi Vương đó.

Trấn Quỷ Sứ đặc cấp Trại Nguyệt của Trấn Quỷ Ti đột nhiên mở lời: "Thi Vương đã thành thế, giờ đây chỉ có thể để Thập Phương Trảm Quỷ Sứ tỉnh lại từ giấc ngủ sâu, có lẽ mới có cơ hội xoay chuyển tình thế!" "Tôi tán thành!" Người vừa nói ra lời này mặt đầy hắc khí, những vết sẹo hình chữ thập chằng chịt trên toàn bộ khuôn mặt, trông rất hung tợn.

Ánh mắt Trần Chung rơi vào Thập Phương Trảm Quỷ Sứ vừa lên tiếng, trầm giọng nói: "Thập Phương Trảm Quỷ Sứ đã ngủ sâu hàng nghìn năm, nếu bây giờ đánh thức họ, chúng ta sẽ tổn thất rất lớn." Thập Phương Trảm Quỷ Sứ, đúng như tên gọi, là mười Trấn Quỷ Sứ của Trấn Quỷ Ti.

Mười vị Thập Phương Trảm Quỷ Sứ này phân bố ở các khu vực khác nhau.

Có người tự phong ấn mình trong biển sâu, núi lửa, sa mạc, hoang nguyên cực Bắc, còn có người thì ngủ say trong cổ mộ.

Có người đồng tình với lời của Trần Chung, mở miệng nói: "Thập Phương Trảm Quỷ Sứ là một trong những hậu thủ của Nhân tộc, đánh thức họ sớm sẽ gây ra tổn thất to lớn." "Nếu sau này có Tà Thần giáng lâm, mà Thập Phương Trảm Quỷ Sứ chưa khôi phục đến đỉnh phong, thì làm sao đối kháng?" "Chỉ là một Thi Vương nhỏ nhoi thôi, cũng đáng để các vị hoảng sợ như vậy sao?" Một nam tử có dung mạo tuấn mỹ như yêu, vẻ mặt âm nhu lạnh lùng hừ một tiếng: "Gia tộc

Diêu của tôi có bí thuật chuyên đối phó Thi Vương, nếu để tôi gặp, một kiếm chém nó!" Thấy thanh niên âm nhu mở lời, có người không vui, có người lại có ý vị thâm trường.

Rõ ràng, ở đây có liên quan đến tranh chấp phe phái.

Trại Nguyệt nhíu nhíu mày.

Gia tộc Diêu.

Một trong Tứ Đại Đạo Mộ Thế Gia của Bắc Phái.

Ở Huyền Quốc cổ đại, có lưu truyền một câu nói như vậy: "Vương triều chảy trôi, thế gia vững như sắt!" Hoàng đế Bắc Chu Tùy Đường đều xuất thân từ tập đoàn quý tộc Quan Lũng.

Rất nhiều khi, quan hệ giữa thế gia và hoàng đế càng giống như đối tác hợp tác, chứ không phải cấp trên cấp dưới.

Nhìn từ một góc nhỏ, có thể thấy ảnh hưởng của thế gia đối với một quốc gia!

Gia tộc Diêu, mấy năm gần đây vô cùng kín tiếng, không ngờ giờ vừa xuất hiện đã muốn cao điệu nhập thế!

Trại Nguyệt chỉ cảm thấy bây giờ chính là lúc nhiều chuyện, gia tộc Diêu tuy mạnh, nhưng Thi Vương kia tuyệt đối không phải loại tầm thường.

Chương 347

Tốc độ trưởng thành của hắn quá nhanh.

Nhanh đến mức khiến cô cảm thấy tuyệt vọng!

Trương Thiên Sư, người đứng đầu Đạo Thống, ngay cả một phân thân của đối phương cũng không đánh lại, thậm chí vì thế mà thay đổi tính tình, Đạo Tâm gần như tan vỡ!

Bây giờ vẫn đang trốn trong Thiên Sư Phủ, vẫn chưa xuất hiện.

Mọi việc đều do nhị đệ tử Trương Hoành cùng những nhân vật lão bối khác giải quyết.

Bên Mao Sơn và Võ Đang Sơn cũng trầm mặc một trận, tựa hồ đã bị bóng ma tâm lý từ trận chiến với Thi Vương ngày hôm đó ám ảnh.

Có thể thấy, trận chiến đó đã ảnh hưởng đến Đạo Thống lớn đến mức nào!

Đương nhiên, Trấn Quỷ Ti cũng không dễ chịu gì.

Những Quỷ Dị kia không biết vì sao lại ẩn mình, rõ ràng đã chiếm ưu thế trong trận chiến đó, vậy mà qua lâu như vậy lại không có nhiều động thái, tựa như đang ấp ủ một âm mưu càng khủng khiếp hơn, khiến người ta bất an.

Trại Nguyệt là Trấn Quỷ Sứ lão bối đi theo An Lan, trước khi Lý Dịch chưa khởi động Phục Sinh Khủng Bố, cô đã thông qua Cổ Hương Cư để giám sát Thi Vương.

Có thể nói, cô đã chứng kiến toàn bộ quá trình Lý Dịch từ một Tử Cương yếu ớt biến thành Thi Vương!

Ban đầu, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

So với Nhân tộc, tốc độ tu luyện của Lý Dịch không nhanh.

Thậm chí, còn rất chậm.

Dù sao, cương thi là chủng tộc bị Thiên Khiển!

Mạt Pháp Thiên Đạo vẫn luôn áp chế chủng tộc cương thi này, nên đa số cương thi trong cổ mộ đều yếu ớt, đáng thương và vô trợ.

Dưới sự càn quét của Trấn Quỷ Ti, rất nhiều cương thi đều bị bắt đi để nghiên cứu.

Nhân tộc, với ưu thế khoa học kỹ thuật, dựa vào sự sủng ái của Mạt Pháp Thiên Đạo, mạnh mẽ áp chế Quỷ Dị, khiến chúng chỉ là vật liệu nghiên cứu trong tay họ.

Nhưng, chỉ một chút lơ là, Lý Dịch liền đột nhiên biến thành Phi Cương!

Hơn nữa còn khởi động Phục Sinh Khủng Bố, thậm chí ngay cả Trương Thương, chuyển thế của Chân Võ Đại Đế cũng bại thảm hại như vậy.

Nếu không phải đại nhân An Lan đã quyết đoán hy sinh bản thân, thả Chúc Long xuống, Phục Sinh Khủng Bố e rằng đã hoàn thành.

Đến lúc đó, Mạt Pháp Thiên Đạo sẽ bị suy yếu đến cực độ, Nhân tộc sẽ gặp nguy hiểm!

Trại Nguyệt khép hờ đôi mắt, suy nghĩ vẩn vơ.

Cô đã trấn áp hàng nghìn Quỷ Dị.

Nhưng không có một Quỷ Dị nào có trí tuệ như Thi Vương, hành sự cẩn thận đến đáng sợ.

Rõ ràng thực lực đã cường đại đến mức đơn đấu vô địch, nhưng lại cứ núp ở phía sau, không chịu lộ diện.

Giờ đây, ngay cả Trấn Quỷ Ti cũng không biết Thi Vương cụ thể đang ở đâu trong Côn Luân.

Dù sao Côn Luân thực sự quá lớn.

Và lời tiên tri mà Trấn Quỷ Ti nhận được, cũng chỉ đến đoạn Thi Vương giáng thế, mang tai họa đến nhân gian.

Chi tiết hơn, e rằng chỉ có Thập Phương Trảm Quỷ Sứ mới biết.

Nhưng oái oăm thay, bây giờ Trấn Quỷ Ti lại không có Thập Phương Trảm Quỷ Sứ trấn giữ.

Nếu Thi Vương dám lộ diện, Trấn Quỷ Ti nhất định sẽ thả xuống vũ khí hạt nhân cuối cùng có uy lực tương đương Chúc Long!

Chúc Long chỉ là quả bom hạt nhân đầu tiên kết hợp với trạm không gian để tấn công chính xác.

Lợi dụng rơi tự do và điều khiển bằng hệ thống Thiên Khải, khiến quỹ đạo di chuyển khó đoán, đồng thời tốc độ nhanh đến mức cường giả Đằng Vân Cảnh không kịp phản ứng, từ đó dùng uy năng khủng bố của vụ nổ hạt nhân để tiêu diệt kẻ địch!

Vạn sự khởi đầu nan, quả đầu tiên nghiên cứu luôn gian nan.

Nhưng, những cái sau chỉ cần làm theo mẫu là được.

Vì vậy, trong trạm không gian Thiên Cung còn có hai quả Thiên Cơ Hạch Vũ, dùng để đối kháng với những kẻ địch mà Nhân tộc không thể ngăn cản.

Ban đầu, Thiên Cơ Hạch Vũ này là dùng để đối phó Tà Thần.

Theo lời tiên tri xuất hiện trong bích họa ở Tỏa Long Tỉnh, thế gian sẽ xuất hiện ba vị Tà Thần cường đại.

Bọn họ sẽ chọn lựa bản thể của mình đi lại ở nhân gian, không ngừng truyền bá tín ngưỡng của mình, nô dịch Nhân tộc, cuối cùng

chân thân của bọn họ sẽ giáng lâm!

Đáng tiếc, Tà Thần còn chưa xuất hiện, Chúc Long liền thảm tao hoạt thiết lư trên người Lý Dịch!

Giờ đây, thái độ của Trấn Quỷ Ti đối với Thi Vương đã không còn là khinh thị, mà là kính sợ!

Trại Nguyệt thật sự không hiểu, tại sao thanh niên gia tộc Diêu này lại dám khoác lác, nói ra lời lớn như vậy.

Trần Chung không nhịn được nhắc nhở: "Chúc Long còn không giết được Thi Vương, bí thuật của gia tộc Diêu các cậu thật sự hữu dụng sao?" Thanh niên gia tộc Diêu cười lạnh: "Thuật nghiệp hữu chuyên công!

Cách tốt nhất để đối phó Thi Vương không phải là vũ khí hạt nhân công nghệ cao như vậy, mà là bí thuật tổ tông lưu lại!" Nam tử mặt sẹo vừa rồi muốn thả Thập Phương Trảm Quỷ Sứ khinh miệt cười một tiếng: "Người trẻ tuổi đúng là thích nói suông!

Uy lực của Chúc Long rốt cuộc lớn đến mức nào, cậu có lẽ không rõ!

Tôi bây giờ chỉ tùy tiện nói cho cậu một vài số liệu, cậu sẽ biết uy lực của Chúc Long khủng bố đến mức nào!

Khối lục địa Châu Á đủ lớn chứ?

Nhưng năng lượng mà Chúc Long giải phóng trong khoảnh khắc bùng nổ, đã cứng rắn đẩy nó dịch chuyển bảy phân!

Cậu cho rằng những bí thuật trong miệng cậu, có thể đạt đến cấp độ năng lượng khủng bố như vậy sao?" Thanh niên gia tộc Diêu chỉ chậm rãi thốt ra ba chữ: "Lỗ Ban Thư!" "Cái gì?" Mọi người đột nhiên kinh hãi.

Đặc biệt là Trại Nguyệt, khi nghe đến ba chữ Lỗ Ban Thư, cả người cô ta đều ong ong.

Cuốn sách này không phải đã bị Tị Chủ thiêu hủy vào thời Tống Đại rồi sao?

Chẳng lẽ có bản phó sao?

Thanh niên gia tộc Diêu thấy mọi người vẻ mặt kinh ngạc, vẫn rất đắc ý, trong mắt lóe lên một tia tự mãn, chậm rãi nói: "Trước kia ở Loạn Táng Cương xuất hiện một ngôi cổ mộ, khiến Hạo Thiên của Ngô gia cũng phải bỏ mạng bên trong, chuyện này các vị biết chứ?" Mọi người chậm rãi gật đầu.

Trại Nguyệt thầm nghĩ, chuyện này cô là người quan sát, làm sao có thể không biết?

Nếu không phải đại nhân An Lan muốn mượn tay con cương thi kia, mở ra sự áp chế của Mạt Pháp Thiên Đạo, khôi phục thực lực, từ đó trường sinh bất lão.

Thì làm sao có ngày hôm nay?

Ngay từ khi con cương thi còn là Tử Cương, trực tiếp tiêu diệt nó chẳng phải tốt hơn sao?

Đáng tiếc, một bước sai thành hận ngàn đời.

Giờ đây, Tử Cương kia đã trở thành Thi Vương, bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi!

Thanh niên gia tộc Diêu cười nói: "Gia tộc Diêu chúng tôi đã phái người đến ngôi cổ mộ này, ở khoang trống dưới lòng đất đã nhìn thấy tấm bia mộ kia." "Bản đồ trên tấm bia mộ đó, thật ra còn có huyền cơ khác, trong đó một nhánh chính là nơi Lỗ Ban Thư tọa lạc!" "Nơi đó chính là Trần Đoàn Y Quan Trủng!" "Cái gì?!

Trần Đoàn Y Quan Trủng?" Những người có mặt đều là những người tinh thông, kiến thức rộng.

Nhưng chính vì vậy, họ mới hiểu được ý nghĩa mà Trần Đoàn Y Quan Trủng đại diện!

Trại Nguyệt bỗng nhiên hiểu ra, thì ra là vị đại năng này, khó trách Lỗ Ban Thư được bảo lưu lại!

Nhưng, rất nhanh, Trại Nguyệt đã phản ứng lại.

Nắm bắt trọng điểm.

Cấp giọng nói: "Cậu vừa nói là trên bia mộ dưới Loạn Táng Câu có ghi chép tung tích của Lỗ Ban Thư sao?" "Không sai!" Thanh niên gia tộc Diêu nói chắc như đinh đóng cột.

Vẻ mặt đối phương không giống đang nói dối, nhưng càng như vậy, Trại Nguyệt càng cảm thấy khủng bố.

Toàn thân cô ta lạnh toát!

Chương 348

Cô ta biết rõ những đường vân trên bia đá từ đâu mà có!

Bởi vì năng lực thiên phú của cô ta là Nguyệt Giới, trong đêm tối, tầm nhìn của cô ta cực lớn, có thể giám sát mọi vật trong phạm vi mười dặm!

Những đường vân trên bia đá, rõ ràng là do những con côn trùng mang dịch thể có tính ăn mòn mạnh mẽ bò ra!

Nhưng, thật trùng hợp, chính những đường vân ngẫu nhiên xuất hiện này lại ẩn chứa tung tích của Lỗ Ban Thư?!

Điều này quả thực quá đỗi kỳ lạ!

Nếu không phải cô ta tận mắt trải qua, đã không dám nghĩ tới!

Huống hồ, thời điểm xuất hiện của Lỗ Ban Thư này chẳng phải quá tốt sao?

Đúng lúc họ cần đối phó Thi Vương, nó liền xuất hiện?

Mọi sự trùng hợp đến nỗi ngay cả mẹ của sự trùng hợp cũng suýt nữa không nhận ra sự trùng hợp nữa rồi!

Vô lý!

Trại Nguyệt hít sâu một hơi.

Cô ta biết, tất cả những điều này bề ngoài là trùng hợp, nhưng cô ta chỉ là chưa nhìn thấy bàn tay đen phía sau thao túng mọi chuyện mà thôi.

Đại nhân An Lan từng nói, Thi Vương kia chỉ có thể chết dưới Long Nha.

Đây là số mệnh.

Trước đó, bất kể họ làm gì, cũng không thể giết được đối phương.

Trại Nguyệt không tin tà, muốn mượn tay Âm Dương Sư của Anh Hoa Quốc để giết Thi Vương.

Để phòng ngừa, cô ta còn âm thầm thiết kế để Vương Đằng Vân ra tay.

Nhưng không ngờ, tất cả Âm Dương Sư đều bị chôn vùi bên trong, Thi Vương kia lại càng trở nên mạnh hơn.

Dường như vận mệnh đang ưu ái đối phương, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể ngăn cản.

Kể từ lần ra tay đó, Nguyệt Giới của Trại Nguyệt liền xuất hiện khiếm khuyết, không thể triển khai hoàn toàn, hơn nữa mỗi tối đều gặp ác mộng.

Trong giấc ác mộng không ngừng nghỉ đó, cô ta bị vô số xúc tu xé nát, trên xúc tu có rất nhiều răng nanh nhỏ bé, điên cuồng cắn xé cô ta!

Nỗi đau kinh hồn bạt vía đó, chân thực đáng sợ, khiến cô ta mấy ngày không dám ngủ.

Nhưng, điều đáng sợ hơn đã xảy ra.

Cứ đến mười hai giờ, cô ta liền bị kéo vào ác mộng, bị vô số kiến màu đỏ sẫm gặm nhấm, cho đến khi linh hồn không thể chịu đựng được, cơ chế bảo vệ tiềm thức kích hoạt, cô ta bị giật mình tỉnh dậy!

Lặp đi lặp lại, vô cùng vô tận!

Chỉ là, mỗi lần quái vật trong ác mộng đều không giống nhau.

Có rắn lớn đầu mọc mào gà đỏ rực, có côn trùng bay lượn mang theo từng lớp tàn ảnh, có ong vàng trên trán khắc chữ "Vương"...

Những quái vật đó, rõ ràng chính là những quái vật xuất hiện trong Dịch Thiên Đế Mộ!

Trại Nguyệt lau mồ hôi lạnh trên trán, đối với Thi Vương sinh ra sự kính sợ và khủng bố khó tả.

Tuy rằng chỉ mới giao thủ một lần, nhưng chính lần đó đã đủ để cô ta hiểu rõ khoảng cách giữa họ!

Như một con sông lớn, không thể vượt qua!

"Lỗ Ban Thư..." Trại Nguyệt lẩm bẩm: "Thứ này thật sự có thể đối phó quái vật cấp Thi Vương sao?" Thanh niên gia tộc Diêu thấy Trại Nguyệt không tin, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo: "Trong Lỗ Ban Thư không chỉ ghi lại thuật pháp triệu hồi Đạo gia chính thần, mà còn có tà thuật thỉnh Mã Tiên nhập thân!

Gia tộc Diêu chúng tôi lần này lợi dụng Lỗ Ban Thư, đã bắt toàn bộ Hồ Tam Thái Gia cùng con cháu của nó về đây, dùng da của chúng chế thành Thất Thập Nhị Lộ Diệt Thi Kỳ!

Cờ Diệt Thi này chuyên khắc chế cương thi, đại trận được tạo thành đủ sức chém giết cương thi Phi Cương hậu kỳ!" Thanh niên gia tộc Diêu tràn đầy tự tin: "Thi Vương bị Chúc Long làm bị thương, lúc này vốn không ở trạng thái đỉnh phong, cộng thêm Thất Thập Nhị Lộ Diệt Thi Kỳ này, đủ sức nghiền ép nó!" Không ít Trấn Quỷ Sứ cấp một đã bị thanh niên gia tộc Diêu thuyết phục.

Nếu Thi Vương chết đi, phe Quỷ Dị sẽ không thể làm nên chuyện!

Với sự gia trì của Mạt Pháp Thiên Đạo, vũ khí công nghệ cao trong tay họ đủ sức dễ dàng tiêu diệt Quỷ Dị dưới Hồng Lệ Quỷ trung kỳ.

Hơn nữa, Đạo Thống giờ đây đã kết thù với Thi Vương, huống hồ giáo nghĩa bên Đạo Thống vốn là tế thế cứu nhân, Quỷ Dị gây họa thế, họ tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Trấn Quỷ Ti, gia tộc Diêu, Đạo Thống ba nhà liên thủ, phối hợp

Mạt Pháp Thiên Đạo, đủ sức quét sạch Quỷ Dị, khiến thế giới này một lần nữa trở về thời đại vô thần luận!

Mấu chốt là, họ phải chém giết Thi Vương.

Uy hiếp của Thi Vương quá lớn.

Nhân tộc tuyệt đối không thể để một thanh kiếm Damocles như vậy treo lơ lửng trên đầu.

Nếu là những người bình thường không biết chân tướng thì còn đỡ, nhưng những người biết Thi Vương khủng bố đến mức nào thì lại quá mức lo lắng.

Mấy ngày nay vẫn luôn ăn không ngon ngủ không yên.

Trần Chung động lòng: "Gia tộc Diêu có cách nào tìm được Thi Vương ở Côn Luân không?" Thanh niên gia tộc Diêu cười mỉm nói: "Đương nhiên có!" "Trong Lỗ Ban Thư có ghi chép một bí pháp tầm người, tên là Sưu Kim Hoa Thuật!" "Dùng thuật này liền có thể tìm được cổ mộ của Thi Vương!" Ánh mắt của mọi người có mặt đều sáng lên.

Kho báu bí mật trong cổ mộ Thi Vương rốt cuộc có bao nhiêu, không ai biết được!

Nhưng, tuyệt đối nhiều đến mức khó mà tưởng tượng!

Ngay cả Trại Nguyệt, người cảm thấy kính sợ Thi Vương, cũng động lòng.

Thông qua Nguyệt Giới, cô ta từng nhìn thấy trong cổ mộ Thi Vương đầy rẫy cổ vật có giá trị liên thành!

Chỉ cần một món, liền có thể mấy đời không lo vinh hoa phú quý!

Đối với Trấn Quỷ Sứ đặc cấp mà nói, tiền bạc có lẽ đã không còn quá quan trọng.

Nhưng, những văn vật mang theo khí tức lịch sử đó lại khác.

Những bảo vật này ngoài việc đáng tiền, dường như nhìn qua không có tác dụng gì.

Thực tế không phải vậy!

Chỉ là do Mạt Pháp Thiên Đạo áp chế quá mạnh mẽ.

Nếu một ngày nào đó, Thiên Đạo sụp đổ, Mạt Pháp kết thúc, những bảo vật này liền sẽ một lần nữa tỏa ra sức mạnh rực rỡ vốn có của chúng!

Có lẽ, ngay cả Thi Vương cũng không rõ, rốt cuộc mình đang sở hữu tài phú khủng khiếp đến mức nào.

Đây cũng coi như là ý trời đi!

Chỉ cần họ tìm được ngôi cổ mộ đó, là có thể đoạt được những bảo bối kia.

Thi Vương phải chết!

Trại Nguyệt hạ quyết tâm, lớn tiếng nói: "Được!

Thập Phương Trảm Quỷ Sứ quan hệ trọng đại, quả thực không nên đánh thức vào lúc này.

Vì gia tộc Diêu có cách tiêu diệt Thi Vương, chúng ta liền cùng gia tộc Diêu tiến đến Côn Luân tranh đoạt." "Tôi tán thành!" Đại bộ phận Trấn Quỷ Sứ đều đồng ý đề nghị này.

Những Trấn Quỷ Sứ còn lại dù không đồng ý, trong hình thức thiểu số phục tùng đa số cũng chỉ có thể khuất phục.

"Sưu Kim Hoa Thuật..." Người đàn ông mặt đầy vết sẹo hình chữ thập lẩm bẩm, tâm niệm điện chuyển: "Nghe nói đây là pháp thuật thời thượng cổ, dưới Mạt Pháp Thiên Đạo muốn thi triển Sưu Kim Hoa Thuật, trước tiên phải hiến tế mười đôi đồng nam đồng nữ!"

“Các người vì muốn giết Thi Vương, mà phải hiến tế mười đôi đồng nam đồng nữ?” Thanh niên gia tộc Diêu ngạc nhiên nhìn đối phương: “Triệu Hồng Đào, không ngờ anh lại còn biết Sưu Kim Hoa Thuật?” Triệu Hồng Đào thở dài: “Chỉ là theo đại nhân An Lan kiến thức qua một số vật siêu phàm, nghe nói qua mà thôi.” “Bí thuật thương thiên hại lý như vậy, vốn không nên tồn tại trên đời!” Thanh niên gia tộc Diêu khinh miệt cười một tiếng, chưa kịp nói gì.

Trại Nguyệt đã lên tiếng trước: “Mọi việc đều phải có được có mất, có bỏ mới có được!

Nếu ngay cả dũng khí để hiến tế mười đôi đồng nam đồng nữ cũng không có, vậy thì Trấn Quỷ Ti cũng nên diệt vong rồi!” “Trại Nguyệt nói không sai!” Câu nói này lập tức nhận được sự hưởng ứng của những người khác: “Chúng ta canh giữ màn đêm, không hề mang vinh quang, chỉ có thể chém giết Quỷ Dị trong bóng tối dơ bẩn hôi thối, vốn dĩ đã không phải người tốt đẹp gì!” “Nếu hiến tế mười đôi đồng nam đồng nữ, liền có thể tiêu trừ nguồn gốc của Phục Sinh Khủng Bố, cũng coi như là được lợi lớn!” “Tôi đồng ý!

Đây nghiễm nhiên là một giao dịch có lợi!” Rất nhiều Trấn Quỷ Sứ mắt chứa sát khí, gật đầu đồng tình.

Triệu Hồng Đào thở dài, không nói thêm nữa.

Trần Chung lớn tiếng nói: “Lần này, chúng ta liền mượn Sưu Kim Hoa Thuật, chém giết Thi Vương!” Thanh niên gia tộc Diêu nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: “Chính đáng lẽ phải như vậy!” Trần Chung và thanh niên gia tộc Diêu rời đi, bắt tay vào chuẩn bị lên đường tới Côn Luân.

Chương 349

Để lại các Trấn Quỷ Sứ tiếp tục giám sát dị tượng ở Côn Luân.

Triệu Hồng Đào nhìn bóng lưng thanh niên gia tộc Diêu rời đi, khóe miệng hiện lên một nụ cười hung tợn, lạnh lùng hừ một tiếng.

Côn Luân.

Sau khi Lý Dịch dung hợp Tam Tướng Kỷ Hà Hoàng Kim Môn, giọng nói lạnh lùng của hệ thống lập tức vang lên: "[Ting!

Chúc mừng Chủ nhân《Dịch Thiên Đế Kinh》tầng thứ ba nhập môn, nhận được Đế Kỹ Đế Linh Hình Chiếu!]" Đây là Đế Kỹ mới!

Đế Âm Ấn, Thi Vương Lãnh Địa Phệ Diệt Vực Sâu đều là những Đế Kỹ vô cùng lợi hại.

Và Đế Linh Hình Chiếu này, e rằng cũng có chỗ bất phàm.

Nhất thời, trong lòng Lý Dịch dâng lên một tia kỳ vọng.

Lý Dịch mở giới thiệu Đế Linh Hình Chiếu: "[Đế Linh Hình Chiếu LV1: Đế Kỹ cấp truyền thuyết ba sao!

Có thể hình chiếu linh hồn vào nhục thân khác để đoạt xá, có thể dung hợp hoàn mỹ nhục thân đó, biến nó thành thân ngoại hóa thân!] [Khi thân ngoại hóa thân này bị hủy diệt, Chủ nhân có thể tiến hành Đế Linh Hình Chiếu lần tiếp theo, đoạt xá nhục thân khác phù hợp yêu cầu.]" Rất mạnh!

Xứng đáng là Đế Kỹ cấp truyền thuyết!

Trong tay hắn vừa hay có nhục thân thích hợp có thể sử dụng.

Lý Dịch đưa mắt nhìn Ngọc Thi đang tu luyện trong quan tài đồng cổ.

Lý Dịch lấy ra Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan.

Viên đan này chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào cấp sử thi, năng lượng ẩn chứa trong đó vô cùng khủng bố.

Chỉ cần một viên, liền có thể giúp Hồng Lệ Quỷ trong phe Quỷ Dị viên mãn đột phá thành Thanh Nhiếp Quỷ Quỷ Vương!

Ngọc Thi tuy bị Thiên Đạo nguyền rủa, nhưng đột phá thành Phi Cương chắc hẳn không thành vấn đề.

Đến lúc đó, mượn Thiên kiếp khi Ngọc Thi thành Phi Cương, mài giũa nhục thân tuyệt đối là một đợt béo bở!

Loli tóc trắng mắt đỏ chết lặng nhìn chằm chằm Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan trong tay Lý Dịch, khẽ liếm đôi môi đỏ tươi quyến rũ, khí chất có vẻ bệnh hoạn mà kiều diễm: "Anh còn loại đan dược này không?" Lý Dịch lắc đầu: "Chỉ có một viên này thôi!" "Anh trai, anh có thể cho em nó không?" Loli tóc trắng mắt đỏ cúi đầu, hiếm thấy lộ ra một tia e lệ, trông đáng yêu động lòng người.

Lý Dịch liếc mắt trắng dã, một ngụm từ chối: "Không được!

Em xấu mà còn đòi hỏi!" "Anh!" Loli tóc trắng mắt đỏ tức đến tóc dựng ngược lên, hận không thể cắn chết Lý Dịch một ngụm.

Nhưng, với tư cách là bậc thầy quản lý biểu cảm, loli tóc trắng mắt đỏ rất nhanh bày ra vẻ đáng thương, hai mắt đẫm lệ nhìn chằm chằm Lý Dịch.

"Anh trai tốt bụng, có thể không mà!

Chỉ lần này thôi có được không mà!" Nếu là người khác, e rằng sẽ cảm thấy tội lỗi vô cùng, hận không thể cắt cả mạng căn của mình đưa cho đối phương.

Nhưng oái oăm thay, đối tượng mà cô ta làm nũng lại là Lý Dịch.

Lý Dịch chỉ liếc nhìn loli nhỏ.

Mái tóc trắng mượt mà như dải ngân hà rải xuống nhân gian, mềm mại bay lượn, đôi mắt huyết đồng như bảo thạch, trong suốt sáng ngời.

Mặc bộ váy dạ hội phong cách Gothic trang nhã, toàn thân toát ra khí chất bệnh kiều u tối.

Trông quả thực rất đáng yêu, dùng làm vật cưng cũng không tệ.

Nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Vật cưng, hắn xưa nay không thiếu.

Trương Vô Nhiễm cúi đầu im lặng, trong lòng thầm nghĩ, bên cạnh Bệ hạ lại có thêm một trà xanh nữa rồi.

Loli nhỏ thấy Lý Dịch không để ý đến mình, vẻ mặt đáng thương lập tức biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo túc sát bạo lệ.

"Đã mềm không được, chỉ có thể dùng cứng!" Vừa dứt lời, liền xòe những ngón tay mềm mại trắng muốt, chỉ về phía Lý Dịch: "Sâm La Vạn Tượng!

Huyết Ngục Kiếm Sát!" Hàng nghìn thanh kiếm cổ đột nhiên xuất hiện, bao vây Lý Dịch ở giữa!

Kiếm vực!

Thành công!

Loli nhỏ nhíu nhíu mày xinh đẹp.

Mọi chuyện rất không đúng.

Với thực lực mà Lý Dịch đã thể hiện, chiêu này không nên tiến hành thuận lợi như vậy.

Điều này khiến cô ta rất bất an.

Oanh!

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí thế cường đại xé nát Kiếm vực, mạnh mẽ áp bức lên vai loli nhỏ!

Bịch!!

Loli nhỏ trực tiếp quỳ xuống!

Cô ta khó khăn ngẩng đầu lên, kinh hãi tột độ nhìn Lý Dịch.

Thực lực của đối phương trở nên mạnh hơn quá nhanh rồi phải không?

Lúc ban đầu tiếp xúc, cô ta còn chiếm ưu thế.

Theo thời gian trôi qua, hai bên đạt đến giai đoạn ngang sức, sau đó Lý Dịch chiếm ưu thế.

Nhưng bây giờ, mới trôi qua mấy phút?

Đối phương vậy mà đã có thể nghiền ép cô ta rồi sao?

Loli nhỏ đâu có biết.

Lý Dịch đã được gia trì bởi "Chính Nghĩa Đích Quần Ẩu", trực tiếp cường hóa gấp trăm triệu lần!

Hoàng uy như ngục, không thể ngăn cản!

Trực tiếp đánh bại cô ta trong tích tắc!

Triều cường trùng tộc và đại quân âm binh lạnh lùng nhìn chằm chằm loli nhỏ, mang đến cho đối phương cảm giác áp bách cực lớn.

Loli nhỏ lập tức cầu xin tha thứ: "Anh trai tốt bụng, em sai rồi!" Lần sau còn dám!

Lý Dịch cụp mắt, chỉ hờ hững liếc nhìn đối phương.

"Dù em tính kế thế nào, dù có bao nhiêu âm mưu quỷ kế, trước mặt cường giả chân chính, đều trở nên vô cùng buồn cười và bi ai!"

“Tiểu thông minh, cuối cùng khó mà lên được đại nhã chi đường!” Loli nhỏ thu lại những giọt nước mắt ủy mị, thần sắc lạnh lùng đến đáng sợ.

Câu nói của Lý Dịch không sai.

Hiện tại cô ta giống như một tên hề đáng cười đáng thương, ngoài việc gây cười ra thì chẳng có tác dụng gì.

Thực lực!

Cuối cùng vẫn là thực lực không bằng người!

Loli nhỏ trong lòng thầm hận.

Cô ta dù sao cũng là Cổ Thần Nhãn Tiệp Mao, giờ đây lại phải dùng cách bán manh cầu sinh trong hoàn cảnh đáng thương như vậy!

Lý Dịch xoa xoa đầu loli nhỏ, giọng nói có phần dịu dàng: “Tôi vẫn luôn coi em là đối thủ ở cùng cấp độ, sau này đừng dùng những thủ đoạn sơ cấp như vậy để sỉ nhục tôi!” “Vâng!” Loli nhỏ gật đầu, trong lòng không biết vì sao, lại có một chút cảm động.

“[Ting!

Chúc mừng Chủ nhân đã hoàn thành một bước quan trọng trong việc tẩy não Cổ Thần Nhãn Tiệp Mao!]” “[Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được thưởng nhiệm vụ hoàn thành kỹ năng thần cấp bị động: Hải Hoàng Thú Liệp Bản Năng!]” “[Hải Hoàng Thú Liệp Bản Năng: Người sở hữu sẽ bản năng thực hiện hành động cưa cẩm các sinh vật nữ tính, dùng phương thức hiệu quả và nhanh chóng nhất để tẩy não, khiến đối phương hoàn toàn mê đắm, điên cuồng yêu thích người sở hữu kỹ năng này!]” “[Có kỹ năng này, mẹ không cần lo lắng con không tìm được bạn gái nữa rồi!]”???

Chương 350

Lý Dịch đầy dấu hỏi chấm.

Thứ này đối với hắn thì có tác dụng gì?

Độc thân mấy chục năm rồi, hắn đã quen rồi được không!

Độc thân vạn tuế!

Độc thân khoái lạc!

Lý Dịch trầm mặc một lát, búng ngón tay một cái, bắn Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan vào trong quan tài đồng cổ.

Ngọc Thi vốn vẫn luôn tiềm hành tu luyện, muốn đột phá chất cốc Mao Cương, trở thành Phi Cương, sau khi nhận được viên đan dược này, tốc độ tu luyện trở nên nhanh hơn.

Điều này vẫn chưa đủ, Lý Dịch trực tiếp đơn giản hóa 《Hỗn Độn Bất Diệt Kinh》, hóa thành luồng thông tin ý thức truyền vào trong đầu đối phương, giao cho đối phương tu luyện.

Thân thể này là thứ hắn dùng để chế tạo thân ngoại hóa thân, đương nhiên càng mạnh càng tốt.

Loli nhỏ nhìn viên Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan kia, mắt đảo liên hồi, cuối cùng chỉ có thể chết lặng nuốt nước bọt.

Đoạt lấy?

Lý Dịch giơ tay liền có thể trấn áp cô ta!

Cô ta sẽ không ngu ngốc đến mức dựa vào võ lực để cướp đoạt.

Còn về bán manh, bán manh đáng sỉ nhục, đời này cô ta tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện đó.

Giao dịch!

Loli nhỏ nghĩ đến trong tay mình bây giờ cũng không có thứ gì đáng giá để lấy ra.

Ngoại trừ nhục thân của mình còn có chút giá trị.

Tổng không thể nói là chặt tay mình ra để giao dịch chứ?

Tin hay không Lý Dịch trực tiếp phân thây cô ta?

Giao dịch được thiết lập trên vị trí đôi bên ngang bằng.

Cô ta không tin Lý Dịch thật sự coi cô ta là đối thủ bình đẳng.

Lý Dịch lấy ra một viên Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan khác, trao vào tay Arlottia, mỉm cười nhàn nhạt: "Cảnh giới của cô vẫn chưa ổn định, có viên Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan này, hẳn là có thể hoàn toàn ổn định ở Đằng Vân Cảnh hậu kỳ!" "Tạ Tôn Chủ!" Arlottia cung kính nhận lấy Cửu Chuyển Minh Hỏa Đan, ánh mắt kích động.

Viên đan dược này tuyệt đối vô cùng quý giá.

Nhưng, Tôn Chủ lại cứ thế giao cho mình, đây là sự tín nhiệm đối với mình!

Lý Dịch lại lấy ra Huyết Chiếu Dạ Yêu Đao cấp sử thi một sao đưa cho Trương Vô Nhiễm, dịu giọng nói: "Trong tay cô vẫn luôn không có binh khí tốt, thanh đao này có kỹ năng bị động là Huyết Chiếu Dạ, có thể dựng lên một kết giới mạnh mẽ, đủ sức chống đỡ một kích đỉnh phong của Đằng Vân Cảnh!" "Đương nhiên, chiêu này dùng để tấn công, uy lực cũng cực lớn!" "Sau này, cô chính là chủ nhân của nó, hy vọng cô có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó!" Trương Vô Nhiễm ngẩn người.

Không ngờ lần này cô ta vậy mà cũng có thể nhận được ban thưởng.

Rõ ràng chuyến đi Cổ Mộ Tinh Tuyệt lần này, cô ta cũng không đóng góp quá nhiều.

Điều này khiến Trương Vô Nhiễm có chút ngại ngùng không dám nhận.

"Bệ hạ... tôi..." "Thứ ta đã ban ra, không ai có thể từ chối!" Lý Dịch ngữ khí bình thản, toát ra mấy phần uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Trương Vô Nhiễm đành phải nhận lấy Huyết Chiếu Dạ Yêu Đao.

Thanh trường đao huyết sắc thon dài này vô cùng lạnh lẽo, tản ra khí tức cường hoành, khiến người ta biến sắc.

Lý Dịch lại phân phát bình Âm Ngọc kia xuống, khiến đại quân âm binh trở nên cường hãn hơn.

Lý Dịch khẽ nhắm hai mắt, bắt đầu luyện Cổ theo phương pháp ghi chép trong Thiên Cổ Thuật.

Ngọc Thi muốn trở thành Phi Cương chân chính còn cần thời gian, trong khoảng thời gian này, Lý Dịch không thể lấy thân thử hiểm, đi đến thế giới loài người.

Vì vậy, hắn muốn tiến hóa trùng tộc, khiến chúng trở nên mạnh hơn!

Đầu tiên được dùng để thí nghiệm là Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ.

Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ vì là loại sinh sản nhiều, nên số lượng cực lớn.

Lý Dịch trực tiếp lấy một nghìn con đặt vào đáy hố, sau đó khắc lên thân chúng phù văn trong Thiên Cổ Thuật.

Trong Thiên Cổ Thuật có mười ba phù văn, mỗi cái đều có công dụng độc đáo.

Lý Dịch chọn phù văn "Sát"!

Đây là phù văn khiến Cổ Trùng trở nên có tính công kích hơn.

Mục đích của Lý Dịch là để chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Một nghìn con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ trở nên điên cuồng, không ngừng cắn xé đồng loại của mình.

Cảnh tượng này vô cùng thảm liệt, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cuối cùng chỉ còn lại một con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ mềm nhũn nằm rạp trên đống thi sơn.

Tuy nó vẫn còn sống, nhưng đã bị thương rất nặng, thoi thóp hơi tàn!

Máu tươi đỏ sẫm lấp đầy hố, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ cuối cùng mở đôi mắt kép quỷ dị, trong biển máu thi sơn chết lặng nhìn chằm chằm Lý Dịch.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, trong đôi mắt kép này rõ ràng mang theo cảm xúc sùng kính và sùng bái!

Lý Dịch nhíu nhíu mày.

Thiên Cổ Thuật này có chút không đúng.

Con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ này tuy sống sót đến cuối cùng, nhưng sức chiến đấu đáng lo ngại, hơn nữa toàn thân đầy thương tích, cũng không có nhiều tiềm năng trưởng thành.

Loli nhỏ tò mò nhìn Lý Dịch: "Anh đang đấu kiến sao?

Em nghe nói đấu gà, đây là lần đầu tiên thấy người ta đấu kiến!

Nhưng, phù văn anh vừa dùng thì có chút thú vị." Ngay lúc đó, con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ này đột nhiên bốc cháy.

Ngọn lửa như máu xoắn vặn và hung tợn, tựa như đến từ địa

ngục!

Một nghìn phù văn "Sát" của Thiên Cổ Thuật bay ra, từng chút một tuôn vào trong cơ thể con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ này!

Khiến hình thể con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ này biến thành to bằng nắm tay người, toàn thân phủ đầy lớp giáp gai góc!

Những mũi gai sắc nhọn lóe lên hàn quang, đường vân lửa tỏa ra nhiệt độ cực cao, không ngừng làm biến dạng không khí.

Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên: "[Ting!

Chúc mừng Túc chủ luyện Cổ thành công, nhận được Địa Ngục Hỏa Thạch Nghĩ!]" "[Địa Ngục Hỏa Thạch Nghĩ!

Sinh mệnh thể cấp siêu phàm ba sao!

Quỹ đạo di chuyển sẽ xuất hiện Địa Ngục Chi Hỏa, thiêu đốt mọi thứ!]" "[Kỹ năng quần thể của Địa Ngục Hỏa Thạch Nghĩ: Địa Ngục Phần Thiên.

Có thể sử dụng khi số lượng Địa Ngục Hỏa Thạch Nghĩ vượt quá một vạn, có thể đốt cháy sự tồn tại dưới Đẳng Vân Cảnh viên mãn!]" Địa Ngục Hỏa Thạch Nghĩ, một nghìn con Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ mới có thể tiến hóa thành!

Thực lực của nó thì gấp mấy nghìn lần Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ trở lên!

Chưa kể đến Địa Ngục Chi Hỏa, chỉ riêng lớp giáp gai góc của Địa Ngục Hỏa Thạch Nghĩ, nhìn thôi đã khiến người ta rợn tóc gáy.

Năng lực phòng ngự khủng bố của nó, đủ sức chống đỡ sự cắn xé của Âm Hỏa Tử Đạn Nghĩ.

Nhìn con Địa Ngục Hỏa Thạch Nghĩ tản ra khí tức cường hoành này, khóe miệng Lý Dịch nhếch lên, xem ra, những sủng vật của mình

có thể tiến hóa thêm một đợt nữa.

Lý Dịch lấy ra Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng và Thi Yêu Hổ Phong, lần lượt tiến hành thí nghiệm.

Chương 351

Lần này, Lý Dịch sử dụng phù văn không phải chữ "Sát", mà là hai loại phù văn khác.

"Tật" và "Binh"!

Trong Thiên Cổ Thuật, có mười ba phù văn.

Lý Dịch hiện tại chỉ biết ba phù văn "Sát", "Tật" và "Binh".

Mười phù văn còn lại, Lý Dịch tạm thời vẫn chưa thể lĩnh ngộ.

Nhưng, hiện tại cũng đủ dùng rồi.

Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng và Thi Yêu Hổ Phong lần lượt tiến vào hố, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, liền bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

Cuối cùng, chỉ còn lại một con Hủ Hóa Ảnh Sí Trùng và một con Thi Yêu Hổ Phong sống sót.

"[Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được sinh mệnh thể cấp siêu phàm ba sao Hủ Ảnh Ma Trùng!]" "[Ting!

Hủ Ảnh Ma Trùng, khi bay có thể phóng ra khí thể có tác dụng hủ hóa mạnh mẽ, có thể gây sát thương cực lớn cho Quỷ Dị.

Tốc độ bay của nó cực nhanh, cao nhất có thể vượt quá mười lăm lần vận tốc âm thanh!]" "[Kỹ năng chủng tộc của Hủ Ảnh Ma Trùng: Hủ Ảnh Cộng Chấn.

Khi số lượng Hủ Ảnh Ma Trùng vượt quá một vạn và cùng lúc bay lên, có thể phát động kỹ năng này gây ra cộng chấn, và khí thể hủ hóa sẽ âm thầm xâm nhập vào cơ thể đối phương, sau đó thông qua cộng chấn dẫn nổ!]" Hủ Ảnh Ma Trùng, trông chỉ nhỏ bằng ngón tay cái,

lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Đôi cánh trong suốt đang rung động tần số cao, mang theo từng lớp tàn ảnh quỷ dị.

Tốc độ khủng khiếp này, hoàn toàn có thể khiến Hủ Ảnh Ma Trùng trở thành trinh sát của Dịch Thiên Đế Mộ!

Lý Dịch không tin, có ai có thể dễ dàng đến được Dịch Thiên Đế Mộ dưới sự giám sát của Hủ Ảnh Ma Trùng.

"[Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được sinh mệnh thể cấp siêu phàm ba sao Thi Minh Yêu Phong!]" "[Ting!

Thi Minh Yêu Phong, kim châm ở đuôi mang theo Thi Độc, có thể nhanh chóng đánh giết kẻ địch!]" "[Bí kỹ quần thể của Thi Minh Yêu Phong: Minh Nguyệt Yêu Chiếu.

Khi số lượng Thi Minh Yêu Phong vượt quá một vạn con, có thể thi triển kỹ năng chủng tộc Minh Nguyệt Yêu Chiếu!]" Lý Dịch sau khi xem giới thiệu về ba loại trùng tộc quyến thuộc, tâm trạng vui mừng.

Không nghi ngờ gì, thực lực của ba loại quyến thuộc đã có sự thay đổi về chất.

Có lẽ là do vận may của hắn tăng vọt, hóa thân thành Âu Hoàng.

Lần này vậy mà lại rút được nhiều bí bảo như vậy!

Kỹ năng bị động thần thoại cấp bảy sao "Chính Nghĩa Đích Quần Ẩu" và 《Dịch Thiên Đế Kinh》 tầng thứ ba, cùng với bảo vật thần thoại cấp năm sao "Thiên Đế Thánh Chỉ tàn khuyết".

Đều là những bảo vật vô cùng lợi hại.

Đợi Arlottia và những người khác đi tu luyện, sau khi Thiên Cổ

Thuật gia trì xong cho trùng tộc, Lý Dịch liền thông qua Tín Ngưỡng Chi Chủng liên hệ Trần Phong, bố trí kế hoạch giai đoạn tiếp theo.

Trần gia.

Lúc này Trần gia rất tĩnh mịch, yên tĩnh và hòa bình.

Trần Phong lẳng lặng xem báo cáo thư ký trình lên, gật đầu liên tục.

Rõ ràng, Dịch Thiên Tập đoàn phát triển vô cùng tốt.

Vụ nổ hạt nhân xảy ra ở Đế Kinh lần này, đối với Huyền Quốc mà nói là một tai nạn lớn!

Nhưng đối với Dịch Thiên Tập đoàn, lại là một cơ hội trời cho để phát triển nhanh chóng!

Nhân viên cấp dưới của Trấn Quỷ Ti bận rộn cứu trợ thiên tai, vì trước đó Lý Dịch đã để Quỷ Dị đại cử tấn công, đặc biệt là trong trận chiến ở Tử Cấm Thành, tầng lớp cao của Huyền Quốc đã mệt mỏi ứng chiến, càng bị vụ nổ hạt nhân dưới lòng đất gây thương vong thảm trọng, nên đối với sự phát triển của Dịch Thiên Tập đoàn cũng không có quá nhiều hạn chế.

Thậm chí, sự phát triển của Dịch Thiên Tập đoàn, còn được tầng lớp cao của Huyền Quốc ngầm cho phép.

Không gì khác.

Chỉ vì Dịch Thiên Tập đoàn đi theo quy trình chính quy, cộng thêm vài loại dược phẩm mới mà Dịch Thiên Tập đoàn vừa phát triển, đối với một số tầng lớp cao của thế gia không thể nhập đạo, lại muốn kéo dài tuổi thọ, càng là thứ thơm ngon khó chối từ!

Huống hồ, dược phẩm và vật phẩm sinh hoạt cần thiết cho những thường dân bị thương vong do vụ nổ hạt nhân ở Đế Kinh gây ra, đều

do Dịch Thiên Tập đoàn miễn phí cung cấp.

Tổ chức tình nguyện viên đến Đế Kinh giúp đỡ cũng là Dịch Thiên Tập đoàn, điều này khiến Dịch Thiên Tập đoàn chiếm giữ một vị trí rất cao trong lòng dân chúng.

Trần Phong vuốt cằm, thầm cười trong lòng: "Càng ngày càng gần với mục tiêu mà Tôn Chủ đã bố trí, cùng với việc dược phẩm của Dịch Thiên Tập đoàn ra mắt thị trường, các tập đoàn y dược khác căn bản không thể cạnh tranh được!

Trong tất cả các hiệu thuốc của Huyền Quốc, đa phần đều bán dược phẩm của Dịch Thiên Tập đoàn!

Y, thực, trụ, hành, sinh, lão, bệnh, tử!

Dịch Thiên Tập đoàn đã kiểm soát sinh tử của Huyền Quốc, bước tiếp theo, cũng nên tiến hành thống trị tinh thần sâu hơn một bước rồi!" Nụ cười của Trần Phong dần vặn vẹo, hiện ra một vẻ bệnh hoạn đến cực độ, khiến cô thư ký bên cạnh không khỏi rùng mình.

Rõ ràng là một ngày sauna nóng bức đến khó chịu, vậy mà sống lưng cô ta lại từng đợt phát lạnh.

Ngay lúc đó, Lý Dịch thông qua Tín Ngưỡng Chi Chủng, trực tiếp tiếp quản nhục thân của Trần Phong!

Rất nhiều khi, chỉ đơn thuần là điều khiển từ xa, căn bản không thể kiểm soát hướng đi của kế hoạch.

Dù sao, biến số của thế giới này quá nhiều.

Nếu nội tình của Trấn Quỷ Ti phục hồi, hắn lại phải làm sao?

Hay là ba vị Tà Thần đã trốn thoát từ Thiên Uyên Đế Diện tìm được túc chủ thích hợp, âm thầm nhắm vào hắn?

Điều đáng sợ hơn là những dấu vết hắn phát hiện trong Cổ Mộ

Tinh Tuyệt, những thứ này ngụ ý cho thấy từ thời cổ đại đã có người không ngừng bày bố cục, ngay cả sự xuất hiện của hắn, cũng nằm trong dự liệu của người bày bố cục đó.

Để đề phòng vạn nhất, hắn buộc phải đích thân ra tay, bồi dưỡng Huyền Quốc thành trường thu hoạch tín ngưỡng của mình!

Cô thư ký xinh đẹp cúi đầu, không dám nhìn Trần Phong.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, cô ta đột nhiên phát hiện Thiếu chủ trước mắt dường như có chút không đúng lắm.

Nụ cười bệnh hoạn vặn vẹo điên cuồng kia đã biến mất, thay vào đó là nụ cười ôn hòa như ngọc.

Không có một chút thành phần nào khiến người ta bất an, khiến lòng người ấm áp, như tuyết đông tan chảy.

Sự thay đổi khí chất của hai người quá lớn, khiến cô thư ký không khỏi nghi ngờ, có phải Trần Phong đã mắc bệnh tâm thần phân liệt không.

Lý Dịch còn chưa kịp nói chuyện, cửa phòng đột nhiên bị người ta mở ra, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp ngọt ngào giận đùng đùng xông vào.

Thư ký ngẩng đầu nhìn một cái, liền nhận ra đối phương.

Quốc dân nữ thần Trần Nguyệt Vũ!

Em gái cô ta chính là fan cuồng của đối phương, mua đầy nhà những thứ liên quan, chỉ cần là nhãn hàng do Trần Nguyệt Vũ đại diện, bất kể có dùng được hay không, đều sẽ bỏ tiền lớn ra mua.

Miệng thì gọi "chồng ơi chồng à", mắt đầy vẻ mê trai.

Thái độ cuồng nhiệt đu idol này khiến cô ta rất khó hiểu.

Nhưng, địa vị của Trần Nguyệt Vũ trong giới giải trí Huyền Quốc

quả thực rất cao.

Không biết có bao nhiêu tiểu sinh lưu lượng muốn ké fame của đối phương.

Trần Nguyệt Vũ vẫn luôn chiếm giữ vị trí số một trên bảng xếp hạng tìm kiếm hot, thời gian trước, chỉ là mua một con mèo không lông, liền vọt lên vị trí số một hot search.

Không ít người bình luận, nói rằng tại sao mình không đầu thai thành con mèo đó.

Thậm chí còn xuất hiện một từ khóa hot trên mạng mới: người không bằng mèo, kiếp sau tôi muốn đầu thai thành mèo.

Do đó, doanh số mèo không lông cũng được Trần Nguyệt Vũ thúc đẩy, trong một thời gian, mèo không lông trở thành thú cưng thời thượng.

Rất nhiều tiểu thư danh tiếng cũng a dua theo nói, mèo không lông mới là mèo thật sự, những con mèo khác không xứng xách giày cho nó.

Đương nhiên, thời khắc ảnh hưởng lực của Trần Nguyệt Vũ đạt đỉnh phong nhất, phải kể đến mấy ngày trước!

Chương 352

Đế Kinh Huyền Quốc xảy ra vụ nổ hạt nhân, sự cố đặc biệt lớn như vậy cũng chỉ có thể đứng thứ tư trên hot search.

Ngược lại, Trần Nguyệt Vũ ngã khỏi thần đàn, các loại scandal chiếm lĩnh ba vị trí đầu bảng hot search.

Chuyện này đủ để thấy địa vị của Trần Nguyệt Vũ trong lòng dân chúng!

Trong lòng thư ký không khỏi cảm thấy một tia bi ai, trong thời đại giải trí đến chết này, thủ đô của một quốc gia gặp phải đại nạn, trong mắt những người này, vậy mà còn không quan trọng bằng scandal của một diễn viên.

Ngay cả thỉnh thoảng có người nhìn thấy tin tức Đế Kinh gặp nạn, cũng chỉ bình luận qua loa một câu "Đế Kinh cố lên".

Sau đó liền đắm chìm trong sự tự cảm động, dường như bình luận câu đó đã tạo ra cống hiến to lớn.

Với tư cách là người điều hành việc tuyển tình nguyện viên của Dịch Thiên Tập đoàn, cô ta càng rõ hơn việc thúc đẩy những lao động miễn phí này đến Đế Kinh giúp đỡ khó khăn đến mức nào.

Rừng lớn thì chim gì cũng có.

Không ít người trong đó chỉ muốn kiếm lợi, một lượng lớn các hot girl livestream tham gia tình nguyện viên chỉ để quay video trực tiếp.

Thư ký than thở, Thiếu chủ cuối cùng vẫn quá trẻ tuổi quá lương thiện, tưởng tượng nhân thế quá tốt đẹp.

Tuy nói rằng phía sau sự kiện scandal của Trần Nguyệt Vũ lên hot search, có sự thúc đẩy của Dịch Thiên Tập đoàn và Trấn Quỷ Ti,

nhằm ngăn chặn dân chúng quá mức chú ý đến thời sự ở Đế Kinh.

Nhưng, đằng sau điều này đã tiết lộ một tin tức rất không hay.

Đặc biệt là nhóm truyền thông kia, vì lưu lượng mà điên cuồng đưa tin về scandal của Trần Nguyệt Vũ, rất nhiều scandal đều là bịa đặt, không có căn cứ.

Một mình cá kình đổ xuống, vạn vật sinh sôi.

Cả giới giải trí đều đang chờ đợi Trần Nguyệt Vũ hoàn toàn sa sút và mục ruỗng, để kiếm dinh dưỡng từ cái xác đầy dưỡng chất này.

Một khi Trần Nguyệt Vũ ngã xuống, nhất định sẽ trống ra một lượng lớn tài nguyên.

Đặc biệt là lưu lượng.

Thứ này là hữu hạn, Trần Nguyệt Vũ đã chiếm quá nhiều.

Và thông qua sự kiện scandal của Trần Nguyệt Vũ, người thu lợi lớn nhất đương nhiên vẫn là Dịch Thiên Tập đoàn.

Bởi vì một tin tức "quả dưa" đã được truyền ra từ bộ phận truyền thông của Dịch Thiên Tập đoàn.

Thông qua việc tự bôi đen Trần Nguyệt Vũ, Dịch Thiên Tập đoàn đã chiếm đoạt phần lớn lưu lượng của thị trường Internet.

Cộng thêm các công ty nhãn hàng hợp tác với Trần Nguyệt Vũ đồng loạt đơn phương chấm dứt hợp đồng, đợi sau khi Trần Nguyệt Vũ được tẩy trắng, Dịch Thiên Tập đoàn sẽ thu về một lượng lớn tài chính!

Và những doanh nghiệp nước ngoài kia, sau khi phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng rất cao, nhất định sẽ rơi vào giai đoạn khó khăn tạm thời về dòng tiền.

Và đây chính là cơ hội để Dịch Thiên Tập đoàn tiến vào thị trường

nước ngoài!

Thư ký hít sâu một hơi, thầm nghĩ nhân cách thứ hai của Thiếu chủ quả thực là kỳ tài kinh doanh!

Tự biên tự diễn một vở kịch lớn, đùa giỡn dân chúng và những doanh nghiệp nước ngoài quay vòng.

Ai có thể nghĩ, Dịch Thiên Tập đoàn vậy mà lại điên cuồng bôi đen thiên hậu mà mình vất vả lắm mới bồi dưỡng ra được?

Chỉ là, tất cả điều này đã làm Trần Nguyệt Vũ phải chịu ủy khuất.

Trần Nguyệt Vũ mắt đầy lửa giận trừng Lý Dịch, trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp thanh thuần mang theo hỏa khí nồng đậm: "Trần Phong!

Tại sao anh lại để người của công ty bôi đen tôi!

Anh có biết bây giờ người trên mạng nói tôi thế nào không?

Nói tôi là một con hát thối tha đáng bị trầm lồng heo!

Tôi trốn thuế lậu thuế khi nào!

Tôi bây giờ vẫn còn độc thân, các người vậy mà lại nói tôi nuôi mười mấy nam sủng, còn tuyển phi!

Điều vô lý hơn là, bộ phận truyền thông nói tôi vì để có được một vai diễn trong phim mà làm tình nhân cho người khác!

Trần Nguyệt Vũ tôi khi nào cần làm tình nhân cho người khác mới có thể nhận vai diễn?

Ngoài kia không biết có bao nhiêu người quỳ gối cầu xin tôi đi đóng phim!" Lý Dịch mỉm cười bình thản tĩnh mịch, như đêm đen không trăng.

Chờ Trần Nguyệt Vũ tuôn ra như súng liên thanh xong, mới nhàn

nhạt nói: “Quỳ xuống!” Trần Nguyệt Vũ sắc mặt cứng đờ, có chút không thể tin nổi nhìn Lý Dịch: “Cái gì?

Tôi là Thiên hậu!

Anh bảo tôi quỳ xuống cho anh ư?!” Cô thư ký thương cảm nhìn Trần Nguyệt Vũ đã bị người ta thổi phồng quá mức, đã quên mất thân phận của mình.

Đây là Trần gia.

Là thế gia, gia quy tông tộc cao hơn tất cả!

Ở Trần gia, trừ gia chủ, địa vị cao nhất chính là Thiếu chủ!

Bất kỳ ai phá hoại đoàn kết gia tộc, khiêu khích quyền uy gia chủ, đều sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Lý Dịch đứng dậy, trên mặt vẫn mang nụ cười ôn hòa, nhưng ánh mắt như dao, băng lãnh túc sát.

Cô thư ký cung kính đứng sau Lý Dịch, dáng người thướt tha, khẽ cúi đầu, vẻ mặt nghiêm nghị.

Giống như một pho tượng trầm mặc.

Cô ta biết, Trần Nguyệt Vũ đã xong rồi.

Ban đầu, những chuyện này chỉ là giả, nhưng sau khi Trần Nguyệt Vũ được tẩy trắng, những thứ này sẽ vào thời điểm thích hợp, biến thành sự thật.

“Đi xuống đi!” Lý Dịch không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện này, chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Trần Nguyệt Vũ nhíu chặt mày, cực kỳ bất mãn: “Anh có ý gì?

Bây giờ tôi bị bộ phận truyền thông của công ty bôi nhọ như vậy, anh lại không có chút biểu hiện nào sao?

Rốt cuộc anh có hiểu tôn trọng một người là gì không?

Tôi đã mang lại lợi nhuận lớn như vậy cho công ty, anh lại đối xử với tôi như thế sao?" Lý Dịch ngữ khí vẫn bình thản: "Em muốn gì?" "Tôi muốn ra nước ngoài!" Trần Nguyệt Vũ cắn răng, ngữ khí kiên định: "Ở quốc độ ô trọc này, tôi đã không thể ở lại được nữa!" Lý Dịch kỳ lạ nhìn Trần Nguyệt Vũ: "Tôi có khóa em lại đâu, em muốn ra nước ngoài chẳng phải lúc nào cũng có thể đi sao?" Câu nói này triệt để chọc giận Trần Nguyệt Vũ, cô ta nhảy cẫng lên chỉ vào Lý Dịch mắng to: "Anh còn dám nói!

Mấy ngày nay anh cứ như giam tù phạm mà giam tôi, không cho tôi đi đâu cả!

Anh gọi đây là không khóa tôi sao!

Anh còn không bằng chặt hết tay chân của tôi đi!

Dù sao tôi có tay chân cũng chẳng có tác dụng gì!" Lý Dịch nhẹ nhàng nói: "À, vậy à!

Ý em là, muốn tôi chặt hết tay chân em xuống, sau đó biến em thành nhân trệ để nuôi làm bình hoa sao?" Trần Nguyệt Vũ ngẩn người, sau đó liền nhìn thấy trên mặt Lý Dịch không hề có một chút ý đùa giỡn nào.

Lập tức có chút hoảng sợ: "Tôi... tôi vừa rồi chỉ đùa thôi..." Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Tôi cũng chỉ đùa thôi, đi xuống đi." Trần Nguyệt Vũ gượng cười, xoay người rời đi.

Lý Dịch nhìn bóng lưng Trần Nguyệt Vũ rời đi, u u nói: "Dân chúng xem cái mặt này lâu như vậy, chắc cũng đã chán rồi, đến lúc thưởng thức trà mới thôi.

Lăng Hương Vũ Điệp người này, cô thấy thế nào?" Trong đầu cô thư ký hiện lên một khuôn mặt kiều diễm.

Lăng Hương Vũ Điệp nhan sắc và khí chất đều không tệ, chỉ là scandal quá nhiều.

Vì muốn lên vị trí cao, đã ngủ với rất nhiều người.

Chỉ là vẫn luôn đóng những vai phụ không nhiều đất diễn, nên không hot không lạnh.

Gần đây được Thiếu chủ đưa vào Dịch Thiên Tập đoàn, trở thành nghệ sĩ dưới trướng Dịch Thiên Tập đoàn.

Nói thật, đối phương tuy xuất thân là dân dã, nhưng trời sinh đã là diễn viên, xét về diễn kỹ, còn lão luyện hơn Trần Nguyệt Vũ.

Cô thư ký đoán, có lẽ là Lăng Hương Vũ Điệp ngụy trang quá sâu, ngay cả trong cuộc sống thực cũng đang diễn kịch, nên mới luyện được diễn kỹ hoàn hảo như vậy chăng?

Chương 353

“Thiếu chủ, ý ngài là muốn cô ta thay thế Trần Nguyệt Vũ?” Cô thư ký thăm dò hỏi một câu.

“Không sai!” Lý Dịch chậm rãi gật đầu: “Xóa bỏ tất cả scandal của cô ta, xây dựng hình tượng cô ta thành ngọc nữ thanh thuần, nữ thần hoàn mỹ!

Gần đây tôi muốn tổ chức một buổi đấu giá từ thiện, quyên góp cho Đế Kinh, cô nhớ thông báo cho các thế gia lớn và người nắm quyền các doanh nghiệp!” “Vâng!” Cô thư ký rùng mình, mượn cơ hội đấu giá từ thiện lần này, Lăng Hương Vũ Điệp sẽ sở hữu một mạng lưới quan hệ khổng lồ!

Trong xã hội con người dựa vào con người, người tài dựa vào người tài này, mạng lưới quan hệ có nghĩa là bước đầu tiên của thành công.

Lý Dịch cụp mắt, cầm bút ký, tùy tiện vẽ một vòng tròn trên tờ giấy A4, nhàn nhạt nói: “Lấy cái này làm vật đấu giá cuối cùng, giá khởi điểm định là mười tỷ!” Cô thư ký hơi ngớ người.

Nếu vòng tròn này được vẽ bằng bút lông, cô ta còn có thể soạn một đoạn giới thiệu.

Ví dụ như nói đây là sự kính trọng đối với Ngọc Long Hoàn cổ đại, một nét vẽ thành hình, là bảo vật mực hiếm có khó tìm.

Nhưng, cái này lại là vẽ tùy tiện bằng bút ký, hơn nữa còn xiêu vẹo, chỗ kết thúc còn có một chút khiếm khuyết, ngay cả một hình tròn hoàn chỉnh cũng không phải.

Điều này khiến cô ta chẳng có chỗ nào để thổi phồng!

Nếu rao bán bức tranh này với giá mười tỷ, không biết có bao nhiêu người sẽ cười nhạo Dịch Thiên Tập đoàn.

Nhưng, đây dù sao cũng là ý của Thiếu chủ, không cho phép cô ta chất vấn.

"Vâng!" Cô thư ký cúi đầu khiêm tốn.

Lý Dịch suy nghĩ một chút, nhìn vòng tròn khiếm khuyết và xiêu vẹo kia, thêm hai chữ ở phía sau: Diệp Thần!

Diệp Thần là ai?

Cô thư ký thấy hai chữ này, không khỏi tò mò.

Chỉ là Lý Dịch không giải thích, cô ta cũng không dám hỏi nhiều.

"Làm sao đành lòng trách em đã phạm sai lầm, là tôi đã cho em quá nhiều tự do, khiến em càng cô đơn, mới sa vào vòng xoáy tình cảm, làm sao đành lòng để em chịu giày vò, là tôi đã cho em quá nhiều tự do..." Điện thoại của cô thư ký đột nhiên reo lên, khi cô ta nhìn rõ người gọi đến, hơi sửng sốt.

"Thiếu chủ, điện thoại của Bộ trưởng Trấn Quỷ Ti Trần Chung." "Bắt máy!" Lý Dịch thầm nghĩ, xem ra Trần Chung đã không thể chờ đợi được muốn uống "nước bọt" của mình rồi.

"Xin hỏi có phải Phong đệ không?" Giọng nói nhiệt tình của Trần Chung truyền đến từ đầu dây bên kia.

Lý Dịch cười một tiếng: "Trần lão ca, anh tìm tôi có chuyện gì sao?" Trần Chung cười nói: "Không biết Phong đệ có hứng thú với thi thể của Thi Vương không?" "Thi Vương?" Lý Dịch có chút tò mò, trừ mình ra, chẳng lẽ còn có Thi Vương khác sao?

Trần Chung: "Không sai!

Trấn Quỷ Ti chúng tôi quyết định tiến về Côn Luân săn Thi

Vương, không biết Phong đệ có muốn đi cùng không?" Ánh mắt Lý Dịch dần trở nên kỳ lạ.

Kêu hắn đi giết chính mình sao?

Nhưng, chuyện quan trọng như vậy mà Trần Chung lại có thể nghĩ đến mình, đủ để nói lên trọng lượng của mình trong lòng đối phương vẫn khá lớn.

Lý Dịch trên mặt hiện lên một nụ cười: "Chuyện ý nghĩa như vậy, tôi đương nhiên phải đi rồi!" "Chỉ là, bên Côn Luân bị phóng xạ hạt nhân chết người bao phủ, chúng ta đi thì có bị phóng xạ giết chết không?" Trần Chung cười nói: "Yên tâm, Bộ Kỹ thuật Trấn Quỷ Ti đã nghiên cứu ra trang phục bảo hộ đặc chế, có thể chống đỡ phóng xạ hạt nhân dưới mười vạn rơn-gen!" Mười vạn rơn-gen?

Nụ cười của Lý Dịch trở nên có chút thâm sâu.

Người của Trấn Quỷ Ti dường như không hề biết gì về uy lực của Chúc Long!

Phóng xạ ở khu vực trung tâm của Chúc Long cao tới bảy trăm vạn rơn-gen!

Ngay cả Dịch Thiên Đế Mộ ở khu vực phi hạt nhân, trước khi bị Thi Vương Lãnh Địa Phệ Diệt Vực Sâu nuốt chửng phóng xạ hạt nhân, cũng có gần một trăm vạn rơn-gen!

Mà phóng xạ chỉ cần đạt đến 15000 rơn-gen, thì có nghĩa là chỉ cần ở trong khu vực này hai phút, là có thể gây tử vong.

Cũng có nghĩa là, bộ đồ bảo hộ này căn bản không đỡ được phóng xạ hạt nhân!

Mặc bộ đồ bảo hộ này, người của Trấn Quỷ Ti e rằng vừa tiến vào Côn Luân sẽ lập tức đổ hộp.

“Được!

Tôi đi!” Lý Dịch trực tiếp đồng ý: “Không biết các anh khi nào xuất phát?” Trần Chung nói: “Bốn giờ chiều mai!” “Được!” Lý Dịch đáp.

Tổng bộ Trấn Quỷ Ti.

Trần Chung thấy Lý Dịch đồng ý, khóe miệng nhếch lên.

Lại lôi kéo thêm một đồng minh!

Ông ta với tư cách là Bộ trưởng Trấn Quỷ Ti, đương nhiên không thể đích thân đến Côn Luân.

Nhưng, ông ta có thể phái thêm mấy người có quan hệ thân cận với mình đi.

Nếu người của gia tộc Diêu thất bại, toàn quân bị diệt, ảnh hưởng đến ông ta cũng không lớn lắm.

Nhưng nếu thành công, những người được ông ta đề cử này, thì sẽ vô cùng cảm tạ ông ta, có thể nhận được nhân tình của những người này.

Rốt cuộc, bảo vật trong Mộ Thi Vương vô cùng nhiều, đây chắc chắn là một khoản tài sản khổng lồ.

Hơn nữa, càng nhiều người đi thảo phạt Thi Vương, khả năng thành công càng lớn, bởi vì người đông thì sức mạnh lớn.

Thâm tâm anh ta vô cùng hy vọng Thi Vương sẽ bị tiêu diệt.

Đối với Trần Chung mà nói, đây là một thương vụ chắc chắn có lợi, không lỗ.

Ngoài Lý Dịch, anh ta còn thông báo cho các thế gia đạo mộ khác, đặc biệt nhấn mạnh thông báo cho Trương gia!Gần đây, Trương Bách Nhân, gia chủ Trương gia, đang vô cùng nổi bật khi nhận một người

tên Trương Khải Linh làm con nuôi.

Trương Khải Linh này dường như xuất hiện từ hư không, trước đó không hề có bất kỳ dấu hiệu nào, thậm chí Trấn Quỷ Ti cũng không thể điều tra ra quá khứ của người này.

Nghe nói, Trương Khải Linh là người có Huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết và đậm đặc nhất Trương gia, tu vi đã đạt đến Cầm Tâm Cảnh đỉnh phong, có thể sánh ngang với một số đại sư tu đạo lâu năm của Đạo thống.

Và sự kiện chấn động nhất sau khi Trương Khải Linh xuất thế chính là việc anh ta tiến vào thành phố U Đô!Thành phố U Đô là thành phố bị quỷ dị xâm thực nghiêm trọng nhất, được mệnh danh là Thành quỷ.

Thậm chí phân bộ Trấn Quỷ Ti cũng đã thất thủ, vạn quỷ hoành hành ban ngày, quỷ khí nồng nặc che khuất cả bầu trời, khiến vệ tinh cũng không thể thăm dò được diện mạo thật sự bên trong.

Ban đầu, theo đề xuất mới nhất của Trấn Quỷ Ti, họ định thả vũ khí hạt nhân để hủy diệt hoàn toàn thành phố U Đô.

Nhưng...

Trương Khải Linh một mình, lưng đeo Kỳ Lân cổ đao truyền lại qua các đời đạo mộ Trương gia, đã mạnh mẽ phá tan quỷ khí, giúp Thành quỷ U Đô thấy lại ánh mặt trời.

Điều khiến Trấn Quỷ Ti kinh ngạc khôn xiết là trong thành phố U Đô vẫn còn người sống, hơn nữa số lượng rất lớn!

Theo lời khai của những người sống sót, quỷ dị trong thành phố U Đô dường như tuân thủ một loại định luật bất khả vi phạm nào đó, chỉ cần con người không chủ động tấn công quỷ dị thì sẽ không bị quỷ dị tập kích.

Khi Trần Chung nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên là "không thể nào!".

Quỷ dị sao có thể sống hòa bình với con người?

Điều này đơn giản là chuyện hoang đường!

Nhưng, điều Trần Chung không ngờ tới là, đó lại là sự thật.

Con người và quỷ dị ở thành phố U Đô quả thực đang trong trạng thái chung sống hòa bình, thậm chí còn giúp đỡ lẫn nhau.

Nhiều người được giải cứu ra ngoài đều nói rằng cuộc sống ở thành phố U Đô còn thoải mái hơn thế giới bên ngoài.

Lòng người quá phức tạp, thà sống với quỷ dị còn hơn.

Nhiều người thậm chí còn quay lại U Đô, muốn tiếp tục sống cùng quỷ dị.

Điều này khiến Trần Chung không khỏi nghi ngờ liệu những người này có bị quỷ dị khống chế hay không!

Trương Khải Linh tuy mạnh, nhưng cũng không thể thực sự xua đuổi quỷ dị khỏi thành phố U Đô.

Vào ngày thứ ba sau khi phá tan quỷ khí U Đô, anh ta đã hoảng loạn chạy trốn, không biết đã nhìn thấy thứ gì.

Trương gia coi đây là một điều cấm kỵ, ngoài Trương Bách Nhân và Trương Khải Linh, không ai khác biết chuyện này.

Thành phố U Đô lại một lần nữa trở thành Thành quỷ.

Và vì thành phố U Đô là con đường tất yếu để đến Côn Luân, Trấn Quỷ Ti muốn đến Côn Luân đánh giết Thi Vương thì nhất định phải đi qua U Đô.

Chương 354

Vì vậy, mục đích của Trần Chung đi khắp nơi tìm người giúp đỡ cũng là để mở rộng đội ngũ thảo phạt Thi Vương.Lý Dịch ngắt điện thoại, suy nghĩ một lát, rồi thản nhiên nói: "Tối nay mười một giờ, buổi đấu giá từ thiện chính thức bắt đầu!" "Gấp vậy sao?" Thư ký kinh ngạc: "Thời gian chưa đầy một ngày, e rằng sẽ có nhiều cấp cao không được thông báo kịp." Lý Dịch cười nhẹ: "Buổi đấu giá từ thiện lần này lấy danh nghĩa viện trợ Đế Kinh, thời gian gấp gáp một chút ngược lại khá hợp lý.

Hơn nữa, chỉ cần thông báo đến nơi, những cấp cao muốn đến thì tự nhiên sẽ đến, không muốn đến, cô có cho họ bao nhiêu thời gian cũng là lãng phí." "Tôi hiểu rồi!" Thư ký bừng tỉnh, gật đầu.

Vì Trần Phong ngày mai sẽ đi Côn Luân, Lý Dịch muốn bố trí trước, kiểm soát thời gian thật tốt để giảm thiểu biến số.

Lý Dịch suy nghĩ một chút, lại gửi một tin nhắn cho Trần Chung, nói rằng hy vọng anh ta có thể đến Giang Nam tham dự buổi đấu giá từ thiện.

Trần Chung vui vẻ đồng ý.

Lý Dịch chọn địa điểm đấu giá từ thiện là Thủy hương Giang Nam đẹp như tranh vẽ, tất nhiên là có nhiều cân nhắc.

Nơi đây không chỉ là trung tâm giao thông Bắc Nam, tiện lợi cho các gia tộc nắm quyền lực ở các nơi đến, mà còn vì phong thủy cực tốt.

Nơi này mang thế tụ bảo, như Tỳ Hưu chỉ vào mà không ra, là nơi tài nguyên đổ về dồi dào!

Chỉ là, do góc tây nam có sát khí Bạch Hổ, vuông vức như một cỗ quan tài, khiến Tỳ Hưu này khi hấp thu tài khí cũng sẽ hấp thu sát khí vào.

Nếu người khác mở công ty ở đây, mấy năm đầu nhất định sẽ đại phú đại quý, nhưng sau đó sẽ bị sát khí phản phệ, phá tài là chuyện nhỏ, nghiêm trọng thì tan cửa nát nhà!

Chính vì vậy, tòa nhà trang trí hoa lệ xa xỉ này vẫn luôn không ai dám thu mua.

Cho đến khi Tập đoàn Dịch Thiên mua lại với giá thấp từ tay kẻ bại hoại của chủ nhân đời trước.

Tuy nhiên, Lý Dịch đương nhiên không bận tâm chút sát khí này.

Nếu so về sát khí, khí âm sát trong Dịch Thiên Đế Mộ nặng đến mức khó có thể tưởng tượng.

Người bình thường chỉ cần ở trong Dịch Thiên Đế Mộ một canh giờ thôi cũng sẽ sinh bệnh, không lâu sau sẽ đau đớn mà chết.

Hơn nữa, phong thủy ở đây còn do tôi cải tạo.

Sát khí trước đây ở đây không hề bá đạo như vậy.

Bỏ qua những chuyện tà môn không ngừng được đồn thổi về nơi này, nơi đây không nghi ngờ gì là cực kỳ mỹ lệ.

Tuy nói Huyết khung ảnh hưởng đến Giang Nam không đặc biệt lớn, nhưng vẫn khiến nhiệt độ nơi đây cao hơn hẳn so với những năm trước.

May mắn thay, có lẽ vì biết Lý Dịch sắp đến, bầu trời nơi này đột nhiên đổ một trận mưa phùn.

Mưa bụi mịt mờ, màu liễu như khói.

Thư ký che chiếc ô giấy dầu đỏ thắm đi trên đường phố thủy

thành, dáng người uyển chuyển như một nét chấm phá trong bức họa mực tàu.

Ô giấy lụa đen, mặt nước thủy thành lấp lánh, cùng với làn mưa bụi mờ ảo này tạo thành một bức họa thơ mộng và thanh nhã."Thật đẹp!" Lý Dịch nhìn Giang Nam chìm trong ánh hoàng hôn, khiến ánh sáng mờ ảo như tranh mực, u u nói: "Người xưa vẽ tranh, chú trọng thần vận.

Giữa đen trắng, có thể bao quát cả vũ trụ!

Có thể thấy, thế đạo này, chỉ còn lại đen trắng chưa chắc đã là chuyện tốt." Thư ký luôn cảm thấy Thiếu chủ nhà mình có chút đa sầu đa cảm, nhưng những theo đuổi tinh thần cao cấp đó là điều mà những người chỉ biết chạy theo danh lợi như cô không thể cảm nhận được.

Cô không hiểu những điều này, cô chỉ biết làm thế nào để kiếm tiền, để mưu cầu lợi ích lớn hơn cho Tập đoàn Dịch Thiên.

Và cô cũng không cần phải hiểu những điều đó.

Tư tưởng Lý Dịch bay bổng.

Lý Dịch.

Lợi ích.

Thiên hạ ồn ào, đều vì lợi mà đến.

Thiên hạ náo nhiệt, đều vì lợi mà đi!

Những người miệng nói tiền bạc như phân đất, đa số đều là cầu mà không được, chỉ có thể giả vờ không quan tâm.

Thời Tấn triều, những văn nhân nhã sĩ đa số đều là bậc thầy diễn trò, trong văn chương thì một kiểu, thực tế lại là một kiểu khác.

Bởi vì căn bản của thời đại đó đã mục nát.

Cái gọi là vô sở cầu, chẳng qua là vô sở dục.

Cái gì muốn đều đã có, tự nhiên không dục không cầu.

Cho nên, muốn trở thành chân thánh chỉ có một con đường để đi.

Đó chính là cướp đoạt!

Cướp đoạt tất cả mọi thứ về tay mình, cho đến khi chán chường!

Chỉ là, cướp đoạt cần có sức mạnh.

Sức mạnh hiện tại của tôi có đủ không?

Lý Dịch miên man suy nghĩ.Và Giang Nam, cũng vì sự xuất hiện của Lý Dịch mà trở nên ồn ào.

Đạo mộ chia làm Nam phái và Bắc phái.

Nam phái thế gia đạo mộ có Ngô, Trương, Trần, Diêu.

Bắc phái thế gia đạo mộ có Vương, Triệu, Lý, Lưu.

Căn cơ của Trần gia nằm ở Giang Nam, đây cũng là lý do vì sao Lý Dịch chọn địa điểm đấu giá từ thiện ở đây.

Tập đoàn Dịch Thiên chủ yếu do Trần Phong và các quỷ dị đi theo Lý Dịch thành lập.

Thế lực phân bố chủ yếu cũng ở phương Nam.

Vương Đằng Vân vẫn luôn mượn "nước bọt" của Lý Dịch để pha loãng luyện tập, địa vị ở Võ Đang không ngừng thăng tiến.

Là một quân cờ ẩn, Lý Dịch không có ý định sử dụng Vương Đằng Vân.

Đây là một quân bài tẩy, chỉ khi đến thời điểm quan trọng nhất mới có thể lật ra, đạt được hiệu quả bất ngờ, giáng đòn chí mạng cho kẻ địch!

Quan hệ giữa Diêu gia và Trần gia không mấy tốt đẹp, vừa không

có quá nhiều lợi ích ràng buộc, cũng không có xu hướng hợp tác.

Vì vậy, khi Diêu gia nhận được thiệp mời của Tập đoàn Dịch Thiên, họ không định đến.Trong một biệt thự hoa lệ của Diêu gia, rèm châu ngọc được gió chiều thổi tung, thấp thoáng hiện ra một tấm bình phong vẽ tranh thủy mặc.

Lờ mờ, phía sau bình phong hiện lên một bóng dáng cao quý và tao nhã.

Bóng dáng đó như kịch bóng, không ngừng lay động, kéo theo từng lớp từng lớp những cái bóng quỷ dị.

Trước tấm bình phong thủy mặc, một hàng người với vẻ mặt khác nhau đang quỳ.

Một trong số đó, chính là Diêu Xuyên, thanh niên Diêu gia, đại diện của gia tộc này trong Trấn Quỷ Ti!

Diêu Xuyên thần sắc cung kính, không còn chút kiêu ngạo nào như khi ở Trấn Quỷ Ti, giọng nói trầm thấp và khép nép, như con chó đang lấy lòng chủ nhân: "Tôn sứ, theo manh mối chúng ta nắm được, Trần Phong, chủ tịch Tập đoàn Dịch Thiên, từng tiếp xúc với Thi Vương, liệu anh ta có phải đã trở thành quân cờ của Thi Vương không?

Giờ đây, anh ta mời chúng ta đến tham dự buổi đấu giá từ thiện, chúng ta có cần đi không?" Phía sau tấm bình phong thủy mặc, một giọng nói dịu dàng, trầm thấp như mưa khói bay ra: "Đi!

Nếu Trần Phong bị Thi Vương khống chế, Trần Bố Y sẽ không thể không nhận ra!

Hiện tại, Trần Bố Y vẫn không có động tĩnh gì, có thể thấy Trần Phong không hề sa ngã vào Thi tộc!" "Vâng!" Diêu Xuyên khẽ đáp.

Bên cạnh Diêu Xuyên, một thiếu nữ có dung mạo ngọt ngào, dịu dàng do dự một chút, rồi khẽ mở môi: "Lão tổ, lần thảo phạt Thi

Vương này, con có thể theo anh con đi cùng không?" "Được!" Phía sau bình phong, một giọng nói cho phép truyền đến.

Nghe Lão tổ đồng ý, thiếu nữ lộ vẻ vui mừng, cúi người nói: "Tạ Lão tổ!" "Hãy nhớ, Thi Vương nhất định phải bị diệt sát!" Nhắc đến Thi Vương, giọng nói phía sau bình phong không còn dịu dàng nữa, mà trở nên sắc bén và lạnh lẽo, toát ra sát khí: "Tất cả bi kịch đều bắt nguồn từ Thi Vương, sự khủng bố đó tuyệt đối không thể tái diễn trong thế giới này!" "Vâng!" Mọi người Diêu gia nhao nhao cúi người quỳ bái, thái độ khiêm tốn cung kính.

Thấy người phía sau bình phong coi trọng Thi Vương đến vậy, Diêu Xuyên bề ngoài tán thành, trong lòng lại không cho là đúng.

Diêu Xuyên thầm nghĩ, có Cờ diệt thi do cường giả Hồ gia chế tạo, Thi Vương có mạnh đến đâu thì làm được gì?

Ngược lại, sau khi Thi Vương chết, chiến lợi phẩm phân chia thế nào mới là vấn đề khó!

Thực lực của Trấn Quỷ Ti không yếu, lần này Diêu gia muốn mượn sức mạnh của Trấn Quỷ Ti để đến Côn Luân, thì phải "nhả" ra một chút.

So về nội tình bí ẩn, Trấn Quỷ Ti thực tế mạnh hơn Diêu gia.

Chương 355

Chỉ là, đa số Trấn Quỷ Sứ của Trấn Quỷ Ti đều đã ngủ say.

Mấy vị thức tỉnh đều đã chết dưới tay Thi Vương và Chúc Long.

Còn so về công nghệ cao, Diêu gia càng không thể sánh bằng.

Bộ phận kỹ thuật của Trấn Quỷ Ti tập hợp những nhân tài kỹ thuật tiên tiến nhất của Huyền Quốc!

Muốn chống lại bức xạ hạt nhân của Chúc Long, thì phải có được bộ đồ bảo hộ của Trấn Quỷ Ti!

Tuy nhiên, bảo vật trong Mộ Thi Vương cực kỳ nhiều, chia cho Trấn Quỷ Ti vài món cũng chẳng thấm vào đâu.

Diêu Xuyên hoàn toàn không ngờ rằng, Trần Chung để đảm bảo tỷ lệ thành công khi đánh giết Thi Vương, đang khắp nơi truyền bá tin tức về việc thảo phạt Thi Vương ở Côn Luân.

Không chỉ bảy thế gia đạo mộ lớn khác, mà ngay cả Đạo thống và Tiểu Linh Sơn Tự, ngôi chùa cổ ngàn năm, cũng đã biết chuyện này.

Thậm chí, ngay cả đối tượng bị thảo phạt là Thi Vương cũng đã biết chuyện!

Lúc này, Lý Dịch đã truyền tin tức về Dịch Thiên Đế Mộ, các trùng tộc không ngừng tiến hóa và A Nhĩ Thác Lỵ Nhã cùng những người tu luyện thành công đã bắt đầu bố trí cạm bẫy cơ quan, chờ đợi những người này tiến vào Dịch Thiên Đế Mộ.

Để Ngọc Thi nhờ Âm Dương Huyết Yến Trận triệt để lột xác, trở thành Thi Vương thứ hai trên thế gian, khiến hóa thân ngoài thân của mình trở nên mạnh hơn, Lý Dịch quyết định cho phép những người này tiến vào.

Vì vậy, Lý Dịch đặc biệt phát động Phệ Diệt Vực Sâu, nuốt chửng bức xạ hạt nhân ở khu vực trung tâm có bức xạ hạt nhân dày đặc nhất của Côn Luân.

Sau khi mọi người Diêu gia thảo luận một số chi tiết, họ rời đi, chỉ còn lại sự tồn tại phía sau bình phong một mình.

Khoảng một nén hương sau, một bóng dáng khác đột ngột xuất hiện phía sau bình phong.

Hai bóng dáng không ngừng trò chuyện, tựa như đang diễn một vở kịch bóng.Vượt qua bình phong, có thể nhìn thấy người phía sau.

Đó là một người phụ nữ, và một cái bóng khoác áo choàng đen.

Đôi mắt người phụ nữ màu tử đinh hương, dịu dàng và thanh thoát.

Dung nhan nàng vô cùng xinh đẹp, da như ngọc trai, mũi như kiếm, ngũ quan như kiệt tác được điêu khắc tinh xảo bởi bậc thầy tạc tượng, hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Tóc dài như thác đổ, trắng như băng tuyết, tản mác trên bộ hoa phục u lệ, phần đuôi được buộc bằng những dải lụa màu tím, quấn quanh trên mặt đất như rắn.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là trang phục của nàng!

Không phải trang phục hiện đại, mà là Hán phục cổ đại hoa lệ!

Nàng mặc một bộ hoa phục màu xanh lục lam khổng tước u tử, nặng trịch như những cánh hồng xếp chồng lên nhau kéo lê trên đất, bên trên thêu những họa tiết phức tạp, u tối mà phồn hoa.

Ở cổ tay Hán phục, được thêu một vầng nhật nguyệt màu đen bằng chỉ vàng đen!

Sáu đường chỉ đen lan tỏa, như ánh nắng chiếu ra.

Trong vầng nhật nguyệt đen, hai chữ "Mặc Dương" được thêu bằng những đường chỉ đen đậm hơn.

Và nhân vật toàn thân được bao phủ trong áo choàng đen cũng không hề đơn giản, ở cổ tay cũng thêu hoa văn giống hệt người phụ nữ.

Chỉ là quanh vầng nhật nguyệt đen có bảy đường chỉ đen tượng trưng cho ánh nắng!

Rõ ràng, địa vị của áo choàng đen còn cao hơn người phụ nữ! "Thi Vương đã tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Mộ." Áo choàng đen lay động như sóng nước, toát ra vài phần quỷ dị tà khí. "Vậy... anh ta và Tinh Tuyệt Nữ Vương ở cùng nhau rồi sao?" Giọng người phụ nữ tuyệt mỹ có chút do dự, dường như có chút kháng cự trước suy đoán này. "Không!" Giọng áo choàng đen u u, như cô hồn dã quỷ phiêu đãng trong thế giới vắng lặng: "Anh ta đã giết Tinh Tuyệt Nữ Vương, còn cướp đi Thời Gian Pháp Tắc trên người cô ta!" Người phụ nữ tuyệt mỹ nghẹt thở, sau đó trong mắt dâng lên hận ý nồng đậm: "Anh ta... lại có thể tàn nhẫn đến vậy, thật sự là lạnh lùng vô tình!" Trong giọng điệu của áo choàng đen mang theo một tia đắc ý và tự phụ: "Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp thời ấu niên lại một lần nữa đi theo Thi Vương, tuy nói đối với chúng ta có chút bất lợi.

Nhưng mưu đồ mấy ngàn năm, cuối cùng đã có thể có được Huyết nguyên sơ thuần khiết, Kế hoạch Trộm Trời cuối cùng đã hoàn thành bước đầu tiên quan trọng nhất!" Nụ cười của người phụ nữ tuyệt mỹ vô cùng âm trầm, không còn vẻ dịu dàng như nước trước đó: "Món nợ anh ta đã nợ, cũng nên trả rồi!" "Ừm!"Trương gia.

Trương Bách Nhân nhìn thiệp mời bằng kim loại năng lượng bên cạnh, lại nhìn tin nhắn trên điện thoại, ánh mắt dần trở nên thâm trầm.

Rất lâu sau, ông ta mới nhìn về phía thiếu niên đứng thẳng bên

cạnh: "Khải Linh, con thấy sao?" Thiếu niên có dung mạo tuấn tú vô song, chỉ là đôi mắt vốn trong sáng không vương bụi trần giờ có chút u ám, dường như đã bị thứ gì đó làm vẩn đục.

Trương Khải Linh trầm mặc một lát: "Trấn Quỷ Ti mời chúng ta đi Côn Luân giết Thi Vương, đây chính là biến chúng ta thành súng!

Sức mạnh của Thi Vương tuyệt đối không phải là thứ chúng ta hiện tại có thể đối kháng.

Huống hồ, thế nhân đều sợ hãi Thi Vương, căm ghét Thi Vương, nhưng thành phố U Đô do Thi Vương thống trị lại như một thế ngoại đào nguyên, mọi người sống an nhàn tự tại, quỷ dị và nhân loại cùng tồn tại, giúp đỡ lẫn nhau!

Ngược lại, những thành phố do nhân loại làm chủ lại chứa đựng đủ thứ ô uế, mục nát, chuyện tàn sát lẫn nhau nhiều không kể xiết!

Mấy ngày nay, con đã thấy quá nhiều quỷ dị đều là do những người đáng thương biến thành.

Con người sợ hãi quỷ dị, nhưng nào hay biết, lòng người mới là thứ đáng sợ nhất." Trương Khải Linh thở dài: "Hôm qua, con đến thủy thành thấy một con cấm bà.

Cô ta vốn chỉ muốn sống trọn đời với người yêu, nhưng lại bị chính mẹ mình bán vào thanh lâu, cuối cùng bị khách nhân hành hạ đến chết, thi thể bị vứt xuống hồ, dưới tác dụng của oán khí và âm sát, mới trở thành cấm bà.

Cha, cha nói xem, nếu chúng ta nhân loại bị Thi Vương thống trị, có lẽ nào sẽ tốt hơn không?" Trương Bách Nhân cau mày chặt, lạnh lùng nói: "Con có biết vì sao ta đặt tên con là Khải Linh không?" Trương Khải Linh lắc đầu.

Trương Bách Nhân gắt lên: "Khải Linh, tức là khai mở linh trí!

Khi lần đầu gặp con, con như một tờ giấy trắng, không biết sự đời, không bị trần thế này làm ô nhiễm.

Vì vậy, ta hy vọng con có thể sớm khai mở linh trí, mới đặt cho con cái tên này!

Nhưng con bây giờ, lại dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như muốn Thi Vương thống trị nhân loại, là muốn mang tai họa diệt vong đến cho Trương gia sao?!" Trương Bách Nhân có thể tưởng tượng được, nếu để các thế lực khác biết rằng con nuôi mới của gia chủ Trương gia lại muốn Thi Vương thống trị nhân loại, sẽ gây ra sóng gió lớn đến mức nào!

E rằng Trấn Quỷ Ti và Đạo thống sẽ là những người đầu tiên đến thảo phạt Trương gia.

Các thế gia đạo mộ khác cũng sẽ theo đó mà giáng thêm đòn! "Nhưng mà..." Trương Khải Linh khó hiểu nhìn Trương Bách Nhân.

Trương Bách Nhân trực tiếp ngắt lời Trương Khải Linh, lạnh lùng nói: "Thời gian không còn sớm nữa, đi đến huyết thất!" Trương Khải Linh môi khẽ mấp máy, cuối cùng vẫn không nói thêm lời nào.

Chỉ là, sự khó hiểu trong lòng anh ta càng ngày càng sâu đậm.

Vì sao những điều trong sách nói lại khác xa so với hiện thực như vậy?

Rõ ràng trong sách, nhân loại mới là phe chính nghĩa.

Nhưng, trong hiện thực, Thi Vương bị vô số người phỉ nhổ, lại có thể đối xử bình đẳng với nhân tộc, thậm chí ở Thành quỷ U Đô, nhân loại sống ở đây vô cùng sùng kính Thi Vương.

Na loại phát tự nội tâm đích tôn kính sùng bái, nhượng Trương Khải Linh ấn tượng thâm khắc.

Thành phố U Đô bị nhân tộc coi là mãnh thú hồng hoang, lại hóa ra là một thế ngoại đào nguyên, thật sự đáng mỉa mai.

Huyết thất.

Người phụ nữ mặc đồng phục y tá lấy ra một ống kim tiêm to bằng cánh tay trẻ con, dùng sức cắm vào mạch máu của Trương Khải Linh.

Máu Kỳ Lân màu xanh đen mang theo một tia mực xanh đen được rút ra, sắc mặt Trương Khải Linh lập tức tái nhợt.

Trương Bách Nhân chỉ lạnh lùng dõi theo mọi chuyện, đợi đến khi rút máu xong mới nói với giọng điệu nặng nề: "Khải Linh, cha vẫn luôn đặt kỳ vọng rất lớn vào con, hy vọng Trương gia sẽ phát dương quang đại dưới tay con!

Vì vậy, con tuyệt đối đừng có những suy nghĩ đại nghịch bất đạo đó!

Lần này, trong kế hoạch tiễu trừ Thi Vương, con sẽ đại diện Trương gia đi, hãy nhớ, nhất định phải giết chết Thi Vương!" Trương Khải Linh khẽ đáp: "Vâng!" "Con lui xuống đi!" Trương Bách Nhân nhìn Trương Khải Linh rời đi xong, liền nóng lòng tiêm số máu trong ống tiêm vào cơ thể mình.

Trương Khải Linh sẽ đi Côn Luân săn lùng Thi Vương, e rằng sẽ có một thời gian không thể cung cấp máu Kỳ Lân cho ông ta.

Vì vậy, lần này ông ta dứt khoát rút nhiều hơn một chút để dự trữ.Đạo thống.

Thiên Sư Phủ Long Hổ Sơn.

Trong đại điện cổ kính, tượng Chân Võ Đại Đế uy nghiêm đứng sừng sững, trong đôi mắt anh vũ cương nghị vẫn còn vương một giọt lệ máu.

Từ sau khi Trương Thương chết đạo tiêu, giọt lệ máu này càng đỏ tươi hơn.

Chương 356

Ba nén hương trầm cuộn khói, như tiên bay lên.

Trên bồ đoàn, mái tóc trắng bay phấp phới, một bóng dáng uyển chuyển đang yên lặng ngồi.

Gương mặt tuyệt sắc đó tràn ngập vẻ đạm mạc, tựa như tiên nữ không vướng bụi trần.

Đôi mắt trắng luân chuyển, tĩnh lặng không gợn sóng, vẻ điềm đạm như gió thoảng mây bay thấm vào tận xương tủy, lại khiến nàng thêm vài phần lạnh lùng diễm lệ.

Người này, chính là Trương Thiên Sư đã bị Lý Dịch đánh trúng Đế Âm Ấn ở trung long mạch! "Sư tôn!" Trương Hoành cúi đầu, cung kính nói: "Trấn Quỷ Ti phái người đưa tin, nói rằng Diêu gia có Cờ diệt thi, có thể chém giết Thi Vương!

Muốn liên hợp Long Hổ Sơn chúng ta, cùng nhau đến Côn Luân đạo trường, diệt tuyệt sinh cơ của Thi Vương!" Trương Thiên Sư thản nhiên nói: "Con nghĩ Cờ diệt thi có thể chém giết Thi Vương sao?" Trong đầu Trương Hoành hiện lên cảnh Thi Vương một mình đối kháng hai mươi bốn ngục và ba đại đạo giáo.

Thái độ cuồng ngạo bá đạo đó, khí phách quét ngang bát hoang, khiến anh ta tâm sinh kính sợ!

Dù là mùa hè nóng bức, anh ta cũng không khỏi rùng mình một cái. "Hôm đó, chúng ta chỉ đối kháng phân thân của Thi Vương mà đã vô cùng gian nan, nếu là đối kháng chân thân, e rằng..." Trương Hoành nói ra lo lắng của mình.

Trương Thiên Sư bất đắc dĩ thở dài: "Chỉ thiếu nửa bước, tôi liền

có thể đột phá Cầm Tâm Cảnh Bế Cốc, ngưng kết Long Hổ Đại Đan, đúc thành Đằng Vân Cảnh!

Đáng tiếc, Mạt Pháp Thiên Đạo áp chế quá cường hãn, nửa bước này như một khe nứt không thể vượt qua!" Trương Hoành im lặng không nói.

Nửa bước Đằng Vân, đã là cực hạn của nhân loại.

Mà Thi Vương kia, đã là Phi Cương.

Nửa bước này, khiến nhân tộc thua kém quá xa.

Nếu không có Chúc Long thiên uy chấn nhiếp Thi Vương, e rằng hậu quả khó lường. "Chuyện này, Long Hổ Sơn tôi sẽ không tham gia." Trương Thiên Sư thản nhiên phân phó một câu, khẽ nhắm đôi mắt trắng, kim quang lúc sáng lúc tối quanh thân, lại một lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện. "Vâng!" Trương Hoành cúi người, rồi rời đi.

Trong lòng thì thở phào nhẹ nhõm, anh ta hiện tại không muốn gặp Thi Vương.

Nếu Tam sư thúc Trương Hạo bế tử quan đi ra, có lẽ còn một tia hy vọng.

Đáng tiếc, Tam sư thúc đã bế quan quá lâu rồi, lâu đến mức khiến người ta nghĩ rằng ông ta đã dầu hết đèn tắt.Trấn Quỷ Ti.

Trần Chung nhìn thư hồi âm, khẽ cau mày.

Đạo thống lại không có một ai muốn đến Côn Luân!

Chẳng lẽ, đám người này bị Thi Vương dọa vỡ mật rồi sao?

Trần Chung xoa xoa giữa trán, nhớ lại trận chiến Thi Đạo trước đó.

Trận chiến ấy, quả thực quá thảm liệt.

Thọ mệnh của những người Đạo thống đều bị hiến tế mất phần lớn, e rằng thực sự không còn sức lực để đến Côn Luân.

Tuy nhiên, đạo mộ Trương gia, cũng như Trần gia đều đồng ý đi.

Đội ngũ lần này cũng không yếu.

Chỉ cần Cờ diệt thi đủ mạnh, có thể chém giết Thi Vương, mọi chuyện liền không đáng lo.

Hy vọng chuyến đi này sẽ không xảy ra bất ngờ nào.

Trần Chung thầm cầu nguyện một câu.Thủy thành Giang Nam.

Mặc dù được nhiều hot girl mạng coi là địa điểm check-in du lịch, nhưng không hiểu vì sao, nơi này vẫn luôn không có độ hot cao trên mạng.

Nhưng gần đây, thủy thành này bỗng chốc leo thẳng lên top tìm kiếm!

Bởi vì sau khi Huyết khung xuất hiện, thời tiết khắp nơi quá nóng, rất nhiều người chết vì bệnh cảm nắng, nên không có bao nhiêu người dám ra ngoài.

Chính vì vậy, ngành du lịch của Huyền Quốc hiện nay bị ảnh hưởng nặng nề, có xu hướng suy sụp.

Mà thủy thành Giang Nam do Lý Dịch lựa chọn lại không bị Huyết khung ảnh hưởng quá mạnh, thêm vào đó, địa điểm đấu giá của Lý Dịch lại bị âm sát chi khí bao phủ, tạo thành hiệu ứng điều hòa tự nhiên, nên rất nhiều người muốn đến thủy thành Giang Nam để tránh nóng.

Đương nhiên, thủy thành Giang Nam sở dĩ nhanh chóng lên top tìm kiếm như vậy, phía sau tự nhiên không thể thiếu sự thúc đẩy của tư bản.

Lý Dịch dự định mượn buổi đấu giá từ thiện lần này, thu hút một lượng lớn người giàu có đến Giang Nam, mua cổ phần Tập đoàn Dịch Thiên!

Nếu thành công, thực lực của Tập đoàn Dịch Thiên sẽ trở nên hùng hậu hơn.

Ngay cả sau này có mâu thuẫn với Trấn Quỷ Ti, đối phương vì sự ổn định kinh tế của Huyền Quốc cũng không dám hành động khinh suất!

Nếu không, khi Tập đoàn Dịch Thiên sụp đổ, nhất định sẽ kéo theo một chấn động cực lớn, làm lung lay căn cơ của Huyền Quốc!

Để tạo thế, Lý Dịch đặc biệt cho Lăng Hương Vũ Điệp và những người khác mở một buổi livestream, các nền tảng lớn đều phát sóng buổi livestream hoành tráng này.

Khoảnh khắc đó, trên toàn quốc, chỉ cần khu vực nào có mạng internet, một khi trang web được mở, cửa sổ livestream sẽ tự động bật ra!

Sức mạnh của tư bản vào khoảnh khắc này được thể hiện rõ ràng!

Chính vì có sự vận hành của tư bản, thủy thành Giang Nam mới nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý của người dân Huyền Quốc!

Màn đêm như thường lệ buông xuống.

Dưới màn trình diễn pháo hoa hoành tráng, livestream chính thức bắt đầu!

Ngọn lửa rực rỡ lúc sáng lúc tối, trên đài cao, khuôn mặt diễm lệ của Lăng Hương Vũ Điệp không ngừng lóe lên trong bóng tối và ánh sáng.

Lăng Hương Vũ Điệp hít sâu một hơi, cô biết cơ hội này cô đã chờ

đợi quá lâu.

Tuyệt đối không thể thất bại, nhất định phải hoàn thành hoàn hảo nhiệm vụ mà Tôn chủ giao phó.

Lăng Hương Vũ Điệp khẽ mở môi, giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh: "Đế Kinh, trái tim của chúng ta, không lâu trước đã phải chịu đựng một tai nạn cực lớn.

Trận đại địa chấn khủng khiếp đã cướp đi sinh mạng của hàng chục triệu người, Đế Kinh hoa lệ cũng biến thành một đống đổ nát!

Nhưng, thiên tai vô tình, nhân gian hữu tình!

Một nơi có nạn, tám phương hỗ trợ, Chủ tịch Trần Phong của Tập đoàn Dịch Thiên quyết định lấy ra chín phần vốn của tập đoàn để chi viện Đế Kinh!

Và, anh ấy còn hiến tặng tất cả các di vật mà mình sưu tầm được để đấu giá, chỉ để góp thêm một phần sức lực, thêm một ngày để Đế Kinh khôi phục lại nguyên trạng!" Dưới đài, khán giả bình thường ngồi trên quảng trường vỗ tay như sấm.

Còn trên mạng, dưới sự dẫn dắt của đội ngũ thủy quân của Tập đoàn Dịch Thiên, một bầu không khí hòa thuận và tốt đẹp lan tỏa. 【Tập đoàn Dịch Thiên đúng là điển hình của doanh nghiệp tư nhân!

Vì cứu trợ thiên tai mà hiến tặng đến chín thành quỹ vốn! 】 【Chủ tịch Trần không hổ là người được đề cử top 10 thanh niên toàn quốc, cảnh giới tinh thần đúng là khác biệt! 】 【Phú ông có lương tâm, câu này nói quả không sai chút nào. 】 【Hiệu thuốc của Tập đoàn Dịch Thiên cũng rất có lương tâm, thường xuyên tặng miễn phí thuốc đặc trị! 】 【Tập đoàn Dịch Thiên đỉnh của chóp!

Tôi khen nức nở! 】 【Các hiệu thuốc khác thì mua đủ trăm tặng mấy quả trứng hoặc một gói giấy vệ sinh, hiệu thuốc của Tập đoàn

Dịch Thiên thì khác, chỉ treo một câu đối: 'Chỉ nguyện thế gian người vô bệnh, thà để giá thuốc hóa bụi trần!' 】【Mấy người cứ để tâm vào Tập đoàn Dịch Thiên?

Không chú ý đến nhan sắc mỹ nữ livestream à? 】【Nhan sắc mười điểm tôi cho mười ba điểm, chỉ muốn thể hiện một chút! 】【Xem ra Trần Nguyệt Vũ thật sự hết thời rồi, Tập đoàn Dịch Thiên bắt đầu lăng xê nghệ sĩ khác. 】【Nữ thần Nguyệt Vũ không thể hết thời!

Vũ phấn quân đoàn chúng tôi không đồng ý!

Chương 357

】【Xì!

Nghe nói ngay cả các thương hiệu quốc tế như LD cũng đơn phương chấm dứt hợp đồng với Trần Nguyệt Vũ rồi, còn chuẩn bị kiện Trần Nguyệt Vũ vi phạm hợp đồng, nếu thật sự thua kiện, Trần Nguyệt Vũ không biết phải bồi thường bao nhiêu tiền nữa! 】【Mấy người phàm nhân, mỗi tháng chỉ có vài ngàn lương, lại dám lo lắng cho thiên hậu cát-xê mấy chục tỷ, thật là buồn cười! 】【Trần Nguyệt Vũ hết thời cũng không sao, dù sao Lăng Hương Vũ Điệp trước mắt còn xinh đẹp hơn Trần Nguyệt Vũ! 】【Không phải chứ, bây giờ người ta theo đuổi thần tượng không xem diễn xuất, chỉ xem mặt thôi à? 】【Chứ còn gì nữa? 】Lăng Hương Vũ Điệp khẽ mỉm cười, giới thiệu món đấu giá tiếp theo với mọi người: "Món đấu giá tiếp theo là Tượng Bồ Tát Tư Duy tọa tượng!" Lăng Hương Vũ Điệp thao thao bất tuyệt: "Tượng Bồ Tát Tư Duy thời Đường, làm bằng đồng mạ vàng, cao 11 cm, được đúc bằng thất trà pháp.

Là một pho tượng Bồ Tát cực phẩm của thời đại đó, công đoạn đúc tinh xảo, tóc và lông mày rõ ràng, vòng cổ lung linh, ngón tay thon dài, độ rộng chưa đầy một ly.

Và những đường nét trang trí cánh sen trên đài tọa hình tròn thanh thoát và rõ ràng, nếp áo gấp nếp theo hình thể, chân thực, thể hiện trình độ cao của kỹ thuật đúc đồng thời đó.

Tượng này là kiểu Bồ Tát điển hình, hai chân đan chéo ngồi trên đài sen, tay trái chống khuỷu tay lên đùi, tay phải chống khuỷu tay lên tai, đầu cúi nghiêng sang phải, mắt khẽ cụp xuống, dường như đang chìm đắm trong thiền định, là Tư Duy Tướng mà Phật giáo vẫn nói.

Vì kiểu tượng Tư Duy chỉ lưu hành trong một thời gian khá ngắn, tượng Tư Duy ở Huyền Quốc dần dần ít thấy sau thời Tùy, đến thời Đường thì hiếm khi được miêu tả hay chế tác, do đó Tượng Bồ Tát Tư Duy này là một báu vật truyền thế duy nhất!

Là tượng Bồ Tát Tư Duy độc nhất vô nhị trên thế gian, sau khi được các chuyên gia uy tín thẩm định, chúng tôi định giá khởi điểm là ba trăm triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười triệu!" Tượng Bồ Tát Tư Duy này vừa xuất hiện, ngay cả Trấn Quỷ Sứ cấp đặc biệt của Trấn Quỷ Ti cũng có chút kinh ngạc.

Không phải vì họ phát hiện ra sự phi phàm của pho tượng Bồ Tát Tư Duy này, mà là món đồ này thực sự rất quý giá, thuộc loại báu vật truyền thế hiếm có!

Trai Nguyệt nhìn Lý Dịch một cái đầy ẩn ý, giọng nói không ngớt lời tán thán: "Trần gia không hổ là gia tộc dẫn đầu Nam phái thế gia đạo mộ, lại sưu tầm được quốc bảo đẳng cấp này!" Lý Dịch giọng điệu bình thản, nụ cười nhã nhặn ôn hòa: "Chẳng qua là may mắn, đào được ở dưới quê thôi." Trai Nguyệt cười khẽ: "Một món đồ đồng mang theo hơi thở lịch sử như vậy, mang ra đấu giá không hay lắm đâu?" "Phải biết rằng, ngay cả viện bảo tàng Đế Kinh cũng không có tượng Bồ Tát Tư Duy này!" Lời nói của Trai Nguyệt vừa dứt, không khí lập tức trở nên lạnh lẽo.

Trần Chung xoa xoa giữa trán, chỉ cảm thấy vấn đề lớn rồi.

Hàm ý trong lời nói của Trai Nguyệt, chẳng phải là muốn nói Trần gia dùng thủ đoạn đạo mộ để có được tượng Bồ Tát Tư Duy này, không xứng sở hữu bảo vật quý giá như vậy, nên phải nộp lên quốc gia sao.

Trai Nguyệt dám nói ra những lời như vậy, tự nhiên là vì thế lực của Trần gia đã không còn mạnh như trước.

Trừ gia chủ Trần Bố Y, Trần gia trên dưới không có ai đạt đến tu vi Cầm Tâm Cảnh.

Huống hồ, bí thuật truyền thừa của Trần gia lại chỉ có một mình Trần Bố Y sử dụng được.

Điều này dẫn đến Trần gia xuất hiện tình trạng đứt đoạn nghiêm trọng.

Trong mắt Trai Nguyệt, Trần gia chỉ là một con cừu béo có tiền mà thôi!

Lý Dịch chỉ khẽ cười, nhìn về phía Trương Bách Nhân và hai anh em Diêu gia.

Sắc mặt Trương Bách Nhân và hai anh em Diêu gia có chút khó coi.

Mọi người đều là người trong thế gia đạo mộ, trong tay tự nhiên sẽ có một số văn vật quý giá.

Thậm chí còn sở hữu những văn vật mang màu sắc thần bí đậm đặc, giá trị cực đại.

Đương nhiên, thủ đoạn để có được những văn vật này tự nhiên sẽ không được quang minh chính đại.

Mà là thông qua cách thức đào mộ.

Đạo mộ tặc biệt xưng có rất nhiều, ví dụ như thổ phu tử, đả đăng khấu.

Trương gia và Trần gia thuộc loại thế gia "rửa trắng", thế lực rất rộng, tự nhiên không thể giống như những người dân bình thường nhặt được văn vật, chỉ cần một lá cờ gấm là có thể giải quyết xong.

Hơn nữa, Trương gia và Trần gia đều thuộc Nam phái, tuy nói quan hệ bình thường, nhưng vào thời điểm này tự nhiên phải nhất trí

đối ngoại.

Trương Bách Nhân lạnh lùng cười một tiếng: "Lời của Trai Nguyệt các hạ nói chí lý, nhưng tôi nghe nói trong nhà cô có một pho tượng Phật Di Lặc bằng vàng được đúc vào thời Võ Tắc Thiên, không biết có thể nộp lên không?" "Cần phải biết, pho tượng Phật này có giá trị lịch sử cực kỳ lớn, nếu mang đi nghiên cứu, cũng coi như là một việc công đức!" Pho tượng Phật Di Lặc bằng vàng thời Võ Tắc Thiên này là món cổ vật mà cô ta yêu thích nhất, vẫn luôn được cất giữ trong hầm ngầm.

Đương nhiên, lý do pho tượng Phật này được cô ta coi trọng đến vậy, không chỉ vì yêu thích.

Mà còn liên quan đến một chuyện cũ quan trọng.

Bí ẩn chuyển thế của Võ Tắc Thiên!

Có thể nói, pho tượng Phật này có tác dụng cực kỳ quan trọng.

Vậy nên, cô ta làm sao có thể tùy tiện mang bảo vật này ra?

Trai Nguyệt chau mày dựng đứng, sau đó sắc mặt trầm xuống: "Gia chủ Trương, tôi nghe nói Trương gia các ông có một thanh Kỳ Lân cổ đao truyền từ triều Đại Chu, không biết có thể mang ra cho chúng tôi chiêm ngưỡng dung nhan thật không?" Trương Bách Nhân nghe vậy, trong mắt ưng bộc phát ra một tia sát ý sắc bén.

Kỳ Lân cổ đao, tín vật của Trương gia.

Làm sao có thể khinh suất cho người khác xem?

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Trương Khải Linh nắm chặt chuôi đao, thế đao không ngừng tích lũy, một tia tử ý uy hiếp Trai Nguyệt.

Trai Nguyệt lưng toát mồ hôi lạnh, lời đến miệng lập tức không

dám nói ra.

Nhưng, cô ta dù sao cũng là Trấn Quỷ Sứ cấp đặc biệt, làm sao có thể mất mặt trước mặt nhiều người như vậy?

Hơn nữa, cô ta không tin Trương Khải Linh dám động thủ với mình trước mặt nhiều người như thế!

Trai Nguyệt lạnh lùng nói: "Gia chủ Trương, tôi chỉ tùy tiện nói đùa một chút, ông đã giận rồi sao?" "Hơn nữa, Trần thiếu chủ còn chưa giận, ông giận cái gì?

Thật là hoàng thượng không vội thái giám vội!" Trương Bách Nhân đột nhiên cười, nụ cười lạnh đến đáng sợ, như băng vạn năm.

Lạnh hơn cả nụ cười của ông ta là đao của Trương Khải Linh!

Một thanh trường đao màu đen xuất vỏ, một cỗ sát khí ngút trời lan tỏa ra, dường như hóa thân thành Ma Vương địa ngục, muốn chém tận tất cả sinh linh trên thế gian.

Trương Khải Linh bước một bước tới, đao trong tay đã chém xuống.

Đồng tử Trai Nguyệt đột nhiên co rút lại, cơ thể như bị đông cứng, căn bản không thể động đậy.

Cô ta thực sự không ngờ, Trương Khải Linh lại dám thật sự động thủ với mình!

Trong một khoảnh khắc, hối hận dâng trào trong lòng cô ta."Ầm!" Một tiếng vang lớn.

Trương Khải Linh chỉ cảm thấy cánh tay run lên dữ dội, một trận tê dại truyền khắp toàn thân, hổ khẩu (vùng giữa ngón cái và ngón trỏ) thậm chí bị chấn động nứt ra, máu chảy xuống, nhuộm đỏ lòng bàn tay.

Thanh Kỳ Lân cổ đao với hoa văn xanh đen được hai ngón tay thon dài, trắng nõn khẽ kẹp chặt.

Cú sốc do cảnh tượng này mang lại thực sự quá lớn!

Khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy chấn động!

Trai Nguyệt khó khăn nuốt nước bọt, nhìn về phía chủ nhân của hai ngón tay đó.

Trên khuôn mặt tuấn tú của đối phương vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, thản nhiên như mây gió, dường như trên thế gian không có bất cứ điều gì có thể ảnh hưởng đến anh ta.

Trần Chung mặt co giật kịch liệt, đồng tử đột nhiên giãn lớn, phản chiếu khuôn mặt tuấn mỹ của Lý Dịch, bên trong bùng cháy ngọn lửa hừng hực!

Bí dược thượng cổ!

Đây tuyệt đối là hiệu quả của bí dược thượng cổ!

Nếu không, Trần Phong luôn thể hiện quy củ làm sao có thể có thân thủ khủng bố đến vậy?

Trương Khải Linh rõ ràng là một cường giả Cầm Tâm Cảnh đỉnh phong, kết hợp với Kỳ Lân cổ đao, lực sát thương kinh người!

Trai Nguyệt là Trấn Quỷ Sứ cấp đặc biệt, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, nếu không phải Lý Dịch ra tay, cô ta e rằng sẽ bị Trương Khải Linh chém chết trong nháy mắt!

Nhưng, Trương Khải Linh đối mặt với Lý Dịch, lại không có chút sức phản kháng nào, gần như bị nghiền ép!

Thực lực đẳng cấp này, e rằng chỉ những tu đạo giả đỉnh cấp như Lão Thiên Sư mới có! "Mọi người đều là bạn bè, hà tất vì tranh chấp ý khí mà động thủ đánh nhau?" Lý Dịch mỉm cười ôn hòa, khuyên

giải: "Thanh Kỳ Lân cổ đao này quả thực không tồi, cô Trai Nguyệt cũng coi như được mở mang tầm mắt, chuyện này cứ dừng ở đây thì sao?" Trương Bách Nhân lạnh lùng nói: "Cô ta dám nói lời bất kính với thế gia đạo mộ chúng ta, anh cũng có thể nhẫn nhịn sao?" Lý Dịch liếc nhìn Trai Nguyệt, lúc này, người phụ nữ này không còn chút kiêu ngạo nào, ánh mắt nhìn về phía anh và Trương Khải Linh đều mang theo một tia kính sợ.

Rõ ràng là đã bị thực lực của họ chấn nhiếp.

Theo lời Trương Bách Nhân vừa dứt, Trương Khải Linh nắm chặt Kỳ Lân cổ đao, lạnh lùng nhìn Lý Dịch.

Chương 358

"Hôm nay, các vị đều là khách!" Lý Dịch giọng điệu bình thản: "Khách theo chủ mà tiện, hy vọng các vị có thể nể mặt tôi, để buổi đấu giá này diễn ra thuận lợi." "Mặt mũi?" Trương Bách Nhân cười lạnh.

Trương Khải Linh vừa bị đối phương áp chế, chuyện này liên quan đến mặt mũi của Trương gia!

Trương gia muốn tái lập uy thế, làm sao có thể chịu nhún nhường ở đây?

Hơn nữa, thực lực của Trương Khải Linh còn chưa thực sự phát huy hết.

Một khi tiến vào trạng thái cuồng hóa bạo tẩu, hình xăm Kỳ Lân bao quanh toàn thân, đó mới là trạng thái toàn thịnh của Trương Khải Linh!

Ngay cả Thành quỷ U Đô cũng không ngăn được Trương Khải Linh, Trương Bách Nhân không tin Lý Dịch có thể!

Trương Bách Nhân liên tục cười lạnh: "Tôi nể mặt anh, ai nể mặt Trương gia chúng tôi?

Trai Nguyệt nhất định phải chết!" Mặt mũi, đối với thế gia mà nói là điều quan trọng nhất!

Hiển nhiên, chuyện này không thể thương lượng.

Lý Dịch cau mày, xem ra hôm nay cuối cùng vẫn phải có vài người chết.

Vốn dĩ tôi không muốn giết người.

Đáng tiếc, có vài người cứ muốn tìm chết.

Trai Nguyệt không ngờ sự việc lại đến nước này, cô ta chỉ muốn đả kích Trần gia, tiện thể kiếm chút lợi lộc.

Nghe nói Trần gia có bí dược thượng cổ, cô ta chẳng qua là muốn chia một chén canh mà thôi.

Nhưng không ngờ, sự việc lại đến nước này.

Người bảo vệ cô ta là Trần gia, còn Trương gia vì mặt mũi muốn giết cô ta!

Trần Chung cau mày, nhưng cũng không tiện mở lời.

Anh ta chỉ là một người bình thường, tuy nói có thân phận Bộ trưởng Trấn Quỷ Ti Đế Kinh, nhưng trước mặt những cường giả này, rốt cuộc vẫn thấp hơn một cái đầu.Người đàn ông mặc âu phục đen có hoa văn nhật nguyệt Mặc Dương trên cổ tay, ánh mắt đạm mạc, lạnh lùng nói: "Phàm phu tục tử, chỉ có chút sức mạnh cỏn con, liền cảm thấy mình đã vô địch thiên hạ rồi!" "Ngươi nói ai!" Trương Bách Nhân sắc mặt âm trầm, trong mắt lộ ra một tia lửa giận. "Thứ giống chó, cũng xứng ở trước mặt bổn thiếu gia mà sủa cuồng!" Người đàn ông mặc âu phục đen chỉ lạnh lùng liếc nhìn Trương Bách Nhân, sau đó lại nhìn về phía Lý Dịch: "Ngươi đúng là có chút thực lực, ở tuổi này đã có thực lực Cầm Tâm Cảnh viên mãn, ở bên ngoài Động Thiên Cổ Mộ cũng coi như không tệ!" Động Thiên Cổ Mộ?

Đó là nơi nào?

Lý Dịch nghe đối phương nhắc đến một danh từ mới, không khỏi tò mò.

Trương Bách Nhân thấy đối phương khinh thường mình như vậy, trong lòng càng thêm căm hận.

Đồng thời, cũng đối với Lý Dịch có chút đề phòng sâu sắc.

Rõ ràng mình là người đứng ra vì thế gia đạo mộ, Lý Dịch lại ngăn cản mình.

Phải biết rằng, mục tiêu ban đầu của Trai Nguyệt là Lý Dịch!

Trương Bách Nhân không biết rằng, Lý Dịch đối với sự đoàn kết của các thế gia đạo mộ không hề có hứng thú.

Thậm chí, phá hoại sự đoàn kết của các thế gia đạo mộ mới là điều Lý Dịch muốn làm.

Hơn nữa, mâu thuẫn giữa Trấn Quỷ Ti và các thế gia đạo mộ càng sâu sắc, đối với Lý Dịch mà nói càng có lợi.

Trương Bách Nhân ánh mắt lạnh như băng, giọng điệu đầy sát khí: "Trương gia không thể bị sỉ nhục, ngươi hoặc xin lỗi, hoặc chết!" Người đàn ông mặc âu phục đen nhướng mày thon dài: "Nếu là Trương gia Côn Luân thì ta còn nể mặt vài phần, còn như Trương gia đạo mộ các ngươi..." Người đàn ông mặc âu phục đen quay đầu đi, dùng lỗ mũi liếc nhìn Trương Bách Nhân.

Thái độ khinh miệt khinh bỉ này, khiến Trương Bách Nhân vô cùng tức giận.

Chỉ là, Trương Bách Nhân là người thâm trầm, hỉ nộ không hiện ra mặt.

Trương Bách Nhân giận cực ngược lại cười: "Diêu gia đây là muốn bán mạng cho Trấn Quỷ Ti?" Người đàn ông mặc âu phục đen này đi cùng hai anh em Diêu gia, nên Trương Bách Nhân cho rằng người này là người của Diêu gia.

Hai anh em Diêu gia sắc mặt bất đắc dĩ.

Mọi chuyện bỗng chốc trở nên phiền phức.

Người đàn ông mặc âu phục đen này không phải là người mà họ

có thể chỉ huy được!

Diêu Xuyên có chút hạ giọng, khép nép nói: "Mặc thiếu, theo ý gia chủ, Thi Vương thực lực cường hãn, cần phải liên thủ với Trương gia và Trần gia mới có thể tăng thêm phần thắng, ngài có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho họ một ngựa không?" Ánh mắt Trương Bách Nhân và những người khác khựng lại.

Diêu Xuyên này là người cao ngạo, hếch mũi lên trời, coi thường tất cả mọi người.

Nhưng không ngờ, lại cung kính khép nép với thanh niên này đến vậy!

Người này rốt cuộc có lai lịch gì?

Người đàn ông mặc âu phục đen nới lỏng cà vạt, để lộ những phù văn được vẽ bằng thuốc nhuộm đặc biệt trên ngực, có chút khó chịu bĩu môi: "Trang phục của người bên ngoài này thật là rác rưởi, mặc một chút cũng không thoải mái." Người đàn ông mặc âu phục đen tùy tay ném cà vạt xuống đất, đại liệt liệt ngồi trên ghế sofa da thật, thần thái thoải mái, dáng vẻ như cuối cùng cũng có thể giải phóng bản tính thô tục: "Ta là người không có hứng thú với những sinh mệnh thể thấp kém phát dục không hoàn chỉnh như các ngươi, với lòng từ bi của kẻ bề trên, nếu các ngươi ngoan ngoãn quỳ xuống đất mà lấy lòng ta, ta có thể cho các ngươi sống vui vẻ." "Nhưng nếu các ngươi dám làm trái ý ta, vậy thì ta chỉ có thể khiến các ngươi cảm nhận được thế nào là sự tuyệt vọng thật sự!" Lời nói của người đàn ông mặc âu phục đen khiến Trương Bách Nhân và những người khác vô cùng khó chịu.

Người trước mặt này dường như căn bản không hề có ý tôn trọng họ, chỉ coi họ như chó!

Tùy ý khinh miệt sỉ nhục!

Trương Khải Linh nhíu mày kiếm, trong mắt sáng rực một ngọn lửa giận, trên làn da trắng nõn, mạch máu không ngừng nổi phồng, hình xăm Kỳ Lân ẩn hiện: "Người không phân cao thấp quý tiện, ngươi cho dù có từ Động Thiên Cổ Mộ nào đó đi ra, cũng không cần phải khinh thường chúng ta đến vậy chứ?" Người đàn ông mặc âu phục đen lộ vẻ trêu tức.

Những người trước mắt này căn bản không hiểu Động Thiên Cổ Mộ rốt cuộc đại diện cho điều gì!

Người sống ở bên ngoài và người sống trong Động Thiên Cổ Mộ, hoàn toàn là sự tồn tại của hai thế giới khác biệt!

Sự chênh lệch là không thể diễn tả bằng lời! "Ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết trời rộng lớn!" Người đàn ông mặc âu phục đen cười lạnh, trong tay lấy ra một đoạn nến đen kịt.

Anh ta tùy ý búng tay một cái, đoạn nến nhỏ bằng ngón tay cái liền tự động bốc cháy, từ từ dâng lên một ngọn lửa xương lạnh lẽo đen kịt!

Khoảnh khắc tiếp theo, điều khiến mọi người kinh hãi đã xảy ra.

Từng người tí hon màu đen nhảy ra từ ngọn lửa của đoạn nến, như từng con quỷ đói dữ tợn đáng sợ!

Chúng nhe răng cười, lộ ra hàm răng sắc nhọn, lao về phía Trương Khải Linh và những người khác!

Tuy chỉ nhỏ bằng ngón tay trỏ người lớn, nhưng tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt, đã có vài con đến dưới chân Trương Khải Linh!

Trương Khải Linh không dám lơ là, rút đao chém ra một luồng đao quang sắc bén như tuyết!

Đao quang trắng xóa và những người tí hon màu đen giao nhau,

lập tức giết chết vài con người tí hon!

Nhưng, điều khủng bố hơn đã xảy ra!

Những người tí hon màu đen khác lại nuốt chửng thi thể của những người tí hon đã chết, trở nên mạnh mẽ hơn!

Và, số lượng của chúng ngày càng nhiều, như thủy triều đen cuồng bạo!

Rất nhanh, Trương Khải Linh liền không chống đỡ nổi, liên tục lùi về phía sau.

Trương Bách Nhân vội vàng ra tay chi viện, nhưng đại thế đã mất, khó lòng đối kháng những người tí hon màu đen. "Đây là thủ đoạn gì?" Trai Nguyệt và Trần Chung đều kinh hoàng nhìn người đàn ông mặc âu phục đen.

Thủ đoạn này, đơn giản là chưa từng nghe thấy!

Răng của Trai Nguyệt va vào nhau lập cập, thủ đoạn của người áo đen này thật sự quá hung tàn, quá đáng sợ!

Những người tí hon màu đen quỷ dị không ngừng tấn công Trương Khải Linh và Trương Bách Nhân, cảm giác áp bức ngày càng mạnh, trong mắt Trương Bách Nhân lộ ra vẻ ngưng trọng, thủ đoạn này đơn giản là không thể xem thường, ngay cả ông ta cũng khó lòng chống đỡ. "Nghĩa phụ cẩn thận!" Trương Khải Linh vừa chống đỡ đòn tấn công của những người tí hon màu đen, vừa hét lớn.

Trương Bách Nhân nghe vậy khựng lại, ngay lập tức vai run mạnh, dùng thông bối quyền di chuyển, một cỗ nội kình cường hãn phun ra.

Một cỗ sức mạnh cuồn cuộn, hóa thành bão quyền cương cuốn về phía những người tí hon màu đen.

Nhưng tốc độ của những người tí hon màu đen vẫn không giảm, chỉ bị cơn bão này ảnh hưởng một khoảnh khắc mà thôi.

Những người tí hon màu đen hóa thành từng đạo ảo ảnh, tiếp tục lao về phía Trương Bách Nhân, dường như căn bản không hề có chút sợ hãi nào.

Rắc!

Chương 359

Chân của Trương Bách Nhân bị cắn bị thương, lập tức tím đen một mảng. "Đáng chết!" Trong mắt Trương Bách Nhân lóe lên vẻ kinh nộ.

Ở cổ tay Trương Khải Linh lộ ra hình xăm Kỳ Lân màu xanh đen, một tia máu chảy vào Kỳ Lân cổ đao.

Khoảnh khắc đó, chính khí lẫm liệt!

Kỳ Lân vốn là thụy thú, bẩm sinh có chính khí cường đại, có thể chém yêu trừ ma!

Trương Khải Linh thân hình thoắt một cái, tay nắm Kỳ Lân cổ đao, hung hăng chém về phía những người tí hon màu đen. "Bùm!" Đao quang chém trúng thân thể những người tí hon màu đen, thế nhưng không hề có tác dụng gì!

Những người tí hon màu đen chỉ bị Trương Khải Linh chém trúng thân thể, chỉ thấy khói đen bao quanh, thế mà trong nháy mắt đã khôi phục nguyên trạng.

Sau đó, cánh tay của người tí hon màu đen đột nhiên phình to, lại biến thành to bằng cánh tay người lớn, sau đó hóa thành móng vuốt rồng sắc bén, vồ về phía Trương Bách Nhân.

Trong mắt Trương Khải Linh hàn quang lóe lên, một cú đá tiên tống mạnh mẽ giáng xuống cánh tay đó.

Bốp!

Một tiếng vang giòn tan truyền ra.

Trương Khải Linh cảm giác lòng bàn tay mình như bị điện giật, lại có chút đau nhức. "Cứng thật!" Đồng tử Trương Khải Linh co rút,

vội vàng lùi lại.

Người tí hon màu đen bỏ qua Trương Bách Nhân, đuổi theo Trương Khải Linh không buông, một đôi bàn tay đen kịt như mực đột nhiên nắm chặt cánh tay Trương Khải Linh, sau đó kéo một cái!

Đao quang trong tay Trương Khải Linh bay ra, hung hăng đâm trúng cánh tay người tí hon màu đen!

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, cánh tay khác của người tí hon màu đen vươn ra, lại hấp thu cả đao quang của Trương Khải Linh! "Sao có thể!" Trong mắt Trương Khải Linh lộ ra vẻ kinh hãi.

Lực phòng ngự của người tí hon màu đen này cũng quá mạnh rồi.

Tiếp đó, một chuyện kinh hoàng hơn nữa đã xảy ra với Trương Khải Linh!

Những tiểu nhân đen kịt kia lại bắt đầu nuốt chửng máu Kỳ Lân của cậu ta, trở nên càng khủng khiếp hơn!

“Mấy thứ này là cái gì, lại có thể nuốt chửng máu tươi của tôi!” Trương Khải Linh kinh hoảng thất thố hét lớn.

Trương Bách Nhân nhìn thấy cảnh này, mắt hơi nheo lại, kiếm quang trong tay lóe lên, hung hăng chém về phía cánh tay của tiểu nhân đen kịt, nhưng chỉ thấy trên lớp vảy đen kịt kia bốc lên từng trận khói đen, cứng rắn đẩy Trường kiếm của Trương Bách Nhân ra, không hề làm tiểu nhân đen kịt bị thương chút nào.

“Bề mặt con quái vật này thật cứng rắn!” Trương Bách Nhân thầm than, không hổ là tà vật mà anh ta chưa từng thấy qua!

“Tôi muốn xem xem, mấy thứ này có thể cản được tôi mấy chiêu!” Trong mắt Trương Bách Nhân lóe lên ý chí chiến đấu điên cuồng.

“Ầm ~” Một tiếng nổ lớn, Trương Bách Nhân và Trương Khải Linh đồng thời bay ra ngoài, khóe miệng Trương Bách Nhân vương một vệt máu, Trương Khải Linh cũng phun ra một ngụm máu tươi, trường đao trong tay suýt chút nữa tuột khỏi tay.

“Nghĩa phụ!” Trương Khải Linh thấy Trương Bách Nhân bị thương, nhất thời vô cùng lo lắng.

Trong mắt Trương Bách Nhân tràn ngập vẻ ngưng trọng, anh ta cảm thấy thứ này rất nguy hiểm, một khi bị nó quấn lấy, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi hấp thụ máu Kỳ Lân của Trương Khải Linh, những tiểu nhân đen kịt càng trở nên hung bạo, không chỉ bắt đầu tấn công Trương Bách Nhân và Trương Khải Linh.

Ngay cả Trai Nguyệt và những người khác cũng nằm trong phạm vi tấn công!

Người đàn ông mặc vest đen cầm cây nến ma quỷ đen kịt không ngừng lắc lư, tản ra lực lượng âm u đáng sợ, khiến không khí cũng bị vặn vẹo.

“Máu Kỳ Lân!

Không ngờ ở đây lại có máu Kỳ Lân thuần khiết đến vậy!

Thật là cơ duyên trời ban!” Người đàn ông mặc vest đen cười quỷ dị, từ trên cao nhìn xuống Trương Khải Linh: “Nếu cậu thần phục tôi, tôi có thể cho cậu một cơ hội làm nô bộc!” “Si tâm vọng tưởng!” Trương Khải Linh thẳng thừng từ chối.

“Uống rượu mừng không uống rượu phạt!” Người đàn ông mặc vest đen nhe răng cười, cây nến ma quỷ đen kịt trong tay đột nhiên ném ra.

Cây nến ma quỷ đen kịt xé rách không gian, mang theo uy nghiêm

vô tận, đập về phía mấy đạo nhân ảnh phía trước.

Trương Khải Linh vội vàng né tránh.

Nhưng mấy thị tòng bên cạnh cậu ta tránh không kịp, bị cây nến ma quỷ đen kịt bao phủ.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, cây nến ma quỷ đen kịt hung hăng đập vào mấy đạo nhân ảnh.

Chỉ thấy trên cây nến ma quỷ đen kịt tản ra những dao động quỷ dị, tiếng kêu thảm thiết của mấy đạo nhân ảnh im bặt, sau đó hóa thành một vũng nước đặc sệt.

Tiếp đó bị những tiểu nhân đen kịt nuốt chửng.

Trương Bách Nhân hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ: "Lời nguyền thật mạnh!

Độc dược thật lợi hại, lại có thể ăn mòn huyết nhục, quả thực quá kinh khủng." Trương Khải Linh thấy vậy, không nói hai lời, giơ tay túm lấy cây nến ma quỷ đen kịt, muốn thu hồi nó.

"Nát cho tôi!" Trương Bách Nhân phẩy tay áo một cái, cuốn theo cuồng phong, ý đồ phá nát cây nến ma quỷ đen kịt.

Người đàn ông mặc vest đen cười quái dị một tiếng, tiếng cười tràn ngập sự trào phúng.

Trương Bách Nhân thầm kêu không ổn, liền bị cây nến ma quỷ đen kịt trấn áp, thổ huyết không ngừng.

Trai Nguyệt triển khai Nguyệt Giới, không ngừng chống cự sự xâm thực của những tiểu nhân đen kịt, nhưng rõ ràng đã khó mà chống đỡ được.

Lý Dịch đứng trong góc, thờ ơ nhìn tất cả những chuyện này.

Cây nến ma quỷ trong tay người đàn ông mặc vest đen, có chút

tương tự với trụ đá khắc mười hai Thái Tuế thần chủ bên ngoài Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đương nhiên, so với quy mô khủng bố của nó, chỉ có thể nói là tiểu vu kiến đại vu (chuyện nhỏ so với chuyện lớn).

Phải biết rằng, số lượng tiểu nhân đen kịt trong trụ đá cực kỳ nhiều, chỉ yếu hơn quân đoàn trùng tộc của tôi một chút.

Cây nến ma quỷ đen kịt này hẳn là đồ mô phỏng của trụ đá, uy lực tuy nhỏ hơn rất nhiều, nhưng tiện lợi mang theo hơn.

Những tiểu nhân đen kịt này ở dưới cùng của Cửu Tầng Cốt Tháp của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, trong Sổ Tay Quái Vật mà Lý Dịch có được trong trận pháp lông mi Mắt Cổ Thần Tế Luyện có ghi chép.

Có tên là Ngạ Quỷ Tĩnh Nhân!

Trong 《Đại Hoang Đông Kinh》 có ghi chép, có tiểu nhân quốc, tên là Tĩnh Nhân.

Ngạ Quỷ Tĩnh Nhân là Tĩnh Nhân sau khi bị khí tức của Thiên Uyên Đế Diện xâm thực, thông qua bí pháp đặc biệt mà chế tác thành công cụ vận chuyển.

Không sai, loại quái vật khủng bố trấn áp Trương Khải Linh này, kỳ thực mục đích ban đầu chỉ là dùng để vận chuyển vật phẩm.

Chỉ là, cuối cùng loại công cụ vận chuyển này mất kiểm soát, rơi vào Ngạ Quỷ Đạo.

Trở nên hung ác tàn nhẫn, thị huyết lạnh lùng!

Máu Kỳ Lân đối với chúng mà nói, chính là đại bổ.

Ngoài ra, người này được Diêu Xuyên gọi là Mặc Thiếu, thân phận hẳn là rất bất phàm.

Ở cổ tay áo, ký hiệu Hắc Nhật Mặc Dương đủ để chứng minh,

đối phương có quan hệ rất lớn với Mặc Dương, thuộc hạ đắc lực của Dịch Thiên Đế.

Mặc Dương, vừa là tên người, vừa là tên kiếm.

Điều khiến Lý Dịch cảm thấy thú vị nhất là, loại thuốc nhuộm được sử dụng cho hình xăm trên ngực đối phương, lại giống hệt với các phù văn trên Đồng Tước Các trong mộ Tào Tháo.

Và công thức của loại thuốc nhuộm này đã thất truyền từ lâu, cũng có nghĩa là vị đạo sĩ tuấn mỹ mà linh hồn trong Bách Điểu Họa nhắc đến, rất có thể có quan hệ với Mặc gia.

Xem ra, phỏng đoán của tôi quả nhiên không sai, Đêm U Linh Mộ không phải ngẫu nhiên đưa tôi đến các cổ mộ khác.

Những cổ mộ này rất có thể đều do cùng một thế lực để lại.

Động Thiên Cổ Mộ, nghe có vẻ là một nơi không tệ.

Đi theo cái gọi là Mặc Thiếu này, có lẽ có thể tiến vào một thế giới khác.

Chương 360

Trong lòng Lý Dịch ẩn ẩn có chút mong đợi.

Lúc này.

Phòng bao xa hoa đã bị trận tư sát quỷ dị này phá hoại tan tành.

Từng thi thể nằm trên mặt đất, máu tươi chảy lênh láng, nhuộm đỏ gạch xanh dưới chân.

Thư ký đứng phía sau Lý Dịch, mặt đầy cung kính, cũng không có quá nhiều kinh hoảng thất thố.

Cô ấy sở dĩ bình tĩnh như vậy, chỉ vì một lý do.

Đó chính là Lý Dịch.

Thiếu chủ trông quá mức nhẹ nhàng tự tại, giống như đang xem một vở kịch hay.

Dường như, những Ngạ Quỷ Tĩnh Nhân dễ dàng trấn áp Trương Khải Linh và những người khác căn bản không đáng nhắc tới.

Người đàn ông mặc vest đen chắp tay sau lưng, quét mắt nhìn toàn trường.

Trên đùi Trương Bách Nhân đầy những vết thương bị tiểu nhân đen kịt cắn xé, máu me đầm đìa, trông rất ghê người.

Trương Khải Linh thì bị những tiểu nhân đen kịt đè chặt, không thể động đậy.

Những tiểu nhân đen kịt kia chỉ lớn bằng ngón tay cái người lớn, nhưng lực lượng vô cùng lớn, dù là Trương Khải Linh cũng không có cách nào chống lại mấy chục tiểu nhân đen kịt.

Nguyệt Giới của Trai Nguyệt đã vỡ nát, tóc tai bù xù, mặt mày tái

mét, trông cực kỳ chật vật.

Người đàn ông mặc vest đen đùa nghịch cây nến ma quỷ đen kịt, dáng vẻ như mèo vờn chuột.

Dường như không muốn kết thúc sớm trận đồ sát này.

"Trương Khải Linh, tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, làm Huyết Nô của tôi!" "Đây là vinh dự tối cao tôi ban cho cậu!" Trương Khải Linh phun ra một ngụm máu bọt, nghiến răng cầm Kỳ Lân Cổ Đao muốn chém đầu người đàn ông mặc vest đen.

Đáng tiếc, xương cốt đã bị tiểu nhân đen kịt vặn gãy, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Ánh mắt người đàn ông mặc vest đen khinh miệt, đang định mở miệng, Lý Dịch vẫn luôn xem kịch thản nhiên nói: "Đừng đắc ý quá sớm, Ngạ Quỷ Tĩnh Nhân của anh sắp mất kiểm soát rồi." Mặt người đàn ông mặc vest đen cứng đờ, sau đó khinh thường nói: "Anh hiểu gì mà nói?

Đừng tưởng biết tên bảo bối này của tôi là có thể nói bừa!" "Đây là bí bảo trưởng lão ban cho tôi, sao có thể mất kiểm soát được?" Lý Dịch khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng: "Máu Kỳ Lân là đại bổ, Ngạ Quỷ Tĩnh Nhân ăn thứ này, sao có thể không mất kiểm soát?" Người đàn ông mặc vest đen đang chuẩn bị phản bác Lý Dịch, khóe mắt đột nhiên liếc thấy những tiểu nhân đen kịt kia đang trừng mắt nhìn hắn chằm chằm!

Đôi mắt đỏ rực như máu, tàn nhẫn và khát máu!

Đồng thời, cây nến ma quỷ đen kịt trong tay người đàn ông mặc vest đen chấn động, một luồng khí âm hàn quỷ dị lan tỏa ra, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, cứng đờ, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, giống như bị ngạt thở.

“Không tốt!

Người này nói là thật!” Đồng tử của người đàn ông mặc vest đen co rút lại tức thì, nhìn cây nến ma quỷ đen kịt dần tan chảy trong tay.

Hắn đột nhiên có cảm giác, thứ này thật sự đã mất kiểm soát rồi!

Cây nến ma quỷ đen kịt trong tay hắn run rẩy, phát ra tiếng 'ong ong ~'.

Từng tia hắc quang quỷ dị hiện lên trên đó, dường như giây tiếp theo sẽ nổ tung.

“Không tốt!

Mau lùi lại!” Người đàn ông mặc vest đen quát lớn một tiếng, quay người chạy ra ngoài cửa.

“Ầm!” Cây nến ma quỷ đen kịt nổ tung, dịch thể nhớt dính tràn ngập khắp nơi.

Mọi người không kịp phản ứng, liền bị dịch thể đen kịt này phủ kín toàn thân!

Cảm giác ướt át vô cùng khó chịu, dịch thể nhớt dính chảy dọc theo da cổ, như từng con rắn độc bò trườn!

Ngay cả một nhân vật lớn có kiến thức rộng như Trai Nguyệt, cũng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, không nhịn được muốn chạy trốn.

Những tiểu nhân đen kịt từ cây nến ma quỷ đen kịt bò ra, cười ha hả quái dị, mặt mũi đáng sợ, giống như Ngạ Quỷ, lao về phía mọi người tấn công.

“A ~” Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, một quái vật đen kịt xông vào đám đông, há cái miệng rộng như chậu máu, cắn đứt cổ của một thị tòng Trấn Quỷ Ti.

Máu tươi bắn tung tóe trên mặt đất, nhất thời mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập.

“A ~” Một tiếng kêu thê lương vang lên, sau đó phòng bao quý khách hỗn loạn thành một đống.

Ong ong ong!

Người đàn ông mặc vest đen vừa chạy được mấy bước đã thấy đầu óc trống rỗng, thất khiếu chảy máu.

Cây nến ma quỷ đen kịt là một pháp khí, nay mất kiểm soát, tự nhiên sẽ phản phệ chủ nhân.

Đáng chết!

Người đàn ông mặc vest đen nhanh chóng phản ứng lại, muốn chạy trốn.

Hắn là người rõ nhất pháp khí này mạnh đến mức nào.

Tuyệt đối không phải thứ mà họ có thể ngăn cản được.

Ở lại, chỉ có thể bị Ngạ Quỷ nuốt chửng!

Chỉ là, hắn phát hiện con đường thoát thân đã bị Ngạ Quỷ chặn lại, hắn căn bản không có đường nào để chạy!

Diêu Xuyên môi run rẩy, nhưng anh ta vẫn kiềm nén nỗi sợ hãi, không ngừng niệm quyết, muốn phát động chú thuật được ghi lại trong 《Lỗ Ban Thư》!

Chỉ là, anh ta tu luyện không lâu, trong tình huống này căn bản không thể phát huy được uy lực chân chính của Lỗ Ban Thư.

Bên cạnh Diêu Xuyên, em gái anh ta ngược lại bình tĩnh không ít, rút ra một thanh trường kiếm sáng như thủy ngân chảy.

Kiếm bạc vung lên từng đóa kiếm hoa rực rỡ, ngăn cản những

Ngạ Quỷ bên ngoài.

Chỉ là, đây chỉ là nhất thời.

Những Ngạ Quỷ nuốt chửng máu Kỳ Lân, lại giải trừ hạn chế của cây nến ma quỷ đen kịt, thực lực tăng vọt, triệt để sa vào Ngạ Quỷ Đạo.

Ăn thịt người, không còn kiêng kỵ gì!

Kiếm bạc trong tay Diêu Huỳnh cũng coi như bảo kiếm không tồi, đáng tiếc, vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của những Ngạ Quỷ này.

Lớp vảy đen kịt kia, kiên cố không thể phá vỡ!

Những Ngạ Quỷ nhỏ bằng ngón tay cái hình thành một cơn thủy triều cuồng bạo, với sức mạnh như chẻ tre đã phá vỡ tuyến phòng thủ tâm lý của những người có mặt.

Đây định là một trận đồ sát một chiều!

Kiếm bạc trong tay Diêu Huỳnh nhất thời không cẩn thận, bị Ngạ Quỷ túm lấy vết nứt, cắn chặt lấy mũi kiếm.

Sau đó, là nửa giây trì trệ.

Nửa giây này nếu là bình thường, thì không quan trọng.

Nhưng cường giả giao đấu, từng giây từng phút đều phải tranh giành!

Nửa giây này đã quyết định sự thất bại của cô ấy.

Nhìn mấy chục con Ngạ Quỷ đang lao đến, mặt Diêu Huỳnh tái nhợt, lộ vẻ tuyệt vọng, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Xong rồi!

Nhưng sự đau đớn xé xác trong tưởng tượng không ập đến, thay vào đó là một sự ấm áp an tâm bao trùm.

Mở mắt ra, liền thấy thanh kiếm trong tay mình bị một bàn tay thon dài trắng nõn đoạt lấy.

Sau đó, là vô tận kiếm quang chói mắt rực rỡ lấp lánh trong phòng bao xa hoa!

Cô ấy chưa từng thấy kiếm quang nào rực rỡ đến vậy.

Không có bất kỳ sự hoa mỹ nào, chỉ có tốc độ và sức mạnh cực hạn!

Chương 361

Sinh và tử đều nằm trên mũi kiếm, mới có thể bùng phát ra một kiếm đẹp đến thế!

Cực cảnh thăng hoa, phản phác quy chân!

"Đây mới là kiếm pháp chân chính!" Diêu Huỳnh kinh ngạc thốt lên trong lòng.

Đây là cảnh giới mà tất cả những người tu kiếm đều khao khát nhất, mà nay, lại được thanh niên trước mắt sử dụng dễ dàng đến vậy.

Phàm là Ngạ Quỷ nào bị đạo kiếm quang này chạm vào, tức thì hóa thành khói đen tiêu tán.

Tất cả Ngạ Quỷ dường như đã nhìn thấy điều kinh khủng nhất, sau khi nhìn thấy kiếm này, lũ lượt quỳ rạp xuống đất, ánh mắt kinh hãi và kính sợ.

"Một kiếm thật mạnh!" Diêu Huỳnh lẩm bẩm.

"Đa tạ kiếm của cô." Bên tai truyền đến giọng nam trầm ấm, hơi thở nóng từ đôi môi mỏng như lưỡi dao thổi ra khiến vành tai Diêu Huỳnh đỏ bừng, toát lên vẻ quyến rũ trong suốt.

"Không... không có gì!" Diêu Huỳnh bị giọng nói từ tính này làm cho lòng dạ rối bời, lắp bắp đáp lại.

Lý Dịch buông vòng eo mềm mại của đối phương ra, cảm giác lạnh lẽo do dịch thể đen kịt mang lại tức thì bao trùm thân thể mềm mại của Diêu Huỳnh, khiến cô ấy vô cùng luyến tiếc và hoảng sợ.

Đáng tiếc, Lý Dịch lại không nhìn cô ấy thêm một cái nào nữa.

Trần Chung nuốt nước bọt, căng thẳng nhìn một đám Ngạ Quỷ đen sì đang quỳ trên mặt đất.

Cười gượng gạo, sau đó dùng nụ cười mang theo chút lấy lòng nhìn Lý Dịch: "Anh Trần, lần này nhờ anh cả, nếu không chúng ta e rằng đều phải chết dưới cơn thủy triều Ngạ Quỷ này." Trai Nguyệt cũng dùng ánh mắt kính sợ nhìn Lý Dịch, không dám có chút bất kính nào.

Cường giả, dù ở đâu cũng sẽ được tôn kính.

Trương Bách Nhân mặt âm trầm, không nói gì.

Người đàn ông mặc vest đen thở phào một hơi dài.

Nhưng, ánh mắt nhìn Lý Dịch vẫn tràn ngập địch ý và đố kỵ.

Người đàn ông mặc vest đen nói từng chữ một: "Không ngờ người ẩn sâu nhất ở đây lại là anh a!" Lý Dịch chỉ thản nhiên cười: "Chỉ là biết cách đối phó với Ngạ Quỷ mà thôi." Người đàn ông mặc vest đen hừ lạnh một tiếng: "Đừng tưởng biết cách trấn áp Ngạ Quỷ là có thể đè đầu tôi! " "Ngoài thực lực bản thân ra, bối cảnh đôi khi mới là quan trọng nhất!" "Nhìn thấy biểu hiện vừa rồi của anh không tệ, tôi có thể cho anh một cơ hội trung thành với Mặc gia chúng tôi, để anh trở thành Thị Vệ cấp một của Mặc gia!" Ánh mắt Lý Dịch nhìn đối phương có chút kỳ quái, người này có bệnh nặng sao?

Người đàn ông mặc vest đen thấy Lý Dịch không nói gì, tưởng rằng Lý Dịch đang do dự, tiếp tục nói: "Là một Thị Vệ cấp một, anh có thể đi theo tôi vào Động Thiên Cổ Mộ.

Ở đó, anh có thể thấy cái gọi là tu đạo giả chân chính!" "Tôi có thể rất có trách nhiệm mà nói cho các anh biết, cảnh giới tu luyện của các anh thực tế là tàn khuyết, là bị yêm cắt rồi, căn bản không thể phát huy ra sức mạnh chân chính của nó." Lý Dịch bình thản nói: "Anh

hình như cũng không mạnh lắm." Người đàn ông mặc vest đen kiêu ngạo nói: "Đó là do thể chất của tôi, trước khi bước vào Đằng Vân Cảnh, thực lực của tôi không tính là quá mạnh." "Nhưng chỉ cần tôi tiến vào Đằng Vân Cảnh, liền có thể vô địch trong cùng cảnh giới!" "Thể chất?" Lý Dịch tò mò nhìn người đàn ông mặc vest đen: "Thể chất gì?" Người đàn ông mặc vest đen kiêu ngạo nói: "Huyền Hoàng Đạo Thể!" "Cũng có nghĩa là, trên người anh đang chảy dị huyết?" Mặt Lý Dịch bình thản, nhưng đồng tử từng chút một bắt đầu vặn vẹo, toát ra vài phần tà dị yêu mị.

Người đàn ông mặc vest đen không khỏi rùng mình, dường như bị một loại đại khủng bố nào đó nhìn chằm chằm.

Hắn hoảng sợ bất an nhìn trái nhìn phải, muốn tìm ra nguồn gốc của sự kinh khủng.

Nhưng, không thu hoạch được gì.

Rất nhanh, cảm giác bất an này liền biến mất.

Người đàn ông mặc vest đen thầm nghĩ mình có phải quá nhạy cảm rồi không, lẽ nào là do Ngạ Quỷ mất kiểm soát, nên mới khiến hắn tâm thần bất an?

Nghĩ đến đây, hắn rất nhanh lấy lại tinh thần.

Ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nhìn Lý Dịch: "Đó là lẽ tự nhiên, chắc hẳn anh căn bản không biết Huyền Hoàng Đạo Thể đại biểu cho cái gì." Lý Dịch ừ một tiếng.

Thể chất có lợi hại đến mấy, không trưởng thành được, cũng chỉ có thể trở thành bảo vật của người khác.

Ví dụ như Hoang Cổ Thánh Thể xuất hiện trước đó, liền bị Diệp Thiên đoạt xá, trở thành công cụ để đối phó với quy tắc mạt pháp của đối phương.

Người đàn ông mặc vest đen thấy thái độ của Lý Dịch bình thản như vậy, không nhịn được có chút tức giận.

Nhưng, hiện tại hắn lại không đánh lại Lý Dịch, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, chuyển ánh mắt nhìn về phía Trương Khải Linh.

"Huyết Nô, chúng ta đi!" Trương Khải Linh nắm chặt Kỳ Lân Cổ Đao, lạnh lùng nhìn người đàn ông mặc vest đen: "Anh đang tìm chết!" Trong lòng Trương Bách Nhân sôi sục, cái tên mặc vest đen này dám nhắm vào người của anh ta!

Người đàn ông mặc vest đen thấy Trương Khải Linh dám từ chối mình, cười lạnh liên tục: "Anh sẽ không nghĩ tôi trong tay chỉ có Ngạ Quỷ bài này chứ?

Tôi muốn giết anh, dễ như trở bàn tay!" "Tất cả tài nguyên trong Động Thiên Cổ Mộ, là những phế phẩm như các người vĩnh viễn không thể tưởng tượng được!" Trương Khải Linh lười nói nhảm, rút đao liền muốn chém người đàn ông mặc vest đen.

Trong tay người đàn ông mặc vest đen xuất hiện một lá cờ đen, khẽ búng về phía Trương Khải Linh, Trương Khải Linh liền cảm thấy hồn phách bất ổn, toàn thân cứng đờ!

"Đây là thủ đoạn gì?" Trương Bách Nhân tâm thần chấn động.

Người đàn ông mặc vest đen này quả thật có tư bản để kiêu ngạo.

Các loại bài tẩy xuất hiện không ngừng.

Người đàn ông mặc vest đen chậm rãi đi đến trước mặt Trương Khải Linh, dặn dò Diêu Xuyên: "Mang người đi!" Ngay khi Diêu Xuyên chuẩn bị động thủ, giọng Lý Dịch chậm rãi vang lên: "Tôi vẫn câu nói đó, mọi người đều đến tham gia buổi đấu giá, bất kể trước đây có ân oán gì, hy vọng ở đây mọi người có thể lấy hòa làm quý." "Anh muốn xen vào việc của người khác sao?" Ánh mắt người đàn

ông mặc vest đen không thiện ý.

Trong tay hắn còn có một kiện bí bảo, chỉ là cái giá phải trả để sử dụng quá lớn, nên hắn vẫn luôn không động đến.

Nếu người trước mắt này thật sự muốn ngăn cản mình mang Huyết Nô đi, hắn cũng không ngại sử dụng một lần!

Lý Dịch nụ cười vẫn ôn hòa: "Những người đến đây đều là khách hàng, tôi làm ăn từ trước đến nay luôn tuân thủ nguyên tắc khách hàng là thượng đế, tự nhiên phải đảm bảo an toàn cho mọi người." Người đàn ông mặc vest đen trào phúng chỉ vào những thi thể tàn tạ trên mặt đất, cười lạnh ha hả: "Đây chính là cái anh nói đảm bảo an toàn cho khách hàng sao?" Lý Dịch thở dài: "Những người này rõ ràng đều do anh hại chết, nay lại đổ tội lên đầu tôi, đúng là làm người tốt khó mà!" Không ai giúp Lý Dịch nói chuyện.

Động Thiên Cổ Mộ, ba chữ này đại biểu cho ý nghĩa quá lớn.

Đào Hoa Nguyên nơi Hắc Long và Bạch Hoàng cư trú, cũng không thể tính là Động Thiên Cổ Mộ.

Sự tồn tại cường đại trong Động Thiên Cổ Mộ, tuyệt đối là vũ khí mạnh nhất!

Theo Trần Chung, ngay cả Thi Vương vừa bước vào Đằng Vân Cảnh cũng có thể đối kháng với Chúc Long.

Vậy thì, những cường giả Huy Dương Cảnh vẫn luôn không thể hiện thế trong các Động Thiên Cổ Mộ lớn, e rằng cũng có thể dễ dàng đối kháng với vũ khí hạt nhân!

Mặc dù những người này do nguyên nhân Thiên Đạo Mạt Pháp, không thể hiện thế, nhưng tương lai ai có thể đảm bảo họ không thể xuất hiện?

Hơn nữa, An Lan Trảm Quỷ Sử của Trấn Quỷ Ti từng nói, tuyệt

đối không được đối địch với những người từ Động Thiên Cổ Mộ đi ra.

Vì vậy, anh ta không thể mở miệng nói giúp Lý Dịch.

Mặc dù đối phương trong tay có thượng cổ bí dược mà anh ta ngày đêm mong nhớ.

Im lặng một lát.

Trương Khải Linh đột nhiên mở miệng: "Thiếu chủ Trần, buổi đấu giá của anh e rằng không thể bình yên mà diễn ra được rồi, tên súc sinh này không coi ai ra gì, tự nhận mình từ Động Thiên Cổ Mộ đi ra, liền cho rằng mình cao hơn người khác một bậc, quả thực nực cười!" Người đàn ông mặc vest đen lạnh lùng cười: "Các người vốn dĩ là những phế phẩm hèn hạ, đây là sự thật không thể tranh cãi!" "Lẽ nào, tôi nói thật cũng không được sao?" "Anh!" Trương Khải Linh mắt phun lửa, sắc mặt lạnh lùng.

Đáng tiếc, bị lá cờ đen kia áp chế, không thể động đậy.

Người đàn ông mặc vest đen nhìn Lý Dịch: "Nếu anh ngăn cản tôi mang Huyết Nô đi, thì đừng trách tôi diệt Trần gia của anh!" Bốp!

Tiếng vang giòn giã vang vọng trong phòng bao, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Dịch.

Trần Phong này thật sự dám đánh người từ Động Thiên Cổ Mộ đi ra sao?

Mặt người đàn ông mặc vest đen tức thì sưng vù, đỏ bừng một mảng.

Trong mắt hắn vẫn còn sót lại một tia không thể tin nổi.

"Anh dám đánh vào mặt tôi!" Rất nhanh, ánh mắt hắn trở nên hung ác, như một con sói cô độc.

Lý Dịch chỉ u u nói: “Ai!

Tôi vốn dĩ muốn khiêm tốn, đáng tiếc, các người cứ muốn tìm chết!” “Lẽ nào xuống địa ngục là một chuyện khiến các người rất mong đợi sao?

Một người này nối tiếp một người khác cứ muốn tranh nhau đi chịu chết!” Người đàn ông mặc vest đen đang chuẩn bị nói gì đó, cổ họng đã bị Lý Dịch nắm chặt, từng chút một bắt đầu siết lại.

Diêu Xuyên vội vàng kêu lớn: “Dừng tay!

Anh biết hắn là ai không?

Hậu duệ của Mộ chủ Động Thiên Cổ Mộ thứ bảy, thân phận vô cùng cao quý, nếu hắn có chuyện gì, toàn tộc Trần gia đều phải chôn cùng hắn!” Lý Dịch nghiêng đầu, cười quỷ dị.

“Chôn cùng sao?

Chương 362

Anh hình như không nhìn rõ tình thế!" Người đàn ông mặc vest đen còn chuẩn bị nói gì đó, đáng tiếc cổ họng bị Lý Dịch chặn lại, chỉ có thể phát ra tiếng kêu khẹc khẹc quái dị.

Diêu Xuyên rất lo lắng, nhưng một luồng hàn ý khủng bố đột nhiên ập đến, khiến anh ta như rơi vào hầm băng, cổ họng như bị nhét một nắm bông.

Trai Nguyệt nhìn bóng đen vặn vẹo trước mắt, Quỷ Giới trắng bệch đóng băng không ngừng lan rộng, phong tỏa nơi này, không khỏi kinh hãi kêu lớn một tiếng: "Là cường giả cấp độ Hồng Lệ Quỷ Viên Mãn!" Những Ngạ Quỷ đang quỳ phục dưới đất cười hắc hắc quái dị, dùng vẻ mặt trào phúng và vặn vẹo nhìn mọi người.

"Chu Kỳ Ngọc!

Là cô!" Trai Nguyệt cuối cùng cũng nhìn rõ người đến, không nhịn được thét lên.

Đầu Trần Chung ong ong, anh ta thật sự không ngờ, Chu Kỳ Ngọc bị thượng cổ bí dược trọng thương lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, thực lực của cô ta dường như còn khủng bố hơn trước, lại có thể sử dụng kết giới do quỷ khí chế tạo thành!

Mặc dù không thể sánh bằng Lĩnh Địa của Quỷ Vương, nhưng vẫn cực kỳ khủng bố!

Trong Thanh Nhiếp Quỷ, chỉ có vương giả có thiên tư cực cao mới có thể triển khai Lĩnh Địa.

Đa số Thanh Nhiếp Quỷ, chỉ có thể mở ra Quỷ Giới!

"Cảnh giới của Chu Kỳ Ngọc đã thành Chuẩn Thanh Nhiếp Quỷ!"

Trai Nguyệt dường như đã nhìn thấy chuyện không thể tin nổi, không nhịn được kinh hô: "Cô làm sao làm được?" Chu Kỳ Ngọc mặc long bào màu vàng minh hoàng, dung mạo uy nghiêm lạnh lùng, không nhìn Trai Nguyệt và những người khác.

Trong mắt cô ta, những con người này rời khỏi vũ khí hạt nhân, căn bản không đáng nhắc tới!

Lý Dịch buông cổ người đàn ông mặc vest đen ra, tùy tay vứt sang một bên.

Những Ngạ Quỷ dường như đã nhận được sự cho phép nào đó, đột nhiên đứng thẳng dậy, lao về phía người đàn ông mặc vest đen.

Mặt người đàn ông mặc vest đen tái nhợt, lúc này không thể lo nhiều như vậy, trực tiếp sử dụng bài tẩy.

Đó là một mảnh ngọc khắc phù văn.

Toàn thân trắng bệch, có một luồng huyết vụ quỷ dị lưu động bên trong.

Thông Linh Huyết Ngọc!

Lý Dịch thản nhiên nói: "Mảnh ngọc này không tệ, tôi muốn!" Người đàn ông mặc vest đen chưa kịp phản ứng, mảnh ngọc trong tay đã bị Chu Kỳ Ngọc cướp đi.

Chu Kỳ Ngọc cung kính quỳ dưới chân Lý Dịch, thấp giọng nói: "Chu Kỳ Ngọc đã gặp Tôn chủ!" Tôn chủ?!

Lần này không chỉ Trần Chung, ngay cả người đàn ông mặc vest đen cũng lộ vẻ kinh hãi, ánh mắt nhìn Lý Dịch tràn ngập sự không thể tin nổi.

Một cường giả Chuẩn Đẳng Vân Cảnh lại gọi Trần Phong là Tôn chủ?

Trần Chung đột nhiên phản ứng lại: "Các người trước đó đang diễn kịch!" Lý Dịch u u nói: "Đúng vậy!

Nhưng, bây giờ kịch đã diễn xong, các anh nói, các anh còn giá trị gì không?" Mặt Trần Chung tức thì trắng bệch trắng bệch.

Đúng vậy.

Kịch đã diễn xong, bây giờ đã đến đường cùng, Lý Dịch không thể để họ sống sót rời đi.

Trần Chung cười thảm: "Không ngờ, Trần gia lại đầu quân cho Thi Vương!

Nực cười tôi còn vẫn luôn muốn hợp tác với các người!" Giọng Lý Dịch mang theo chút bất lực: "Ban đầu tôi cũng không muốn giết các anh, đáng tiếc, cái đồ ngốc này cứ ép tôi." "Tôi còn nghi ngờ, hắn có phải đã nhìn ra thân phận thật sự của tôi không." Người đàn ông mặc vest đen hận không thể tự vả vào mặt mình một cái.

Cho mày ra ngoài cứ thích ra vẻ, không ngờ lại đụng phải phe Thi Vương!

Thi Vương rốt cuộc khủng bố đến mức nào, hắn rất rõ ràng.

Vì vậy, mới hiến tế đám hồ ly đắc đạo kia, chuẩn bị Bảy Mươi Hai Lộ Diệt Thi Kỳ, một đại sát khí lợi hại như vậy!

Nhưng không ngờ, bây giờ ngay cả chân thân của Thi Vương còn chưa nhìn thấy, đã phải chết ở đây!

Hắn làm sao có thể biết Trần Phong là thuộc hạ của Thi Vương, chỉ là ở trong Động Thiên Cổ Mộ lâu, muốn ra ngoài ra vẻ mà thôi.

Chỉ là.

Hắn đột nhiên phản ứng lại, tại sao chuyện săn bắt Thi Vương đại sự như vậy lại không để hai ca ca cẩn trọng hơn của họ làm, mà lại

để hắn chủ trì?

Phải biết rằng, Huyền Hoàng Đạo Thể của hắn cần đạt đến Đằng Vân Cảnh mới có thể thức tỉnh, bây giờ còn chưa phải lúc hắn phát lực a!

Huống hồ, thực lực của hai ca ca họ ở Đằng Vân Cảnh sơ kỳ, cũng có thể rời khỏi Động Thiên Cổ Mộ.

Nghi ngờ này dần dần lớn lên, khiến hắn rợn tóc gáy.

Hắn lẽ nào bị bỏ rơi?

Là dùng làm mồi nhử để dẫn ra quân cờ mà Thi Vương đã bố trí trong nhân tộc sao?

Ý niệm này vừa nảy sinh, liền bị hắn phủ quyết.

Nếu thật sự là như vậy, tại sao bây giờ Chu Kỳ Ngọc xuất hiện, mà những người kia lại không xuất hiện thu lưới?

Lý Dịch đùa nghịch khối huyết ngọc, thản nhiên nói: "Tôi không phải là người giết bừa bãi, cho nên tôi có thể cho các anh một con đường sống!" "Cái gì?" Trần Chung vốn dĩ cho rằng đường chết đã đến, kinh ngạc nhìn Lý Dịch: "Anh muốn chúng tôi làm gì?" Lý Dịch vỗ tay một cái, Chu Kỳ Ngọc hiểu ý, lập tức từ phòng tối lấy ra một bản sao đồ đồng.

Kiện đồ đồng đó chính là bản sao Thanh Đồng Thần Đàn mà Lý Dịch đã thấy trong Tinh Tuyệt Cổ Mộ!

Mọi người ngây người nhìn bản sao Thanh Đồng Thần Đàn này.

Mặc dù là bản sao, nhưng vẫn hoàn hảo mô phỏng vẻ đẹp phức tạp của Thanh Đồng Thần Đàn.

Tổng cộng mười ba người.

Mười hai người quỳ gối tạo thành chỗ dựa, chỉ để tôn lên sự vĩ

đại của người đứng trên đỉnh.

Người đứng trên đỉnh không nhìn rõ mặt, hoặc có thể nói, không hề khắc khuôn mặt của ông ta.

Một đồng tử khổng lồ và quỷ dị che trước mặt ông ta, khí phách uy nghiêm và lạnh lùng!

Tất cả những ai nhìn thấy Thanh Đồng Thần Đàn này, đầu óc đều tức thì trống rỗng, chỉ ngây người nhìn nó.

Chỉ có người đàn ông mặc vest đen dường như đã nghĩ đến điều gì, vẻ kinh hãi trên mặt càng thêm nồng đậm, chỉ vào Lý Dịch mắng chửi: "Anh!

Anh và hắn rốt cuộc có quan hệ gì?" "Không!

Hắn lẽ nào thật sự muốn hiện thế sao?!" Người đàn ông mặc vest đen không ngừng ôm đầu, lẩm bẩm, trạng thái như phát điên.

"Ha ha ha!

Đều phải chết!

Đều phải chết!

Ha ha ha....." Hắn ta thế mà bị dọa hóa điên rồi.

Lý Dịch không trực tiếp ra tay đánh hắn ta ngất đi, hóa điên thì sao, điều tôi muốn chỉ là cái Huyền Hoàng Đạo Thể này.

Còn về Động Thiên Cổ Mộ, lai lịch của nó Lý Dịch đã đoán được một phần, chỉ là không có chứng cứ thực chất, chưa xác định mà thôi.

Vì vậy, giá trị của người đàn ông mặc vest đen này chỉ có một.

Cung cấp cho Ngọc Thi con đường trở thành Thi Vương!

Huyền Hoàng Đạo Thể, nghe có vẻ rất cao cấp.

Nhưng, Lý Dịch cảm thấy còn phải tìm thêm vài thể chất đặc biệt

để hiến tế, như vậy, khi Ngọc Thi trở thành Thi Vương, liền sẽ càng mạnh hơn.

Âm Dương Huyết Yến, chưa bao giờ kén chọn.

Sau khi được Lý Dịch tối ưu hóa, dù là thể chất nghịch thiên đến mấy, cũng có thể bị hiến tế, trở thành dưỡng liệu cho Ngọc Thi.

Lý Dịch liếc nhìn Trần Chung và những người khác, thản nhiên nói: "Đem bọn họ vào phòng tối tẩy não!" Trai Nguyệt và những người khác vì là tu đạo giả, mặc dù bị Thanh Đồng Thần Đàn nhiếp trụ tâm thần.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là bản sao Thanh Đồng Thần Đàn, hiệu quả không mạnh, nên rất nhanh thoát ra được.

Sở dĩ biểu hiện ngây ngốc, chỉ là đang diễn kịch, không muốn thu hút sự chú ý của Lý Dịch.

Chương 363

Lý Dịch nhìn thấu nhưng vẫn vạch trần: "Ba người các cô sao phải giả điên giả dại?" Trai Nguyệt, Diêu Xuyên và Diêu Huỳnh ba người chỉ có thể cười khổ.

Đặc biệt là Diêu Huỳnh.

Cô ấy vừa mới nảy sinh tình cảm ái mộ với Lý Dịch, liền bị dội một gáo nước lạnh, cộng thêm bây giờ có nguy hiểm đến tính mạng, tâm trạng tự nhiên không tốt.

Trai Nguyệt nghiến răng, mạnh dạn nói: "Anh muốn đối phó với chúng tôi thế nào?" Lý Dịch chỉ tùy ý nói: "Tôi sẽ để Chu Kỳ Ngọc hạ một cấm chế trên người các cô, sau đó các cô có thể đi." Cấm chế!

Ba người Diêu Huỳnh nghe thấy hai chữ cấm chế, tức thì sắc mặt đại biến.

Thứ này tuyệt đối không phải là thứ tốt đẹp gì.

Tất nhiên là dùng để hạn chế họ, ngăn cản họ gây ra hậu quả xấu cho Lý Dịch, một loại tà chú.

Hạ chú dễ, giải chú khó.

Muốn giải trừ chú ngữ do một tà túy cấp bậc Chuẩn Thanh Nhiếp Quỷ hạ, e rằng chỉ có cường giả Đằng Vân Cảnh mới có thể làm được.

Và cường giả Đằng Vân Cảnh hiếm hoi biết bao?

Ngay cả Long Hổ Sơn, một đạo thống đứng đầu, cũng chỉ phong tồn những cường giả đắc đạo trong quá khứ dưới Thượng Thanh Cung!

Thiên Sư Trương mạnh nhất của Đạo Thống hiện thế, cũng chỉ là Cầm Tâm Cảnh Viên Mãn.

Có thể nói, nếu Đằng Vân Cảnh cường giả không đi ra khỏi Động Thiên Cổ Mộ, hoặc những đạo thống kia không có tiền bối Đằng Vân Cảnh giải trừ phong ấn, tuyệt đối không phải đối thủ của Chu Kỳ Ngọc.

Nhưng, họ lại không có quyền từ chối, chỉ có thể nghiến răng chấp nhận.

Chu Kỳ Ngọc đưa ngón tay trắng bệch ra, nhanh chóng niết ra một ấn chú, nhẹ nhàng vỗ lên trán ba người.

Rất nhanh, một ấn chú phức tạp màu đen xanh liền khắc lên đó.

Một luồng khí cực kỳ âm hàn bắn phá trong đầu, dường như muốn đóng băng cả não tủy của họ.

Diêu Huỳnh rùng mình một cái, suýt chút nữa không kiên trì được, ngất đi.

Lý Dịch bước tới đỡ đối phương, ôn nhu nói: "Chỉ cần các cô không nói lung tung, đạo chú ấn này sẽ không phát tác." Lý Dịch dùng ngón trỏ thon dài của mình xoa xoa trán trơn bóng của Diêu Huỳnh, tiện thể truyền khí âm của mình vào trong đó.

Ngay cả khi ấn chú của Chu Kỳ Ngọc bị người khác phá giải, có âm khí của tôi lưu lại trong cơ thể, Diêu Huỳnh và những người khác cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc của tôi.

Diêu Huỳnh thẹn thùng cúi đầu, có chút không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen rõ ràng của Lý Dịch.

Cảm giác ấm áp từ giữa trán truyền đến, càng khiến cô ấy khó mà chống cự, thân thể mềm nhũn, xương cốt đều tê dại.

Không chỉ đàn ông mới bị sắc đẹp mê hoặc, phụ nữ cũng vậy.

Huống hồ, Diêu Huỳnh không chỉ bị sắc đẹp mê hoặc, còn mắc một căn bệnh tâm lý.

Một căn bệnh tâm lý mang tên hội chứng Stockholm!

Lý Dịch trước tiên cứu cô ấy, khiến cô ấy nảy sinh thiện cảm, sau đó lại dùng thủ đoạn khủng bố khiến Diêu Huỳnh cảm thấy kính sợ và kinh hãi.

Cuối cùng, lại cho đối phương một chút ngọt ngào, khiến đối phương triệt để sa vào.

Từng bước từng bước đi đến cuối cùng, Diêu Huỳnh sẽ không thể thoát khỏi sự kiểm soát của Lý Dịch nữa.

Điều này nghe có vẻ khó tin, nhưng trong thực tế lại là sự thật phổ biến khắp nơi.

Và quá trình Diêu Huỳnh sa vào lưới tình, ngay cả bản thân Lý Dịch cũng không nhận ra.

Lý Dịch chỉ hành xử theo kiểu quý ông, và ngấm ngầm để lại hậu chiêu, cẩn trọng thêm một chút mà thôi.

Đây chính là sự khủng bố của bản năng "sát gái"!

Một động tác vô ý, liền khuấy động trái tim thiếu nữ, khiến đối phương khó mà tự thoát ra.

Ngoài ra.

Người bị khuấy động không chỉ có Diêu Huỳnh, mà còn có Trai Nguyệt.

Trước đó được Lý Dịch cứu, Trai Nguyệt đã có lòng kính sợ đối với Lý Dịch.

Bây giờ, nhìn thấy thực lực khủng bố mà Lý Dịch thể hiện ra, tâm lý sùng bái kẻ mạnh liền khiến cô ấy có một tia sùng bái đối với Lý Dịch.

Nhưng, Lý Dịch lại không có bất kỳ hành động thân mật nào với cô ấy, ngay cả một ánh mắt cũng không có.

Điều này khiến cô ấy không tránh khỏi nảy sinh lòng đố kỵ, đồng thời lại khao khát nhận được sự chú ý của Lý Dịch.

Mặc dù còn một khoảng cách để triệt để sa vào, nhưng theo thời gian trôi qua, tất yếu sẽ rơi vào vực sâu.

Lý Dịch buông Diêu Huỳnh ra, chuyển ánh mắt nhìn về phía Diêu Xuyên và người đàn ông mặc vest đen.

Hai người này không dễ kiểm soát, đặc biệt là người đàn ông mặc vest đen, nếu muốn mang về Côn Luân Dịch Thiên Đế Mộ, hiến tế cho Ngọc Thi, quãng đường cần xuyên qua quá dài.

Đêm dài lắm mộng, rất khó tránh khỏi sai sót.

Trong Động Thiên Cổ Mộ, không thể chỉ có một mình người đàn ông mặc vest đen đi ra.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Hắn ta tên là gì?" Diêu Huỳnh thấp giọng nói: "Mặc Đan Thanh!" Cái tên không tệ, chỉ là quá thích ra vẻ.

Đúng lúc này, Quỷ Giới của Chu Kỳ Ngọc đột nhiên bị xé rách, quỷ khí gào thét, gió lạnh từng trận, giống như tiếng sói tru.

Giây tiếp theo, một bóng đen hiện ra trước mắt mọi người.

Lý Dịch chú ý thấy, ở cổ tay áo của đối phương, rõ ràng là thêu Hắc Nhật Mặc Dương, chỉ là, Mặc Dương của đối phương có năm sợi.

Rõ ràng, địa vị cao hơn Mặc Đan Thanh không ít.

“Thú vị!” Giọng nói của đối phương rất khàn đặc, đầy hứng thú nhìn chằm chằm Lý Dịch.

Đôi mắt lộ ra từ trong Tu La Diện Cụ trắng bệch và dữ tợn, khiến người ta sợ hãi.

“Đằng Vân Cảnh!” Trai Nguyệt thấp giọng kinh hô.

Xung quanh đối phương bao phủ một vầng sáng đen mông lung, khiến người ta hoa mắt, khí thế như cầu vồng, tuyệt đối không phải Cầm Tâm Cảnh có thể sánh bằng.

Huống hồ, đối phương vừa ra tay liền nhẹ nhàng xé rách Quỷ Giới của Chu Kỳ Ngọc, thực lực đáng sợ đến mức nào, có thể thấy rõ.

Cường giả cấp này đột nhiên xen vào, sự việc càng trở nên khó lường.

Chu Kỳ Ngọc tuy là Chuẩn Thanh Nhiếp Quỷ, nhưng so với cường giả cấp này, tự nhiên là thua kém một bậc.

Diêu Xuyên biết, người này từ Động Thiên Cổ Mộ đi ra, vội vàng chỉ vào Lý Dịch, lớn tiếng nói: “Tiền bối cứu tôi!

Người này trọng thương Mặc Thiếu, tuyệt đối không thể để hắn sống sót rời đi!” Đối phương nghe vậy, tùy ý liếc nhìn Mặc Đan Thanh đang điên điên khùng khùng dưới đất, u u nói: “Thân là hậu duệ của Mộ chủ lại vô dụng đến vậy, đúng là phế vật!” “Loại rác rưởi này, sống sót chỉ làm ảnh hưởng đến vinh quang và danh dự của Mộ chủ, chi bằng chết đi!” Giọng đối phương lạnh như băng, đôi mắt khinh thường như đang nhìn một món đồ bỏ đi.

Xương cốt Diêu Xuyên đều lạnh toát, đây chính là quy tắc sinh tồn trong Động Thiên Cổ Mộ sao?

Ngay cả một người xuất thân thế gia như anh ta cũng cảm thấy lạnh lùng!

Thế gia từ trước đến nay luôn nhất trí đối ngoại, dù có tranh đấu nội bộ cũng chỉ là chuyện nhà tự giải quyết.

Nhưng nếu có người ức hiếp người nhà của mình, tất nhiên là phải đòi lại công bằng.

Nhưng, Mặc gia này lại không giống vậy, toát ra vẻ lạnh lùng vô tình.

Mặc Đan Thanh nằm trên mặt đất, vẻ điên cuồng trên mặt biến mất, thay vào đó là một sự phức tạp và hận ý khó tả.

"Thập Thất Trưởng Lão, ông dám đối xử với tôi như vậy sao?

Không sợ cha tôi sau này tìm ông tính sổ sao?" Thập Thất Trưởng Lão chỉ lạnh lùng cười, chiếc mũi diều hâu khinh thường hừ một tiếng: "Cha ngươi trong hàng cháu chắt của Mộ chủ, chỉ có thể coi là trung dung, không hơn không kém." "Còn ngươi, tuy có Huyền Hoàng Đạo Thể này, nhưng, trong thời đại Mạt Pháp, những thể chất mạnh hơn ngươi đầy rẫy khắp nơi!" "Biểu ca của ngươi là Hồng Mông Đạo Thể, phẩm cấp của nó không biết mạnh hơn Huyền Hoàng Đạo Thể của ngươi bao nhiêu!

Ngay cả con trai do thị nữ hèn hạ kia sinh ra, cũng là Thời Không Thần Thể!" "Thời đại này, thứ không thiếu nhất chính là những người có thể chất cường đại!" "Ngươi!" Mặc Đan Thanh muốn phản bác, nhưng không có gì để nói.

Thể chất cường đại, nghe có vẻ rất lợi hại.

Nhưng, trong thời đại Mạt Pháp, tỷ lệ sinh ra thể chất cường đại lên đến 5 phần trăm.

Chương 364

Dưới số lượng cơ bản khổng lồ, ngay cả thể chất vạn người có một trong truyền thuyết, cũng không có gì là kỳ lạ.

Trên thực tế, rất nhiều người sở hữu thần thể đến chết cũng không thức tỉnh thể chất, giống như người bình thường già chết.

Thập Thất Trưởng Lão đặt ánh mắt lên Lý Dịch, trong mắt tràn ngập hứng thú: "Ngươi chỉ là phàm thể, làm sao tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Đẳng Vân Cảnh?" Cảnh giới Chuẩn Đẳng Vân Cảnh?

Lời của Thập Thất Trưởng Lão vừa ra, mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Dịch.

Trần Phong mới bao nhiêu tuổi?

Chỉ hơn hai mươi tuổi, thế mà đã vượt qua lão Thiên Sư và những người khác, đạt đến cảnh giới siêu phàm thoát tục này sao?

Đẳng Vân Cảnh, trong thời cổ đại được gọi là Chân Nhân Cảnh!

Ý nghĩa là người chân chính, chứ không phải phàm phu tục tử!

Mặc Đan Thanh suýt chút nữa cắn nát hàm răng.

Hắn vẫn luôn cho rằng Lý Dịch chỉ dựa vào Chu Kỳ Ngọc, linh hồn quỷ của vị đế vương cổ đại này, mới áp chế được hắn.

Thậm chí, hắn còn cho rằng Ngạ Quỷ mất kiểm soát, cũng là do Chu Kỳ Ngọc ngấm ngầm gây ra.

Nhưng, không ngờ Lý Dịch lại là Chuẩn Đẳng Vân Cảnh!

Thực lực còn mạnh hơn hắn, người sinh ra trong Động Thiên Cổ Mộ!

Huống hồ, Lý Dịch còn là phàm thể!

Thập Thất Trưởng Lão tuyệt đối không thể nói sai, cũng không thể nói dối.

Điều này không thể không khiến hắn tin.

Nhất thời, sự kiêu ngạo của Mặc Đan Thanh bị Lý Dịch nghiền nát, một ngụm khí uất kết, suýt chút nữa ngất đi.

Lý Dịch chỉ thản nhiên nói: "Ánh mắt của ông quả thật lợi hại." Thập Thất Trưởng Lão cười gượng nói: "Nếu ngươi chịu nói cho ta bí mật về tốc độ tu luyện nhanh chóng của ngươi, ta có thể đưa ngươi đến Động Thiên Cổ Mộ, chứng kiến cái gọi là thịnh thế tu đạo chân chính!" Lý Dịch cười lạnh: "Một đám rác rưởi trốn trong bóng tối sống lay lắt, chẳng qua là dựa vào Thi Vương phá vỡ ràng buộc của Mạt Pháp, mới dám lộ mặt, không biết các người lấy đâu ra nhiều kiêu ngạo như vậy!" "Sự kiêu ngạo của các người trong mắt tôi, chẳng qua là sự tự lừa dối đáng thương mà thôi." Mặt Thập Thất Trưởng Lão cứng đờ, trong đôi mắt hung tàn như sói hổ chậm rãi lộ ra sát ý lạnh lẽo: "Ngươi sẽ không nghĩ rằng Chuẩn Đẳng Vân Cảnh là có thể ngạo thị vô địch, tùy ý khinh thường danh tiếng Động Thiên Cổ Mộ chứ?" Lý Dịch chỉ cười một tiếng, ánh mắt thâm trầm, như màn đêm.

Kể từ khi 《Dịch Thiên Đế Kinh》 tu luyện đến tầng thứ ba, sau khi có được Đế Linh Hình Chiếu, thực lực của tôi thao túng tín đồ đã mạnh hơn không ít.

Cường độ thân thể Trần Phong không cao, nhưng đã có thể phát huy ra một phần mười thực lực của bản thể.

Là Phi Cương đỉnh phong, lại tu luyện 《Dịch Thiên Đế Kinh》, 《Hỗn Độn Bất Diệt Thể》 những công pháp đỉnh cấp này, cộng thêm Thiên Khiển tẩy luyện cơ thể, cường độ nhục thân của Lý Dịch rốt cuộc khủng bố đến mức nào, ngay cả bản thân tôi cũng không rõ.

Dù sao, cũng chưa từng thử nghiệm qua.

Và một phần mười thực lực, đủ để Trần Phong sở hữu sức mạnh có thể sánh ngang Đằng Vân Cảnh hậu kỳ!

Thập Thất Trưởng Lão trước mắt này, chẳng qua là Đằng Vân Cảnh trung kỳ, liền tự cho mình là vô địch, quả thực nực cười.

Thập Thất Trưởng Lão thấy Lý Dịch im lặng, ánh mắt bình tĩnh, dáng vẻ vân đạm phong khinh, trong lòng càng thêm tức giận.

"Rất tốt!

Rất tốt a!

Chẳng qua là có được sự che chở của Thi Vương, liền cho rằng có thể đối kháng với Động Thiên Cổ Mộ sao?" "Tin hay không, vài ngày nữa, ngay cả Thi Vương cũng sẽ bị chôn vùi!" Lý Dịch u u nói: "Nếu thực lực của Động Thiên Cổ Mộ thật sự lợi hại đến vậy, sao không giết lên Côn Luân, quyết chiến với Thi Vương?" "Bây giờ, chỉ là xúi giục Trấn Quỷ Ti và thế lực Đạo Mộ thế gia tiến đến Côn Luân, vọng tưởng dùng cách này để giết chết Thi Vương, các ngươi rốt cuộc đang sợ hãi điều gì?" Sắc mặt Thập Thất Trưởng Lão cứng đờ, trong mắt lửa giận ngút trời.

Đó là sự tức giận khi bị nói trúng tim đen!

Dưới sự áp chế của Thiên Đạo Mạt Pháp, cường giả Huy Dương Cảnh căn bản không dám phục hồi.

Trừ phi là những kẻ ngoan cố luân hồi chín kiếp như Diệp Thiên, cứng rắn phá vỡ hạn chế.

Nhưng dù là vậy, Diệp Thiên cũng nhờ sự giúp đỡ của Hoang Cổ Thánh Thể, mới dám hiện thế.

Hơn nữa, thực lực cũng chỉ là Cầm Tâm Cảnh.

Bây giờ, Động Thiên Cổ Mộ dám phái cường giả Đằng Vân Cảnh ra ngoài, chẳng qua là vì sự phục hồi khủng bố do Lý Dịch khởi động đã sâu hơn, sự áp chế của Thiên Đạo Mạt Pháp đã bị suy yếu mà thôi.

Thập Thất Trưởng Lão thầm hận không thôi.

Thi Vương đó xét về cảnh giới, chẳng qua là Phi Cương.

Trong nội bộ Động Thiên Cổ Mộ dường như không đáng là gì.

Chỉ là, ở thế giới hoang vu bên ngoài này, dưới quy tắc Mạt Pháp, linh khí cạn kiệt, nếu cường giả Huy Dương Cảnh cố ý tiến vào giới này, liền sẽ bị Thiên Khiển xóa sổ!

Và Đằng Vân Cảnh tuy sẽ không bị Thiên Khiển, nhưng lực phá hoại phát huy ra không bằng một phần mười trong Động Thiên Cổ Mộ.

Mặc gia muốn giết chết Thi Vương, nhất định phải mượn sức mạnh của Trấn Quỷ Ti và thế lực Đạo Mộ thế gia.

Trước khi Lý Dịch chưa triệt để khởi động sự phục hồi khủng bố, để Hắc Thiên Đạo thay thế Thiên Đạo Mạt Pháp, những vũ khí công nghệ cao kia mới là lực chiến chủ đạo!

Điểm này, không chỉ họ, ngay cả Lý Dịch cũng cảm nhận sâu sắc.

Ngay cả Lý Dịch đã bước vào Phi Cương đỉnh phong, cũng không thể bùng phát ra uy năng khủng bố như Chúc Long!

Uy năng diệt thế đẳng cấp đó, không thể xem thường!

Vì vậy, Trấn Quỷ Ti thực ra mới là thế lực mạnh nhất thế tục.

Chỉ là, vũ khí hạt nhân dù có lợi hại đến mấy, người sử dụng nó lại vô cùng yếu ớt.

Là người thì sẽ có nhược điểm, có nhược điểm thì có thể bị kiểm soát.

Lý Dịch vốn dĩ muốn thâm nhập vào nội bộ Trấn Quỷ Ti, nắm quyền kiểm soát vũ khí hạt nhân của Trấn Quỷ Ti trong tay mình.

Chỉ là, giữa đường lại xuất hiện Mặc gia, dẫn đến Trần Chung và những người khác biết được thân phận của Trần Phong, điều này khiến kế hoạch của tôi không thể không bị rút ngắn lại.

Thập Thất Trưởng Lão cười hắc hắc quái dị, giọng nói hơi dịu đi: "Xem ra, ngươi rất được Thi Vương coi trọng a!" Tôi chính là Thi Vương, ông nói tôi có coi trọng bản thân mình không?

Lý Dịch không nhịn được thầm than trong lòng.

"Sau đó thì sao?

Ông muốn đánh giết tôi ở đây sao?" Lý Dịch nghiêng đầu, ngấm ngầm bắt đầu bố trí Âm Dương Huyết Yến trận.

Thân thể Trần Phong là quân cờ quan trọng của tôi trong lãnh địa nhân tộc, tuyệt đối không thể dễ dàng bại lộ.

Những người đến buổi đấu giá bên ngoài đều là tinh anh của các lãnh địa nhân tộc, hơn nữa rất nhiều người còn đại diện cho gia tộc phía sau họ.

Nếu họ chết ở đây, hoặc là mang tin tức Trần Phong là phe Thi Vương ra ngoài, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch của Lý Dịch.

Thập Thất Trưởng Lão lắc đầu: "Ta nói rồi, chỉ cần ngươi giao ra pháp môn biến mạnh, sau đó đầu quân cho Mặc gia ta, thay Mặc gia ta giết chết Thi Vương, ta liền có thể đưa ngươi đến Động Thiên Cổ Mộ!" "Điểm này ta hy vọng ngươi có thể thận trọng suy nghĩ một chút." "Đi theo Thi Vương, tôi cũng có thể mạnh lên!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Huống hồ, đây là nơi đấu giá của tôi tổ chức, ông cho rằng tôi sẽ không để lại một số hậu chiêu ở đây sao?" "Chỉ bằng thực lực Đằng Vân Cảnh trung kỳ của ông, e rằng không có cơ hội sống sót rời

đi!" Sắc mặt Thập Thất Trưởng Lão cuối cùng cũng đại biến, có chút kinh ngạc và tức giận nhìn Lý Dịch.

"Ngươi có thể nhìn ra cảnh giới của ta?" Lý Dịch cười: "Đây là một chuyện rất khó sao?" Thập Thất Trưởng Lão nuốt nước bọt.

Trong lòng không còn dám khinh suất nữa.

Đối phương biết cảnh giới của mình, hậu chiêu chuẩn bị tất nhiên cực kỳ khủng bố.

E rằng, lần này, hắn ta thật sự sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!

"Trước đó lời nói của ta có chút kiêu ngạo, còn xin thứ lỗi!" Thập Thất Trưởng Lão trực tiếp nhận thua, lúc này mà còn cứng đối cứng với Lý Dịch, chỉ có một kết cục, đó chính là bỏ mạng ở đây.

Mặc Đan Thanh da mặt run lên bần bật.

Thập Thất Trưởng Lão vốn luôn cuồng vọng ngạo khí, thế mà lại nhận thua rồi sao?

Trần Phong này, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Đáng chết!

Ngọn lửa đố kỵ trong lòng Mặc Đan Thanh càng ngày càng mạnh.

Rõ ràng tuổi còn nhỏ hơn hắn, dựa vào đâu mà ưu tú đến vậy?

Hắn là người đến từ Động Thiên Cổ Mộ!

Chương 365

Hắn là hậu duệ của Mộ chủ!

Hắn là Huyền Hoàng Đạo Thể!

Mặc Đan Thanh không ngừng gào thét trong nội tâm, sắc mặt lại càng ngày càng u ám.

"Thập Thất Trưởng Lão!

Hắn ta chỉ đang lừa ông thôi!

Hắn làm sao có thể có hậu chiêu đánh giết Đằng Vân Cảnh trung kỳ!" "Ngay cả Thi Vương, cũng chẳng qua là Phi Cương sơ kỳ!" Thập Thất Trưởng Lão rõ ràng có chút do dự, nội tâm rất giằng xé.

Trực giác của tu đạo giả mách bảo hắn, tốt nhất không nên cứng đối cứng với Lý Dịch, nếu không sẽ chết chắc.

Nhưng lý trí lại không ngừng phản bác, cho rằng Mặc Đan Thanh nói có lý.

Lý Dịch không thể có sức mạnh chém giết Đằng Vân Cảnh trung kỳ!

Lý Dịch thản nhiên nói: "Hắn ta nói không sai, trong tay tôi có thể không có loại sức mạnh này, chi bằng ông thử xem, có thể giết tôi không!" Thập Thất Trưởng Lão quyết định tin vào trực giác của mình, một chưởng liền đánh bay Mặc Đan Thanh, lạnh lùng nói: "Câm miệng!" Mặc Đan Thanh mắt muốn phun lửa, nhưng lại không dám nói nhiều.

Thập Thất Trưởng Lão cười mỉm nhìn Lý Dịch: "Tôi đối với anh nhất kiến như cố, chi bằng chúng ta kết bái làm huynh đệ dị tính?" Kết bái?

Mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Thập Thất Trưởng Lão.

Lý Dịch lắc đầu: "Không cần!" "Dù sao ông cũng sắp chết rồi!

Kết bái với một người chết, tôi sợ sẽ giảm thọ!" "Ý gì!" Thập Thất Trưởng Lão đột nhiên cảm thấy không ổn, lớn tiếng chất vấn Lý Dịch.

Lý Dịch cười lạnh: "Đắc tội tôi, còn muốn sống sót rời đi sao?" Thập Thất Trưởng Lão không kịp phản ứng, từng phù văn màu đỏ máu từ gạch lát sáng lên, tạo thành một sát trận khủng bố!

Lực hút mạnh mẽ bao trùm lên Thập Thất Trưởng Lão, không đến khắc lát, liền nuốt chửng hắn ta, hóa thành dưỡng chất dung nhập vào trong cơ thể Trần Phong.

Cảnh giới Trần Phong dưới sự giúp đỡ của Lý Dịch, trực tiếp từ Cầm Tâm Cảnh sơ kỳ thăng cấp lên Cầm Tâm Cảnh hậu kỳ!

Nếu không phải Lý Dịch vì muốn xây dựng nền tảng vững chắc cho hắn, rèn luyện căn cốt, với năng lượng của Đằng Vân Cảnh trung kỳ, đủ để hắn đạt đến Cầm Tâm Cảnh Viên Mãn!

Khục!

Mặc Đan Thanh nhìn chằm chằm vị trí Thập Thất Trưởng Lão vừa đứng ngây người, nửa buổi mới hoàn hồn, khó khăn nuốt nước bọt.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vị trưởng lão cường đại không ai bì nổi, liền tan thành mây khói, triệt để biến mất trên thế giới này!

Điều này thực sự quá đỗi huyễn hoặc!

Nhớ lại trận pháp mà Lý Dịch sử dụng, so với trận pháp do Bảy Mươi Hai Lộ Diệt Thi Kỳ tạo thành còn khủng bố hơn!

Và, Trần Phong chỉ là một quân cờ dưới trướng Thi Vương!

Đây chính là sự tồn tại khai mở sự phục hồi khủng bố sao?

Thực sự quá khủng bố!

Tủy não Mặc Đan Thanh đều đang run rẩy, nỗi sợ hãi không rõ nguyên nhân.

Kẻ địch của bọn họ rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Diệt Thi Kỳ chuyên dùng để khắc chế Thi Vương thật sự có thể đối kháng với Thi Vương sao?

Nhất thời, hắn ta đều bắt đầu nghi ngờ nội tình của Động Thiên Cổ Mộ.

"Ngươi... rốt cuộc là quái vật gì!" Mặc Đan Thanh lẩm bẩm, trong đôi mắt tam giác dài hẹp lộ ra nỗi sợ hãi nồng đậm, gần như phát điên.

Lần này, không còn là giả vờ, mà là thật sự sợ hãi!

Diêu Xuyên dường như đã nghĩ đến điều gì, khóe miệng co giật, nhưng vẫn dũng cảm nói: "Anh vẫn luôn trì hoãn thời gian, chỉ vì muốn phát động trận pháp khủng bố này đánh giết đối phương sao?" Lý Dịch chỉ cười thần bí, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Âm Dương Huyết Yến, là một trong những trận pháp mà tôi quen thuộc nhất.

Ngay cả nhắm mắt cũng có thể bố trí ra.

Chỉ là, muốn thông qua thân thể Trần Phong mà làm được điều này một cách lặng lẽ, không để Thập Thất Trưởng Lão phát giác, thì hơi khó.

May mắn thay, Thập Thất Trưởng Lão quá mức kiêu ngạo, căn bản không kịp phản ứng.

Đúng lúc này, vị trí Thập Thất Trưởng Lão vừa chết, đột nhiên bốc cháy một ngọn lửa âm u.

Đó là một đoạn nến ma quỷ đen kịt!

Chỉ là, nó tinh xảo hơn rất nhiều so với của Mặc Đan Thanh.

Các hoa văn trên đó phức tạp hơn, toát ra một vẻ thị huyết tà ác.

"Trong cây nến ma quỷ này hẳn là phong ấn một quái vật còn khủng bố hơn Ngạ Quỷ!" Lý Dịch chỉ liếc mắt một cái, liền có được kết luận này.

Và cũng hiểu được lai lịch của cây nến ma quỷ này!

Trong Sổ Tay Quái Vật, ghi chép rõ ràng rất nhiều quái vật quỷ bí.

Ngạ Quỷ chỉ là một trong số đó.

Và cây nến ma quỷ đen kịt này thì là một vật chứa.

Với xương cốt của người có thể chất đặc biệt làm chủ thể, đương nhiên, người có thể chất đặc biệt này thông thường được chọn là loại giác tỉnh thượng cấp.

Đương nhiên, nói chung, thể chất càng mạnh càng khó giác tỉnh.

Tuy nhiên, một khi giác tỉnh, cây nến ma quỷ đen kịt được làm từ xương cốt kỳ tích sẽ càng mạnh mẽ hơn!

Và tên gọi cùng công năng của cây nến ma quỷ đen kịt, cũng do thuộc tính và năng lực của người có thể chất đặc biệt quyết định.

Do đó, loại cây nến ma quỷ đen kịt khắc bí văn này có một biệt danh: Thương của Thiên Mệnh Giả!

Lý Dịch không rõ năng lực mà cây nến ma quỷ đen kịt này sở hữu, nhưng nhìn những vòng gợn sóng do đối phương vặn vẹo không khí tạo ra, thì lực lượng này không hề yếu.

"Tà Khí phẩm cấp ba!!" Nhìn cây nến đang bốc cháy, Mặc Đan Thanh sợ ngây người, hoảng loạn lùi về phía sau, trong mắt lóe lên

ánh sáng kinh hoàng.

"Phẩm cấp ba?" Lý Dịch thì không biết những người đến từ Động Thiên Cổ Mộ này, còn phân chia phẩm cấp cho loại nến ma quỷ được làm từ xương cốt của người có thể chất đặc biệt.

Mặc Đan Thanh nhìn cây nến ma quỷ kia đột nhiên tự cháy, ngọn lửa âm lãnh như triển khai một tầng quỷ giới, phong tỏa nơi này!

Trong khoảnh khắc, cả phòng bao kiểu Âu xa hoa lập tức trở nên âm lãnh!

Gió đen quỷ dị không ngừng xoay tròn, hình thành ba luồng gió xoáy.

"Ngươi đừng hòng chạy trốn, ngươi không thoát được đâu!" Mặc Đan Thanh thấy Diêu Xuyên muốn lén lút bỏ đi, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười trào phúng và tuyệt vọng.

"Biên giới ngọn nến đã hình thành một lớp màng mỏng, chỉ cần chạm vào lớp màng mỏng, ngươi sẽ lập tức tự bạo!" Diêu Xuyên nghe vậy, sắc mặt biến thành trắng bệch, toàn thân run rẩy, trên trán thấm ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu!

Cây nến ma quỷ này thế mà lại lợi hại đến vậy?!

Đây quả thực là một cơn ác mộng!

Những người khác cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi, thấy cây nến ma quỷ đen kịt khủng bố như vậy, không khỏi mất hết tinh thần.

Diêu Huỳnh nhìn về phía Lý Dịch, thấy sắc mặt đối phương bình tĩnh, ánh mắt như nước, tức thì nảy sinh hy vọng.

"Thiếu chủ Trần Phong, không biết anh có cách nào hóa giải cục diện tử này không?" Lý Dịch chưa nói gì, Mặc Đan Thanh cười khổ lắc đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười trào phúng.

“Đây là Tà Khí phẩm cấp ba, một khi triệt để mất kiểm soát, ngay cả Đằng Vân Cảnh hậu kỳ cũng không dám tranh phong với nó!” “Huống hồ, kiện Tà Khí này được làm từ một Thí Thiên Ma Thể bán giác tỉnh, có khí tức ma đạo vô thượng gia trì, chỉ riêng về độ thuần khiết của ma đạo mà nói, chỉ yếu hơn Ma Tổ La Hầu trong truyền thuyết một chút!” “Hắn ta chỉ là quân cờ dưới trướng Thi Vương, dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể đối kháng với Tà Khí cấp này!” Ma Tổ La Hầu?!

Diêu Xuyên và những người khác đều không phải người bình thường, tự nhiên từng nghe nói về Ma Tinh La Hầu!

Ma Tổ La Hầu, là một trong Cửu Diệu.

Thực tế, Cửu Diệu chỉ có Thất Diệu!

Chương 366

Kế Đô, La Hầu, không phải là những tinh diệu tồn tại chính xác.

Trong kinh điển Phật giáo 《Thất Diệu Nhương Tai Quyết Quyển》 từng ghi chép: La Hầu A La Sư Giả, một tên Hoàng Phiên, một tên Thực Thần Đầu, một tên Phục, một tên Thái Dương Thủ, thường ẩn mình không thấy, gặp Nhật Nguyệt thì ăn, Sóc Vọng gặp thì ăn, đối với Nhật Nguyệt cũng ăn.

Cẩn án Thiên Trúc Bà Bì Ma bộ chi vân nhĩ, Hán thuyết vân Nhật Nguyệt đồng đạo, nguyệt yểm nhật nhi nhật thực, thiên đối nhật trùng kỳ đại như nhật, nhật quang bất chiếu vị chi ám hư, ám hư trị nguyệt nhi nguyệt thực.

Nhị thuyết bất đồng, kim án Thiên Trúc lịch đắc kỳ chính lý hĩ, đối nhân bản cung tắc hữu tai họa, hoặc ẩn phúc bất thông vi ách tối trọng, thường nghịch hành vu thiên, hành vô từ tật.

Ma khí của Thí Thiên Ma Thể này, lại chỉ kém Ma Tinh hung sát cấp này một chút, uy năng của nó có thể tưởng tượng được!

Môi Diêu Xuyên run rẩy một cái, không còn vẻ ngạo khí trước đó, chỉ còn lại nỗi sợ hãi nồng đậm: “Xong rồi!

Triệt để xong rồi!” Ánh mắt Mặc Đan Thanh vốn chứa đựng sự kinh hãi đột nhiên thay đổi, dường như đã biết được điều gì, khôi phục lại sự kiêu ngạo và lạnh lùng của hắn.

“Nếu ngươi không muốn tự bạo, vậy thì bây giờ hãy tự mình đập nát trái tim mình đi!” “Như vậy ngươi sẽ không phải tự bạo nữa!” Trong mắt Mặc Đan Thanh lóe lên ánh sáng hưng phấn, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Diêu Xuyên tự bạo.

Diêu Xuyên nghe những lời này, mắt tức thì mở to, trong đồng tử tràn ngập vẻ kinh hãi và đau khổ!

Thân thể anh ta hơi run rẩy, dường như muốn thoát khỏi sự ràng buộc.

Anh ta muốn phản kháng, muốn thoát khỏi nơi khiến anh ta ngạt thở này, nhưng tất cả sự giằng co, trước thực lực tuyệt đối, đều trở nên nhợt nhạt và yếu ớt!

Giống như một người, bị một con dã thú hung mãnh nhìn chằm chằm, nhưng ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, sự tuyệt vọng này, sự bất lực này, sự kinh hoàng này, khiến anh ta gần như phát điên.

Anh ta rất muốn chạy, nhưng chân lại như bị rót chì, không thể bước ra được!

"Ha ha ha!" Trên mặt Mặc Đan Thanh hiện lên vẻ khoái trá, khóe miệng hắn từ từ mở ra, giống như báo săn đang chờ con mồi chịu chết.

"Đừng mà!!!!" Diêu Xuyên phát ra một tiếng kêu than thê lương, trong ánh mắt anh ta tràn ngập sự kinh hãi và tuyệt vọng.

"Mặc Thiếu, tôi là người của ngài, ngài không thể bỏ rơi tôi a!" Mặc Đan Thanh cười ha hả quái dị, ánh mắt tràn ngập vẻ đắc ý.

"Có thể!" Nhận được câu trả lời của Mặc Đan Thanh, Diêu Xuyên thở phào một hơi.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Mặc Đan Thanh đầy tham lam nhìn Diêu Huỳnh và nữ thư ký phía sau Lý Dịch.

"Tà khí nói cho tôi biết, hai người này đều là những người sở hữu thể chất đặc biệt, chỉ cần các ngươi dâng họ cho tôi, tôi có thể tha chết cho các ngươi!" Diêu Xuyên lộ vẻ giằng xé.

Tỷ lệ người sở hữu thể chất đặc biệt ra đời rất thấp, chỉ có năm phần trăm!

Nhưng, dưới cơ số khổng lồ, số lượng của họ vẫn rất đáng kể.

Chỉ là, số lượng đáng kể không có nghĩa là Động Thiên Cổ Mộ không coi trọng.

Phải biết rằng, thể chất cũng có tam lục cửu đẳng phân chia!

Vì vậy, Động Thiên Cổ Mộ cứ cách một khoảng thời gian lại phái người đến thế tục giới bắt giữ những người có thể chất đặc biệt.

Diêu Xuyên không ngờ rằng, cô em gái yêu quý của mình lại chính là một người như vậy!

Cuối cùng, Diêu Xuyên hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể để đối phương mang em gái mình đi!

Những tu đạo giả kia ai ai cũng muốn tiến vào Động Thiên Cổ Mộ, cho rằng nơi đó là đào nguyên của tu đạo giả, là động thiên phúc địa!

Thế nhưng, chỉ có những gia tộc phụ thuộc có liên hệ với Động Thiên Cổ Mộ như bọn họ mới hiểu rõ, Động Thiên Cổ Mộ căn bản không hề tốt đẹp như vậy!

Nơi đó chỉ có sự cạnh tranh sinh tồn khốc liệt và đẫm máu!

Diêu Huỳnh ngây thơ như vậy, làm sao có thể sống sót trong môi trường đó?

E rằng sẽ bị giày vò đến chết!

Vẻ mặt Diêu Xuyên cứng đờ, đành cứng đầu mở miệng nói: "Mặc thiếu, ngài có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho em gái tôi không?

Tôi có thể giúp ngài tìm những người có thể chất đặc biệt khác." Mặc Đan Thanh cười lạnh, ống tay áo trên cánh tay bị ma khí đen kịt

ăn mòn, từ từ lộ ra một ma văn hình thoi tàn khuyết!

Ma văn đó quỷ dị và âm lãnh, toát ra một cỗ sát khí điên cuồng!

"Ngươi đang chống đối ý chỉ của ta sao?" Ma khí bá đạo phun trào, càn quét toàn trường, khiến mọi người có mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

Mặt Diêu Xuyên lập tức tái nhợt, môi run rẩy, không dám nói thêm một lời nào nữa.

Diêu Huỳnh cắn chặt môi, khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp mang một vẻ xám xịt.

Cô không trách anh trai mình, chỉ trách bản thân cố tình lại là người có thể chất đặc biệt.

Còn về việc phản kháng Mặc Đan Thanh, đó cũng là điều không thể.

Diêu gia chẳng qua chỉ là gia tộc phụ thuộc của Mặc gia, làm sao có quyền phản kháng?

Mặc Đan Thanh thấy Diêu Xuyên không dám nói thêm, hừ lạnh một tiếng, sau đó chuyển ánh mắt nhìn Lý Dịch: "Tà khí này vừa nhận ta làm chủ, chỉ cần ngươi quỳ xuống, lại để người phụ nữ phía sau ngươi hầu hạ ta, ta có thể tha cho ngươi!" Lý Dịch chỉ thú vị nhìn chằm chằm con cóc đen đang phóng thích ma khí nồng đậm này.

Kết giới do ma khí tạo ra đã cách ly nơi đây với thế giới bên ngoài, bên ngoài vẫn đang chìm đắm trong phiên đấu giá phồn hoa náo nhiệt.

Rất nhiều vật phẩm giá trị liên thành đã tìm được chủ nhân, được bán với giá trên trời, khiến người ta đỏ mắt.

Lăng Hương Vũ Điệp xinh đẹp đứng thẳng tắp trên bục cao, đối mặt với hàng chục camera, cô ấy phong thái hào phóng, khuôn mặt quyến rũ thanh thuần khiến người ta động lòng: "Phiên đấu giá lần

này sắp kết thúc, mà vật phẩm đấu giá cuối cùng đương nhiên là thứ tốt nhất!" Trên màn hình bình luận lập tức có người tò mò hỏi: [Vũ Điệp nữ thần, có thể tiết lộ một chút, vật phẩm đấu giá cuối cùng là gì không?] [Còn phải hỏi ư?

Chắc chắn là vật phẩm đấu giá cực kỳ lợi hại!] "Thật ra tôi cũng không rõ lắm, nhưng vật phẩm đấu giá này có giá khởi điểm lên tới mười ba ức!

Chắc hẳn là một bảo vật hiếm có!

Tiếp theo hãy để chúng ta cùng chờ xem!" Trên khuôn mặt tươi cười của Lăng Hương Vũ Điệp nở một nụ cười mê người, khiến vô số đàn ông rung động.

Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, một bức tranh dưới sự đẩy của máy móc tinh vi, từ từ dâng lên, hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một bức tranh.

Một bức tranh trông rất bình thường, chỉ là một vòng tròn được vẽ bằng bút bi, và giấy hình như cũng là giấy A4 bình thường.

Cả hội trường xôn xao!

Bình luận trong phòng livestream hoàn toàn bùng nổ: [Má ơi!

Một cái vòng được vẽ bằng bút bi mà trị giá mười ba ức?

Đây chắc chắn không phải là mượn danh nghĩa từ thiện để cướp tiền đó chứ?] [Chẳng phải chỉ vẽ một cái vòng sao?

Tôi lên tôi cũng vẽ được!] [Bây giờ người ta rửa tiền cũng công khai trắng trợn thế này sao?

Sợ chúng ta không biết đó mà!] [Cười chết mất, tùy tiện vẽ một cái vòng đã trị giá mười ba ức!

Đây là coi chúng ta như lũ ngốc để lừa à!] [Tên người vẽ bức

tranh này là Diệp Thần, trong giới hội họa có nhân vật này sao?] [Tôi cảm thấy là tư bản đang nâng đỡ cái tên Diệp Thần này thì phải?

Nếu không, sao có thể đặt một bức tranh như vậy ở buổi đấu giá từ thiện?] Các vị khách quý trong phòng VIP cũng cảm thấy có chút khó tin.

Nhưng, họ rất nhanh phản ứng lại, bức tranh này e rằng không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Một vị đại lão có nghiên cứu về hội họa bước ra, lên tiếng nói: "Bức tranh này hẳn là được vẽ bằng phương pháp hội họa vi mô, nhìn qua chỉ là một cái vòng, nhưng chỉ khi dùng kính hiển vi điện tử mới có thể thấy được cảnh tượng hoành tráng bên trong!" "Vòng tròn, đại diện cho một luân hồi, chắc hẳn trong bức tranh này là một vũ trụ luân hồi!" Có người rất nhanh nhận ra người vừa lên tiếng, nhất thời gây ra một trận kinh hô. [Đây là họa sĩ đại gia Vương Hi Đình, ông ấy là nhân vật lãnh đạo của nghệ thuật hiện đại, mỗi năm các loại giải thưởng đều nhận đến mềm tay, những gì ông ấy nói chắc chắn sẽ không sai!] [Chúng ta vẫn quá nông cạn rồi, căn bản không nhìn ra cái vòng này lại có nhiều điều ảo diệu đến vậy!] [Vương Hi Đình quả không hổ danh là họa sĩ đại gia được mệnh danh là tiểu Van Gogh, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra sự huyền bí của bức tranh này!

Thật sự quá đỉnh!] [Cái Diệp Thần này cũng không hề đơn giản!

Lại có thể vẽ ra một kiệt tác hoành tráng đến vậy!] [Dịch Thiên Tập đoàn quả không hổ là ánh sáng của doanh nghiệp, vì cứu trợ thiên tai, ngay cả kiệt tác cấp bậc này cũng cam lòng mang ra!] Màn hình bình luận và hiện trường đều là một đống tiếng tung hô Vương Hi Đình và bức tranh này, cứ như thể tung hô họ thì mình cũng được nâng tầm.

Lăng Hương Vũ Điệp ban đầu nhìn thấy cái vòng tròn này cũng

nghĩ là ban tổ chức nhầm lẫn, lấy nhầm tác phẩm, cộng thêm Lý Dịch cũng không tiết lộ nội dung bức tranh này, điều này khiến cô ấy không biết phải giới thiệu bức tranh này thế nào.

Không ngờ cái vòng tròn trông có vẻ bình thường này, lại ẩn chứa nhiều điều huyền bí đến vậy, thật sự khiến cô ấy vô cùng kinh ngạc!

Cô ấy chỉ có thể cảm thán Trần gia quả không hổ là thế gia trộm mộ, lại có thể mang kiệt tác cấp bậc này ra đấu giá, quyên góp cho Đế Kinh cứu trợ thiên tai.

Thế nào là tài đại khí thô, chính là đây rồi!

Mà các vị khách quý tại hiện trường vì muốn hưởng chút phong vị nghệ thuật, cứ như thể hào phóng rút hầu bao, đặt giá cao ngất trời, muốn giành lấy cái vòng này.

Họ làm sao có thể nghĩ đến, cái vòng trong bức tranh này chỉ là một cái vòng hết sức bình thường, căn bản không có nhiều điều huyền bí như vậy.

Chương 367

Mà ngay khi phiên đấu giá kết thúc, trong phòng VIP xa hoa nhất, cũng dấy lên một cơn sóng khổng lồ!

Ánh mắt Lý Dịch bình thản, lặng lẽ lướt qua người phụ nữ phía sau mình.

Nữ thư ký mặc bộ đồ công sở màu trắng, tri thức mà quyến rũ.

Gương mặt trái xoan cổ điển càng đẩy vẻ đẹp tương phản này lên đỉnh điểm, khiến người ta tâm thần xao động, chìm đắm vào đường sự nghiệp sâu thẳm mà không cách nào thoát ra được.

Cô ấy dường như quá mức bình tĩnh.

Lý Dịch nhận ra cảm xúc của đối phương, có chút tò mò.

Tuy nói Trần gia là thế gia trộm mộ, người phụ nữ này có hiểu biết về thế giới quỷ bí, nhưng đối mặt với ma khí ngút trời này cũng không nên bình tĩnh đến vậy.

Phải biết rằng, ngay cả Trại Nguyệt là Trấn Quỷ Sứ cấp đặc biệt cũng tái mét mặt, không dám có bất kỳ sự bất mãn nào trước mặt Mặc Đan Thanh.

Nhưng, người phụ nữ trước mặt lại biểu hiện vô cùng thong dong, không hề sợ hãi Mặc Đan Thanh chút nào, điều này quả thực quá bất thường.

Còn về thể chất, thứ này ảnh hưởng đến con người không lớn trước khi thức tỉnh.

Người phụ nữ này có thể sở hữu tố chất tâm lý mạnh mẽ đến vậy, e rằng có nguyên nhân khác.

Về điều này, Lý Dịch rất tò mò, nhìn chằm chằm vào đôi mắt sáng rực đó, nhàn nhạt cười: "Cô không sợ sao?" Nữ thư ký chỉ khẽ cười, đôi mắt thu như hồng ngọc: "Thiếu chủ không sợ, tôi mà sợ chẳng phải làm mất mặt Thiếu chủ sao?" Lý Dịch đột nhiên cười, tiếng cười ngông cuồng phóng túng, phô trương như lửa cháy đồng!

"Thú vị!

Thật sự quá thú vị!" Mặc Đan Thanh thấy Lý Dịch hoàn toàn không coi mình ra gì, không khỏi nổi giận đùng đùng.

Hắn hét lớn: "Ngươi chỉ là Chuẩn Đẳng Vân Cảnh, dám không coi ta ra gì sao?" Mặc Đan Thanh vì địa vị trong Động Thiên Cổ Mộ không cao, thường xuyên bị bài xích, những người khác căn bản không chơi với hắn.

Cái cảm giác bị cô lập này, cộng thêm gia giáo nghiêm khắc, môi trường cực độ áp lực khiến nội tâm hắn vặn vẹo dị thường.

Cực kỳ khát vọng được chú ý, dẫn dắt ra dục vọng biểu hiện mạnh mẽ, đến mức nhân cách cũng bị vặn vẹo.

Giọng Mặc Đan Thanh khàn đặc, gào thét: "Trần Phong, quỳ xuống cầu xin ta tha chết cho ngươi!" "Còn các ngươi, chỉ xứng quỳ liếm gót giày của ta!" Lý Dịch thậm chí không thèm liếc Mặc Đan Thanh lấy một cái, người này chẳng qua chỉ là công cụ của anh mà thôi.

Huyền Hoàng Đạo Thể và Thí Thiên Ma Thể dung hợp, tuy nói là thể chất không tồi, có thể cung cấp dị huyết cho anh.

Mà thi thể đã dùng xong còn có thể bồi dưỡng cương thi thể, giá trị cũng không tệ.

Nhưng, hiện tại anh càng cảm thấy hứng thú với nữ thư ký của Trần Phong.

Thể chất của người phụ nữ này tuyệt đối không phải thể chất bình thường.

Anh hiện đang mượn thân thể của Trần Phong, không thể hoàn toàn giải phóng Minh Hư Đồng, nhìn ra thể chất của đối phương.

Huống hồ.

Thế gian có chín loại thể chất đặc biệt.

Chia thành Thượng Tam Thiên, Trung Tam Thiên, Hạ Tam Thiên!

Thể chất Thượng Tam Thiên có tính duy nhất, tức mỗi thế giới chỉ có thể sinh ra một.

Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, độn khứ một.

Những thể chất xếp hạng top năm mươi thì lại có tính duy nhất tuyệt đối!

Không thể sao chép, không thể thay đổi, không thể nhìn trộm!

Trừ khi thức tỉnh rồi mới bộc lộ phong thái, nếu không ai cũng không thể biết trước thể chất đó rốt cuộc là thể chất gì.

Thí Thiên Ma Thể thuộc về thể chất Thượng Tam Thiên, phá hoại lực mạnh mẽ, nhưng không có khả năng nhìn ra thể chất của đối phương.

Hẳn là thể chất của nữ thư ký và nó thuộc loại đối địch hoặc đồng nguyên, cho nên mới có cảm ứng.

Từ điểm này mà nói, thể chất của nữ thư ký hẳn không thua kém Thí Thiên Ma Thể!

Lý Dịch nhìn thẳng vào mắt nữ thư ký, đôi mắt đen u ám càng thêm sâu thẳm, đồng tử không ngừng vặn vẹo, càng lúc càng trống rỗng không vật, tựa như hàn kiếm U Minh.

Nữ thư ký đột nhiên cảm thấy hoảng sợ trong lòng, như thể bị đôi mắt của Lý Dịch nhìn thấu mọi bí mật.

Trên người cô ấy quả thật ẩn giấu một bí mật kinh thiên.

Bí mật này cô ấy gần đây mới mơ hồ nhận ra.

Đặc biệt là khi cô ấy phát hiện nhân cách thứ hai của Trần Phong, liền cảm thấy nhìn thế giới có một cảm giác không giống nhau lắm.

Mấy ngày nay, cô ấy luôn nhìn thấy một số hình ảnh chồng chéo quỷ dị.

Cô ấy nghĩ là do mình dùng mắt quá nhiều những ngày này, gây ra chứng ruồi bay do dịch kính mắt hóa lỏng.

Nhưng khi đi bệnh viện kiểm tra, phát hiện mắt cô ấy rất khỏe mạnh, không phải nguyên nhân này.

Hơn nữa, những hình ảnh chồng chéo này luôn đi kèm với những ngôn ngữ quỷ dị, tựa như có người đang thông qua phương thức này để truyền đạt một loại tin tức nào đó cho cô ấy.

Chẳng lẽ, đây là do thể chất đặc biệt của cô ấy gây ra sao?

Trong lòng nữ thư ký vừa mong đợi, lại vừa bất an.

Sợ rằng thể chất mà cô ấy thức tỉnh không phải là thể chất lợi hại gì.

Đồng tử Lý Dịch vặn vẹo thành bông sen chín cánh, giữa tâm điểm một phù văn màu đen u ám như vực sâu từ từ hiện lên!

Minh Hư Đồng!

Đây là một thần thông đặc biệt có thể thông qua việc phân tích năng lực của đối phương, từ đó sao chép năng lực của đối phương!

Là năng lực mà Lý Dịch có được sau khi nuốt Xà Minh Âm Thể

rồi kết thành Thi Hương Ma Quả.

Trong tầm nhìn của Lý Dịch, nữ thư ký hoàn toàn không có bất kỳ bí mật nào.

Khoảnh khắc này, Lý Dịch còn hiểu rõ cơ thể của đối phương hơn cả đối phương.

Ngay cả trên người đối phương có bao nhiêu nốt ruồi cũng có thể hiểu rõ!

Loại bỏ những thông tin bề ngoài này, Lý Dịch tiếp tục đi sâu hơn.

Rất nhanh, anh nhìn thấy bản chất linh hồn của đối phương.

Trong thế giới tinh thần của đối phương, tương lai là một mảnh hỗn độn, quá khứ chỉ còn lại hư vô!

Cảm giác quen thuộc này anh chỉ từng thấy trên linh hồn của chính mình!

Lý Dịch lập tức nhíu mày.

Đây là chuyện gì?

Linh hồn của đối phương lại dung nạp một tia khí tức hư vô hỗn độn!

Hơn nữa, tia khí tức này rất giống với linh hồn anh sau khi tu luyện và dung hợp "Hỗn Độn Bất Diệt Thể" và "Dịch Thiên Đế Kinh".

Ánh mắt Lý Dịch sâu thẳm, vẻ mặt trầm tư.

Bị Lý Dịch nhìn thẳng, nữ thư ký rất căng thẳng, trái tim đập thình thịch.

Cô ấy cảm thấy mình vừa bị Lý Dịch nhìn thấu hoàn toàn, như thể trong suốt không mặc quần áo.

Mặc Đan Thanh thấy Lý Dịch hoàn toàn phớt lờ mình, triệt để bạo nộ, âm ngoan nói: "Tìm chết!" Mặc Đan Thanh vươn tay phải, ma văn hình thoi lóe sáng, ma diễm ngút trời phun trào, tựa như giao long, hung hăng va chạm vào cơ thể Lý Dịch.

Diêu Huỳnh che miệng kinh hô: "Trần Phong cẩn thận!" Cơ thể Lý Dịch rất nhanh bị Thí Thiên Ma Diễm này nuốt chửng, hoàn toàn bị biển lửa đen che lấp.

Mặc Đan Thanh cười điên cuồng: "Chết dưới Thí Thiên Ma Diễm này cũng coi như là vinh hạnh của ngươi!" Diêu Huỳnh lòng trống rỗng, ánh mắt vô hồn nhìn chằm chằm về phía Lý Dịch đứng.

Mặc Đan Thanh thấy Diêu Huỳnh thất hồn lạc phách, hừ lạnh một tiếng: "Cô bây giờ là tiện tỳ của ta, vậy mà còn dám đi lo lắng cho thằng đàn ông khác sao?

Tin hay không thì tối nay ta sẽ tàn bổ cô đến không gượng dậy nổi!" Khuôn người mềm mại của Diêu Huỳnh run lên, xương cốt đều phát lạnh, có chút sợ hãi nhìn Mặc Đan Thanh.

Chương 368

Thực lực của đối phương quả thật quá khủng bố, căn bản không phải cô ấy hiện tại có thể chống lại.

Vừa nghĩ đến sau này sẽ trở thành nô lệ của đối phương, bị tùy ý chà đạp, cô ấy liền nảy sinh tuyệt vọng.

Diêu Xuyên há miệng, muốn cầu xin giúp em gái mình, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại, không dám làm trái ý Mặc Đan Thanh.

Mặc Đan Thanh cười điên cuồng, đi về phía nữ thư ký mặt tái nhợt: "Bây giờ, cô cũng là của ta!" "Tối nay, ta sẽ cho hai người biết thế nào là nhân gian cực lạc!" Vừa nói, vừa vươn bàn tay bẩn thỉu về phía bán thân hoàn mỹ của nữ thư ký.

Vẻ mặt hắn nôn nóng muốn làm ngay.

Bốp!

Phía dưới của Mặc Đan Thanh đột nhiên gãy gập, sau đó cả người hắn bay ngược ra sau, đâm sầm vào kết giới!

Phụt!

Mặc Đan Thanh đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn, vẻ mặt uể oải không phấn chấn, oán hận nhìn chằm chằm vào bóng người cao gầy trước mặt.

Ánh mắt Lý Dịch bình thản, từ trên cao nhìn xuống Mặc Đan Thanh: "Đừng tưởng ngươi có ích cho tôi là có thể tùy tiện hành động!" Mặc Đan Thanh hét lớn: "Ngươi chẳng qua chỉ dựa vào đánh lén mới làm ta bị thương, một Chuẩn Đẳng Vân Cảnh nho nhỏ cũng dám huênh hoang trước mặt ta ư!!" Thí Thiên Ma Diễm cháy dữ dội, hóa thành chín con ma xà lao tới cắn xé Lý Dịch.

Lý Dịch tùy ý búng tay một cái, một cỗ ma khí càng thêm tinh thuần bá đạo từ từ khuếch tán!

Đó là một thanh đao!

Một thanh Mạch Đao thon dài hoàn mỹ!

Một công cụ giết chóc bạo ngược!

Ma khí khủng bố dâng lên, trực tiếp áp chế Thí Thiên Ma Diễm của Mặc Đan Thanh.

Mặc Đan Thanh thấy Thí Thiên Ma Diễm của mình như cháu trai bị tắt lửa, sợ hãi trốn trong ma văn hình thoi không dám lộ đầu, nhất thời có chút tức giận.

Nhưng, chỉ thoáng cảm nhận được khí tức đao đang lơ lửng bên cạnh Lý Dịch, hắn liền không dám có chút oán giận nào nữa!

Bởi vì, ma khí mà thanh đao này phóng thích ra thật sự quá khủng bố!

Thí Thiên Ma Diễm so với đối phương, quả thực quá thấp kém!

Mà những ma khí có thể vượt xa Thí Thiên Ma Diễm chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chẳng trách đối phương hoàn toàn phớt lờ lời đe dọa của hắn, hóa ra mình trong mắt đối phương, chỉ là một thằng hề nhảy nhót!

Mặc Đan Thanh trong miệng đầy vị đắng chát và tuyệt vọng, lẩm bẩm thì thầm: “Trần Phong!

Ma khí của ngươi là gì?

Tại sao lại mạnh như vậy?” Đương nhiên là ma khí của Ma Tổ La Hầu!

Sự thức tỉnh khủng bố, La Hầu giáng thế, bị huyệt thần khuyết

của Lý Dịch trấn áp, vẫn luôn tiềm phục.

Mãi cho đến khi Lý Dịch tu luyện đột phá, mới tạo cơ hội cho ma khí của La Hầu tinh phát triển.

Nếu không phải trong tay Lý Dịch có chìa khóa đồng của Cửu Diệu Tinh Tướng, e rằng thật sự không thể trấn áp được ma khí của La Hầu.

Lý Dịch tùy tiện phong ấn sức mạnh của Mặc Đan Thanh, rồi nói với Chu Kỳ Ngọc: "Giải hắn đi giam lại!" Chu Kỳ Ngọc gật đầu, dẫn Mặc Đan Thanh đi xuống.

Mặc Đan Thanh vẫn có tác dụng đối với Lý Dịch, cho nên Lý Dịch quyết định tìm cơ hội, đưa Mặc Đan Thanh đến Côn Luân, làm dưỡng liệu cho Ngọc Thi sắp đột phá tiến vào Thi Vương.

Ngoài ra, kế hoạch thu thập người có thể chất đặc biệt cũng được Lý Dịch đưa vào danh sách công việc.

Chỉ là, độ khó để tìm kiếm người có thể chất đặc biệt quá lớn.

Trước khi người có thể chất đặc biệt thức tỉnh, rất khó để biết đối phương có sở hữu thể chất đặc biệt hay không.

Cũng không biết Mặc gia dùng phương pháp gì để tìm kiếm người có thể chất đặc biệt.

Chỉ có thể để Chu Kỳ Ngọc tra hỏi Mặc Đan Thanh, từ đó thu thập thông tin.

Ánh mắt Diêu Xuyên giằng xé, thực lực mà Lý Dịch biểu hiện ra thật sự quá mạnh mẽ.

E rằng đã là cảnh giới Đằng Vân Cảnh hậu kỳ.

Chỉ là, đối phương là người của Thi Vương.

Không chỉ Mặc gia muốn Thi Vương chết, mà còn có Trấn Quỷ

Ti, Đạo Thống, Tiểu Linh Sơn Tự những thế lực có nội hàm cực sâu này!

Những thế lực này hiện tại trông có vẻ không có cao thủ đỉnh cấp trấn giữ, chỉ là giống như Mặc gia, có Động Thiên Cổ Mộ được gọi là di tích thượng cổ, lấy đó làm bình phong, ngăn chặn sự xâm thực của thiên đạo Mạt Pháp.

Chỉ là, những cường giả này không thể quay trở lại thế giới này.

Bởi vì một khi quay trở lại, sẽ bị thiên đạo Mạt Pháp chế tài.

Thiên đao vô tình, thẩm phán chúng sinh!

Một khi ai dám lộ diện, liền chỉ có một kết cục, cảnh giới bị suy yếu đến Đằng Vân Cảnh.

Cho nên, những người này căn bản không dám xuất hiện.

Nói là vậy, thực lực của Trấn Quỷ Ti vẫn không thể xem thường.

Theo tin tức gần đây nhất mà Diêu gia có được, kể từ khi vụ nổ hạt nhân xảy ra ở Đế Kinh lần trước, những thứ bị phong cấm dưới Tử Cấm Thành bắt đầu rục rịch.

Mà sự xuất hiện của Huyết Khung, càng là một tín hiệu.

Rất nhiều đại năng bắt đầu thức tỉnh, từng bước thu hồi những hậu thủ để lại trước đây.

Thậm chí, ngay cả Thập Phương Trảm Quỷ Sứ cũng bắt đầu bước vào trạng thái thức tỉnh.

Thi Vương dù có mạnh đến mấy, căn cơ vẫn còn nông cạn.

Trong mắt những đại năng đó chẳng qua chỉ là một quân cờ mở ra sự thức tỉnh khủng bố, đối kháng với thiên đạo Mạt Pháp mà thôi.

Nhưng, Thi Vương so với những thế lực còn sót lại từ thời

thượng cổ tuy yếu hơn một chút, nhưng đối với hắn mà nói, vẫn là một đỉnh cao không thể vượt qua!

Nếu hắn chống lại Trần Phong, e rằng sẽ chết ngay tại chỗ.

Hay là, hắn giả vờ đầu hàng trước?

Ý niệm này vừa nảy sinh, Lý Dịch liền cắt đứt suy nghĩ của hắn: "Phiên đấu giá đã kết thúc, các ngươi về đi!" Về ư?

Diêu Xuyên rất không hiểu, cứ thế cho họ đi sao?

Tuy rằng có để lại ấn ký trong cơ thể họ, nhưng những ấn ký này không phải là không thể xóa bỏ được.

Diêu Xuyên thấy Lý Dịch không giống như đang nói đùa, thăm dò nói: "Trần thiếu chủ, vậy chúng tôi xin đi trước!" "Xin cáo từ!" Diêu Xuyên thấy Lý Dịch thật sự cho họ đi, liền vội vàng dẫn Diêu Huỳnh rời khỏi.

Diêu Huỳnh có chút lưu luyến quay đầu nhìn Lý Dịch một cái, sau đó mới rời đi.

Đợi mọi người đều đi hết, Lý Dịch mới nhìn về phía nữ thư ký Trần Tuyền Ảnh.

Trần Tuyền Ảnh vẫn cúi đầu, dáng vẻ ngoan ngoãn mà cung kính, tạo thành sự đối lập rõ rệt với khí chất lạnh lùng và tháo vát của cô ấy.

Bị Lý Dịch nhìn chằm chằm, Trần Tuyền Ảnh có chút căng thẳng, hai chân thẳng tắp khẽ khép lại, váy của hiệu Paris thế gia hơi biến dạng, làm nổi bật đường cong hoàn hảo.

"Tôn chủ!" Chu Kỳ Ngọc đột nhiên bay vào, vẻ mặt hơi tiều tụy: "Trần Chung và Mặc Đan Thanh đã bị người ta cướp đi rồi!" "Cái gì?" Lý Dịch lập tức nhíu mày.

Trần Chung thì không sao, chủ yếu là Mặc Đan Thanh!

Huyền Hoàng Đạo Thể bị Thí Thiên Ma Thể xâm thực, sản sinh ra dị biến không thể đoán trước, là dược liệu cực tốt để chế tạo quái vật!

Trong "Quái Vật Đồ Giám" có được ở tầng thấp nhất của Tinh Tuyệt Cổ Thành ghi lại một loại cương thi dị chủng, tên là Huyền Hoàng Ma Thi!

Thực lực của nó cực kỳ khủng bố, nhục thân bất hoại, kiên cố bất khả hủy, một khi sinh ra đã là Đằng Vân Cảnh, tiềm lực trưởng thành cực kỳ mạnh mẽ!

Lý Dịch vốn dĩ muốn để Mặc Đan Thanh dị huyết giúp bản thể mình đạt được kỹ năng, sau đó dùng Âm Dương Huyết Yến hiến tế cho Ngọc Thi, tẩy sạch phàm huyết của Ngọc Thi, từ đó giúp Ngọc Thi thành tựu Thi Vương mạnh mẽ hơn.

Hơn nữa, Mặc Đan Thanh có lẽ biết cách Mặc gia biết được những người khác có thể chất đặc biệt.

Chương 369

Mặc Đan Thanh đối với anh rất quan trọng!

Nhưng không ngờ, bây giờ lại bị Chu Kỳ Ngọc làm mất rồi!

Lý Dịch lạnh lùng nói: "Ai đã cướp đi?" "Không biết!" Máu đen rỉ ra từ khóe miệng Chu Kỳ Ngọc, hòa lẫn với khuôn mặt tái nhợt, trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Chỉ là, trong mắt cô ấy đầy vẻ kính sợ và hoảng sợ.

Không phải sợ hãi người đã cướp Mặc Đan Thanh đi, mà là sợ hãi Lý Dịch.

Nhiệm vụ lần này thất bại, cô ấy e rằng sẽ phải chịu hình phạt cực lớn.

"Người đó ra tay có đặc điểm gì không?" "Ở tay áo có xăm một hình thái cực đồ!" "Còn gì nữa không?" Lý Dịch nhíu mày, thông tin này hầu như không có tác dụng lớn.

Các thế lực sử dụng thái cực đồ quá nhiều.

Đặc biệt là Đạo Thống.

Ngoại trừ ba thế lực lớn Long Hổ Sơn, Võ Đang Sơn, Mao Sơn.

Còn có rất nhiều Đạo Giáo từng huy hoàng mà nay đã suy tàn.

Ví dụ như Toàn Chân Giáo, Long Môn Phái, Lao Sơn Phái, Tùy Sơn Phái, Ngộ Sơn Phái, Hoa Sơn Phái, Du Sơn Phái, Lão Hoa Sơn Phái, Hạc Sơn Phái, Hoắc Sơn Phái vân vân.

Có thể nói, thế lực Đạo Thống mạnh mẽ và khổng lồ.

Vẻ mặt Chu Kỳ Ngọc có chút khó coi: "Thủ đoạn đối phương sử dụng hơi giống với Nội Đan Chân Hỏa đã thất truyền nhiều năm của

Toàn Chân Giáo!” Toàn Chân Giáo?

Lý Dịch cũng có chút hiểu biết về Toàn Chân Giáo.

Người sáng lập Vương Trùng Dương cho rằng tính mệnh là gốc rễ, vốn không có được mất, nguy hiểm khó lường, huyền diệu khó tả, đó chính là đạo.

Tính là thần, mệnh là khí, khí thần kết hợp, gọi là thần tiên.

Do đó, tu luyện của Toàn Chân Giáo rất chú trọng thuật nội đan.

Toàn Chân Giáo loại bỏ vọng huyễn, giữ gìn bản chân, tôn sùng Lão Tử, tam giáo hợp nhất, không dùng phù lục.

Do đó, nội đan của Toàn Chân Giáo là một phái thuần túy và mạnh mẽ nhất trong Đạo Thống.

Nội Đan Chân Hỏa của họ có thể đốt cháy tà ma, uy lực không hề tầm thường.

Chu Kỳ Ngọc không phải đối thủ của đối phương cũng là điều dễ hiểu.

Chu Kỳ Ngọc tuy từng là Đế vương, trên thân quỷ còn lưu lại Đế vương chi khí, nhưng đối mặt với Nội Đan Chân Hỏa thuần túy này, cô ấy không phải đối thủ cũng là điều dễ hiểu.

Có thể bảo toàn tính mạng đã là không dễ.

Chu Kỳ Ngọc thấy Lý Dịch trầm tư, lòng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống đất: “Tôn chủ, thuộc hạ làm việc bất lợi, mong Tôn chủ trách phạt.” Lý Dịch đỡ Chu Kỳ Ngọc dậy, an ủi: “Cô bình an vô sự đã là kết quả tốt nhất rồi, những chuyện khác không cần nghĩ nhiều.” Chu Kỳ Ngọc mặt đầy cảm động.

Tôn chủ là người lạnh lùng bá đạo đến mức nào, vậy mà lại đích thân đỡ cô ấy dậy!

Điều này khiến cô ấy vừa mừng vừa lo.

"Chuyện đã xảy ra rồi, trách phạt chỉ lãng phí thời gian, không bằng suy nghĩ thêm làm thế nào để kịp thời ngăn chặn tổn thất, biến bại thành thắng!" Lý Dịch thấy Chu Kỳ Ngọc vẫn còn tự trách, liền giải thích một câu.

"Tuân theo lời dạy của Tôn Giáo chủ." Chu Kỳ Ngọc cúi đầu, khiêm tốn nói.

Cảnh này, Trần Tuyền Ảnh đứng bên cạnh đều thu vào mắt.

Cô ấy không khỏi thầm than, trong lòng cảm thán đây chính là sự khác biệt giữa Thiếu chủ và người bình thường.

Một lãnh đạo bình thường luôn yêu cầu thuộc hạ nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh, không cho phép phản bác, nhưng người đàn ông này lại khác, anh ta không chỉ không nghiêm khắc quy định chức trách của thuộc hạ, mà còn kiên nhẫn chỉ dạy thuộc hạ nên làm thế nào, quả không hổ là Thiếu chủ.

Lý Dịch sau khi suy nghĩ một chút liền mở miệng nói: "Người cứu Trần Chung đi e rằng có liên hệ không thể tách rời với Đạo Thống, cho dù không phải người của Đạo Thống, cũng có thể là muốn dùng Đạo Thống làm bia đỡ đạn." "Mà Trần Chung một khi an toàn, tất nhiên sẽ phát động sức mạnh của Trấn Quỷ Ti để thảo phạt Dịch Thiên Tập đoàn!" "Bất kể tình huống nào, Dịch Thiên Tập đoàn e rằng đều sẽ trở thành mục tiêu của mọi mũi tên!" "Cho nên, trước đó, tất cả tài liệu của Dịch Thiên Tập đoàn đều cần phải được chuyển ra ngoài!" Chu Kỳ Ngọc khẽ nói: "Vâng!" Dịch Thiên Tập đoàn đã âm thầm kiểm soát không ít nhân viên nghiên cứu khoa học của Trấn Quỷ Ti, và đã mở được kho vũ khí của Trấn Quỷ Ti.

Viên đạn M99 bắn lão thiên sư chính là được nghiên cứu từ đó mà ra.

Khoa học kỹ thuật kết hợp với huyền huyễn, uy lực bùng nổ của nó cực kỳ khủng bố.

Thêm vào đó là tên lửa hạt nhân do nước bọt của Lý Dịch biến dị, lực phá hoại cực kỳ kinh người.

Theo số liệu thí nghiệm hiện tại, tên lửa hạt nhân Lôi Kiêu kiểu mới có thể hủy diệt hoàn toàn sinh vật trong vòng mười km.

Năng lượng giải phóng tức thời sẽ được bổ sung thêm đặc tính hư vô hỗn độn, tạo ra sát thương phụ thêm.

Đặc tính này sẽ khiến khu vực bị tấn công tức thời hình thành một vùng chân không, ngay cả khi đối phương chịu được sự đổ tràn của năng lượng, cũng sẽ bị vùng chân không này xé nát.

Ngoài ra, còn có phóng xạ hạt nhân biến dị từ nước bọt của Lý Dịch.

Loại phóng xạ hạt nhân này sẽ không ngừng xâm thực nhục thân và linh hồn của đối phương, tấn công ở cấp độ lượng tử.

Nếu ý chí của đối phương không đủ kiên định, sẽ bị biến thành tín đồ của Lý Dịch.

Theo ước tính bảo thủ, Lôi Kiêu hoàn toàn có thể đánh chết cường giả đỉnh phong của Đằng Vân Cảnh!

Có thể nói, đây là át chủ bài trong tay Lý Dịch!

Cho nên, dữ liệu chế tạo Lôi Kiêu là vô cùng quý giá.

Đương nhiên, những dữ liệu này đối với người khác không có tác dụng lớn, dù sao thì dược liệu quan trọng nhất trong đó là nước bọt của Lý Dịch.

Để đảm bảo an toàn, dữ liệu liên quan đến nước bọt của Lý Dịch không được ghi chép lại.

Ngoài ra, còn có một số thí nghiệm đặc biệt.

Ví dụ như cấm kỵ nhân bản vô tính, thí nghiệm lai giống cừu hai chân và quỷ dị, v.v.

Và một số thí nghiệm chế tạo quái vật.

Sau khi Lý Dịch có được "Quái Vật Đồ Giám", liền bắt tay vào chế tạo những quái vật trong đó.

Đến nay, đã chế tạo ra các loại cương thi dị chủng.

Ví dụ như cương thi trang bị Gatling, đây hoàn toàn là một pháo đài di động tốc độ cao.

Đương nhiên, còn có các loại dược phẩm.

Ngoài những dược phẩm dùng để chữa bệnh, còn có virus và độc khí dùng để tàn sát trên quy mô lớn.

Những thứ này đều cần được bảo quản trong môi trường nghiêm ngặt, một khi bị tiết lộ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là, việc bí mật chuyển những thứ này đến U Đô Thị, không bị Trấn Quỷ Ti chặn lại, quả thật có chút khó khăn.

Chu Kỳ Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôn chủ, những thứ cần vận chuyển thật sự quá nhiều, nếu Trấn Quỷ Ti thật sự có cường giả thức tỉnh, e rằng chúng ta rất khó chống đỡ, nói không chừng sẽ tử thương thảm trọng." Lý Dịch nhìn ra lo lắng của Chu Kỳ Ngọc, nhàn nhạt nói: "Dương đông kích tây, vây Ngụy cứu Triệu!" "Những cương thi thí nghiệm thể kia đều có thể mang ra dùng rồi, vừa hay có thể làm thí nghiệm quan sát, xem những thí nghiệm thể này rốt cuộc lợi hại đến mức nào." Chu Kỳ Ngọc ngẩn người: "Bây giờ sử dụng những thí nghiệm thể này có quá sớm không?" Lý Dịch lắc đầu: "Thời gian không còn nhiều, đừng xem thường nhân tộc, nội hàm của họ còn mạnh hơn chúng ta rất nhiều." "Chỉ là chúng ta hơi chiếm được một

chút tiên cơ mà thôi, cho nên vạn sự không thể lơ là, cần hành sự cẩn thận." "Nếu có cơ hội, nhất định phải không ngừng mở rộng thực lực của chúng ta!" "Đã rõ!" Chu Kỳ Ngọc gật đầu, cung kính nói: "Thuộc hạ đi làm ngay." Trần Tuyền Ảnh có chút không cam lòng, khẽ nói: "Thiếu chủ, quỹ tài chính của Dịch Thiên Tập đoàn quá khổng lồ, nếu cứ thế giao cho người khác, chẳng phải những nỗ lực trước đây đều đổ sông đổ biển sao?" "Cho nên chúng ta mới phải nhanh chóng thu lưới!" Ánh mắt Lý Dịch lạnh lùng: "Nhân lúc Trấn Quỷ Ti đang thanh lý những cương thi biến chủng kia, chúng ta có thể lợi dụng ảnh hưởng của phiên đấu giá lần này, tẩy trắng Trần Nguyệt Vũ, từ đó đánh đòn vào các doanh nghiệp nước ngoài!" "Khi những doanh nghiệp này bị trọng thương, chúng ta liền có thể thừa cơ xâm nhập, phát triển ra nước ngoài!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Cô thấy hiện tại Dịch Thiên Tập đoàn thích hợp phát triển ở quốc gia nào nhất?" Trần Tuyền Ảnh biết đây là Lý Dịch đang khảo nghiệm mình, suy nghĩ một lát rồi nói: "Vùng lưu vực sông Nile khá tốt, ở đó hiện tại không có quá nhiều thế lực siêu phàm, hơn nữa đất rộng người thưa, cộng thêm môi trường khắc nghiệt, rất thích hợp để thử nghiệm vũ khí công nghệ cao." "Còn có vùng biển Thái Bình Dương, vô số hòn đảo, chúng ta có thể lợi dụng trang bị hiện có, phong tỏa một trong số đó, trở thành căn cứ bí mật của Dịch Thiên Tập đoàn." "Tuy nhiên, đại ẩn ẩn vu thị.

Kinh tế của Nước Mỹ phát triển, càng dễ dàng che giấu Dịch Thiên Tập đoàn." Lý Dịch gật đầu: "Vậy thì hãy lập căn cứ của Dịch Thiên Tập đoàn ở ba nơi này." "Ba nơi?" Trần Tuyền Ảnh ngẩn người.

Cô ấy nghĩ Lý Dịch sẽ chọn một trong ba nơi này, không ngờ Lý Dịch lại muốn cả ba.

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Vùng lưu vực sông Nile và vùng biển

Thái Bình Dương đều là những vị trí tốt để lập căn cứ, có thể yên tĩnh nghiên cứu vũ khí kiểu mới." "Chỉ là để phát triển kinh tế, từ đó tiến hành chiến tranh kinh tế thì lại kém một chút." Quan trọng nhất là, Lý Dịch phát hiện sự áp chế của thiên đạo Mạt Pháp bắt đầu phản tác dụng, một số nhân tộc đã từng tin tưởng mình do bị khí tức thoát ra từ Thiên Uyên Đế Diện xâm thực, đã thoát khỏi sự kiểm soát của mình.

Lý Dịch biết, trong đó không chỉ có nguyên nhân của thiên đạo Mạt Pháp, e rằng Mặc gia những người từ trong Động Thiên Cổ Mộ bước ra có cách khắc chế khí tức của Thiên Uyên Đế Diện.

Dù sao, thời đại xuất hiện Thiên Uyên Đế Diện quá sớm.

Những đại năng cổ xưa biết sự tồn tại của Thiên Uyên Đế Diện, e rằng sẽ để lại hậu thủ để chống lại sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện.

Ban đầu theo bố cục của Lý Dịch, đáng lẽ anh sẽ dẫn những người của thế gia trộm mộ đó vào Côn Luân, trong ứng ngoại hợp, đánh cho những tên trộm mộ này tàn phế rồi hiến tế cho Ngọc Thi, từ đó đúc thành tôn Thi Vương thứ hai trên thế gian!

Nhưng không ngờ, tên chó chết Mặc Đan Thanh này đã phá hỏng bố cục của anh.

Người này đã bị áp chế quá lâu trong Động Thiên Cổ Mộ, vừa từ Động Thiên Cổ Mộ ra liền phóng túng bản thân, cho rằng mình hơn người ở mọi mặt.

Từng bước ép sát, Lý Dịch đành phải ra tay.

Lý Dịch không tin người trong Động Thiên Cổ Mộ không rõ bản tính của Mặc Đan Thanh, nhưng cố tình lại như vậy, vẫn thả hắn ra, thậm chí còn đến tham gia phiên đấu giá này.

Chương 370

Điều này khó mà không khiến Lý Dịch nghĩ đến, đối phương có phải đã thu được tin tức nào đó.

Hoặc là đã có được cái gọi là lời tiên tri.

Thế gian có chín loại thể chất, trong đó có mấy loại có thể dự đoán tương lai.

Vận Mệnh Đạo Thể, Thiên Cơ Đạo Thể, Nhân Quả Luật Thể, Dự Ngôn Thần Thể...

Thậm chí, có thể chất dự ngôn có thể vẽ ra tương lai.

Lý Dịch hồi tưởng lại bức thư nhìn thấy dưới Tinh Tuyệt Cổ Thành, cảm giác nguy cơ lập tức dâng cao.

Thiên vẫn, tinh mộ...

Kế hoạch phải được đẩy nhanh tiến độ rồi, nếu không khó mà sống sót.

Trong Động Thiên Cổ Mộ có lẽ có thể tránh thoát hơi thở diệt thế đó.

Nhưng, việc tiến vào Động Thiên Cổ Mộ dường như không đơn giản như vậy.

Lý Dịch khẽ thở dài.

Chuyện đời, có bao nhiêu là như vậy.

Lại có ai có thể mọi sự như ý, trời chiều lòng người?

Hầu hết thời gian chỉ có thể cố gắng hết sức.

Cố tình, ngay cả điểm này, cũng sẽ bị người khác lợi dụng, trở

thành quân cờ.

Nằm yên có lẽ mới là lối thoát duy nhất.

Nhưng, từ bỏ thường khó hơn kiên trì.

Có người có thể kiên trì ở nhà mười năm, có người có thể kiên trì chơi cùng một trò chơi mười năm, có người thà gia đình tan nát cũng phải kiên trì cờ bạc...

Lý Dịch tuy nhìn thấu lý luận hố đen của những kẻ cờ bạc, có thể lợi dụng, nhưng điều đó không có nghĩa là anh có thể siêu thoát khỏi nó.

Anh chỉ có thể tiến lên theo mục tiêu của mình.

Ngay khi Lý Dịch sắp xếp người chuyển giao tài sản của Dịch Thiên Tập đoàn, bí mật lên kế hoạch, bên ngoài đã gió nổi mây vần!

Dưới bầu trời u ám, trong bóng tối vô hình của những khối bê tông cốt thép, ba bóng người đứng lặng im.

Ba người này chính là Trần Chung, Mặc Đan Thanh và những người khác.

Người thứ ba toàn thân bao phủ trong áo choàng đen, không nhìn rõ dáng vẻ, không phân biệt được nam nữ.

Ở tay áo thêu một hình thái cực đồ, lòng bàn tay trắng nõn thon dài, móng tay trong suốt như ngọc.

Đôi tay này không nghi ngờ gì là cực kỳ đẹp, tựa như tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo nhất, được Thượng Đế ưu ái vô hạn, toát lên vẻ mị hoặc câu hồn đoạt phách.

Ma ý trong mắt Mặc Đan Thanh điên cuồng dũng động, vừa rồi hắn đã cố gắng áp chế sự dao động không ngừng dâng lên này.

Nếu không phải Thí Thiên Ma Thể bán thức tỉnh, e rằng hắn thật

sự đã bị đối phương câu mất hồn và phách rồi.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi sợ hãi.

Nhưng càng nhiều hơn là một loại kiêu ngạo!

Hắn quả nhiên là Thiên Mệnh Chi Tử, dù rơi vào nguy cơ, lại thoát chết trong gang tấc, cơ duyên không ngừng.

Chỉ là.

Vừa nghĩ đến Trần Phong, hắn liền cảm thấy một tia tuyệt vọng.

Át chủ bài của đối phương dường như vô cùng vô tận, mỗi lần hắn đưa ra thủ đoạn mạnh hơn, đối phương đều có thể dễ dàng áp chế.

Cái thái độ nhẹ nhàng bâng quơ đó, khiến hắn không thể nảy sinh một tia ý niệm phản kháng nào.

Hắn muốn báo thù, đạp Lý Dịch dưới chân.

Nhưng, lý trí lại như độc xà điên cuồng cắn xé dục vọng báo thù của hắn.

Hắn căn bản không phải đối thủ của đối phương.

Cho dù hắn là Thiên Mệnh Chi Tử, vẫn như vậy.

Trần Chung chỉ là một phàm nhân, nhưng trong mắt lại cổ tỉnh vô ba, cho dù đôi tay kia có quyến rũ câu hồn đoạt phách đến mấy, cũng không thể khuấy động một chút sóng gió hay dục vọng nào trong lòng hắn.

Đối phương hiển nhiên rất hài lòng với kết quả này, ngữ khí tán thưởng: "Quả không hổ là lãnh đạo giữ vị trí cao trong Trấn Quỷ Ti, tuy không tu đạo, nhưng tâm tính này lại mạnh hơn không biết bao nhiêu thiên tài!" Trần Chung khẽ cười khổ: "Thực lực rốt cuộc mới là chân lý khiến người ta tin phục nhất trên thế gian." "Không thể tu đạo,

làm sao bảo vệ đất nước?" "Thi vương loạn thế, nhân tộc sao mà bi thảm?" Trần Chung từng đặt hy vọng vào vũ khí công nghệ cao, cho rằng tu đạo giả thì có gì ghê gớm?

Dưới vũ khí hạt nhân, chúng sinh bình đẳng!

Nhưng không ngờ, Chúc Long đại diện cho vũ khí hạt nhân tối cao, lại không thể giết chết một Thi Vương vừa mới đột phá tiến vào Phi Cương!

Chúc Long, là kết tinh tâm huyết năm mươi năm của bộ phận kỹ thuật Trấn Quỷ Ti, Trần Chung thân là Bộ trưởng Trấn Quỷ Ti rõ ràng hơn ai hết đã đổ bao nhiêu tài nguyên vào đó.

Nhưng điều đó vẫn không thể tiêu diệt một cương thi vừa mới thức tỉnh chưa đầy một năm!

Năm mươi năm!

Người bình thường có bao nhiêu cái năm mươi năm?

Năm mươi biết thiên mệnh.

Hiện giờ Trần Chung đã không còn niềm tin vào khoa học kỹ thuật.

Hắn càng không tin nhân loại sẽ đột nhiên có một bước nhảy vọt về kỹ thuật, đạt đến cảnh giới phi thăng cơ giới.

Dù sao, sự phát triển kỹ thuật không chỉ là sự tích lũy qua từng thế hệ, mà còn cần những lý luận vượt thời đại của thiên tài!

Rõ ràng là, nhân tộc hiện tại vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Huống hồ, đằng sau sự nhảy vọt về kỹ thuật, thường ẩn chứa nguy cơ càng khủng bố hơn.

Không biết vì sao, trong đầu Trần Chung lại hiện lên một câu nói mà Trần Phong từng nói.

Thời cổ đại cũng từng xảy ra chiến tranh hạt nhân!

Bí mật của cổ đại thật sự quá nhiều, khiến người ta kính sợ.

Người bí ẩn mặc áo choàng đen lơ đãng nói: "Ngươi quá đánh giá thấp sức mạnh của khoa học kỹ thuật cao!

Hoặc nói cách khác, khoa học kỹ thuật và thần pháp có thể kết hợp với nhau!" "Khoa học đến tận cùng là thần học!" "Khi nhân loại không thể hiểu một khái niệm nào đó, sẽ thần bí hóa nó!" Trần Chung nhíu mày: "Ý ngươi là gì?" Người bí ẩn búng tay một cái.

Dưới chân hắn lập tức hiện ra ánh sáng u lam, pháp trận ngũ giác tinh từ từ hình thành, trong đêm tĩnh mịch này càng thêm thần bí và quỷ dị.

Dưới ánh mắt Trần Chung và Mặc Đan Thanh, một con rối khổng lồ toàn thân đen kịt từ trong pháp trận ngũ giác tinh dâng lên!

Tay chân của nó đều bị một cây trường mâu vàng xuyên thủng.

Miệng, mắt, mũi, tai của nó toàn bộ đều là những lỗ kim nhỏ li ti.

Trên cổ nó còn mọc một cái đầu lâu tái nhợt, đang phát ra tiếng kêu lạc lạc lạc quái dị, trông vô cùng dữ tợn.

Con rối khổng lồ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, phát ra một chuỗi tiếng gầm thét.

Nó phẫn nộ, bất khuất, oán hận, căm ghét, không phục.

Nhưng, bốn cây trường mâu vàng cắm vào tứ chi của nó lại trói chặt nó, khiến nó khó mà thoát ra.

Mặc Đan Thanh xuất thân từ Mặc gia, một gia tộc có nội hàm sâu sắc như vậy, vừa nhìn liền nhận ra đây là Ma Đạo Nhân Ngẫu!

"Bảo vật cấp bậc Siêu Phàm Tứ Phẩm?" Mặc Đan Thanh không mấy chắc chắn hỏi.

Người bí ẩn từ từ gật đầu: “Không sai!” “Ma Đạo Nhân Ngẫu này được chế tạo từ nhục thân của một cường giả Huy Dương Cảnh, và được rót vào linh hồn của một Ma tu!” “Trong đó khắc vô số phù văn ma đạo, cùng với động cơ Thần Võ tinh mật hơn!” “Động cơ Thần Võ?” Mặc Đan Thanh trừng lớn mắt, không thể tin nổi nói: “Các ngươi Trấn Quỷ Ti thật sự đã nghiên cứu ra thứ này sao?” Nụ cười của người bí ẩn ngông cuồng: “Ngươi làm sao nhìn ra ta là người của Trấn Quỷ Ti?” Mặc Đan Thanh cười gượng: “Tôi nghe nói Trảm Quỷ Sứ bị chôn vùi dưới Tử Cấm Thành đã thức tỉnh, hẳn là ngươi là thuộc hạ của hắn?” Người bí ẩn chỉ nhàn nhạt nói: “Ngươi đúng là thông minh.” Mặc Đan Thanh lại nói: “Ngươi mang Ma Đạo Nhân Ngẫu này ra, chính là muốn đối phó với Thi Vương đó sao?” “Chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Người bí ẩn nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Nhục thân của Huy Dương Cảnh, cộng thêm linh hồn của một Ma tu, năng lượng bùng nổ của nó đủ để sánh ngang với vũ khí hạt nhân!” “Đáng sợ nhất là, đặc tính của cụm ma ngẫu này là không ngừng hấp thu năng lượng, từ đó giải phóng uy lực càng mạnh mẽ hơn!” Mặc Đan Thanh và Trần Chung đều có chút trầm mặc.

Chương 371

Không hề đánh giá cao cụm ma ngẫu này lắm.

Nếu là trước khi thấy thực lực mà Trần Phong thể hiện ra, họ đương nhiên sẽ có niềm tin rất lớn vào cụm ma ngẫu này.

Chỉ là châu ngọc đã ở phía trước, cụm ma ngẫu này tuy mạnh, nhưng dường như cũng chỉ là trông đáng sợ mà thôi.

Người bí ẩn nhận ra sự coi thường của hai người, cười lạnh một tiếng: "Bảo bối nhỏ, cho họ xem một chiêu!" Ma ngẫu gật đầu máy móc, cái đầu lâu trên cổ nó gầm lên một tiếng giận dữ, âm ba có thể nhìn thấy bằng mắt thường khuếch tán, một ngọn núi đá lớn dùng để thưởng ngoạn trước mặt bị ảnh hưởng, trong nháy mắt hóa thành khí đen tiêu tán.

Nơi vốn đặt ngọn núi đá, chỉ còn lại một làn khói đen!

Đồng tử Mặc Đan Thanh co rút lại.

Thực lực của hắn mạnh hơn, đương nhiên có thể nhìn ra âm ba này rốt cuộc lợi hại đến mức nào!

"Âm ba này là gì, lại có thể tức thời đánh nát các liên kết phân tử?" Người bí ẩn nhàn nhạt cười: "Sở dĩ Huy Dương Cảnh được gọi là Huy Dương Cảnh, chính là vì loại sức mạnh đi sâu vào từng chi tiết này!" "Chỉ khi đạt đến Huy Dương Cảnh, mới có thể sử dụng loại sức mạnh thay đổi thế giới vi mô này, hơn nữa còn cần năng lượng cực cao làm cơ sở!" Người bí ẩn nói: "Cụm ma tượng này là ta đã tốn ba trăm năm thời gian, tiêu hao toàn bộ tích lũy mà chế tạo ra!" "Cho dù ở thời đại Mạt Pháp, vẫn có thể bùng phát ra thực lực sánh ngang Chuẩn Huy Dương Cảnh!" "Thi Vương dù có lợi hại đến mấy cũng không thể là đối thủ của Chuẩn Huy Dương Cảnh!" "Chuẩn Huy

Dương Cảnh?" Sắc mặt Mặc Đan Thanh và Trần Chung lập tức trở nên ngưng trọng.

Trong giọng điệu của người bí ẩn mang theo một tia đắc ý, nói: "Ta biết các ngươi đều là thiên tài chân chính, cũng đều sở hữu tiềm lực kinh người vô cùng, nhưng trước mặt ta, các ngươi lại chẳng là gì cả!" Mặc Đan Thanh và Trần Chung đều trầm mặc.

Sức mạnh của Ma Đạo Nhân Ngẫu này quả thật đã vượt quá dự kiến của họ.

Chuẩn Huy Dương Cảnh.

Thi Vương chẳng qua mới bước vào Mao Cương chưa đầy một tháng, làm sao có thể chống lại loại tồn tại này?

Trừ khi, trong tay Thi Vương có bí bảo cấp Sử Thi, mới có thể xoay chuyển cục diện, vượt qua một đại cảnh giới mà chiến đấu với Ma Đạo Nhân Ngẫu!

Nhưng, bí bảo cấp Sử Thi khó có được đến mức nào?

Phải biết rằng, bí bảo cấp Sử Thi phần lớn đều là những thứ còn sót lại từ thời thượng cổ.

Ở hậu thế căn bản không thể chế tạo.

Một là không có điều kiện đó, hai là cũng không có năng lực đó.

Trong mắt Mặc Đan Thanh dần lộ ra nụ cười điên cuồng, tùy ý nói: "Tốt!

Tốt lắm!" "Thi Vương ở tận Côn Luân, chúng ta hiện tại chưa thể giết hắn, nhưng trước tiên cắt bỏ cái móng vuốt chó Trần Phong này cũng không tệ." Người bí ẩn lắc đầu: "Bây giờ vẫn chưa đến lúc, Ma Đạo Nhân Ngẫu là vũ khí bí mật của chúng ta, đương nhiên phải để đến cuối cùng mới đặt lên bàn!" "Ra trận sớm, chỉ làm lộ thực lực

của chúng ta, khiến Thi Vương không dám cứng đối cứng với chúng ta." Mặc Đan Thanh nhíu mày: "Thi Vương là một đại kiêu hùng, hẳn sẽ không tránh mà không chiến đấu chứ?" Khóe miệng Trần Chung giật giật.

Theo quan sát của Trấn Quỷ Ti, Thi Vương này rất hèn nhát.

Hơi có động tĩnh nhỏ liền bỏ chạy.

Kể từ khi thành tựu Thi Vương, tuy hành động không ngừng, nhưng bản thân vẫn luôn hoạt động ở Côn Luân, chưa từng rời đi.

Hắn có ý đồ gì, Trần Chung rõ ràng hơn ai hết.

Phóng xạ hạt nhân dị biến mà Chúc Long bùng phát có lực phá hoại cực mạnh, có thể làm một bình phong mạnh mẽ bảo vệ Thi Vương!

Ai cũng không ngờ rằng, Chúc Long ban đầu dùng để tiêu diệt Thi Vương, giờ lại trở thành chiếc ô bảo vệ Thi Vương!

Trần Chung nói ra phán đoán của mình về Thi Vương xong, Mặc Đan Thanh cũng vẻ mặt câm nín: "Nếu tôi có thể cứng rắn chống lại vũ khí cấp bậc Chúc Long này, chắc chắn tôi đã đi khắp nơi làm loạn rồi, sao có thể co rút ở một chỗ chứ?" "Thi Vương ít nhất cũng là vị vương đầu tiên ra đời trong thời đại Mạt Pháp, còn là người khai sáng sự thức tỉnh khủng bố, có cần phải không có cốt khí như vậy không!" Người bí ẩn cười lạnh: "Ta lại khá khâm phục Thi Vương này, từng bước tính toán, vững vàng chắc chắn, căn bản không cho nhân tộc cơ hội đánh giết hắn." "Cho nên, lần này cho dù chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối, cũng không thể đánh rắn động cỏ, để Thi Vương phát hiện rồi chạy trốn trước." Mặc Đan Thanh từ từ gật đầu: "Ngươi nói không sai!" Hiện giờ, Mặc Đan Thanh lại một lần nữa lấy lại tự tin.

Hắn ngẩng đầu đầy dã vọng, thầm cười, nếu lần này hắn giết

được Thi Vương, những huynh trưởng trong gia tộc coi thường hắn cũng sẽ phải nhìn hắn bằng con mắt khác!

Hơn nữa, hiện tại hắn còn sở hữu Thí Thiên Ma Thể bán thức tỉnh, đợi đến khi đặt chân vào Đằng Vân Cảnh, Huyền Hoàng Đạo Thể thức tỉnh, được song thần thể gia trì, hắn nhất định sẽ vô địch trong cùng cảnh giới!

Nghĩ đến đây, ngọn lửa dã vọng trong mắt Mặc Đan Thanh càng cháy dữ dội, khẽ nói: "Nữ thư ký bên cạnh Trần Phong không hề đơn giản, tôi đoán cô ta là người có thể chất đặc biệt Thượng Tam Thiên!" "Thượng Tam Thiên?" Người bí ẩn khẽ nói: "Thể chất Thượng Tam Thiên rất hiếm có, nhưng dưới sự áp chế của thời đại Mạt Pháp hiện nay, cho dù là thể chất Thượng Tam Thiên, nếu không thức tỉnh cũng không có tác dụng quá lớn." "Mắt của tôi rất đặc biệt, có thể nhìn ra thể chất của những người phụ nữ khác." Mặc Đan Thanh từ từ nói: "Nhưng tôi lại không thể nhìn ra thể chất của người phụ nữ đó là gì!" "Quá khứ của cô ta là một mảnh hư vô, tương lai lại là một đoàn hỗn độn, tựa hồ bị một loại sức mạnh không thể biết, không thể nói che đậy." "Cái gì?" Người bí ẩn và Trần Chung nghe Mặc Đan Thanh nói xong, đều giật mình.

Người bí ẩn trầm giọng nói: "Mắt của ngươi có thể nhìn ra thể chất top một nghìn không?" Mặc Đan Thanh gật đầu: "Trừ top một trăm thể chất không nhìn ra được, thể chất Thượng Tam Thiên đều có thể thăm dò ra!" "Ví dụ như Diêu Huỳnh của Diêu gia chính là Lưu Ly Tiên Thể xếp thứ hai nghìn năm trăm mười hai, tôi chỉ cần liếc mắt một cái là có thể dò xét ra." Trong mắt người bí ẩn lộ ra một loại dục vọng, khẽ cười: "Thể chất đặc biệt như vậy, nếu cứ để trong tay Trần Phong, biết đâu sẽ trở thành trợ lực của Thi Vương!" "Trước khi Thi Vương hoàn toàn mở ra sự thức tỉnh khủng bố, kết thúc thời đại Mạt Pháp, chúng ta nhất định phải kéo người phụ nữ này vào phe

của chúng ta!" "Không!

Bây giờ chúng ta nên kéo cô ta vào phe của chúng ta!" Trần Chung lạnh lùng nói: "Có lẽ cô ta sẽ không cam tâm tình nguyện làm việc cho chúng ta!" "Trần gia là một gia tộc rất coi trọng khái niệm tông tộc, thủ đoạn thông thường căn bản không thể thu phục được Trần Tuyền Ảnh." "Bây giờ là thời kỳ phi thường, phải sử dụng thủ đoạn phi thường." "Được!" Người bí ẩn cười quái dị: "Cứ cưỡng ép tẩy não cô ta là được." "Sau khi vị đại nhân kia thức tỉnh, Trấn Quỷ Ti đã có thêm không ít thủ đoạn!" "Dù sao, vị đại nhân kia không phải là An Lan những kẻ đuôi xe có thể sánh bằng!" "Hắn trong Trảm Quỷ Sứ đứng thứ tư!" Trần Chung trong lòng có cảm giác khó tả.

Không thể nói là mừng hay phiền muộn.

Sự thức tỉnh của Trảm Quỷ Sứ thứ tư, mang theo một lượng lớn cường giả hỗ trợ Trấn Quỷ Ti, khiến thực lực của nhân tộc tức thời được tăng cường, áp lực của hắn giảm đi rất nhiều.

Nhưng, đồng thời quyền lực cũng sẽ bị phân tán.

Vốn dĩ quyền lực của hắn trong Trấn Quỷ Ti đã không đủ lớn, bây giờ, Trấn Quỷ Ti lại từ một tay An Lan biến thành một tay Trảm Quỷ Sứ thứ tư!

Thật đáng chết!

Thi Vương!

Có lẽ, hắn có thể hợp tác với Thi Vương.

Chỉ cần có thể tu đạo, bán đứng nhân tộc thì có sao đâu?

Dù sao, phản bội nhân tộc cũng không chỉ mình hắn.

Những cấp cao không thể tu đạo đó, dường như đã sớm chấp nhận Thượng Cổ Bí Dược do Trần Phong mang đến.

Chỉ là, điều khiến Trần Chung cảm thấy phẫn nộ là Trần Phong vẫn luôn treo miệng hắn.

Nhưng, hiện tại có vật phẩm có thể mang ra giao dịch, chắc hẳn Trần Phong cũng sẽ trao đổi Thượng Cổ Bí Dược ra.

Sắc mặt Trần Chung bình tĩnh.

Cúi đầu nhìn bóng người bí ẩn, che giấu dục vọng sâu trong mắt.

Trong lòng thầm nhủ: Tự trách thì trách các ngươi không có cách nào cho ta tu đạo, không có cách nào cho ta trường sinh!

Đã nếm trải mùi vị quyền lực, ai sẽ cam tâm tình nguyện biến thành một nắm đất vàng?

Người bí ẩn lấy ra một khối lệnh bài ngọc thạch, lẩm bẩm một lúc với nó, sau đó cười nói: "Tôi đã sắp xếp người đi đưa Trần Tuyền Ảnh về, trước đó, chúng ta phải bố trí kỹ lưỡng một phen, làm sao để tiêu diệt Thi Vương!" Mặc Đan Thanh hừ lạnh một tiếng: "Trực tiếp đánh thẳng vào Côn Luân, thẳng đến Hoàng Long, tiêu diệt Thi Vương là được, đâu cần phải vòng vo tam quốc như vậy?" Người bí ẩn lắc đầu: "Thế lực của Thi Vương đã thâm nhập quá sâu, ngay cả Trấn Quỷ Ti cũng có không ít tín đồ của Thi Vương!" "Những tín đồ đó cuồng nhiệt gọi Thi Vương là Thi Thiên Đế, cho rằng tin phụng Thi Thiên Đế mới có thể đạt được cứu chuộc." "Huống hồ, cánh tay của Thi Vương không bị chặt bỏ, chúng ta cũng không thể tiến vào Côn Luân." "Ý gì?" Mặc Đan Thanh rất không hiểu: "Giết Thi Vương thì mọi vấn đề không phải đều được giải quyết sao?" Người bí ẩn chuyển ánh mắt nhìn Trần Chung, nhàn nhạt nói: "Ngươi hẳn là biết nguyên nhân chứ." Trần Chung trong lòng lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ người này chẳng lẽ đã biết ý nghĩ của mình?

Đây là đang thăm dò mình sao?

Không!

Trần Chung đã ở Trấn Quỷ Ti nhiều năm như vậy, đại phong đại lãng nào mà chưa từng thấy?

Việc quản lý biểu cảm đã thành thạo trong lòng, làm sao có thể để lộ sơ hở.

Đối phương hẳn là không phải đang thăm dò mình, mà là đang khảo nghiệm mình.

Trần Chung từ từ gật đầu, nói ra phán đoán của mình: "Có hai điểm cần cân nhắc." "Một là Dịch Thiên Tập đoàn đã phát triển lớn mạnh, trong lĩnh vực y dược thuộc loại độc quyền, rất nhiều bệnh nhân nguy kịch ở Huyền Quốc đều cần dựa vào thuốc của Dịch Thiên Tập đoàn để kéo dài mạng sống." "Hơn nữa, phía sau Dịch Thiên Tập đoàn còn có Trần gia!

Gia chủ Trần gia Trần Bố Y thực lực cực mạnh, nghe nói đã thức tỉnh Phong Thần Tuyệt Mệnh Thể được Trần gia truyền thừa từ thời thượng cổ, cảnh giới Đằng Vân Cảnh sơ kỳ, đủ để chém giết cường giả Đằng Vân Cảnh hậu kỳ!" "Trần Phong là hương hỏa duy nhất của Trần gia, Trần Bố Y tuyệt đối không thể để đệ đệ thân thiết của mình chết đi.

Bởi vì như vậy, dòng chính của Trần gia sẽ tuyệt hậu!" "Hai là số lượng quỷ dị đi theo Thi Vương rất lớn, ẩn nấp khắp nơi ở Huyền Quốc, nếu Thi Vương đột nhiên bạo bệnh mà chết, quỷ dị sẽ rắn mất đầu, tất nhiên sẽ bạo loạn!" "Khi đó, Huyền Quốc sẽ phải chịu tai họa lớn!" "Tuy Trấn Quỷ Ti hiện giờ thực lực bắt đầu khôi phục, nhưng cũng không thể điều động nhiều nhân lực như vậy để trấn áp triều quỷ dị." Người bí ẩn hài lòng gật đầu: "Nói không tồi.

Nhưng, ngươi vẫn còn thiếu một điểm." "Cái gì?" Trần Chung suy nghĩ một lát, không biết mình đã bỏ sót điểm nào.

Người bí ẩn lơ đãng nói: "Dịch Thiên Tập đoàn nghiên cứu về lĩnh vực sinh vật khá sâu, dữ liệu thí nghiệm trong tay họ cũng là tài liệu vô cùng quý giá, nếu Trấn Quỷ Ti của chúng ta có được những dữ liệu này, các ngươi nói xem sẽ thế nào?" Trần Chung mí mắt giật giật.

Thượng Cổ Bí Dược!

Nghiên cứu của Dịch Thiên Tập đoàn về Thượng Cổ Bí Dược hẳn đã đạt đến một tầng thứ rất sâu, nếu mình có được những tài liệu này, tuyệt đối có thể tu đạo.

Lợi dụng tài nguyên của Trấn Quỷ Ti, tương lai của mình sẽ không thể lường trước.

Điều đó cũng có nghĩa là, hắn căn bản không cần hợp tác với Thi Vương, liền có thể có được Thượng Cổ Bí Dược.

Khóe miệng Trần Chung nhếch lên: "Thực lực của nhân tộc sẽ tăng cường đáng kể, Thi Vương sẽ trở thành bàn đạp cho sự quật khởi của nhân tộc chúng ta." "Không sai!" Nụ cười của người bí ẩn tùy ý: "Hiện giờ quan trọng nhất là lấy được dữ liệu thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn, sau đó mới xuất chinh Côn Luân!" "Như vậy thì, nữ thư ký bên cạnh Trần Phong đối với chúng ta mà nói, càng thêm quan trọng!" Mặc Đan Thanh cười tà: "Đợi bắt được cô ta, cứ giao cho tôi điều giáo đi, đối phó phụ nữ tôi vẫn có không ít kinh nghiệm!" "Được!" Người bí ẩn gật đầu.

Trần Tuyền Ảnh lúc này còn không biết mình đã bị người ta nhắm tới, đang triển khai công việc mà Lý Dịch giao phó.

Đó chính là tẩy trắng Trần Nguyệt Vũ!

Điểm này vô cùng quan trọng.

Dịch Thiên Tập đoàn không được phép có một chút vết nhơ nào.

Cho dù có, cũng chỉ có thể là tin đồn.

Chắc hẳn, sau vụ tin đồn lần này, mức độ tín nhiệm của Dịch Thiên Tập đoàn trong lòng người dân sẽ tăng lên đáng kể.

Chương 372

Dưới sự vận hành của tư bản, việc tẩy trắng Trần Nguyệt Vũ diễn ra rất thuận lợi.

Dù sao thì, những tin tức bóc phốt kia vốn dĩ là giả.

Bộ phận truyền thông của Dịch Thiên Tập đoàn.

Trưởng bộ phận truyền thông đang quảng bá phiên đấu giá từ thiện của Dịch Thiên Tập đoàn, và khuếch đại ảnh hưởng của nó.

Để làm điều này, cô ấy còn nhận không ít quảng cáo, kéo nhiều doanh nghiệp lớn lên con thuyền tặc của Dịch Thiên Tập đoàn.

Khi cô ấy nhận được điện thoại của Trần Tuyền Ảnh, lập tức múa may quay cuồng, vỗ ngực cam đoan nói: "Trần thư ký, cô cứ yên tâm, trong vòng một ngày, tôi sẽ đưa tin tức tẩy trắng Trần Nguyệt Vũ lên vị trí số một bảng xếp hạng tìm kiếm hot!" "Điểm chú ý của toàn dân sẽ hoàn toàn bị cô ấy thu hút!" Trần Tuyền Ảnh nhàn nhạt nói: "Nhanh lên!

Vì ngày mai tôi phải sắp xếp sự kiện khác cho bảng xếp hạng tìm kiếm hot." Trưởng bộ phận truyền thông hơi ngẩn người.

Còn sự kiện nào có thể tranh giành vị trí số một bảng xếp hạng tìm kiếm hot với nữ thần quốc dân Trần Nguyệt Vũ chứ?

Phải biết rằng ngay cả vụ nổ hạt nhân Đế Kinh cũng bị Trần Nguyệt Vũ làm lu mờ.

"Cái này thì cô cứ đợi sẽ biết." Trần Tuyền Ảnh cười bí ẩn.

"Vâng!" Trưởng bộ phận truyền thông không dám hỏi thêm, cúp điện thoại xong liền quát tháo thuộc hạ của mình: "Đại sự kiện!

Hôm nay chúng ta sẽ trực tiếp khai mở một vòng cuồng hoan lưu lượng!" "Trưởng phòng!

Đại sự kiện gì vậy ạ?" Các thuộc hạ lần lượt nhìn trưởng bộ phận truyền thông, tò mò hỏi.

"Tẩy trắng Trần Nguyệt Vũ!" Giọng trưởng bộ phận truyền thông trầm bổng, hào hùng vô cùng: "Nữ thần quốc dân sẽ một lần nữa leo lên vị trí số một bảng xếp hạng tìm kiếm hot!" "Ảnh hậu Nguyệt Vũ sẽ mang theo tác phẩm mới để rửa sạch sỉ nhục, hung hăng tát vào mặt những kẻ bôi đen kia." Các thuộc hạ tượng trưng hô vang một trận, hoàn toàn không để ý rằng họ thực ra mới là những kẻ bôi đen lớn nhất.

Trần Nguyệt Vũ bị bóc phốt nhanh đến vậy, một nửa công lao là của họ.

Để khuyến khích tính tích cực trong công việc của thuộc hạ, trưởng bộ phận truyền thông lớn tiếng nói: "Chủ tịch Trần đã ra lời rồi, chỉ cần hoàn thành dự án này, mỗi người tăng lương hai trăm phần trăm!

Thưởng cuối năm gấp ba!" Lần này, tiếng hoan hô của cấp dưới chân thành hơn nhiều.

Ai mà còn là người trưởng thành mà tin vào cái bánh vẽ của anh chứ?

Lợi ích thực tế mới là thật.

"Oa!

Sếp đại gia!

Trần tổng uy vũ!" "Tuyệt vời!

Lần này thưởng cuối năm lại được thêm mấy chục triệu nữa!"

“Mới hơn hai giờ sáng, người trẻ tuổi sao có thể ngủ được?

Có mặt mũi nào mà ngủ?

Mau dậy làm việc đi!” “Oh yeah!

Hôm nay xuyên đêm là chiến!” Những người vừa mới chợp mắt bị đồng nghiệp trực tiếp gọi dậy, vừa định trút giận bất mãn, nhưng nghe thấy thưởng cuối năm tăng gấp ba, lập tức mặt mày hớn hở!

“Xã súc không cần nghỉ ngơi!

Chỉ cần không chết, thì cứ làm việc đến chết đi!” “Người trẻ không nỗ lực, làm sao có tiền mua xe mua nhà?

Nữ thần nào mà thèm nhìn anh?” Trưởng phòng truyền thông mỉm cười hài lòng, nhìn đám cấp dưới như được tiêm adrenaline, vẫy tay cổ vũ: “Để mọi người được hưởng thụ đãi ngộ tốt hơn, từ hôm nay trở đi, công ty sẽ cung cấp bữa ăn miễn phí!” “Buổi tối còn có bữa khuya sang trọng và cà phê chồn để mọi người thưởng thức!” “Cố lên!

Chỉ cần các anh chị làm tốt, công ty tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người!” “Cảm ơn trưởng phòng!” Đám cấp dưới đồng loạt lớn tiếng đáp lại, dưới ánh đèn mờ ảo, những quầng thâm mắt còn đậm hơn cả gấu trúc đều đang run rẩy, những tia máu như mạng nhện trên nhãn cầu lại dày thêm mấy sợi.

Dưới sự tuyên truyền bất chấp mạng sống của phòng truyền thông, các nền tảng Weibo, Tin Tức Mới Nhất… đều xuất hiện video tẩy trắng Trần Nguyệt Vũ.

Ngay cả các streamer thuộc Dịch Thiên Tập đoàn cũng bắt đầu đồng loạt “đại call” cho Trần Nguyệt Vũ, kêu oan cho cô trong livestream của mình.

Trong một thời gian ngắn, bằng chứng Trần Nguyệt Vũ vì nói thật

mà bị đồng nghiệp ghen ghét, bị tạt nước bẩn bay đầy trời.

Người dân vốn mù quáng, rất nhanh, đã có người tự phát đăng bài dài trên Weibo ủng hộ Trần Nguyệt Vũ.

Còn fan của Trần Nguyệt Vũ thì bắt đầu mở tiệc ăn mừng, chỉ cảm thấy ngẩng mặt lên được.

Trần Nguyệt Vũ là Ảnh Hậu, fan não tàn tự nhiên không ít.

Nhiều fan dù trong khoảng thời gian Trần Nguyệt Vũ bị bôi nhọ thảm nhất, vẫn đấu khẩu với cả đám đông trên Weibo, kêu oan cho Trần Nguyệt Vũ.

Thậm chí, có người còn tuyên bố, nếu Sở Sai Dịch dám bắt Trần Nguyệt Vũ, thì sẽ đi du học nước ngoài, để Huyền Quốc mất đi nhân tài chất lượng cao.

Bây giờ, Trần Nguyệt Vũ được tẩy trắng, tự nhiên không thiếu sự ủng hộ của fan.

Trần Nguyệt Vũ chỉ đơn giản là để lại lời nhắn: "Người trong sạch tự trong sạch, người đục tự đục." Bình luận bên dưới lập tức bùng nổ, chỉ trong vài chục phút, đã vượt quá 999+! 【Tôi biết ngay Nguyệt Vũ nhà chúng ta bị oan mà! 】 【Cười chết tôi rồi, mấy đứa fan giả dối này, trước đây khi Nguyệt nữ thần bị tạt nước bẩn, mấy đứa mắng sung nhất! 】 【Còn có cái cô diễn viên tuyến 18 tên Mạn Mạn kia, để ké fame, cứ liên tục chửi Nguyệt nữ thần trên Weibo, bây giờ lại trơ trẽn nói mình bị người ta hiểu lầm, đúng là nực cười. 】 【Tôi có thể sa xuống vực sâu, nhưng Nguyệt nữ thần nhất định phải ở đỉnh cao! 】 【Nữ thần đó cuối cùng cũng trở lại rồi! 】 【Có mật nguyệt không, tháng 9 chúng ta cùng đi Hogwarts, chúng ta sẽ dùng phép thuật bảo vệ Nguyệt nữ thần! 】 【Tôi biết ngay Nguyệt nữ thần bị vu oan mà, cô ấy đơn thuần, đáng yêu như vậy, làm sao có thể làm ra những chuyện cực kỳ ghê tởm đó chứ? 】 【Nếu anh bắt tôi

chọn giữa Nguyệt nữ thần và mẹ tôi, xin lỗi, tôi rất ích kỷ, tôi chọn Nguyệt nữ thần. 】【Kẻ nào bẻ gãy đôi cánh của Nguyệt Nguyệt, ta nhất định sẽ tiễn kẻ đó lên thiên đường! 】【Ban đầu đã bôi nhọ Nguyệt nữ thần, tôi sẽ cho các người biết thế nào là gậy ông đập lưng ông, thế nào là bạo lực mạng! 】Đây là một bữa tiệc của lưu lượng, cũng là một lần nữa kẻ mạnh uống máu.

Có người lại một lần nữa thăng lên mây, cũng có người rơi xuống bùn lầy.

Những kẻ từng bôi nhọ Trần Nguyệt Vũ, đa số đều bị bạo lực mạng, bị người ta giẫm đạp.

Còn Trần Nguyệt Vũ, một lần nữa trở lại đỉnh phong.

Không, là tạo ra đỉnh phong mới!

Nhưng Trần Nguyệt Vũ không vui.

Nhìn tiêu đề trên Weibo và Tin Tức Mới Nhất, cô chỉ biết cười khổ.

Cô biết, mình xong rồi!

Bởi vì mình đã đắc tội Trần Phong.

Đối phương có thể dễ dàng khiến cô bị toàn mạng bôi nhọ, từ đỉnh lưu trở thành kẻ bị người người phỉ nhổ.

Cũng có thể khiến cô trở lại đỉnh phong, nhận được sự truy phủng và vinh quang của mọi người.

Không được!

Cô tuyệt đối không thể ngồi chờ chết!

Trần Nguyệt Vũ biết, bây giờ cô chỉ có một lối thoát, đó là cầu xin Trần Phong tha thứ.

May mắn thay, ban đầu cô cũng không thực sự đắc tội Trần Phong, chỉ là giọng điệu có hơi gay gắt mà thôi.

Đối phương chắc sẽ không để bụng chứ?

Trong ký ức của cô, Trần Phong không phải là người bụng dạ hẹp hòi.

Chỉ cần cô xin lỗi, Trần Phong chắc sẽ tha thứ cho cô.

Dù sao, cô cũng là Nguyệt nữ thần được mọi người truy phủng.

Chương 373

Trần Nguyệt Vũ gọi điện cho Trần Phong, giọng nói cố gắng hết sức dịu dàng: "Thiếu chủ, trước đây tôi quá nóng nảy, tôi xin lỗi ngài, ngài là người rộng lượng, có thể nào đừng chấp nhặt với tôi không?" Lý Dịch chỉ nhàn nhạt nói: "Chuyện nhỏ thôi, cô không cần để ý." "Vâng." Trần Nguyệt Vũ nhận được câu trả lời của Lý Dịch, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thầm nghĩ mình cuối cùng cũng có thể an tâm làm nữ thần của mình.

Bên khác, Trần Tuyền Ảnh đang làm báo cáo trong phòng của mình, vì quá buồn ngủ, cô liền không nhịn được mà ngủ gục trên bàn làm việc.

Vừa mới chìm vào giấc ngủ, cô liền phát hiện không đúng.

Ý thức của cô quá mức tỉnh táo, hơn nữa còn có thể nhìn thấy mọi vật trong phòng.

Ngay cả những sợi lông tơ của con ruồi đang bay nhanh trong miệng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng!

Điều này thật không thể tin nổi.

Phải biết rằng, ánh sáng trong phòng rất mờ, muốn nhìn rõ những thứ này là không thể.

Ít nhất người bình thường không làm được.

Ong!

Ngay khi cô muốn nghiên cứu kỹ trạng thái này của mình, trước mắt cô đột nhiên sáng rực, ánh sáng xanh trắng chói mắt gần như muốn làm nổ tung mắt cô!

Cô cảm thấy một trận choáng váng, cả cơ thể nhẹ bẫng, giống như sương mù bay theo gió.

Rất nhanh, ánh sáng xanh trắng này biến mất, cảm giác chân đạp đất vững chãi khiến cô hơi an tâm.

Chỉ là, rất nhanh cô liền cảm thấy bất an và sợ hãi lớn hơn.

Ngẩng đầu.

Là những trụ đá thạch nhũ lởm chởm, lộn xộn, hiểm ác như lòng người, có thể cắn cô bất cứ lúc nào.

Trần Tuyền Ảnh không khỏi co người lại, lỗ chân lông không ngừng co rút, da gà nổi khắp nơi.

Cô hít sâu một hơi, miễn cưỡng giữ bình tĩnh.

Nằm mơ!

Cô chỉ đang nằm mơ!

Tất cả những điều này đều là giả.

Cô không ngừng ám thị bản thân, muốn thoát ra.

Nhưng nhiệt độ lại càng lúc càng thấp, xung quanh bốc lên sương mù màu tím đen, che khuất tầm nhìn của cô.

Trong mông lung, từng đóa hoa Bỉ Ngạn tím yêu dã tuyệt mỹ từ từ nở rộ.

Một cánh cửa đồng xanh đang từ trong sương mù tím đen mông lung hiện ra, hoa Bỉ Ngạn tím không ngừng lan tràn, như ráng chiều quỷ dị, che khuất tất cả.

Nhân ảnh mờ mịt, hoa nở Bỉ Ngạn.

Dưới cánh cửa đồng xanh, một bóng dáng uyển chuyển thướt tha đứng thẳng.

Xuyên qua màn sương tím mờ ảo, ánh mắt Trần Tuyền Ảnh mài mòn nhìn chằm chằm vào cô gái này.

Cô chưa từng nhìn thấy cô gái này, nhưng lại có một cảm giác quen thuộc.

Hoa Bỉ Ngạn tím vẫn điên cuồng lan tràn, dọc theo làn da trắng nõn của cô gái, như muốn chôn vùi cô ở đây.

Cô gái nhìn về phía xa, như đang chờ đợi ai đó.

Ánh mắt ai oán thê mỹ đó, khiến Trần Tuyền Ảnh không khỏi cảm thấy một tia đau lòng.

Điều này rất kỳ lạ, khả năng đồng cảm của cô rất kém, bình thường rất khó nảy sinh cảm xúc.

Huống hồ, cảm xúc này rất kỳ lạ, rõ ràng họ không có chút liên hệ nào.

Họ trước đây chưa từng gặp mặt, nhưng dường như từ rất lâu về trước, họ đã là một thể thống nhất.

Trần Tuyền Ảnh muốn cứu cô gái bị hoa Bỉ Ngạn tím chôn vùi, nhưng mọi vật trước mắt đột nhiên quay cuồng.

Cô tỉnh rồi!

Trên cổ cô là một con dao găm sắc bén lạnh lẽo, trước mắt là một khuôn mặt nạ đồng xanh nửa đen nửa trắng.

Nếu Lý Dịch ở đây, liền sẽ nhận ra khuôn mặt nạ này rất giống với Thiên Uyên Đế Diện.

Chắc là hàng nhái kém chất lượng của Thiên Uyên Đế Diện.

“Suỵt!

Đi theo tôi!” Đối phương dường như muốn đưa cô đi sống, giọng

nói khàn khàn khó nghe.

Trần Tuyền Ảnh nhìn khuôn mặt nạ nửa đen nửa trắng kia, trong đầu không khỏi nhớ lại một câu Lý Dịch từng nói trước đây.

"Giữa đen trắng, bao trùm vũ trụ." Người đeo mặt nạ run rẩy toàn thân, sau đó tiếp lời: "Trộm trời đổi đế, thần đình tái lâm!" "Cô là quân cờ mà vị đại nhân kia cài cắm bên cạnh Trần Phong?" Giọng nói của người đeo mặt nạ vô cùng kinh ngạc, nhưng lại toát lên vẻ sùng kính và kính sợ: "Không hổ là vị đại nhân đó, lại hạ một ván cờ lớn đến như vậy!" "Cài cắm cô bên cạnh Trần Phong, tự nhiên là để có thể biết được động thái của Thi Vương." Khuôn mặt mỹ lệ của Trần Tuyền Ảnh hơi chấn động.

Hóa ra, Thiếu chủ đã sớm lên kế hoạch mọi thứ.

Lời nói hôm đó trong mưa, cũng là có ý nghĩa sâu xa khác, không phải là cảm xuân thương thu.

Thiếu chủ đang giao ám hiệu của kẻ địch cho cô ư!

Chỉ là, Thiếu chủ làm sao biết được kẻ địch sẽ tìm cô?

Lại còn biết ám hiệu nội bộ của kẻ địch?

Chẳng lẽ, Thiếu chủ cũng cài cắm tai mắt trong nội bộ kẻ địch sao?

Không hổ là Thiếu chủ, đi một bước nhìn ba bước, không đến cuối cùng, kẻ ngu muội như cô, căn bản không thể nhìn ra dụng ý của Thiếu chủ!

Trần Tuyền Ảnh lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói: "Anh đến là vị đại nhân kia muốn tôi làm gì sao?" Người đeo mặt nạ gật đầu: "Sau khi Trần Phong bại lộ, Thi Vương chắc chắn sẽ di chuyển thành quả nghiên cứu của Dịch Thiên Tập đoàn, mục tiêu của cô chính là điều tra ra vị trí của những thành quả nghiên cứu đó." Trần

Tuyền Ảnh dường như biết một số phòng nghiên cứu của Dịch Thiên Tập đoàn, nhưng những phòng nghiên cứu này đa số đều là phòng nghiên cứu bình thường, mục đích là để che mắt người khác.

Còn những phòng thí nghiệm dùng để nghiên cứu những công nghệ đen, thì lại bị ẩn giấu dưới lòng đất.

Ngay cả cô cũng không biết vị trí chính xác.

Trên thực tế, ngay cả những nhà nghiên cứu đó cũng không biết vị trí mình đang ở.

Lý Dịch làm việc luôn cẩn thận, không một kẽ hở, ngoại trừ chính mình thì không tin ai.

Làm sao có thể để người ta dễ dàng tìm được đột phá khẩu?

Bây giờ, Lý Dịch đã thả tất cả các vật thí nghiệm ra, ẩn náu trong các thành phố lớn của Thăng Long.

Còn thành quả nghiên cứu, thì lại được bảo vệ bí mật.

Còn về việc sẽ dùng thủ đoạn nào để mang về Côn Luân, Trần Tuyền Ảnh lại càng không biết.

Những thứ này, không phải cô phụ trách, mà là Chu Kỳ Ngọc thay Lý Dịch xử lý.

Hơn nữa, dù Trần Tuyền Ảnh có biết, cũng không thể bán đứng Lý Dịch.

Trần Tuyền Ảnh trầm ngâm một lát, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khó xử: "Những thứ này bây giờ tôi cũng không biết, vẫn đang thăm dò.

Thi Vương và Trần Phong tương đối cẩn thận, những thứ này tôi chưa từng tiếp xúc." Người đeo mặt nạ nghe vậy, nhíu chặt mày.

"Tức là, cô không có tiến triển gì sao?" Trần Tuyền Ảnh biết, mình phải thể hiện giá trị của bản thân, ổn định đối phương, tạo cơ hội cho

Thiếu chủ.

Cô khẽ mở môi: “Tự nhiên là không phải, bây giờ Trần Phong rất tin tưởng tôi, lập tức sẽ sắp xếp tôi đi tiếp quản công việc ở phòng thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn.” “Chỉ là…” “Chỉ là gì?” Người đeo mặt nạ trong lòng ngứa ngáy, vô cùng khó chịu.

Anh ta ghét nhất là những người nói chuyện nửa vời!

Trần Tuyền Ảnh thở dài: “Chỉ là Dịch Thiên Tập đoàn luôn do Chu Kỳ Ngọc âm thầm thao túng, tôi bây giờ muốn đoạt quyền, có hơi khó khăn.” “Ý cô là, Chu Kỳ Ngọc chết thì cô mới có cơ hội lên vị trí đó?” Người đeo mặt nạ lập tức nắm được trọng điểm.

Trần Tuyền Ảnh từ từ gật đầu: “Cô ta không chết, tôi không thể đi vào cốt lõi quyền lực nhất!” Người đeo mặt nạ gật đầu: “Được!

Chương 374

Tôi sẽ sắp xếp người giết Chu Kỳ Ngọc.” Trần Tuyền Ảnh trong lòng hơi giật mình.

Chu Kỳ Ngọc là chuẩn Thanh Nhiếp Quỷ, đối phương lại có thể nói ra câu này nhẹ nhàng như vậy sao?

Xem ra, thế lực của đối phương rất mạnh mẽ.

May mắn là Thiếu chủ đã nói cho cô ám hiệu của thế lực này, nếu không, cô đã thực sự gặp nguy hiểm rồi.

Người đeo mặt nạ dặn dò vài câu, liền rời đi.

Trần Tuyền Ảnh trở lại trạng thái làm việc, sau đó nghỉ ngơi một lát, không cảm thấy có ai đang theo dõi mình, lúc này mới đi đến phòng ngủ của Trần Phong.

Lúc này, vì Bạch Hồ Quỷ nói Ngũ Dương Trấn xảy ra biến cố lớn, Hiên Viên Mộ và Lâm Tư Tiên hai người từ trong cổ mộ đào ra một đầu Chiến Cương, Lý Dịch đã rời khỏi thân thể Trần Phong.

Ngũ Dương Trấn.

Nơi này là chỗ giao thoa của ba đại Long Mạch địa khí, theo lý mà nói là nơi dương khí nồng đậm.

Nhưng, hiện thực lại là một cảnh tượng khác.

Gió âm từng đợt, quỷ khóc sói gào.

Khắp nơi đều tràn ngập hơi thở tử vong và oán độc, khiến người ta nghe thấy không rét mà run, lông tơ dựng đứng.

Tại trung tâm lòng chảo Ngũ Dương Trấn, có một bức tường đá xanh đen chôn sâu dưới địa huyệt.

Trên bức tường đá khắc họa một trận pháp khổng lồ, trận pháp tản ra ánh sáng đen nồng đậm.

Uy áp của trận pháp này cực kỳ khủng bố, ngay cả tu sĩ Cầm Tâm Cảnh cũng cảm thấy từng trận tim đập nhanh.

Nhưng lúc này, lại có hai người đang đứng.

Hai người phụ nữ tuyệt mỹ.

Trong đó, một người tay cầm Băng Phách Kiếm, lưng tựa hư ảnh Băng Hoàng, chân đạp thần quang, mái tóc dài màu xanh băng cuồng vũ theo sát khí ngút trời.

Khuôn mặt lạnh lùng ẩn giấu dưới kiếm quang rực rỡ chói mắt, trong đôi mắt nhạt nhẽa như băng mỏng đó, chỉ có một mảnh sát cơ vô tình!

Người còn lại, thì tóc vàng mắt đỏ, toàn thân tản phát bá khí vương giả, ẩn ẩn có một hư ảnh Kim Long năm móng màu vàng vờn quanh thân, tôn lên vẻ như một nữ hoàng cao cao tại thượng, thần thánh bất khả xâm phạm!

Hai nữ đều là Thiên Mệnh Chi Nữ, được Thiên Đạo Mạt Pháp chọn trúng để săn Thi Thiên Đế Nhân Hoàng.

Lúc này, họ lại bỏ qua hiềm khích trước đây, cùng nhau liên thủ.

Chỉ vì đối thủ của họ là Quán Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh Chiến Cương!

Ánh mắt Hiên Viên Mộ lạnh băng, nhìn chằm chằm vào bóng dáng ngang ngược bất tuần dưới bức tường đá.

Thanh niên này dung mạo nhìn qua không có gì đặc biệt, có lẽ vì nhiều năm phong trần mài dũa, khuôn mặt thô ráp, nhìn qua không khác gì một quân nhân bình thường.

Chỉ là, đôi mắt sắc bén như chim ưng kia khiến người ta rợn người.

Trên người hắn mặc một bộ mãng bào, trên áo thêu rất nhiều hoa văn đen trắng, nhìn qua quỷ dị vô cùng, như từng con rắn nhỏ, uốn lượn vặn vẹo.

Hơi thở bạo ngược điên cuồng không ngừng dâng cao, khiến Hiên Viên Mộ hận đến phát điên.

Hơi thở này, cực kỳ giống với hơi thở trên người Lý Dịch.

Yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông ti họ hàng.

Lòng hận thù cũng vậy.

Kim Long năm móng vờn quanh thân Hiên Viên Mộ trong nháy mắt ngưng thực không ít, nhe nanh múa vuốt, nhanh như tên bắn, hung hăng lao về phía thanh niên.

"Giết!" Thanh niên lạnh lùng thốt ra một chữ, sau đó mặt đất rung chuyển dữ dội.

Các phù văn trên bức tường đá từng cái từng cái sáng lên.

"Gầm!!!" Dưới mặt đất, từng đầu Chiến Cương bách chiến bách thắng từ trong cổ mộ bò ra, thủ vệ trước mặt thanh niên.

Đám Chiến Cương chỉnh tề mang theo sát khí độc hữu của quân đội, khiến người ta tâm sinh kính sợ.

Quân Chiến Cương gầm thét: "Giết!!!" Trường thương sắc bén đâm thủng bầu trời, chiến ý ngút trời xé nát huyết hà.

Kim Long năm móng tuy hùng dũng bá khí, nhưng Hiên Viên Hoàng Huyết trong cơ thể Hiên Viên Mộ rốt cuộc đã bị Lý Dịch thôn phệ đại bán, khó mà phát huy bí thuật trong 《Hiên Viên Hoàng Kinh》 đến cực hạn.

Chiến Cương, bản thân đã là loại cương thi có chiến ý mạnh mẽ nhất.

Không sợ hãi, chỉ có một trận chiến!

Kim Long năm móng vừa va chạm với hàng hàng trường thương kia, liền tan biến rất nhiều.

"Còn không mau ra tay!" Hiên Viên Mộ lạnh lùng nói: "Đám Chiến Cương này mỗi tên trong tay ít nhất cũng có thượng ngàn nhân mạng, trải qua chém giết và rèn luyện trên chiến trường, thực lực cường hãn vô cùng." "Huống hồ, chúng còn tinh thông chiến trận, chúng ta hai người dù là ai, đơn độc đối mặt cũng chỉ có một con đường chết!" Lâm Tư Tiên biết lời Hiên Viên Mộ nói có lý, không còn giữ lại sức, 《Thương Sinh Kinh》 vận chuyển đến đỉnh phong, khí tức hùng hậu kéo dài.

Băng Phách Kiếm chém ra, kiếm quang rực rỡ như mưa, khóa chặt một đầu Chiến Cương trong số đó.

Muốn lấy điểm phá diện, mở ra cục diện khó khăn.

Nhưng, cô thật sự đã đánh giá thấp thực lực của đội quân dưới trướng Quán Quân Hầu này.

Giọng Quán Quân Hầu lanh lảnh như chim ưng gào: "Kết trận!

Âm Dương Huyết Yến!" Ba ngàn Chiến Cương nhanh chóng biến đổi chiến trận, tạo thành một vòng cung vặn vẹo, chặn đứng kiếm vũ này.

Ánh mắt Lâm Tư Tiên tối sầm.

Kể từ khi cô trọng sinh đến nay, chưa từng có chuyện gì thuận lợi cả.

Từ xa, Anna và những người khác vẫn án binh bất động thì đầy vẻ

kinh ngạc.

Vì thái độ kiêu ngạo của Lâm Tư Tiên, nên họ vẫn không tiến hành chi viện, cũng không có cách nào chi viện.

Cuộc chiến trước mắt đã vượt xa tưởng tượng của họ.

Từng đầu Chiến Cương mặt xanh nanh già, mặc áo giáp, tuyệt đối không phải quỷ dị tầm thường.

Anna đeo kính âm khí, liền nhìn thấy âm khí trên người những Chiến Cương này đậm đặc đến cực điểm.

"Sao có thể!

Mỗi đầu Chiến Cương ở đây đều là cấp Mao Cương!" "Còn có tên đó…" Anna đặt ánh mắt lên người Quán Quân Hầu, âm khí của đối phương càng khủng bố hơn, gần như muốn ngưng tụ thành thực chất.

"Chuẩn Phi Cương!" Anna mắt đầy vẻ không thể tin nổi, lẩm bẩm.

Chẳng trách Lâm Tư Tiên nói căn bản không cần sự giúp đỡ của họ.

Mục tiêu lần này quả thật quá mức khủng bố.

Hiên Viên Mộ và Lâm Tư Tiên lúc này đang chịu uy hiếp cực lớn.

Xét về cảnh giới, họ và Quán Quân Hầu đều ở cùng một cảnh giới.

Nhưng, xét về hack, lại mạnh hơn Quán Quân Hầu không chỉ một bậc!

Hiên Viên Mộ thân mang Hiên Viên Hoàng Huyết, lại là Khế ước giả độc quyền của Tà Thần.

Còn Lâm Tư Tiên, lại càng là Túc chủ của Chúa Cứu Thế Hệ Thống.

Vị thần ký gửi trên linh hồn cô, còn cao hơn Tà Thần một tầng thứ.

Chỉ là vừa mới thoát khỏi Thiên Uyên Đế Diện không lâu, thực lực vẫn chưa khôi phục.

Nhưng, dù vậy, cũng có thể khiến Lâm Tư Tiên bùng phát sức mạnh cường hãn.

Thế nhưng, hai đại hack thủ lúc này lại cùng Quán Quân Hầu rơi vào trạng thái giằng co.

Đội quân Chiến Cương dưới trướng Quán Quân Hầu thật sự quá mạnh.

Chương 375

Không những kỷ luật nghiêm minh, huấn luyện chỉnh tề, còn nắm giữ nhiều loại chiến trận cường hãn!

Phá Quân Sát Trận, Âm Dương Huyết Yến!

Một công một thủ, khiến họ cực kỳ đau đầu.

Lâm Tư Tiên lạnh lùng nói: "Đừng giữ lại sức, trực tiếp tiêu diệt Quán Quân Hầu!" Giọng Hiên Viên Mộ lạnh băng: "Không được!

Chiến Cương cấp chuẩn Vương trong cơ thể tất nhiên sẽ ngưng kết ra Thi Đan, thứ này không thể mất được!" Chiến Cương vốn đã hiếm có, loại Chiến Cương như Quán Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh đồ sát ngàn quân, bách chiến bách thắng lại càng quý giá.

Xưa nay, đếm trên đầu ngón tay!

Thi Đan ngưng kết ra từ hắn, tuyệt đối là dược liệu tốt để luyện khí.

Nếu dung nhập vào bản sao Hiên Viên Kiếm trong tay cô, đủ để biến dị ra chiến ý vô song!

Mai sau, cơ duyên đủ, đầu tư đủ tài nguyên, bản sao Hiên Viên Kiếm này, cũng chưa chắc không thể vượt qua hàng thật.

Bây giờ, vốn dĩ là thời đại Mạt Pháp, bất kỳ một chút tài nguyên nào cũng đều cực kỳ quý giá, tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ.

Lâm Tư Tiên lạnh lùng hừ một tiếng: "Cô nghĩ cô có thể đánh giết Quán Quân Hầu mà vẫn bảo toàn thi thể hắn sao?" "Đừng quên, đối phương còn có chiến trận do ba ngàn Chiến Cương tạo thành!" Kim kiếm trong tay Hiên Viên Mộ vãn ra một đóa kiếm hoa rực rỡ, giọng điệu nhạt nhẽo đến cực điểm: "Đừng giả vờ nữa, lấy bản lĩnh thật ra

đi!

Giết Quán Quân Hầu, chúng ta lại tranh giành quyền sở hữu Thi Đan!" Lâm Tư Tiên nghiêng đầu, nụ cười xinh đẹp động lòng người dần dần vặn vẹo.

"Được!" Cách đó không xa, giữa Âm Dương Huyết Yến và Phá Quân Sát Trận, Quán Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh thân là Chiến Cương cầm đại kiếm, ánh mắt lạnh lùng.

Hai mỹ nhân trông yếu ớt trước mắt này, khí thế trên người không ngừng dâng cao, ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá tiến vào Đằng Vân Cảnh.

"Áp chế của Thiên Đạo Mạt Pháp càng lúc càng yếu đi!" Lâm Tư Tiên lẩm bẩm: "Xem ra là thực lực của Thi Thiên Đế đang không ngừng tăng cường!" Rắc!

Chất liệu của Đằng Vân Cảnh bắt đầu nứt vỡ, một tia u quang từ trong đan điền dâng lên, như bình minh ló dạng!

Đó là đan quang!

Họ sắp kết đan.

Quán Quân Hầu cảm thấy một áp lực cực lớn, không dám chậm trễ thời gian, gầm nhẹ: "Xung kích!" "Vây giết chúng!" Phá Quân Sát Trận hoàn toàn được kích hoạt, chiến mã hí vang, trọng kỵ binh như dòng thác thép ập đến.

Trong thời đại vũ khí lạnh, trọng kỵ binh đối với quân đội bình thường chính là đả kích cấp độ cao!

Đội quân này là đội quân tinh nhuệ nhất của Đại Kinh, từng chinh chiến Tây Vực, bách chiến bách thắng, mang đầy vinh quang trở về!

Dưới ánh mặt trời mờ ảo, áo giáp phản chiếu khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị của Quán Quân Hầu.

Trường thương đâm ra, uyển như giao long xuất hải.

“Băng phong!

Thương sinh kiếp diệt!!!” Lâm Tư Tiên hét khẽ, Băng Phách Kiếm hoàn toàn giải phong uy năng.

Là bảo kiếm cấp siêu phàm, sức mạnh ẩn chứa trong đó vô cùng khủng bố!

Một đầu Băng Hoàng giáng lâm, mang theo huyền băng cổ xưa lao vào giao long.

Hiên Viên Mộ không chịu thua kém, trên Hiên Viên Kiếm, một đầu Kim Long năm móng thần thánh uy nghiêm thoát ra, muốn trấn áp ba ngàn đại quân Chiến Cương này.

Xa xa.

Anna và những người khác nhìn thấy cảnh Lâm Tư Tiên và những người khác toàn lực ra tay, trong lòng chấn động, trên trán trắng nõn đầy những giọt mồ hôi lạnh li ti.

Đây đã không phải là trận chiến mà họ có thể lý giải được nữa.

Chẳng trách Lâm Tư Tiên trước đây lại khinh thường họ đến vậy, kiêu ngạo như tuyết.

Nếu họ có thực lực như vậy, tự nhiên sẽ không giao tiếp với phàm phu tục tử.

Còn, trực diện Băng Hoàng và Kim Long, Quán Quân Hầu lại càng áp lực như núi.

Lâm Tư Tiên và Hiên Viên Mộ vốn là hack thủ, hắn ở vào thế yếu tuyệt đối.

Nếu không có Âm Dương Huyết Yến và Phá Quân Sát Trận kéo dài, thêm vào việc Hiên Viên Mộ và Lâm Tư Tiên không hợp nhau,

hắn e rằng đã sớm bị tiêu diệt rồi.

Bây giờ, hai người liên thủ, muốn giải quyết Quán Quân Hầu trước rồi mới xử lý chiến lợi phẩm, lần này, Quán Quân Hầu hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Trên áo giáp, băng sương ngưng kết, sau đó dưới tiếng gầm giận dữ của Kim Long vỡ vụn.

Không có bao nhiêu đau đớn, thân thể hắn đã trở nên tê dại.

Hắn không sợ hãi, chỉ có tiếc nuối.

"Thế là kết thúc rồi sao?" Quán Quân Hầu lẩm bẩm: "Sư tôn, con rốt cuộc vẫn không thể đợi được ngài." "Ngài dặn dò con việc đó, con cũng không thể làm được." Nhưng sự hủy diệt hoàn toàn không đến.

Chỉ là, nhiệt độ xung quanh giảm đi rất nhiều.

Không chỉ là nhiệt độ thấp do âm sát chi khí mang lại, mà là một thứ còn đáng sợ hơn.

"Ai?!" Lâm Tư Tiên và Hiên Viên Mộ đồng thời quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào luồng hắc khí cuồn cuộn không ngừng lan tràn từ xa.

So với luồng hắc khí này, âm sát chi khí vốn có của Ngũ Dương Trấn đơn giản là non nớt buồn cười như trẻ con.

Đó là ma khí thuần túy, bá đạo tàn nhẫn, giống như Ma Tổ giáng thế, muốn lật đổ trời xanh!

Băng Hoàng và Kim Long dưới luồng ma khí ngút trời này, biến thành chim sẻ và giun đất, chỉ có thể run rẩy trong góc.

Lâm Tư Tiên khẽ nheo mắt, trong đôi mắt có một tia sáng lóe lên, mượn bí thuật Động Sát U Đồng của 《Thương Sinh Kinh》, cô cuối cùng cũng nhìn rõ sự tồn tại trong luồng hắc khí.

Đó là một bóng dáng màu trắng, trên đầu là hai tai hồ ly trắng như

tuyết, dung mạo thanh tú tuấn mỹ, vô ý gian liền lộ ra ý quyến rũ yêu mị chúng sinh, quả thực sinh ra một bộ da thịt tốt.

"Bạch Hồ Quỷ!" Lâm Tư Tiên nhận ra con Hồng Lệ Quỷ này, trong lòng kinh hãi muốn chết.

Con Bạch Hồ Quỷ này ở kiếp trước, chính là quỷ vật hung tàn đã đồ diệt mấy chục thành phố lớn!

Trong Bách Quỷ Lục xếp thứ năm mươi bảy.

Để giết Bạch Hồ Quỷ, Trấn Quỷ Ti tử thương thảm trọng, cuối cùng do Mặc gia từ Động Thiên Cổ Mộ xuất mặt, mới trấn áp được nó, phong tỏa trong Luyện Quỷ Đại Trận để luyện hóa.

Nhưng, thời gian xuất hiện của con Hồng Lệ Quỷ này có vẻ hơi quá sớm.

Hơn nữa, thực lực của nó dường như cũng mạnh đến mức quá đáng.

Lại khiến cô cảm thấy áp lực rất lớn.

Phải biết, cô hiện tại không phải là cô của kiếp trước, thực lực không biết đã cường hãn hơn bao nhiêu.

Lại có Chúa Cứu Thế Hệ Thống gia trì, tuy là chuẩn Đẳng Vân Cảnh, nhưng đủ để đơn đấu cường giả Đẳng Vân Cảnh trung kỳ.

Nếu không phải vậy, cũng không thể khiến ba ngàn Chiến Cương của Quán Quân Hầu đều bị áp chế.

Lâm Tư Tiên cắn răng, lần trọng sinh này, mọi thứ dường như đều không như ý cô.

Biến số quá nhiều.

Tiến độ của toàn bộ thế giới dường như vì Thi Vương sớm khởi động sự phục hồi khủng bố, cứng rắn được đẩy lên sớm một tuần.

Một tuần, cũng chỉ có bảy ngày, nhìn qua không dài, nhưng đủ để thay đổi quá nhiều.

Hiên Viên Mộ khẽ nheo mắt, hơi thở trên người con Bạch Hồ Quỷ này khiến cô có một mùi vị quen thuộc.

Chỉ là, cô không nhớ đã gặp ở đâu.

Cô không biết rằng, Lý Dịch đã thu liễm khí tức của Thiên Uyên Đế Diện, thêm vào có ma khí của Ma Tổ La Hầu che lấp, cô tự nhiên không thể phát giác ra thân phận thật của Lý Dịch.

Quán Quân Hầu nhìn thấy bóng dáng Bạch Hồ Quỷ, cảm nhận được cảm giác quen thuộc trên người đối phương, sắc mặt đại hỉ: "Sư tôn!" "Sư tôn?" Lý Dịch đang phụ thân trên Bạch Hồ Quỷ nhíu mày.

Mình trở thành sư tôn của Hoắc Khứ Bệnh từ khi nào?

Thời gian tuyến đều không khớp nhau!

Chương 376

Lâm Tư Tiên và Hiên Viên Mộ nhìn nhau, trong mắt hai người đồng thời lộ ra một tia sợ hãi.

Sư tôn của Quán Quân Hầu?

Vậy chẳng phải là lão quái vật sống mấy ngàn năm rồi sao?

Sống mấy ngàn năm mà còn dám lang thang bên ngoài, thực lực này khiến họ cảm thấy cực kỳ kính sợ.

Ngay cả Hiên Viên Mộ cũng vậy.

Tuy Hiên Viên Mộ sống thời gian khá dài, nhưng vì bị Lý Dịch thôn phệ nhục thân, nên thực lực suy yếu rất nhiều, biết mình căn bản không phải đối thủ của những cường giả lão làng đó.

Tuy nhiên, dưới sự áp chế của Thiên Đạo Mạt Pháp, người này có thể xuất hiện, chứng tỏ thực lực e rằng cũng không ở thời kỳ đỉnh phong.

Nghĩ đến đây, sự sợ hãi trong lòng Hiên Viên Mộ đã tiêu tan.

Lâm Tư Tiên thầm nghĩ, mình dù sao cũng là người trọng sinh, sao có thể thua kém người khác?

Mạnh mẽ xua tan nỗi sợ hãi trong lòng, Băng Phách Kiếm chỉ thẳng vào Lý Dịch, hét lên: "Kẻ nào đến?" Lý Dịch chỉ nhàn nhạt mỉm cười.

Tóc dài trắng như tuyết cuồng vũ theo gió, từng chút một bị ma khí ngút trời nhuộm đen, phóng đãng ngông cuồng, như một lá cờ ngang ngược bất tuần.

Một thanh Mạch Đao đen từ từ hiện ra bên cạnh Lý Dịch, tuy chỉ

là hình chiếu linh khí của Bách Tịch Đao, nhưng uy thế vẫn hùng vĩ, đao mang cường hãn chém rách bầu trời, sắc bén mà bá đạo.

Đây là mặt ma của Bách Tịch Đao, kể từ khi bị Ma Tổ La Hầu xâm thực, cấp bậc của nó liền thăng lên cấp Sử Thi.

Còn binh khí trong tay Lâm Tư Tiên và Hiên Viên Mộ chỉ là cấp Siêu Phàm, trực tiếp bị Bách Tịch Đao áp chế, không dám tranh phong với nó.

Sâu trong linh hồn Lâm Tư Tiên, luồng thần hồn xanh biếc không ngừng run rẩy, dường như cực kỳ sợ hãi sự xuất hiện của Lý Dịch. 【Ting!

Phát ra nhiệm vụ nhánh: Thoát khỏi Ngũ Dương Trấn! 】 Lâm Tư Tiên ngẩn người, hệ thống này sợ rồi sao?

Đối phương rốt cuộc là ai?

Lại có thể khiến hệ thống cũng cảm thấy khủng bố?

"Chạy!" Lâm Tư Tiên không dám dừng lại, trực tiếp bỏ chạy.

Còn Hiên Viên Mộ thấy Lâm Tư Tiên chạy nhanh gọn như vậy, cũng không dám ở lại lâu, dưới chân sinh khói, bay xa rời đi.

Lý Dịch khẽ nhíu mày.

Hắn còn tưởng rằng sẽ có một trận ác chiến một chọi hai.

Dù sao đối phương đều là tuyển thủ bật hack, còn mình chỉ dùng tài khoản phụ.

Nhưng không ngờ, hai người này thấy mình liền trực tiếp bỏ chạy.

Lý Dịch không đuổi theo, dù sao thân thể Bạch Hồ Quỷ cũng không chịu nổi sự giày vò của hắn.

Nếu thực sự đánh lâu dài, hắn cũng không chiếm ưu thế.

Hơn nữa, thân thể Quán Quân Hầu dường như sắp không ổn rồi, những đường đen nứt vỡ không ngừng lan tràn, như một món đồ sứ bị búa đập vỡ.

Lý Dịch không tinh thông việc trị liệu, nhưng hắn thấy ba ngàn Chiến Cương sử dụng chiến trận Âm Dương Huyết Yến, liền mượn đó, sử dụng Âm Dương Huyết Yến thôn phệ âm khí nồng đậm của Ngũ Dương Trấn, để từ đó tu phục thân thể Quán Quân Hầu.

Ngay khi Lý Dịch đang trị liệu cho Quán Quân Hầu, Anna và những người khác đã hoàn hồn từ sự chấn động.

Anna cắn răng, nhìn sâu một cái về phía Lý Dịch, sau đó trực tiếp ra lệnh: "Đi!

Nhân lúc đối phương đang cứu chữa Quán Quân Hầu, chúng ta phải nhanh chóng rời đi!" Các đồng đội đều gật đầu lia lịa.

Sự tồn tại chưa ra tay này, chỉ bằng khí thế đã dọa lui hai vị đại lão Hiên Viên Mộ và Lâm Tư Tiên, tuyệt đối không phải hạng tầm thường!

Nếu hắn rảnh tay, đám người họ có lẽ sẽ không đi được nữa.

Trực thăng phát ra một tiếng kêu ai oán, bay về phía chân trời mà thoát đi.

Lý Dịch khẽ nheo mắt.

Không có khí tức Thiên Uyên Đế Diện áp chế, sức mạnh của Thiên Đạo Mạt Pháp dường như bắt đầu phản đòn.

Tuy nhiên, đây cũng không phải là chuyện xấu gì.

Chỉ cần Côn Luân bị khí tức Thiên Uyên Đế Diện bao phủ là được, như vậy, tốc độ tu luyện của hắn có thể duy trì dẫn đầu, vượt xa những người khác.

Dưới sự tẩm bổ của Âm Dương Huyết Yến, vết thương trên người Quán Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh rất nhanh đã được trị liệu.

"Sư tôn!" Vết thương vừa lành, Quán Quân Hầu liền không kịp chờ đợi nhìn về phía Lý Dịch, sốt sắng mà cung kính nói: "Con biết ngài nhất định sẽ trở về." Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Ngươi làm sao nhận ra ta?" Lý Dịch hiện tại đang phụ thân trên Bạch Hồ Quỷ, huống hồ, hắn cũng không phải là sư tôn của Quán Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh.

Giữa họ cách nhau hàng ngàn năm thời gian, thêm vào Lý Dịch bản thân vốn không phải người của thế giới này, mà đến từ Trái Đất, hai bên lẽ ra không có giao thoa.

Hoắc Khứ Bệnh trầm giọng nói: "Đây là ngài dạy con cách nhận biết, chẳng lẽ ngài quên rồi sao?" Cái gì?

Ánh mắt Lý Dịch u ám, lóe lên một tia suy tư.

Trong Tinh Tuyệt Cổ Mộ, Hiên Viên Lan và những người khác dường như cũng nhầm hắn thành Tự Dịch.

Theo niên đại của Nữ Vương Tinh Tuyệt, hẳn là vào một thời kỳ nào đó giữa Kinh Vũ Đế và Kinh Quang Vũ Đế.

Bây giờ xem ra, Tự Dịch, vị quân vương vong quốc thời Chiến Quốc này, quả thật đã để lại dấu chân của mình ở Hán Triều.

Vong quốc chi quân cũng không bất kham như hậu nhân tưởng tượng.

Ví dụ như Hạ Kiệt, Thương Trụ, Chu U, Long Quân.

Sự thất bại của họ là kết quả của dòng chảy lịch sử, căn bản không phải cá nhân có thể ngăn cản.

Còn Tự Dịch, vị quân vương tiểu quốc danh tiếng không rõ ràng

trong lịch sử, lại có những bí mật khó lường, quả thực khiến người ta khó hiểu.

Chẳng lẽ hắn cũng là người xuyên việt?

Trong đầu Lý Dịch không khỏi hiện lên suy nghĩ này.

Nghi hoặc càng ngày càng nhiều, hắn chỉ có thể tạm thời đè nén xuống.

"Ngươi có biết tên của ta không?" Lý Dịch không muốn quanh co với Quán Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh, trực tiếp hỏi ra nghi vấn của mình.

Quán Quân Hầu nhíu mày, cảm thấy vị sư tôn trước mắt này có chút kỳ lạ.

Dường như đã quên mất ký ức quá khứ.

"Tự Dịch!

Tên của ngài là Tự Dịch!" Lời Quán Quân Hầu nói ra, không nghi ngờ gì đã khẳng định suy đoán của Lý Dịch.

Lại là Tự Dịch!

"Ngươi làm sao nhận ra ta?

Căn cứ là gì?" Lý Dịch tiếp tục hỏi.

"Ma khí và khí chất trên người ngài, đều giống hệt như năm đó con đã thấy." Quán Quân Hầu thành thật trả lời, ánh mắt chân thành, không thấy chút giả dối nào.

Lý Dịch mím môi.

Quả nhiên.

Con đường mình đang đi là một con đường cũ.

Từng có người cũng khởi động sự phục hồi khủng bố, thậm chí

còn tu luyện 《Dịch Thiên Đế Kinh》, và dung nhập Cửu Diệu Tinh Tướng Thanh Đồng Môn vào Thần Khuyết Huyệt, dùng chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng phong ấn ma lực của La Hầu Tinh, và biến thành của riêng.

Trương Vô Nhiễm.

Chương 377

Trong đầu Lý Dịch không khỏi hiện lên khuôn mặt kiều mỹ này.

Cô ta dường như cũng có không ít bản sao.

Hoặc có thể nói, bản thân cô ta chính là bản sao.

Nữ Vương Tinh Tuyệt và cô ta trông giống hệt nhau.

Ngoài ra, trong thế giới tinh thần của Trương Vô Nhiễm, còn tồn tại một Nữ Đế.

Bí mật càng ngày càng nhiều, khiến Lý Dịch có chút đau đầu.

Quỹ tích trải qua trong đêm U Linh Mộ là có quy luật, dường như là định mệnh.

Đẩy hắn từng bước từng bước vào vòng xoáy của số mệnh, dù lúc này đã phát giác, cũng khó mà thoát ra được.

Điều đáng sợ hơn là, hắn hiện tại còn không biết kẻ địch thật sự của mình rốt cuộc là ai!

Mọi thứ trước mắt đều là quân cờ, kẻ chủ mưu phía sau lại ẩn mình ngoài bàn cờ.

Lý Dịch thu liễm tâm thần, không muốn tiếp tục đào sâu.

Vô úy đến từ vô tri.

Đôi khi biết quá nhiều, ngược lại lại rụt rè.

Điều cấp bách trước mắt, kẻ địch của hắn vẫn là Trấn Quỷ Ti!

"Ta bây giờ có một nhiệm vụ muốn giao cho ngươi!" Lý Dịch không biết Quán Quân Hầu có đáng tin hay không, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn dùng đối phương để bố cục.

Quán Quân Hầu Hoắc Khứ Bệnh trầm giọng nói: "Xin Sư tôn phân phó!" Lý Dịch giới thiệu thông tin của Chu Kỳ Ngọc cho Quán Quân Hầu, nhàn nhạt nói: "Ngươi rất quen thuộc với Tây Vực, có từng đến lưu vực sông Nile chưa?" Tây Vực rất lớn, nhưng cách sông Nile còn một khoảng cách.

Tuy nhiên, Tây Vực hiện tại và Tây Vực thời kỳ Tây Kinh có chút khác biệt, trong đó có lẽ có một số sai lệch, vì vậy, Lý Dịch muốn hỏi rõ.

Huống hồ, Lý Dịch có một cảm giác, Kinh Vũ Đế phái Quán Quân Hầu viễn chinh Tây Vực, Tự Dịch làm sư tôn của Quán Quân Hầu, mục đích rất có thể là đang tính toán cho tương lai.

Hoặc có lẽ, trong lịch sử, Hoắc Khứ Bệnh thực sự đã đến sông Nile.

Hoắc Khứ Bệnh nghe đến ba chữ sông Nile, liền nhếch mép cười: "Xem ra Sư tôn thật sự đã quên gần hết ký ức quá khứ rồi, ngài quên rồi, một chiếc chìa khóa của Cửu Diệu Tinh Tướng Thanh Đồng Môn, chính là từ bên đó đoạt được!" "Khi đó lưu vực sông Nile bị La Mã thống trị, để mở kim tự tháp, đoạt lấy bí bảo bên trong, Đại Kinh và La Mã đã kết thành đồng minh, cứng rắn dùng đại quân xông vào tòa kim tự tháp tên là Ramesses đó." "Trong kim tự tháp Ramesses, chúng ta đã có được chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng Thanh Đồng Môn.

Còn La Mã thì lại có được một cây quyền trượng!" "Hơn nữa, năm đó khi viễn chinh, còn là ngài dẫn con đến sông Nile mà, những điều này ngài đều quên rồi sao?!" Đồng tử Lý Dịch co lại.

Chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng Thanh Đồng Môn ở lưu vực sông Nile?

Còn có quyền trượng?

Đó lại là cái gì?

"Chiếc chìa khóa đó đâu?" Hoắc Khứ Bệnh nghi hoặc nói: "Chiếc chìa khóa đó không phải ở trong tay ngài sao?" "Đúng rồi, ngài năm xưa còn đặt một chiếc hộp vào tay con, nói là sau này gặp lại ngài, sẽ giao lại cho ngài." Hoắc Khứ Bệnh vừa nói vừa lấy ra một chiếc hộp cổ xưa.

Hoa văn trên chiếc hộp giống hệt chiếc hộp bạc Lý Dịch đã thấy trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hoa Bỉ Ngạn nở rộ, rực rỡ mà chói lóa, tận cùng vẻ đẹp bi thương.

Chỉ là, khác với hoa Bỉ Ngạn tím trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, hoa Bỉ Ngạn ở đây là màu đỏ.

Ai oán như đỗ quyên khóc ra máu, dưới sự tẩm bổ của âm sát chi khí Ngũ Dương Trấn mấy ngàn năm, hoa văn của Bỉ Ngạn hoa này càng thêm tươi thắm.

Hoa Bỉ Ngạn đỏ?

Lý Dịch chỉ có thể đoán, trong chiếc hộp này có lẽ cũng là một viên đan dược.

Chỉ là, không biết có tác dụng gì.

Dù sao, trước đây trong hộp bạc mở ra ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng có một viên đan dược, nhưng tác dụng không rõ ràng.

Bây giờ xem ra, Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Trong chiếc hộp này là cái gì?" Lý Dịch hỏi một câu.

Hoắc Khứ Bệnh lắc đầu: "Không rõ!

Đây là thứ ngài có được sau khi đồ thành Ba Tư, cụ thể là cái gì, không ai biết." Lý Dịch thu hộp bạc hoa Bỉ Ngạn vào không gian hệ

thống, thầm nghĩ, có lẽ chỉ tìm được người mở nó mới có thể biết được.

"Trước đây ta còn dặn dò ngươi chuyện gì nữa không?" Lý Dịch vỗ trán, giả vờ như mình mất trí nhớ, cần hắn nhắc nhở.

Hoắc Khứ Bệnh lắc đầu: "Ngài chỉ dặn dò con một việc này." "Cây quyền trượng mà La Mã có được ngươi còn nhớ nó trông như thế nào không?" Lý Dịch rất hứng thú với cây quyền trượng này.

Cổ La Mã, là một cường quốc cùng thời với Hán Triều, thực lực của họ tất nhiên không yếu.

Mà hai đại hoàng triều lần đầu tiên hợp tác, lại là vì muốn phá vỡ kim tự tháp.

Điều này khiến Lý Dịch cảm thấy hơi khó hiểu.

Một cây quyền trượng có thể được Cổ La Mã coi trọng, chắc hẳn phi thường không đơn giản.

Hoắc Khứ Bệnh trầm ngâm một lát, mới nói: "Theo những người di dân huyết mạch kim tự tháp nói, nó được gọi là Hoàng Tuyền Chi Trượng, thống nhất vong hồn âm gian, có thể điều khiển quân đội của Hades, triệu hồi thiên hỏa hắc ám." "Nhưng, nói là Hoàng Tuyền Chi Trượng, nhưng con lại cảm thấy nó giống mặt trời đen hơn." "Toàn thân được đúc bằng vàng, phủ kín những hoa văn lửa phức tạp, đỉnh quyền trượng, thì khảm một viên đá hắc diệu, đại diện cho mặt trời." "Xung quanh đá hắc diệu, thì vàng được phủ một loại thuốc nhuộm đen nào đó, đại diện cho ánh sáng mặt trời đen." "Hắc Nhật Mặc Dương?" Lý Dịch nhíu chặt mày, phù hiệu này quả thực quá quen thuộc.

Trong mắt người Ai Cập cổ đại, thần mặt trời là vô cùng thần thánh.

Vì vậy họ cực kỳ yêu thích vàng, vì nó có màu sắc giống mặt trời.

Nhưng, tại sao họ lại phải nhuộm đen vàng chứ?

Lý Dịch: "Cổ La Mã mang Hoàng Tuyền Chi Trượng đi để làm gì?" Hoắc Khứ Bệnh xoay xoay chuôi kiếm, sau đó lắc đầu: "Không rõ, khi đó là ngài giao thiệp với tướng quân Cổ La Mã, cụ thể đã diễn ra giao dịch gì, con cũng không biết." Chết tiệt!

Dây dợ lại đứt rồi!

Lý Dịch tiếp tục hỏi: "Sau đó thì sao?

Sau khi đế quốc Cổ La Mã có được Hoàng Tuyền Chi Trượng, có xảy ra chuyện kỳ lạ gì không?" "Có!" Hoắc Khứ Bệnh khẳng định nói: "Nghe những thương nhân trốn thoát khỏi đế quốc Cổ La Mã nói, không lâu sau khi Hoàng Tuyền Chi Trượng đến đế quốc Cổ La Mã, liền xảy ra một trận đại dịch lớn!" "Nhưng, không biết giữa hai điều này có liên hệ gì không." Lý Dịch nhíu mày, suy tư một lát.

Đế quốc Cổ La Mã và Đại Kinh trong sử sách lần đầu tiên giao hảo vào năm 100 sau Công nguyên, thời Đông Kinh Hòa Đế, điểm đến là Lạc Dương; lúc này Phật giáo phương Tây đã truyền vào Hán Triều 33 năm, sứ giả La Mã vào tháng 11 năm đó đến kinh thành Lạc Dương của Đông Kinh, Hán Hòa Đế đã tiếp đón họ, và ban tặng "Kim Ấn Tứ Thụ".

Nhưng, vào thời Kinh Vũ Đế, đế quốc Cổ La Mã và Tây Kinh đã có tiếp xúc, thậm chí đã đạt được hợp tác.

Chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng Thanh Đồng Môn và Hoàng Tuyền Chi Trượng, đều là những bí bảo hiếm có.

Đáng tiếc, tung tích của hai thứ này không rõ ràng.

Đế quốc Cổ La Mã diệt vong nhiều năm như vậy, thông tin cụ thể về Hoàng Tuyền Chi Trượng e rằng không ai biết.

Còn chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng Thanh Đồng Môn, e rằng chỉ có Tự Dịch biết.

Lý Dịch xoa xoa thái dương, đành bỏ cuộc không đào sâu nữa.

Ngay lúc này, Hoắc Khứ Bệnh lại nói ra điều kinh người: "Con nhớ quân chủ đế quốc Cổ La Mã và Sư tôn ngài đã gặp mặt ở đế quốc Parthia, khi đó đã xảy ra cãi vã rất không vui, quân chủ La Mã thậm chí còn tức giận đổ lên vua đế quốc Parthia, muốn phát binh công đánh đế quốc Parthia." Lý Dịch: "Tại sao lại cãi vã không vui?" Hoắc Khứ Bệnh: "Nghe nói là ngài muốn trả Hoàng Tuyền Chi Trượng về kim tự tháp Ramesses, nhưng quân vương đế quốc Cổ La Mã không chịu." "Vậy sau đó đã trả lại chưa?" "Không rõ." Lý Dịch nghe vậy, khóe môi cong lên một nụ cười quỷ bí.

Hắn biết chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng Thanh Đồng Môn ở đâu rồi!

Kim tự tháp Ramesses!

Khi đó chắc chắn đã xảy ra sự cố trọng đại gì đó, dẫn đến việc Tự Dịch phát hiện chìa khóa Cửu Diệu Tinh Tướng Thanh Đồng Môn và Hoàng Tuyền Chi Trượng không thể rời khỏi kim tự tháp Ramesses, nên mới muốn trả lại.

Chờ chút.

Lý Dịch đột nhiên nhớ ra, trong Tam Tướng Hình Học Kim Môn, lỗ khóa hình trụ, hình cầu, và lỗ khóa hình tam giác.

Mà hình trụ, là Phù Tang Mộc được hệ thống nhiệm vụ thưởng, sau khi kết hợp với bí trận dưới Tinh Tuyệt Cổ Thành thì hình thành.

Để tạo thành bí trận này, Tự Dịch thậm chí còn phải trả giá lớn để đặt Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp và Lông Mi Mắt Cổ Thần vào đó.

Mà trong hộp bạc hoa Bỉ Ngạn tím, thì là một viên đan dược vô

danh.

Bây giờ xem ra, thứ này không phải đan dược, mà là chìa khóa Tam Tướng Hình Học Kim Môn chưa hoàn thành!

Tức là, trong hộp bạc hoa Bỉ Ngạn đỏ, chính là thứ có cấu trúc tương tự kim tự tháp!

Chương 378

Hoặc có lẽ, Tự Dịch đã phát hiện chìa khóa trong hộp bạc hoa Bỉ Ngạn đỏ là chưa hoàn thành, nên mới trả lại kim tự tháp Ramesses, muốn tế luyện ra chìa khóa đã hoàn thành!

Đây chỉ là suy đoán của Lý Dịch.

Hoặc có lẽ sự thật còn phức tạp hơn nhiều.

Nhưng, dù sao đi nữa, kim tự tháp Ramesses hắn nhất định phải đi một chuyến rồi.

Vừa hay, hắn muốn thành lập phòng nghiên cứu của Dịch Thiên Tập đoàn ở lưu vực sông Nile.

Lý Dịch trầm giọng nói: "Hoắc Khứ Bệnh, ngươi dẫn ba ngàn Chiến Cương của ngươi, mang theo thiết bị nghiên cứu của Dịch Thiên Tập đoàn đến lưu vực sông Nile." "Sau khi đến đó, ngươi và Bạch Hồ Quỷ hãy tìm kiếm thông tin về kim tự tháp Ramesses." "Vâng!" Trong mắt Hoắc Khứ Bệnh lóe lên một tia thất vọng.

Trước đây, Sư tôn toàn gọi hắn là Hổ Tử.

Chẳng qua là mấy ngàn năm đã trôi qua, tình cảm lại nhạt nhẽo đến vậy sao?

Lý Dịch sắp xếp mọi việc thỏa đáng xong, lúc này mới rời đi.

Bạch Hồ Quỷ khôi phục bình thường, liền hội hợp với Hoắc Khứ Bệnh và Chu Kỳ Ngọc, chuẩn bị mang thiết bị nghiên cứu của Dịch Thiên Tập đoàn đến lưu vực sông Nile.

Trần gia.

Trần Tuyền Ảnh đẩy cửa phòng Trần Phong, cúi đầu cung kính

nói: "Thiếu chủ," Trần Phong đang thưởng thức trà mới pha, khói nhẹ lượn lờ, khiến khuôn mặt hắn có chút mờ ảo.

Khuôn mặt kiên nghị như được đao gọt búa đẽo, toát lên vài phần cương trực bất khuất.

Trần Tuyền Ảnh sắc bén phát hiện Thiếu chủ trước mắt có chút không đúng, khí chất có sự thay đổi lớn.

Thấy vậy, Trần Tuyền Ảnh nhất thời có chút không biết có nên nói ra chuyện vừa xảy ra hay không.

Dù sao, ký ức giữa nhân cách chủ và nhân cách phụ không hề thông suốt.

Nhân cách phụ hiệu trung Thi Vương, còn nhân cách chủ rất có thể thì không.

Điều này khiến Trần Tuyền Ảnh rơi vào tình thế khó xử.

Trần Phong thấy Trần Tuyền Ảnh vẻ mặt do dự, nhíu mày nói: "Cô có chuyện gì sao?" Trần Tuyền Ảnh do dự một lát, mới cắn môi nói: "Thiếu chủ, ngài và Thi Vương có quan hệ gì?" Trần Phong hơi ngẩn người.

Trước đây khi Lý Dịch chiếm giữ thân thể hắn, trong khoảng thời gian đó hắn có ký ức.

Vì vậy, tự nhiên biết Trần Tuyền Ảnh tán đồng hắn đứng về phía Thi Vương.

Nhưng, bây giờ, Trần Tuyền Ảnh hỏi câu này lại có ý gì?

Hơn nữa, Trần Phong sắc bén cảm giác được, ánh mắt Trần Tuyền Ảnh nhìn mình và ánh mắt khi nhìn tôn chủ phụ thân là không giống nhau.

Dường như đang nhìn hai người.

Chẳng lẽ, Trần Tuyền Ảnh biết mình bị phụ thân sao?

Trần Phong cân nhắc một lát mới nói: "Tôi là người theo đuổi Thi Vương." Trần Tuyền Ảnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, kể lại chuyện gặp người của Trấn Quỷ Ti và nói ra ám hiệu.

Trần Phong có chút kinh ngạc.

Thầm nghĩ, không hổ là tôn chủ, đã sớm lên kế hoạch mọi thứ.

Ngay cả ám hiệu của kẻ địch cũng có thể biết trước, nếu không, mọi chuyện sẽ không tưởng tượng nổi.

Và bây giờ, họ sẽ có được thông tin tiên phong hơn.

Rất nhiều khi, chênh lệch thông tin đóng vai trò quyết định trong chiến tranh.

Bây giờ, Trần Tuyền Ảnh đã thâm nhập vào nội bộ kẻ địch, dường như có thể nắm bắt động thái của đối phương.

Trần Phong xoa cằm nói: "Tôi biết rồi, chuyện này cô làm rất tốt." "Việc di chuyển phòng thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn tôi đã sắp xếp rồi, cô chỉ cần làm tốt việc giao tiếp với Trấn Quỷ Ti là được." "Vâng!" Trần Tuyền Ảnh rất có nghiên cứu về biểu cảm, vừa rồi, khi cô nói ra chuyện ám hiệu, Trần Phong đã lộ ra vẻ kinh ngạc.

Điều này chứng tỏ Trần Phong cũng không biết chuyện này, nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tuy nhiên, điều này đối với chứng nhân cách phân liệt mà nói, cũng rất hợp lý.

Trần Phong thầm nghĩ, chuyện này nhất định phải thông báo cho tôn chủ.

Lúc này, ý thức của Lý Dịch đã trở về Dịch Thiên Đế Mộ.

Bởi vì Ngũ Dương Trấn có Hoắc Khứ Bệnh tiếp ứng, thêm vào

Hoắc Khứ Bệnh từng đến lưu vực sông Nile, rất quen thuộc với sông Nile, nên Lý Dịch quyết định để Hoắc Khứ Bệnh dẫn phòng thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn di chuyển đến lưu vực sông Nile!

Đương nhiên, để Hoắc Khứ Bệnh một mình làm việc này không an toàn.

Hoắc Khứ Bệnh chỉ là chuẩn Phi Cương, cách Phi Cương còn nửa bước.

Đôi khi, nửa bước này như một khe sâu, khó mà vượt qua.

Vì vậy, Lý Dịch quyết định để Anh Vũ Đao Vũ và Minh Hổ La Sát đi tiếp ứng Hoắc Khứ Bệnh, cùng nhau đến lưu vực sông Nile.

Anh Vũ Đao Vũ quỳ một gối, cung kính nói: "Vâng!" Cô bé tóc trắng mắt máu loli đáng thương nhìn Lý Dịch, không ngừng lay lay cánh tay Lý Dịch: "Anh trai ơi, em cũng muốn đi mà!" Dáng vẻ nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu đó, quả thực có thể khiến người ta tan chảy.

Ngay cả Anh Vũ Đao Vũ cũng bị cô bé này làm tan chảy, muốn nói đỡ cho đối phương.

Trương Vô Nhiễm cắn môi, ánh mắt giãy dụa.

Lý trí mách bảo cô, tiểu quỷ này chính là một cổ thần biến thái, nhưng xung động sinh lý lại không thể kìm nén.

Trương Vô Nhiễm mạnh mẽ ấn chặt cánh tay đang vươn ra, để tránh lao tới ôm chặt cô bé loli đáng yêu này.

Lý Dịch bề ngoài bình tĩnh như nước, nội tâm không chút gợn sóng.

Lý Dịch cười khẩy: "Ngay cả làm nũng bán manh cũng không biết sao?" "Cái trình độ này, còn muốn mê hoặc ta?" Sắc mặt cô bé tóc trắng mắt máu loli cứng đờ, cô ấy khó khăn lắm mới hạ thấp mình,

đổi lại chỉ là câu nói này ư?

Anh Vũ Đao Vũ và Trương Vô Nhiễm đều kính phục nhìn Lý Dịch.

Thế này còn không làm nũng?

Thế này còn không đáng yêu?

Không hổ là Bệ hạ a!

Lý Dịch thầm nghĩ, mình dù sao cũng là người đã từng trải.

Sao có thể bị một chút nhan sắc này mê hoặc chứ?

Hơn nữa, trải qua nhiều rồi, cũng bình tĩnh hơn.

Đương nhiên.

Điều quan trọng nhất vẫn là bản năng săn mồi hải vương của Lý Dịch!

Là kỹ năng bị động cấp Sử Thi, cường độ của nó có thể tưởng tượng được.

Cô bé tóc trắng mắt máu loli tuy là thân thể cổ thần, nhưng dù sao cũng không phải chân thân, tự nhiên không thể mê hoặc được Lý Dịch.

Hắc Thiên Đạo lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp rút đao chém về phía đầu cô bé tóc trắng mắt máu loli.

Cô bé tóc trắng mắt máu loli phía sau mở ra một đôi huyết dực hoa lệ, đầu ngón tay sáng lên một đoàn pháp trận lục mang tinh, tư thái nhẹ nhàng yểu điệu.

Đao của Hắc Thiên Đạo đi theo con đường lấy một lực phá vạn pháp, nhưng khi đối mặt với pháp trận lục mang tinh, lại có vẻ hơi vụng về.

Hắc Thiên Đạo một kích thất bại, lập tức điều chỉnh góc độ tấn công.

"Bành" một tiếng vang lớn, Hắc Thiên Đạo lại vung ra một đạo kiếm quang, chém về phía cổ cô bé tóc trắng mắt máu loli, chiêu này là một chiêu sát chiêu, nếu bị chém trúng, tuyệt đối sẽ mất đầu.

Cô bé tóc trắng mắt máu loli khẽ hét lên một tiếng, một luồng khí thế khủng bố từ trên người cô bé tóc trắng mắt máu loli tản phát ra.

Trong pháp trận lục mang tinh, ngọn lửa tiên hồng vô tận bốc cháy, trong nháy mắt nhấn chìm Hắc Thiên Đạo.

Hắc Thiên Đạo đại nộ: "Con hồ ly chết tiệt!" Vũ khí khác của Hắc Thiên Đạo là một thanh trường kiếm màu đen, lúc này trường kiếm ra khỏi vỏ, hắc quang trên lưỡi kiếm bạo tăng.

Trong thân kiếm, một tiếng rồng ngâm đen kịt truyền đến, ngay sau đó, một đạo kiếm khí màu đen phun ra, đánh vào người cô bé tóc trắng mắt máu loli.

Chương 379

"Phụt ~" Cô bé tóc trắng mắt máu loli phun máu tươi, thân hình bay ngược ra ngoài, trượt dài trên mặt đất mấy mét, lúc này mới dừng lại.

Mà kiếm quang của Hắc Thiên Đạo vẫn còn dư uy chưa tiêu, để lại một vết hằn kinh hoàng trên mặt đất.

Hiển nhiên, vết thương để lại sau trận chiến với Lý Dịch trước đây khiến thực lực cô ấy giảm sút rất nhiều.

Trong đôi mắt máu của loli lóe lên một tia sát ý bạo ngược, nhưng rất nhanh, tia sát ý này liền bị nước mắt ủy khuất nhấn chìm.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Ngay cả cô ấy là cổ thần, cũng không thể không tuân thủ quy tắc vĩnh cửu cá lớn nuốt cá bé.

Cô bé loli mở to đôi mắt long lanh, cẩn thận nhéo ống quần Lý Dịch, giọng nói mềm mại ngọt ngào như kẹo dẻo: "Anh trai ơi, cô ấy hung dữ quá." Lần này quả thực là Á Sắt Gia Hoa Mộc Lan, khiến Lý Dịch trầm mặc rồi lại trầm mặc, không nói nên lời nửa ngày.

Được rồi.

Cô ấy hình như có chút đáng yêu thật.

Ánh mắt Hắc Thiên Đạo vẫn lạnh băng sát phạt: "Yêu nghiệt tiện nhân, dám mê hoặc phụ hoàng!" "Em… em không có…" Cô bé loli yếu ớt dựa mặt vào đầu gối Lý Dịch, dáng vẻ yếu ớt khiến người ta thấy mà thương.

Hắc Thiên Đạo thấy vậy càng nổi giận, bản sao Long Uyên Kiếm không ngừng rên rỉ, kiếm khí như cầu vồng, điên cuồng tấn công về

phía cô bé loli.

Nhưng Lý Dịch mặt mày nhàn nhạt, mặc kệ Hắc Thiên Đạo tấn công, sự chú ý của mình thì đặt lên người cô bé loli.

Lý Dịch muốn mượn kiếm của Hắc Thiên Đạo, để xem thực lực thật sự của cô bé tóc trắng mắt máu loli.

Cô bé loli thấy Lý Dịch không động lòng, hận đến ngứa răng.

Hơn nữa lúc này cô ấy đang bị trọng thương, nếu thực sự chiến đấu với Hắc Thiên Đạo, chỉ càng bị thương nặng hơn.

Vì Lý Dịch không ngừng kích hoạt Thiên Uyên Đế Diện xâm thực Thiên Đạo Mạt Pháp, khiến sức mạnh của Hắc Thiên Đạo không ngừng lớn mạnh, bây giờ đã có cảnh giới sánh ngang Đẳng Vân Cảnh đỉnh phong.

Thêm vào thủ đoạn bá đạo của cô ấy, sở hữu Bách Tịch Đao và bản sao Long Uyên Kiếm, và bản năng chiến đấu kế thừa từ Lý Dịch, nên thực lực tương đối đáng sợ.

Ngay cả khi cô ấy ở thời kỳ toàn thịnh, cũng sẽ là một trận chiến giằng co, cuối cùng sẽ thất bại.

Chết tiệt!

Cô ấy bây giờ chỉ có thể đặt hy vọng vào Lý Dịch.

Nhưng, điều này vô cùng mong manh.

Cô bé loli hít sâu một hơi, chuẩn bị phát động cấm thuật Sâm La Vạn Ngục.

Chiêu này, căn bản không phải cô ấy hiện tại có thể khống chế được.

Một khi kích hoạt, chắc chắn sẽ mất kiểm soát, có khi còn kéo cô ấy cùng bị trấn áp vào địa ngục vô tận.

Chỉ là, bây giờ cũng không thể lo nhiều đến thế nữa.

Trực giác của Lý Dịch vô cùng nhạy bén, thấy cô bé loli dường như muốn liều mạng, mày khẽ nhíu lại, một điềm báo không lành ập đến.

Hắn luôn cẩn thận, nên trực tiếp chắn trước mặt Hắc Thiên Đạo, dung hợp Cấm Kỵ Chỉ Cốt, ngón trỏ nhanh chóng điểm ra, vẽ qua một đường cong duyên dáng, nhẹ nhàng đẩy lùi kiếm của Hắc Thiên Đạo.

Thân kiếm không ngừng rung chuyển, sức mạnh bá đạo phản lại, gần như khiến Hắc Thiên Đạo không thể nắm chặt được.

Cô bé loli thở phào nhẹ nhõm, có chút kinh hỉ nhìn Lý Dịch.

"Anh trai ơi, em biết ngay anh sẽ không bỏ mặc em mà." Trà ngôn trà ngữ là gì nhỉ?

Làm như ai cũng không biết vậy.

Lý Dịch mỉm cười dịu dàng, xoa xoa cái đầu nhỏ mềm mại: "Anh sao có thể không quan tâm em chứ?

Phải biết, em là cục cưng đáng yêu nhất của anh mà." Ói!

Lý Dịch nói xong câu này, suýt nữa nôn ra chính mình.

Tuy nhiên, với tố chất cơ bản của một ảnh đế, Lý Dịch tự nhiên đã mạnh mẽ nhịn xuống.

"Cảm ơn anh trai." Cô bé loli cười ngọt ngào, mắt cong cong.

Cái vẻ mặt đáng yêu yếu ớt đó dường như đã ăn sâu vào xương tủy, khiến người ta không biết trong lòng cô ấy rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hắc Thiên Đạo nhìn thấy cảnh này, trái tim đột nhiên co rút, như phản ứng bản năng tự bảo vệ khi bị rắn độc cắn trúng.

Ngọn lửa ghen tuông bùng cháy, khiến cô ấy gần như phát điên.

Cô ấy chưa bao giờ thân mật với Phụ hoàng như vậy.

Rõ ràng, cô ấy đến trước.

Nhưng, cái tiện nhân yêu nghiệt này lại chiếm tiên cơ, khiến cô ấy vô cùng bực bội.

Thật muốn một kiếm chém chết tên này!

Nếu là Lý Dịch trước đây, bản thân sẽ không phát giác được sự thay đổi cảm xúc của Hắc Thiên Đạo.

Dù sao người đàn ông thẳng tính như hợp kim titan nghĩ rất đơn giản, mục tiêu càng đơn giản: Nhanh chóng thăng cấp, sống sót đến cuối cùng.

Còn phụ nữ, chỉ làm ảnh hưởng tốc độ thăng cấp của hắn.

Tuy nhiên, kể từ khi dung hợp bản năng săn mồi hải vương, mọi thứ đều khác.

Khiến người đàn ông thẳng tính như hợp kim titan năm xưa càng ngày càng đi xa theo hướng tra nam.

Thậm chí, ngay cả Lý Dịch bản thân cũng không phát giác được, hành vi vô ý thức của mình, sẽ mang lại chấn động lớn đến nhường nào cho phái nữ.

Lý Dịch véo véo cái mũi tinh xảo hất lên của Hắc Thiên Đạo, dịu giọng nói: "Các em đều là một phần tử trong Đế Mộ, nên hòa thuận đối xử với nhau mới phải." "Em là chị gái, nhường em gái một chút cũng là điều nên làm." Hắc Thiên Đạo vốn còn đang giận dỗi, bị Lý Dịch làm hành động thân mật này một cái, trong nháy mắt hết giận.

Trên khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp cũng lộ ra một nụ cười.

Hơn nữa, làm chị gái cũng rất tốt.

Cô ấy đành miễn cưỡng chấp nhận vậy.

Chị gái?

Cô bé loli hằn học nhìn Hắc Thiên Đạo, cô ấy là cổ thần!

Thời gian tồn tại khó mà tưởng tượng được.

Còn Hắc Thiên Đạo chẳng qua là một đứa nhỏ mới sinh, có tư cách gì mà làm chị gái của cô ấy chứ?

Muốn cô ấy gọi đối phương là chị gái, tuyệt đối không thể!

Lý Dịch nhìn Tiểu La Lỵ, ánh mắt rất rõ ràng.

Tiểu La Lỵ bất đắc dĩ, đành phải ngọt ngào gọi một tiếng "tỷ tỷ".

Hắc Thiên Đạo ừ một tiếng cho qua chuyện.

Lý Dịch giải quyết xong mâu thuẫn của hai người, mới tiếp tục sắp xếp kế hoạch tiếp theo: "Xà Minh Âm Thể và Cấm Bà, Trương Vô Nhiễm canh giữ Dịch Thiên Đế Mộ, đợi Cửu Vũ hoàn thành hoàn toàn bước cuối cùng của 'Ngọc Dũng Thoát Xác'." "Vâng!" Ba người Trương Vô Nhiễm đều gật đầu.

Lý Dịch nhìn Hắc Thiên Đạo: "Cô đến U Đô thị, thay tôi thống trị tín đồ ở đó." Hắc Thiên Đạo sắc mặt có chút không tốt lắm: "Phụ hoàng, người nghĩ năng lực của con chỉ để quản lý mấy tín đồ sao?" "Sao?

Cô không muốn?" Lý Dịch ánh mắt chợt lạnh, rất không vui khi Hắc Thiên Đạo làm trái ý mình.

Xem ra, thủ đoạn gần đây của hắn quá ôn hòa, khiến cô ta nảy sinh ảo giác có thể mặc cả.

Hắc Thiên Đạo vội vàng giải thích: "Không phải.

Con chỉ nghĩ con có thể làm những việc quan trọng hơn cho phụ hoàng." "Việc này đã rất quan trọng!" Lý Dịch lạnh lùng nói: "Tư liệu và thiết bị thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn đều sẽ đi qua đây,

Trấn Quỷ Ti chắc chắn sẽ mai phục ở đây." "Nếu tôi không đoán sai, bọn họ đã chuẩn bị tiến vào U Đô thị, giành quyền kiểm soát của Thi Thiên Giáo đối với nó." "Tôi bảo cô làm việc này, vốn dĩ cho rằng cô có thể đảm đương trọng trách, nhưng giờ xem ra, cô vẫn quá trẻ, tâm tính phù phiếm, chưa đủ trầm ổn." Hắc Thiên Đạo tim thắt lại, ánh mắt tối sầm, môi run rẩy, nửa ngày sau mới phát ra được chút âm thanh: "Phụ hoàng, con....." Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Dù sao cô còn nhỏ, lần này tôi có thể cho cô cơ hội này." Hắc Thiên Đạo ánh mắt sáng lên, rực rỡ như những vì sao: "Phụ hoàng, người yên tâm, con nhất định sẽ làm tốt việc này." Lý Dịch gật đầu: "Sự chú ý của Trấn Quỷ Ti e rằng phần lớn sẽ đặt vào U Đô thị, giờ Trấn Quỷ Ti thế lực dần phục hồi, nhất định sẽ đoạt lấy tòa quỷ thành này." "Vì vậy, việc tiếp ứng Chu Kỳ Ngọc rất nguy hiểm." "Tuy nhiên, nếu không địch lại thì trực tiếp rút lui là được, nhớ kỹ, an toàn của cô là quan trọng nhất." Hắc Thiên Đạo dùng sức gật đầu, trong mắt bùng cháy ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Trương Vô Nhiễm thấy vậy, trong lòng khẽ thở dài.

Nhìn Hắc Thiên Đạo thế này, e rằng sẽ liều chết không lùi.

Chương 380

Rõ ràng đây là một việc rất nguy hiểm và phiền phức, nhưng dưới lời lẽ của Bệ hạ, lại khiến Hắc Thiên Đạo cứng nhắc cho rằng đây là một việc rất vinh quang, đáng để giao phó cả sinh tử.

Thủ đoạn tẩy não này, giống hệt với mấy tên tư bản vô lương.

Tiểu La Lỵ nắm ống quần Lý Dịch, yếu ớt nói: "Tiểu ca ca, con có thể đi cùng Anh Vũ Đao Vũ và họ không?

Con muốn giúp anh làm gì đó." Lý Dịch lộ ra một nụ cười dịu dàng: "Không cần, em chỉ cần ở bên cạnh tôi, đó đã là sự giúp đỡ tốt nhất cho tôi rồi." Tiểu La Lỵ sắc mặt cứng đờ, nhưng trong tình cảnh này, cô bé chỉ có thể gượng cười.

Lý Dịch sẽ không dễ dàng để Tiểu La Lỵ rời khỏi Dịch Thiên Đế Mộ.

Dù sao, Anh Vũ Đao Vũ cũng không phải đối thủ của Tiểu La Lỵ.

Đợi cô bé rời khỏi Dịch Thiên Đế Mộ, có thể sẽ trở mặt không nhận người.

Trương Vô Nhiễm trong lòng không ngừng than vãn.

Tiểu La Lỵ này nhìn thì đáng yêu, nhưng cũng chỉ là nhìn đáng yêu, nói lời đường mật, nội tâm lại vô cùng đen tối.

Tuy nhiên, Bệ hạ cũng không kém hơn là bao.

Lý Dịch sắp xếp xong mọi việc ở Dịch Thiên Đế Mộ, liền một lần nữa giáng lâm vào thân thể Trần Phong.

Muốn biến U Đô thị thành trung tâm của vòng xoáy thôn phệ tất cả, Trần gia và Dịch Thiên Tập đoàn tự nhiên là không thể thiếu.

Trần Tuyền Ảnh yên lặng đứng phía sau Trần Phong, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm mạnh, dường như có một thứ cực kỳ âm tà xâm nhập.

Cô ta theo bản năng giơ tay phải lên, che trước người.

Nhưng rất nhanh, cảm giác âm tà này liền biến mất.

Chỉ là ánh mắt Trần Phong trở nên vô cùng u sâu, hệt như vực sâu hư vô tăm tối nhất.

Khóe môi Trần Tuyền Ảnh không khỏi nhếch lên.

Hắn đã đến!

"Thiếu chủ!" Trần Tuyền Ảnh cúi đầu, cung kính thuật lại chuyện của Trấn Quỷ Ti một lần nữa.

Khi Lý Dịch nghe đến ám hiệu của Trấn Quỷ Ti, nội tâm khẽ rung động.

Giữa đen trắng, bao quát vũ trụ.

Trộm trời đổi đế, Thần Đình tái lâm!

Trấn Quỷ Ti này thật là có khí phách lớn!

Tuy nhiên, điều càng khiến Lý Dịch kinh ngạc hơn là, hắn chỉ tùy tiện phát biểu một cảm khái khi ngắm cảnh, không ngờ lại vô tình trùng hợp như vậy.

Trần Tuyền Ảnh thấy Lý Dịch bề ngoài bình tĩnh như nước, thầm nghĩ không hổ là Thiếu chủ, vẻ mặt điềm tĩnh không hề bất ngờ này, thật là tuyệt diệu.

Lý Dịch suy nghĩ một chút rồi nói: "Cô tiếp tục giữ liên lạc với Trấn Quỷ Ti, nếu có chuyện quan trọng gì, báo cáo bất cứ lúc nào." "Vâng!" "Ngoài ra, hãy phát tin tức về việc Trần Nguyệt Vũ sẽ tổ chức concert tại U Đô thị ra ngoài!" Trần Tuyền Ảnh nghe vậy, có

chút không hiểu: “Thiếu chủ, thuộc hạ ngu độn, không hiểu vì sao ngài lại sắp xếp như vậy?” “Hiện giờ tai mắt của Trấn Quỷ Ti phần lớn đều ở U Đô thị, ngài định địa điểm concert của Trần Nguyệt Vũ ở đây, chẳng phải sẽ có nhiều người hơn đổ về đây sao?” “Huống hồ, U Đô thị đã bị phong tỏa từ lâu, sân bay cũng không thông, người bình thường cũng không thể đến đây được.” Lý Dịch nhàn nhạt nói: “Trấn Quỷ Ti sẽ cho người thông đường!” “Cô chỉ cần phát tin tức này ra là được.” “Vâng.” Trần Tuyền Ảnh gật đầu.

“Đúng rồi, hãy để Lăng Hương Vũ Điệp cũng tham gia concert lần này, tiện thể xào nấu cặp đôi Trần Nguyệt Vũ và Lăng Hương Vũ Điệp (CP), để nhiều người hơn nữa đổ về U Đô thị!” “Đúng rồi, để hâm nóng cho concert lần này, cô hãy sắp xếp người tổ chức hoạt động tặng miễn phí vé concert tại các cửa hàng thuốc chính của Dịch Thiên Tập đoàn!” “Không!

Không chỉ miễn phí vé concert, mà ngay cả vé xe khứ hồi Dịch Thiên Tập đoàn cũng bao trọn gói!” “Lần này, tôi muốn biến nước ở U Đô thị đục ngầu hoàn toàn!” Trần Tuyền Ảnh nghe vậy, có chút đau đầu: “Thiếu chủ, ý ngài là để tất cả những người tham gia hoạt động đều nhận được phúc lợi này?” “Đương nhiên!

Có vấn đề gì sao?” Lý Dịch nhàn nhạt nói.

Trần Tuyền Ảnh im lặng một lát, rồi mới nói: “Ngài có thể không biết sức kêu gọi và lực lượng fan hâm mộ của Trần Nguyệt Vũ lớn đến mức nào!” “Chỉ cần tin tức này được lan truyền, không biết sẽ có bao nhiêu người đến tranh giành vé!” “Hơn nữa, những kẻ đầu cơ (hoàng ngưu) để kiếm chênh lệch, e rằng sẽ dùng không ít thủ đoạn, chi phí trong đó quá lớn!” Lý Dịch ngữ khí bình thản: “Tiền không phải vấn đề!

Mấy ngân hàng kia chẳng phải vẫn luôn cầu xin muốn cho chúng

ta vay tiền sao?

Nhớ kỹ, vay được bao nhiêu thì vay bấy nhiêu, dù sao tôi cũng không định trả!" Trần Tuyền Ảnh: "....." Lý Dịch tiếp tục nói: "Tư duy của cô phải rộng mở một chút, hoạt động hâm nóng concert cho Trần Nguyệt Vũ lần này có thể lồng ghép 'hàng riêng'!" "Ví dụ, bán các sản phẩm chăm sóc da, thực phẩm chức năng, thuốc đặc hiệu có in hình và chữ ký của Trần Nguyệt Vũ với giá chiết khấu." "Hơn nữa, việc những kẻ đầu cơ tranh giành vé, đối với chúng ta cũng là chuyện tốt, sẽ có nhiều người hơn nữa đổ về U Đô thị." "Đúng rồi, địa điểm phải lớn một chút, số lượng vé concert phải nhiều, thấp nhất không được dưới một triệu vé!" Trần Tuyền Ảnh yên lặng lắng nghe mệnh lệnh của Lý Dịch, dần dần hiểu ra.

Mục đích lần này của Thiếu chủ chính là dẫn dắt dòng người!

Mượn sức kêu gọi của Trần Nguyệt Vũ để dẫn tất cả mọi người đến U Đô thị!

"Chỉ là, chúng ta làm rầm rộ như vậy, Trấn Quỷ Ti có làm khó dễ không?" Trần Tuyền Ảnh nói ra nghi hoặc của mình.

Lý Dịch cười quỷ dị: "Việc này rất dễ giải quyết, cô mang một tin tức đến Trấn Quỷ Ti, nói rằng tư liệu kỹ thuật cốt lõi nhất của Dịch Thiên Tập đoàn sẽ được đưa vào Côn Luân thông qua concert lần này!" Trần Tuyền Ảnh lập tức hiểu rõ.

Trấn Quỷ Ti luôn muốn có được tư liệu kỹ thuật của Dịch Thiên Tập đoàn, lần này, tuyệt đối không thể ngăn cản concert diễn ra.

Ngược lại, họ sẽ chủ động dọn dẹp chướng ngại vật cho Dịch Thiên Tập đoàn!

Và tin tức này cũng sẽ nhanh chóng lan truyền, đến lúc đó, danh tiếng của Trần Nguyệt Vũ và Lăng Hương Vũ Điệp sẽ tăng vọt.

Cộng thêm Thiếu chủ cho những sản phẩm thí nghiệm bắt đầu hoạt động, cũng có thể thu hút sự chú ý của mọi người, khiến Trấn Quỷ Ti phải chạy đôn chạy đáo!

Kế hoạch này, thật sự lợi hại, đơn giản là nhất thạch tam điểu (một mũi tên trúng ba đích)!

Đây nghiễm nhiên là dương mưu, ngoài một số ít thông tin không được đặt lên bàn, những thứ khác hầu như đã nói hết cho Trấn Quỷ Ti.

Nhưng, Trấn Quỷ Ti vì lợi ích của bản thân, lại không thể không làm theo sự sắp xếp của Thiếu chủ, thật đáng sợ!

Thiếu chủ không phải vẫn luôn tĩnh tu ở núi rừng sao?

Sao có thể nghĩ ra được kế sách kinh khủng như vậy?

Chuyện này thực sự có chút không hợp lý.

Dù là đa nhân cách, cũng không thể giải thích được.

Dù sao, sự chênh lệch thông tin nằm ngay đó.

Lẽ nào, mình vẫn luôn nghĩ sai, Thiếu chủ căn bản không phải đa nhân cách?

Trần Tuyền Ảnh không hổ là tinh anh được Trần gia bồi dưỡng, thông qua mấy lần tiếp xúc này, lại nảy sinh nghi ngờ về sự tồn tại của Lý Dịch.

Tuy nhiên, Lý Dịch đối với điều này cũng không hề giấu giếm.

Dù Trần Tuyền Ảnh có biết sự tồn tại của mình thì sao?

Kẻ thống trị, đương nhiên phải đường đường chính chính, dùng thái độ tuyệt đối bá đạo nghiền ép đối thủ!

Đương nhiên, đó là khi đảm bảo an toàn cho bản thân, cũng như có

mười phần nắm chắc, Lý Dịch mới làm vậy.

Không có mười phần nắm chắc, vậy có gì khác biệt so với việc thua trực tiếp?

Thế giới này có quá nhiều biến số, Lý Dịch chỉ có thể kiểm soát toàn cục trong khả năng, loại bỏ tất cả các yếu tố không thể kiểm soát.

Trần Tuyền Ảnh nhìn điện thoại, cười nói: "Vì Trần Nguyệt Vũ được tẩy trắng, các doanh nghiệp lớn ở châu Âu tự ý chấm dứt hợp đồng đã không thể ngồi yên, hôm nay liền muốn đến gặp ngài để đàm phán!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Không gặp!

Cô đi tiếp đãi là được!" "Nhớ kỹ, mục đích của cô không phải là hợp tác với họ, mà là để họ đưa ra tiền bồi thường vi phạm hợp đồng, nếu họ không chịu thì tốt nhất!" Trần Tuyền Ảnh ngẩn ra: "Tại sao họ không đưa tiền bồi thường lại tốt hơn?

Nếu có khoản tiền khổng lồ đó, chuỗi vốn của chúng ta sẽ càng hùng hậu, hoàn toàn có thể chuyển giao tài sản ra nước ngoài sớm hơn, nhanh chóng đứng vững ở nước ngoài!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Tài chính không phải là chìa khóa quyết định thành bại, mở cửa thị trường nước ngoài không phải chỉ dựa vào việc ném tiền là có thể làm được." "Trước khi không nắm rõ thông tin mấu chốt, mạo hiểm tiến vào thị trường nước ngoài, chúng ta sẽ chỉ tan nát đầu óc!" "Mà nếu họ không đưa tiền bồi thường, chúng ta hoàn toàn có thể công khai chuyện này, một doanh nghiệp mất uy tín, cách phá sản cũng không còn xa!" "Chúng ta nhân cơ hội này có thể tiến vào thị trường châu Âu còn trống rỗng!" Trần Tuyền Ảnh chợt hiểu ra: "Thì ra là vậy!

Vẫn là Thiếu chủ nghĩ chu toàn!" Bước ra khỏi văn phòng Trần Phong, Trần Tuyền Ảnh không lập tức tiếp đãi các ông trùm thương mại đến từ châu Âu.

Mà là tập trung họ lại để xử lý, chuẩn bị tổ chức một buổi tiếp đãi tạm thời, tránh việc từng người một đến, lãng phí thời gian.

Trong phòng tiếp khách của Dịch Thiên Tập đoàn, CEO của DG đi đi lại lại, vẻ mặt phẫn nộ: "Dịch Thiên Tập đoàn này quả thực quá đáng!

Chúng ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây, vậy mà lại bỏ mặc chúng ta ở đây!" "Phải biết DG của chúng ta là thương hiệu quý tộc nổi tiếng nhất của Đại Anh, đi đến đâu mà không được người ta cung phụng!" Thiết kế sư trưởng của DG cũng vô cùng tức giận, môi run rẩy vì tức.

Nghĩ đến họ là những tinh anh xã hội có thân phận địa vị, bất kể là doanh nghiệp nào, đều sẽ cung kính coi họ là khách quý.

Nhưng Dịch Thiên Tập đoàn này thì hay rồi, ngoài lễ tân, đến một cao tầng cũng không ra tiếp đón họ!

Rất nhanh, sự phẫn nộ của họ đã được xoa dịu.

Bởi vì CEO của một thương hiệu cao cấp khác đến từ Đại Anh cũng được sắp xếp ngồi ở đây!

Khi có người có cùng đãi ngộ với họ, "Ồ!

Ông Thomas, sao ngài cũng ở đây?" Thấy CEO của DG, vị CEO đến từ HM này vẻ mặt ngạc nhiên.

Chương 381

Thomas cười khổ: "Chẳng phải là để thương thảo chuyện tiền bồi thường vi phạm hợp đồng với Dịch Thiên Tập đoàn sao!" DG và Trần Nguyệt Vũ ký hợp đồng bảy năm, số tiền lên đến một trăm triệu Euro.

Mà tiền bồi thường vi phạm hợp đồng là một nghìn lần số đó!

Nếu thực sự phải giao ra một trăm tỷ Euro, ngay cả DG cũng phải tổn thương gân cốt!

Cộng thêm DG hiện đang mở rộng thế lực, chính là lúc cần vốn cấp bách, một khi giao ra nhiều tiền như vậy, kế hoạch này e rằng chỉ có thể dừng lại, đến lúc đó tổn thất sẽ càng lớn!

Phải biết, vì kế hoạch này, DG đã đầu tư quá nhiều từ giai đoạn đầu!

CEO của HM nghe vậy, cũng chỉ có thể cười khổ.

Họ vốn coi thường Huyền Quốc, nếu không phải thị phần của Huyền Quốc quá lớn, mỗi năm mang lại cho họ quá nhiều tiền, họ mới không bán đồ cho người Huyền Quốc!

Nhưng bây giờ, lại phải ngược lại cầu xin doanh nghiệp Huyền Quốc, điều này nghiễm nhiên là tát vào mặt họ một cái!

Điều càng khiến họ khó chấp nhận hơn là, Dịch Thiên Tập đoàn hoàn toàn không coi họ ra gì, đợi lâu như vậy, đến một cao tầng cũng không đến tiếp đãi họ!

Cao tầng của DG và HM nhìn nhau, đều thấy sự phẫn nộ trong mắt đối phương.

Thomas lạnh lùng nói: "Hôm nay chúng ta chịu sỉ nhục ở đây, nhất định phải công khai rộng rãi, để Đại Anh xem xem, Dịch Thiên Tập

đoàn của Huyền Quốc rốt cuộc ngạo mạn đến mức nào!" CEO của HM ngữ khí càng lạnh lùng hơn: "Làm như vậy căn bản không đủ hả giận!" "Dịch Thiên Tập đoàn không phải tự xưng là doanh nghiệp lương tâm, niềm tự hào của sản phẩm nội địa Huyền Quốc sao?

Chúng ta hoàn toàn có thể tiến hành chế tài kinh tế đối với nó, khiến nó hoàn toàn phá sản!" "Không sai!

Cứ làm như vậy!" Thomas gật đầu đồng tình, bắt đầu gửi tin nhắn cho tổng bộ, chuẩn bị chế tài Dịch Thiên Tập đoàn.

Và ngay khi họ chuẩn bị chế tài Dịch Thiên Tập đoàn, lại có vài ông chủ thương hiệu xa xỉ khác bước vào.

Mấy người vốn dĩ là đối thủ cạnh tranh, mỗi lần gặp mặt đều tràn đầy mùi thuốc súng.

Nhưng, lần này gặp mặt trong phòng tiếp khách của Dịch Thiên Tập đoàn, lại là hiếm hoi thân thiện.

Dù sao, họ đều có chung kẻ thù!

Đó chính là Dịch Thiên Tập đoàn.

Trước đó, ai cũng không ngờ, mười thương hiệu xa xỉ hàng đầu thế giới lại liên thủ vì Dịch Thiên Tập đoàn!

Họ thậm chí coi phòng tiếp khách của Dịch Thiên Tập đoàn như phòng họp, tổ chức một cuộc họp chế tài Dịch Thiên Tập đoàn.

Những ông lớn tung hoành thương trường này, anh nói một câu tôi nói một câu, dường như coi Dịch Thiên Tập đoàn như một miếng mồi mềm dễ bị nắm bóp.

"Lĩnh vực chính của Dịch Thiên Tập đoàn là y dược, tuy rằng cũng có liên quan đến truyền thông và kiến trúc, nhưng thị phần không nhiều." "Y dược?

Chỉ cần xảy ra một sự cố y tế, hoặc phát hiện thuốc không đạt tiêu chuẩn, Dịch Thiên Tập đoàn sẽ mất uy tín!" "Dù thuốc của Dịch Thiên Tập đoàn không có vấn đề, chẳng lẽ chúng ta không thể tạo ra một vấn đề sao?" "Chúng ta cũng có thể mua chuộc nhân viên của Dịch Thiên Tập đoàn, để họ bán mạng cho chúng ta!" "Thuốc của Dịch Thiên Tập đoàn quả thực lợi hại, nếu có thể lấy được công thức, lợi nhuận trong đó không biết sẽ lớn đến mức nào!" "Dịch Thiên Tập đoàn đáng chết, chúng ta đến hợp tác với họ, đó là vinh dự của họ, nhưng không ngờ lại dám bỏ mặc chúng ta ở đây!" "Dịch Thiên Tập đoàn sụp đổ, các doanh nghiệp y dược của quốc gia chúng ta mới có thể thực sự tiến vào Huyền Quốc!" "Sinh lão bệnh tử, ăn ở đi lại!

Nếu sản phẩm y dược của Huyền Quốc đều phụ thuộc vào dưới trướng châu Âu của chúng ta, ngày chế tài Huyền Quốc cũng không còn xa!" "Dịch Thiên Tập đoàn sẽ tiêu đời!" Những ông trùm thương mại này bàn bạc kế hoạch nhắm vào Dịch Thiên Tập đoàn, nào biết ở đây đã lắp đặt mấy camera ẩn!

Ai sẽ nghĩ, Dịch Thiên Tập đoàn là một doanh nghiệp lớn, vậy mà lại dùng thủ đoạn âm hiểm như vậy?

Trần Tuyền Ảnh khẽ thở dài, những người này quả nhiên đã bị Thiếu chủ nói trúng.

Tuy nhiên, muốn nhắm vào Dịch Thiên Tập đoàn đã trưởng thành, dựa vào những thủ đoạn nhỏ này, tự nhiên là không thể thành công.

Huống hồ, nói về sự âm hiểm, ai có thể sánh ngang với Thiếu chủ, người vì đạt mục đích không từ thủ đoạn?

Thiếu chủ không cao quý ra tay, những người này, một ai cũng không thể sống sót trở về!

"Gửi cho họ một thông báo, yêu cầu họ nhanh chóng giao nộp tiền bồi thường vi phạm hợp đồng, nếu không Dịch Thiên Tập đoàn sẽ

khởi kiện họ!" Trần Tuyền Ảnh không thèm nhấc mí mắt, tùy ý nói.

Dù sao đều là kẻ địch, cô ta cũng không muốn ra mặt, tùy tiện sắp xếp một người để đuổi những người này đi là được.

"Vâng!" Bên cạnh Trần Tuyền Ảnh, CEO của Dịch Thiên Tập đoàn trầm giọng nói.

Tuy Trần Tuyền Ảnh chỉ là một thư ký, nhưng lại là người của Trần Phong, địa vị còn cao hơn cả anh ta.

Rầm!

Trong phòng tiếp khách, các cao tầng của các thương hiệu xa xỉ đang nói đến đoạn cao trào, cửa đột nhiên bị mở ra.

Thấy CEO của Dịch Thiên Tập đoàn, mọi người đều đồng loạt, lạnh lùng chất vấn: "Dịch Thiên Tập đoàn chẳng lẽ ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không hiểu sao?

Lại dám bỏ mặc quý khách ở đây không quan tâm!" "Huyền Quốc quả nhiên là một quốc gia man rợ, chỉ là một đám khỉ da vàng!" Trần Dạ, CEO của Dịch Thiên Tập đoàn, vẻ mặt không biểu cảm, tùy tay đặt một lá thư liên hệ lên bàn, lạnh nhạt nói: "Thưa quý vị, cầm thư liên hệ này rời đi đi, Dịch Thiên Tập đoàn không hoan nghênh các vị!" "Cái gì!" Mọi người đều không ngờ, Dịch Thiên Tập đoàn lại cứng rắn như vậy, lại dám trực tiếp hạ lệnh đuổi khách!

Thomas tức giận đến không thể kiềm chế, mặt đỏ bừng: "Chúng ta đã đợi cả buổi chiều ở đây, chỉ đợi được kết quả như vậy sao?

Dịch Thiên Tập đoàn các người đừng có quá đáng!" "Không sai!

Thời gian của chúng tôi rất quý giá!

Dịch Thiên Tập đoàn các người lãng phí nhiều thời gian của chúng tôi như vậy, chẳng lẽ không có chút biểu thị nào sao!" Những người

khác cũng vô cùng phẫn nộ.

Trần Dạ cười lạnh một tiếng, ánh mắt khinh thường: "Dịch Thiên Tập đoàn làm việc, cần gì phải giải thích với người khác!" "Các người muốn cút, hoặc tôi sẽ sắp xếp người đá các người ra ngoài!" "Được!

Được lắm!

Các người cứ đợi đấy!" Thomas nhìn hàng bảo vệ cao ba mét phía sau Trần Dạ, không dám ở lại nữa, buông một câu đe dọa rồi xám xịt rời đi.

Trần Dạ nhìn bóng lưng của đám người này, ánh mắt đầy trêu tức.

Muốn chế tài Dịch Thiên Tập đoàn, thật là nghĩ hay.

Dịch Thiên Tập đoàn sở dĩ khiến Trấn Quỷ Ti cũng phải kiêng kỵ, không chỉ vì có tiền.

Mà là vì có quá nhiều tín đồ!

Dây dưa một chút là động cả toàn thân, nếu Dịch Thiên Tập đoàn sụp đổ, Huyền Quốc e rằng ít nhất sẽ lùi lại ba mươi năm!

Ảnh hưởng quá lớn đến vận mệnh quốc gia của Huyền Quốc!

Dù Dịch Thiên Tập đoàn có mất thị trường nước ngoài thì sao, với số lượng dân số của riêng Huyền Quốc, đủ để đáp ứng nhu cầu hiện tại của Dịch Thiên Tập đoàn.

Phải biết, điều Huyền Quốc không thiếu nhất chính là người!

Trần Tuyền Ảnh thông qua tuyến dưới của Trấn Quỷ Ti, đã phát tin tức về việc Dịch Thiên Tập đoàn sẽ chuyển giao tư liệu kỹ thuật tại concert Trần Nguyệt Vũ ở U Đô thị.

Rất nhanh, phía Trấn Quỷ Ti liền gọi một cuộc gọi video đến.

Điều khiến Trần Tuyền Ảnh không ngờ là, người liên hệ với cô lần này không phải là người trước đó, mà là một người bí ẩn mặc áo choàng đen, toàn thân bao phủ trong bóng tối.

Ở cổ tay áo, có một biểu tượng Thái Cực.

Trên trung tâm của Thái Cực màu trắng, là một chữ cổ triện.

Dường như là Nhật Nguyệt.

Không!

Là Dịch!

Trần Tuyền Ảnh vẻ mặt không biểu cảm, trong lòng lại trầm tư.

Người này rõ ràng địa vị cao hơn người trước đó, e rằng là cao tầng trong vòng quyền lực của Trấn Quỷ Ti.

Theo báo cáo của tai mắt Dịch Thiên Tập đoàn cài cắm trong Trấn Quỷ Ti, hiện giờ cao tầng của Trấn Quỷ Ti dường như đã có một cuộc "thay máu" lớn.

Đột nhiên xuất hiện rất nhiều cao tầng, và vị trí tổng bộ cũng đã thay đổi.

Vị trí cụ thể rất bí ẩn, khiến người ta không thể nắm bắt.

"Thông tin cô cung cấp lần này rất quan trọng!" Đối phương nhàn nhạt nói, giọng khàn khàn như dao mài: "Tuy nhiên, cô có biết Trần Phong sẽ dùng phương pháp cụ thể nào để chuyển giao những dữ liệu đó không?" Trần Tuyền Ảnh lắc đầu: "Tạm thời vẫn chưa rõ, người chủ trì việc này là Chu Kỳ Ngọc!" "Vậy chỉ là Chuẩn Thanh Nhiếp Quỷ?" Người bí ẩn nói: "Cô hãy nhanh chóng mang tin tức xác thực đến cho chúng tôi, chúng tôi sẽ phái cường giả Đằng Vân Cảnh ám sát Chu Kỳ Ngọc, chặn những dữ liệu đó trên đường!" Đằng Vân Cảnh?

Nghe đối phương nói nhẹ nhàng như vậy mà lại đưa ra cường giả

Đằng Vân Cảnh, khiến Trần Tuyền Ảnh có chút không dám tin.

Phải biết, thế giới này, Đằng Vân Cảnh chính là chiến lực đỉnh cao!

Nhưng dường như, Trấn Quỷ Ti đã khác, lại có thể tùy tiện phái cường giả Đằng Vân Cảnh ra mặt!

Chương 382

Xem ra, lời Thiếu chủ nói không sai, nền tảng của Trấn Quỷ Ti quá sâu!

"Sức mạnh của Trần Phong rất mạnh, Đằng Vân Cảnh thực sự có cách đối phó với hắn sao?" Để thăm dò nền tảng của Trấn Quỷ Ti, Trần Tuyền Ảnh tiếp tục hỏi.

Người bí ẩn cười khẽ: "Sức mạnh của Trấn Quỷ Ti hiện nay đã khác xưa rất nhiều, Trần Phong tuy lợi hại, nhưng trước kỹ năng hợp kích, vẫn không đáng nhắc tới!" "Huống hồ, át chủ bài của Trấn Quỷ Ti không chỉ có thế này, sau này cô sẽ biết!" "Vâng!" Trần Tuyền Ảnh không tiếp tục truy hỏi, để tránh lộ thân phận.

Cắt đứt liên lạc, bên cạnh người bí ẩn, Mặc Đan Thanh cười lạnh: "Chuẩn Thanh Nhiếp Quỷ thì tính là gì?

Bản tọa phất tay là có thể diệt!" "Chỉ là Trần Phong đó... sức mạnh do ma đạo nhân ngẫu tự bạo sinh ra, thực sự có thể tiếp cận Chuẩn Huy Dương Cảnh sao?" "Dù có, có thể đánh chết Trần Phong trước khi hắn thoát ly không?" Hễ nhắc đến Trần Phong, ngữ khí của Mặc Đan Thanh lại không tự tin.

Ngay cả khi đã chứng kiến sức mạnh của ma đạo nhân ngẫu, nhưng trong đầu cô ta vẫn luôn vang vọng cảnh tượng đối phương ra tay ngày hôm đó.

Cây mạch đao phóng ra ma ý ngút trời, thế không thể cản, không gì không phá, khiến ma tâm của cô ta bị tổn thương nghiêm trọng.

Người bí ẩn lạnh hừ một tiếng: "Tự nhiên là có thể!" "Lần này, trọng điểm là những tư liệu kỹ thuật đó!

Chỉ cần có được những tư liệu này, liền có thể hủy diệt tầng lớp cao cấp cốt lõi của Dịch Thiên Tập đoàn, sau đó sáp nhập Dịch Thiên Tập đoàn!" Trần Chung đặt điện thoại xuống, mở miệng nói: "Dịch Thiên Tập đoàn hiện nay đang bị các doanh nghiệp xa xỉ châu Âu bao vây, e rằng đã có chút mệt mỏi." "Theo giám sát của hệ thống Thiên Khải, Dịch Thiên Tập đoàn bắt đầu liên tục vay tiền từ các ngân hàng lớn, hẳn là chuỗi vốn đang gặp vấn đề." Người bí ẩn nhíu mày: "Đối với lĩnh vực kinh tế, tôi không chuyên nghiệp, sẽ không nhúng tay vào!" "Tuy nhiên, Dịch Thiên Tập đoàn tuyệt đối không thể sụp đổ, sau khi thanh toán các cao tầng của Dịch Thiên Tập đoàn, Trấn Quỷ Ti sẽ tiếp quản Dịch Thiên Tập đoàn!" Trần Chung gật đầu: "Tôi biết!

Nếu Dịch Thiên Tập đoàn sụp đổ, e rằng sẽ có hàng chục triệu người bị ảnh hưởng trực tiếp, đối mặt với việc mất việc làm!" "Hơn nữa, Dịch Thiên Tập đoàn là doanh nghiệp đầu ngành độc quyền trong lĩnh vực y dược, càng có đóng góp rất lớn cho sự nghiệp y tế của Huyền Quốc." "Rất nhiều người ở tầng lớp cao cấp đang chờ thuốc của Dịch Thiên Tập đoàn để kéo dài mạng sống, nếu thuốc của Dịch Thiên Tập đoàn không thể cung cấp liên tục, Huyền Quốc sẽ chết rất nhiều người, những cao tầng đó cũng sẽ vô cùng bất mãn." Hệ thống bi kịch không ngừng lan rộng trong các bệnh viện lớn, khiến độc tố của Bách Tịch Đao lan tràn, hiện nay tỷ lệ mắc bệnh ở Huyền Quốc tăng vọt.

Mà có thể điều trị loại độc này, chỉ có dung dịch nước bọt pha loãng của Lý Dịch.

Huống hồ, Trần Chung nắm bắt nhân tính cực sâu.

Lịch sử đã sớm chứng minh, bạn có thể vô tình nô dịch dân thường, nhưng tuyệt đối không thể bạc đãi các quý tộc nắm giữ quyền lực thực sự.

Hạ Kiệt Thương Trụ chính là tấm gương tốt nhất.

Hạ Kiệt coi các quý tộc bạo ngược như ngựa để cưỡi, tạo ra nhiều hình phạt tàn khốc, cuối cùng bị quý tộc đánh bại, lưu lại danh hiệu bạo quân trong lịch sử.

Mà Thương Trụ cũng tương tự như vậy.

"Vì vậy, dữ liệu thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn chúng ta nhất định phải có được!" Người bí ẩn lớn tiếng nói: "Vận mệnh Huyền Quốc không bại, Trấn Quỷ Ti không diệt!" Trần Chung gật đầu: "Yên tâm, chúng ta sẽ âm thầm giúp Dịch Thiên Tập đoàn vượt qua khó khăn!" "U Đô thị tuy đã bị phong tỏa nghiêm ngặt, nhưng muốn giải trừ cũng chỉ là chuyện một hai ngày, còn ba ngày nữa mới đến ngày khai mạc concert Trần Nguyệt Vũ, thời gian khá dồi dào." "Ừm!" Người bí ẩn gật đầu, đợi Trần Chung và Mặc Đan Thanh đi làm việc, cô ta thì thầm một mình với giọng chỉ mình cô ta nghe thấy: "Dịch Thiên Tập đoàn, cái tên này lấy thật hay....." Bóng tối phía sau người bí ẩn đột nhiên vặn vẹo, một bóng đen xuất hiện giữa không trung, thấp giọng nói: "Tả hộ pháp, phòng thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn vẫn chưa tìm thấy, họ ẩn giấu quá sâu!" Tả hộ pháp khẽ thở dài: "Tìm!

Tiếp tục tìm!

Bất chấp mọi giá phải tìm ra cho ta!" "Trấn Quỷ Ti tuyệt đối không thể bị Quỷ Dị dắt mũi!" "Vâng!" Bóng đen đáp một tiếng rồi biến mất.

Ánh mắt Tả hộ pháp càng trở nên lạnh băng: "Đám chuột này ẩn nấp thật sâu, ngay cả Vĩnh Dạ Quân Đoàn cũng không thể tìm thấy nơi ẩn náu của chúng!" "Đáng tiếc, Vĩnh Trụ Quân Đoàn đã được Hữu hộ pháp đưa đi ngủ đông, cũng không biết khi nào mới có thể phục hồi!" Trần Tuyền Ảnh trở về văn phòng của Trần Phong, trầm

giọng nói: “Thiếu chủ, những người đến từ châu Âu đã bị đuổi đi rồi, nhìn dáng vẻ của họ, chắc là sẽ tìm cách ra tay với Dịch Thiên Tập đoàn.” “Chỉ sợ họ không ra tay!” Lý Dịch cười nhạt, nhấp ngụm trà thơm, sau làn khói mờ ảo, đôi mắt đen càng trở nên sâu thẳm: “Người của Trấn Quỷ Ti sẽ giúp chúng ta giải quyết họ, để tôi xem, nền tảng của Trấn Quỷ Ti rốt cuộc sâu đến mức nào!” Tích tích tích!

Máy tính của Lý Dịch đột nhiên vang lên âm thanh báo tin, một email xuất hiện trên màn hình.

Đó là biểu tượng của Cao Thiên Nguyên, một mặt trời đỏ rực, giữa mặt trời đỏ là một thanh trường kiếm vàng.

Cao Thiên Nguyên, trong truyền thuyết thần thoại của Anh Hoa Quốc, là thế giới trên trời nơi các vị thần cư ngụ.

Ở đó, Nữ thần Mặt trời Amaterasu Ōmikami (Thiên Chiếu Đại Ngự Thần) ngự trị ở vị trí thống trị, tất cả các vị thần khác đều có chức vụ riêng và phục vụ thần mặt trời.

Điều này giống như việc các gia tộc và bộ lạc quý tộc của Anh Hoa Quốc phụng sự con trai của Thiên Chiếu Đại Ngự Thần (Thiên Tử).

Trong “Cổ Sự Ký”, Cao Thiên Nguyên lần đầu tiên xuất hiện là nơi sinh ra ba vị nguyên thủy trụ thần vào buổi đầu của trời đất.

Sau khi Thiên Chiếu Đại Ngự Thần ra đời, liền do bà thống trị Cao Thiên Nguyên.

Tuy nhiên, Lý Dịch không tin rằng trong Cao Thiên Nguyên của Anh Hoa Quốc thực sự có thần linh.

Nhưng, phải nói rằng, có thể đính kèm biểu tượng Cao Thiên Nguyên, chứng tỏ người gửi thư có thân phận địa vị không thấp.

Mở hộp thư, một lá thư đầy chữ Anh Hoa bắn ra: Kính gửi Trần

Phong tiên sinh, tôi đại diện cho Hòa Hoa Quốc mời ngài tham gia lễ hội mùa hè năm nay, hy vọng ngài có thể đến dự.

Lý Dịch nhíu mày.

Anh Hoa Đế Quốc sao đột nhiên lại tìm đến hắn?

Chuyện này có chút không đúng.

Hơn nữa, lễ hội mùa hè là hoạt động tế tự tiên nhân của Hòa Hoa Quốc, lẽ ra không nên xuất hiện ở Huyền Quốc chứ?

Trần Tuyền Ảnh lấy điện thoại ra, thấp giọng nói: "Thiếu chủ, Bộ trưởng Bộ Ngoại giao Anh Hoa Quốc, Vũ Trung Điền Vũ, cũng như doanh nghiệp đầu tư lớn nhất Anh Hoa Quốc, Đạo Hòa Doanh Nghiệp, cũng đã gửi tin tức, nói rằng muốn hợp tác với Dịch Thiên Tập đoàn." "Hơn nữa, họ đã hẹn ngày mai để tiếp đãi, hy vọng ngài có thể tiếp kiến họ." "Ngày mai?" Lý Dịch nheo mắt, ngày mai trùng hợp là ngày hâm nóng concert của Trần Nguyệt Vũ, đối phương tìm hắn làm gì vào ngày mai?

"Trả lời họ, cứ nói để họ ngày mai trực tiếp đến!

Tôi muốn xem xem, rốt cuộc họ muốn làm gì!" "Vâng!" Trần Tuyền Ảnh cung kính gật đầu.

Ngay khi toàn bộ Huyền Quốc đang ngầm sôi sục, các nền tảng internet lại tràn ngập niềm vui và sự náo nhiệt.

Đặc biệt là tin tức Trần Nguyệt Vũ trở lại, và sẽ tổ chức concert tại U Đô thị đã hoàn toàn gây bùng nổ mạng lưới!

Trực tiếp leo lên vị trí số một tìm kiếm nóng trên internet!

Phải nói rằng, Trần Nguyệt Vũ mang trong mình "thể chất" top 1 tìm kiếm, chỉ cần chủ đề liên quan đến cô ấy, nhất định sẽ là điểm nóng!

Fan hâm mộ trên mạng gần như bùng nổ! 【Concert đầu tiên của Nguyệt Nữ Thần trở lại tôi nhất định phải đi xem, cổ vũ điên cuồng cho Nguyệt Nữ Thần!】 【Tôi nghe nói U Đô thị bị giới nghiêm đã lâu, Nguyệt Nữ Thần nói muốn đến mở concert, nơi đây liền được giải phong, thật là quá lợi hại!】 【Trùng hợp thôi mà?

Một diễn viên dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của một thành phố chứ?】 【Có thể là Dịch Thiên Tập đoàn biết tin tức từ trước, nên mới chọn U Đô thị!】 【Điểm chú ý của các bạn có lệch lạc quá không?

Phải biết, lần này Dịch Thiên Tập đoàn phát phúc lợi, vé miễn phí, vé xe khứ hồi cũng miễn luôn!】 【Dịch Thiên Tập đoàn đỉnh của chóp!】 【Người ở Thủy Thành, ngồi đợi phúc lợi!】 【Tôi đã mua vé xe rồi, sắp đến Thủy Thành đây!】 【Tuy sắp thi đại học, nhưng thi đại học sao thơm bằng concert của chồng Nguyệt Vũ?

Vì chồng, em chỉ có thể bỏ thi đại học!】 【Chị em làm đúng!

Thi đại học không đậu có thể thi lại, nhưng concert đầu tiên của chồng Nguyệt Vũ trở lại, bỏ lỡ sẽ không có lần nữa!】 【Nghe nói Lăng Hương Vũ Điệp sẽ cùng Nguyệt Nữ Thần tổ chức concert, thật là quá tuyệt vời!

Song trùng vui sướng!】 【Phúc lợi hoạt động của Dịch Thiên Tập đoàn không chỉ có thế, nghe nói rất nhiều sản phẩm chăm sóc da không bán, cũng như sẽ được tặng miễn phí lần này, còn có chữ ký tay của Nguyệt Nữ Thần!】 【Mẹ kiếp!

Tôi vừa xem danh sách sản phẩm chăm sóc da mà Dịch Thiên Tập đoàn tung ra, riêng một hộp "Đậu Khấu" đã hơn ba mươi vạn, chưa kể "Sơ Luyến" trị giá hơn năm mươi vạn, còn "Tân Nương" thì lên đến hơn một trăm vạn!】 【Lần này tôi nhất định phải đi!

Chỉ cần đến hiện trường lấy được số, rút trúng "Tân Nương", thì

không cần làm nô lệ nhà đất nữa!】【Niềm vui của người có tiền, chúng ta không thể tưởng tượng được!】 Ban đầu, chỉ có fan hâm mộ của Trần Nguyệt Vũ ủng hộ cô.

Nhưng, sau khi tin tức Dịch Thiên Tập đoàn miễn phí tặng sản phẩm chăm sóc da cao cấp lan truyền, rất nhiều người muốn kiếm tiền mua nhà đều muốn đến hiện trường tranh giành số.

Ngày hôm sau.

Bảy giờ sáng.

Trung tâm thương mại cửa hàng thuốc lớn nhất của Dịch Thiên Tập đoàn đúng giờ mở cửa, và trước đó, đã có rất nhiều người đến sớm, chỉ để giành được vị trí phía trước.

Mà người đến sớm nhất là vào rạng sáng ngày hôm qua!

Hiện nay, trung tâm thương mại của Dịch Thiên Tập đoàn đông nghịt người, biển người khó khăn nhích từng chút một về phía trước.

Giao thông khu vực này hoàn toàn tê liệt, tắc đường tắc đến tận ngoài vành đai bốn.

Mà hoạt động của Dịch Thiên Tập đoàn thậm chí còn chưa chính thức bắt đầu.

Trần Nguyệt Vũ cũng bị dòng người khổng lồ này làm cho sợ hãi, sau đó là một trận cuồng hỉ.

Cô có linh cảm, dưới sự hỗ trợ của Dịch Thiên Tập đoàn, cô sẽ trở thành Ảnh hậu lợi hại nhất và nổi tiếng nhất Huyền Quốc!

Tòa nhà văn phòng của Dịch Thiên Tập đoàn.

Tầng sáu mươi sáu.

Lý Dịch đứng trên cao ốc, xuyên qua bức tường kính sáng loáng yên lặng nhìn tất cả.

Bên cạnh là một cô gái văn tĩnh đang đứng.

Trần Tuyền Ảnh rõ ràng là đã đặc biệt trang điểm, một bộ váy dài cúp ngực màu tím nhạt, để lộ bờ vai trắng nõn, đường cong cơ thể mềm mại, gấu váy vừa vặn đến đầu gối, bắp chân được bao bọc bởi tất đen thon dài thẳng tắp.

Thanh lịch và phóng khoáng, cao quý và tao nhã.

Chỉ là, đôi mắt thiếu đi sự đồng cảm lại vô cùng lạnh nhạt, cảm giác xa cách ngàn dặm tự nhiên nảy sinh.

Chỉ khi nhìn về phía bóng lưng Lý Dịch, mới để lộ một chút ấm áp mãnh liệt.

Chương 383

"Thiếu chủ, người của Đế Quốc đã đến!" "Cho họ trực tiếp lên đây!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Hoạt động vừa hay có thể bắt đầu!" "Vâng!" Trần Tuyền Ảnh khẽ cúi người.

Rất nhanh, người của Đế Quốc dưới sự hướng dẫn của lễ tân đã đến văn phòng của Lý Dịch.

Người dẫn đầu có khuôn mặt yêu dị âm nhu, trong tay cầm một chiếc quạt ngọc trắng thêu hoa anh đào lộng lẫy.

Nốt ruồi đỏ yêu dã ở giữa lông mày như máu, càng khiến vẻ tà mị yêu dị này mê hoặc lòng người!

Nếu bị mấy cô gái mê trai nhìn thấy, chắc chắn tối về mất ngủ.

Người này chính là quan chức ngoại giao của Đế Quốc, Vũ Trung Điền Vũ!

Lý Dịch đã xem qua tư liệu của đối phương, từ nhỏ đã thức tỉnh thiên phú Âm Dương Sư, thuộc loại thiên sinh âm dương nhãn.

Sau này được một nhân vật lớn nào đó trong Cao Thiên Nguyên coi trọng, đi tu luyện.

Trong Đế Quốc, thuộc về nhân vật cấp nặng.

Và phía sau Vũ Trung Điền Vũ, là một nam một nữ đi theo.

Người nam trông có vẻ đôn hậu thật thà, trên mặt luôn nở nụ cười hiền lành, nhưng đôi mắt đó thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng tinh ranh xảo quyệt, rất rõ ràng là một kẻ xảo quyệt ngầm hiểm ác.

Người nữ thì mặc một bộ kimono lá phong đỏ rực lộng lẫy, vai đẹp như chim sẻ ngực, eo thon như buộc, da như ngọc, khí chất như

hoa lan.

Cả người toát ra phong thái đoan trang hiền thục, giống như một người vợ đang chờ chồng trở về.

Điều khiến Lý Dịch cảm thấy thú vị nhất là, trang phục của người phụ nữ này hoàn toàn phù hợp với gu thẩm mỹ của Trần Phong.

Trần Phong vì mất mẹ từ nhỏ, có một tình cảm "luyến mẫu" mạnh mẽ.

Vì vậy, rất có thiện cảm sâu sắc với những người phụ nữ hiền thục đoan trang.

Cộng thêm giáo dục mà Trần Phong nhận được rất truyền thống, mang định kiến sâu sắc với những người phụ nữ ăn mặc hở hang, lả lơi.

Mà người phụ nữ ăn mặc kín đáo trước mặt này, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn sâu thẳm trong lòng Trần Phong!

Rõ ràng, đây nghiễm nhiên là mỹ nhân kế rồi.

Vũ Trung Điền Vũ lộ ra một nụ cười khiêm tốn, đưa tay ra nói: "Đã ngưỡng mộ đại danh của Trần Đổng từ lâu, hôm nay được gặp mặt, quả nhiên là khí vũ hiên ngang!" Lý Dịch ánh mắt bình thản, đi thẳng vào vấn đề: "Khách sáo thì khỏi nói, không biết các vị đến đây có mục đích gì?" Bên cạnh Vũ Trung Điền Vũ, người đàn ông đôn hậu kia cười ha ha: "Trần Đổng thẳng thắn, nói nhanh nói gọn, khiến tôi vô cùng khâm phục!" "Chúng tôi đến đây, là để xúc tiến hợp tác giữa Dịch Thiên Tập đoàn và Anh Hoa Đế Quốc!" Vũ Trung Điền Vũ không còn vòng vo, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

"Ồ?" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Hợp tác là để đạt được đôi bên cùng có lợi, mà tiền đề của đôi bên cùng có lợi là, có thể mang lại lợi ích cho cả hai bên!" "Các vị có thể mang lại gì cho tôi?" Vũ Trung Điền

Vũ đưa mắt nhìn về phía người phụ nữ đoan trang hiền thục kia, cười mị hoặc nói: "Nghe nói Trần Đổng thích thưởng trà, chi bằng chúng ta vừa uống trà vừa trò chuyện?" Lý Dịch liếc nhìn người phụ nữ, nhàn nhạt nói: "Được!" Người phụ nữ đứng thẳng thướt tha, khẽ cúi người, lễ nghi vô cùng chu đáo, dùng là những động tác rườm rà của thời Đại Chu hưng thịnh.

Những thứ này, đã sớm thất lạc trong bụi trần lịch sử, ngay cả một số nhà khảo cổ học của Huyền Quốc cũng không rõ lắm, nhưng người phụ nữ này lại làm vô cùng hoàn hảo.

Giọng nói của người phụ nữ càng nhu mì thanh ngọt, hệt như suối nước trong mùa hè: "Trần Đổng, tiểu nữ tử có học qua một chút trà đạo, hy vọng ngài có thể thưởng thức tay nghề pha trà của tiểu nữ tử." Lý Dịch một lần nữa đồng ý: "Vừa hay, vừa thưởng thức trà nghệ của cô, vừa bàn chuyện." "Vâng!" Người phụ nữ ra hiệu cho người phía sau lấy ra bộ trà cụ, bắt đầu nấu trà.

Mọi cử chỉ, đều mang vẻ đẹp như mây trôi nước chảy.

Vũ Trung Điền Vũ nhẹ giọng nói: "Trúc Sơn Di Đại vô cùng hứng thú với văn hóa trà của Huyền Quốc, chỉ là tài sơ học kém, khó lòng lĩnh hội được sự tinh túy trong đó, nghe nói Trần Đổng là trà đạo đại sư, không biết có thể chỉ điểm cho cô ấy một chút không?" Lý Dịch cười nhạt.

Đối phương rõ ràng là có chuẩn bị.

Đây là muốn đấu trà với hắn!

Trà đạo, bề ngoài nhìn có thể tĩnh tâm, tĩnh thần, giúp bồi dưỡng tình cảm, loại bỏ tạp niệm.

Thực tế, nơi nào có người, nơi đó sẽ có sự so sánh, có hư vinh.

Để so xem ai có trình độ trà đạo cao hơn, trà ai ngon hơn, đấu trà

đã ra đời!

Rõ ràng, Anh Hoa Quốc muốn ra tay ở lĩnh vực mà Trần Phong hứng thú, phá hủy chỗ dựa tinh thần của Trần Phong!

Không!

Không chỉ là phá hủy, mà là thao túng.

Thử tưởng tượng, khi một mỹ nhân kiều diễm đánh bại bạn ở lĩnh vực mà bạn giỏi, sau đó lại mềm mỏng, ngọt ngào đến an ủi bạn, bạn còn có thể từ chối sao?

Nếu là Trần Phong, e rằng đã rơi vào bẫy của đối phương rồi, đáng tiếc, Lý Dịch không có hứng thú với trà đạo hay mỹ nhân.

Trúc Sơn Di Đại bắt đầu bằng việc rửa tay, sau đó dẫn trà vào ấm, quá trình này nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại vô cùng thử thách công phu.

Trà đạo thuộc về văn hóa phương Đông, trình tự ban đầu không quá phức tạp.

Người Huyền Quốc chú trọng nhất là tinh thần, chỉ có thể hiểu ý mà không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng, luôn có một số người nhàn rỗi, cụ thể hóa nó thành các con số.

Thậm chí, còn thêm vào nhiều động tác khó cao độ, để thể hiện sự khác biệt.

Kỹ thuật pha trà của Trúc Sơn Di Đại sạch sẽ dứt khoát, lá trà xanh biếc va chạm với dòng nước trong veo, tấu lên khúc cầm "Cao Sơn Lưu Thủy"!

Thấy Lý Dịch im lặng, nụ cười của Vũ Trung Điền Vũ càng rạng rỡ.

Rõ ràng, Lý Dịch không hề nhìn ra chỗ thiếu sót của Trúc Sơn Di Đại.

Hoặc nói cách khác, Trúc Sơn Di Đại căn bản không có chỗ thiếu sót nào!

Đối với việc nghiên cứu trà đạo, Đế Quốc đã bỏ tâm huyết nhiều hơn Huyền Quốc rất nhiều.

Năm đó, để có được tư liệu ghi chép trà đạo nguyên thủy nhất, số nhà khảo cổ học của Anh Hoa Đế Quốc chết trong các cổ mộ ở Huyền Quốc không dưới hàng trăm người!

Chính vì tinh thần kiên trì không ngừng nghỉ, dám hy sinh này, họ mới có tư cách tiếp tục nghiền ép văn hóa Huyền Quốc!

"Mời!" Bàn tay ngọc ngà của Trúc Sơn Di Đại khẽ động, đặt chiếc chén trà làm từ gốm Cảnh Đức Trấn trước mặt Lý Dịch.

Trong chén sứ như ngọc, lá trà nổi lên chìm xuống, tựa như rồng bơi chín tầng trời.

Lý Dịch đột nhiên cười: "Trà này tôi không uống đâu!" Cái gì?!

Vũ Trung Điền Vũ và Trúc Sơn Di Đại trong lòng thót một tiếng, một dự cảm không lành dâng lên.

Trúc Sơn Di Đại lộ ra nụ cười lịch sự và đoan trang: "Xin hỏi tiểu nữ tử đã làm sai điều gì sao?" "Ừm!" Lý Dịch chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng.

Không thể nào!!!

Trúc Sơn Di Đại trong lòng gào thét.

Cô ta tỉ mỉ hồi tưởng lại các bước vừa rồi của mình, tất cả đều hoàn hảo không tì vết, hoàn toàn đúng theo những gì cổ tịch khai quật trong mộ nói.

Cô ta đã luyện tập không dưới hàng vạn lần, căn bản không thể sai sót!

Trên phương diện trà đạo, cô ta tuyệt đối sẽ không sai!

Nhưng, ánh mắt Lý Dịch bình thản, như thể đang nói ra một chuyện nhỏ không đáng kể.

Thái độ phong khinh vân đạm này, khiến Trúc Sơn Di Đại rất khó giữ vững sự tự tin.

Vũ Trung Điền Vũ hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Trần Đổng không hổ là Thiếu chủ gia tộc đạo mộ, lại am hiểu trà đạo đến vậy, xem ra để ngài chỉ điểm trà đạo cho Trúc Sơn Di Đại, thật là không gì thích hợp hơn!" "Chỉ là, không biết cô ấy đã làm sai chỗ nào?

Trần Đổng có thể chỉ ra, để cô ấy sau này sửa chữa." Vũ Trung Điền Vũ nói rất khách khí, đặt Lý Dịch ở một vị trí rất cao, nhưng thực chất là "trong bông có kim" (mật ngọt chết ruồi).

Lý Dịch không hề bận tâm, ngữ khí bình thản như nước lã: "Trà đạo mà các vị kế thừa hẳn là có nguồn gốc từ thời Đường, tôi nói không sai chứ?" "Không sai!" Vũ Trung Điền Vũ gật đầu.

Lý Dịch tiếp tục nói: "Trước thời Đường, trà đạo đã xuất hiện, sớm nhất là vào thời Tấn đã có sách về trà đạo lưu lại." "Chỉ là, tinh hoa trong đó đã thất lạc trong loạn lạc chiến tranh, nên các vị không biết cũng rất bình thường." Trúc Sơn Di Đại sốt sắng nói: "Ý ngài là, ngài biết những nội dung đã thất lạc đó?" "Tôi từng tiến vào một đại mộ trước thời Tấn, tìm thấy trong đó một cuốn sách tên là 'Trà Đạo Lục Giảng'!

Trong đó ghi chép trà đạo thuần khiết nhất, mà những gì các vị đang sử dụng, chỉ là một phần tàn khuyết trong đó." "Khi cô vừa pha

trà, nước trà không nên đổ ngập lá trà một lúc, mà nên tiến hành từng bước một!" "Đầu tiên là ngập một phần ba lá trà, sau đó là hai phần ba, cuối cùng mới hoàn toàn ngập!" "Đây là lấy ý từ 'đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật' của Đạo gia!

Trà đạo Huyền Quốc, chú trọng đạo và tinh thần, tự nhiên phải phù hợp với Thiên Đạo trong từng chi tiết!" "Thì ra là vậy!" Ánh mắt Vũ Trung Điền Vũ và Trúc Sơn Di Đại có chút u ám, không ngờ chỉ riêng việc pha trà thôi, lại có nhiều điều phải chú ý đến vậy!

Cuối cùng thì họ đã nghĩ trà đạo quá đơn giản.

Trên mặt Vũ Trung Điền Vũ lộ ra vẻ khâm phục: "Trần Đổng lại có thể tìm được bản quý hiếm như vậy, không biết có thể cho chúng tôi xem qua một chút không?" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Bản gốc vì niên đại quá lâu, rất khó bảo tồn, không thích hợp cho các vị xem." "Còn về nội dung bên trong, lại càng là tuyệt mật, mong hai vị thông cảm." Trong mắt Vũ Trung Điền Vũ và Trúc Sơn Di Đại đều lộ ra vẻ tiếc nuối.

Tuy nhiên, họ cũng có thể hiểu.

Nếu họ có trong tay bản gốc này, chắc chắn sẽ không dễ dàng cho người khác xem.

Chương 384

Lý Dịch đưa mắt nhìn về phía cửa hàng thuốc chính của Dịch Thiên Tập đoàn, biển người ở đó như thủy triều cuồn cuộn, gần như sụp đổ.

Lúc này, Lý Dịch mới nhàn nhạt nói với Trần Tuyền Ảnh: "Cho hoạt động phúc lợi chính thức bắt đầu đi!" "Vâng!" Trần Tuyền Ảnh gật đầu.

Phía dưới, biết hoạt động bắt đầu, những người muốn làm giàu nhờ sản phẩm chăm sóc da của Dịch Thiên Tập đoàn điên cuồng chen lấn, muốn là người đầu tiên đến xin chữ ký, sau đó nhận giải thưởng.

Những người duy trì trật tự lớn tiếng la hét, nhưng âm thanh đó bị biển người nhấn chìm hoàn toàn, không tạo nên chút sóng gió nào.

Trật tự dần dần sụp đổ dưới lợi ích khổng lồ.

Lợi nhuận năm trăm phần trăm đã đủ khiến người ta phát điên.

Mà lúc này, những người này căn bản không cần bỏ ra chi phí có thể nhìn thấy bằng mắt thường, mà có thể thu được lợi nhuận hàng triệu lần!

Điều này, khiến họ hoàn toàn mất đi lý trí.

Dù có một số ít người vẫn giữ được lý trí, lớn tiếng la hét đừng chen lấn.

Nhưng trước sự điên cuồng tập thể, lý trí cá nhân hiển thị quá yếu ớt và bất lực!

Đã có phụ nữ và trẻ em ngất xỉu, sau đó, những đôi chân không thể kiềm chế giẫm đạp lên cơ thể mềm yếu đó.

Giẫm đạp, chen lấn, biến dạng...

Hỗn loạn dần lan rộng, mà bảo an của Dịch Thiên Tập đoàn chỉ cầm loa hét, không có tác dụng gì.

Trong đám đông có người không ngừng kêu khóc: "Có người chết rồi!

Có người chết rồi!" Có người hưng phấn gào thét: "Giật được rồi!

Giật được rồi!

Tôi không còn là nô lệ nhà đất nữa!" "Mẹ ơi!

Con cuối cùng đã có được chữ ký tay của Nguyệt Nữ Thần!

Con phát tài rồi!" Vũ Trung Điền Vũ thấy cảnh tượng mất kiểm soát này, khinh bỉ nói: "Người Huyền Quốc thật man rợ, vì một chút lợi nhỏ, liền vứt bỏ cả nhân tính, bộc lộ sự hung tàn như dã thú." "Quả nhiên, chỉ dưới sự thống trị của Anh Hoa Đế Quốc, người Huyền Quốc mới có thể giữ được lý trí của con người!" Người đàn ông trung niên với vẻ mặt đôn hậu thật thà kia cũng gật đầu đồng tình: "Tôi từng tham gia chiến tranh, khi phát lương cứu trợ cho người Huyền Quốc, cảnh tượng cũng tương tự như vậy, một đám người chen lấn, cảnh tượng suýt mất kiểm soát." "Tuy nhiên, dưới lưỡi đao mạnh mẽ của Đế Quốc, người Huyền Quốc cuối cùng bị như heo bị lùa, ngoan ngoãn xếp hàng, giữ được trật tự tốt." Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Các người có thể giữ được nhân tính, chỉ là tạm thời chưa xuất hiện lợi ích nào khiến các người biến thành dã thú mà thôi!" Sắc mặt Vũ Trung Điền Vũ thoáng chốc tái xanh, sau đó lại khôi phục nụ cười: "Trần Đổng, chúng tôi thực lòng muốn hợp tác với Dịch Thiên Tập đoàn." Lý Dịch: "Ừm!" Vũ Trung Điền Vũ trong lòng tức giận, trên mặt vẫn duy trì nụ cười: "Để thúc đẩy hợp tác sâu sắc hơn, chúng tôi đã mang đến đặc sản của Cao Thiên Nguyên, còn xin ngài nhận lấy."

Trúc Sơn Di Đại lấy ra một chiếc hộp ngọc tinh xảo, trên đó là một bông hoa sen trắng muốt, trông rất thánh khiết.

Mở ra, bên trong là một khối ngọc bội màu trắng, trong đó phát ra yêu khí nồng đậm, khiến người ta rợn tóc gáy.

"Cửu Vĩ Hồ Ngọc!" Vũ Trung Điền Vũ trầm giọng nói: "Khối ngọc này còn có tên là Thiên Chiếu Thần Ngọc, là sự kết hợp giữa Sát Sinh Thạch và khí tức của Thiên Chi Ngự Trung Chủ Thần, ngưng kết tinh hoa nhật nguyệt, cứ ba mươi ba năm mới sản xuất ra một khối, cực kỳ quý giá!" "Đeo ngọc này, có thể bách tà bất xâm, đủ để hóa giải sự khống chế của Thi Vương đối với ngài!" "Bảo vật đẳng cấp này, dùng làm vật tín giao hảo giữa hai thế lực lớn, hẳn là không gì thích hợp hơn." Lý Dịch rất hứng thú với khối Cửu Vĩ Hồ Ngọc này, chỉ là, từng người một đều bảo hắn đi giết chính mình thật sự tốt sao?

"Sao các người biết tôi bị Thi Vương khống chế?" Lý Dịch nắm chặt khối Thiên Chiếu Thần Ngọc, cảm giác ấm áp, khiến linh hồn hắn cũng cảm thấy một chút ấm áp.

Đây nghiễm nhiên là một bảo bối tốt.

Thấy Lý Dịch đã cầm Thiên Chiếu Thần Ngọc vào tay, trong mắt Vũ Trung Điền Vũ lóe lên một tia đau lòng và ghen tị, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười thân thiết: "Thực lực của Thi Vương thâm bất khả trắc, đã thao túng Triều Thánh Quỷ Dị của Anh Hoa Đế Quốc." "Mà ngài là Thiếu chủ gia tộc đạo mộ, tự nhiên không thể đầu hàng Thi Vương, vì vậy, lý do ngài phản bội nhân tộc, làm việc cho Thi Vương chỉ có một, là bị Thi Vương khống chế!" "Nếu các người đã biết tôi bị Thi Vương khống chế, còn dám đưa khối Thiên Chiếu Thần Ngọc này cho tôi?

Chẳng lẽ không sợ tôi dâng khối Thiên Chiếu Thần Ngọc này cho

Thi Vương sao?" Lý Dịch cười như không cười nhìn Vũ Trung Điền Vũ, ngữ khí thấu một tia quỷ dị.

Vũ Trung Điền Vũ lắc đầu: "Trần Đổng, ngài không cảm thấy có sự thay đổi nào sau khi cầm khối Thiên Chiếu Thần Ngọc này lên sao?" Lý Dịch còn chưa kịp nói, Thiên Chiếu Thần Ngọc đột nhiên mềm nhũn, hóa thành một khối dịch thể màu vàng kim, phóng ra ánh sáng vàng rực rỡ và thuần khiết!

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng vàng kim này trực tiếp dung nhập vào giữa trán Lý Dịch.

Sức mạnh linh hồn nhỏ bé mà Lý Dịch chiếu rọi vào thế giới tinh thần của Trần Phong lập tức thăng hoa, bị luồng ánh sáng vàng kim này cường hóa! 【Ting!

Túc chủ tiếp xúc Thiên Chiếu Thần Ngọc, Minh Hư Đồng phát động, chúc mừng Túc chủ nhận được Thiên Chiếu Nhật Viêm!】 【Ting!

Thiên Chiếu Nhật Viêm, kỹ năng Sử Thi cấp năm sao, có thể trong nháy mắt bùng phát ra nhiệt độ cao đến năm nghìn độ Celsius.

Vì nó mang theo thần tính, có thể gây sát thương chân thực lên linh hồn!】 Lý Dịch từ khối Thiên Chiếu Thần Ngọc này cảm nhận được khí tức của Phù Tang Mộc.

Đông xuất Phù Tang, quốc gia mặt trời mọc!

Hắn trong tay có một đoạn Phù Tang Mộc, ở sâu nhất trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, do trận pháp tế tự cổ thần thăng hoa, tiến hóa thành chìa khóa vàng hình học ba tướng.

Bây giờ, không ngờ lại cảm nhận được khí tức này trong khối Thiên Chiếu Thần Ngọc.

Nói đến, vị trí của Tam Tướng Hình Học Kim Môn cũng không xa

về phía nam của Anh Hoa Quốc.

Có lẽ, Kinh Quang Vũ Đế và Cao Thiên Nguyên của Anh Hoa Quốc có mối quan hệ sâu sắc.

Côn Luân, Dịch Thiên Đế Mộ.

Lý Dịch nghịch ngợm đoạn Phù Tang Mộc vàng kim, trên đó lưu chuyển những phù văn rực rỡ như đúc vàng.

Đó là một loại văn tự cổ xưa tên là giáp cốt văn, còn được gọi là "khế văn", "giáp cốt bốc từ", "ân khư văn tự" hoặc "quy giáp thú cốt văn".

Hiện nay, chữ Hán cổ xưa nhất có thể thấy được, chủ yếu dùng để chỉ văn tự được khắc trên mai rùa hoặc xương thú để bói toán và ghi chép của hoàng tộc cuối triều Thương.

Loại văn tự này là văn tự mà người Thương dùng để đối thoại với trời, chủ yếu dùng để bói toán và ghi chép.

Nhưng, đồng thời, trong thời đại mà kiến thức được kiểm soát bởi rất ít quý tộc đó, giáp cốt văn cũng được phú cho một loại sức mạnh thần bí nào đó.

Kể từ khi đoạn Phù Tang Mộc này thăng hoa thông qua trận pháp dưới Tinh Tuyệt Cổ Thành, những chữ giáp cốt văn này liền dần dần bắt đầu hiển hiện.

Hiện nay, đã xuất hiện hai chữ.

Dựa trên phù văn phía trên, tổng cộng hẳn phải có tám chữ.

Lý Dịch đoán, đây là một câu tiên tri hoàn chỉnh.

Tòa nhà chính của Dịch Thiên Tập đoàn.

Vũ Trung Điền Vũ nhìn chằm chằm Lý Dịch, thấy giữa trán đối phương sáng lên một vòng tròn vàng kim.

Trong giáp cốt văn, vòng tròn quy củ này đại diện cho mặt trời!

Sau đó, vòng tròn này bùng cháy ngọn lửa vàng rực rỡ và mãnh liệt, uy áp đáng sợ tràn ra, chấn động hư không!

Phốc xuy!

Vũ Trung Điền Vũ đứng gần Lý Dịch nhất, bị uy áp hùng vĩ này đánh trúng, trực tiếp thổ huyết, ánh mắt kinh hãi, thất thanh nói: "Ngài đã nắm giữ Thiên Chiếu Nhật Viêm?!" "Sao có thể!

Ngay cả khi đã hấp thu Thiên Chiếu Thần Ngọc, cũng không thể nắm giữ thần thông cấp cao như Thiên Chiếu Nhật Viêm được chứ!" Tam quan của Vũ Trung Điền Vũ cảm giác như đang sụp đổ.

Trong "Thần Sự Tích" từng ghi chép, người có thể sử dụng thần thông Thiên Chiếu Nhật Viêm này chỉ có Thiên Chiếu Đại Thần, và mấy người thiên phú nhất trong dòng dõi của bà!

Ở Cao Thiên Nguyên, thần sứ của Thiên Chiếu Đại Thần cũng chỉ có thể sử dụng Thiên Chiếu Linh Hỏa hạng hai!

Mà người trước mắt, lại dựa vào một khối Thiên Chiếu Thần Ngọc mà có thể lĩnh ngộ ra thần thông đẳng cấp này!

Vũ Trung Điền Vũ cố gắng bình tĩnh lại, sau đó lộ ra tư thái cung kính thấp giọng nói: "Trần tiên sinh, ngài có thể đi cùng tôi đến Cao Thiên Nguyên một chuyến không?" Lý Dịch nhàn nhạt cười: "Được!

Nhưng không phải bây giờ, đợi tôi bận xong, tự nhiên sẽ đến Anh Hoa Quốc một chuyến." Lý Dịch dừng lại một chút, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí khó lường: "Chỉ là, đến lúc đó, hy vọng các người đừng từ chối!" "Đương nhiên không!" Vũ Trung Điền Vũ cúi đầu hành lễ: "Ngài đã lĩnh ngộ Thiên Chiếu Nhật Viêm, đã là vị khách quý nhất của Anh Hoa Đế Quốc!" Trúc Sơn Di Đại tuy không biết Thiên Chiếu Nhật Viêm có ý nghĩa gì, nhưng rất rõ ràng, hiện giờ Lý

Dịch đã thuộc phe của Cao Thiên Nguyên.

Thế là, cô ta lộ ra nụ cười cung kính: "Trần tiên sinh, chuyện ngài muốn làm bây giờ có phải là đến Côn Luân, tru sát Thi Vương?" "Chuyện này, cũng là điều Anh Hoa Đế Quốc chúng tôi muốn làm, nếu có nhu cầu, chúng tôi cũng có thể giúp đỡ!" Trong mắt Lý Dịch lóe lên một tia trào phúng.

Để hắn giết chính mình?

Thật là thú vị.

"Không sai!

Thi Vương đó đã khống chế tôi lâu như vậy, nếu không phải nhờ các người giúp đỡ, tôi cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn!" Ngay cả bây giờ không phải hắn khống chế Trần Phong, với sức mạnh của Tín Ngưỡng Chi Chủng, cũng không phải khối Thiên Chiếu Thần Ngọc này có thể giải khai.

Bởi vì, Tín Ngưỡng Chi Chủng một khi nảy mầm, sẽ hoàn toàn cắm rễ sâu vào linh hồn, không thể nhổ bỏ.

Trừ phi hủy diệt cả linh hồn!

Những người Anh Hoa Quốc này muốn dùng Thiên Chiếu Thần Ngọc để giải trừ sự khống chế của hắn đối với tín đồ, đơn giản là si tâm vọng tưởng!

Lý Dịch tiếp tục nói: "Thực ra, nếu các người sớm lấy ra khối Thiên Chiếu Thần Ngọc này, chúng ta cũng không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy." Vũ Trung Điền Vũ san san một tiếng cười, có chút lúng túng.

Lễ vật của người Huyền Quốc, những khúc mắc trong đó chẳng phải rất sâu sắc sao?

Chương 385

Nếu không phải thời gian cấp bách, hắn còn muốn đi một quy trình hoàn chỉnh, để Trúc Sơn Di Đại cùng với ngọc thể của mình cùng dâng lên.

"Trần tiên sinh hào sảng, quả nhiên không phải người phàm!" Vũ Trung Điền Vũ chỉ có thể nịnh bợ một tiếng.

Vũ Trung Điền Vũ chắp tay, hành một lễ nghi Nho gia của Huyền Quốc xong, mới nói: "Không biết ngài định đối phó Thi Vương như thế nào?" "Trấn Quỷ Ti hiện nay cũng đang ngầm nhắm vào tôi, nếu thực sự muốn đối phó Thi Vương, nhất định phải thoát khỏi sự tấn công của Trấn Quỷ Ti!" Ánh mắt Trần Phong sâu thẳm: "Nếu không, dưới sự giáp công của hai thế lực Thi Vương và Trấn Quỷ Ti, Dịch Thiên Tập đoàn e rằng không chống đỡ nổi." Vũ Trung Điền Vũ gật đầu nói phải: "Anh Hoa Đế Quốc đã thâm nhập rất sâu vào Huyền Quốc, chúng ta có thể giúp ngài giải thích với Trấn Quỷ Ti!" "Giải thích?" Ánh mắt Lý Dịch có chút thâm ý: "Các người và Trấn Quỷ Ti vẫn còn liên hệ sao?" "Ngày mai, lễ hội mùa hè sẽ được tổ chức ở Nam Thành!" Vũ Trung Điền Vũ đột nhiên nói một câu không liên quan.

Nhưng, Lý Dịch lại lập tức hiểu ra, trầm giọng nói: "Được!

Tôi đợi tin tốt của các người!" "Trần quân yên tâm, tất cả sẽ tiến hành theo ý chỉ của Thiên Chiếu Đại Thần!" Vũ Trung Điền Vũ cúi người hành lễ, tư thái tức cao ngạo lại vừa khiêm tốn.

Thấy đại sự đã thành, Trúc Sơn Di Đại cười duyên, tương không khí đẩy sang chủ đề thoải mái hơn: "Huyền Quốc truy tinh thái thế khả bỉ Anh Hoa Đế Quốc yếu lệ hại đa liễu, na Thi Vương giá yêu

thôi động Trần Nguyệt Vũ địa vị hòa danh vọng, cai bất hội thị tưởng yếu tòng tinh thần thượng tồi hủy Huyền Quốc đích niên thanh nhất đại ba?" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Huyền Quốc thời đại này, vấn đề ăn no mặc ấm đã được giải quyết." "Trên nền tảng vật chất phong phú, tinh thần của thế hệ trẻ càng trở nên trống rỗng, và việc hâm mộ thần tượng là một cách để họ bù đắp sự trống rỗng đó!" "Khi những ngôi sao liên tục được tô vẽ hoàn hảo lấp đầy khoảng trống này, ngôi sao trong lòng họ liền trở thành thần!" "Trần Nguyệt Vũ, chính là công cụ kiếm tiền mà tôi đẩy lên thần đàn!" Trúc Sơn Di Đại tiến lại gần Lý Dịch, hơi thở phả ra như lan: "Trần tiên sinh đúng là kỳ tài kinh doanh, ban đầu Đế quốc Anh Hoa chúng tôi còn định rót vốn cho ngài để đối phó với sự cấm vận của các tập đoàn xa xỉ phẩm lớn, giờ xem ra, chúng tôi đã lo thừa rồi!

Trong tay ngài đã có một vũ khí lợi hại để thao túng cảm xúc thị trường, lợi dụng vũ khí này, ngài đã đứng ở thế bất bại!" Trúc Sơn Di Đại vừa nói, vừa bưng tách trà đưa đến miệng Lý Dịch.Người đẹp dịu dàng nịnh nọt, ánh mắt quyến rũ như tơ, phong thái vạn phần lả lơi, đủ để khiến đàn ông sa ngã.Lý Dịch không từ chối, dù sao tôi vẫn muốn kiểm chứng xem mình có còn những xúc động sinh lý bình thường của đàn ông nữa hay không.

Mặc dù ở bản thể kia tôi không có hứng thú gì với phụ nữ, nhưng giờ đây ở trong cơ thể Trần Phong, lại cảm thấy hứng thú đã lâu mới bùng phát.

Hơn nữa, Trần Phong cũng đã lớn tuổi, nên lập gia đình rồi.

Mình là Tôn Chủ của cậu ta, quan tâm cấp dưới, tìm đối tượng cho cấp dưới, đây chẳng phải là một việc rất có tình người sao?

Trong xã hội thờ ơ ngày nay, một ông chủ sẵn lòng lo lắng cho cấp dưới như tôi thật sự không còn nhiều.Trúc Sơn Di Đại thấy Lý

Dịch không từ chối, càng thêm bạo dạn.

Cô ta cúi người tiến tới, dưới lớp áo kimono truyền thống và trang phục, tuy không lộ một chút da thịt nào, nhưng đường cong hình bóng của đôi gò bồng đảo đồ sộ vẫn hiện rõ.

Cảm giác mơ màng, mờ ảo này càng có tính kích thích.Trần Tuyền Ảnh lạnh lùng nói: "Thiếu chủ nhà tôi là người đàng hoàng, mong cô tự trọng!"Lý Dịch im lặng không nói.

Tôi rất muốn nói, người đàng hoàng ai uống trà xanh!Trúc Sơn Di Đại không hề bận tâm lời Trần Tuyền Ảnh nói, nụ cười quyến rũ động lòng người: "Thư ký Trần, cô sẽ không sợ tôi cướp mất vị trí của cô trong lòng Trần tiên sinh chứ?"Lòng Trần Tuyền Ảnh giật thót, mặt lạnh lùng hừ một tiếng: "Đương nhiên không phải!"Trúc Sơn Di Đại còn định châm chọc vài câu, Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Đủ rồi!

Chuyện này dừng ở đây!"Lý Dịch nhấp một ngụm trà thơm, rồi không nhanh không chậm nói: "Quốc gia Anh Hoa có thể cung cấp sự hỗ trợ cụ thể như thế nào cho tôi?"Vũ Trung Điền Vũ cười ha ha nói: "Một vị Thần Sứ hạng nhất dưới trướng Thiên Chiếu Đại Thần!

Ngoài ra, còn có các loại vũ khí công nghệ cao!""Ồ?" Lý Dịch rất hứng thú với Thần Sứ: "Thần Sứ dưới trướng Thiên Chiếu Đại Thần lợi hại đến mức nào?""Sức mạnh tương đương với cường giả Đẳng Vân Cảnh đỉnh phong, nhưng anh ta có một chiêu cấm thuật!" Vũ Trung Điền Vũ thấy Lý Dịch dường như có chút khinh thường Thần Sứ, không nhịn được giải thích thêm vài câu: "Một khi chiêu cấm thuật này được thi triển, đủ để phá hủy hư không, dẫn một phần vạn sức mạnh của Thiên Chiếu Đại Thần xuống thế gian!

Sau khi có được sức mạnh của Thiên Chiếu Đại Thần, cảnh giới của Thần Sứ sẽ đột phá sự áp chế của Thiên Đạo Mạt Pháp, tiến gần vô hạn đến Huy Dương Cảnh!""Huy Dương Cảnh?" Trong mắt Lý

Dịch lóe lên một tia coi trọng.

Cấp độ này đã vô cùng khủng bố, nếu bỏ qua Thiên Đạo Mạt Pháp ở phía sau thúc đẩy, gần như có thể bỏ qua vũ khí hạt nhân!

Giữa cử chỉ tay chân, đã có thể tạo ra cảnh tượng kinh hoàng cấp thiên tai!Tuy nhiên, chỉ cần bước vào Dịch Thiên Đế Mộ, đến sân nhà của tôi, thì Huy Dương Cảnh cũng có là gì?

Phải biết rằng, trong Dịch Thiên Đế Mộ toàn là quái vật!

Hắc Thiên Đạo, Hoàng Nga Âm Dương Vũ Điệp, Cổ Thần Chi Khu, Hỗn Độn Kiếm Tôn Tàn Hồn, Xà Minh Âm Thể...

Bất kể là ai ra tay, trong quá trình Thiên Uyên Đế Diện xâm thực Dịch Thiên Đế Mộ, sức mạnh bùng phát ra giờ đây đều đã thực sự đạt đến Huy Dương Cảnh.

Ngay cả cường độ thân thể của Lý Dịch tôi, dưới sự rèn luyện của sức mạnh gần như hack game, cũng đã sớm trở nên kiên cố bất hoại.

Tuy chưa đạt tới Du Thi cảnh giới, nhưng cũng đã không còn xa nữa.Hiện tại xem ra, điều tôi cần làm là kéo toàn bộ người của Trấn Quỷ Ti và Quốc gia Anh Hoa vào Dịch Thiên Đế Mộ, sau đó dùng Âm Dương Huyết Yến, hiến tế cho Ngọc Thi.

Từ đó, để Ngọc Thi thành tựu Thi Vương!

Thần thông Đế Linh Hình Chiếu này tôi vẫn chưa sử dụng bao giờ.

Tôi chuẩn bị dùng Ngọc Thi làm thân ngoại hóa thân của mình.

Thân ngoại hóa thân khác với việc khống chế tín đồ, sẽ càng thêm dễ dàng điều khiển, giống như một phần cơ thể của mình vậy.

Hơn nữa, tiềm năng trưởng thành còn lớn hơn!Lý Dịch cười nói:

“Không ngờ Quốc gia Anh Hoa lại có thực lực mạnh đến vậy, ngay cả cường giả Huy Dương Cảnh cũng có thể phái ra!”Là gần như Huy Dương Cảnh.

Vũ Trung Điền Vũ bổ sung thêm một câu trong lòng.

Giờ đây, dưới sự áp chế của Thiên Đạo Mạt Pháp, làm sao có người thật sự đặt chân vào Huy Dương Cảnh?!

Tuy nhiên, thực lực này đã là vô địch rồi!

Trấn Quỷ Ti của Huyền Quốc tuy cũng có cường giả cấp bậc này, nhưng Vũ Trung Điền Vũ tin rằng, họ tuyệt đối không phải đối thủ của vị Thần Sứ kia!Vũ Trung Điền Vũ cười mị mị nói: “Vậy thì, bảy ngày sau, chúng ta cùng nhau đến Côn Luân, tiêu diệt Thi Vương!”“Được!” Lý Dịch gật đầu.“À đúng rồi.” Vũ Trung Điền Vũ như nghĩ ra điều gì đó, nói nhỏ: “Ngài có biết Thi Vương đã giấu những món cổ vật kia ở đâu không?”“Cái gì?” Lý Dịch có chút khó hiểu: “Những món cổ vật đó rất quan trọng sao?”Vũ Trung Điền Vũ gật đầu: “Theo tôi được biết, những món cổ vật này đều là pháp khí do các cao nhân thần bí chế tạo từ thời đại đó, chỉ là dưới quy tắc Thiên Đạo Mạt Pháp, bảo vật bị che mờ, chưa thể phát huy uy năng thực sự!”Lý Dịch giật mình.

Hóa ra mấy món cổ vật Hệ thống tặng không phải đồ bỏ đi?

Bấy lâu nay, tôi cứ tưởng mấy thứ này toàn rác rưởi, chỉ để bày biện!

Tôi hình như còn phá hỏng một bức họa để giết đạo mộ tặc nữa chứ!

Giờ xem ra, sản phẩm của Hệ thống đúng là tinh phẩm mà!

Ngay cả những thứ trông rất rác rưởi, không ngờ cũng có thuộc tính ẩn!

Chỉ là, mấy thứ đó đều đã bị tôi đấu giá đi để đổi lấy tiền rồi.

Thật đúng là lỗ máu!

Thôi được rồi, đợi giải quyết xong mấy chuyện trước mắt, rồi thu hồi lại cũng được.

Lý Dịch chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.“Những bảo vật này đều ở trong cổ mộ, chỉ khi tiến vào sâu bên trong cổ mộ mới có thể thấy!”“Thì ra là vậy!

Xem ra nhất định phải giết Thi Vương mới có thể lấy được những bảo vật này!” Vũ Trung Điền Vũ lộ rõ một tia sát ý và dục vọng chinh phục nồng đậm.Hai người tiếp tục bàn bạc một lát về chuyện hợp tác, Vũ Trung Điền Vũ lúc này mới rời đi.

Trước khi đi, còn đặc biệt mời Lý Dịch ngày mai đến Anh Hoa Thủy Hội chơi.

Lý Dịch có chút hứng thú với Anh Hoa Thủy Hội, liền đồng ý.Trần Tuyền Ảnh thấy Vũ Trung Điền Vũ và những người khác rời đi, có chút tò mò nói: “Tôi nghe nói Trúc Sơn Di Đại này là một trà đạo đại sư nổi tiếng của Quốc gia Anh Hoa, từ nhỏ đã học trà nghệ, rất lợi hại!

Thiếu chủ, không ngờ ngài lại có sự hiểu biết sâu sắc về trà đạo như vậy, ngay cả trà đạo đại sư như Trúc Sơn Di Đại cũng thua xa ngài!”Lý Dịch nhàn nhạt nói: “Tôi chẳng qua là nói bừa vài câu thôi!”Nụ cười trên mặt Trần Tuyền Ảnh lập tức cứng đờ, sau đó lộ ra vẻ mặt càng kính phục hơn: “Không hổ là Thiếu chủ, tại chỗ tùy tiện nói bừa vài câu mà những người của Quốc gia Anh Hoa kia đã tin rồi!”“Đó là vì khi đối mặt với tôi, trong xương tủy họ toát ra sự tự ti!” Lý Dịch lộ ra một tia trào phúng trong mắt: “Họ rất rõ ràng, trà đạo có nguồn gốc từ Huyền Quốc, để có được trà đạo thuần túy nhất, họ đã trải qua bao nhiêu gian khổ không ngừng trộm mộ, chỉ để có được

những cuốn sách trà đạo nguyên thủy nhất!

Điểm này, giống hệt với những kẻ sùng ngoại ngày nay, đều là tự ti đến tận xương tủy, chỉ muốn mô phỏng mọi thứ của cường giả.

Những kẻ tự xưng là giới thượng lưu trong xã hội, ăn trứng cá muối cũng phải giống hệt người nước ngoài, cố gắng tìm kiếm cái gọi là 'chính tông'!""Thì ra là vậy!" Trần Tuyền Ảnh chợt hiểu ra.Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Trà đạo, tiểu đạo mà thôi!" "Trên đời này, sức mạnh mới là chân lý duy nhất!"Ánh mắt Trần Tuyền Ảnh lóe lên, càng thêm sùng bái Lý Dịch: "Lời Thiếu chủ nói thật đúng!"Lý Dịch cụp mắt xuống, như vị thần linh cao cao tại thượng nhìn xuống nhân thế, ban phát một tia thần quang đáng thương: "Ảnh hưởng lực của Trần Nguyệt Vũ còn tốt hơn tôi tưởng, xem ra, đủ để thu hút đủ số người đến U Đô Thị!

Tăng cường mức độ tuyên truyền, và tối đa hóa phúc lợi của sự kiện, cố gắng hết sức để càng nhiều người đến U Đô Thị!""Vâng!" Trần Tuyền Ảnh nhìn xuống đám người đang tranh giành chữ ký của Trần Nguyệt Vũ dưới chân, ánh mắt thương hại.

Đồ miễn phí thường là đắt nhất.

Một chút bánh kem mà kẻ thống trị tùy ý ban phát, đủ để khiến những người bên dưới tranh giành đến vỡ đầu chảy máu!

Cô đã có thể thấy, một lượng lớn người sẽ đổ vào U Đô Thị, rồi trở thành vật tế phẩm!Côn Luân.

Dịch Thiên Đế Mộ.Lý Dịch cất Phù Tang Mộc, trong tay mân mê viên Nam Cương Thạch đỏ như máu, đặc quánh như hổ phách, giọng nói lạnh lẽo: "Thời đại của trẫm đã vén màn, đến lúc để những vật thí nghiệm kia làm một trận náo động lớn, hiến tế bằng máu và lửa cho cuộc chinh chiến của trẫm!

Hắc Thiên Đạo, hãy dẫn dắt đại quân của trẫm phát động cuộc chiến tranh tẩy rửa mọi ô uế của thế gian đi!”Trước mắt, một màn sáng do thuần túy âm khí tạo thành, phản chiếu hình bóng anh tư ngời ngời của Hắc Thiên Đạo.Hắc Thiên Đạo quỳ một gối xuống, vẻ mặt cuồng nhiệt: “Vâng!”Đằng sau cô ta là đủ loại cương thi và âm binh ẩn hiện!

Giờ đây, cô ta đã đến U Đô Quỷ Vực, tổng hợp những quỷ dị và nhân tộc tin ngưỡng Lý Dịch ở đây.Nhìn đội quân quỷ dị hùng hậu, lạnh lẽo đầy sát khí trước mắt, trong lòng cô ta không khỏi dâng lên một cỗ hào khí!

Đây chính là giang sơn mà phụ hoàng đã gây dựng cho cô ta!Nơi đây chính là Loạn Táng Câu ở U Đô Thị, một nơi hẻo lánh ít người lui tới.

Cũng là nơi Lý Dịch thức tỉnh lần đầu tiên.Vì cổ mộ dưới lòng đất đã bị U Linh Mộ Chi Dạ di chuyển đi mất, nên dưới lòng đất hình thành một khoang rỗng khổng lồ.

Khoang rỗng này, dưới sự đầu tư khổng lồ của Dịch Thiên Tập đoàn, cùng với sức mạnh thân thể cường hãn của Quỷ Lân Cương Thi, đã biến thành một pháo đài ngầm hùng vĩ!

Pháo đài ngầm này chính là một trong ba viện nghiên cứu lớn của Dịch Thiên Tập đoàn.

Hai viện nghiên cứu còn lại nằm ở Mộ Tào Tháo và Lỗ Vương Cung.Ai có thể ngờ, Lý Dịch lại xây dựng viện nghiên cứu trong khoang rỗng dưới lòng đất?

Không biết vì sao, Trấn Quỷ Ti và các thế lực khác rất kiêng kỵ ba ngôi cổ mộ này, cũng không kiểm tra quá nhiều.

Hơn nữa, ba ngôi cổ mộ này trước đó đã bị Trấn Quỷ Ti kiểm tra

rồi, bên trong chỉ còn lại khoang rỗng khổng lồ, họ cho rằng không có nhiều giá trị.

Vì vậy mới bỏ qua việc kiểm tra.

Còn Lý Dịch, chính là lợi dụng ‘đèn dưới tối’, xây dựng viện nghiên cứu trong ba ngôi cổ mộ này.Giờ đây, cần di chuyển chính là các viện nghiên cứu ở Mộ Tào Tháo và Lỗ Vương Cung.

Chu Kỳ Ngọc và Bạch Hồ Quỷ đã hội hợp, cùng Hoắc Khứ Bệnh chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ buổi biểu diễn của Trần Nguyệt Vũ ở U Đô Thị bắt đầu, thu hút sự chú ý của Trấn Quỷ Ti.Cũng không biết Vũ Trung Điền Vũ có thật sự thuyết phục được Trấn Quỷ Ti tin tưởng mình, cùng nhau đến Côn Luân để “hiến đầu” hay không.

Lý Dịch xưa nay không bao giờ đặt hy vọng và quân bài của mình vào tay người khác, điều đó chắc chắn là cực kỳ ngu xuẩn.

Vì vậy, Lý Dịch quyết định chuẩn bị thêm vài đường lui.

Buổi biểu diễn ở U Đô Thị lần này rất quan trọng.

Có thể thu hút toàn bộ sự chú ý của Trấn Quỷ Ti hay không, từ đó tạo cơ hội di chuyển cho Chu Kỳ Ngọc và Hoắc Khứ Bệnh, thành bại tại đây!Trần Tuyền Ảnh nhìn đám đông điên cuồng chen lấn bên dưới tòa nhà, không ngừng giẫm đạp những người bị ngã xuống, đôi lông mày khẽ nhíu lại: “Thiếu chủ, hoạt động lần này e rằng sẽ có không ít người chết, nếu bị người khác lợi dụng làm lớn chuyện, có ảnh hưởng đến buổi biểu diễn của Trần Nguyệt Vũ không?”Lý Dịch cười lạnh: “Trực tiếp để Trần Dạ phát biểu lời xin lỗi, và đổ lỗi cho những kẻ giẫm đạp!

Chương 386

À đúng rồi, bảo bộ phận truyền thông quay thêm vài video, tốt nhất là đặc tả, rồi gây chiến trên mạng!

Thời đại này có ác ý cực lớn đối với người già, nếu xảy ra sự kiện các bà các cô giẫm chết người, ai sẽ đặt sự chú ý vào Dịch Thiên Tập đoàn?"Trần Tuyền Ảnh hiểu rõ ngay lập tức.

Thầm nghĩ Thiếu chủ chiêu này đúng là giết người diệt tâm!

Chỉ là thủ đoạn quá đen tối, hơi vô đạo đức.

Tuy nhiên, chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến Dịch Thiên Tập đoàn.

Thiếu chủ có thể có ý đồ xấu gì chứ?

Chẳng qua là muốn mang lại phúc lợi cho đông đảo nhân dân mà thôi.Giọng nói cuồng nhiệt của Hệ thống không ngừng vang lên trong đầu Lý Dịch: [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 400 điểm tín ngưỡng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 600 điểm tín ngưỡng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 100 điểm tín ngưỡng!] [Ting!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 700 điểm tín ngưỡng!] ..... [Ting!

Chúc mừng Túc chủ đã nâng đỡ Trần Nguyệt Vũ trở thành nữ thần nhân gian, Thần Đàn Thanh Đồng được cường hóa tín ngưỡng, phẩm cấp khôi phục đến cấp Sử Thi ba sao!] [Ting!

Thần Đàn Thanh Đồng kích hoạt thần kỹ Vô Ngân Chi Địa!

Vật phẩm sao chép Thần Đàn Thanh Đồng kích hoạt hiệu ứng đặc

biệt bảo vệ tín đồ!]Trên cao đài buổi ký tặng của Dịch Thiên Tập đoàn, Trần Nguyệt Vũ cầm bút ký tên lên bao bì một sản phẩm chăm sóc da.

Vật phẩm sao chép Thần Đàn Thanh Đồng đeo trên ngực cô lóe lên một tia sáng vô cùng tinh vi, sau đó, toàn thân cô như được bao phủ trong ánh thần quang mơ hồ, trông vô cùng thánh khiết cao quý!Dưới cao đài, những người hâm mộ càng thêm cuồng nhiệt, giơ cao hai tay, hò reo: "Nguyệt nữ thần!

Nguyệt nữ thần!" "A a a!

Có thể nhìn thấy mặt Nguyệt nữ thần gần như vậy, tôi có chết bây giờ cũng đáng!" Dòng người càng lúc càng hung hãn, dù biết dưới chân đang giẫm đạp người khác, họ cũng không có ý định buông chân, càng không có ý định gọi cấp cứu.

Họ chỉ có một ý niệm duy nhất, là sùng bái nữ thần của mình!Trấn Quỷ Ti.

Hệ thống Thiên Khải đang chiếu hình ảnh hoạt động của Dịch Thiên Tập đoàn lên màn hình.

Các cấp cao của Trấn Quỷ Ti nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thán vạn phần.

"Sức mạnh của tư bản đã đạt đến mức độ khủng bố như vậy sao?

Chỉ một hoạt động thôi mà lại có thể kích động nhiều người tranh giành điên cuồng đến thế!

Những người hâm mộ Trần Nguyệt Vũ này, quả thực còn cuồng nhiệt hơn cả tín đồ tà thần!

Sức ảnh hưởng của Dịch Thiên Tập đoàn đã đủ để uy hiếp Trấn Quỷ Ti, tôi đề nghị lập tức phong sát Trần Nguyệt Vũ!" "Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đã có mười mấy

người bị giẫm đạp, xem ra đã không thể sống nổi rồi.” [Chẳng qua chỉ là một buổi ký tặng của minh tinh, theo thống kê của Hệ thống Thiên Khải, lại có hơn một triệu người điên cuồng đổ vào Thủy Thành vì việc này!] [Ảnh hưởng của minh tinh đã lớn đến mức này sao?

Theo thống kê chưa đầy đủ, mức tiêu thụ ở Thủy Thành mấy ngày nay đã tăng mười phần trăm so với trước đây!] [Thời đại thực sự đã thay đổi rồi!

Kẻ ca hát thấp hèn thời xưa, lại được nâng lên cao, biến thành thần trong miệng mọi người!]Trần Chung cười lạnh: “Trong thời đại vật chất bùng nổ này, đói khát đã không thể ảnh hưởng đến người Huyền Quốc!

So với vật chất, người hiện đại càng chú trọng bù đắp sự trống rỗng về tinh thần.

Giải trí vì thế mà ra đời!

Game, tiểu thuyết, video, đu idol, show giải trí, tất cả đều là những phần không thể thiếu của người hiện đại!

Dịch Thiên Tập đoàn có thể nhìn thấy điểm này, và tiến hành vận động tạo thần, cũng không quá siêu việt.”Mặc Đan Thanh xoa xoa cằm, cười tà dị nói: “Hay là tôi đi cưa đổ Trần Nguyệt Vũ, kéo cô ta về Trấn Quỷ Ti?”Hiếm thấy, Trần Chung lại gật đầu đồng ý đề nghị có vẻ hoang đường này: “Được thôi, Mặc Thiếu, nhan sắc và mị lực của cậu mạnh hơn nhiều so với những tiểu thịt tươi đỉnh lưu kia, nếu cậu ra tay, Trần Nguyệt Vũ e rằng sẽ bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Nếu kéo Trần Nguyệt Vũ vào Trấn Quỷ Ti, sẽ có thể làm suy yếu đáng kể ảnh hưởng của Dịch Thiên Tập đoàn ở Huyền Quốc!”Mặc Đan Thanh chậm rãi gật đầu: “Được!

Tôi đi chuẩn bị một chút, và có một cuộc 'giải cấu' hoàn hảo với thiên hậu!"Trần Chung nói với người phụ trách bộ phận truyền thông của Trấn Quỷ Ti: "Ngay sau khi hoạt động của Dịch Thiên Tập đoàn vừa kết thúc, lập tức đăng lên mạng lời lên án Dịch Thiên Tập đoàn!""Vâng!"Nhưng, điều khiến Trần Chung không ngờ tới là.

Ngay sau khi hoạt động này vừa kết thúc, Trần Dạ đã đăng lời xin lỗi lên Weibo: "Về sự kiện giẫm đạp nghiêm trọng lần này, Dịch Thiên Tập đoàn chúng tôi có trách nhiệm không thể chối bỏ.

Chúng tôi đã đánh giá thấp mị lực của ảnh hậu Trần, cũng như sự cuồng nhiệt của người hâm mộ!

Tại đây, chúng tôi xin bày tỏ lời xin lỗi sâu sắc đến những người đã khuất, và kêu gọi đông đảo bạn bè hâm mộ hãy theo đuổi thần tượng một cách lý trí." Tóm lại, nói như không nói.

Toàn là những lời lẽ sáo rỗng, nghe có vẻ hợp lý nhưng chẳng có tác dụng gì.Và chỉ chưa đầy một phút sau khi Trần Dạ vừa đăng lời xin lỗi, lời lên án của Trấn Quỷ Ti đã được đưa ra: "Dịch Thiên Tập đoàn đã lợi dụng ảnh hưởng của Trần Nguyệt Vũ, dẫn đến sự kiện lần này có số người chết và bị thương lên đến hàng nghìn người!

Đây là một sự cố đặc biệt nghiêm trọng, Dịch Thiên Tập đoàn sẽ chịu trách nhiệm chính, hy vọng Dịch Thiên Tập đoàn kịp thời xử lý, và xin lỗi nhân dân." Nếu Trần Dạ không đăng lời xin lỗi trước, lời lên án này sẽ nhận được không ít sự ủng hộ.

Đáng tiếc.

Trần Dạ đã xin lỗi rồi!

Chỉ cần tôi xin lỗi đủ nhanh, anh sẽ không thể lên án được tôi! Đồng thời, Trần Dạ còn nghe theo lệnh của Lý Dịch, đổ tội sang những bà cô tranh giành quà thưởng.

Một đoạn video HD đã được đội ngũ "thủy quân" (cư dân mạng được thuê) phát tán lên mạng.

Trên đó, rõ ràng là cảnh vài bà cô giẫm đạp một bé gái, điên cuồng tranh giành sản phẩm chăm sóc da trong tay nhân viên!

Để đảm bảo tính kích thích thị giác, còn đặc tả biểu cảm trên khuôn mặt bé gái.

Vẻ đau đớn tuyệt vọng khi bị giẫm đạp khiến người ta cảm thấy vô cùng phẫn nộ!Vô số anh hùng bàn phím cầm bàn phím trong tay, bắt đầu mắng chửi những bà cô kia không có lòng đồng cảm, lại vì tranh giành quà tặng mà giẫm chết bé gái!

Trong khi đó, bộ phận truyền thông của Dịch Thiên Tập đoàn lại đăng video những người hâm mộ Trần Nguyệt Vũ chủ động xếp hàng, chú ý đến chất lượng.

Kèm theo dòng chữ: "Là người hâm mộ Nguyệt nữ thần, chúng ta không thể làm mất mặt cô ấy, phải giữ gìn văn minh lễ nghi!" Chiêu này, trực tiếp khiến hàng chục triệu người hâm mộ Trần Nguyệt Vũ cảm thấy vô cùng tự hào.

Đồng loạt bình luận bên dưới: "Đây chính là tố chất của fan Nguyệt!" "Là fan Nguyệt, tôi tự hào!" Không ít người qua đường cũng vì chiêu này mà từ người qua đường trở thành fan.

Số lượng người hâm mộ Trần Nguyệt Vũ lại tăng vọt!

Mà đây, chẳng qua chỉ là bề nổi mà tư bản muốn họ thấy!

Tại hiện trường hoạt động, những việc fan Trần Nguyệt Vũ làm còn quá đáng hơn cả những bà cô kia.

Nhưng, Lý Dịch có để báo cáo ra ngoài không?Trần Tuyền Ảnh cầm tài liệu bước vào văn phòng của Lý Dịch, khuôn mặt lạnh như băng tan chảy nở một nụ cười rạng rỡ: "Thiếu chủ, lần này, số lượng

người hâm mộ Trần Nguyệt Vũ trực tiếp vượt mười triệu, trở thành thiên hậu đầu tiên trong giới giải trí Huyền Quốc đạt hàng trăm triệu người hâm mộ!"Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Bỏ ra nhiều tiền như vậy, ngay cả một con lợn cũng có thể trở thành đại gia giới giải trí!"Trần Tuyền Ảnh chỉ biết cười ngượng.Lý Dịch hỏi lại: "Không tin à?" Trần Tuyền Ảnh do dự một lát, rồi nói: "Con lợn này là lợn thịt bình thường sao?""Cô cứ đến trang trại tùy tiện tìm một con lợn thịt, tôi đều có thể biến nó thành thần mà mọi người quỳ lạy!" Ánh mắt Lý Dịch ánh lên ý cười trào phúng: "Thời đại này, chỉ cần đầu tư tư bản và tin tức giả, lợn cũng có thể leo cây!"Trần Tuyền Ảnh có chút tò mò, con lợn này làm sao biến thành thần giới giải trí.

Thế là cô hỏi: "Thiếu chủ, ngài thật sự định để một con lợn thịt biến thành đại gia giới giải trí sao?"Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Vốn dĩ chỉ là nói ví von, đã cô không tin, tôi đành phải biến nó thành sự thật thôi."Lý Dịch tùy tay lập một kế hoạch, bảo Trần Tuyền Ảnh phái người thực hiện.

Trần Tuyền Ảnh nhìn bản kế hoạch tinh vi trong tay, có chút khó tin.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Thiếu chủ đã lập ra một kế hoạch tỉ mỉ đến vậy sao?

Hơn nữa, điều khiến cô kinh ngạc nhất là, theo kế hoạch này, dường như thật sự có thể biến một con lợn thịt thành thần mà mọi người quỳ lạy!

Thần lợn?Theo kế hoạch, Trần Tuyền Ảnh tùy tiện kiếm một con lợn thịt ở trang trại, sau khi rửa sạch, bảo bộ phận truyền thông viết một câu chuyện anh hùng bi tráng cho nó.

Không sai!

Con lợn thịt này không phải lợn thịt bình thường, mà là lợn thịt

anh hùng!

Ông nội của con lợn thịt này từng tham gia một cuộc chiến tranh, hơn nữa, vì ông nội con lợn này đã chủ động giẫm mìn, mở đường xung kích cho các chiến sĩ phía sau, cuộc chiến tranh đó mới giành được thắng lợi!

Để máu anh hùng trong con lợn thịt này càng thêm nồng đậm, bộ phận truyền thông còn viết một câu chuyện anh hùng bi tráng cho bố của nó.

Lợn bố vì bảo vệ Thực Thiết Thú không bị săn trộm, đã nhanh chóng biến thành bia đỡ đạn, bảo vệ Thực Thiết Thú, còn bản thân thì chết dưới họng súng của kẻ săn trộm.

Còn bản thân con lợn thịt này thì càng khỏi phải nói!

Một tuổi Thái Cực Quyền đại thành, hai tuổi có thể giải hàm số lượng giác, ba tuổi có thể giải tích phân, bốn tuổi có thể đọc thông thạo từ điển Anh-Hán. .....

Đến năm tuổi, vì đọc thông thạo Kinh Chó, chợt đại ngộ, sánh ngang Phật Tổ giáng thế, giờ đây trở nên cực kỳ Phật tính, phản phác quy chân, nên bề ngoài không thể hiện ra nó lợi hại đến mức nào.

Ừm, tóm lại, chỉ số IQ còn cao hơn người, ngộ tính cũng rất lợi hại.Nói ra thì, ngay cả người của bộ phận truyền thông cũng không tin những điều này.

Nhưng, những điều này đều do chuyên gia và những người liên quan nói ra.

Ba người thành hổ (tin đồn có sức mạnh), hơn nữa lại còn có uy quyền trong đó, chuyện này làm sao có thể là giả được?

Chương 387

Có nhà sinh vật học cho rằng, đây là do khung máu và vũ khí hạt nhân kích hoạt năng lượng sinh vật chất, dẫn đến trạng thái lượng tử của lợn đã thay đổi, cộng thêm sự bùng nổ từ trường, bão mặt trời tấn công và các nguyên nhân khác, mới khiến chỉ số IQ của con lợn thịt này trở nên cao như vậy!Tiếp theo, chuyện khiến tam quan của Trần Tuyền Ảnh nổ tung đã xảy ra.

Trong kế hoạch do Lý Dịch lập ra, ban đầu là muốn bỏ ra vài chục triệu để mời các đại minh tinh đến quỳ lạy lợn thịt.

Nhưng, khi họ nghe nói Trần Nguyệt Vũ cũng sẽ đến chụp ảnh cùng lợn thịt, liền đồng loạt bày tỏ không cần tiền, chỉ cần bắt tay Trần Nguyệt Vũ, ké một chút nhiệt độ là được.

Hơn nữa, chữ 'quỳ lạy' ở đây thực ra chỉ là từ miêu tả.

Nhưng, Trần Tuyền Ảnh vạn vạn không ngờ, những đại minh tinh này lại biến nó thành động từ một cách cứng nhắc!

Mỗi khi nghĩ đến dáng vẻ những đại minh tinh bề ngoài hào nhoáng kia quỳ dưới chân con lợn thịt, cô lại cảm thấy một trận buồn nôn.

Mặc dù con lợn thịt này đã được rửa rất sạch sẽ, lại còn xịt nước hoa, nhưng con lợn này ban đầu chỉ là một con lợn thịt bình thường trong trang trại thôi mà!

Môi trường ở đó, thật sự khó mà nói hết!

Những người này lại còn hôn móng giò của nó, nghĩ đến thôi đã không chịu nổi rồi!

Ói!!Được rồi!

Cô tin rồi!

Cô thật sự tin lời Thiếu chủ nói.Quan trọng là, rất nhiều người trên Weibo còn bình luận bên dưới, nói là ngưỡng mộ những đại minh tinh này có thể hôn móng giò lợn!

Thời đại này quả thực vặn vẹo điên loạn đến mức lý trí không còn chỗ ẩn náu!Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại.

Thiếu chủ chỉ muốn cô tin phục, đã bỏ ra một triệu, biến con lợn thịt này thành thần lợn, cũng thật là tùy hứng.

Phải biết rằng, nếu không phải Trần Nguyệt Vũ có ảnh hưởng quá lớn trong giới giải trí, theo kế hoạch ban đầu của Thiếu chủ, thì phải đầu tư hàng chục triệu!

Quan trọng là, biến con lợn thịt này thành thần lợn, cũng không mang lại bao nhiêu lợi nhuận phải không?Nhưng, Trần Tuyền Ảnh vẫn đánh giá thấp kế hoạch của Lý Dịch.

Đây là lợn thịt sao?

Không!

Nó là thần lợn!

Với tư cách là thần lợn, nó trực tiếp quảng cáo, quay một bộ phim thì có gì là quá đáng chứ?

Đây chẳng phải là chuyện nhẹ nhàng đơn giản sao?Rất nhanh.

Một bộ phim mang tên 《Chuyện tình không thể không kể của Nguyên Soái Thiên Bồng và Nguyệt Nữ Thần》 đã ra rạp!

Thời gian quay tổng cộng chưa đến ba tiếng, diễn viên chỉ có Trần Nguyệt Vũ, Lăng Hương Vũ Điệp, và lợn thịt ba con!

Thời lượng chưa đến nửa tiếng, trong giới điện ảnh, quả thực là ngắn ngủi đến vô lực.

Nhưng, lạ thay lại được đề cử hàng chục giải thưởng lớn.

Con lợn thịt kia đã thu hút vô số người hâm mộ, một lần đoạt giải Nam chính xuất sắc nhất năm nay!

Hơn nữa, chỉ riêng doanh thu phòng vé ngày đầu tiên, đã tăng vọt lên một trăm triệu!Rất nhiều người bình luận bên dưới: [Thần Lợn thật sự quá đẹp trai!

Tôi muốn sinh con với anh ta!] (Trần Tuyền Ảnh: Bạn là khỉ, anh ta là lợn thịt, có sự cách ly sinh sản!) [Thần Lợn quá si tình, biểu cảm khi chia ly với Nguyệt nữ thần, quả thực đã chạm đến điểm yếu của tôi!

Một gói khăn giấy cũng không đủ cho tôi dùng!] (Trần Tuyền Ảnh: Hiệu ứng đặc biệt 5 xu được máy tính tổng hợp, hàng trăm người nghiên cứu làm sao để bạn rơi lệ, bạn không khóc chẳng phải chứng tỏ hàng trăm người này là đồ bỏ đi sao?) [Tôi chưa bao giờ xem một bộ phim cảm động sâu sắc đến thế, dù khuynh gia bại sản cũng phải mua vé đến rạp chiếu phim xem!] (Trần Tuyền Ảnh: .....) [Để ủng hộ Dịch Thiên Tập đoàn cho ra những tác phẩm tốt hơn, tôi quyết định mua thêm nhiều thuốc về nhà dự trữ!] (Trần Tuyền Ảnh: Cái này có thể đấy, bên này kiến nghị mua thêm nhiều thuốc bổ não vào!)Trần Tuyền Ảnh ôm một chồng tài liệu đứng sau Lý Dịch, có chút không chắc chắn nói: “Thiếu chủ, tôi đang mơ sao?

Sao tôi cảm thấy làm y dược một chút tiền đồ cũng không có?

Ngành giải trí kiếm tiền cũng quá dễ dàng và tiện lợi rồi, hơn một ngày thôi mà đã kiếm được số tiền của cả một tuần trong lĩnh vực y dược rồi!”“Cô không mơ đâu, tất cả những điều này đều là thật.” Lý Dịch cầm lấy tài liệu trong tay Trần Tuyền Ảnh, tùy ý lật xem.

Nhìn thấy số liệu trên đó, Lý Dịch không khỏi có chút trầm mặc.

Nếu không phải bán thuốc là để phát tán dung dịch nước bọt pha loãng của mình ra toàn Huyền Quốc, từ đó biến Huyền Quốc thành đế quốc cương thi của mình, thì tôi thật sự muốn không bao giờ bán thuốc nữa!

Ngành giải trí kiếm tiền chẳng phải quá dễ dàng sao!

Lý Dịch u u nói: "Con người là động vật cảm xúc, đánh vào tình cảm vĩnh viễn không bao giờ lỗi thời!

Nắm bắt được nhân tính, chính là nắm bắt được thị trường!"Trần Tuyền Ảnh véo véo má mình, có chút không dám tin nói: "Nhưng, lợi nhuận này chẳng phải quá lớn sao?

Cảm giác có chút mộng ảo!

Tiền của những người này dễ kiếm đến vậy sao?

Nếu để họ biết con thần lợn này ngày hôm sau sẽ bị giết thịt, liệu họ có sụp đổ không?"Thông tin về con lợn thịt này từ trong ra ngoài, đều do bộ phận truyền thông của Dịch Thiên Tập đoàn bịa ra.

Ngay cả khuôn mặt cũng là giả, dựa vào máy tính tổng hợp!

Lạ thay một con lợn thịt như vậy, lại khiến hàng trăm triệu người rơi lệ.Mặc dù mười tập đoàn tài phiệt xa xỉ phẩm hàng đầu châu Âu muốn cấm vận Dịch Thiên Tập đoàn, nhưng, giờ xem ra, sự cấm vận của họ chắc chắn là một trò cười!

Chưa bắt đầu, đã định trước thất bại!Bộ phim 《Chuyện tình không thể không kể của Nguyên Soái Thiên Bồng và Nguyệt Nữ Thần》 này trực tiếp được xuất khẩu ra thị trường nước ngoài, muốn kiếm thêm nhiều nước mắt.

Bộ phận truyền thông của Dịch Thiên Tập đoàn nhân cơ hội này, bỏ ra một chút tiền nhỏ và quan hệ, đề cử rất nhiều hạng mục giải thưởng.

Dù không đạt được những giải thưởng lớn đó, nhưng ít ra cũng có liên quan, đây cũng là một cách tuyên truyền!

Hư danh và giải thưởng khiến rất nhiều người bắt đầu rầm rộ theo đuổi, đủ loại giải thích quá mức, thậm chí có người còn gọi đó là Romeo và Juliet của Huyền Quốc, Titanic!Weibo và các nền tảng lớn, những người làm marketing về bộ phim này đã nhanh nhạy nhìn thấy cơ hội kinh doanh.

Độ hot, đây chính là độ hot!

Trong thời đại lưu lượng là vua, không tận dụng độ hot này, quả thực là lãng phí!

Rất nhanh, toàn bộ Huyền Quốc đều bị bộ phim này chi phối!

Ngay cả nhạc phim cũng trở thành thần khúc, không ngừng được phát lặp lại trên các nền tảng video ngắn như Douyin!

Có thể nói, đây là một bữa tiệc thịnh soạn về lưu lượng!

Không biết đã nuôi sống bao nhiêu người làm tự truyền thông.Trần Tuyền Ảnh lấy ra một tài liệu, đặt trước mặt Lý Dịch: "Thiếu chủ, đây là kế hoạch cấm vận mà mười tập đoàn tài phiệt xa xỉ phẩm hàng đầu đang tiến hành đối với chúng ta, theo dự đoán của họ, trên trường quốc tế sẽ không có bất kỳ ai hợp tác với chúng ta!""Hơn nữa, họ còn cài gián điệp kinh doanh vào nội bộ Dịch Thiên Tập đoàn.

Và đã bỏ ra cái giá lớn để mua chuộc một số cấp cao.

Tôi đã bảo Trần Dạ sắp xếp những gián điệp kinh doanh này vào Hắc Thất để tẩy não, chẳng bao lâu nữa, những người này sẽ trở thành người của chúng ta!

Theo dặn dò của ngài, những cấp cao kia đã giả vờ làm việc cho mười tập đoàn tài phiệt xa xỉ phẩm, và cung cấp cho họ công thức thuốc của chúng ta!"Lý Dịch nhàn nhạt mỉm cười: "Làm tốt

lắm.”Nhân viên của Dịch Thiên Tập đoàn, hoặc là bị Hệ thống Bi Kịch chi phối, hoặc là sớm đã bị tẩy não trong Hắc Thất, trở thành tín đồ cuồng nhiệt của tôi.

Làm sao có thể bị chút tiền bạc kia lung lay được?

Phải biết rằng, những gì họ có được ở chỗ tôi là miếng bánh lớn mà chỉ cần nhón chân lên là có thể thấy!Được Lý Dịch khen thưởng, Trần Tuyền Ảnh không khỏi nở một nụ cười quyến rũ, sau đó có chút lo lắng: “Ngài có biết gia tộc Phạm Trác không?”Lý Dịch nghe thấy cái tên quen thuộc này, hỏi lại: “Huyết tộc?”“Hình như là vậy!” Trần Tuyền Ảnh hạ thấp giọng nói: “Nghe những cấp cao kia nói, những người phụ nữ tóc vàng mắt đỏ này hình như có thể thôi miên!

Nếu không phải niềm tin của họ vào Thi Vương vĩnh hằng bất biến, kiên định không đổi, e rằng đã bị Huyết tộc thao túng rồi!”“Có video không?” Lý Dịch nhíu mày, ánh mắt chợt lạnh.

Dám đến cướp người của tôi, đây chẳng phải là thắp đèn trong nhà xí sao?Trần Tuyền Ảnh mở camera giám sát, lập tức một đoạn video bật lên trên màn hình máy tính.

Thời gian hiển thị là hai giờ sáng hôm qua.

Từng con dơi khổng lồ bay vào phạm vi giám sát, sau đó, sương mù lan tỏa, bao trùm toàn bộ tòa ký túc xá xa hoa.

Khoảnh khắc tiếp theo, camera bình thường lập tức mất tác dụng.

Chỉ có camera được chế tạo bằng Mắt Quỷ Lân Cương Thi vẫn hoạt động.

Đối phương có lẽ căn bản không biết, Dịch Thiên Tập đoàn đã nghiên cứu quỷ dị và công nghệ cao đến mức độ sâu xa nào.

Sương mù vốn có thể gây nhiễu các thiết bị điện tử, nhưng đối với Mắt Quỷ Lân Cương Thi lại không có chút tác dụng nào.Những

con dơi này nhanh chóng bay vào phòng của các cấp cao Dịch Thiên Tập đoàn, rồi biến trở lại thành hình người.

Phải nói rằng, Huyết tộc có nhan sắc cực cao.

Tóc vàng mắt đỏ, da trắng nõn, khí chất ưu nhã cao quý, ngay cả sự kiêu ngạo tràn đầy trong ánh mắt cũng khiến người ta say đắm.Trong đó, một người phụ nữ tóc vàng mắt đỏ cười lạnh một tiếng: "Hệ thống an ninh của Dịch Thiên Tập đoàn chẳng phải quá tệ sao, lại dễ dàng bị phá vỡ đến vậy!""Đúng vậy!" Người phụ nữ bên cạnh cũng hùa theo: "Các trưởng lão vẫn còn quá cẩn thận, còn nói để đề phòng vạn nhất, bảo chúng ta hai người một tổ, đúng là lo lắng thừa thãi!

Các trưởng lão đều già rồi, bắt đầu e dè sợ sệt!

Cứ nói Trấn Quỷ Ti của Huyền Quốc ghê gớm thế này thế nọ, tôi thấy cũng chỉ đến thế thôi!

Chúng ta đã đột nhập vào công ty dược phẩm quan trọng nhất của họ, mà họ lại chẳng có phản ứng gì!""Được rồi, bắt đầu làm việc chính, thôi miên tất cả những người này đi!""Vâng!" Tiếp đó, họ bắt đầu lần lượt thôi miên tẩy não các cấp cao, muốn kéo họ vào phe của mình.Những cấp cao này đã sớm nhận được chỉ thị của Lý Dịch, giả vờ bị thôi miên, thuận theo đối phương.

Chương 388

Thậm chí còn đưa công thức đã chuẩn bị sẵn cho những Huyết tộc này.

Công thức này, thực ra là dùng để chuyển hóa cương thi.

Đương nhiên, vì không có thêm nước bọt của Lý Dịch, nên chỉ có thể biến cơ thể người thành thể thích nghi cương thi!

Có thể kích hoạt tiềm năng cơ thể người trong thời gian ngắn, nhằm kéo dài tuổi thọ, tăng cường tác dụng thân thể.

Chỉ là, trong đó có vài nguyên liệu có giá thành khá đắt đỏ.

Và những dược liệu này, ngay cả Dịch Thiên Tập đoàn cũng không có nhiều.

Sở dĩ giao công thức này ra, chính là để mượn tay mười tập đoàn tài phiệt xa xỉ phẩm thu thập những dược liệu đắt đỏ này.

Phải biết rằng, những dược liệu quý hiếm này bị kiểm soát rất chặt chẽ.

Không chỉ ở Huyền Quốc, mà ngay cả các quốc gia khác cũng vậy.

Nghiêm cấm xuất khẩu và tiêu thụ.

Hơn nữa, loại dược liệu quý hiếm này chỉ có ở tầng đất đóng băng, dẫn đến nhiều thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn khó mà khởi động được.

Nếu có thể mượn tay những tài phiệt lớn này lấy được dược liệu quý hiếm, thì không còn gì tốt hơn.Lý Dịch xem xong video, nở một nụ cười quỷ dị mà vặn vẹo: “Đợi sau khi chuyện này xong xuôi, có thể di dời Dịch Thiên Tập đoàn sang phương Tây!

Ở Huyền Quốc, có quá nhiều ràng buộc.

Nền tảng và sự sắc bén của Trấn Quỷ Ti đã dần lộ rõ, đáng tiếc, tôi không định đối đầu trực diện với họ!"Dịch Thiên Đế Mộ không thiếu tài nguyên, trang bị cấp thần thoại Lý Dịch cũng có vài món, chỉ cần ẩn mình chờ đợi cảnh giới thăng cấp là được.

Dưới áp lực không có tài nguyên, Lý Dịch thực sự không có lý do gì để đối đầu trực diện với Trấn Quỷ Ti.Trấn Quỷ Ti.

Tâm trạng của Trần Chung gần đây không mấy vui vẻ.

Ban đầu, buổi ký tặng của Dịch Thiên Tập đoàn đã gây ra sự cố đặc biệt nghiêm trọng, Trấn Quỷ Ti có cơ hội tạo áp lực dư luận và có lý do để điều tra Dịch Thiên Tập đoàn.

Nhưng không ngờ, đối phương lại xin lỗi quá nhanh!

Còn đổ tội sang kẻ khác, thu hút sự chú ý của người dân vào khía cạnh 'người già xấu tính'.

Hơn nữa, còn tạo ra một 'thần lợn', lại tích lũy thêm một lượng fan trung thành.

Và, ban đầu anh ta tưởng rằng những người Huyết tộc Phạm Trác khi xâm nhập Dịch Thiên Tập đoàn sẽ có đi không có về, và sẽ tìm thấy manh mối hữu ích, nhưng không ngờ, tất cả đều sống sót rời đi.

Nhưng, chẳng có một manh mối hữu ích nào cả!

Còn về công thức kia, chẳng qua chỉ là kích hoạt tiềm năng cơ thể người.

Mặc dù có thể giúp người bình thường sống thêm vài năm, nhưng giá thành đắt đỏ, chỉ có thể để các cấp cao hưởng dụng.

Xem ra, anh ta thực sự đã đánh giá quá cao những Huyết tộc này, súc sinh rốt cuộc vẫn là súc sinh.

Ngay cả giá trị lợi dụng cũng không có!

Tuy nhiên, cơ thể của họ vẫn là tài liệu nghiên cứu không tồi.

Nếu có thể tìm ra bí ẩn trường sinh của Huyết tộc, cũng là một thu hoạch lớn.Bộ phận Kỹ thuật Trấn Quỷ Ti.

Phòng thí nghiệm sinh vật.

Bên trong đang giam giữ mười hai Huyết tộc.

Trừ Huyết tộc được thả về châu Âu báo tin, những Huyết tộc còn lại đều bị bắt đến đây.

Người phụ nữ tóc vàng mắt đỏ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nhân viên nghiên cứu: "Dịch Thiên Tập đoàn, các người lại dám coi chúng tôi là vật thí nghiệm, không sợ các trưởng lão phát động chiến tranh đêm tối, tiêu diệt Dịch Thiên Tập đoàn các người sao?""Phụt!" Nhân viên nghiên cứu không nhịn được cười: "Nếu thật sự là vậy, thì chúng tôi phải cảm ơn các cô đấy.""Ý gì?" Người phụ nữ ngẩn ra."Đây là Trấn Quỷ Ti!" Người phụ trách phòng thí nghiệm sinh vật Trương Cuồng vừa cầm dao mổ, vừa nói từng chữ một."Cái gì?!" Người phụ nữ khó khăn nuốt nước bọt, cô ta đã hiểu ra: "Các người đã sớm biết chúng tôi xâm nhập Huyền Quốc, muốn mượn tay chúng tôi để trừ khử Dịch Thiên Tập đoàn?""Sửa lại một chút, không phải trừ khử, mà là suy yếu!" Trương Cuồng u u nói: "Nước của Dịch Thiên Tập đoàn sâu hơn nhiều so với các cô tưởng, ngay cả Trấn Quỷ Ti cũng không dám dễ dàng ra tay!

Hy vọng cây đao của các cô đủ sắc bén, có thể khiến Dịch Thiên Tập đoàn mất một miếng thịt!"Mấy ngày nay các cấp cao của Trấn Quỷ Ti liên tục họp, bàn bạc cách thức chinh phạt Dịch Thiên Tập đoàn, và đưa nó vào phạm vi thế lực của Trấn Quỷ Ti.

Trong đó, một cấp cao lạnh lùng nói: "Trực tiếp phát tin tức, nói

có người tố cáo Dịch Thiên Tập đoàn trốn thuế, Trấn Quỷ Ti phái người đi kiểm tra, chẳng phải được sao?""Phương pháp này không tồi, mượn danh nghĩa kiểm tra, nói không chừng có thể tìm được viện nghiên nghiệm cốt lõi của Dịch Thiên Tập đoàn!" Có người hùa theo.Trần Chung dụi dụi mắt, đôi mắt đầy tơ máu, mỗi sợi tơ máu đều ẩn chứa sự mệt mỏi và bất lực sâu sắc, cười khổ: "Mọi chuyện không đơn giản như các vị nghĩ đâu!

Cuộc chiến tranh kinh tế này đã nổ ra ngay từ lần đầu tiên Trần Phong đến Trấn Quỷ Ti rồi!

Chỉ là, lúc đó chúng ta vẫn chưa chú ý.

Thậm chí, tôi còn tưởng rằng, cậu ta muốn mượn Trấn Quỷ Ti để phát triển thế lực của mình!

Mà, mục đích thực sự của Thi Vương là giành trước ngọn cờ chính nghĩa!""Ý gì?" Có cấp cao vẻ mặt nghi hoặc, họ là người phụ trách về võ lực, nhưng đối với những âm mưu đấu đá lừa gạt thế này thì lại tỏ ra rất non nớt.

Trần Chung mệt mỏi trong lòng, giải thích: "Đế Kinh xảy ra vụ nổ hạt nhân, thương vong nặng nề, mà dược phẩm Dịch Thiên Tập đoàn quyên tặng theo giá trị thị trường, đã vượt quá hàng chục tỷ!

Theo quy định pháp luật, số tiền này có thể bù trừ phần lớn thuế vụ.

Tức là, Dịch Thiên Tập đoàn căn bản không có lý do trốn thuế!

Cộng thêm các khoản quyên góp sau đó, Dịch Thiên Tập đoàn trong thảm họa này, đã đóng góp cực lớn, tuy không bằng Trấn Quỷ Ti, nhưng so với các tập đoàn khác, đã là nhiều nhất rồi.

Còn, bách tính sớm đã coi sự đóng góp của quốc gia là điều hiển nhiên, họ căn bản không để tâm đến việc đã chi bao nhiêu tiền cho

công tác cứu trợ!

Còn Dịch Thiên Tập đoàn thì khác, họ quá giỏi làm màu!

Các vị có tin không, trong lòng rất nhiều người dân, uy tín của Dịch Thiên Tập đoàn thậm chí còn vượt qua các cơ quan trực thuộc Trấn Quỷ Ti?"Giọng Trần Chung càng lúc càng nặng nề: "Đối thủ của chúng ta vô cùng xảo quyệt và hiểm độc, hơn nữa làm việc có tính toán trước cực mạnh.

Một bước chậm, vạn bước chậm!

Chúng ta bây giờ chỉ có thể cầu mong, trong buổi biểu diễn của Trần Nguyệt Vũ sẽ thành công một lần, bắt được kẻ tay trong của Dịch Thiên Tập đoàn đang vận chuyển dữ liệu quan trọng!"Các cấp cao cuối cùng cũng hoàn hồn, ánh mắt trở nên vô cùng nghiêm túc: "Theo lời anh nói, Thi Vương này đã luôn bố cục?

Khiến chúng ta dù biết Dịch Thiên Tập đoàn có vấn đề, cũng không dám hành động tùy tiện?!

Trí thông minh của cương thi chẳng phải đều rất thấp sao?

Thi Vương này liệu có phải là mèo mù vớ cá rán, không hề đáng sợ như anh nói?""Mèo mù vớ cá rán ư?

Nếu chỉ là một chuyện thì có thể nói như vậy, nếu tất cả mọi chuyện đều như thế, thì đây đã không phải là vận may có thể giải thích được nữa rồi!" Trần Chung thở dài: "Các vị không cảm thấy dùng vận may để giải thích tất cả những điều này, mới càng đáng sợ hơn sao?"Trai Nguyệt thân thể mềm mại chấn động, đôi mắt đẹp mở lớn: "Đúng vậy!

Nếu tất cả đều là do vận may mà có, vậy chẳng phải chứng tỏ Thi Vương này là kẻ được vận mệnh ưu ái sao?

Việc chúng ta cần làm, chính là đối kháng với số mệnh!"Cổ họng

Trần Chung đầy vị đắng chát như gỉ sắt: “Không hiểu vì sao, bố cục của tôi luôn bị đối phương dễ dàng phá vỡ!

Tôi còn nghi ngờ liệu có nội gián không!”Trai Nguyệt nhíu mày, trong đầu không khỏi hiện lên khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của Trần Phong.

Hôm đó, phong thái cường thế bá đạo của đối phương đã để lại ấn tượng cực sâu sắc trong cô.

Nếu người như vậy thật sự chiêu mộ nội gián trong Trấn Quỷ Ti, e rằng sẽ có rất nhiều người tranh giành nhau mà làm phải không?Tả Hộ Pháp đột nhiên bước vào, lạnh lùng nói: “Vậy nên, chúng ta muốn phá vỡ cục diện, chỉ có thể dựa vào võ lực tuyệt đối!

Với thế sét đánh, nhổ tận gốc các cấp cao của Dịch Thiên Tập đoàn, và lấy được tài liệu y dược của Dịch Thiên Tập đoàn, sau đó khống chế tình hình.”“Vâng!” Các cấp cao của Trấn Quỷ Ti đồng loạt xưng vâng, trong lòng đã yên tâm hơn.

Tả Hộ Pháp dưới trướng Đệ Tứ Trảm Quỷ Sứ, nắm giữ Vĩnh Trú Quân Đoàn, thực lực cường hãn, không gì sánh kịp!

Có anh ta ở đây, Thi Vương tuyệt đối không dám mạo phạm Trấn Quỷ Ti, chỉ có thể trốn trong bóng tối mà giở trò nhỏ.Châu Âu.

Hội nghị Huyết Yến.Phạm Trác, với tư cách là gia tộc có thực lực nhất trong số các Huyết tộc Thân Vương, chiếm giữ một vị trí cực kỳ quan trọng trong số các Huyết tộc ẩn mình.

Đương nhiên, mặc dù Huyết tộc ẩn mình luôn tuân thủ nguyên tắc khiêm tốn, những năm gần đây vẫn không xuất hiện công khai.

Nhưng, trong bóng tối, hắn đã thao túng một thế lực khá lớn.

Rất nhiều nhân vật đứng đầu kim tự tháp ở châu Âu đều do Huyết tộc đưa lên.

Hơn nữa, Huyết tộc Phạm Trác luôn phát triển thế lực, căn bản không cần phải hút máu như dã thú như trước đây.

Vì vậy, Huyết Yến nguyên thủy đã bị coi là một tập tục lạc hậu và bị bỏ đi.

Chỉ có Ma Yến Huyết tộc mới giữ lại truyền thống này.

Đương nhiên, theo sự phát triển của thời đại, Ma Yến Huyết tộc đã suy yếu, bị đào thải khỏi cuộc chơi, chỉ còn lại một số ít Huyết tộc lay lắt sống sót.

Giờ đây, Huyết tộc bị Phạm Trác chi phối.

Mười ba thị tộc đều tôn Phạm Trác là tối cao.Nhưng, điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, các tập đoàn tài phiệt xa xỉ phẩm như DM mà Phạm Trác ủng hộ, lại bị một công ty tư nhân của Huyền Quốc nắm thóp!

Chương 389

Mười tập đoàn xa xỉ phẩm hàng đầu châu Âu nợ hàng nghìn tỷ, khiến thị trường chứng khoán của họ rơi vào trạng thái ảm đạm.

Dưới tác động của bong bóng kinh tế này, mỗi giây chậm trễ đều sẽ gây ra tổn thất lớn cho Phạm Trác.

Thế là, các nguyên lão của Phạm Trác trực tiếp triệu tập hội nghị, muốn bóp chết Dịch Thiên Tập đoàn!Hội nghị Huyết tộc được tổ chức trong một lâu đài cổ kính xa hoa, chiếc bàn họp dài dưới ánh nến vàng ấm áp trở nên vô cùng mơ hồ và thần bí.

Những khuôn mặt quý phái sang trọng, trắng nhợt mà ưu nhã, khiến người ta mê đắm say lòng.

Người ngồi ở vị trí chủ tọa là Phạm Trác Thân Vương, có quyền lực và uy vọng cực cao trong Huyết tộc.Giọng nói từ tính của Phạm Trác vang vọng trong phòng họp, tựa như vũ điệu cuồng loạn của yêu quái đêm, toát ra một cỗ sát khí cực kỳ áp bức: "Mười bảy Huyết tộc thế hệ thứ mười bảy đi Huyền Quốc đều chết hết rồi!"Thế hệ thứ mười bảy.

Là thế hệ Huyết tộc trẻ nhất, là dòng máu tươi mới của Huyết tộc.

Mặc dù thực lực không đặc biệt cường hãn, nhưng bị tiêu diệt chắc chắn là một cái tát đau điếng vào Phạm Trác bọn họ!

Các Thân Vương bên dưới đều lạnh mặt.

Những người có thể đến phòng họp này, ít nhất cũng là Nguyên Lão Huyết tộc, thậm chí là nhân vật cấp Thân Vương!

Xuyên Thứ Công Đức Cổ Lạp cười âm trầm: "Dịch Thiên Tập đoàn này hoàn toàn không coi Huyết tộc chúng ta ra gì cả!""Mới đây,

họ còn phát thông báo, nói rằng nếu chúng ta không kịp thời trả tiền, họ sẽ thu lãi theo lãi suất phổ biến của quốc tế!"Cái chết của những Huyết tộc trẻ tuổi đó không quan trọng, quan trọng là tiền và thể diện!

Mà Dịch Thiên Tập đoàn, chắc chắn đã cướp đi hai thứ này khỏi tay Huyết tộc Phạm Trác.Phạm Trác chậm rãi nói: "Dịch Thiên Tập đoàn tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, nghe nói phía sau là Trần gia.

Trần gia, là một trong bốn thế gia đạo mộ lớn của phái Nam, có thế lực ăn sâu bén rễ ở Huyền Quốc, nếu thật sự động vào, có chút phiền phức!"Vị Thân Vương ngồi bên trái Phạm Trác nhàn nhạt nói: "Cử một vị Thân Vương, cộng thêm ba vị Nguyên Lão, cùng với các quý tộc từ thế hệ thứ bảy trở lên lập thành đại quân Huyết tộc, với ưu thế tuyệt đối tiêu diệt toàn bộ cấp cao của Trần gia, như vậy, Dịch Thiên Tập đoàn đã đổ nát còn tư cách gì đòi nợ nữa?""Tôi đồng ý đề nghị này!" Xuyên Thứ Công Đức Cổ Lạp âm trầm nói: "Tôi có thể dẫn đại quân tiềm nhập Huyền Quốc, hoàn thành hành động chặt đầu lần này!"Các Huyết tộc khác đồng loạt hùa theo: "Tuy Xuyên Thứ Công Đức Cổ Lạp chỉ là một Bá tước, nhưng thực lực đã đạt cấp Thân Vương, có anh ta ra tay, Dịch Thiên Tập đoàn chỉ có kết cục diệt vong!" "Tôi đồng ý!""Được!" Phạm Trác vẻ mặt nghiêm trọng, chậm rãi nói: "Xuyên Thứ Công Đức Cổ Lạp, lần này phải làm phiền anh một chuyến rồi!

Nhớ cẩn thận Trấn Quỷ Ti, nếu không phải bất đắc dĩ, tuyệt đối đừng đối đầu với họ!

Năm xưa, họ từng đến La Mã cổ đại một lần, suýt chút nữa đã tiêu diệt Huyết tộc!

Cũng chính vì họ, Huyết tộc mới phải ẩn mình!"Xuyên Thứ Công không trải qua những chuyện này, thầm nghĩ Phạm Trác có nhầm lẫn

không.

Nếu Trấn Quỷ Ti thật sự lợi hại đến vậy, sao những năm qua lại luôn để mặc Huyết tộc lớn mạnh?

Tuy nhiên, bề ngoài hắn vẫn gật đầu, che giấu sự kiêu ngạo trong lòng.Thủy Thành.

Lý Dịch nhận lời mời của Vũ Trung Điền Vũ từ Quốc gia Anh Hoa, đến Anh Hoa Thủy Hội.

Vì đây là một trò chơi mà chỉ những người nghiêm túc mới tham gia, nên Lý Dịch không đưa Trần Tuyền Ảnh theo, mà đi một mình.Vị trí của Anh Hoa Thủy Hội khá hẻo lánh, ước chừng chỉ có những người sống về đêm không nói chuyện yêu đương mới tìm thấy.

Tài xế của Lý Dịch dường như là khách quen ở đây, cười hắc hắc nói: "Trần Tổng, ngài không biết đâu, chỗ này tà môn lắm đấy ạ!""Ồ?" Lý Dịch có chút tò mò hỏi: "Chỗ này có điều tà quái à?"Tài xế thấy Lý Dịch có hứng thú, liền ba hoa kể lể, dáng vẻ đầy sinh động, khiến người nghe như được chứng kiến: "Anh Hoa Thủy Hội bị một con hẻm tối sâu hun hút ngăn cách, muốn vào phải xuống xe đi bộ.

Con hẻm này từng xảy ra án mạng, nghe nói là một cô bé ngây thơ bị lừa gạt tiền bạc và tính mạng.

Chậc, cô bé này đang ở tuổi nổi loạn, cho rằng mấy tên đầu đường xó chợ cả ngày nhàn rỗi, nói về tình anh em là cực kỳ ngầu lòi, phong độ.

Thế nên đối với bọn đầu đường xó chợ là răm rắp nghe lời, bị bọn chúng kéo đến đây tìm kiếm kích thích, rồi xảy ra chuyện chết người.

Nhưng, bọn đầu đường xó chợ chỉ muốn chơi đùa với cô bé thôi, cho rằng mình là một tên rác rưởi xã hội không học vấn, mà có thể

cưa đổ một sinh viên đại học, là có thể lấy ra khoe khoang.Tên đầu đường xó chợ thấy cô bé, liền một cước đá văng cô bé ra, rồi biến mất không dấu vết.” Giọng tài xế dần trở nên âm trầm, như muốn lây nhiễm khí tức âm u cho Lý Dịch: “Vào một đêm trăng đen gió lớn, cô bé đã đợi rất lâu trong con hẻm cuối cùng cũng gặp lại tên đầu đường xó chợ.

Người ta nói, phụ nữ vì yêu sinh hận là đáng sợ nhất, cô bé này liền cầm kéo lên, tay nhấc kéo, tay chém xuống!”“Anh thấy hiện trường à?” Lý Dịch hỏi ngược lại.“Đương nhiên là không!” Tài xế lắc đầu: “Tôi đâu có ở hiện trường.

Không được chứng kiến cảnh tượng thú vị như vậy, thật đáng tiếc quá!”“Anh rất may mắn!” Lý Dịch cười toét miệng, chỉ vào bên trái tài xế: “Sắp tới sẽ không còn hối tiếc nữa đâu!”Cổ tài xế lập tức cứng đờ, đau nhức khó chịu.

Bên trái dường như có gió lạnh thổi mạnh, khiến anh ta không nhịn được muốn quay đầu.

“Chẳng lẽ.....” Lòng tài xế lập tức thót lại, cổ họng nghẹn ứ khó chịu.

Anh ta cố gắng nhịn không nhìn, nhưng Lý Dịch rất vui vẻ giúp người, liền quay đầu anh ta qua.

Để tránh anh ta phải hối tiếc.“A a a!!!” Đồng tử tài xế đột nhiên co rút, cổ họng phát ra tiếng hét chói tai.

Tích tắc!

Tích tắc!!

Tích tắc!!!

Máu đen không ngừng nhỏ xuống, âm thanh nhỏ bé trong đêm tĩnh mịch này lại trở nên cực kỳ đột ngột.

Tài xế sợ đến mức hai mắt trợn trắng, nhưng lại không thể ngất đi, chỉ có thể chịu đựng nỗi sợ hãi không thể diễn tả này.“Anh sợ gì?” Lý Dịch nhàn nhạt nói: “Có tôi ở đây, ai có thể làm hại anh?”“Nhưng tôi đã bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng rồi!” Mặt tài xế tái xanh, toát ra một tia u ám, rõ ràng là bị dọa sợ hãi rồi.“Với tư cách là ông chủ, điều tôi thích làm nhất chính là thương xót cấp dưới, giải quyết những khó khăn trong cuộc sống cho cấp dưới!” Tài xế muốn khóc mà không ra nước mắt.

Sắc mặt tài xế lập tức đen lại.Lý Dịch nhíu mày: “Nhưng tôi đọc Tam Quốc, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?” Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, mặt tài xế hoàn toàn biến sắc!

Lý Dịch nhàn nhạt nói: “Hay là tôi gọi người nhà Đạo Mộ Vương qua giúp các anh nhé?

Họ thích giúp đỡ người khác nhất!”Tài xế khóc lóc: “Đại ca!

Đừng đùa nữa!”Xì xì xì!!!

Không ngừng vặn vẹo, phát ra tiếng mạch máu vỡ tung trong giận dữ.

Trong tích tắc, máu đen bắn tung tóe, toàn bộ cảnh tượng trở nên đẫm máu và quỷ dị!

Tựa như mũi tên sắc bén xé tan màn đêm, mang theo quỷ khí đâm về phía giữa trán tài xế!

Tài xế sợ đến mức rụt cổ lại, trốn sau lưng Lý Dịch.

Quỷ khí lợi tiễn chạm vào Lý Dịch liền tiêu tán không còn, bị hoàng uy do Lý Dịch tùy ý phóng ra trấn áp!Tài xế thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra chỉ cần ông chủ nhà mình ở đây, vấn đề chắc không lớn, sắc mặt hơi dịu đi, giọng có chút gấp gáp: “Đại ca, ngài có thể tiêu diệt cái thứ này được không!

Tiếp tục như vậy, tôi thật sự không chịu nổi nữa!”“Được!” Lý Dịch xem kịch cuối cùng cũng đủ rồi, ngọn lửa vàng rực lan tỏa, rực rỡ như phồn hoa.

Một tia Thiên Chiếu Nhật Viêm lập tức thiêu rụi cô ta.

“A a a!!!” Lại một tiếng kêu ai oán xé lòng, chỉ thấy thiếu nữ đứng cách đó không xa, vẻ đau thương vô cùng.

“Hạo ca!

Sao anh có thể bỏ em lại một mình mà đi chứ!” Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của tài xế, cô thiếu nữ này lại bắt đầu tự xé nát khuôn mặt mình!

Móng tay sơn đen sắc bén như dao, dễ dàng xé toạc lớp da mặt!

Khuôn mặt trắng như tuyết lập tức nhuộm một màu đỏ bệnh hoạn mà chói mắt, dưới ánh đèn xe rực rỡ, trông cực kỳ quỷ dị!

Phụt!

Máu tươi văng tung tóe, kính chắn gió của chiếc xe sang trọng đầy vết máu, khiến tài xế hét thất thanh: “Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Cái quỷ ™ này rốt cuộc là cái gì vậy!

Lần trước tôi đến đây rõ ràng là không có gì cả!”“Thôi được rồi!” Lý Dịch ngoáy tai, có chút sốt ruột nói: “Một thằng đàn ông to xác, cứ như đàn bà mà la hét loạn xạ thì ra thể thống gì?

Ít nhất cũng là làm việc dưới trướng tôi, không thể dũng cảm hơn một chút sao?”Tài xế cạn lời.

Anh ta chỉ là một tài xế bình thường thôi mà!

Ngài bảo tôi nhìn thấy quỷ mà vẫn phải bình tĩnh, đây chẳng phải

làm khó tôi sao?“Hắc hắc hắc!” Cô thiếu nữ thanh thuần kia nghiêng đầu, đôi mắt đỏ ngầu như máu nhìn chằm chằm Lý Dịch, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Ngươi phải chết!

Ngươi phải chết!!!” Cùng với những lời lầm bầm của cô ta, đôi môi anh đào hồng vốn tràn đầy sức sống tuổi trẻ bắt đầu giãn rộng, cuối cùng trực tiếp xé toạc, chiếm nửa khuôn mặt!

“Liệt Khẩu Nữ!!!” Tài xế đã từng nghe nói về loại quỷ vật này, không kìm được hét lớn.Dưới ánh mắt kinh hoàng của tài xế, cơ thể Liệt Khẩu Nữ vặn vẹo như bánh quai chèo, toàn thân xương cốt phát ra tiếng kêu quái dị giòn tan, giống như một con thằn lằn bốn chân bò trên mặt đất.

Rào rào!

Con quỷ vật kinh khủng này cuối cùng cũng động, cổ họng phát ra tiếng gầm thảm thiết, mang theo quỷ khí ngập trời lao đến.

Tựa như một con dã thú phát điên mất trí!Tài xế sợ đến mức hai chân run rẩy, ngã ngồi xuống đất, một tay nắm chặt ống quần Lý Dịch: “Đại ca!”Lý Dịch giơ tay trái lên, vững vàng nắm lấy đầu Liệt Khẩu Nữ, nụ cười quỷ dị mà điên cuồng.

Lý Dịch tay phải đột ngột đâm vào cổ họng Liệt Khẩu Nữ.

“Ư… ư… ư…!” Từ cổ họng cô ta phát ra những âm thanh nghẹn ứ, kịch liệt phản kháng, muốn rút tay phải của Lý Dịch ra khỏi cổ họng mình.

Nhưng tay trái của Lý Dịch lại giữ chặt cơ thể cô ta, khiến cô ta không có chút sức lực nào để chống cự.

Tay phải men theo cổ họng, xuyên qua thực quản, rất nhanh đã tới dạ dày.

Chương 390

Tay phải Lý Dịch không ngừng khuấy đảo trong dạ dày, tựa như đang tìm kiếm thứ gì đó, đến một khoảnh khắc, bỗng nhiên rút ra mà không hề có dấu hiệu báo trước!

Cơ thể Liệt Khẩu Nữ không ngừng run rẩy, lập tức nôn mửa dữ dội.

Trong tay Lý Dịch là một đầu lâu thai nhi màu đen nhánh, trên đỉnh đầu khắc những phù văn đỏ như máu.

Đó là chữ viết của Đế quốc Anh Hoa.

Lý Dịch không hiểu lắm.

Nhưng hiển nhiên, đây là thủ pháp của Âm Dương Sư.

Tài xế nhìn Lý Dịch với vẻ mặt sùng bái, quả nhiên là thiếu gia chủ của Trần gia, thật là đỉnh của chóp!

Lần này đúng là mở rộng tầm mắt cho anh ta!

Liệt Khẩu Nữ vừa nhìn đã biết không phải quỷ vật bình thường, nhưng dưới tay Lý Dịch lại không đỡ nổi một chiêu, hoàn toàn là nghiền ép!

"A a… thiếu gia chủ Trần gia quả nhiên lợi hại, lại có thể đối kháng với Liệt Khẩu Nữ cấp độ Hồng Lệ Quỷ!" Một giọng nói âm trầm vang vọng trong hẻm tối, khiến người ta dựng tóc gáy.

Lý Dịch mân mê chiếc đầu lâu đen kịt, hứng thú hỏi: "Đế quốc Anh Hoa hợp tác với tôi kiểu này sao?" Một người đàn ông mặc âm dương sư phục màu trắng xám bước ra từ trong bóng tối, cười lạnh 'a a', ánh mắt đầy ghen tị: "Nghe Vũ Trung Điền Vũ nói, anh lần đầu hấp thu Thiên Chiếu Thần Ngọc đã thức tỉnh thần thông Thiên Chiếu

Nhật Viêm ư?" Người đàn ông này tướng mạo âm nhu, đầu nhuộm tóc vàng, trông khá đẹp trai nhưng lại có vẻ 'ẻo lả'.

"Rồi sao?" Lý Dịch tiến lên, tùy ý vung tay đánh một cái, trực tiếp đánh bay đầu của người đàn ông âm nhu!

Bốp!

Đầu của người đàn ông âm nhu va mạnh vào tường hẻm, bắn ra một vệt máu bầy nhầy.

Nhưng, kỳ lạ ở chỗ.

Người đàn ông âm nhu vẫn chưa chết, cái cơ thể không đầu kia phát ra tiếng 'cô lô cô lô' quái dị.

Trong tay Lý Dịch, phù văn huyết sắc trên đỉnh đầu lâu thai nhi kia sáng lên, mùi xác thối nồng nặc lan tỏa, khiến dạ dày tài xế buồn nôn, suýt chút nữa thì nôn ra.

"Hì hì hì!!!" Trước mắt, người đàn ông bị Lý Dịch đánh nát đầu lâu đột nhiên mọc lại đầu.

Chỉ là, cái đầu này là xương cốt màu đen!

Cái miệng không chút huyết nhục hé mở: "Tử Mẫu Huyết Chú, Hắc Tử Minh Kiếp!" Từng sợi tơ đen rút ra từ trong xương cốt, dệt thành một tấm lưới lớn, bao trùm về phía Lý Dịch.

Lý Dịch nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng biết đối phương đang sử dụng chú thuật gì.

"Đây là Hắc Tử Chú từ Tây Vực truyền đến Đại Đường à?" Người đàn ông âm nhu trầm giọng nói: "Anh cũng có chút kiến thức đấy, nhưng dù anh có lợi hại đến mấy, cũng không thể là đối thủ của tôi!" "Dưới sự gia trì của Hắc Tử Chú, tôi bây giờ đã sở hữu thực lực Hồng Lệ Quỷ viên mãn, đủ sức giết chết anh trong nháy mắt!" "Hiện

tại, anh hãy quỳ xuống dưới chân tôi cầu xin, giao Thiên Chiếu Nhật Viêm cho tôi, tôi sẽ tha cho anh!" Lý Dịch cười quỷ dị, chuẩn bị ra tay diệt sát hắn.

"Dừng tay!" Từ xa, một cô gái kiều diễm mặc hòa phục lá phong hét lớn.

Người đàn ông âm nhu quay đầu lại, liền thấy Trúc Sơn Di Đại đứng ở góc hẻm, trừng mắt giận dữ nhìn hắn: "Khuyển Tỉnh Thác Nhân!

Trần tiên sinh là quý khách của Đế quốc Anh Hoa chúng ta, ngươi dám lén lút ra tay với anh ấy, lẽ nào muốn tạo phản?" Người đàn ông âm nhu cười hắc hắc, tiếng cười chói tai như cú đêm: "Tiểu thư Trúc Sơn Di Đại, tôi chỉ muốn thử xem người hợp tác này thế nào thôi!" "Dù sao, chúng ta cũng phải cùng nhau đến Côn Luân thảo phạt Thi Vương, nếu anh ta quá yếu, tôi rất khó làm việc!" "Với lại, các cô chẳng phải nói anh ta đã thức tỉnh Thiên Chiếu Nhật Viêm sao?

Chắc sẽ không dễ dàng bị tôi đánh chết đâu nhỉ?" Người đàn ông âm nhu này hoàn toàn không để Trúc Sơn Di Đại vào mắt, trên khuôn mặt đã mọc lại huyết nhục đầy vẻ khinh miệt.

Điều này khiến Trúc Sơn Di Đại cực kỳ bất mãn, nhưng đối phương là con trai của một Đại Âm Dương Sư, địa vị còn cao hơn cả Vũ Trung Điền Vũ.

Cô ta cũng không có cách nào, đành phải nhìn Lý Dịch với ánh mắt đầy xin lỗi: "Trần tiên sinh, thật xin lỗi, việc này là do chúng tôi sơ suất, xin anh bỏ qua cho!" Lý Dịch nhún vai, vẻ mặt thờ ơ: "Tôi rộng lượng lắm, người đã chết rồi, còn chấp nhặt gì nữa?" Trúc Sơn Di Đại sửng sốt, người đàn ông âm nhu chưa kịp phản ứng, trên người hắn đã bùng cháy một ngọn lửa vàng rực rỡ chói mắt!

Ngọn lửa khủng khiếp đó dường như có thể thiêu đốt tất cả, khí

tức thiêng liêng trang nghiêm đó, đủ sức diệt trừ mọi tà ác và quỷ dị!

Thiên Chiếu Nhật Viêm!

Trong đầu Trúc Sơn Di Đại vang lên tiếng ong ong, thần thông này quả thực quá kinh khủng.

Người đàn ông âm nhu chỉ trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn, tan biến vào không khí.

Cái gọi là hắc chú thuật kia thậm chí không có cơ hội phản kháng, trong chớp mắt đã bị phá hủy.

Trúc Sơn Di Đại khó tin nói: "Hắc chú thuật của Khuyển Tỉnh Thác Nhân là do vị Đại Âm Dương Sư kia truyền thụ, có uy năng khủng khiếp không thể tưởng tượng nổi, có thể thao túng tà túy làm của riêng." "Hơn nữa còn có thể thay thế các cơ quan trên cơ thể bằng tà túy, từ đó đổi lấy sức mạnh cường đại hơn, ở Đế quốc Anh Hoa, thực lực của Khuyển Tỉnh Thác Nhân cũng có tiếng!" Thực lực của Lý Dịch đã vượt xa sức tưởng tượng của cô ta.

Mặc dù Thiên Chiếu Nhật Viêm rất lợi hại, nhưng vẫn chưa đến mức có thể giết chết Khuyển Tỉnh Thác Nhân đã đạt Hồng Lệ Quỷ viên mãn.

Điều này rất bất thường!

Nhưng Lý Dịch đã làm được.

Dáng vẻ Lý Dịch khinh miệt, ung dung như bóp chết một con kiến, khiến lòng cô ta chấn động vô cùng.

Nhưng Lý Dịch quá cường đại, khiến cô ta nảy sinh cảm giác nguy cơ khó kiểm soát.

Người như vậy, liệu có thực sự có thể phục vụ Đế quốc Anh Hoa không?

Liệt Khẩu Nữ bên cạnh đột nhiên cười điên cuồng: “Chết đáng đời!

Chết đáng đời mà!” Giọng Liệt Khẩu Nữ ngày càng thê lương, trong mắt chảy ra máu đỏ tươi, thực lực từ Hồng Lệ Quỷ sơ kỳ không ngừng bùng nổ, trực tiếp trở thành Hồng Lệ Quỷ trung kỳ!

Liệt Khẩu Nữ đột nhiên đi về phía Lý Dịch, Trúc Sơn Di Đại nhíu mày.

Khuyển Tỉnh Thác Nhân là cường giả Hồng Lệ Quỷ viên mãn còn chết, Liệt Khẩu Nữ chẳng qua mới Hồng Lệ Quỷ trung kỳ, làm sao có thể là đối thủ của Lý Dịch?

Bây giờ tiến lên, chẳng qua là tự tìm cái chết mà thôi.

Tài xế chống eo, nhìn xuống Liệt Khẩu Nữ từ trên cao.

Bây giờ anh ta chẳng sợ gì cả, đi theo ông chủ lợi hại như vậy, chẳng lẽ không được phép ra oai một chút sao?

Tài xế khinh thường nói: “Con quỷ nhỏ kia, tôi khuyên cô lập tức từ bỏ hành vi tự tìm cái chết!” Phịch!

Liệt Khẩu Nữ trực tiếp quỳ dưới chân Lý Dịch: “Đa tạ đại nhân đã báo thù cho chúng tôi, tôi nguyện làm nô tỳ, hầu hạ đại nhân!” Trúc Sơn Di Đại có chút không hiểu hành động của Liệt Khẩu Nữ, một lệ quỷ oán khí cực nặng như vậy, theo lý mà nói chỉ nên phát điên lung tung, tuân theo bản năng khát máu tàn nhẫn để săn lùng con người mới đúng.

Tại sao lại dễ dàng thần phục dưới chân Lý Dịch như vậy?

Vị thiếu chủ Trần gia này càng ngày càng thần bí!

“Cô biến thành Liệt Khẩu Nữ như thế nào?” Lý Dịch không hiểu nhiều về Hắc Tử Chú, tò mò hỏi.

Trúc Sơn Di Đại hiểu biết về Hắc Tử Chú còn ít hơn, càng không biết làm thế nào mà nó lại biến một thiếu nữ tươi trẻ thành Liệt Khẩu Nữ.

Hơn nữa, Liệt Khẩu Nữ thực ra chỉ là sản phẩm phụ đi kèm, kiệt tác thực sự của Hắc Tử Chú phải là bản thân Khuyển Tỉnh Thác Nhân!

Còn cái đầu lâu thai nhi kia, chính là vật chứa của Hắc Tử Chú.

Liệt Khẩu Nữ che mặt khóc nức nở: "Hôm đó Hạo ca nói đại ca anh ấy muốn đưa anh ấy đi làm việc lớn, vì sợ anh ấy lại làm những chuyện hại người, tôi đã khuyên anh ấy đừng theo đại ca nữa." "Hạo ca nói vì đứa con trong bụng tôi, anh ấy đã rửa tay gác kiếm, bây giờ tìm công việc tử tế trong thành phố.

Tôi không yên tâm, liền nài nỉ muốn đi cùng anh ấy." "Nhưng không ngờ, khi đến đây, anh em của Hạo ca dẫn theo một đám người vây chúng tôi lại." Liệt Khẩu Nữ nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt dữ tợn: "Sau này, tôi mới biết, súc sinh Khuyển Tỉnh Thác Nhân này đã để mắt đến đứa con trong bụng tôi, cho nên mới bày mưu hãm hại chúng tôi!" "Đại ca của Hạo ca nói, bảo Hạo ca tự mình cắt cái đó đi, nếu không sẽ đánh chết tôi và con tôi!" "Hạo ca khổ sở van xin, nhưng không ngờ, đám súc sinh này lại bắt đầu ra tay với tôi, Hạo ca không còn cách nào, đành phải làm theo." Tài xế không kìm được tức giận nói: "Mấy người này quả thật quá đáng mà!" Đồng thời, bên dưới anh ta cũng lạnh.

Cái Hạo ca này cũng có chút máu mặt, đối với bản thân đủ tàn nhẫn, vì vợ mình mà cũng có thể ra tay.

Lý Dịch liếc nhìn tài xế, thản nhiên nói: "Quỷ là do người biến thành, nếu lòng người không ác, làm gì có nhiều quỷ như vậy?" "Hơn nữa, câu chuyện cô kể cho tôi hình như có chút sai lệch thì phải?" Tài

xế gãi đầu: “Tôi cũng chỉ nghe người khác nói, ai biết là giả chứ?” Lý Dịch nhìn Liệt Khẩu Nữ: “Tiếp tục đi.” Nước mắt máu trên mặt Liệt Khẩu Nẩu chảy ngày càng nhiều: “Sau khi Hạo ca cắt rồi, đám người này không những không tha cho chúng tôi, mà còn được đà lấn tới, thậm chí ngay trước mặt Hạo ca đã… với tôi…” Liệt Khẩu Nữ đang định nói tiếp gì đó, Lý Dịch trực tiếp ngắt lời: “Chuyện phía sau, tôi đã đoán được rồi.” “Chẳng qua là kích phát oán khí của các cô, biến các cô thành ác quỷ.” “Đặc biệt là thai nhi trong bụng cô, vì cha mẹ chết thảm, lại không thể chào đời, oán khí ngút trời!

E rằng vừa biến thành quỷ anh đã ăn sạch những kẻ đó, trực tiếp trở thành Hồng Lệ Quỷ.” “Còn Khuyển Tỉnh Thác Nhân thì xuất hiện thu phục và luyện hóa các cô, khắc Hắc Tử Chú, rồi đặt quỷ anh vào bụng cô để nuôi dưỡng.” Liệt Khẩu Nữ gật đầu: “Vâng.” Liệt Khẩu Nữ dường như nghĩ đến điều gì đó, lại bổ sung: “À đúng rồi, ngoài Khuyển Tỉnh Thác Nhân, còn có một cô bé toàn thân tóc trắng, khi đi lại xung quanh ngưng kết ra băng tuyết màu đỏ cũng từng đến, nói tôi là Quỷ mẫu tà thể gì đó, quỷ anh được thai nghén từ tôi có khả năng trưởng thành cực cao, bảo Khuyển Tỉnh Thác Nhân hãy chăm sóc tốt, sau này cô bé đó sẽ quay lại thu phục tôi.” Tinh Hồng Tuyết Nữ?

Lẽ nào là do cha của Khuyển Tỉnh Thác Nhân phái đến?

Trúc Sơn Di Đại nhíu mày, nếu cha của Khuyển Tỉnh Thác Nhân cũng để mắt đến Quỷ mẫu tà thể này, e rằng sẽ đến tranh đoạt.

Mặc dù Lý Dịch đã thức tỉnh Thiên Chiếu Nhật Viêm, nhưng thần thông cường đại này tiêu hao cực lớn khi sử dụng, không thể duy trì lâu.

Còn cha của Khuyển Tỉnh Thác Nhân là một Đại Âm Dương Sư, thực lực cực mạnh, có hơn chục Thức thần cấp độ Hồng Lệ Quỷ hậu kỳ trở lên!

Là một trong số ít Đại Âm Dương Sư của Cao Thiên Nguyên có thể vươn tay tới thế giới hiện thực, ông ta hiển nhiên sở hữu sức mạnh vô cùng khủng khiếp!

Trúc Sơn Di Đại dường như không muốn đối địch với người như vậy.

Nhưng Lý Dịch lại là người mà họ lôi kéo.

Thiên Chiếu Nhật Viêm lại cực kỳ quan trọng, cấp bậc của cô ta quá thấp, căn bản không thể đưa ra quyết định.

Việc này chỉ có thể báo lên cấp trên, để những nhân vật cấp cao đó đau đầu giải quyết.

Chương 391

Lý Dịch cũng hứng thú với Quỷ mẫu tà thể, tự hỏi thi thai được thai nghén từ Quỷ mẫu tà thể có thể sẽ càng cường đại hơn không?

Dù sao anh cũng là Thi Thiên Đế, mặc dù linh hồn từng là con người, nhưng dưới sự xâm thực của Thiên Uyên Đế Diện, sớm đã trở nên vặn vẹo bệnh hoạn.

Chỉ có thể dựa vào một chút nhân tính mong manh cuối cùng, ngăn chặn bản năng khát máu tàn khốc.

Trúc Sơn Di Đại thấy Lý Dịch nhìn Liệt Khẩu Nữ với vẻ mặt hứng thú, không kìm được nhắc nhở: "Khuyển Tỉnh Thác Nhân, chính là một quái vật tà ác!

Nhưng so với cha hắn, Khuyển Nha, thì chỉ có thể coi là đứa trẻ ngoan ngoãn mà thôi!" "Khuyển Nha, là một Đại Âm Dương Sư thời Mạc phủ, từng dùng Hắc Tử Chú thao túng vô số yêu mị, ông ta chiết xuất tinh hoa của những yêu mị đó, cấy ghép vào các cơ quan của mình, biến mình thành một quái vật bán người bán quỷ!" "Ông ta xưa nay tàn nhẫn vô tình, ngay cả con cháu của mình, cũng chẳng qua là đối tượng thí nghiệm của ông ta." "Cho nên, dù anh có giết Khuyển Tỉnh Thác Nhân, sự việc cũng không phải không có đường lui.

Chỉ cần anh nhường Quỷ mẫu tà thể cho Khuyển Nha, cấp trên sẽ nói giúp anh, để Khuyển Nha chịu dừng tay." Lý Dịch thản nhiên nói: "Trước mặt tôi, tuyệt đối không có địch thủ!" "Một Đại Âm Dương Sư nho nhỏ, cũng xứng tranh giành đồ với tôi sao?" Giọng điệu Lý Dịch bình thản, nhưng lại toát lên sự bá đạo không thể nghi ngờ.

Trúc Sơn Di Đại cười khổ: "Theo như Liệt Khẩu Nữ nói, người giao tiếp với Khuyển Tỉnh Thác Nhân hẳn là Tinh Hồng Tuyết Nữ

thuộc hạ của Khuyển Nha, đây là một Đại Yêu đã thức tỉnh!" "Có thể phái ra Thức thần cấp bậc này, chứng tỏ Khuyển Nha rất coi trọng Quỷ mẫu tà thể.

Nếu anh cứ cố tranh giành với Khuyển Nha, e rằng sẽ…" Mặc dù Trúc Sơn Di Đại giữ lễ nghi rất khiêm tốn, nhưng giữa lời nói, cô ta không hề đánh giá cao Lý Dịch.

Lý Dịch xua tay, giọng điệu lạnh nhạt: "Chỉ là chó má mà thôi, có gì phải sợ?" "Nếu cô không tin tôi, thì sự hợp tác giữa chúng ta cứ thế mà chấm dứt." Trúc Sơn Di Đại chưa kịp trả lời, liền thấy điện thoại nhảy ra một tin nhắn: "Dốc toàn lực thúc đẩy hợp tác với Trần Phong, tốt nhất là hãy để anh ta đến Trấn Long Ngục tranh đấu một phen!" Trấn Long Ngục?

Khi Trúc Sơn Di Đại nhìn thấy ba chữ này, đồng tử co rút lại, có chút không dám tin.

Cấp trên lại muốn Lý Dịch tiếp xúc Trấn Long Ngục!

Phải biết rằng, Trấn Long Ngục không phải là nhà tù do một quốc gia của Đế quốc Anh Hoa tạo ra, mà là do hàng chục quốc gia cùng nhau xây dựng.

Chỉ là, địa điểm lại nằm trong rãnh biển phía nam của Đế quốc Anh Hoa.

Hơn nữa, vị trí của Trấn Long Ngục còn do Huyền Quốc đề xuất.

Trong đó, giam giữ rất nhiều tội phạm khủng khiếp.

Những tội phạm này trời sinh có sức mạnh cường đại, kiêu ngạo bất tuân, khó kiểm soát.

Chỉ có thể mượn khí Long Mạch của Huyền Quốc để trấn áp, cho nên mới được gọi là Trấn Long Ngục!

Đưa Lý Dịch đến Trấn Long Ngục là vì điều gì?

Trúc Sơn Di Đại không rõ, cũng không có tư cách để hiểu rõ.

Chỉ có thể làm theo.

Trúc Sơn Di Đại nở nụ cười lịch sự: "Trần tiên sinh, Anh Hoa Thủy Hội đã chuẩn bị những nghệ kỹ tốt nhất cho ngài, hy vọng ngài sẽ thích." Nghệ kỹ?

Trong đầu Lý Dịch không khỏi hiện lên hình ảnh hàm răng đen, mặt trắng.

Nói thật, răng đen, rượu sake… những thứ này đều từ Huyền Quốc truyền sang.

Chỉ là, người Huyền Quốc sau này đều bỏ đi, ngược lại Đế quốc Anh Hoa lại luôn giữ lại.

Còn Lý Dịch, có chút khó chịu với răng đen, nhìn vào đã có cảm giác ghê tởm.

Luôn cảm thấy có quái vật sẽ chui ra từ hàm răng đen vậy.

Không biết người Anh Hoa có tâm lý gì, lại đi theo phong trào tôn sùng cái đẹp kỳ dị là hàm răng đen!

Trúc Sơn Di Đại thấy Lý Dịch dường như không mấy hứng thú với phương diện này, bèn tận tình khuyên nhủ: "Trần tiên sinh, các nghệ kỹ của Anh Hoa Thủy Hội đều được huấn luyện đặc biệt, kỹ thuật mát xa là đỉnh của chóp, tôi đảm bảo, ngài thử một lần sẽ nhớ mãi không quên!" "Kỹ thuật mát xa lợi hại lắm sao?" Lý Dịch nghĩ một lát rồi nói: "Vậy thử xem sao." Tài xế nhìn Lý Dịch với vẻ mặt khát khao: "Gia, vậy tôi có được vào không?" "Nơi này là chốn yêu mị, thân thể cậu yếu ớt, tôi sợ cậu không chịu nổi, cứ đợi tôi ở trên xe đi!" Lý Dịch trực tiếp từ chối, dưới sự dẫn dắt của Trúc Sơn Di Đại đi vào sâu trong hẻm tối.

Tài xế nhìn bóng lưng hai người, cô độc đứng dưới ánh đèn đường mờ ảo, dáng vẻ cô đơn lẻ loi như một con chó bị bỏ rơi.

Hơn nữa, công tác bảo mật làm cực kỳ tốt, sau khi xuyên qua hẻm tối, lại phải đi vào một khe hẹp và sâu thẳm nữa, mới thấy được lối vào của Anh Hoa Thủy Hội.

Mà cái lối vào này, trông không khác gì một cánh cửa bình thường.

Thấp bé, chật hẹp.

Nhưng, khi đẩy ra, bạn sẽ phát hiện bên trong không khác gì một cầu thang bình thường.

Tường màu trắng, bậc thang chỉ đủ đặt nửa bàn chân.

"Các cô làm công tác bảo mật tốt quá đấy chứ?" Lý Dịch có chút cạn lời: "Người không biết còn tưởng các cô đang xây căn cứ bên trong cổ mộ đó chứ!" Sắc mặt Trúc Sơn Di Đại lập tức cứng lại, vịn vào bức tường trắng, khó khăn bước xuống.

Trầm mặc rất lâu mới nói: "Trần tiên sinh quả thật lợi hại, e rằng đã sớm biết Anh Hoa Thủy Hội được xây dựng trên Tùy Dương Đế Chi Mộ rồi phải không?" Lý Dịch: "…" Anh chỉ nói bừa thôi, ai mà ngờ, lại đoán trúng?

"Đế quốc Anh Hoa ra tay thật lớn a, dưới mí mắt của Trấn Quỷ Ti, không tiếng động mà chiếm cứ một tòa đế mộ!" Trúc Sơn Di Đại quay đầu cười một cái, nét duyên dáng quyến rũ đó khắc cốt ghi tâm khiến người ta say đắm.

Trong không gian chật hẹp, Trúc Sơn Di Đại cố ý đi rất chậm.

Một mùi hương lạ từ làn da trắng nõn như ngọc ngà của cô ta tỏa ra, không ngừng quấn quýt quanh chóp mũi Lý Dịch.

Ban đầu khi gặp Lý Dịch, cô ta vẫn giữ hình tượng đoan trang

thục nữ, nhưng bây giờ, đã bắt đầu bộc lộ bản tính.

Lý Dịch ngửi mùi hương lạ quen thuộc này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

"Trần tiên sinh, chúng ta đến rồi!" Trúc Sơn Di Đại nhập mật mã, sau đó cánh cửa kim loại tinh vi và nặng nề này từ từ mở ra.

Kẹt kẹt!

Mặc dù chưa nhìn thấy rõ bên trong ra sao, nhưng âm nhạc bùng nổ và ánh đèn ngũ sắc đã tràn ngập ra.

Yêu anh một mình bước hẻm tối Yêu anh dáng vẻ không quỳ Yêu anh từng đối mặt tuyệt vọng Mà không chịu khóc một trận Yêu anh áo quần rách nát Mà vẫn dám đánh cược số phận Yêu anh giống hệt như tôi Miệng vết thương đều như nhau Cứ chửi đi, cứ mắng đi chiếc áo choàng rách rưới này Cứ chiến đấu đi, chiến đấu vì giấc mơ hèn mọn nhất Nơi bóng đêm vang vọng tiếng nghẹn ngào và gào thét Ai nói đứng trong ánh sáng mới là anh hùng!

Đập vào mắt là đám đông đang nhảy nhót cuồng loạn theo vũ điệu tay chân, họ tùy ý vặn vẹo cơ thể theo điệu nhạc, giống như những con rắn biển đuổi theo dục vọng nguyên thủy, hết sức phóng thích hormone.

Trên sân khấu, ca sĩ gào thét khản cả giọng, như muốn làm trái tim trong lồng ngực cùng vỡ tung: Yêu anh một mình bước hẻm tối Yêu anh dáng vẻ không quỳ Yêu anh từng đối mặt tuyệt vọng Mà không chịu khóc một trận Yêu anh áo quần rách nát Mà vẫn dám đánh cược số phận Yêu anh giống hệt như tôi Miệng vết thương đều như nhau Cứ chửi đi, cứ mắng đi chiếc áo choàng rách rưới này Cứ chiến đấu đi, chiến đấu vì giấc mơ hèn mọn nhất Nơi bóng đêm vang vọng tiếng nghẹn ngào và gào thét Ai nói đứng trong ánh sáng mới là anh hùng!

Theo điệu nhạc đẩy lên cao trào, vài vũ nữ nóng bỏng ăn mặc mát mẻ dùng máy phun sương tạo khói.

Những người bên dưới, dưới làn sương mang theo độc tố tinh thần này, càng trở nên điên cuồng hơn, chỉ mong mãi mãi chìm đắm trong sự điên loạn này.

Môi trường ồn ào và hỗn loạn này khiến Lý Dịch có chút không thoải mái.

Anh là một người thích yên tĩnh.

Cổ mộ không nghi ngờ gì là nơi anh thích nhất.

Nếu những người này đều chết hết, thế giới liệu có trở nên thanh tịnh hơn không?

Thế giới chính là một ngôi mộ, chỉ là, vẫn còn sống một đám ký sinh trùng không chịu chết.

Nếu có thể dọn sạch đám ký sinh trùng này thì tốt biết mấy.

Trong đầu Lý Dịch đột nhiên hiện lên một ý nghĩ đáng sợ.

Điều này hiển nhiên không phải là suy nghĩ ban đầu của anh.

Anh không phải là một người hiếu sát thành tính.

Tia nhân tính cuối cùng còn sót lại trong sâu thẳm linh hồn cuối cùng đã chiến thắng bản năng khát máu, sát ý trong mắt anh từ từ tiêu tán.

Nhưng, Trúc Sơn Di Đại đứng trước mặt Lý Dịch run rẩy.

Tia sát ý thoát ra từ người Lý Dịch đã bị cô ta nhanh chóng nắm bắt được.

Tia sát ý đó mênh mông vô hạn và lạnh lẽo, tối tăm chết chóc như vực sâu, khiến người ta tuyệt vọng!

Cơ thể Trúc Sơn Di Đại lập tức cứng đờ, máu ngừng lưu thông, xương cốt cũng bắt đầu lạnh toát.

Trong khoảnh khắc, cô ta có chút ghen tị với những người bình thường có cảm nhận yếu ớt kia.

Ít nhất, dù họ có chết, cũng không cần trải qua đau khổ.

Càng không biết sự thật của thế giới.

Có lẽ, để người bình thường chết một cách hồ đồ là lòng từ bi lớn nhất của tạo hóa.

May mắn thay, sát ý của Lý Dịch chỉ lóe lên một thoáng rồi biến mất.

Trúc Sơn Di Đại yếu ớt thở ra một hơi, dựa vào tường, mồ hôi đầm đìa.

Chương 392

"Sao không đi nữa?" Giọng Lý Dịch hơi lạnh.

Trúc Sơn Di Đại biết, đối phương không thích môi trường này, nở một nụ cười giải thích: "Trần tiên sinh, đây là để che giấu sự thật bên dưới, đi qua đây, là có thể tiến vào Anh Hoa Thủy Hội thật sự." "Nơi đó, là nơi Đế quốc Anh Hoa tiếp đãi quý khách." "Ừm!" Lý Dịch đáp lại một tiếng bình thản.

Trúc Sơn Di Đại nghỉ ngơi một chút, rồi cố gắng gượng tinh thần, dẫn Lý Dịch xuyên qua đám đông.

Cô ta muốn nhanh chóng đưa Lý Dịch rời khỏi đây, phòng ngừa xảy ra bất trắc.

Thực lực của Lý Dịch đã vượt xa sức tưởng tượng của cô ta.

Có lẽ, vẫn chưa phải là đối thủ của Đại Âm Dương Sư.

Nhưng hiển nhiên, nếu anh đại khai sát giới ở đây, lực lượng chiến đấu của Đế quốc Anh Hoa ở đây không thể ngăn cản.

Nhưng, sợ gì thì nấy lại đến.

Một người đàn ông đột nhiên chặn đường cô ta, cười mỉm nói: "Mỹ nữ, có hứng thú uống một ly với tôi không?" Nếu là trước đây, Trúc Sơn Di Đại đã ra tay, lặng lẽ giết chết đối phương rồi.

Nhưng bây giờ thì không, vì sát ý của Lý Dịch đã xâm thực linh hồn cô ta, khiến cô ta giờ rất yếu ớt.

Cô ta không dám tùy tiện sử dụng Thức thần, để tránh Thức thần phản phệ.

"Cút đi!" Trúc Sơn Di Đại lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông, ánh

mắt sắc bén đó khiến người đàn ông gầy gò sửng sốt.

"Này, con nhỏ này đúng là hoa hồng có gai đấy!" Bên cạnh, đồng bọn của người đàn ông cười quái dị: "Hạo ca, anh được không đấy?

Nếu không hạ gục được cô ta, thì đổi chúng tôi lên!" Người đàn ông được gọi là Hạo ca cười hắc hắc, khí chất vừa thuần khiết vừa gợi cảm của Trúc Sơn Di Đại đã hoàn toàn kích thích dục vọng chinh phục và chiếm hữu mãnh liệt của hắn.

Loại phụ nữ này chơi mới đã!

Hơn hẳn mấy đứa hư hỏng kia.

Hạo ca cười cợt nói: "Mỹ nữ, cô có thể không biết thân phận của tôi, tôi là quản lý chi nhánh của Dịch Thiên Tập đoàn, tin hay không, chỉ cần một lời của tôi là cô không thể sống nổi ở Thủy Thành này đâu?" Đồng bọn bên cạnh Hạo ca cũng bắt đầu hò hét: "Ngay cả Thủy Thành Tuần Phủ đại nhân, gặp Hạo ca cũng phải cúi đầu!" "Dịch Thiên Tập đoàn ở Huyền Quốc có địa vị thế nào, cô sẽ không không biết chứ?" "Mỹ nữ, nếu tôi là cô thì tôi đã sớm theo Hạo ca rồi, đây là cơ hội tốt để đổi đời thành phượng hoàng đấy!" Ngoài đồng bọn của Hạo ca, những người khách xem khác cũng bắt đầu nịnh nọt Hạo ca.

Không còn cách nào, thế lực của Dịch Thiên Tập đoàn quá mạnh.

Nghe nói có quan hệ mật thiết với các đại lão cấp cao của Huyền Quốc, nhận được sự ủng hộ khá lớn.

Đắc tội Hạo ca, chính là đắc tội Dịch Thiên Tập đoàn, hậu quả đơn giản là không dám tưởng tượng!

"Tôi nghe nói ngay cả mười tập đoàn tài phiệt xa xỉ phẩm lớn nhất châu Âu đều nợ tiền Dịch Thiên Tập đoàn, thực sự quá bá đạo!" "Hạo ca tuy chỉ là quản lý chi nhánh, nhưng ai bảo anh ta là quản lý chi nhánh của Dịch Thiên Tập đoàn cơ chứ?

Trong mắt người bình thường, chính là tồn tại khổng lồ!" "Cô mỹ nữ này dáng người thật đẹp a!

Vừa nhìn đã biết thường xuyên luyện tập!" "A a!

Dáng người luyện tập tốt như vậy chẳng phải là để làm hài lòng đàn ông sao?

Bây giờ có thể bám vào đường dây của Hạo ca, cũng coi như phát đạt rồi!" Lý Dịch, người ban đầu đang xem kịch, có chút cạn lời.

Xem kịch lại xem đến chính mình sao?

Trúc Sơn Di Đại, người đang chuẩn bị cưỡng chế sử dụng Thức thần để diệt sát người đàn ông này, cũng dừng tay.

Thế lực sau lưng Dịch Thiên Tập đoàn quả thật rất mạnh.

Phải biết rằng, trước đây Trần Phong, trước khi được Thiên Chiếu Thần Ngọc giải trừ khống chế của Thi Vương, đã từng làm việc cho Thi Vương!

Thêm vào đó, Trần gia là một thế lực lâu đời, có nội tình sâu rộng.

Đặc biệt là Trần Bố Y, với tư cách là người kế thừa bí mật của Trần gia, thực lực cực mạnh.

Chỉ cần có một mình ông ta, Trần gia sẽ không suy vong!

Hơn nữa, hiện nay Trần Phong đã thức tỉnh Thiên Chiếu Nhật Viêm, là bạn hợp tác với Đế quốc Anh Hoa.

Đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, cô ta đương nhiên không thể tùy tiện ra tay.

Trúc Sơn Di Đại thấp giọng nói: "Trần tiên sinh, anh ta thật sự là thuộc hạ của ngài sao?" Lý Dịch lắc đầu, tỏ ý không rõ.

Người làm việc cho Dịch Thiên Tập đoàn nhiều vô kể, một quản

lý chi nhánh nhỏ bé như vậy anh thật sự không có ấn tượng.

Trúc Sơn Di Đại thấy Lý Dịch lắc đầu, cứ ngỡ Lý Dịch phủ nhận thân phận của đối phương.

Lập tức thở phào nhẹ nhõm, gửi một tin nhắn cho Vũ Trung Điền Vũ.

Rất nhanh sau đó có người đi tới, bắt đầu xử lý chuyện này.

Từng hàng vệ sĩ mặc vest đen cao lớn, lập tức vây kín nơi đây.

Áp lực từ bóng tối ập đến, khiến mọi người có mặt đều kinh hãi.

Tim Hạo ca thắt lại, những người này lại không sợ thân phận của hắn ư?

Trong chốc lát, hắn có chút hoảng loạn.

Hạo ca giả vờ hung dữ quát: "Các người lẽ nào còn dám ra tay với tôi?" "Tin hay không, chỉ cần hôm nay tôi thiếu một sợi lông, chỗ này của các người sẽ phải đóng cửa!" Hạo ca chỉ vào Trúc Sơn Di Đại, quát tháo: "Đến lúc đó, dù cô có quỳ xuống cầu xin tôi, cũng đừng hòng sống yên!" Trúc Sơn Di Đại cười lạnh liên tục: "Một tên cặn bã giả mạo quản lý Dịch Thiên Tập đoàn, cũng xứng sủa bậy ở đây?" "Giải đi!" "Vâng!" Mấy tên vệ sĩ mặc vest lập tức áp giải Hạo ca đi, như kéo một con lợn chờ làm thịt.

Hạo ca đâu đã từng thấy cảnh tượng này, gào thét thê lương: "Ai nói tôi không phải quản lý Dịch Thiên Tập đoàn?

Tôi có thẻ làm việc đây!" Trúc Sơn Di Đại sửng sốt, sau đó nhìn về phía Lý Dịch.

Sắc mặt Lý Dịch từ từ u ám lại, đi đến trước mặt Hạo ca, thản nhiên nói: "Anh thật sự là người của Dịch Thiên Tập đoàn?" Hạo ca vội vàng lấy ra thẻ làm việc.

Lý Dịch liếc nhìn, trên đó quả thật có dấu hiệu chống hàng giả của Dịch Thiên Tập đoàn, không thể làm giả được.

"Xem ra, thân phận của anh là thật." Được Lý Dịch thừa nhận, tự tin của Hạo ca lập tức tăng vọt.

Kể từ khi hắn trở thành quản lý chi nhánh của Dịch Thiên Tập đoàn, những người xung quanh đều bắt đầu tâng bốc hắn, khiến trái tim hắn dần lạc lối trong sự nịnh hót đó.

Hắn đã quen với sự xu nịnh của mọi người xung quanh, tự cho mình là cao cao tại thượng, không ai sánh bằng.

Hắn chỉ vào Lý Dịch mắng: "Biết tôi là ai rồi thì còn không mau đem người phụ nữ này dâng cho tôi?" Ánh mắt Lý Dịch lạnh nhạt: "Anh có nhớ quy tắc nhân viên của Dịch Thiên Tập đoàn không?" Hạo ca nhíu mày, sốt ruột nói: "Ai mà nhớ cái thứ đó?" Lý Dịch cười lạnh 'a a': "Liệt Khẩu Nữ, giết tất cả những người ở đây đi, để khỏi làm ô danh Dịch Thiên Tập đoàn!" Liệt Khẩu Nữ đứng phía sau Lý Dịch toàn thân lấp lánh hồng quang khát máu, cái miệng ngày càng lớn, dần dần chiếm trọn cả khuôn mặt.

"Quỷ kìa!" Hạo ca, người ban đầu còn cao ngạo, sợ hãi đến mức tè ra quần, liên tục lăn lộn bò trườn muốn bỏ chạy.

Đám đông cũng bắt đầu hỗn loạn, họ nịnh nọt Hạo ca chỉ để đạt được lợi ích lớn hơn.

Khi tính mạng bị đe dọa, ai còn quản thân phận của Hạo ca nữa?

Phập!

Đầu lâu của Hạo ca bị Liệt Khẩu Nữ xé nát trực tiếp, máu tươi bắn ra tung tóe, trong không khí lập tức tràn ngập mùi máu tanh như sắt gỉ.

"Giết người rồi!

Quỷ giết người rồi!" Dưới sự đe dọa của sinh mạng, đám đông càng thêm bạo loạn, điên cuồng chạy về phía lối thoát.

Nhưng đã quá muộn!

Liệt Khẩu Nữ là Hồng Lệ Quỷ, dưới sự bao phủ của quỷ khí của cô ta, sẽ hình thành Quỷ vực.

Mặc dù không phải lãnh địa thực sự, nhưng đủ để mê hoặc giác quan của những người này, giam cầm họ.

Những người này tưởng chừng như đang chạy về phía lối thoát, nhưng thực chất lại chỉ quay vòng tại chỗ.

Đây chính là Quỷ đả tường!

Nụ cười của Liệt Khẩu Nữ âm u đáng sợ, điều cô ta thích nhất chính là hành hạ con người.

Đặc biệt là, cô ta đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong đám đông.

"Trương Hạo!" Trương Hạo nghe Liệt Khẩu Nữ gọi mình, sắc mặt lập tức tái mét.

Quay đầu lại liền thấy cái miệng lớn như chậu máu kinh khủng của Liệt Khẩu Nữ.

"Cầu xin cô, tha cho tôi đi!" Phịch.

Chương 393

Trương Hạo trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin.

Liệt Khẩu Nữ trực tiếp xé nát cánh tay của Trương Hạo, cơn đau dữ dội khiến Trương Hạo suýt chút nữa ngất đi.

Nhưng, dưới sự kích thích của quỷ khí lạnh lẽo từ Liệt Khẩu Nữ, hắn lại càng tỉnh táo hơn.

"Ngày đó Hạo ca tin tưởng anh như vậy, anh lại phản bội chúng tôi!

Còn hại đứa con của tôi biến thành ác quỷ!" Giọng Liệt Khẩu Nữ thê lương và oán độc, không ngừng tra tấn Trương Hạo.

Máu tươi bắn ra kinh hoàng từ vết thương nứt toác, khiến những người xung quanh dựng tóc gáy.

Có người phản ứng lại, nhìn về phía Lý Dịch, không ngừng cầu xin: "Gia!

Tha cho chúng tôi đi!

Chúng tôi là vô tội mà!" "Đúng vậy!

Chúng tôi chỉ là đến ăn chơi nhảy nhót, tội không đáng chết mà!" "Người đáng chết là Trương Hạo và Triệu Hạo, chúng tôi đâu có làm gì đâu!" "Cầu xin ngài, tha cho chúng tôi đi." Lý Dịch cúi đầu, dùng chân đá đá thi thể Triệu Hạo dần lạnh đi, trầm giọng nói: "Từ trước đến nay, Dịch Thiên Tập đoàn vẫn luôn giữ được danh tiếng tốt đẹp vì nước vì dân." "Đế Kinh xảy ra vụ nổ hạt nhân, người đầu tiên quyên góp chính là Dịch Thiên Tập đoàn." "Để người bình thường cũng có thể mua được thuốc đặc hiệu, Dịch Thiên Tập đoàn đã ép giá thuốc đặc hiệu xuống dưới một trăm tệ." "Nhưng không ngờ, nội bộ

Dịch Thiên Tập đoàn lại có loại sâu bọ này!

Thật khiến tôi đau lòng khôn xiết!" Mọi người nhìn Lý Dịch đang đau lòng, lại nhìn Trương Hạo đang bị Liệt Khẩu Nữ tàn nhẫn hành hạ.

Nỗi sợ hãi trong lòng càng thêm mãnh liệt, người này nhìn qua đã không phải người bình thường rồi a!

Đợi Liệt Khẩu Nữ hành hạ xong Trương Hạo, họ cũng khó thoát khỏi cái chết.

Hơn nữa, sẽ chết rất thảm rất đau đớn!

Trong đám đông, một người lăn lộn bò trườn quỳ xuống trước mặt Lý Dịch, khóc lóc: "Gia!

Tôi gọi ngài là gia gia rồi!

Cầu xin ngài tha cho chúng tôi đi, nhà tôi còn có mẹ già tám mươi tuổi đang chờ tôi báo hiếu!" Lý Dịch thở dài: "Thật sao?" "Thật!

Thật trăm phần trăm!" Người này thấy đánh vào tình cảm có hiệu quả, điên cuồng gật đầu.

Những người khác nhao nhao bắt chước, nặn ra vài giọt nước mắt, bắt đầu than vãn: "Tôi là con một trong nhà, tôi chết rồi, bố mẹ tôi chắc chắn cũng không sống nổi!" "Mẹ tôi bị ung thư gan, em trai còn chưa kết hôn, cần tiền cưới vợ, bố tôi bị ung thư máu.

Mãi mới có được một người bạn trai, lại là một tên tra nam, lừa hết tiền tiết kiệm của tôi!

Hiện tại, cả nhà đều phải dựa vào tôi nuôi, thực sự không còn cách nào, tôi mới đến đây làm việc!

Tôi thực sự là một cô gái tốt mà!" "Oa, từ nhỏ tôi đã biết chịu khổ, làm việc giỏi!

Hát hò đàn xướng cái gì cũng tinh thông, chỉ cần ngài tha cho tôi, tư thế nào tôi cũng có thể chấp nhận!" …… Lý Dịch u u nói: "Mỗi người các cô đều sống không dễ dàng gì!" "Đúng vậy đúng vậy, ngài phát lòng từ bi tha cho chúng tôi đi!!" Mọi người thấy có cơ hội sống sót, càng ra sức than vãn.

Giọng Lý Dịch trở nên ôn hòa: "Yên tâm, tôi là người tốt bụng lắm, sẽ không để các cô chết một cách đau khổ đâu." "Cái gì?!" Mặt mọi người lập tức tái xanh.

Dưới sự đe dọa của cái chết, có người đã hoàn toàn mất kiểm soát cảm xúc, chỉ vào Lý Dịch gào lên: "Chúng tôi đã cầu xin anh như vậy rồi, anh không thể tha cho chúng tôi sao?" "Anh là người gì mà lạnh lùng vậy?

Chúng tôi đâu có đắc tội gì anh đâu, chỉ là nói vài câu thôi mà, đến mức phải bức bách như vậy, không chịu buông tha sao?" "Mẹ kiếp!

Tao liều với mày!

Tao không tin, không giết được một con quỷ, lại không giết được mày, một con người!" Con người đều mù quáng đi theo đám đông.

Dưới sự tuyệt vọng bị Quỷ vực của Liệt Khẩu Nữ vây hãm, những người này lại hiếm khi đồng lòng đoàn kết.

Con người chính là sinh vật kỳ lạ như vậy.

Bạn chỉ cần cho họ một tia hy vọng, họ sẽ không liều mạng, thậm chí còn nịnh nọt bạn.

Để đổi lấy cơ hội sống sót thoi thóp.

Chỉ khi bạn ban cho họ sự tuyệt vọng đen tối và đau khổ nhất, họ mới vùng lên phản kháng!

Thật đáng tiếc.

Đôi khi dù có liều mạng cũng không có tác dụng lớn, chỉ làm tăng thêm thương vong mà thôi.

Quỷ khí của Liệt Khẩu Nữ sắc bén như lưỡi hái, trực tiếp cắt đứt đầu lâu của người đứng đầu.

Máu tươi bắn tung tóe, dính đầy mặt những người có mặt.

Lượng máu chảy ra kinh hoàng đó, khiến tất cả mọi người có mặt đều lạnh sống lưng.

"Không!

Không thể thắng được!

Đây là quỷ mà!

Con người làm sao có thể đánh thắng quỷ?!" "Xong rồi!

Chúng ta chết chắc rồi!" "Tôi chỉ là đến ăn chơi nhảy múa, vậy mà phải kết thúc cuộc đời này sao?" Không ít người ôm đầu, ngồi thụp xuống đất, vẻ mặt chờ chết.

Lý Dịch nhẹ nhàng vuốt ve đầu lâu của Liệt Khẩu Nữ, thản nhiên nói: "Cô đói rồi phải không?

Những người này đều là thức ăn của cô." Cảnh tiếp theo vô cùng đẫm máu, ngay cả Trúc Sơn Di Đại cũng cảm thấy một chút tàn nhẫn.

Nhận được mệnh lệnh của Lý Dịch, Liệt Khẩu Nữ há cái miệng lớn như chậu máu, hàm răng như cưa không ngừng nhai nuốt thịt tươi.

Liệt Khẩu Nữ nuốt chửng từng ngụm lớn, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn.

Đã lâu lắm rồi không được ăn no đến vậy!

Dạ dày Trúc Sơn Di Đại có chút buồn nôn, không kìm được quay

đầu đi, phải mất một lúc lâu mới thích nghi với mùi máu tươi nồng nặc này.

Trúc Sơn Di Đại nghiến răng, nói ra điều khúc mắc trong lòng: "Trần tiên sinh, ngài tại sao lại giết hết những người này?

Rất nhiều người trong số họ là vô tội mà!" "Còn Triệu Hạo, ngài khi biết anh ta là quản lý của Dịch Thiên Tập đoàn, tại sao lại vẫn muốn giết anh ta?" Lý Dịch thản nhiên nói: "Tôi là một người rất có nguyên tắc!" Trúc Sơn Di Đại cẩn thận hỏi: "Nguyên tắc của ngài là gì?" "Nguyên tắc của tôi là không có nguyên tắc!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Để đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn nào!" Sắc mặt Trúc Sơn Di Đại lập tức cứng lại.

Lý Dịch trực tiếp dùng Thiên Chiếu Nhật Viêm thiêu rụi thi thể Triệu Hạo thành tro bụi, lạnh lùng nói: "Nếu hắn là giả, tôi có lẽ đã tha cho những người này." "Nhưng trớ trêu thay, hắn lại là thật, cho nên họ chỉ có thể chết, để khỏi làm ô danh Dịch Thiên Tập đoàn!" Trúc Sơn Di Đại lập tức phản ứng lại.

Nếu Triệu Hạo là giả, đương nhiên không có gì đáng ngại, dù sau này có ai đó lấy chuyện này ra nói, cũng có thể dễ dàng phủ nhận.

Thậm chí, có thể dùng Triệu Hạo làm vật tế thần, nói là có kẻ mạo danh quản lý Dịch Thiên Tập đoàn, để bôi nhọ danh tiếng của Dịch Thiên Tập đoàn.

Nhưng, Triệu Hạo là thật thì lại hơi phiền phức.

Mặc dù quyền phát ngôn và quyền giải thích đều nằm trong tay kẻ mạnh, nhưng việc chứng minh trắng là trắng dễ hơn, hay việc biến đen thành trắng dễ hơn?

Mà những người này đã thấy Triệu Hạo ngạo mạn hống hách như vậy, với tư cách là nhân chứng đương nhiên không thể giữ lại.

Chỉ là, những người này đều là 'khói mù' mà Đế quốc Anh Hoa dùng để che giấu Tùy Dương Đế Chi Mộ, bây giờ chết rồi thì lại có chút phiền toái.

Trúc Sơn Di Đại đột nhiên cảm nhận được một luồng ác ý cực sâu, ngẩng đầu lên, liền thấy Lý Dịch đang cười như không cười nhìn chằm chằm cô ta.

Trong lòng Trúc Sơn Di Đại bỗng dưng có chút căng thẳng, nở một nụ cười gượng gạo: "Trần tiên sinh, ngài đây là?" Lý Dịch ghé sát mặt Trúc Sơn Di Đại, giọng nói dịu dàng như nước: "Mắt cô thật đẹp." Tuy là lời tình tứ trêu ghẹo, nhưng toàn thân Trúc Sơn Di Đại lại rụt lại, không kìm được rùng mình.

Vì giây tiếp theo, Lý Dịch trực tiếp ra tay khoét mắt cô ta xuống!

Tầm nhìn lập tức bị thu hẹp, cơn đau dữ dội không ngừng ập đến, kích thích vỏ não.

"A a a a!!!" Trúc Sơn Di Đại không kìm được thét lên thảm thiết, ôm mắt đau đớn ngã xuống đất.

Lý Dịch mân mê con mắt trơn trượt trong tay, u u nói: "Tôi ghét nhất là có người lợi dụng tôi, coi tôi là kẻ ngốc mà lừa gạt." "Đây chỉ là một bài học nhỏ, lần sau, sẽ không phải là một con mắt đâu!" Lý Dịch tùy tay ném con mắt xuống chân Trúc Sơn Di Đại.

Trúc Sơn Di Đại muốn nhặt lên, hy vọng có thể lắp lại vào hốc mắt.

Nhưng giây tiếp theo, một bàn chân vô tình giẫm nát con mắt!

Lòng Trúc Sơn Di Đại lạnh toát, nhưng không dám nói thêm gì, chỉ có thể cúi đầu, oán hận trong mắt gần như muốn trào ra.

Tối nay cô ta quả thật đã tính kế Lý Dịch.

Khuyển Tỉnh Thác Nhân là do cô ta thông báo, để Lý Dịch và Đại Âm Dương Sư Khuyển Nha xung đột.

Chương 394

Còn phe của cô ta có thể ra tay giúp đỡ, khiến Lý Dịch hoàn toàn đứng về phía phe của họ.

Còn Triệu Hạo, việc hắn có thể xuất hiện trong Anh Hoa Thủy Hội, chứng tỏ tầng lớp trung hạ của Dịch Thiên Tập đoàn đã bị Đế quốc Anh Hoa xâm nhập.

Lý Dịch tức giận cũng là điều đương nhiên.

Trúc Sơn Di Đại cố nén đau đớn, trên mặt vẫn giữ nụ cười đúng mực: "Trần tiên sinh, lần này là tôi sơ suất, phải trả giá một chút cũng là đúng, chỉ cần ngài nguôi giận là được." Lý Dịch có chút kinh ngạc liếc nhìn Trúc Sơn Di Đại.

Người phụ nữ này không đơn giản a!

Xem ra, phải tìm cơ hội triệt để trừ bỏ đối phương mới được.

Lý Dịch sẽ không coi thường bất kỳ ai.

Trong thế giới vặn vẹo điên cuồng này, bất kỳ nhân vật nhỏ nào cũng có thể quật khởi!

Một chi tiết xử lý không tốt, có thể dẫn đến thất bại toàn cục!

Lý Dịch vuốt ve khuôn mặt Trúc Sơn Di Đại, Thiên Chiếu Nhật Viêm ngưng tụ thành một con mắt, được Lý Dịch ấn vào hốc mắt của Trúc Sơn Di Đại.

"Con mắt này ngưng tụ Thiên Chiếu Nhật Viêm, lúc nguy cấp có thể bảo vệ cô một mạng." Trúc Sơn Di Đại sửng sốt, không hiểu tại sao Lý Dịch lại làm vậy.

Ngưng tụ Thiên Chiếu Nhật Viêm thành thực thể, điều này cần

tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực.

Sắc mặt Lý Dịch đã tái nhợt, chứng tỏ lúc này đang ở trạng thái suy yếu.

Vừa mới khoét mắt cô ta ra, lại cho cô ta một con mắt tốt hơn.

Đây là đang huấn luyện cô ta sao?

Thật sự coi cô ta giống như những cô gái bình thường, sẽ mắc hội chứng Stockholm sao?

Thật là nực cười hết sức!

Trúc Sơn Di Đại trên mặt nở nụ cười cảm kích, giọng nói mềm mại ngọt ngào: "Cảm ơn Trần tiên sinh!" "Không có gì!" Giọng Lý Dịch có chút yếu ớt, dường như có chút khó thở.

Chỉ là, đôi mắt đen kia càng thêm thâm trầm, ẩn hiện một tia trêu tức.

Trúc Sơn Di Đại lúc này đang chìm đắm trong sự chấn động thị giác mà con mắt ngưng tụ từ Thiên Chiếu Nhật Viêm mang lại.

Dưới sự gia trì của Thiên Chiếu Nhật Viêm, thế giới cô ta nhìn thấy càng thêm rõ ràng.

Cô ta dường như có thể thấy những thi thể trắng bệch kia hóa thành tro bụi trong ngọn lửa đang bùng cháy, thập tự giá vặn vẹo trong lửa, huyết nguyệt trên bầu trời hiện lên mờ ảo dị thường.

Đồng thời, dưới thập tự giá nằm một người đàn ông thân hình cao ráo.

Người đàn ông mặc áo giáp mà quý tộc châu Âu dùng khi chinh chiến, diện mạo tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt đỏ như máu lạnh lùng và bạc tình, một tay chống đầu, dáng vẻ lười biếng, nhưng Trúc Sơn Di Đại lại cảm nhận được một khí tức khủng khiếp từ trên người hắn.

Đó là một khí chất quý tộc bẩm sinh.

Ngay cả khi chỉ ngồi đó, cũng sẽ khiến người ta nảy sinh ý muốn cúi đầu bái lạy.

Trúc Sơn Di Đại kinh ngạc không định, cảnh tượng cô ta nhìn thấy lẽ nào là… Không!

Không thể nào!

Thiên Chiếu Nhật Viêm sẽ không có hiệu quả này!

Nhưng những hình ảnh này lại xuất hiện như thế nào?

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, Vũ Trung Điền Vũ đi tới, cúi đầu vẻ mặt cung kính, giọng điệu khiêm tốn: "Trần tiên sinh đáng kính, vì sự sơ suất của chúng tôi, đã khiến ngài nảy sinh cảm xúc không tốt, là lỗi của chúng tôi!" "Để bù đắp lỗi lầm của chúng tôi, cấp cao Đế quốc Anh Hoa quyết định đưa ngài đến tầng thứ chín của Trấn Long Ngục!" Trấn Long Ngục?

Nghe thấy ba chữ này, toàn thân Trúc Sơn Di Đại cứng đờ.

Đây là một nơi tràn ngập sát lục, tội nghiệt, bạo lực, nơi mà mỗi tấc đất đều chôn vùi máu tươi và tội ác, giam giữ vô số ác quỷ, yêu quái và vong linh.

Trấn Long Ngục tổng cộng chia thành chín tầng, mỗi tầng đều có một ngục chủ thực lực cường hãn canh giữ.

Theo tài liệu có thể tra cứu, Trấn Long Ngục được thành lập vào đầu thời Đại Đường.

Tuy nhiên, Trúc Sơn Di Đại phỏng đoán, đầu thời Đại Đường xây dựng Trấn Long Ngục là tầng thứ tám.

Còn bảy tầng đầu tiên, thời gian có lẽ sẽ còn xa xưa hơn.

Đương nhiên, những điều này đều chỉ là suy đoán của Trúc Sơn Di

Đại.

Trấn Long Ngục quá thần bí, tầng thứ chín do Trấn Quỷ Ti của Huyền Quốc, Cao Thiên Nguyên của Đế quốc Anh Hoa cùng các thế lực lớn khác cùng nhau thành lập.

Trong đó giam giữ rất nhiều quái vật không thể bị giết chết, hoặc không thể bị giết chết.

Trúc Sơn Di Đại chưa bao giờ thực sự đến Trấn Long Ngục, trong lòng vừa căng thẳng vừa mong đợi.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Bây giờ tôi hứng thú với Tùy Dương Đế Chi Mộ hơn, Trấn Long Ngục cứ gác sang một bên đã." Vũ Trung Điền Vũ vẻ mặt khó xử nói: "Trần tiên sinh, Tùy Dương Đế Chi Mộ bị Hộ Long Thạch ngăn cách, thêm vào đó nơi này là nơi ba Long Mạch giao nhau, không khí hỗn loạn vô trật tự, cuồng bạo dị thường, cực kỳ khó đột phá!" "Những năm nay Đế quốc Anh Hoa đã dùng rất nhiều biện pháp, cũng không thể mở được Hộ Long Thạch." "Các cô để tôi đến đây chẳng phải là muốn mượn sức mạnh của Trần gia, để mở Tùy Dương Đế Chi Mộ sao?" Lý Dịch trực tiếp vạch trần suy nghĩ của đối phương, giọng điệu đã trở nên lạnh nhạt: "Đừng có bày ra những trò hư không đó nữa, có gì thì nói thẳng ra đi." "Vâng vâng vâng!" Vũ Trung Điền Vũ bị Lý Dịch trách mắng, không hề tức giận, vẫn giữ vẻ mặt thuận theo, trông vô hại.

"Trần tiên sinh mời đi theo tôi." Vũ Trung Điền Vũ hạ giọng nói.

Lý Dịch khẽ gật đầu.

Ba người đi qua sân khấu KTV đầy máu me, mở một ổ khóa mật mã, cuối cùng cũng tiến vào mật đạo của Đế quốc Anh Hoa.

Đây là một mật đạo cực kỳ hẹp và dài, khoảng hai mươi phút sau, Lý Dịch mới thấy cánh cửa kim loại ở cuối đường.

Cánh cửa kim loại này được làm từ hợp kim composite, có thể chống chịu được sự oanh tạc của vũ khí nhiệt quy mô lớn.

Ngay cả khi dùng tên lửa để tấn công, cũng không thể đột phá ngay lập tức.

Riêng cánh cửa kim loại này, e rằng đã tiêu tốn một khoản tiền cực lớn.

Xem ra, Đế quốc Anh Hoa rất coi trọng Tùy Dương Đế Chi Mộ.

Cũng không biết vị vua vong quốc này đã để lại thứ gì bên dưới.

Vũ Trung Điền Vũ nhập mật mã dài hai mươi chữ số, sau đó dẫn Lý Dịch vào sâu bên trong căn cứ.

Dọc đường, Lý Dịch quan sát kỹ lưỡng.

Nơi này canh gác rất nghiêm ngặt, cách mỗi một mét lại có một vệ sĩ cầm vũ khí đặc chế, những vũ khí này ẩn chứa âm khí khủng khiếp!

Hiển nhiên, Đế quốc Anh Hoa trên con đường kết hợp vũ khí nhiệt và quỷ dị đã đi được một quãng không hề ngắn.

Mặc dù không thể sánh bằng bốn dòng sản phẩm mới phát triển của Dịch Thiên Tập đoàn là Xuân Lôi, Hạ Hoa, Thu Hồng, Đông Tuyết.

Nhưng, đối phó Hoàng Hiệt Quỷ thì chắc không thành vấn đề.

Ngoài ra, trên bức tường kim loại mạ màu xám tro, những văn tự kinh Phật trang nghiêm ẩn hiện, khiến Liệt Khẩu Nữ cấp độ Hồng Lệ Quỷ trung kỳ cũng cảm thấy khó chịu.

Toàn bộ căn cứ khá lớn, lại có đường đi khúc khuỷu phức tạp, nếu là lần đầu tiên vào, rất có thể sẽ bị lạc!

"Các cô cũng chịu khó bỏ công sức đấy chứ, lại có thể xây dựng một căn cứ quy mô lớn như vậy ở đây!" Lý Dịch nhẹ nhàng vuốt ve

những đường vân lồi lõm trên tường, thản nhiên nói.

Vũ Trung Điền Vũ cười 'a a': "Trần tiên sinh, có lẽ ngài không hiểu về Tùy Dương Đế, tuy ông ta chết vì tự sát, nhưng quy cách an táng vẫn tuân theo quy cách hoàng đế." Lý Dịch không có gì ngạc nhiên về điều này, ngược lại còn tiết lộ một bí mật: "Không biết vì sao, lăng mộ của Tùy Dương Đế từng nhiều lần di chuyển, ban đầu được táng ở Châu Giang Đô Cung Lưu Châu Đường, sau táng dưới Ngô Công Đài, năm 622 công nguyên, Đường Cao Tổ Lý Uyên lại dùng lễ nghi đế vương mà táng ông ta ở Lôi Đường." "Sau này, Tùy Dương Đế Chi Mộ không rõ tung tích, được người trong giới gọi là mộ U Linh di động!" "Có phong thủy sư nói là do oán khí của Tùy Dương Đế quá lớn, kết hợp với Long Mạch bị đứt gãy hình thành Nghiệt Long.

Nghiệt Long cõng đế lăng, phiêu bạt khắp nơi, cắt đứt không khí, muốn phục hưng Đại Tùy!" Vũ Trung Điền Vũ sửng sốt, sau đó thật lòng tán thưởng: "Chuyện này là tuyệt mật, ngay cả các thế gia đạo mộ cũng rất ít người biết, Trần tiên sinh lại biết rõ đến vậy, thật sự khiến người ta bất ngờ!" Ánh mắt Lý Dịch lạnh nhạt.

Ở thế giới của anh, đây không phải là chuyện bí ẩn gì.

Người có chút hiểu biết về lịch sử đều biết.

"Các cô có biết Tùy Dương Đế Chi Mộ vì sao lại di chuyển không?" Lý Dịch hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất.

Vũ Trung Điền Vũ trầm ngâm một lát, dường như đang sắp xếp lời lẽ, khuôn mặt thanh tú âm nhu lộ ra một tia do dự.

Không biết có nên nói ra hay không.

Lý Dịch chân thành nói: "Chúng ta là đồng minh, giữa đồng minh với nhau nên thẳng thắn đối đãi, giúp đỡ lẫn nhau, phải không?" Vũ

Trung Điền Vũ cười khổ: “Không phải tôi không muốn nói, mà là hài cốt Tùy Dương Đế đã bị huyết dịch của một cường giả thần bí nào đó xâm thực, biến thành Dị Biến Cương Thi!” “Những năm nay, qua sự tẩm bổ của không khí, cương thi này rất có khả năng đã trở thành Oán Long Thi!” “Oán Long Thi?” Lý Dịch từng nghe nói về loại cương thi này, với tư cách là một biến thể trong cương thi, thực lực cực mạnh, hơn nữa không sợ bất kỳ thủ đoạn trừ tà nào.

Chí dương chí cương, cực kỳ bá đạo.

Chương 395

Ngay cả thiên lôi chân hỏa, cũng không thể gây ra tổn thương hiệu quả cho nó.

Các thủ đoạn trừ tà thông thường của Đạo gia, càng giống như đồ vô dụng.

Lý Dịch nhíu mày: "Ngay cả khi Tùy Dương Đế biến thành Oán Long Thi, cũng không thể giải thích lý do lăng mộ của ông ta di chuyển khắp nơi chứ?" Vũ Trung Điền Vũ lấy ra một tấm bản đồ Huyền Quốc, nói: "Trần tiên sinh, ngài xem những ký hiệu trên bản đồ này." "Những nơi được khoanh tròn này chính là nơi Tùy Dương Đế Đế Mộ di chuyển, tổng cộng mười bảy chỗ!" Khi Lý Dịch nhìn thấy mười bảy địa điểm này, đồng tử co rút mạnh.

Đây là một loại trận pháp được ghi lại trong Hám Long Kinh.

Tên là Tu Di Thập Thất Long Biến!

Hám Long Kinh có viết: Núi Tu Di là xương cốt trời đất, đứng giữa trời đất làm vật khổng lồ.

Như lưng và gáy con người.

Mọc ra tứ chi rồng đột ngột.

Tứ chi chia ra bốn thế giới, nam bắc tây đông là bốn phái.

Tây bắc trống rỗng hàng vạn dặm, đông đi vào Tam Hàn là u minh.

Mười bảy, tức là hai xương trời đất, tứ chi của rồng, bốn thế giới, bốn phương, ba cõi u minh.

Tu Di Thập Thất Long Biến, là một loại pháp môn cực kỳ cao siêu.

Mượn sức mạnh trời đất, từ đó đúc thành Long Đạo Đế Thi!

Ngay cả Lý Dịch hiện tại cũng không có cách nào làm được, bởi vì cái giá phải trả quá lớn.

Hơn nữa, tỷ lệ thành công cực thấp.

Bởi vì, Tu Di Thập Thất Long Biến, không chỉ cần một vị hoàng đế mang đại khí vận!

Mà là cần mười bảy vị!

Cuối cùng, hiến tế mười sáu vị, để giúp một vị thành công!

Tùy Dương Đế chỉ là một trong số đó, vậy thì, mười sáu vị còn lại là ai?

Đây chắc chắn là những vị đế vương nổi tiếng trong lịch sử, nếu không thì không đủ tư cách tham gia vào Tu Di Thập Thất Long Biến này!

Lý Dịch có chút không nghĩ thông, ai có thể thuyết phục mười bảy vị đế vương, cùng nhau đi theo kế hoạch như vậy.

Có lẽ, suy đoán của mình là sai.

Đây không phải là Tu Di Thập Thất Long Biến, mà chỉ là một pháp trận thông thường, dùng để nuôi dưỡng Oán Long Thi.

Lý Dịch không nói ra suy đoán của mình, mà hỏi ngược lại: "Ồ?

Trong đó lẽ nào có gì đặc biệt?" Vũ Trung Điền Vũ đột nhiên cười: "Thì ra, Trần tiên sinh cũng có thứ không hiểu." "Đây là một loại pháp trận tên là Trảm Long Oán Trận Pháp, từ thời Thủy Hoàng đế của Huyền Quốc, đã có truyền thống chém Long Mạch để đoạt thiên hạ." "Mà sau khi chém Long Mạch, oán khí tất nhiên ngút trời, cuối cùng phản phệ lại triều đại.

Nhà Tần năm xưa suy vong nhanh chóng như vậy, cũng có liên quan đến điều này." Lý Dịch có chút không hiểu nói: "Nếu chém Long

Mạch sẽ phản phệ, tại sao Thủy Hoàng đế và những người khác đều muốn chém Long Mạch?" "Lẽ nào, cô cho rằng họ không biết những lợi hại trong đó?" "Họ có lẽ biết, nhưng có lý do bất đắc dĩ phải làm như vậy!" Vũ Trung Điền Vũ cười thần bí.

Lý Dịch: "Lý do gì?" Vũ Trung Điền Vũ cười tự giễu: "Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé, làm sao có thể biết được bí mật cấp cao như vậy?!" "Ngay cả những đại lão trong Cao Thiên Nguyên cũng đang không ngừng tìm hiểu và suy đoán." "Năm xưa vị đó phát động chiến tranh, không chỉ vì mở rộng thế lực, mà còn là để tìm kiếm những sức mạnh thần bí khó lường ở Huyền Quốc!" Lý Dịch biết cô ta nói có lý, dù sao bí mật cấp cao như vậy, e rằng ngoài bản thân những hoàng đế đó ra, không ai biết.

Vũ Trung Điền Vũ nghĩ nghĩ, lại nói: "Tuy tôi không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng tôi nhớ Thủy Hoàng đế khi đăng cơ, từng đích thân đến Ly Sơn chém một con rồng, từ đó về sau, sức khỏe của Thủy Hoàng đế ngày càng suy yếu, dường như mắc một căn bệnh rất nặng." Lý Dịch không tiếp tục mở rộng chủ đề này.

Có quá nhiều hoàng đế chém Long Mạch.

Ví dụ như Đường Thái Tông, Minh Thái Tổ, v.v.

Cách nói ban đầu là, hoàng đế vì muốn kéo dài tuổi thọ triều đại của mình, liền chém các Long Mạch khác, để tránh người khác mượn Long Mạch mà lên ngôi báu, thành tựu ngôi vị chí tôn Long.

Hiện tại xem ra, chém Long Mạch dường như không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên, Vũ Trung Điền Vũ có một chuyện nói sai.

Thời kỳ đầu tiên của việc chém Long Mạch là vào Tây Chu, chứ không phải nhà Tần.

Hoặc có thể nói, Lý Dịch tiếp xúc được việc chém Long Mạch sớm nhất là ở Tây Chu.

Lý Dịch thản nhiên nói: "Trước tiên cứ đi xem Tùy Dương Đế Chi Mộ đã." "Vâng!" Vũ Trung Điền Vũ gật đầu.

Lối vào Tùy Dương Đế Chi Mộ nằm ở sâu nhất trong căn cứ, muốn vào được đó, cần phải thông qua nhiều lớp kiểm tra.

Không chỉ có đủ loại thiết bị an ninh, mà còn có mấy thứ mà Lý Dịch chưa từng thấy qua.

Đó là một cái lồng hình tròn, bên trong có mấy con Hoàng Hiệt Quỷ đang di chuyển, không ngừng run rẩy, phát ra tiếng rít oán độc như rắn độc, khiến người ta rợn người.

Ngoài những cơ quan an ninh này, thậm chí còn có Ninja ẩn mình trong bóng tối.

Lý Dịch đặc biệt kích hoạt Minh Hư Đồng, lợi dụng đặc tính xuyên thấu của nó, không ngừng quét khắp căn cứ ngầm rộng lớn và lạnh lẽo này.

Điều mà Lý Dịch không ngờ là, ngoài Ninja, còn có một số chủng tộc đặc biệt cũng ẩn mình trong bóng tối.

Huyết tộc!

Đế quốc Anh Hoa lại có cấu kết với Huyết tộc châu Âu ư?

Điều này khiến Lý Dịch không khỏi đánh giá cao Đế quốc Anh Hoa một chút.

Hiển nhiên, những người này canh giữ ở đây, chính là để ngăn chặn bất kỳ ai xâm nhập.

Hơn nữa, ở đây còn có các nhân viên nghiên cứu chuyên biệt, Lý Dịch thậm chí còn thấy vài giáo sư lịch sử nổi tiếng của Đế quốc Anh

Hoa.

Lợi dụng KTV làm vỏ bọc, những vật tư sinh hoạt mà những người này cần có thể được vận chuyển lén lút vào, cũng có chút thông minh vặt.

Tuy nhiên, liệu hệ thống Thiên Khải của Trấn Quỷ Ti dựa trên tính toán dữ liệu lớn có thực sự không thể phát hiện ra sao?

Hay là, đã phát hiện ra, nhưng có người đã xóa bỏ ghi chép của hệ thống Thiên Khải?

Lý Dịch âm thầm suy nghĩ.

Tùy Dương Đế Chi Mộ lẽ nào lại quan trọng đến vậy đối với Đế quốc Anh Hoa?

Hay nói cách khác, ngôi mộ này thậm chí còn liên quan đến cục diện bố trí nội bộ của Trấn Quỷ Ti?

Nền tảng của Trấn Quỷ Ti quá khủng khiếp, trong cung Lỗ Vương mà Lý Dịch từng thám hiểm và cổ mộ sâu bên trong cung Lỗ Vương, đều có dấu vết của Trấn Quỷ Ti để lại.

Thậm chí, ngay cả bên Côn Luân này cũng có dấu vết hoạt động của Trấn Quỷ Ti.

Nghi ngờ là Trấn Quỷ Ti đã một tay thúc đẩy việc xây dựng những cổ mộ này.

Xem ra, mình cần phải lôi kéo thêm một số đồng minh, để đối kháng với Trấn Quỷ Ti đang dần phục hồi.

Vũ Trung Điền Vũ chỉ vào một chiếc thang máy công trình được bảo dưỡng khá mới: "Trần tiên sinh, xuống chiếc thang máy này, là có thể thấy lối vào Tùy Dương Đế Chi Mộ!" Lý Dịch nhẹ nhàng lướt ngón tay trên thang máy công trình, cười nói: "Thang máy của các cô

trong môi trường âm u ẩm ướt như thế này, mà vẫn có thể bảo dưỡng tốt đến vậy, thật đáng khen ngợi." Vũ Trung Điền Vũ cười mỉm: "Trần tiên sinh thật sự có khả năng quan sát nhạy bén, một chút chuyện nhỏ cũng không thể qua mắt ngài." Hai người khách sáo khen nhau một hồi, lúc này mới bước vào.

Ngay khi Lý Dịch vừa bước vào thang máy, liền có mấy bóng đen như chất lỏng di chuyển vào trong thang máy.

Lý Dịch không cảm thấy sát khí và địch ý, liền không quản chúng.

Minh Hư Đồng đóng lại, Lý Dịch bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Dù sao thân thể này cũng không phải bản thể của anh, dựa vào chút sức mạnh linh hồn đó muốn duy trì việc kích hoạt Minh Hư Đồng trong thời gian dài vẫn còn quá miễn cưỡng.

Giếng thang máy khá sâu, tựa như miệng vực biển.

Cùng với tiếng kim loại ma sát, con số hiển thị trên thang máy không ngừng giảm xuống.

Tầng âm hai… tầng âm ba… tầng âm mười!

Đông đông đông!!!

Thang máy đột nhiên rung lắc dữ dội, đèn trần trong chớp mắt tắt ngúm, toàn bộ thang máy chìm vào bóng tối chết chóc.

Vũ Trung Điền Vũ nhíu chặt mày, lấy ra điện thoại liên lạc đặc chế, bình tĩnh nói vào trong: "Chuyện gì vậy?

Thang máy sao đột nhiên mất kiểm soát?" Đối diện chưa kịp trả lời, giữa một tiếng hú rít đứt quãng, thang máy lập tức rơi tự do!

Chương 396

Dưới gia tốc cực lớn, Vũ Trung Điền Vũ đứng không vững, điện thoại liên lạc trong tay trực tiếp rơi xuống, va mạnh xuống đất.

Lý Dịch bình tĩnh đứng ở góc, thân ảnh cao ráo như một pho tượng trầm mặc uy nghiêm.

Trên màn hình hiển thị của thang máy, con số giảm xuống kịch liệt, trong nháy mắt đã đạt đến tầng mười bảy!

Rầm!

Thang máy trực tiếp rơi xuống tầng đáy, phát ra tiếng nổ lớn!

Kim sắc hỏa diễm bùng cháy quanh Lý Dịch, hình thành một lớp bảo hộ vững chắc bao quanh anh.

Xoẹt.

Lý Dịch đưa tay phải ra, đột ngột lướt về phía trước một cái.

Kim quang chói lọi sắc bén như dao, trực tiếp cắt mở bức tường bảo hộ dày nặng của thang máy.

Lý Dịch nhanh chóng rời thang máy, ngọn lửa vàng kim vẫn lưu lại bên trong.

Còn anh thì như rồng về biển cả, lặng lẽ hòa vào bóng tối.

Có người tấn công thang máy, điều này cho thấy nơi đây đã bị lộ.

Kẻ đến không có ý tốt, trong tình huống thực lực đối phương chưa rõ ràng, Lý Dịch không dám lơ là.

Còn Vũ Trung Điền Vũ và Trúc Sơn Di Đại trong thang máy lại trở thành mồi nhử, dưới ánh sáng của Thiên Chiếu Nhật Viêm, họ trở thành mục tiêu cực kỳ nổi bật.

Nhưng kẻ tấn công ẩn mình trong bóng tối rất cẩn thận, không trực tiếp ra tay mà chơi trò trường kỳ chiến với Lý Dịch.

Vũ Trung Điền Vũ ho dữ dội, trong bụng cắm một thanh cốt thép 25mm.

Máu tươi không ngừng nhỏ xuống theo thanh cốt thép gỉ sét, tạo ra tiếng vang lanh lảnh trong thang máy.

Trong mắt Vũ Trung Điền Vũ lóe lên một tia sát ý sắc lạnh, đối phương tuyệt đối là có chuẩn bị.

Trong tình huống không mang theo bất kỳ vũ khí nào, vượt qua kiểm tra an ninh, ẩn mình trong số nhân viên.

Sau đó trực tiếp dùng năng lực phá hủy thang máy, trong bóng tối phóng ra chính xác một thanh cốt thép có kèm độc tố thần kinh.

Thanh cốt thép này hẳn là đến từ bên trong giếng thang máy, rõ ràng, giếng thang máy đã bị phá hủy hoàn toàn.

Lát nữa muốn đi thang máy về là không thể rồi.

Trúc Sơn Di Đại lùi lại nửa bước, tránh xa Vũ Trung Điền Vũ.

Chàng thanh niên khí chất âm nhu, khiêm tốn lễ độ này không hề hiền lành như vẻ bề ngoài.

Lý Dịch lúc này rất bình tĩnh, Minh Hư Đồng đã được kích hoạt, sớm đã tìm thấy kẻ tấn công đang ẩn mình trong bóng tối, nhưng anh không vội ra tay.

Đây là địa bàn của Anh Hoa Quốc, nhân tiện dùng tay kẻ tấn công để thử thực lực của Vũ Trung Điền Vũ.

Hơn nữa, trong mười ba kẻ tấn công này, có một luồng khí tức khá mạnh mẽ.

Nếu thật sự ra tay, tôi tuy có thể tiêu diệt đối phương trong nháy

mắt, e rằng cũng sẽ bại lộ thực lực chân chính của mình.

Anh Hoa Quốc hợp tác với tôi không sâu sắc, khi biết tôi rất mạnh, họ sẽ giữ thái độ kính sợ, ngược lại sẽ tăng cường hợp tác.

Vì vậy Lý Dịch mới móc mắt Trúc Sơn Di Đại, để tránh đối phương giở trò.

Nhưng, nếu tôi thể hiện ra thực lực quá mạnh mẽ, khiến Anh Hoa Quốc nảy sinh cảm giác tự ti không thể đạt được hợp tác, thì đó lại là một tổn thất lớn đối với tôi.

Anh Hoa Quốc biết rất nhiều thông tin, trước khi chưa vắt kiệt giá trị của họ, Lý Dịch không thể dễ dàng từ bỏ hợp tác.

Trong thang máy, khí tức của Vũ Trung Điền Vũ dần trở nên cuồng bạo, sương mù màu đỏ máu không ngừng lan tỏa, tựa như có đại yêu giáng thế.

Mặt gương kim loại tổng hợp phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo âm u, nỗi sợ hãi không lời đang lớn dần trong sâu thẳm nội tâm Trúc Sơn Di Đại.

Trúc Sơn Di Đại lưng dán chặt vào giếng thang máy, cố gắng hết sức tránh xa Vũ Trung Điền Vũ.

Hơi thở gần như ngừng lại, sợ hãi sẽ thu hút sự chú ý của Vũ Trung Điền Vũ.

Con mắt vàng kim kia khó khăn nhìn ra bên ngoài, một là để chuyển hướng sự chú ý, hai là muốn nhìn rõ kẻ tấn công bọn họ rốt cuộc là ai.

Có lẽ là con mắt được Lý Dịch gắn vào đã biến dị, cô ấy vậy mà thật sự nhìn thấy đối phương.

Đó là một nam tử mặt mày trắng bệch, khí chất ưu nhã.

Hắn mặc giáp trụ quý tộc thời Trung Cổ, trong tay cầm một cây trường thương đỏ thẫm, vẻ tinh xảo hoa lệ toát lên khí lạnh lẽo sắc bén.

Dù ẩn mình trong bóng tối, nhưng dưới Thiên Đồng của Thiên Chiếu Nhật Viêm, hắn không còn chỗ nào để trốn.

Người này trước đây cô ấy đã từng nhìn thấy!

Chỉ là, cô ấy cứ ngỡ đó là ảo giác.

Vũ Trung Điền Vũ đột nhiên xông ra, trong tầm mắt vàng kim của Trúc Sơn Di Đại, có thể thấy trên vai hắn đang đậu một con đại yêu bán thức tỉnh!

Con đại yêu này toàn thân đỏ rực, trán mọc sừng, thân hình cao lớn vạm vỡ, hai mắt lại trắng tinh!

Chỉ là sâu trong đồng tử, lại ẩn chứa một bóng người huyết hồng cực nhỏ.

Vũ Trung Điền Vũ khí thế cực thịnh, quát khẽ một tiếng, cánh tay phải mạnh mẽ giơ lên, một chưởng vỗ xuống về phía nam tử ưu nhã kia.

Dấu quyền khổng lồ ầm ầm vang dội, như vẫn thạch rơi xuống, đập vào vách tường, toàn bộ khoang ngầm chấn động kịch liệt trong nháy mắt.

Rầm!

Khói bụi bay tán loạn, từ trong căn cứ truyền đến tiếng cảnh báo chói tai.

Nam tử ưu nhã kia cười lạnh ha ha, trên cây trường thương đỏ thẫm trong tay, nở ra một đóa hoa hồng rực rỡ. "Huyết Sắc Vi Chi Dạ!" Kèm theo tiếng nói đó, trường thương quét ngang, như lưỡi liềm

trăng khuyết cắt đôi dấu quyền.

Ngay sau đó, mũi thương khẽ rung, như rắn độc phun nọc, lao thẳng đến ngực Vũ Trung Điền Vũ.

Chiêu này, uy thế kinh người, ngay cả khi Vũ Trung Điền Vũ dốc toàn lực cũng chưa chắc đã cản được.

Nhưng, hắn vẫn còn một quân át chủ bài.

Một viên đạn châu lấp lánh ánh bạc, xuất hiện trong tay hắn.

Bề mặt đạn châu lưu chuyển hơi nước màu xanh nhạt, trong địa huyệt u ám càng thêm trong suốt tinh xảo.

Đây chính là át chủ bài của Vũ Trung Điền Vũ.

Thiên Diệp Yêu Hoàn!

Uy lực mạnh mẽ, nhưng không dễ khống chế.

Một khi sử dụng, chính là vũ khí lợi hại "tổn địch một nghìn, tự tổn tám trăm"!

Vì vậy, Vũ Trung Điền Vũ chỉ sử dụng nó vào khoảnh khắc quan trọng nhất.

Tuy nhiên, ngay khi Thiên Diệp Yêu Hoàn vừa rời tay, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt dâng lên trong lòng Vũ Trung Điền Vũ. "Hả?" Vũ Trung Điền Vũ khẽ cau mày, nhưng tốc độ cơ thể không hề giảm, trong gang tấc đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Phụt...

Vài vệt mảnh vụn màu đen lướt qua cổ hắn, để lại một chuỗi vết tích đỏ thẫm.

Cuộc tấn công quỷ dị này đến từ đâu?

Trên mặt Vũ Trung Điền Vũ hiện lên vẻ ngưng trọng, nhìn về phía

bóng tối.

Ở đó, một bóng người cao gầy chậm rãi bước ra.

Chương 397

Đây là một nam tử.

Một nam tử trẻ tuổi mặc vest đen, mặt nở nụ cười nhẹ.

Làn da hắn trắng bệch một cách bệnh hoạn, ngũ quan tuấn tú, nhưng môi lại tím bầm. "Âm Dương Đại Chúc Vũ Trung Điền Vũ của Anh Hoa Quốc, quả không hổ là đệ tử Đại Âm Dương Sư, vậy mà có thể kiên trì lâu như vậy dưới tay Xuyên Thứ Công." Lời nói của hắn đầy sự châm biếm nồng đậm, khiến Vũ Trung Điền Vũ cau mày càng chặt.

Nam tử khí chất ưu nhã cau mày, có chút không vui nói: "Mai Thụy Địch Tư!

Đây là con mồi của tôi, anh không nên ra tay!" Mai Thụy Địch Tư cười ha ha: "Nếu không phải tôi ra tay, anh đã bị trọng thương rồi!

Hắn không đơn giản, chúng ta cùng lên, nhanh chóng tiêu diệt hắn!" Xuyên Thứ Công cau mày, ánh mắt ẩn ý quét qua những mảng bóng tối rộng lớn.

Hắn không hề quên, mục tiêu thực sự của bọn họ lần này!

Trần Phong!

Chủ tịch của Dịch Thiên Tập đoàn.

Chỉ là, bọn họ không ngờ rằng, Trần Phong lại có liên hệ với Anh Hoa Quốc.

Hơn nữa, xem ra tình giao rất sâu sắc.

Bằng không Vũ Trung Điền Vũ cũng không thể đưa Trần Phong đến một nơi cơ mật như vậy. "Được!" Xuyên Thứ Công lạnh lùng

nói: "Trước hết giết Vũ Trung Điền Vũ, sau đó đi tìm con chuột đang trốn trong bóng tối kia!" Ẩn nặc chi thuật của Lý Dịch là do Minh Hư Đồng sao chép được từ bí thuật Huyết Ảnh Thuật của Huyết tộc.

Nhưng, vì đặc tính của Minh Hư Đồng, năng lực sao chép sẽ được cường hóa dựa trên sự chênh lệch thực lực giữa Lý Dịch và đối phương.

Vì vậy, Huyết Ảnh Thuật mà Lý Dịch hiện tại nắm giữ mạnh gấp mười lần Xuyên Thứ Công!

Xuyên Thứ Công tự nhiên không thể cảm nhận được tung tích của Lý Dịch. "Huyết Sắc Vi Chi Dạ!" Xuyên Thứ Công gầm lên một tiếng, cây trường thương cao quý lộng lẫy trong tay lóe lên một đóa huyết sắc vi rực rỡ chói mắt, khóa chặt Vũ Trung Điền Vũ.

Mai Thụy Địch Tư cầm thanh trường kiếm thời Trung Cổ, cổ tay khẽ run, một đóa hồng mân côi nở rộ giữa hư không: "Huyết Mân Côi Chi Lễ!" Hai cường giả cấp chuẩn thân vương bùng nổ toàn lực, đủ để lay động một thân vương Huyết tộc chân chính!

Dưới đòn tấn công này, sắc mặt Vũ Trung Điền Vũ trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Con ác quỷ đỏ rực bám trên lưng hắn gầm gừ cuồng loạn, sát ý ngập trời.

Nhưng, điều này vẫn còn xa mới đủ.

Vũ Trung Điền Vũ đột nhiên xoay người, hai tay dang rộng, như một con cú đêm, đôi cánh chấn động, nhanh chóng lùi lại.

Mai Thụy Địch Tư khẽ nhướn mày, trường kiếm trong tay vung lên, mang theo một tràng tiếng leng keng trong trẻo dễ nghe: "Huyết Nguyệt!" Vô vàn cánh hoa màu máu từ trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng bay lượn, tựa như tiên nữ rải hoa!

Trong màn máu lan tràn, một bóng đen đột ngột tăng tốc, vậy mà trực tiếp xuyên phá những cánh hoa màu máu đang rơi xuống, xông thẳng đến gần!

Chính là Lý Dịch!

Anh trực tiếp dùng một cú đấm thẳng, hung hăng đập vào ngực Mai Thụy Địch Tư: "Huyết Nguyệt!" Trong màn sương máu bốc lên, một ảo ảnh dơi khổng lồ màu máu hiện hình, vỗ đôi cánh thịt lao về phía Mai Thụy Địch Tư cắn xé!

Những cánh hoa Huyết Nguyệt bay lả tả, mang theo một cảm giác vừa hư ảo phiêu diêu lại vừa nặng nề bá đạo, sắc lạnh!

Đồng tử Mai Thụy Địch Tư chợt co lại kinh ngạc.

Người này vậy mà lại biết sử dụng cấm thuật của Huyết tộc!

Hơn nữa còn là Huyết Nguyệt giống hắn!

Chỉ là, uy lực còn đáng sợ hơn!

Đòn tấn công này quá mạnh mẽ, hắn không dám đỡ trực diện, bước chân khẽ lướt, cả người hóa thành một màn sương máu biến mất tại chỗ.

Bùm!

Nơi hắn vừa đứng bị con dơi màu máu ép ra một cái hố sâu hoắm, vô số mảnh đá văng tung tóe!

Rất nhanh, những con dơi màu máu kia lại tập hợp lại, hóa thành một nam tử tuấn tú.

Khụ khụ khụ!!!

Mai Thụy Địch Tư ho dữ dội, máu đỏ tươi chảy xuống từ đôi môi tím đỏ, toát lên một vẻ đẹp ma mị yêu dị.

Đòn tấn công của Lý Dịch quá mạnh mẽ, trực tiếp làm tổn thương bản nguyên của hắn.

Xuyên Thứ Công ánh mắt ngưng trọng, chăm chú nhìn Lý Dịch.

Hắn thăm dò hỏi một câu: "Trần Phong?" Lý Dịch ánh mắt hờ hững, nói một cách đầy khí phách: "Có tôi ở đây, đừng hòng làm hại minh hữu của tôi!" Trúc Sơn Di Đại thở phào nhẹ nhõm.

Cú đánh vừa rồi của Lý Dịch đã trọng thương Mai Thụy Địch Tư, chỉ còn lại một mình Xuyên Thứ Công là còn giữ được chiến lực.

Hai đánh một, bọn họ đã chiếm ưu thế.

Xoạt xoạt!

Những cái bóng xung quanh đột nhiên chảy xiết, như một dòng sông máu, trở nên đỏ tươi như máu, mang theo một mùi tanh tưởi như sắt gỉ.

Xuyên Thứ Công cười lạnh một tiếng, lộ ra vẻ mặt như mọi thứ đều trong tầm kiểm soát: "Trần Phong, anh tuy rằng có thể sao chép bí thuật của Huyết tộc chúng tôi, nhưng chắc hẳn cũng đã phải trả cái giá rất lớn đúng không?" "Bây giờ, quân đoàn Huyết tộc của tôi đã đến, tôi xem anh có thể chống đỡ thế nào!" Cái giá?

Nói thật, dùng Minh Hư Đồng Lý Dịch thật sự không phải trả giá gì cả.

Nếu nhất định phải nói có cái giá, thì đó là cơ thể này quá yếu, không thể phát huy uy lực chân chính của Minh Hư Đồng.

Hơn nữa, nó còn mang lại gánh nặng lớn cho cơ thể này.

Đương nhiên, người trẻ mà, có áp lực là chuyện tốt.

Những gánh nặng này được Lý Dịch phân bố đều khắp từng tế bào của Trần Phong, đủ để rèn luyện nhục thân của hắn đến một tầm

cao mới!

Tuy nhiên, vì Đức Cổ Lạp đã nói như vậy, Lý Dịch tự nhiên phải phối hợp một chút.

Mặt mày khó coi, anh thành thật nói: "Làm sao có thể có tác dụng phụ chứ, tin hay không thì tôi vẫn có thể sao chép bí thuật của các người!" Xuyên Thứ Công kiêu ngạo liếc nhìn Lý Dịch một cái, từ lỗ mũi phát ra tiếng khinh thường: "Thiếu chủ Trần gia cũng chỉ đến thế!

Nhưng nếu anh dẫn Dịch Thiên Tập đoàn quy phục Huyết tộc chúng tôi, tôi ngược lại có thể đại phát từ bi, ban cho anh sự sủng ái ban đầu!" Đức Cổ Lạp nhìn về phía Trúc Sơn Di Đại và Vũ Trung Điền Vũ, cười tàn nhẫn: "Còn về các người, đều phải chết!" Quân đoàn Huyết tộc lập tức tràn đến, như thủy triều máu không gì cản nổi!

Trúc Sơn Di Đại ngây người, nhìn Lý Dịch một cái, rồi lại nhìn quân đoàn Huyết tộc.

Trong đôi mắt đẹp không khỏi dâng lên một nỗi bi ai và tuyệt vọng.

Căn cứ của Anh Hoa Đế Quốc vậy mà lại dễ dàng bị Huyết tộc xâm nhập!

Những ninja và võ sĩ kia đâu rồi?

Đều đi ăn tường hết rồi sao?!

Vũ Trung Điền Vũ thần sắc lạnh lẽo nghiêm nghị, khí thế toàn thân dâng lên đến đỉnh điểm, hai mắt hắn đỏ ngầu, xung quanh dường như có máu tươi tuôn trào, khiến người ta nhìn vào mà khiếp sợ.

Con đại yêu chân trần chảy ra nước dãi ghê tởm, hung tợn nhìn chằm chằm Xuyên Thứ Công và Mai Thụy Địch Tư.

Dưới nguy cơ sinh tử, hắn đã cận kề mất kiểm soát.

Lý Dịch chắn trước Trúc Sơn Di Đại, ánh mắt liếc nhìn bức tường đá phía xa.

Phía sau bức tường đá này, ẩn hiện tiếng khí ngâm nga!

Lý Dịch nhắm hai mắt lại, nắm đấm vung lên, như thể đang dốc toàn lực muốn bảo vệ Trúc Sơn Di Đại và Vũ Trung Điền Vũ.

Chỉ là, chênh lệch thực lực quá lớn, chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết.

Xuyên Thứ Công cười lạnh: "Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" "Huyết Nguyệt Hợp Kích Kỹ: Nụ Hôn Tử Vong!" Quân đoàn Huyết tộc hóa thành vô số dơi, tụ lại thành một khối.

Đàn dơi màu máu này kêu gào chói tai cực độ, cơ thể chúng run rẩy kịch liệt, sau đó là những tiếng kêu thảm thiết dày đặc và bi thương, từng cụm sương máu phun ra từ miệng chúng.

Lý Dịch bị đánh bay, con xích quỷ sau lưng Vũ Trung Điền Vũ cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bị đập mạnh xuống đất.

Chương 398

Tất cả, dường như đã an bài.

Trúc Sơn Di Đại rút ra một con dao găm, lưỡi dao sáng như tuyết phản chiếu khuôn mặt tuyệt vọng của cô.

Cô quyết định tự vẫn.

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ khoang ngầm dưới lòng đất phát ra từng trận chấn động dữ dội, bức tường đá sụp đổ, lộ ra một khối đá khổng lồ vàng óng ánh, một con rồng vàng ẩn hiện trong đá!

Từ trong khối đá khổng lồ đó, bùng phát ra uy năng đáng sợ.

Rồng gào chín tầng trời, một trường lực tinh thần vô hình lập tức khuếch tán, bao vây mọi người vào trong.

Biến cố này khiến quân đoàn Huyết tộc trở tay không kịp.

Xuyên Thứ Công Đức Cổ Lạp đầu óc choáng váng, suýt chút nữa ngất đi.

Trúc Sơn Di Đại càng thê thảm hơn, thất khiếu chảy máu, suýt chút nữa hôn mê.

Con xích quỷ sau lưng Vũ Trung Điền Vũ sợ đến mặt mày tái nhợt, nhanh chóng trốn vào trong cơ thể Vũ Trung Điền Vũ, không dám lộ diện.

Lý Dịch ánh mắt bình tĩnh.

Linh hồn của anh đã bị nguyền rủa vĩnh cửu, miễn nhiễm với xung kích tinh thần, khó bị yếu tố bên ngoài ảnh hưởng, tự nhiên sẽ không bị chấn động bởi luồng khí.

Lý Dịch quát lớn một tiếng: "Tỉnh lại!" Mọi người giật mình tỉnh dậy, có chút bàng hoàng nhìn xung quanh.

Giọng nói này của Lý Dịch có kèm theo Trớ Thiên Thuật, tuy mọi người tỉnh lại, nhưng linh hồn đã bị nguyền rủa.

Sẽ bị tai ương xui xẻo bao vây. "Chuyện gì vậy?!" Xuyên Thứ Công dùng sức lau đi máu tươi chảy ra từ mũi, hung tợn nhìn chằm chằm Lý Dịch: "Chuyện vừa rồi có phải do anh giở trò không?" Lý Dịch đương nhiên sẽ không thừa nhận, lắc đầu nói: "Bên dưới này có một tòa đế lăng, chắc là các người đánh nhau biên độ quá lớn, đã kích hoạt cơ quan phòng vệ ở đây." Vũ Trung Điền Vũ sắc mặt tái nhợt, chỉ vào vầng sáng vàng nhạt mờ ảo xung quanh run rẩy nói: "Đây là trường lực tinh thần do Hộ Long Thạch phóng ra, nó sẽ âm thầm thay đổi linh hồn của chúng ta, biến chúng ta thành nô lệ giữ mộ!" Xuyên Thứ Công Đức Cổ Lạp đang chuẩn bị phản bác, nhưng hắn nhanh chóng cảm thấy không ổn.

Linh hồn của hắn đang không ngừng suy yếu, như thể bị một sức mạnh thần bí nào đó xâm thực!

Hơn nữa, sự chuyển biến này không thể đảo ngược!

Chết tiệt!

Xuyên Thứ Công Đức Cổ Lạp nguyền rủa một tiếng, sau đó lạnh lùng chỉ vào một Huyết tộc: "Ngươi đi thăm dò một chút ranh giới của trường lực tinh thần này!" Huyết tộc bị chỉ mặt sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng không dám không tuân theo.

Uy danh của Xuyên Thứ Công là do giết chóc mà ra!

Huyết tộc này cẩn thận từng li từng tí nhìn chằm chằm ranh giới trường lực tinh thần phía xa, ranh giới đó rất rõ ràng.

Trường lực tinh thần của Hộ Long Thạch này không lớn, nhưng

đủ để bao phủ toàn bộ khoang ngầm.

Muốn chạm đến ranh giới, đối với Huyết tộc có tốc độ cực nhanh mà nói, chỉ là trong chớp mắt.

Huyết tộc này cắn răng, trực tiếp dùng nguyệt luân trong tay chạm vào ranh giới trường lực tinh thần.

Giây tiếp theo, một dao động mạnh mẽ không dấu vết từ ranh giới trường lực tinh thần khuếch tán ra.

Oanh!

Huyết tộc này trực tiếp bị đánh tan thành tro bụi!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt sắc mặt đại biến.

Huyết tộc này không phải Huyết tộc bình thường, mà là một trong mười tinh anh hàng đầu của Huyết tộc!

Trước đó, quân đoàn Huyết tộc do bọn họ tạo thành, sức mạnh tụ tập lại thậm chí còn đánh cho Vũ Trung Điền Vũ hợp thể xích quỷ phải chật vật!

Phải biết rằng, sau khi Vũ Trung Điền Vũ hợp thể với xích quỷ, hắn tương đương với cường giả đỉnh phong Hồng Lệ Quỷ!

Mà bây giờ, tinh nhuệ Huyết tộc lại dễ dàng bị tiêu diệt như vậy.

Sao có thể không khiến người ta kinh ngạc?!

Mai Thụy Địch Tư trầm giọng nói: "Sức mạnh bùng phát từ ranh giới trường lực tinh thần này, đủ để làm tôi bị thương!

Nhưng, nếu chúng ta cùng nhau toàn lực tấn công ranh giới trường lực tinh thần, chắc hẳn có thể phá vỡ nó!" Xuyên Thứ Công gật đầu, đồng tình nói: "Không sai!

Chẳng qua chỉ là một trường lực tinh thần nhỏ nhoi, nhất định có

cực hạn!

Huyết tộc chúng tôi có nhiều kỹ năng hợp kích, dưới sự liên thủ của quân đoàn tinh nhuệ, không gì là không thể phá hủy!" Lúc này, Lý Dịch đột nhiên mở miệng nói: "Tôi khuyên các người tốt nhất đừng ra tay, trường lực tinh thần này có đặc tính phản thương, lực tấn công của các người càng lớn, sát thương phản lại cũng càng đáng sợ!" "Không chừng, chúng ta đều có thể chết dưới làn sóng chấn động của trường lực tinh thần này!" Xuyên Thứ Công Đức Cổ Lạp cười lạnh, khinh thường: "Kẻ bại dưới tay ta, cũng dám nói khoác lác?!" Mai Thụy Địch Tư cau mày, có chút kiêng dè người đã trọng thương mình.

Sau khi suy nghĩ, hắn nói: "Lời hắn nói không phải không có lý, chúng ta trước hết dùng một vài người tạo thành chiến trận để thử nghiệm một lần.

Nếu lực phản đạn thực sự quá mạnh, chúng ta đành phải xem xét các phương án khác." "Cũng được!" Xuyên Thứ Công trong lòng thực ra cũng đang phát run, chỉ là không muốn bị người khác nhìn ra mà thôi.

Rất nhanh, chiến trận Huyết tộc do sáu người tạo thành đã hình thành.

Lục mang tinh màu đỏ máu hiện lên, lập tức phóng ra một luồng sáng chói mắt rực rỡ!

Cùng lúc đó, ranh giới trường lực tinh thần truyền ra dao động mạnh mẽ, tia dao động đó lập tức khuếch tán khắp toàn bộ không gian!

Oanh...

Lần phản đạn này còn đáng sợ hơn trước, trực tiếp đánh tan tác chiến trận do sáu người tạo thành.

Sáu Huyết tộc đó trực tiếp bị chấn nát, thi cốt không còn!

Những Huyết tộc còn lại đều có chút ngây dại, ánh mắt của họ nhìn về trường lực tinh thần đã thay đổi hoàn toàn!

Đó là nỗi sợ hãi không lời và bất lực!

Xuyên Thứ Công nghiến chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Lý Dịch: "Đằng nào cũng biến thành nô lệ giữ mộ, chi bằng giết hết các người, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ!" Mai Thụy Địch Tư cau mày, thấy Lý Dịch ánh mắt bình tĩnh, dường như không hề sợ hãi, hắn thăm dò hỏi: "Anh có cách nào để loại bỏ trường lực tinh thần này không?" Xuyên Thứ Công lạnh lùng liếc nhìn Mai Thụy Địch Tư, cười khẩy nói: "Ngươi nghĩ tên này sẽ có cách sao?" Lý Dịch cười nhạt: "Có, nhưng cần tế phẩm!" "Ý gì?" Mai Thụy Địch Tư vội vàng hỏi.

Cùng với sự tấn công của quân đoàn Huyết tộc, trường lực tinh thần này dường như càng lúc càng mạnh mẽ, tốc độ xâm thực bọn họ càng lúc càng nhanh.

E rằng, không bao lâu nữa, sẽ biến thành nô lệ giữ mộ!

Lý Dịch chỉ vào khối Hộ Long Thạch nói: "Các người có biết Tu Di Thập Thất Long Biến không?" "Đó là cái gì?" Mai Thụy Địch Tư hoàn toàn mơ hồ.

Lý Dịch nhạt nhẽo nói: "Không rõ không sao, nhưng bây giờ muốn có một đường sống, thì phải lấy ra mười bảy tế phẩm." Xuyên Thứ Công nhìn về quân đoàn Huyết tộc của mình, lại nhìn Trúc Sơn Di Đại và Vũ Trung Điền Vũ.

Hắn cười tàn nhẫn và khát máu: "Mười bảy tế phẩm ở đây có thừa, nhưng nếu anh thất bại thì sao?" Lý Dịch liếc nhìn Xuyên Thứ Công một cái, giọng điệu mang theo một chút trào phúng nhàn nhạt: “Làm bất cứ chuyện gì cũng có rủi ro, thất bại đương nhiên phải gánh

chịu hậu quả.” "Được!" Xuyên Thứ Công cười quỷ dị, tùy tiện chỉ vài Huyết tộc, sau đó nhấn mạnh chỉ Trúc Sơn Di Đại và Vũ Trung Điền Vũ nói: “Vậy những người này đều có thể cho anh sử dụng!” Vũ Trung Điền Vũ và Trúc Sơn Di Đại nhìn nhau, trong mắt lộ ra một tia tuyệt vọng.

Bây giờ, họ là cá nằm trên thớt, Huyết tộc là dao thớt.

Họ căn bản không có năng lực phản kháng.

Lý Dịch lập tức từ chối: “Hai người này là đối tác của tôi, tôi là người giữ chữ tín nhất, họ đã là bạn của tôi, tôi tự nhiên không thể hiến tế họ được.” Trúc Sơn Di Đại và Vũ Trung Điền Vũ vốn đã tuyệt vọng chờ chết, sau khi nghe lời Lý Dịch nói, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hy vọng.

Trúc Sơn Di Đại đôi mắt hạnh nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Dịch, hận ý vì bị móc mắt trước đó tan biến, thay vào đó là một sự cảm kích.

Đứng từ góc độ của Trần Phong mà suy nghĩ, rõ ràng là một lòng muốn hợp tác với đối phương, lại bị người khác lợi dụng, chắc chắn cũng sẽ tức giận chứ?

Xuyên Thứ Công lạnh lùng nói: “Hai tên hèn mọn này, cũng xứng đáng để Huyết tộc cao quý phải hy sinh vì bọn họ sao?” Huyết tộc phía sau Xuyên Thứ Công trừng mắt giận dữ nhìn Lý Dịch.

Trúc Sơn Di Đại và Vũ Trung Điền Vũ không bị hiến tế, điều đó có nghĩa là trong số bọn họ sẽ có thêm hai người phải ra làm vật tế!

Tỷ lệ bị hiến tế đã tăng lên không ít!

Ai cũng không muốn trở thành tế phẩm!

Lý Dịch kiên định nói: “Nếu các người không đồng ý, vậy thì mọi người cùng chết là được!

Đợi đến khi các người trở thành nô lệ giữ mộ sẽ biết, cái chết có lẽ là một sự giải thoát!” "Được!

Chúng tôi đồng ý với anh!" Mai Thụy Địch Tư trực tiếp cắt ngang lời Xuyên Thứ Công, thẳng thừng nói: "Nhanh chóng bắt đầu đi!" Cường độ trường lực tinh thần đang tăng lên, bọn họ không có thời gian lãng phí ở đây nữa!

Xuyên Thứ Công đành phải gật đầu, chỉ ra hai Huyết tộc.

Mười bảy Huyết tộc đều nhìn Lý Dịch với vẻ mặt oán hận.

Chương 399

Bọn họ dựa vào cái gì mà phải hy sinh bản thân, để người khác sống sót?

Mọi người cùng chết thì tốt biết mấy?!

Trúc Sơn Di Đại và Vũ Trung Điền Vũ thì lại càng cảm kích Lý Dịch.

Trong lòng nghĩ, sự hợp tác giữa Anh Hoa Đế Quốc và Dịch Thiên Tập đoàn nên được tăng cường thêm một bước nữa.

Nếu lần này sống sót, việc đưa Lý Dịch đến Trấn Long Ngục cũng nên được đưa vào lịch trình.

Lý Dịch đi đến trước Hộ Long Thạch, nói với mười bảy Huyết tộc: "Lát nữa các người cứ đứng vào vị trí tôi đã vạch là được!" "Các người nghe lời hắn!" Mai Thụy Địch Tư bổ sung thêm một câu bên cạnh.

Rất nhanh, mười bảy Huyết tộc đã đứng vào vị trí Lý Dịch chỉ định.

Lý Dịch trong tay thắp lên một đóa Thiên Chiếu Nhật Viêm vàng kim, dựa theo ghi chép về Tu Di Thập Thất Long Biến trong 《Hám Long Kinh》, bắt đầu vẽ phù lục.

Đại đạo phù lục, không chỉ vẽ trên giấy.

Khi tu vi cao thâm, thậm chí có thể lấy hư không làm giấy, lấy ngón tay làm bút, viết ra huyền diệu của trời đất!

Lý Dịch lúc này đang vẽ phù trên mặt đất.

Lý Dịch thực ra rất ít khi dùng phù lục, nếu không phải có kỹ năng

động sát kèm theo của Minh Hư Đồng, anh có lẽ căn bản không thể vẽ phù lục nhanh như vậy.

Rất nhanh, trên mặt đất đã thắp lên một đại trận phù lục huyền ảo phức tạp!

Oanh!!!

Mười bảy Huyết tộc đột nhiên tự bốc cháy, hoàn toàn kích hoạt đại trận phù lục này.

Một luồng sáng ảm đạm phát ra, bay vào khối Hộ Long Thạch khổng lồ.

Rắc!

Pháp trận phòng hộ của Hộ Long Thạch bị phá vỡ, trường lực tinh thần bắt đầu nhấp nháy không ổn định.

Gầm!!!

Tiếng rồng gào thét hung tợn và bạo ngược vang vọng trong khoang ngầm dưới lòng đất, xung kích tinh thần mạnh mẽ khiến tất cả mọi người có mặt mặt mày tái nhợt, thất khiếu chảy máu.

Xuyên Thứ Công không còn chút kiêu ngạo nào, khí tức uể oải không phấn chấn, bám vào mặt đất nửa quỳ xuống, trông như cơ thể đã bị rút cạn mà suy yếu.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy bóng lưng cao gầy kia không hề bị ảnh hưởng, thoạt nhìn chậm rãi, thực chất lại nhanh chóng bay đến trước Hộ Long Thạch.

Lý Dịch chậm rãi vươn tay, đặt lên Hộ Long Thạch, sau đó vận chuyển 《Dịch Thiên Đế Kinh》.

Luồng khí trong Hộ Long Thạch bị Lý Dịch trực tiếp thôn phệ! [Ting!

Chúc mừng chủ nhân nhận được một luồng khí oán cực đã được nuôi dưỡng ngàn năm!] [Ting!

Khí oán cực bắt đầu bồi dưỡng linh hồn chủ nhân, chúc mừng linh hồn chủ nhân được cường hóa!] Lý Dịch chỉ cảm thấy linh hồn mình như đang ngâm trong suối lạnh, cực kỳ thoải mái.

Nếu đổi thành tu tiên giả, e rằng sẽ bị luồng khí oán cực này phản phệ.

Thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán!

Nhưng, linh hồn Lý Dịch đã bị nguyền rủa vĩnh cửu, cộng thêm việc anh là cương thi, luồng khí oán cực này hoàn toàn không ảnh hưởng đến anh.

Thậm chí, nó còn luyện hóa nhục thân Trần Phong một lượt, trực tiếp đột phá Cầm Tâm Cảnh trở thành cường giả Đằng Vân Cảnh sơ kỳ!

Điều này khiến Trần Phong đang đứng ở góc thế giới tinh thần vô cùng phấn khích và kích động!

Phải biết rằng, hiện nay là thời đại mạt pháp, ngay cả lão thiên sư Long Hổ Sơn muốn đột phá thành Đằng Vân Cảnh cũng không có cửa.

Nếu đổi lại là hắn tự mình tu luyện, e rằng cả đời này cũng không có duyên với Đằng Vân Cảnh!

Thế mà.

Bây giờ chỉ cần giao quyền điều khiển cơ thể cho Lý Dịch, treo máy nằm thẳng cũng có thể thành Đằng Vân Cảnh, điều này đơn giản là sướng không tả nổi!

Mới treo máy có mấy lần, nếu treo máy thêm mấy lần nữa, giao phó nhục thân cho Lý Dịch quản lý, chẳng phải là có thể trở thành lão

tổ Huy Dương Cảnh sao?

Treo máy mười vạn lần, tôi vô địch nhân gian!

Trần Phong đã xác định đại đạo của mình, đó chính là để Tôn Chủ quản lý nhục thân của mình!!

Có Tôn Chủ ở đây, hắn còn tu tiên cái quái gì nữa!

Nằm thẳng là xong!

Tiếng hệ thống tiếp tục vang lên: [Ting!

Mộ Tùy Dương Đế đã được mở ra, hệ thống dựa theo nhân quả mở ra hai lựa chọn nhánh!] [Một!

Giết chết đế thi không đầu do thi hài Tùy Dương Đế hình thành, thôn phệ toàn bộ luồng khí tinh thuần trong cơ thể hắn!

Nhiệm vụ hoàn thành, sẽ tu luyện đến tầng thứ ba tiểu thành của 《Dịch Thiên Đế Kinh》, và nhận được Du Thi hóa Anh chi pháp!] [Hai!

Thu nhận Tùy Dương Đế vào phe của mình, giúp Tùy Dương Đế trở thành chí tôn duy nhất của Thập Thất Đế, đúc thành Đế thi vô thượng!

Nhiệm vụ hoàn thành, Trảm Nghịch sẽ thăng cấp thành Trảm Đế Quyết, trở thành kỹ năng cấp thần thoại một sao!] Phần thưởng của cả hai đều không tệ, Lý Dịch mắc chứng khó chọn đã phát tác.

Lý Dịch nhạt nhẽo nói: "Trước hết không chọn, đợi tôi gặp Tùy Dương Đế rồi nói!" [Ting!

Đã tiếp nhận lựa chọn, chủ nhân có thể tùy thời tiến hành lựa chọn!] Xuyên Thứ Công thấy Hộ Long Thạch trở nên ảm đạm không ánh sáng, vầng sáng vàng nhạt xung quanh bắt đầu phân rã, từng chút một tách khỏi không khí.

Rõ ràng, trường lực tinh thần có thể đồng hóa bọn họ đã mất tác dụng.

Khóe miệng Xuyên Thứ Công nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo và tàn nhẫn: "Ra tay!" Mai Thụy Địch Tư lùi lại nửa bước, không ra tay mà cảnh giác nhìn Lý Dịch với ánh mắt bình tĩnh như vực sâu chết chóc.

Chàng thanh niên trước mắt này quá mức quỷ dị.

Theo quan sát của hắn, trường lực tinh thần hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến đối phương.

Tuy nói trước đó chiến trận của quân đoàn Huyết tộc phóng ra Nụ Hôn Tử Vong đã đánh bay hắn, nhưng trên người Lý Dịch không hề thể hiện bất kỳ dấu hiệu trọng thương nào.

Phải biết rằng Nụ Hôn Tử Vong có kèm hiệu ứng trọng thương, xích quỷ của Vũ Trung Điền Vũ đều bị trọng thương, hồn phách suýt tan biến!

Mai Thụy Địch Tư lùi lại, không bị Xuyên Thứ Công chú ý.

Hiện tại, hắn chỉ muốn giết Lý Dịch, hoàn thành nhiệm vụ!

Dưới sự chỉ huy của Xuyên Thứ Công, chiến trận do quân đoàn Huyết tộc tạo thành không ngừng biến hóa.

Một bánh xe nguyệt luân khổng lồ màu máu lơ lửng trên trời, ánh trăng máu chảy tràn trên người mọi người, trong màn sương mờ ảo toát lên vẻ đẹp quỷ dị và kinh hoàng!

Vũ Trung Điền Vũ ho dữ dội, con xích quỷ của hắn bị trọng thương, khó lòng chống đỡ sự huy hoàng đáng sợ của nguyệt luân như vậy!

Sự kinh hãi trong mắt Trúc Sơn Di Đại còn sâu sắc hơn!

Miệng đầy cay đắng, vốn dĩ tưởng Lý Dịch đã cứu bọn họ, nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi cái chết!

Sớm biết thế này, thà cùng Huyết tộc bị trường lực tinh thần của Hộ Long Thạch đồng hóa, dù sao cũng có người cùng làm bạn!

Lý Dịch nở nụ cười quỷ bí mà tà mị, anh đã thôn phệ luồng khí trong Hộ Long Thạch, từ lâu đã không còn sợ hãi quân đoàn Huyết tộc này nữa!

Trước đó anh còn phải giả yếu để dụ dỗ, lợi dụng Huyết tộc phá trừ cấm chế của Hộ Long Thạch.

Bây giờ, cho dù anh bị hạn chế bởi cơ thể yếu ớt của Trần Phong, vẫn có thể một đao chém giết đại công tước Huyết tộc!

Ngay khi Lý Dịch chuẩn bị ra tay, nhân lúc quân đoàn Huyết tộc chưa hoàn thành chiến trận, chém đầu Xuyên Thứ Công.

Giọng Xuyên Thứ Công dần trầm xuống, "Vết thương khắc cốt này, sâu tựa vực thẳm, tội lỗi máu đỏ này, chỉ đến chết mới thôi." Không gian phía trên khoang ngầm dưới lòng đất đột nhiên truyền đến từng trận tiếng gió rít!

Chỉ thấy một nữ tử nhẹ nhàng bay xuống, quanh thân vòng quanh hồng anh, tóc đen như thác, mày mắt như họa, dáng người yểu điệu, eo thon.

Chương 400

Dung nhan khuynh thành khuynh quốc đó, da trắng như ngọc, váy dài màu đen quét đất, trên trán đội vương miện tinh xảo lộng lẫy.

Làn da nàng trong suốt như ngọc, trắng mịn như có thể thổi bay.

Đây là một thiếu nữ hoàn mỹ không thể chê vào đâu được! "Công chúa Điện hạ!" Vũ Trung Điền Vũ thấy người này, vội vàng quỳ xuống, trên mặt lộ vẻ thành kính và cung kính: "Thần đã gặp Công chúa Điện hạ!" Trúc Sơn Di Đại cũng quỳ xuống, trong lòng vừa kinh vừa mừng!

Kinh ngạc là, Công chúa Điện hạ vậy mà lại trấn thủ tại Mộ Tùy Dương Đế.

Mừng rỡ là, có Công chúa Điện hạ ở đây, Huyết tộc e rằng không thoát được rồi!

Xuyên Thứ Công cảnh giác nhìn chằm chằm Công chúa Điện hạ.

Đối phương mang đến cho hắn một cảm giác áp bức cực mạnh, khiến hắn không thể không thận trọng.

Điều này khác với Lý Dịch.

Lý Dịch vì khí tức cực kỳ nội liễm, trong tình huống không chủ động phóng thích hoàng uy, rất khó bị người khác nhận ra là cường giả.

Công chúa trực tiếp phớt lờ Xuyên Thứ Công, mà nhìn về phía Lý Dịch, ánh mắt đầy vẻ áy náy: “Vị khách quý của chúng tôi, vì những kẻ vô lễ này đã làm phiền ngài, thực sự xin lỗi!” Giọng nói của nàng trong trẻo mềm mại, như làn gió xuân phả vào mặt, nghe cực kỳ dễ chịu.

Người ta thường nói "không đánh kẻ tươi cười", Lý Dịch tự nhiên sẽ không tính toán gì với đối phương.

Hơn nữa, anh cũng đâu có chịu thiệt thòi gì.

Những người này e rằng là theo mình vào căn cứ của Anh Hoa Đế Quốc.

Nói cho cùng, là anh vô ý làm hại Anh Hoa Quốc.

Hơn nữa, bây giờ trận chiến này còn thu được luồng khí khổng lồ trong Hộ Long Thạch.

Thu hoạch bội thu, chuyến đi không uổng. "Không sao, chút chuyện nhỏ này không cần để tâm." Lý Dịch lắc đầu, nhàn nhạt nói. "Không!

Chuyện này là do chúng tôi làm chưa đủ hoàn hảo, làm mất lễ nghi đãi khách!

Chúng tôi nhất định phải xin lỗi!" Đối phương dường như quyết tâm phải bồi thường Lý Dịch, cố chấp nói: "Đợi khi chuyện này xong, xin mời Trần tiên sinh đến tệ xá một chuyến, Anh Hoa Đế Quốc nhất định sẽ đưa ra lễ vật tạ lỗi khiến ngài hài lòng!" Lý Dịch: "Không!

Cô khách sáo quá rồi, không cần làm màu mè như vậy đâu." Công chúa: "Ngài là vị khách quý nhất của Anh Hoa Đế Quốc, đây đều là những gì chúng tôi nên làm!

Ngài không cần khách sáo với tôi." Lý Dịch: "Không không!

Là cô không cần khách sáo với tôi." Công chúa: "Đây không phải khách sáo, chỉ là tấm lòng tạ lỗi của tôi đại diện cho Anh Hoa Đế Quốc!" Lý Dịch: "Tấm lòng của cô tôi đã nhận, lễ vật tạ lỗi thì không cần đâu!" Công chúa trông rất ôn nhu, nhưng trong việc tạ lỗi lại có sự cố chấp khó hiểu: “Không!

Lễ vật tạ lỗi nhất định phải có!

Bằng không lòng tôi khó an!" Lý Dịch không lay chuyển được đối phương, đành phải đồng ý.

Công chúa lúc này mới lộ ra một nụ cười ưu nhã.

Kiên nhẫn của Xuyên Thứ Công đã đến giới hạn, hai người này coi Huyết tộc của hắn là gì?

Dám phớt lờ hắn, đứng một bên nói chuyện phiếm!

Điều này đơn giản là sỉ nhục hắn!

Nội tâm kiêu ngạo của Xuyên Thứ Công không thể chịu đựng được, trường thương chỉ ra, giọng điệu lạnh lẽo: "Sâm La Vạn Tượng, Hồng Liên Viêm Hoa!" Trong nháy mắt lửa quang cuộn trào, toàn bộ không gian dường như hóa thành một địa ngục dung nham!

Vô vàn hồng liên cuồng vũ, mang theo cảm giác áp bức cực lớn ập đến, muốn tiêu diệt Lý Dịch và công chúa!

Chiêu này, có chút tương tự với chiêu thức mà loli tóc bạc mắt đỏ đã sử dụng.

Nhưng, lại thiếu đi cảm giác chân thực đạt đến cực hạn đó.

Dường như chỉ là hàng giả mạo kém chất lượng.

Lý Dịch không ra tay, mà lùi về sau công chúa.

"Sớm đã nghe danh Công chúa Điện hạ không chỉ xinh đẹp, mà thực lực càng siêu tuyệt, xem ra hôm nay có thể mở rộng tầm mắt rồi!" Tuy nhiên Lý Dịch chưa bao giờ nghe nói về công chúa, nhưng điều đó không ngăn cản anh nói khoác.

Ngàn xuyên vạn xuyên, mã thí không xuyên!

Cứ tâng bốc là đủ rồi!

Công chúa khẽ cười một tiếng, tà váy lễ phục đen hoa lệ phức tạp phất phơ bay múa, uyển như một con bướm phượng nhẹ nhàng!

Nàng vươn tay rút ra thanh trường kiếm xanh thẫm treo ở chuôi kiếm, nhẹ nhàng chém xuống không trung, liền chém đứt vô vàn hồng liên kia, hóa thành từng đám mây đỏ tiêu tán giữa trời.

Gò má công chúa ửng hồng nhẹ, ánh mắt rực rỡ nhìn Lý Dịch, giọng điệu điềm nhiên: "Trần tiên sinh, ngài thấy kiếm này của tôi thế nào?" Nói xong, nàng giơ nhẹ bàn tay ngọc thon dài, một mảng băng tuyết trong suốt tinh xảo ngưng tụ thành từng phiến, như một tấm lưới khổng lồ bao phủ xung quanh Xuyên Thứ Công.

Trong chốc lát, cả biệt thự dường như chìm vào băng hà mùa đông, lạnh buốt thấu xương, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm mạnh!

Tiếng băng sương đóng kết rắc rắc vang lên liên tục, tầng băng lan tràn, chớp mắt đã bao bọc Xuyên Thứ Công vào trong.

Hoàn toàn đóng băng hắn!

Công chúa thu tay lại, nhìn Xuyên Thứ Công bị tầng băng bao phủ, mỉm cười nói: "Có lọt vào mắt ngài không?" Trong lòng Mai Thụy Địch Tư lạnh toát.

Người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này, chỉ cần nhấc tay nhấc chân liền bùng phát ra uy thế khủng khiếp khiến người ta kinh hãi, thực lực này so với hắn, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong nháy mắt, hắn đã muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Nhưng, ngay khi ý nghĩ đó vừa nảy sinh.

Trường lực tinh thần hoàn toàn tan biến, từng ninja và võ sĩ từ bên ngoài xông vào, bao vây bọn họ lại!

Trúc Sơn Di Đại mừng rỡ!

Xem ra, võ sĩ và ninja của Anh Hoa Đế Quốc bọn họ đã đến từ sớm, chỉ là vì trường lực tinh thần nên không thể tiến vào mà thôi.

Nhìn những tinh binh cường tướng toàn thân tỏa ra khí lạnh sắc bén này, Mai Thụy Địch Tư biết.

Thế của Huyết tộc đã mất!

Cả lực lượng chiến đấu cấp cao và cấp thấp đều bị nghiền ép!

Trừ phi Huyết tộc phái cường giả cấp thân vương chân chính đến, bằng không không thể đánh thắng đối phương.

Nhưng.

Cấp thân vương đối với Huyết tộc mà nói, quá mức quan trọng.

Cường giả cấp thân vương không thể vì giết Trần Phong mà mạo hiểm đến Huyền Quốc.

Xuyên Thứ Công tuy được coi là cường giả tiếp cận cấp thân vương nhất, thậm chí có người nói hắn đã có thực lực cấp thân vương.

Nhưng, chung quy không phải cấp thân vương.

Sự chênh lệch giữa hai cấp bậc đó quá lớn! "Sao có thể..." Trong màn băng tuyết bao phủ, truyền ra tiếng hoảng loạn và thất thố của Xuyên Thứ Công: "Ngươi rốt cuộc đã làm thế nào?" Trong lớp băng sương bao phủ, Xuyên Thứ Công toàn lực giãy giụa, nhưng căn bản không thể lay chuyển chút nào, thậm chí, ngay cả việc nhúc nhích một chút cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Luồng hàn ý đáng sợ này dường như đã thấm sâu vào cơ thể hắn, khiến hắn toàn thân cứng đờ, làn da dần bị hàn khí xâm thực, máu chảy cũng chậm vô cùng.

Cuối cùng, vào một khắc nào đó, rắc rắc...

Tầng băng nứt ra một khe hở, Xuyên Thứ Công liều mạng va đập vào khối băng, cố gắng thoát khỏi khốn cảnh.

Chỉ là, nhãn cầu của hắn bắt đầu bị đóng băng, từng chút một chảy ra dịch thể màu đỏ đông đặc.

Công chúa vươn ngón tay ngọc, đang chuẩn bị một chỉ điểm ra, tiêu diệt Xuyên Thứ Công.

Lý Dịch kịp thời mở miệng: "Khoan đã giết hắn, trong mộ Tùy Dương Đế cần tế phẩm!" Công chúa lúc này mới dừng tay, nhàn nhạt nói: "Bắt giữ tất cả những Huyết tộc này lại, chờ Trần tiên sinh xử lý." "Vâng!" Các ninja và võ sĩ đồng thanh đáp.

Chương 401

Rất nhanh, những Huyết tộc này đã bị áp chế, trên tay còng chiếc còng tay kim loại lạnh lẽo.

Xuyên Thứ Công thần sắc uể oải, trông như một kẻ suy yếu không gượng dậy nổi.

Bị công chúa cường thế nghiền ép, khiến hắn hiện tại tự tin bị đả kích cực lớn. "Đây là?" Lý Dịch cảm nhận được sức mạnh thần bí thoát ra từ chiếc còng tay này, có chút tò mò.

Công chúa mỉm cười duyên dáng: "Đây là Tỏa Thần Khảo do Đại Âm Dương Sư kết hợp luyện kim thuật chế tác mà thành, có thể suy yếu sức mạnh của bọn họ đến mức tối đa." "Dụng cụ chuyên dùng để đối phó cường giả cấp thần bí sao?" Lý Dịch thầm nghĩ.

Loại đồ vật này quả thực cần phải chú ý một chút.

Dịch Thiên Tập đoàn tuy đã chế tạo rất nhiều vũ khí công nghệ cao, nhưng đều là loại có lực sát thương khá mạnh, những kẻ cuồng nhiệt với hỏa lực đó, căn bản chưa từng xem xét đến vũ khí loại áp chế.

Công chúa chỉ vào Hộ Long Thạch đã mất đi luồng khí, cười ngọt ngào: “Trần tiên sinh, đối với lãnh địa cổ mộ này mà nói, ngài mới là quyền uy, không biết chúng ta nên làm thế nào để tiến vào Mộ Tùy Dương Đế?” Lý Dịch điềm đạm nói: "Trực tiếp dùng thuốc nổ cho nổ tung là được!" "Thuốc nổ?" Ánh mắt công chúa có chút kinh ngạc.

Nàng cứ nghĩ Lý Dịch sẽ tìm phương pháp đặc biệt nào đó để mở Hộ Long Thạch, không ngờ lại là dùng thuốc nổ.

Lý Dịch nói: "Nếu cô không muốn tiết kiệm thể lực, cũng có thể

trực tiếp phá tung nó!" Công chúa có chút lo lắng: "Mở Hộ Long Thạch một cách thô bạo như vậy, liệu có kích hoạt cơ quan nào không?" "Không đâu!" Lý Dịch khẳng định nói: "Tôi vừa quan sát bố cục và phong thủy của tòa cổ mộ này.

Nơi đây lâm càn, đoái nhị cung vượng, trung cung tương, khảm cung bách, chấn cung bị mộc khắc chế, vào tốn cung vào mộ đều bất lợi, duy chỉ có sinh ở ly cung là cát.

Vì vậy, trực tiếp phá hủy Hộ Long Thạch ngược lại là một con đường sống đại cát!" Công chúa khẽ nhíu mày.

Bởi vì nàng không hiểu Lý Dịch đang nói gì, nhưng trực tiếp nói mình không hiểu sẽ khiến hình tượng khó khăn lắm mới xây dựng được sụp đổ, chỉ đành làm ra vẻ mặt đang suy tư. "Thì ra là vậy!

Trần tiên sinh quả không hổ là nhân vật tầm cỡ thái đấu trong giới đạo mộ, một lời nói trúng tim đen!

Chỉ tùy ý nhìn vài cái, liền nắm giữ toàn bộ phong thủy nơi đây, thật sự khiến người ta khâm phục!" Công chúa tuy không hiểu, nhưng tâng bốc là đủ rồi!

Ta tuy không hiểu, nhưng ta khen ngươi rất hiểu.

Người bên cạnh chẳng phải cũng sẽ cho rằng ta rất hiểu sao?

Lý Dịch khẽ gật đầu, lộ ra vẻ mặt tri kỷ ngàn dặm, hận không gặp sớm: "Không ngờ Công chúa Điện hạ không chỉ thực lực siêu quần, đối với phong thủy bí thuật cũng có tạo nghệ sâu sắc đến vậy!

Chút tài mọn này của tôi trước mặt Công chúa có đáng là gì?

Phải nói người nên kính phục là tôi mới đúng." Công chúa rất ngượng, chẳng lẽ lại nói mình căn bản không hiểu sao?

Lúc này chỉ đành cứng đầu giả vờ tiếp, tiện thể chuyển đề tài:

"Trần tiên sinh mới là đại sư phong thủy chân chính, tôi chẳng qua chỉ hiểu một chút da lông thôi.

Tiểu Ngũ, phá vỡ Hộ Long Thạch đi!" "Vâng!" Trong đội hình ninja bước ra một người dáng người nhỏ nhắn, trong tay cầm một viên châu màu đen lớn bằng mắt rồng.

Vật này tên là Lôi Hỏa Châu, là một loại thuốc nổ được chế tạo bằng dược liệu đặc biệt.

Có thể thực hiện nổ tung định điểm chính xác.

Mặc dù Lý Dịch nói trực tiếp phá hủy sẽ không có vấn đề gì, nhưng nàng vẫn cảm thấy cần phải cẩn thận hành sự, chỉ cần phá Hộ Long Thạch đủ để người đi qua là được.

Oanh!

Lôi Hỏa Châu phát nổ, Hộ Long Thạch lập tức vỡ vụn, lộ ra một con đường mộ đạo u ám tối đen.

Vũ Trung Điền Vũ tuy khí tức có chút suy yếu, nhưng dưới sự điều trị của y sư, tinh thần đã khá hơn một chút.

Hắn đi đến trước mặt Lý Dịch, khiêm tốn nói: “Trần tiên sinh, liệu có thể chờ một lát không, các chuyên gia của Anh Hoa Đế Quốc chúng tôi sắp đến rồi.” Dường như sợ Lý Dịch hiểu lầm, Vũ Trung Điền Vũ vội vàng giải thích: “Chúng tôi không phải không tin tưởng Trần tiên sinh, chỉ là muốn để các chuyên gia của quốc gia chúng tôi đến học hỏi một chút.” "Mộ Tùy Dương Đế này có giá trị lịch sử to lớn, đế quốc chúng tôi đã bảo vệ nơi đây lâu như vậy, vẫn luôn muốn tìm hiểu diện mạo ban đầu của nó." "Ngài yên tâm, các giáo sư của đế quốc chúng tôi đều rất nghiên cứu về lịch sử và cổ mộ, sẽ không làm chậm trễ ngài đâu." "Ngoài ra, bên chúng tôi còn có các chuyên gia cổ sinh vật học và kiến trúc học cấp cao, nhà vật lý học, nhà toán học.

Nếu gặp phải tình huống đặc biệt, chắc hẳn cũng có thể phát huy tác dụng." Lý Dịch gật đầu: "Được!" Vũ Trung Điền Vũ lúc này mới nói với võ sĩ bên cạnh: "Đi, thông báo Giáo sư Sa Bệ và những người khác đến!" Rất nhanh, ở cửa thang máy đã thả xuống một cái lồng treo, đưa bảy tám chuyên gia xuống.

Người dẫn đầu dáng người nhỏ bé, sắc mặt xanh xao, trông vẻ ngoài không mấy nổi bật.

Đây chính là Giáo sư Sa Bệ.

Công chúa nhàn nhạt nói: "Vì mọi người đã đến đông đủ, vậy thì bắt đầu xuống mộ đi!" "Vâng!" Vũ Trung Điền Vũ gật đầu, chỉ huy võ sĩ mở đường.

Võ sĩ mặc giáp trụ nặng nề đi ở phía trước nhất, trong tay cầm một chiếc đèn pin cường độ cao.

Ánh sáng mạnh hội tụ chiếu rọi, xuyên qua bóng tối, tạo thành một con đường ánh sáng lơ lửng giữa lớp bụi dày đặc.

Bởi vì tòa đế lăng này vừa mới được mở ra, bên trong có rất nhiều bụi bặm.

Cộng thêm bụi bặm ở đây là màu đen, dẫn đến khoảng cách chiếu sáng của đèn pin cường độ cao không xa.

Tầm nhìn rất thấp.

Võ sĩ cẩn thận từng li từng tí dẫn đường, một hàng người đi theo hắn vào trong.

Khi mọi người đặt chân lên những viên gạch mộ màu đen xanh đó, phát hiện không có cơ quan nào, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Công chúa khẽ khen ngợi: "Trần tiên sinh thật sự lợi hại, bên trong này quả thật không có cơ quan nào." Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Đây dù

sao cũng là mộ Tùy Dương Đế, hiện tại không có cơ quan, không biết khi nào sẽ xuất hiện, mọi người vẫn nên cẩn thận thì hơn." Công chúa đồng tình gật đầu.

Mọi người đi khoảng mười mấy phút, bụi phía trước càng lúc càng dày đặc, tầm nhìn càng lúc càng thấp!

Ánh sáng từ đèn pin cường độ cao bên ngoài có thể chiếu xa hai trăm mét mà không bị tán xạ rõ rệt, sáng như ban ngày.

Nhưng, ở đây lại chỉ có thể chiếu được khoảng năm mét.

Ánh sáng mạnh tán xạ giữa bụi bặm, khiến mắt mọi người chỉ nhìn thấy một mảng trắng xóa.

Lý Dịch thấp giọng nói: "Tắt đèn pin đi, dùng nến trắng!" Giáo sư Sa Bệ cúi người thấp giọng nói: "Trần tiên sinh, không biết việc dùng nến trắng này có điều gì đặc biệt không?

Tôi nghe nói, trong cổ mộ có hiện tượng quỷ thổi nến, chỉ cần nến tắt, thì không thể xuống mộ, không biết điều đó có thật không?" Giáo sư Sa Bệ giữ thái độ rất khiêm tốn, trông có vẻ cung kính.

Nhưng, đây chỉ là sự khiêm tốn bề ngoài.

Minh Hư Đồng theo Lý Dịch không ngừng sử dụng, nhiều công năng dần được khai phá.

Động sát lòng người chính là một trong số đó.

Lý Dịch đặc biệt học vi biểu tình học, để tiện dự đoán động thái của kẻ địch tốt hơn.

Khóe miệng Giáo sư Sa Bệ vừa rồi hơi trề xuống, khẽ co giật một chút.

Tuy đối phương cứ nghĩ dựa vào việc cúi người cúi đầu là có thể lừa Lý Dịch, nhưng rõ ràng, đây là bịt tai trộm chuông!

Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Không phải!

Quỷ dập nến chỉ là vì không khí trong cổ mộ ô nhiễm, thiếu oxy, nên nến không thể cháy mà thôi." Giáo sư Sa Bệ nghi hoặc: "Vậy nguyên nhân ngài muốn đốt nến là gì?" "Đốt lên các người sẽ biết!" Lý Dịch giọng điệu điềm đạm, không kiêu ngạo cũng không nhún nhường.

Giáo sư Sa Bệ ngoài mặt cung kính nói: "Vâng!" Nhưng trong lòng lại vô cùng khinh thường Lý Dịch, chẳng qua chỉ là con chó được đế quốc chiêu mộ, thần khí cái gì chứ?

Chỉ là, ông ta không dám thể hiện ra.

Phải biết rằng, Lý Dịch là người mà ngay cả Công chúa cũng phải tôn kính đối đãi.

Ông ta dám nói như vậy, chẳng phải là tìm chết sao?

Vũ Trung Điền Vũ ra lệnh tắt đèn pin cường độ cao, đốt nến.

Khi hàng chục cây nến trắng được đốt lên, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc!

Ngọn nến yếu ớt đốt cháy những hạt bụi đen li ti, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp vô cùng mộng ảo, như những vì sao treo ngược trên Dao Trì!

Đẹp như thơ!

Đẹp như tranh!

Cảnh tượng kỳ diệu này chỉ kéo dài vài giây, sau đó liền nhanh chóng tiêu tán, chỉ còn lại sự tiếc nuối và thở dài trong lòng mọi người.

Lý Dịch nhìn chằm chằm đôi mắt phượng dài hẹp của công chúa, u u nói: "Đẹp không?" "Đẹp!" Công chúa đáp ngắn gọn, ngoài từ này

ra, nàng đã không thể tìm được từ nào khác để miêu tả cảnh tượng tuyệt đẹp thoáng qua như hoa ưu đàm nở này! "Đáng tiếc, quá ngắn ngủi." "Những điều đẹp đẽ luôn để lại tiếc nuối!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Nhưng dù sao cũng đã từng sở hữu nó." "Phải, chúng ta dù sao cũng đã được chiêm ngưỡng cảnh đẹp như vậy, cũng coi như không uổng chuyến này!" Công chúa đồng tình gật đầu. "Đây là món quà gặp mặt tôi tặng cô, cũng coi như là minh chứng cho sự hợp tác sâu sắc giữa Dịch Thiên Tập đoàn và Anh Hoa Đế Quốc." Giọng Lý Dịch dần trầm xuống, đầy từ tính.

Chương 402

Không hiểu sao, Công chúa chỉ cảm thấy chàng thanh niên đứng trong bóng tối trước mắt này có một sức hút khó tả.

Khiến nàng có chút mê mẩn.

Công chúa hít sâu một hơi, cố gắng áp chế sự rung động trong lòng.

Nàng là công chúa được Thiên Chiếu Thần Dụ chọn, destined phải đoạn tuyệt tình dục, cống hiến tất cả cho Anh Hoa Đế Quốc.

Thế nhưng.

Lời Lý Dịch vừa nói là có ý gì?

Cảnh đẹp rực rỡ như tinh tú này là vì nàng mà thắp lên sao?

Con gái ai mà chẳng thích lãng mạn.

Vì thân phận và địa vị, nàng từ trước đến nay chưa từng nhận được sự yêu mến của bất kỳ người đàn ông nào khác.

Khoảnh khắc này, khiến nàng thực sự có chút bối rối, chỉ đành im lặng vờ như không biết.

Giáo sư Sa Bệ rất đúng lúc phá vỡ sự im lặng: "Trần tiên sinh, nến trắng này làm thế nào để tạo ra cảnh tượng kỳ diệu như vậy?" Lý Dịch vươn ngón tay chạm vào bức tường gạch mộ màu xanh xám, cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt khiến anh cau mày.

Anh nhàn nhạt nói: "Phía trước e rằng sẽ có sinh vật sống, các người cẩn thận một chút." Giáo sư Sa Bệ ngây người.

Điều ông ta muốn biết không phải là chuyện này mà!

Nhưng Lý Dịch không trả lời, ông ta cũng không có cách nào truy

hỏi ép buộc.

Những người khác trong lòng cũng sốt ruột như bị gãi ngứa qua giày, vẻ mặt uất ức nhìn Lý Dịch.

Bọn họ cũng muốn biết, cảnh tượng kỳ diệu này hình thành như thế nào!

Công chúa khẽ nói: "Trần tiên sinh, nguyên nhân hình thành cảnh tượng kỳ diệu này tôi cũng muốn biết, không biết ngài có thể giải đáp giúp tôi không?" Lý Dịch chỉ vào nến nói: "Nến là sản phẩm hóa học được làm từ dầu mỏ, nguyên liệu chính là sáp dầu." "Mộ đạo ở đây vì đã bị phong bế ngàn năm, khiến lớp bụi đen bên trong là tro cốt của một loài sinh vật đặc biệt đang ở trạng thái nén, một khi bị đốt cháy, sẽ hình thành cảnh đẹp rực rỡ này!" Tro cốt?

Lòng mọi người không khỏi rùng mình.

Giáo sư Sa Bệ thì lại oán giận liếc Lý Dịch một cái.

Ông ta hỏi nguyên nhân thì anh ta lảng sang chuyện khác.

Công chúa hỏi thì lại giải đáp ngay?

Có cần phải tiêu chuẩn kép như vậy không? "Vậy tại sao phải là nến trắng?

Nến đỏ có được không?

Có phải vì trong cổ mộ không thể dùng nến đỏ không?" Công chúa vẫn còn chút không hiểu: "Hơn nữa, tro cốt này là của sinh vật nào?" Không biết vì sao, ở cùng với Lý Dịch, công chúa vốn dĩ ít nói, cũng trở nên nói nhiều hơn.

Lý Dịch khẽ cười: "Cô là mười vạn câu hỏi vì sao à?" Công chúa ngây người, sau đó mặt đỏ bừng lên, rực rỡ như ráng chiều. "Tôi..." "Chỉ đùa với cô một chút thôi, cô không cần căng thẳng vậy đâu." Lý

Dịch thì không ngờ, mình chẳng qua chỉ là đùa một câu nhỏ, làm dịu bớt bầu không khí u ám trong cổ mộ.

Không ngờ đối phương lại phản ứng dữ dội như vậy.

Đùa cợt?

Công chúa cúi đầu, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Kể từ khi được chọn làm người hầu Thiên Chiếu Ngự Thần, trở thành sứ giả thần thánh.

Ngay cả cha mẹ ruột gặp nàng cũng đều cung kính, không dám có chút chậm trễ nào.

Đã bao giờ có ai dám đùa cợt với nàng đâu?

Lý Dịch thấy đối phương không nói gì, tiếp tục giải đáp: "Sử dụng nến trắng vì nó không chứa sắc tố, sẽ không làm cảnh tượng kỳ diệu này bị nhiễm tạp sắc!" "Còn tro cốt thì đến từ một loài sinh vật tên là Hỏa Thử." "Hỏa Thử?" Giáo sư Sa Bệ kinh ngạc kêu lên: "Tôi từng nghe nói về loài sinh vật này, tương truyền đã sớm tuyệt chủng rồi! 《Thần Dị Kinh》 có nói: Phía nam có núi lửa, dài bốn mươi dặm, sinh ra cây cối không tận, ngày đêm cháy đỏ. .....

Trong lửa có chuột, nặng trăm cân, lông dài hơn hai thước, ... lấy lông nó, dệt thành vải, dùng như vải bẩn, dùng lửa đốt cháy, liền sạch sẽ." "Loài Hỏa Thử này có thể sống trong lửa.

Lông và da của nó không bị lửa hủy hoại, điều này khiến rất nhiều người tìm mọi cách săn lùng lông và da Hỏa Thử để chế tác Hỏa Hoán Bố." "Vì Hỏa Hoán Bố cực kỳ đắt đỏ, được giới quý tộc truy cầu, nên Hỏa Thử đã bị rất nhiều thợ săn bắt giết, và đã tuyệt chủng!" "Không ngờ, Mộ Tùy Dương Đế này vậy mà lại dùng tro cốt Hỏa Thử quý giá rải trong mộ đạo này!" Bên cạnh Giáo sư Sa Bệ, một giáo sư khác có dáng người lùn mập cũng lên tiếng nói: "Trong 《Trúc Thủ Vật

Ngữ》 của nước tôi cũng ghi lại một câu chuyện liên quan đến Hỏa Thử.

Tương truyền có vị đại thần của a bộ tốn công sức lớn từ Huyền Quốc lấy về một tấm da Hỏa Thử, cầu hôn Huy Dạ Cơ, kết quả Huy Dạ Cơ đặt tấm da vào lửa đốt một cái liền thành tro, hôn sự của a bộ cũng vì thế mà tan tành." "Hỏa Thử quý giá như vậy, Tùy Dương Đế làm thế nào để tìm được nhiều tro cốt như vậy?

Phải biết rằng, trước khi đốt, mộ đạo này toàn là tro cốt!

Số lượng lớn như vậy, tôi thậm chí còn nghi ngờ có phải Tùy Dương Đế săn giết Hỏa Thử quá nhiều, mới dẫn đến Hỏa Thử tuyệt chủng!" Lý Dịch nhàn nhạt nói: "Hỏa Thử có thể nuôi nhân tạo, chỉ là phương pháp nuôi dưỡng đã sớm thất truyền." "Thì ra là vậy!" Giáo sư Sa Bệ tỏ vẻ bừng tỉnh.

Lý Dịch tuy nói vậy, thực tế trong lòng lại đang nghĩ chuyện khác.

Những tro cốt này tuy màu đen, nhưng thực tế lại có thể phát ra huỳnh quang.

Dưới sự chiếu xạ của đèn pin cường độ cao, đã tích tụ không ít quang năng.

Cuối cùng, dưới sự đốt cháy của nến đã tạo ra cảnh đẹp huyễn ảo.

Mà tình huống này, không phải tro cốt Hỏa Thử có thể tạo ra.

Ngược lại là Nhân Diện Thử bị phóng xạ hạt nhân và Đế Diện Thiên Uyên xâm thực thì có thể làm được.

Chỉ là, Nhân Diện Thử hiện tại đang ở trong mộ Dịch Thiên Đế của Lý Dịch, làm sao có thể xuất hiện vào thời Tùy Triều?

Hơn nữa, Nhân Diện Thử là cái tên do Lý Dịch đặt, tự nhiên không thể để những người này biết.

Vì vậy, Lý Dịch mới dùng Hỏa Thử để che giấu sự thật.

Hiện tại xem ra, những người Anh Hoa Quốc này thật dễ lừa.

Tùy tiện bịa ra một chút gì đó, họ liền tin răm rắp.

Mọi người tiếp tục tiến lên.

Nhiệt độ trong mộ đạo càng lúc càng thấp, hơn nữa không khí trở nên loãng.

Môi trường u ám mang lại cho mọi người một cảm giác cực kỳ áp bức, khiến họ gần như không thở nổi.

Hô hô hô!

Tiếng thở dốc của mọi người vang vọng trong mộ đạo chật hẹp, nghe rất thô nặng, như những con thú bị nhốt.

Nếu không phải mọi người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, e rằng căn bản không thể chịu đựng được.

Hơn nữa, phía trước đột nhiên xuất hiện hai ngã rẽ mà không có dấu hiệu báo trước.

Đột nhiên, võ sĩ đi ở phía trước nhất dừng bước, thấp giọng quát: "Có thứ gì đó!" "Cẩn thận đề phòng!" Vũ Trung Điền Vũ trầm giọng nói, đồng thời nắm chặt yêu đao.

Rắc!

Tiếng vang lanh lảnh truyền đến.

Lý Dịch ngẩng đầu, phát hiện trên vách tường của hành lang tối tăm tĩnh mịch này, vậy mà bò đầy rết đỏ chi chít!

Những con rết đó to bằng cánh tay, số lượng đông đảo, khiến người ta rợn tóc gáy! "Mau giết chúng đi!" Võ sĩ rút trường kiếm đeo bên hông, hô lớn.

Trong nháy mắt, vô số rết từ bốn phương tám hướng lao về phía mọi người.

Phụt!

Một cái gai độc sắc nhọn cắm vào lưng võ sĩ đứng gần nhất, hắn lập tức rên lên một tiếng trầm đục rồi ngã xuống đất.

Chương 403

Sắc mặt xanh mét, trực tiếp thất khiếu chảy máu mà chết! "A!" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, lại một võ sĩ nữa ngã xuống, miệng mũi phun máu, rõ ràng đã tử vong.

Mấy võ sĩ khác thấy cảnh này mặt biến sắc, đều giơ dao chém giết những con rết xung quanh. "Mau rút khỏi hành lang!" Vũ Trung Điền Vũ hô.

Mấy võ sĩ còn lại nghe tiếng liền lập tức lùi lại, nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

Một con rết to bằng cánh tay từ bên trái lao đến.

Đột nhiên, Lý Dịch khẽ nhíu mày.

Anh quay đầu, nhìn về phía bức tường đá bên trái.

Trên bức tường đá đó điêu khắc rất nhiều bích họa và điêu khắc sống động như thật, đó là một bức tranh vua chúa cổ đại xuất tuần.

Trên bích họa vẽ, chính là vị Thủy Hoàng Đế kia.

Cờ xí Đại Tần màu đen bay phấp phới, huyền điểu như đang nhìn xuống đại địa bao la!

Quân đội xếp hàng chỉnh tề kỷ luật nghiêm minh, khắp nơi toát lên khí tức sắc bén mạnh mẽ!

Tùy Dương Đế hiển nhiên coi Thủy Hoàng Đế là tấm gương, muốn lập nên công trạng hiển hách, lưu danh sử sách, trở thành thiên cổ nhất đế!

Lý Dịch còn nhớ, ban đầu anh từng đọc trên diễn đàn một bài viết về Thủy Hoàng Đế: 'Thời Chiến Quốc, chiến tranh nổi dậy khắp nơi,

quần hùng cát cứ, bá tánh khổ không tả xiết, dân chúng lầm than;' "Thủy Hoàng Đế quét sạch tám phương sáu cõi, kiến lập thịnh thế huy hoàng, thống nhất thiên hạ, công nghiệp hiển hách!" Bên phải bức bích họa này là cảnh Tùy Dương Đế đăng cơ đại bảo, khai thông Đại Vận Hà, cùng với những cuộc chinh chiến khắp bốn phương.

Rõ ràng, Tùy Dương Đế đã tự so sánh mình với Thủy Hoàng Đế, xem mình là thánh quân cùng đẳng cấp.

Thời cổ đại, bên trái được trọng vọng hơn, Tùy Dương Đế đặt bích họa của mình ở bên phải, hẳn là ông ta cho rằng mình chỉ kém Thủy Hoàng Đế một chút mà thôi.

Đột nhiên, đồng tử Lý Dịch co rụt lại.

Bởi vì anh đã nhìn thấy cùng một bóng dáng trong cả hai bức bích họa!

Phía sau Thủy Hoàng Đế và cả phía sau Tùy Dương Đế đều có một bóng người màu đen đứng đó, không nhìn rõ mặt nhưng sự hiện diện cực kỳ mạnh mẽ!

Ngay cả con cháu đế vương cũng quỳ gối trên đất, bái lạy thánh uy chí tôn.

Chỉ có người này đứng lặng lẽ phía sau đế vương, như cái bóng của hoàng đế, uy nghiêm bá đạo nhưng lại ẩn giấu hết sắc bén!

Bên hông treo một chiếc ấn chương đỏ như máu.

Đó hẳn là ấn chương làm từ kê huyết thạch cực phẩm!

Khoan đã!

Người này Lý Dịch hình như đã từng nghe nói ở đâu đó rồi.

Trong mộ Tào Tháo, con công xanh trong bức cổ họa hình như đã nhắc đến.

Sau lưng Ngụy Võ Đế luôn có một đạo sĩ trẻ tuổi, dung mạo phi thường tuấn tú, bên hông hắn cũng có loại ấn chương này.

Sau lưng những vị đại đế này, hình như đều có một cái bóng!

Hoặc có thể nói là cái bóng của cùng một thế lực.

Trong tay Lý Dịch có một ấn chương của Trấn Quỷ Ti.

Chỉ là, chữ viết trên đó có nguồn gốc từ cửu điệp triện thời Tống.

Mà thời Thủy Hoàng Đế, văn tự thống nhất là tiểu triện.

Giữa hai cái đó, e rằng sẽ có sự khác biệt rất lớn.

Công chúa thấy Lý Dịch nhìn bích họa đến ngẩn người, vội vàng nhắc nhở: "Trần tiên sinh, đám rết phía sau sắp xông tới rồi, chúng ta phải nhanh chóng rời đi!" "Với thực lực của cô, cần gì phải sợ đám rết này?" Lý Dịch có chút khó hiểu nhìn công chúa.

Công chúa lắc đầu nói: "Không biết từ lúc nào, thần lực Thiên Chiếu Ngự Thần trong cơ thể tôi đã bị áp chế, căn bản không thể sử dụng được!" Hoàng uy!

Mắt Lý Dịch lóe lên một tia cười quỷ dị.

Xem ra thi thể của Tùy Dương Đế đích thực là ở đây!

Hoàng uy do Oán Long Đế thi phóng ra đủ để áp chế thần lực Thiên Chiếu Ngự Thần, khiến công chúa trông không khác gì người thường.

Hoàng uy cấp bậc như thế này, e rằng đã có thể sánh ngang với bản thể Côn Luân rồi.

Mà bản thể Dịch Thiên Đế Mộ hiện giờ chỉ còn cách Du Thi một bước.

Đợi hắn phá hủy thi đan, tẩy sạch duyên hoa, phản phác quy chân,

nguyên linh thành anh, liền có thể thành tựu Du Thi!

Du Thi, không bị ràng buộc, tự do tiêu dao giữa trời đất, bề ngoài trông không khác gì loài người.

Nhưng, nhục thân cường hãn đó kiên cố bất khả hủy diệt!

Giữa cử chỉ, liền có thể xé rách sơn hà, có sức mạnh kinh thiên động địa!

Hiện tại xem ra, thi thể của Tùy Dương Đế cũng đã sắp đạt đến cấp độ này rồi!

Đây là tin tốt, cũng là tin xấu!

Tin tốt là, hiến tế và nuốt chửng thi thể đế vương này, bản thể sẽ dựa vào năng lượng khổng lồ tích lũy ngàn năm, bùng nổ mà đột phá trở thành Du Thi!

Mà tin xấu là, bản thân anh chỉ có một chút sức mạnh linh hồn.

Trần Phong lại chỉ là cảnh giới Đằng Vân Cảnh sơ kỳ.

Muốn đánh xuyên qua mộ Tùy Dương Đế có chút khó khăn.

Nhất thời, anh đã nghĩ đến việc gọi người đến.

Để đối kháng với thi thể đế vương này, trong tay anh chỉ có Hắc Thiên Đạo và Arutoria.

Hắc Thiên Đạo đang trấn giữ ở U Đô Thị thay anh.

Arutoria thì ở Dịch Thiên Đế Mộ, bảo vệ bên cạnh Cửu Vũ, giúp đối phương hộ pháp.

Thế giới hiện tại, muốn thành tựu Thi Vương quá khó.

Cho dù Cửu Vũ có thiên phú dị bẩm, lại có đan dược Lý Dịch ban cho.

Nhưng, muốn đột phá tiến vào Phi Cương vẫn cần thêm một thời

gian nữa.

Cũng có nghĩa là, bây giờ anh chỉ có thể tự mình dựa vào mình.

Lý Dịch nhìn công chúa một cái, xem ra chỉ có thể tìm cách giúp đối phương loại bỏ sự áp chế của hoàng uy.

Nếu không, chiến lực cấp cao ở đây sẽ thiếu hụt nghiêm trọng.

Lý Dịch khẽ nói: "Được!" Mọi người vừa đánh vừa lùi, may mà những con rết đỏ này tốc độ không quá nhanh, nếu không e rằng bọn họ sẽ tổn thất không ít người.

Lý Dịch quay đầu nhìn những con rết đỏ đang không ngừng đuổi theo họ, lại nhìn con đường hầm phía trước liên tục có khí độc màu xanh lục bốc ra.

Anh cau mày thật chặt.

Hình như phát hiện ra điều gì đó, anh trầm giọng nói: "Không hay rồi, những con rết đỏ này đang lùa chúng ta vào cơ quan!" Vũ Trung Điền Vũ ngớ người, có chút không dám tin nói: "Chỉ số IQ của mấy con rết đỏ này chắc không cao đến mức đó đâu nhỉ?" Công chúa khẽ nhíu mày: "IQ của những con rết đỏ này có lẽ không cao, nhưng người xây dựng cổ mộ này lại có tài năng kinh thiên động địa!" "Những con rết đỏ này tuy lợi hại, cực độc, nhưng lại chậm chạp, rất có thể là để lùa chúng ta vào bẫy!" "Đi!" Vũ Trung Điền Vũ nghiến răng ken két, hắn vừa nhìn thấy một hàng quan tài đỏ xuất hiện trong đường hầm bên phải!

May mà bọn họ đã theo Lý Dịch vào đường hầm bên trái, nếu không hậu quả khó mà lường trước được!

Mục tiêu của những con rết đỏ kia e rằng không chỉ là những chiếc quan tài này.

Khí độc màu xanh lục trong đường hầm phía trước bắt đầu

khuếch tán về phía họ.

Vũ Trung Điền Vũ biết, đây là do cổ mộ đã được mở ra, không khí bắt đầu lưu thông.

Bọn họ muốn sống sót thì chỉ có thể rút lui.

Chương 404

Nhưng số lượng rết đỏ ngày càng tụ tập đông hơn, dày đặc như một đàn châu chấu, khiến người ta rợn tóc gáy!

Lý Dịch ngẩng đầu, phát hiện trên đỉnh đường hầm có một khe hở cực kỳ nhỏ.

Nếu anh không sở hữu Minh Hư Đồng, thì không thể nào nhận ra khe hở tinh vi này.

Lý Dịch đưa tay ra, dùng sức kéo.

Khe hở không hề nhúc nhích.

Không thể trực tiếp mở ra sao?

Ánh mắt Lý Dịch lướt trên những viên gạch mộ, rất nhanh phát hiện ra những viên gạch này được tạo thành từ khóa thời gian của Hoàng Đạo Mười Hai Cung!

Lý Dịch gõ gõ vào gạch mộ, phát hiện một số viên gạch rỗng ruột!

Trên những viên gạch này, khắc văn tự quỷ động là danh hiệu của Thập Nhị Thái Tuế Thần Chủ!

Thông qua tiếng vọng, cơ quan bên trong đang không ngừng xoay chuyển!

Rõ ràng bên trong ẩn chứa một cơ quan cực kỳ tinh vi!

Lý Dịch nhếch khóe môi, nở nụ cười.

Phán đoán của anh không sai, khóa thời gian do Hoàng Đạo Mười Hai Cung tạo thành sẽ không ngừng thay đổi theo thời gian.

Mỗi khoảng thời gian đều có một chìa khóa đặc biệt.

Một khi giải sai, hậu quả sẽ rất khó lường.

Lý Dịch suy nghĩ một lát, liền từ những viên gạch mộ này tìm ra giải pháp!

Trong "Đế Vương Thế Kỷ" ghi lại: Hoàng Đế nhận mệnh của Thập Nhị Thái Tuế Thần Chủ, liền phân chia tinh thứ, để định ra luật độ.

Lưu Chiêu bổ sung "Hán Chí" cũng ghi lại: Hoàng Đế định tinh thứ, tức là mười hai thứ trên bầu trời, cùng với độ của nhị thập bát tú.

Cho nên, giải pháp nằm trong bảng xếp hạng Thập Nhị Thái Tuế Thần Chủ!

Thập Nhị Thái Tuế Thần Chủ lần lượt là Nhiếp Đề Cách, Đan Át, Chấp Từ, Đại Hoang Lạc, Đôn Tang, Hiệp Hiệp, Thôn Than, Tác Ngạc, Yêm Mậu, Đại Uyên Hiến, Khốn Đôn, Xích Phấn Nhược.

Lúc này là thời điểm vào thu, nên lấy Yêm Mậu làm tôn!

Cho nên, lúc này cần nhấn vào viên gạch mộ khắc tên Yêm Mậu.

Khi Lý Dịch nhấn ba viên gạch mộ khắc tên Yêm Mậu, khe hở trên đỉnh đầu từ từ mở rộng, lộ ra từng hàng ô vuông phức tạp! "Đây là... cơ quan tiến vào chủ mộ thất của cổ mộ!" Ngay cả Lý Dịch cũng không khỏi có chút kích động. "Cái gì?" Giọng công chúa có chút gấp gáp: "Trần tiên sinh, ngài nói là, thông qua cơ quan này, chúng ta có thể tiến vào chủ mộ thất của Tùy Dương Đế Chi Mộ sao?" "Chắc là vậy!" Lý Dịch thản nhiên nói.

Sau khi nghe Lý Dịch nói, sắc mặt mọi người khác nhau.

Vũ Trung Điền Vũ kinh ngạc nói: "Trần tiên sinh thật là kỳ nhân, vậy mà lại có thể tìm ra cơ quan ẩn giấu tinh vi như vậy!" Hắn đứng ngay cạnh Lý Dịch mà cũng không hề phát hiện ra Lý Dịch đã mở ra những ô vuông này như thế nào!

Ánh mắt Xuyên Thứ Công lạnh lẽo, theo hắn thấy, mọi người cùng chết ở đây mới là kết cục tốt nhất.

Xuyên Thứ Công lạnh lùng nói: "Đừng phí sức nữa, ngay cả Huyết tộc cao quý ở đây cũng không thể phát huy toàn bộ thực lực, huống chi là mấy tên khốn các ngươi?" Lúc này thời gian cấp bách, căn bản không ai để ý đến hắn.

Điều này khiến Xuyên Thứ Công càng thêm bực bội.

Công chúa nhìn Lý Dịch với ánh mắt cực kỳ tin tưởng, môi khẽ mở: "Thời gian cấp bách, ngài có cách nào phá giải cơ quan này không?" "Cho tôi một chút thời gian!" "Được!" Công chúa nhìn các chuyên gia khác: "Các vị cùng nhau nghĩ đi!" "Vâng!" Các giáo sư sát bễ liên tục gật đầu.

Hiện giờ trước có sói sau có hổ, tiến thoái lưỡng nan.

Chỉ có con đường này để đi!

Vũ Trung Điền Vũ lạnh lùng nói với các võ sĩ: "Đẩy những tên Huyết tộc này ra phía trước nhất, cản trở lũ rết đỏ tấn công!" Xuyên Thứ Công trừng lớn mắt, vừa kinh hãi vừa giận dữ: "Tên khốn đáng chết!

Ngươi muốn làm gì!" Vũ Trung Điền Vũ chỉ lạnh lùng cười một tiếng, rồi đẩy Xuyên Thứ Công ra phía trước nhất.

Đám rết đỏ lập tức vây quanh Xuyên Thứ Công, phát ra tiếng rít chói tai điên cuồng.

Tên Huyết tộc bị đẩy ra phía trước nhất chỉ có thể liều mạng giãy giụa, cố gắng hết sức giết chết lũ rết đỏ, để sống sót thêm một lúc.

Vũ Trung Điền Vũ thì chỉ huy các võ sĩ khai hỏa, bắn điểm xạ vào lũ rết đỏ này.

Dưới lưới hỏa lực dày đặc, thế tấn công của lũ rết tạm thời bị áp chế.

Các giáo sư sát bễ đang nghiên cứu giải pháp cho cơ quan này.

Giáo sư sát bễ đi đầu mở lời: "Cách bố trí các ô vuông này hình như có liên quan đến Nhị Thập Bát Tinh Tú, các vị xem, những ô vuông màu đen này vừa đúng hai mươi tám cái!" "Không đúng!" Nhà toán học véo cằm, phản bác: "Màu đen có hai mươi tám, nhưng bên trong các ô vuông màu đen lại phân ra các hình tam giác màu đen nhạt!" "Kiểu phân chia vào bên trong này có hơi giống hàm số bông tuyết, nhưng lại có khác biệt rất lớn!" "Thật không biết, người cổ đại của Huyền Quốc đã chế tạo ra loại cơ quan này như thế nào, tôi hoàn toàn không hiểu!" Kiến trúc sư cau mày chặt: "Những ô vuông này kiểm soát kết cấu kiến trúc bằng cách nào?

Cơ quan cổ đại dù tinh xảo đến mấy cũng không thể tinh vi chi tiết như máy móc hiện đại được, phải không?" Nhà vật lý học trầm mặc một lát rồi nói: "Các vị có cảm thấy, những thứ này, nhìn qua có chút giống bàn phím không?" Mọi người giật mình kinh ngạc.

Có lẽ là do ám thị tâm lý, bọn họ vậy mà thực sự cảm thấy những ô vuông trên đỉnh đầu này thật sự có chút giống bàn phím?

Nhưng, điều này làm sao có thể chứ?

Máy tính là thứ của thời đại này mới có, làm sao có thể xuất hiện vào thời Tùy Dương Đế?

Lý Dịch nghe mọi người thảo luận xong, vậy mà cũng cảm thấy cái này có chút giống bàn phím!

Lý Dịch lắc đầu, rũ bỏ cảm giác hoang đường này.

Nhưng, rất nhanh, anh phát hiện hai mươi tám ô vuông này có gì đó không ổn!

Bởi vì, những ô vuông này có thể nhấn xuống được, giống như một bàn phím thật vậy!

Ngay khi Lý Dịch thử nhấn một trong những ô vuông đó.

Rầm rầm rầm...

Một tiếng động lớn từ sâu trong cổ mộ truyền ra.

Mộ thất chấn động, toàn bộ mộ thất vậy mà đang rung lắc!

Chỉ thấy những chiếc quan tài ở đường hầm bên phải đều bị bật nắp, từng bộ hài cốt được bảo tồn khá nguyên vẹn bò ra từ trong quan tài, mang theo khí tức âm hàn lạnh lẽo nhìn chằm chằm mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy rợn tóc gáy, da đầu tê dại!

Từ sâu dưới đáy mộ huyệt, một tiếng gào thét phẫn nộ truyền đến. "Ai dám quấy rầy giấc ngủ của trẫm!" Ngay sau đó, vô số âm thanh va chạm của giáp sắt vang lên, cứ như vô số quân đội đang thức tỉnh từ sâu trong lăng mộ, thề phải quét sạch những kẻ xâm nhập!

Ngay cả công chúa cũng bị tiếng gầm giận dữ uy nghiêm này làm cho da đầu tê dại, cả người run rẩy! "Tiếng nói thật đáng sợ!

Đây chẳng lẽ là cái xác Oán Long Đế Thi đó sao?" Xuyên Thứ Công ban đầu có thể dựa vào nhục thân cường đại của mình để chống đỡ một lúc, nhưng dưới sự chấn nhiếp của giọng nói uy nghiêm kia, tinh thần hoảng hốt, trong nháy mắt mất cảnh giác!

Các tế bào tổ chức bắt đầu phân tán chậm rãi phục hồi, bị lũ rết đỏ cắn xé tơi bời!

Một khi lỗ hổng xuất hiện, liền tạo ra một cửa xả không thể kìm hãm!

Lũ rết đỏ thông qua vết thương đẫm máu bắt đầu chui vào cơ thể Xuyên Thứ Công! "A a a!!!" Xuyên Thứ Công phát ra một tiếng kêu

thảm thiết, khí tức yếu ớt.

Mặc cho hắn thúc giục bí thuật Huyết tộc như thế nào, cũng chỉ có thể trì hoãn được một lát mà thôi!

Trước khi bị lũ rết đỏ cắn nuốt hết, ánh mắt Xuyên Thứ Công đầy oán hận và độc địa nhìn chằm chằm Lý Dịch, đến chết cũng không chịu nhắm mắt.

Những bộ hài cốt lạnh lẽo bò ra từ quan tài, tay cầm đại đao màu đen, lê bước nặng nề đi về phía Lý Dịch và những người khác.

Dáng vẻ lung lay sắp đổ đó, trông như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Chương 405

Chỉ là, khí quỷ cuồng bạo đó đủ để cắt vàng xé đá, khiến người ta khiếp sợ!

Vũ Trung Điền Vũ mặt mày tái nhợt, môi run rẩy nói: "Trần tiên sinh, ngài vừa nhấn vào cơ quan chống trộm mộ sao?" Lý Dịch trầm mặc một lát, rồi nói: "Vận may của tôi trước nay vẫn luôn tốt, vừa rồi nhấn xuống hẳn là cơ quan thông đến chủ mộ thất, những thứ này chỉ là thử thách trước khi vào chủ mộ thất thôi, không cần bận tâm." "Thật sao?" Công chúa nhìn những bộ xương đã tỉnh dậy, khẽ nói: "Những bộ xương này hình như là cơ quan chống trộm mộ của cổ mộ thì phải?" Lý Dịch hiểu ngầm ý của đối phương, ý là anh đã mở ra cơ quan chống trộm mộ.

Lần này đúng là bị "làm trò cười" thê thảm.

Mắt giáo sư sát bễ lóe lên một tia khinh miệt.

Cái gì mà thiếu chủ thế gia đạo mộ, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hắn còn tưởng đối phương thật sự rất lợi hại chứ!

Những tên Huyết tộc phía trước chưa bị lũ rết đỏ ăn thịt muốn bỏ chạy, nhưng khí quỷ lạnh lẽo đã đóng băng chân chúng, căn bản không thể thoát!

Trong chốc lát, đại quân tinh nhuệ của Huyết tộc thảm bị những bộ hài cốt đồ sát!

Đây là một cuộc nghiền ép một chiều.

Tốc độ của hài cốt tuy chậm, nhưng vung đại đao thế lớn lực trầm, có sức mạnh chẻ núi!

Có thể dễ dàng chém đứt đầu lâu của Huyết tộc.

Mary Dith nghiến răng nghiến lợi, lòng đau như cắt.

Đây đều là tinh nhuệ của Huyết tộc mà!

Cứ thế mà tổn thất!

Cái Huyền Quốc đáng chết này!

Trần Phong đáng chết!

Trúc Sơn Di Đại thấy sắc mặt Lý Dịch bình tĩnh, không nhịn được nói: "Trần tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" "Còn làm sao được nữa?" Giáo sư sát bễ vẻ mặt tuyệt vọng, theo hắn thấy, đây đã là cục diện chết chắc!

Đợi Huyết tộc chết hết, sẽ đến lượt bọn họ!

Trước mặt cái chết, hắn hoàn toàn xé bỏ lớp ngụy trang trước đó, chỉ vào Lý Dịch gào lên giận dữ: "Đều tại loại phế vật như anh không biết mà còn giả vờ biết, mới khiến chúng ta rơi vào đường chết này!" "Tên khốn đáng chết!" Giáo sư sát bễ càng nói càng kích động, nước bọt văng tung tóe, lời nói cũng ngày càng khó nghe: "Cái gì mà Trần gia đạo mộ, chẳng qua cũng chỉ là một lũ tiểu tặc khoe khoang danh tiếng mà thôi!" "Những tên khốn hạ tiện các ngươi đáng lẽ phải bị người của Đế quốc Anh Hoa cao quý của chúng ta chi phối!" Dưới chân Lý Dịch, máu tươi chảy đầy những hoa văn rãnh sâu, tạo thành hai phù văn cổ xưa thần bí: Yêm Mậu!

Mà Lý Dịch thì đứng ngay trung tâm của phù văn này!

Rắc!

Viên gạch mộ dưới chân Lý Dịch đột nhiên nứt ra, sau đó, thân thể anh đột ngột rơi xuống! "Đi thôi!" Lý Dịch trước khi đi không quên nhắc nhở mọi người, dù sao anh cũng là một người tốt mà.

Làm sao có thể thấy chết mà không cứu chứ?

Công chúa quả quyết, trực tiếp lao về phía cái lỗ dưới chân Lý Dịch.

Những người khác cũng nhanh chóng theo sau, rất nhanh, những người ở trên đều đã xuống dưới.

Con đường hầm màu đen này khá dài.

Tường vách trơn nhẵn, mọi người men theo con đường này trượt xuống rất nhanh, khoảng năm sáu phút sau mới nhìn thấy ánh sáng phía trước.

Mọi người ra khỏi đường hầm, đập vào mắt là một hang động ngầm rộng lớn, không xa còn có tiếng nước chảy, hẳn là sông ngầm!

Và trong hang động ngầm rộng lớn này, sừng sững một bảo tháp lộng lẫy!

Tháp Phật bằng đá có bảy tầng, sáu cạnh lăng, không thấy một vết nối nào, bệ tháp là một đóa sen xanh tinh xảo tuyệt luân!

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là, tòa bảo tháp bảy tầng này là một thể thống nhất, dường như được điêu khắc từ một khối đá khổng lồ duy nhất.

Nếu thật sự là như vậy, đây tuyệt đối là một công trình vĩ đại!

Tuy nhiên, ở triều Tùy, triều đại đã khai thông Đại Vận Hà, dường như điều này cũng không phải là không thể.

Công chúa ngẩng đầu lên, tỉ mỉ chiêm ngưỡng tòa bảo tháp bằng đá lộng lẫy đến cực điểm này.

Trên bảo tháp, những viên dạ minh châu được khảm theo vị trí tinh tú trên trời, lấp lánh như sao trời, vô cùng rực rỡ.

Dưới tháp Phật, trong dòng sông ngầm đang chảy, lại trải đầy từng lớp cánh hoa không biết là loại hoa gì, tĩnh lặng tỏa hương thơm

ngát trong sông ngầm, khiến người ta say mê.

Từng chuỗi đèn lưu ly trong suốt lấp lánh treo trong tay tượng đá, theo dòng sông ngầm chảy mà nhấp nhô lên xuống.

Cảnh đẹp huyền ảo như vậy phản chiếu trong nước, giống như từng giấc mộng đẹp không muốn tỉnh dậy.

Ánh mắt công chúa dần trở nên mê mẩn, u u nói: "Đây chính là quốc lực của Đại Tùy sao?

Thật sự đáng sợ!" Tất cả mọi người đều bị kiến trúc hùng vĩ tráng lệ này làm chấn động, nhìn nó ngẩn ngơ xuất thần.

Nhà địa lý học gầy gò như que củi đột nhiên kinh hô: "Tòa bảo tháp bảy tầng này được chế tạo từ một khối thiên ngoại vẫn thiết nguyên khối!" "Loại vẫn thiết này hẳn là đến từ Tây Vực, tôi nhớ trong dã sử Đại Tùy từng ghi lại, Tây Vực giáng thiên hỏa, hủy diệt một quốc gia cổ xưa ở Tây Vực!" "Chỉ là, trong cuốn sách tên là "Thần Quỷ Tạp Ký" này, lại không ghi lại rốt cuộc quốc gia cổ xưa đó là quốc gia nào?" "Chỉ nhắc đến một câu, rằng nữ vương của quốc gia đó có thể sử dụng sức mạnh đôi mắt!" Thiên ngoại vẫn thiết?

Mọi người đều giật mình.

Vũ Trung Điền Vũ ngây người: "Thiên ngoại vẫn thiết có độ cứng cực lớn, người cổ đại đã điêu khắc nó thành tòa bảo tháp này như thế nào?" "Hơn nữa, một tòa bảo tháp lớn như vậy, muốn điêu khắc ra, phải tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực chứ?" Nhà vật lý học lấy ra dụng cụ chuyên nghiệp, chỉ vào kim chỉ trên đó nói: "Đây là dụng cụ chuyên dụng để kiểm tra từ tính, vì không chứa linh kiện điện tử nên mới có thể sử dụng ở nơi này." "Các vị xem, kim chỉ trên này vẫn luôn chỉ vào tòa bảo tháp bảy tầng này, chứng tỏ từ lực của tòa bảo tháp này cực kỳ lớn!" "Dưới từ trường mạnh mẽ như vậy, cũng không trách được, dụng cụ của chúng ta đều mất tác dụng!" Lý Dịch

lại bị một câu nói khác của nhà địa lý học thu hút.

Thiên thạch ngoài hành tinh hủy diệt một quốc gia cổ xưa ở Tây Vực?

Hơn nữa, quốc gia này do nữ vương cai trị, còn sùng bái sức mạnh đôi mắt, khả năng rất lớn đây là Tinh Tuyệt Cổ Quốc a!

Xem ra, mộ Tùy Dương Đế này quả nhiên có liên hệ với Tinh Tuyệt Cổ Quốc!

Ban đầu, Lý Dịch còn tưởng việc ở hai bên đều xuất hiện thiên không thập nhị thứ và Thái Tuế Thần Chủ chỉ là trùng hợp.

Hiện tại xem ra, hai ngôi mộ này đích xác có liên hệ.

Công chúa mỉm cười với Lý Dịch, khẽ cúi người nói: "Trần tiên sinh, trước đây chúng tôi có nhiều đắc tội, còn mong thứ lỗi!" Lý Dịch rộng lượng phất tay: "Không sao, chúng ta là đối tác hợp tác, tự nhiên sẽ không để ý những tiểu tiết này!" "Trần tiên sinh thật là bụng tể tướng có thể chống thuyền, bội phục bội phục!!" Vũ Trung Điền Vũ vụng về nịnh bợ: "Trước đây chúng tôi đã hiểu lầm Trần tiên sinh, cho rằng Trần tiên sinh đã chạm nhầm cơ quan, là chúng tôi có mắt không tròng!" Các giáo sư cũng lần lượt mở miệng, ra sức tâng bốc: "Trần tiên sinh sau khi tìm thấy đường sống, vẫn rộng lượng nhắc nhở chúng tôi cùng rời đi, thật sự khiến chúng tôi vô cùng kính phục!" "Trần tiên sinh tài trí hơn người, chúng tôi đối với cơ quan ở đây hoàn toàn không có manh mối, Trần tiên sinh lại có thể nhìn một cái đã biết lối thoát, chúng tôi tự thấy mình không bằng a!" Lý Dịch khiêm tốn đáp lại, trong lòng lại cười lạnh liên tục.

Bọn chó nịnh hót này thật thú vị, có sữa là có mẹ.

Không, chỉ cần có thể cho bọn họ lợi ích, trở thành tổ tông của bọn họ để cung phụng cũng không thành vấn đề.

Công chúa nói với Vũ Trung Điền Vũ: "Xem xem chúng ta bây giờ còn lại bao nhiêu người!" Vũ Trung Điền Vũ nhìn mấy người lưa thưa còn lại, không khỏi thở dài.

Lần này, Đế quốc Anh Hoa của họ tổn thất thảm trọng a!

Phải biết rằng, trấn thủ ở đây đều là tinh nhuệ trong số các ninja và võ sĩ!

Nếu không, cũng không thể kiên trì lâu như vậy dưới thủy triều rết đỏ điên cuồng.

Nhưng bây giờ, chỉ còn hơn ba mươi người sống sót.

Trong đó, còn có mấy người bị trọng thương, đã mất khả năng chiến đấu.

Còn về Huyết tộc, chỉ còn lại Mary Dith, cùng với một mỹ nữ tóc vàng gợn sóng.

Các Huyết tộc khác đều đã chết dưới tay hài cốt và lũ rết đỏ.

Nghe Vũ Trung Điền Vũ báo cáo, công chúa trầm mặc một lúc.

Mãi sau mới cười khổ nói: "Các vị cảm thấy chúng ta có nên tiến vào tòa bảo tháp bảy tầng này để tranh giành không?" Vũ Trung Điền Vũ vẻ mặt u sầu: "Đến đây rồi, cứ thế rời đi là không thể được nữa rồi." "Huống hồ, bây giờ chúng ta chỉ có thể cắn răng tiến vào tòa bảo tháp bảy tầng này để xem rốt cuộc có gì." "Đường lui, sớm đã không còn nữa rồi!" Công chúa u u nói: "Hy vọng trong tòa bảo tháp bảy tầng này có thứ mà Thiên Chiếu Ngự Thần muốn, để chứng minh tất cả những gì chúng ta đã bỏ ra đều đáng giá." Trúc Sơn Di Đại chỉ vào sông ngầm nói: "Công chúa điện hạ, đường lui có lẽ vẫn còn, sông ngầm này có lẽ thông ra bên ngoài, nếu dọc theo sông ngầm nói không chừng có thể thoát ra!" "Không thể nào!" Lý Dịch trực tiếp phủ quyết: "Sông ngầm này tuy lưu thông, nhưng lại chỉ có thể tính là lưu thông

trong cổ mộ này thôi." "Tôi trước đó đã nói rồi, phong thủy ở đây rất đáng sợ, là một tuyệt địa chết chóc!" "Đã là tuyệt địa oán long do long mạch bị chặt đứt tạo thành, nước này làm sao có thể là nước sống chứ?" Trúc Sơn Di Đại sắc mặt tái xanh: "Vậy thì, chúng ta chỉ có thể tiến vào tòa bảo tháp bảy tầng này để tranh giành thôi." Mọi người đều gật đầu.

Tiến gần đến tòa bảo tháp liên hoa bảy tầng, mọi người phát hiện trên bảo tháp còn điêu khắc rất nhiều bích họa.

Trong đó có một bức là cảnh đại đế đăng cơ, quân lâm thiên hạ huy hoàng!

Trong bức bích họa tinh xảo, hắn mặc áo bào vàng lộng lẫy, hai mắt khẽ nhắm, khuôn mặt tuấn lãng, đường nét trong bóng tối hiện lên vẻ bá đạo dị thường, khiến người ta không khỏi nảy sinh một nỗi kính sợ.

Cả người người đàn ông toát ra một cảm giác áp bức cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả nhân vật đã trải qua nhiều sóng gió như công chúa cũng vẫn cảm thấy trong lòng có chút nghẹt thở khó chịu.

Uy thế này, đơn giản như núi cao, hùng vĩ to lớn, đủ để đè bẹp sự tích lũy của người thường!

Người này là ai?

Trong lòng mọi người đã có đáp án.

Chương 406

Tùy Dương Đế Dương Quảng!

Công chúa hít sâu một hơi, cố gắng đè nén sự run rẩy và sợ hãi trong lòng.

Hiệu ứng xung kích mà bức bích họa này mang lại quá mạnh mẽ, khiến thần kinh cô hoàn toàn căng cứng. "Rốt cuộc là ai đã tạo ra bức bích họa này, vậy mà lại có thể dung nhập uy nghiêm đế vương vào trong đó, cảm giác áp bức mạnh mẽ đến mức khiến tôi cũng cảm thấy khó thở!" Công chúa lùi nửa bước, ngữ khí kinh hãi.

Lý Dịch cau mày, hoàng uy xung quanh ngày càng mạnh mẽ, ngày càng nặng nề.

Anh phải tùy thời khởi động hoàng uy, một lần để đối kháng với hoàng uy đang ập tới của đối phương.

Hai loại hoàng uy va chạm trong không khí, cảm giác áp bức cực lớn tạo ra khiến những người có mặt đều tê dại da đầu, hai chân mềm nhũn.

Chỉ là, mọi người hoàn toàn không biết gì về điều này.

Vẫn tưởng đó là hiệu ứng do bức bích họa này mang lại.

Sự va chạm giữa các khí thế, đối với bọn họ mà nói, quá hư vô phiêu miểu, không thể nắm bắt được.

Càng ngày càng gần rồi!

Lý Dịch thầm nghĩ.

Nguồn gốc của luồng hoàng uy có thể đối kháng với anh, chính là ở trong tòa bảo tháp liên hoa bảy tầng này.

Để luyện hóa Oán Long Đế Thi thành long châu, anh cần tiêu hao một lượng lớn năng lượng.

Cũng có nghĩa là, anh chỉ có thể ra tay một lần.

Lý Dịch nhìn công chúa và những người khác, thầm nghĩ mình đã chuẩn bị trước, mang theo những "công cụ nhân" này.

Nếu không, thật sự có khả năng về tay không.

Ngay khi mọi người đang tập trung chú ý vào bức bích họa này, bề mặt sông ngầm xung quanh từ từ nổi lên từng lớp sương mù xanh lục đậm đặc.

Dưới ánh sáng của đuốc, màu xanh u u, rất đáng sợ. "Cái này lại là thứ gì?" Mary Dith chỉ vào những làn sương mù xanh lục này, kinh hoàng nói: "Cái đế mộ này rốt cuộc là ai xây dựng, quái vật bên trong chẳng lẽ cũng quá nhiều rồi sao!" Vũ Trung Điền Vũ sắc mặt khó coi: "Lúc chúng ta vừa đi qua còn chưa xuất hiện, rất có thể là chúng ta xuất hiện ở đây, đã chạm vào cơ quan nào đó." "Không phải chạm vào, mà là luân hồi!" Lý Dịch thản nhiên nói: "Những làn sương mù này sẽ theo thời gian trôi đi, không ngừng di chuyển trong đế mộ này!" "Cứ mười hai thời thần luân hồi một lần, chúng ta chỉ là vận may không tốt, vừa vặn gặp phải chúng trở về đây." "Cái... làm sao có thể làm được?" Trúc Sơn Di Đại có chút không dám tin, nói ra nghi ngờ của mình: "Những làn sương mù xanh lục này có tính khuếch tán, lẽ ra phải tuân theo định luật vật lý, từ nồng độ cao khuếch tán sang nồng độ thấp mới đúng!

Làm sao có thể xuất hiện sự luân hồi có định hướng được?" Lý Dịch giải thích: "Trước đây chúng ta đã từng thấy một lần làn sương mù này trong đường hầm, và sau khi đá lăn khởi động, làn sương mù này sẽ chìm xuống, đi vào đây." "Cho nên nói chúng ta vận may không tốt cũng không hoàn toàn đúng, sau khi đường hầm phía trên mở ra,

những làn sương mù này sẽ bị hút xuống phía dưới!" "Hơn nữa, những làn sương mù này có sinh mệnh!" Mắt đẹp của công chúa mở lớn: "Làn sương mù có sinh mệnh?

Chẳng lẽ, những làn sương mù này là do rất nhiều sinh vật nhỏ bé cùng nhau tạo thành?" "Gần như vậy!" Dưới sự quan sát của Minh Hư Đồng, những làn sương mù này không thể che giấu được trước mặt Lý Dịch.

Những làn sương mù này rõ ràng là một cơ quan đáng sợ do vô số cổ trùng nhỏ li ti tạo thành! "Nếu là sinh mệnh, bị đóng băng thì hẳn sẽ tiêu tan!" Công chúa rút trường kiếm đeo bên hông ra, ngữ khí lạnh lẽo.

Trường kiếm vung lên, vẽ ra những luồng kiếm khí màu xanh lam nhạt nhòa mà băng lãnh!

Sương mù xanh lục quả nhiên bị đóng băng, không còn lan rộng nữa.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sắc mặt công chúa lại dần tái nhợt, môi run rẩy, chuyển sang màu tím sẫm, như hai cánh hoa hồng đen khô héo, chuyển động chậm chạp và yếu ớt: "Chạy đi!" Lý Dịch trực tiếp kéo công chúa chạy về phía bảo tháp liên hoa bảy tầng.

Tòa bảo tháp này không có cửa, cứ đường hoàng mở toang, mời gọi những kẻ trộm mộ tiến vào.

Mary Dith và những người khác nhanh chóng phản ứng lại, bám sát theo sau.

Có người không nhịn được tò mò, khi chạy trốn đã ngoảnh đầu nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy khối băng màu lam không ngừng vỡ vụn, sương mù li ti

không ngừng khuếch tán trong đó, rất nhanh đã phá vỡ khối băng.

Sương mù xanh lục bùng nổ, nhấn chìm mấy võ sĩ chạy chậm, trong nháy mắt đã biến thành một vũng nước xanh đậm!

Thậm chí còn không có cơ hội phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh hãi tột độ, thầm nghĩ may mà bọn họ chạy nhanh!

Nhưng, rất nhanh, sự may mắn trong mắt họ biến mất.

Bởi vì, con đường phía trước cũng có sương mù xanh lục!

Rõ ràng, người xây dựng cổ mộ đã liệu trước tất cả, biến những tên trộm mộ này thành rùa trong chum! "Quả nhiên, sương mù xanh lục cứ mỗi mười hai thời thần luân hồi một lần, nhưng lại chia thành hai đợt!" "Đến mười hai giờ, cả hai sẽ tụ hợp lại với nhau tại bảo tháp liên hoa bảy tầng!" Lý Dịch đã đoán ra chân tướng, nói ra.

Mọi người nghe thấy lời này, không khỏi cười khổ.

Công chúa thở hổn hển, nhát kiếm vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều thể lực của cô, chỉ có thể dựa vào lòng Lý Dịch mới miễn cưỡng đứng vững.

Lồng ngực rắn chắc kia, mang lại cho cô cảm giác an toàn rất lớn.

Cô tin rằng, đối phương nhất định có cách đối phó với những làn sương mù xanh lục này.

Đây là trực giác của cô. "Hô!

Trần tiên sinh, ngài có cách nào đối phó với những làn sương mù này không?" [Ting!

Phát hiện Chủ nhân gặp phải Lục Ma Trùng, có sử dụng mười vạn điểm tín ngưỡng đổi lấy sử thi cấp hai sao đồ giám "Vạn Trùng Ma Kinh" không?] "Vạn Trùng Ma Kinh"?

Cái thứ này có tác dụng gì sao? [Ting! "Vạn Trùng Ma Kinh" ghi lại điểm yếu và đặc tính của hầu hết các loại trùng tộc trên thế gian!] Lý Dịch không thiếu điểm tín ngưỡng.

Người hâm mộ của Trần Nguyệt Vũ mỗi phút mỗi giây đều cống hiến cho anh một lượng lớn điểm tín ngưỡng.

Hiện giờ, điểm tín ngưỡng trên người anh đã tích lũy hơn vạn!

Cho nên, Lý Dịch, một "nhà tư bản" lắm tiền nhiều của, tự nhiên là trực tiếp đổi ngay. [Ting!

Chúc mừng Chủ nhân nhận được "Vạn Trùng Ma Kinh"!] Một luồng thông tin khổng lồ tràn vào não hải của Lý Dịch.

Nếu không phải linh hồn của anh đã bị Vĩnh Hằng Trớ Chú, thì luồng thông tin khổng lồ này đủ để xé nát linh hồn anh thành hư vô!

Rất nhanh, Lý Dịch liền tiêu hóa hết những thông tin này.

Lý Dịch xoa cằm, suy nghĩ một lát rồi nói: "Muối lửa!" "Những con Lục Ma Trùng này sợ lửa, các vị thêm muối vào bình phun lửa, hẳn là có thể tạm thời ngăn chặn chúng tiến lên!" "Nhanh!

Nhanh làm theo lời Trần tiên sinh nói!" Trúc Sơn Di Đại nghe vậy, liền lớn tiếng hô.

Mặc dù không biết Lục Ma Trùng là thứ gì, nhưng điều đó không cản trở bọn họ chấp hành mệnh lệnh của Lý Dịch.

Các võ sĩ lập tức nâng bình phun lửa lên, thêm muối ăn vào, phun về phía những làn sương mù xanh lục.

Từng luồng hỏa long dài bắn ra, càn quét những làn sương mù xanh lục.

Một mùi hôi thối khó tả lan tỏa trong không gian u ám, những người có mặt đều không nhịn được bịt mũi, cảm thấy từng trận

choáng váng hoa mắt.

Rất rõ ràng, những làn sương mù xanh lục này sau khi bị đốt cháy, sẽ sản sinh ra một loại khí độc!

Sương mù xanh lục sau khi bị đốt cháy, biến thành sương mù màu đen.

Ban đầu, khói đen vẫn chỉ là vài sợi tơ mỏng, từng chút từng chút một, lững lờ trôi, nhẹ nhàng như lụa.

Nhưng rất nhanh liền từng mảng từng mảng tụ lại, từng khối từng khối từ trong bóng tối ào tới.

Sương mù ngày càng dày đặc.

Chương 407

Những người xung quanh ngày càng trở nên mơ hồ, càng lúc càng xa.

Cứ như thể bị lớp sương mù xanh lục đen kịt này nuốt chửng.

Mọi người hoảng loạn lùi về phía sau, nhưng bốn phía đều là sương mù xanh lục đen kịt.

Bọn họ đã không còn đường thoát. "Trần tiên sinh, bây giờ phải làm sao?" Công chúa khẩn thiết hỏi.

Cô chưa từng thấy những thứ này, thêm vào đó thần lực bị hoàng uy áp chế, thực lực không thể phát huy được, điều này khiến cô thiếu tự tin nghiêm trọng.

Trong chốc lát, cô hoảng loạn. "Đừng sợ!" Lý Dịch vỗ vỗ đầu công chúa, thản nhiên nói: "Làn sương mù này chỉ có một chút hiệu quả gây ảo giác, không thể giết chết chúng ta đâu!" "Chỉ cần kiên trì một lát, làn sương mù tự nhiên sẽ tiêu tan." Cảnh tượng trước mắt công chúa ngày càng mơ hồ, thần kinh bắt đầu co giật từng cơn.

Mí mắt bắt đầu đánh nhau, toàn thân bắt đầu rơi vào một sự mệt mỏi sâu sắc, không ngừng chìm xuống, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Không có cơn đau như tưởng tượng, chỉ có một cảm giác ấm áp như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Rất thoải mái.

Khiến người ta nảy sinh cảm giác lười biếng không muốn cử động.

Lý Dịch không hề bị ảnh hưởng, bắt đầu giao tiếp với hệ thống: "Hệ thống, điểm tín ngưỡng còn có thể mua được thứ gì nữa không?"

[Ting!

Chủ nhân cần hoàn thành nhiệm vụ hệ thống mới có thể mở khóa quyền mua tương ứng!] [Ting!

Chủ nhân hiện tại chỉ có quyền mua một sao, nên chỉ có thể mua vật phẩm sử thi cấp một sao!] [Bắt đầu mở Hệ thống Thương Thành cho Chủ nhân!] Một tòa thương thành khổng lồ hùng vĩ xuất hiện trong não hải Lý Dịch giữa không trung, hiệu ứng đặc biệt cực kỳ lộng lẫy không ngừng làm mới sự hiện diện của nó.

Rõ ràng, thứ này đích xác rất "ngầu".

Lý Dịch nhìn qua những thứ ở phía trên cùng của thương thành: Vĩnh Hằng Trớ Chú: Bị nguyền rủa, sẽ vĩnh hằng bất diệt, vô sinh vô tử!

Nhưng sẽ đi kèm với tác dụng phụ nghiêm trọng không thể diễn tả.

Giá bán: ???

Vĩnh Hằng Chân Thần Hữu Nhãn: Nơi luân hồi cuối cùng, nguồn gốc của hỗn độn hoang phế.

Giá bán: ???

Nguyên Huyết Chúa Tể: Uống vào tức khắc có thể thành tựu Bán Bộ Chí Cao Chúa Tể, Giá bán: ???

Tam Thiên Đại Thiên Vũ Trụ Chi Tâm: Sau khi lắp đặt có thể đạt được quyền kiểm soát ba nghìn thế giới lớn, được một vị Chí Cao Chúa Tể hoàn thành một lần hô hấp, hủy diệt ba nghìn thế giới lớn mà tạo thành, được vô số người truy tôn.

Giá bán: ??? .....

Lý Dịch nhìn một cái liền biết, hàng đầu tiên này là hệ thống bày

ra để "lừa người".

Bởi vì những ô vật phẩm này rõ ràng là màu xám.

Bên trong e rằng căn bản không có những thứ này.

Hơn nữa, Vĩnh Hằng Trớ Chú lại được đặt ở vị trí cao nhất, đây là đang ám chỉ điều gì sao?

Hệ thống dường như cảm nhận được suy nghĩ của Lý Dịch, lập tức lên tiếng: [Ting!

Ô vật phẩm này là màu xám, chỉ là vì Chủ nhân chưa mở khóa quyền mua!] [Chủ nhân có thể mua vật phẩm ở tầng thấp nhất của thương thành!] Lý Dịch trực tiếp kéo mở hàng vật phẩm tầng thấp nhất, phát hiện vật phẩm bên dưới cực kỳ "khủng"!

Ít nhất nhìn qua thì rất hữu dụng.

Hệ thống Không Gian Trang Bị cấp sử thi bảy sao LV2: Tốn một trăm vạn điểm tín ngưỡng có thể thăng cấp, sau khi thăng cấp hoàn thành, có thể thông qua Hạt Giống Tín Ngưỡng chuyển dời vật phẩm trong Hệ thống Không Gian!

Hơn nữa, Hệ thống Không Gian sẽ mở rộng gấp mười lần!

Nếu thứ này sớm xuất hiện, anh còn tốn công sức gì nữa mà phái người đi đường vòng về phía nam đến lưu vực sông Nile để xây dựng căn cứ?

Trực tiếp bỏ tài liệu nghiên cứu và thiết bị của Dịch Thiên Tập đoàn vào Hệ thống Không Gian, chuyển đến Côn Luân không phải xong rồi sao!

Còn về buổi hòa nhạc ở U Đô Thị, điều này dường như cũng là một hành động thừa thãi.

Đồ vật đều trực tiếp chuyển đi, còn cần buổi hòa nhạc này để thu

hút sự chú ý của Trấn Quỷ Ti nữa sao?

Điều này hoàn toàn là đả kích giảm chiều!

Có Hệ thống Không Gian, anh ta chẳng khác nào đứng ở thế bất bại!

Lý Dịch trực tiếp hạ lệnh mới nhất cho Chu Kỳ Ngọc và Bạch Hồ Quỷ, chuyển tài liệu thí nghiệm và thiết bị của Dịch Thiên Tập đoàn trực tiếp vào tổng bộ Dịch Thiên Tập đoàn, đợi mình trở về sẽ trực tiếp chuyển đến Côn Luân!

Sau đó, để Cửu Vũ và Arutoria ở lại trấn giữ Côn Luân, đợi Trấn Quỷ Ti tập hợp đại quân thảo phạt Dịch Thiên Đế Mộ.

Mà đợi những đại quân này tiến vào Côn Luân, đối mặt với chúng sẽ là vũ khí công nghệ cao mới nhất do Dịch Thiên Tập đoàn nghiên cứu ra!

Cùng với thi triều và trùng triều!

Mà Cửu Vũ, sẽ mượn dịp bữa tiệc sát lục này để hoàn toàn tiến giai Phi Cương.

Trở thành Thi Vương thứ hai trên thế gian.

Có lẽ là do quy tắc hạn chế, muốn thành tựu Thi Vương độ khó quá lớn.

Thiên phú của Cửu Vũ không thấp, lại có đan dược Lý Dịch ban cho trợ giúp, còn có năng lượng long vương mạch Côn Luân ngày đêm tư dưỡng nhục thân.

Đã lâu như vậy vẫn chưa thể hoàn toàn thoát khỏi gông xiềng, trở thành Thi Vương!

Tuy nhiên, Lý Dịch cũng không vội.

Dù sao, Phi Cương và Thi Vương là khác nhau.

Thi Vương chính là vương giả trong Phi Cương, chỉ có Phi Cương lĩnh ngộ được Thi Vương Lĩnh Địa mới có thể được xưng là Thi Vương!

Nhìn vào tài nguyên mình đã đầu tư vào Cửu Vũ, đối phương có thiên phú khá cao.

E rằng, khả năng mở ra Thi Vương Lĩnh Địa là rất lớn.

Mà Lý Dịch thì sẽ dẫn những người khác trực tiếp đến lưu vực sông Nile, tìm kiếm kim tự tháp thần bí kia.

Theo thông tin tìm hiểu được từ Hoắc Khứ Bệnh trước đó, bên kim tự tháp có thi thể của đồng môn Thược Tí Tinh Tướng Cửu Diệu.

Thậm chí, chiếc hộp bạc hoa Bỉ Ngạn màu tím kia cũng xuất xứ từ đó.

Cho nên, Lý Dịch rất coi trọng kim tự tháp.

Hơn nữa bên đó đất rộng người thưa, dùng để xây dựng căn cứ thì không còn gì tốt hơn.

U Linh Mộ Chi Dạ chưa chắc đã chuyển Dịch Thiên Đế Mộ đến bên đó, nên Lý Dịch quyết định trực tiếp dẫn đại quân âm binh di cư sang.

Tuy sẽ tốn một chút thời gian, nhưng trên đường cũng có thể phát triển thế lực, có thể nói là rất đáng giá.

Ngay khi Lý Dịch đang lên kế hoạch tương lai.

Công chúa và những người khác bị mắc kẹt trong làn sương mù xanh lục đen kịt bắt đầu xuất hiện dị biến.

Họ bị giam cầm trong cảnh ảo mộng đẹp đẽ.

Đó là những thứ mà trong lòng họ khao khát nhất, cầu mà không được, giờ lại được thực hiện một cách chân thật như vậy trong ảo

cảnh!

Thật và giả, đôi khi không rõ ràng lắm.

Trong mắt nhiều người, cái giả đôi khi lại dễ chấp nhận hơn cái thật.

Trong ảo cảnh của Vũ Trung Điền Vũ.

Hắn là Âm Dương Sư mạnh nhất dưới một thần, trên vạn người.

Chương 408

Cả Đế quốc Anh Hoa đều phải dựa vào hơi thở của hắn để sinh tồn.

Quyền lực đã không còn thỏa mãn được hắn, chỉ có sự hối tiếc trong lòng khiến hắn luôn canh cánh.

Dưới ảo cảnh đẹp đẽ này.

Nhiều năm trước, cô gái đã chết dưới Quỷ Diện Anh Hoa cuối cùng cũng hồi sinh, nhìn hắn mỉm cười dịu dàng như thiếu niên.

Nụ cười tươi tắn, anh đào hé mở, hơi thở như lan: "Điền Vũ quân, tôi muốn đi xem lễ hội mùa hè." Mọi thứ đều được tái hiện hoàn hảo như ngày hôm đó.

Chỉ có kết cục là tốt đẹp.

Thức Thần trong cơ thể hắn không mất kiểm soát, cũng không giết chết cô.

Hắn dịu dàng đáp lại: "Được!" Hắn đưa tay trái ra, cẩn thận nắm lấy tay cô, một tia mềm mại trong lòng lại rung động.

Dưới những cánh hoa anh đào rực rỡ, bóng dáng hai người phản chiếu trong hồ nước xanh như ngọc sapphire.

Thật tốt biết bao!

Hắn biết tất cả những điều này đều là giả.

Nhưng, nó quá đẹp khiến hắn không muốn tỉnh lại.

Một tia u quang đột nhiên xuyên qua thế giới ấm áp đẹp đẽ này, tàn nhẫn xé nát thế giới tốt đẹp mà hư ảo này.

Vũ Trung Điền Vũ nhìn bóng hình lung linh tan biến như bọt nước,

nước mắt tuôn đầy mặt, vội vàng đưa tay ra, muốn nắm lấy đối phương, nhưng trước mắt tối sầm.

Tất cả những ký ức tốt đẹp hoàn toàn rơi vào vực sâu!

Chỉ còn lại một bóng người đen kịt cao gầy, thờ ơ nhìn hắn.

Giọng nói không một chút ấm áp, như thanh trường kiếm từ vực sâu vô tận đâm ra, sinh ra là để mang đến sự hủy diệt và chết chóc: "Ngươi nên tỉnh rồi!" "Không!" Vũ Trung Điền Vũ thất thanh gào thét, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng hình mơ hồ kia ngày càng ảm đạm.

Giống hệt như hình ảnh cô trong ký ức của hắn.

Hắn đã không còn nhớ rõ vẻ ngoài thật sự của cô nữa, chỉ có thể thấy một đường nét mơ hồ. "A..." Một cơn đau thấu tim truyền khắp toàn thân, hắn không ngừng rên rỉ, trong miệng phun ra máu đen, thân thể không ngừng co giật.

Ai oán đau thương, trái tim hắn sắp chết rồi.

Khuôn mặt tuấn tú của Vũ Trung Điền Vũ vặn vẹo lại, nhìn về phía bóng đen kịt kia đầy oán hận.

Hắn thà chết chìm trong ảo cảnh này, còn hơn sống một mình đau khổ trong hiện thực!

Trúc Sơn Di Đại ban đầu chỉ là một người bình thường.

Chỉ là được đệ tử của vị Đại Âm Dương Sư kia chọn trúng, tiến vào Cao Thiên Nguyên, trở thành Âm Dương Sư tập sự.

Nhưng, hắn vẫn không thể quên được sự tuyệt vọng và đau khổ đã trải qua trước khi trở thành Âm Dương Sư!

Nơi gọi là "gia đình" kia, chính là địa ngục thật sự!

Cha hắn là một người đàn ông trung thực, tuy không kiếm được nhiều tiền, nhưng gia đình vẫn hạnh phúc.

Ba người trong gia đình vui vẻ hòa thuận, vì một số chuyện nhỏ mà bận rộn.

Cho đến một ngày, người cha trung thực kia bị người ta kéo đi đánh bạc, mọi thứ đều thay đổi.

Tối hôm đó, cha hắn ôm hắn, phấn khích hét lớn: "Có tiền rồi!

Cha có tiền rồi!" "Ngày mai cha con mình đi lấy xe!

Vợ ơi, em không phải vẫn luôn thích bộ quần áo hàng hiệu kia sao?

Ngày mai anh sẽ đưa em đi mua!" Mẹ hắn ánh mắt mơ hồ nhìn cha hắn, có chút kinh ngạc nói: "Anh là được thăng chức tăng lương sao?" "Thăng chức tăng lương tính là gì?

Anh đây là tìm được con đường phát tài rồi!" Cha hắn đặt Trúc Sơn Di Đại xuống, không ngừng xoa tay, sự cuồng nhiệt và phấn khích trong mắt ngày càng sâu, giống như lửa đang cháy vậy. "Một giờ!

Một giờ thôi anh đã kiếm được tiền lương cả năm rồi!" "Làm chuyện gì mà có thể kiếm được nhiều như vậy?" Mẹ hắn kinh ngạc nói: "Anh sẽ không bị người ta lừa chứ?" "Anh lại có tiền đâu!

Người ta lừa anh làm gì?" Cha hắn bĩu môi: "Lần này may nhờ anh họ, anh mới kiếm được nhiều tiền như vậy!" "Ngày mai, anh lại đến đó một chuyến, lại kiếm một mẻ lớn!" Nhắc đến kiếm tiền, mắt cha hắn đều sáng lên: "Sau này, các con cứ theo anh mà hưởng phúc đi!" Cha hắn lấy ra một hộp quà tinh xảo, đặt trước mặt hắn và mẹ. "Các con mở ra xem đi!" Đó là một hộp bánh rất tinh xảo.

Xuất xứ từ Anh Hoa Trai.

Bọn họ trước đây chỉ thấy trên mạng, đắt đến vô lý.

Không ngờ, hôm nay lại có thể nhìn thấy đồ thật.

Lần này, mẹ hắn cũng bị chuyển sự chú ý, không hỏi thêm nữa.

Ngày thứ hai, cha hắn liền hăm hở ra ngoài.

Miệng lẩm bẩm nói đến lúc kiếm tiền lớn rồi.

Rất muộn, cha hắn mới trở về.

Mắt đầy tơ máu, sắc mặt mệt mỏi tột độ, giống như một con dã thú mất đi con mồi chỉ còn biết chờ chết.

Miệng hắn chỉ lặp đi lặp lại một câu: "Mất hết rồi!

Mất hết rồi!" Từ đó, gia đình vốn dĩ vẫn hạnh phúc hoàn toàn tan nát.

Những kẻ đòi nợ ngày ngày đến đòi tiền.

Nhà cửa bị mang đi thế chấp, mẹ hắn cũng bị đưa đi, ngay cả hắn cũng bị đưa đi.

Nếu không phải, hôm đó khi tiếp khách gặp được đệ tử Đại Âm Dương Sư, hắn e rằng vẫn còn ở trong địa ngục đó.

A a, nếu mọi thứ có thể bắt đầu lại thì tốt biết mấy.

Những ký ức tăm tối vô độ không ngừng vang vọng trong não hắn.

Ngày hôm đó, nếu hắn có thể ngăn cản cha hắn đi đánh bạc nữa, mọi thứ hoặc là sẽ khác rồi.

Cha hắn sẽ không phải gánh khoản nợ trên trời.

Mẹ hắn sẽ không vì nhục nhã mà nhảy lầu tự sát.

Hắn cũng sẽ không phải sống cuộc sống không bằng chó lợn.

Trong mơ.

Mọi thứ dường như đều khác.

Hạnh phúc mỹ mãn, ấm áp như mùa xuân.

Niềm vui này, khiến hắn cảm thấy bất an lạ thường.

Quá đẹp.

Ngay cả khi hắn vẫn luôn muốn, khi thực sự có được, cũng chỉ là bình thường thôi.

Vẫn là làm một Âm Dương Sư cao quý thì tốt hơn, chỉ cần dùng chút thủ đoạn, liền giết chết hết những ác ma đòi nợ kia.

Dưới đại tai biến, người thường không có sức mạnh, chỉ xứng đáng sống trong vũng lầy!

Ánh mắt Trúc Sơn Di Đại dần trở nên lạnh lẽo, sát ý cuồn cuộn, mắt phải lóe lên một luồng ánh sáng vàng rực rỡ.

Cảnh vật xung quanh không ngừng tan biến, hắn vậy mà dựa vào sức mạnh của chính mình để phá vỡ ảo cảnh.

Ánh mắt Lý Dịch lộ ra một tia kinh ngạc.

Chương 409

Quả không hổ là người từng thấy địa ngục, ý chí lực quả nhiên mạnh hơn người thường.

Vậy mà còn cường hóa được một tia Thiên Chiếu Nhật Viêm mà anh để lại trong mắt phải của hắn.

Thật thú vị.

Dưới ánh trăng máu huyền ảo lạnh lẽo, một bầy dơi đang rít lên, cười điên cuồng không ngừng.

Hắn ngẩng đầu nhìn về một nơi nào đó giữa không trung.

Chỉ thấy từng luồng lửa đỏ thẫm từ bốn phía tuôn đến, ngưng tụ thành một vầng trăng máu mới!

Ngọn lửa dần dần tiêu tán, hóa thành một bộ xương khô gầy gò xấu xí, trên cánh tay bộ xương khô đang bùng cháy ngọn lửa máu hừng hực.

Hắn giẫm lên ngọn lửa máu, cõng bộ xương khô, tay cầm lưỡi hái, chậm rãi bước về phía mình.

Dưới sự xâm thực của trăng máu, hắn đau đớn lăn lộn, thân thể không ngừng co giật, nhãn cầu lồi ra!

Mà hắn lạnh lùng nhìn hắn, không có nửa phần tình thương của cha, chỉ có lợi ích lạnh lẽo.

Cơ thể bộ xương khô từ từ biến hóa, hóa tác một tập hoa lệ đích trường bào phúc cái toàn thân, hắn thủ trung cử khởi liễu nhất bả tinh hồng đích cự hình lưỡi hái! hắn đê hống trứ, dụng tẫn liễu tất sinh khí lực, ngoan ngoan huy vũ liễu nhất hạ thủ trung đích lưỡi hái!

Thuấn gian, thiên băng địa liệt, huyết nhục hoành phi!

Mảnh đất đó, dường như bị thiêu đốt sạch sẽ, không còn một ngọn cỏ, thậm chí cả tro tàn cũng không còn!

Khoảnh khắc đó, ý thức của hắn chấn động mạnh!

Hắn đã nhìn thấy.

Hắn đã nhìn thấy một người phụ nữ đứng bên cạnh hắn, đỡ lấy nhát kiếm này, đầu lâu xoay tròn trong không trung, rơi mạnh xuống đất.

Bàn tay kia vẫn nhẹ nhàng đặt trên đầu hắn, như thể đang nói: "Đừng khóc..." "Không!" Hắn gào lớn, nhưng chỉ có thể nhìn cô tan biến. "Hiến tế!" Hắn gầm lên giận dữ, ôm một cuốn sách màu đen, trong miệng điên cuồng hô to một đoạn chú ngữ mơ hồ không rõ, hắn chỉ có thể lờ mờ phân biệt ra một đoạn: "Chấp chưởng Thi Thiên Chúa Tể, tôi sẽ hiến tế huyết thân cho ngài, cách tuyệt âm dương, nghịch chuyển sinh tử..." Huyết thân.

Chẳng trách, hắn muốn giết cha mẹ của mình, còn muốn giết hắn!

Hắn đã chết.

Nhưng hắn lại sống.

Đợi hắn mở mắt nói dối thì trước mắt chỉ có một vùng phế tích hoang vu.

Trên vùng đất hoang đỏ tươi, phong ấn huyết tội của hạc khô. "Tôi không phải đã chết rồi sao?" Hắn nghĩ.

Lý Dịch im lặng nhìn ảo cảnh này.

Là chủ sở hữu của Minh Hư Đồng, việc tiến vào ảo cảnh của người khác là một điều rất dễ dàng.

Nhưng, cảnh hiến tế trước mắt này, rõ ràng có liên quan đến anh.

Cuốn sách kia vẽ, là một phần nhỏ được tách ra từ Âm Dương Huyết Yến!

Huyết tộc.

Từng là thần linh được thờ phụng, vậy mà cũng có Âm Dương Huyết Yến?

Hay nói cách khác, người đó đã từng đến châu Âu.

Hoặc giả, có giáo đồ đã đến châu Âu, truyền bá tín ngưỡng Thi Thiên Đế ra ngoài?

Nhưng, Thi Thiên Đế là một danh hiệu anh mới tạo ra cách đây không lâu.

Mà mấy trăm năm trước làm sao đã có?

Huyết tộc này là đời thứ bảy, mà thời gian xuất hiện của Huyết tộc đời thứ bảy cách hiện tại khá xa xưa.

Có lẽ là thời kỳ Thập Tự Quân Đông Chinh, hoặc là khi Tây Kinh và Cổ La Mã liên thủ mở ra kim tự tháp.

Chẳng lẽ, người đó chính là vào thời điểm này, đã khuếch tán tín ngưỡng đến châu Âu?

Lý Dịch cau mày, chỉ cảm thấy mọi chuyện ngày càng phức tạp.

Anh tiến vào ảo cảnh của những người này, chỉ là để thỏa mãn sở thích tò mò của mình mà thôi.

Tiện thể phá đám các cặp tình nhân.

Anh hiện tại còn chưa có bạn gái, Vũ Trung Điền Vũ ngược lại hay ho, vậy mà lại hẹn hò với bạn gái trong mơ!

Đơn giản là trời đất không dung tha!

Đều sắp chết đến nơi rồi, mà còn từng người từng người đi yêu

đương, yêu đương cái củ chuối gì!

Oán khí độc thân hai kiếp của Lý Dịch đã không kìm nén được nữa rồi, quyết định trong mơ cũng phải phá tan một đôi thì là một đôi!

Cái tiếp theo.

Là giấc mơ của công chúa.

Một giấc mơ rất thơ mộng.

Vẫn là dưới những cánh hoa anh đào bay lả tả, vẫn là vào mùa xuân, vẫn là buổi chiều nắng vàng rực rỡ.

Hai người tựa vào nhau, tình tứ nồng nàn, thì thầm những lời hẹn ước non thề biển cạn xa vời.

Chậc.

Lý Dịch cười cười.

Cô gái nào chẳng mơ mộng?

Để tôi xem người này là ai?

Tiện thể phá đám hẹn hò của hai người.

Khi Lý Dịch đi đến chính diện thì lập tức ngớ người ra.

Kẻ ngốc lại chính là mình sao?

Cô ta vậy mà lại coi anh là đối tượng để "YY"!

Điều này quá đáng rồi!

Bản thân anh đứng ngay đó cô không thèm để ý, lại cứ nhất quyết vào mơ để "tự sướng"?

Đây là ý gì chứ? "A a!" Trong tay Lý Dịch xuất hiện một thanh đại đao đen dài bốn mươi mét, ma khí bốc lên ngùn ngụt, toàn bộ thế giới hoa anh đào thơ mộng trong nháy mắt biến thành u ám!

Gió bão sắp đến, khắp núi tràn ngập!

Áp lực đến cực điểm!

Công chúa ngẩng đầu, còn chưa nhìn rõ bóng dáng Lý Dịch, đại đao đã chém xuống.

Rắc!

Ảo cảnh trong nháy mắt vỡ tan!

Công chúa đột nhiên giật mình tỉnh dậy, hoảng loạn nhìn quanh.

Khi nhìn rõ cảnh vật xung quanh, cô mới nhớ ra mình đang ở trong Tùy Dương Đế Chi Mộ.

Chương 410

Cô vỗ vỗ lồng ngực đang phập phồng của mình, lòng còn vương vấn.

Rõ ràng là một giấc mơ rất đẹp, tại sao cuối cùng lại có một thanh đao chứ?

Lý Dịch một mặt thu thập những làn sương mù xanh lục đen kịt này, coi chúng làm nguyên liệu thôi miên gây ảo giác, chuẩn bị mang về phòng thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn để phân tích.

Nếu có thể sản xuất hàng loạt, có lẽ sẽ có tác dụng lớn.

Còn những con Lục Ma Trùng kia, ngoài sợ lửa ra, rất ít có điểm yếu.

Hơn nữa thân hình rất nhỏ, dùng để ám sát đột kích thì không còn gì tốt hơn.

Trong tay anh vừa vặn có Cổ Thuật, thu thập những con Lục Ma Trùng này lại, luyện chế thành cổ vật, lại là một trợ lực lớn.

Lý Dịch vừa thu thập xong, mọi người mới tỉnh lại.

Lộ ra vẻ mặt mơ màng nhìn xung quanh.

Công chúa ngây người nhìn sườn mặt tuấn lãng của Lý Dịch, vừa nghĩ đến chuyện mình đã làm trong ảo cảnh, không khỏi lòng xao động.

Thật sự quá đáng xấu hổ!

Cô ta vậy mà lại tỏ tình với Lý Dịch!

May mà không ai nhìn thấy.

Khuôn mặt Vũ Trung Điền Vũ vẫn còn mang theo vẻ oán hận.

Hắn cả đời đều muốn gặp cô ấy, kết quả còn chưa kịp ôn tồn một chút, liền bị người ta cắt ngang!

Điều này làm sao có thể không tức giận được!

Trúc Sơn Di Đại xoa xoa thái dương, có chút không mấy tự tin nói: "Tôi vừa rồi hình như đã rơi vào ảo giác." Lý Dịch thản nhiên nói: "Những làn sương mù do Lục Ma Trùng tạo ra sau khi bị lửa áp chế, sẽ có hiệu quả thôi miên gây ảo giác cực mạnh, cho nên các vị mới tiến vào ảo cảnh!" Công chúa đại mi thiển trứu: "Thế làn sương mù này đối với chúng ta có ảnh hưởng gì không?" Lý Dịch: "Ảnh hưởng không lớn, nhiều nhất là thần kinh bị tổn thương, chất xám vỏ não sẽ xảy ra một chút dị biến." Điều này mà còn không ảnh hưởng lớn sao?

Nhà sinh vật học giật mình kinh ngạc: "Trần tiên sinh, ý của ngài là chúng ta có khả năng bị mắc bệnh mất trí nhớ tuổi già sao?" "Không chắc!" Lý Dịch: "Các vị rơi vào ảo cảnh thời gian không dài, chắc sẽ không bị mất trí nhớ tuổi già đâu." Lý Dịch dừng lại một chút, bổ sung: "Nhiều nhất là biến thành thiểu năng." Thần kinh Vũ Trung Điền Vũ run lên bần bật, chỉ cảm thấy não của mình hỏng mất rồi!

Hình như bản thân hắn thật sự không nhớ rõ nhiều thứ.

Rõ ràng mới trải qua mấy ngày trước, nhưng khi hồi tưởng kỹ lại, lại rất mơ hồ.

Hắn sẽ không thật sự biến thành thiểu năng chứ?

Không!

Không thể nào!

Đây chỉ là trí nhớ suy giảm mà thôi.

Vẫn còn một khoảng cách với thiểu năng.

Vũ Trung Điền Vũ không ngừng an ủi chính mình.

Những người khác cũng sắc mặt khó coi.

Trí thông minh suy giảm, vô luận là ai cũng không muốn thấy kết quả đó.

Hắn thà tổn thất một trăm triệu, cũng không muốn biến thành thiểu năng.

Cơn đau vì mất đi người yêu trước đó, khoảnh khắc này đã tan biến, dù sao đó vốn dĩ là giả.

Vũ Trung Điền Vũ khẩn thiết nhìn Lý Dịch, hỏi: "Trần tiên sinh, chứng thiểu năng do thần kinh bị tổn thương này có thể phục hồi được không?" Ánh mắt Lý Dịch đột nhiên trở nên có chút trêu tức: "Có!" "Thật sao?" Mắt Vũ Trung Điền Vũ sáng lên. "Trong phòng thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn, đã từng tiến hành phẫu thuật nâng cao trí lực cho hàng trăm trẻ em bị thiểu năng trí tuệ bẩm sinh!" Lý Dịch khẳng định nói: "Trừ những trường hợp bất thường nhiễm sắc thể như chứng Down bẩm sinh và đột biến gen như bệnh rối loạn chuyển hóa bẩm sinh, những chứng thiểu năng trí tuệ bẩm sinh mang tính di truyền này không thể chữa khỏi hoàn toàn, còn lại thì vẫn có thể chữa được!" "Ít nhất, có thể nâng cao trí lực của bệnh nhân dưới bảy mươi lên trên tám mươi!" "Trong đó, còn có một người trở thành thiên tài IQ một trăm bốn!" Nhà sinh vật học mặt đầy vẻ không tin: "Làm sao có thể làm được đến mức độ này?" "Điều này hoàn toàn vi phạm sinh học, căn bản không tuân thủ quy luật khoa học tự nhiên!" Lý Dịch liếc nhìn nhà sinh vật học một cái, bình tĩnh giải thích: "Có rất nhiều yếu tố gây ra thiểu năng trí tuệ!" "Loại bị tổn thương do độc tố như các vị thì ngược lại là dễ chữa nhất!

Khó nhất là khiếm khuyết gen, thứ hai là đột biến DNA do chất phóng xạ xâm hại gây ra." "Cho nên, chỉ cần các vị đến bệnh viện của Dịch Thiên Tập đoàn, chữa khỏi chút thiểu năng trí tuệ cỏn con này

không đáng nhắc đến!" Giọng Lý Dịch đầy mê hoặc.

Không ít người có mặt đều động lòng. "Trần tiên sinh, không biết chi phí phẫu thuật là bao nhiêu?" Có người không nhịn được bắt đầu hỏi thêm chi tiết.

Lý Dịch thấy vậy, biết cá đã cắn câu rồi.

Phòng thí nghiệm của Dịch Thiên Tập đoàn đích xác có thiết bị điều trị thiểu năng trí tuệ, nhưng đều dùng để làm thí nghiệm.

Không phải để chữa khỏi, mà là để gia tăng dị biến!

Ví dụ, tìm ra những bệnh nhân hội chứng Down có thiên phú khác hay không.

Hoặc là chiếu xạ liên tục tế bào sinh dục trong vết thương do phóng xạ, gây ra bệnh biến, từ đó nghiên cứu ảnh hưởng của DNA đến trí lực.

Đương nhiên, trong loại phòng thí nghiệm tự do mở này, việc có thể điều trị thiểu năng trí tuệ bẩm sinh cũng không phải là vấn đề gì khó khăn.

Chỉ cần dùng dịch tiết nước bọt pha loãng của Lý Dịch chế tạo thành dược dịch đặc biệt, thông qua phẫu thuật trực tiếp tiêm vào vỏ não là được.

Chỉ là, điều này có tác dụng phụ mạnh mẽ.

Đó chính là, não bộ sẽ xảy ra những thay đổi không thể đoán trước.

Hơn nữa những người đã phẫu thuật tuy trí thông minh sẽ tăng mạnh, nhưng đã không còn có thể tính là loài người nữa.

Mà là Nhân Cương!

Một loại cương thi biến dị mới.

Loại cương thi này có tính tự do và trí thông minh cực cao, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Lý Dịch.

Lý Dịch chính là muốn lôi kéo những người này vào phòng thí nghiệm, biến thành con rối của anh.

Lý Dịch đưa tay phải ra, giơ năm ngón tay.

Vũ Trung Điền Vũ thử hỏi: "Năm mươi vạn Huyền Quốc tệ?" Lý Dịch thản nhiên nói: "Năm trăm vạn!" Tuy đã sớm đoán trước, nhưng điều này vẫn làm mọi người kinh hãi.

Năm trăm vạn Huyền Quốc tệ không phải là một con số nhỏ!

Lương năm của một võ sĩ bình thường chỉ hơn một trăm vạn.

Nghề nghiệp của họ định sẵn là tiêu tiền như nước, căn bản không thể tiết kiệm được tiền.

Một lần lấy ra năm trăm vạn làm sao có thể?

Trong mắt mọi người không khỏi lộ ra một tia ảm đạm.

Công chúa và những người khác thì không có áp lực gì.

Năm trăm vạn mà thôi, chỉ là một khoản nhỏ thôi!

Công chúa lớn tiếng nói: "Ở đây, chỉ cần là người phục vụ cho Đế quốc Anh Hoa, khoản tiền này Cao Thiên Nguyên sẽ chi trả!" "Các vị đều là chiến sĩ cao quý của Đế quốc Anh Hoa, Cao Thiên Nguyên sẽ cho các vị đãi ngộ tốt nhất!" Vừa dứt lời, các võ sĩ và ninja có mặt đều kích động, hô vang "Đế quốc vạn tuế!" Lý Dịch không ngờ công chúa này lại khéo léo thu phục lòng người đến vậy.

Công chúa nhìn Lý Dịch, kiên định nói: "Trần tiên sinh, tôi tin anh nhất định có thể cứu chữa chúng tôi, số tiền này tôi sẽ trực tiếp để cấp trên chuyển vào tài khoản của Dịch Thiên Tập đoàn!" Lý Dịch gật đầu: "Chờ ra ngoài rồi nói." Dù sao, số người sống sót ra khỏi đây, e

rằng chưa đến một phần mười.

Hơn nữa, Lý Dịch cũng không mấy hứng thú với tiền bạc.

Mặc dù trong tay anh đã kiếm được không ít tiền rồi.

Quả nhiên, người trẻ muốn kiếm tiền thì không thể chỉ nhìn vào tiền bạc, tầm nhìn phải xa hơn một chút, phải đặt vào lương tâm và pháp luật.

Chỉ có như vậy mới kiếm được món tiền lớn.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào bên trong tòa bảo tháp bảy tầng này.

Cái lỗ đen không có gì bên trong, giống như thực quản của một con quái vật, tỏa ra hơi thở kinh hoàng đáng sợ.

Cứ như thể chỉ cần họ bước vào, là sẽ chết!

"Vào đi!" Lý Dịch thản nhiên nói.

Tim mọi người không hiểu sao, đột nhiên thắt lại.

Chương 411

Lời nói bình thản của Lý Dịch như một câu thần chú thôi miên, khiến da đầu họ run rẩy.

Nhưng sự đã đến nước này, đã tới rồi thì sao có thể lùi bước?

Hơn nữa, phía sau cũng không còn đường lui.

Vừa bước vào Liên Hoa Bảo Tháp bảy tầng, một luồng hàn khí lạnh lẽo tức thì ập đến.

Điều quỷ dị là, ánh nến không thể chiếu sáng được nửa mét phía trước.

Ánh nến mờ ảo yếu ớt tựa như một ông lão sắp trút hơi thở cuối cùng, có thể đi vào lòng đất bất cứ lúc nào.

Xung quanh như có một nhà lao, giam cầm họ một cách tàn nhẫn ở đây.

"Khụ khụ khụ!!" Meidis đột nhiên ho dữ dội, khuôn mặt trắng bệch dưới ánh nến kéo dài ra những bóng tối rõ rệt.

Đôi mắt đỏ ngầu của cô ta tràn ngập hoảng sợ bất an, như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ kinh khủng!

Mọi người cảm thấy không đúng, theo ánh mắt của Meidis nhìn về phía sau, nhưng không thấy gì cả.

Ánh mắt công chúa sắc bén, bén nhọn như dao, găm thẳng vào mặt Meidis: "Cô vừa nhìn thấy gì?" Meidis thở dốc, mãi sau mới thốt ra những lời đứt quãng: "Bóng ma trắng!" "Bóng ma?" Vũ Trung Điền Vũ ánh mắt ngưng trọng, tay bấm quyết, lẩm nhẩm niệm chú, muốn triệu hoán Thức thần mà mình hiện có thể triệu hồi ra.

Đáng tiếc.

Hoàng uy nơi đây quá mạnh mẽ, Thức thần của cô ta căn bản không dám lộ diện, không thể triệu hoán ra được.

Điều này khiến lòng Vũ Trung Điền Vũ càng thêm nặng trĩu.

Lý Dịch đứng cạnh mọi người, biểu cảm bình tĩnh, không hề căng thẳng như những người khác.

Ngay cả khi có thứ gì đó kinh khủng thật, bản thể của anh ta cũng không ở đây, không hề bị ảnh hưởng gì.

Ngay khi mọi người đang đoán xem bên trong tòa bảo tháp bảy tầng này rốt cuộc ẩn chứa nguy hiểm gì.

Bỗng nhiên, một tiếng động nhỏ bé truyền đến từ dưới chân mọi người!

Vài giây sau, cùng với tiếng 'rắc' nhẹ nhàng.

Những vết nứt trên phiến đá vốn bằng phẳng nhanh chóng lan rộng, không ngừng khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng...

"A!

Cứu mạng!" Một tiếng hét thảm thiết xé toạc màn đêm tĩnh mịch, đánh thức mọi người.

Phiến đá dưới chân một võ sĩ cao lớn đột nhiên nứt ra, cả người anh ta rơi thẳng xuống!

Lý Dịch cúi đầu nhìn xuống, đồng tử đột nhiên co rút.

Chỉ thấy vết nứt ngày càng rộng, ngày càng dài, cuối cùng tạo thành một lối đi đen kịt, sâu hun hút.

Lối đi này dường như thông xuống Cửu U Địa Ngục, khiến người ta rợn tóc gáy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một bộ xương trắng như tuyết từ vết nứt bò ra.

Đó là một bộ xương khô, được ghép lại từ vô số mảnh xương cốt của nhiều sinh vật.

Trên bộ xương phủ đầy những vết thương lởm chởm, đặc biệt là vết thương chí mạng ở cổ, khiến người ta ghê rợn!

Bộ xương chậm rãi quay đầu lại, một đôi mắt tinh hồng chết chóc chăm chú nhìn Lý Dịch.

"Vạn Cốt Tu La..." Meidis mặt cắt không còn giọt máu, lẩm bẩm nói.

Cô ta đã từng thấy loại quái vật này trong những cổ tịch của Huyết tộc.

Vô cùng đáng sợ, nghe nói là Chiến Thần bất tử!

"Vạn Cốt Tu La?

Đó là cái gì?" Vũ Trung Điền Vũ nhìn chằm chằm Meidis, tuy rằng đối phương là Huyết tộc, là kẻ địch.

Nhưng nơi đây nguy hiểm trùng trùng, mang theo đối phương cũng có thể có thêm một quân thí mạng, tăng thêm tỷ lệ sống sót của mình.

Vì vậy, họ cũng không dùng còng tay cùm giữ đối phương.

Meidis lùi lại mấy bước, môi run rẩy nói: "A Tu La giáng thế, dùng giết chóc và máu tanh để mở ra Tu La chiến trường!" "Hai A Tu La quyết đấu trong Tu La Khanh, giẫm lên vạn thi cốt, dốc hết sức tàn sát, cuối cùng chỉ có một A Tu La hoàn thành thử thách, trở thành Chiến Thần A Tu La thật sự!" "Sau khi một A Tu La khác thất bại, nếu chấp niệm và sát ý quá mạnh mẽ, sẽ chết mà không tan rã, dung hợp vạn người thi hài, trở thành Vạn Cốt Tu La!" "Vạn Cốt Tu La tuy

không thể sánh bằng Chiến Thần A Tu La, nhưng thực lực vẫn kinh khủng, nhục thân kiên cố bất hoại, sát khí ngút trời, đủ sức trấn áp mọi cường giả dưới Huy Dương Cảnh!" "Không ngờ, bên dưới này lại có một con Vạn Cốt Tu La!" Tu La chiến trường?

Nghe cô ta nói vậy, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Tu La chiến trường, tràn ngập sát lục và máu tươi vô tận.

Trong Tu La chiến trường, tất cả sinh linh đều điên cuồng, tàn bạo, khát máu!

Nơi đây là một vùng đất bị lãng quên, là hoang dã chôn vùi thi cốt.

Trong Tu La chiến trường, không có quy tắc, chỉ có giết chóc và máu tươi vô tận!

Vạn Cốt Tu La vẫn luôn quanh quẩn gần Tu La chiến trường lại ở đây, vậy e rằng Tu La chiến trường cũng ở gần đó!

"Chết tiệt!" Vũ Trung Điền Vũ chửi thầm một tiếng.

Nếu đúng như Meidis nói, họ đã tiến vào Liên Hoa Bảo Tháp này, tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết!

Nhưng, nước đã đổ khó hốt.

Cô ta chỉ có thể cắn răng tiếp tục tiến về phía trước.

Lý Dịch đi ở cuối đội ngũ, ánh mắt ngưng trọng.

A Tu La.

Anh ta từng gặp di vật của nó trong mộ Tào Tháo.

Chính là đoạn Khô Lê Mộc đó!

Không ngờ, ở đây lại xuất hiện A Tu La.

Hèn chi mộ Tùy Dương Đế lại dời đến đây, e rằng chính là để lợi dụng sát khí của Tu La chiến trường để chém Long Mạch!

Công chúa Yumi nắm chặt thanh trường kiếm màu xanh lam, thở dốc.

Bộ Vạn Cốt Tu La này quá kinh khủng, tuy rằng chỉ đứng yên ở đó, nhưng sát khí mạnh mẽ đã khiến cô ta run rẩy kinh sợ.

Nếu có thể mượn sức mạnh thần linh của Thiên Chiếu Ngự Thần, có lẽ còn có khả năng chiến đấu.

Nhưng, hoàng uy nơi đây như ngục tù, ngăn cách sức mạnh thần linh.

Cô ta không có chút đường sống nào.

Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy tuyệt vọng, muốn chạy trốn.

Thế nhưng lúc này, phía sau không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng ma dài bất tận!

Những âm binh này mặc giáp trụ cổ xưa đỏ như máu, hình dạng dữ tợn, ánh mắt chứa đầy oán khí, cứ thế lặng lẽ nhìn chằm chằm họ, bất động, cực kỳ quỷ dị.

"Âm binh mượn đường!!!" Vũ Trung Điền Vũ rợn người, kinh hãi kêu to: "Đây rốt cuộc là cái quỷ quái gì!

Lại tồn tại nhiều điều quỷ dị đến vậy!" Ánh mắt Lý Dịch đã khôi phục lại vẻ bình thản, trong tay anh ta nắm chặt đoạn Khô Lê Mộc kia.

Khả năng A Tu La xuất hiện ở nhân gian là rất thấp.

Trong lịch sử chỉ có vài trường hợp như vậy.

Điều đó có nghĩa là, Khô Lê Mộc trong tay mình và đối phương hẳn phải có liên hệ.

Lợi dụng đoạn Khô Lê Mộc này, có lẽ có thể chế phục con A Tu

La này.

Còn về những âm binh này, anh ta đường đường là Thi Vương, sẽ sợ sao?